Questiones Scoti Super Uniuersalia Porphyrii: necnon Aristotelis Predicamēta ac Peryarmenias

Item super libros Elenchorum. ⁊ Antonij Andree super libro Sex principiorum.

Item questiones Mauritii de Portu hibernici super qōnes vniuersales Scoti.

Item qōnes Joannis Anglici super qōnes vniuersales eiusdem Scoti.

Mauritius de Portu Hibernicꝰ ordis mioꝝ Xantho Mauro patrito Veneto. S. p. d.

Aristoteles peripateticorum princeps non solum ijs habēdam gratiam in secundo metaphysicorū uolumine refert: quorum quis accedat opinionibꝰ Xanthe magnifice: sed ijs etiam qui disciplinas supficialiter ostēderūt. nā ⁊ hi aliqd cōtulerūt. exercuerūt enim ingeniū nr̄m. Quod cū ipe mecū cogitarem: factus sum audentior ad scribēdū. p̄sertim cū tot ph̄orum opiniones mihi occurrāt simillime ueri: iamp̄ridē tn̄ explose: que alioqui ad ueritatē indagādā maximo nobis adiumēto fuerūt. p̄terea cū scribēdo ueritas maxime eluceat: siqs quod sentit in mediū afferat: quis vitio dederit? Cupiens igit̄ studiosis oibꝰ ꝓdesse: ⁊ britānis meis p̄cipue: ⁊ venetis: quibꝰ: ꝙ me in celeberrimo gymnasio patauino honorifice cōduxerūt: plurimū debeo: scripta illa salebrosa: ⁊ obscura doctoris subtilis Joannis Duns: qui vulgo Scotus dicit̄ in Aristotelis: atq̄ aliorū logicen enucleādis: eruendisq̄ sensis plana ⁊ ꝑfacilia cognitu pro viribus feci: et tanq̄ alter Oedipus Sphyngis enigmata deo adiuuāte primus oium solui. Omnes item eiusdem authoris questiones emēdaui: curauiq̄ ut castigate quātum in me fuit: haberētur. addidi quoq̄ questiones quasdam: que in περιερμηνειας libro a nemine ante hac edite desiderabātur. Questionū quoq̄ numerū in cōnexū ordinaui. Textū Aristotelis cū annotationibꝰ cōmentariorum Auerrois fidissime in margine collocaui: quo neotericis labor hic noster: ⁊ solers lucubratio gratior foret. Cū igit̄ essem dubius cui potissimū has nr̄as laboriosas lucubrationes dicarē: tu ex oibꝰ p̄mus occurristi ꝓtinꝰ Xanthe humaniss. ꝙ ⁊ bonarū artiū ꝑstudiosus sis: ⁊ officiosus in oēs. Hoc virtꝰ tua. hoc p̄clara indoles. hoc aius nō degener. hoc humanitas. hoc comitas tua: quam ut ex oculis spiras: tibi p̄stant. circūstant itē merita in me tua: ⁊ patris tui amplitudo: ⁊ domus Maure gloria: cui te ob egregias virtutes tuas: ⁊ sanctos mores maximo splēdori censemus futurū. Accipe igit̄ munus hoc nostrū eo quo tibi datur animo. Quod si tibi ⁊ ceteris doctis ꝓbari cognouero: alia quoq̄: que diu parturio: breui pariam: nō ingrata futura sapientie studiosis. Vale.

¶ Clarissimi doctoris subtilis Joannis Scoti questiones incipiūt super vniuersalibus Porphyrij: ac libris predicamētorum periermenias Aristotelis. Quibus sui discipuli Antonij Andree questiones sex pncipiorum connectuntur.

Circa logicalia

diligēter intēdēs ut ueritates que in eis sunt dubie clarius elucescāt: mouēdo dubia pmo sup librū Porphyrij. ¶ Quero utrū logica sit sciētia? videt q nō: modus sciēdi nō est sciētia: logica est modus sciēdi: ergo rc. maior patet a silī: q2 modus vidēdi nō est visus. pbo minorē per Ar. 2° metaphisice. Absurdū est simul querē sciam r modū sciēdi: ubi coiter exponit: modū sciēdi idest logicā. ¶ Itē 6° metaphi. distinguit Ar. scias in matemathicā: nālez: r diuinā: siue metaphisicā: sub quarū nulla cōtinet logica. ¶ Itē illud qd pcedit ex coibus nō est sciētia: q2 sciētia est ex pprijs: sicut r demōstratio per Ar. pmo posteriorū. logica est ex coibus: ergo nō est scia. ¶ Ad oppositū. scia est effect⁹ demōstrationis: in logica autē multa demōstratiue 9cludunt: ergo rc. ¶ Itez hec est per se uera: logicus est sciēs: ergo logica est scia: q2 a cōcretis ubi est pdicatio per se tenet 9ñtia ad abstracta.

Tex. c.15. T.c.2 T.5. j.p°or t.5.

Dicendum q logica est scia: q2 que in ea docent demonstratiue 9cludunt sic in alijs sciētijs: ergo sciunt: q2 demōstratio est sillus faciēs scire. Sūt etiā in logica oia reqsita ad demōstrationez: ut subiectū r passio demōstrabilis de subiecto: per mediū: qd est diffinitio. ¶ Intelligēdū est tñ q logica dupl'r 9siderat. ¶ Uno mō inquātū est docens: r sic ex necessarijs r pprijs pncipijs pcedit ad necessarias 9clusiones: r sic est scia. ¶ Alio mō inqītū utimur ea applicādo eā ad illa in qbus est usus: r sic nō est ex pprijs s3 ex coib⁹: nec sic est scia. sicut patet in nālib⁹: ubi Ar. adducit rōnes logicas que pcedūt ex medio cōi: r nō faciūt scire pprie loquēdo. ¶ Ad pmū d' q modus sciēdi nō est scia spālis: pōt tñ eē cois. ¶ Contra hoc si hec est uera aliquo mō: modus sciēdi est scia: cū sit pdicatio in abstracto: ergo erit per se primo mō. 9ñs est falsum: ergo r añs. 9ñtia patet: q2 ois pdicatio in abstracto est eēntial'r uera: s3 falsitas 9ñtis patet: q2 in itellectu subiecti nō icludit pdicatū. ¶ Itē modus sciendi est posterior scire: ergo posterior q̄3 scia: q2 scire posterius est q̄3 scia. ¶ Ideo d' aliter q minor est falsa formal'r loquēdo. Ad eius pbationē dici pōt q illa expositio debet itelligi mālit: r ita hec predicatio modus sciēdi est scia: est uera: q2 logica docet modū sciēdi pro tāto q2 est de sill'o uel de argumento per qd tñ habet scia. ¶ Aliter dici pōt: q si exponat modus sciēdi per logicā: copulatio nō d3 cadē iter sciaz r modū sciēdi: sed iter querē sciam: r querē modū sciēdi. nam hoc querē: est, illud querere pter 9comitātiā: sicus querē aliqd est querē illud qd est sibi necio 9iūctū: l3 vnū nō sit reliquū. ¶ Ad 2m dico q distinguit ibi scias reales: cuiusmodi nō est logica: sed est scia rōnalis. ¶ Ad 3m patet q logica per pria pncipia ostēdit passiones: l3 eius usus sit circa cōmunia rc.

j.p°or ubi s.

Queritur Utruz logica sit scia cois? Q nō videt: q2 coitas sciē est a coitate subiecti. Subiectū aūt logice distinctū est a subiectis aliarū sciarū: g rc. ¶ Ad oppositū arguit p Boetiū. logica est de scds itētionib⁹ applicatis pmis: ille aūt sūt cōes r applicabiles oib⁹ pmis.

Dicendum q scia dicit cois a subiecto. pōt igit intelligi cois: ul' q2 subiectū eius est pdicabile de subiectis aliarū sciarū: uel q2 eius subiectū cadit in usum oium aliarū sciar. Primo mō nō est cois logica: nisi forte per accñs si subiectū ei⁹ sit applicabile oibus alijs sciētijs. Scdo mō logica est cōmunis: q2 omnes scientie utūtur sillogismo r alijs de quibus est logica.

Queritur de subiecto logice an sit sillogismus: q non videt: q2 ois scia est per sillogismū: si ergo de sill'o sit sciētia: hoc erit per sill'm qd falsum est. Tū q2 sillogism⁹ de quo querit scia est ignotus. Sillus aūt per quez habet scia est notus: nā per ignotū nihil scit. Tū q2 quero de sill'o per quē habet scia: aut de illo est scia: aut nō. si nō: pari rōne nec de sill'o in cōi: q2 qd scit de cōi scit de quolibet pticulari. si sic: ergo per aliū sill'm: r sic erit pcedere in infinitū in sillogismis ad habēdū sciam qd est incōueniēs: q2 tūc nihil sciret. infinitū eni3 est ignotu3 per Ar. pmo posterior. igit idē notū r ignotum. ¶ Itē nihil est subiectū totius r 'ptis. sillogismus aūt est subiectū ptis logice. s. libri por: ergo rc. ¶ Itē sillogismus nunq̄3 fuit in sensu: ergo nec in itellectu. 9ñtia patet per Ar. in de sensu r sensato. ¶ Ad oppositū. passiones sillogismi in logica pncipaliter de eo demōstrant r de alijs pter ipsum: ergo rc.

T.35

Dicitur q subiectū logice est 9ceptus format⁹ ab actu rōnis: q2 ille cois est oib⁹ in logica 9sideratis. nā cū actus rōnis sit triplex. Primus s. indiuisibiliū itelligētia. Scdus: cōpō uel diuisio istorum simpliciū seu indiuisibiliū. Tertius est discursus formatus a noto ad ignotū. ¶ De cōceptu formato a pmo actu rōnis est liber pdicamētor: qui est de icōplexo. ¶ De 9ceptu formato a scdo actu est liber piermenias: qui est de enūciatiōe. ¶ De 9ceptu formato per tertiū actū est tota noua logica que est de sillogismo r de eius ptibus subiectiuis. Aliter ponit q de secundis itētionib⁹ applicatis pmis: sicut dicit Boe⁹. quia ille sunt cōes oib⁹ in logica determiatis. ¶ Tertio mō ponit ens eē subiectū: q2 per Ar. 4. metaph. circa idē laborāt metaphisic⁹: dialetic⁹: r sophistic⁹. metaphisic⁹ aūt laborat circa ens: igit. ¶ Quarto mō ponit orō: q2 de ipsa r eius ptibus determiat in ueteri r noua logica: cū sit genus enūciationis: r ponit etiā in diffinitione sillogismi pmo por. ¶ Quinto ponit argumentatio: q2 de eius spēbus r eius ptibus est tota logica. ¶ Sexto mō ponit sillogismus: q2 oia alia que in logica 9siderant pter ipm 9siderant. ¶ Ad vidēdū autē que istarū positionū sit uerior: notādū q tres sunt conditiōes pcipue subiecti in scia. ¶ Prima videlicet q sit notū qd est r q2 est. nā hec duo ut ingt Ar. pmo posterior. oportet psupponē de omni sbo demōstratiōis ¶ Scda est q per eius qd qd est demōstrent in scia passiones illius subiecti de eo. ¶ Tertia est q ad ipm alia oia in scia determinata reducant r pter ipsum considerent: aliter enim ab eius vnitate non eēt vnitas sciētie. Due pme cōditiones desunt tribus pmis positionibus: q2 nullius cor subiector pm rōnem generalē ut ponunt subiecta habet diffinitio in logica: nec permittit ut pncipiū sciētie: nec passio aliq de eis demonstrat in gnali: ergo quodlibet illor est nimis cōe subiectum. Etiā nō differūt iste tres positiones inter se qd manifestū est de pma r secūda. de tertia aūt pbat: quia aut ens reale est subiectū huius sciētie: aut ens rōnis. si pmo mō. ergo hec sciētia est realis: qd falsu3 est. si secūdo mō: aut ergo tm de ente rōnis idest 9siderato ab itellectu. aut de ente rōnis idest causato a rōne. si primo mō: sic adhuc poterit eē realis. nā nihil est subiectū alicuius sciētie nisi ut cōsideratū a rōne: q2 nō nisi ut est ul'e: ergo oportet dare q sit de ente causato a rōne qd est idē cū alijs duabus. ¶ Ad rōnē qdē pro pma pōne

T.c.5

T.2.

patet argumētum non ualere: q̄r arguit̄ ab insufficiēti diuisione: ꝛ facit fallaꝫ ꝯn̄tis. patet q̄r desunt alie ꝺue ꝯditiones sibi. ¶ Ad auctoritatē Boetij dico q̄ logica est de illis: sed illa nō sunt p̄mū sbm sed sunt coiora sbo: sicut dicimus q̄ oīs scīa est de ente: q̄r nulla est de nō ente. ¶ Ad rōnē pōnis tertie dico q̄ laborāt circa idē: nō q̄ idē sit sbm: sed q̄r in logica ꝯsideraꝛ illud per q̄d circa oīa cōuenit laborare. nā circa multa laborat in scīa nō tn̄ ꝑpter hoc q̄dlibet illoꝝ est p̄ncipale sbm illius scie. ¶ Quarto. s. orōni deficit scd̄a ꝯditio ꝛ tertia ꝛ q̄d accipit̄ q̄ ꝯuenit sillo: dico q̄ non ꝯuenit nisi equocc ei ꝛ enūciationi: ꝛ equocū nō est sbm in scīa q̄r nō pōt diffiniri. sumit̄ enim in diffinitione silli pro argumētatione. ¶ Quinto. s. argumētationi deest p̄mū nō enim ab Arl̄e. usq̄ diffinit̄ argumentatio in cōi nec ponit̄ eius diffinitio ut p̄ncipiū scie. lꝫ Boeti⁹ eā diffiniat in topicis suis. ¶ Scd̄m etiā deest sibi ut manifestū est ꝑm rōnē ḡnalē. ¶ Tertiū etiā ꝑbo q̄r uel est equocū: ꝛ tūc manifestū est q̄ ab eius vnitate nō est vnitas scie nec scīa vna: cū tūc nō sit vnū scibile nec vnū intelligibile. ¶ Uel est analogū ad ꝯtēta sb ea: ꝛ tūc scientia nō erit vna ab ipsa: sꝫ ab vnitate p̄ncipalis ad q̄d oīa alia attribuunt̄: ꝛ illud est sill's sic̄ vnitas metaphisice est ab vnitate sbe ad quā oīa alia entia attribuunt̄.

Dicendū ergo q̄ sbm p̄mū ꝛ ꝑpriuꝫ logice est sillus. ¶ Hēt enim p̄mā ꝯditionē q̄r statim post determinationē de ei⁹ ꝑtib⁹ in ueteri logica in p̄o poꝝ p̄mittit ei⁹ diffinitionē. Et scd̄am hēt q̄r in eodē multas passiones de ipso ostēdit per illā diffinitionē. ut modū ꝛ figurā in illis de ineē: ꝛ in modalibus ꝛ hēre tres terminos in illo ca. q̄m igit̄ in illis figuris: per hoc q̄d est ex necessitate accidē ꝯclusioēꝫ ꝛc̄. Et tertiā silr̄ hēt: ꝑpter ip̄m enim in ueteri logica determinat̄ de eius ꝑtib⁹ integralib⁹. s. de incōplexo ꝛ enūciatione ꝛ de ꝑtib⁹ subiectiuis in libro topicoꝝ ꝑoꝝ posterioꝝ ꝛ de alijs spēbus argumētationis: q̄r illa reducunt̄ ad ip̄m: sicut imꝑfectū ad ꝑfectū. ꝛ de sillo sophistico: ut de ꝑuatione eius: q̄r eiusdē est cognoscere hītū ꝛ ꝑuationē. sic ergo penes ei⁹ diuisionē ꝛ attributa illi patet diuisio logice. ¶ Ad p̄mū argumētū cōcedo q̄ scīa est de sillo per sill'm aliquē ꝑticularēꝫ. ¶ Ad p̄mū ꝯtra hoc dico q̄ sill'us iste per quē habet̄ scīa: notus est quo ad ūitatē p̄missarū: q̄r sunt ꝑpōnes imediate illatiue ꝯclusionis ꝛ quātū ad illationē ꝯclusiōis ex p̄missis: q̄r illatio est per se manifesta cū sill'us ꝑfectus sit: q̄r nullus idiget ad hoc ut appeat nec̄ius p̄mo poꝝ idest ad hoc ut manifestū sit cōclusionē seq ex p̄missis. Sed iste sill'us per quē habet̄ scīa est ignot⁹ quo ad passionē illā que demōstrat̄ de sillo in cōi ꝑm quā ipse sillogismus in cōi est ignot⁹: nō enim querit̄ cognitio de sillo in cōi nisi quo ad passionē: ꝛ ita nō est idē notuꝫ ꝛ ignotū ꝑm idē. ¶ Ad aliud ꝯtra h' dico q̄ scīa est de sillogismo per quē est scīa. ꝛ cū querit̄ per quē sillm: dico q̄ per seip̄m: q̄r inquātū per ip̄m ostēdit̄ passio aliq̄ de cōi sillo ostēdit̄ de seipso inquātuꝫ est sill'us: nec alr̄ est scīa de ꝑticulari. ¶ Ad 2^m p̄ncipale argumētū dico q̄ sill's quo ad ꝑprietates formalr̄ ip̄m ꝯsequētes est sbm libri poꝝ: est aūt sbm totius logice quo ad oēs passiones in se uel in suis ꝑtib⁹ integralib⁹ ꝛ subiectiuis ulr̄ reducibilib⁹ ad ip̄m: nec oportet subiectū p̄dicari de oibus in scīa ꝯsideratis: sed eē id pp q̄d alia ꝯsiderant̄: ut patet de subiecto nālis scie q̄d est corp⁹ mobile: ibi agitur de motu ꝛ nā que nō sunt corpus mobile. Uel pōt dici q̄ maior est falsa in sciētijs q̄n̄ subiectū toti⁹ multa reqrit determinari pp eius cognitionē: tūc enim de illis multis oportet in illa scīa ꝯsiderare: ꝛ cū hoc de ipso subiecto: ergo aliq̄ ps scie erit de illo subiecto ꝑm se ꝑprie q̄d est sbiectū totius ita est hoc ut patet de libro phisicoꝝ respectu toti⁹ scie nālis. ¶ Ad 3^m dico q̄ illa ꝑpō Arl̄e. nihil est in itellectu q̄n p̄us fuerit in sensu. uera est de eo q̄d est p̄mū itelligibile: q̄d est scilicet q̄d q̄d. est rei mālis nō aūt de oib⁹ per se itelligibilibus q̄r multa per se itelligunt̄ nō q̄r spēm faciunt in sensu sed per reflexionē itellect⁹: ꝛ ita est de sillo in plus eniꝫ est per se q̄ꝫ p̄mo ut dicit̄ p̄mo posterioꝝ. isocheles enim per se hēt tres angulos: sed nō p̄o. ¶ In spāli querēdū est de uli circa librū Porphyrij. Et q̄r oēm q̄onē p̄cedit q̄d dicit̄ per nomē. Ideo notādū q̄ ul'e sicut cetera ꝯcreta tripl'r sumit̄. q̄n̄q̄ꝫ eniꝫ sumit̄ pro subiecto: idest pro re p̄me intētionis cui applicat̄ intētio ul'is: ꝛ hoc mō ul'e est p̄mū obiectū intellect⁹. q̄n̄q̄ꝫ sumit̄ pro forma: scilicet pro re scd̄e intētionis cāta ab intellectu ꝛ applicabili reb⁹ p̄me intētionis: ꝛ sic loquit̄ logicus ꝑprie de uli. ¶ Tertio mō pro aggregato ex subiecto ꝛ forma: ꝛ illud est ens per accn̄s q̄r aggregat diūsas naturas ex q̄bus nō fit vnū per se ꝛ sic nō est de ꝯsideratione alicuius artificis: q̄r de ente per accn̄s nulla est scientia per Arl̄e. 6. meta. q̄r nec diffinibile: tn̄ igit̄ de cetero de illo fiet sermo scilicet de uli secūdo mō sumpto non autem de alijs ꝛc̄.

Questio. IIII.

Primo querit̄ utrū ul'e sit ens: q̄ nō videt̄ per Boetiū dicētē. oē q̄d est ideo est q̄r vnū nūo est. ul'e nō est vnū nūo q̄a p̄dicat̄ de plurib⁹ vniuoce: ergo ꝛc̄. ¶ Itē per Arl̄e. in p̄dicamētis. oē q̄d est aliud a p̄ma sub̄a aut dicit̄ de p̄ma sub̄a aut est in illa: sed ul'e est aliō a p̄ma sub̄a: ꝛ nō dicit̄ de p̄ma sub̄a: nec est in illa: ergo ꝛc̄. ¶ Probatio minoris: sole scd̄e sbe dicunt̄ de p̄mis ut patet p Arl̄e. ul'e aūt cū sit accn̄s nō est scd̄a sub̄a nec est in p̄mis: q̄a tūc p̄ma sub̄a eēt ul'is: sicut illud in quo est albedo est albū. ¶ Itē si ul'e est ens aut est a nā aut ab intellectu: nō a nā q̄r tūc eēt singulare ꝛ termin⁹ trāsmutationis: ergo ab itellectu solo: ergo est figmētū ꝛ ita non ens. ¶ Ad oppositū ul'e diffinit̄ ab Arl̄e. p̄mo periermenias. sed nō entis nō est diffinitio. ¶ Itē per Boetiū scd̄e intētiones applicant̄ p̄mis: nō ens aūt nō applicat̄ enti.

Dicendum q̄ ul'e est ens: q̄r sub rōne non entis nihil itelligit̄ q̄r intelligibile monet intellectū: cū enim itellectus sit virtus passiua per Arl̄e. 3° de aīa. nō opat̄ nisi moueat̄ ab obiecto: nō ens nō pōt mouē aliq̄d ut obiectū: q̄r mouere est entis in actu: ergo nihil intelligit̄ sub rōne nō entis: q̄cquid aūt intelligit̄: intelligit̄ sub rōne ul'is: ergo illa rō non est oīno nō ens. ¶ Ad p̄mū argumētū dico q̄ Boeti⁹ intelligit de illo q̄d est p̄ter opationē intellectus cuiusmodi nō est ul'e. ¶ Ad 2^m dicit̄ silr̄ q̄ Arl̄e. sic intellexit ¶ Cōtra hoc q̄r ꝑbat ꝯclusionē illā per hoc q̄r secūde sbe dicunt̄ de p̄mis accn̄tia sunt in p̄mis. scd̄e autē sbe ut ibi loquit̄ de ipsis nō sunt p̄ter itellectus opationē: ergo nō tm̄ intelligit de his que sunt p̄ter opationē intellectus. ¶ Probatio minoris: q̄r diuidit in p̄ncipio capl'i sbam in p̄mā ꝛ scd̄am. si ergo illa diuisio ualeat sequit̄ q̄ mēbra ut ibi itelligit opponunt̄: sed q̄d est secūda sb̄a p̄ter opationē intellect⁹ nō opponit̄ p̄me sbe sed est idē: ergo non intelligit de scd̄a sb̄a quo ad illud q̄d est ens p̄ter opationē intellectus. Ideo dico q̄ ul'e dicit̄ de p̄mis. ¶ Ad illud q̄d est ꝯtra hoc q̄r sole scd̄e sbe dicunt̄ de p̄mis. Dico q̄ scd̄e sbe ut ibi loquit̄ sunt accn̄tia: nō q̄dē realia de q̄b⁹ ponit aliō mēbrū. s. eē in. sed itētionalia q̄b⁹ per se cōpetit dici de. ul'e aūt est q̄d coius ad scd̄am sbam: q̄r scd̄a sb̄a d̄r ul'e applicatuꝫ ad aliq̄d in ḡne sbe. ¶ Ad 3^m dico q̄ ul'e est ab itellectu: ꝛ cū dicit̄ ergo est figmētū: dico q̄ nō sequit̄: q̄r figmēto nihil corr̄ńdet in re ex̄. uli aūt aliq̄d ex̄ corr̄ńdet a quo monet̄ itellect⁹ ad cāndū talē itētionē: est eni bꝫ Boetiū spēs tenuis silitudo singulariū: ꝛ gen⁹ magis tenuis suarū spērū. Dico ergo q̄ effectiue est ab intellectu: sꝫ mālit̄er siue originalr̄ siue occasionalr̄ est a ꝑprietate

c.j.

28.

c.j.

T. c.

T. c.

in re: figmētū vō minime ꝛc. Questio. V.

q Ueritur an uḷe sit per se itelligibile. Qꝫ nō vı̄ per Ar. de sensu ꝛ sēsato. nihil est in itellectu qn ꝑus fuerit in sensu. uḷe aūt nunq̄ꝫ fuit in sensu: ergo ꝛc. C Itē ois' vtus passiua ꝑsupponit suū obiectū in actu añ ei⁹ opatione: qꝛ ab obiecto capit suū actū per quem pōt opari. uḷe aūt nō ꝑsupponit ab itellectu sed causat ab eo per

c.8. cōmētatorē ꝑ° de aia ergo ꝛc. C Ad oppo^m qcqd diffi

c.5. nit est per se obiectū itellect⁹ uḷe diffinit ab Ar. ꝑmo periermenias. ergo intelligit.

Dicendū ꝙ uḷe est per se intelligibile: qd̄ patet sic. ꝑmū obiectū itellect⁹. s. qd̄ qdest itelligit ſb rōne uḷis. illa vō rō nō est idē eēntialr cū illo qd̄ qdest: ſꝫ modus ei⁹ accñtalis: ergo itellect⁹ pōt cognoscē diāz iter suū obiectū ꝑmū ꝛ illū modū qꝛ pōt distinguē iter oia que nō sūt eēntialr eadē: ſꝫ ois vt⁹ cognoscēs per se diām iter aliq̄ duo cognoscit utrūqꝫ ex

t.c.146 tremū ſb ꝓpa rōne per Ar. 2° de aia. per hoc eni ꝓbat

ꝛ cir sensuꝫ cōez eē: igit itellect⁹ pōt cognoscē modū siue rō

citer nē uḷis per se ꝛ ſb rōne. hoc mō eni reflectēdo cognoscit itellect⁹ se ꝛ suā opationē ꝛ modū opandi ꝛ cetera que ibi isunt. C Ad ꝑ^m dictū est supͣ qꝛ itelligit de primo obiecto qd̄ est qd̄ qdest rei mālis: uel alr qd̄ itelligitur ꝑm nām sensitiuā. s. de sensibilib⁹ cuiusmodi non est uḷe. C Ad 2^m dicit ꝙ itellect⁹ possibilis est vt⁹ passiua ꝛ illa ꝑsupponit suū obiectū: ſꝫ itellect⁹ agēs non ꝑsupponit qꝛ nō est vt⁹ passiua: uḷe ēt nō est obiectū ei⁹ ſꝫ qd̄ qdest in fātasmatib⁹ ꝛ uḷe est finis ei⁹ ꝛc. Q6. VI.

q Ueritur utrū uḷe hēat aliq̄s ꝓpetates. Qꝫ nō videt: qꝛ ꝓpriū ei⁹ nō pōt eē singulare qꝛ tūc nō ɔuterēt cū ipso igit est uḷe igit nō est aliud ab eo cui⁹ ꝓpriū ponit qd̄ est icōueniēs: qꝛ ꝓpriū nō idicat eēntiā ei⁹ cui⁹ est ꝓpri

c.4. um per Ar. ꝑ° topicoꝝ. C Itē si hēat aliquā passionē illa ierit ei oi ꝛ soli ꝛ semꝑ: ergo erit ꝓpriū qd̄ est incōueniēs: qꝛ tūc illa passio ɔtinebit sub ꝓpo qd̄ est spēs uḷis ꝛ erit ɔūtibilis cum ipso uḷi qd̄ est icōueniens: ergo ꝛc. C Itē accñs nō est ſbm accñtis per Ar. 4° me

t.c.14 taphi. ſꝫ uḷe est accñs: g̃ ꝛc. C Itē ois passio est minus ens suo subiecto: sed minus ens ente rōnis est nō ens. C Ad oppositū est Por⁹ q assignat aliq̄s ɔuenientias oiūꝫ qnque uḷiūꝫ. Uū manifestū est ꝙ ɔueniūt in aliq̄ ꝓpetate: si igit illa insit eis vniuoce hoc erit per rōnem cōem que est in eis ꝛ illi⁹ cois erit ꝑmo passio: qꝛ si pas

t.22.ꝛ sio vniuoca sit ꝛ ei⁹ ſbiectū ꝑmū est vniuocū per Ar.

circit 2° posterioꝝ. igit talis passio est ipsius uḷis primo.

Dicēdū ꝙ sic: qꝛ diffinitio diffiniēs sufficienter iudicat eēntiā cuiuslibet: igit cuicūqꝫ iest aliqd ɔūtibilr ꝑter ea que ponunt in ei⁹ diffinitiōe: illud hēt tale sibi ihērēs pro passione ꝛ sic iest aliqd uḷi qꝛ si diffinitio ipi⁹ uḷis uera sit que est ꝑdicabile de plu

c.5. rib⁹ que ponit ꝑmo periermenias. tūc ɔūtibile ꝑter eēn

T.25. tiā uḷis erit illud qd̄ ponit ꝑmo posterioꝝ. s. eē vnū in multis ꝛ de multis ꝛ ecōuerso. si illud sit diffinitio bona ꝛ uera istud erit ꝓpriū: ꝛ ita alterutrū per diffinitionem uḷis de uḷi demōstratiue pōt concludi ꝛ ita sciri. C Ad ꝑmū argumentū dico ꝙ passio ipsi⁹ uḷis ponat ꝙ sit. a: a. est uḷe nō ꝙ sit eēntialr idē suo subiecto: ſꝫ ꝙ uḷe applicet sibi ut modus ei⁹: ꝛ erit ꝑdicatio denoiatiua dicēdo. a. est uḷe. C Cōtra: subiectū nō ꝑdicat denoiatiue de accñte nec dicit modus ei⁹: ergo nec uḷe dicit modus sue passiōis. C Dico ꝙ uḷe pōt sumi ut qd uel ut modus. rō ɔcludit ꝑmo mō. C Per idē ad scd̄ꝫ dico ꝙ est ꝓpriū denoiatiue: sed nō cōtinet sub ꝓprio: possibile est eni ꝛ maxime in itētionib⁹ aliqd ɔūti cuꝫ gñe ꝛ denoiari a specie. C Ad 3^m dico ꝙ accñs nō est subiectū ꝑmū qd̄ est subsistēs ꝛ supponētās ac ultimate termināns depēdētiā ei⁹. nā tale est sola suba: pōt tñ accñs eē ꝓximū ꝛ imediatū subiectū accñtis: qꝛ est rō susceptiua per quā aliqd iest sube ut supficies est subiectum albedinis: hoc nō est in accñtib⁹ subiectū respectu sue ꝓprie passionis. C Ad 4^m argumētū dico ꝙ ieē rōnis sunt multi gradus sicut ineē nāe: qꝛ modus itelligēdi est in vno gradu: ꝛ in alio ens intelligibile: ꝛ modus itelligēdi est min⁹ ens ente itelligibili: vñ cōcedo ꝙ illud quod est minus ens ente ratiōis in ultimo gradu est nō ens cuiusmodi non est ꝓprium quod cōuertitur cum vniuersali. Questio. VII.

v Iso ꝙ uḷe hēt cōditiōes reqsitas ad subiectū scie: qꝛ videlicet est ens ꝛ diffinibile ꝛ passiones habēs de eo demōstrabiles Querit nūc an ipm uḷe sit ipsi⁹ libri Porphyrij subiectū: Qꝫ nō videt: qꝛ aut uḷe inq̄ꝫtū est itētio: aut inq̄ꝫtū est applicabile rei nō ꝑmo modo: qꝛ sic intētio hēt a metaphisico ɔsiderari. ꝓbo qꝛ metaphisic⁹ ɔsiderat qd̄libet inq̄ꝫtū ens: igit ꝛ intētionē inq̄ꝫtū est ens: igit intētionē inq̄ꝫtū est itentio: qꝛ idē est itentio inq̄ꝫtū itentio ꝛ inq̄ꝫtū ens: sicut idē est hō inq̄ꝫtū hō ꝛ hō inq̄ꝫtū ens: nec scd̄o mō: qꝛ sic est illud totū ens per accidens de quo nō est scia. C Item ois scia realis est de uḷi: qꝛ singulariū nō est sciētia: cū igit hec sit scia rōnalis non erit de uḷi. C Itē hic determinat de istis qnque sub ꝓpria rōne diuidēdo ꝛ diffiniēdo qd̄libet per ꝓpria sibi nullā faciēdo mētionē de uḷi ꝑꝫ se: nec quo ad eius qd̄ qdest: nec quo ad passiones: ergo hec qnque erūt ſbiectū ꝛ nō uḷe. C Ad oppositū hec scia est vna: ergo hēt vnū subiectū: ergo hec qnque nō sunt subiectū nisi ꝑꝫ ꝙ ɔueniūt in vno cōmuni: qd̄ erit ꝑmum subiectum ꝛ illud est vniuersale. C Questio. VIII.

i Uxta hoc querit de vnitate istoꝝ quinque in hoc ꝙ est uḷe an videlicet uḷe sit vniuocū ad hec qnque. Qꝫ nō. ꝑmo qꝛ oē vniuocū multū se hēt ad illa sub rōne alicuius uḷis. uḷe nō cōparat ad hec qnque ſb rōne uḷis: ergo ꝛc. probatio minoris: qꝛ nō ſb rōne alicui⁹ istoꝝ qnque: quia nullū istoꝝ ɔuenit alijs ſꝫ q̄dlibet est distinctū ab alijs si ergo ſb rōne alterius erit sextū uḷe. Dicit ꝙ compat ad hec qnque sub rōne gñis: qꝛ ꝑdicat de istis in qd ꝛ heciter se differūt spē. C Cōtra hoc: si uḷe est genus ad hec qnque: ergo q̄dlibet istoꝝ est spēs: ergo gen⁹ est species qd̄ est falsum: qꝛ spēs opposita non ꝑdicat de alia cū hoc vbo est: sed gen⁹ ꝛ spēs sunt spēs dispate sub uḷi si uḷe ponat gen⁹ istoꝝ qnque. C Itē gen⁹ nō ꝑdicat de spēb⁹ ꝑꝫ magis ꝛ min⁹ per Por^m ca. de diā. uḷe predicat ꝑm magis ꝛ min⁹ de istis: qꝛ gen⁹ est uḷius q̄ꝫ spēs. uel diā: ꝑdicat eni de plurib⁹. C Ad oppositū uḷe ꝑdicat ꝑm nomē ꝛ ꝑm rōnē: igit vniuoce. ɔñtia patet per Aristo. in ꝑncipio ꝑdicamētoꝝ. añs est manifestuꝫ qa quodlibet istoꝝ est aptū dici de pluribus per qd̄ diffinit vniuersale ꝑmo periermenias. c.5.

Ad istam qōnē dī ꝙ uḷe est analogū ad hec qnque: per ꝑus eni dī de gñe: per posteri⁹ vō de alijs ut patet per tertiā rōnē ad ꝑmā partem. Et ꝑm hoc rñdet ad aliā qōnē videlicet ꝙ uḷe non est hic ſbm: ſꝫ qnque uḷia. ꝛ tñ scia est vna pp vnitatē ꝑmi ad qd̄ oia alia attribuunt qd̄ est gen⁹. C Cōtra hoc in oī gñe est aliq̄ spēs que pfecti⁹ pticipat nāꝫ gñis q̄ꝫ alia tō dīc nālis ꝙ in gñe latēt equocationes. 7. phisicorū. t.c.31 ſꝫ logic⁹ ponit gen⁹ vniuocū pp vnitatē rōnis: igit logice loquēdo uḷe poterit eē gen⁹ istoꝝ qnque: lꝫ gen⁹ aliq̄ mō sit pfecti⁹ alijs. C Itē quo ad solōnē alteri⁹ qōnis nō dī ɔueniēter ut videt: qꝛ in ꝑncipio. 7. metaphi. ex T.c.5 hoc ꝙ ſba est ꝑmū ens ɔcludit Ar. quapropter solū ꝛ maxime ꝛ ꝑmū de ſba speculādū est ex quo accipit quo ad determinādū de multis dictis per attributionē ad aliqd̄ ꝑmū sufficit determiare de illo ꝑmo: ꝑꝫ hoc igit sufficeret Porphy° determiare de gñe tm̄. Itē ratio sic

ponẽtiũ nõ ꝯcludit: qꝛ nũs est multitudo ex vnitatibꝰ aggregata: tñ nõ dr̃ analogice de binario ꝛ trinario: ſꝫ trinarius ſit ex pluribꝰ vnitatibꝰ: ſed ſimplr̃ vniuoce.

Propter hoc ꝛ ꝑpter rõnẽ ſuprapoſitã ad oppoſitũ q̃onis: dicẽdũ ꝙ vl'e vniuoce p̃dicaꝛ de oibꝰ iſtis qnque. ¶ Ad ꝑmũ argumentũ dico ꝙ itentio generis ſibi applicaꝛ reſpectu iſtorũ qnque. Lũ ãt dr̃ q̃libet iſtoꝝ eſt diſtictũ ab alijs Uere eſt. iõ nõ p̃dicanꝛ de ſe iuicẽ p̃dicatiõe eſſentiali ꝛ exercita: nec aliq̃d de vno iſtoꝝ ſub rõne alteriꝰ ſꝫ p̃dicatione ſignata: qꝛ rõ generis eſt extranea vl'i qñ vniꝛ iſtis per hoc uerbũ eſt: ſic̃ ꝛ aiali qñ dr̃: hõ eſt aial. ¶ Ad ꝑmũ argumẽtũ ꝯtra hoc ꝯcedo ꝙ q̃libet iſtoꝝ eſt ſpẽs nec eſt icõueniẽs ſpẽs eiuſdeꝫ generis in accñtibꝰ de ſe inuicẽ denominatiue p̃dicari. Lõtra incõueniẽs eſt in ſpẽbꝰ eiuſdẽ generis. nã ſic̃ hec eſt falſa albedo eſt nigredo: ita hoc albũ eſt nigrũ. ¶ Dico ꝙ nõ eſt uerũ vl'iter licet forte in abſolutis ita ſit. nõ tñ in relatiuis. nã idẽ eſt pr̃ ꝛ filiꝰ qua rõne eni ſequiꝛ pr̃ huiꝰ ergo pr̃: pari rõne ſequiꝛ filiꝰ huiꝰ ergo filiꝰ: ſic̃ igiꝛ accidẽtia ſtãt ſimul ſic ẽt ꝯñtia ſilr̃ ꝛ relatiua talia p̃nt dici de eodẽ ꝛ de ſe inuicẽ nõ tñ relatiue oppoſita: qꝛ nõ ſunt oppoſita niſi reſpectu eiuſdẽ. Sũt aũt relatiua ſꝫm cõem rõnẽ ſuaꝫ: pr̃ eni ꝑmo referꝛ ad filiũ nõ pr̃ huiꝰ ad filiũ huiꝰ: ita in ꝓpoſito genꝰ eſt ſpẽs ſed nõ reſpectu eiuſdẽ. Alr̃ dicit ꝙ tales ꝓpões: genꝰ eſt ſpẽs p̃nt eẽ uere denoiatiua p̃dicatione: q̃libet eni iſtarũ itẽtionũ põt accipi ut q̃d uel ut modus: qñ eni eſt illud q̃d itelligiꝛ tũc eſt q̃d: qñ autẽ eſt rõ ſub qua aliq̃d itelligiꝛ tũc accipiꝛ ut modus. Scd̃e igiꝛ itẽtiões nõ opponunꝛ niſi ut utraq; accipiꝛ ut q̃d vl' utraq; ut modus: hic aũt genꝰ eſt ſpẽs. uera eſt ut genꝰ accipiꝛ ut q̃d. qꝛ in compatiõe ad vl'e q̃d eſt genus ſuũ. ſpẽs v̾o ut modus. qꝛ ſub tali mõ itelligiꝛ genus reſpectu vl'is. ¶ Sꝫ ſi inferaꝛ: ergo p̃dicaꝛ oppoſitũ de oppoſito: fit fallacia figure dictionis cõmutãdo modũ in q̃d uel ecõuerſo. vbi gr̃a plurale eſt ſingulare hec eſt uera ut plurale accipiꝛ ut q̃d ꝛ ſingulare ut modus qꝛ q̃d ſignificaꝛ per ſingulare eſt modus eiꝰ q̃d ſignificaꝛ per plurale: nec ſic eſt oppõ. Dicit tñ ꝙ ẽt ſingulare dicit q̃d qꝛ accipiꝛ pro ſuo ſignificato reſpectu ſꝫbi. plurale dic̃ modũ qꝛ accipiꝛ pro ſuo mõ reſpectu p̃dicati. nã ꝓ re ſignificata nõ ieſt ſibi p̃dicatũ: ꝛ ſi utroq; mõ ſumaꝛ nõ eſt dr̃ia ad ꝓpoſitũ. ¶ Ad aliud dico ꝙ genꝰ nõ eſt magis vl'e. qꝛ magis dic̃ intẽtionẽ forme eiꝰ cui adiũgiꝛ: ſꝫ eſt q̃dãmõ maiꝰ vl'e qꝛ extẽdiꝛ ad plura queadmodũ q̃ternarius eſt maioꝛ nũs binario. nõ magis: ſic etiã vna ſpẽs ſp̃aliſſima nõ dr̃ magis ſpẽs lꝫ plura ſub ſe habeat contenta.

Ad ꝑmã q̃õnẽ dicẽdũ ꝙ vl'e eſt huiꝰ ſcie ſꝫm: cũ enĩꝫ tres ſint ꝑncipales ꝯditiões ſꝫbi. vl'e ꝑmã habet. ſupponiꝛ eni hic q̃d eſt. ꝛ qꝛ eſt. tanq̃ꝫ nq̃tũ: nec eni eẽt poſſibile aliquã ſpẽꝫ eiꝰ ſcire ignoto de ipſo q̃d eſt. ꝛ qꝛ eſt. hic aũt eiꝰ ſpẽs diffiniunꝛ. nec oportuit hic diffinitiõeꝫ vl'is poni q̃ã ſupponit auctoꝛ ſufficiẽter aſſignatã fuiſſe ab Ar̃. ꝑo periermenias uel ꝑo poſterioꝝ. vñ rõne vl'is. ſ. p̃dicari de pluribꝰ utiꝛ in diffinitiõe iſtoꝝ qnque vl'ium. ¶ Ibẽt ẽt ſcd̃am ꝯditionẽ ſꝫbi qꝛ ſiq̃ paſſio vniuoca iſtis qnque de his oſtẽdiꝛ per rõnem vl'is. illa per hoc oſtẽdiꝛ de vl'i tanq̃ꝫ de ꝓꝑo ꝛ ꝑmo ſꝫbo. ꝛ ſic de vno aliq̃ paſſio hic demõſtraꝛ per rõnẽ vl'is. que eſt p̃dicari de pluribꝰ. ẽt in hoc oſtẽdiꝛ de vl'i qꝛ mediũ demõſtratiõis equaꝛ paſſioni. alr̃ eẽt ꝯñs. ſꝫ hoc fit hic ut patet qꝛ differre ab idiuiduo demõſtraꝛ de gñe per hãc ꝑticulã p̃dicari de pluribꝰ ꝛ ita ſupponiꝛ de alijs poſſe oſtẽdi. ¶ Tertia ꝯcl'o manifeſta eſt qꝛ q̃libet iſtoꝝ eſt eiꝰ ſpẽs cũ ipm diuidaꝛ a Porphyꝰ in hec qnque. poſita eni gñis diffinitiõe ad eiꝰ declarationẽ ponit diuiſionẽ. cuiꝰ vnũ mẽbrũ eſt p̃dicari de pluribꝰ per q̃d itelligit vl'e q̃d ſubdiuidit in hec qnque. ¶ Ad ꝑm argumẽtũ. dico ꝙ hec diuiſio nõ eſt per oppoſita: qꝛ itẽtio ſꝫm ꝙ itẽtio eſt applicabilis rei: vñ ꝯcedo utrũq; mẽbrum cũ ſint idẽ. ¶ Lũ aũt obijciꝛ ꝯtra ꝑmũ mẽbrũ dici põt ꝙ metaphiſicꝰ oẽ ens reale ꝯſiderat nõ ens rõnis cuiuſmodi eſt vl'e ut hic loq̃mur: uel ſi ꝯcedaꝛ ꝙ ꝯſiderat itẽtionẽ inq̃ãtũ ens nõ tñ ſequiꝛ ꝙ itẽtionẽ iq̃ãtũ itẽtio qꝛ nõ ſunt idẽ: q̃d vl'r accidit qñ terminꝰ ſequẽs reduplicationẽ nõ ſignificat abſolute eẽntiã ſic̃ nõ eſt idẽ mobile inq̃ꝫtũ mobile ꝛ mobile inq̃ꝫtũ ens: per hoc patet ad exẽplũ de hoĩe qꝛ nõ eſt ſile. ¶ Q̃d obijciꝛ cõtra aliud mẽbrũ de ente per accñs. dico ꝙ nõ eſt ens per accidẽs ſic̃ aggregatũ qꝛ res nõ cadit in intellectu illiꝰ totiꝰ ut ps. ſꝫ ut terminãs reſpectũ: hoc mõ itelligiꝛ accidẽs in dependẽtia ad ſꝫbam: nec tñ ut ens per accidẽs. ¶ Ad 2m dicẽdũ ꝙ ſcia realis eſt de vl'i ꝑmo mõ q̃d eſt res: ſꝫ logica eſt de vl'i ſcd̃o mõ q̃d eſt intẽtio. ¶ Ad 3m patet per dicta in ſolõne q̃onis ꝛc̃. ¶ Queſtio. IX.

Queritur de vl'i cũ ſit accñs ut hic loquimur in quo eſt ut in ſꝫbo utrũ in re uel in itellectu. Q̃ꝫ nõ in re, ꝓbo. oẽ accñs q̃d eſt in re eſt ꝓꝑiũ uel cõe. ſi ꝓꝑiũ ieſt idiuiduis (lꝫ nõ ꝑmo qꝛ ꝓꝑiũ per ſe ꝑmo ieſt ſpẽi) per ſe eni ſupponit de oi. ¶ Si cõe ieſt ꝑmo idiuiduis: ſi ergo eſſet accñs in re ieẽt ꝑmo in idiuiduis: ſꝫ hoc eſt falſũ qꝛ tũc idiuiduũ eẽt vl'e: ergo. ¶ Jtẽ itellectꝰ eſt vtꝰ paſſiua per Ar̃. 3o de aia. ergo nõ agit ex̃ mittẽdo ſic̃ eſt de ſenſu per Ar̃. ꝑo topico. cũ ergo cãet vl'e nõ ex̃ mittet illõ ergo nõ eſt in ſꝫbo aliquo ex̃ ipm. ¶ Jtẽ ex itellectu ꝛ itelligibili fit ueriꝰ vnũ q̃ꝫ ex mã ꝛ forma per cõmẽtatoreꝫ 3o de aia. ſꝫ forma nõ eſt ex̃ mãm nec ecõuerſo. igiꝛ nec itelligibile ex̃ itellectũ: ergo nec modus itelligibilis ex̃ itellectũ. igiꝛ nec vl'e. ¶ Ad oppoſitũ mã ꝛ efficiens nõ coincidũt per Ar̃. 2o phiſicoꝝ. itellectꝰ eſt cã efficiẽs vl'is: ergo nõ eſt mã: ergo nec ſꝫbm qꝛ accñtia nõ h̃nt aliã mãm niſi in qua que dr̃ ſꝫbꝫ eoꝝ. ¶ Jtẽ per cõmẽtatorẽ ſup ꝑo de aia. Jntellectꝰ facit vl'itatẽ in rebꝰ: ergo illa eſt in re nõ in itellectu: ergo ꝛc̃. ¶ Jtẽ accñs eſt in illo ut in ſꝫbo q̃d denoiat vniuerſale denoiat rem non intellectum igiꝛ ꝛc̃. ¶ Queſtio. X.

t.c.5. ꝛ ide c.2. c.5. t.c.70 c.8.

Juxta hoc q̃riꝛ de v̾itate iſtiꝰ ꝓpõnis hõ eſt vl'e ꝛ ꝯſilium ubi p̃dicaꝛ itẽtio de re. Q̃ꝫ ſint falſe, ꝓbo ſꝫbm ſignificat uerã nãꝫ ergo pro illa ſupponit p̃dicatũ nõ p̃dicat uerã nãm qꝛ nõ ſignificat eã igiꝛ p̃dicaꝛ nõ uera nã de uera nã: ergo oppoſitũ de oppoſito. ¶ Jtẽ ſi hõ eſt ſpẽs ꝛ ſpẽs eſt itẽtio: ergo hõ eſt itẽtio. ꝯcluſio eſt falſa: ergo aliq̃ ꝑmiſſarũ nõ mioꝛ: ergo maioꝛ. ¶ Jtẽ ois p̃dicatio uera in abſtracto eſt uera per ſe ꝑmo mõ. hec nõ eſt uera per ſe ꝑmo mõ hõ eſt ſpẽs ꝛ p̃dicatũ ꝛ ſꝫbm ſũt abſtracta: ergo ꝓpõ falſa. ¶ Ad oppoſitũ: de quocũq; p̃dicaꝛ diffinitio ꝛ diffinitũ: ſꝫ hõ p̃dicaꝛ de pluribꝰ differẽtibꝰ nũo: ergo hõ eſt ſpẽs: ergo vl'e. ¶ Queſtio. XI.

Juxta hoc q̃riꝛ an tales ſint per ſe. Q̃ꝫ ſic videꝛ. Lui eni per ſe ieſt diffinitio per ſe ieſt ꝛ diffinitũ: ſꝫ hõ p̃dicaꝛ per ſe de pluribꝰ differẽtibꝰ nũo: ergo hõ per ſe eſt ſpẽs. ¶ Jtem q̃d eſt per ſe itelligibile eſt per ſe vl'e: hõ eſt per ſe itelligibile: ergo ꝛc̃. mioꝛ patet: qꝛ per ſuũ q̃d q̃d eſt q̃d eſt idẽ ſibi. ¶ Jtẽ vl'e ꝯuenit hoi ſꝫm ꝙ abſtrahiꝛ ab oi accñte ergo nõ ꝯuenit ei ut accñs: añs eſt uerũ: qꝛ hõ ut cõiungiꝛ accñtibꝰ eſt ſingulare. ¶ Ad oppoſitũ per ſe ꝑſupponit dici de oi: ergo ſi hõ eſt per ſe vniuerſale: ois hõ erit vniuerſale. ꝯñs eſt falſum: ergo ꝛ antecedens.

Ad ꝑmã q̃õnẽ dicẽdũ ꝙ vl'e eſt in re ut in ſꝫbo: qꝛ illã denoiat nõ itellectũ: ſꝫ in itellectu eſt ueluti in efficiẽte ꝛ ut cognitũ in cognoſcẽte. ¶ Sciẽdum tñ ꝙ ſignificatũ termini cois ſignificãtis uerã nãꝫ triplr̃ põt ꝯſiderari. ¶ Uno q̃dẽ mõ ſꝫ eẽ in ſuppoſitis q̃d dicit eẽ mãle eiꝰ: ꝛ hoc mõ iſunt ſibi accñtia coia. ¶ Scd̃o

mō ꝯsideraẗ absolute ƀm eē qdditatiuum ⁊ sic isunt ei ꝑdicata eēntialia. ℭ Tertio mō ut per formā intelligibilē: ab itellectu apphēdiẗ qđ est eē cognitū ⁊ sic isunt ei itētiones. Intellect⁹ eni ꝯsiderās nām hoīs vnaz in multis ⁊ de multis ab aliq̄ ꝓpetate repta in nā sic cōsiderata mouet ad cāndū itētionē: ⁊ illā cātā attribuit illi nāe cui⁹ est ꝓpetas a qua accipiẗ. ℭ Ad ꝑmū arg^m dico q̄ ꝓcedit de accn̄te reali qđ iest nāe ƀm esse mālē. ℭ Ad 2^m dico q̄ nō attribuit aliquā ꝓpetatē rei ꝑ eius trāsmutationē qꝛ nō est vt⁹ factiua: pōt tū aliquā attribuē que diċ hitudinē rei ad itellectū ꝑsertim si accipiatur a ꝓpetate illi⁹ rei: sicͭ attribuit modos significandi dictioni significatiue qui sūt in uoce ut in sbo: effectiue tū ab itellectu. ℭ Ad 3^m dico q̄ illud dictū cōmētatoris nō pōt itelligi q̄ fiat vnū cōpositū ex illis: qꝛ tūc itellect⁹ eēt cōposit⁹ ex qdditatib⁹ oīuz rerū sensibiliū: sꝫ itelligēdū est q̄ itellect⁹ in actu ueri⁹ recipit ꝑdicationē ꝓpi⁹ cū itelligibili in actu q̄ꝫ mā cū forma: qꝛ itellect⁹ in actu est itelligibile in actu: qꝛ per spēm itelligibilē in actu pōt seipm̄ itelligē reflectēdo: materia aūt nō est forma per hoc q̄ poniẗ cum forma.

Ad secūdā qōnē dicēdū q̄ est uera eo modo quo nūc dictū est accn̄s ieē rei ga diffinitio itētionis iest rei isto mō. ℭ Cōtra hoc spēs iest hoi ƀꝫ q̄ hō: di de plurib⁹ ⁊c. sꝫ nō dꝛ de illis: nisi ƀꝫ q̄ est in illis ⁊ hoc est ƀm eē mālē: ergo primo mō ꝓpō est uera. ℭ Ad hoc dico q̄ spēs iest hoi ƀꝫ q̄ hō ꝑdicaẗ de idiuiduis: loquēdo de ꝑdicatiōe signata nō de ꝑdicatiōe exercita. i. nō ƀm q̄ est idē suppositis qđ est primū mēbrū distinctiōis. ℭ Ad ꝑ^m arg^m dico q̄ uera nā pōt sumi tripl'r nō tū ꝓpō distinguēda est: qꝛ diuersitas suppōnis stat cū vnitate sbi ⁊ significati. Sꝫ est magis mltiplicitas figure dictiōis siq̄ sit. Est igiẗ ꝓpō simpl'r uera: qꝛ ƀm q̄ sbm supponit uerā nāꝫ: ut tū compaẗ ad itellectū: iest ei tale accn̄s: multiplicitas eni figure dictiōis nō est uere multiplicitas: sꝫ tū fantastica: vn̄ hic nō distiguiẗ sor. est hō: sꝫ eēt falsa si accipeẗ hō ut accipiẗ hic: hō est spēs. ℭ Ad 2^m dico q̄ hec est falsa spēs est itētio sic hec: albū est color: qꝛ spēs denoīatiue iportat aliud q̄ꝫ itētio in abstracto. ℭ Cōtra: tunc hec est uera spēs est itētionale ⁊ ita sequiẗ: ergo hō est intētionale. ℭ Dici pōt q̄ hic est fallacia accn̄tis: qꝛ spēs respectu hoīs accipiẗ ut modus: respectu vō itētionis ut qd: qꝛ qđlibet in suo gn̄e est qd. ℭ Ad 3^m dico q̄ nō est ibi ꝑdicatio in abstracto: qꝛ species est cōcretum ⁊ denominatiue predicatur de re.

Ad tertiā qōnē dicēdū q̄ tales nō sunt per se: qđ patet de ꝑmo mō. ꝑdicaẗ eniꝫ in ꝑmo mō diffinitio: uel pars diffinitionis de diffinito. ℭ Impossibile est aūt aliquā rē scđe itētionis diffinirē rē ꝑme itētionis: qꝛ tūc illa res ƀm suā eēntiā partiꝫ eēt a nā ⁊ ptim ab itellectu: ⁊ ita a diūsis nō ordinatis q̄re nō eēt vnū eēntial'r: ḡ ipossibile est aliquā itētionē per se ꝑmo ꝑdicari de re. Nec scđo mō qꝛ nō causaẗ itētio ex per se ꝑncipijs sbi. Nec q̄rto mō: qꝛ res nō est cā efficiēs itentionis sꝫ itellect⁹. Nec ul'r aliq̄ alio mō: qꝛ tūc eēt nā sufficiēs cā talis accn̄tis: in quocūq; igiẗ eēt illa nā illi ieēt accn̄s qđ falsū est. ℭ Ad ꝑ^m arg^m negaẗ minor. Cōtra: si nō ꝑdicaẗ per se ꝑdicaẗ per accn̄s. igiẗ hec est ꝑ accn̄s hō est aīal: ēt ista rn̄sio est ꝯtra cōem modū loquēdi. ℭ Ideo dico q̄ ly per se in minori pōt determinare iherētiā hui⁹ ꝑdicati: ꝑdicaẗ de plurib⁹. Ul' iherēs. s. ꝑdicatū. Primo mō est falsa ⁊ seq̄tur ꝯcl'o falsa. Scđo vō mō est uera nō tū ifert tūc ꝯn̄s sic sil'e patet hic: accn̄s est per se ens: qꝛ si per se determinat iherētiā uera est si iherēs falsa. ℭ Ad 2^m per idē minor est uera ut per se determiat iherētiā ⁊ sic maior est falsa. ℭ Ad 3^m dico q̄ ul'e iest hoi ut abstrahiẗ ab oi accn̄te reali qđ ꝯsegtur ipm̄ ƀm eē mālē: nō aūt ab accn̄te intentionali quare ⁊c.

ℭ Questio. XII.

Queritur de nūo ul'iuꝫ. Utrū sint tm̄ qnque: Ꝙ nō videẗ: qꝛ ꝑdicari est ul'i ꝓpriū: q̄t igiẗ sunt ꝑdicata tot ul'ia. Sed ꝑmo topi. nō ponuntẗ nisi q̄tuor ꝑdicata: igiẗ ⁊c. c.3.
ℭ Per idē ostdiẗ q̄ sint tm̄ tria qꝛ ibi nō ponuntẗ spēs ⁊ dr̄ia: igiẗ ista nō sūt ul'ia. ℭ Et q̄ sint sex ꝓbaẗ qꝛ ibi poniẗ diffinitio: igiẗ ꝑter hec qnque illud est sextū ul'e. ℭ Itē quot modis dꝛ vnū oppositoꝝ tot modis ⁊ reliquū per Ar. ꝑ° top. ul'e ⁊ singulare sūt opposita ⁊ singularia sunt ifinita: ḡ ⁊ ul'ia. ℭ Itē idiuiduū est ul'e: qꝛ ꝑdicaẗ de plurib⁹: ⁊ nullū istoꝝ qnque est ut patet iductiue igiẗ ⁊c. Itē ens est ul'e ⁊ nō est genus per Ar. 3° meta. ꝑdicaẗ eni per se de dr̄ia. nec est spēs qꝛ tūc habebit gen⁹ sup̄ se. nec est aliqđ alioꝝ triū ul'iuꝫ qꝛ illa ꝑdicanẗ in q̄le. ens vō ꝑdicaẗ in qd de oīb⁹ ut patet ꝑ Ar. 8. meta. ℭ Ad oppositū est Porphyrius. c.12. t.c.10 t.c.ultimi

Dicēdū q̄ sunt tm̄. v. ul'ia: sꝫ illud diūsimode poniẗ. vno qdē mō accipiẗ eoꝝ sufficiētia sic ul'e uel significat sbam uel accn̄s. si sbam: uel totuꝫ: uel ptē. si ptē: uel mālē ⁊ sic est gen⁹: ul' formalē ⁊ sic est dr̄ia: uel totā sbam ⁊ sic est spēs. Spēs eni diċ totū eē i idiuiduoꝝ. ℭ Si accn̄s uel ꝯūtibile ⁊ sic est ꝓpriū uel nō ꝯūtibile ⁊ sic est qntū ul'e. s. accn̄s. ℭ Cū ergo nō sit possibile significari aliqd dicibile de plurib⁹ nisi aliq̄ istoꝝ modoꝝ nō erūt nisi hec qnqꝫ ul'ia. ℭ Cōtra hūc modū ul'ia cū sint itētiones scđe accidūt reb⁹ ꝑme itētionis sꝫ nihil per se distinguiẗ ƀm illud cui accidit ergo nec itētiones distinguuntẗ per se penes res: sꝫ logic⁹ per se ꝯsiderat itētiones ergo hec diuisio non est logicalis. ℭ Itē oīa ul'ia iueniuntẗ in gn̄e accn̄tis: ergo male distinguuntẗ per significare subam uel accn̄s. ℭ Ideo daẗ al'r eoꝝ sufficiētia penes ordinari. Diciẗ eni q̄ ga hic liber imediate ordinaẗ ad librū ꝑdicamentoꝝ ubi determiaẗ de ordinabili in gn̄e. Ideoq; hic loquiẗ de ul'ib⁹ ƀm q̄ in gn̄e sūt ordinabilia ⁊ daẗ sic eoꝝ sufficiētia. ℭ Ordo eni pōt eē eoꝝ que sūt in eodē gn̄e iter se. uel eoꝝ que sūt in vno gn̄e ad illa que sūt in alio gn̄e. In eodē gn̄e pōt eē ordo direct⁹ ƀm sub ⁊ sup̄ ⁊ sic sūt duo ul'ia. s. gen⁹ ⁊ spēs. uel idirect⁹ ⁊ sic est dr̄ia que est idirecte sup̄ spēꝫ ⁊ sb gn̄e. Accn̄tiū aūt ad sbam est ordo ꝯūtibiliū uel nō ꝯūtibiliū: ⁊ sic sunt alia duo ul'ia. ℭ Cōtra hūc modū arguiẗ qꝛ aliq̄ ƀꝫ q̄ sūt ordiabilia in gn̄e ƀm sub ⁊ sup̄ sūt ꝑdicabilia ⁊ subicibilia: ergo hic determinaẗ de istis inq̄ꝫtū sūt ꝑdicabilia ⁊ subicibilia. ℭ Itē vnū qđ qꝫ diffiniẗ hic per ꝑdicari uel ei equalēs. ℭ Itē si per hoc bn̄ daẗ diūsitas iter hūc libruꝫ: ⁊ libꝛ topicoꝝ. tūc dr̄a magis ibi eēt enūanda q̄ꝫ hic cū magis hēat rōnē ꝑdicabilis q̄ꝫ ordinabilis. ℭ Iteꝫ idiuiduū est per se ordinabile in gn̄e: ergo lꝫ nō ꝑdiceẗ ꝓpe tū eēt ponēdū hic sextū ul'e: qꝛ per sic dicentes hic nō agiẗ de istis inq̄ꝫtū sūt ꝑdicabilia sꝫ inq̄ꝫtū ordinabilia. ℭ Itē sic accn̄tia ordinē hn̄t ad sbm eoꝝ qđ est sba uel aliqđ accn̄s ita sbm ad accn̄s: ergo ex pte sbi accipi pn̄t duo alia vniuersalia penes eius ordinationē duplicem ad accidēs sicut est a parte accidentis.

Propter istas tres rōnes omittendus est iste modus ⁊ dicēdū al'r q̄ eoꝝ sufficientia accipiẗ penes ꝑdicari sic. Predicari eni diuidiẗ in ꝑdicari in qd ⁊ in q̄le tanq̄ in per se dr̄ias: qꝛ isti sūt ꝑmi modi ꝑdicādi. ꝑdicari in qd est ꝑdicare eēntiā sbi ꝑ modū eēntie. i. per modū sbsistētis ⁊ nō denoīantis: ⁊ hoc ꝯtingit dupl'r. uel q̄ ꝑdicet totā eēntiā sbi ⁊ sic est spēs. si eni aliqd eēt in eēntia idiuidui ꝑter eēntiā spēi duo idiuidua eēntial'r differēt ⁊ per dr̄ias acceptas ab illo qđ plus est in hoc ⁊ in illo posset spēs formal'r diuidi: ⁊ idiuiduū diffiniri: qđ est icōueniēs. Si vō ptē eēntie sic est gen⁹. Si eni totā ipꝫ gen⁹ spēi eēntiā diceret sufficeret ad diffiniēdum spēm ⁊ differētia supflueret.

¶ Predicari in q̄le est p̄dicari per moduꝫ denoiantis
qd̄ ꝯtingit dupl'r: uel ꝙ p̄dicet sibi eēntiā per modū de-
noiantis ⁊ tūc p̄dicaṫ in q̄le s̄bale siue eēntiale ⁊ sic est
dr̄ia. Est eni dr̄ia s̄be: q̄litas per Ar̄. 5. meta. uel ꝙ p̄di
cet accn̄s per modū denoiantis: ⁊ tūc p̄dicaṫ in q̄le ac
cidētale: uel ergo p̄dicat accn̄s ꝯūtibile egrediēs a p̄n-
cipijs sibi ⁊ sic est ꝓpriū: ul' accn̄s cōe ⁊ sic est ultimum
ul'e. naꝫ de tali accn̄te se exponit Porphy⁹ itelligē: ubi
ponit diuisionē ad declarādū diffinitionē gn̄is. cū igiṫ
p̄dicari de plurib⁹ nō ꝯtingat nisi aliquo istoꝝ q̄nque
modoꝝ qui per se diuidūt p̄dicari de plurib⁹ qd̄ est rō
ipsi⁹ ul'is: sequiṫ ꝙ ul'e diuidiṫ in hec q̄nque tm̄. hec di-
uisio videṫ eē ꝯueniēs: q̄ꝛ diuidit rōnē gn̄is per dr̄ias ꝑ
se. Et ex hoc ēt nō tm̄ patet sufficiētia ul'iū: sꝫ ēt ordo ⁊
rō ordis quē tenet Porphy⁹ in determinādo de istis.
¶ Cōtra hūc modū obijciṫ q̄ꝛ si hic determiaṫ de istis
q̄nque ꝑꝫ ꝙ sūt p̄dicabilia ⁊ ita loq̄ṫ Ar̄. p̄° topicorū
de eis: tūc videṫ ꝙ nō possit solui ꝯtrouⁱsia hic ⁊ ibi: sꝫ
hoc patebit rn̄dēdo ad argumēta. ¶ Ad p̄mū argm̄ di-
co ꝙ Ar̄. in p̄° topi. diuⁱsificat p̄dicata penes Iꝫ qd̄ est
p̄dicare eēntiā uel nō: ꝯūtibil'r uel nō: ⁊ sic nō ꝯtigit eē
nisi illa q̄tuor que ponit ibi: hic aūt lꝫ ꝯsidereṫ de ul'ib⁹
penes p̄dicari nō tm̄ quo ad illa que ibi: q̄ꝛ istorū q̄nqꝫ
tm̄ vnū p̄dicaṫ ꝯūtibil'r. tria p̄dicāt eēntiā nō ꝯūtibil'r
sꝫ penes p̄dicari in q̄d uel in q̄le ut p̄us dictū est. Non
ponit ergo ibi dr̄iam q̄ꝛ illa: ut ibi dr̄: reduciṫ ad gen⁹:
p̄dicat eni eēntiā sibi nō ꝯūtibil'r. Vn̄ 4° top̄: ubi doceṫ
ꝯstruē ⁊ iterimē gen⁹ doceṫ ēt hoc de dr̄ia: aliqua est ēt
dr̄ia ultia ⁊ specifica que ꝯūtiṫ cū spē ⁊ p̄dicaṫ de ea cō
uersim que reducēda est ad diffinitionē: ⁊ forte ꝑꝑ talē
diuⁱsitatē dr̄iarū nō posuit dr̄iam cū aliq̄ vno p̄dicato.
Diffōnē hic non ponit q̄ꝛ nō hēt aliquē vnū modū p̄-
dicādi in q̄d uel in q̄le. Spēꝫ ibi nō ponit uel q̄ꝛ reduci
tur ad diffinitionē cū diffinitio sit ꝓpriū spēi uel poti⁹
ad gen⁹ q̄ꝛ spēs. s. p̄dicaṫ de quo p̄dicaṫ eēntial'r nō ꝯū
tibil'r. Et iō ex 4° topi. hn̄tur ꝯsideratōes iterimēdi ul'
ꝯstruēdi ꝓbleuma de spē sic̄ de gn̄e. ¶ Vel spēs nō est
p̄dicatū ꝓpōnis dialetice q̄ꝛ illa nō est coiter singl'aris
excludit eni Ar̄. p̄° top̄. ab itētione dialetica illa que
sūt manifesta sēsui ibi: nō opꝫ aūt oē ꝓbleuma nec oēm
positionē ꝯsiderare: sꝫ q̄n dubitabit aliq̄s rōni idigēti
um nō pene ul' sensu. minimū aūt cōe est spēs ⁊ iō magis
subijciṫ in ꝓpōne dialetica q̄ꝫ p̄diceṫ. ¶ Ad 2m dico ꝙ
iste est sensus illi⁹ ꝓpōnis q̄t sūt significata vni⁹ opposi
ti tot ⁊ alteri⁹ si ꝑm oēm significationē alterū sibi op-
ponaṫ nō q̄t supposita: iō nō est ad ꝓpositū. ¶ Ad 3m
dico ꝙ idiuiduū est spēs respectu itētiōis: ⁊ quō itētio
dispata p̄dicaṫ de altera dictū est sup̄i⁹. q. 8. ¶ Ad 4m
dicēdū ꝙ ens est equocū: iō nō p̄dicaṫ. i. p̄us alio dr̄. q̄ꝛ
qd̄ est p̄us alio est vniuocū: iō nec est ul'e. ¶ Cōtra acci
piaṫ ens i gn̄e s̄be ibi est vniuocū: ergo ul'e ⁊ nullū isto-
rū q̄nque ut argutū est p̄us. ¶ Diciṫ ꝙ adhuc in gn̄e
s̄be est equocū ad tria: ipossibile est eni aliqd̄ vniuocuꝫ
p̄dicari per se p̄mo mō de spēb⁹ ⁊ differētijs: ul' de dr̄ia
vna ⁊ alia opposita: nisi dr̄ia sup̄ior de differētijs iferi-
orib⁹ oppositis p̄dicareṫ vniuoce: ⁊ tūc respectu eius
dr̄ie spērū eēnt spēs in recta linea ⁊ per ꝯn̄s dr̄ie respe-
ctu spērū q̄rū sūt dr̄ie eēnt gn̄a qd̄ est ipossibile: iō ens
in s̄ba est equocū ut dr̄ de spēb⁹ in gn̄e ⁊ dr̄ijs ex vna p-
te ⁊ de dr̄ijs oppositis: ⁊ iō ꝯcedit Aui. ꝙ tria sūt p̄ma
entia i q̄libet gn̄e nō tm̄ tot p̄dicamēta q̄ꝛ due coordiati
ones dr̄iarū in oi gn̄e reducunṫ ad coordiationē spēꝝ.

¶ Eteni patria p̄ncipiū ē vniuscuiusqꝫ gn̄a
tionis queādmodū ⁊ pr̄ ⁊c̄. Cap̄. ij.

¶ Questio. XIII.

q **Veritur** an loc⁹ sit gn̄atiōis p̄ncipi
um queādmodū ⁊ pr̄: Or
nō videṫ: q̄ꝛ pr̄ est p̄ncipiū per se: loc⁹ vō per ac
cidēs q̄ꝛ nō mouet. ¶ Itē si sic igiṫ ⁊ tēpus erit gn̄atio
nis p̄ncipium: q̄ꝛ est mēsura extrinseca sicut locus. Ad
oppositum est Porphyrius.

Ad qōnē dicēdū ꝙ ꝓpō est uera si attēdaṫ sili-
tudo quo ad gen⁹ cāe: q̄ꝛ utrūqꝫ est in
gn̄e cāe efficiētis: sic itelligit Porphy⁹. iō dic̄ p̄ncipiū
qd̄ approp̄ate ꝯuenit efficiēti. Falsa est aūt silitudo si i
telligaṫ quo ad oēm modū cāe. nā pr̄ est per se efficiēs:
locus vō tm̄ per accn̄s. s. coadiuuās ad gn̄ationē ⁊ cō
seruās. differētia mēbroꝝ istius distinctionis patet 2° t.c.33
phisicoꝝ ⁊ 5° metaphi. Ad argumēta. ¶ Ad p̄mū pa- t.c.3.
tet. ¶ Ad 2m dico ꝙ tēpus nō per se coadiuuat ad gn̄a
tionem nec saluat generatū sed magis est causa corru-
ptionis per se ut ostendiṫ 4° phisicoꝝ. t.c.117

¶ Tripliciter igiṫ cū genus dicaṫ: de tertio
apud philosophos sermo est quod etiam
describētes assignauerūt dicētes gen⁹ eē
qd̄ de plurib⁹ differētib⁹ specie in eo quod
quid sit p̄dicaṫ. ⁊c̄. Ca. eo.

¶ Questio. XIIII.

c **Irca** hāc diffinitionē gen⁹ est qd̄ p̄dicaṫ
de plurib⁹ ⁊c̄. ¶ Queriṫ p̄mo q̄d
hic diffiniaṫ: an itētio: an res. ꝙ nō itētio vide
tur: q̄ꝛ itētio cū sit accn̄s nō p̄dicaṫ in q̄d de re: qd̄ autē
hic diffiniṫ p̄dicaṫ in q̄d de re. ¶ Itē itentio nō p̄dicaṫ
in q̄d nisi de hac itētione ⁊ illa que tm̄ differūt mālīter
⁊ nūal'r. dr̄ia aūt specifica est formalis: qd̄ aūt hic diffi
niṫ p̄dicaṫ de plurib⁹ differētib⁹ spē in q̄d. assūptū pa-
tet: q̄ꝛ itentio gn̄is in aiali ⁊ colore nō differūt nisi per
illud cui applicaṫ itentio accn̄tal'r. ¶ Itē si hic diffini
atur itentio gn̄is: pari rōne itētio spēi postea: ergo cuꝫ
iste itentiōes sint dispate ⁊ dispatū nō p̄dicaṫ de dispa
to: seq̄tur ergo ꝙ gen⁹ non p̄dicaṫ de spē ut hic loq̄tur
Porphy⁹. cui⁹ oppositū dic̄ Por⁹ c° de spē. Itē Por⁹
exponēdo diffinitionē: exēplificat de aiali ⁊ hoie: ergo
de illis itēdit diffinitionē dare al'r exēplū nō eēt ad ꝓ-
positū. ¶ Ad oppositū logic⁹ tm̄ dꝫ diffinire qd̄ per se
ꝯsiderat: illud est itētio igiṫ ⁊c̄. Maior patet: q̄ꝛ q̄cq̄d
diffiniṫ ab aliquo cognosciṫ ab eo ꝑm suū qd̄ q̄d est: ⁊
ita per se. ꝓbatio minoris. qd̄ primo ꝯsideraṫ a logico
est aliq̄d cōe hn̄s vnū itellectū: q̄ꝛ ens per accn̄s nō est
scibile. aut ergo illud est res: ⁊ sic a p̄mo ꝯsiderato dice
reṫ logicus artifex realis: aut intētio: qd̄ est ꝓpositūꝫ.

Ad qōnem diciṫ ꝙ res sub itētione diffiniṫ:
q̄ꝛ sic res a logico ꝯsideraṫ: ⁊ sic
patet ad argumēta pro utraqꝫ p̄te. ¶ Cōtra: hoc qd̄ hic
diffiniṫ vniuoce ꝯuenit reb⁹ oiuꝫ generū: ut aiali colo
ri figure ⁊c̄. q̄ꝛ ꝑꝫ idē nomē ⁊ diffinitionē eādē: sꝫ ipos
sibile est aliquā rē q̄lēcūqꝫ sub itētione ꝯuenire vniuo-
ce reb⁹ oium generū: ergo: ꝓbatio minoris: res eni nō
pōt cōmuniori noie significari q̄ꝫ per hoc nomē ens: si
ergo res aliq̄ sub itentione oibus esset vniuoca: ens s̄b
intentione gn̄is posset esse vniuocū illis: ⁊ ita tm̄ vnuꝫ
esset genus rerū oium. ¶ Diciṫ ꝙ res illa que hic diffi
niṫ nō est vniuoca sed tm̄ habet ꝓportionis vnitatem:
modus tm̄ sub quo diffiniṫ est vniuocus diuersis gene-
ribus. ¶ Cōtra: si res sub intentione diffiniṫ tunc res
per accn̄s diffiniṫ: q̄ꝛ per hoc ꝙ itentio sibi accidit: sed
omne per accn̄s reduciṫ ad aliqd̄ per se a quo illud di-
ciṫ per accn̄s: cum ergo res nō habeat nisi ab intentio-
ne qd̄ hic diffiniaṫ: seq̄tur ꝙ intentio per se hic diffiniṫ
¶ Item si res per accidens diffiniṫ q̄ꝛ ut sub intentio-
ne que sibi accidit: ergo non diffiniṫ: q̄ꝛ diffinitio cōue t.c.4.
nit diffinito per se. 5.⁊.6

Dicēdum igiṫ ꝙ res nullo mō diffiniṫ ꝑꝑ rō- T.c.
nes fcās: nec aggregatū: q̄ꝛ illud est ij.13.
ens per accn̄s cui⁹ nō est diffinitio ꝑ Ar̄. 6. ⁊. 7. meta. 20.21.

nec res sꝫ ītētiōe: q2 illō uel erit aggregatū: uel res: uel ītētio: sꝫ ītētio sola diffinit: tātū eni illō diffinit cui ꝑ se pᵒ iest diffinitio: ⁊ illō ē sola ītētio: q2 que ponunt in diffōne sūt ītētionalia. s. ꝑdicari de plibꝫ ⁊c̃. que est im possibile ꝑ se pᵒ ꝯuenire nisi ītētiōi. Sciēdū tñ ꝙ ītētio pōt significari in ꝯcreto uel in abstracto. pᵒ mō signifi cat per noīe genꝰ ⁊. ꝓpe ꝭm ꝙ ītētio: q2 ꝭm h̃ est appli cabilis rei: ⁊ iō ꝭꝫ ꝙ significat per h̃ noīe genꝰ diffinit hic ut. s. est ītētio: tñ forte ut qd est: hꝫ diffiniri a meta phiᶜᵒ. ¶ Propter argumēta sciēdū est ꝙ ꝑdicari cū sit ītētio est ītētionū per se: rei vō per accñs: eē vō est rei ꝑ se. ¶ Aliō sciēdū. ꝙ eē in rebꝰ ꝑme ītētiōis illō exercet qō ꝑdicari signat in scōis intētionibꝰ. ¶ Ex qbꝰ seqt ꝙ noīa cōcreta scōe ītētiōis respectu huiꝰ qō est ꝑdica ri: supponāt pro suis fūdamētis siue sbis respectu eē. ¶ Ex quo seqt ꝙ a ꝑdicari signato ad ꝑdicari exerci tū siue ad eē. nō tenet ꝯñia per se in eisdē termis: sꝫ a ꝑ dicari per se in ītētionibꝰ ad eē in fūdamētis bñ tenet ꝯñia sic: genꝰ ꝑdicat de spē: ergo hō est aial: hic eni ex ercet in pᵒ qō signat in scōa: dr̃ia iter actū signatū ⁊ ex ercitū patet in multis per nō. eniꝫ exercet negatio: per nego vō signat: per tm̃ silr exercet exclusio: ꝑ excludo signat: ⁊ ita de: ꝓter ⁊ excipi ⁊ aliјs. Iō sic est arguēdū ad negationē supioris seqt negatio iferioris: ḡ ñ non est aial nō est hō ubi exercet qō ꝑus per se signatū fuit. per hoc ꝙ dico sequit: ⁊ ita hic pro ītētionibꝰ supioris ⁊ iferioris ponunt fūdamēta. s. hō ⁊ aial. ¶ Contra h̃ q2 sequit aial ꝑdicat de hoie: ergo hō est aial ⁊ tñ fit in eisdē terminis. ¶ Dico ꝙ ꝯñs pōt eē uerꝫ. sꝫ nō ꝓpter añs: q2 manifestū est ꝙ ꝯñs est per se ⁊ añs per accñs: ueriꝰ āt suā vītatē nō hꝫ a minꝰ uero: vñ nō ualet ꝯñia ¶ Uel pōt dici ꝙ nō sūt ideꝫ termini añtis ⁊ ꝯñtis: q2 in añte sumunt ut sigta iformātur ītētiōibꝰ qbꝰ ꝯuenit ꝑdicari per se in ꝯñte pro sigtis absolute qbꝰ ut sic ex neant iste ītētiōes ⁊ ita nō sūt idē termini q2 tāta dīu sitas suffic̃ ad fallaciā añtis: igit ⁊ ad dīusificāduꝫ ter minū: q2 terminꝰ uariatꝰ in fallacia accñtis. est duo ter mini. ¶ Ad pᵐ argumētū dico ꝙ ītētio nō est qd rei. ꝑ dicat tñ in qd de re: ita ꝙ in qd ut determiatio iherentis nō iherētie: q2 ꝑdicari in qd est accñs: q2 ītētio: sic ⁊ diffinitū. ¶ Ad 2ᵐ patet ꝑ idē q2 hec ītētio genꝰ nō est qd nisi tñ nūo differētiuꝫ ꝑdicat tñ de differētibus spē. ¶ Ad 3ᵐ per idē q2 genꝰ ꝑdicat de spē lꝫ ītētiones sint dispato nō tñ vnū est alterꝫ. ¶ Ad 4ᵐ dico ꝙ illō qō signat per diffinitioneꝫ in intētionibus. exercet in rebus: ⁊ ideo in illis exēplificat tanq̃ in manifestiori bus. non q2 de eis diffinitionem dederit.

¶ Nihil igitur neq3 supfluuꝫ: neq3 minus cōtinet generis dicta descriptio ⁊c̃. ca. co.

Questio. XV.

q Queritur an diffinitio gñis sit cōueniēter data. Qō nō vꝫ: q2 oē accñs dif finit per sbam: sba eni ꝑcedit oē accñs diffōne
t.c.4. cognitiōe ⁊ tpe per Arꝫ. 7. metaphi. sꝫ nihil ponit hic
T.c.2 ad sbaꝫ ꝑtinēs: ergo ⁊c̃. Itē ꝯcretū nō diffinit. 7. meta.
t.c.20 ergo ⁊c̃. ꝓbatio añtis per Aristo. 7. meta. in dictis ꝭꝫ
t.21. accñs non est idē qō qd est cū illo cuiꝰ est: ⁊ exēplificat ut musicū ⁊ albū: sꝫ quecūq3 uere diffiniunt hñt qō qd est idē sibi: ergo ⁊c̃. ¶ Itē ꝓbat rōne: qō eni diffinitur
c.1. est in genē: sꝫ ꝯcretū nō est in genē: per Arꝫ. 3ᵒ top. ubi dicit ꝙ magis est eligēdū qō est in gñe q̃ȝ qō nō: ut iu stitia iusto. ¶ Itē diffinitio tñ est spēi: genꝰ nō est spēs
7.mᶜᵉ ergo. ¶ Itē hic nō ponunt genꝰ ⁊ dr̃ia que ad uerā dif
t.c.13 finitionē regrunt per. Arꝫ. 6. topicoꝝ. ¶ Itē per Arꝫ.
c.4. 6. topicoꝝ. diffinitio dat ī notescēdi cāꝫ: iō dari debet
c.2.⁊ 4. per ꝑora ⁊ notiora. spēs nō est tale: q2 est posteriꝰ gñe ul'sil'nā: ⁊ ita nō ꝑus ul' notiꝰ. ¶ Iteꝫ nugatio est dicē plibꝰ differētibꝰ. ꝓbo q2 dr̃ia in se icludit multitudinē

ueluti spēs suū genꝰ: qō patet per Arꝫ. 5. ⁊. ꝫ. metaphi. t.n.h̃ñ ergo ⁊ dr̃ia ꝯcretiue dicūt mlta: ergo est nugatio dicē te.c. do multis differētibꝰ: ⁊ sil' plibꝰ ponit pro multis. ul' t.c.10 si cōpatiue adhuc idē sigt. ¶ Dr̃ ad hoc ꝙ nugatio est 12.17. in ꝑponēdo iferiꝰ supiori ex eadē ꝑte orōnis nō ecō uerso: q2 iferiꝰ tūc est specificās supiꝰ. ¶ Cōtra Arꝫ. 6. c.3. topi. ubi docet iterimē diffinitiōes ꝑꝑ nugationē. dic̃ sic. Rursus si ul' dicto addat ⁊ ꝑticulare supple nuga tio est ut si demētiā dimiᶜᵐ expedientiū ⁊ iustoꝝ: nam iustuꝫ expediēs qd: quare iustuꝫ ꝯtinet in expediēte sic̃ iferiꝰ in suo supiori: abūdās ergo iustū. i. supfluū est in diffinitiōe ꝑus hito expediēte. ¶ Iteꝫ dr̃. 7. metaphi. t.c.43 capᵒ de vnitate diffinitiōis. ꝙ nugatio est in ꝑponēdo dr̃iaꝫ supiorē inferiori: ut aial hñs pedes bipes: qō ibi ꝓbat dupl'r. vno mō ex per se mō cogscēdi nugationē qō est ponēdo rōnes pro noibꝰ: nihil eniꝫ aliō dixerat q̃ aial hñs pedes duos pedes hñs. ¶ Al'r ꝓbat idē ibi sic ex trāspōne termioꝝ. palā aūt erit sigs transponat tales diffinitōes: dicēs aial bipes pedes hñs. dicto eni bipes: supfluū est dicē pedes hñs: ꝑus ḡ fuit nugatio. Hec duo media. s. de rōne ponēda ꝓ noie: ⁊ trāspōne termioꝝ: si ualēt si ꝑ q2 h̃ ⁊ ubiq3 iprobāt ꝑdicāꝫ rñsiōeꝫ ¶ Ad oppoᵐ est Porꝰ ⁊ Arꝫ. sic diffiniēs genꝰ pᵒ top. c.4.

Dicitur ad qōnē ꝙ est descriptio non uera diffi nitio: qō inuit in lr̃a cum dr̃: ꝙ ēt descri bētes. Sꝫ sic facile est euadē pene in oibꝰ diffinitiōibꝰ: nec illō ex lr̃a ꝓdest: q2 in lr̃a est assignauerūt. i. diffini erūt. ¶ Itē iferiꝰ capᵒ de spē dicit necē est in utroꝝq3 rōnibꝰ utrisq3 uti: rō aūt quā sigt noīe est diffinitio. 4ᵒ t.c.28 meta. ¶ Itē hec rō ꝯūtit cū diffinito: ut ꝓbat Porꝰ. ⁊ nō ꝑdicat ut accñs de ipō: q2 que ponunt in ea sūt eiusdē gñis cū diffinito: q2 ītētiōes. qōlibet aūt eiusdē ge neris qō ꝑdicat per se de alio eiusdeꝫ gñis est supiꝰ ad ipm: q2 nec iferiꝰ nec dispatū: ergo hec rō est diffinitio ¶ Itē per Arꝫ. 7. meta. rō que est ex ꝑdicatis per se in t.c.12 q̃rū diffinitiōe nō cadit per se sbm: si sit ꝯuertibilis cū t.13. diffinito est diffinitio. hec est hꝰ: q2 in diffōne nullius diffinitiui cadit diffinitū. ¶ Itē ꝑdicat per se ⁊ ꝯuer tibil'r ⁊ nō ut ꝓpriū: q2 tūc tota hec rō posset diffiniri neq3 ut differētia ultima: tūc eni illi oporteret addere genus. sed addēdo ul'e qō est genus diffiniti in hac dif finitione erit nugatio: ergo hec est uera diffinitio.

Dicēdum ergo ad qōnē ꝙ est uera diffinitio. qō sic oñdit. rō ul'is est predicari de pluribꝰ per Arꝫ. ꝑmo piermenias. cuꝫ ergo in diffōne gñis ponat ꝑdicari de pluribꝰ: ponit genus eiꝰ. postea ponit differētibꝰ spē: ⁊ in qd: que sūt per se dr̃ie gñis. ꝓ batio q2 per se diuidūt supius. s. ꝑdicari de pluribꝰ: er go sūt per se ꝯstitutiue iferioris ad qō supiꝰ per illa ap ꝓpriat. Diuidit eni ꝑ se ꝑdicari de plibꝰ indifferētibꝰ spē ⁊ differētibꝰ nūo: q2 de differētibꝰ gñe inq̃tū talia nihil ꝑdicat ꝑ se. Diuidit ēt in ꝑdicari in qd ⁊ in q̃le: ut i ꝑmos modos ꝑdicādi: ⁊ ꝑ has dr̃ias diuisiuas ma nifestū est ꝙ ꝯhit ul'e ad genꝰ: fit eni rō ꝯuertibilis: er go ⁊c̃. ¶ Ad pᵐ argumētū dr̃ ꝙ illud est ueꝝ de accñ tibꝰ copulatis. i. que sibi determināt sbta que uocant copulata. 7. meta. ītētiōes aūt sibi nō determināt rem t.c.17 aliꝰ gñis: q2 vniuoce applicant oibꝰ. ¶ Cōtra: si pas t.19. sio sit vniuoca ⁊ sbm: per Aristotelē 2ᵒ posterioꝝ. ergo j.p⁹or si passio. s. ītētio sit in multis gñibꝰ vniuoca ⁊ sbm eiꝰ. t.39. ¶ Etiā si actꝰ sit vniuocꝰ: ⁊ potētia: q2 potētia per se ordiat ad actū. sbm est in potentia ad accñs sic̃ mā ad formā: q2 accñs nō hēt aliā māꝫ nisi in qua. Dici pōt ꝙ ꝓpositio Arꝫ. uera est de passione reali que egredit ex ꝑncipijs sbiecti de qua loquit ibi que est de sbto de mostrabilis: cuiusmodi nō est ītētio: q2 effectiue est ab intellectu. ¶ Per hoc idē ad aliud: q2 illud est ueꝝ de potētia per se ordinata ad actū: cuiusmodi potētia nō est in sbiecto intētionis ad ipsaꝫ: q2 illa non est rei ꝭm inest

nãm sed ut ꝯsideraṫ a rõne. ℂ Cõtra: si nulla in hac re ⁊ illa est vnitas: ⁊ hec intẽtio est illis vniuoca: ḡ a nullo qḋ est in hac re ⁊ illa accipiṫ itẽtio: ergo est figmẽtũ ℂ Dicitur ꝙ aliq̃ vnitas in re sufficit. s. vnitas ꝓportionis a qua mouetur itellect⁹ hãc intẽtionẽ vniuocã huic ⁊ illi attribuẽs: sic eni se hẽt color ad albedinẽ sicut aial ad hoies. ℂ Cõtra: vnitas vniuocatiõis maior est vnitate ꝓportiõis: ergo hec ab illa nõ sumitur. ℂ Dici põt ꝙ occasionalr põt accipi maior vnitas a minori nõ totalr: vñ vnitas in re tñ est occasio vnitatis in itẽtione inq̃tũ itellect⁹ mouetur ab ipa: põt tñ itellect⁹ mot⁹ maiorẽ causare vnitatẽ in intentiõe. ℂ Alr põt ꝯcedi ꝙ hẽt sbm vniuocũ: qꝛ lꝫ nulla eadẽ res sit in diu̾sis gñib⁹: põt tñ eẽ eadẽ ſm ꝙ ꝯsideratur a rõne: ⁊ sic tm̃ est sbꝫ intẽtiõis. ℂ Alr dici põt ad pmũ argumẽtũ pncipale: ꝙ uerꝫ est de acciñtib⁹ que hñt suũ esse a sbo: qꝛ non ꝓꝑ aliud aliqd diffinitur per sbam nisi qꝛ est per illã: sic eni est alicui⁹ rei ꝙ qd est ⁊ diffinitio sicut illud est ens: intẽtio aũt nõ est per suũ sbm: sꝫ hẽt esse ab itellectu. ℂ Ad 2m pncipale dico ꝙ ꝯcretũ põt diffiniri. cuꝫ aũt oñditur ꝙ nõ per Aristotelẽ 7° metaphisi. dico ꝙ ibi uocat dicta per accñs que in se diu̾sas aggregant nãs: ut hõ alb⁹: qꝛ in illis exẽplificat in pncipio capli: ibi in dictis ſm accñs ut alb⁹ hõ. iõ oia posteri⁹ dicta sic sunt itelligẽda: vñ musicũ supponit pro tali: ut pro hoie musico: musicũ eniꝫ nõ hẽt duplex sigre. ℂ Ad aliõ de topicis dici põt ꝙ iustũ nõ est in gñe vtutis: iõ nõ facit hñtem boni sicut iustitia: est tñ in gñe pdicabili. ℂ Ul alr ꝙ generalissima accñtiũ sunt abstracta: ⁊ in illis per se nõ sunt abstracta. i. que recipiũt per se pdicationẽ ipoꝝ: tñ ꝯcreta inter se sunt in gñe per se: qꝛ iter sese hñt sicut supi⁹ ⁊ iferi⁹: qḋ sufficit ad hꝫ ut diffiniantur. ℂ Sꝫ simplr loquẽdo nõ sunt in gñe: nisi p reductionẽ: qꝛ nõ sũt in aliq̃ pdicamẽto nisi qꝛ coordiatio ꝯcretoꝝ reducitur ad coordinationẽ abstractoꝝ. ℂ Ad 3m pncipale dico: ꝙ genus est spẽs ulis ut dictũ est sup. q. 8. ℂ Ad 4m patet per pdicta in solõne: qꝛ diffinitio ulis ponitur pro gñe ⁊ cũ illa dña per se differẽtib⁹ spẽ. ℂ Ad 5m dico ꝙ absolutũ põt cogñsci in se per eẽntialia ⁊ notiora: ⁊ iõ in ei⁹ diffinitiõe alia poni nõ debẽt. Illḋ aũt qḋ per se ſm ꝙ est depẽdet ad aliõ sine illo cogñsci nõ põt sicut dr in pdicamẽtis cap° de relatiuis: ⁊ iõ ponitur correlatiuũ nõ ut noti⁹: sꝫ qꝛ sine eo diffinitũ cogñsci non põt. ℂ Ad 6m dico ꝙ differentibus specie. est expõ. ⁊ non ponitur ibi ut partes diuerse ut dicendo. de pluribus idest de sil pluribus quod differentib⁹ specie.

ℂ Animal cum sit genus de homine equo ⁊ boue predicatur. ca. eo.

Questio. XVI.

Circa hãc pticulã gen⁹ pdicatur de specie. q̃ritur an gen⁹ pdicetur de spẽ loqndo de pdicatiõe exercita in fũdamñtis istaꝝ itẽtionũ. Utrũ hec sit uera hõ est aial: ⁊ ꝯsil'es. Qꝫ nõ videtur:

c.2. qꝛ ps non pdicatur de toto per Arꝫ. 4. topicoꝝ. iõ dicit eos peccare qui ptẽ dicũt eẽ genus: sꝫ genus est pars

t.c.30 spẽi per Arꝫ. 5. metaphi. cap° de toto. ℂ Et ꝓbatur. qḋ

⁊.33. eni est ps diffinitiõis: est ps diffiniti: sꝫ gen⁹ est ps diffinitiõis: ergo est ps diffiniti. ℂ Itẽ mã nõ pdicatur de illo cui⁹ est mã: sꝫ genus est mã spẽi: ergo ⁊c. Maior patet qꝛ mã est per se in potẽtia ad illud cui⁹ est cõpositũ aut est in actu. minor ꝓbatur per Porphym in hoc cap° dicentẽ genus eẽ pnm spẽꝝ: ⁊ dicit ꝙ ꝯuenit cũ scda significatiõe: nõ est aũt pncipiũ formale qꝛ nõ distiguit

7.mecc spẽm ab aliȷs: forma aũt distiguit spẽm ab aliȷs. nec ef-

t.c.49 ficiẽs: qꝛ nõ facit spẽm eẽ in actu: nec finis: qꝛ ꝓꝑ ipm nõ est spẽs cũ sit imꝑfecti⁹ spe: ergo est pnm mãle. Ideꝫ patet per Porphym cap° de dña. ubi ꝓbat diffinitionẽ scdam dñe per hoc ꝙ dña hẽat silitudinẽ forme/genus vo mãe. ℂ Ad hoc scdm dr ꝙ genus nõ est mã: sꝫ forma: qꝛ per Arꝫ. 7. metaphi. oẽs ptes diffinitionis sũt sicut forme. ℂ Et cũ dr forma distinguit: uerꝫ est de forma ultimata ⁊ cõpletiua: gen⁹ aũt nõ est h⁹ forma. t.c.35

ℂ Ad 2m dcm Porphyriȷ dr ꝙ ipe nõ dic gen⁹ eẽ mã: sꝫ sile mãe: qꝛ est idetermiatũ. Cõtra: forma nõ pdicatur de cõposito sicut nec mã: qꝛ repugnat cõposito rõne mãe rõne cui⁹ est in potẽtia. ℂ Dr ꝙ duplex est forma: qdã eniꝫ est altera ps cõpositi: alia vo ꝯñs cõpositũ. Pria ut aia. ⁊ hec nõ pdicatur de cõposito: scda ut humanitas que resultat ex cõpõne mãe cuꝫ forma. h⁹ foia ẽ gen⁹ ⁊ hec pdicatur de cõposito. ℂ Cõtra: forma scda nõ pdicatur de cõposito nisi in ꝯcreto: hec est eni falsa. hõ est humanitas: sic ãt. s. in ꝯcreto mã põt pdicari de cõposito ergo pa rñsio nõ ualet negãdo gen⁹ eẽ mãm ⁊ ꝯcedẽdo ipm eẽ formã ad saluãdũ ipm pdicari de spe. Iõ dr alr ad utrũq̃ argumñtũ pncipale ꝙ ps uel mã in abstracto nõ pdicatur de toto. in ꝯcreto tñ põt. ⁊ sic p gen⁹ significatur. Cõtra oẽ ꝯcretũ est denoiatiuũ tm̃: si igitur gen⁹ predicatur in ꝯcreto de spe pdicabitur de ea denoiatiue. ꝓbatio pme ꝓpõnis. denoiatiua dñr q̃cũq̃ ab aliq̃ solo casu dña hñt denoiatiõe: h⁹ sunt oia cõcreta respectu abstractoꝝ. ꝯñs est falsũ qꝛ gen⁹ vniuoce pdicatur de spẽbus: nõ ergo denoiatiue: qꝛ sũt dispati modi pdicãdi. Silr idẽ oñditur in pn° scdi topicoꝝ. ℂ Itẽ oẽ ꝯcretũ significat formã ut iheret sbo: sꝫ nulla suba est in sbo per Arꝫ. in pdicamñtis in cap° de sba: igitur nihil significans sbaꝫ est ꝯcretũ. ℂ Alr dr ꝙ lꝫ mã ul ps realis nõ pdicetur de toto: mã tñ ul ps rõnis põt pdicari cuiusmodi est genus. ℂ Cõtra. 7. metaphi. dicit Arꝫ. sicut ratio ad rem sic ptes rõnis ad ptes rei. ergo ꝯmutatim sicut partes rei ad rem sic partes rõnis ad rõnem. sed ptes rei per se non pdicantur de toto: ergo nec partes rõnis. c.3. ꝓpetate pa t.c.33

ℂ Dr sꝫ Boetiũ ꝙ gen⁹ in diffõne est pars. in pdicãdo vo toti. ℂ Cõtra 2m ꝙ cadit gen⁹ in diffinitiõe spẽi pdicatur per se. p° mõ de spe. qꝛ pm⁹ modus est qñ ps diffinitiõis uel diffinitio pdicatur de diffinito. ergo ſm eãdẽ rõnẽ se hꝫ ut diffinit ⁊ ut pdicatur. Itẽ aut sic ⁊ sic sũptũ est vniuocũ uel equocũ: si equocũ ergo nõ est gen⁹ nec diffiniens. si vniuocuꝫ: ergo idẽ utrobiq̃ sigt: ⁊ ita uel utrobiq̃ erit pars ul nusq̃. ℂ Tertio ad pncipale sequitur: hõ est aial. ergo hũanitas est aialitas: ꝯñs falsuꝫ: ergo ⁊ añs. ꝓbatio ꝯñtie: qñ eniꝫ est pdicatio per se in añte tũc tenet a ꝯcretis ad abstracta: qꝛ si sit per se tũc est ueritas in ꝯcretis rõne eẽntie sigte: ⁊ non rõne illi⁹ qḋ cõcernitur: qꝛ i per se pmo mõ pdicatũ pdicat eẽntiã sbi: sꝫ ipa eẽntia abstracta ab eo qḋ ꝯcernitur sigtur proprie per abstractũ: ergo uera est in abstracto. ℂ Itẽ patet in exẽplo. lꝫ eni nõ sequatur musicũ est albũ: ergo musica est albedo: qꝛ añs nõ est per se: bñ tñ sequitur album est per se coloratũ. pmo mõ ergo albedo est color: qꝛ ex mõ sigñdi termioꝝ idẽ ponitur in ꝯsequẽte qḋ per se exprimitur in añte. ꝓbatio falsitatis ꝯsequẽtis: qꝛ si humanitas est aialitas: pari rõne humanitas est rõnalitas. naꝫ eque per se pdicatur rõnale de hoie sicut ⁊ aial: ⁊ sic ex illis duob⁹ sequitur in tertia figura: ergo per se rõnalitas est aialitas que falsa est: igitur maior: qꝛ ex maiori sequitur mior: qꝛ si minor est falsa sequitur ꝙ maior: qꝛ silis rõ est de utraq̃. Qꝫ illa ꝯclo sit falsa, ꝓbo: oĩs eniꝫ pdicatio uera in abstracto est per se pmo mõ: sꝫ hec nõ est per se rõnalitas est aialitas: qꝛ genus nõ pdicatur per se de dña: per Aristotelẽ 6° topicoꝝ. ⁊ 3° metaphi. ḡ ⁊c. ꝓbatio maioris: qꝛ Aristoteles 7° metaphi. uolẽs oñdere dñaꝫ supiorem eẽ de itellectu iferioris oñdit ex hoc ꝙ fixio pedis est pedalitas quedã qꝛ scilꝫ est uera pdicatio supioris dñe de iferiori dña in abstracto: sed qḋ est de itellectu alteri⁹ pdicatur per se pmo mõ de illo. ℂ Idem ostendit rõne: quia abstracta significãt essentiam ſm se: igitur si vnum uere de altero dicatur cuꝫ hoc li. dio. c.8. t.c.10 t.c.43

v̄bo est: hec eēntia est illa ⁊ ita p̄dicatū p̄dicaꝛ eēntiali ter de s̄bo: quare per se p̄mo mō. ¶ Item quarto ad p̄n cipale pōt argui per media coīa: q2 ubi sp̄es subijciꝛ: ⁊ genus p̄dicaꝛ: ꝓpositio est falsa: quia subiectum ⁊ p̄dicatum accipiuntur sub oppositis rationibus. ergo ꝓpositio falsa: ꝯn̄tia patet: q2 nō ꝑꝑ aliud est hec falsa: albedo est alba. ¶ Itē sicut affirmatio aīalis seq̄iꝛ ad affirmationē asini: sic negatio ad negationē: sed seq̄tur hō est asin⁹: ergo hō est aīal: q2 oppo^m ꝯn̄tis nō stat cū an̄te: ergo seq̄iꝛ hō nō est asin⁹: ergo hō nō est aīal. an̄s

T.30 est uez: ergo ⁊ ꝯn̄s. ꝓbatio p̄^e per Arꝭ. p̄^o poste^oꝛ. si affirmatio est cā affirmatiōis: ergo negatio est cā negationis. ¶ Itē ꝓbaꝛ rōne: q2 sicut affirmatio asini ad suā negationē: ita affirmatio aīalis ad suā negatiōez: ergo ꝑmutatim: sicut p̄mū ad tertiū: ⁊ scd̄z ad q̄rtū. iste mo

21. dus arguēdi patet eē bon⁹ per Arꝭ. 2° p̄oꝝ. in illo ca^o. q̄n aūt ꝯūtunꝛ extremitates: ubi ponit duas regulas manifeste modū hūc arguēdi ꝯtinētes: hoc etiā mō ar

c.3. guēdi utiꝛ p̄^o p̄iermenias circa finē ad determinādū il lā q̄onem. utrū aūt ꝯ̄ria ⁊c̄. ¶ Itē aut p̄dicaꝛ de hoīe aīal qd̄ est idē hoī. aut qd̄ est aliud ab eo. si idē: igiꝛ idē p̄dicaꝛ de seipo. si aliū: igiꝛ illd̄ aliud nō poterit p̄dicari de hoīe. ¶ Itē si hō est aīal tunc tota nā aīalis est in hoīe: alr̄ eni nō eēt aīal nisi ꝑm q̄d: sed totū est ex̄ qd̄ ni

t.c.63. hil est per Aristotelē 3° phisi. ergo ex̄ hoīez nihil est nāe aīalis: ḡ asin⁹ non est aīal. ¶ Itē si hō est aīal: ⁊ aīal est gen⁹: ḡ hō est gen⁹. ¶ D: hic q̄ est fallacia accn̄tis ꝑꝑ uariatiōez medij: q2 ut p̄dicaꝛ de hoīe accipiꝛ ꝑm eē in suppositis ul' q̄dditatiuū: ut v̄o ei ꝯuenit itētio accipiꝛ ꝑm eē qd̄ h̄et ut cōparetꝛ ad itellectū: que q̄dē faciūt ex̄ neitatē in termino. ¶ Cōtra: oē qd̄ p̄dicaꝛ: p̄dicaꝛ sub rōne alicui⁹ ul'is: ergo hic hō est aīal: si ꝓꝑe p̄dicaꝛ: p̄dicabiꝛ sub rōne alicui⁹ ul'is: nō alteri⁹ q̄z gn̄is: ergo illa p̄dicatio nō est sibi ex̄nea ꝑm q̄ accipiꝛ hic hō est aīal. ¶ De sp̄e arguiꝛ sp̄alr̄: q2 incorruptibile nō p̄dicaꝛ de corruptibili: idiuiduū est corruptibile sp̄es est incorru

t.c.35 ptibilis ꝑ Arꝭ. 7. metaphi. ¶ Ad oppo^m est Porphy⁹

r.53. cap^o de sp̄e: ubi dicit q̄ oīa sup̄iora de iferiorib⁹ p̄dicā

c.de ge tur: ⁊ hō post diffinitionez datā exēplificat: ut aīal de

nere. hoīe. ¶ Itē per Aristotelē in p̄dicamētis: scd̄e s̄be p̄dicanꝛ de p̄mis: qd̄ ꝓbat: q2 eni aīal p̄dicaꝛ de hoīe: ergo de aliq̄ hoīe. ¶ Itez p̄mus modus dicēdi per se est q̄n diffinitio uel ꝑs diffinitionis p̄dicaꝛ de diffinito: ergo hec est ꝑ se p̄mo mō hō est aīal ergo necessario: igiꝛ ue

To.9 ra: ꝯn̄tie patet per Arꝭ. p̄^o poste^oꝛ. ⁊ p̄^m an̄s silr̄. ¶ Itē

r.15. seq̄iꝛ: hō currit: ergo aīal currit ut dr̄ in p̄dicamētis an

r cir teq̄z ponat ꝓꝑetates s̄be: ⁊ ꝓbaꝛ rōne: q2 oppositū ꝯn̄

citer. tis nō stat cū an̄te: s3 oīs ꝯn̄tia enthimemat⁹ca tenet v̄tute alicui⁹ medij necessarij per qd̄ reduci pōt in sill'm illd̄ mediū in ꝓposito est. hoc hō est aīal: ergo illd̄ est necessariū q2 oīs ꝯn̄tia bona est nec̄ia. Et q̄ mediū sit ne

c.28. cessariū ad ꝯn̄tiā patet ꝑ Arꝭ. p̄^o p̄oꝝ ⁊ poste^oꝛ ubi dic̄

T.6. q̄ ex vno nihil seq̄ꝛ. s. sufficiēter: nisi aliud s̄bintelligaꝛ.

Dicēdum ad q̄onē q̄ p̄dicatio sup̄ioris de iferiori ul'r uera est. ¶ Ad p̄^m argumētū soluēdū. Nota q̄ gen⁹ sumiꝛ ab aliq̄ mātli in sp̄e: ⁊ illud p̄mo iportat de suo itellectu determiato: nō tn̄ per modū ꝑtis illud siḡt: s3 per moduz toti⁹: ⁊ ideo totū ex ꝯn̄ti iportat. Et ita dr̄ia: p̄mo significat aliq̄d formale in sp̄e a quo accipiꝛ: s3 totū ex ꝯn̄ti: q2 illd̄ formale iportat per moduz toti⁹. Si eni utrūq3 idē p̄mo iportaret: nō posset vitari nugatio in diffinitiōib⁹: q2 positis diffinitiōib⁹ pro noīb⁹ qd̄ eēt de itellectu utriusq3 illd̄ idē bis diceretꝛ. si etiā alteꝝ significatū suū h̄ret per modū ꝑtis: p̄dicatio ei⁹ de toto eēt falsa ꝑꝑ modū repugnātē. ¶ Dici igiꝛ pōt ad p̄muz ⁊ ad scd̄z argumētū q̄ mā uel ꝑs itellecta per modū ꝑtis nō p̄dicaꝛ de toto uere: itellecta tn̄ ꝑ modū toti⁹ pōt uere p̄dicari: ut Auic̄. exēpli

ς.me^e ficat de manuato ⁊ capitato: que diuisa significāt p̄mo s. manū ⁊ caput: utrūq3 tn̄ ex ꝯn̄ti significat totuz: ex h̄ s. q̄ significat ꝑtē per modū toti⁹: ut manuatū exponiꝛ per h̄ns manuz: ubi h̄ns nō est de significato manuati: s3 de mō significādi per modū toti⁹: nō eni3 est ꝑtis h̄ie manū sed totius: ⁊ ita exponeꝛ aīal h̄ns sensuz: rōnale h̄ns itellectū. ¶ Quia v̄o rn̄siōes ꝑus dicte ꝑn̄t reduci ad istā ꝑter p̄mā. Ideo rn̄dendū est et̄ ad ea que obijciunꝛ ꝯtra illas sūt. ¶ Et q2 2^a rn̄sio ꝯcedit gen⁹ siḡre ꝑtē mālē per modū cōcreti in quo ꝯueniūt iste due ꝑ3. q̄ pōr ualet: iō dicēdū ad argumēta ꝯtra scd̄az rn̄sionē. ¶ Ad p̄muz cū dr̄: oē ꝯcretū est denoīatiuum: distinguēdū est q̄ sic̄ est duplex abstractū (vnū. s. qd̄ abstrahit a s̄bo: aliud v̄o qd̄ abstrahit a supposito seu a forma ut est in suo supposito) ita duplex est ꝯcretū per oppositū vnuz videl3 qd̄ ꝯcernit s̄bm qd̄ est alteri⁹ nāe a forma signata. aliud qd̄ ꝯcernit suppositū. De primo uera est dicta ꝓpō: de scd̄o v̄o falsa. ¶ Per idez ad 2^m argumētū: dico q̄ ꝯcretū p̄mo mō signat formā ut est in s̄biecto: ⁊ talē est tm̄ in accn̄tib⁹: sic̄ albū respectu albedinis. ¶ Scd̄o v̄o mō ut est in suppositis: ⁊ sic est in sub stātijs: ut hō respectu humanitatis. ¶ Ad ꝓbationez cū dr̄. oē ꝯcretū h̄et diffinitionē denoīatiui. ¶ Dicenduz q̄ ꝯcretū s̄bale nō h̄et illā diffinitionē: q2 non differt solo casu. i. sola iclinatiōe forme ad s̄bm respectu abstracti. sic̄ sumiꝛ ibi casus. s3 differt sola iclinatione forme suppositū. ¶ Cōtra rn̄sionē que ꝯcedit q̄ mā in ꝯcreto p̄dicaꝛ arguiꝛ aliter. nā sic̄ aīal siḡt mā3 hoīs in ꝯcreto: sic lignū mām arche in ꝯcreto: ergo sic̄ hec est falsa. archa est lignū: nō obstāte ꝯcretiōe illa: sic ⁊ hec hō est aīal. Prima ꝓpō patet: nā sic̄ aīal est ꝯcretū respectu aīalitatis: ita lignū respectu ligneitatis. ¶ Ad hoc dicēdū q̄ aīal est ꝯcretū ad suppositū respectu hominis. q2 hō est suppositū ei⁹: nō sic lignū respectu arche: q2 l3 sit ꝯcretuz respectu ligneitatis: ⁊ iō de hoc ligno p̄diceꝛ: nō tn̄ respectu arche. q2 archa rōne forme quā p̄ncipalr̄ siḡt est artificiale. forma aūt artificialis se h̄et ad nālē sic̄ an̄s ad s̄bm. ⁊ nihil q̄ztūcūq3 ꝯcretū. est ꝯcretū respectu sui accn̄tis. Un̄ nō est silē hic ⁊ ibi. q2 hic siḡtur mā in ꝯcreto qd̄ est ꝯcretū māti. ibi non. ¶ Ad aliud argumētū ꝯtra tertiā rn̄sionez sup̄ dictā. dico q̄ silitudo Arꝭ. itelligēda est quo ad determiate iportare. nō quo ad p̄dicare. Sic̄ eni tota rō exprimit totū diffinitū: sic ꝑs rōnis: tm̄ ꝑtez rei: s3 nō sicut tota rō p̄dicaꝛ de tota re: sic etiā ꝑs rōnis de parte rei. Hec enim est falsa. aīa est rōnale. ꝓut rōnale est hoīs dr̄ia. Si ergo fiat ꝑmutatio quo ad disticte iportare: sic ꝯcedo ꝯclusionē. nec quo ad aliud ualet silitudo. ¶ Quarta rn̄sio Boetij sic itelligēda est. genus utrobiq3 pars est ⁊ totū: idest ꝑtē disticte iportat per modū toti⁹: approꝑate tn̄ p̄dicaꝛ ut totū. i. h̄ns modū toti⁹: ⁊ appropriate diffinit q2 siḡt ꝑtē. Nā diffinitio debet p̄ncipia diffiniti disticte exp̄mē. s3 disticte nō exp̄mit gen⁹ nisi ꝑtē. iō appropriate loquēdo diffinit ut ꝑs utrobiq3. tn̄ in se est totū ⁊ ꝑs. ut ondiꝛ per duo argumēta facta cōtra illā rn̄sionē. ¶ Ad 3^m p̄ncipale negaꝛ ꝯn̄tia. ad ꝓbationē. dr̄ q̄ tm̄ tenet in cōcretis dictis a cōcretione ad s̄bm. in alijs v̄o nō. ¶ Ad 4^m p̄ncipale. dico q̄ q̄dā sunt modi qui ꝓꝑie dicunꝛ modi significādi. qui conueniūt dictioni ex ipōne. ⁊ illi sunt a significato iseꝑabiles. q2 significatū ut significaꝛ tali dictione non pōt intelligi sub opposito talis modi significādi sine repugnātia: sic̄ hō. ꝑm q̄ singulare nō pōt intelligi sub mō plurali sine repugnātia. Alij v̄o sunt modi magis proprie dicti modi itelligēdi. qui tm̄ isunt siḡto ꝑm q̄ sub aliquo certo modo ꝯcipiꝛ: qui q̄dē sunt sepabiles: q2 significatū ut significaꝛ sub tali dictione pōt intelligi s̄b opposito talis modi sine repugnātia: sicut se habēt iste intētiones ad illa quib⁹ applicanꝛ. Pōt enim hō itelligi s̄b opposito hui⁹ intētionis. sp̄es sine repugnātia

ut iste hõ. ¶ Primi modi q̃ sunt iseparabiles a signifi cato ut significat per talẽ dictionẽ nõ relinquũt ipsuz respectu cuiuscũq; p̃dicati: z lz nõ sint illa que vniun tur: sunt tñ formalia p̃nª seu rõnes sub q̃bus sigta vni unt. Jõ tales modi repugnãtes cãnt falsitatẽ qñ sunt circa idẽ sigtũ: ut albedo est alba: nõ qñ sũt circa diũsa ut hõ est albº: q2 ibi nõ sũt oppositi. ¶ Scdi modi ex nei sunt sigtis ut vniunt per hoc vbũ est. eẽ eni est rei p se: iste aũt itẽtiões nõ isunt rebº p se: sz ut cõparant ad itellectũ: iõ isti modi nõ sunt vniti p se nec sũt p̃nª for malia sb q̃bº sigta formalia vniunt: iõ eoz repugnan tia nõ cãt falsitatẽ. ¶ Ad 5m negat silitudo: q2 iplicat fallaciã ɔsequẽtis ad destructionẽ añtis. ¶ Ad p̃maz p̃bationẽ. dicẽduz q Ar. itellexit in causis p̃cisis sic exẽplificat: sic hẽe pulmonẽ est causa respirãdi: z non hẽe pulmonẽ est causa nõ respirãdi: sz affirmatio spẽi nõ est p̃cise causa iferẽdi affirmationẽ gñis. ¶ Ad ali ud. dicẽdum q p̃ma silitudo tenet quo ad oppo. quo ad hoc ergo solũ tenet ɔñtia in p̃mutãdo: sz in p̃mutã do ɔcludit eẽ silitudo quo ad añcedẽ z ɔsequi. ¶ Ad 6m dicẽduz q aial p̃dicat de hoie qõ est indifferẽs ad idem hoi z ad aliud ab hoie: uerificat tñ pro aiali qõ est idez hoi. ¶ Cõtra. si aial p̃dicat de hoie ut est idif ferẽs ad multa: ergo qõlibet illoz de illo p̃dicari põt. Dico q ɔñtia nõ ualet: q2 illa idifferẽtia est per modũ disiũctiõis: ad aliqd aũt se hñs disiũctiue ad mlta nõ sequit aliqõ illoz: q2 pro q̃cũq; poterit v̄ificari sic in p̃posito. ¶ Ad 7m dicẽdũ q diffinitio totiº sic est itel ligẽda: cuiº nihil est ex. i. cui nihil deest reqsitũ ad ip̃z: sic nãe aialis nihil deest in hoie de nã aialis: nõ tñ est p̃ cise illa nã in hoie. ¶ Ad 8m dĩ ut prius qõ est fallacia accñtis. ¶ Ad argumẽtũ cõtra hoc. oẽ qõ p̃dicat pre dicat sb rõne alicuiº ulis. uerũ est de p̃dicari sigto: nõ aũt exercito: q2 alicui inq̃tũ p̃dicat p̃dicatiõe exerci ta que fit per eẽ: extraneat rõ ulis. ¶ Ad 9m dĩ duplr. vno qdẽ mõ q p se suppositũ cois tñ includit nãz sui cois tñ signatã: z nulluz accñs: iõ nec est corruptibile p se sicut nec cõe: sz utrũq; f̄m qd. s. per accñs. ¶ Ali ter dĩ q spẽs ut est in indiuiduis est corruptibilis: f̄m se v̄o est incorruptibilis ex hoc q semp ɔtinuatur per successionem in diuersis indiuiduis.

¶ Animal cum sit genus de homine equo z boue predicatur: que differũt a se inuicẽ specie non numero solum. ca. co.

Questio. XVII.

q **Ueritur** De ista scda p̃ticla posita in dif finitione gñis. s. differẽtibº spẽ. Utrũ ɔueniẽter ponat. Qõ nõ vĩ: q2 ponit ad distinguẽdũ genus a spẽ q nõ ɔtingit: q2 seqt differẽti bº spẽ: ergo differẽtibº nũo: per Aristotelẽ. 5. metaphi

t.c.12 z vatis sice caº de vno. sed differẽtibº nũo ponit in diffinitiõe spẽi: añs aũt nõ distiguit a ɔñte. ¶ Itẽ ista p̃ticula po nit ad distiguẽdũ genus a p̃p̃o: qõ nõ ɔtingit: ergo fru stra ponit: ergo zc. minor patet: q2 aliq̃ gñia itermedia hñt p̃p̃a ut nũs. figura. triãgulus: zc. aut ergo ista p̃p̃a p̃dicant de differẽtibº spẽ: z sic seqt p̃positũ: q2 hec p̃ti cula tũc ɔueniret p̃p̃o: aut nõ: z tũc nõ erũt p̃p̃a: q2 p̃ p̃riũ ɔũtit cũ eo cuiº est p̃p̃uz. ¶ Itẽ si ɔueniẽter ponit tũc p̃dicari de plibº differẽtibº spẽ: per se iest diffinito z si hoc. ergo dĩa spẽ per se sbijciunt gñi: sz hoc est fal sum: ḡ z p̃m añs. p̃ª ɔñtia patet ex rõne p̃mi modi per se. Probatio scde per sile in alijs relatiuis: duplũ eni per se refert ad dimidiũ: ergo dimidiũ per se refert ad duplũ. ¶ Idez õndit rõne: q2 nihil dĩ per se relatiuuz nisi ad suũ per se correlatm. Si enim ad correlatñ per accñs: cũ illa ɔtingãt eẽ multa: idem per se diceret ad

t.c.20 multa. qõ est incõueniẽs. Tuz p̃p auctem. 5. meta. ubi Ar. illud hẽt pro icõueniẽti in capº de relatiõe. Tuz etiã ex rõne relatiui: q2 eiº eẽ est hẽre se ad aliud: ergo hitudo est de eẽntia relatiui: ad diũsa aũt est alia z alia hitudo: ergo qõ per se est ad duo nõ est vnũ essentialr. Tuz etiã ex p̃prietate relatiuoz: q2 sunt silr nã. ex libro p̃dicamentoz cap. de ad aliqd. si eni. a. per se dicat ad c. z. b. ḡ. c. nõ exñte nõ erit. a. z. b. põt eẽ. q̃tũ est ex se: ergo. a. erit: ergo silr erit z nõ erit. Probatio falsitatis p̃ncipalis ɔñtis: q2 que per se sbijciunt gñi sunt tñ in tẽtiones: sbijci eni cũ sit itẽtionale sicut z p̃dicari. tñ cõpetit itẽtionibº per se: sz ille itẽtiones tñ differunt per mãm cui applicant. igit tñ nũo z non specie: quia differẽtia specifica est differẽtia formalis: vniuersali ter aũt differentia accidẽtium per subm: est tñ mãlis. ¶ Ad oppositum est Porphyrius.

Ad q̃õnẽ dicẽdũ q ɔueniẽter ponit ut dĩa: q2 per illã p̃ticulã ulẽ descendit in ip̃m diffinitũ tanq; genº per dĩaz. Est eni rõ ulis. p̃dicari de plibº: que per se diuidit in plibº spẽ z nũo z illõ po nit: q2 diffinitũ est relatiuũ per se. ¶ Ad p̃m argumẽtũ dĩ q genus inq̃tũ genº: nõ p̃dicat de plibº nũo differẽ tibº nisi per accñs: sic idez f̄m exneã rõne põt eẽ genus z spẽs. ¶ Cõtra inq̃tũ aliqd p̃dicat de plibº spẽ diffe rẽtibº: p̃dicat de plibº nũo differẽtibº: ergo nõ exnee. Añs patet: q2 ad differre spẽ seq̃tur differre nũo: z ɔñs p̃dicat de añte cũ reduplicatione. ¶ Ideo dici põt q diffinitio spẽi debet itelligi cũ p̃cisiõe. s. differẽtibº tñ numero: z sic nõ seq̃tur ad differre specie differre nũo. ¶ Uel põt dici q spẽs p̃dicat imediate de differẽtibº nũo: genº v̄o nõ: q2 mediãte spẽ. ¶ Ad 2m dico q p̃p̃ri um nulliº est inq̃tũ est genº: sed inq̃tũ est spẽs. z ita ɔũtit cũ eo inq̃tũ p̃dicat de pluribº nũo differẽtibº. Rõ assũpti est: q2 p̃p̃riũ solũ est alicuiº inq̃tũ est aptũ natũ esse sbm demostratiõis: z hoc solũ est inq̃tũ est spẽs: q2 solũ inq̃tũ est spẽs diffinit. cũ de sbo oporte at p̃supponẽ qd est z q2 est. per Aristo. p̃º posteºr. inq̃ tũ aũt diffinit hẽt genº z dĩaz z ita est spẽs. ¶ Ad 3m dĩ q sic itelligit illõ de differẽtibº spẽ. i. de spẽbº differẽ tibº que tñ nõ differũt spẽ ut ostendit rõ. ¶ Alr negat ɔñtia scda: q2 ad aliõ: per se: cõparat in añte z in ɔñte. ¶ Cõcessa tñ ɔñtia p̃ª põt ɔcedi ultimũ ɔñs: cũ hoc q illa que per se sbijciuntur gñi tñ differãt nũo: q2 dĩa spẽ nõ differũt specie sed nũo tñ: accipiendo dĩa spẽ in sbo pro suppositis huiº qõ est differẽs specie que sũt dĩa spẽ: q2 cõe in plurali p̃dicat de suppositis multiz simul z tũc dĩa spẽ accipit ut dicit qd respectu suppo sitoz: sed illa nõ sũt dĩa spẽ, put dĩa spẽs dicit modũ sicut genº est genus: ut genº dicit qd: nõ ut dicit modũ: sed est spẽs: sicut dĩa nõ est dĩa sed spẽs: sic multa ge nera. i. multa supposita gñis nõ sunt multa gña. i. mul ta quibus applicatur genus z modus: nec est opposi tio modi ad quid nec econtra.

¶ Genus autem non de vna sola predica tur sed de pluribus zc. ca. co.

Questio. XVIII.

q **Ueritur** An genus necio requirat multas spẽs. Qõ sic vĩ: q2 illud ponit in eiº diffinitiõe ḡ est de eẽntia eiº. ¶ Itẽ capº de spẽ dĩ gñe vno. spẽbº aũt plibº qõ p̃bat. semp eni in plures spẽs fit diuisio gñis. qõ põt p̃bari: q2 genº de sua rõne diuidit per dĩas oppositas utraq; aũt adueniẽs gñi spẽm ɔstituit. Ex hoc ɔcludit Boeº in libro diuisionũ q sub vno gñe minus duabº spẽbº esse nõ p̃nt. ¶ Item. 4. topicoz. si spẽs p̃dicat de eq̃li bus cum gñe interimit qõ ponit pro gñe. ¶ Item in alia cõsideratione dicit. Qm̃ ois generis plures sunt spẽs: z infra. Si destructa specie destruit z genus ma le assignat genus: z infra. Oportet enim de paucior bºspẽm q̃z genus p̃dicari. Ad hoc etiã sunt multe alie

i p̃nu c. de rlõe

c. j.

c. 4. z 12.

genus capitur duobus modis mali et ptor

c.12. auctores.7.meta.z in libris logicalib⁹ Boetij z Por.
¶ Ad oppoᵐ sicut se hz spēs ad idiuiduū sic genus ad spēz:sz spēs nō regrit multa iduidua ḡ nec gen⁹ mltas spēs.minor pz de sole:fenice:z ꝯsilib⁹ spēb⁹. ¶ Di: ꝙ nō est sile:qꝛ de rōne gn̄is est dici per dr̄ias oppositas que cū generē ꝯstituūt ad min⁹ duas spēs:nō sic āt spēs descēdit in idiuidua. ¶ Lōtra eque essentiale est cuiqz qō in ei⁹ diffinitiōe eqlr ponit:sed differētib⁹ nūo eqlr ponit i diffōne spēi sic differētib⁹ spē i diffinitiōe gn̄is.

Ad qōnez dī: ꝙ genus siue sumat pro itētiōe siue pro illo cui applicat itētio nō regrit multas spēs actu ul' potētia. Qō ōndit de itentione gn̄is qꝛ illa refert ad itētionē spēi:vna ḡ existēte spē erit z genus:qꝛ relatiua sunt sil'nā. ¶ Silr ōndit de fundamēto itētionis:qꝛ illud est qd māle in specie: ipossibile est aūt aliqd eē sine suo māli: ḡ ipossibile est spēm eē nisi genus su illo mō.tn̄ sicut ule regrit multa aptitudialr.qꝛ diffinit per aptū natū p̄dicari de plurib⁹.sic ad rōnez gn̄is regrit ꝙ dicat aptitudialr de pluribꝰ spē differētib⁹. ¶ Per hoc ad argumēta in oppositū oēs auctes itelligēde sunt de aptitudie nō de actu ul'potētia. Differt aūt aptitudo a potētia.nam aptitudo est iclinatio alicui⁹ bm se in aliqd ul'magis non repugnātia. ¶ Potētia aūt est ordo ad actuz. Pōt igit potētia eē sine aptitudie ut possibile est graue eē sursuz nō tn̄ est aptū ibi eē:qꝛ repugnat ei hz se:z aptitudo est sine potētia ut cecus est apt⁹ nat⁹ ad vidēdū.nihil eniz dī: p̄uatū nisi cū est aptū natū hr̄e habitū hz Arē.i.post
t.c.27 p̄dicamētis ca⁹ de oppōne.z 5⁹ meta.cap⁹ de p̄uatiōe. nō est aūt possibile cecū vidē qꝛ a p̄uatiōe ad habitum nō est nālis regressus.sic nulli ul'i ꝗtū est ex sua forma repugnat dici de multis:hec tn̄ aptitudo ipediri pōt: ut qꝛ nō sunt multa de qb⁹ dicat. ¶ Lōtra:hic modus dicēdi nō videt eē ad ꝓpositū:qꝛ ꝓcedit de itētionib⁹ ac si supponeret in qōne itētionē spēi vnā eē que refertur ad genus eēntialr:z dubitaret an intētio gn̄is sit: qō nō videt.qꝛ genus ꝑ se p̄mo refert ad spēm nō hāc ul'illā. ¶ Uñ accidit sibi sic referri ad multa:nec querit an nā gn̄is sit:si nā spēi est. Sz si nō sint multa qbus applicet itētio spēi:sz tm̄ vnuz.s.b.an illi nāe.s.a.applicet itētio gn̄is cui applicaret si multis naturis ut.b.c. d.applicaret itētio spēi respectu illi⁹nāe.s.a.z sic itellecta qōne neutrū mēbrū pōnis est ad ꝓpositū. ¶ Jtē nō videt uera qꝛ ipossibile est aliqd eē aptū natuz dici de plurib⁹nisi illa plura ab intellectu per diūsas spēs appꝑhēdi possint.sz si sic pn̄t ꝯcipi.ergo plures spēs generis sunt in actu qꝛ iste est act⁹nāe inꝗtuz dī spēs ꝙ actu ꝯcipiat ab itellectu per spēm intelligibilē.qꝛ bm hoc sibi attribuit itētio spēi. ¶ Jtē si aliqd est aptū natuz dici de pluribus differētib⁹spē ergo plura dr̄ia spē sunt apta recipe p̄dicationē illius:igit si illa aptitudo sufficit ad genus.ꝯsil'is aptitudo ꝑticipādi sufficit ex ꝑte spēi:igit si aliqd sit genus actu ꝑꝑ talē aptitudinez illa multa que ꝑticipāt ipm aptitudialr erūt actu spēs ergo oē genus multas hēt actu spēs. Assumptū patet: qꝛ eq̄le esse sufficit utriqz correlatiuo cū sint siml'nā.
¶ Pōt igit dici ad qōnez ꝙ ad rōnez gn̄is regritur ꝙ multas hēat actu spēs:nō que existāt actu ul' potētia: sz ꝙ tm̄ actu ꝯcipiant per spēm itelligibilez ab idiuiduis acceptā qn̄qz exn̄tib⁹:z ꝙ actu habeāt aptitudinez ꝑticipādi genus qꝛ talis actualitas est illoꝝ inꝗtū dicunt spēs gn̄is. ¶ Ad argumētū in oppositū dī: ꝙ silr spēs regrit multa iduidua aptitudialr. ¶ Sustinēdo p̄mā pōnez dici pōt ad p̄mū argumentū ꝯtra illā.ꝙ si huic nāe tm̄ applicat intentio spēi ꝙ illi nāe que est in hac nā adhuc applicat itētio gn̄is ut p̄us qꝛ adhuc cū ꝯcipit minus hēt de itellectu ꝗ illud qō est spēs z descendit in illud per dr̄iam.z ita est rn̄sio ad ꝓpositum.
¶ Ad 2ᵐ dī ꝙ nō sufficit ad eē spēi alicui⁹ posse cōcipi ab itellectu:sz ꝙ in ei⁹ itellectu sit genus respectu cui⁹ dici debet spēs.qō nō est uez de illis mltis.ad que est aptitudo gn̄is.ut p̄dicat de illis.tn̄ si sic gen⁹ sit aptuz dici de illis qō aliqn̄ dicebat z illa ꝯcipiunt ab intellectu per eādez spēm per quā etiā cū eēnt.tūc sunt multe spēs actu:qui act⁹ regrit ad spem in actu:qꝛ tunc in eoz itellectu cadit genus sic z qn̄ erāt. ¶ Ad 3ᵐ negatur pᵃ ꝯn̄tia qꝛ forma solis nata est esse in alia mā qz in qua est ꝗtū est de se:nec tn̄ est aliq̄ mā alia nata recipe talez formā:qꝛ si talis argumētatio teneret in aptitudie semp eēt aptitudo in utroqz extremoꝝ:z ita potētia:qꝛ aptitudo in vno extremo nō ipedit a potentia nisi ꝑꝑ defectū aptitudis in alio extremo. ¶ Nota ꝙ simplr teneri pōt ꝙ gen⁹ nō est aptū natū dici de multis nisi que ꝯcipiunt ab itellectu in q̄rū itellectu est genus z h⁹'sūt spēs actu siue existāt siue possint existē ul' nō.z sic sequit ꝙ genus semp multas hēt spēs actu.

¶ In eo qō quid diuidit genus a differentia z cōmuniter accidentibus.ca.eo.

Questio.XIX.

q Uerit De hac tertia ꝑticl'a diffinitiōis gn̄is.s.in qd.uti ū ꝯueniēter ponat. Qō nō vī:qꝛ illud p̄dicat in qd ꝑ qō ꝯueniēter rn̄det ad iterrogatiōez factā per qd.ut pz ex.ꝓbatiōe porphyrij tale nō est gen⁹ hic diffinitū qꝛ siue queratur de re:siue de itētiōe spēi:nō ꝯueniēter rn̄det per genus:ut denotat itētionē z gen⁹ sic sūptū diffinit hic ut dcm̄ est p̄us. ¶ Jtē hec ꝑticula ponit ad distinguendū gen⁹a dr̄ia per Porphyᵐ.sz hoc nō pōt.igit frustra ponit.ꝓbat minor.dr̄ia eni supior p̄dicat de dr̄ia iferiori per se pᵒ mō per Arē.7.metaphi.z nō sic dr̄ia:qꝛ tūc ꝑ seipz descēderet supi⁹ in hāc iferiorē dr̄iaz ergo p̄dicat supior de iferiori in qd. ¶ Jtē ponit ad sepandū gen⁹ ab accn̄te qō nō ꝯtigit.qꝛ accn̄s p̄dicat in qd.qꝛ in oī gn̄e ē repire qd ꝑ Arē.pᵒ top. ¶ Ad oppoᵐ ē porphy⁹ t.c.45.

Dicēdū ꝙ ꝯueniēter ponit.qꝛ p̄dicari diuidit in p̄dicari in qd.z in q̄le.tanqz ꝑ p̄mos p̄dicādi modos:igit ꝑ illa descēdit ul'e in spēs.gen⁹ āt nō p̄dicat in q̄le:igit in qd. ¶ Jntelligēdū ꝙ p̄dicari i qd.est p̄dicare eēntiā per modū eēntie.hoc ꝯuenit gn̄i qꝛ gen⁹ accipit a ꝑte māli.z iō p̄dicat eēntiā ꝑ moduz sube q est modus eēntie. Per oppoᵐ aūt dr̄ia accipit a ꝑte formali.z iō p̄dicat eēntiā ꝑ moduz iformātis z q̄lificātis.z iō in q̄le. ¶ Nota ꝙ q̄litas que est p̄dicamētū p̄dicat in q̄le absolute. ¶ Sz dr̄ia sbalis p̄dicat in q̄le qd. ¶ Ex h eni ꝙ iportat formā p̄dicat in q̄le: sz ex hoc ꝙ iportat sbam p̄dicat in qd.iō rōne toti⁹ dī p̄dicari in q̄le qd.vn̄ patet dr̄ia p̄dicādi iter q̄litatem z dr̄iā que diūsitas p̄dicādi sumit a diūsis modis eēndi q̄litatis z dr̄ie sbalis ut patet. ¶ Lōtra sol'onez qōnis:si p̄dicari in qd est p̄dicari essentiā per modū eēntie.ergo hec est p̄dicatio in qd hō est lapis. ¶ Jtē si p̄dicari in qd est p̄dicare essentiā per modū essentie z illud nō est vniuocū reb⁹ diūsoꝝ generꝝ.qꝛ nec essentia: igit hec ꝑticula:in qd:nō ꝯuenit reb⁹ diūsoꝝ generꝝ.ergo nec gen⁹ hic diffinitū est vniuocū oīb⁹ illis gn̄ib⁹.
¶ Dico ꝙ p̄dicari in qd est p̄dicare eēntiā sbi per moduz eēntie.z ꝙ lapis ul' aliq̄ disꝑatū nō p̄dicat eēntiā hoīs per modū eēntie qꝛ nō p̄dicat de hoīe.nā illo mō tm̄ supi⁹ z cōe p̄dicat de ꝯtētis sb illo:z de illis est manifestū. ¶ Ad 2ᵐ pōt ꝯcedi ꝙ p̄dicari in qd est p̄dicare eēntiā per modū eēntie z h est vniuocū:lz eēntia non sit vniuoca:qꝛ sufficit eēntiā silr se hr̄e hic z ibi ad p̄dicari vniuoce.qꝛ p̄dicari dicit hitudinē. ¶ Ad p̄mū argumētū dico ꝙ duplex est qō de spē sūpta pro itētione.s.qd est.z qd p̄dicat.qd p̄dicat est ꝓpria.q.in intētionib⁹.z sic ꝯueniēter rn̄det per genus ut hic diffinit ut querenti qd p̄dicat de specie bene respōdet genus.

c.7.
6.top.
c.8.

Si aũt fiat questio cũ eē:ista est ꝓpria fundamẽtis.ꝛ sic ṗdicatione exercita ṗdicaẗ fundamẽtũ gñis de fũdamẽto spẽi in qd. ℂ Ad 2m dꝛ ꝙ dr̃ia nõ ṗdicaẗ i qd de aliquo respectu cuiꝰ est dr̃ia.sed respectu cuiꝰ est genus.sed supior dr̃ia est genus respectu iferioris. ℂ Cõtra qꝛ si sic ergo in oĩ gñe sũt tria gñalissima.s.spẽrũ ꝛ duaꝝ differẽtiaꝝ. ℂ Item si dr̃ia iferior sit spẽs:ḡ hẽt ꝓpriã differẽtiã supiorẽ in se ut genus.ꝛ aliã dr̃iaꝫ superadditam.ꝛ ita illa dr̃ia pari rõne erit spẽs respectu supioris dr̃ie ꝛ ista hẽbit aliã dr̃iam.ꝛ illa alia dr̃ia nõ põt eẽ in alio gñe.qꝛ tunc nõ sũba eẽt ꝑus sba.ergo sic ꝓcedẽdo ifinite erũt dr̃ie in gñe sbe:ꝛ ita nihil erit cognoscibile:qꝛ nõ erit devenire in ṗmã illaꝝ differẽtiaruꝫ. ℂ Ad hoc igiẗ dicẽdũ sicut dictũ est ꝙ tota coordinatio dr̃iaꝝ reduciẗ ad coordinationẽ spẽꝝ. ℂ Ad 3m ṗncipale dico ꝙ nihil ṗtur in qd de illo respectu cuius est accñs ꝫ respectu cuiꝰ est genꝰ ut color nõ ṗdicaẗ de sba in qd:ꝫ de albedie respectu cuius est genus.

ℂ Etenim ṗncipiuꝫ quiddã est huiusmodi genus earũ que sub ipso sunt specierum.

Questio.XX.

Queritur Utrum genus sit ṗncipiũ spẽi.Qđ nõ vꝫ:qꝛ idem nõ est ṗncipiũ ꝛ ṗncipiatũ:qꝛ ṗncipiũ ꝛ ṗncipiatũ distinguunẗ.Sed genus est idẽ spẽi:ergo nõ põt esse ṗncipiũ spẽi.maior pꝫ:ꝓbatio mioris est duplex.ṗo est 7.meᶜᶜ t.c.43 hec:qꝛ genꝰ ꝭm phm.nihil aliđ est ṗter eas quẽ sunt generis spẽs.Itẽ genꝰ ṗdicaẗ de spẽ per se.hec eni est per se:hõ est aial:sed qđ ṗdicaẗ p se de aliq nõ est distinctũ ab illo:ergo est idẽ sibi. ℂ Itẽ genus est totũ respectu spẽi:ergo nõ est ṗncipiũ eiꝰ.ꝯñtia ꝓbaẗ:qꝛ ṗnm est simplicius ṗncipato sed totũ est cõpositiꝰ eo cuiꝰ est:ꝛ añs c.đ spe pꝫ per auctorẽ in lr̃a ubi dicit genus est totuꝫ respectu spẽꝝ. ℂ Ad oppom est auctor in lr̃a in cõpando tertiã sigñtiõem gñis:ad ṗmã:ubi diċ ꝙ sicut genꝰ 3ᵒ mõ dcm̃ est ṗnm spẽꝝ sic genus ṗᵒ mõ dcm̃ est ṗnm multitudis.

Ad qõnẽ dicẽdũ ꝙ sic sumẽdo genꝰ pro nã in q̄ fũdaẗ ipa itẽtio ꝛ nõ pro itẽtõe qđ declaraẗ sic.Genꝰ est essentiale ṗnm cogñscẽdi spẽꝫ:ḡ est eẽntiale ṗnm spẽi.ꝯñtia ꝓbaẗ:qꝛ diffinitio faciẽs scire diffinitũ exṗmit eẽntialia ṗncipia diffiniti.qđ est spẽi solũ ꝓprie loquendo:qꝛ nihil ꝓprie diffiniẗ nisi spẽs.añs patet per phm.6.topi. ℂ Sꝫ sciẽduꝫ ꝙ essentiale ṗnm spẽi est duplex.qđdã ꝭm rẽ qđ est ps rei in exñtia:cuiusmodi sunt mã ꝛ forma. ℂ Aliđ ꝭm rõneꝫ qđ importat eãdẽ rem sb mõ idetermiato:quã spẽs iportat mõ determiato:ꝛ ꝉ si illud nomẽ iponaẗ ad significandũ illã rõneꝫ ꝓut sumiẗ:ul'a mã:ul'a forma.Nũc autẽ genus(puta aial)nõ est ṗnm spẽi puta hois ṗmo mõ.s.ꝭm eẽ:qꝛ si sic tũc nõ uere ṗdicareẗ de ea:ḡ est ṗnm spẽi scđo mõ.ꝛ iõ si hõ debeat diffiniri:cũ diffinire sit actꝰ rõnis:in eiꝰ diffinitiõe debet poni aial tanq̄ ṗnm spẽi ꝭm rõneꝫ:ꝛ eque rõnale. ℂ Et sicut in re nã mãe exneatur nãe forme ita ꝙ neutruꝫ est dicibile de altero:ita apđ rõneꝫ itellectꝰ gñis exneaẗ itellectui dr̃ie ꝉꝫ eadem res iporteẗ per utrũq;.ideꝫ eniꝫ sigñt aial qđ hõ ṗter determinationeꝫ ultime forme:ꝛ ꝉ sigñt per moduꝫ qd ꝛ p se dictã:ꝛ iõ ꝭm Porphym ṗdicaẗ in qd.Rõnale autẽ ideꝫ sigñt cũ determiatiõe ultime forme:ꝫ tñ per modũ q̄lis ꝛ denoiantis:ꝛ iõ apđ rõneꝫ ꝯceptꝰ gñis ꝛ differẽtie sunt exnei. ℂ Et ꝓp rõnes est sciẽdũ ꝙ hec est dr̃ia iter ptes rõnis ꝛ ptes ꝭm rem:qꝛ ꝉꝫ utrũq; significent ptes totiꝰ:ptes tñ ꝭm rõneꝫ sigñt ptes totiꝰ per moduꝫ totius:ptes aũt ꝭm rem sigñt ptes per modũ ptis.vbi gr̃a:genus hois:puta aial est ps eiꝰ ꝭm rõnẽ.Nã a sua ṗma ipõne iponiẗ ad sigñdũ pteꝫ hois:puta hñs aiam sensitiuã:qꝛ tñ eã sigñt per modũ totiꝰ ꝛ nõ per moduꝫ ptis:iõ uere ṗdicaẗ de hoie.Sꝫ nõ est sic de pte ꝭm reꝫ:qꝛ es ꝙ ẽst ps mãlis statue sigñt pteꝫ per modum ptis:ꝛ iõ de statua nõ põt ṗdicari. ℂ Per hoc ad rõnes:dicẽdum ꝙ nõ est incõueniẽs idem esse totũ ꝛ ptem diuersimode:iõ dicit Boetiꝰ libro diuisionũ ꝙ genus in ṗdicatione est totum:in diffinitione võ est pars.

ℂ Amplius autem sic ꝙ species est que de pluribus differentibus numero in eo qđ quid sit predicatur ꝛc. Cap.iij.

Questio.XXI.

Circa Cap.de spẽ q̄riẗ an hec diffinitio spẽi.s.spẽs est que ṗdicaẗ de plibꝰ nũo differẽtibꝰ in eo qđ qd:sit ꝯueniẽter data. Qđ nõ vꝫ per Porphm q dicit ꝙ genus ꝛ spẽs sũt duo correlatiua ꝛ ꝓp ꝉ necesse est in utroruq; rõnibꝰ utrisq; uti:hic aũt nihil poniẗ per qđ hẽaẗ correlatiuũ.s.genꝰ ergo male diffiniẗ. ℂ Iteꝫ hec diffinitio ꝯuenit gñi ut pꝫ:qꝛ seqẗ differẽtibꝰ spẽ:ergo differentibꝰ nũo ut sup. ℂ Itẽ nõ sũt multe diffinitões eiusdẽ per Arꝫ.6.topicoꝝ.sicẽ nec ml'te essentie:qꝛ si sic nõ esset diffinibile:cũ ḡ spẽs ꝯuenienter diffiniaẗ sic:que poniẗ sb assignato gñe nõ cõueniẽter diffiniẗ hac diffinitiõe. ℂ Itẽ p hãc diffinitiõeꝫ poni sb gñe hꝫ ꝙ per se est sbĳcibilis:ḡ nõ est p se ṗdicabilis:igiẗ altera diffinitio falsa:qꝛ opposita nõ isunt eideꝫ per se. ℂ Dꝛ ꝙ relatiue opposita pñt inesse eidẽ:ꝫ nõ respectu eiusdẽ:qꝛ sic sũt opposita:sed ṗdicabile respectu idiuiduoꝝ est sbĳcibile respectu generis. ℂ Cõtra:si diffiniaẗ ꝯueniẽter per genus:qꝛ ad ipm referẗ:ḡ p se referẗ ad genꝰ illud:referẗ etiã ad indiuidua per que diffiniẗ in hac scđa diffinitiõe:ḡ ideꝫ bis dꝛ relatiue qđ est ꝯ Arꝫ.5.metaphiᶜᶜ. ℂ Itẽ ad ṗncipale per hãc diffinitionẽ nõ sepaẗ spẽs a diffinitiõe. t.c.20
ℂ Iteꝫ spẽs nõ est ṗdicatũ per Arꝫ.pᵒ topi.ḡ male diffiniẗ per ṗdicari. ℂ Ad oppositũ ẽ Porphy.ꝯsilr posset hic argui pro ꝛ ꝯ ꝛ obĳci sicut sup ubi quesitum est de diffinitione generis.

Dicẽduꝫ ꝙ diffinitio eiꝰ ꝯueñs est sic sup dcm̃ est de diffinitiõe gñis. ℂ Ad ṗm arguměntuꝫ dꝛ ꝙ spẽs dꝛ correlatiue ad genus:ꝛ iõ neċe est aliquã diffinitioneꝫ eiꝰ dari in qua ponaẗ genus:ꝛ est ista:spẽs est que poniẗ sb assignato gñe.Aliã aũt cõpationeꝫ hẽt spẽs ad indiuidua nõ ꝭm quã est genus:qꝛ sic negat Porphyꝰ extrema hẽre duas hitudies:sed ꝭm quã est spẽs:ꝛ iõ neċe est ipam hẽre aliã diffinitioneꝫ in cõpatõe ad idiuidua. ℂ Ad 2m dictũ est sup qõne.xvij. c.đ spe
ℂ Ad 3m dꝛ ꝙ vniꝰ absoluti cuiꝰ ẽ diffinitio idicãs eiꝰ eẽ in se nõ sunt multe diffinitiões.Spẽs aũt p se refertur ad duo. ℂ Cõtra saltẽ nõ hẽbit tũc nisi duas diffinitiões:qꝛ sic tñ hẽt vnã in cõpatione ad idiuiduũ sic tñ vnã in cõpatiõe ad genus.dat tñ Porphyꝰ duas i cõpatiõe ad genus.dicit eni hec qdẽ assignatio.s.ṗdicari de plibꝰ ꝛc.spẽi specialissime est que solũ spẽs est. Alie võ erũt spẽꝝ nõ specialissimaꝝ:ḡ ad minus sunt due alie ṗter istã. ℂ Hoc ꝯcediẗ ꝛ dꝛ ꝙ spẽs põt habẽ cõpationẽ dupliceꝫ ad genꝰ:vnã ut ordiaẗ sb ipso:aliã võ ut genus enũciaẗ de spẽ in ꝓpõne. ℂ Prio mõ daẗ hec diffinitio.Spẽs est que sb assignato poniẗ genere. ℂ Scđo mõ hec/spẽs est de qua genꝰ ꝛ in eo qđ qd est ṗdicaẗ. ℂ Contra:liber ṗdicamentoꝝ imediatiꝰ ordinaẗ ad librũ piermenias q̄ iste:ꝫ in ṗdicamẽtis non determiaẗ de icõplexis inq̄tũ vnũ enũciaẗ de alio:qꝛ tũc in libro piermenias supflueret determiare de noie ꝛ vbo que sigñt icõplexa sb illis rõnibꝰ:ḡ multo minꝰ diffiniẗ hic spẽs ut de ea enũciaẗ genus. ℂ Hoc põt cõcedi ꝛ dici ꝙ tñ ponit vnã diffinitionẽ in cõpatõe ad genꝰ ꝛ tũc hec rõ.s.que poniẗ sb gñe exponiẗ p sequẽs ꝛ.p.i.de qua genꝰ ꝛc. ℂ Qđ aũt dꝛ alie erũt nõ specialissimaꝝ.i.alie notificatiões nõ diffinitiões:qꝛ ꝭꝫ quãdã diuẽsitatẽ tñ ꝭꝫ qd notificãt spẽꝫ:ꝯsilis eni diuẽsitas

poterit iueniri compando spēm ad idiuidua ꝑm quaʒ
compatione tm̄ ponit᷑ vna diffinitio. ¶ Ad 4m dictuʒ
est sup. ¶ Ad argm ꝯtra hoc pōt dici ꝙ spēs nō tm̄ ꝫ
diūsa sibi accn̄tia refert᷑ ad gen⁹ ꞇ idiuidua: qꝛ tūc per
neutrū diffiniret᷑ sicut nec hō lꝫ sibi accidat duplū: sed
eētialr̄ ꞇ per se compat᷑ ad utrūqꝫ. Et qd̄ dī (idem nō
refert᷑ bis.) Intellexit Arꝭ. ꝙ accn̄s nō refert᷑ ad sbm ꞇ
terminū sicut inuit in lr̄a: ibi nō est aūt itellect⁹ ad itel
ligēte ꞇ itelligibile: ꞇ tūc nō est ꝯtra p̄dicta. ¶ Ul' opꝫ
dicē ꝙ idē nō refert᷑ p̄mo ad diūsa: per se tn̄ pōt: qꝛ pri
mo ad vnū per suā rōnē: per se vō ad aliud ꝑm rōnē sui
gn̄is. Relatiuū eni ꝑm gen⁹ est relatiuū per se: qꝛ inclu
dit in sua eētia illud per qd̄ refert᷑. Impossibile est eni
absolutū in sua eētia eētialr̄ icludē relatiuū: sic spēs
ꝑm suā ꝓpriā rōnē dī ad gen⁹: ꝑm aūt rōneʒ sui gn̄is. s.
ul'i dī relatiue ad illa de qb⁹ p̄dicat᷑: qꝛ dici de / cōuenit
sibi in quātū est ul'e. vbi gr̄a: duplū ꝫ se refert᷑ ad dimi
diū: sed ꝑm suū gen⁹ ad sub multiplex nō est tn̄ oino si
mile: qꝛ ibi correlatiuū gn̄is ꝯtinet correlatiuum spēi
hic nō. Ideo p̄ma diffinitio est spēi ꝓpa ꝑm se qꝛ dat᷑ p
ei⁹ p̄mū correlatiuū. 2a dat᷑ per posteri⁹ qꝛ magis est ad
ꝓpositū: est eni ꝓpa spēi in q̄ztū est ul'e. ¶ Ad. 5. pōt cō
cedi ꝙ diffinitio nō est distinctū ul'e a spē ꝑm ꝙ hic de
ul'ib⁹ agit᷑. Uel aliter ꝙ nō p̄dicat᷑ in q̄d sed in q̄d ꞇ in
q̄le: qꝛ nō hēt simplr̄ vnū modū p̄dicādi sed duos sicut
genus ꞇ differētia ex quibus est. ¶ Ad sextū dictuʒ est
q̄one. xij. in solutione p̄mi argumenti.

¶ Participatione enim spēi plures hoies sunt vnus homo. cap̄ eodem.

Questio. XXII.

Queritur de vitate isti⁹ plures hoies sunt vn⁹ hō. Qꝛ sit uera vi
det᷑: qꝛ seqtur ꝑticipatione spēi pl'es hoies sūt
vn⁹ hō: ergo plures ꞇc. an̄s est uerū per Porphyrium
ergo ꞇ ꝯn̄s. ꝓbatio ꝯn̄tie: qꝛ nihil diminuit ab alio ni
si ponat᷑ ex ꝑte eiusdē extremi: sed ꝑticipatione spēi: po
nit᷑ in an̄cedēte a ꝑte sbi: ꞇ vnus nō: ergo vnus non di
minuit᷑ in an̄te. ¶ Itē qn̄ aliq̄d se hēt ad aliq̄ simplr̄ ꞇ
ꝑm q̄d: si addat᷑ sibi aliq̄d determinans ꝑm q̄d: stat tm̄
pro illo: sed li vn⁹ se hēt ad vnū nūo simplr̄: ꞇ ad vnuʒ
spē ꝑm q̄d: ergo cū sibi addat᷑ in ꝓposito nomē spēi. s.
hō: tm̄ stabit hic pro vnitate spēi: ꞇ sic est uera ꝓpō: er
t.c.ij. go simplr̄ est uera: ¶ Itē ꝑm Arꝭ. 5. mece. ul'r ꝫ ꝙ ali
qua hn̄t in aliquo idiuisionē sic sunt vnū in illo: pl'res
hoies in hoie hn̄t idiuisionē: qꝛ forma hois vniuoce i
est eis: ergo sūt vn⁹ hō. ¶ Itē uterqꝫ istoꝝ est vnus hō:
ergo plures hoies sunt vn⁹ hō: an̄s est uerum: qꝛ uterqꝫ
istoꝝ est singularis. ꝓbatio ꝯn̄tie: qꝛ oppositū ꝯn̄tis. s.
tm̄ vn⁹ hō est vn⁹ hō: nō stat cū an̄te. s. uterqꝫ istoruʒ est
vn⁹ hō: qꝛ ibi attribuit᷑ vnus hō sbo ad min⁹ pro duo
bus. ¶ Ad oppom si plures hoies sunt vnus hō: ergo
per ꝯūsionē seqtur vn⁹ hō est plures hoies. ꝯn̄s est fal
sum: qꝛ sua ꝯ̄dictoria est uera. s. nullus hō est pl'res ho
mines. Itē in subiecto ꞇ p̄dicato accipit᷑ idē sub oppo
sitis modis qui nō sunt sepabiles a significato ꝫ ꝙ si
gnificat᷑ per istas dictiones ideo ꝓpositio falsa.

sic Ad q̄onē dicēdū ꝙ vn⁹ pōt accipi cathegoreu
matice ꞇ sic significat dr̄iam entis: ꞇ
t.c.8. sic de eo loquitur Arꝭ. 5. ꞇ 4. meta. ꞇ tunc diuidit᷑ ab
ꞇ ide Arꝭ. ibidē. 5. meta. in multos modos. ultimo aūt in
t.c.12. cap̄l'o de vno ponunt᷑ q̄tuor modi ad quos oēs p̄cedē
tes reducunt᷑. s. vnū nūo: vnū spē: vnū gn̄e: ꞇ vnū ꝓpor
tiōe. Si vnū cathegoreumaticū se hēt equoce ad hec
q̄tuor tūc sūpto vno sic adhuc distiguēda est ꝓpositio
penes equocationē vni⁹ cathegoreumatici ꞇ ꝓ trib⁹
sēsib⁹ ē uera ꝫ pro q̄rto est falsa. s. pro vno nūo. ¶ Si
aūt sicut forte ueri⁹ est vnum se hēt ad hec q̄tuor ut ad
t.c.12. simplr̄ ꞇ ꝫ q̄d: qd̄ vi ex dictis Arꝭ. 5. metace. ubi dī ꝙ
ad vnū nūo seqtur vnū spē. ꞇ ulteri⁹ gn̄e ꞇ ꝓportione
ꞇ nō ecōuerso q̄si minor rō vitatis sit in vno spē q̄ꝫ nūo
ꞇ gn̄e q̄ꝫ spē: ꞇ tūc dicēdū est ꝙ ꝓpō est falsa ut vnū est
cathegoreumaticū: qꝛ cū hic nihil sibi addit᷑ ꝯ̄hens ad
vnitatē ꝑm q̄d stat tm̄ pro vno nūo qd̄ est vnū simplr̄.
¶ Alr̄ sumit᷑ vnū ut est sincathegoreumaticū ꞇ sic dīc
modū itelligēdi terminū pro supposito determinato i
determinate tn̄. ꞇ hō sic sumpt⁹ pro supposito non iest
sbo ideo sic ꝓpō est falsa. nihil enim est in sbo vtute cu
ius posset vn⁹ hō ꝯfundi ꞇ accipi pro diūsis: qꝛ copu
latio nō ꝯfundit qꝛ tūc hec esset uera in sensu cōposito
duo ꞇ duo sunt duo: qd̄ falsum est: in illo eniꝫ sensu est
hec uera / duo ꞇ duo sunt q̄tuor: ex qb⁹ sequit᷑ ꝙ q̄tuor
sunt duo qd̄ est ipossibile: ergo altera p̄missarū in sen
su cōposito in quo inferūt illam ꝯclusionē. ¶ Ad pri
mum argumētū nego ꝯn̄tiam. Ad ꝓbationē dico ꝙ il
la determinatio intelligenda est de p̄dicato: sic / plures
hoies sunt vnus hō ꝑticipatione spēi idest in ꝑticipan
do spēm. ¶ Ad scd̄m dico ꝙ determinabile nō contra
hit determinationē sed ecōuerso: maxime nō ad scd̄m
quid. vnde hic hō mortuus non stat mortuus ꝑm quid
lꝫ aliquādo cōtrahat ipsum ad supposita. nam hic hō
albus stat albū tm̄ pro albo in hoie. ¶ Ad tertiū dico
ꝙ nō ualet ꝯn̄tia sunt indiuisa in hoie siue in forma ho
minis: ergo sunt vnus hō. uel hō indiuisus qꝛ in an̄ce
dēte significat᷑ hō ut habēs rōnem determinationis re
spectu vni⁹ sed in ꝯn̄te ut determinabile. ¶ Ad quar
tum dico negādo ꝯn̄tiā. Ad ꝓbationē dico ꝙ illud qd̄
ponit᷑ loco ꝯn̄tis si sit vnū ut hic: iste ꞇ iste sunt vn⁹ hō:
est uera in sensu diuisionis: lꝫ non compōnis: nō eniꝫ
habet pro opposito tm̄ vnus homo. sed hāc: nō plures:
qd̄ bn̄ stat cum an̄cedente: qꝛ hic negat᷑ p̄dicatuꝫ a plu
ribus sumptis per modum pluriū: qd̄ ibi affirmat᷑ de
pluribus sumptis per modū vnius: qꝛ ibi diuisim hu
ic ꞇ illi: est enim uterqꝫ signū diuisiuū. hic cōiūctū am
bobus. Uel pōt cōcedi ꝙ stant simul: tm̄ vnus homo
est vnus homo: ꞇ uterqꝫ est vnus hō: qꝛ enim uterqꝫ di
stribuit pro suppositis diuisim non excludit aliqd̄ sup
positum hic: tm̄ vnus homo: sub illa rōne qua pro eis
distribuit uterqꝫ.

¶ Differentia vō cōmuniter proprie ꞇ magis proprie dicitur. cap̄ quarto.

Questio. XXIII.

Circa Capitulum de differētia queritur p̄mo an hec diuisio prima differen
tie. s. in differētiam cōmuniter proprie ꞇ ma
gis proprie sit conueniens: Qꝛ non videt᷑: qꝛ nō est di
uisio generis in species: genus enim eque ꝓprie dicit᷑
de speciebus. Nec totius in partes integrales: qꝛ to
tum non predicat᷑ de partibus talibus sed diuisum hic
p̄dicat᷑ de diuidētibus. Nec uocis in significationes:
qꝛ tūc hec uox differētia p̄mo iportaret illa tria: ꞇ non
sequeret᷑ ad diuidētia: nec esset diffinibile: qꝛ equiuoci 6. top.
non est diffinitio. Nec est aliqua diuisio per accidēs: c. 2.
patet quia in omni membro diuisionis intelligit᷑ per
se diuisum qd̄ nunq̄ꝫ accidit in diuisione per accidēs.
Item hec diuisio non est per opposita. tuꝫ qꝛ est trimē
bris: ergo aliquod membroruꝫ alteri non opponit᷑: qꝛ
tm̄ vnum vni opponit᷑. Tum qꝛ ad vnum mēbruꝫ seq
tur aliud: seqtur enim differūt magis ꝓprie ergo diffe
rūt coiter. i. accidēte aliquo. seqtur etiam differunt ꝓ
prie ergo coiter: ꞇ etiā seqtur differūt magis ꝓprie er
go ꝓprie. ¶ Cōsil'is dubitatio est de diuisione que po
nit᷑ ad declarādū diffinitionē generis: ibi eoꝝ que p̄di
cant᷑ ꞇc. qꝛ qd̄ p̄dicat᷑ de pluribus p̄dicat᷑ ꝓprie: qd̄ de
vno solo coiter vnū etiā mēbrū videt᷑ sequi ad aliud: ꞇ
ul'iter de diuisionibus per ꝓprie ꞇ coiter datis. ¶ Ad
oppositum est Porphyrius.

Dicendum ꝙ tales diuisiones sunt bone: q̄r sunt uocis in siḡtiões nõ uocis equoce penes p̄mũ modũ equocatiõis: q̄r sic equoca p̄mo ĩportãt multa: sed penes 2ᵐ moduʒ q̄r uox sic equoca siḡt vnũ ꝓp̄e: ⁊ ex ĩpõne: aliđ trãsũptiue ⁊ ex usu
c.2. sic̃ dicit Ar. p° elẽchoꝝ. Scđs modus est ex eo ꝙ soliti sum⁹ sic dicẽ. ¶ Ad p̄ᵐ argᵐ pʒ ꝙ nõ seq̄t ad didẽtia neqʒ diffinit ut equocũ sed sũpta in vno sensu vniuoca est ⁊ põt diffiniri ⁊ eẽ p̄nᵐ ꝯñtie. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ mẽbra sunt opposita. ¶ Ad p̄ᵐ ꝯ̄ hoc dicẽdũ ꝙ hẽt reduci ad diuisionẽ bimẽbreʒ: sic diaꝝ q̄dã magis ꝓpria q̄dã nõ magis ꝓp̄a ⁊ ultra nõ magis ꝓp̄a: q̄dã ꝓpria: q̄daʒ coĩter: ⁊ sic ul̄r oĩs diuisio nõ bimẽbris reducit ad bimẽbrẽ. Alia aũt mẽbra posita sũt mẽbra s̄bdiuisionis ⁊ ponunt ꝑꝑ breuitatẽ loco diuisi in eo: ex hoc ꝙ diuisuʒ est vnũ mẽbrũ p̄ncipalis diuisionis. ¶ Ad 2ᵐ ꝯ̄ hoc dico ꝙ mẽbra debẽt itelligi s̄b p̄cisiõe ⁊ sic nullũ seq̄t ad aliđ. Sic ẽt in diuisiõe sequẽti q̄dã facit alteratũ que dã aliđ q̄ mẽbra nõ sũt oppoᵗᵃ nisi sumat alteratũ tm̄.

¶ Differt eni sor. a. pla. alteritate. ⁊ ip̄e a se sene. uel iã pucro. uel iã viro. Cap. eodẽ.

Questio. XXIIII.

Queritur Circa p̄ᵐ mẽbruʒ diuisionis diẽ. An sit hec uera: sor. senex differt a seip̄o puero. Q đ nõ vi: q̄r relõ reg̃rit duo extrema in actu: q̄r si sit suũ s̄bm est: ⁊ si hoc ei⁹ correlatm̃ est: q̄r relatia sũt sil̄ nã: sʒ sor. senex ⁊ sor. puer nõ sunt sil̄ nã in actu: ḡ dĩa que est relõ q̄dã non est iter illa ut extrema: cui⁹ oppoᵐ nõt illa ꝓpõ. ¶ Itẽ si sor. senex differat a seip̄o puero: ḡ nõ est idẽ sibi puero: ḡ nõ est idẽ sibi. p̄ᵃ ꝯñtia pʒ: q̄r idẽ ⁊ dĩns opponuntur: ḡ ad vnũ seq̄tur negõ alteri⁹. ꝓbõ scđe ꝯñtie negõ in añte negat idẽtitatẽ ul̄r: ḡ seq̄t negõ idẽtitatis eiusdẽ a se: sic̃ a supiori ad iferi⁹ negãdo: ⁊ hoc tm̄ sig̃t ꝯñs ¶ Itẽ seq̄tur sor. senex differt a se puero. ḡ sor. senex ⁊ sor. puer dĩnt: ḡ sor. senex ⁊ sor. puer sunt multa: ⁊ ultra ḡ sor. ⁊ sor. sunt multa. ꝯñs est falsuʒ: ḡ ⁊ p̄ᵐ añs. ꝓbatio p̄ᵉ ꝯñtie: sic eni seq̄t in oib⁹ relatiuis eq̄perãtie. seq̄t eni sor. est sil̄is pl̄oni: ḡ sor. ⁊ pl̄o sunt sil̄ꝭ. Et rõ est hec: q̄r relatm̃ eq̄perãtie equal̄r denoiat utrũqʒ extremũ.
t.non hñte.c ¶ Probõ scđe: dĩa est spẽs multitudis p Ar.
t.c.10 5. ⁊. 10. meᶜᵉ. seq̄t ḡ dĩnt ergo sũt mlt̄a sic̃ sequet albuʒ est ḡ coloratũ. ¶ Probõ tertie ꝯñtie: q̄r ab iferiori ad
12. ⁊ suũ sup̄i⁹ tenet affirmãdo queãdmodũ a determiatio-
17. ⁊ ne nõ diminuẽte seq̄t ad determiabile: sic arguit ibi ḡ
ide. ꝯñtia bona. ¶ Ad oppoᵐ est Por⁹. ¶ Itẽ arguit rõne sic circa ens imediate opponunt idẽ ⁊ diuisuʒ. p Ar.
t.c.12 x. meᶜᵉ. aut ḡ sor. senex ⁊ sor. puer sunt idẽ ul̄ diuersuʒ. Nõ idẽ q̄r tũc hec affirmatia sor. senex est sor. puer: eẽt uera sed hoc est falsuʒ: ḡ diuisum: ⁊ hic sumit differens ut est cõmune ad omne diuersum.

Respondeo dõm ꝙ ꝓpõ distiguẽda est s̄m equocationẽ: q̄r sũpto differre in cõi est uera ꝓpõ q̄r isto mõ qđcũqʒ accñs ipedit oĩmodã idẽtitatẽ. Accipiẽdo tñ diaʒ ꝓp̄e ul̄ magis proprie: est ꝓpõ falsa ut pʒ ex rõne istaꝝ diaꝝ. ¶ Ad p̄ᵐ argᵐ põt dici ꝙ opʒ extrema relõnis eẽ in actu q̄ ad rõnẽ referẽdi ⁊ nõ q̄ ad exñtiã: q̄r p̄us ⁊ posteri⁹ lʒ nõ sil̄ existãt tñ sil̄ sunt s̄m rõnẽ qua referunt: nã qñ p̄us est s̄b rõne p̄oris: posteri⁹ est s̄b rõne posterioris: lʒ tũc nõ existãt. ¶ Al̄r põt dici ꝙ sor. puer nõ est p se extremuʒ h⁹ relõnis: sed sor. puer dĩns: q̄r p se extrema relõnis eq̄perãtie noiant eodẽ noie illi⁹ relõnis: illđ aũt extremũ est p se sil̄ cũ sor. sene dĩnte: q̄r pro eodẽ tp̄e est hoc dĩns ab illo ⁊ illud ab isto. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ hec ꝯñtia nõ ualet nõ est idẽ sibi puero: ḡ non est idẽ sibi: q̄r in p̄ᵃ negat idẽtitas respectu termini accñtalis: in scđa vo respectu termini s̄balis: qui iportat p sibi qđ est relatiuum reciprocũ ⁊ in hoc fit fallacia ꝯñtis q̄r ad diuisitatem accñtalẽ nõ seq̄t diuisitas s̄balis sed eꝯ̄: sed si li sibi in ꝯñte referat añs cuʒ determiatiõe. s. hic totũ: sor. senex tũc pʒ ꝯñtia nõ ualẽ: q̄r in añte ⁊ ꝯñte respectu diuersoꝝ termioꝝ accñtaliuʒ negat idẽtitas. Vñ qđ hic assumit in ꝓbõne ꝙ in añte negat idẽtitas ul̄r falsum est: sed tm̄ respectu h⁹ termini sor. puer. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ negat p̄ᵃ ꝯñtia ꝑꝑ negõnẽ iclusam in differt: ut pʒ i aliĳs: q̄r hec est uera sor. differt ab oĩ hoie sicut sor. nõ est idẽ oĩ hoĩ. hec tñ est falsa sor. ⁊ oĩs hõ dĩnt sicut hec sor. ⁊ oĩs hõ nõ sunt idẽ. Ad ꝓbõnẽ dĩ ꝙ tenet in relatiuis eq̄perãtie: ubi nõ icludit negõ ut de sil̄i pʒ sic nõ est de dĩa. ¶ Cõtra hec negõ inclusa in differt nõ tollit talẽ ꝯñtiã nisi ꝑꝑ hoc ꝙ terminus p̄cedẽs ip̄m ⁊ s̄bsequẽs diuersaʒ hẽt supponẽ. vñ tenet obs̄uata eadem suppõne talis ꝯñtia ẽt cũ differt: sed in singularib⁹ nõ refert p̄ponẽ ul̄ postponẽ negõnẽ per Ar. 2° ꝑyarme- c.1.
nias. ergo in illis cũ differt bñ tenet talis ꝯñtia. ¶ Iõ põt ꝯcedi illud ultimũ ꝯñs. s. sor. senex ⁊ sor. puer sunt multa. Sed nõ sequit igit sor. ⁊ sor. sunt multa: q̄r illa determiatio in añte respectu talis p̄dicati diminuit a sor. absolute: iõ nõ sequit ut supius ad iferi⁹ sed ut s̄m qđ ad simpl̄r. Sil̄r in illo ꝯiũcto sumit sor. s̄m accñs: q̄r s̄m rõnẽ alic⁹: qđ s̄m rõnẽ talis p̄dicati est sibi extraneum absolute sumpto: ⁊ in dictis s̄m accñs: siue p̄dicatis siue subiectis non tenet a ꝯiunctis ad diuisa per
Ar. secundo ꝑyarmenias. t.2.

¶ Dĩa est qua abũdat spẽs a gñe. ca. eodẽ.

Questio. XXV.

Queritur De hac p̄ma diffõne dĩe. s. dĩa est qua spẽs abũdat a gñe an sit ꝯueniẽter data. Q đ non vi: q̄r qđ abundat ab alio est in plus illo. gen⁹ est in plus q̄ʒ spẽs c.3 s̄b
⁊ nõ ecõuerso p Ar. in p̄dicam̄tis. ubi dicit aĩal plus stãtia
cõplectit q̄ʒ hõ ergo ⁊c̃. ¶ Iteʒ si sic quero a quo spẽs hẽt diaʒ: nõ a nullo q̄r ex nihilo nihil fit. nõ a se: q̄r nihil facit se eẽ in actu. si igit hẽat ergo hẽt hoc a gñe sed hoc est incõueniẽs ꝑꝑ duo. Primũ est q̄r tũc nõ abundaret in hoc a gñe cũ utrũqʒ hẽat illud. Scđo q̄r hẽret tũc genus in se ꝯ̄ria: qua eniʒ rõne vna spẽs hẽt vnam diam a gñe pari rõne alia spẽs hẽbit aliã diã sibi oppositã ḡ utrãqʒ ergo opposita sil̄. Dicit hic sicut Por⁹ in l̄ra rñdẽ vĩ ꝙ spẽs hẽt diã a gñe: ⁊ ita genus hẽt illã diam in potẽtia tm̄: spẽs aũt actu. Nec seq̄t tũc p̄ᵐ incõueniẽs: q̄r illud abũdare debet itelligi q̄ ad actuʒ hr̄e. ¶ Ad 2ᵐ dĩ ꝙ nõ est incõueniẽs opposita sil̄ inesse eidẽ in potẽtia. ¶ Cõtra p̄ᵐ a nullo põt aliq̄đ ueri⁹ haberi q̄ʒ ip̄m illud in se hẽat: igit a gñe nõ põt spẽs hẽre ueri⁹ diã illã q̄ʒ genus hẽat illã: sed spẽs hẽt illã actu: genus tm̄ in potẽtia: ḡ spẽs illã a gñe nõ hẽt. ¶ Cõtra 2ᵐ: oĩs potẽtia est reducibilis ad actũ: igit si opposita in potẽtia isunt gñi poterũt iesse actu qđ est ipossibile. ¶ Item contra utrũqʒ simul. Istud qđ tm̄ inest alicui in potẽtia non predicat uere de illo cum hoc uerbo est q̄r esse denotat actualem vnionem extremorum: sed hec est uera animal est rationale: ergo predicatum non tm̄ inest subiecto in potentia. ¶ Ad oppositũ est Porphyrius.

Dicendum ꝙ spẽs abundat a genere in dĩa quia diffinitio exp̄mit totuʒ per se intellectum diffiniti: quia aliter non conueniret primo diffinitio: sed diffinitio constat ex genere ⁊ differẽtia: ergo differẽtia est aliq̄d de per se intellectu speciei: ⁊ non de intellectu generis: quia si sic genus per se predicaretur de differentia: uel econuerso: quoruʒ utrũqʒ est falsum: ⁊ nugatio esset in diffinitione: quia ponendo rõnem generis ⁊ differẽtie locũ noium idem bis diceret: ergo spẽs abundat dĩa a genere. ¶ Ad primum

dico ꝙ eē in plus est dupl'r.s.ꝭm ꝯtinentiā actualē uel
potētialē:siue ꝭm idifferētiā:⁊ isto scđo mō gen⁹ est in
plus ut vult auctas adducta: spēs vō alio mō ⁊ iō sic
abūdat a gñe. ¶ Ad 2m dico sicē dictū est:q2 sicē cōpositū
nāle hēt formā in potētia a mā inq̄ztū mā est in potētia
per se ad formā ⁊ iō qñ mā est/est ēt forma cōpositi in
potētia:formaz aūt hēt cōpositum in actu ab agēte:qđ
actu iducit formā in māz:sic spēs in potētia hēt dr̄iā a
gñe qđ est ꝓportionale māe. ¶ Ad ꝑmū ꝯtra hoc:ꝯce
do ꝙ spēs nō hēt dr̄iam in actu a gñe:q2 nec gen⁹ illam
hēt actu. ¶ Ad 2m pōt dici ꝙ nō est icōueniēs opposi-
ta in actu icē eidē gñe lꝫ sit icōueniēs de eodē numero
¶ Uel al'r ꝙ potētia nō dicit hic ordo ad actū sicut su
t.c.2. mit.9.meta.sed potētia dr̄ hic ideterminatio sicut per
⁊ ide oppositū act⁹ ꝓpe determinat aliud ⁊ tūc gen⁹ hēt dif-
ferētias in potētia.i.ideterminate:⁊ isto mō nō intelli
git ꝓpō illa ꝙ ois potentia reducibilis est ad actum.
¶ Per hoc ad aliđ ꝯcedo eni ꝙ hec est uera aīal est rō
nale.nā sua ꝯtradictoria est falsa sed non est uera vni-
uersaliter nō est eniꝫ incōueniēs aliqd p̄dicari uere de
eo qđ est in potētia ad ipsuꝫ.i.indeterminate se habet
ad ipm ⁊ hoc particulariter non vniuersaliter.

¶ Definiunt aūt ⁊ hoc modo.ca.co.

Questio.XXVI.

Q**ueritur** an dr̄ia possit diffiniri:? Dr̄ nō vr̄:q2 dr̄ie nō est dr̄ia:sic
eni eēt ꝓcedē in ifinitū:oē aūt qđ diffinit hēt
dr̄iam. ¶ Itē sola spēs diffinit dr̄ia nō est spēs. ¶ Ad
oppositū est Porphyrius.

Ad qōnem dicēdū ꝙ dr̄ia pōt diffiniri quia
hēt gen⁹.s.ul'e qđ per aliquā per
se dr̄iam descēdit in ipsam ut patebit in sol'one qōnis
sequētis. ¶ Ad ꝑm ꝯcedo ꝙ dr̄ie non est dr̄ia respectu
cui⁹ dr̄ia hēt rōnē dr̄ie:sꝫ pōt hēre dr̄iaꝫ respectu cui⁹ ip
sa est species sicē hic qđ est p̄dicari in q̄le per qđ ꝯstituit
dr̄ia in sua spe sicē hō per rōale. ¶ Cōtra tūc dr̄ia respe-
ctu alicui⁹ nō est dr̄ia qđ est falsum: q2 nec'io est dr̄ia ⁊
per se ergo respect⁹ ad qđcūq3 nō poterit illud tollere.
Cōcedo ꝙ dr̄ia ut qd in se nō est dr̄ia ut modus:tū ne-
cessario est differētia ut qd sic species est modus eius.
¶ Ad aliud concedo ꝙ differētia est species.

¶ Differentia est que de plurib⁹ differēti-
b⁹ spē in eo qđ quale sit p̄dicatur.ca.co.

Questio.XXVII.

Q**ueritur** An hec diffinitio sit ꝯueni
ens:dr̄ia p̄dicat de plurib⁹
differētib⁹ spe in eo ꝙ q̄le:? Dr̄ nō vr̄ q2 diffini
tū excedit diffinitionē.p̄dicat eni diffinituꝫ de ultima
dr̄ia ⁊ cōpletiua spēi ⁊ nō diffinitio:q2 illa dr̄ia tm̄ iest
spēi spālissime ⁊ ei⁹ suppositis. ¶ Itē diffinitio exce-
dit diffinitū:ꝓbat q2 sensibile p̄dicat de plurib⁹ diffe-
rētib⁹ spe in eo ꝙ q̄le:⁊ tū nō est dr̄ia:q2 dr̄ia est abstra
ctū significās aliquā intētionē scđam. Impossibile est
aūt aliquā scđam intētionē in abstracto p̄dicari de re
ꝑme intētionis.ꝓbatio assūpti q2 differēs dr̄ denoiati
ue a dr̄ia.denoiatiuū autē tm̄ differt ab abstracto solo
casu ergo ⁊c.añs patet p Porphyriū.nam ubi vult ex
ponē mēbra diuisionis dr̄ie exponit sic.differt eni sor.
senex a se puero ⁊ ꝯsil'r in alijs. ¶ Itē hoc qđ est p̄dica
ri de/est rō relatiui ut patet de ul'i dr̄ia aūt nō est relati-
uū q2 relatio nō refert.eēt enim ꝓcedē in ifinitū: dr̄ia
aūt est relatio q2 ꝭm ipsam refert differēs ad differens
est eni relatio equipantie.oē eni differēs aliq̄ dr̄ia dif-
fert a differēte ergo dr̄ia nō refert. ¶ Hoc ēt patet idu
ctiue:q2 ad nullā rē ꝑme intētionis refert q2 nō est sil'
nā cū aliq̄ nec ad aliquā scđam intētionē:q2 nō ad ge-
nus uel spēm uel idiuiduū:q2 q̄dlibet illoꝝ hēt corre-
latiuū ut patet ex p̄dictis nec ad ꝓpriū ul' accñs qđ est
manifestū. ¶ Itē oē diffinitū differt spe ab alijs per su
am diffinitionē:dr̄ia aūt nō differt:q2 sꝫm ⁊ p̄dicatū si
gnificat sub oppositis modis iseꝑabilib⁹ qui cāsant falsi
tatē. Itē Porphy⁹ ponit alias diffinitiones ergo uel il
le nō ualēt uel ista nō ualet:q2 vni⁹ tm̄ est vna diffinitio
per Ar.6° topicoꝝ. Ad oppositū est Porphyrius. c.4.

Dicēdum ad qōnē ꝙ dr̄ia est duplex.q̄dā ulti-
ma.q̄dā itermedia.hec diffinitio cō
uenit dr̄ie itermedie ul'iter ⁊ est uera diffinitio.ponun
tur eni ibi gen⁹ ⁊ dr̄ia ipsius dr̄ie:q2 dr̄ia spēs est respe-
ctu ul'is:sicē de gñe ꝑus dictū est:q2 ul'e per dr̄ias sibi ad
ditas in ipsam descēdit:q2 ille per se diuidūt ul'e ⁊ ipm
ad dr̄iam ꝯhūt:dr̄ie aūt per se diuise supioꝝ per se sunt
ꝯstitutiue iferioꝝ:q2 per illas sup̄⁹ determinat ad infe
ri⁹.tū nō est diffinitio dr̄ie ul'r q2 nō dr̄ie ultime. Sicut
eni est q̄dā spēs spālissima ⁊ q̄dā subalterna:⁊ sicut est
aliq̄ descriptio data de spe spālissima tm̄:sic est differē
tia q̄dā ultima ⁊ quedā itermedia sic ꝙ est aliq̄ descri
ptio ꝯueniēs dr̄ie itermedie cuiusmodi est ista. ¶ Con
tra illa dr̄ia ultima nō diffinit nisi per differētib⁹ nūo:
ergo est aliud ul'e ab ista dr̄ia hic diffinita:sicut spēs est
aliud ul'e a gñe:nō eni est alia dr̄ia iter gen⁹ ⁊ spēm nisi
in differētib⁹ spe ⁊ nūo que duo ꝯsil'r se hūt circa p̄di-
cari in qd ⁊ in q̄le:cū igit p̄dicari in qd faciat duo ul'ia
ergo p̄dicari in q̄le alia duo. ¶ Itē ꝭm nullā vnā diffi
nitionē dr̄ia ꝯuenit dr̄ie itermedie ⁊ ultime: q2 in illa
diffinitione opꝫ hēre p̄dicari de plurib⁹ in q̄le:⁊ non
poterit poni differētib⁹ spe nec nūo:ergo equoce cōue
nit illis:nec illud tm̄:de plurib⁹ in q̄le:sufficit q2 pluri
bus equoce ꝯuenit plurib⁹ spe ⁊ nūo:sicut vnū equo-
ce ꝯuenit vni spe ⁊ vni in nūo.ut patet.5.meta.ca° de t.c.8.
vno. Sꝫ tūc videt ꝙ diffinitio ul'is in qua ponit p̄di- ⁊ ide
cari de plurib⁹ absolute ⁊ nō pro aliquo significato ni
hil ualeat:uel si sic tunc poterit dr̄ia diffiniri in cōi per
p̄dicari de plurib⁹ in q̄le:itelligēdo q̄le pro q̄li eēntia-
li. ¶ Sꝫ ꝯtra tūc gen⁹ ⁊ spēs erūt vnū ul'e:sicē ⁊ dr̄ia cu
ius vni⁹ ul'is eēt vna diffinitio p̄dicari de pluribus in
qd. Dici pōt ꝙ gen⁹ ⁊ spēs non tm̄ differūt per hoc ꝙ
est p̄dicari de plurib⁹ nūo ⁊ spe differētib⁹:sꝫ in qd ꝯue
nit eis equoce:q2 gen⁹ p̄dicat ptē eēntie:spēs vō totuꝫ:
nō sic aūt q̄le sꝫale ꝯuenit equoce dr̄ie ultime ⁊ iterme
die:q2 utraq3 dicē ptēꝫ formalē.diffinitio igit ista est tm̄
dr̄ie itermedie ⁊ nō ultime. ¶ Dr̄ie aūt in cōi est suffi-
ciēs diffinitio p̄dicari de plurib⁹ in q̄le:que ꝯuenit utri
q3 dr̄ie:p̄dicari aūt in qd vniuoce nō ꝯuenit gñi ⁊ spēi
ideo illa sūt duo ul'ia:dr̄ia vō vnū. ¶ Pro diffinitiōe
autem ul'is ⁊ differētie sic in cōi oportet dicē plura eē
vniuocū ad plura spe ⁊ ad plura nūo licet vnū isit vni
nūo ⁊ spe sicut simpl'r ⁊ ꝭm qd:sicut nō hō est vniuo-
cū ad mortuū ⁊ nō mortuū:licet hō cōueniat simpl'r ⁊
ꝭm qd illis:nec vnū est equiuocū ad illa:q2 tūc suū op
positū eēt equiuocū cū sibi oimode opponat:sed signi
ficat simpl'r vnū nūo ⁊ pro alijs nō accipit nisi per de
terminationē distrahētē:sicut nec hō pro hoie mortuo.
Nec est iconueniēs vnuꝫ licet nō sit equiuocū adhuc
distingui in hec.5.meta.⁊ ꝑmo topicoruꝫ.q2 sic multa
alia noia distinguunt ibi nō in equocata:sed in simpl'r
⁊ ꝭm qd ut patet ibi de ꝑuatione. ¶ Ad ꝑmū argumē 5. mce
tū patet. ¶ Ad 2m dico ꝙ dr̄ia pōt eē nomē ꝑme iten- t.c.27
tionis ul' secūde.ꝑmo mō est nomē abstractū ⁊ signifi
cat relationē ⁊ est spēs multitudis ut multuꝫ est dr̄ia
entis Scđo mō est ꝯcretū sicut ⁊ alia noia itentionuꝫ
de qbus hic agit ⁊ trāsumit a dr̄ia ut est nomē ꝑme in
tētionis:significat aūt itentionē applicabileꝫ ei qđ est
ꝑncipiū formale dr̄ie ut est res ꝑme itētionis. ¶ Cum
ōñdit ꝙ sit abstractū pōt dici ꝙ differre tātū dicit de-
nomiatiue a dr̄ia ut est nomē ꝑme itentiōis: ⁊ ꝙ dicit
Porphyri⁹ ꝙ sor.senex differt a se puero nō est q2 dr̄ia
ut est itentio sit in vno extremo ⁊ denoiet ipm.sic sor.

differt: sed sic est illud ad ꝓpositū si sor. senex differt a se puero: ergo differētia est iter extrema ut differētia est nomē pri me itētionis: ergo in altero extremo est aliqđ ꝑncipiū qđ dr̄ differentia ut differentia est itētio illud est pueritia: ergo pueritia est differentia cōis ⁊ sic est itelligēdū de extremis aliorū mēbrorum. ¶ Ad 3m pōt dici ꝙ differentia ut est res ꝑme itentionis est relatio ⁊ sic nō refert: ut aūt est scđa itētio refert ⁊ nō est relatio. Cū aūt per iductionē ōndit̄ ꝙ nō refert: pōt dici ꝙ ꝑm rōnē sui gn̄is refert ad illud de quo dr̄ qđ uocari pōt sbm: qr̄ ꝑdicatū refertur ad sbm nec ad idiuiduū nec ad spēm ut ad ꝑmū correlatiuum:
c.9. qr̄ ꝑm Ar̄. 4o topicorum. opꝫ spēm dici ad illud ad qđ gen⁹ dr̄. ¶ Dr̄ aūt in spāli ꝙ differentia ꝑm ꝙ diuisiua dr̄ ad gen⁹ nō ꝙ gen⁹ sit ꝑmū ei⁹ correlatiuū: qr̄ ꝑmo est spēi sed rōne diuisi ita ꝙ ꝑmo dr̄ ad diuisum: ꝑm aūt ꝙ est ꝯstitutiua dr̄ ad spēm nō inq̄ꝫtū spēs sed inq̄ꝫtū ꝯstituta per differentiam. Per hoc patet ad 5m qr̄ nō sunt multe diffinitiones differentie ꝑm se: sꝫ ꝑma est ei⁹ ꝑꝫ ꝙ est ꝯstitutiua spēi: est eñi sensus differentia est qua abūdat spēs a gn̄e: idest que cū gn̄e cōstituit spēm ita ꝙ ibi ponit̄ spēs ut correlatiuū differentie inq̄ꝫtū spēs est ꝯstituta ⁊ differentia constitutiua: abundat a gn̄e: ponit̄ pro ꝯstituere ⁊ ꝓpria rōne cōstituēdi: qr̄ nō ut gen⁹ cōstituit spēm. ¶ Scđa diffinitio est differentie itermedie inq̄ꝫtū est uniuersale: sed si sumat̄ gn̄alis depto hoc ꝙ est differētib⁹ spē: est ꝓpria differentie inquātū hic de illa agit̄. ¶ Alie due diffinitiones sūt differentie iquātum diuisiua est. ꝑma dat̄ a diuisione actiua in qua ponitur rō differentie diuisiue. s. nata diuidē: cum correlatiuo. s. diuiso ⁊ termino diuisionis. s. ea in qua diuisum diuidit̄. s. ea que sunt sub eodē gn̄e. ¶ Quarta non multū ualet: ut ipse dicit in lr̄a: ⁊ cū corrigit̄ tūc ꝯhit̄ magis ad differentiam ꝯstitutiuā. ¶ Ad 4m pōt dici: ꝙ differentia ut est nomē scđe itētionis est equocū. vno eñi mō significat itētionē applicabilē ei qđ est ꝑncipium differentie ut est relatio realis sic rōnale dicit̄ differentia ⁊ sic est uniuersale hic. Alio mō significat relationē rōnis cui⁹ spēs sunt differentia nūo ⁊ differentia spē a qb⁹ dr̄ denoiatiue differēs spē ⁊ differens nūo ⁊ sic est abstractū: sicut qñ est nomē ꝑme itētionis. Hoc videt̄ ꝓbabile qr̄ differēs spē est vniuoce in oī gn̄e: ergo est denoiatiuū itētionale. sil̄r differentia diffinita sic qua differūt a se singula: repit̄ in oī gn̄e: qr̄ tm̄ diuersificat̄ per mām accidētalē: ergo ⁊ differēs ꝯcretiue dictū qđ ponit̄ in ei⁹ diffinitione. nō est eñi diffinitio nec descriptio ꝯueniens nisi ꝯūtat̄ cū diffinito uel descripto: ergo aliq̄ mō est differentia abstractū: ⁊ nomē scđe intētionis a quo possit denoiatiue dici differre: ut est itētionale. ¶ Tūc ad argumētū ꝯcedo ꝙ differentia differt ab alijs uniuersalib⁹ diffinitiōe ⁊ spē: nec significat̄ idē per sbm ⁊ ꝑdicatū sub disparatis rōnib⁹. ¶ Cōtra: videt̄ ꝙ differentia ut est uniuersale sit abstractum: tū qr̄ est qua differūt a se singula per q̄rtā diffinitionē: quo eñi aliqđ est albū illud est albedo. Tū ēt qr̄ si sit cōcretū ⁊ denoiatiuū: a quo abstracto dicet̄ denoiatiue videt̄ ꝙ a nullo. ¶ Ad ꝑmū dico ꝙ diffinitio sic itelligi debet. differentia est qua nō ut forma iformāte ut est de albedine sꝫ qua ut itētione applicabili ad ꝑncipium differentie spē singula differūt a se differentia spē: qr̄ differre denoiatiue dicit̄ de differentia ut est relatio rōnis. ¶ Ad aliđ dico ꝙ ei⁹ abstractū nō significat̄ vno noīe sicut nec abstractū generis spēi ⁊ accn̄tis uel ꝓprij que oīa ꝯstāt eē concreta sed pōt exꝑmi pro circūlocutione sic: itētio differentie: ⁊ illđ nō ꝑdicat̄ de rōnali. ¶ Juxta dicta pōt dici ꝙ multum cū oīb⁹ spēbus suis ⁊ ita vnū per oppositū ꝑsīt equoce eē res uel itētiones. ꝑmo mō loquit̄ de eis metaphisicus. scđo logic⁹ ⁊ sic facil̄r saluat̄ eorum vniuocatio in oī gn̄e: tū in qđ pōt eē equocū ad plura spē ⁊ nūo: saluat̄ ēt quō plrib⁹ nō sit equocū in diffinitione uniuersalis.

¶ Risibile enim et mortale de hoīe predicatum in eo qđ quale est homo dicit̄: sed non in eo qđ quid est. ca. eo.

Questio. XXVIII.

Queritur de ultima pticula secūde diffinitionis differentie. s. an differentia ꝑdicet̄ in q̄le: Qr̄ nō videt̄ qr̄ qđ dicit̄ a q̄dditate: differentia ꝑdicat q̄dditatē ei⁹ cui⁹ est: alr̄ nō poneret̄ in diffinitione ei⁹. igit̄ ꝑdicat̄ in qđ. ¶ Jtē si ꝑdicat̄ in q̄le igit̄ est q̄litas: ꝯn̄s est falsum: qr̄ accn̄s est posteri⁹ sba differentia est por spē. ¶ Jtē si ꝑdicat̄ in q̄le ꝑdicat̄ denoiatiue. ꝯn̄s est falsum qr̄ qđ ꝑdicat̄ denoiatiue ꝑdicat aliā eēntiā a sbo. ¶ Jtē ꝑdicatio denoiatiua distinguit̄ cōtra ꝑdicationē vniuocā per Ar̄. in ꝑdicamētis. differentia autē ꝑdicat̄ vniuoce sicut spēs ⁊ gn̄a per Ar̄. in ꝑdicamētis caplo de suba. in secūda ꝓprietate ergo nō denoiatiue. ¶ Ad oppositum est Porphy⁹.

Dicendum ꝙ differentia ꝑdicat̄ in q̄le: qđ ostendit auctor duplr̄. Primo qr̄ ad q̄ōnē factā per q̄le ꝯuenieñter rn̄det̄ per differentiam. Scđo qr̄ sicut est in cōposito reali ita ꝓportionabilr̄ est in cōposito rōnis. in cōposito aūt reali est aliqđ hn̄s rōnē māe: ⁊ aliqđ rōnē forme: igit̄ in cōposito rōnis erūt aliqua istis ꝓportionabilia. nā oīa ex qb⁹ fit vnū per se: alterū est ut potētia alterū ut act⁹ per Ar̄. 8o metaphisi. differentia t.c.6. 9.⁊.15
aūt nō hēt modū māe qr̄ nō est ideterminata: nec in potētia: que ꝓpria sunt māe: ergo hēt modū forme. forma vo ⁊ q̄litas ⁊ act⁹ idē sūt ergo hēt modū q̄lis respectu spēi ⁊ hoc est ꝑdicari in q̄le. ¶ Jntelligēdū tn̄ ꝙ sic est act⁹ duplex. Prim⁹ qui facit ens simplr̄ in actu. Et secundus qui presupponit ens in actu. ⁊ tm̄ facit ens in actu talē: sic est forma dup^x ⁊ q̄litas duplex ⁊ ita a q̄litate duplici duplex est modus: q̄le: differentia sumit̄ a ꝑmo actu. s. a forma specifica que est q̄litas eēntialis. ⁊ iō ꝑdicat̄ in q̄le eēntiale nō accn̄tale sicut alia duo uniuersalia sequētia. ¶ Ad ꝑmū argumētū dico ꝙ ad ꝑdicari in qđ nō sufficit ꝙ ꝑdicet qđ sed ꝙ ꝑdicet qđ per modū qđ. differentia aūt ꝑdicat eēntiā per modū iformātis nō per modū subsistētis. ¶ Ad 2m dico ꝙ est q̄litas ꝑꝫ ꝙ dicit̄ 5o metaphisice. sed nō ut q̄litas est vnū gn̄alissimū sed equoce: ut forma q̄litas ⁊ act⁹ sunt eadem trāscēdentia. t.c.19
¶ Ad 3m dico ꝙ ꝯn̄tia nō ualet qr̄ opꝫ addē in an̄te ꝙ ꝑdicat aliā nām: ⁊ illud est falsum ⁊ sine illo non sequit̄ ꝯn̄s. Uel alr̄ ꝙ accepto q̄li accn̄tali in an̄te vꝫ ꝯn̄tia sꝫ sic nō ponit̄ an̄s uerū. nā denoiatiuū differt a ꝑncipali solo casu. i. cadētia ad sbm: ⁊ illud tm̄ ꝯuenit his que ꝑdicant̄ in q̄le accn̄tale: qr̄ qđ ꝑdicat̄ in q̄le essentiale nō hēt ipm pro sbo: ut accn̄s dicit̄ eē in sbo. ¶ Contra rn̄sionē ad ꝑmū argumētū si ꝑdicet qđ ⁊ nō per modū qđ igit̄ illud qđ ꝑdicat ⁊ modus sub quo ꝑdicat sunt opposita. dico ꝙ opposita debēt fieri circa idē ideo qđ ut res ⁊ q̄le ut modus non opponunt̄ sed res rei ⁊ modus mōi: ut plurale significatū ⁊ singlare ut modus nō opponunt̄. sunt enim sil̄ in hac dictione plurale ⁊c̄.

¶ Assignāt ⁊ hoc mō: differentia est qua differūt a se singula. nāqꝫ ꝑm genus nō differūt. Sumus enim aīalia nos ⁊ irrōnalia: ſꝫ additū rōnale disiūxit nos ab illis. Rationales sumus nos ⁊ dij: ſꝫ mortale appositum nobis disiūxit nos ab illis. cap. eo.

Questio. XXIX.

Circa q̄rtā diffinitionem differentie querit̄ an mortale sit differentia aīalis rōnalis diuisiua ⁊ hois ꝯstitutiua: Qr̄ sic videt̄ per Porphyriū hic ⁊ in caplo de specie. Jtē rōnale nō est ultima hois differentia ergo ꝑter illā oportet addē aliā: illa autē nō est nisi mortale. ꝓbatio an̄tis. ultima differentia couertit̄ cū diffinito: sed rōnale nō conuertit̄ cum hoīe: qr̄ inest

c.3. Intelligētijs:ut hic dicit Porphy⁹ ꝛ Arꝫ.p° ethicoꝝ.
t.c.33 ℂ Di: ꝙ equoce iest illis ꝛ nobis. ℂ Cōtra per Arꝫ.2°
t.37. de aīa. potētie distinguunt̄ per act⁹:ꝛ act⁹ per obiecta:
obiectū aūt act⁹ itelligēdi eoꝝ ꝛ nr̄i idē est.s.qȯ quid
est rei mālis:saltē idē gn̄e.ergo potētia nālis vniuoca.
Jtē si rōnale sit ultima hoīs dr̄ia:ergo irrōnale erit dif
ferētia ultima ꝯstitutiua alteri⁹ spēi tm̄:qꝛ dr̄ie diuisi
ue addite gn̄i sil'r spēs ꝯstituūt. ℂ Ad oppositū aīal rō
nale nō p̄dicat̄ in qd de differētib⁹ spē ergo non est ge
nus.aūs patet:qꝛ itelligētie cū nō sint sube aīate sensi
biles nō erūt aīalia per locū a diffinitione:ꝛ p̄ter nos
ille sunt tm̄ rōnales:ergo aīal rōnale nō hēt dr̄ias diui
siuas. ℂ Jtē mortale nō ꝯstituit spēm.p̄batio.dr̄ia su
mit̄ a forma vn̄ iest spēi rōne forme:mortale tm̄ ratiōe
mãe:qꝛ mã est p̄ncipiū quare res pōt eē ꝛ nō eē per Arꝫ.
t.c.22 7.meta.ꝛ hoc itelligit̄ tm̄ de materijs idiuidualib⁹ que
nō ptinēt ad spēi eēntiã. ℂ Jtē dr̄ia p̄mo inest spēi po
stea vō idiuiduis qꝛ per formã spēi:mortale vō ecōuer
ipse so:qꝛ per Arꝫ.p° meta.act⁹ ꝛ gn̄ationes oēs per se sūt
circa singularia.ut callias sanat̄ per se:hō vō per acci
dēs:mortale dicit aptitudinē ad trāsmutationē:apti
tudo aūt ad aliqd est ei⁹ per se cuius est termīn⁹ aptitu
dinis. ℂ Jtē dr̄ia est p̄or spē uel sil':sed mortale poste
rius hoīe p̄m nām:qꝛ p̄us nã est hō q̄ȝ sit apt⁹ ad disso
lutionē. ℂ Jtē ultima dr̄ia ꝯuertit̄ cū diffinito morta
le nō ꝯuertit̄ cū hoīe. Jtē dr̄ia ꝯducit ad eē ꝛ est ps rei
per Porphy^m mortale nō cōducit ad esse hoīs.

Ad qōnē dicēdū pp istas rōnes ꝙ aīal rōnale nō est genus:nec mortale dr̄ia diuisi
ua eius uel ꝯstitutiua hoīs. ℂ Ad Porphy^m di ꝙ loq
tur p̄ȝ opinionē Platonis qui dicit itelligētias aīalia
eē rōalia.diffinit enī aīal:ꝙ est sb̄a se mouens motu uo
lūtario:ꝛ hec rō cōpetit itelligētijs. ℂ Contra h̄ Por
phy⁹ nō loquit̄ hic de aīali p̄m hãc diffinitionē:sed p̄m
hãc suba aīata sensibilis:qꝛ ponēdo coordinationē eo
rū que sunt in gn̄e sube diuidit corp⁹ aīatū in insensibi
le ꝛ sensibile:ꝛ sub corpe aīato collocat aīal:per hoc i
nuēs gen⁹ descēdē in hãc spēm per alterã dr̄iarū diuisi
uarū:sic aūt collocat Arꝫ.aīal:ꝛ sil'r diffinit per illō ge
nus ꝛ illas dr̄ias:ergo loqtur p̄m opinionē Arꝫ. Pōt
igit̄ cōcedi ꝙ nō loqtur de aīali p̄m opinionē Plato
nis.qꝛ p̄m illã rōnē nō loqtur quã ponit Plato de aīa
li:sed loqtur p̄m opinionē vulgi:nihil enī coiter ꝯcipi
tur nisi per aliquã spēȝ imaginatiuã:ꝛ ideo coiter ima
t.c.75 ginatio circa isensibilia decipit:iō dicit̄ 3° phisi.ꝙ fatu
um est credē imaginationi:ꝛ ideo vulgus seqūs ima
ginationē ꝯcipit de itelligētijs q̄si idē qȯ de substātijs
corpeis:ꝛ ita eēnt ponēda aīalia rōnalia p̄m uerã rōnē
aīalis:sic aūt loqtur Porphy⁹ qꝛ loqtur min⁹ puectis
qui nō itelligūt multū remota a sensu. ℂ Ad rōneȝ di
co ꝙ rōnale est equocū nobis ꝛ itelligētijs:ipse enī in
telligūt per spēs inatas nō acqsitas ideo nō egēt sensi
ipn⁹ bus ad sciās:nos vō idigem⁹ per Arꝫ.p° posterioꝝ.qꝛ
oīs nr̄a cognitio ortū hēt a sensu. ℂ p̄.ipse intelligūt
t.c.14 cōplexa sine discursu:nos vō cū discursu:ut dicit̄ 3° de
talibi aīa.oē nr̄m itelligē est cū ꝯtinuo tpe. ℂ Cōtra qꝛ tunc
eodē mō irrōnale erit equocū:qꝛ quot modis dr̄ vnuȝ
c.12. oppositoꝝ tot ꝛ reliquū per Arꝫ.p° topicoꝝ.ergo hec
est uera vno mō itelligētia est irrōnalis:qȯ videt̄ incō
ueniēs. ℂ Jtē equoca sunt quoꝝ solū nomē cōe est:er
go si rōnale sit equocū illis ꝛ nobis:seqtur ꝙ tm̄ sit cōe
p̄m nomē:sed nos sumus itelligētes p̄ȝ rē:ergo ipē tm̄
p̄m nomē. ℂ Ad p̄mū istoꝝ dici pōt ꝙ nō est incōueni
ens hãc multiplicitatē ꝯcedē p̄m equocationē:intelli
gētia est irrōnalis ꝛ uera est in vno sensu. ℂ Uel aliter
ꝙ est simpl'r uera:qꝛ irrōnale tm̄ opponit̄ rōnali:ut est
dr̄ia aīalis:nō aūt ut est dr̄ia ꝯstituēs spēȝ sb̄e incorpee
sicut ꝯuenit itelligētijs:ꝛ tūc hec hō est rōnalis est om
nino falsa:ꝛ hec bos est irrōnalis oīno uera. ℂ Contra
p̄uatū nihil p̄prie dicit̄ nisi hoc ꝙ est aptū natū habe
re habitū:bos nō est aptus eē rōnalis:ergo nō est irrō
nalis. ℂ Pōt dici:ꝙ in cōpōne irrōnalis debet accipi
negatiue nō p̄uatiue. ℂ Cōtra tūc nō est dr̄ia aīalis di
uisiua qꝛ excedit aīal:nec p̄dicat̄ de ea per se dr̄ia supi
oꝝ.s.sensibile:qꝛ nō est de itellectu eius:si tm̄ iportat ne
gationē rōnalis. ℂ Dici pōt ad utrūqꝫ ꝙ hic est tm̄ ne
gatio in gn̄e nō extra gen⁹ ut est dr̄ia aīalis. ℂ Uel po
test ꝯcedi pp scōm istoꝝ ꝙ nō est dr̄ia p̄prie loquendo:
qꝛ dr̄ia quelibet accipit̄ a forma:ꝛ ideo diuersarū spe
cierū diuerse sunt dr̄ie p̄prie. ℂ Al'r pōt dici ad p̄mam
obiectionē ꝙ p̄uatiue oppositū actui uel alicui signifi
canti actū p̄uat actū ꝛ relinqt aptitudinē:sed p̄uatiue
oppositū alicui significāti aptitudinē p̄uat actū ꝛ apti
tudineȝ:ꝛ si qd relinqt hoc est tm̄ p̄m gen⁹.rōnale aūt
tm̄ significat aptitudinē:ꝛ irrōnale hoc p̄uat:est tū ir
rōnale aptū hēre rōnē p̄m genus:qꝛ in quãtuȝ aīal sibi
nō repugnat sicut nec talpe vidē. ℂ Ad aliud de rōne
equocoꝝ:dico ꝙ equocū in utroqꝫ sensu est vniuocum
significãs aliqd ꝛ nō tm̄ uox:tū nihil est cōe significan
tis nisi tm̄ uox:sed in hoc sensu accipit̄ uox cum vno si
gnificato in isto:ꝛ cū alio significato in alio:sic rōnale
p̄m uocē ꝛ significationē p̄fectiorē in se iest illis q̄ȝ no
bis. ℂ Ad illud qȯ p̄mo obm̄ est ꝯtra illã rn̄sionē pōt
dici ꝙ dictū Arꝫ.uerū est:sed non dicit p̄cise potētias
distingui per obiecta:sed pn̄t distingui per diuˢos mo
dos opandi aliter nō eēt sensus cois distincta potētia
a sensib⁹ pticularib⁹ qȯ est cōtra Aristo.2° de aīa.disti Te.c.
guit̄ enim a sensib⁹ pticularib⁹ pp diuersum operandi 145.ꝛ
modū circa idē obiectū:qꝛ qȯ per se cognoscit̄ ab aliq̄ circit
sensu pticulari per se cognoscit̄ a sensu cōi. ℂ Ad aliō
p̄ncipale pōt dici ꝙ nō oportet ꝙ si vna dr̄ia cū gn̄e cō
stituit spēm spālissimã ꝙ alia sil'r:lȝ utraqꝫ ꝯstituat spe
ciē.vn̄ aīal irrōnale si irrōnale sit dr̄ia uera:pōt eē gen⁹
itermediuȝ ꝛ aīal rōnale diffinitio cōpleta hoīs ꝛ hoc
maxime est uerꝫ:qn̄ est oppositio impfecti ad pfectū:in
quolibet enim gn̄e vno pfecto exn̄te sunt multa impfe
cta per recessum ab illo p̄m diuersuȝ gradū:ut patet in
colorib⁹:rōnale aūt est pfectissimū in gn̄e aīalis.

ℂ Propriū vō quadrifariam diuidūt ꝛc. cap.v.

ℂ Circa capitulum de p̄prio. Questio.XXX.

Queritur Utrū p̄priū sit uñe. Qꝛ nō videt̄:qꝛ oppositū nō p̄di
cat̄ de opposito p̄priū ꝛ cōe opponunt̄:ergo
hec est falsa p̄priū est cōe:sed cōe ꝛ uñe idē sūt
ergo. ℂ Jtē nulla itētio p̄dicat̄ uere in abstracto de re
p̄me itētionis:hec est uera risibilitas est p̄prietas:ergo
p̄priū nō est itētio. ℂ Jtē per Arꝫ.in 4° topicoꝝ si ge
nus est ad aliqd ꝛ spēs uñe est ad aliqd p̄priū nō:ḡ ꝛc. c.9.
Prima pars minoris patet:qꝛ uñe cū sit eēntialr pre
dicabile dicit̄ ad illud de quo p̄dicat̄ siue ad subijcibi
le. Scōa p̄bat̄:qꝛ p̄priū nō refert̄ ad illud cuius est p̄
priū.nã nullū accn̄s refert̄ ad suū sb̄m:qꝛ tūc oē accn̄s
eēt relatiuū. ℂ Sil'r illud cuius est p̄priuȝ p̄us nãliter
est p̄prio.relatiuū aūt est sil' eēt nã cuȝ correlatiuo nec ad
aliquã aliã refert̄ itētionē ut patet iductiue sic argu
tū est sup̄ de dr̄ia. ℂ Jtē p̄priū manet nō exn̄te intelle
ctu:qꝛ nō exn̄te itellectu adhuc sicut p̄us:hēre tres:in
est oī triãgulo ꝛ soli ꝛ semp. ℂ Ad oppositū est Por
ꝛ Arꝫ.p° topicoꝝ ponēs p̄priū eē p̄dicatū:ergo uñe. c.3.

Ad qōnem dicēdū ꝙ p̄priū est uñe:qꝛ p̄dicat̄ de plurib⁹:est enim p̄m Arꝫ.pri t.4.
mo topicoꝝ.p̄dicatū ꝯuersim.i.ꝯutibil'r de illo cuius
est p̄priū.illud aūt est uñe:qꝛ pōt eē demōstrationis sb̄
iectū:qꝛ oē p̄priū pōt demōstrari de eo cuius est p̄priū
per diffinitionē.ultīum aūt est demōstratio per Arꝫ.p̄
mo posterioꝝ.ergo si ipm̄ subiectū p̄dicat̄ de plurib⁹ ꝛ c.4.

suū ꝯuertibile p̄dicat̄ de plurib⁹ qḋ est ꝓpriū. ¶ Intelligēdū tñ q̄ ꝓpriū est equocū: qꝛ pōt eē nomē p̄me itētionis: ⁊ sic opponit̄ cōi ⁊ pōt aliqd dici ꝓpriū indiuidui: sicut ⁊ spēi ⁊ sic est cōcretū ⁊ a ꝓprietate dictum. ¶ Alio mō ꝓpriū est nomē scd̄e intētionis significās intētionē scd̄am. s. p̄dicatū ꝯuertibile nō p̄dicās eēntiā: ut diffinit̄ p̄mo topicoꝝ. ⁊ sic est spēs ulis: qꝛ ul'e descēdit in ipm per d'ias per se diuisiuas eius. s. p̄dicari ꝯuertibilr̄ in q̄le accñtale. ¶ Ad p̄mū argumētū dici pōt q̄ ꝓpriū opponit̄ cōi ut est res p̄me intētionis: nō aūt ut est scd̄a itētio. Uel aliter q̄ sunt relatiua ⁊ vnū relatiuū dicit̄ de alio: nō tñ oppositū de opposito: quia nō sunt opposita nisi respectu eiusdē. ¶ Propriū aūt in respectu spēi: cōe est respectu īdiuiduoꝝ sub spe ꝯtētoꝝ: qꝛ de illis dicit̄ ut de plurib⁹ nō de spe cuius est ꝓpriū. ¶ Ad aliud patet: qꝛ ꝓprietas est abstractū proprij: ut est nomē p̄me itētionis nō scd̄e. ¶ Cōtra: risibile est ꝓprietas: risibile est ꝓpriū: ergo ꝓpriū est ꝓpetas: p̄misse sunt uere: ergo ꝯclusio: sed res p̄me itētionis sic nō p̄dicat̄ de re scd̄e itētiōis in abstracto sicut nec ecōuerso. ¶ Itē si ut est nomē scd̄e itētionis est ꝯcretū qd est eius abstractū. ¶ Ad p̄mū dico: q̄ est fallacia accñtis: qꝛ ex̄ne eisunt accñtia realia ⁊ itētionalia ipsi sb̄o. ¶ Ad 2ᵐ dico q̄ ei⁹ abstractū nō significat̄ vno noie sicut nec in alijs q̄tuoꝛ: sed per circūlocutionē sic exprimit̄ itētio ꝓprij. ¶ Ad 3ᵐ p̄ncipale dici pōt q̄ si genus sit ad aliqd oportet spēm eē ad aliqd per se sed nō p̄mo sed fm genus sic ꝓpriū fm suū genus qḋ est ul'e dicit̄ ad aliqd. s. ad illud de quo dicit̄ uel ad sb̄m: qꝛ p̄dicatū dicit̄ ad sb̄m. ¶ Aliter pōt dici q̄ fm ꝓpriā rōnē refert̄ p̄mo ad spēm nō inq̄ztū spēs: sed inq̄ztū hn̄s ꝓpriū ¶ Cū dicit̄ q̄ nō qꝛ accñs non refert̄ ad sb̄m. Dico q̄ sb̄m ꝓprij ut est itētio nō est spēs: sed res aliq̄ p̄me itentionis ut risibile sicut de ul'i sup̄ dictum est: tñ illud cui applicat̄ itētio ꝓprij pōt eē in eo cui applicat̄ intentio spēi: ut risibile in hoie. ¶ Ad scd̄am ꝓbationē cū dicit̄ ꝓprio p̄us est illud cuius est ꝓpriū: dico q̄ sb̄m fm se est p̄us sed nō inq̄ztū hn̄s ꝓpriū: nō est aūt correlatiuū ꝓprij nisi inq̄ztū hn̄s ꝓpriū. ¶ Ad 4ᵐ dico q̄ nihil ꝓprie accidit alij ut ibi sumit̄ accidit nullo exn̄te intellectu: silr̄ nec accidit oi: qꝛ nihil est cōe omni cui possit accidere aliquid nullo intellectu existente.

¶ Et qḋ soli accidit ⁊ omni ⁊ semp̄: queād modū homini esse risibile ⁊c̄. ca. co.

Questio. XXXI.

Queritur de diffinitione ꝓprij quarto mō dicti an hec diffinitio. s. qḋ accidit oi ⁊ soli ⁊ semp̄ sit ꝯuenienter data. Q̄ nō videt̄: qꝛ nō ponit̄ ibi genus ꝓprij qḋ est ul'e: nec rō eius loco sui. ¶ Itē ista rō cōpetit d'ie ultime ⁊ cōpletiue spēi qꝛ illa ꝯuertit̄ cū diffinito per Arꝫ t.c.43 7. meta. ergo ⁊c̄. ¶ Itē ꝓprietas sic ꝯueniēter diffinit̄ nō ergo ꝓpriū nisi per accñs. ¶ Itē accñs est distincta spēs a ꝓprio: ergo icōueniēter ponit̄ in eius diffinitione. ¶ Itē dat̄ per copulatiōnē: ergo est icrepanda per Arꝫ. 6. topicoꝝ. Itē diffinitū cū sit intētio pōt eē vniuocū in oi gn̄e: sed accñs nō est vniuocū: qꝛ tunc tñ essent duo gn̄alissima substātia. s. ⁊ accidens. ¶ Ad oppositum est Porphyrius.

Ad q̄ōnem dicēdū q̄ ista diffinitio est cōueniēter data qꝛ per p̄mā ꝑticulā s. accidit: habet̄ rō p̄dicati ⁊ modus p̄dicandi. s. in q̄le accñtale: per oi ⁊ soli ⁊ semp̄: habet̄ ꝯuertibiliter. ⁊ per has d'ias descendit ul'e in ꝓpriū ut patet in diuisione c.4. ul'is. est etiā hec rō eadē illi que ponit̄ ab Arꝫ. p̄mo topicoꝝ. ꝓpriū est p̄dicatū nō p̄dicās eēntiā ꝯuertibilr̄. Sciēdū est aūt q̄ accñs equoce est nomē p̄me intentionis ⁊ scd̄e. p̄mo eni significat nāꝫ extra aiāꝫ fm q̄ Arꝫ 5. meta. diuidit ens in subām ⁊ accñs. Scd̄o modo ad t.c.13 ⁊ ide huc est equocū vno eni mō idē est qḋ p̄dicatū nō essentiale ⁊ sic est idē qḋ eēt in/in fm q̄ eē in/distinguit̄ cōtra dici de: in p̄ncipio p̄dicamētoꝝ qꝛ qḋ dicit̄ de: est p̄dicatū eēntiale qḋ est in: nō est eēntiale. Alio mō est intētio quedā sumpta a ꝓprietate in re sub quo ⁊ ei⁹ opposito itelligi pōt illud cuius est accñs sine repugnantia. De accñte p̄mo mō nō loq̄tur logicus nisi per accñs. Scd̄o mō ponit̄ in diffinitione proprij. Tertio mō est vnū ul'e distinctū ꝯtra alia q̄tuoꝛ. ¶ Ad p̄mū argumētū patet. Per accidit eni itelligit̄ p̄dicari per omni de plurib⁹ sub spe ꝯtētis: illa enim particula (in hoc q̄ est vna ex quo habet̄ conuertibilitas eius cū specie) dicit vniuersitatē ei⁹ ad oia q̄bus iest spēs cuius est ꝓpriū. ¶ Ad 2ᵐ patet q̄ d'ia nō accidit: qꝛ p̄dicat eēntiam: lꝫ nō per modū eēntie. ¶ Ad 3ᵐ dico q̄ ꝓpetas ut est nomē p̄me intētionis: nō sic ꝯueniēter diffinit̄. sunt eniꝫ que diffiniūt fm itellectū: ergo ibi sumunt̄ intētiones que nō diffiniūt rē p̄me intētionis: qꝛ sunt nāliter posteriores ea: si sit nomē scd̄e intētionis significās idem qḋ intētio ꝓprij: illa nō ꝯueniēter diffinit̄ sic: qꝛ illa significat̄ sub mō opposito ei quo ꝯuenit accidere actu. ¶ Ad 4ᵐ patet: qꝛ ꝓcedit de accñte tertio modo dicto ¶ Ad 5ᵐ dico: q̄ per oia illa copulata: oi ⁊ soli ⁊ semper: debet itelligi vnū circūlocutū. s. ꝯuertibilr̄: ⁊ non est incōueniēs ponere copulationē ad circūloquēdum aliquid in diffinitione. ¶ Ad sextum patet: qꝛ ꝓcedit de accidēte primo modo.

¶ Nā ⁊ si nō rideat semp̄ tñ risibilis hō dicit̄ nō q̄ iam rideat: ꝫ q̄ aptus nat⁹ sit ad ridēdum: hoc aūt ei semp̄ naturale est.

Questio. XXXII.

Queritur An ꝓpriū sit distinctū ul'e ab accñte? Q̄ nō videt̄: q̄a ꝓpriū uel est suba uel accñs. nō suba: qꝛ ois sb̄stātia est eēntialr̄ eadē alij uel eēntialr̄ diuersa. ꝓpriū nō est suba eēntialr̄ diuersa a spe qꝛ tūc ipossibilr̄ p̄dicaret̄ de spe: nec eēntialr̄ eadē qꝛ tūc poneret̄ in diffinitione spēi cū diffinitio totā exp̄mat eēntiā diffiniti nō aūt ponit̄ qꝛ pōt demōstrari de spe per ei⁹ diffinitionē. ¶ Itē oē qḋ est in cōposito p̄ter māꝫ ⁊ formā est eius accñs. qꝛ hec sola sbam rei ꝯstituūt. ꝓpriū est in cōposito p̄ter hec: ergo ⁊c̄. ¶ Iteꝫ oē resultās ex cōpōne forme cū mā est accñs. ꝓpriū est huiusmodi ꝫ ⁊c̄. ¶ Iteꝫ ecōuerso q̄ oē accñs sit ꝓpriū ꝓbat̄. Oē accñs diffinit̄ per sb̄m per Arꝫ. 7° metaphi. ergo enūciat̄ per se scd̄o mō de illo sb̄o per qḋ diffinit̄ qꝛ hec est rō secūdi modi per se q̄n in rōne p̄dicati ponit̄ sb̄m: ergo illud accidēs de illo sb̄o pōt demōstrari: qꝛ sic sunt oēs cōclōnes demōstrationis per se ergo illud est ꝓpriū respectu subiecti. ¶ Itē sumpto aliquo accñte. quero de illo: aut iest huic sb̄o per se: ⁊ erit ꝓpriū. aut nō: sed per accñs per ꝫ q̄ iest alij. aut igit̄ illi alij iest per se ⁊ sic est ꝓpriū: uel si semp̄ per accñs ꝓcedet̄ in ifinitū in sb̄is. ¶ Itē ad p̄ncipale. ꝓpriū diffinit̄ per accñs ergo nō differt eēntialiter. ¶ Itē accñs diuidit̄ per sepabile ⁊ isepabile. ꝓpriū videt̄ eē accñs isepabile. ¶ Ad oppositū est Porphy⁹ ⁊ Arꝫ. p̄mo topicoꝝ ponens ꝓprium ⁊ accidens duo distincta predicamenta.

Te.c. 4.17. ⁊.19.

c.3.

Ad q̄ōnem dicēdū q̄ sunt distincta ul'ia q̄a accñtiū quedā sunt ab itrinseco: ⁊ hoc uel rōne māe ut quātitas. uel q̄litatū actiuarū sicut q̄litates sensibiles posteriores. quedā ab extrīseco ⁊ hoc duplr̄. uel manēt amoto illo extrīseco ut nigredo ab estu. uel nō manēt. ut calor uel figura aque que sibi derelicta redibit ad ꝓpriā nām. Nullū istoꝝ est ꝓpriū: qꝛ nullū istoꝝ ꝯuertit̄. ¶ Est enim defect⁹ in aliq̄ triū ꝑticularū req̄sitaꝝ ad ꝯuertibilitatē uel in oibus.

¶ Est p̃ter hec accñs qd̓ iest sp̃ei rõne forme: ita ꝙ for
ma sp̃ei est eiꝰ per se ⁊ imediata cã: posita aũt cã neces-
saria ⁊ p̃cisa ⁊ imediata ponit̃ ⁊ effectꝰ. ⁊ amota amo
uet̃: ideo oĩ h̃nti formã sp̃ei iest tale accñs ⁊ semp: ⁊ nõ
h̃nti formam sp̃ei nõ iest tale: ergo est simpl'r ꝯuertibile
cũ sp̃e: ⁊ põt per diffinitionẽ de ea demõstrari. ꝓprium
igit̃ ut hic sumit̃ est itẽtio applicabilis tm̃ accñtibꝰ ulti
mis: ſʒ accñs ut est ꝗntũ ul'e applicat̃ tm̃ alijs p̃us enu
meratis: que dicunt̃ accñtia coĩa. uel qꝛ coĩter insunt
s̃bo ⁊ alijs. uel coĩter. i. idifferẽter isunt ⁊ nõ isunt. siue
sic siue sic nõ sunt cõuertibilia. ¶ Sic igit̃ patet diffe-
rẽtia istarũ intẽtionũ per se: ex diffinitionibꝰ earuʒ: qꝛ
ꝓpriũ est p̃dicatũ nõ eẽntiale ꝯuersim. Et ideo sub eiꝰ
opposito nõ põt itelligi illud cuiꝰ est sine repugnantia
qꝛ intelligeret̃ imediata per se cã ⁊ necĩa sub opposito
sui effectꝰ p̃mi: sed accñs est qd̓ adest ⁊ abest. uel qd̓ cõ
tingit eidẽ ineẽ ⁊ nõ iesse ut dicit̃ p̃o topicoꝝ. i. s̃b quo
⁊ eiꝰ opposito põt itelligi illud cuius est sine repugnã-
c. d̓ ac tia: qd̓ dicit Porꝰ de accñte isepabili: de quo minus vi
cñte det̃ quõ abest uel adest: qꝛ s̃bm põt itelligi sub opposi-
to dicẽs. põt enim coruus itelligi albꝰ ⁊ ethiops nitẽs
cãdore. ¶ Ad p̃mũ argumẽtũ dicit̃ ꝙ ꝓcedit de accñ-
te ut est res p̃me intẽtionis. sil'r sc̃dʒ ⁊ tertiũ. ¶ Cõtra
tũc oẽ ꝓpriũ est accñs isto mõ: qꝛ cũ nullum ꝓpriũ sit
s̃ba videt̃ ꝙ oẽ sit accñs: qd̓ nõ videt̃ uerũ: qꝛ accñs p̃
me itẽtionis uel est ꝯcretũ uel abstractũ. Si abstractũ
nõ p̃dicat̃ uere de sc̃da intẽtione qꝛ nec per se p̃mo mõ
Si ꝯcretũ. Cõtra res p̃me intẽtionis nõ denoiant reʒ
sc̃de intẽtionis. ¶ Ad hoc dicit̃ ꝙ accñs ut est nomẽ
p̃me intẽtionis est equocũ ad. 9. g̃ñia: in hac eniʒ oẽ ꝓ
priũ est accñs: tm̃ põt accipi pro accñte vnius generis:
⁊ nullũ istoꝝ ul'r iest ꝓprio: qꝛ ꝓpriũ cũ sit vniuocũ ad
ꝓpriũ in hoc g̃ñe ⁊ in illo: pro oĩbꝰ distribuit̃. ⁊ accñs
stat tm̃ pro accñte vniꝰ g̃ñis: significat̃ ergo ꝙ oẽ ꝓpri
um cuiuscũqʒ g̃ñis sit accñs accipiẽdo accñs pro vno
significato: tñ hec est uera oẽ ꝓpriũ in hoc g̃ñe est acci
dẽs: accipiẽdo p̃dicatũ pro vno significato ⁊ est hec p̃-
dicatio reducibilis ad denoiatiuã: sicut ul'r qñ s̃bm p̃-
dicat̃ de accñte. qꝛ ꝓpriũ ut est intẽtio est accñs itẽtio-
nale applicabile ei qd̓ p̃dicat̃ de ipso pro aliquo iferio-
ri sicut albũ est aial: si albũ insit alicui aiali. ¶ Uel põt
dici ꝙ p̃dicatio denoiatiua vniuoca ⁊ equoca diuidũt
p̃dicationẽ s̃m se qñ subijcit̃ qd̓ natũ est s̃bijci ⁊ predi-
cat̃ qd̓ natũ est p̃dicari cuiusmodi p̃dicatio nõ est quã
do ꝯcretũ subijcit̃ respectu sui s̃bi. ¶ Cõtra hoc accñs
diuidit̃ in itẽtionale ⁊ reale. ⁊ accñs intẽtionale predi
cat̃ de oĩbꝰ istis ꝗnque per se. ¶ Põt dici ꝙ ista: ꝓpri-
um est accñs: nõ est uera sumẽdo accñs ut est ꝗntũ ul'e:
ut patet in sol'one q̃õnis. nec ut est res p̃me intẽtionis
nisi p̃dicatione per accñs in vno sensu equocationis:
⁊ hoc sumpto ꝓprio p̃ticulariter ut dictũ est in ultima
r̃nsione. Est aũt ul'r uera sumẽdo accñs pro accñte itẽ-
tionali. s. pro accñte qd̓ est idẽ ꝙ p̃dicatuʒ nõ p̃dicans
eẽntiã: sed ul'r falsa est: hec ꝓprium est accñs: ut hic est
sermo de accñte qd̓ est ꝗntũ ul'e. ¶ Ad 4m dicit̃ ꝙ acci
dẽs determinãs sibi s̃bm diffinit̃ per s̃bm qd̓ accñs uo
t.c.17 cat̃. 7. meta. accñs copulatũ ut symũ respectu nasi: nõ
⁊.19. qd̓libet aũt accñs est tale ut albũ uel alia accñtia coĩa.
t.c.4. ¶ Cõtra in. 7. meta. ꝓbat Ar. ꝙ s̃ba p̃cedit oẽ accñs
diffinitione: necesse est eniʒ in vniuscuiusqʒ rõne s̃be rõ
nẽ eẽ: qd̓ nõ videt̃ itelligi tm̃ de copulatis qꝛ tũc nõ ostẽ
deret ordinẽ s̃be s̃m se ad accñs s̃m se: qd̓ tñ ibi intẽdit
ut patet ex eo qd̓ ꝯcludit postea' ꝙ sufficit determinare
T.c.5 de sola s̃ba ad terminãdũ de ente ut diuidit̃ i. x. p̃dica-
mẽta. ¶ Itẽ vniuscuiusqʒ sicut est qd̓ qd est sic est diffi-
nitio: ergo si aliqd̓ accñs h̃ẽt diffinitionẽ absolutam si
ne subiecto: h̃ẽt qd̓ qd est absolutũ: igit̃ est ens absolu-
tũ: ergo est s̃ba: qd̓ est icõueniẽs. ¶ Ideo dicẽduʒ ꝙ oẽ
accñs reale diffinit̃ per s̃bm: qꝛ est ens per illud: nõ tñ
qd̓libet p̃dicat̃ sc̃do mõ per se de illo s̃bo: eo ꝙ s̃bm po-
nit̃ in eius diffinitione: sicut in diffinitione symi poni
tur nasus: nõ tñ hec est per se: nasus est symꝰ: qꝛ nec ue-
ra ul'r: sed sufficit ad hoc ꝙ s̃bm ponat̃ in diffinitiõe ac
cidẽtis ꝙ illud accñs nõ possit repiri nisi in illo tali s̃b
iecto. Plus aũt reqrit̃ ad p̃dicationẽ per se siue ad ꝓ-
priũ. s. ꝙ egrediat̃ ex ꝑ se p̃ncipijs s̃bi: ⁊ de tali s̃bo itel-
ligit̃ rõ sc̃di modi dicẽdi per se. ¶ Ad 5m g̃ dico ꝙ ac-
cidẽs qd̓libet iest alicui per se. i. sine medio: ⁊ ad illud
s̃bm est statꝰ: sed nõ qd̓libet iest per se ita ꝙ egrediat̃ ex
per se p̃ncipijs illius subiecti: sicut accipit̃ per se in se-
cũdo mõ: sicut albũ si inest hoi per accñs inest sufficiẽt
per se. i. imediate: sed nõ ut per se dicit cãm. ¶ Ad 6m
patet ꝙ accñs ut ponit̃ in diffinitione ꝓprij significat
idẽ qd̓ p̃dicãs nõ eẽntiã. ¶ Ad ultimũ dico ꝙ accñs i
sepabile h̃ẽt rõnẽ g̃ñalẽ accñtis. s. adeẽ ⁊ abesse ⁊c̃. qꝛ
sub eiꝰ opposito põt s̃bm itelligi siue repugnãtia itelle
ctꝰ: ut dicit̃ in l'ra de coruo ⁊ ethiope: sed sub opposito
ꝓprij nõ põt. Ideo ꝓpriũ nõ est accñs insepabile.

Questio. XXXIIII.

q Ueritur De hac p̃ticula diffinitio-
nis ꝓprij. s. semp. utrũ pro
priũ necẽio semp insit? Q' nõ videt̃: qꝛ risibile
nõ semp iest hoi: nõ enim hõ semp ridet. ¶ Dicit̃ ꝙ ri-
sibile semp iest s̃m aptitudinẽ sed nõ semp s̃m actum.
¶ Cõtra: semp inest hoi actu cã efficiẽs huius ꝓprij. s.
forma hois: igit̃ ⁊ iste effectꝰ semp est in actu. ¶ Item
ad p̃ncipale: s̃ba p̃cedit oẽ accñs tp̃e: ergo tp̃e est quã
do nullũ sibi iest accñs ut de accñte Ar. ibi loqtur: ſʒ
illo mõ ꝓpriũ est accñs: ergo s̃ba est sine ꝓprio. ¶ Itẽ
oĩs potẽtia passiua est potentia ꝯdictionis per Ar. 9. t.c.17
meta. s̃bm est in potẽtia passiua ad ꝓpriũ: qꝛ est mã eiꝰ
in qua: ergo põt eẽ sub ꝓprio ⁊ eius opposito: ergo nõ
est necessarium ꝙ ꝓprium semper insit. ¶ Ad opposi-
tum est Porphyrius.

Ad q̃õnem dicẽdũ ꝙ ꝓpriũ semp iest: ut pa-
tet ex p̃dictis: qꝛ ꝓpriuʒ egredit̃
ex p̃ncipijs s̃bi ⁊ maxime a forma non est aũt possibile
cãm necessariã ⁊ imediatã alicuius poni nisi ponat̃ ef-
fectus: ⁊ ideo qꝛ semp inest s̃bo sua forma: qꝛ non est id
qd̓ est nisi per illã: ideo semp sibi inerit ꝓpriũ. ¶ Ad p̃
mũ argumẽtũ dico ꝙ risibile semp iest actu: lʒ ridẽ nõ
semp insit: qꝛ ridere est cõe' accñs hois: nec inest hoi tm̃
aptitudinal'r: qꝛ illa aptitudo nõ est in iherẽtia risibilis
ad actũ: sed est ex p̃te ipsiꝰ ꝓprij in se: nec est icõueniens
ridẽ aptitudinal'r semp ineẽ actu hoi. ¶ Ad 2m dico ꝙ
illa ꝓpõ est itelligẽda per se: qꝛ s̃be inq̃ʒtũ est ex sua rõe
nõ repugnat tp̃e p̃cedẽ oẽ accñs cũ s̃ba s̃m se nõ depẽ
deat ab aliquo accñte: est tñ per accñs falsa qꝛ semp ac
cidẽs est qñ s̃ba est qꝛ ꝯsequit̃ imediate eẽ s̃be: nec est i
cõueniens ꝓpositionẽ per se uerã eẽ ipossibilẽ per acci
dẽs: sic dĩ. 6. phisicoꝝ. qd̓ oĩ motu ꝯtingit accip̃e mo- t. c. 15
tũ ueliciorẽ qd̓ uerũ est respiciẽdo ad motũ s̃m eiꝰ rõ
neʒ g̃ñalẽ sicut ibi loquit̃ Ar. de motu. sed in octauo t.c.76
eiusdẽ dĩ ꝙ oĩs motꝰ est determiate uelocitatis ⁊ tar- ⁊ cir-
ditatis: qd̓ ueꝝ est cõparãdo motũ ad determiata mo- citer
uẽtia ⁊ mobilia s̃m quã rõnẽ loquit̃ ibi Ar. de motu. Idem
Sil'r 4o phisicoꝝ cap'lo de uacuo supponit̃ in illa de- 2.ce.t.
mõstratione per ipossibile: sit eni spatiũ uacuũ: qd̓ quo c.53.⁊
cũqʒ corp̃e repleat̃ ꝯtingit accip̃e spatiũ repletũ corp̃e inde
subtiliori: qd̓ uerũ est s̃m rõnẽ g̃ñalẽ corp̃is inq̃ʒtuʒ re t.c.72
plẽs locũ. cuius oppositũ est manifestũ respiciẽdo de-
terminatas nãs nãliũ. ¶ Ad 3m dicit̃ ꝙ oẽ qd̓ est tm̃
in potẽtia passiua ad aliqd est in potẽtia ꝯdictiõis ad
illud. Subiectũ aũt respectu ꝓprij nõ est solũ in poten-
tia passiua sed in potẽtia effectiua: qꝛ effectiue est ꝓpri
uʒ a subiecto. ¶ Cõtra: mã ⁊ efficiẽs nõ coincidũt per
Ar. 2o phisicoꝝ: igit̃ nõ est s̃bm respectu ꝓprij mã ⁊ ef t.c.70
ficiẽs. ¶ Dicit̃ ꝙ uerũ est dictuʒ Ar. de mã ex qua. ⁊

efficiēte per trāsmutationē: nō de mā in qua ꝛ efficien te sine trāsmutatione cuiusmodi mā ꝛ efficiēs est sbm respectu passionis. ¶ Cōtra: oē efficiens est in actu respectu cui⁹ est efficiēs: ois mā est in potētia: sed idē nō est in potētia ꝛ actu respectu eiusdē. ¶ Pōt dici ꝙ idē pōt eē in potētia ꝛ in actu rōne diuersoꝝ. s. māe ꝛ forme ꝛ nō sūt opposita nisi accipiant̃ ꝫm idez ꝛ respectu eiusdem. Aliter dr̄ ꝙ potentia ante actum opponitur actui. non que est cum actu. ꝛ ista potentia sola est in subiecto respectu passionis.

Queritur Utrū accñs sit de nūo uliū: Qꝫ nō videt̃: qꝛ qd̄ est in singulari est singulare. nā receptū est in recipiēte per modū recipiētis: sed accñs est in singulari ut habet 5° metaphi. caplo de eodē. ergo accñs cōe est singulare: ꝛ illud accñs est illud de quo hic agit̃: ut patet per Porphyriū caplo de gñe in diuisione quaz ponit ad notificādū diffinitionē gñis dicētem ꝛ accñtia coiter sed nō ꝓpria alicui. Itē ens 5° metaphi. diuidit̃ in subam ꝛ accñs. Ista diuisio si ualeat est per opposita ſʒ res ꝑme intētionis nō opponit̃ rei scđe intētionis ergo cū suba qd̄ est alterū mēbrū diuisionis sit res ꝑme intētionis: accñs nō erit res scđe intētionis igit̃ nec species ulis. Itē nulla res scđe itētionis ꝑdicat̃ per se de re ꝑme intētionis: sed hec est ꝑdicatio per se q̄litas est accñs ergo ꝛc̃. ꝓbatio mi. hec est per se q̄litas est ens: ut patet per Arꝫ. 3. ꝛ. 4. metaphi. sed ens nō habet aliū intellectū nisi sube ꝛ accñtis: ergo cū suba nō ꝑdicat̃ per se de q̄litate ꝛ ens ꝑdicat̃: sequit̃ ꝙ accidēs ꝑdicatur per se de illa. ¶ Itē nulla spēs ipsi⁹ ulis uere inest singulari: ut patet iductiue. hec eni est falsa hoc aial est genus: iste hō est spēs. sed hec est uera hec albedo est accidēs qꝛ diffinitio accidētis. s. qd̄ adest uel abest ꝛc̃. dicit̃ de hac albedine: ergo accñs hic diffinitū nō est spēs ulis. ¶ Ad oppositū est Por⁹ ꝛ Arꝫ. ꝑmo topicoꝝ. ponens accidens quartum predicatum.

ſʒ exps ıius. 8 t. c. ul.

Ad qōnem dicēdū ꝙ accidēs est de nūo gnque uliū ut hic sumit̃. sed intelligēdum ꝙ hoc nomē accñs sumit̃ multiplr̄. vno mō est nomē ꝑme itētiōis ꝛ sic est equocū ad duo: ut distiguit̃ 5. metaphi. in fine. vno mō dr̄ idē ꝙ cōtingēs in paucioribꝰ. Alio mō est idē ꝙ adueniēs enti in actu post ei⁹ eē cōpletū ꝛ hoc mō loquit̃ metaphisic⁹ diuidēs ens ĩ sbam ꝛ accidēs: ꝛ illud accidēs sic sumptū est equiuocū ad. ix. ꝑdicamēta. Alio mō est nomē secūde itētiōis ꝛ sic vno mō significat idez ꝙ extraneum prout sumit̃ in elēcis in fallacia accidētis. Alio mō significat idez ꝙ scđa itētio. s. qōlibet qd̄ causat̃ a sola cōsideratione itellect⁹: ꝛ isto mō oia gnque ulia sūt accñtia. Alio mō significat idē ꝙ ꝑdicatū nō eēntiale: ꝛ sic distinguit̃ cōtra ꝑdicatū eēntiale ꝛ est cōe duobꝰ ultimis ulibus: ꝛ sic ponit̃ in diffinitiōe ꝓprij. Alio mō dicit̃ idē ꝙ ꝑdicatū nō eēntiale nec per se nec cōuertibile: ꝛ sic est gntū ule: ꝛ patet ꝙ sic sumptū ꝑdicat̃ de pluribꝰ ꝛ hēt modū ꝑdicādi distinctū ab alijs: sicut eni ꝑter mām ꝛ formaz que sunt de eēntia rei ꝛ accñtia egrediētia ex illis ꝑncipijs per se est repire aliq̄ ꝯñtia eēntiā nō per se nec ꝯuertibilr̄: sic ꝑter ꝑdictos modos ꝑdicādi in qd ꝛ in quale eēntiale ꝛ accñtale ꝯuertibilr̄ est alius modus ꝑdicādi in q̄le accñtale nō ꝯuertibilr̄ sumptus a mō eēndi in re ꝛ tale ꝑdicatum dicit̃ accñs ut hic sumit̃ in qd̄ descēdit ule per istū modū ꝑdicādi sicut in alia ulia per alios modos ꝑdicādi. ¶ Ad ꝑmū argumētuz dico ad minorē ꝙ hec intētio accñs est in subiecto cōi ut in albo uel in aliquo ꝯsili cui applicat̃ sicut spēs in hoc cōi subiecto hō. ꝛ silr̄ dictū Arꝫ. 5. metaphi. est de illo cui applicat̃ hec intētio accñs qꝛ illud ꝑmo inest singulari qꝛ nō ꝯsequitur ꝑncipia spēi ꝫm se. ¶ Cōtra: si illud cui applicat̃ hec intētio sit in singulari ꝑmo ergo est singulare ergo ꝛ hec intētio que est in illo est singularis ꝛ sequit̃ idē ꝙ ꝑus. Dico ꝙ cui applicat̃ hec intētio ut albū ꝫm eē māle est in singulari ꝑmo sed sicut nō est sbm intētionis sed ꝫm ꝙ ꝯsiderat̃ ab itellectu sic est ei extraneū eē in singulari. vñ in argumēto est fallacia accidētis. ¶ Ad 2ᵐ ꝛ 3ᵐ patet qꝛ ꝓcedūt ut accñs est res prime intētionis. nā sumēdo accñs sic pro vno nouem significatoꝝ hec est per se: q̄litas est accñs. sumēdo autē pro itētione est tm̄ uera denoiatiue: sicut hec: hō est species: nec iest isto mō accñs ulr̄ q̄litati: qꝛ non singularibus: nec cuilibet spēi: qꝛ aliq̄ spēs q̄litatis est cui applicat̃ hec intētio ꝓpriū ut risibile. ¶ Ad 4ᵐ dicit̃ ꝙ hec est falsa hec albedo est accñs ut hic sumit̃ accñs: sed est uera ut ly accñs est res ꝑme intētionis. ad ꝓbationem dico ꝙ Porphyrius per hec v̄ba: adest ꝛ abest: circunlogtur ꝑdicatum accñtale non per se uel non ꝯuertibile: ut dicet̃ infra ꝛ illud nō cōpetit huic albedini. quia hec albedo nō est predicatum sed album.

t. c. ulti

¶ **Accidens est quod adest ꝛ abest preter subiecti corruptionem ꝛc̃.**

Questio. XXXIIII.

Queritur Utrū hec diffinitio sit ꝯueniēs. accidēs est qd̄ adest ꝛ abest ꝛc̃. ꝙ nō videt̃. ꝑmo gñalr̄: qꝛ dat̃ per copulationē. silr̄ qꝛ nō est ibi genus ꝛ dr̄ia. Itē ꝯtra ꝑmā ꝑticulā adest ꝛ abest: qꝛ adeē ꝛ abesse est rei extra aiam qꝛ adeē est: cuius est eē: sed hic debet itētio diffiniri igitur ꝛc̃. Silr̄ hec intētio accñs pōt vniuoce cōpetere rebus diuersoꝝ generꝝ: sed ista adeē ꝛ abesse nō: qꝛ qbus eē nō est vniuocū nec adeē sed eē: nō est vniuocū diuersis ꝑdicamētis. Itē itētio cui iest nec̃io inest qꝛ nō iest alicui nisi ut ꝯsiderat̃ ab itellectu ſʒ sic est immutabilis. Silr̄ hoc patet iductiue qꝛ si hō est spēs necessario est spēs ꝛ aial nec̃io est genus: ergo hec itētio accñs si iest alicui sbo iest ei nec̃io ꝛ ita nō adest ꝛ abest. ¶ Itez ꝯtra scđam ꝑticulā aliqd̄ accñs cōe nec̃io iest ut quātitas hoi: ꝛ nigredo coruo: ꝛ albedo cigno: ergo nō pñt nō ineē sbo ꝑter eius corruptionē. Qd̄ accñs ut hic sumit̃ dicat̃: de istis patet per Porphyriū qui diuidit accidēs in accñs sepabile ꝛ accñs isepabile. Silr̄ rōne: qꝛ oē ꝑdicatū nō eēntiale uel est ꝓpriū uel accñs ut hic sumit̃: qñ dicit̃ hō est quāt⁹: quātū iest ꝑdicatū nō eēntiale ꝛ nō ꝓpriū ergo accñs. Itē corruptio nō adest ꝑter sbi corruptionē qꝛ opponit̃ sibi. Itē accñs abest ergo nō est qꝛ nō manet sepatū a sbo: ꝛ si accñs nō est: subiectū nō est qꝛ sunt correlatiua. ꝓbat̃: ois spēs ipsi⁹ ulis est relatiuū ergo accñs ꝛ nō videt̃ ad aliud dici nisi ad illud cuius est accñs ꝛ illud est sbm ergo ꝛc̃. Silr̄ si diffinitio sit ꝯueniēs relatiuis ergo in ea ponit̃ correlatiuū: nihil videt̃ hic positū pro correlatiuo nisi sbm ergo illud est correlatiuū diffiniti. ¶ Ad oppositū est Porphyri⁹ ꝛ Arꝫ. ꝑ° topicoꝝ. ponēs ꝯsilē diffinitionez accñs est qd̄ ꝯtingit eidē iesse ꝛ nō iesse que eēntialr̄ videt̃ eadem isti. c. 4.

Ad qōnē dicēdū ꝙ diffinitio: si ꝯgrue itelligatur satis ꝯueniēter ē assignata. Ubi sciēdū est ꝙ adest ꝛ abest: siue iesse uel nō iesse: que ponit Arꝫ. in sua diffinitione sunt equoce ꝑme itētionis ꝛ scđe intētionis: ut sunt noia ꝑme itētionis dicit̃ 7° meta. accñtis eē est iesse ꝛ hoc de accñte reali de quo loquit̃ ibi: sic et sumit̃ adeē ꝛ abeē. 8° phi. ubi dr̄ ꝙ ipossibile est idē sil̃ adeē eidē sbo ꝛ abeē ab eodē. Alio mō in eē uel abeē est nomē scđe itētionis ꝛ significat ꝑdicationē eoꝝ que sunt ex eēntia sbi uel alteri⁹ gñis a sbo: sic ꝑdicari de: dicit ꝓpriā ꝑdicationē eēntialē eoꝝ que sūt in eodē gñe cū sbo: sed adhuc iesse scđo mō sumit̃ tripliciter: ꝓprie: ꝛ sic nō iest nisi accñtibꝰ coibꝰ: uel coiter: ꝛ sic iest singl̃aribꝰ accñtibꝰ: ꝛ isto mō gñali sumit̃ eē in.

T. c. 2 ꝛ ide t. c. 62 ꝛ ide

indiuisione q̄drimēbri quā ponit Ar. in ꝓncipio ꝑdicamētoꝝ: ꝛ adhuc coius sumēdo ieē dicimus coiter in oi ꝓpōne ꝑdicatū ieē sbo uel nō inesse sicut gn̄alr̄ dicimus in oi ꝓpōne eē ꝑdicatū ꝛ sbm: q̄liscūq; fuerit ꝑdicatio. Prima distinctio videt̄ ꝓbabilis: icōueniēs enī est logicū diffinire ꝛ diuidē per res ꝓme itētionis presertim qn̄ diffinitū est scd̄a itētio. uel diuidē si aliq̄ mēbra diuisionis sint res scd̄e itētionis sed illi⁹ diuisionis q̄drimēbris manifestū est duo mēbra. s. dici de: ꝛ nō dici de: eē itētiones scd̄as. Scd̄a distinctio de. s. ieē. s. ꝓprie ut accn̄s cōe coiter: ut accn̄s q̄dlibet: coissime ut oē ꝑdicatū de sbo: patet ex diffinitiōe Ar. ꝓ° topicoꝝ. ꝛ diuisione ei⁹ in ꝓncipio ꝑdicamētoꝝ. ꝛ coi mō loquēdi. Cōsilr̄ triplr̄ dicit̄ ꝑdicari de: ꝓprie pro his que sunt supiora in eodem gn̄e. coiter pro oi eo q̄d est cōe. coissime: pro oi eo q̄d specificat rē hui⁹ v̄bi est in ꝓpositiōe. Primo mō sumit̄ in ꝓncipio ꝑdicamentorum. Scd̄o mō in diffinitiōe ul̄is in libro ꝑiermenias. Tertio mō in diuisione Porphyrij quā ponit post diffinitionem gn̄is: ꝛ in diffinitione indiuidui: sumēdo igit̄ adeē uel ineē. ꝓmo mō per illud itelligit̄ gen⁹ accn̄tis cū vna dr̄ia. s. ꝑdicatū nō eēntiale: uel gen⁹ itermediū iter ul̄e ꝛ accidēs sic itelligit̄ in diffinitione ꝓprij per accidit residuum: hoc est abeē ꝛc̄. ponit̄ loco dr̄ie ꝛ correlatiui ipsi⁹ diffiniti. Silr̄ in diffinitione Ar. ꝯtingit iesse ꝛ nō ineē. i. nō nec̄io iest sbo. Sꝫ tūc est dubiū q̄liter de accn̄tibus isepabilib⁹ dicit̄ accn̄s ꝛ multis alijs ut quanto ꝛ huiusmodi que nec̄io isunt: nō tn̄ sunt ꝓpria. Pōt dici ꝙ illud est uerū de illis sicut de alijs per se loquēdo: sic enī per se suba ꝓcedit accn̄s tp̄e sic accn̄s cōe q̄dcunq; cū nō hēat per se cāꝫ in sbo: nō iest nec̄io. uel per se quātū est ex pte sbi: sicut ꝓpriū abest q̄ suba ꝓcedit illd̄ accidēs sicut ꝛ accn̄s cōe ut Ar. intelligit de accn̄te. 7° metaphi. Si v̄o dicas per se q̄ztū est ex pte accn̄tis falsum est. aliq̄d enī accn̄s cōe lꝫ nō hēat cāꝫ per se in sbo: tn̄ hēt cām nec̄iā ut quātitas ꝛ ita sibi repugnat q̄ztuꝫ est ex se nō ieē sbo in quo hēt talē cām nec̄iā: iō exponitur illud alio mō sic abest: ꝓm intellectū ꝑter sbi corruptionē. i. destructionē eēntialis intellect⁹ sbi. Cōtra sic ꝓpriū abest q̄ spēs cū sit ꝓor nā ꝓprio cōplete pōt itelligi sine ꝓprio. Dī ꝙ accn̄s abest ꝓm itellectū per positionē sui oppositi ꝑter sbi corruptionē: nō sic ꝓpriū. i. accn̄s est ꝑdicatū nō eēntiale sbo sub cui⁹ opposito potest sbm itelligi cōplete sine repugnātia itellectuū: nō sic ꝓpriū abest: ꝛ hoc breui⁹ exꝓmit̄ sic: accn̄s iest non per se uel ꝯtibilr̄: itelligēdo iest: ut ꝓus dictū est: ꝛ iste est itellect⁹ diffinitionis Porphy. ꝛ Ar. ꝛ sic itelligēdo utraq; est ꝯueniēs. Cōtra istd̄ si hec diffinitio sit cōueniēter data ergo iest diffinitio per se ergo accn̄s per se adest ꝛ abest: ergo per se adest ꝛ si hoc ergo nō pōt abeē. Scd̄a ꝯn̄tia patet q̄ a copulatiua tenet ad alteraꝫ ptē. Cōsilr̄ pōt argui ꝙ oē accn̄s abest per hoc medium: oē accn̄s per se adest ꝛ abest ergo ꝑ se abest ꝛ sic nō adest. Itē oē accn̄s nec̄io iest: q̄ ineē est de eēntia accidētis. sed oē accn̄s nec̄io est accn̄s ergo oē accn̄s necessario iest. minor patet q̄ hec iest nec̄io: oē accn̄s est accn̄s q̄ ꝑdicat̄ idē de se ergo est uera cū mō necessitatis. Ad ꝓmum istoꝝ dicit̄ ꝙ nō seq̄tur per se adest ꝛ abest ergo per se adest sed est fallacia ascēdēdū quid ad simplr̄: sicut nō tenet ꝯtingēs nec̄io est ꝯtingens ergo ꝯtingēs nec̄io est. Cōtra a gn̄e posito sub dr̄ia tenet ad gen⁹ simplr̄: ut seq̄tur aial rōnale ergo aial. sed istud totū abest ꝛc̄. est loco dr̄ie respectu hui⁹ adest: ergo ꝯn̄tia bona. Pōt igit̄ dici ꝙ ꝯn̄tia est aliquo mō bona sed an̄s ꝛ ꝯn̄s est distinguēdū ꝓm cōpōnē ꝛ diuisioneꝫ: q̄ per se pōt determinare inherētiā: ꝛ sic est utraq; uera: uel iherēs ꝛ sic utraq; falsa. Et isto mō nō ponit̄ per se in diffinitiōe accn̄tis. hoc est dictu ꝙ illud ꝑdicatuꝫ adest ꝛc̄. per se iest huic sbo accn̄s: sed idē ꝑdicatuꝫ. s. adest terminatū per per se: nō iest illi sbo. Ad 2ᵐ dicitur silr̄ ꝙ tā minor q̄ꝫ ꝯclo est uera ut necesse determinat inherētiā: alr̄ nō. Ad ꝓᵐ argumētū ꝓncipale patet q̄liter ibi ponit̄ gen⁹ ꝛ dr̄ia: ꝛ q̄liter per totū copulatū est aliud circūlocutū. Ad 2ᵐ patet q̄liter sumit̄ ibi adest ut est nomē scd̄e itentionis. Ad aliud ꝓncipale patet ꝙ q̄dlibet accn̄s q̄d nō est ꝓpriū adest ꝛ abest ꝓm itellectū ita ꝙ sbm pōt itelligi sub ei⁹ opposito. Ad aliud de corruptione ꝙ adest ꝑter corruptionē illi⁹ sbi: q̄ est in eo q̄d manet in trāsmutatiōe ut in sbiecto: ꝛ illud nō corrūpit̄. Cōtra si sit in illo ut in sbiecto tūc est corruptio illi⁹ sbi igit̄ nō adest ꝑter corruptionē sbi. Dicit̄ ꝙ si adest tūc est formale accn̄s ei⁹ sꝫ nō oportet ꝙ sit corruptio ei⁹: q̄ ei⁹ dicit̄ corruptio q̄d denoīat̄ ab ea: ꝛ illud nō est ei⁹ sbm ꝛ ulr̄ ita est in accidētib⁹ sbm nō denoiantib⁹ sed alia a subiectis: sicut locus est corpis locātis ut accn̄s: sed nō est loc⁹ corpis locātis: sed est loc⁹ corpis locati: passio v̄o locantis ut dicit̄ 4° phi. sic actio est patiētis ut sbi sed nō est actio patiētis: q̄ nō denoīat sbm suū sed aliud. Aliter dicit̄ ad ꝓmū ꝙ adest ꝑter sbi corruptionē. i. sbm pōt itelligi subeē ꝛ ei⁹ opposito sine destructiōe sui itellectus uel sine repugnātia itellectuū. Ad ultimū dī ꝙ si accidēs abest sicut hic sumit̄ nō seq̄t̄ ipm nō eē: q̄ illd̄ sic itelligit̄: ꝙ sbm pōt itelligi sub opposito accn̄tis vn̄ ex hoc nō seq̄tur ꝙ nō sit. Cōtra per Ar. in libro ꝑdicamētoꝝ vnū correlatiuoꝝ non pōt diffinite sciri sine altero sbm ꝛ accn̄s sunt correlatiua ut dicit̄ supra i opponēdo igit̄ sbm nō pōt cōplete itelligi sine accidente igit̄ nō pōt itelligi sub opposito accidētis. Itē itellectus solū ueroꝝ est sed nō est uerū sbm eē sub accn̄te ꝛ ei⁹ opposito ergo nō est intelligibile minor patet v̄itas est adeq̄tio rei ad itellectū sed nō est ita in re. Ad primū istoꝝ dicit̄ ꝙ sbm est relatiuū per accn̄s: q̄ alid̄ dicit̄ ad ipm. ꝛ de illis nō itelligit̄ dictū Ar. sꝫ tm̄ de relatiuis per se q̄ scibile pōt cognosci nō cognita sciētia cū sit nāliter ꝓus ea. Si diceret̄ ꝑter subiecti corruptionē: idest ei⁹ cui talis itētio iest illud nō ualet: q̄ illud est res ꝓme itētionis ꝛ ita icōueniēter in diffinitione alicui⁹ scd̄e itētionis poneret̄. Ad aliud dicit̄ ꝙ ꝓma ꝓpō uera est de hitu ꝓncipioꝝ qui dicit̄ itellectus qui distinguit̄ ꝯtra sciam que est ꝓprie habit⁹ ꝯclo nō demōstrationis. Ulteri⁹ pōt dici ꝙ itellect⁹ itelligens sbm eē sub opposito talis accn̄tis isepabilis est falsus: sed nō itellect⁹ itelligēs sbꝫ sub opposito talis accn̄tis: qui est simplex nō cōponēs uel diuidēs: q̄ tm̄ circa cōpositionē ꝛ diuisionem est v̄itas uel falsitas. Tertio mō dicit̄ ꝙ sbm nō uere pōt itelligi sub opposito accn̄tis isepabilis: tn̄ de re pōt sic itelligi sine repugnātia intellectuū: q̄ si sic itelligat̄ nō est repugnātia itellectuū. Ad q̄dda argumētū supi⁹ factū. s. itētio cui inest necessario iest. Dico ꝙ illud ꝯcludit ꝙ accn̄s nec̄io inest ut nec̄io determinat iherētiā nō iherēs. Q̄ō. XXXV.

Queritur Utrū ꝓpriūm ꝛ accn̄s possint dici de aliquo eodem?

Q̄ꝫ sic videt̄ de oib⁹ ꝓprijs q̄litatib⁹ elemētoꝝ: q̄ quelibet istarū ꝯseq̄tur formā elemēti igit̄ est ꝓpriū respectu elemētoꝝ: ꝛ accn̄tia sunt in mixtis ut manifestū est: nec pōt dici ꝙ equoce sunt in his ꝛ in illis: quia hec ꝛ illa sunt compabilia ꝓm talē quantitatē ut patet per Ar. 2° meta. ubi dicit̄: puta ignis calidissimus est. etenim alijs cā hic caloris. Silr̄ ista ꝓpō quā intendit ibi per illā lr̄am nō hēt v̄itatē nisi in vniuocis. Iteꝫ lux in corpe luminoso ꝛ medio est vniuocuꝫ: q̄ utriq; est act⁹ lucidi inq̄ꝫtū lucidū: sed in corpe luminoso est ꝓpriū: in medio accn̄s: igit̄ ꝛc̄. ꝓmū patet q̄ seq̄tur immediate formā corpis luminosi: vn̄ ad diūsitatē forme ꝯseq̄tur diuersitas lucis: ut patet in corpib⁹ supcelestibus: minor patet q̄ adest ꝛ abest ꝑter ꝛc̄. Ad oppoᵐ

[Margin notes, left: "dione 2ª" (beside "Scd̄o mō in diffinitiōe ul̄is"); handwritten: "et nō in est idest"; "q' est". Right: "t.c.28 ꝛ ide"; "c. de r̄one"; "t.c.4."]

ꝓprium ⁊ accñs sunt due intentiones opposite: oppo sita non pñt eidem inesse.

Ad q̄onem dicit̄ ꝙ que sunt opposita respectu eiusdē nō insunt eidē. iō idez nō est ꝓpriū ⁊ accidēs respectu eiusdē: qꝛ si sunt opposita: nō est tñ inconueniēs respectu diuersoꝝ: sicut idē habet rōnē gñis ⁊ spēi respectu diuersoꝝ. ¶ Cōtra. si respectu alicuius est ꝓpriū respectu illius non est accñs: qꝛ tūc illi ieēt per se ⁊ nō per se. nec est accñs alteri. ꝓbat̄: qꝛ si sic: ergo ṗmo nō infuit ↄuertibilr̄: ergo nō fuit ꝓpriū respectu ṗmi. ideo dicēdū ꝙ ipossibile est istas duas itētiones ꝓpriū ⁊ accñs eidē rei ṗme intētionis applicari respectu eiusdē uel diuersoꝝ: qꝛ qđ alicui est ꝓpriū illi nō est accñs: nec alicui alij: qꝛ ↄuertit̄ cuz eo cui⁹ est ꝓpriū ⁊ ita alij nō iest. ¶ Ad ṗmū argumētum dici pōt ꝙ nulla q̄litas actiua siue passiua est ꝓpriū alicui elemēto ut hic dicimus ꝓpriū accñs per se ↄsequēs formā spēi: qꝛ alteratio in illis q̄litatib⁹ ṗcedit gñationē ⁊ corruptionē forme subalis ut manifestū est: eo ꝙ agēs in elemētum suas iducit q̄litates adhuc manēte forma subali elemēti corrūpēdi: qꝛ illa manent in tota trāsmutatione: ergo illa pōt manē sub opposito siue ↄ̄rio q̄litatis que ponit̄ sibi ꝓpria: sed hoc est ↄtra rōnē ꝓprij. Uel pōt dici ꝙ lꝫ semp ineēnt huiusmodi accidētia elemētis ⁊ nec̄io: nō tñ ↄsequunt̄ formā spēi sꝫ magis mām: qꝛ sunt ṗncipia actionis ⁊ passionis que nō sunt ṗmo spēi sed iduidui: per Aꝛ. ṗmo meta. ⁊ ideo respectu elemētoꝝ pñt dici accñtia iseparabilia cuz quo tñ stat ꝙ eadē spē sint accñtia sepabilia respectu elemētatoꝝ sicut nigrū respectu corui a quo non separ̄: ⁊ respectu alteri⁹ a quo separat̄. ¶ Ad 2ᵐ pōt dici ꝙ si lux vniuoce sit in corpe luminoso ⁊ medio ⁊ sit aliq̄ q̄litas eadē spē nō tñ eūdē modū eēndi hēt utrobiqꝫ: ↄcretum aūt significat formā ẜm ꝙ est in ẜbo: ⁊ ideo nullū ↄcretū dictū a luce vniuoce iest huic ⁊ illi: qꝛ nec corpus luminosum dicit̄ illuminatū sed lucēs: mediū vō non lucēs sed illuminatū. Nūc aūt iste intētiones ꝓprium ⁊ accñs nō sunt applicabiles reb⁹ ṗme intētionis nisi ut significant̄ in ↄcreto. ideo nihil est vniuocuz hic ⁊ ibi cui attribuunt̄ iste itētiōes ꝓpriū ⁊ accñs. Cōtra hoc: ↄcretū ⁊ abstractū idē significāt: ergo si abstractuz est vniuocū ⁊ ↄcretū. Itē risibilitas respectu hois nō est gen⁹: nec spēs: nec dr̄ia: nec accñs: ergo ꝓpriū. silr̄ albedo respectu hois nō est gen⁹: nec spēs: nec dr̄ia: nec propriū: ergo accñs. Nec est dicē ꝙ nō sunt ulīa: qꝛ ṗdicātur de plurib⁹: ergo iste itētiones pñt applicari aliq̄b⁹ ṗme itētionis ut significant̄ in abstracto: cui⁹ oppositū dictū est. ¶ Ad ṗmū pōt dici ꝙ si ↄcretū sit equocū rōne forme significate ⁊ abstractū erit: tñ si ↄcreta dicant̄ ab eadē forma per diu̇saz hitudinē forme ad ẜbm nō sequit̄ illđ abstractū eē equocū sicut sanū dicit̄ mltiplr̄. s. effectiuū: conseruatiuū uel significatiuū sanitatis: ex diu̇sa hitudine eiusdē forme ad diu̇sa subiecta ⁊ tñ sanitas vniuocū est. ¶ Ad illud qđ obijcit̄ qꝛ idē significāt ↄcretū ⁊c̄. uerū est eadē formā tñ abstractū absolute q̄ȝ ↄcretū ut inheret ẜbo. ¶ Ad 2ᵐ dicit̄ ꝙ risibilitas respectu hois nō est ulē: qꝛ nec risibilitas respectu ei⁹ ṗdicat̄ de plurib⁹. ¶ Sꝫ si arguat̄ absolute de ipsa est genus uel spēs ⁊c̄. Dico ꝙ est spēs respectu huius risibilitatis ⁊ illius: qꝛ respectu istarū ṗdicat̄ de plurib⁹: sic ex alia pte de albedine. cuius signū est qđ Porphy⁹ in oibus modis ꝓprij ⁊ toto caplo de accidente tm̄ exēplificat de concretis.

¶ Expliciunt vniuersalia.

¶ Incipiunt Predicamenta.

Queritur Utrum liber predicamētoꝝ sit de decē uocibus decē ṗma gñia rerum significātib⁹? Qꝛ sic: qꝛ hoc dic̄ Boetius. Itē hic determinat̄ de vniuoco equoco ⁊ denoiatiuo: que tm̄ sunt dr̄ie uocis significātis: qꝛ nulla res nullus etiā ↄcept⁹ est equocus: quia ubi dicit̄ ↄcept⁹ ibi est vniuocatio. ¶ Itē hec oīa diffiniunt̄ per dicunt̄. ¶ Itē in ṗma diuisione dicit̄. eoꝝ que dicunt̄. Silr̄ inferius dicit̄ ꝙ singulū incōplexoꝝ: aut significat subam ⁊c̄. sed dicibile incōplexū significare: est ꝓpriū uocis significātis: ergo illud est subiectū ⁊ ita maxime decē uoces decē gñia reꝝ significātes: qꝛ tm̄ hic de illis agit̄. Itē uel logica est scia realis uel sermocinalis. nō realis manifestū: est ergo sermocinalis. igit̄ quelibet eius ps est de uoce significatiua: ⁊ ita ista ps eius que est ṗma est de uoce significāte ↄceptū simplicē: sicut liber piermenias est de uoce significāte ↄceptū cōpositū. ¶ Ad oppositū. logica est de scđis itētionib⁹ applicatis ṗmis: ergo de uocib⁹ nō est aliq̄ ei⁹ ps. ¶ Itē illud de quo hic agit̄ est per se ps subiecti ↄsiderati in libro piermenias: ⁊ illđ est ps ei⁹ qđ ↄsiderat̄ in libro ṗoꝝ: qđ est sillogism⁹. sed illud oēs suas ꝓprias passiones hēt sibi iherētes (ut manifestū est) nulla uoce exñte nec possibili eē. igit̄ silr̄ enūciatio hēt suas: ergo utrūqꝫ illoꝝ est nāliter ṗus uoce significatiua. Et qđ hic ↄsiderat̄ est nāliter ṗus utroqꝫ istoꝝ: sicut pars integralis toto: ergo qđ hic ṗmo ↄsiderat̄ nāliter est ṗus q̄cūqꝫ uoce significatiua: ergo nō est hic ẜbm uox significatiua: ergo ⁊c̄. ¶ Itē nulla ꝓprietas uocis significatiue hic ostēdit̄ de ea nec in aliq̄ pte logice: ergo ⁊c̄. ¶ Ad ista duo pōt dici ꝙ eē ex tribus terminis est passio sillogismi: ut est in uoce: sicut uerū uel falsuz significare est passio enūciationis ⁊ sic de ceteris passionib⁹ huiusmodi. ¶ Cōtra aut sillus in mēte est sillus: ⁊ enūciatio in mēte est enūciatio: aut nō. ¶ Si sic: ergo hñt passiōes silli ⁊ enūciatiōis absqꝫ h̄ ꝙ ꝓferant̄. ¶ Si nō: ḡ hñs demr̄atiōnē in mēte nō hēt demr̄atiōnē nisi ꝓferat: ⁊ ita nō est sciēs nisi ꝓferat qđ manifeste est falsuz.

Ad q̄onem dici pōt ꝙ iste liber nō est de decē uocib⁹ ut de ṗmo ẜbo: nec aliqua pars logice est de uoce: qꝛ oēs passiōes silli: ⁊ oēs ptes ei⁹ pñt sibi ineē ẜm esse qđ hñt in mente etiā si nō ꝓferant̄: ut iductiue patet: sed est de aliquo ṗore: qđ respectu uocis significatiue tñ habet rōnem significati. ¶ Ad auctoritatē Boetij dici pōt ꝙ itellexit passiuā per actiuā. sic de decē uocib⁹ decē gñia rerū significātibus: idest de decē generib⁹ per decē uoces significatis: ⁊ quo illud sit uex in solutione sequētis q̄onis dicet̄. ¶ Ad 2ᵐ pōt dici ꝙ vniuocū ⁊ denoiatiuū ṗmo sunt dr̄ie ṗdicati: qđ ẜm se iest ↄceptui: nō ṗmo uoci significāti. De equoco aūt determīat pp̄ oppōnē ei⁹ ad vniuocū. uł qꝛ equocū equocatū est ↄcept⁹. lꝫ nō equocuz equocās: uel qꝛ est ↄcept⁹ inq̄ȝtū significat̄. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ ibi ponit dicunt̄ ut ostēdat se nō assignare ueras diffinitiōes istoꝝ equocoꝝ ⁊c̄. que est per gen⁹ ⁊ dr̄iam sꝫ tm̄ per rōnē exṗmētē qđ dr̄ per nomē. ¶ Ad aliđ dico ꝙ in scđa diuisione dic̄ Aꝛ. eoꝝ que sūt. sic igit̄ ex illa nō sequit̄ ẜbm hui⁹ libri eē aliqđ reale: cui per se ↄuenit eē: sic nec hic seq̄tur ẜbm eē uocē cui per se ↄuenit dici: iō dico dicunt̄. i. ↄcipiunt̄: ⁊ sūt in scđa diuisiōe sumit̄ pro eodē sūt ẜz rōnē. ¶ Ad aliđ de icōplexo dico ꝙ illud ↄuenit ↄceptui simplici: uoci vō significatiue ex ↄ̄ti: si ergo ẜbm hic sit icōplexū: magis stat ꝙ sit ↄceptus q̄ȝ uox. ¶ Ad aliud de significat: dico ꝙ sic ad illud nō seq̄tur subiectū hui⁹ libri esse litterā: ut nec vult Boetius. littera tñ inter q̄tuor que numerant̄ in principio

piermenias est tm̃ signum ꝛ nõ signatum. Ita nec sequtur sbm̃ hic esse vocẽ: ex hoc medio: signt: qꝛ illud est nimis cõe mediũ: passio enim signt rem tm̃. vnde stat sbm̃ hic esse ꝯceptũ. ℂ Ad aliud dico ꝙ logica nõ est sciẽtia realis nec ꝫmocinalis: qꝛ nec ꝫmonem nec sermonis passiones ꝯsiderat: nec suũ sbm̃ sub rõne ꝫmonis. imo ꝙ ista diuisio sit insufficiẽs sic ostẽdit. Mediũ inter rem ꝛ ꝫmonẽ uel uocẽ est ꝯcept⁹: ergo sicut est aliq̃ sciẽtia per se de rebus: aliqua per se de uocib⁹ significatiuis: ut grãmatica rethorica que ꝯsiderant passiones uocis. s. inq̃ztũ uocis. s. ꝯgruum ꝛ ornatũ. Ita põt aliqua scia esse per se de ꝯceptu ꝛ hec est logica. vnde per se debet dici sciẽtia rõnalis: nõ tm̃ qꝛ tradit per rõnem sicut quelibet alia scia: sed cũ hoc est de ꝯceptib⁹ formatis ab actu rõnis. ⸿ Si ab aliq̃ dicat logicã esse sciam ꝫmocinalẽ ut videt ex interp̃tatione nois: intelligẽdũ est ꝙ multũ cõuenit cum ꝫmone pp duo. p° qꝛ ꝯcept⁹ est imediatũ signtũ per uocẽ: de quo ꝯceptu est logica. 2° qꝛ passiones ꝯcept⁹ insunt uoci signtiue sicut incõplexũ ꝛ cõplexũ: signre uerũ uel falsum: ut signo per naturã significati. ℂ Ad aliud qd̃ tãgit rñdẽdo ad argumẽta in ꝯtrium facta de trib⁹ termis ꝛ significare uerũ uel falsum: põt dici ꝙ terminus: ul' est idẽ ꝙ uox significãs ꝯceptũ simplicẽ: ꝛ tũc nõ est sillogismus ex trib⁹ terminis nisi plat⁹ ⸿ Uel võs: terminus signt idẽ ꝙ cõcept⁹ simplex: qꝛ trãsmutat a geometria ad logicã ad signdũ indiuisibile in ꝓpositionib⁹: qd̃ põt esse in mente: ꝛ tũc ois sillogismus platus ꝛ nõ plat⁹ est ex trib⁹ terminis. ℂ Silr significare uerũ uel falsũ ꝯuenit enũciationi: sed nõ ut est uox signs ꝯceptũ sed ut ꝯceptus signt rem. ℂ Itẽ hic in cõmeto sup principiũ hui⁹ dicit Boetius ꝙ uoces significatiue: vno modo ꝯsiderant ut iponunt ad signdum. Scdo modo ut eis significãtib⁹ insunt ꝓpetates causate ab intellectu. ꝑmo modo ꝯsiderant in logica. 2° modo in grãmatica. Scdm̃ hoc igit ꝑmum subm̃ logice esset ponẽdũ uocẽ significatiuã. ꝛ sic sbm̃ ꝑmum huius libri est uox significãs ꝯceptũ simplicẽ ꝛ maxime decẽ uoces decem rerũ genera significãtes: qꝛ ad illas oẽs alie reducuntur. ℂ Cõtra hoc: cognito vno correlatiuoꝝ diffinite necesse est cognoscere alterũ per Arist. in p̃dicamẽtis. cap° de relatione ergo si logicus ꝯsiderat uocẽ inquãtum est significatiua rei oportet eum diffinite cognoscẽ rem qd̃ nõ videt ꝯueniens. ℂ Item ois uox significatiua in gñe uocis significãtis est singularis ergo nulli⁹ ad aliã est ordo. ergo non magis alie uoces significatiue ad istas reducuntur q̃z iste ad alias. ℂ Ad ꝑmum istoꝝ põt dici ꝙ uox nõ est ꝑmo signũ rei sed ꝯcept⁹ quẽ oportet logicũ ꝯsiderare. nõ ut ꝑmum subm̃ sed pp cognitionẽ primi sbiecti. ℂ Cõtra: ꝯcept⁹ est ulteri⁹ signũ rei igit adhuc sequit ꝙ oportet rem cognosci. ℂ Istud argumentũ nõ est tm̃ cõtra Boe^m sed etiã cõtra dicẽtes logicam esse de cõceptibus. Et ideo põt dici ꝙ nõ oportet propter vni⁹ relatiui cognitionẽ alteꝝ cogñsci q̃ztũ ad oia que sunt in se sed tantũ q̃ztũ ad illa que insunt ei inquãtũ refert ad aliud: hoc aũt mõ nõ est incõueniens rem cognosci in logica inq̃ztũ est signtũ per ꝯceptum. ℂ Ad 2^m dici põt ꝙ lȝ in gñe uocis non sit aliq̃s ordo iter uoces signtiuas: tm̃ inq̃ztũ signt ꝯceptus inter illas est ordo sicut ois ꝓpositio in genere ꝓpositionum est singularis tamẽ alia est singularis alia vniũsalis ratione conceptus significati ꝛc̃.

Queritur Utrũ iste liber sit de. x. p̃dicamẽtis ut de sbo. ꝙ nõ videt qꝛ scire. est rẽ per cãm cognoscẽ p̃ Arist. ꝑmo posterioꝝ. ergo oẽ scibile habet cãm sed ista decẽ nõ hñt cãm ergo de eis nõ est scia. ꝓbatio minoris qꝛ causa nãliter ꝑus est illo cui⁹ est causa sed istis nihil nãliter est ꝑus cum sint ꝑma. ℂ Item vnius scie est vnũ subm̃: ista decẽ nõ sunt vnũ subm̃: qꝛ nec vnũ diffinibile: cũ ergo hec sciẽtia sit vna nõ erit de istis decẽ ut de sbo. ℂ Item de istis est scia realis nõ ergo logica. ꝯña patet per Arist. 3° de aia. sciẽtie secantur ut res sȝ logica est diuersa ab omni sciẽtia reali. ergo subm̃ eius a subo cuiuslibet sciẽtie realis est diuersũ. ꝓbatio antecedentis. tum qꝛ de istis determinat metaphisicus: ut patet q̃nto ꝛ septimo metaphisice. tum qꝛ ista sunt res prime intẽtionis. ꝓbo qꝛ impossibile est aliq̃d secũde intẽtionis p̃dicari per se de re ꝑme intẽtionis sȝ ista decẽ genera gñalissima p̃dicant per se de reb⁹ prime intẽtionis. Est enĩ hec uera per se: hõ est sba ergo ista sunt ꝑme itẽtiones ergo ois scia de istis est scia realis. ℂ Ad oppositũ est Arist. determinãs hic de decẽ generalissimis. Intitulat silr liber p̃dicamẽtoꝝ.

Ad questionem dicit ꝙ p̃dicamenta dupliciter possunt ꝯsiderari. vno modo inquantũ sunt entia. alio modo inquantum ꝯsiderant a ratione siue inq̃ztum aliqua ꝓprietas ab intellectu causata eis attribuitur. ℂ Primo modo de eis ꝯsiderat metaphisic⁹. subȝ enĩ ei⁹ est ens iquãtũ ens. ℂ Scdo modo hic de eis ꝯsideratur: ostẽduntur enim de eis passiones sibi inherẽtes inq̃ztũ sunt gñalissima ut de substãtia vniuoce p̃dicari ꝛ nõ esse in subiecto: ꝛ videri hoc aliq̃d significare. ℂ Silr de aliis gñibus determinat ꝫm talem rõnem: qꝛ inquantũ talia in suas diuidunt species: ꝛ ille ulterius in alias: ꝛ nihil est sup ea qd̃ descendit in illa per diuisionẽ: patet enim istis inquantũ sunt gñalissima inesse has passiones. s. diuidi in species ꝛ multas habẽ species sbalternas ꝛ nõ habẽ genus supraueniẽs: quare tales ꝓprietates determinant hic. si võ de aliq̃bus aliis que istis gñalissimis isunt inq̃ztũ sunt entia hic determiat: hoc nõ est ꝑncipale ad ꝓpositũ: sȝ ad maiorẽ manifestationẽ istoꝝ q̃ztũ ad p̃dicta itẽtionalia. Sȝ cũ ista decẽ nõ sint vnũ sbm̃ vni⁹ scie realis. s. metaphisice: nisi inq̃ztũ est i istis vnũ ꝑmũ ad qd̃ oia alia attribuunt: ut hẽtur 4° meta^ce. sȝ inq̃ztũ a rõne ꝯsiderant: nullũ est ad qd̃ attribuant: quõ sũt vnũ sbm̃: ꝛ opȝ dicẽ ꝙ maior est vnitas eoꝝ in aliq̃ ꝓpetate ab itellectu cãta q̃z inq̃ztũ sũt entia ꝛ ita cũ hec scia nõ sit vna vnitate analogie: opȝ assignare aliqd̃ itẽtiõale qd̃ sit istis cõe ꝛ p̃^m sbȝ: qꝛ de solo tali p̃ se ꝯsiderat logic⁹. illõ ãt a q̃busdã ponit ens icõplexũ: dicibile: ordiabile in gñe. ⸿ oib⁹ ꝯcessis ꝑus narratis in põne. ℂ Cõtra lȝ ult^m põt argui sic: ens nõ ꝯueit vniuoce oi enti ex̃ aiaȝ: g̃ mlto magis nõ est vniuocũ enti ex̃ aiaȝ ꝛ enti a ꝯsideratiõe itellect⁹ causato: qꝛ illa plus differũt. ergo uel hic accipit ens pro ente ex̃ aiam uel pro ente rõnis: si ꝑmo mõ sequent duo incõueniẽtia. s. ꝙ sbm̃ qd̃ ponit nõ sit vniuocũ. x. p̃dicamẽtis: que hic ꝯsiderant cui⁹ oppositũ sustinere intendit. Scdm̃ ꝙ subm̃ hic sit ens per accñs: qꝛ cõpositum ex re ꝑme intẽtionis ꝛ re scdẽ: que nõ faciũt vnum per se. de ente aũt per accñs nõ est scia per Arist. 6. meta^ce. Si võ pro ente rõnis sequit ꝙ est nugatio qꝛ alia addita icludũt ens, sic sumptũ ꝛ ita est nugatio. ℂ Item aut dicibile itelligit pro significabili per ꝫmonẽ: ꝛ ꝯñsuũ est in solõne q̃onis ꝑcedẽtis illud accidẽ sbo hui⁹ libri. aut dicibile sumit pro p̃dicabili. ꝛ tunc addẽdo incõplexũ: fit nugatio: ꝛ iteꝝ fit nugatio addẽdo: ordinabile in gñe. ꝓbatio ꝑmi qꝛ ꝓpositio nõ p̃dicat: nec aliqd̃ cõplexũ inquãtũ cõplexũ. ꝓbatio scdi: p̃dicabile includit ordinabile in gñe uel ecõuerso qꝛ ex hoc ꝙ aliq̃d est p̃dicabile: ut hic Arist. loq̃t: ordinat ad aliõ sȝ sb ul' sup. ℂ Ad hoc ult^m di ꝙ iđiuidua in gñe sunt ordiabilia nõ tm̃ p̃dicabilia: ꝛ gñalissima dñr p̃dicabilia nõ tm̃ in gñe ordiabilia iõ neutrũ istoꝝ reliquũ icludit ℂ Cõtra tunc ens ordinabile ꝛc̃. nõ conuenit gñalissimis de quib⁹ tm̃ maxime hic agit. ergo illud nõ est sbȝ.

Et ponit pro sbo: tm̄ ens incōplexū uel tm̄ ens dicibi-
le uel tm̄ ens in gn̄e ordinabile. Cōtra qd̄libet est pma
rōnum factarū ꝯtra priorē pōnem ⁊ ꝯtra pmā pōnez
simul ⁊ ꝯtra oēs istas tres: qꝛ quicqd istoꝝ ponat̄ sbm
illud excedit oia decē pdicamēta qd̄ videt̄ incōueniēs
¶ Si etiā ponat̄ tm̄ pdicabile illud idem est ꝙ ulē er-
go idem est subm hui⁹ libri ⁊ Porphyrij qd̄ est incon-
ueniēs. ⁊ excedit decē pdicamēta. Ideo dici pōt ꝙ hic
ꝯsiderat̄ de decē pdicamētis inq̄ztū aliqd a rōne cau-
satū eis attribuit̄: qꝛ aliter nō pn̄t a logico ꝯsiderari: ⁊
illo mō nō hn̄t tm̄ vnitatē analogie: sed etiā vniuocati
onis: ⁊ illud vniuocū istis illo mō est aliqd̄ itētionale
qd̄ est hic pmū sbm: ⁊ illud pōt noiari pdicamētuz uel
gn̄alissimū: qꝛ oēs ꝓprietates que per se de istis deter
minant̄ hic determinant̄ de eis inq̄ztū hn̄t rōnez gn̄a-
lissimi ul' pdicamēti. ¶ Cōtra tunc determinaret̄ hic
de sba q̄ztitate ⁊c̄. tm̄ per accn̄s: qꝛ tm̄ modum sm ꝙ
aliqd eis iest per accn̄s. s. sm aliqd̄ intētionale qꝛ nul-
lum tale pōt eis ineē per se. ¶ Itez nulla passio est hic
ondn̄sa de pdicamēto uel gn̄alissimo sm suā rōnē: ergo il
lud nō est sbm. ¶ Item sbm hic nō ꝯuenit oi cōceptui
formato a pmo actu rōnis sicut sbm libri piermenias
ꝯuenit oi ꝯceptui formato a scd̄o actu rōnis: qd̄ vide-
tur incōueniēs qꝛ silr̄ videt̄ iste liber eē de ꝯceptu sim
plici incōplexo sicut ille de cōplexo. ¶ Item cuz gn̄a-
lissimū uel pdicamētū sub uli ꝯtineat̄ sequit̄ hāc sciaz
libro Porphyrij subalternari: qꝛ sicut sbm ad sbm: ita
scia ad sciam: sꝫ illud videt̄ incōueniēs. ¶ Ad pm illo-
ruz dico ꝙ nō est incōueniēs illa tm̄ per accn̄s a logi-
co ꝯsiderari que metaphisicus per se cōsiderat. ¶ Ad
2m dico ꝙ inq̄ztū aliqd̄ intētionale vniuocū hic demō
strat̄ de sba ⁊ q̄ztitate inq̄ztū hn̄t rōnē gn̄alissimoꝝ: in
tantū illud ondit̄ de pdicamēto siue gn̄alissimo pmo:
ut diuidi in spēs: nō hēre genus supraueniēs: ⁊ vniuo
ce pdicari: qd̄ ondit̄ de suba ⁊ supponit̄ cognitum de
alijs. in hoc enim ꝙ aliqd vniuoce ostēdit̄ de multis
sbis nō pmis: in hoc ondit̄ de pmo sbo. ¶ Ad 3m pōt
dici ꝙ sicut enunciatio est pmū sbm libri piermenias
que nō dr̄ formali pdicatione de oi cōceptu formato a
scd̄o actu rōnis: sed alia reducunt̄ ad ipm ut orō impe
ratiua: sic ois ꝯceptus simplex reducit̄ ad aliqd̄ pdica
mētoꝝ. ¶ Ad 4m pōt dici ꝙ lꝫ subm sit sub subo: non
tn̄ hec sciētia sumit sua pncipia ex illa: ⁊ ideo alterum
deest qd̄ requirit̄ ad subalternationez sciētiaꝝ. ¶ Ad
primū argumētū pncipale dico ꝙ lꝫ istoꝝ in se non sit
causa aliqua: tn̄ respectu suarum passionū hn̄t causam
pcipue respectu passionū intētionaliū: que insunt eis
inquātuz a rōne ꝯsiderant̄. ⁊ cuz dicit̄ istis nihil est na
turaliter pus: veruz est in se: tn̄ rōne inherētie passiōis
intētionalis pōt nāliter eis aliquid esse pus. ¶ Ad 2m
patet ꝙ pmuz subm hic est aliqd vniuocuz istis decem
ut pdicamētum. ¶ Ad 3m patet qꝛ que metaphisicus
per se ꝯsiderat hic per accidens ꝯsiderant̄: qꝛ hic per se
consideratur aliquid intentionale applicabile eis que
metaphisicus per se considerat.

Q ueritur De supposito in dicta solutiōe
s. an aliquid istis gn̄alissimis sit
vniuocuz. ¶ Et primo querit̄ an aliqd̄ predi
catum intētionale sit istis vniuocum. Qd̄ non videt̄:
qꝛ si sic: tunc illud esset pus ⁊ cōmunius istis: ⁊ ita hec
nō essent gn̄alissima ⁊ pma gn̄a qd̄ est cōtra Boetiū.
hi 2to ⁊ sup porph. ¶ Item si aliquid esset eis vniuocuz cum sint diuersa
inter se: essent aliquid idem entia: ergo dr̄ia. ꝯn̄tia pa-
tet per diffinitionē differentiū qnto metaphisice posi-
tam. ꝯn̄s est falsum: qꝛ pdicamēta sunt sm se diuersa ⁊
nō inter se differētia: qꝛ tūc essent spēs. ¶ Item itētio
causat̄ a re igit̄ vnitas intētionis ab vnitate rei sꝫ nul
la res vniuoce ꝯuenit istis ergo nec aliqua intētio. pri
ma ꝓpositio patet. ⌈ Qd̄ enim est in intellectu ⁊ non
est a re est figmētuz cuiusmodi nō est aliqua intentio.
¶ Item nulluz vniuocuz est denoiatiuuz sed pdicamē
tum intētionale tm̄ denoiatiue dicit̄ de istis decē que
sunt res pme intētionis. ergo nullum pdicamētum in
tētionale est istis vniuocuz. ⌈ Probatio maioris. tuz
qꝛ vniuocuz distinguit̄ hic ꝯtra denoiatiuum sicut cō-
tra equocū. tum qꝛ iferius dicit Ar. capo de substātia iuxta pn
qd̄ quedā pdicant̄ sm nomē ⁊ nō sm illius nois ratio
nez: puta ꝯcreta siue denoiatiua. exēplificādo de albo.
¶ Ad oppositū aliqd̄ intētionale dr̄ de istis. x. sm no-
men ⁊ eādem rōnē ergo vniuoce. ꝯn̄tia patet per diffi-
nitiōez vniuocoꝝ. ꝓbatio an̄tis qꝛ suba est genus quā
titas est genus. ¶ Itē substantia pdicat̄ de plurib⁹ spe
cie differētibus in qd. ⁊ quātitas silr̄: quare genus de
istis sm nomē ⁊ diffinitionez pdicat̄. Ita pōt argui de
multis intētionib⁹ inherētibus istis ⁊ sub eis ꝯtentis:
ut spēs homini ⁊ albedini. ¶ Item sola diuersitas in
mā accn̄tali nō diuersificat illud cui⁹ est specie: qꝛ dr̄ia
specifica est dr̄ia formalis: sed intētio applicata rei vni
us gn̄is ⁊ alterius: tm̄ habet dr̄iam penes mām per ac
cidēs: ergo non differt specie ex hoc qd̄ inest istis: ergo
nec tollit̄ ꝓpter illud vniuocatio: qꝛ qd̄ nō tollit vnita
tez sm spēm: nō tollit vniuocationē. pma ꝓpositio pa
tet qꝛ circulus aureus ⁊ circulus eneus non differunt
specie. ⁊ rōne patet qꝛ talis differētia cuz eo cui addit̄
nō facit nisi ens per accidēs qd̄ nō est natum esse spēs
gn̄is. minor patet qꝛ nulla intētio inest rei pme inten
tionis per se ut onsum est pus: sꝫ est sola diuersitas hic
⁊ ibi penes res pme intētionis: ergo tm̄ penes māz ac-
cidentalem.

Ad qōnem dicēdum ꝙ aliqd̄ intentionale
vniuocū pōt applicari reb⁹ oiuz
generuz: qꝛ diuersitas in rebus pme intētionis iter se
nō impedit ipas ab intellectu posse ꝯcipi per eundem
moduz ꝯcipiēdi. Intētiones aūt oēs eis attribuūtur
inq̄ztuz ab intellectu ꝯcipiunt̄. ⁊ ideo intētiones eedē
specie possunt diuersis rebus attribui. ¶ Ad pmuz ar-
gumētuz dici pōt ꝙ sunt pma ⁊ cōmunissima rerū ge-
nera non intentionum. Ad 2m similr̄ dico ꝙ non sunt
differētia quia nō sunt aliquid idem entia idest aliqua
res. Uel aliter ad utrūqꝫ: ꝙ lꝫ sint cōmunissima ⁊ pri-
ma pōt tn̄ aliquid idem inesse oibus illis denoiatiue:
qd̄ non debet dici prius uel cōmunius illis nisi essen-
tialiter de eis diceret̄. ¶ Sic ad scd̄m ꝙ nō sunt essen
tialiter aliquid idez: ideo nō sequit̄ ipsa esse differētia.
hoc quodāmō apparet ubi minus videt̄. s. in accn̄tali-
bus realib⁹: qꝛ albū vnū signs dr̄ de supficie ⁊ de hoie:
que sunt duoꝝ geneꝝ: sꝫ nō est oino silē. accn̄s enīz rea
le tm̄ hēt aliqd vnuz pro ꝓximo sbo ita ꝙ nulli alij in-
est nisi per nām eius. vn̄ aliud tm̄ est ei⁹ sbm per accn̄s
mediāte pmo sbo: sed accn̄s itētionale pōt eque pmo
ineē reb⁹ oiuz geneꝝ ⁊ nulli per aliud. ¶ Ad 3m dico ꝙ
res nō est tota causa itētionis sꝫ tm̄ occasio inq̄ztuz. s.
mouet itellectū ut actu ꝯsideret ⁊ intellect⁹ est pncipa
lis causa: iō mior vnitas sufficit in re q̄z sit vnitas itē-
tionis qꝛ sufficit itellectū ab aliquo extriseco mouerī
ad causandū multa per ꝯsideratiōnē. qb⁹ nō correspō
dēt in existēdo aliq̄ in re simplr̄: sic̄ albedo sigt per mo
dum per se stantis ⁊ per moduz habit⁹ sm qd. utrūqꝫ
eniz attribuit intellect⁹. modū. s. habit⁹ ⁊ per se stātis
simplr̄ sicut hoi. ⁊ utrūqꝫ est simplr̄ nomē sed tn̄ utro-
biqꝫ est aliqd correspōdēs illi modo: sed nō ita uere si-
cut causate intētioni ab intellectu moto ab illo extrī-
seco. Silr̄ intellectus ꝯsiderans rem per illā vnā spēz
pōt millesies reflectere se supra suā opationē ꝯsideran
do: ⁊ quelibet cōsideratio est aliquid nihil habens ex-
trinsecum sibi correspōdens nisi tm̄ pmum obiectum
pro occasione inquātū illud mouet pmo itellectuz ad
cōsiderādum: sed de hoc dictū est in libro Porphyrij.

¶ Ad 4m dico q̄ aliud est dicere aliqd vniuoce predicari de multis ⁊ eē vniuocū pdicatū de multis. denominatiuū enī pmo mō nō est vniuocū. scdo vō mō est: ut ondit rō. vn̄ ocedēda est ɔclusio. s. q̄ nullū pdicatū intētionale est vniuoce pdicatū de reb⁹ pme itētionis: sed aliqd intētionale vniuocū in se: pdicat de istis: sz non vniuoce: sed de hoc magis postea dicet.

q **Ueritur** Utrū ens sit .x. pdicamentis vniuocū. videt q̄ sic p media logicalia. Et hoc sic: in equocis nō est ɔdictio per Ar. in elēcis: sz hic est ɔdictio sor. est ens: sor. nō est ens. ergo ens est vniuocū. ¶ Jtē nullū equiuocū est determiabile per aliqd additū ad aliqd equocatoꝝ: qꝛ qdlibet illoꝝ actu iportat: sz ens per aliquid additū est determiabile ad vnū pdicamtū: ut cū dī ens absolutū uel ens per se ɔhit ad sbam ergo nō est equocū. ¶ Jtē sequit hō est suba ergo hō est ens: qꝛ añs nō pōt eē uerū sine ɔnte: sed in equocis nō est ɔntia g̃ ⁊c̄. ¶ Jtē si ens est equocū ergo aliq̄ mō hec est uera: suba est nō ens: ⁊ seqnt: ergo sba nō est aliqd: qꝛ aliquid nō est coius ente. ⁊ sequit ergo sba est nihil. ergo hoc ɔns aliq̄ mō est uer: qd videt icōueniēs: qꝛ tūc nō peccaret
t.c.26 rō parmenidis in pͦ phisicoꝝ. in hoc q̄ accipit istā nō
⁊.27. ens est nihil: qd videt eē ɔtra Ar. ¶ Jtē pdicari in qd est rō vna ɔueniēs enti: ut dī de oib⁹ istis. ergo illd qd dī de istis est vniuocū qꝛ rō sb qua aliqd dī: nō est magis vna eo qd dī. ¶ Jtē possibile est vniuocū. tum qꝛ hns ɔdictionē. tū qꝛ est ɔns ad necesse quoꝝ utrūqꝫ patet 2ͦ piermenias. sed possibile nō videt coius ente sed min⁹ cōe cū ens diuidat per actū ⁊ potētiā: ergo multo magis ens est vniuocū. ¶ Jtē ois diuisio icipit ab
t.c.14 vno sed ens diuidit in hec decē. 5. meta. ergo est aliqd vnū in istis. ¶ Jtē ois multitudo debet reduci ad vnitatē p auctorē de causis: sed sba ⁊ accñs sunt multa qꝛ
t.c.12 diuisa ut patet per Ar. 10. meta. dicētē q̄ oē ens sufficienter diuidit in idē uel diusum: ergo ista multitudo reducit ad aliqd vnū sz illd nihil videt nisi ens ergo ⁊c̄.
t.c.24 ¶ Jtē sm Ar. 7. phisi. ois cōparatio est sm aliqd vni
⁊ ide uocū: sed sm ens est cōparatio ergo ⁊c̄. pbatio mioris tum qꝛ dicim⁹ q̄ accñs est min⁹ ens ⁊ posteri⁹ ens sba.
t.c.4. tum qꝛ dī 2ͦ meta. vnūqdqꝫ sicut se hēt ad esse sic se hēt ad vitatē. ⁊ ibidē pbant pncipia sempiternoꝝ eē vissima siue maxime uera ex quo sequit q̄ sint maxie entia ergo sm ens est cōparatio. ¶ Jtē vni⁹ scie vnū est sbm vniuocū: sed ens inqꝫtū ens: est metaphisice sbm deter
T.c.j minat Ar. 4. illi⁹ ergo est vniuocū. pbatio maioris:
⁊ ide tū qꝛ de sbo sūt demōstratiōes. in demōstratiōib⁹ autē
T.26 opꝫ esse aliqd cōe vniuocū per Ar. pͦ poste॰ꝝ. ⁊ paruū ifra: in demōstratiōib⁹ nō accidit equocatio: tum qꝛ de sbo opꝫ pcogscē ante demōstrationē qd est: equocū nō hēt qd est qꝛ nec diffinitionē. ¶ Jtē in scdo metaphisi
t.c.4. ce arguit pncipia sempiternoꝝ eē vissima qꝛ sunt cā effect⁹ vniuoci ⁊ vitatis in alijs. tūc sic vitas vniuoce in est causis oib⁹ ⁊ causatis: ergo entitas per Ar. ibidem vnūqdqꝫ sicut se hēt ad eē sic ad vitatē: sed oia uel sunt cāe uel causata ergo oib⁹ est ens vniuocū. ¶ Jtē 4ͦ me
t.c.8. taphi̇ce ponit istud eē pmū pnm. s. nō ɔtingit idē sil' eē
⁊.9. ⁊ nō eē ⁊ certissimū oiū pncipioꝝ. sed si ens eēt equocū esset hoc pncipiū dubiū pp multiplicitatē termioꝝ ergo aliqd aliud certi⁹ eo cui⁹ termini nō eēnt multiplices. hoc est icōueniēs ergo ens nō est equocū. ¶ Jtem vni⁹ potētie cognitiue est vnū obm pmū in gñe: sz ens inqꝫtū ens est obm pmū intellect⁹ per Auic. igit est vniuocū. maior patet iductiōe ⁊ rōne qꝛ potentia cognitiua nata est pfici per se per formā sul per se obi. sed vni⁹ potētie nō sūt per se diuse forme gñe per se pfectiue. ergo eidē potētie cognitiue nō corndēt diusa gñia pro
2ͦ mͤce obo. ¶ Jtē Auic. dicit q̄ ens nec dicit sbam nec accñs sed qui dicit equocū dicit alteꝝ sigtoꝝ: qꝛ equocū nullū itellectū ɔstituit nisi alteri⁹ sigtoꝝ igit ens nō est equocū. ¶ Jtē ens iponit ab vna rōne ut ab actu eēndi ergo sigt vnū. ¶ Ad oppositū est Por⁹ dicēs. sigs oia
entia uocet equoce nūcupabit. ¶ Jtē Ar. in pnͦ pdicametoꝝ singulū icōplexoꝝ aut sigt sbam aut quātitatē ⁊c̄. sed si ens sigret aliqd cōe istis: nullū illoꝝ sigret qꝛ qd sigt supius nō sigt iferius sub ppa rōne. ergo nō esset ens icōplexū: qd est icōueniens ergo ⁊c̄. ¶ Jtē si ens sit vniuocū istis tūc esset genus istoꝝ: ⁊ ita hec nō erūt decē gña pma. sz eēt vnū gñalissimū pmū. ⌈ pbatio pme ɔntie. oē vniuocū dcm̄ de multis dī de illis sb rōne alicui⁹ uli's. alr̄ illa qn que uli'a nō sufficiēter diuiderēt pdicari de multis. sz ens si esset vniuocū: nō posset dici sub rōne spēi spālissime: qꝛ hec nō sunt singularia nec sub rōne diīe qꝛ nullū eoꝝ distinguit. diīa autē est qua differūt a se singla: nec, pprīū nec accñtis: qꝛ ens pdicat in qd per Ar. 4. meta. hec duo nō. igit si sit vni
uocū erit gen⁹ respectu illoꝝ: ⁊ ex hoc ɔnte nō tm̄ seqtur icōueniēs suppositū. s. q̄ illa nō sunt gña pma: sed etiā est ɔtra Ar. 3. meta. qꝛ ens est de itellectu cuiuslibet ⁊ gen⁹ nō est de itellectu diīe ergo ⁊c̄. Silr̄ si hec .x. hīent aliqd vniuocū pdicatū in qd de eis: per illd non distinguerent ut manifestū est: igit q̄ per aliqd supadditū vnūqdqꝫ differt ab alio. qcqd sit illud: sequit hec esse diīa ⁊ nō sm se diusa: qꝛ sunt aliqd idē entia: qd est ɔtra Ar. 4. meta. ¶ Sequit ēt hec spēs esse: qꝛ oē cōpositū hꝫ rōne ex aliq̄ cōi dicto de se in qd ⁊ ex aliquo formali supaddito est, ppe diffinibile per illa. diffinitio aūt ppe soli⁹ speciei est per Ar. 6. top. ¶ Jtē si sit cōe istis cū hec differāt ⁊ nō per ens: quero de addito in hꝫ ⁊ isto aut est ens aut nō ens. si ens: igit ens est de ei⁹ intellectu: ergo addēdo illd enti erit nugatio: ⁊ ens ⁊ illud sūt de itellectu cuiuslibet pdicamēti. ergo in intellectu simplici cuiuslibet pdicamti est nugatio ergo in intellectu cuiuslibet est nugatio. qꝛ in intellectu cuiuslibet icludit aliqd pdicamtoꝝ, etiā in oi diffinitiōe erit nugatio semp resoluēdo usqꝫ ad gen⁹ gñalissimū ponēdo rōnes pro noib⁹ qd Ar. hēt pro icōuenienti. 7. meta. ¶ Hec pbatio est gñalis ad pbādū oēm determinationē faciētē vnū per se cū determiabili esse ex̄ intellectū determiabilis ⁊ ecōuerso de determinatiōe nō faciēte vnū eēntialr̄ est hoc magis manifestū. si illd additū in qlibet pdicamento supra ens sit nō ens: sequnt duo icōueniētia. Primū ē q̄ qdlibet pdicamtū sit nō ens formalr̄: ⁊ ita oia inferiora erūt per se nō entia: qꝛ de oi iferiori pdicat aliqd istoꝝ. ¶ Aliud est qd in itellectu cuiuslibet pdicamēti sit repugnātia ⁊ ita de itellectu cuiuslibet ut pus deductū est. ¶ Jtem Aristo. 8. metaphisice dicit q̄ sicut substantie sepate sunt statim idem q̄ sunt idest nō per formā aliquā aduenientem mā̄c: sic ens est statim aliquod pdicamētorū ergo non per differentiā additā: igitur non est cōe. ¶ Jtē si ens sit vniuocū istis hic erit nugatio: substātia quāta: homo albus ⁊ ulr̄ addēdo accidens subiecto qꝛ aliqd idem includit per se in intellectu utriusqꝫ ergo faciendo resolutionē ponēdo rōnes pro noibus aliquid idē bis diceret ⁊ ita erit nugatio. ¶ Siliter in omni diffinitione erit nugatio ppter idem: quia in utriusqꝫ diffinientis intellectu includitur idem.

Propter hec dicēdum est q̄ ens nō est vniuocū .x. pdicamētis. ⌈ sed quomō se habeat ad hec: dubium est: utrū pdicat equiuoce uel analogice. ¶ Ponit aūt analogia in uoce triplr̄. uel qꝛ significat vnā rōnem primo que existendo diuersimode ɔuenit duobus uel pluribus que dicunt analogata: sicut hoc nomen causa ⁊ hoc nomen pncipiū ⁊ multa alia noia quē distinguunt in 5ͦ metaphisice. signt vnā rōnem pmo: tn̄ illa est in diuersis sm ordinē. ¶ Alio modo ponit analogia in uocibus qꝛ vnum significat

Margin notes (right column): c. d spe; Jdē. ⁊ mͤce. d ⁊. 10. ubi s. t.c.10; 5.8.⁊ 10. mͤc idē h̄ c.j. ⁊ i de; t.c.45; t.c.ul.

per ꝑus per uocē ⁊ reliquū per posterius: cuius causa ponit̄ qꝛ sigr̄e sequit̄ itelligere: qđ igit̄ per ꝑus intelligit̄ alio si significet̄ per eandē uocē per quā ⁊ illđ aliđ per ꝑus significabit. ¶ Tertio modo qꝛ uox vni iponit̄ ꝓprie ⁊ ꝓpter aliquā similitudinē ad illud cui primo iponit̄ ⁊ trāsfert̄ uox ad sigñdū aliud: sic est in secūdo mō equocationis: ubi etiā est quodāmō ordo in sigñdo: qꝛ nunq̄ꝫ uox trāsfert̄ ad sigñdū aliqđ nisi supponat̄ ipāꝫ iposita ee ad sigñduꝫ aliqđ ꝓpe: ⁊ hoc scđꝫ sigt̄ solū ꝑꝑ aliquā silītudinē eiꝰ ad illud cui ꝑmo iponit̄. Uoces analogice ꝑmo mō vident̄ eē apđ logicuꝫ simplr̄ vniuoce: qꝛ genꝰ ꝑm logicū est simplr̄ vniuocū lꝫ rō quā ꝑmo sigt̄ diūsis spēbꝰ ꝑm ordinē conueniat. ¶ In oī eni gñe est vnū ꝑmū qđ est mēsura oium po-
T.c.2 sterioꝝ per Aris. x. metaᶜᵉ. forte tñ non est oino silē de
⁊ ide uocibꝰ sic analogicis ⁊ de gñe respectu spēꝝ: qꝛ lꝫ generis spēs iter se hēant ordinē ꝑm pfectiꝰ ⁊ impfectiꝰ in eēndo: tñ in pticipādo rōnē gñis nō hñt ordinem. qꝛ eque ꝑmo oēs pticipāt nām gñis. nā eque imediate ꝑdicat̄ genus de ꝑmis spēbꝰ ꝯdiuidētibꝰ ipm: tunc nulla est dr̄ia in ꝑmitate iter istas ꝑdicatiōes albedo est color nigredo est color: lꝫ cōparādo albedinē ⁊ nigredinē iter se albedo sit pfectior. Sꝫ in uocibꝰ que ponunt̄ analogice ꝑᵒ mō est ordo iter pticipātia. in pticipādo illud: sicut nō est eque ꝑmo finis cā ⁊ mā: nec forte eque primo ꝯrietas ⁊ ꝯdictio/oppō. Scđus modus analogie supdictꝰ videt̄ ipossibilis: qꝛ ꝯtingit ignorare simplr̄ ꝑus qñ nomē iponit̄ posteriori: qꝛ posterius simplr̄ pōt eē nobis ꝑus ⁊ ita ꝑus itelligi ⁊ ꝑus sigr̄i. ¶ Si ergo scđo uox ista iponat̄ ꝑori simplr̄: māifestū est ꝙ nō significabit̄ per posteriꝰ illud cui ꝑmo iponit̄: qꝛ illud semel significauit ꝑmo igit̄ semꝑ: uox eni post q̄ꝫ iposita est non notat̄ in sigñdo illud cui iponit̄ igit̄ ordo rerū nō ꝯcludit ordinē in sigtiōe uocū. Rō posita ad hoc nō videt̄ ualē qꝛ sigr̄e nō seqt̄ intelligē necīa ꝯñtia: sicut effectꝰ necīā cām: qꝛ aliqđ pōt itelligi ꝑus alio tpe ⁊ nā: nec tñ tūc sigr̄i: nō eni necesse est ut itelligēs uocē iponat ei qđ itelligit: sꝫ adhuc est ad placituꝫ ut iponat uł nō: sꝫ ista ꝓpō: sigr̄e seqt̄ itelligē/itelligēda est: ut illud sine quo nō qꝛ nō pōt aliqđ sigr̄i nisi intelligat̄. sꝫ nec seqt̄ necīo nec quo ad ꝯsilem ordinē in itelligēdo ⁊ sigñdo. ¶ Sꝫ si quō debeat uox poni analogica apud logicū tertius modus videt̄ ꝓbatissimꝰ qꝛ alr̄ nō videt̄ dr̄ia iter ꝑmū modū equocatiōis ⁊ 2ᵐ. nā si uł utrobiq̄ꝫ uox significaret plura eque ꝑmo: uel si in scđo mō sigr̄et tñ illđ cui ꝯuenit ꝓpe: tūc ille modus nō vr̄ eē equocatiōis: qꝛ illa uox eēt simplr̄ vniuoca qꝛ tñ vnū significās: sed q̄lr̄cūq̄ꝫ sit de mō ponendi analogiā: nullus istoꝝ modoꝝ videt̄ cōuenire enti respectu. x. ꝑdicamtoꝝ. ꝙ nō ꝑmꝰ ꝓbāt oēs rōnes ad oppositū. Silr̄ nō vident̄ ista hr̄e ordiēꝫ in pticipādo ens qꝛ de q̄libet ꝑdicat̄ in qđ: per se ꝑmo mō: ⁊ immediate Scđs modus nō est possibilis apđ logicū. Tertiꝰ modus nō est in ꝓposito: qꝛ hoc nom̄ ens nō videt̄ trāsferri a sb̄a ad accñs ꝑꝑ aliquā silītudinē accñtis ad sb̄aꝫ: cū de utroq̄ꝫ ꝑdicet̄ in qđ per Aris. 4. metaphi. ⁊ ita de neutro iproꝑe. Silr̄ accñtia ꝑus sunt in sensu q̄ꝫ suba: igit̄ ⁊ in itellectu: igit̄ possibile est eis iponi nomen significās ipa nō per hitudinē ad sb̄am ⁊ si accñs sigr̄et̄ per hoc nomē ens ut attributū sb̄e: igit̄ sigr̄et̄ sb̄ ꝓpria rōne: qꝛ rō attributi est ꝓpria rō accñtis igit̄ simplr̄ est ens equiuocū sb̄e ⁊ accñti qꝛ utrūq̄ꝫ sigt̄ sb̄ ꝓꝑa rōne.

Propter hoc dicēdū ꝙ hoc nomē ens simplr̄ est equocū ꝑmo mō equocatiōis ad hec. x. gñā ꝑma ꝑcipue ꝑꝑ hoc ultimū qꝛ certū est sb̄aꝫ sigr̄i sb̄ ꝓꝑa rōne ⁊ accñs alio mō qꝛ si sb̄ rōne ꝓpria significet̄ accñs per hoc nomē ens hoc eēt sibi ꝓprium. si sb̄ rōne qua attribuit̄ sb̄e uł sub aliq̄ alia ꝯsili: illa est ꝓꝑa rō accñtis: adhuc seqt̄ utrūq̄ꝫ sigr̄e sb̄ ꝓpria rōne.

¶ Intelligēdū tñ est ꝙ uox apđ logicū simplr̄ equoca est: qꝛ. s. eque ꝑmo iportat multa apđ aūt metaphi. uel nālē: qui nō ꝯsiderāt uocē in sigñdo sꝫ ea que sigñt̄ ꝑꝫ id ꝙ sunt/est analoga: ꝑꝑ illud ꝙ ea que sigñt̄ lꝫ inq̄ꝫtū sigñt̄ nō hēant ordinē: tñ inq̄ꝫtū existūt hñt ordinē
inter se: iđ ens a metaphisico in 4ᵒ metaᶜᵉ ⁊ 7ᵒ. ponit̄ T.c.2
analogū ad sb̄aꝫ ⁊ accñs qꝛ. s. hec que sigñt̄: in eēndo t.c.14
hñt ordinē: sꝫ apđ logicū est simplr̄ equocū qꝛ inq̄ꝫtuꝫ ⁊.15.
sigñt̄ per uocē eque ꝑᵒ sigñt̄. ¶ Ad ꝑᵐ argᵐ ꝑncipale dico ꝙ circa ens nō est ꝯdictio nisi facta distictiōe uel supponēdo ens accipi in affirmatiua ⁊ negatiua pro eodē: ⁊ hoc mō est ꝯdictio in equocis qꝛ tūc sumūtur ut vniuoca: qꝛ tñ pro vno sigto. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ q̄ꝫtū est de vi ꝑmonis nō ꝯhit̄ ens per aliqđ additū nisi equocū possit ꝯhr̄i: tñ ꝑ aliqđ additū pōt fieri uel eē ꝯctio quo ad utētes ut referāt itellectꝰ ad ideꝫ sic noīa ꝓꝑa ꝯhunt̄ per cognoīa supaddita quo ad usuꝫ loquētium nō quo ad sigtionem uocis in se. ¶ Ad 3ᵐ nego oēm ꝯñtiā ab ente ad aliqđ ⁊ ecōuerso nisi ꝑus fcā distictione ⁊ sūpto ente pro illo significato: ⁊ tūc nō est ꝓpe ꝯñtia sb̄a: igit̄ ens: sꝫ illatio eiusdē ex se. ¶ Ad ꝓbationeꝫ ꝯñtie dico ꝙ añs qđ est simplex pōt esse uer ū sine ꝯñte multiplici: nisi ꝯñs sumat̄ in vno sensu qꝛ ipꝫ ut multiplex nec est uerū nec falsum sed distinguēdū. ¶ Ad 4ᵐ dico ꝙ hec est multiplex: sb̄a est nihil: sic hec: sb̄a est nō ens: ⁊ est uera in aliq̄ sensu qꝛ suba est nulla q̄litas uel nō q̄litas: qꝛ aliqđ cuiꝰ negationē iportat nihil: nō videt̄ esse coius q̄ꝫ ens: cum exponat̄ aliqđ. i. aliq̄ res. ⁊ res nō est coius ente. ¶ Ad 5ᵐ patet qꝛ ꝑdicari in qđ de sb̄a ⁊ q̄ꝫtitate inest enti sūpto equoce. nec sequit̄ ꝑdicatū ita eē idē sicut modus ꝑdicādi: ut sepe dictū est qꝛ ad vnitatē spēi modi ꝑdicādi sufficit vnitas ꝓportionis in his qbꝰ inest talis modus. ¶ Ad 6ᵐ dico ꝙ possibile equoce est nom̄ ꝑme itētionis siue ipositiōis: ⁊ scđe. ꝑmo mō sigt̄ potētiā uel ordinē ad actū ⁊ diuidit ens ⁊ est equocū sicut actꝰ in diūsis gñibꝰ. ¶ Scđo mō sigt̄ modū cōpōnis. ⁊ isto mō nō est equocū: ⁊ non est minꝰ cōe ente qđ diuidit̄ in decē ꝑdicamñta ⁊ est vniuocū sicut cetera itētionalia. hoc mō ꝓcedūt ꝓbatiōes de ꝯñtia ⁊ ꝯdictione. hec distinctio potētie pōt hr̄i qnto metaphiᶜᵉ capᵒ de potentia. ¶ Ad 7ᵐ dico ꝙ diuisio icipit a sic vno: q̄li mō vniꝰ est diuisio. diuisio auteꝫ entis in. x. gñā ē diuisio vniꝰ nō gñis: sꝫ uocis in significatiōes: ⁊ ideo icipit sic ab vno. s. vna uoce. ¶ Ad 8ᵐ dico ꝙ oīs multitudo reducit̄ ad vnū qđ nihil sit illiꝰ multitudis sicut multitudo ꝑme cāe ⁊ causatoꝝ nō reducit̄ ad aliqđ vnū ex illā multitudineꝫ: qꝛ sic sequeret̄ aliqđ esse ꝑus ꝑmo: sed tota illa multitudo reducit̄ ad vnū qđ est aliqđ illiꝰ multitudinis cui alia attribuunt̄ ut ad primā cām: ita in ꝓposito multitudo sb̄e ⁊ accñtis reducit̄ ad vnitatē sb̄e nō aūt alicuiꝰ qđ sit ex hanc multitudinem. ¶ Ad aliud de 7ᵒ phisicorum dico ꝙ Aris. itelligit ibi de cōparatiōe que est ꝑm aliquā nām pticipatā ab utroq̄ꝫ extremo ꝑm magis ⁊ minꝰ: qꝛ magis ⁊ minꝰ nō faciūt equocatiōeꝫ: sꝫ talis cōparatio nō est ꝑm ens: sꝫ cōparatio que est ꝑm ordinē aliq̄ꝝ ad inuicē: est eniꝫ accñs minꝰ ens suba. i. in essendo habet ordinē ad sb̄am ⁊ hec cōparatio nō reqrit vniuocatiōeꝫ. ¶ Ad aliđ argᵐ de sb̄o metaphisice dico: ꝙ ad vnitatē scie sufficit vnitas analogie in sb̄o: ut determinat̄ 4ᵒ metaᶜᵉ. s. ꝙ oīa qbꝰ ꝯuenit sb̄m scie hñt per se attributionē ad vnū ꝑmū in eēndo ⁊ cog̃scēdo. ¶ Cū ōndit̄ sb̄m eē necīo vniuocū: dico ꝙ oēs ille auctes ⁊ ꝓbationes ꝓcedūt de sb̄o demōstratiōis: qñ aūt sb̄m scie est analoguꝫ: de illo ꝑm se nō fiūt demr̄atiōes sꝫ de primo ad qđ oīa alia attribuunt̄ qꝛ ad determinādū de multis analogatis sufficit determinare de ꝑmo ad quod oīa alia attribuunt̄: ut dicit̄ in ꝑncipio septimi metaphisice. nec est incōueniēs de sb̄iecto scie ꝑm se nullā

passionē oñdi: qñ est analogū: si tñ passiones oñdant de pmo ad qd alia attribuuntur. ¶ Ad aliud dico q Ar. rō innuit uez eē vniuocū in pncipijs sempiternoruz ⁊ ipsis sempiternis: ⁊ ɔcedo ēt q uez qd cōsequit entitatē rei in se sit vniuocū oibus sbstātijs. ⁊ ens esse vniuocū illis. sʒ ex hoc nō sequit ens eē vniuocū decē gñib⁹: qr oēs sube sunt in vno gñe. ¶ Ad illud aūt qd accipit in argumento q oia sunt cāe ul' causata ⁊ illis ens est vniuocū ergo oib⁹. Dico q causa ⁊ causatum vl'e ⁊ pticulare ⁊ multe h⁹ dñe non tm̄ ɔsequunt ens fm rōnē ei⁹ cōem sʒ in pticulari: ut in eodē gñe ul' in eadem spē: sicut in gñatiōe vniuoca cā ⁊ causatū sūt eiusdem spēi. ¶ Vñ ad formā argumēti dico qd dr de causa ⁊ causato est vniuocū: uez est qñ sunt eiusdez gñis: nō aūt de oi cā ⁊ causato: qr nō est de sba ⁊ accidente. ¶ Ad aliud dico q pn⁹ cogscimus inqztū termios cognoscimus ut dr p⁹ posterioz. ⁊ iō illud pnm pōt eē notissimuz cui⁹ ueritas est notissima cognitis termis. vñ certitudini pncipij nō repugnat multiplicitas terminoz nec est aliqd certi⁹ hūs terminos nō multiplices: qr aliud nō est ita manifestū cognitis terminis. ¶ Ad aliud ɔcedi pōt maior qr pmū obm itellect⁹ pōt vnico actu intelligēdi itelligi qd nō cōtingit de equoco qr in equoco nullus ɔcept⁹ est idē sʒ sola uox. ¶ Ad miorez dico q pmū obm itellect⁹ est sba qr ut dicit Ar. in pn
t.c.4. cipio 7' meta^cc. sba est pmū oium entiuz cognitiōe. qd nō itelligit de pͦritate tpis sed nāe. s. q cognitio eius est pfectissima. ¶ Ad auctem Auic⁹ pōt ɔcedi uera sic qd accipit ens pro vno significato qd est pmū. s. suba. Vel dr forte q duplex est rō a qua hoc nomē sba iponit. s. sbsistēdi ⁊ sbstādi. ens aūt iponit ab actu eēndi: sʒ actus eēndi videt rō simplicioꝛ qz act⁹ sbstādi: ⁊ iō ens pmū occurrit itellectui quo ad rōnē a qua est nominis ipō qr est simplicissima: sʒ quo ad eēntiā sigtam suba itelligit qñ ens pmo intelligit: hoc patet in alijs noib⁹ synonimis: qr illā eēntiā eandē sigñt: tñ iponuntur a diūsa rōne sicut lapis ⁊ petra: ⁊ qñ itelligit essentia sigta per vnū itelligit essentia sigta per aliud qr eadem est sʒ nō opʒ ea cointelligi qztū ad rōnes a qb⁹ est ipō noiuz. ¶ Ad aliud qui dicit ens nō dicit subam nec accñs: si illud est uez tātū itelligit qztū ad rōnes a qbus noia iponunt nō aūt quo ad eēntias significatas. ¶ Ad aliud dico q illa rō a qua iponit ens nō est vna sʒ equoca in diuersis sicut ⁊ ens. ¶ Cōtra rō entis nō est eadē rōni sbe per pus dicta. neqz rōni a qua iponit nomē accñtis sʒ simplicioꝛ utraqz igit cū in utraqz includat: utraqz hēt illā cū illo addito: ergo illud est cōe utriqz. ¶ Dici pōt q rō eēndi est simplicioꝛ rōne substādi ⁊ equoce sumpta est simplicioꝛ rōne accidēdi: ⁊ ita equoce sumpta ɔuenit vni ⁊ alteri: ⁊ ita pōt eē equocū illis: lʒ neutri sit oino idē sed simplici⁹ utroqz: qr nō est vniuoce sumptū simplici⁹ utroqz. ¶ Cōtra rñsionē datā ad argumētū antepenultimū. s. de obo intellect⁹: arguit sic. Nihil cogscit ab aliqua vtute nisi qd pticipat rōnē pmi obi illi⁹ vtutis. si igit suba sit pmuz obm itellect⁹ cuz accñs nō sit suba nō per se itelligeret qd est manifeste falsuz: qr accñs est per se sensibile igit itelligibile. maioꝛ patet: qr nihil per se videt nisi coloratū ul' lux: nihil per se audit nisi sonus ⁊ sic de ceteris. Pōt dici q nō oportet oē per se cogscibile ab aliqua vtute suscipe pdicationē pmi obi illi⁹ vtutis in recto: sʒ sufficit q hēat per se hitudinē inqztū cogscit: ad pri
t.c.63 muz obm illi⁹ vtutis: sensibilia eniʒ coia per Ar. 2. de
⁊ ide aia. sunt per se sensibilia ab oib⁹ ul' pluribus sensib⁹: nec tñ ppriū obm alicui⁹ sensus pdicat de eis in recto: qr nūs ⁊ figura nō est coloꝛ ul' sonus. Sʒ iō per se sentiuntur qr hñt per se hitudinē ⁊ attributionē inqztuz cogscunt ad ppria sensibilia: qr faciūt diūsitatē in mō sentiēdi: ⁊ imutādi sensus a sensibili pprio sic accñtia in quātū cogscunt ab itellectu: hūt per se attributionez ad sbaz: lʒ nō sint sbe ideo stat q per se intelligant.

¶ Equoca dñr: qrū solū nomē cōe est: fm vo illud nomen rō substātie diūsa: ut aial homo: ⁊ qd pinguit in predicamentis. c. j.

Uerit q de diffōne equocoz an sit ɔueniēter data hec. s. equiuoca dñr quoz solū nom̄ cōe est. Rō aūt sbe est diuersa. q nō videt pmo ex pte diffiniti qr est ɔcretuz ⁊ illd nō habet diffinitionem qr nec gen⁹ per Ar. in 3⁰ top. igitur ⁊c̄. c.j. ¶ Itē plurale nihil aliō est qz singlare geminatū per Priscianū igit equoca nō est aliō qz equocuz ⁊ equocū: sʒ totū copulatū nō est vnū diffinibile g nec illud in plrali nūo: patet qr totū copulatū nō est vnū qr copulatio vult poni iter diūsa sic pōt argui gñalr nullā diffinitiōez datā de aliq in plrali eē ɔueniētē. ¶ Itē hic nō ponunt gen⁹ ⁊ dña ergo nō est diffinitio. ɔñtia patet per Ar. 6. top. ⁊ Boetiū lib⁰ diuisionū. ¶ Itez c.4.
ɔtra pticulas singulas arguit. pmo sic si equoca dicuntur igit sūt uoces: qr uocis est dici per se sʒ uoces sunt noia ergo nō sūt quoz sūt noia ergo pma pticula ⁊ secūda. s. quoz ⁊c̄. repugnāt. ¶ Itē si solū nom̄ est cōe g nihil aliud: hoc segtur ex itellectu exclusiōis ergo supfluit postea addē ⁊ rō sbe est diūsa. ¶ Item equoca nō diffiniunt ergo nō hñt rōnē sbe. i. diffinitionē essentialē igit nec est eoz sbe rō eadē nec diūsa: qr nulla ⁊ hoc fm illud nomē fm q sūt equoca: cui⁹ tñ oppositū ponit in diffinitiōe. ¶ Itē ɔtra exēplū si aial equoce ɔueniat hoi picto ⁊ hoi uero pari rōne nomē qdlibet erit equocū uere nāe ⁊ ei⁹ silitudini: ⁊ ita ois ppositio distiguēda ⁊ nulla uera simplr. Silr hic videtur eē fallacia fm qd ⁊ simplr hō pict⁹ ergo hō ⁊ non equocationis. ¶ Itez hō ut de eo dr itentio spēi: ⁊ ut dr de supposito solū hēt nomē cōe ⁊ nō est equocū: igit ⁊c̄. probatio pme ppositiōis ponēdo diffinitiōem pro noie alr est falsa qr aial rōnale nō est spēs sed diffinitio: spēs āt ⁊ diffinitio sunt opposite itētiones ergo ⁊c̄. pbatio scde ppositiōis si eēt equocū tūc: hic hō est spēs: soꝛ. est hō: ergo ⁊c̄. nō eēt fallacia figure. d. nec accñtis qrū utrūqz est falsuz. ɔñtia patet: qr ubi est actualis multiplicitas sbi rōne illi⁹ eiusdē nō est fantastica multiplicitas. sic eni idē uere significaret multa ⁊ tātū appareret qd est dicē icōpossibilia. ¶ Silr in fallacia accñtis termin⁹ uariat⁹ est vnus fm sigtionē qr loci ex dictionē nō peccant ɔtra ɔdictionē ⁊ alr nō eēt accñs loc⁹ aptissim⁹ ad decipiēdū iter locos sophisticos ex dictionē: ergo nō sunt in eodē palogismo rōne eiusdē: equocatio ⁊ figura dictiōis: nec equiuocatio ⁊ fallacia accñtis ⁊c̄. igit nō ⁊ equocatio. ¶ Ad oppositum est Ar.

Ad qōnem dicendū q ista notificatio satis ɔueniēter dat de equocis equocatis ubi itelligēdū est q equocatio dicta actiue dicit hitudinē vni⁹ in rōne sigtoz: ⁊ passiue ecōuso: ⁊ ita equocū icludit duplicē rōnē ⁊ actiue sūptuz ⁊ passiue. s. hitudinē ad equocās: que relatio est supponis: ⁊ hitudinē ad aliō equocatū que relatio est eqpantie. nō eni dr celeste sydus equocatū ad canis nisi per respectum ad aial latrabile que duo sunt equocata. hec duplex relatio patet resoluēdo nomē equocatū. i. equocatū. rōne p⁹ ptis dr ad aliō q est eque cū eo. rōne scde dr ad uocās: pp g relōnē eqperantie dat notificatio in plali sic cetera h⁹ relatia diffiniunt in 5⁰ me^cc silia dissilia ɔtra t.ñ hñ
ria ⁊c̄. ¶ Propter relōnē aliā ponit correlatiuū diffi te.c.
niti in hitudine qua dr ad ipm. quoz ut significatorū soluz nomē cōe est ut signuz ⁊ per sequēs. i. ⁊ rō sbe est diuersa ponit dña equocatoz: ⁊ non sumit ibi rō pro diffinitione ex gñe ⁊ dña. qr pma gña que nō hūt rōnem talem sunt equoca in hoc noie ens: sed rō sube. i.

eēntialis itellectus est diuersus: ꝛ qꝛ equocata in vno
noie pñt in alio vniuocari ꝛ ibi hēre rōnē eandē: iō ad
iungit̄ ẜm illud nomē. i. essentialis itellect⁹ equocato-
rum est diuersus inq̄ztuꝫ de eis dī equocans lꝫ in alio
vniuocāte sit essentialis itellect⁹ eoꝝ idem. Si aūt dī-
cat̄ ꝙ dicunt̄: ponit̄ pro ꝯcipiunt̄. i. sunt cōceptus ꝛ ꝙ
cōceptus sit de essentia equocatoꝝ pōt dici ꝙ est uera
diffinitio ꝛ per illā ꝑmā pticulā dicunt̄: ponit̄ genus
per reliquas correlatiuū diffiniti ꝛ differētia. ¶ Ad ꝑ
mū argumētū dico ꝙ ꝯcretuꝫ hēt genus ꝛ dr̄ias respe
ctu quoꝝ est qd: lꝫ respectu sb̄e sit denoiatiuū ꝛ cōcre
tum qꝛ in oi gn̄e est repire/qd. per Arẜ. ꝛ sic per illa sui
gn̄is pōt diffiniri. uel pōt dici ꝙ est notificatio: ꝛ cōce-
ptus qui itelligit̄ per dicunt̄ nō est de eēntia equocati
sed subm ei⁹. ¶ Ad 2ᵐ dici pōt ꝙ oia relatiua eq̄perā-
tie. ꝯueniēter diffiniunt̄ in plurali ut patet in. 5. meta.
Ubi multa h⁹ᵒ relatiua diffiniuntur ꝛ oia in plurali qꝛ
sic eoꝝ itellectus est magis finitus inq̄ztuꝫ denomiat
utrūqꝫ extremū. Qd̄ aūt dicit Priscianus de plurali
intelligēdum est: quo ad nām ꝯstructionis nō quo ad
vnitatē forme significate. ¶ Ad 3ᵐ ꝯcedēduꝫ est ꝙ nō
sit uera diffinitio. ¶ Uel potest dici ꝙ in diffinitione
accn̄tis ꝯcreti ꝑmo debet poni sbm ut hic nomen est
uox: sic est in ꝓpō. ¶ Ad 4ᵐ dico ꝙ diffinitio datur de
equocatis ꝛ nō sequit̄ illa dicunt̄ igit̄ sunt uoces: con
cept⁹ enim dī ꝛ per uocē: vn̄ si duo per diuersas uoces
exꝑmāt eundē ꝯceptuꝫ: dicemus ꝙ idem dicūt. uel ex-
ponat̄ dicunt̄. i. ꝯcipiunt̄. ¶ Ad 5ᵐ pōt dici ꝙ ex hoc
solū noīn cōe est nō sequit̄ igit̄ rō sub̄e est diūsa qꝛ ꝛ si
sequit̄ nō esse rōnē sub̄e cōem nō tn̄ diuersam rōnē sb̄e
Uel aliter lꝫ sequeret̄ pōt dici ꝙ solū refert̄ ad equiuo
cans ad qd̄ diffinitū refert̄ ẜm relationē suppōnis. ꝛ
sequēs. s. rō sub̄e ēst diuersa refert̄ ad equocata in se. ꝛ
ita nō ptinet ad idem. Aliter dicēdū magis ad ꝓposi-
tū ꝙ equocata hn̄t rōnē diuersam ẜm nomē equocās
i. inq̄ztuꝫ equocant̄ in illo: sed equocātia nō habēt ali-
quā rōnē. ¶ Ad 6ᵐ dī ꝙ hec intētio equoca ut sumit̄
pro equocatis vniuoca est: ꝛ ita diffiniri pōt: lꝫ illa qui
bus inest hec itētio nō sunt vniuoca nec diffinibilia si-
cut hec itētio: gn̄alissimū: est diffinibilis ꝛ diffinitur a
c. d spe Porphyrio lꝫ sb̄a uel aliud cui inest hec itētio nō diffi
niat̄. ¶ Ad 7ᵐ pōt dici ꝙ nō itelligit hoc nomē aial:
esse equocū ad hoieꝫ ueꝝ ꝛ pictū: sed si esset manifestū
eēt ibi ꝙ solū nomen eēt cōe ꝛ nulla rō: sicut coiter de
exēplis nō multū curat nisi ꝙ sint uera ut sūt ad ꝓposi
tū: hꝫ est ꝙ ars sua sit uera in eis. ¶ Ad ultᵐ pōt dici ꝙ
termin⁹ nō est equocus ad diuersas acceptiōes qꝛ nō
siḡt nec ꝯsiḡt illas: neqꝫ est simpl'r vniuocū ut sumit̄ sb
illis qꝛ nulla est rō hoīs vna ẜm quā uere ꝑdicat̄ de eo
spēs ẜm quā ipse ꝑdicat̄ de sorte. Cōtra hoc: oē ꝑdica-
tū est vniuocū uel equocū uel denoiatiuū: sed hō nō ꝑ-
dicat̄ de itētiōe ꝛ supposito vniuoce nec equoce per se
igit̄ denoiatiue: qd̄ falsuꝫ est: qꝛ ꝑdicat̄ in qd de suppo
sito. ¶ Ad hoc dici pōt ꝙ qd̄cūqꝫ ꝑdicatuꝫ de aliquo
vno est respectu ei⁹ vniuocū: uel equocū: uel denomia
tiuuꝫ. sꝫ nō qd̄cūqꝫ ꝑdicatū de multis est respectu mul
torū aliq̄ istoꝝ triū modoꝝ se hn̄s: Sꝫ respectu vnius
vno mō ꝛ respectu alteri⁹ alio mō: ut coloratū ꝑdicat̄
de corpe ꝛ albo: nō vno mō sꝫ de albo vniuoce ꝛ in qd
ꝛ de corpe denoiatiue: sic qd̄libet nomē ꝑtur de suppo
sito/vniuoce: de intētione vō nullo dictoꝝ modoꝝ qꝛ
est predicatio per accidens uel saltem reducit̄ ad pre-
dicationem denominatiuam.

¶ Uniuoca vō dicuntur quorum nomen
commune est: ꝛ ẜm illud nomen eadem
substātie ratio ꝛc̄. ca. j.

Queritur De diffinitiōe vniuocorū
an sit ꝯueniens hec. s. vni-
uoca sunt quoꝝ nomē cōmune est ꝛ ratio sub̄e eadem
ẜm illud nomē. ¶ Uidet̄ ꝙ nō ꝛ pōt argui per tria ꝑ-
ma argumēta facta ad ꝑcedentē qōnē: ꝛ ꝯsil'r soluunt̄
sicut ibi sunt soluta. Item albū ꝑdicat̄ de homie ꝛ de
equo ẜm eandē rōneꝫ: aliter eniꝫ eēt equocū ꝛ tn̄ non
est vniuocū ꝑdicatū respectu istoꝝ qꝛ est denoiatiuū.
¶ Sil'r arguit̄ de oi ꝑdicato denoiatiuo ꝛ maxime de
intētionib⁹. qꝛ hoc ꝑdicatū genus dī ẜm eandē rōneꝫ
de sb̄a ꝛ q̄ztitate ꝛ tn̄ nō est vniuocū qꝛ est denoiatiuū
ꝛ vniuocū de ꝛ denoiatiuū sunt oppositi modi ꝑdicā
di: sicut vniuocuꝫ ꝛ equocuꝫ. Itē oia equoca hn̄t idem
nomē. s. hoc nomē equoca ꝛ eandē rōnē sb̄e. i. eēntialē
ẜm illud nomē. s. rōnē equocoꝝ: igit̄ si dicta diffinitio
eēt ꝯueniēs oia equoca eēnt vniuoca qd̄ falsum est: qꝛ
oppositū ꝑdicat̄ de opposito. Itē quoꝝ sb̄a. i. rō essen-
tialis est eadē ipa sunt eadē eēntial'r sꝫ vniuoca vniuo
cata hn̄t eādeꝫ rōnē sb̄e vniuocātis: ergo oia vniuoca
essent eadem essential'r qd̄ falsum est qꝛ sic homo ꝛ asi
nus essent idem essentialiter. ¶ Ad oppositū est Arẜ.

Dicendum ꝙ est notificatio ꝯueniens ꝛ po
test cōuenienter intelligi de vni
uocatis sic: vniuoca sunt quoꝝ non ut significatoꝝ est
nomē vniuocātis cōmune qꝛ illud nomē nō significat
aliqd̄ vniuocatoꝝ sed quoꝝ ut ꝯtentoꝝ sub vniuocā
te est nomē vniuocātis cōmune ꝛ ratio sb̄e vniuocato
rū eadē ẜm illd̄ nomē vniuocās ꝛ tūc nullū nomē vni
uocū vniuocās est denoiatiuū: respectu eiusdeꝫ qa de-
noiatiui rō: nō est rō sb̄alis denoiatoꝝ. Sil'r pōt itelli-
gi de vniuocātib⁹ sic: vniuocātia sūt quoꝝ nomē ut ꝑs
tori⁹ cōe est vniuocatis: ꝛ rō sub̄e vniuocātis eadē vni
uocatis ẜm illud nomē: nō aūt potuit diffinitio equi-
uocoꝝ itelligi de equocātib⁹: qꝛ illoꝝ nō est nomē cuꝫ
nihil sit equocās nisi sola uox. Sil'r nō hn̄t aliquā dif
finitionē ergo nec diūsaꝫ nec eandē: sed neutrū istorū
impedit hāc diffinitionē itelligi de vniuocātib⁹: qꝛ ꝛ
istoꝝ est nomē: qꝛ nō solū nomē vniuocat ꝛ ista habēt
eādē rōnē sb̄e. ¶ Arẜ. tn̄ magis videt̄ intelligē de vni
uocatis: dicit eni ut aial hō atqꝫ bos: cōi eni noie utra
qꝫ aialia nūcupant̄: qd̄ manifestū est dici de vniuoca-
tis ꝛ sb̄dit de rōne eadeꝫ: siqs assignet utriusqꝫ rōnem
qd utrūqꝫ sit in eo ꝙ sunt aialia eādē assiḡbit utriusqꝫ
rōnē qd̄ sil'r manifeste refert̄ ad vniuocata. ¶ Ad ꝑᵐ
argᵐ dī ꝙ nullū denoiatiuū hēt rōnē sb̄e respectu illi⁹
respectu cui⁹ est denoiatiuū lꝫ in suo genē possit hēre rō
nē sb̄e: ꝛ ideo nullū denoiatiuū ꝑdicat̄ ẜm eādē rōneꝫ.
¶ Cōtra hoc: denoiatiuū nō recipit magis ꝛ min⁹ nisi
respectu sbi respectu cui⁹ est denoiatiuuꝫ. Sꝫ Arẜ. i. 3. c. 9.
top. Ad ꝯcludēdū accn̄s de aliq̄ ẜm magis ꝛ min⁹ do-
cet ꝯsiderare diffinitiōeꝫ accn̄tis qd̄ magis suscipiat ꝓ
positi. i. accn̄tis rōnem ut albi⁹ qd̄ est coloratū magis
disgregatiuū visus/ergo denoiatiuū respectu illi⁹ respe
ctu cui⁹ est denoiatiuū hꝫ rōnē sb̄e. ꝓbatio ꝑᵉ ꝓpōnis
Por. capᵒ de dr̄ia dicit: esse aūt vnicuiqꝫ vnū ꝛ idē est
neqꝫ suscipiēs itētionē neqꝫ remissiōeꝫ: hoc est essentia
cuiuslibet ꝯsistit in indiuisibili: illā eni ꝓpōnē adducit
ad ꝓbādū dr̄iaꝫ nō suscipe magis ꝛ min⁹ respectu cui⁹
est per se dr̄ia ergo denoiatiuū in suo genē inquātū est
qd in se ex suo gn̄e ꝛ sua dr̄ia nō recipit magis ꝛ min⁹
igit̄ tm̄ in cōpōne ad obm qd̄ denoiat. Pōt dici aliter
ad ꝑᵐ argᵐ ꝙ hō ꝛ equus nō sunt vniuocata sb albo
nec q̄cūqꝫ alia sb aliq̄ ꝑdicato denoiatiuo. qꝛ vniuoca
sūt quoꝝ est noīn cōe ꝛ rō sb̄e vniuocātis eadē que rō
est ēt eis sb̄e rō lꝫ nō ꝓꝑa. rō āt albi uel cuiusqꝫ denoia-
tiui nō est rō sb̄e denoiatiuoꝝ. Sꝫ qꝛ rō sic est de deno-
minatiuo: qd̄ ꝑdicat̄ ẜm idē nomē ꝛ eādeꝫ rōnē sb̄e de
noiantis. Iō dicēdū ꝙ diffinitio de vniuocātib⁹ sic dꝫ
itelligi: ꝛ rō sb̄e eadē que rō ē eēntial'r vniuocati: ꝙ nō
est ueꝝ de denoiatiuo. nā ẜm Arẜ. iferi⁹ cᵒ de sb̄a. albū
ꝑdicat̄ de corpe: rōnē vō albi ꝑdicari de illo ipossibile

est:qđ est intelligẽduz ita ꝙ illa rõ sit rõ corpis. ¶ Ad
2ᵐ argᵐ põt dici duplr. Uno mõ ꝯcedendo ꝯclusionez
ꝙ oia equiuoca sunt vniuoca nec ꝑdicaẽ oppositũ de
opposito nisi forte in respectiuis. Uel aliter dr ꝙ nõ
seqtur:equoca hñt hoc nomẽ cõe equocũ ⁊ rõnẽ sbalẽ
huiꝰ eãdẽ:igiẽ hñt idẽ nomẽ ⁊ eãdez rõnẽ ꝫ est fallacia
ẜm qd ⁊ simplr:qꝛ hñe hãc rõnez eãdẽ est simplr hñe di
uersam rõnez ⁊ ẜm qd eãdem:sicut ꝯuenire in dria est
ꝯuenire ẜm quid ⁊ differre simpliciter. ¶ Ad 3ᵐ dico
ꝙ quoꝝ est ratio substãtie ꝓpria ⁊ cõpleta eadem ipsa
sunt eadez:sed vniuocatoꝝ nõ est ratio eadez ꝓpa:lꝫ ra
tio vniuocãtis sit eadẽ eis qꝛ nulli vniuocato est ꝓpa.

¶ Ut animal homo atqꝫ bos. Communi
enim noie utraqꝫ animalia nuncupantur
⁊ est substantie ratio eadem ⁊c̃. ca. eo.

q **Ueritur** de exẽplo qđ Ar. ponit ad
manifestãdũ rõnẽ vniuoco
rũ ut aial hõ atqꝫ bos. utrũ genus sit vniuocũ
t.c.24 spẽbꝰ. Qđ nõ vr qꝛ per Ar. 7. phisi. ẜm vniuocuz põt
fieri cõparatio:sed ẜm genꝰ nõ fit cõparatio ẜm ipz ibi
t.c.31 dẽ:ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ si genꝰ eẽt vniuocũ tãta esset vnitas
t.c.12 gñis qñta spẽi ꝯñs est falsũ per Ar. 5. meta. caᵒ de vno
qui dicit ꝙ vnũ spẽ ifert vnuz genẽ ⁊ nõ ecõuerso:igiẽ
añs falsũ:ꝓbatio ꝯñtie. spẽs nõ est vnũ in exñdo:ꝫ tot
quot supposita:qꝛ nõ existit nisi in suppositis:ꝫ tm̃ est
vnũ ẜm diffinitiõem ⁊ vnũ obm intellectꝰ:sed utrãqꝫ
vnitatem hẽt genꝰ dato ꝙ sit vniuocuz:igiẽ ⁊c̃. ¶ Itẽ
qđ est vniuocũ in multis nõ est ẜm se diuisuz in illis:ꝫ
genꝰ est ẜm se diuisuz in diuisis spẽbꝰ ⁊ nõ ẜm accñs per
t.ñ hñ Ar. 5. meta. cap. diuersa autẽ spẽ ẜm se igiẽ maior pa-
te.co. tet:qꝛ tũc ẜm idẽ esset genus vnũ ⁊ multũ in speciebꝰ.
¶ Itẽ genꝰ ꝑdicatũ de qñcũqꝫ spẽ ꝑdicat illud totũ qđ
illa spẽs:igiẽ sicut nulla spẽs est vniuoca diuisis spẽbꝰ:
t.c.43 ita nec genꝰ. Et ꝯfirmaẽ per Ar. 7. meta. genus nihil
est ꝑter spẽs:aut si est:est ut mã:igiẽ nõ ꝑdicat aliud ab
illis. ¶ Ad oppositũz est Ar. Itẽ alr nõ poneret genꝰ
in diffinitiõe alicuiꝰ spẽi:sicut nec equocũ poniẽ in dif-
c.4. finitiõe equocoꝝ:cum dicat Ar. 6. top. ⁊ 7. meta. in
omni diffinitione ponẽdum est genus. ¶ Item in eq-
t.c.43 uocis nõ est prius nec posterius:quia sola uox est cois
sed genus prius est speciebus:igitur ⁊c̃.

Ad qõnem dicẽdũ ꝙ genꝰ est ꝑdicatũ vniuo
cũ spẽbꝰ:qꝛ ꝑdicaẽ ẜm idẽ nomẽ
⁊ ẜm eãdẽ rõnẽ de ipsis:que rõ siue diffinitio est rõ sbe
illis spẽbꝰ:lꝫ nõ ꝓpa:qꝛ genus ꝑdicaẽ de illis in qd per
Porphyᵐ. sed cũ oi vniuoco corñdeat in re aliq vni
tas:alr sbe ⁊ accñti esset aliqđ vniuocuz:dubiuz est qd
sit illđ vnũ in re a quo sumiẽ vniuocatio gñis. Et põt
dici ꝙ oia vniꝰ gñis aliquã iter se ꝯueniẽtiã hñt in sba
quã nõ hñt cũ alijs alioꝝ generũ:qđ cogñsciẽ ex idẽpti
tate opõnis uel passiõis in singularibꝰ. illđ est in spẽbꝰ
impfectũ ⁊ potẽtiale:qꝛ diuse spẽs hñt diuersas formas
pfectiuas:aliqd igiẽ mãle in oibꝰ speciebꝰ siue sit mã si
ue forma icõpleta exñs in oibꝰ huiꝰ gñis ⁊ nõ alterius
qđ est ꝓnᵐ alicuiꝰ opõnis cois uel passiõis in eis est il
lud vnum in re:qđ cũ itellectꝰ ꝯsiderat nõ ut in hoc:ꝯsi
derat ipm ẜm se eẽntialr eẽ in differẽtibꝰ spẽ ⁊ ei attri-
buit itẽtionẽ gñis:⁊ qñto genꝰ coius tãto eiꝰ i re mior
est vnitas:⁊ ita nomẽ gñis de suo ꝓmo itellectu impor
tat aliqd qđ est mãle in spẽbꝰ:tñ per modũ totiꝰ ut di-
ctuz est ꝓus. ¶ Ad ꝓᵐ dico ꝙ nõ ẜm oẽ vniuocũ fit cõ
paratio:ꝫ ẜm spẽm athomã tm̃. i. specialissimã ut ibi
dr. Ul aliter ꝙ vniuocũ apđ logicũ dr oẽ illud qđ per
vnã rõnẽ deuenit apđ itellectuz ẜm quã dr de multis
apud nãlez nõ est oẽ tale:ꝫ tm̃ qđ est vnũ ẜm ultimam
formã cõpletiuã. vñ dr 7ᵒ phiᵒꝝ in gñe multe latẽt eq-
uocatiões:qđ tñ logicus nõ ꝯcedit. Uñ si dicaẽ ẜm oẽ
vniuocũ fieri cõparationẽ:itelligẽduz est tm̃ de vniuo
co ẜm nãlez:qđ est tm̃ spẽs specialissima:nõ de oi vni-
uoco quo ad logicũ quõ genꝰ est vniuocuz. ¶ Ad scđz
dico ꝙ maior est vnitas in re a qua sumiẽ vniuocatio
spẽi qꝫ a qua gñis:qꝛ ibi est vnitas forme cõpletiue hic
tm̃ alicuiꝰ mãlis ⁊ icõpleti. Uñ ad formã dico ꝙ dua-
bus spẽi vnitatibꝰ ibi enũatis est genus vnuz:ꝫ tertia
omittiẽ in qua spẽs excedit genꝰ. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ ibi
est equocatio:qꝛ ẜm se põt sumi effectiue siue solitarie
ut sumiẽ per se in tertio mõ:siue excludẽdo aliã cãm ⁊
oibꝰ his modis maior est uera ⁊ minor falsa. Alio mõ
sumiẽ ẜm se ꝓut. 5. metaph. ut. s. opponiẽ ẜz accñs qđ
aggregat in se diuersas eẽntias:ut hõ albꝰ:⁊ tũc ens ẜm
se eẽt qđlibet hñs vnã eẽntiã:isto mõ est maior falsa ⁊
minor uera:⁊ sic itelligit Ar. 5. metaphi. qꝛ genus est
diuisuz per drias que drie nõ accidũt sibi:qꝛ drie nõ fa
ciũt vnũ ẜm accñs cuz gñe:ꝫ vnuz eẽntialr. ¶ Ad 4ᵐ
patet:qꝛ ꝓma ꝓpõ. s. genꝰ ꝑdicat totũ:sic itelligẽda est.
s. mãle per modũ totiꝰ:qđ ẜm se est vniuocum ⁊ tñ in
spẽbꝰ formalr diuersificaẽ ⁊ ita maior est vnitas gñis
in se qꝫ spẽrum inquãtum differũt per driam:qꝛ nulla
differentia est in intellectu gñis nec econuerso.

¶ Denoiatiua ũo dicunẽ:queccũqꝫ ab ali-
quo solo differẽtia casu ẜm nomẽ habẽt
appellationem:ut a grãmatica grãmati
cus:⁊ a fortitudine fortis. ca. eo.

q **Ueritur** Circa diffinitionez deno-
minatiuoꝝ. utrũ differant
solo casu. i. sola cadẽtia a ꝓncipalibꝰ a qbꝰ ha
bẽt denoiationẽ an etiã differant in significato:⁊ hoc
est querẽ utrũ denoiatiuũ idem sigt ꝙ abstractũ. s. for
mã tm̃ ul aliđ ut sbm:⁊ ꝙ significet sbm vr:qꝛ sigre est
itellectũ ꝯstituẽ per Ar. ꝓᵒ piermenias. c. de ũbo. sed
nomẽ ꝯcretũ ꝓlatũ ꝯstituit itellectũ subi:ergo illud si
gnificat. ꝓbatio minoris ꝯstituit itellectuz accñtis ⁊
illud ipossibile est itelligẽ sine sbo:tum qꝛ ipossibile est
ipm eẽ sine sbo ⁊ vnũqđqꝫ sicẽ se hẽt ad esse sic ad uerita
tem. i. ad cognitionẽ uerã 2ᵒ meta. tuz qꝛ sba est ꝓmuz t.c.4.
oiuz cognitiõe per Ar. 7. meta. ergo nihil sigtur sine t.c.4.
illa. per hoc etiã ꝓbaẽ ꝙ sbm ꝓmo sigtur:qꝛ illud pri-
mo itelligiẽ ꝓlata uoce:qꝛ accñs nõ põt sine illo itelli-
gi:⁊ illud est ꝓus cognitione accñte per Ar. 7. meta. t.c.4.
Itẽ terminus idẽ sigt ꝙ supponit:ꝫ terminꝰ accñtalis
ꝯcretꝰ supponit sbm:ergo:maior patet:qꝛ terminꝰ sup-
ponẽs ex hoc ꝙ supponit nõ hẽt nouũ significatũ. ꝓ
batio minoris per Ar. ꝓᵒ posteoꝝ. hec est per accñs al- T.35.
buz est lignũ qꝛ sigtur ꝙ illud cui accidit album est li-
gnũ:igiẽ illud cui accidit albũ ut subm ibi supponiẽ ꝑ
albũ. ¶ Item idem sigt nomẽ ⁊ diffinitio. 4. meta. rõ t.c.28
quã sigt nomẽ est diffinitio:sed diffinitio ꝯcreti hẽt in
se subm ⁊ accñs. igiẽ nomen hoc sigt. minor patet per
Ar. in. 7. metaphi. dicentẽ ꝙ accñs diffiniẽ per sbaz. t.c.4.
¶ Item dictio exclusiua excludit qđlibet qđ est extra ⁊ ide
per se sigtuz termini:sed talis dictio exclusiua addita
termio ꝯcreto nõ excludit sbm. igiẽ ⁊c̃. ꝓbatio mino-
ris:si dico tm̃ albũ currit nõ excludit corpus currere:
qꝛ icludiẽ. ꝓbatio:sequiẽ tm̃ albuz currit igiẽ albũ cur
rit:⁊ ultra igiẽ corpus currit:igiẽ a ꝓmo ad ultimum:
⁊ ita corpus nõ excludiẽ. ¶ Item hoc videẽ per auctẽ
Cõmẽtatoris sup ꝓᵒ phisicoꝝ. ubi dicẽ ꝙ nomẽ ꝯcretũ 2ᵗᵒ.25
sigt formã ⁊ susceptuz. ⁊ 12ᵒ metaphi. dicit Cõmenta- ꝯ.34.
tor ꝙ significat ambo. ¶ Itẽ Ar. in. 7. meta. dicit ꝙ t.c.21
in dictis ẜm accñs nõ est idẽ qđ qđ est cũ illo cuiꝰ est ꝑ
duplex sigre ut musicũ ⁊ albũ igiẽ hꝰ significant duo.
¶ Ad oppositũz est Ar. hic dicens ꝙ denominatiua
differũt solo casu a ꝓncipalibus:ergo non significato
sed abstracta nõ significant subm:qꝛ tunc nõ essent in
aliquo genere ergo nec denoiatiua. ¶ Itẽ inferiꝰ. c. de

sba dicit q albū solā qualitatē significat. ¶ Itē cōmē
t°.4. tator.5.meta.dicit Arx.uelle q tm̄ significet formā.
Et rō hui⁹ est:qr alr eet nugatio addēdo accn̄s cū sbo
qd̄ videt icōueniēs.ↄn̄tia patet:qr ponēdo rōnē ↄcre-
ti loco nōis idē sbm bis diceret. ¶ Itē si ↄcretū signifi
cet sbm igit hec:albū est lignū:esset pm se:qr sbm quo
ad suū significatum natū eēt per se supponere.⁊ p̄dica
T.35. tū eēt de esse sbi: ↄn̄s tn̄ est falsum per Arx.p° poste°r.
¶ Itez si albū significet sbm ⁊ accn̄s sicut hō alb⁹ igit
t.c.14 esset pm accn̄s qd̄ videt esse ↄtra Arx.5.meta.qr diui-
dit ibi ens pm se in decē gn̄a. Itē si ↄcretū significaret
sbm tūc nō diffiniret per additamentū.ↄn̄tia patet qr
tūc qcqd poneret in ei⁹ diffinitiōe esset de rōne eēntia-
t.c.13 li ei⁹.ↄn̄s est ↄtra Arx.7.meta. ¶ Itē ipossibile est re-
⁊ cir- bus diūsorum generū gn̄alissimorum esse aliquā rōnez sbe
citer cōem igit nomē significās talia duo nō pōt esse vniuo
cū:sed sbm ⁊ accn̄s sunt diūsorum generum:ergo si ↄcretū:
utrūqz significaret esset simplr equocū qd̄ nō videt cō
ueniens:qr tūc nulla ppositio simplr esset uera in qua
ponit ↄcretuz:nulla ēt in eis esset ↄdictio:nulla ↄn̄tia:
passio ēt nō posset demōstrari de suo sbo cū sit ↄcretuz:
⁊ in demōstratiōe nō est aliqd equocū per Arx.p° po-
steriorum.hec omnia vident incōueniētia:⁊ ↄtra Arx.⁊
T.26 quartum specialiter:primo posteriorum.

Ad qōnez dicendū q si ↄtingat sbm ⁊ accn̄s
vnico actu itelligere ⁊ cōposito ex
eis vnū nomē iponē sicut toti historie troiane hoc no
mē ylias:illud nomē nō significat utrūqz sub ppa rō-
ne nec est ↄcretū ↄcernēs aliud a suo significato:nullū
aūt nomē pōt utrūqz significare sub ppria rōne nisi sit
equocū. Incōueniēs aūt est ↄcedē oē nomē ↄcretuz eē
equocū:qr piret finis pmōis:qr vix posset aliqs deter-
minatū ↄceptū expmē. Ideo dicenduz q nomen ↄcre
tū nō significat ppe sbm sed tm̄ formā. ¶ Diceret for
te q nō esset equocū:qr nō significat utrūqz sub ppria
rōne:sed formā inquātū iformās:⁊ sbm iquātū infor-
mabile. ¶ Cōtra:q nō significat aliquid sub ppa rōne
nō significat illud:sicut ille qui nō itelligit aliqd sub p
pria rōne ei⁹ nō itelligit illud:ergo esset dicē simplr nō
significare sbm. ¶ Itē ppa rō subiecti est rō iformabi-
lis:igit nom̄ significās illd̄ sub rōne iformabilis signi
ficat illud sub ppa rōne:⁊ ita duo opposita dicerent in
illo pmone. ¶ Uerūtn̄ pp argumn̄ta itelligēdū q lz ac-
cidēs nō sit sine sbo est tn̄ in se quedā essentia distincta
c.7. ab eēntia sbiecti:lz nō adeo pfecta.nā per Arx.prio to
pi.in oi genē est repire qd.silr nisi esset eēntia distincta
in se nō esset per se in alio genē a sbo:qd̄ manifeste fal-
suz est:qzlibet aūt eēntiā ↄtingit sub rōne ppa itelligē
⁊ etiā significare ⁊ tali mō itelligēdi corrn̄dct modus
significādi abstractus. ¶ Alio mō ↄtingit itelligē istā
eēntiā inqztū iformat sbm ⁊ huic mō itelligēdi corrn̄-
det modus significādi ↄcret⁹.sicut igit eadē eēntia in-
telligit sub utroqz mō itelligēdi.sic idē significat p no
mē ↄcretū ⁊ abstractū sed sub diūso mō significādi.sz
ppter istū modū significādi forte dicit subiectuz coin-
telligi non tanqz intraneum illi intellectui per se: sed
tanqz ad qd̄ depēdet intellectus sub tali modo intelli
gendi. ¶ Ad pmum argumētum principale:dico q si
cūt aliquid ↄstituit intellectū alicuius:sic illud signi-
ficat:nomē aūt ↄcretū nō pncipaliter ↄstituit itellectū
subiecti.sed tm̄ ex hoc q illud cuius pmo itellectū cō
stituit sb tali mō itelligēdi ad sbm depēdet ⁊ ita sigt ip
suz hoc est ex tali mō sigñdi dat itelligē:qd̄ nō est sigre
ut nūc loqmur de sigtiōe:que est repn̄sentatio alicui⁹ ex
ipōne. ¶ Ad pbationē mioris cū dr:ipossibile est acci
dēs itelligi sine sbo. ¶ Dico ipossibile eē itelligi acci-
dēs eē sine sbo.ita q sine sbo dicat modum intellecti.
Alio mō pōt accipi ut dicat modū act⁹ itelligēdi : sub
hoc sensu:ipossibile est intelligē accn̄s sine sbo.i.sine h

qd̄ sbm itelligat:⁊ tūc ↄcedēdo illud:pōt rn̄deri pm p̄-
dicta.nisi sbm itelligat nō ut per se itra itellectū accn̄-
tis:sz ut illud ad qd̄ depēdet itellectuz:⁊ sic significat.
¶ Alio mō pōt dici q accn̄s nō pōt itelligi sine sbo.i.
cōplete cogsci:qr ex eisdē est aliqd ⁊ cogscit:tn̄ pōt co-
gnosci ⁊ itelligi qd̄ dr per nomē:nō cognito sbo sicut
spēs nō cogscit qd est simplr non cognito gn̄e:tn̄ cog-
scit qd dr per nomē sine cognitiōe gn̄is ut exēplificat
Themisti⁹ sup librū posteriorum.q si dicat puero:adhuc
equū nō adducit bouē/sed equū ⁊ ita cogscit quid dr
per nomē:sz qd est per gen⁹ ⁊ drīā nō cogscit.⁊ idem hr
ab Arx.in pn° pmi phi°r.q diffinitū pus cogscit diffi T.c.5
niētib⁹.sic in pposito pōt accn̄s cogsci ea cognitione
qd dr per nomē nō cognito sbo:⁊ ista cognitio cōfusa
suffic ut significet:hoc mō dicēdo posset saluari q no-
mē abstractū sigt sbm ēt eo mō quo ↄcretuz de quo est
dubiū.vr tn̄ pp pbatiōes mioris sup positas q nomē
abstractū det itelligē sbz.sed nō silr/qr ↄcretuz in recto
abstractū in obliq sic sbm diūsimode ponit in diffōne
vni⁹ ⁊ alteri⁹.⁊ tūc nō est modus sigñdi ↄcret⁹ pncipi-
um itelligēdi sbm sic sup dictū est: sz ipm qd̄ sigtur pp
depēdētiā ei⁹ ad sbm. Si obijciat cōtra hoc qr abstra-
ctū sigt formā sb ppa rōne igit nō inqztū depēdet ad
sbm.ergo nō dat itelligē subm. ¶ Dici pōt q ppa rō
forme accn̄talis est eē subi:⁊ ita stant sil q significet sb
ppa rōne ⁊ sb mō ut est subi.hoc vr pbabili⁹ qz dicere
q modus sigñdi ↄcret⁹ sit pnm itelligēdi subm.qr alr i
diffinitiōe accn̄tis abstracti nō oporteret ponē subm
qd̄ est ↄtra Arx.7.metaphi.ubi dicit q suba est pmuz t.c.4.
oiuz diffinitiōe:qr in diffinitiōe oiuz ponit ⁊ nō econ-
uerso. ¶ Et cuz obijcit q subm pmo sigtur.qr illd̄ p°
itelligit per uocē. ¶ Dici pōt q aliqd pmo itelligi per
uocē est duplr.aut sine quo nō:aut pmo ex itētiōe ipo-
nētis.pmo mō pōt subm pmo itelligi:qsi sine quo nō
itelligit accn̄s. Scd̄o mō nō itelligit sbm pmo:sicut p
mo itelligit per hāc uocē:hō aial tanqz sine quo nō in
telligit hō:sed nō pmo quo ad itētionē iponētis uel p-
ferētis. Alr pōt dici ut sup q nō opz sbm itelligi ad in
tellectuz accn̄tis qd.s.dr per nomē lz oporteat quo ad
cōpletā cognitionē accn̄tis. ¶ Ad 2m pncipale ↄcedo
q termin⁹ illd̄ supponit qd̄ sigt sed nō semp pro eo sup
ponit qd̄ sigt:sed tm̄ supponit sigtum pro sigto qn̄ est
suppositio simplex:sic in suppōne psonali cōe supponit
pro suppositis ⁊ nō suppositū:qr nō sigt suppositum.
Ad minorē dico q termin⁹ ↄcret⁹ supponit pro sbo:sz
nō sbm. Ad pbationē dico q hec est per accn̄s:albū est
lignū nō qr albū supponat sbm:qr illd̄ est natū suppo
nere:⁊ tūc si illd̄ supponeret eēt p̄dicatio per se:qr sup-
poneret qd̄ natū est supponē:sed est per accn̄s qr sigtū
albi qd̄ est accn̄s nō est natū supponē per se ⁊ respectu
talis p̄dicati:sz supponit pro eo cui accidit. ¶ Contra
hoc:videt q cuz dr albuz est lignū:in hoc sigt q cui ac
cidit albuz est lignū:qd̄ nō eēt ne[illegible] nisi illud cui acci-
dit album eēt illud qd̄ supponit:⁊ nō tm̄ pro quo.nō
enim pōt uere dici/hāc:hō currit:sigre sor.currē:lz hō
supponat pro sorte. ¶ Ad hoc dr q hec ppō:albuz est
lignū:sigt lignū ieē albo nō tn̄ pro se:sz pro eo cui acci
dit:⁊ ita debet itelligi auctas Arx.sigt eni q cui acci-
dit albū est lignū:nō tn̄ qd̄ supponit:sed pro quo:sicut
coiter dr qn̄ subm nō est natū pro alio supponē respe-
ctu p̄dicati qz pro hoc:dicim⁹ q p̄dicatuz sigtur huic
ineē ut hic:hō currit.qd̄ currē sigtur ineē supposito:lz
hoc nō heat ex pma sigtiōe pmonis:sic cuz albū respe
ctu talis p̄dicati:lignū:nō sit natum supponē nisi pro
sbo dr p̄dicatuz sigri ei iesse. ¶ Ad 3m dr q est duplex
diffinitio.vna simplr que est hn̄tis qd̄ qd est simplr ut
sbe:⁊ ista diffinitio tm̄ het gen⁹ ⁊ drīaz que sunt intra
per se itellectum spēi:⁊ de illa est maior uera ⁊ pbatio
ei⁹ de 4° meta. ¶ Alia est diffinitio per additamētum

ubi scilicet aliqd addit̄ p̄ter eēntialia diffiniti ꝛ talis est accn̄tiū: qꝛ eniꝫ accn̄tia nō cognoscunt̄ cōplete sine sbo: ꝛ diffinito dat̄ cā cōplete cognitionis hn̄de: ideo nō diffiniunt̄ sine sbo: sꝫ qꝛ talis diffinitio aggregat in se aliqd nō de eēntia diffiniti: ideo plus significat q̄ꝫ nomē diffiniti ꝛ de tali nō est maior uera nec eiꝰ ꝓbatio. ¶ Ad 4m dico ꝙ maior est falsa qn̄ qđ icludit̄ compat̄ ad reale p̄dicatū: tūc eni nō excludit̄ nisi diūsum ab eo respectu p̄dicati: qꝛ sincathegoremata disponūt sbm i compatione ad p̄dicatū: respectu aūt p̄dicati realis nō est sbm diūsum ab accn̄te ꝯcreto: ideo nō excludit̄: vn̄ dicit̄ coiter ꝙ exclusio nō semp excludit aliud ꝑm eēntiā sed ꝑm eē. qđ maxime est uerū respectu realis p̄dicati. ¶ Ad auc̄tes Cōmēta. itelligēdum est significare extēsiue pro dare itelligē: qꝛ alr̄ eēt ꝯ̄rius sibi 5° meta. ¶ Ad auc̄tē Arz. itelligit de hoie albo ꝛ hꝰ: de qbꝰ ꝓ posuit dubitationē in p̄ncipio capl̄i. illa eni sunt entia ꝑm accn̄s ꝑm sp̄m in 5° meta. ¶ Cōtra positionē: sic arguit̄. si albū idē significet ꝙ albedo: sed sub mō concernētis uel denoiantis: ergo de quo dicit̄ albū: ut de homine: de eo dicet̄ iterp̄tatio eius. s. albedo ꝛ ꝯcernēs: qđ nō videt̄ uerū. ¶ Hic pōt dici ꝙ illa nō est iterp̄tatio albi: qꝛ albū tm̄ significat formā sub vno mō significādi. sed hoc totū: albedo ut ꝯcernens: significat formā sub duobus modis oppositis: qꝛ albedo significat formā sub vno mō: ꝛ ut cōcernēs dicit aliū oppositūꝫ modū. Si aūt queratur que est interp̄tatio huius nominis albū: nō est possibile dari nisi per aliqđ nomen posset forma tm̄ significari sub vno mō significādi: qđ nō est possibile forte addito hoc modo ut ꝯcernēs ꝛc̄.

¶ Qn̄ alterū de altero p̄dicatur ut de subiecto: quecūq̄ꝫ de eo qđ p̄dicat̄ dicunt̄: oia hec ꝛ de subiecto dicunt̄ ꝛc̄. Cap. iij.

E prima regula Arz. querit̄ de vitate. s. qn̄ alterū de altero p̄dicat̄ ut de sbo qcqd p̄dicat̄ de p̄dicato p̄dicat̄ de sbo. Qꝫ sit falsa videt̄: qꝛ aial est p̄dicatuꝫ de hoie ꝛ albū de aiali: ergo albū de hoie: ꝑm istā ergo rōnē teneret hec ꝯn̄tia: aial est albū: ergo hō est albus: ꝛ tn̄ videt̄ eē fallacia ꝯn̄tis: silr̄ an̄s pōt eē uerū sine ꝯn̄te. ¶ Item ꝑm hāc regulā sequeret̄: suba est gn̄alissimum igit̄ aial est gn̄alissimū. ¶ Itē si qcqd p̄dicat̄ de p̄dicato p̄dicat̄ de sbo: sed p̄dicatū p̄dicat̄ de p̄dicato: qꝛ p̄dicatum est p̄dicatū igit̄ p̄dicatū p̄dicat̄ de sbo. igit sbm est p̄dicatū. ¶ Ad oppositum est Arz.

Ad qōnem dicēdū ꝙ regula est uera qn̄ illa tria sumunt̄ in eodē gn̄e eēntialiter ordinata. qcqd p̄dicat̄ eēntialr̄: sicut hic sumit̄ p̄dicari: de p̄dicato eēntialr̄ p̄dicat̄ de sbo: cū hoc etiā intelligēda est regula qn̄ p̄dicatū itermediū nō uariat̄ in compatione ad p̄dicatū de ipso ꝛ ad sbm de quo predicat̄: per p̄mā ꝯditionē soluunt̄ duo p̄ma argumēta: qꝛ albū ꝛ gn̄alissimū nō p̄dicant̄ de aiali ꝛ suba eēntialr̄. Silr̄ scđm fallit penes uariationē p̄dicati intermedij: qꝛ sic arguēdo: ut ibi: est fallacia accn̄tis. ¶ Ad 3m dicitur ꝙ regula debet itelligi de p̄dicari signato in itētionibꝰ: in fundamētis de p̄dicari exercito: arguit̄ aūt in intētionibꝰ cū eē per qđ exercet̄ p̄dicatio: ideo non tenet. ¶ Cōtra hoc ꝑm oēs ꝯditiōes istas: hec ꝯn̄tia aial est suba: igit̄ hō est suba: eēt bona: qꝛ hic sumunt̄ tria essentialr̄ ordinata in eodē gn̄e nec uariat̄ p̄dicatū intermediū: ꝛ arguit̄ in p̄mis intētionibꝰ de p̄dicari exercito: sed ista ꝯn̄tia nō ualet: igit̄ oēs p̄dicte ꝯditiones nō saluāt vitatē regule. ꝓbatio mi. qꝛ sequit̄: asinꝰ est suba ergo aial est suba: ꝛ non seqtur igit̄ hō est suba: igit̄ ista hō est suba est an̄s non ꝯuertibile isti: aial est suba: igit̄ ecōuerso arguēdo est fallacia ꝯn̄tis a pōne ꝯn̄tis: ꝛ a ꝓ pōne hn̄te plures cās vitatis ad vnā illarū. ¶ Itē nulla ꝯn̄tia tenet nisi in vtute silli: sed si hec reducat̄ i sillm cū hō ꝛ suba faciāt cōclusionē erūt extrema ꝛ aial mediū: facto igit̄ antecedēte p̄us nūc maiore: erit sillogismus in p̄ma figura habēs maiorē ꝑticularem: que nō ualet in qbuscūq̄ꝫ terminis: qꝛ forma arguendi in oibꝰ est eadē: igit̄ nec ꝯn̄tia p̄us ualuit. ¶ Itē forma arguēdi eadē: est in essentialibꝰ p̄dicatis ꝛ nō essentialibꝰ: qꝛ ꝯn̄tia tenet ꝛ significatiōe ꝓpositionū sicut ꝛ sillꝫ. per hāc aūt aial est suba: non significat̄ maior idētitas extremoꝝ q̄ꝫ per hāc: aial est albū: igit̄ ex significatiōe sermonis nō plus significat̄ p̄dicatū vnū esse idē hominis q̄ꝫ aliud. Si dicat̄ ꝙ esse est vnio extremoꝝ ꝛ ideo talē vnionē dicit q̄lis debet̄ extremis ꝛ ita maior identitas significat̄ hic: aial est suba q̄ꝫ hic aial est albū: hoc nō videt̄ esse uerū: qꝛ tūc ois ꝓpositio de ineē simpliciter significaret se eē talē. ꝛ ois ꝓpositio de ineē ut nūc significaret se esse de inesse ut nūc. Et ita exponēdo eēt nugatio ut hic: hō ut nūc est albꝰ: ꝛ hic esset repugnantia itellectuū hō simplr̄ est albꝰ. uel nec̄io qđ nō videt̄ ꝓbabile. Silr̄ hic eēt nugatio: hō nec̄io est aial: uel semper est aial: ꝛ hic esset repugnātia itellectuū: hō ut nūc est aial: ꝛ si hoc igit̄ oppositū vnū diminueret alterū. ꝛ ita in hac cōsequētia: hō ut nūc: est aial: igit̄ hō est aial: eēt fallacia ꝑm quid ꝛ simpliciter: ꝛ hic similr̄: aial necessario est albū: igit̄ aial est albū: ꝛ ita ad illā de necessario non sequeret̄ illa de inesse in omnibꝰ terminis ꝙ cōsequētia nō ualeat: aial necessario est albuꝫ: igit̄ aial est albū patet per Arz. scđo piermenias. qꝛ quādo est oppositio in adiecto nō tenet a cōiunctis ad diuisa. similiter si ualet. ergo cousequēs nō ponit itellectū oppositū antecedenti. Propter tres rationes p̄ncipales pōt dici ꝙ nō seqtur formaliter: aial est substātia. igit̄ hō est substātia. sicut nec sequit̄ substātia est alba: igit̄ aial: qꝛ ex significatione sermonis utrobiq̄ꝫ an̄s eodeꝫ mō se habet ad cōsequēs. ¶ Sed ad qōnem tūc est dicēdū ꝙ regula est uera: qꝛ per se dat̄ de scđis intētionibus sicut logicus debet loqui ꝛ sumēdo p̄dicari ꝓprie ꝙ est pre alio dici: tūc tātuꝫ ꝛ nō plus significat̄ per regulā: qđ est p̄us priore est p̄us posteriore. uel qđ est superius supiore est superiꝰ inferiore: cuius ueritas nulli dubia est. ꝛ ita cōuenieter ponit̄ ut regula qꝛ eius ueritas oibus est nota. Si aūt dicat̄ ꝙ Arz. exemplificat de rebus p̄me intētionis. quomō igit̄ arguendū est in illis ꝑm hāc regulā: dico ꝙ Arz. sic exēplificat ut hō de quodā hoie p̄dicat̄: aial vō de hoie: ergo ꝛ de quodam hoie: ubi significat̄ aial eēntialiter p̄dicari de hoie: si auteꝫ debeat exerceri ista p̄dicatio cū hoc uerbo est: oportet ad arguēdum ꝑm regulā modificare cōpositionem per aliqd qđ notet p̄dicatum p̄dicari de subiecto: sicut hic sumit̄ p̄dicari: ꝛ tūc sic est arguēdū. homo per se primo mō est aial: qdam hō per se p̄mo mō est hō uel essentialiter: igit̄ qdam hō per se est aial. si aūt absolute arguatur: aial est suba: igit̄ hō: nihil exp̄mit̄ in an̄cedēte qđ noiet ibi virtutē huius regule. qꝛ per eē absolute nō significat̄ p̄dicatū p̄dicari idest esse subiecto p̄us: uel superius ipso. Si aūt dicat̄ ꝙ Arz. sumit absolute compositionē: qdā enim hō ꝛ hō est ꝛ aial est: dico ꝙ intelligit per se: qꝛ sic exp̄ssit p̄us in scđis intētionibus aial p̄dicat̄ de hoie vn̄ sequēs est intelligēdū ꝑm p̄cedens. ¶ Ad duo argumēta ꝯtra rn̄sionē patet. ¶ Ad tertiū dico ꝙ respectu subiecti p̄dicatū est p̄dicatū tm̄ predicatione signata: sed p̄dicatū respectu p̄dicati est p̄dicatum p̄dicatione exercita tm̄. regula aūt est itelligenda utraq̄ꝫ p̄dicatione vniformiter sumpta. ¶ Si arguat̄ hec tenet. aial p̄dicat̄ de hoie: ubi est p̄dicatio signata: ꝛ qdā hō per se est hō: ubi est p̄dicatio exercita: ergo qdam hō per se est aial. ¶ Dico ꝙ hec: aial p̄dicat̄ de homine est per accn̄s: nō tn̄ aial p̄dicat̄ ꝑm accn̄s: ꝛ est uera pro predicatione exercita. ꝛ ita utrobiq̄ꝫ est ueritas c.2.

sumendo vniformiter ꝑdicationē exercitam.

¶ Diuersoruʒ generū ⁊ nō subalternatim positorum diuerse sunt spēs ⁊ differentie ut animalis:⁊ sciētie ⁊c̄. Cap. iiij.

q **Ueritur** de ueritate huiꝰ regule di
uersoꝝ generū ⁊ nō subal
ternatim positorū diuerse sunt spēs ⁊ differē
tie:utrū aliqd possit esse in diuersis generibꝰ. Qđ sic vi
def:corpꝰ est in genere sube per Porphyriū. ⁊ in gene
re q̄ztitatis:per Arꝫ. cap̄. de q̄ztitate. Iteʒ figura est in
genere q̄ztitatis:qꝛ geometer qui per se tm̄ considerat
q̄ztitates:per se cōsiderat figuraʒ ⁊ figura est in genere
q̄litatis per Arꝫ. cap̄. de q̄litate. ¶ Itē scia per se est in
genere q̄litatis. qꝛ est in ꝑma spe ⁊ est per se relatiuum
t.c.20 per ip̄m:capl'o de relatiōe ⁊. 5. metha. silr. ¶ Itē duplū
⁊ dimidiū sunt q̄ztitates per se ⁊ relatiua. silr. ꝓprium
est ꝟm q̄litatē silē uel dissimile dici ⁊ ꝟm q̄ztitatē eq̄le
⁊ ieq̄le:ergo hec sunt in illis gn̄ibꝰ ⁊ sūt per se relatiua
c. đ q̄- per Arꝫ. ¶ Cōsimilr arguit de multis aliȷ̄s relatiuis.
litate ¶ Itē motus videt esse in genere q̄ztitatis ⁊ in genere
⁊. c. đ actiōis uel passionis. ꝑmū ꝓbat per Arꝫ. 5. meta. cap̄.
rōne de quāto tēpus est q̄ztitas per motū. igit motꝰ magis:
t.c.18 ⁊ tēpus est per se spēs q̄ztitatis:qꝛ est qnta spēs q̄ztita
tis ꝯtinue per Arꝫ. igit magis motꝰ est spēs q̄ztitatis:
ꝓbatio scđi qꝛ oē uere ꝑdicatū in abstracto de aliquo
est idē essentialr illi:hec est uera:passio est motꝰ ⁊ actio
est motus. igit ⁊c̄. ꝓbatio minoris hec per se est uera:
t.c.4. patiēs mouet:ergo passio est motus. ¶ Itē per Arꝫ. v.
⁊ ide. phisicoꝝ motus accipit spēm a termino ad quē. igitur
silr ⁊ genꝰ:sed per se terminꝰ motus est in tribꝰ generi
t.c.9. bꝰ per Arꝫ. ibidē:scilicet q̄ztitate q̄litate ⁊ ubi. igit mo
⁊ ide. tus est per se in illis tribꝰ gn̄ibꝰ. Si dicat ꝙ motꝰ equo
ce est in illis tribꝰ gn̄ibꝰ. ¶ Cōtra motꝰ dr̄ de alteratio
ne:⁊ augmētatiōe:⁊ loci mutatiōe. ꝟm idē nomē ⁊ ean
dē rōnē eētialē. s. actꝰ entis in potētia iquātū in po
t.c.6. tentia:que est rō eiꝰ per Arꝫ. 3. phisicoꝝ. igit vniuoce.
¶ Ad oppositū est Arꝫ. Itē que differūt in ꝑore diffe
rūt in posteriore:igit que differūt gn̄e differunt in q̄li
bet posteriore ⁊ nihil idē est i gn̄ibꝰ diūsis gn̄alissimis.

Ad q̄ōnem dicit ꝙ idē dicit multiplr ut di
c.5. cit ꝑmo topico. genere spe ⁊ nu
mero. ⁊ idē nūo triplr accidēte ꝓprio ⁊ diffinitione. ⁊
t.non in 5° metha. dicit ꝙ idem ꝟm se dicit tot modis quot
ħn̄te.c modis vnū ꝟm se:scilicet nūo specie genere ⁊ ꝓportio
ne ⁊ idē ꝓportione ⁊ idem nūo qđ ad duos modos. s.
idē accidēte ⁊ ꝓprio pōt esse in diuersis generibus qꝛ
aial ⁊ color sunt idē ꝓportione. qꝛ huiusmodi identi
tas est in silr se hēre. sicut eniʒ color se hēt ad albedinē:
ita aial se habet ad hominē. Silr soꝛ. ⁊ albus idē sunt
accidēte. soꝛ. ⁊ discipline perceptibile uel risibile sunt
idē ꝓprio. ⁊ sic eadem manifestū est ꝙ sunt in diuersis
generibus. Idē spe uel genere nullo mō est in diuersis
generibꝰ gn̄alissimis uel qbuscūqʒ non subalternis ut
spēs uel dr̄ia:nisi forte idē genere superiore in diuersis
generibꝰ inferioribus. ¶ Qđ aūt idē spe uel gn̄e infe
riore nō sit in diuersis generibꝰ superioribus nō subal
ternis:ut spēs uel differētia:videtur manifestuʒ:qꝛ ad
essentiā spēi pertinet genus:ergo si idē spe uel genere
inferiore esset in diuersis generibꝰ supioribus:illa am
bo genera essent de eius essentia:igit illud nō esset ideʒ
essentialr:qꝛ duo genera nō subalterna diuersam essen
tiā ꝑdicāt. ¶ Silr dr̄ia cū genere facit vnuʒ essentialr
sed cū diuersis generibꝰ nō subalternis nihil idē facit
essentialr:igit ⁊c̄. ¶ Ad ꝑmū argumētū dicit Alber
tus ꝙ corpus ut dicit nām aptaʒ ad recipiēdū tres di
mensiones est in genere sube:ut nominat ipsas tres di
mēsiones est in genere quātitatis. ꝑmū patet:qꝛ nā in
corporea dicit suba:cui repugnat recipere dimēsiones

¶ Ad scđm dico ꝙ hoc nomē figura est vno modo si
gnificās supficiē terminatā lineis:⁊ sic est in gn̄e q̄ztita
tis. Alio mō significat ipsam clausionē lineaꝝ siue ter
minationē ⁊ sic est in 4ª spe q̄litatis. vn̄ q̄litates q̄rte
spēi dicunt q̄litates circa q̄ztitatē. ¶ Ad aliđ dicit ꝙ
relationes sunt per se in genere relationis:relatiua ṽo
pn̄t esse res alioꝝ generū qꝛ illa sunt relatiua in qbus
fundat relatio ⁊ illa sūt res alioꝝ generū. ¶ Per hoc
dicit ad oia illa ꝙ licet sint relatiua tn̄ nō sunt in gene
re relationis sed in aliȷ̄s generibꝰ. ¶ Cōtra cōcretū ⁊
abstractū significāt idē eētialr. igit sunt in eodē gn̄e:
ergo si relationes sunt per se in gn̄e relationis ⁊ relati
ua erūt. ꝯn̄tia patet qꝛ eadē est eētia eiusdē gn̄is:cum
ens ꝟm se diuidat in decē gn̄a. ¶ Itē si relatiua non es
sent in gn̄e relationis:nihil determinatum in capl'o de
aliqd in ꝑdicamētis ꝯueniret alicui i illo gn̄e:⁊ ita ad
determinādū de illo gn̄e:eēnt oia impertinentia:que de
terminant ibi:qđ videt incōueniēs. ꝑma ꝯn̄tia patet:
nec enim ꝑma diffinitio ad aliqd nec scđa quā Arꝫ. ap
probat nec aliq̄ ꝓprietas quā ponit ꝯueniret relationi
bus:sed tm̄ relatiuis:que per ypothesim nō sunt in ge
nere relationis. ¶ Ideo pōt dici ꝙ per se relatiua sunt
in gn̄e relationis sicut ꝯcreta alioꝝ sunt in aliȷ̄s generi
bus:de quo dicet post:⁊ ita nihil idē eētialiter est per
se relatiuū ⁊ spēs alterius gn̄is:scia ergo equocum est
ad significādū habitū mētis ⁊ ad significādū imaginē
scibilis que duo eētialr sunt diuersa. ꝑmo mō est spe
cies q̄litatis:scđo mō est per se relatiuū. Ad aliud dici
tur ꝙ duplū ⁊ dimidiū sunt per se in gn̄e relationis nō
quātitatis:nec hoc dicit Arꝫ. lʒ illud cui inest duplum
per se ut duo sit per se quātitas:qꝛ nō oportet accn̄s eē
in eodē gn̄e ut spēm cū suo sbo. Silr de eq̄li ⁊ ineq̄li si
mili ⁊ dissili dicēdū ꝙ sunt relatiua per se:sed in gene
re quātitatis uel q̄litatis sunt nō ut spēs:sed ut ꝓpa
ut patet per Arꝫ. ultima ꝓprietate quātitatis ⁊ quali
tatis:possibile aūt est de multis eē in vno gn̄e ut spēs:
in alio ut ꝓpria:qꝛ risibile est in gn̄e sube ut ꝓpriuʒ:in
q̄litate ut spēs. ¶ Ad Arꝫ. auc̄tem dico:ꝙ dicit si ꝯtin c. đ q̄-
git idē eē relatiuū ⁊ q̄le:nihil ꝓhibet hoc sic idē annu litate
merari in diuersis gn̄ibꝰ qđ non est idē eētialr. ¶ Ad
aliud de motu dicet postea. ¶ Contra positionem per
Arꝫ. 5° metaphi. vnū nūo infert vnū specie accn̄s ⁊ sb t.c.11
iectū sunt vnū nūo:per rn̄sionē:⁊ sunt in diuersis gn̄i
bus:igit idē specie pōt eē in diuersis gn̄ibus. ¶ Itē ar
guit per sillm̄ expositoriū in tertia figura. s. iste asinus
est nō q̄litas. iste asinus est nō hō:ergo nō hō est nō q̄li
tas:sumēdo in ꝑmissis utrūqʒ extremū ut est terminꝰ i
finitꝰ:⁊ sic ꝯcludēdo. Sed si oppositū de opposito ⁊ ꝓ
positū de ꝓposito per Arꝫ. 2° topicoꝝ. ergo hō est qua c.12.
litas sed q̄litas in abstracto de nullo ꝑdicat nisi qđ est
eiusdē gn̄is:igit hō est in gn̄e q̄litatis ⁊ est sba:igit ⁊c̄.
hec rō pōt fieri coiter ad ostēdēdū oēm affirmatiuā eē
uerā. ¶ Ad ꝑmū istoꝝ pōt dici ꝙ Arꝫ. ꝑus distinguit t.c.7.
modos vniꝰ per accn̄s:⁊ postea vnū per se distinxit in t.c.8.
illos modos nūo ⁊ spe ⁊c̄. ⁊ cū subdit vnuʒ nūo iferre ⁊ ide.
vnū spe itelligit tm̄ de vno nūo ut ꝑus illud posuit. s.
ut est modus vniꝰ per se. sbm aūt ⁊ accn̄s si sint vnum
numero:hoc est per accn̄s ⁊ nō per se:⁊ ita de illis nō
itelligit istā ꝯn̄tiā tenē. ¶ Ad aliud dr̄ ꝙ regula si op
positū ⁊c̄. tenet de ꝯrȷ̄s in seipsis:de ꝯdictoriȷ̄s ecōtra
rio:ut dicit 2° topicoꝝ. vn̄ nō est arguēdū eodē ordine
affirmatiue ⁊ negatiue sine fallacia ꝯn̄tis:sed est arguē
dū ex opposito ꝑdicati:ad oppositū sbi:arguit aūt sic:
nō hō est nō q̄litas:ergo hō est q̄litas:que ꝯn̄tia non ua
let. ¶ Cōtra arguo ecōtrario sic:nō hō est nō q̄litas:er
go q̄litas est hō:⁊ sic hec est uera igit ⁊ hec:hō est quali
tas per ꝯuersionē. Silr trāsponēdo ꝑmissas:igit nō q̄
litas est nō hō ⁊ ulterius igit hō est q̄litas:ecōtrario igi
tur ⁊c̄. ¶ Ideo dicit alr ꝙ hō ⁊ nō hō nō opponuntur

ut sunt termini īfiniti ꝛ finiti:sed ut nō hō est termīnꝰ negatus ꝛ isto mō ꝯclusio nō seqtur in sillogismo expo sitorio. ℂ Lōtra ut est terminus infinitus de quolibet dicit hō uel nō hō ꝛ de nullo eodē ambo. ergo subiecta ꝓdicūt. ℂ Itē negatio infinitās ꝛ negās terminū non differūt quo ad significatū qꝛ utrobiqꝫ negat significa tū termini finiti. Aliter dicit ꝙ in palogismo exposito rio est fallacia accn̄tis. qꝛ mediū uariat:qꝛ ꝑmo sumit iste asinus:quātū ad dr̄iam cōpletiuā per quā est in spē qua distinguit ab hoie:in alia iste asinꝰ est nō q̄litas:su mit ꝓm formā sube in qua ꝯuenit cū hoie ꝛ distinguit ab oi qḋ est alterius gn̄is. ℂ Lōtra consilr̄ pōt alibi ar gui ubi nō pōt defectus assignari talis. ergo nec est hic

c.2. per se:ꝯn̄tia patet per Ar. 2° elēcoꝝ. oium orōnū que sunt ꝓpter idē:eadē solutio est. añs patet: qꝛ si arguat sic:albedo est nō hō albedo est nō asinꝰ:igit non asinus est nō hō:igit hō est asinus. Aliter pōt dici ꝯcessa cōclu sione sill'i expositorij:ꝙ nō seqtur ulterius. igit hō est q̄ litas:nec etiā igit q̄litas est hō. qḋ aūt dicit in 2° topi coꝝ. in ꝯdictorijs tenet ecōtrario:manifeste dr̄ de ꝯn̄ tiis nō de ꝑdicatione. ℂ Itē ista regula si oppositū de opposito ꝛc. tm̄ intelligēda est in ꝯrijs:uel si in ꝯdictori is intelligat de ꝑdicatione ecōtrario:hoc totū uerū est: si in añte est ꝑdicatio per se:uel ad minus ul'r: si sint termini cōes hoc dico pro cōuersione ul'is affirmatiue per ꝯtrapositionem. nūc aūt quecūqꝫ ꝯclusio sit illata per sillogismū expositoriū:neqꝫ ꝯcludit eē uera per se: neqꝫ ul'r:ꝛ ideo nullo mō seqtur oppositū ꝑdicari de opposito:neqꝫ in seipso neqꝫ in cōtrario ꝛc.

ℂ Eorum que ꝓm nullam cōplexionem di cunt:Singulū aut substātiā significat:aut quantitatē:aut qualitatē:aut ad aliqd:aut ubi:aut quādo:aut sitū eē:aut habere:aut facere:aut pati ꝛc. Cap. v.

Circa hoc querit utrū sint tm̄. x. gn̄alissi ma: Qꝛ nō videt:ens diuidit in sb̄ stātiā ꝛ accn̄s:in absolutū:ꝛ respectiuū:i ens per se ꝛ in ens in alio:sed tm̄ est vnū gn̄alissimū ens ab solutū:uel ens per se uel sb̄a. igit tm̄ est vnū ꝑdicamen tum qḋ est accn̄s. igit ꝛc. ℂ Negat ꝯn̄tia:qꝛ ens per se est vniuocū oibꝰ de qbus dicit:ꝛ ita pōt eē vnū genus ens per accn̄s:uel in alio:nō est vniuocū illis qbus cō uenit. ℂ Lōtra si vnū oppositoꝝ dicit multipl'r ꝛ reli

c.11. quū per Ar. p° topicoꝝ. ꝛ uerificat illud in oi gn̄e op positoꝝ. si igit ens in sb̄o sit equocū ad nouē:nō ens in sb̄iecto erit equocū ad tot:ꝛ ita erūt. 18. generalissima. ℂ Itē dato ꝙ accn̄s sit equocū. ix. gn̄ibꝰ:seqtur ꝙ non plus ꝯueniāt accn̄tia īter se q̄ʒ vnū eoꝝ cū sb̄a. qꝛ utro biqꝫ est tm̄ ꝯueniētia in aliq̄ uoce equoca. igit non erit ꝯueniētior diuisio entis in subaʒ ꝛ accn̄s q̄ʒ in ens qn̄ ꝛ in ens nō qn̄. qꝛ utrobiqꝫ vnū diuidēs est vnū gn̄alis simū:ꝛ reliquū diuidēs equocū ad alia noueʒ genera. ℂ Seqtur etiā ꝙ nō sit sufficiēs diuisio entis in subaʒ ꝛ accn̄s:qꝛ accn̄s cū sit equocū sumit pro aliquo signi ficato ꝛ ita fiet diuisio tm̄ in duo gn̄alissima. ℂ Itē ad ꝓncipale qḋ per supabūdātiā dicit vni soli ꝯuenit per

f. to Priscianū huiusmodi est gn̄alissimū:igit tm̄ vnum est

t.15. gn̄alissimū. ℂ Itē ois diuisio ꝛ multitudo reducit ad vnū qḋ est ꝑus illa multitudine:igit si sint multa gene ralissima aliqḋ est vnū ꝑus illis. sed gn̄alissimis nihil est ꝑus ergo nec sunt multa. Itē albū est vnū aliqd ecn̄ tial'r. qꝛ per ꝑdeterminata nihil aliud significat q̄ʒ al bedo:igit est in aliquo gn̄e per se:ꝛ nō in gn̄e q̄litatis: qꝛ q̄litas uere ꝑdicat de oi qḋ est per se in gn̄e q̄litatis: q̄litas nō uere ꝑdicat de albo. igit albū per se est in alio gn̄e gn̄alissimo. ℂ Ita ꝯuenit arguere de ꝯcreto cuius cūqꝫ gn̄is accn̄tis igit sunt. 18. gn̄ia accn̄tiū. ℂ Item q̄ le ꝑdicat de albo. quero sub rōne cuius ul'is. nō ꝓprij: qꝛ nō ꝯuertit. nō accn̄tis:qꝛ nō adest ꝛ abest ꝛc. nō dif ferētie:qꝛ nō distinguit albū ab alijs. nō spēi specialissi me:qꝛ ꝑdicat de differētibꝰ spē. igit sub rōne generis ꝛ nō hēt supueniēs genus:igit q̄le est gn̄alissimū:ꝛ non idē ꝙ q̄litas qꝛ nec hēt easdē spēs qꝛ nec ꝑdicat de eis dē:igit est aliud gn̄alissimū. Qꝛ etiā q̄le sit genꝰ patet

per Ar. 4° topicoꝝ. docētē ꝯsiderare genus in abstra ctis per hoc ꝙ ꝯcretū est in ꝯcreto:uel nō est. ℂ Silr̄ si t.c.6.
cut albedo ad albū:ita color ad coloratū:ergo ꝑmutā do sicut color ad albedinē ita coloratū ad albū. sed co lor uel q̄litas est genus albedinis:ergo q̄le est genꝰ albi Qḋ etiā q̄le sit aliud genꝰ a q̄litate patet:qꝛ itētiones attribuunt rei nō absolute. sed ut ꝯsiderat ab itellectu sed albū sub alio mō ꝯcipit ab itellectu q̄ʒ albedo. lʒ sit eadē eēntia. igit pōt eē aliud hn̄s itētionē aliā ab albe dine. Itē intētiones sunt per se itelligibiles qꝛ diffini biles:ꝛ in eis manifestū est eē aliqd supiꝰ ꝛ iferius. igit aliqd supmū:illud nō hēt supueniēs genꝰ aliqḋ istorū. qꝛ ens ꝓm se diuidit in hec. x. in 5° meta. est igit ens in t.c.4.
aia igit est vnū gn̄alissimū itētionū ꝑter hec oia. ℂ Itē ꝯtingit intelligē nō ens:qꝛ ꝛ significare per Ar. 2° po t.7.
sterioꝝ. ꝛ in eis est rō supioris ꝛ iferioris ergo aliquid supmū:illud nō ꝯtinet in aliquo istoꝝ decē. qꝛ nullum istoꝝ de illo ꝑdicat ergo est distinctū gn̄alissimū nō en tiū:ꝛ ita plura gn̄a q̄ʒ decē. Itē figmēta ꝯcipiunt ab in tellectu ꝛ in eis est supiꝰ ꝛ iferiꝰ. ergo supmū. ergo ali qḋ gn̄alissimū. Itē de oibꝰ istis. s. intētionibꝰ nō enti bus:figmētis sic pōt argui. itellectꝰ cōponēs facit com positiones de eis q̄rū vitatē uel falsitatē iudicat ut pa tet:igit ꝛ itellectꝰ simplex ea ꝯcipit. igit sub aliq̄ rōne ꝯcipiēdi nō singularis:igit ul'is igit gn̄is ul' spēi ꝛc. igi tur est in eis gn̄alissimū:ꝯn̄tia aūt supposita in oibꝰ his rōnibꝰ. s. ꝙ si est supius in eis ꝛ supmū patet per Ar. t.c.17
4° meta. uerius est qḋ est ꝑmo uero ꝓpingus. ꝛ 5° eius t.18.
dē ꝑus est qḋ est ꝑncipio ꝓpinquius. Et rōne qꝛ al'r nō t.c.16
eēt statꝰ ascēdēdo:sed ꝓcessus in infinitū. ℂ Itē arguit silr̄ de ꝑuationibꝰ. ℂ Diceret ad hoc ꝙ ꝯcreta:itētio nes:nō entia:figmēta:ꝑuationes:ꝛ queuis huiusmodi sunt in gn̄e per reductionē ad abstracta:res ꝑme itētio nis entia:quoꝝ sunt figmēta ꝛ ꝑuationes qꝛ cū coło ra itelligant ꝑus minus coibꝰ. oportet gn̄alissima esse ꝑmo itelligibilia hec aūt nō sūt itelligibilia nisi per at tributionē ad illa ad que dicta sūt hēre hītudinē: ideo nō ꝯn̄t poni gn̄alissima:sed ponunt in gn̄e per reducti onē. Silr̄ ponit de potētia ꝙ est in gn̄e per reductionē ad actū cuiꝰ dicit potētia. ℂ Lōtra hoc:in oibus istis est per se ꝑdicatio superioris de iferiori:ergo sub ratione alicuiꝰ ul'is:qꝛ ꝑdicari ꝓprie est ꝓpriū ul'is nō alteriꝰ q̄ʒ gn̄is. Arguat de singulis sicut sup argutū est de con cretis:igit si nō sit ꝓcedē in infinitum in eis erit aliqḋ genꝰ nō hn̄s supueniēs genꝰ:igit gn̄alissimū qꝛ sic diffi nit gn̄alissimū a Porphyrio illud nulli istoꝝ deceʒ est L. de
idē:qꝛ nō hēt easdē spēs qꝛ nec de eisdē ꝑdicat per se ꝑ spe
mo mō:igit est aliud gn̄alissimū ab istis decē. ℂ Etiaʒ per rōnē nulliꝰ istoꝝ decē ꝑdicat de suis in qd: ergo ꝑ nullū istoꝝ decē hēt rōnē gn̄is:sed cūʒ eque ꝑmo dicat qḋlibet de suis spēbꝰ sicut aliqḋ istoꝝ decē de suis:seq tur ꝙ erūt eque ꝑmo gn̄a:ꝛ nō per reductionē ad ali qḋ istoꝝ decē. ℂ Silr̄ ꝙ iter q̄libet ꝑn̄iata sit genus ꝛ spēs ostēdit per duo argumēta ꝑfacta de ꝯcreto. Etiā per hoc ꝙ de quolibet istoꝝ cōtingit querē qd:ꝛ rn̄dē per aliqḋ vniuocū qḋ est in plus illo cuius querit qd. ℂ De ꝑdicatū vniuocū in qd qḋ est in plus sb̄o est ge
nus per Ar. 4° topi. Qḋ ēt in rn̄sione dr̄ ꝙ opʒ gn̄alis c.15.
simū eē ꝑmo itelligibile:manifeste falsū est nisi intelli gat respectu illoꝝ quoꝝ est gn̄alissimū:quātitas enim nō est ꝑmū itelligibile simpl'r sed in suo gn̄e ita ponit tētio ꝑmū itelligibile respectu itētionū specialiū ꝛ nō

ens respectu nō entiū ꝑticulariū ⁊ ꝓuatio respectu pri
uationū ꝑticulariū: q: si ꝯdictio nō entis uel oppositū
ꝓuationis ꝑus occurrat itellectui: ꝑticulari ente ⁊ ꝑti
culari hitu seqtur ꝙ nō ens ⁊ ꝓuatio ꝑintelligant suis
ꝑticularib⁹: q: ens ꝑmo ducit in cognitionē nō entis ⁊
hitus ꝑmo in cognitionē ꝓuationis: nō ꝑmo huius nō
entis ⁊ hui⁹ ꝓuationis. Sic et pōt argui de potētia re
spectu act⁹. ℂ De ꝯcretis ⁊ itētionib⁹ nō est dubiū q̄n
sint per se itelligibilia. Posset rūderi ſpāliter de nō en
te: ꝓuatione: ⁊ potentia: ꝙ lʒ sit ꝑdicatio in qd in eis ⁊
suꝑioris: nō tñ rō gñis ⁊ spēi: q: nullū ꝑdicat de pluri
bus differētib⁹ spē uel nūo: q: nō entiū uel ꝓuationū
uel potētiarū ſm suā rōnē nulla est distinctio: sed tñ i
hitudine ad eoꝝ opposita. ℂ Cōtra: tūc aliqd ꝑdicat
ꝓprie de aliquo: imo in qd: ⁊ sub rōne nulli⁹ ulīs ꝙ nō
videt: cū ꝑdicari de plurib⁹ sit ꝯuertibile cū ulī. ℂ Itē
hec est uera cecitas nō est surditas: ꝓcise rōne significa
toꝝ: ergo ꝓuationes distinguunt: lʒ earū distinctio sit
ab alio: hoc nō ꝓhibet eas eē spēs: sic eniʒ spēs que sūt
in gñe sb̄e differūt per formā: que forme nō sūt ipse spe
cies. ℂ Itez cōe multis nunq̄ʒ ex se distinguit in illis:
igit ꝓuatio nō distiguit in cecitate ⁊ surditate: nisi per
aliq̄ addita que cū ꝓuatione ꝯstituūt ista in sua ratiōe:
ergo in illis additis abūdant hec a gñe: hec igit addita
sunt diīe: lʒ nō ita cōplete in eēndo: sicut diīe sb̄e: ergo
iste sunt due spēs differētes. ℂ Ad oīa obiecta de istis
q̄n que: cōcretis: itētionib⁹ scd̄is: ꝓuationib⁹: non enti
bus: ⁊ potētijs: posset rūderi ꝙ lʒ hec possint intelligi
sub aliq̄ rōne itelligēdi ⁊ ꝑdicari iter se sub rōne alicu
ius ulīs: ⁊ statū eē ad aliqd ulissimū: qd inquātū attri
buit ei ista itētio est diūsum ab illis. x. tñ stat tñ esse de
cē gñalissima rerū: q: nō quodlibet itelligibile: sed ens
t.c.14 ſm se diuidit in hec 5° meta. ⁊ ita nullū istoꝝ est ens ſʒ
se distinctū ab illis decē. ℂ Cōtra tūc videt ꝙ logicus
ꝯsiderās per se itētiones ⁊ nūm gñalissimoꝝ tñ sb̄ hac
rōne. s. qua eis hec intētio gñalissimū possit applicari:
deberet dicē plura eē gñalissima q̄ʒ decē: q: plura istis
sunt itelligibilia qbus inquātū itelligunt: pōt intētio
attribui: lʒ meta. ꝯsiderās ens inquātuʒ ens diceret ea
i ilra tñ eē decē cuius oppositū videt Arē. dicē dicēs: singu
lū significare subam uel q̄litatē ⁊c̄. nō tñ singuluʒ ens
significare subam ⁊c̄. ℂ Ad oppositū est Arē.

Ad qōnem dicēdū ꝙ tñ sunt decē gñalissi
ma rerū quoꝝ distinctio non su
mit penes aliqd logicum tñ: sed penes ipsas eēntias.
Ipsa eniʒ itētio gñalissimū est tñ uariata nūo in istis
vnde quo ad id qd est difficultatis qd est magis meta.
q̄ʒ logica: ideo sufficiēter hic scitur q: ita est: q̄ʒuis for
te metaphisicus debeat uel possit scire ꝓp qd. ℂ Ad ꝑ
mū argumētū: dico ut supra. ℂ Ad ꝑmuʒ ꝯtra hoc di
co ꝙ ens per se ⁊ nō ens per se uel ens in sb̄o: ⁊ nō ens
in subiecto sunt ꝯdictoria: ⁊ ideo cū negatio nō neget
solā uocē sed significatū: ⁊ nō pōt vnico actu quodli
bet significatū negare: erit equocū sicut affirmatio: sed
nō ens in subiecto nō est idē qd suba: nā nō ens: est nō
ens in subiecto: neq̄ʒ nō ens per se est accñs: q: nō ens
est nō ens per se: sed ens nō per se: ideʒ est ꝙ accidens: ⁊
ens nō in alio: idē ꝙ suba: ⁊ ꝑmuʒ nō ꝯdicit enti per se
nec scd̄m enti in subiecto. ℂ Ad aliud pōt dici ꝙ accñ
tia ꝯueniūt in aliquo intētionali ut attributū sube uel
posterius suba: in quo nō ꝯuenit accñs cum suba. Uel
pōt ꝯcedi si eēt vnuʒ nomē equoce significās subam ⁊
alia gñalissima ut. a. eque ꝯueniēs diuisio eēt entis in
a. ⁊ q̄ñ: sicut in subam ⁊ accñs: q: utrobiq̄ʒ equoci in
equocū ⁊ vniuocū. ℂ Ad 3m ꝯtra illud dico ꝙ equocū
actu importat oīa sua significata ⁊ ideo actu ponit ac
cidēs oīa nouē gñā cū diuidit ens in subam ⁊ accidēs
Cū dicit equocū non accipit simul nisi pro vno signifi
cato. uerū est ab eodē itelligēte sed nō minus ipsuʒ ſm
se oīa sua significata sil' ponit: ⁊ eo nō sumit: nō aūt ut
itelligit ab vno. ℂ Ad 2m ꝑncipale dicit ꝙ suplatiuū
tñ vni ꝯuenit in vno gñe: ⁊ ita tñ vnū est gnālissimuʒ
in vno genē: sed nō simplr tñ vnū. ℂ Uel aliter ꝙ suꝑ
latiuum dupl' dicit: ⁊ exponit vno mō positiue per ex
cessum oium alioꝝ: alio mō ꝓuatiue per non excedi ab
aliquo alio. ꝑmo mō nullū est gnālissimuʒ simpliciter:
sed uñ in aliquo gñe. i. gnālius oibus alijs in suo gñe.
Scd̄o mō qdlibet illoꝝ est gnālissimū: q: nullū eo gnā
lius ⁊ illa ꝓpō qd per supabūdātiā dicit ⁊c̄. uera est ut
suplatiuū exponit positīe nō ut eponit ꝓuatiue: quia
multa pñt eē ꝑma: ita ꝙ quodlibet illoꝝ nihil est ꝑus.
ℂ Ad 3m dictū est ꝑus. Uel pōt dici ꝙ multitudo pre
dicametoꝝ reducit ad vnū qd est ꝑma cā que prior est
eis nō ꝑdicatiōe sed entitate ⁊ cālitate ⁊ ita pōt aliqd
eē ꝑus eis. ℂ Ad aliud de cōcretis dico ꝙ eēntia signi
ficata per albū est in gñe q̄litatis sed illa sub hoc mō in
telligēdi uel significādi nō est per se q̄litas uel in gñe q̄
litatis. sed per reductionē: q: s. est idē eēntialr albedi
ni qd est per se in nullo gñe. Est aūt in aliquo generalis
simo per se. s. in q̄li sed nō in alio: q̄le enim a qualitate
tñ differt in mō significādi: que diīa lʒ ꝓhibeat ꝑdica
tionē vnius de altero: nō tñ sufficit ad distinguēdū ge
nera uel ad faciēdū aliqd eē in diuersis gñibus. ℂ Ad
aliud ꝯcedo quale eē gñalissimū ꝓpter ꝓbatiōes illas
sed nō aliud q̄ʒ q̄litas. ℂ Cuʒ dicit hēt alias spēs dico
ꝙ falsum est cū dicit ꝑdicat per se de alijs dico q: falsū
est q: spēs per se vnius ⁊ alteri⁹ differūt tñ in mō signi
ficādi. ℂ Cōtra quale est gñalissimū ⁊ qualitas est ge
neralissimū ⁊ hec nō sunt idē gñalissimū: igit aliud ꝯñ
tia patet q: circa ens idē ⁊ diuersum includūt ꝯdictio
nē per Arē. 10. metaphi. scd̄a ps añtis patet q: si essent t.c.12
idē gñalissimū: tūc vnū ꝑdicaret de altero sic: qualitas
est qualis ⁊ vnū de spēb⁹ alterius. ℂ Dici pōt ꝙ sunt
idē gñalissimū: cū ostēdit ꝙ nō. q: vnū nō ꝑdicat de al
tero: dici pōt ꝙ aliqd est idē aliū ⁊ nō ꝑdicat de illo ꝓ
pter diuersum modū significādi: que diuersitas lʒ pro
hibeat ꝑdicationē vnius de altero: nō tñ sufficit ad di
stinguēdū gñalissimū uel spēs diuersas. ℂ Silr ꝓpter
istū modū significādi nō ꝑdicat vnū de spēbus alteri⁹
nec tñ de alijs spēbus ꝑdicat hoc ⁊ illud: ſm hoc negā
da est hec: albedo est spēs qualis: q: ⁊ hec albedo est q̄
lis: ⁊ ꝯcedēdū est ꝙ albū nō est albedo sed nō est ꝯcedē
dum ꝙ sunt spēs alterius gñis nec alie spēs q: plus rē
quireret ad ꝯcedēdū talē diuersitatē q̄ʒ ad impediēduʒ
mutuā ꝑdicationē de se inuicē cū ꝓbat supius ea eē di
uersa gñā. q: nō ꝑdicant de eisdē: pōt negari q: eedem
sunt spēs utriusq̄ʒ: sed hoc nō est illud. ℂ Ad aliā ꝓba
tionē cū dicit itētiones attribuunt eēntie: ut intelligit
dico ꝙ ſm modū itelligēdi abstracti uel ꝯcreti non ua
riat ſm genus uel spēm lʒ hoc non sit illud ⁊c̄.

ℂ Substātia aūt est que ꝓprie ꝑncipaliter: ⁊ maxime dicitur: que neq̄ʒ de subiecto dicit neq̄ʒ in subiecto est: ut aliqs homo: uel aliquis equus ⁊c̄. cap. de substātia.

c Irca Capitulū de suba querit utruʒ ali
quis hō sit ꝑma suba. Q: sic videt
auctoritate Arē. qui sic exemplificat de prima
suba ut aliqs hō aliqs equus ⁊ iferius ubi itendit qd
libet aliud a ꝑmis: dici de ꝑmis: uel esse in eis. arguit
sic: aial ꝑdicat de hoie: igit de aliquo hoie per aliquem
hoiem itelligēs ꝑmā subam. ℂ Itē nō est scd̄a suba: ⁊
inter illā ⁊ ꝑmā nō est mediuʒ: igit est ꝑma suba. ꝓba
tio ꝑme ꝓpositiōis: si eēt scd̄a suba nō eēt nisi spēs. sed
hoc est falsum. q: hec est uera nullus hō est spēs. igitur
sua ꝯdictoria falsa. ℂ Itē si aliqs hō nō eēt ꝑma suba
posset ꝑdicari de multis. ⁊ ita hec videt eē uera: ois hō

est aliqs hō. qr nō posset eē cōe ad alia q̄z ad supposita hois. sed illa nō est uera: pbatio: tū qr pdicatū ul'is affirmatiue ɔfundit tm̄ ɔfuse ⁊ ita per accn̄s ad ɔfusionē alteri⁹ ut subiecti. igit pōt ɔfundi per se: sed hoc qd dico aliqs hō: nō pōt ɔfundi per se: sic dicēdo: ois aliquis hō. tum qr oē pdicatū ul'is affirmatiue pōt eē sbm pticularis ɔuertētis illā ul'em: tale nō est hoc: qd est aliqs hō. ℭ Si dicat hāc: ois hō est aliqs hō: ɔuertēdā eē in hāc: aliqs hō est hō. ℭ Cōtra iste differūt: ois hō est hō ⁊ ois hō est aliqs hō: ergo earū cōuerse differūt. ℭ Ad oppositū aliqs hō pdicat de plurib⁹: ergo nō est prima suba. añs patet: qr iste hō est aliqs hō: ⁊ iste hō est aliqs hō. ℭ Itē sequr iste hō currit: ergo aliquis hō currit ⁊ nō ecōuerso: ergo aliqs hō est pus ⁊ ita cois: ergo non est pma suba. ℭ Itē hec est uera: ois hō est aliqs hō: tuz qr sua ɔdictoria est ipossibilis: aliqs hō nō est aliqs hō: tū qr quelibet singularis est uera: igit aliqs hō predicatur de omni hoie: igit nō est pma suba.

Dicitur ad qōnē q aliqs hō est pma suba: nec dicit de multis nisi equoce. ℭ Ad 2m dicitur q ɔñtia nō ualet nisi distincto ɔñte. ℭ Ad 3m dicitur q illa ul'is est falsa ⁊ sua ɔdictoria uera sumēdo aliquis hō in pdicato pro pma suba: ut. s. hō affirmat de hoie: qr aliqs hō nō est aliqs hō ut sor. nō est Plato. inductio nō ualet: sed est figura dictionis pcedēdo a plurib⁹ determinatis ad vnā: ⁊ ita cōmutat q̄le qd in hoc aliqd. ℭ Cōtra istud ex hoc sequit q ad ul'em non sequtur pticularis nisi pfacta distinctione: ⁊ q ad singularē nō sequit pticularis nisi pfacta distinctione: etiaz q pticularis ppō nō hēt ɔdictoriā nisi pfacta distinctione: etiā tūc nō ul'is sibi ɔdicet: sed pticulari affirmatiue in hoc sensu: singularis negatiua sufficienter ɔdiceret: qr in eis est affirmatio ⁊ negatio eiusdē de eodem: ⁊ q pticularis ppō nō sit simplr sillogiçabilis ⁊ absolute: uel nō nisi sicut singularis: ⁊ q nullus sill'us absolute ualeat: qr nullus ɔuersus absolute ualet: qr in oī sill'o uel in suo ɔuersiuo est aliq̄ ppō pticularis: que absolute nō est sillogiçabilis: ⁊ q pticularis ⁊ idiffinita nō cōuertunt: qr vna ut idiffinita hēt singulares pro causis vitatis: q̄s hēt pticularis pro sensib⁹ multiplicatis: ⁊ q equocatio non sit in dictione: qr nec hō multiplex in se est: nec aliqs hō: nec in se ut manifestū est: nec ut alij addit. pbatio: qr additio alicuius non cōfert sibi nouum significatum.

Quia ista videnf magis incōuenētia ɔtra Ar. in tota logica. ⁊ ɔtra cōem nām sill'i ⁊ ɔdictionis: q̄z exponē vnā auctē Ar. ℭ Videt ergo poti⁹ dicēdū q aliqs homo nō est pma suba. i. nō significat tm̄ vnū suppositū hois: sicut iste hō, pter icōueniētia pdicta. Sed pp auctē Ar. itelligēdū q hō de se idifferens est ad multas acceptiones. s. pro uoce: itētione: pro suppositis. signa ergo, ut ois: aliqs: sibi addita in dr̄iam ad intētiones ⁊ ad uocē tollūt: ⁊ determināt ipm ad acceptionē tm̄ pro suppositis: sed adhuc in illa acceptione est idifferēs ad qdcūqz suppositū: igit Ar. uolēs pmā subam expmē ut distinguit ɔtra scdam: videlicet ut ei iest itētio scde sube: ⁊ tū quodammō in gñali, dixit ut aliqs hō. i. qdlibet qd est iste hō. ℭ Alio mō pōt dici q per aliqs hō ponit pma suba determinata indeterminate tm̄: ⁊ tūc exēplificauit Ar. de pma suba determinata lz ideterminate ut de hac uel illa. ℭ Sed forte aliquis hō nō significat pmā subaz determinatā: neqz determinate nec ideterminate: lz pro illa supponat quando est sbm pticularis ppōnis: q nō significet patet per vitatē huius: ois hō est aliqs hō. pma enim suba determinata siue determinate siue ideterminate sumpta: nō pdicat uere de oī hoie ita ⁊ hō qñ est sbm idiffinite supponit pmā subam determinatā ideterminate: nō tm̄ illā significat: ideo posterior modus dicēdi videt ɔuenientior. ℭ Ad pmū argumētū patet: qr Ar. noīat primā subam quodāmō in cōi per cōe sumptū pro acceptione pro suppositis. ℭ Ad aliud dico q aliqs hō est ens per accn̄s cōpositū ex re pme itētionis ⁊ secunde: ⁊ nec est pma suba nec scda sed mediū accn̄tale iter illa ⁊ tale mediū inueni iter spēm spālissimā ⁊ idiuiduū ut hō albus: lz nō mediū eentiale. ℭ Cōtra aliqs hō pdicat de plurib⁹ differētib⁹ nūo in qd pm pdicta: igit est spēs. ℭ Itē ens per accn̄s est cōpositū ex reb⁹ diuersor generū huiusmodi nō est aliqs hō: qr modus itelligēdi hoiem nō est res alicui⁹ gñis. ℭ Ad pmū pōt dici q aliqs hō de nullo pdicat in qd qr ens per accn̄s non hēt qd. ℭ Cōtra hoc tūc pari rōne pdicatio hec nō est in qd aliqs hō est aial. Itē pmo libro elechor dic Ar. eadē est diffinitio ppōnis ⁊ vni⁹ solius ppōnis ⁊ rei ⁊ vnius rei: ista tū vna sola res est cōpositū ex re pme itētionis ⁊ scde igit tale cōpositū pōt hēre diffinitionē in qd. ℭ Itē aliqs dicit tm̄mō modū itelligēdi hoiem pro suppositis ⁊ tm̄ in illa acceptione dicit qd suppositor: igit aliqs nō phibet hoiem pdicari in qd de illis imo magis ɔfert ad hoc. ℭ Pro rn̄sione istor oportet itelligē q oē sincathegorematicū in pdicato est ps predicati: cuius pbatio est per ipossibile: aliter ex ueris sequeret falsum: q sic, nullus hō est ois hō: iste hō est hō: ut si signū in maiori nō eēt ps pdicati posset iferri in conclusione: ergo iste hō nō est hō: qr ad hn̄dū idētitatē maioris extremitatis nō oporteret ipm sumi in maiori ⁊ ɔclusione cū eodē signo si illud nō eēt ps pdicati: sicut manifestū est in scdo mō scde figure: qr maior extremitas nō sumit cū eodē signo in ɔclusione ⁊ maiore: ⁊ ita ex ueris sequeret falsum. ℭ Itē ostēdit ostēsiue magis pter qd: qr sincathegorematicū, nunq̄z hēt respectuz ad pcedēs: aliter negatio subsequēs cōpōnē posset propositionē facē negatiuā sicut ⁊ negatio pcedēs: igitur sincathegorematicū additū pdicato nō determinat ipsum in cōpatione ad sbm ⁊ ita nō inq̄ztū extremum qr inq̄ztū est extremū respicit aliud extremū: sed oē sincathegorematicū determinat extremū inquātū est extremū: igit nullū additum termino in pdicato est sincathegorematicū sed ps pdicati: tm̄ absolute itellectū terminū cui addit determinat ⁊ ita est sincathegorematicū respectu ptis pdicati sed nō respectu pdicati qr ipz est alia ps pdicati sed sincathegorematicū additū subiecto non est ps subiecti qr determinat illud cui addit in cōpatione ad pdicatū. His visis patet ad rōnē: qr sic dicēdo: aliquis hō est aial: est aliqs tm̄ sincathegorematicuz: ⁊ hō tm̄ subiectū: ⁊ ideo pōt ppō eē per se: sed nō est ita ubi aliqs hō pdicat. ℭ Ad aliud dico q vn⁹ ⁊ solus pūt eē cathegorematica uel sincathegorematica: pmo mō itelligit Ar. in p° elēchor: qr eadē est diffinitio rei ⁊ vni⁹ solius rei. i. rei in se idiuise ⁊ ab alijs diuise: qr illud est res per suā eentiā: nō aūt itelligit ut vnus ⁊ solus sunt sincathegorematica. ℭ Ad 3m cōcedo q aliqs dicit modū itelligēdi hoiem pro suppositis tū sub tali mō itelligēdi nō pōt hō pdicari nisi ille modus sit ps pdicati: pp rōnē supdictā: ⁊ illud totū nō pdicat in qd qd si posset hō pdicari per se sub tali modo manēte mō, posset pdicari in qd: ⁊ qr nihil dicit species: nisi inq̄ztū aptū natū est pdicari: hō sub isto mō non pōt eē spēs. ℭ Ad aliud supius qd fuit ɔtra rn̄sionem. Ad scdm pncipale cū dicit ens per accn̄s est cōpositū ex rebus diuersor generū: illud pōt negari qr qcqd non est eentialr idē cū aliquo: siue sit res alteri⁹ gñis siue nō cōpositū cū illo aliquo, facit ens per accn̄s. ℭ Ad tertiū pncipale. ɔcedo hāc eē ueram: ois hō est aliqs hō: cuz ostēdit pmo q nō qr pdicatū non est ɔfundibile per se nego. nā in ɔdictoria pdicte ul'is erit idē pdicatū qd ⁊ in ista ⁊ ɔfusum ɔfuse ⁊ distributiue nec alr oportet cōfundibile per accn̄s eē per se ɔfundibile. Uel aliter pōt

ꝯcedi ꝙ inquãtũ ꝑdicat̃ aliqs hõ intelligit̃ specificare
rẽ huius ubi est: ita ꝙ ꝑdicatũ est hoc totuꝫ ens aliqs
hõ: ꝛ illud põt ꝯfundi per signũ ul'e affirmatiuũ imedi
ate additũ. Per hoc dico ad aliã ꝓbationẽ: qꝛ illa ul'is
ꝯuertit̃ in hanc aliquod ens aliquis homo est homo.
℃ Suba est que ꝓꝑe pncipal'r ꝛc̃. ℃ Nota ꝙ diuisio sb-
stãtie in ꝑmã ꝛ scdam nõ est diuisio gñalissimi in spẽs
sed subiecti in accñtia qꝛ substãtia ꝫm ꝙ intelligit̃ ꝫm
quam ꝯsiderationẽ ptinet ad logicũ: diuidit̃ in intẽtio
nes sibi accidentes.

℃ Alia ṽo oĩa aut de subiectis dicunt̃ pnci
palib⁹ substãtijs: aut in subiectis eis sunt.
Hoc aũt manifestũ est ex his: que per sin-
gula ꝓponent̃: ut aĩal de hoĩe ꝑdicat̃: er-
go ꝛ de aliquo hoĩe aĩal ꝑdicabit̃. Nam si
de nullo aliquoꝝ hoĩuꝫ diceret̃: nec oĩno
de hoĩe ꝑdicaret̃. Rursus color in corpo-
re est: ergo in aliquo corꝑe. Nã si nõ in ali
quo singuloꝝ nec oĩno ĩ corꝑe ꝛc̃. ca. eo.

Q**ueritur** de ꝯñtijs q̃s facit Ar̃. ad ꝓbãdũ istã ꝯcl'onẽ. s. aĩal ꝑ
dicat̃ de hoĩe: ergo de aliquo hoĩe: ꝛ color est
in corꝑe: ergo in aliquo corꝑe. Utrũ huiusmodi ꝯñtie
teneãt formal'r? ꙩ nõ videt̃: qꝛ nec alibi tenet spẽs ꝑdi
cat̃ de hoĩe ergo de aliquo hoĩe/ubi est eadẽ forma ar-
guẽdi. ℃ Itẽ videt̃ eẽ fallacia ꝯñtis a suꝑiori nõ distri
buto ad iferius ꝛ ita positio ꝯñtis que ꝯñtia nõ ualet.
℃ Itẽ termin⁹ de se est idifferẽs ad oẽm suppõneꝫ igit̃
si arguat̃ ab ipso sũpto absolute ad ipm sub una suppõ
ne tñ: arguit̃ ab idifferẽti ad determinatũ: ꝛ ita fit fal-
lacia ꝯñtis: sic est in ꝓposito. ℃ Itẽ eadẽ rõne qua illa
ꝯñtia tenet: videt̃ ista tenẽ: aĩal ꝑdicat̃ de oĩ hoĩe igit̃
aliqđ aĩal: sꝫ nõ ualet ista: igit̃ nec illa. ꝓbatio maioris
utrobiq; fit sil'is descẽsus: nisi ꝙ hic in sbo: ibi in ꝑdi-
cato: que diuersitas nõ ipedit: cũ oĩs ul'is possit ꝯuerti
sumptis terminis uniformiter. ꝓbatio minoris: qꝛ añce
dẽs est uerũ ꝛ ꝯsequẽs falsũ. ℃ Itẽ pari rõne sequeret̃
aĩal est oĩs hõ: ergo aliqđ aĩal. qđ non est uerũ qꝛ añce
dẽs uerũ ꝛ ꝯsequẽs falsuꝫ qꝛ sua ꝯ̈dictoria uera: ꙩ añ
cedẽs sit uerũ patet qꝛ aĩal est hõ ĩquãtum hõ igit̃ oĩs
T.35 hõ. añs isti⁹ patet qꝛ aĩal per nãm hoĩs est hõ: igit̃ inq̃ꝫ
tũ hõ. ꝯñtia patet per Ar̃. p⁰ ꝑoꝝ capl'o de reduplica-
tione. ℃ Itẽ destructis ꝑmis aĩal ꝑdicat̃ de hoĩe ꝛ nõ
de aliquo hoĩe: qꝛ nullus est: igit̃ ꝯñtia nõ ualet. ℃ Ex
hoc etiã seq̃tur aliã ꝯcl'onẽ Ar̃. eẽ falsam. s. destructis
ꝑmis ꝛc̃. qꝛ eis nõ exñtib⁹ pñt scde sube ꝑdicari de se i
uicẽ per se igit̃ ꝛ manẽ: qꝛ scdam subam eẽ est eẽ ꝑdica
tũ eẽntiale in gñe sube. ℃ Ad oppositũ est Ar̃. ꝛ ꝓbat
utrãq; ꝯñtiam inferendo ex opposito ꝯñtis oppositũ
antecedentis.

D**icẽdum** ꙩ hec ꝯñtia est bona: aĩal ꝑdicat̃ de hoĩe: ergo de aliquo sumẽdo predi
cari ut hic sumit Ar̃. s. suꝑioris de iferiori in gñe: de-
currit enim suꝑ hãc regulã qñ alteruꝫ de altero ꝑdica-
tur ꝛc̃. que ualet hãc qđ est ꝑus ꝑore in gñe: est ꝑus po
steriore. ℃ Intelligẽdũ etiam ꙩ hec ꝯñtia tenet descẽ
dẽdo ad istũ hoĩem: ubi est ꝑma suba determinata ꝛ de
terminate qꝛ seq̃tur: si aĩal est ꝑus hoĩe igit̃ isto: sꝫ Ar̃.
iferẽdo ifert de ꝑma suba determinata indeterminate
tñ sicut ponit̃ per hoc ꙩ est aliqs hõ: qꝛ sic sumit̃ oppo
situꝫ ꝯñtis. Sed de alia ꝯñtia color est in corꝑe: igit̃ in
aliquo: est magis dubiũ: qꝛ nõ tenet per regulã suꝑdi-
ctã. ℃ Dicit̃ ꙩ tenet de accñtib⁹ coĩb⁹ per locũ a ma-
iori: qꝛ illa ꝑus isunt ꝑmis substãtijs q̃ꝫ scdis lꝫ econũ
so ꝯuenit de ꝓprio. ℃ Cõtra hoc tũc non ꝓbat ul'r oĩa
aliã a ꝑmis dici de ꝑmis: aut eẽ in eis: qꝛ nõ sunt accñ-
tia ꝓpria. ℃ Põt dici ꙩ scda ꝯñtia tenet de oĩ accñte
reali: qꝛ nullũ tale iest cõi nisi mediante supposito aliq
igit̃ si cõi iest/iest supposito ideterminate tñ: ꝛ ꝫm hoc i
telligẽdũ ꙩ scda ꝯñtia nõ tenet descẽdẽdo ad ꝑmã sb-
stãtiã determinatã ꝛ determinate sed est fallacia ꝯñtis
nec sic descẽdit Ar̃. qꝛ nec sumit̃ oppositũ ꝯñtis: sed
descẽdit ad determinataꝫ ideterminate tñ. Adhuc hec
ꝓbatio nõ videt̃ sufficiẽs: qꝛ ꝓpriũ iest cõi: ꝛ nõ inquã
tũ iest suppositis: qꝛ inq̃ꝫtũ ꝓpriũ iest ꝑmo cõi: ꝛ ꝫm hꝫ
cõe est exñeũ suppositis qꝛ sumendo cõe pro medio ut
de eo dicit̃ ꝓpriũ ꝑmo: ꝛ in minore ut est in supposito:
est fallacia accñtis sic: hõ ꝑmo est risibilis iste est hõ er-
go iste est ꝑmo risibilis: igit̃ nõ oẽ accñs reale inest cõi
inq̃ꝫtuꝫ est in suppositis. ℃ Ideo dicit̃ ꙩ utraq; ꝯñtia
tenet tm̃mõ sumẽdo cõe ut hẽt suppositionẽ ꝑsonalem
ꝛ tũc scda ꝯñtia tenet per hãc regulã: nihil inest alicui
supponẽti disiũctiue pro multis nisi alicui illoꝝ inde-
terminate sumpto isit. sed tñ ꝑma ꝯñtia videt̃ tenẽ ab-
solute sine tali specificatione suppõnis qꝛ significatuꝫ
suꝑioris ꝑus iest iferiori: igit̃ qcqd est ꝑus illo signifi-
cato est ꝑus supposito ꝛ ꝫm hoc tenet ꝑma ꝯsequẽtia.
℃ Põt dici ꙩ in suppõne simplici sumit̃ significatuꝫ
pro significato: ꝛ nõ qcqd est ꝑus significato suꝑioris
illo mõ est ꝑus iferiore: qꝛ suꝑioris sigñtũ illo mõ nõ est
ꝑus iferiore: sꝫ est ei exñeũ: ut pꝫ ꝯiũgẽdo ꝑmissas ubi
ĩ maiori ĩstat termin⁹ simpl'r ꝛ ĩ minori dꝫ de suppositis.
℃ Ex illis ꝯñtijs ꝓbatis ex oppositis ifert Ar̃. alia igit̃
oĩa aut de subiectis ꝑncipalib⁹ substantijs dicunt̃: aut
sunt in eis. que ꝯcl'o ita itelligẽda est sicut seq̃tur ex añ
cedẽte ꝓbato. ꝛ hoc est sic oĩa alia que dicunt̃ de scdis
substãtijs uel sunt in eis: ut hñt acceptionẽ ꝑsonalẽ di
cunt̃ de ꝑmis uel sunt in eis. ℃ Ex hac scda ꝯcl'one in
fert Ar̃. tertiã destructis igit̃ ꝑmis ipossibile est aliqđ
alioꝝ remanẽ: que sic exponit̃ quo ad illud esse qđ alia
hñt in ꝑmis q̃uis possint remanẽ quo ad aliud esse ut
q̃ddititatiuũ uel eẽ itelligibile. ℃ Cõtra hãc expõnẽ se-
cũda suba/inq̃ꝫtũ hic fit ꝫmo de ea opponitur ꝑme q̃a
diuidũt subam per oppositũ: ꝛ per accñs utrũq; illoꝝ
nullũ aũt oppositũ hẽt eẽ in suo opposito: igit̃ nullũ eẽ
hẽt scda suba in ꝑma: ꝫm igit̃ istã expõnẽ absolute dice
ret̃ destructis ꝑmis nullũ alioꝝ destrui. Hoc ꝯfirmat̃
per hoc ꙩ Ar̃. loquẽs de scda suba ꝛ accñtib⁹ dic̃ oĩa
alia a ꝑma. sed hec inq̃ꝫtũ hñt eẽ in ꝑma non sunt alia
igit̃ nõ loq̃tur de illis inq̃ꝫtũ hñt eẽ in ꝑma suba. Ideo
põt dici aliter ꙩ hec tertia ꝯcl'o logice sũpta. s. de ipsis
itẽtionib⁹ est manifesta sic: scda suba dꝛ relatiue ad pri
mã: sicut dictũ. ad illud de quo dicit̃: igit̃ si ꝑma nõ est
scda nõ est: qꝛ relatiua sunt sil'nã per Ar̃. iferius cap⁰
de relatione. ℃ Itẽ accñs relatiue dicit̃ ad sbm loquẽ-
do de itẽtionib⁹ ꝛ itẽtio subiecti uel fundat̃ in ꝑma sb
stãtia uel scda. si in ꝑma: ergo destructa ꝑma nõ est sbꝫ
illius accñtis: si nõ est sbm/igit̃ nec accñs: per hãc regu
lã/relatiua sunt sil'nã. si itẽtio subiecti fundet̃ in secun
da suba/arguat̃ sic: destructa ꝑma suba scda nõ est per
locũ a relatiuis: ꝛ si scda nõ est sbm talis accñtis nõ est
ꝛ si hoc: igit̃ tale accñs nõ est/per locũ a relatis. ℃ Di-
cit̃ ꙩ itẽtio subiecti respectu accñtis põt fundari ĩ alio
accñte qđ nec est scda suba nec ꝑma. ℃ Cõtra illud ac
cidẽs hẽt sbm: aut accñs aut subam. si subaꝫ arguatur
ut ꝑus. si accñs/illud hẽt sbm: uel ꝓcedet̃ in ifinituꝫ in
t.c. 17 accñtib⁹. quoꝝ qđlibet sit subiectũ alteri⁹ qđ hẽt Ar̃.
ꝛ ide. pro icõueniẽti 4⁰ metaphi. aut stabit ad subam scdam
uel ꝑmã: ꝛ de oĩb⁹ arguat̃ a ꝑmo ad ultimũ. ℃ Notan
dũ aũt ꙩ hec ꝓpõ: destructis ꝑmis ꝛc̃. nõ ponit ꝑmas
posse destrui: qꝛ ablatiuus absolut⁹ per Priscia. 2. con
structionũ exponit̃ per si/qꝛ/uel/dũ: põt igit̃ iste eẽ sen-
sus si destruant̃ ꝑme sube destruunt̃ alie. uel qꝛ/ul'dũ/
ꝛ quelibet exponẽs est uera qꝛ positio alicui⁹ in cõpa-
ratione ad aliud non reqrit ipm poni absolute: sed est

fallacia ꝑm qd ꝛ simplr. ꝑdicta etiā ɔclō. s. destructis ꝑmis ꝛc. pōt itelligi de ipsis que subsunt itētionibus: qꝛ scđa suba nō hēt aliud eē qꝫ aliq̄ ꝑma suba. silr eē accidētis est a sbo. si a ꝑma suba illa nō exn̄te accn̄s non est. si ꝫ scđa illa nō est si ꝑma nō sit: igit̄ si ꝑma suba non sit nll'a suba est neqꝫ ullū accn̄s. ¶ Nec ēt 3ª ɔclō forte gn̄ali⁹ uera est qꝫ ꝑma uel scđa lꝫ nō inq̄tū ex eis iferk. ¶ Ad ꝑmū argumētuꝫ dico q̄ spēs nō ꝑdicaf de hoie ut hic sumit̄ ꝑdicari: qꝛ nō est supi⁹ eo in gn̄e. ¶ Cōtra hec est uera. hō est spēs: igit̄ spēs uere ꝑdicaf de homie. ¶ Itē si spēs est in hoie arguet̄ q̄ scđa ɔn̄tia non ualet qꝛ nō seqtur igit̄ est in aliquo hoie. ¶ Ad ꝑmū dico q̄ vbū/est/ pōt notare q̄lecūqꝫ vnionem extremoꝝ ꝛ non oportet q̄ semp notet ꝑdicatū eē supi⁹ sbo: seq ad exercēdū illud qđ significaf. hic opꝫ addē ad cōpōnē huius vbi/est/ aliquā determinationē ut eētialr̄ uel aliquid huiusmodi. Scđa rō ɔtra rn̄sionē ꝓbat illud qđ est in hoie nō ꝑm acceptionē ꝑsonalē: sed simplicē nō esse in aliquo hoie: qđ bn̄ est ɔcedēdū. Pōt ēt dici ad rōnem ꝑncipalē q̄ spēs si dicaf de hoie: nō tn̄ ut hō habet acceptionē ꝑsonalē ꝛ neutra ɔn̄tia ualet/ nisi sic sumēdo cōmune. ¶ Ad 2ᵐ argumētū ꝑncipale/ ut est ɔtra utrāqꝫ ɔn̄tiā: pōt dici gn̄alr̄ q̄ nō est fallacia ɔn̄tis qꝛ non arguit̄ ad ꝑmā subam determinatā ꝛ determinate: sed indetermīate: ꝛ illo mō est eque cōe cuꝫ termino cōi sumpto ꝑsonalr̄. Sed inquātū est ɔtra ꝑmā ɔn̄tiā pōt dici spālr̄ q̄ cū huiusmodi ꝑus uel supius ꝛc. licet arguere a supiore termināte talē respectū ad iferius: qꝛ qcqd. est ꝑus hoie est ꝑus isto. Cui⁹ cā est: qꝛ supius iquātū termināte talē respectū hēt virtutē ulr̄ supti. ¶ Qđ enim ꝑus est supiore dicit̄ de eo ulr̄iter ꝛ a supiori distributo licet descēdere ad iferius. ¶ Ad 3ᵐ dico q̄ terminus in vna ꝓpōne nō hēt nisi vnā suppositionē qꝛ vna ꝓpō est signū vnius itellect⁹ cōpositi: ꝛ diuerse suppositiones termini sunt diuerse rōnes itelligēdi terminuꝫ respectu tertij: ꝛ oēs diuerse suppōnes in suo gn̄e sunt opposite: cū igit̄ ipossibile sit idē in eodē itellectu cōposito respectu tertij intelligi sub diuersis uel oppositis rōnib⁹ itelligēdi: impossibile est idē in vna ꝓpōne hēre diuersas suppositiones: idifferēs est igit̄ termin⁹ ad diuersas suppōnes: lꝫ nō in vna ꝓpōne. loqmur autē de ɔn̄tia ut ancedēs est ꝓpō vna ꝛ sic nō est maior idifferētia in an̄te qꝫ in ɔn̄te. ¶ Ad 4ᵐ argumētū ut est contra ꝑmā ɔn̄tiā: pōt dici q̄ nō est silr̄s rō descēdēdi: qꝛ descēdēdo sub sbo arguit̄ per hāc regulā: qđ ꝑdicaf de superiori ꝛ de iferiori: que necīa est: ut hic sumit̄ predicari. Descēdēdo aūt sub ꝑdicato arguit̄ per hāc regulaꝫ: de quo ꝑdicaf supius ꝛ iferi⁹: que facit fallaciā ɔsequētis. ¶ Notādū q̄ lꝫ hec posset ɔcedi uera: ois hō est aliqđ aial: nō tn̄ inquātū aliqđ aial est ꝑma suba. Prima eni suba determinata siue determinate siue idetermīnate sumpta/ nō dicit̄ de oi hoie. ¶ Sed tūc videt̄ illa ratio plus ualē ɔtra scđam ɔn̄tiā: qꝛ arguēdo sic in oi corpe est color: igit̄ in oi corpe est aliqs color / ut aliqs color dicit ꝑmā subam. est an̄s uerū ꝛ ɔn̄s falsuꝫ: ꝛ tn̄ illa ɔn̄tia videt̄ tenere per eādē regulā per quā ꝛ ɔn̄tia Arꝭ. ¶ Dico q̄ nō per eādē regulā qꝛ scđa ɔn̄tia Arꝭ. tenet per hāc regulā qđ iest alicui stāti disiūctiue pro multis iest alicui illoꝝ itermīnate: sed terminus stās ɔfuse tm̄ nō stat pro multis disiūctiue. ¶ Ex hoc sequit̄ ɔn̄tiam tm̄ tenēre a cōi hn̄te suppōnē ꝑsonalē ꝛ nō quācūqꝫ sed determinatā: ꝛ illā dico qn̄ termin⁹ stat pro aliquo determinato idetermīnate tn̄: sicut sbm idefinite uel pticularis. ¶ Cōtra hoc si nō seqtur: aial ꝑdicaf de oi homine ergo aliqđ aial: igit̄ aial qđ ꝑdicaf de oi hoie nō est aliqđ aial: ꝛ si hoc nō dī de ꝑma suba nec est in illa ut manifestuꝫ est: igit̄ aliqđ nec dī de ꝑma suba: nec est in ea: qđ est cōtra Arꝭ. seqtur igit̄ icōueniēs ɔtra Arꝭ. nisi descēsus teneat sub termio stāte ɔfuse tm̄. Eodem mō pōt argui de ista: in oi corpe est color ergo aliqs color. ¶ Ad hoc dico q̄ in ꝑma ɔn̄tia est fallacia ɔn̄tis: qꝛ ad hoc seq illđ ifert̄ hoc eē illud / ꝛ nō ecōuerso: multa enim de se inuicē uere dicunk per hoc vbuꝫ est: quoꝝ nullū ifert aliud. Arguēdo igit̄ eodē ordine negatiue est fallacia ɔn̄tis a destructiōe an̄tis: ulteri⁹ cū dī: si nō est aliqđ aial nō dī de ꝑma suba: ista ɔn̄tia nō ualet qa aliqd inquātū est scđa suba dicit̄ de ꝑma ut hic sumit̄ dici de: ꝛ ꝑm hoc est exneū alicui aiali: vn̄ in ista ɔn̄tia inuit̄ fallacia accn̄tis. Ulteri⁹ cū dicit̄: si aial ut dicit̄ de oi hoie nō dī de aliq̄ ꝑma suba nec est in ea: igit̄ aliquid nec dicit̄ de ꝑma suba nec est in ea: ibi est fallacia figure dictionis cōmutādo q̄le in qd: debet enim sic iferri: igit̄ aliqd sub aliquo mō accipiēdi: nec de ꝑmis dī: nec est in ꝑmis. ꝛ hoc est ɔcedēdū tanqꝫ necīum: qꝛ ois hō nec dicit̄ de / nec est / in. Cū dicit̄ in q̄rto argumto ꝑncipali q̄ nō est diuersitas hic ꝛ ibi nisi: qꝛ hic fit descēsus ex pte subiecti: ibi ex pte ꝑdicati. Dico q̄ illū descēsuꝫ ɔcomitaf diuersitas suppositionū que ꝓhibet ɔn̄tiam qꝛ nō tenet nisi termino vno mō supponēte. Cuꝫ dicit̄ q̄ ul'is ɔuertit̄ sine figura dictionis. uēꝛ est q̄ uariatio suppositionū circa vnū terminū nō est respectu reliqui termini supponētis eodē mō: ꝛ nisi eēt nō eēt figura dictionis. Ad aliud dico q̄ nō silr̄ sequeret̄ utrobiqꝫ: qa ꝓpō ista: aial est ois hō: a nullo ponit̄ uera ut aial hēt suppositionē determinatā: ꝛ aliter nō tenet illa ɔn̄tia. ¶ Uel aliter qꝛ/ ois hō: nō ꝑdicaf: ut hic sumit̄ ꝑdicari: lꝫ ꝓpositio ponaf uera. non enim est uera ꝑmo modo per se. ¶ Ad ultimū dico q̄ loquēdo de itentionib⁹ destructis ꝑmis nulle sunt scđe sube: qꝛ vno relatiuo destructo destruit̄ ꝛ reliquū: nec est etiā aliqđ ꝑdicatū in gn̄e sube: nec isto mō sunt ꝑme sube magis corruptibiles qꝫ scđe. Silr̄ est de reb⁹ que subsunt iquātū eis attribuunt̄ tales itentiones. sed si loq̄mur de eē rerū: forte pōt cōcedi: hoiem esse aial. licet nō hūc uel illū: sed hoc nō: ꝑm q̄ hō hēt suppositionē ꝑsonalē determinatā. illā eni non hēt nisi cū sint ei⁹ aliq̄ supposita. sed qꝛ cuiuslibet cois siue existentis siue nō existētis est suppositū accipe per additionē ꝓnois demonstratiui sic: sicut ipm est cōe. Propterea meli⁹ dicenduꝫ q̄ siue aliquis hō sit: siue nō sit semp sequit̄: aial ꝑdicaf de homine: igit̄ de aliquo ꝛ q̄ ꝓpter idē: ɔsequēs est ueruꝫ: ꝓpter qđ ꝛ an̄s. s. ꝓpter iseparabilē vnionē extremorū licet neutrū existat. ¶ Cōtra cōclōnē tertiā arguit̄ sic: destructo posteriori non opꝫ prius / destrui. sed scđa suba est ꝑor ꝑma qꝛ sequit̄ ad ꝑmā ꝛ nō ecōuerso ꝛ tale est ꝑus per Arꝭ. caplō de prius. ergo destructa ꝑma suba nō opꝫ scđam destrui. Dici pōt q̄ loquēdo de intētionib⁹ sunt simul nāqꝫ correlatiua loquēdo de reb⁹ licet hō forte sit ꝑus isto hoie / non tn̄ aliquo hoie: qꝛ scđa suba nō hēt aliud esse qꝫ esse alicuius ꝑme sube. In p⁹ pn̄ti ꝛ 5. mᶜᵉ t.c.16

¶ Cōe est aūt oi substātie in subiecto nō eē. Principalis nāqꝫ substātia nō de subiecto dicit̄: neqꝫ in subiecto est ꝛc. Nō est aūt ꝓpriū substātie hoc. Nāqꝫ dr̄ia coꝝ est que in subiecto non sunt: bipes eni ꝛ gressibile de subiecto quidem hoie dicit̄ in subiecto aūt nullo est. Cap̄. co.

q Ueritur circa hoc an dr̄ia de genere sube sit sba: loquēdo de eo qđ subest itentioni. Qꝛ nō videt̄ per litterā hic: qꝛ non inest soli sube sed dr̄ie ꝑma ꝓprietas: sed si dr̄ia esset sba posset ei inesse ꝛ tn̄ soli sube. ¶ Itē nec est suba qꝛ dī de sbo: nec scđa: qꝛ nec spēs nec genus in gn̄e sube: hec sola / sunt scđe sube per Arꝭ. ¶ Itē hēt ɔ̄rīu: qꝛ hēt aliqd a se maxime distās in eodē gn̄e. ꝛ talis c. d̄ sba

t.c.13 distātia per Arꝫ.x.meta.est ꝯrietas.sube autē nihil est
t.c.19 ꝯriū per Arꝫ.iferi⁹. ℂ Itē per Arꝫ.5° meta.ꝑm⁹ mo-
c.ð sba dus qlitatis est dr̄ia sube: qlitas aūt nō est suba. Si di-
caꝛ ꝙ Arꝫ.itelligit ꝙ hēt modū pdicādi in qle: hoc nō
videꝛ ueꝛū: qꝛ meta^{cus} a logico differt i hoc ꝙ meta^{cus} ꝯsi
derat ens inqꝫtū ens: logicus in quātū ꝯsidetaꝛ a rōne
qð ergo hēt solū modū pdicandi in qle: qꝫuis a logico
posset aliquo mō dici qlitas non tñ a metaphisico nisi
sit eēntialr̄ qlitas. ℂ Ad oppositū nō suba nō est prior
suba: qꝛ suba est ꝑmū ens: dr̄ia est nāliter ꝑor spe que
est suba. ℂ Itē nō suba iterempta nō iterimiꝛ suba: sed
dr̄ia iterempta iterimiꝛ spēs: que est suba ergo. ℂ Itē
dr̄ia est ps diffinitiōis spēi: igiꝛ idicat aliqd eēntie eius
nihil aūt ptinet ad eēntiā sbe nisi sba. ℂ Itē si eēt acci
dēs faceret vnū ens per accn̄s cū gñe: ꝛ cū addita gñi
faciat spēm: igiꝛ ois spēs in gñe sbe eēt ens per accidēs
ꝛ ita nulla est species.

Ad qōnē pōt dici ꝙ dr̄ia in gñe sbe est sba: qa est idē per se ei qð est per se sba: nō tñ est spēs ul' iduiduū in gñe sbe: nec per se sba. uerior est tñ talis pdicatio: rōale est sba: qꝫ ista qꝫtū est sba: qꝫuis utraqꝫ nec̄ia ꝛ utraqꝫ per accn̄s. ꝑma eni est per accn̄s: non ideo qꝛ aliqd est sba cui accidit rōnale. sed scða est per accn̄s: qꝛ aliqd est sba cui accidit quātū. ℂ Ad pri mū argumētū dico ꝙ itelligit: non est hoc ꝓpriū sbe. i. ei ꝙ directe est in gñe sbe ut spēs uel genus: sed ēt dr̄e: que nō est sic sba. ꝑm idē ostēdit. ℂ Ad 3^m dico ꝙ ꝯrie tas vno mō di coiter pro maxima distantia ꝛ hoc mō
t.c.24 ꝓuatiue opposita dicunꝛ ꝯria ut in ꝑmo phisicoꝝ dicū
ꝛ ide. tur ꝑncipia. s. forma ꝛ ꝓuatio ꝯria: hoc mō ꝯrietas est
t.c.13 in oi gñe inter dr̄ias gñis de qua diciꝛ. 10. meta. ꝙ ois
ꝛ.24. dr̄ia ꝑm spēm ꝯrietas est. ℂ Alio mō sumiꝛ ut est maxi
ma distātia formarū mutuo circa idē se expellētiū ꝛ sic
t.c.63 sumiꝛ hic ꝛ.8. phisicoꝝ. ꝛ ubi est ista ꝯrietas ibi est mo
ꝛ cir- tus ꝓprie dict⁹. ℂ Ad 4^m dico ꝙ Arꝫ. ut in pluribus
ciier. in. v. diuidit uoces in significationes ꝛ in modos diuꝰ-
sꝫ cla- sos accipiēdi qð ad min⁹ facit de qlitate: nō eni eā di-
ri⁹. 5. uidit ut est gñalissimū in spēs ponēs dr̄iam eē ꝑmā spe
phi^{ie}. t ciē eius. Sed diuidit hanc uocē qlitas in significata ꝛ
c.7.9 vnū significatū ei⁹ est dr̄ia sbe: qꝛ sicut forma equocaꝛ
ꝛ.48. ad' sbalē que tribuit eē simplr̄: ita act⁹ ad actū ꝑmum ꝛ
hētur actū scðm. ꝛ ita qlitas ad qlitatē eēntialē ꝛ accn̄talem
equocaꝛ: ꝛ differētia sbe est qlitas eēntialis: nullo mō
qualitas ut est generalissimum.

ℂ Non uos ꝯo conturbent substantiaruꝫ partes: que ita sunt in toto quasi in subiecto sint: ne forte cogamur eas non eē substantias confiteri ꝛc. Cap. eo.

q Ueritur circa hoc an ptes sbe sint sbe? Qꝫ nō videꝛ. qꝛ sba ut est gñalissimū est per se ens nulla ps sbe: ꝛ per se ens dr̄ū est ps sbe qꝛ tūc eēt hoc aliqd ꝛ vna sba esset ex multis hoc aliqd qð nō videꝛ uerū. ℂ Itē si quecūqꝫ ps sbe sit sba sit. a. illa sba ꝛ arguiꝛ sic si. a. sit sba descēdēdo diuisiue a gñalissimo oportet cōcedē ꝙ uel sit illa sba cui⁹ est ps: uel spēs distincta ꝯtra illā: uel ꝙ ꝯtineaꝛ in aliqā spē distincta ab illa: qꝛ oē qð est in gñe est
c.10. in aliqā spē ei⁹: per Arꝫ. 2° topi. nō est illa cui⁹ est ps qꝛ illa de ea nō pdicaꝛ: nō aliqā alia spēs nec in alia spē: quia tūc differret a suo toto specifice: ꝛ ita per dr̄iam eēntialē ꝛ etiā ab oi alia pte: sed hoc nō est possibile: tū qꝛ ois ps hēret formā specificā: qꝛ ois dr̄ia sumiꝛ a tali forma ꝛ ita nulla ps eēt ps toti⁹ nec ꝯstitueret ei⁹ eēntiaꝫ nec vnū eēntialr̄: cū alia pte: tū qꝛ tūc ois ps per ꝓpriā formā eēt ens in actu: ꝛ ex duob⁹ in actu nō fit uere vnuꝫ
t.c.49 per Arꝫ. 7° meta. ꝛ ita nullū totū eēt uere vnū. ℂ Iteꝫ quelibet ps sbe est sba ꝛ nulla ps hois est hō: sequiꝛ igitur nullus hō est sba. ꝯclō est falsa: ꝛ nō minor: igiꝛ maior: forma arguēdi patet per Arꝫ. 4° phi. qꝛ tali forma t.c.93
arguēdi utiꝛ ꝯtra ponētes tps eē circulationē. sic quelibet ps tpis est tps ꝛ nō qlibet ps circulationis est circulatio: igiꝛ tps nō est circulatio. vñ si forma arguendi ibi ualet ꝛ hic. Itē de mā dr̄ 7° meta. ꝙ nō est qd nec qle ꝛc. igiꝛ nō sba. ℂ Itē forma nō est sba: qꝛ est in sbo: ꝛ t.c.8.
qꝛ adest ꝛ abest ꝑter subiecti corruptionē: ut in trāsmutatione sbali patet. ℂ Ad oppositū pōt argui per tres rōnes factas ad oppositū ꝑcedētis qōnis. ℂ Itē diuisum pdicaꝛ de diuidētib⁹ ipm. sed 2° de aia: sba diuidiꝛ t.c.2.
in formā ꝛ mām ꝛ cōpositū: igiꝛ qðlibet istoꝝ est suba
ℂ Iteꝫ 7° metaphi. dicit Arꝫ. ꝙ forma est magis ens t.c.7.
qꝫ mā: ꝛ ideo est magis ens qꝫ cōpositū: in qua ꝯñtia inuit mām eē magis ens qꝫ cōpositū. tūc arguo sic suba est maxime ens. si igiꝛ illud qð minime est ens ut cōpositū sit sba ut patet multo magis mā ꝛ forma que sunt magis entia cōposita erūt sbe. ℂ Itē hic in lr̄a vr̄ Arꝫ. innuē ꝙ ptes sbe sunt sbe. alr̄ nō oporteret ꝓhibē illud qñ icōueniēs ne sequereꝛ ex dicta ꝓprietate.

Ad qōnem pōt dici ꝙ duplices sunt ptes. s. eēntiales ut mā ꝛ forma que scilicet eēntiā sbe ꝯstituūt: alie ptes quātitatiue que non sunt sbe in quātū sba est: sed in quātū est quāta ꝛ extēsa sed tā de his qꝫ de illis pōt dici ꝙ nō sunt sbe per se. i. ꝙ gñalissimū sbe nō pdicaꝛ de eis per se: nec uere in abstracto pp ꝑmā rōnē ꝛ scðam ꝑus positas ad illā ptem qōnis. uerūtñ sba est equocū: ut diciꝛ ens per se: ꝛ isto mō nō est gñalissimū: ꝛ ut dr̄ de ꝑncipijs entis per se: ꝛ isto mō ptes sbe pñt dici sba. Silr̄ in gñe sbe ut est gñalissimū sūt nō ut spēs sed per reductionē ut per se ꝑncipia spērū: ꝛ de illis que sunt in gñe per reductionē nō opꝫ gen⁹ in abstracto uere pdicari. ℂ Ad argumēta ꝑcedētis qōnis ut hic ualēt. ℂ Ad ꝑ^m nō sba nō est ꝑus sba: dico ꝙ si itelligaꝛ nō sba. i. illud de quo nō pdicaꝛ per se gñalissimū in gñe sbe: falsa est ꝓpō. sed uera sic. non substātia. i. nullo mō sba: neqꝫ ut sba est gñalissimum: neqꝫ diciꝛ de ꝑncipijs substātie. Ad ꝓbationē cū diciꝛ sba est ꝑmū ens: dico ꝙ hoc est uerū compando gñalissimū substātie ad alia gña. i. entiuꝫ per se in gñe est sba ꝑmū ens: nō tñ est uerū de sba ꝑncipiata simplr̄: qꝛ ꝑncipia talis sbe sunt ꝑora illa ut diciꝛ 7° metaphi. ꝙ for t.c.7.
ma ꝛ mā sunt magis entia cōposito. forte tñ pōt cōcedi absolute ꝙ sba est ꝑmū pfectione: lꝫ non via gñationis. ℂ Ad 2^m nō sba iterempta: nō iterimiꝛ sba: dico ꝙ si maior itelligiꝛ: nō substātia. i. eo interempto qð non sit substātia per se in gñe substātie nō interimiꝛ substantia: falsa est: qꝛ ꝑncipijs substātie que nō sunt sic substātie interemptis: substātia interimiꝛ: uera tñ pōt esse sic: ꝙ nullo mō est substātia nec gñalissimū nec ut diciꝛ de ꝑncipijs sube. ℂ Ad 3^m per idē nihil ptinet ad eēntiā sube nisi suba si itelligiꝛ nisi qð per se est in gñe sube falsa est: alio mō uera ꝛ illo mō ps sbe est suba. ℂ Ad aliud de 2° de aia. dico ꝙ illa diuisio sbe non est diuisio gñis in spēs: qꝛ tūc mā hēret dr̄iaꝫ distinguētē ipsaꝫ a forma ꝛ eēt ens actu de se distinctū a forma qð nō est ueꝝ. sed est illa diuisio equoci in equocata ꝑm logicū uel analogi in analogata ꝑm nālē: ꝛ sic pdicationē sube de diuidētib⁹ ꝯcedo: sed lꝫ nō est ut suba est gñalissimū. ℂ Ad aliud dico ꝙ forma ꝛ mā sūt magis entia cōposito entitate ꝑncipij ꝛ ita sunt sube non tñ ut sbe spēs. ℂ Ad auctē Arꝫ. dico ꝙ Arꝫ. nō dicē nec inuit ex lr̄a hic ptes sbe eē sbas: sed dicit ꝙ pp ꝑmā ꝓpetatē sbe nō opꝫ eas ꝯcedē nō eē sbas: qꝛ nec ptes sbe sūt i sbo. i. i aliqā actu cōpleto exn̄tes ut forme: lꝫ sint in toto: qꝛ alius est modus eēndi in toto ꝛ alius in sbo. ℂ Tūc ad duo argumēta ad aliā ptē qōnis que ꝓbāt formaꝫ nō esse sbam per hoc ꝙ est in subiecto. ℂ Dicendū est ꝙ mā appropriate est tñ illð qð est in potētia ad suscipiēdā formā

nō hñs ex se actum aliquē cōpletum cui forma tribuit eē simplr: ut est in sbstātijs. sbm: dr̄ q̄ lz sit in potentia ad formā: tñ est in actu cōpleto τ iō forma adueniens tribuit ei tm̄ eē sm̄ qd. forma igit sbe lz sit in mā: nō tñ est in sbo. Per idē patet ad aliud q: nō adest preter sbiecti τc̄. q: nullū est ei⁹ sbm. ¶ De 5ª ꝓpetate sbe sciēdū q̄ gñalissimū sbe nō dr̄ de aliq̄ magis τ de aliq̄ minus: neq: aliq̄ sba sm̄ suā eēntiā suscipit magis τ minus: tñ quo ad actū sbstādi qui est vna ꝓpetas eius dr̄ vna magis sba alia ut spēs magis sba gñe: q: pluribus sbstat. sicut dr̄ genus eē ulius spe q: de plurib⁹ pdicat: lz ul'e eq̄lr̄ pdicet de gñe τ de spe ut de speb⁹ ei⁹. Multa est circa hāc ꝓpetatē difficultas: que phisico relinq̄tur. ¶ De 6ª ꝓpetate sbe que est: cū sit vna τ eadē nūo est susceptiua ꝯrioꝝ sm̄ sui mutationez: hec est ꝓpa sbe τ ꝯūtit cuz sba: q: nulla sba ex rōne sbe ꝓhibet suscipe ꝯria lz aliq̄ ex sua ꝓpa forma determinet ad vnū ꝯriū. Silr̄ itelligēdum est: substātia suscipit ꝯria: nō sibi: sed alia que sunt inter se cōtraria alioquin hec proprietas repugnaret quarte proprietati.

¶ Quantitatis autem aliud quidem est cōtinuum: aliud discretum τc̄. Cap. de quātitate.

Ueritur p° an q̄ztitas sit gen⁹. Q̄ nō vi q: nulluz gen⁹ pdicat denoiatiue de spe. sed hec est uera linea est quāta: τ sic de alijs que ponunt de gñe q̄ztitatis: igit nullū istoꝝ est ei⁹ spēs: igit nullā spēm hēt: igit nō est gen⁹. ꝓbatio maioris: nullū pdicatū vniuocū est denoiatiuū: sed oē gen⁹ respectu spēi est pdicatū vniuocū per Ar. ꝑus ergo τc̄. ꝓbatio hui⁹ ma. q: rō pdicati vniuoci eit rō subi: qd manifeste est ueruz de gñe respectu spēi: sed nulli⁹ denoiatiui rō est rō subi ut dr̄ in cap° de sba q: albū pdicat de corpe rōnez vo albi ipossibile est pdicari. ¶ Itē q̄ztitas nō hēt spēs q: de ꝯtinua τ discreta non ꝑtur eq̄lr̄: τ gen⁹ eq̄lr̄ pdicat de speb⁹. ꝓbatio assūpti. q: q̄ztitas ꝯtinua ē nālr̄ ꝑor sua diuisiōe q: in q̄ztuz ꝯtinuū est diuisibile τ nālr̄ ꝑus sua diuisiōe: igit τ ꝯtinuū est ꝑus numero: q: numer⁹ est posterior diuisione ꝯtinui cuz causet ex illa per Ar. 3° phisicoruz.
t.c.68
¶ Ad oppositum est Ar.

t.c.2. τ ide. **Ueritur** utrū q̄ztitas sit gen⁹ vnuz. Q̄ nō vi. q: p Ar. p° posterioꝝ. τ. x. meta. In oī gñe vno est vnū pm̄ τ minimū qd est mēsura alioꝝ: sed in q̄ztitate nō est vnuz pm̄ τ minimū: sed duo. s. vnitas τ pūct⁹: igit q̄ztitas est duo gña. Itē cuiuscūq: gñis oēs spēs sunt opposite: q: uel pmas dr̄ias icludūt uel dr̄ias oppositas diuidētes aliud gen⁹ itermediū: si sub aliq̄ eodē gñe itermedio cōtineant: τ icludēs vnū oppositū nō pdicat de alio icludēte alteꝝ eo mō quo dr̄ie diuisiue gñis debēt eē opposite: igit nulla spēs vni⁹ gñis de q̄cūq: spe illi⁹ gñis predicat: sed aliq̄ spēs q̄ztitatis pdicat de alia denoiatiue ut linea est nūata igit τc̄. ¶ Itē passio τ sbm nō sūt in eodē gñe ut spēs: tū q: passio pdicat denoiatiue de sbo igit τ gen⁹ passiōis: sed gen⁹ subi nō pdicat denoiatiue de subiecto: ergo nō est idem genus sbiecti τ passionis pma ꝯñtia patet ab inferiori ad supius. Tum q: tunc passio de subiecto non pdicaretur ut patet ex ꝑcedenti argumento qd ostendit nullā speciem cuiuscūq: generis posse predicari de alia: sed longitudo est passio linee que est in genere quātitatis: τ longitudo est in genere quantitatis: ergo genus quātitatis nō est vnum. ¶ Ad oppositum est Aristo.

Ad q̄onem dicēdū q̄ q̄ztitas est genus: q: pdicat de plurib⁹ differētib⁹ spe in qd: ut de q̄ztitate ꝯtinua τ discreta: q: quesito quid de utroq: eoꝝ ꝯueniēter rñdet q̄ztitas. τ est gñalissimuz: q: nō hēt genus supueniēs. nihil eni de eo pdicat i qd nisi ens: qd nō est genus: q: nec vniuocū. τ est vnuz genus: q: sm̄ vnā rōnē dr̄ de oib⁹ suis speb⁹. Sed que sit illa vna rō duplex est modus ponēdi. vno mō ponitur rō mēsure. Tuz q: ꝓbat hic Ar. orōnē eē spēm q̄ztitatis: p hoc q: est mēsura. Tū q: sm̄ diuisitatē hui⁹ rōnis uariant spēs q̄ztitatis: q: mēsura ꝯtinua quedā est itriseca mēsurato: quedā extriseca: itriseca uel mēsurat sz vnā dimēsionē tm̄: τ sic est linea ul' duas: τ sic est supficies: ul' tres τ sic est corp⁹. Extriseca duplex: ꝓpa τ sic locus: ul' cois τ sic tps. τ dr̄ locus mēsura ꝓpa: q: vn⁹ tñ est vni⁹ mēsurati: tpus cōe: q: est idē multoꝝ mēsuratoꝝ. nō aūt cuiuslibet tpalis suū tpus est ꝓpa mēsura. Manifestū est et nūm τ orōnē eē mēsuras. ¶ Contra istud rō gñis eq̄lr̄ iuenit in oib⁹ speb⁹ nō sic rō mensure i cōtinuo τ discreto: q: vni maxie ꝓpe ꝓpriū est eē mēsurā: τ cū illud per se sit pn̄m nūi: ab illo p° deriuat rō mēsure ad nūm τ de nūo ad ꝯtinuū ut manifeste habet. x. meta. cap° 2°. ¶ Si dicat q̄ discretū est ꝑus cōtinuo in se nō coparādo ad suū genus. Hoc ꝯcedit propositū q: neutrū pticipat rōnē gñis per alteꝝ sed cōtinuū nō hēt rōnē mēsurādi nisi a discreto ut docet ubi sup: ergo rō mēsure nō est rō quantitatis ut est genus. t.c.2. 3. τ iō
¶ Iō dr̄ aliter q̄ lz per se mēsura ꝯueniat quātitati nō tñ est illa rō eēntialis quātitatis sm̄ q̄ ei attribuit rō gñis: sed rō diuisibilitatis τ hoc de illa diuisiōe que est in ptes eiusdē rōnis: qd ōndit triplr̄. p° in. 5. meta. ubi diffinit q̄ztuz: sm̄ q̄ pōt hēre diffinitionē saltē exꝓmēte t.c.18
quid dr̄ per nomē: ibi sic notificat quātū est qd est diuisibile in ea que isunt quoꝝ singulū natuz est eē hoc aliquid. i. in ptes eiusdē rōnis: igit q̄ztitas est per se diuisibilitas in h⁹ı ptes. nā ubi est pdicatio per se p° mō tenet a ꝯcretis ad abstracta. ¶ Scdo ōndit q: quātitas ꝯtinua τ discreta nō diffiniunt hic per mēsurā: sed per hoc quoꝝ ptes copulant τc̄. igit de eoꝝ eēntia est esse ptibile. ¶ Tertio q: per rōnē diuisibilitatis sumūtur spēs quātitatis in 5° metaphi. q: diuisibile in nō cōtinua est nūs uel orō: in ꝯtinua sm̄ diuisionē vnā: linea: sm̄ duas supficies: sm̄ tres corpus: τ sz alias dr̄ias diuisibilitatis possunt sumi tpus τ locus. t.c.18
¶ Cōtra hūc scōm modū: quātitas ꝯtinua est in potētia diuisa: discreta actu: que sunt actu τ potētia aliqd nō sunt equaliter illud: ergo diuisibilitas nō equalr̄ ꝯuenit ꝯtinuo τ discreto. assumptū patet: q: ptes nūi actu sunt diuise ab inuicē: ꝯtinui nō. ¶ Item cuius est potentia per se: eius est actus. si igitur quātitas cōtinua sit per se diuisibilis pōt esse per se diuisa: igitur cōtinua pōt eē per se non cōtinua: qd nō videt dandum. ¶ Item Aristo. probat orationē quātitatem esse: quia est mēsura: igit illa est ratio essentialis quātitatis. ¶ Ad primum pōt dici q̄ quantitas discreta est vna τ indiuisa idest dum manet in sua specie: vndecūq: sit ei⁹ vnitas: q̄uis materialia que subsunt illi forme sint diuisa: uerbi gratia quinarius in sua specie manens est formaliter indiuisus quia diuisio eius perimit formā quinarij: q: diuisione facta in ternariū τ binariū nō ampli⁹ manet quinari⁹: lz materialia ut vnitates sint sic diuise: vnde negandum est qd sumit de discreto. ¶ Ad secundū dici pōt q̄ actus huiusmodi potētie: ꝯtinuuz est diuisibile: non est iste cōtinuuz est diuisum: sed iste cōtinuuz diuiditur idest est in fieri diuisionis. τ illud pōt per se inee cōtinuo. ¶ Ad tertiū quod nō negat illud qd per se est mēsura esse quātitatem: sed q̄ illa ratio nō est eēntialiter quātitatis ut est genus q: nō eq̄lr̄ inest speb⁹ eius. ¶ Ad pm̄ argumētū pn̄e q̄onis pōt dici q̄ de linea absolute nō dicit quātitas denoiatiue: nec de aliqua sui specie absolute sumpta sed in abstracto τ in qd: sed denoiatiue dr̄ de linea in mā τ alijs speb⁹: τ sic sumit species ei⁹ ut ꝯcreta: τ nō est mirū ꝯcretū gñis pdicari de

cõcreto ſpẽi:vnde quãtũcũq; uſus loquẽdi ſit dicẽ linea eſt q̃ʒta ſiue diuiſibilis ⁊ ita de alijs ſpẽb⁹ hʒ ſimplr̃ eſt falſuʒ de eis ut ſunt ſpẽs:q: tũc eẽnt ſbta q̃ʒtitatis uel diuiſibilitatis:talis eni modus p̃dicãdi ꝯuenit oib⁹ accñtib⁹ reſpectu ſboꝝ. ¶ Alr̃ di: ꝙ maior eſt uera in oi alio gñe a q̃ʒtitate ⁊ nõ de illa ſpalr̃ q: q̃ʒtitas nõ tm̃ alijs eſt p̃nᵐ menſure ul' diuiſiõis:ſed et ſibi:⁊ iõ ſe denoiat ⁊ ſuas ſpẽs qd̃ nõ eſt ueꝝ de alijs. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ in oi gñe põt aliqua ſpẽs eẽ p̃or alia in eẽndo cõparãdo illas iter ſe:ſed nulla eſt p̃or alia in ꝑticipãdo rõnẽ gñis:ſic ꝯtiua q̃ʒtitas nãlr̃ eſt p̃or diſcreta:ut oñdit rõ:lʒ nõ in ſuſcipiẽdo p̃dicationẽ q̃ʒtitatis:q: neutri ſpẽi ieſt diuiſibilitas per alterã. ¶ Ad p̃ᵐ argᵐ ſcd̃e qõnis di: ꝙ pũct⁹ ⁊ vnitas nõ ſunt duo ſimplr̃. p̃ma q: pũct⁹ ad vnitatẽ reducit̃ ut ad p̃us ſe. eſt eni pũct⁹ vnitas hñs põnẽ ut di: p̃ᵒ poſteᵒꝝ. ⁊ ita tm̃ vnitas eſt p̃mũ

T. 42 ¶ Cõtra ſic p̃nᵐ ad p̃ncipiũ ſic p̃ncipatũ ad p̃ncipatũ igit̃ ſi vnitas ſit mãle ul' formale in pũcto: quoꝝ alterũ opʒ ſi pũct⁹ ſit vnitas põnẽ hñs:⁊ diſcretũ erit:ſilr̃ ul' formale ul' mãle in ꝯtiuo. nõ mãle manifeſtuʒ eſt:q: ꝯtinuũ nõ cõponit̃ ex diſcretis:igit̃ formale qd̃ negat

t.c.38 Ariſ. 7. meta. rep̃hẽdẽs Platonẽ qui ita poſuit. Jõ di

⁊ circiter. cẽduʒ ꝙ ſicut magnitudo nõ ẽ mltitudo:neq; mãlr̃ neq; formalr̃. ſic pũct⁹ nõ eſt vnitas neq; mãlr̃ neq; formaliter:q: pũct⁹ eſt idiuiſibilitas magnitudis:vnitas mltitudis. nec eſt hec diffinitio Ariſ. pũct⁹ eſt vnitas ⁊c̃. ſed ſi alicubi dicat̃ de pũcto:hoc eſt ſm̃ Platonẽ qui poſuit nũos eẽ formalia in ꝯtinuo ⁊ ita vnitatẽ in pũ-

t.c.42. cto. ſed nec ſm̃ Ariſ. nec ſm̃ Plato. hẽtur p̃ᵒ poſteᵒꝝ illa diffinitio:ſed ſic:vnitas eſt ſba ſine põne:pũct⁹ autẽ ſba poſita:qd̃ manifeſte falſuʒ eſt ſm̃ Ariſ. ſed uerũ ſm̃ Plato. ponẽtẽ q̃ʒtitates eẽ dñias rerũ. Alr̃ ad argumñtuʒ põt dici ꝙ maior. ſ. in oi gñe:nõ eſt uera de oi genẽ gñaliſſimo q: vix in aliq̃ genẽ gñaliſſimo poſſet enim aliqd̃ vnuʒ p̃mũ aſſignari mẽſura oiuʒ alioꝝ ul' in nullo:ſed itelligit̃ illa ꝓpõ de gñe nãli:⁊ di: illd̃ genus nãli cui rñdet vnitas ſuſceptiui:hoc eſt ꝙ tãtuʒ di: de formis hñtib⁹ ideʒ ſuſceptiuũ p̃ᵒ. ⁊ de hᵒʳ exẽplificat Ariſ. ubi illã ꝓpõnẽ dicit:nõ tale genus eſt q̃ʒtitas. ¶ Alr̃ põt dici ꝙ lʒ ſint duo p̃ma ⁊ mĩma in gñe q̃ʒtitatis:tñ tm̃ eſt ibi vnuʒ p̃ᵐ ⁊ mĩmũ qd̃ eſt mẽſura alioꝝ. pũct⁹ eni nõ eſt mẽſura ꝯtinui:q: tũc aliquotiẽs ſumpt⁹ redderet ꝯtinuũ:⁊ eẽt ꝯtinuuʒ cõpoſituʒ ex idiuiſibilib⁹:ſʒ vnuʒ eẽntialr̃ eſt mẽſura nũi. vnũ aũt applicatũ alicui

vbi ſ. ꝑti ꝯtinui eſt mẽſura ꝯtinui ut di: x. meta. vñ tm̃ vnuʒ

⁊ ide. eſt mẽſura in hoc gñe. ¶ Ad 2ᵐ argᵐ concedo ꝙ nulla ſpẽs gñis p̃dicat̃ de alia in abſtracto ſm̃ ꝙ icludit dñias oppoſitas:tñ poſſibile eſt hoc in cõcreto ſm̃ ꝙ ſpẽs que ſbijcit̃ ſumit̃ ut eſt in mã ⁊ nõ ut eſt ſpẽs oppoſita. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ lõgitudo latitudo magnitudo:multitudo ⁊c̃. ſunt equoca ut notãt quãtitatẽ ⁊ exceſſuʒ in quãtitate. p̃ᵒ mõ ſunt ſpẽs quãtitatis. ſcd̃o mõ paſſiones. p̃ᵒ mõ ſunt idẽ ꝙ linea ſuꝑficies ⁊c̃. nec hñt oppoſita breue ul' ſtrictũ:q: linea quãtũcũq; breuis eſt lõgitudo illo mõ:ſcd̃o mõ nõ ſunt in gñe quãtitatis ſm̃ ſe ſed p̃ᵒ mõ. i. ut ſpẽs ſed nõ ſcd̃o mõ. i. ut paſſiones. qd̃ manifeſtũ eſt de multitudie:cui ut eſt ſpẽs opponit̃ vnitas:⁊ paucitas ut eſt paſſio. ⁊ eidẽ vniuoco nõ ſũt duo

c.13. oppoſita per Ariſ. p̃ᵒ topic̃. ¶ Adhuc põt argui ꝙ quãtitas nõ ſit vnuʒ genus q: vnī⁹ gñis eſt tm̃ vna diuiſio p̃ma per duas dñias q: tm̃ due p̃me ſpẽs. ſed q̃ʒtitas diuidit̃ eque p̃mo duplici diuiſiõe. ſ. per ꝯtinuũ ⁊ diſcretũ:⁊ per ꝯſtare ex ꝑtib⁹ hñtib⁹ põnẽ ⁊ nõ hñtib⁹ ⁊c̃. ꝓ-

c.13. batio maioris per Ariſ. p̃ᵒ top̃. ſi ꝓpoſiti ſũt diuẽſe dñie ut coloris in uoce ⁊ in corpe ipſum eſt equocuʒ:⁊ per Boetiũ libro. diuiſionũ. ois diuiſio gñis ſit per duas dñias. ꝓbatio mĩoris. neutra diuiſio eſt ſbdiuiſio alteri⁹ q: tũc ambo mẽbra alteri⁹ diuiſionis ꝯtinerent̃ ſub aliq̃ mẽbro relique diuiſiõis. qd̃ nõ eſt ueꝝ ut patet in ducẽdo. ¶ Ad iſtud põt dici ꝙ nõ eſt duplex diuiſio p̃ma gñis per dñias formales ꝯſtituẽtes ſpẽs:põt tñ vna eẽ per dñias formales. alia per mãles:que diuiſiões nõ ſunt ſbinuicẽ ſicut corp⁹ in gñe ſbe p̃ter diuiſionẽ eius formalẽ in aiatũ ⁊ in inaiatũ:põt diuidi in corruptibile ⁊ in icorruptibile:⁊ utroq; mõ dñe ſe hñt ut excedẽtia ⁊ exceſſa:⁊ ita in ꝓpoſito p̃ma diuiſio eſt formalis: ſcd̃a mãlis penes partes quãtitatis. ¶ Ad ꝓbationeʒ maioris Boetius ⁊ Ariſ. intelligunt de diuiſione formali per differẽtias ꝯſtitutiuas ſpẽrum.

¶ Eſt autem diſcreta quantitas ut numerus:⁊ oratio. Cap̃. eo.

q Ueritur an orõ ſit q̃ʒtitas. Uidet̃ ꝙ nõ:q: nõ orõ in ſcripto. illa eni eſt ſba. nõ in mẽte. q: illa eſt in nõ q̃ʒto. ⁊ neutra mẽſurat per ſe. ⁊ Ariſ. exponit ſe de neutra harũ itelligẽ. nõ orõ in uoce:q: illa eſt per ſe ſenſibilis q: uox:igit̃ eſt in 3ª ſpẽ qualitatis. Ad oppoſitũ eſt Ariſ.

q Ueritur utrũ orõ ſit q̃ʒtitas diſcreta. Qd̃ nõ vi: q: breue ⁊ lõguʒ ſunt dñie q̃ʒtitatis ꝯtinue. orõ mẽſurat ſʒ has per Ariſ. in lr̃a mẽſurat̃ eni ſyllaba breuis ⁊ longa igit̃ ⁊c̃. Di: ꝙ ſyllaba eſt breuis ⁊ lõga. nõ orõ. Cõtra: tũc ꝯtinuũ eſt per ſe ꝑs diſcreti. ¶ Jtẽ ſumat̃ maior ſic: oẽ per ſe mẽſurãs ſm̃ has dñias breue ⁊ lõgũ eſt continuũ. orõ eſt hᵒʳ lʒ nõ ſit lõga. ¶ Jtẽ ſi eẽt q̃ʒtitas diſcreta nõ videret̃ differre ſpẽ a nũo:q: in nulla dñia ſpecifica. ¶ Di: ꝙ q̃ʒtitas diſcreta ut eſt in mã ꝑmanente eſt nũs q: nũs cauſat̃ ex diuiſione ꝯtinui ut in ſucceſſiua eſt orõ:q: orõnis nulla ꝑs ꝑmanet. ¶ Cõtra hoc cõcedit ꝓpoſitũ q: dñia ſm̃ ſpẽm eſt dñia formalis:hec ſi ſic tm̃ differãt i nullo formali differũt:igit̃ nõ ſpẽ. ¶ Jtẽ falſuʒ di::q: ſucceſſio ⁊ ꝑmanẽtia ſunt dñie poſteriores motu ⁊ q̃ete:igit̃ ⁊ ente nãli inq̃ʒtũ nãle:ſed quãtitas quãtũ ad totũ genus eſt nãlr̃ p̃us ente nãli inq̃ʒtũ nãle:igit̃ ſucceſſio ⁊ ꝑmanẽtia ſunt multo poſteriora toto gñe q̃ʒtitatis:igit̃ nõ ſunt dñie ſpẽꝝ in hʒ gñe. ¶ Jteʒ nũs applicat̃ mãe ſucceſſiue ſicut ꝑmanenti:igit̃ non ois nũs eſt q̃ʒtitas in mã ꝑmanẽte. añs patet exẽplo ut dicim⁹ duo tꝑa:duo dies:⁊ rõne q: ꝯtinuũ aliqd̃ eſt ſucceſſiuũ:igit̃ ex ei⁹ diuiſiõe cauſat̃ nũs. ¶ Jtẽ tũc nõ differret orõ a tꝑe qd̃ eſt nũs mot⁹:⁊ ita q̃ʒtitas diſcreta ĩ mã ſucceſſiua. ¶ Ad oppoſitum eſt Ariſ.

Dicẽdum p̃ᵒ ad p̃ᵐ queſitũ ꝙ orõ eſt q̃ʒtitas ꝓpter nomẽ Ariſ. q: ſyllaba mẽſurat̃ breuis ⁊ lõga:igit̃ hui⁹ eſt mẽſura alia ꝑ ſe:illud eſt orõ que ſit cũ uoce ꝓlata:illã aũt dico hĩc diſcretioneʒ approp̃atã orõni per ei⁹ dñiã ſpecificã:que dñia:nec ſcripta eſt nec ꝓlata:nec in mẽte:nec act⁹ ꝓferentis:q: ille mẽſurat̃ tꝑe:nec ꝑtes diſcrete:ſed diſcretio:nõ eſt cois nũo ⁊ orõni:ſed orõni approp̃ata. ¶ Ad 2ᵐ queſitum dicẽdũ ꝙ eſt q̃ʒtitas diſcreta:q: ꝑtes ei⁹ ad nullũ cõem terminũ copulant̃:quelibet eni ſyllaba eſt ab alia diuiſa:nec act⁹ ꝓferẽtis nec ſignificatũ eas ꝯtinuat q: termin⁹ per ſe ꝯtinuãs ꝑtes quãtitatis nõ eſt eſſentialr̃ extra illas:ſed hec duo ſunt eſſentialr̃ extra ꝑtes orõnis. ſilr̃ hec orõ põt eẽ ubi ſignificatũ nõ eſt ut ꝯiũgẽdo uoces nõ ſignificatiuas ⁊ ibi nullũ eſt ſignificatuʒ. ¶ Ad p̃ᵐ argᵐ põt dici ꝙ longũ ⁊ breue equoce ꝯueniunt continuo ⁊ diſcreto huic. ſ. ꝯtinuo ꝓprie:illi tranſumptiue: oẽ igit̃ mẽſurãs per ſe ſm̃ hoc ꝓprie ſumptũ eſt continuuʒ. hᵒʳ nõ eſt orõ. equoca eni eſt longitudo ſyllabe ⁊ mẽſurati a liea. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ orõ eẽntialr̃ differt a numero ⁊ a quacũq; ſpecie quantitatis:non tm̃ differentia mãli ſed formali ⁊ ſpecifica:illa tamẽ nõ eſt nota:imo vix alicui⁹ ſpẽi ſpecialiſſime eſt nobis differẽtia nota:q: ſi eẽt nõ poſſet eſſe uerũ:qd̃ di: 2ᵒ poſterioꝝ. ꝙ t.c.17
quelibet pars diffinitiõis debet eẽ in plus oẽs autẽ in

eque.hoc aũt nõ ꝯtingeret si ultima dr̃a eẽt nota:illa
enim cum sumat a ꝓpria forma spẽi nullo modo est in
plus specie igit̃ illud dictũ est uerũ.qꝛ differentie ulti
me fere oium diffinĩẽdoꝝ ignote sunt.

¶ Cõtinua uõ ut linea:supꝑficies:ꝛ corpus. Amplius autẽ ꝑter hec tẽpus ꝛ locus.c.eo.

q **Ueritur** an Arĩs.sufficiẽter enũeret
spẽs q̃ntitatis.Q̃ȯ non vr̃
t.c.18 ꝑ Arĩs.in.5.meta.tp̃s est q̃ntũ ꝑ accñs : sed de
nulla spẽ ꝑdicat̃ genus per accñs.igit̃ tp̃us nõ est spẽs
¶ Itẽ per ip̃m ibidẽ tp̃us est q̃ntũ per motũ:igit̃ mot⁹
T.5. magis q̃ntus.vñ Arĩs.pᵒ posterioꝝ.ꝑꝑ qȯ vnũq̃ȯq; ta
le ꝛ illud magis.igit̃ sunt plures spẽs q̃ȝ hic enũerent
t.c.101 ¶ Itẽ tp̃s est nũs per Arĩs.4ᵒ phi.igit̃ nõ est alia spẽs.
t.c.18 ¶ Itẽ locus nõ enũat̃ q̃nto meta.inter spẽs q̃ntitatis:
igit̃ uel est insufficiẽs ibi uel loc⁹ nõ est quãtitas.Silr̃
Cõmẽtator ibi assignat cãm q̃re Arĩs.omittit ibi locũ
dicẽs:ꝙ loc⁹ nõ est q̃ntitas ꝫ opionẽ Arĩs.sed tñ famo
se.¶ Itẽ loc⁹ nõ videt̃ alia spẽs a supꝑficie:qꝛ illud pri
mo ponit̃ in diffinitione loci in abstracto : ꝛ qñ accñs
in abstracto diffinit̃ qȯ ꝑmo ponit̃ in diffinitiõe eius:
est de eius essentia.¶ Ad oppositũ est Arĩs.ꝛc̃.

q **Ueritur** Iuxta hoc an loc⁹ sit quãti
tas.Q̃ȯ nõ vr̃:qꝛ oẽ qȯ po
nit̃ in diffõne accñtis est ſbm ei⁹ uel de ei⁹ eẽn
4.phi tia.ultimũ corpis ꝯtinẽtis ponit̃ in diffinitione loci ꝛ
t.c.41 nõ est de ei⁹ eẽntia:qꝛ tũc eẽt eadẽ spẽs cũ supꝑficie:igit̃
ultimũ est ſbm loci sed ĩpossibile est passionẽ ꝛ ſbm eẽ
spẽs eiusdẽ gñis:igit̃ loc⁹ nõ est spẽs q̃ntitatis ꝛ rõ ꝯfir
t.c.18 mat̃ per cõmẽtatorẽ.5.meta.qui dicit locũ eẽ passionẽ
in ultio ut ĩmobilitatẽ.¶ Itẽ ad quãtũ ĩquãtũ quãtũ
nihil mouet̃ nãlr̃:sed ad locũ ꝓpriũ qȯlibet mouet̃ nã
t.c.30 liter per Arĩs.4.phi.igit̃:ꝓbatio maioris:nihil mouet̃
ad aliȯ nisi ꝑꝑ ꝯueniẽtiã in nã:sed quãtũ ĩquãtũ quã
tũ cũ nullo ꝯuenit in nã:sed est nã que est ꝑnᵐ mot⁹ ꝛ
q̃etis:qꝛ nãlr̃ ꝑus istis inest ſbe.¶ Itẽ quãtũ inquãtũ
q̃ntũ nõ saluat aliq̃d nalr̃:qꝛ nec ꝯuenit cũ aliq̊ in nã:
vbi s̃. sed locus inq̃ntũ locus saluat locatuȝ per Arĩs.4.phi.
ꝛ ide. ¶ Itẽ loc⁹ per se dr̃ ad locatuȝ:igit̃ est in gñe relõnis.
¶ Ad oppositũ est Arĩs.¶ Itẽ loc⁹ est per se mensura
bi lr̃a igit̃ q̃ntitas.añs patet.ꝯñtia ẽt per Arĩs. qui sic arguit
de orone.¶ Itẽ ꝓpriũ ꝓpe nõ ĩuenit̃ ex̃ illud cui⁹ est.
¶ Sȝ ꝓpe ꝓpriũ est q̃ntitati ut ꝭm eã aliq̃d eq̃le ul' in
eq̃le dicat̃:hoc aũt ꝯuenit loco:igit̃ est q̃ntitas. ¶ Itẽ
loc⁹ est per se diuisibilis igit̃ locus est quantitas.

¶ Rursus locus ꝯtinuoꝝ est.ca.co.

i **Uxta** hoc querit̃ an sit q̃ntitas ꝯtinua.
Q̃ȯ nõ videt̃:figat̃ v̓ga aliq̃ ꝯti
nua in terra cui⁹ ꝑs sit in terra:ꝑs in aere.tũc
arguo:loc⁹ est ultimũ corpis ꝯtinẽtis:sed ultimũ aeris
ꝛ ultimũ terre que locant hoc locatũ nõ sunt cõtinua
sed tñ ꝯtigua:igitur locus huius virge nõ est ꝯtinu⁹.
¶ Ad oppositum est Arĩs.

¶ Locuȝ eni quẽdã ꝑticule corpis obtinẽt: que ad quẽdã cõem terminũ copulãtur. Ergo loci ꝑticule que obtinent singulas corporis partes ad eundem terminum copulantur ad quem corporis particule. C.eodem.

q **Ueritur** iux̃ hoc an ꝑticule corpis
ꝛ loci copulent̃ ad eundẽ
terminũ.Q̃ȯ nõ vr̃ qꝛ ꝑticule corpis copulã
tur ad supꝑficiẽ:ꝑticule loci nõ:qꝛ locus est supꝑficies.ꝛ
vbi s̃. ꝑticule supꝑficiei nõ copulant̃ ad supꝑficiẽ.¶ Itẽ locus
est diuisus a locato per Arĩs.4.phioꝝ.igit̃ nõ est idẽ ter
minus ꝯtinuãs ꝑtes utriusq;.ꝯñtia patet. qꝛ termin⁹
ab eo cuius est nõ est diuisus:igit̃ nõ est idẽ duoꝝ diui
soꝝ.¶ Ad oppositum est Arĩs.

Ad secundũ quesitũ dicẽdũ ꝙ locus nõ est
spẽs q̃ntitatis ꝑꝑ ꝑmã rõnem
ibi:ꝛ ꝑꝑ dictũ Cõmẽtatoris supꝑdictũ in q̃õne ꝑcedẽti
¶ Silr̃ pro ꝑᵃ rõne ad 3ᵃᵐ q̃õnẽ dico:ꝙ loc⁹ nõ est ne
cessario ꝯtinu⁹ sed nihil differt ad vnitatẽ ei⁹ supꝑficies
eẽ ꝯtiguatas:si idẽ locet̃ a diuisis corpib⁹ ꝯtiguis:ul' su
ꝑficiẽ vni⁹ ꝯtinuã qñ locatũ locat̃ ĩ vno locãte.¶ Si
milr̃ ad 4ᵃᵐ ꝙ nll'o mõ ꝑñt ꝑtes loci copulari ad eũdẽ
terminũ nũo ad queȝ ꝑtes corpis:qꝛ loc⁹ diuisus est a
locato.loc⁹ eni est vñ ꝛ ad quẽ locatũ mouet̃ ꝛ nõ mo
uet̃ cũ locato nec ad eũdẽ terminũ spẽ:qꝛ ille termin⁹
corpis est supꝑficies:que nõ est termin⁹ loci:nisi loc⁹ eẽt
corp⁹ imo ad nullũ terminũ eũdẽ oporteat eas copula
ri cũ nõ optet eẽ ꝯtinuas.¶ Ex hoc seq̃t sol'o ꝑme q̃õ
nis:qꝛ nõ sufficiẽter enũat spẽs q̃ntitatis saltẽ quo ad
hãc spẽm loc⁹.¶ Ad auc̃tes Arĩs.in oppoᵐ ad oẽs q̃õ
nes dicẽdũ ꝙ nõ loq̃t̃ hic de loco ꝭm ꝓpriã opionẽ sȝ
ꝭm opionẽ ponẽtiũ locũ eẽ spatiũ eq̃le locato ꝛ ꝭm il
lã eẽnt hec oia uera de loco.Sȝ illa opio improbat̃ ab
Arĩs.4.phioꝝ.Ita frequẽter qñ loq̃t̃ de aliq̊ ubi nõ est
ꝓpri⁹ loc⁹ determinãdi v̓itatẽ de illo utit̃ cõi snia alio
rũ usq; alibi ubi loc⁹ est de illo v̓itatẽ ꝺtermiare dũmõ
ars possit dari ꝭm snias alioꝝ sic ꝛ ꝭm v̓itatẽ ꝓpriam
ita est pene de oib⁹ exẽplis in logica : qꝛ si sic sit uel nõ:
nõ curat:sed ꝙ ars sit uera in istis si hec sint talia:sicut
hic sufficiẽter manifestat̃ q̃ntitatẽ eẽ gen⁹ : qꝛ hẽt ſb se
multas spẽs ĩtermedias ꝛ spãlissimas:siue loc⁹ sit aliq̃
istaꝝ siue nõ.¶ Ad ꝑᵐ argᵐ ꝑᵉ q̃õnis põt dici ꝙ aliq̃d
eẽ q̃ntũ per accñs siue per aliȯ est duplr̃:effectiẽ ul' for
malr̃.formalr̃ nõ est tp̃us q̃ntitas per aliȯ.i.nihil aliud
est per qȯ recipiat ꝑdicationeȝ q̃ntitatis:sed ꝑdicat̃ de
eo per se ꝑᵒ mõ effectiue q̃dãmõ põt tp̃s dici q̃ntũ per
aliȯ:qꝛ effectiue suã eẽntiã ꝛ suã q̃ntitatẽ que est sua es
sentia hẽt ab alio ut motu:nõ tñ efficit aliq̃d ꝙ tp̃s sit
q̃ntitas.¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ ꝓpõ Arĩs.tñ est uera ubi ali
qȯ vniuocũ dr̃ de cã ꝛ effectu:qȯ natũ ẽ recipe magis
ꝛ min⁹:ꝛ qñ cã est per se ꝛ totalis.ꝑᵃ ꝯditio deest hic ꝛ
2ᵃ silr̃.ꝓbat̃ qꝛ tp̃s est q̃ntitas.mot⁹ nõ est q̃ntitas qꝛ rõ
ei⁹ tota põt ĩtelligi ꝯuenire ĩdiuisibili. nec vniuocant̃
in q̃nto:qꝛ illud dr̃ de motu ꝑ se 2ᵒ mõ:nullo mõ de tꝑe
ut tp̃s ẽ spẽs q̃ntitatis.¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ nũs aliq̃ñ trã
sumit̃ ut gñalr̃ sumat̃ ꝓ mẽsura:forte ꝑꝑ hoc ꝙ rõ mẽ
sure in q̃ntitatib⁹ ꝑᵒ ꝯuenit nũo ꝛ ita ponit̃ in diffõne
tꝑis:non aũt ut est q̃ntitas discreta:ꝛ est equocatio ꝑe
nes scȯȝ modũ.Alia ꝯcedẽda sũt de loco ꝑter ultiᵐ ad
qȯ dicẽdũ ꝙ hec est ꝑdicatio tñ mãlis loc⁹ est ultimũ
ꝛ formalr̃ ꝓpõ est falsa.sed formalr̃ loc⁹ est ĩmobilitas
in ultio ꝭm Cõmẽtatorẽ.forte tñ in diffõne loci ꝑᵒ po
nit̃ ultiᵐ qꝛ illȯ est noti⁹ ĩmobilitate loci.¶ Ad argu
mẽta in oppoᵐ scȯe q̃õnis dicẽdũ.¶ Ad ꝑᵐ dici ꝑt ꝙ
loc⁹ nõ est mẽsura per se:sed per nãȝ sui mãlis qȯ est su
ꝑficies.vñ ꝭm eãdẽ dimẽsionẽ mẽsurat ꝭm quã ꝛ supꝑfi
cies.Et si arguat̃ ꝯtra hoc qꝛ aliã rõnem mẽsure hẽt a
supꝑficie:est eni mẽsura extriseca.supꝑficies ĩtriseca.Di
ci põt ꝙ ĩtrisecũ ꝛ extrisecũ ꝑ se nõ uariãt rõnẽ mensu
re:iõ nec loc⁹ ꝑ se hẽt aliã rõnẽ mẽsure a supꝑficie:iõ eni
est extriseca:qꝛ est ultiᵐ corpis ꝯtinẽtis mãlr̃:ꝛ nõ ul
timũ ꝯtẽti qȯ tñ mẽsurat̃ a loco.¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ ꝭm
locũ formalr̃ nõ dr̃ aliq̃d ꝑ se eq̃le aliĳ:sȝ forte mãlr̃ ꝭm
supꝑficiẽ cõtinẽtis:imo magis loc⁹ dr̃ eq̃lis locato ꝭm
Arĩs.4.phi.ꝛ nõ illȯ ꝭm ꝙ alia dñr eq̃lia.¶ Ad 3ᵐ di
co ꝙ loc⁹ ꝑ accñs est diuisibilis ꝑ nãm mãlis sui:sic cetẽ vbi s̃.
forme ꝑ se fũdate ĩ q̃ntitate sũt ꝑ accñs diuisibiles ꝑ nãȝ
q̃ntitatis ꝛ loc⁹ forte pl⁹ ceteris eo ꝙ ꝓpa paᵒ supꝑficiei ꝛc̃

¶ Amplius quantitati nihil est ꝯtrariũ ꝛc̃. Ca.eodem.

q **Ueritur** An q̄ztitati sit aliq̄d ꝯ̄riuz. Q̄ȯ sic videt̄ ṗmo per rōnes gn̄ales. aliq̄ q̄ztitas magis distat ab alia: aliq̄ minus: igit̄ aliq̄ maxime distat ab alia: sed ꝯ̄rietas
t.c.13 est maxima distantia in eodē gn̄e per Ari.x.meta.igit̄
τ.24. aliq̄ q̄ztitas aliȷ̄ ꝯ̄riat̄. ṗma ꝯ̄ntia ondit̄ ṗus auct̄ib⁹ τ rōne sup̄. ¶ Itē in hoc gn̄e τ in oi alio est dr̄ia ſ̄z spēz
ubi s. τ illa est ꝯ̄rietas per Ari.x.meta.igit̄ τc̄. ¶ Itē hoc ar
T.c.9 guit̄ per rōnes ꝓ̄pas q̄ per Ari.5.phi.ois motus est a
τ.52. ꝯ̄rio in ꝯ̄riū ul' a medio in mediuz: sed in gn̄e q̄ztitatis est mot⁹ ꝓ̄pe dict⁹ per ip̄m ibidez igit̄ ibi sunt ꝯ̄ria uel media iter ꝯ̄ria τ si media igit̄ τ ꝯ̄ria. Itez suscipe magis τ minus τ recipe ꝯ̄ria: sunt ꝓ̄petates cōuertibiles respectu cuiuscūq̄z gn̄is: sed quātitas suscipit magis τ minus: igit̄ etiā ꝯ̄ria. maior patet iductiue. ꝓbatio minoris magnū τ ꝑuuz: sunt per se passiones q̄ztitatis τ ei⁹ soli⁹: sed magis τ minus nō fiūt nisi ubi est magnū τ ꝑuū: τ nō alibi: igit̄ in solo gn̄e q̄ztitatis. Sil'r oē totuz est maius sua ꝑte: sed q̄ztitas aliq̄ est per se pars alteri⁹ q̄ztitatis: igit̄ in quantitate est per se magis τ min⁹. Sil'r isunt per se eq̄le τ ieq̄le: sed ineq̄le est magis ul' minus igit̄ τc̄. ¶ Itē magnū τ ꝑuū vident̄ q̄ztitates ꝯ̄rie Sil'r sursuz τ deorsuz igit̄ τc̄. ¶ Ad oppositū est Ari.

Ad q̄ōnem est dicēdū q̄ ꝯ̄rietas sumit̄ equoce.s. ꝓ̄pe τ trāsūptiue: transūptiue dr̄ absolute maxia distātia in gn̄e: τ extēdit̄ ad oppōnē ꝑuatiuā: sicut in ṗmo phisicoꝝ dr̄ ṗncipia esse ꝯ̄ria
t.c.24 pro forma τ ꝑuatiōe. oppō enim hoc mō est ꝯ̄rietas in oi gn̄e: q̄ ois diuisio gn̄is est per dr̄ias oppositas hoc mō ꝯ̄rias: sed ꝯ̄rietas ꝓ̄pe sūpta est maxima distantia formaꝝ que nate sūt fieri: τ mutuo se expellē: circa idē susceptiuū hoc mō negat̄ a s̄ba τ q̄ztitate: τ est hoc itelligēdū in diffinitis.i. in spēb⁹ q̄ztitatis ut dicit Ari. nō forte in passionib⁹. Sil'r itelligendū est de q̄ztitate ſ̄m se nō ſ̄m eē nāle: q̄ forte illo mō hēt ꝯ̄ria ut dicet̄ rn̄dēdo ad argum̄ta. ¶ Ad ṗm dr̄ q̄ in q̄ztitate nulla est maxima distātia sed sicut diuisio ꝯ̄tinui ꝓcedit in ifinitū: ita etiā ifinitas in ꝯ̄tinuis τ nūis cātis ex diuisiōe eoꝝ ¶ Cōtra hoc est q̄ȯ dicit Porphy⁹. q̄ spēs spālissime sunt finite ſ̄m nām: l̄z nō quo ad nos. hoc etiā videt̄ ꝑ
c.d spe. rōnē. q̄ quelibet spēs est ꝑs eēntialis vniūsi. τ in illis ꝑtib⁹ nō videt̄ possibilis ifinitas: q̄ hec repugnat ordini qui est bonū vniūsi. ¶ Pōt igit̄ dici q̄ q̄zuis essent ifinite spēs in potētia q̄ztitatis: l̄z nulla ifinitaꝝ aliȷ̄ cōtrariet̄: q̄ nec maxie distat: tn̄ spēs itermedia his cois pōt maxie distare ab alia spe itermedia coi illis ut cōtinuū maxie distaret ſ̄m formā ꝯ̄tinuitatis a discreto l̄z ꝯ̄tinua eēnt infinita τ discreta sil'r. ¶ Pōt igit̄ dici q̄ due ṗme rōnes ueruz ꝯ̄cludūt de ꝯ̄rietate ṗ° mō dicta trāsūptiue: q̄ tm̄ de ista est utraq̄z auct̄as Ari. itelligēda. ¶ Ad 3m dico q̄ ad q̄ztitatez ſ̄m se nō est mot⁹: sed ut subest nāli: τ illo mō hēt ꝯ̄rietatē: ut impfecta quātitas pfectā: ad q̄s τ de q̄b⁹ sunt augmentatio τ diminutio. iste dr̄ie nō sunt q̄ztitatis ſ̄m se: sed q̄ztitatis nālis: impfecta eni dr̄ que nō est debita spēi ſ̄m suam for-
t.c.41 mā nālē: pfecta per oppositū. nā ut dr̄ in 2° de aia. oiuz nā ꝯ̄stātiū est determiata rō magnitudis τ augmenti. nō eni aliq̄ q̄ztitas impfecta absolute est in gn̄e q̄ztitatis: sed impfecta tali enti nāli: τ ſ̄m hoc mouet̄ aliq̄d ab impfecta q̄ztitate ad pfectā ul' ecōuerso. ¶ Contra mot⁹ est ad rē alicui⁹ gn̄is nō ad ens per accn̄s ꝑ Ari.
t.c.5. in 3° phi°ꝝ. tot sunt spēs mot⁹ quot τ entis addit Cōmētator: acq̄siti per motū: sed q̄ztitas s̄b eē nāli non est spēs gn̄is: sed ens per accn̄s: q̄ cōpositū ex duob⁹ q̄ꝝ vnū alteri accidit: igit̄ ad q̄ztitatē sic nō est motus: sed ad illud q̄ȯ per se est in gn̄e q̄ztitatis est motus igit̄ illi est aliq̄d ꝯ̄riū. Pōt dici hic q̄ ad q̄ztitatē est mot⁹: ita q̄ acq̄situ per motū ut termin⁹ est per se in gn̄e q̄ztitatis: sed nō acq̄rit̄ ut q̄ztitas: sed s̄b tali mō eēndi: τ sub tali mō eēndi hēt ꝯ̄riuz. ¶ Tūc opz dicē q̄ nō opz illi forme que est per se termin⁹ mot⁹ eē aliq̄d ꝓ̄pe ꝯ̄riū: s̄z tm̄ ei ut acq̄rit̄ ꝑ motū. Tūc ad formā dico q̄ q̄ztitas s̄b eē nāli: si itelligat̄ vnū cōpositū ex his est ens per accidēs: sed ip̄a q̄ztitas nō l̄z sumat̄ s̄b tali mō essendi: q̄n modus nō itelligit̄ eē ꝑs entis cōpositi ex duob⁹ τ ita ad q̄ztitatē est mot⁹. ¶ Ad 4m argm dico q̄ aliud est suscipe maius τ minus τ aliud est suscipe magis τ min⁹ q̄ mai⁹ τ minus dicunt̄ ſ̄m q̄ztitatē: sed magis τ minus dicūt itēsitionē τ remissionē in forma cui addunt̄ cōcedēduz est tunc q̄ q̄ztitas suscipit maius τ minus:
b'i l'ra sed nō magis. ¶ Ad 5m de magno τ ꝑuo rn̄det Ari. q̄ nō sūt q̄ztitates: q̄ dn̄r in sola hitudine ad aliȯ: al'r nūquā diceret̄ mons ꝑuus τ miliū magnū. Sil'r rn̄det q̄ si sint q̄ztitates nō sunt ꝯ̄ria: tuz q̄ ei q̄ dr̄ in sola habitudie ad aliȯ: nihil est ꝯ̄riū hmōi sunt magnū τ paruū. tū q̄ tūc ꝯ̄ria dicerent̄ de eodē q̄ aliq̄ȯ idē est magnuz ad hoc τ ꝑuū ad illȯ igit̄ est magnū τ paruū. ¶ Cōtra
t.c.18 ṗmā rn̄sionē Ari. in.5.meta. ponit̄ magnitudo per se spēs q̄ztitatis τ ꝯ̄cretuz nō est in alio gn̄e ab abstracto. ¶ Itē ibidē in 5° dn̄r magnū τ ꝑuum eē q̄ztitates per se. ¶ Cōtra scd̄az rn̄sionē ꝓbātē magnū τ ꝑuuz nō esse ꝯ̄ria. ṗa ꝓbatio nō videt̄ ualē: q̄ rel'oni aliq̄d est ꝯ̄rium ut dicit Ari. infert⁹ ut vt⁹ vitio: τ scie ignorātia. Scd̄a
c.de rl'oe ꝓbatio nō videt̄ ualē q̄ oia opposita iferūt ꝯ̄dictoria igit̄ ad illa ad que nō sequunt̄ ꝯ̄dictoria: non sequunt̄ alia opposita. Sed ad ṗmissas in q̄b⁹ est respect⁹ ad diuersa nō sequunt̄ ꝯ̄dictoria: sed est ignorātia elēchi ut est duplū ad hoc τ nō duplū ad illȯ: ergo duplū τ non duplū: igit̄ nec aliq̄ opposita sequunt̄ ad tales ṗmissas ¶ Ad ṗm istoꝝ pōt dici q̄ magnitudo sumit̄ equoce: ut est spēs q̄ztitatis: τ ut est passio. scd̄o mō dr̄ magnuz denoiatie a magnitudie. q̄n Ari. negat magnū eē q̄ztitatē. ¶ Ad aliud dico q̄ sunt q̄ztitates per se scd̄o mō i. passiōes q̄ztitatis: nō ṗ° mō per se ut spēs. ¶ Ad aliȯ dico q̄ nihil dr̄ ꝯ̄riū ei⁹ cui⁹ est relatiuū q̄ ꝯ̄ria τ relatiue opposita in multis distinguunt̄: magnū āt dr̄ relatiue ad ꝑuuz. igit̄ nō est ei⁹ ꝯ̄riū ita itelligit Ari. tn̄ ꝯ̄riuz vni pōt eē relatiuū alteri ut scia est relatiuuz ad scibile τ ei nō est ꝯ̄riū sed ignorātie. ita in aliȷ̄s. ¶ Ad aliȯ dico q̄ relatiua pn̄t ṗdicari de eodē τ de se iuicē: sed non relatiue opposita: τ ita pn̄t relatiua absolute inferri ex se sumptis respectu diūsoꝝ. igit̄ magnū τ ꝑuuz pn̄t inferri absolute ex se sumptis respectu diūsoꝝ: τ ex ypothesi sunt ꝯ̄ria: igit̄ ꝯ̄ria de eodez: ꝯ̄cedo ēt q̄ nō pn̄t inferri opposita relatiue ex se sūptis respectu diūsoꝝ. sed magnū τ ꝑuuz posse: τ ex ypothesi illa sunt ꝯ̄ria ḡ ꝯ̄ria de eodē. ¶ Ad 6m dico de sursuz τ de deorsuz q̄ uel sumit̄ simpl'r sursuz ꝑ circūferētia celi τ deorsuz pro centro terre ul' sumit̄ gn̄al'r ut q̄ȯlibet dr̄ sursum respectu iferioris. Primo mō nō sunt ꝯ̄ria: q̄ nō sunt nata fieri circa idē nec maxime distāt in nā l̄z forte maxime distēt ſ̄m locū. Scd̄o mō nō sunt ad aliq̄d τ est utraq̄z rn̄sio de eis que de magno τ ꝑuo. ¶ Pōt tn̄ dici q̄ siue sint ꝯ̄ria siue nō: nihil ad ꝓpositū: q̄ si sunt spēs ul' dr̄ie loci nō sunt in gn̄e q̄ztitatis: q̄ nec locus ut ṗdictum est.

¶ Ad aliq̄d vo talia dicunt̄: quecūq̄z hoc ip̄m q̄ sunt: alioꝝ dicunt̄: ul' quomōlibet aliter ad aliud. c. de ad aliquid.

q **Ueritur** ¶ Primo an genus rel'onis sit genus vnū. Q̄ȯ nō videt̄: enti τ nō enti nō est gen⁹ vnū cōe vniuocū s̄z alique sūt rel'ones entea τ alique nō entea. ḡ τc̄. Probō scd̄e ꝑtis mioris: iter ens τ nō ens ē ꝯ̄dictio q̄ est rel'o media que vr̄ nō ens: tū q̄ iter ꝯ̄dictoria nihil est mediū τ talis relatio est mediū inter ꝯ̄dictoria: igit̄ nō est aliq̄d: tū q̄ illa oppō pōt eē in nō ente ut in s̄bo: sed accn̄s q̄ȯ est in nō ente ut in subo non pōt esse ens.

Dicit ad hāc scđam ꝓbationez ꝙ hec oppositio tm̄ est
c.ult. in ente ut in sbo: ꝑm ꝙ videt haberi ex cōmētatore. 6.
meta. ¶ Cōtra: relatiuū equiperantie eq̄liter denomi
nat utrūqz extremū in cōparatiōe ad aliud: qđ manife
stū est in ꝓposito: qꝛ eque uez est dicē nō ens opponit
enti sic ens opponit nō enti: ergo talis relo eq̄liter pōt
eē in utroqz extremo ut in sbo. ¶ Ad pncipale: enti rō
nis ꝛ enti nāe nihil est vniuocū: sed quedā relones sūt
entia nāe ut pͣnitas: ꝛ filiatio: que eēnt itellectu nō exi
stēte: quedā vō sunt entia rōnis. ꝓbat: tū qꝛ relo nō ha
bet uerius esse q̄z sbm sup qđ fundat: ꝛ multe relones
fundant sup res rōnis: ut relo gn̄is ad spēm ꝛc. hꝰ igit
relones sunt tm̄ entia rōnis. Tū qꝛ ois relatio reqrit
duo extrema: igr cuiꝰ relonis extrema nō sunt duo nisi
ꝑm rōnē: est tm̄ ens rōnis: talis relo est idētitas: ꝑm ꝙ
t. non dr. 5. meta. c. a de eodē. itellectꝰ in illa relone utit vno
hn̄te. c. ut duobꝰ. ¶ Item ad pncipale ad aliqd sunt ꝑm Arꝭ.
h i lr̄a quoꝝ eē est ad aliud se hre: istud iest oibus que sunt ad
aliqd per se pmo nō: igit per nām alicuiꝰ vniuoci eis:
illud nō est nisi gn̄alissimū relonis: igit gn̄alissimū re
lationis hoc ipm qđ est ad aliud se hēt: non ad aliquid
pus nec posteriꝰ: qꝛ relatiua sunt sil' nā: nō ad eq̄le: qꝛ
sic eēnt duo gn̄alissima. ¶ Qđ et gn̄alissimū se hēt ad
h ꝛ. 5. aliud patet ex ipo noie: dr eni ab Arꝭ. ad aliqd ꝛ nō po
mece. test ꝯcipi ad aliqd nō esse ad aliud nisi ꝯdictoriū dicat
t. c. 20. de ꝯdictorio. ¶ Itē ad pncipale: cuiuslibet vniꝰ gn̄is
ꝛ alibi sunt tm̄ due spēs pme: sed gn̄alissimū relonis non sunt
sepe tm̄ due pme spēs: igit gn̄alissimū relonis nō est vnum.
ꝓbatio mioris qꝛ si sic: sint. a. ꝛ. b. relatiua. aut igit re
fert. a. sibi ꝛ. b. sibi ꝛ tūc ambo sunt relatiua eqperan
tie: igit ꝛ oia iferiora: ꝛ ita relatiuū suppōnis ꝛ suppō
nis erūt in alio gn̄e gn̄alissimo. aut. a. refertur ad. b. ꝛ
ecōuerso: ꝛ si hoc igit spēs eoꝝ referunt ad inuicez: qꝛ
c. j. ꝛ. 9 per Arꝭ. in. 4. topic. si genus ad genus ꝛ spēs ad spēm
L. 20 ꝛ sil'r in scđo: si ad ꝓpositū seqt ꝓpositū ad relatiue op
ꝛ ide. positū an̄tis seqt relatiue oppositū ꝯn̄tis: ꝛ nō est itel
ligēdū nisi de ꝯn̄tia supioris ad iferiꝰ: si aūt. a. ꝛ. b. re
ferant sibi mutuo: igit oia relatiua sunt relatiua sup
pōnis ꝛ suppōnis: igit relatiua eqperātie erūt in alio
gn̄e gn̄alissimo. Aut 3ᵒ ꝙ. a. refert ad aliđ ꝛ nō ad. b.
ut ad. c. ꝛ. b. refert ad aliud ꝛ nō ad. a. ut ad. d. ꝛ tunc
seqt ꝙ. c. ꝛ. d. nō sunt pores nec posteriores q̄z. a. ꝛ. b.
qꝛ utrūqz est eque pmū cū suo correlatiuo: qꝛ sūt sil' nā
igit erūt q̄tuor pme spēs vniꝰ gn̄is. aut q̄rto. a. refert si
bi ꝛ. b. alij uel. b. sibi ꝛ. a. alij ꝛ utroqz mō erūt tres pri
me spēs huiꝰ gn̄is: qꝛ illđ aliud ad qđ refert. a. ul'. b. est
eque pmū cū suo correlatiuo: nullo igit istoꝝ quatuor
dato erit hoc genus vnū. ¶ Ad oppositum est Arꝭ.

Dicēdum ꝙ gn̄alissimū in gn̄e rlonis est vnū qꝛ ꝑm vnā rōnē dr de oibꝰ suis infe
rioribꝰ: que rō est habitudo vniꝰ ad aliud: ꝛ qꝛ oēs rlo
nes hn̄t eūdē modū denoiandi sbam: vz in cōparatiōe
ad aliud: ꝛ accn̄tia que eodē mō denoiant sbaz: sūt vni
us gn̄is. ¶ Ad pmū argm: ad minorē dico ꝙ nulla re
latio est nō ens: cū ꝓbat oppositū de ꝯdictione. ¶ Ad
pmā ꝓbationē ꝙ illđ iter ꝯdictoria nō est mediū itelli
gēdū est de his que sbsunt itētioni ꝯdictiōis: ut cōple
xis sic de q̄libet sbo vno est pdicatū affirmare ul' nega
re ꝛ nō est mediuz: de icōplexis ēt. sic alteꝝ illoꝝ dr de
q̄libet ꝛ non est mediū: sed alia ꝓpositio. s. ꝙ talis relo
est media iter ꝯdictoria: itelligēda est rōne intētionū:
ꝛ tūc cuz ꝯcludit ꝯclo fit fallacia accn̄tis: qꝛ mediū ex
nee in pmissis hoc. s. qđ est mediū esse inter ꝯdictoria.
¶ Istud patet in exēplo: ens ꝛ nō ens nō referunt per
se ad iuicē ꝛ iter ista absolute nihil est mediū sed ista in
quātū ꝯdictoria referunt: ꝛ sic iter illa est ꝯdictio me
dia sicut iter sil'ia est sil'itudo media. ꝛ iter quecūqz re
latiua est relatio media. ¶ Ad aliā ꝓbationē ꝯcedo ꝙ
illa relatio pōt eē in nō ente ut in sbo sicut ꝛ in ente: nō
ens tm̄ inq̄ztū est sbm illiꝰ rlonis est ens rōnis: ꝛ ita ta
lis relatio pōt eē ens rōnis. ¶ Ad 2m principale nego
maiorē: ꝛ ꝯcedo ꝙ relatio dr ens rōnis uel qꝛ utrūqz
extremū: uel alteruz est solūmō ens rōnis: uel qꝛ extre
ma eiꝰ nō sunt duo nisi ꝑm rōnis ꝯsideratiōnē: ut est in
idētitate. Pōt tm̄ maior utriusqz rōnis sic ꝓbari. non
oi enti est aliqd vniuocuz: nec etiā oi enti nāe est aliqd
vniuocū: igit multomagis nec aliqd erit vniuocū en
ti ꝛ nō enti: siue enti nāe ꝛ enti rōnis: qꝛ si illis que ma
gis vident ꝯuenire nihil est vniuocū nec illis que mi
nus. Et ad hāc ꝓbationē ꝑm ꝙ est pro scđa rōne dicē
duz ꝙ ꝯn̄tia nō ualet nec est ibi locus a maiori: qꝛ non
oia entia nāe plus ꝯueniunt in aliquo vniuoco: q̄z ens
nāe ꝛ ens rōnis nisi forte in pluribꝰ dictis de eis equo
ce. Sed qꝛ de oppōne que est iter ens ꝛ nō ens est abso
lute uerum dicere ꝙ est nō ens: quia aliter esset medi
um inter ens ꝛ non ens: ꝛ qꝛ est in nō ente simpliciter
ut in sbo: iō nō videt ponēda in gn̄e relonis: cū ens ꝑz
se diuidat in decē gn̄a gn̄alissima: qꝛ etiā lz aliquid sit
vniuocū enti nāe ꝛ nō enti rōnis: hoc est enti qđ est in
rōne: ut scie ꝛ vtuti est aliqd vniuocuz tm̄ enti qđ est ex
sola ꝯsideratiōe rōnis ꝛ enti nāe nihil videt vniuocuz
qꝛ tūc hrent oppōnē: qꝛ oia vniuoce ꝯtenta sb aliq̄ eo
dem ut spēs differūt differētijs ꝯrijs: ꝛ ita nō pn̄t talia
entia rōnis applicari cuilibet enti nāe qđ est falsuz: iō
videt dicendum ad duas primas rōnes aliter. ¶ Ad
pmā ꝯcedo ꝙ ꝯdictio iter ens ꝛ nō ens est nō ens sim
pl'r: sed non est spēs in gn̄e relatiōis. ¶ Ad 2m sil'r cōce
do maiorē dicēdo ad miorē ꝙ nulla relo rōnis est spē
cies in gn̄e relonis nec identitas nec relones fundate
sup itētiōes scđas neqz alie ꯱sil'es. ¶ Cōtra ista: ad ali
qa sunt quoꝝ hoc ipz eē est ad aliud se hre hec est uera
notificatio relatiuoꝝ ꝑz Arꝭ. ista iest ꝯdictorio: qꝛ hoc h i lr̄a
ipm qđ est est ꝯdictorij ꝯdictoriū: ꝛ eidē qꝛ idē hoc ipz
qđ est est eidē idē: ꝛ sic de relatiuis itētionalibꝰ ꝛ ꝯsili
bus: ut genus hoc ipm qđ est est spēi genus: qđ de oibꝰ
ondit per hoc qꝛ in diffōnibꝰ eoꝝ ponēda sunt sua cor
relatiua: ut manifeste dic Porphyꝰ. de gn̄e ꝛ specie ꝙ L. de
nō oporteret nisi depēderēt ad inuicē eēntiali: oia igit specie
pdicta sunt uere relatiua: igit ꝛ forme ꝑm q̄s dicūtur
talia: sunt uere relones qđ negatū est. ¶ Itē ista in nul
lo alio gn̄e vident eē nisi in gn̄e relonis ꝛ incōueniēs
videt ꝯcedere illa eē in nullo gn̄e. Item si ꝯdictio iter
ens ꝛ non ens nō sit in gn̄e relationis. Quero de alia
ꝯdictiōe que est iter alia extrema: utrū illa sit in gn̄e re
latiōis. si sic ꝯdictio nō iest oibꝰ vniuoce: qđ est icōueni
ens: cū ꝯdictionis ul'r sūpte assignet eadē diffinitio in
pᵒ posteꝝ. s. ꝯdictio est oppō cuiꝰ nō medium ꝑm se: si T. 5.
aūt ꝯdictio iter alia extrema nō sit i gn̄e relonis: ꝛ ita
nulla ꝯdictio: ꝛ ꝯrietas est in gn̄e relonis: ut māifestū
est: qꝛ est per se hitudo uere duoꝝ entiū igit oppō non
erit vniuocū ꝯdictiōi ꝛ ꝯrietati: qđ videt ꝯtra Boem
in illo capᵒ iferiꝰ. Quotiēs aūt solet opponi: qui diui
dit oppōnē in has quatuor spēs oppōnis sic genus in
spēs: imo sequit maius icōueniēs ꝙ oppō incōueniē
ter ponat in diffōne ꝯdictionis in pᵒ posteꝝ. qꝛ oppō
sumpta ꝑm illā sigtionē ꝑm quā ꝯuenit ꝯdictioni aut
est idē ꝯdictioni aut supiꝰ ea: si idē: frustra addit illđ in
diffinitiōe: cuiꝰ nō est mediū ꝑm se. qꝛ oppō ꝑm illū mo
dum accipiēdi per se determiat ad ꝯdictionē nō hēt sb
se alia iferiora a ꝯdictione nisi alias spēs oppōnis: sed
alie sunt entes ꝛ ꝯdictio nō ens ꝛ tūc aliqd erit vniuo
cum enti ꝛ nō enti qđ negatuz est. ¶ Ad pm istoꝝ pōt
dici ꝙ uera notificatio relatiuoꝝ quā ponit Arꝭ. nul
li illoꝝ ꝯuenit: qa nullius eoꝝ esse est ad aliud se hēre.
aliud eni est differētia entis: ꝛ dicit tm̄ in cōparatiōe
ad ens. nō enim dicit aliquid aliud a nō ente. nūc pdi
cta uel eoꝝ correlatiua sunt nō entia simpl'r loquendo
ꝛ ideo nullius illoꝝ esse est ad aliud se hre: nisi forte ꝑz

rōnē:sic ista ꝛ sua correlatiua sunt entia. Et si arguat
ꝯdictorij eē est ad aliud ſm rōnē.s.ad ꝯdictoriū se hīe
igit est ad aliō se hīe:est fallacia ſm qd ꝛ simplr. qd dī
q in diffinitionib⁹ istoꝝ ponunt sua correlatiua:dico
q nullū istoꝝ hēt uerā diffinitionē exꝑmētē qd est res
lꝫ hēat rōnē exꝑmētē qd dī per nomē:ul illud qd itelle
ct⁹ ꝯcipit de istis:que rō lꝫ sit diffinitio eoꝝ simplr nō
tñ est diffinitio simplr. ¶ Ad 2ᵐ dico q nō est icoueni
ens ꝯcedē illa non eē in aliq gñe gñalissimo ut spēs:si
tñ debeat poni in gñe per reductionē:maxime ponen
da sunt in gñe relōnis:qꝛ plus spēb⁹ ei⁹ assilant sic for
te oia itētionalia sunt in gñe per reductionē: ꝛ hoc in
illo cui⁹ spēb⁹ maxime assilant in mō ꝑdicādi. ¶ Ad
3ᵐ ꝯcedo q oppō nō sit vniuoca ꝯdictōi ꝛ ꝯrietati cū
assumit a Boe⁹ q diuisio oppōnis in ista q̄tuor est di
uisio gñis in spēs:hoc pōt itelligi gñis.i.gñalis:qꝛ di
uisuꝫ ſm aliquē modū ꝑdicat de diuidēte ꝛ iō per hoc
distiguit hec diuisio a diuisiōe toti⁹ in ptes. ¶ Uel sic
q illud sic itelligat pro aliqb⁹ diuidētib⁹ nō pro oib⁹:
qꝛ ꝯrietas ꝛ oppō relatiua sunt spēs oppōnis sūpte ſꝫ
vnā sigtionē ſm quā est genus itermediū in gñe relō
nis:lꝫ ꝯdictio nō sit spēs ei⁹ ut sic sumit:per hoc ad il
lud de libro posterioꝝ.dico q diffinitio ꝯdictiōis est
bñ assignata:ꝛ q oppō ſm illā sigtionē ſm quā cōue
nit ꝯdictiōi nō est oino idē illi sed supi⁹ ꝛ hēt aliud ife
ri⁹,vꝫ ꝑuatiuā oppōnē:qꝛ tā illa qꝫ ꝯdictio ul est non
entis ut sbi ul ut termini: quoꝝ utrūqꝫ oporteret esse
ens ad hoc q relō eēt ens. ¶ Ex his sequit q oppō i
vno sensu sūpta dī de ꝯrietate ꝛ relatia oppōne vniuo
ce:ꝛ in alio sēsu dī vniuoce de ꝯdictiōe ꝛ ꝑuatiua op
pōne. ¶ Ad 3ᵐ dī q gñalissimū relōnis non est ad ali
qd:nec aliqd qd est in illo genē per se:sed ipm gñalissi
mū est habitudo vni⁹ ad aliō ꝛ ita oia que sūt in gñe re
latiōis. ¶ Ad illā ꝓbatiōeꝫ in ꝯrīū dī q illa diffinitio
nō dat de relatiōe sed de relatiuis. ¶ Silr hoc nomē
ad aliqd est ꝯcretiue dcm a relatiōe ꝛ nō relatiōis nisi
sic intelligat:ad aliqd.i.hitudo ad aliqd. Per hoc silr
ad q̄rtā rōnē ꝑncipalē q ꝑme spēs relōnis nō referūt
ad iuicē sibi:nec alij:sed sunt ꝑncipia referēdi:sic ꝛ oia
alia que sūt in gñe relatiōis. Cōtra istas duas rñsiōes:
ex his seqt q neutra diffinitio quā ponit Arꝫ.eēt eoꝝ
que sūt in gñe relatiōis:nec ēt aliq ꝓpetas quā ipse as
signat ꝛ ita ois determiatio Arꝫ.eēt imptinēs ad gen⁹
relōnis.ꝯnītia ꝑͣ patet iducēdo i singlis ꝓpetatib⁹ q̄s
ponit Arꝫ.quarū nulla ꝯuenīt relationib⁹ sed relatis.
¶ Itē oppoᵐ nō est ꝑnᵐ sui oppositi:igit forma abso
luta nō est ꝑnᵐ ſm q aliqd dī cōparatū ad aliō sed re
latio est hmōi forma:igit non est absoluta in se:igit est
ad aliud. ¶ Itē ꝯcesso eo qd dī nō vitat difficultas ar
gumētoꝝ ꝑncipaliū qꝛ si gñalissimū in abstracto sit re
latio:aliqd ſm eā dī relatiue ad aliud.ꝓbatio hui⁹:tū
qꝛ ſm q̄litatē ſm q est gñalissimum dicimur q̄les ſm
c.ō q̄litate Arꝫ.qꝛ sic notificat q̄litatē:igit ſm relōnē ut est gña
lissimū dicunt aliq relatiua.tū qꝛ ſꝫ relōnes iferiores
in gñe relōnis dicunt aliq relatiua oē aūt iherens per
se ꝑmo cuiuslibet spēi vniuoce iheret per nām gñis ꝛ
ita gñi ꝑmo:igit ſm gñalissimuꝫ dī aliqd relatiue. Ex
hoc arguo aut relatiuū dictū ſm formā gñalissimi dī
ad aliqd ſm aliā formā:aut eādē si eādē: igit relatiuū
eqꝑātie:igr ꝛ relatio illa est relō eqꝑātie.igr oēs i
feriores relōnes. ¶ Si dicat ad aliud ſm aliā formaꝫ:
igit ꝛ illi alij corrñdet alia forma ſꝫ quā dī relatiue ad
istud:illa est eque ꝑma cū relōne que est generalissimū
qꝛ relatiuū illud est eque ꝑmū cū illo igit due relōnes
gñalissime eque ꝑme. ¶ Silr manet difficultas q̄rte
rōis qꝛ si ꝑme spēs sint relōnes quero an sint relōnes
eqꝑātie ꝛ ita oēs relōnes iferiores erūt tales relati
ones. Aut.a.est ꝑncipiū referēdi aliqd dictuꝫ ſm ipm
ad aliqd denoiatū.a.b.ꝛ ita erunt.a.ꝛ.b.relōnes sup
pōnis ꝛ suppōnis.aut.a.est ꝑncipiū referēdi denoiatū
ab eo ad aliqd denoiatū ab alia forma ut a.c.ꝛ.b.ꝑn
cipiū referēdi ad aliqd ſm eādē formā.ꝛ tūc erūt tres
ꝑme spēs.aut.a.est ꝑncipiū referēdi ad aliqd dictū ab
alia forma.ꝛ.b.silr ꝛ tūc erūt q̄tuor ꝑme spēs:ꝛ ulter
cū oi relōni corrñdet correlatiuū ꝛ ecōuerso nulla di
uersitas erit in nūo relōnū ꝛ relatiuoꝝ. ¶ Ad ꝑᵐ isto
rū dici pōt ꝛ ꝯcedi ꝯñs ꝑmū:q illa diffinitio nō est ge
neralissimi relōnis nec alicui⁹ spērū:sed ei⁹ qd denoia
tiue dī ab ea. Silr de ꝓpetatib⁹:nec tñ seqt ulteri⁹ q
determiatio Arꝫ.nullo mō sit ꝯueniēs gñalissimo relō
nis:qꝛ relō iter oia entia est debilissimū ens:cū sit sola
hitudo duoꝝ ꝛ ita minime est cogscibilis in se:nosci
bilior aūt est ſm q iformat ea q̄rū est hitudo:ꝛ q̄re ad
determinādū de relōne ꝯueniēs fuit determiare de re
latiuis:ꝑsertim cū ex eoꝝ cognitiōe siue diffinitiōe si
ue quo ad ꝓpetates eoꝝ possit hēri cognitio relōnis:
qꝛ si relatiui eē est ad aliud se hīe ꝓportiōabilr relatio
est forma ſꝫ quā hoc sic se hēt ad aliud. Cōsilr quo ad
ꝓpetates:si relatiua dicant ad ꝯūtētiā relō est forma
ſm quā aliq dicunt ad ꝯuertētiā:ꝛ sic de ceteris ꝓpe
tatib⁹. Ad aliā rōnē dico q cōparatio ꝛ absolō nō sūt
opposita nisi circa idē:ꝛ iō absolō circa formā:ꝛ cōpa
ratio circa sbm informatū forma:non sunt opposita.
¶ Alr pōt dici q relatio nō est forma cōparata nec ab
soluta.qꝛ eni est forma ſm quā aliqd dī cōparatū alte
ri:iō nec est nata dici absoluta nec cōparata:sic nec ab
solō sibi opposita est absoluta nec cōparata. Si dicat
absolutū ꝛ cōparatū eē ꝯria imediata circa ens ueruꝫ
est circa ens qd est natū ea recipe sic sanū ꝛ egruꝫ sunt
ꝯria imediata circa corpus aīalis:sed nō circa sanitatē
ul egritudinē.nec eni sanitas neqꝫ egritudo est egra ul
sana. ¶ Ad alias rōnes dī q neqꝫ ſm gñalissimū relō
nis aliqd refert neqꝫ ſm ei⁹ ꝑmas spēs:sed solūmō ſm
ei⁹ spēs iferiores. ¶ Ad scdam ꝑus positā ꝯtra hoc cō
cedit q ſm oēs relōnes iferiores aliqd refert:igit ſm
gen⁹ ꝛc.ꝯcedit ſm ipm gen⁹ ut est in inferiorib⁹:nō in
se. Cōtra illō ſꝫ Arꝫ.in.4.top.si spēs sit ad aliqd ꝛ ge c.4.
nus erit ad aliqd:igit si spēs sit ꝑnᵐ referēdi ad aliqd
ꝛ gen⁹ erit ꝑncipiū referēdi ad aliqd. ¶ Itē incōpos
sibilia icludunt q gñalissimū sit relatio siue habitudo
ad aliud ꝛ q iformādo sbm nō facit sbm se habens ad
aliud. ¶ Itē ꝓbatio scda nō soluit:qꝛ ſm spēs oēs spe
cialissimas aliqd refert:igit ſm aliqd vniuocū illa sūt
genera ifima itermedia sed ſm oia illa aliqd refertur:
igit per aliqd vniuocū eis:qd gen⁹ vniuocū est superi⁹
eis ꝛ ita semp ascēdēdo ad gñalissimuꝫ tandē oportet
cōcedere q ſm gñalissimū aliqd refert: nec solūmodo
ſm q hēt eē in iferiorib⁹: qꝛ sic nec est aliud a suis ife
riorib⁹ ꝛ per ꝯñs non vniuocū illis. ¶ Ad scdam ista
rū rōnū diceret q gñalissimū nō iformat sbam nisi in
suis iferiorib⁹ qꝛ nō iformat sbam nisi iq̄ntuꝫ est ens:
nō est aūt ens nisi in suis iferiorib⁹. ¶ Cōtra hoc saltē
pōt cōcipi ab itellectu relationē iformare sbam nō cō
cipiēdo aliquā iferiorē relationem iformare sbam: qꝛ
pōt ꝑus cōcipi ab itellectu nō cōcipiēdo posteri⁹ ꝛ ita
cōcedunt opposita.s.ipm iformare sbam ꝛ tñ nō esse
relatiuū relatū per ipm qd est ipossibile. ¶ Ad tertiaꝫ
igit rōnē ꝑncipaleꝫ dicēduꝫ q generalissimū in genere
relationis est ꝑncipium referendi ad aliud:sed non ad
aliud relatiuum ſm aliam formam genere. ¶ Cōsiml
liter relatiuū dictuꝫ a generalissimo denomiatiue dici
tur relatiue:sed nō ad aliqd relatū ſm aliam formam
gñe. ¶ Cōtra hoc:si relatio sit ꝑncipiū referēdi ad ali
qd relatū ſm eandē formā:igit est relatio eqꝑātie ꝛ
relatiuū denoiatū ab ea relatiuū eqꝑantie: ꝛ ita oēs
relatiōes ꝛ relatiua iferiora erūt eqꝑātie qd est incō
ueniēs. ¶ Ad istud dicēdū q relatiuū eqꝑātie est eq
uocū:qꝛ ꝓpe sumptū est aliqd relatū ad aliud ſm eādē

formā spē a qua iponit̄ vnū nomē: qd̄ de utroqz extremo relatiōis talis dr̄: cuiusmodi sunt sil'e ⁊ eq̄le ⁊ h^{9}. trāsumptiue dr̄ relatiuū eqperātie oē illud qd̄ eodem noie denoiat utrūqz extremū lz illud nomē nō iponat̄ ab vna forma spē: ⁊ hoc scdō mō ɔcedo relationē que est gn̄alissimū eē relationē eqperātie ⁊ relatiuuz ab ea dictū eē silr relatiuū eqperātie: dr̄ eni relatiuū relatiui relatiuū: sed relatio p̄mo mō sumpta est spēs h^{9} gn̄is. ¶ Cōtra quocūqz mō gn̄alissimū sit relatio eqperātie seqt̄ relatiōes oēs inferiores eē illo mō tales: qd̄ videt̄ icōueniēs: cū p̄initas ⁊ huius relōnes suppōnis ⁊ suppōnis nullo mō sint relōnes eqperātie: qz nō denomināt utrūqz extremū aliquo eodē noie. ¶ Ad hoc dici pōt q̄ ois relo iferior est eqperātie .i. p̄ncipiū referēdi ad aliqd dictū p̄m eādē formā gn̄e: ubi etiā utrūqz extremū eodē noie gn̄is noiat̄: lz nō quelibet sit p̄ncipiū referēdi ad aliqd p̄m eādem formā spē: nec ubi utrūqz noiat̄ noie spēi: dr̄ eniz pr̄ p̄m formā sui gn̄is relatiuū relatiui ⁊ si nō dicat̄ p̄m ꝓpriā formā p̄ris qz p̄m ꝓpriam formā p̄ris dr̄ pr̄. ¶ Ad quartā rōnē p̄ncipalē ɔcedo: q̄ tam .a. q̄z .b. est p̄ncipiū referēdi ad aliqd dictuz p̄m eandē formā: puta sit .a. hoc qd̄ est relo eqperantie b. hoc qd̄ est relo suppōnis ⁊ suppōnis ⁊ relatiuuz denoiatū .a.b. qd̄ est relatiuū suppōnis ⁊ suppōnis: dr̄ ad relatiuū suppōnis ⁊ suppōnis: sed nō seq̄it̄ ex hoc ipsum eē relatiuū eqperātie: nisi sumēdo scdō mō sic dictum est p̄us. ¶ Et si forte querat̄ diuisio huius gn̄is qd̄ est .b. quō eius p̄me spēs se hn̄t: pōt ɔcedi q̄ referātur mutuo iter se ut si vnū sit relatiuū p̄m potētiā actiuā: ⁊ reliquū p̄m potētiā passiuā: ⁊ ulterius pōt cōcedi q̄ spēs eoꝝ referant̄ iter se ut pr̄ ⁊ calefactiuuz que sunt spēs p̄mi gn̄is ad filiū ⁊ calefactibile que sūt spēs scdī ⁊ ꝓportionabilr est dicēdū de relōnib^{9} correspondētibus. ¶ Ex his patēt tot qualr relōnes rōnis se habeāt ad genus relōnis ⁊ iuxta hoc quō entia rōnis sūt in gn̄e: ⁊ quō illud sit itelligēdū inter ꝓdictoria nō est mediū ⁊ quō oppō se hēt ad illa quatuor in que diuiditur iferius in hoc libro ⁊ quō p̄m relōnez ut est gn̄alissimū aliqd refert̄: ⁊ ad que referat̄ qd̄ ab eodē denoiatiue dr̄ ⁊ quō equoce dicunt̄ aliqua relatiua eqperantie: ⁊ qualr determiatio Arẽ. sit ɔueniēs que est de relatiuis cuz sole relōnes sint in hoc genere ut species ⁊ quomodo huius generis sunt tm̄ due p̄me species ⁊c̄. que patent inspicienti.

¶ Si ergo sufficienter eoꝝ que sunt ad aliquid: diffinitio assignata est: aut nimis difficile: aut impossibile est soluere: qm̄ nulla substātia eoꝝ que sunt ad aliquid dicit̄. Si aūt nō sufficiēter: sed sunt ad aliquid quibus hoc ipsum est esse ad aliquid quodāmodo se habere: fortasse aliquid contra ista diceretur ⁊c̄. c. eodem.

q **Queritur** An scdā notificatio relatiuoꝝ quā ponit Arẽ. sit cōueniēter data. Qd̄ nō videt̄: qz illa nulli in genere relōnis ɔuenit: igit̄ nō ɔuenit gn̄alissimo relōnis ꝓbatio aītis: qz si esse relōnis eēt ad aliud se hēre: hoc eēt per aliā relōnē illius: igit̄ alterius eē eēt ad aliū se hēre pari rōne: ⁊ sic in ifinitū: quaꝝ semp posterior eēt relatio p̄oris: qd̄ est icōueniēs. ¶ Item illa diffinitio aut est forme relōnis in se qd̄ per argumētū p̄cedēs est improbatū: aut sibi in se: qd̄ falsuz est: qz eius eē non est ad aliū se hēre: qz ipm̄ p̄m se est res alterius gn̄is ⁊ absolutū: aut subi iformati tali forma: ⁊ tūc est entis per accn̄s: qd̄ est incōueniēs: qz eius non est diffinitio p̄m
t.c.4. ⁊ ide Arẽ. 6. metaphisice. nullius igit̄ est notificatio illa: qd̄ est incōueniēs. ¶ Itē gn̄alissimū est p̄dicabile de qualibet sui specie: sed hoc nō pōt eē nisi p̄z q̄ sigtur in singulari: illa aūt notificatio dat̄ de aliq p̄z q̄ sigtur i plurali: igit̄ nō de ipo gn̄alissimo. ¶ Itez hec notificatio nō videt̄ ɔuenire oib^{9} que sūt in gn̄e relōnis. mlta eni dicunt̄ ad aliud quoꝝ esse essentiale non est ad aliud se habere essentialiter. ¶ Ad oppositū est Arẽ.

Dicitur ad qōnez q̄ duplicia sunt relatiua quedā p̄m eē ⁊ alia p̄m dici. Prima notificatio Arẽ. dat̄ de relatiuis p̄m dici .s. ad aliqd dicunt̄ quecūqz hoc ipm̄ q̄ sunt alioꝝ dicunt̄ ul' quomōlibet aliter ad aliud. ¶ Scdā notificatio quā magis approbat .s. ad aliqd sunt quoꝝ hoc ipm̄ eē est ad aliud se habere: dat̄ de relatiuis p̄m eē. Cōtra hāc distictionē aut diuisio dat̄ per opposita: aut nō. si nō: nō ualet. si sic: igitur relatiua p̄m dici nō sunt relatiua p̄m eē: igit̄ nō sūt relatiua: igit̄ relatiua male diuidunt̄ in illa. Silr si sint opposita sequit̄ q̄ relatiua p̄m eē nō sunt relatiua p̄m dici qd̄ est falsū. ¶ Si dicat̄ q̄ mēbra debēt itelligi cū p̄cisione: seqt̄ q̄ relatiua p̄m dici sunt tm̄ p̄m dici: ⁊ ita illa non uerius eēnt relatiua q̄z nigrū dictū albū est album. ¶ Itē alterū mēbrū diuisionis ɔuertit̄ cuz diuiso: idem enim est hō absolute ⁊ hō p̄m eē. ¶ Item illa notificatio que ponit̄ relatiuoꝝ p̄z dici nulla est: tm̄ qz illa cōpetit substātijs que nullo mō sunt ad aliqd p̄m Arẽ. qui hoc hēt pro icōueniēti: tū qz p̄m illā disciplina dr̄ relatiue ad disciplinatū: qz ei^{9}: ⁊ pari rōne albedo ad album: ⁊ pari rōne oia accidētia ad subiectū: qz eoꝝ dicunt̄. ex illa igit̄ notificatione nullum eoꝝ pōt cōcludi esse in genere relationis.

Dicendum igit̄ q̄ relatiua nullo mō diuidūtur in relatiua p̄m esse ⁊ relatiua p̄m dici: qz sumēdo mēbra p̄cise relatiuū p̄m dici non est magis relatiuū q̄z hō mortuus est hō. forte tm̄ entia sic diuidunt̄ q̄ quedam sunt relatiua p̄m eē ut illa que denoiatiue dicunt̄ a relōnibus: quedā aūt sunt relatiua p̄m dici: ut que sunt in alijs gn̄ib^{9} ⁊ p̄m aliquā hītudinē dicunt̄ ad alia: illa tm̄ simplr loquēdo nō sūt rl'iua Sed uere relatiuoꝝ qdaz dicunt̄ p̄m suā ꝓpriā formā ad aliū: ut que sūt p^{o} ⁊ ꝓpe relatia: alia sūt uere rel'iua ⁊ nō dicunt̄ p̄m ꝓpriā formā ad alia: ut sunt relatiua p̄m genus. Illa eni sunt per se relatiua sed nō p̄mo ⁊ dicunt̄ ad alia p̄m formā sui gn̄is: ut si scia sit per se relatiuū ipossibile est illud qd̄ est eius spēs p̄z illā sigtionē nō eē relatiuū: qz tūc genus ⁊ spēs non eēnt in eodem gn̄e: sed nō est p̄mo relatiuū: qz nō p̄m illud qd̄ supaddit suo gn̄i: ⁊ iō dr̄ ad correlatiuū gn̄is p̄m ipm̄ genus. ¶ Dicēdū igit̄ q̄ notificatio Arẽ. scdā est ɔueniēs de relatiuis: qz idicat rōnē eoꝝ inqz̄tū sunt relatiua ut patebit rn̄dēdo ad rōnes. ¶ Ad p̄m igit̄ dicēdū est ɔcedēdo q̄ illa notificatio nō dat̄ de relōne sed de relatiuis dictis denoiatiue ab eis. q̄re aūt illa diffiniat ⁊ nō relatiōes ⁊ eoꝝ ꝓpetates ponat: dictū est i p̄cedēti qōne Ad aliā dico q̄ illa notificatio nō est relōnis absolute ut sigtur i abstracto neqz sibi absolute neqz toti^{9} aggregati: sed forme ut iformat s̄bm eo mō quo sigtur p nomē ɔcretū dictū a gn̄alissimo relōnis: ita q̄ ly ut: non dicat ptē ei^{9} qd̄ sigtur sed modū. ¶ Ad 3^{m} dcū est prius q̄re relatiua eqperātie diffiniant̄ in pl'ali ɔueniēti^{9} q̄z in singulari: cū h^{9} sit illud qd̄ hic diffinit̄ sic patet ex p̄cedēti qōne. ¶ Ad 4^{m} dicēdū q̄ illa rō ɔuenit oibus eēntialr que sunt in gn̄e relōnis ut denoiatiue dicta a relōnib^{9}: si aūt sint que dicant̄ ad aliud nō habēt hāc rationem non sunt relatiua nisi p̄m quid.

¶ De p̄ma ꝓpetate ⁊ scdā que sunt recipe ɔr̄ia ⁊ suscipe magis ⁊ minus. Addi- Notādū q̄ ille nō isunt per se relōnibus: neqz forte relatiuis sed tātūmō rōne eoꝝ in qbus tio per se fundat̄ relo. vn̄ que fundant̄ in formis suscipiētibus magis ⁊ minus uel ɔtrarietatē recipiunt hec sic

silitudo ꝑm albedinē recipit magis ⁊ minus ⁊ ꝯrium: qꝛ ⁊ albedo in qua fundat̄ silitudo aūt que est ꝑm aliq̄ que sunt in q̄rta spē q̄litatis nō suscipit ꝯrium nec magis ⁊ minus: qꝛ nec illa suscipiūt in q̄bus illa silitudo fundat̄: ⁊ hoc loquēdo de ꝓma ꝓprietate de ꝯrietate ꝓprie dicta. Tuz qꝛ si ille due per se inessent relationibꝰ posset eē motus in gn̄e relationis: qꝛ posset eē acq̄sitio ptis post ptē alicuiꝰ forme in gn̄e relatiōis: ⁊ talis acq̄
c.4. sitio est motꝰ ꝑm Cōmētatorem sup 3ᵒ phisicoꝝ. sed cō sequēs est incōueniēs. s. motū eē per se in gn̄e relatio
t.c.x. nis: qꝛ est ꝯtra Arē. in. 5. phi. tuz qꝛ si in forma relationis eēt suscipe magis ⁊ minus relatiuū dictū ꝑm magis per se referret̄ ad duo. s. ad aliq̄d dictuz ꝑm minus ꝑm eandē formā: ⁊ ꝓter hoc ad illud ad q̄d tale relatiuum absolute dr̄. vbi gr̄a: silis diceret̄ per se ad minus sile ⁊ ꝓter hoc ad illud ad q̄d suū positiuū refert̄. s. sile:
t.c.20 sed ꝯsequēs videt̄ incōueniēs: qꝛ cōtra Arē. 5. metaᶜᵉ. qui hēt pro incōuenienti ꝙ idem bis referat̄. s. ad duo. ¶ Propter hoc vr̄ dicēdū ꝙ ille ꝓprietates p accn̄s insūt relatiuis: nec obstat auctas Arē. in ꝯrium: qꝛ nihil videt̄ ꝑm ꝓpriam opinionez determinare de relatiuis ante illā partē ubi incipit iꝓbare ꝓmā notificationē relatiuoꝝ: sed ad minꝰ nullū relatiuū dr̄ ꝓpe ꝯrium ei cuiꝰ est relatiuū lꝫ accidat aliq̄d idē vni eē relatm̄ ⁊ aliȷ̄ ꝯriū ut scia ꝯriat̄ igr̄atie: ⁊ ad illd̄ nō r̄fert̄ sꝫ ad scibile

¶ Uidentur autez ad aliquid simul esse natura ⁊c̄. ca. eo.

d **E quarta** ꝓprietate querit̄ utrū relatiua sint simul nā. ꝙ nō
c. d̄ spe videt̄: qꝛ ꝑm Porphyrᵐ. genus refert̄ ad spēz ⁊ ecōuerso: sed hec nō sunt simul nā: qꝛ illud est prius nāliter a quo nō ꝯuertit̄ subsistēdi ꝯn̄tia: hꝰ est genꝰ: qꝛ a spē ad genus tenet ꝯn̄tia ⁊ nō ecōuerso igit̄ ⁊c̄. Consilr̄ pōt argui fere in oībꝰ intētionibꝰ relatiuis ad inuicez: ut de ꝓma sb̄a ⁊ scd̄a de uli ⁊ pticulari. Item ꝑm Por
C. de phyriū. sortes senex differt a se. puero: sed dr̄ia est que
dr̄ia dam relatio igit̄ sor. senex ⁊ sor. puer referunt̄ ad inuicem: sed hec nō sunt simul natura. Ita pōt argui de oibus que nō sunt eadē: sed ordinata ad inuicez quo ad istas relationes: dr̄ia ⁊ diuersitas. Item scibile ⁊ scientia referunt̄ ad inuicē ⁊ nō sunt simul nā: qꝛ destructo scibili destruit̄ scia ⁊ nō ecōuerso. Silr̄ de sensu ⁊ sen
Bilra sibili ut arguit Arē. qꝛ destructo sensibili destruit̄ corpus aialis lꝫ nō corpus ut genus in gn̄e sub̄e: uel ut est in gn̄e quātitatis: quia destructo corpe aialis destruit̄ sensus: qꝛ sensus est in corpe ut in sb̄o: ⁊ si sit in aīa ut in ꝓncipio uel causa: igit̄ a ꝓmo ad ultimum destructo sensibili destruit̄ sensus: sed nō ecōuerso: qꝛ sensus destruit̄ destructo aiali: sed destructo aiali nō opꝫ sensibile destrui. ꝯn̄t enim illa manē adhuc ex q̄bus est aial qꝛ sunt nāliter ꝓora aiali. Isto mō ꝯtingit arguē de oibꝰ
t.c.20 relatiuis ꝑm tertiū modū qui ponit̄ in q̄nto metaᶜᵉ. s. que referunt̄ ut mēsura ⁊ mēsurabile ⁊ ecōuerso. Itez pater dr̄ relatiue ad filiū ⁊ pater pōt manē destructo filio/igit̄ nō sunt simul nā. ꝓbatio minoris: tum qꝛ destructo isto filio pōt alius filiꝰ manē ad quē pōt pr̄ dici tuz qꝛ destructo filio possibile est nullā mutationē fieri circa sb̄m pr̄nitatis: sed iꝓssibile vr̄ formā talē ꝓus exn̄tem in sb̄o postea nō eē in sb̄o nisi sb̄m mutet̄: ergo iꝓssibile est pr̄nitatē ꝓus exn̄tem in isto postea non eē in isto ꝓpter solā destructionē filiȷ̄: igit̄ destructo filio manebit iste pr̄ sic̄ ꝓus. Tū qꝛ pr̄ dr̄ eo ꝙ genuit: iꝓssibile aūt est euz qui genuit nō genuisse: qꝛ ois ꝓpō uera de ꝓterito est nec̄ia: igit̄ iꝓssibile est eū q aliq̄n ē pr̄ postea nō eē prēz. necessario igit̄ pr̄ manet et̄ destructo filio. ¶ Itē ꝓus inq̄ꝫtū ꝓus refert̄ ad posteriꝰ inq̄ꝫtū posteriꝰ: ⁊ cā inq̄ꝫtū cā refert̄ ad cātū: sed ꝓus inq̄ꝫtū ꝓus nō est simul nā cū posteriori: neq꞉ cā cū causato: igitur neq꞉ oīa relatiua sunt silr̄ nā. ¶ Itē relatiua ꝑm genus sunt per se relatiua: qꝛ in eoꝝ per se itellectu sunt eorū gn̄a ꝑm que referunt̄ ⁊ nō h̄nt alia correlatiua q̄ꝫ correlatiua generꝫ sed correlatiuū gn̄is est siml' nā cū gn̄e q̄d est ꝓus nālr̄ spē. igit̄ ⁊ illd̄ correlatiuū est ꝓus nālr̄ spē: igit̄ ⁊c̄. ¶ Ad oppositū est Arē. ¶ Itez oīa relatiua dn̄r ad ꝯuētiā per ipm̄ in tertia ꝓprietate. i. ꝑm mutuā depēdētiā. igit̄ neutrū est ꝓus altero: qꝛ qua rōne hoc eēt ꝓus illo eadē ratione ⁊ econuerso illud prius isto: cum mutuo dependeant ⁊ ita idem respectu eiusdem esset prius ⁊ posterius q̄d est inconueniens.

Ad q̄ōnem dicendū ꝙ illa relatiua que mutuo per se referunt̄: ita ꝙ vniꝰ eē sit ad aliud se hr̄e ⁊ econuerso sunt silr̄ nā pp rōnē Arē. qꝛ posito vno ponit̄ reliquum ⁊ ecōuerso: ⁊ destructo vno destruit̄ reliquū ⁊ ecōuerso: si tn̄ sint relatiua per accn̄s uel nō per se relatiua mutuo: nō opꝫ ꝙ sint simul nā. per accn̄s relatiua sunt que nō ꝑm suas formas dicunt̄ ad inuicē: ⁊ nō mutuo depēdent: quoꝝ vnum ꝑm suam ꝓpriā formā dependet ad aliud ⁊ reliquū econuerso ꝑm suā formā non dependet ad ipm̄ cuiusmodi sunt que referunt̄ ut mensura ⁊ mensurabile ad inuicem: sciētia enim per se dicit̄ ad scibile: sed scibile non ad sciam nisi qꝛ scia ad ipm̄ ꝑm Arē. 5. meta. caᵒ. de ad t.c.20
aliq̄d. ¶ Ad rōnes ad ꝓmā dicēdū ꝙ intētiōes gn̄is ⁊ spēi referunt̄ ad inuicē ⁊ sunt simul nā: sed q̄d sb̄est intētioni gn̄is nō inq̄ꝫtū ei attribuit̄ illa itētio: sed inq̄ꝫtū existit: ꝓus est eo cui attribuit̄ intētio spēi: ⁊ iter illa que sb̄sunt est ꝯn̄tia nō mutua: sed iter itētiones est ꝯn̄tia mutua. de illis eni sequit̄ si genꝰ est: spēs est: ⁊ econuerso. Sb̄ta aūt harū intētionū sunt relatiua p accn̄s hmōi relatiua nō opꝫ simul eē nā. ¶ Ad scd̄az sor. puer ⁊ sor. senex sunt relatiua per accn̄s: qꝛ in relatiuis eq̄perātie utrūq꞉ per se extremū est aliq̄d noiatū eodē nomine. vn̄ hec per se extrema sunt differēs ⁊ differēs. ⁊ illa sunt simul nā. cū eni sor. est puer est differēs a sor. sene: ⁊ cuz sor. est senex est differēs a sor. puero: qꝛ utrūq꞉ est simul differēs ab alio: lꝫ non utrūq꞉ sit simul. ¶ Ad tertiā illa rō uex ꝯcludit de relatiuis que nō depēdent ad se mutuo. ¶ Ad. 4. dico ꝙ lꝫ sola sb̄a pr̄is possit manere destructo filio: tn̄ pr̄ nō pōt manē. Cū ꝓbat̄ oppositū ad ꝓmā ꝓbationē dico ꝙ pr̄ nō refert̄ ad hūc filiū nisi per accn̄s ad filiū autē per se: ⁊ ideo destructo hoc filio dūmodo maneat aliꝰ filius pōt ⁊ pr̄ manē qꝛ non opꝫ relatiuū eē simul nā cū suo correlatiuo per accn̄s. ¶ Ad aliā ꝓbationē dico ꝙ possibile est formā realez inesse sb̄o uel nō inesse sine mutatiōe sb̄i in se: qꝛ q̄d inest sb̄o tm̄ in cōparatiōe ad aliō pōt illi nō inesse tm̄ altero trāsmutato. ¶ Ad tertiā ꝓbōnez: si ꝯcedat̄ aliq̄n prēm nō posse nō eē prēm ꝯcedēdū est aliq̄n filium nō posse nō esse filiū: qꝛ sicut de eo qui genuit semp est uerū dicē ꝙ genuit: ita de eo qui genitꝰ est semp ueruz est dicere: qꝛ genitꝰ est: lꝫ non semp existat: ⁊ per ꝯn̄s semp manet filiꝰ sicut ⁊ pr̄. Sed si dicat̄ pr̄e exn̄te ⁊ nullo existente qui est filiꝰ uex est dicere ꝙ pr̄ est ⁊ filius non est: qꝛ eē q̄n ꝓ̄dicat 2ᵐ adiacēs ꝓ̄dicat eē existē ꝑm Boetium: igit̄ nō sunt simul nā. Dici pōt ꝙ relatiua sunt simul nā ꝑm illud esse q̄d est eis ꝓpriū inq̄ꝫtū sunt relatiua: sed illud nō est esse existē: qꝛ hoc accidit eis inq̄ꝫtuz referunt̄ ⁊ ideo vnū relatiuū pōt sic esse nō exn̄te alio: vnde hec ꝯn̄tia nō tenet pr̄ est hoc est existit: igit̄ filiꝰ est s. existit: lꝫ teneat sumēdo esse ut est ꝓpriū pr̄is inquātū refertur ⁊ ꝯsile esse filiȷ̄: ⁊ ita intelligēda est ꝯn̄tia Arē. qua ꝓbat relatiua simul eē nā. ¶ Ad 5ᵃᵐ dico ꝙ iste intētiones ꝓus ⁊ posteriꝰ cā ⁊ effectꝰ referunt̄ ad inuicez ⁊ sunt simul nā sed nō res que subsunt. ¶ Contra hoc q̄d est simul cū posteriore inq̄ꝫtuz posteriꝰ est posteriꝰ: si igit̄ ꝓus inq̄ꝫtū ꝓus refert̄ ad posteriꝰ inq̄ꝫtū posterius ⁊ ita esset simul cū posteriori ꝓus inq̄ꝫtū ꝓus eēt poste

rius sed hoc est incõueniés loquẽdo de intẽtionib⁹: qꝛ pdicaꝛ oppositũ de opposito. ❡ Ad h̃ pôt dici ꝙ maioꝛ ꝓpositio uera in sumẽdo simul eodeȝ mõ quo sumunꝛ pꝰus ⁊ posteri⁹. sic nõ est iꝓposito qꝛ pꝰus ⁊ posteri⁹ sumunꝛ pro ipsis itẽtiõib⁹ ⁊ simul sumiꝛ pro simultate nãe. ſ Uel alr̃ ꝙ pꝰus ⁊ posteri⁹ sumunꝛ ƀm rem: simul aũt ƀm rõnẽ. Sed tũc videꝛ seq ꝙ relõ porioris ⁊ posterioris sit tñ ƀm rõnẽ si extrema sint tñ ƀm rõnem. ❡ Ad sextã dicẽdũ ꝙ illa rõ ꝯcludit uerũ de correlatiuis generũ ad que dñr aliq̃ alia relatiue ƀm genus. inter illa enim nõ est depẽdẽtia mutata per se.

❡ Ex his ḡ manifestũ est: ꝙ siqs aliqd eorũ que sũt ad aliqd: diffinite sciet: ⁊ illð ad qð diciꝛ: diffinite sciturus est: qm̃ eoꝝ esse: que sunt ad aliqd ⁊c̃. capitulo eodem.

q Ueritur Utrũ in diffinitiõe vni⁹ relatiui necessariũ sit ponere suũ correlatm̃. Qð nõ vı̃: qꝛ oẽ ponẽdũ in diffinitiõe est pꝰus ⁊ noti⁹ ⁊ genus ul̃ dr̃ia respectu diffiniti: sed respectu relatiui diffiniti nullo istoꝝ modorũ se hƀt suũ correlatm̃ ergo ⁊c̃. minoꝛ pꝫ quo ad duo pma mẽbra per argm̃ ad oppom̃ ad pcedentẽ q̃õnẽ. ❡ Item oĩs diffinitio idicat eẽntiã diffiniti: sed vnũ relatiuuȝ nõ est eẽntia alteri⁹: qꝛ relatiui eẽ est ad alið se hr̃e: alið aũt dicit diũsitatẽ eẽntialẽ: igiꝛ ⁊c̃. ❡ Itẽ in diffinitione vni⁹ oppositi nõ debet poni alterũ: relatiua sunt opposita ergo ⁊c̃. ꝓbð maioris. tuȝ qꝛ ad oĩa opposita sequunꝛ ꝯdictoria: ⁊ in diffõne vni⁹ ꝯdictorij nõ debet poni alteꝝ: ergo nec in alijs oppositis. ꝯñtia pꝫ: qꝛ ad cui⁹ diffõnẽ nõ ptinet ꝯñs nec añs. tũ qꝛ quelibet pars diffõnis pôt pdicari de eo de quo ⁊ diffinitũ pdicaꝛ p Arꝭ. in ꝯsideratiõe 3ª scdi libri topicoꝝ. ergo si in diffinitiõe vni⁹ oppositi poneret alteꝝ duo opposita pdicarent de eodẽ qð est icõueniẽs. minoꝛ pꝫ in illo capº.

t.2.⁊ 3. Quotiẽs aũt solet opponi. ubi Arꝭ. enũat vnã spẽm

i post. pñtis oppõnis relatiuã oppõnẽ: ⁊ exẽplificat ut duplũ dimidiũ. dans intelligi ꝙ hoc seqꝛ in oĩb⁹ relatiuis. Si dicatur maiorem eẽ uerã tñ in alijs oppositis a relatiuis. ❡ Lõtra ꝯria ⁊ ꝯdictoria sunt relatiue opposita: quia ꝯriũ dr̃ ꝯrio ꝯriũ: igiꝛ si vnũ ꝯriũ nõ diffiniaꝛ p alteꝝ: nõ oẽ relatm̃ diffinieꝛ per suũ correlatm̃. ❡ Item oĩs

t.c.13. ⁊.24. dr̃ia ƀm spẽm est ꝯrietas ƀm Arꝭ. in xº metacẽ. sed relatiue opposita dñt spẽ igiꝛ sunt ꝯria: igiꝛ si maioꝛ sit uera de ꝯrijs: ⁊ de relatiue oppositis erit uera. ❡ Iteȝ

t.c.28 idẽ sig̃t nomẽ ⁊ diffinitio per Arꝭ. in. 4. meta. sȝ nom̃ relatiui nõ sig̃t suũ correlatm̃ qꝛ tũc eẽt nugatio exprimẽdo vnũ cum alio: igiꝛ nec in diffõne debet poni reliquũ. ❡ Itẽ aliq̃ est bona diffinitio relatiui ubi nõ poniꝛ suũ correlatm̃: ut hec spẽs est que pdicaꝛ de plꝛibus dñtib⁹ nũo ⁊c̃. ubi nõ poniꝛ genus ad qð dr̃ spẽs relatiue: igiꝛ nõ semp opꝫ relatm̃ diffiniri per suũ correlatiũ. ❡ Itẽ oẽs rõnes facte ad pcedentẽ q̃õnẽ que ꝓbãt vnũ relatiuũ posse eẽ sine altero ꝓbãt vnũ nõ esse diffiniẽdũ per alteꝝ: nihil eni diffiniꝛ per illð sine quo pôt eẽ. ❡ Ad oppom̃ est Por⁹ in cap. de spẽ. d. ꝙ gen⁹ dr̃ ad spẽm ⁊ eꝯ: iõ necesse est in utrorũqȝ rõnib⁹ utrisꝗ uti. ❡ Itẽ Arꝭ. hic dĩc ꝙ ipossibile est vnũ relatm̃ diffinite cog̃sci nisi cog̃scaꝛ alteꝝ: sȝ qðlibet icõplexuȝ diffinite cog̃sciꝛ cũ cog̃scaꝛ p suã diffõnẽ: igiꝛ ipossibile est vnũ relatm̃ cog̃sci p suã diffõnẽ nisi cognito altero: igiꝛ vnũ necio est ponẽdũ in diffõne alterius.

Hoc pôt ꝯcedi: qꝛ eẽ eẽntiale relatiui est ad aliud se hr̃e: diffõ aũt idicat eẽ essentiale diffiniti igiꝛ diffinitio relatiui debet idicare suũ esse se hr̃e ad alið qð nõ pôt nisi in ea ponaꝛ correlatm̃ ipsius diffiniti: igiꝛ ⁊c̃. Istud aũt ueꝝ est non tñ de relatiuis mutuo depẽdẽtib⁹: sed de q̃buscũqȝ que eẽntialr̃ depẽdẽt ad alia ꝙ illa alia ponẽda sunt in eoꝝ diffõne: sed nõ mutuo se diffiniũt nisi que mutuo adinicẽ per se depẽdẽt: qð nõ est ueꝝ de relatiuis p accñs: neqȝ de relatiuis tertio mõ relatis: ut mẽsura ⁊ mensurabile: neqȝ de relatiuis ƀȝ genus. ❡ Ad pmã rõnẽ ma. est uera de diffõne que daꝛ tãtũmõ p eẽntialia: cuiusmodi est diffinitio sƀe ul̃ ad minus absoluti: nõ respectiui: qꝛ eniȝ respectiua eẽntialr̃ mutuo depẽdẽt: iõ mutuo se diffiniunt: lȝ neutrũ sit pꝰus altero. ❡ Ad 2m̃ maioꝛ est v̾a tñ de diffõne que daꝛ sine additamẽto cuiusmodi non est diffõ relatiui neqȝ alicui⁹ accñtis. tñ in diffõnib⁹ aliq̃rũ accñtiũ tñ addiꝛ sƀm pter eẽntiã diffiniti. in diffõnib⁹ relatiuoꝝ ẽ sƀm ⁊ correlatm̃ ⁊ hoc qꝛ relatm̃ ad plura depẽdet q̃ alið accñs: qð dr̃ absolute. ❡ Ad 3m̃ pôt negari maioꝛ de relatiuis ⁊ ꝯrijs trãsũptiue dictis ⁊ puatiue oppositis qꝛ in his oĩb⁹ possibile est vnũ oppositũ diffiniri per alteꝝ. ❡ Ad pmã ꝓbõnẽ maioris forma argumẽti nõ ualet. pꝫ in alijs. ad sƀaȝ seqꝛ nõ q̃litas: ⁊ ad diffõnẽ hoĩs nõ ptinet nõ q̃litas: ergo non sƀa. nõ ualet. neqȝ illa regula sumpta. s. ad cui⁹ diffõnẽ non ptinet ꝯñs nec añs: uera est: nisi de ꝯñtia supioris ⁊ iferioris in eodẽ gñe. q̃lis ꝯñtia nõ est iter ꝯdictorie opposita ⁊ relatiua: qꝛ negatio ex pte ꝯdictorioꝝ non est supius in gñe ad alteꝝ relatm̃. sicut nõ pr̃: nõ est superi⁹ ad filiũ. ❡ Ad aliã ꝓbõnẽ pôt dici ꝙ oĩs ps diffõnis eo mõ quo poniꝛ in diffõne pôt pdicari de diffinito: ⁊ ita vnũ relatiue oppositũ nõ poniꝛ in diffõne sui correlatiui in recto ƀm ꝙ ei opponiꝛ: sed in obliquo: ut hui⁹: ul̃ huic: ⁊ sic de eo pdicaꝛ: lȝ eni pr̃ nõ sit filius, est tñ filij. ❡ Pôt ẽt negari minoꝛ: qꝛ nõ oĩa relatiua sunt relatiue opposita: sed tantũmõ si ambo opposito mõ sumanꝛ respectu eiusdeȝ. ❡ Ad 4m̃ maioꝛ est uera de diffõne sƀe que daꝛ tñ per eẽntialia. ❡ Lõtra saltẽ si relatiuũ diffiniaꝛ per correlatm̃ opꝫ correlatm̃ saltẽ eẽ de intellectu relatiui: qꝛ nihil diffiniꝛ per aliqð sine quo pôt cõplete itelligi: sed ꝯñs est falsuȝ: qꝛ pari rõne dareꝛ suũ correlatm̃ itelligi qñ exꝑmereꝛ cuȝ eo: ⁊ tũc eẽt nugatio: qꝛ idem bis dicereꝛ. ❡ Diciꝛ ꝙ relatiuuȝ qñ exꝑmiꝛ cuȝ suo correlatiuo nõ ampli⁹ itelligiꝛ per ipm̃ lȝ deꝛ intelligi qñ nõ exꝑmiꝛ: qð videꝛ Arꝭ. inuẽ ubi dicit ꝙ in relatiuis nõ est dandũ idem significari. i. dari intelligi per ipsam rel'a relata sepata ⁊ per ipsa vnita cuȝ suis correlatiuis: ⁊ per hoc docet vitare nugationem in alijs. ❡ Lõtra quero de noĩe iposito vni relatiuo si dat intelligi aliud correlatiuũ: aut hoc est ex impõne: aut a natura: siue sic: siue sic: sequiꝛ ꝙ non sit uariatio circa ipm̃ sumptũ absolute ⁊ iunctũ alij correlatio quo ad alterũ istoꝝ: nec ẽt erit uariatio ad ipȝ effectuȝ: qn equalr̃ semp deꝛ correlatm̃ itelligi. ❡ Itẽ correlatm̃ nõ daꝛ itelligi per hãc uocẽ sui correlatiuo nisi per hoc ꝙ relatm̃ sig̃tur per eã: sȝ circa hanc causã nõ est uariatio qn hoc relatiuũ vniformiter significeꝛ siue exꝑmaꝛ aliud cum eo siue non: ergo nec erit uariatio quo ad hoc ꝙ alið relatm̃ deꝛ itelligi. ❡ Ad pmũ istoꝝ dr̃ ꝙ uox iposita ad sig̃ndũ vnũ relatiuum nullo mõ est sig̃nũ alteri⁹ neqȝ a natura: neqȝ ad placituȝ: sed qꝛ relatiuũ qð per ipam sig̃tur nõ pôt itelligi sine suo correlatiuo: iõ opꝫ itellecto isto correlatio per hãc uocem correlatm̃ eiusdẽ itelligi: qð fit qñ aliud correlatiuum per aliã uocẽ exꝑmiꝛ: ⁊ ẽt qñ nõ exꝑmiꝛ: sed non qꝛ hec uox aliq̃ mõ sit sig̃nũ illi⁹. vñ ꝯcedo ex parte uocis significãtis nullã accidẽ uariationẽ exꝑsso correlatiuo uel nõ: neqȝ ex pte ei⁹ qð sig̃tur per uocẽ quoniã semp ad ei⁹ itellectũ: opꝫ correlatm̃ itelligi: sed sola uariatio est ex hoc ꝙ correlatm̃ exꝑssuȝ ul̃ nõ exꝑssuȝ per ꝓpriã uocẽ: daꝛ intelligi per hoc relatm̃: ⁊ illa diuersitas est ualde accñtalis relatiuis. ❡ Ad 2m̃ pꝫ qꝛ p hãc uocẽ impositã relatiuo nullo mõ daꝛ itelligi correlatiuum: sed per ipm̃ cui hec uox iponiꝛ itelligiꝛ aliud cor

relatm̃:q̃nq; exp̃ssuz per ipsam uocé q̃nq; nõ exp̃ssum.
¶ Cõtra hoc: qcqd est signũ signi est signũ signati: sed
hec uox iposita huic relatiuo est signũ huius relatiui:
& hoc relatm̃ est signũ correlatiui: igit̃ hec uox iposita
huic relatiuo est signũ sui correlatiui lz nõ imediatuz.
¶ Ad h̃ dr̃ q̃ maior est uera: qcqd est signũ signi est si-
gnũ signati: ita q̃ signũ itermediũ nõ uariet̃ in cõpara
tiõe ad p̃mũ signũ & ultimũ signatũ: qd̃ nõ accidit i p̃
posito: qr̃ ex̃neũ est relatiuo inq̃ztũ dat itelligẽ suũ cor
relatiuũ sig̃ri p̃ hác uocé & eõ. ¶ Ad 5m dr̃ q̃ eiusdem
p̃nt eẽ multa p̃ se relatia: & s̃z h̃ pót eẽ alia diffõ ɔueni-
ens ubi ponit̃ vnũ correlatm̃: q̃zuis nõ ponat̃ reliquũ

q **Ueritur** pp h̃ Utrũ idem possit p̃ se
referri ad diũsa. q̃ non vr̃.

t.c,20 qr̃ Ar̃.5.meta.c° de rel'one. hẽt pro icõueni-
enti q̃ idẽ bis dicat̃. i. referat̃ a duo correlatia. ¶ Jtẽ
si aliqd̃ relatiuũ sit. a. posset referri ad duo p̃ se. s. ut ad
b. & c. seq̃t̃ q̃ idẽ possit simul eẽ & nõ eẽ: ɔñs falsuz: igit̃
añs. p̃bõ ɔñtie: qr̃ illa duo correlatiua ei⁹ ut. b. & c. nõ
referunt̃ sibi iuicẽ: igit̃ vnũ pót eẽ sine altero. ut. b. po
terit eẽ. c. nõ ex̃nte: sed. b. ex̃nte est. a. c. nõ ex̃nte nõ est
a. g̃ idẽ ut. a. poterit sil'eẽ & nõ eẽ. Jtẽ relatiui esse est
ad aliđ se h̃re: sed ad duo nõ est eadẽ h̃itudo g̃ eẽ vnuz
vni⁹ relatiui nõ est se h̃re ad duo g̃ nullũ vnũ relatiuuz
eẽntial'r p̃ se refert̃ ad duo. ¶ Jtẽ si sic eiusdez relatiui
possent eẽ due diffõnes & ita idẽ relatiuũ sil' posset esse
cognitũ & icognitũ qd̃ vr̃ icõueniẽs cũ vni⁹ icõplexi sit
tm̃ vna cognitio. ¶ Ad oppom ois spẽs relatiui dicit̃
c.j.&.9 ad illud ad qd̃ suũ genus p̃ Ar̃.4.topic. & p̃ter h̃ pót
h̃re suũ correlatiuũ aliđ a correlatiuo sui g̃nis. igit̃ re-
fert̃ ad duo p̃ se. ad correlatiuuz eñi g̃nis refert̃ p̃ se: qr̃
ad qd̃cũq; eẽntial'r depẽdet genus & spẽs. ¶ Jtẽ spẽs
refert̃ ad gen⁹ & ad idiuidua: igit̃ ad duo: al'r nõ assigna
c.đ spe ret Porphy⁹ tres ul' duas ei⁹ diffõnes: igit̃ &c̃. ¶ Jtez
sil'ius p̃ se refert̃ ad min⁹ sil'e. & p̃ter hoc refert̃ ad illud
ad qd̃ sil'e absolute refert̃: igit̃ ad duo: ita ɔtigit arguẽ
de oi relatio dicto s̃z magis & min⁹ q̃ magis refert̃ ad
min⁹ & eõ: & p̃ter h̃ ad illđ ad qd̃ relatiuũ simpl'r refert̃.

Ad istud dici pót q̃ idẽ p̃° non refert̃ ad duo. i.
s̃m p̃priá suá rõnẽ: qr̃ tũc nõ eẽt vnũ
eẽntial'r. sic p̃bat vna rõ in ɔ̃riũ: p̃ se tñ pót aliqd̃ refer
ri ad duo: nõ oĩo diũsa sed quoꝝ vnũ icludit alteruz
aliq̃ mõ. sic p̃bãt rõnes ad oppositũ: qr̃ aliqd s̃m p̃pri
am formá pót dici ad vnũ & s̃z formá sui g̃nis ad aliđ
ad qd̃ nõ dr̃ p̃°: qr̃ nõ s̃m ei⁹ p̃priá rõnẽ s̃m quá distin
guit̃ ab alijs spẽb⁹: lz p̃ se qr̃ s̃m genus qd̃ est de ei⁹ p̃
se itellectu. ¶ Ad argum̃ta pz fere. ¶ Ad p̃m Ar̃. hẽt
p̃ icõueniẽti q̃ aliqd p̃° referat̃ ad duo sic ad itelligẽtẽ
& itelligibile s̃m q̃ ibi loquit̃. ul' forte ad duo oĩno di-
uersa: cuiusmodi sũt aliq̃ duo. ¶ Ad aliđ dico q̃. b. &
c. ex̃ntib⁹ duob⁹ ad q̃ refert̃. a. p̃ se ul' nõ ẽ possibile vnũ
illoꝝ eẽ altero nõ ex̃nte. sic si vnũ icludat alterũ: ul' nõ
seq̃t̃ ei⁹ eẽ ad eẽ utriusq;: s̃z tñ ad eẽ sui p̃mi correlati-
ui: cũ eẽ ei⁹ nõ stat nõ eẽ alteri⁹ qd̃ est ei⁹ p̃ se correlati-
uũ: s̃z nõ p̃°. ¶ Ad tertiũ dico q̃ ad duo oĩno diũsa nõ
est eadẽ h̃itudo eque p̃°. lz posset eẽ ad duo icludẽtia se
ad vnũ p̃°: ad reliquũ p̃ se: & si non p̃°. ¶ Ad 4m pz qr̃
nõ hẽt duas diffõnes s̃m p̃priá rõnẽ sed vnã talem &
aliá s̃m rõnẽ sui g̃nis: & forte nõ sunt simpl'r dicende
due diffõnes: qr̃ illa que est ei⁹ s̃m rõnẽ sui g̃nis est p̃s
diffõnis que est ei⁹ s̃z p̃priá rõnẽ suã. iux̃ hoc pz ad 5am
rõnẽ p̃cedẽtis q̃õnis. ¶ Ad p̃má rõnẽ in oppositũ cõ-
cedẽdũ est spẽm relatiui referre ad correlatm̃ sui g̃nis
sed nõ p̃° neq; ẽt est correlatm̃ g̃nis diũsuz simpl'r a p̃°
c.20. correlatiuo spẽi sed forte in eo icludit̃ qr̃ s̃m Ar̃.2°to
& ide. picoꝝ. in relatiuis est ɔ̃ñtia in seip̃o: ita q̃ si ad relatm̃
ex vna p̃te sequat̃ relatm̃ ad correlatm̃ p̃mi sequit̃ cor-
relatm̃ sc̃đi. ex q̃ vr̃ seq̃ q̃ correlatm̃ p̃mũ g̃nis sit supe
ri⁹ ad correlatm̃ spẽi: sic & genus ad spẽm. qd̃ manife-
ste dr̃ in. 4. topicoꝝ. 7a ɔsideratiõe de relatiue opposi- c.9.&
tis. ¶ Ad aliđ dđm q̃ spẽs p̃° refert̃ ad genus sed p̃ rõ ide
nẽ sui g̃nis: qd̃ est ul'e: refert̃ ad indiuidua: sicut oẽ ul'e
dr̃ ad illa de q̃b⁹ p̃dicat̃: & ita nõ p̃° ad utrũq;: & illoꝝ
correlatiuoꝝ alteꝝ: ut genus icludit correlatm̃ p̃muz
alteri⁹ ut ul'e: & ita nõ pót eẽ nõ ex̃nte reliq̃ correlatiuo
per se: nl'iter aũt p̃mũ correlatm̃ ad nõ p̃mũ: sed per se:
ul' depẽdet: uel ip̃m icludit ul' aliqd icludit qd̃ ad ip̃m
depẽdet. vñ nunq̃z p̃mũ pót eẽ reliq̃ nõ ex̃nte lz q̃nq;
sit ecõuerso. p̃mo aũt correlatiuo nõ ex̃nte reliq̃: qd̃ p̃
se sed nõ p̃mo est ei⁹ correlatm̃ ex̃nte: nõ opz p̃mũ eẽ qr̃
positio p̃ se correlatiui & nõ p̃mi nõ icludit põnẽ reliq̃.
¶ Ad aliud dico q̃ sil'ius refert̃ p̃mo ad minus sil'e: &
oẽ magis ad minus s̃m illá formá: sed p̃ se & nõ primo
refert̃ ad correlatm̃ sui positiui: & correlatiuoꝝ eius al
terũ ut minus sil'e icludit reliquũ ut sil'e p̃ Ar̃.2° topi c.29.
coꝝ. in fine: qd̃ s̃m magis ul' min⁹ iest & simpl'r inest.
¶ Cõtra q̃dá supposita in hac q̃õne. vr̃ eñi q̃ nihil sit
p̃ se p̃° relatm̃ ad aliđ s̃m illđ qd̃ sup̃addit g̃ni: qr̃ nulla
dr̃ia in g̃ne rel'onis est p̃ se rel'o. sicut nec in alijs g̃nib⁹
p̃dicat̃ genus de aliq̃ dr̃ia p̃ se. igit̃ nulla dr̃ia in g̃ne re
latiõis dr̃ ad p̃ se relatm̃ qr̃ relatm̃ p̃ se nõ dr̃ nisi a rel'o-
ne p̃ se: igit̃ nec spẽalia relatiua p̃ dr̃ias p̃p̃as q̃s sup̃ad-
dũt g̃ni & ita nõ p̃mo sed oia s̃z genus. ¶ Ad hoc pót
dici ɔcedẽdo q̃ nulla dr̃ia p̃ se sit rel'o: tñ spẽs ɔstituta
p̃ dr̃iá est per se rel'o: & ita denoiatiue dictũ a spẽ pót re
ferri ad aliqd̃ p̃p̃e relatiuũ p̃mo lz nulluz denoiatiue
dictũ a differentia sit tale.
¶ Notãdũ pro q̃õne p̃cedẽti q̃ sicut in diffõne vni⁹ p̃ se
relatiui debet poni alteꝝ: ita in diffõne rel'onis a qua
dr̃ illđ relatm̃ debet poni alia rel'o sibi corr̃ndẽs ul' re-
latm̃ dictũ ab alia rel'one. ut i diffõne p̃rnitatis debet
poni filiatio ul' fili⁹: qr̃ rel'o est eẽntial'r h̃itudo ad aliđ
& ipossibile est ɔcip̃e h̃itudinẽ sine termĩo ad quẽ est, &
oẽ illud opz poni in diffõne sine quo diffinitũ nõ pót
cõcipi: qr̃ diffõ exp̃mit cõpletũ itellectũ diffiniti: g̃ in
diffõne rel'onis opz terminũ ad quẽ est poni: magis tñ
vr̃ rel'onẽ ut filiationẽ ponẽdá eẽ in diffõne rel'onis ut
p̃rnitatis q̃z relatiuũ ut filius: qr̃ fili⁹: est simul nã cuz
p̃re & p̃r est nãliter posteri⁹ p̃rnitate sed nullũ posteri⁹
videt̃ ponẽdũ in diffõne p̃oris. ¶ Sed ad istud posset
dici q̃ p̃r nõ est posteri⁹ p̃rnitate posterioritate opposi
ta illi simultati que est in relatiuis: sicut eñi illa relatia
simul sunt & nõ sunt: ita p̃r & p̃rnitas simul sunt: lz p̃rni
tas sit p̃us p̃re: qr̃ simplicius & formale: & qd̃ est poste-
ri⁹ aliquo opposito mõ isti p̃oritati nihil p̃hibet poni
in diffõne p̃oris: hoc mõ: s̃m hoc eẽt dđm q̃ correlatm̃
sicut fili⁹: ɔueniẽtius ponitur in diffõne rel'onis: ut p̃r-
nitatis q̃z rel'o ut filiatio: qr̃ correlatm̃ immediate sig̃t
terminũ h̃itudinis. ¶ Cõtra istud essentia rel'onis est
absoluta in suo g̃ne. Tũz qr̃ q̃dlibet vr̃ eẽ absolutuz in
suo g̃ne qr̃ q̃dlibet in suo g̃ne hẽt moduz qd: & modus
qd est modus absoluti. Tũ qr̃ oẽ ens aut est absolutuz
aut cõparatũ. ille eñi vident̃ eẽ dr̃ie imediate diuiden-
tes ens: s̃z q̃ descẽdit i p̃dicam̃ta. x. s̃z rel'o nõ est cõpa
ta qr̃ nõ refert̃: igit̃ est absoluta: igit̃ ad nihil aliđ i suo
g̃ne depẽdet. ¶ Cõsil'r arguit̃ de relatis: qr̃ eẽntia rela
tiui est a rel'one for̃al'r & ita si rel'o sit absoluta & eẽntia
relatiui eẽt absoluta: g̃ nõ depẽdet ad aliqd i suo g̃ne:
ig̃r nõ dz diffiniri p̃ aliđ. Jtẽ si rel'o depẽdet ad aliđ ut
ad relatm̃ illđ aliđ erit termin⁹ depẽdẽtie isti⁹ s̃z termi-
nus est posteri⁹ eo cui⁹ est: s̃z h̃ est falsũ qr̃ relatia sũt sil'
nã & ẽt rel'ones a q̃b⁹ relatie dñr. ¶ Ad p̃m istoꝝ p̃t di-
ci q̃ rel'o est absoluta i suo g̃ne: h̃ est in cõpatõe ad suũ
gen⁹: qr̃ suũ gen⁹ dr̃ de eo absolute: s̃z nõ opz q̃ sit ita
absotum i suo g̃ne q̃ ad nihil aliđ i g̃ne đpẽdeat. ¶ Cũ
oñdit̃ ip̃az eẽ absolutá. ad p̃am p̃bõnẽ dđm q̃ q̃dlibet
h̃z modũ qd in suo g̃ne h̃ ẽ gen⁹ ei⁹ p̃tur de eo in qd: &
ita absolute: sed ex h̃ nõ sequit̃ ip̃m eẽ oĩno absolutuz

¶ Ad aliã ꝓbationẽ dico ꝙ absolutũ ⁊ compatuȝ ut diuidũt ens sũi ideȝ ꝙ ens in sbo ⁊ ens nõ in sbo: ⁊ sic ꝯcedo relationẽ eẽ compatũ q2 est ens in sbo nõ tñ cõparatũ ut relatiuũ dr̃ compatũ ad terminũ: sed est comparatũ ad terminũ: cũ hoc tñ stat ꝙ in diffinitiõe eius oporteat terminũ poni: q2 compatio ad terminũ non põt ꝯcipi sine termino. ¶ De relatiuo aũt manifestuȝ est ꝙ ei9 eẽntia nõ est absoluta nisi respectu sui gñis: qa ei9 genus p̃dicaṫ de eo absolute ⁊ in qd. simplr̃ aũt eẽntia ei9 est ad aliud se hẽre: nec sequiṫ ei9 eẽntiã eẽ absolutã ẽt si relatio eẽt absoluta: q2 qd̃ iest ꝑncipio formali: nõ opȝ ieẽ cõposito cuius illud est: sic si forma sit simplex: nõ sequiṫ eẽntiã cõpositi: que est per formã: eẽ simplicẽ. ¶ Uel alr̃ ꝯcesso ꝙ relatio sit absoluta: ut ꝓbaṫ supi9 duplr̃ ⁊ ꝙ nõ depẽdeat ad aliud in gñe relatiõis: nõ sequiṫ ipȝ nõ eẽ diffiniẽdũ per aliđ in suo gñe: q2 est compatio ⁊ depẽdẽtia ad aliđ quoꝝ neutrũ diffiniṫ sine termino. ¶ Ad aliđ dico ꝙ nõ ois termin9 depẽdẽtie ẽ posteri9 eo cui9 est: p̃cipue qñ est mutua depẽdẽtia sic est relatiuis per se. ¶ Notãdũ ꝙ sol'o illi9 qõnis uera est de relatiuis equipantie qñ diffiniunṫ in singulari q2 eoꝝ eẽ est ad aliđ se hẽre: diffinitio eni dȝ idicare eẽ diffiniti: sed qñ diffiniunṫ in plurali nõ opȝ in eorũ diffinitiõib9 eoꝝ correlatiua poni: tũc eni tã sbm relatiõis q̃ȝ ei9 correlatiuũ exꝑmiṫ per idẽ nomẽ sũptuȝ in plurali. Si arguaṫ ꝯtra hoc: igiṫ aliqd diffiniṫ per ideȝ sibi spẽ: nõ vr̃ icõueniẽs hoc ꝯcedẽ ut per additamẽtũ: qñ est relatio ꝭm eãdẽ formã spẽ: sic nec est icõueniens de aliis relatiuis ꝯcedẽ aliqd diffiniri per aliđ spẽ qđ tñ nõ est ꝑus diffinito. ¶ Uel dicẽt aliqs ꝙ sil'e differt a sil'i cui referṫ i spẽ: q2 opponiṫ sibi ⁊ ois oppõ est ꝭȝ forma: lȝ silr̃itudo in hoc ⁊ in illo sit eadẽ spẽ. Sed ħ nõ vr̃ ꝙ forma exñte eadẽ spẽ sint aliq̃ diũsa ꝭm illã formã. nota.

¶ Qualitatem autem dico ꝭm quam quales ⁊c̃. capitulo de qualitate.

Ueritur Primo utrũ spẽs q̃litatis ꝯueniẽter assignenṫ? Qꝫ nõ videṫ: nulluȝ multiplex hẽt spẽs: sed q̃litas est multiplex per Arist. in lr̃a. q̃litas est eoꝝ que multipliciter dicunṫ. maior patet q2 gen9 p̃dicaṫ vniuoce ꝑ Arist. in diffinitiõe vniuocoꝝ. ¶ Itẽ cuiuslibet vni9 gñis sũt tm̃ due spẽs ꝑme. q̃litas est vnũ gen9: igiṫ nõ hȝ q̃tuor ꝑmas spẽs. nec videnṫ iste spẽs sbalterne q2 nulla sb altera ꝯtineṫ. maior ꝓbaṫ sic: ois diuisio gñis est per drĩas ꝯrias. per Arist. in. 10. meta. ⁊ Boetiũ in li° diuisio-
t.c. 13 nũ: sed tm̃ vnũ vni est ꝯriũ: ut ꝓbat Arist. i eodẽ. 10. igi-
⁊.24. tur tm̃ sũt due ꝑme drĩe diũse cuiuslibet gñis igiṫ tm̃
t.c.14 due spẽs ꝯstitute per illas. ¶ Itẽ impossibile est duas
⁊.17. spẽs eiusdẽ gñis p̃dicari de eodẽ: sed hit9 ⁊ dispõ que
⁊ ide assignanṫ pro ꝑma spẽ: ⁊ passio, ⁊ passibilis q̃litas que assignanṫ pro tertia p̃dicaṫ de eadẽ q̃litate ut de calore ⁊ frigore ⁊ ꝯsil'ib9 que Arist. enũat in ꝑma spẽ ⁊ tertia. igiṫ ꝑma spẽs ⁊ tertia nõ sunt due. ꝓbatio ma. ois drĩa ꝭm spẽm est ꝯrietas per Arist. in. 10. meta. ⁊ ꝯria nl'
t.c. 13 lo mõ p̃dicanṫ de eodẽ. minor ẽt ꝓbaṫ rõne q2 eadẽ q̃-
⁊.24. litas ꝭm eẽntiã põt inferre passionẽ sensui: ⁊ ita eẽ passibilis q̃litas ⁊ eẽ faciliter ⁊ difficulter mobilis a subiecto ⁊ ita eẽ habitus uel dispositio. ¶ Ad oppositum est Arist. ut manifeste patet in littera.

¶ Est autẽ qualitas eoꝝ que multipliciter dicunṫ: ⁊ vna qdem species qualitatis est habitus ⁊ dispositio. cap° eodem.

Uxta hoc q̃riṫ an ꝑma spẽs q̃litatis sit hit9 ⁊ dispõ? Qꝫ nõ vr̃: q2 aut hec sunt duo aut nõ. ⁊ si sic igiṫ nõ sũt tm̃ quatuor spẽs. Etiã nõ ois hit9 eẽt dispõ qđ est ꝯtra Arist. hic ⁊ i
t.c.25 5° meta. si nõ, igiṫ icõueniẽter poniṫ copulatio iter illa: q2 copulatio vult eẽ iter diũsa. Etiã icõueniẽter poneréṫ eoꝝ drĩa per faciliter mobile ⁊ difficulter mobile: quã ponit Arist. q2 illa cũ sint opposita nõ sunt eadem. ħ i lr̃a
¶ Itẽ hit9 est vnũ gen9 gñalissimũ igiṫ nõ spẽs q̃litatis. ¶ Itẽ que ponunṫ in hac spẽ ut scia vt9 ⁊ h9i sũt relatiua per Arist. sup̃ in ca° de relatiõe. ⁊ in 4° topicoruȝ in multis ꝯsiderationib9 de relatiue oppositis: ⁊ si illa sunt ad aliqd: igiṫ gen9 eoꝝ qđ est hit9 est ad aliqd. ꝯñtia
patet per Arist. 4° topicoꝝ. ꝑma ꝯsideratiõe de relatiue t.9. ⁊
oppositis igiṫ nõ est spẽs q̃litatis. ¶ Itẽ 5° meta. dicit inde
Arist. ꝙ dispõ est ordinatio ꝑtiũ in hñte ꝑtes: sed ordo t.c.25
ꝑtiũ nõ est spẽs q̃litatis: igiṫ nec dispositio est spẽs ei9.
¶ Ad oppositum est Arist.

¶ Aliud ꝟo genus qualitatis est ꝭm ꝙ pugillatores uel cursores dicunṫ: ul' salubres uel isalubres. Et simplr̃ quecũqȝ ꝭm nãlẽ potẽtiã uel impotẽtiã dicunṫ. cap° eodem.

Uxta hoc queriṫ an scđa spẽs q̃litatis sit nãlis potẽtia uel ipotẽtia? Qꝫ nõ videṫ: q2 potẽtia per se referṫ ad actũ: quelibet spẽs q̃litatis est aliq̃ forma absoluta. ⁊ patet ad min9 de hac spẽ: q2 durities ⁊ mollities que hic enũantur sũt forme absolute. ¶ Itẽ per Arist. 4° topi. ꝑma cõ-
sideratiõe de ꝑuatiue oppositis. ꝑuatio aũt, aut nõ est c.7.
in eodẽ gñe: aut nõ est in eodẽ gñe ꝓxio cũ hitu sed in potẽtia est ꝑuatio potẽtie ergo nõ est in eodẽ gñe cum potẽtia. ¶ Item potẽtia est trãscẽdẽs: q2 est ꝑma drĩa ẽntis igiṫ nõ est spẽs q̃litatis. ¶ Itẽ potẽtia ⁊ ipotentia nõ sunt subalterna: manifestũ est q2 neutrũ de neutro p̃dicaṫ: igiṫ sunt due ꝑme spẽs: ⁊ ita nõ ambo in secũda specie. ¶ Ad oppositum est Arist.

¶ Tertia ꝟo spẽs q̃litatis est passibilis qualitas: ⁊ passiones ⁊c̃. cap° eodem.

Uxta hoc q̃riṫ an tertia spẽs q̃litatis sit passio ul' passibilis q̃litas? Qꝫ nõ videṫ: q2 passio est vnũ gñalissimũ. Itẽ aut hec sunt duo passio ⁊ passibilis q̃litas aut nõ: si sic igiṫ nõ sũt vnica spẽs q̃litatis ut tertia. si nõ sequunṫ icõueniẽ-
tia. ꝑmũ qđ Arist. male assignat eoꝝ drĩã dicẽs: illas eẽ ħ i lr̃a
passiones que cito trãseũt ⁊ ꝑmanẽtes eẽ passibiles q̃litates. scđo seqtur ꝙ male copulanṫ ad inicẽ. ostendiṫ ẽt ꝙ sint idẽ: q2 ois passio est q̃litas q2 ꝭm eã q̃les dicimur per q̃litatis notificationẽ: ⁊ ifert passionẽ sensui: igiṫ ois passio est passibilis q̃litas: ⁊ ecõuerso. ꝓbatio:
q2 5° meta. dicit Arist. ꝙ passio dr̃ q̃litas ꝭm quã aliqs t.c.26
dr̃ alterari: sed ois passibilis q̃litas est talis q2 ꝭm eam est alteratio per se. igiṫ ois passibilis q̃litas est passio ⁊ ecõuerso. ¶ Iteȝ ꝓbaṫ ꝙ nulla sit q̃litas passibilis eo mõ quo Arist. itelligit. diċ eni q̃litatẽ nõ eẽ passibilẽ: qa sbm aliqđ ab ea patiaṫ: sed q2 faċ passionẽ in sensu probo ꝙ utrũqȝ est falsuȝ. ꝑmũ q2 ꝭm q̃litates tertie speci-
ei est per se alteratio ꝭm Arist. 7° phisicoꝝ. igiṫ ad hoc t.c.20
ꝙ sbm recipiat talẽ q̃litatẽ opȝ ipm alterari ⁊ ita pati ⁊ cir-
ab agẽte hñte eandẽ q̃litatẽ spẽ: igiṫ talis q̃litas infert citer
passionẽ sbo recipiẽti ipsam. ¶ Qđ scđm sit falsum ꝓbatio: Tũ q2 ois passio est motus ⁊ ois mot9 est in tpe. Tũ q2 ois passio est cũ abiectõe ꝯriĳ q2 ⁊ ois mot9 per Arist. in 5° phi. sed in mutatiõe sẽsus a sẽsibili nõ est ab-
ieetio ꝯriĳ q2 sẽsus est sũme disposit9 ad recipiẽdũ spẽs T.c.9
sẽsibiles. ¶ Utrũqȝ assũptũ pȝ ꝑ locũ a maiori: q2 me- ⁊ ide
diũ imutaṫ in istãti ⁊ sine abiectiõe ꝯriĳ: qđ tñ min9 vr̃ dispositũ ad spẽȝ sẽsibilis q̃ȝ sẽsus. ¶ Ad oppo^m ẽ Arist.

¶ Quartum ꝟo genus qualitatis est forma: ⁊ circa aliqd cõstans figura ⁊c̃. ca. co.

Ueritur iuxta hoc de q̃rta spẽ utruȝ forma ⁊ circa aliqd ꝯstans

figura sit q̈rta spẽs q̈litatis? Q̈ nõ videt: q2 forma sʒ
q̃ patet per diffinitionẽ ei9 que assignat in pncipio sex
pncipiorũ: cõis est oĩ accñti: igit nõ est spẽs qualitatis.
¶ Itẽ forma nõ est sm se ens sed pncipiũ ei9. ens autẽ
t.c.14. sm se diuidit in .x. gña per Arĩ. in 5° meta. ergo forma
in nullo gñe est ut spẽs. ¶ Itẽ figura est quãtitas: quia
est supficies: igit nõ est spẽs qualitatis. ¶ Itez aut hec
sunt idẽ aut nõ: si nõ male ponunt vna spẽs q̈litatis cũ
sint due: ꝛ si sic male copulant ad inuicẽ. ¶ Ad oppo-
situm est Arĩ.

QUarta hoc querit an iste q̈tuor spẽs cõ-
uenienter ordinent? Q̈ nõ videt:
q2 iter oĩa accñtia quãtitas pmo ĩheret sube:
igit ille q̈litates que imediati9 ꝯsequunt quãtitatẽ sũt
priores nãliter cuiusmodi sunt qualitates q̈rte spẽi: igit
sŏ.t.2 ille debẽt eẽ pme nãliter. ¶ Itẽ sm Arĩ. 3° topi. prius
t.c.18 est illud qd̃ est a nã eo qd̃ nõ est a nã: sed q̈litates scd̃e
spẽi sũt a nã: q̈litates aliarũ spẽrũ nõ: igit scd̃a spẽs dʒ
eẽ pma. Itẽ q̈litates elemẽtorũ dicunt pme q̈litates: q2
eas ꝯsequunt oẽs alie q̈litates: sed ille q̈litates sũt ter-
tie spẽi: igit tertia spẽs deberet eẽ pma. ¶ Itẽ hitus ꝛ
dispõ psupponũt oẽs alias q̈litates ut patet iductiẽ. p
us enĩ nãlr est hõ figurat9 hñs q̈litates sẽsibiles ꝛ po-
tẽtiã nãlẽ uel ipotẽtiã q̃3 sciẽs uel v̄tuosus: igit prima
spẽs deberet eẽ ultima. Itẽ potẽtia nãlis est pncipium
opandi imediate ꝯsequẽs formã sbalẽ: hit9 aũt media-
c.2.ꝛ te: sed qd̃ ppinquus est priori est prius sm Arĩ. 3° topi. igit
ide potẽtia prior habitu: hoc etiã patet: q2 potẽtia nãlis est
ĩmediatũ sbm habitus uel dispõnis ut potẽtia intelle-
ctiua sciẽtie sm prius naturaliter est accidẽte cuius est
subiectum. ¶ Ad oppositum est Arĩ.

QUeritur Juxta hoc an spẽs q̈litatis
sufficiẽter enumerent. Q̈
nõ videt: q2 potẽtia aie vr eẽ q̈litas: q2 sm eã
aĩa dicit q̈lis: sed illa in nulla spẽ alia põt eẽ q̃3 in scd̃a
ꝛ nõ est in ipsa. Tum q2 sm q̈litates in scd̃a specie di-
citur aliqd posse faciliter agere uel difficulter pati: sed
potẽtia aie nõ est ad agere facilr uel difficlr pati: sed
ad agere absolute. Tũ q2 ipossibile est aliquã spẽm ali-
cui9 generis eẽ sbm alteri9 spẽi illius gñis: sed potẽtia
est sbm habit9 q est in pma spẽ igit ꝛc. maior pbat. Tũ
c.10. q2 dicit Arĩ. 4° topicorũ. 4ª cõsideratione post ꝯsidera
ꝛ ide tionẽ de oppositis q̃ in eodez subiecto nata sunt fieri
gen9 ꝛ spẽs. sed gen9 nõ est natũ eẽ in aliq̃ ei9 spẽ ut in
sbo per ipm in .xj. ꝯsideratione sequẽti: sed natũ est tm̃
dici de spẽ: igit nec aliq̃ spẽs gñis nata est fieri in alia
c.12.ꝛ eiusdẽ gñis ut in sbo. Tũ q2 dic̃ Arĩ. 13. ꝯsideratõe. 4°
inde topicorũ. q̃ si aliqd̃ superi9 pdicat de sbo in quid: ꝛ ite
rius pdicat de illo sbo pdicabit de eo ut gen9. igit cũ
gñalissimũ predicet de q̈libet sua spẽ in qd si aliq̃ spẽs
ei9 dicat de hac spẽ: dicet de ea ut gen9: igit nulla alia
est in hac ut in sbo. ¶ Item ira ꝛ demẽtia ꝛ hmõi sunt
q̈litates: q2 sm eas aliqs dr q̈lis: ꝛ in nulla alia spẽ sũt
nisi in tertia: sed ibi nõ sũt q2 sm qualitates tertie spẽi
põt fieri alteratio: sed sm istas nõ: q2 iste sũt in aia per
Arĩ. in littera: sed aia nõ alterat q2 nõ est quãta ꝛ oĩs
mot9 sm q̈litatẽ psupponit q̃ʒtitatẽ. ¶ Itẽ pulchritu
do ꝛ decor vident q̈litates per rõnẽ qualitatis ꝛ i nul
la istaruz specierum: igit sunt plures. pbatio mi. quia
magis viderentur esse in quarta specie ꝛ ibi non sunt:
quia suscipiunt magis ꝛ minus qd̃ negat Arĩ. de qua
litatibus quarte speciei. ¶ Ad oppositum est Arĩ.

Ad primã qõnẽ põt dici q̃ Arĩ. non assignat
spẽs q̈litatis ppter tertiã rõnẽ ad
pmã qõnẽ que cõfirmat sic: q2 iste spẽs q̈tuor nõ sunt
subalterne. nã de nullis duab9 earũ põt uere dici q̃ qc
quid est in vna est in alia uel ecõuerso: ergo si iste eẽnt
spẽs eẽnt nõ subalterne ꝛ tales diũsas pdicari de eodẽ
est ipossibile: sed has possibile est pdicari de eodẽ: quia
possibile est eãdẽ qualitatẽ eẽntialr eẽ radicatã in sbo
ꝛ ita hitũ ꝛ eẽ pncipiũ nãle facilr opandi uel nõ facilr:
ꝛ eẽ per se obiectũ sensus. ꝛ pp pmã rõnẽ ad tertiã qõ-
nẽ sed assignat modos ei9: qd̃ patet per lrãm ei9 anteq̃ʒ
hec enũet: dic̃ enĩ q̈litas est eorũ que multiplr dicunt. i.
multis modis: ꝛ in fine his enũatis dicit. ꝛ fortasse q
dã alij appent q̈litatis modi sed qui maxime dicunt hi
sũt. ¶ Est aũt dña iter spẽm ꝛ modũ: q2 spẽs sup illd̃
cui9 est addit dñam eẽntialẽ: modus dñam accñtalẽ: ꝛ
ita lʒ isti modi dicãt diũsam hitudinẽ q̈litatis ad sbm
penes hoc qd̃ est eẽ pmanẽs uel nõ: eẽ a nã uel nõ: eẽ sẽ
sibile uel nõ: que tñ oĩa nõ uariãt q̈litatẽ eẽntialr quia
oẽs iste hitudines ul' plures pñt eẽ in eadẽ qualitate sʒ
eẽntiã. ¶ Ad pmũ argm in ꝯriũ multiplr nõ itelligit.
i. equoce: sed multis modis: ꝛ est manifesta dña iter si-
gnificata que faciũt multiplicitatẽ pmo mõ: ꝛ iter mo
dos qui sũt dñe accñtales ꝛ faciũt multiplicitatẽ scd̃o
mõ. ¶ Ad 2m ꝛ 3m patet. ¶ Ad auc̃tẽ Arĩ. in ꝯriũ: su-
mẽdũ est quotiẽs dic̃ spẽs pro mõ spãli. ꝛ quotiẽs dic̃
gen9 pro mõ gñali: ꝛ hoc forte dic̃ q2 isti modi nec sunt
gñalissimi nec spãlissimi: sed gñales ꝛ spãles in cõpa-
ratiõe ad diũsa: nec ista expõ multũ extorquet lrãm: q2
itermedia itelligẽda sũt sm ea que ponunt in pphemio
ꝛ epilogo multipliciter ꝛ alij modi.

Ad secũdã qõnẽ dicẽdũ q̃ hit9 vno mõ signi-
ficat aliqd trãscẽdẽs sm q̃ ab eo
dr hĩe denoĩatiue qd̃ distinguit iferi9 in fine libri. ¶ 2°
mõ significat hitudinẽ mediã iter hñtẽ ꝛ rẽ hitã que est
uelut actio media iter agẽs ꝛ patiẽs ꝛ sic est decimũ ge
neralissimũ. ¶ Alio mõ significat idẽ q̃ forma positi-
ua ꝛ sic sumit iferi9 in oppõne puatiua. nullo istorũ mo
dorũ fit hic smo de hitu. ¶ Sed 4° mõ sm q̃ hit9 signi
ficat qualitatem radicatã in sbõ ꝛ difficulter mobilẽ.
¶ Dispõ ãt aut sumit absolute: ꝛ tũc est supi9 ad hitũ
hic sm q̃ dr ubi ponit ꝯueniẽtia iter dispõnẽ ꝛ hitũ in
5° meta. caplo de hitu. Alio mõ sumit cũ pcisione ꝛ tẽ t.c.15
distinguit ꝯtra hitũ. pmo mõ posset pm9 modus poni
dispõ. 2° mõ sumẽdo opʒ sil' ponẽ hitũ ꝛ dispõnẽ. Alio
mõ dr q̃ dispõ significat qualitatẽ que de sua nã est fa-
cilr mobilis a sbo: ꝛ hit9 illã que sm suã nãz est difficul
ter mobilis: sed istud est ꝯtra Arĩ. q2 tũc nullus hit9 es
set dispõ. ¶ Alr dr q̃ dispõ se hẽt ad hitũ sic̃ impfectũ
ad pfectũ. ¶ Cõtra aut ista impfectio est in eẽntia qua
litatis aut in formãdo sbm. neutro mõ est: nõ in eẽntia
q2 eẽntia mẽsurat i istãti: igit eque pfcã est siue diu ma-
neat in sbo siue nõ: nec in formãdo sbʒ: q2 si eẽntia bre
uiter manẽs est eque pfecta in sbo: sicut diu manẽs: sic
nũc ostẽsuz est: igit eque pfecte denoĩat sbm. ¶ Jõ di-
cẽdũ est ut prius q̃ dispõ sʒ vnũ significatũ forte est ita
gñale sicut qualitas: sm aliud significatũ sic̃ pm9 mo-
dus qualitatis: sed pcise sumptũ ipm cũ hitu ꝯstituit p
mũ modũ qualitatis. Exẽplũ est in Porphyrio. Por
phyri9 diuidit dñam in faciẽtẽ alteratũ ꝛ aliud: ꝛ tñ di
cit oẽm dñam facẽ alteratũ: igit in diuisione opʒ itelli
gere alteratũ pcise: ꝛ in scd̃a ppõne alteratũ absolute.
¶ Ad pmũ argumẽtũ patet qualr sũt duo ꝛ qualr nõ
¶ Ad 2m patet equocatio hit9. ¶ Ad 3m dico q̃ nullũ
qd̃ est in hoc mõ sm illã significationẽ sm quã est eẽn-
tialr qualitas: est per se in gñe relatiõis siue ut relatio:
siue ut denoiatiue dictũ a relatiõe. sed si sic: hoc est sm
aliã significationẽ. ¶ Ad 4m dispõ est equocũ sm q̃ si
gnificat idez q̃ positio qd̃ est gñalissimũ: ꝛ sm q̃ signi-
ficat spẽm qualitatis.

Ad aliã qõnẽ dico q̃ potẽtia uel ipotẽtia non si
gnificãt aliqua que eẽntialr sũt in gñe
qualitatis: sed potẽtia tm̃ significat modũ qualitatis
absolute sm q̃ est pncipiũ opationis: ꝛ ipotẽtia signifi
cat modũ qualitatis sm q̃ illa est pncipiuz difficulter
agẽdi uel patiẽdi facilr: qualitates aũt que subsũt sunt

forme absolute ⁊ nō noīanť noīb⁹ noīantib⁹ eas absolute: sed in ꝯpatiōe ad opationes quaꝝ sūt ꝑncipia ꝭm ꝙ dicit Arē. ifert⁹. qualia aūt ꝙ ualitudinib⁹ non sunt noīa iposita: qꝛ forte nō ꝯcipimus illas nisi per cōparationē ad opationes. ¶ Ad argumēta: ꝑma rō est ꝯcedēda ꝙ potētia ⁊ ipotētia nō significāt spēs qualitatis sed modos eēntie per compatiōnē ad operationē ¶ Ad 2ᵐ patet ꝙ ipotētia nō est spēs qualitatis: illa ēt qualitas que subest ipotētie ut hic sumiť est forma positiua sicut mollities. ¶ Ad 3ᵐ cōcedendū ꝙ isti duo sunt eque ꝑmi modi: quoꝝ neutrū sub altero ꝯtineť: ⁊ ita de quolibet alio mō: ⁊ ita loquēdo ꝑcise pūt ꝯcedi octo ꝑmi modi qualitatis: sed ꝭm aliquā vnaꝫ rōnem gn̄alē ꝯueniūt inter se illa duo: que enūanť in aliq̄ vno mō ſꝫ quē nō ꝯueniūt cū alijs que enūanť in alio mō ut nālis potētia uel ipotētia in hoc ꝙ est eē inatū ⁊ eē ꝑncipiū opandi. vn̄ illud posset poni scd̄us modus generalis ⁊ ita in oīb⁹ alijs modis. ¶ Ad aliā rōnē patet ꝙ potētia equoce sumiť ꝭm ꝙ est differētia entis ⁊ ꝭm ꝙ significat ꝑncipiū faciliter agendi.

Ad quartā qōnē dicēdū ꝙ passio est equocū ſꝫ ꝙ distinguiť in 5ᵒ meta. in multa significata: sed hic sumiť ꝭm ꝙ significat qualitatē ꝭm quā est alteratio: ⁊ tūc uel sumiť absolute uel cū ꝑcisione. absolute sumptū est ꝯuertibile cū passibili qualitate uel supi⁹ ad ipm̄: ꝑcise sumptū distinguiť cōtra passibilē qualitatē, ꝓut passibilis qualitas dicit illa a qua aliqs denoiať denoiatione significāte ꝑmanētiaꝫ forme in sb̄o. absolute igiť terti⁹ modus est passio que dicit compatiōnē qualitatis ad sb̄m natū alterari ꝭm eā: uel compatiōnē qualitatis ad sensum cui infert passiōnē ut patebit rñdēdo ad argumēta. ¶ Ad ꝑmuꝫ igiť argumētū dicēdū ꝙ passio equoce est effect⁹ actionis ꝭm ꝙ dicit auctor sex ꝑncipioꝝ: ⁊ ꝭm ꝙ est qualitas ꝭm quā est alteratio. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ passio distinguiť ꝑcise ꝯtra passibilē qualitatē ⁊ sic itelligēda est illa distinctio ⁊ dr̄ia quā ponit Arē. ⁊ tn̄ pūt poni vnus modus: qꝛ hn̄t certā rōnē gn̄alē: sicut ꝑdcm̄ est de scd̄o mō: ⁊ absolute loquēdo de utroqꝫ sunt ꝯūtibilia: quia oīs passio est qualitas: ⁊ ita ꝭm eaꝫ dicimur q̄les. Sed tūc ad dictū Arē. qn̄ dicit ſꝫ passiōnē nō dicimur quales hoc intelligēdū est. ¶ Uel qꝛ nō ab illo denoiatiuo qd̄ sumiť a passibili qualitate qd̄ denoiat sb̄m per modū stātis: ut a rubore cāto per uerecūdiā nō dicit aliqs rubicūdus: qꝛ illud denoiatiuū notat ꝑmanentiā hui⁹ forme cū sb̄o: pro tp̄e tn̄ pro quo iest ille rubor pōt dici rubeus uel rubēs: que notāt absolute talē formam ut est in sb̄o. ¶ Uel dictū Arē. sic est itelligēdū ꝙ nō dicimur q̄les a passionib⁹: qꝛ ab illis nō sumunť coiter denoīatiua: sed si sumerenť posset hn̄s passioneꝫ denoiari ab illa: sic hn̄s passibilē q̄litatē denoiať ab illa. ¶ Ad aliud dico sicut dicit Arē. ꝙ q̄litates tertie spēi nō dicunť passibiles: qꝛ iferūt passiones suis subiectis: nulla eni forma nata est agē in suū sb̄m: sed dicunť passibiles: qꝛ aliquo mō iferūt passiōnē sensui. ¶ Cuꝫ arguiť ꝯtra ꝑmū mēbrū dico ꝙ passibilis q̄litas iduciť per alteratiōnē ⁊ ita sb̄m patiť ab aliquo alterāte sed non a forma quā recipit sed ab aliquo hn̄te eādē formā spē. ¶ Cū arguiť ꝯtra 2ᵐ mēbrū dico ꝙ passibilis q̄litas efficit quādā passiōnē in sensu: nō uerā: sicut dic Arē. ⁊ q̄lis sit illa passio distinguiť in 2ᵒ de aīa. ¶ Notādū etiā iuxta hoc ꝙ iferre passiōnē sensui nō est de eēntia qualitatis ꝭm ꝙ habeť in 2ᵒ de aīa. caplō de visibili in ꝑncipio. ꝙ eē visibile nō est de eēntia coloris sed passio ei⁹. igiť passio uel videť passibilis q̄litas que denoiat qualitatē inq̄ztū ifert passiōnē sēsui nō noiat eēntiā ul' spēꝫ q̄litatis sed modos: ⁊ h̄ ualet pro solōne ꝑme qōnis.

t.c.57 ⁊ ide t.c.66

Ad quintā qōnē dicēdum ꝙ forma vno mō est trāscēdēs ꝭm ꝙ sumiť in ꝑncipio sex ꝑncipioꝝ. ¶ Alio modo est exterior dispō rei aiate uel decēs lineatio. ¶ Sir̄ figura vno mō significat supficiē iclusam uel terminataꝫ lineis. ¶ Alio mō ipsam terminatiōnē uel clausiōnē supficiei. hec duo ſꝫ duo significata nō ꝑtinēt per se ad gen⁹ q̄litatis sed ſꝫ alia duo: ⁊ ꝭm illa ut sunt subalterna ita ꝙ oīs forma est figura ⁊ nō ecōuerso: uel ꝑcise loquēdo sunt duo disperata. ¶ Q̄ forma hēat scd̄am significatiōnē patet per Porphyᵐ caᵒ de spē. qui dic ꝙ spēs vno mō diciť forma vniuscuiusqꝫ: ubi forma significat idē ꝙ decor siue exteriorē dispōnē rei aiate ꝭm ꝙ patet per exēplnꝫ eius. s. Spēs ꝑami digna est imperio. ⁊ ꝭm ꝙ dr̄ in 4ᵒ ethicoꝝ. ꝙ pui pūt eē formosi ⁊ cōmēsurati. i. decenter lineati. ¶ Ad ꝑma duo argumēta patet per equocationē illoꝝ duoꝝ. s. forma ⁊ figura que dcā est ꝑus. ¶ Ad 3ᵐ dicēdū ꝙ si forma est decēs lineatio ⁊ figura clausio uel terminatio supficiei: tūc absolute sūpta sunt subalterna: sed cū ꝑcisione sumpta sūt diūsa: si aūt figura sit exterior dispō rei inaiate: sunt oīno diūsa: ꝯueniēter tn̄ pūt poni vnus modus q̄litatis: qꝛ supaddūt eēntie q̄litatis hāc rōnē vnā gn̄alē qd̄ est exterius disponere uel ꝯstare circa aliqd ⁊ nō itra: que rō si accidat eēntie qualitatis nō mirū est hec duo non constituere spēcie qualitatis sed modum.

Ad omnes istas qnque qōnes sustinēdo ꝙ Arē. cnūet spēs q̄litatis ⁊ non modos tn̄ pōt dici ꝙ iste dr̄ie facilr̄ mobile ul' difficulter: eē ꝑncipiū opandi uel nō: inferre passiōnē sensui: exteri⁹ dispōnē sb̄m sunt dr̄ie accn̄tales gn̄i q̄litatis: qb⁹ tn̄ Arē. utiť pro differētijs eēntialib⁹: qꝛ dr̄ie essentiales sunt ignote: ⁊ ita ille forme que subsunt primo istis differētijs sunt q̄tuor spēs q̄litatis: ⁊ iste modus dicēdi nō multū differt a ꝑori: nisi in hoc ꝙ ꝭm ꝑorē modū nō oportet cōcedere istos q̄tuor modos ꝯseq per se distinctas spēs q̄litatis: qn plures possint ineē eidē qualitati ꝭm spēm. sed scd̄o mō dicēdo oportet ad min⁹ cōcedere has dr̄ias q̄uis accn̄tales esse ꝓprias quatuor distinctis spēb⁹ qualitatis: ita ꝙ sicut illarū spērū vna nō diciť de alia: neqꝫ ambe de aliquo eodē: ita ⁊ istaruꝫ dr̄iarū nulla dicať de alia: neqꝫ due de aliquo eodeꝫ: qꝛ ꝓpriū dr̄ uir̄ de eo cuius est ⁊ tm̄. ¶ Dicēdo hoc scd̄o mō dicēdū est sicut ꝑus ad. 4. qōnes ꝑcedētes ꝯcedendo has dr̄ias eē accn̄tales que hic assignanť: tn̄ forme quas iste dr̄ie ꝯsequunť tanq̄ꝫ ꝓprietates earū sūt eēntiales qualitates. ¶ Sed ad distinguēdū has dr̄ias ab iuicē pōt dici ꝙ tā forma q̄ꝫ figura est exterior dispō rei: tā passio q̄ꝫ passibilis qualitas est per se imutatiua sensus: tā potētia nālis q̄ꝫ ipotētia uir̄ est nāle ꝑncipium agēdi uel patiēdi: ⁊ iste tres dr̄ie dicunť ita distincte ꝙ nulli qualitati eidē isunt. ¶ Prima aūt spēs nō videť sumi per aliquā dr̄iam positiuā distinctā ab his trib⁹: sed ꝑ ꝑuatiōnē cuiuslibet istoꝝ: ita ꝙ illa q̄litas q̄ nulli istarū dr̄iarū subest que est. q. tm̄ qualitas: qꝛ nulla nota dr̄ia quā supaddit qualitati est: neqꝫ eēntialis nec ꝓprie accn̄talis dicať eē in ꝑma spē q̄litatis. Iste eni differētie facilr̄ mobile a sb̄o uel difficulter nō sunt ita distincte ab alijs: qn possint dici de eadē qualitate de qua aliqua illarū dr̄iarū diciť. ¶ Sed adhuc q̄litati existēti in ꝑma spē iste dr̄ie accidūt: ⁊ per has distinguuntur hit⁹ ⁊ dispō ꝑcise sumpta ab iuicem. ¶ Istud patet in exēplo scia ⁊ virt⁹ ⁊ sanitas radicata uel non radicata in sb̄o ⁊ huiusmodi neqꝫ sunt exteriores dispōnes rei: neqꝫ per se sensibilia: neqꝫ inata ꝑncipia opandi uel patiēdi: neqꝫ est alia dr̄ia positiua nota q̄ꝫ ista superaddūt qualitati: ergo videnť tm̄ eē qualitates ut per illā ꝑcisionē distinguanť ab alijs spēb⁹ que supaddunt dr̄iam notā: ⁊ tn̄ iter illas que sunt ꝑme spēi radicatas ⁊ non radicatas est differētia per faciliter mobile ⁊ difficulter. ¶ Cōtra distictiōnē spērū arguiť sic. aliq̄ qualitas

in tertia spẽ est innatũ pncipiũ opandi uel patiendi ut caliditas in igne. frigiditas in aqua: igiť eadẽ qualitas est in tertia spẽ ꝛ in scđa. ℭ Jtẽ a nãli potẽtia pugnãdi uel currẽdi dr̃ aliqs pugil ul' cursor: ꝛ ẽt ab arte currẽdi dr̃ talis: sed a diuersis qualitatib⁹ nõ dr̃ denoĩatiue idẽ quale igiť q̃litates scđe spẽi ꝛ pme nõ differũt. ℭ Jtez figura que poniť in quarta spẽ est per se sensibilis ꝑm t.c.64 Aris. in 2° de aĩa. igiť ifert passionẽ sensui ꝛ sic passibilis qualitas: igiť q̃rta spẽs ꝛ tertia non differũt. ℭ Ad hec põt dici ꝙ differũt spẽs que itelligunť per accñtales hic assignatas drĩas: sed nec ille sunt drĩe ꝓpe spẽꝝ nisi sumanť cũ p̃cisiõe. ℭ Sic puta tota qualitas sic diuidať: alia est dispositio interior: alia exterior: exterior figura: ꝛ sic est quarta spẽs: iterior aut pmo sensibilis: ꝛ sic est tertia spẽs: si iterior dispõ ꝛ nõ pmo sensibilis: aut est inatũ pncipiũ opandi: ꝛ sic scđa spẽs: aut interior dispositio nõ inatũ pncipiũ opandi ꝛ sic pma spẽs. ℭ Jntelligẽdũ est semp per istas drĩas accñtales drĩas eẽntiales spẽrũ. sic patet qualr̃ vna spẽs icludit drĩam puatiuã respectu alteri⁹ spẽi ꝛ sic semp vna perfectior spẽs debet sumi cũ p̃cisione respectu inferioris. ℭ Ad pmã igiť rõnẽ dicẽdũ ꝙ calor ignis est in tertia specie qualitatis q2 passio sensibilis est: ꝛ nõ in scđa: q2 nõ est tm̃ inatũ pncipiũ opandi nisi cũ p̃cisione drĩarũ tertie spẽi ꝛ q̃rte: sic aũt est ꝓprie scđe spẽi. ℭ Ad 2m dico ꝙ pugil uel cursor ꝛ ulr̃ oĩa qualia dicta a qualitatib⁹ pme spẽi ꝛ scđe equoce dicunť: q2 de eodẽ põt affirmari ut diciť a qualitatib⁹ pme spẽi ꝛ negari ut dr̃ a qualitatib⁹ scđe spẽi ꝛ ecõuerso: ꝛ ideo equoce sumptũ põt de eodez affirmari ꝛ negari qđ patet exẽplariter in alijs: q2 aliqs sanatiu⁹ ꝑm nãlẽ potẽtiã põt eẽ eger ꝑm habitũ. ℭ Ad 3m dicẽdũ ꝙ figura est de nũo sensibiliũ cõium ꝛ illa sunt per se sensibilia nõ tm̃ iferũt passionẽ sensib⁹ sed tm̃mõ diuersificãt modũ imutãdi sensus a sensibili ꝓprio qđ sensibile solũ ifert passionẽ sensui ꝛc̃. in tertia spẽ sunt sola sensibilia ꝓpria. ℭ Hoc scđo mõ dicẽdo põt aliquo mõ saluari ordo spẽrũ: q2 pma species est coĩssima: quecũq3 enim q̃litas nõ hñs aliquã drĩaz alicui⁹ aliarũ spẽrũ põt poni in hac pma spẽ. post hãc scđa prior est alijs q2 ꝯsequiť nãm rei tanq3 suã causam: ꝛ tertia post hãc: q2 q3uis de eius rõne nõ sit ineẽ a nã: coĩus tñ disponit sbm in ꝓfundo ꝛ in suꝑficie. q̃rta est ultima per puationẽ oĩum istarũ. nec enim est coĩor in gñe q̃litatis ceteris spẽb⁹. i. plures spẽs qualitatis ꝯtinẽs: l3 forte plurib⁹ subiectis isit: nec est inatũ: q2 figura põt uariari circa sb3 nulla facta uariatiõe in nã: nec est dispõ in ꝓfundo sed tm̃ exterior. ideo rõnabilr̃ poniť postrema. ℭ Scđm hãc viã dicẽdũ ꝙ ꝯuenieñter distinguunť spẽs qualitatis: nõ pme forte q2 sũt tm̃ due sed ꝓxime pmis: ꝛ hoc intelligẽdo per istas drĩas illas q̃litates quaruz iste sunt ꝓprie l3 accñtales. ℭ Scđm hoc patet ad scđam rõnem pme q̃onis. ℭ Ad primuz videtur dicendũ sicut dictũ est prius. ℭ Ad 3m dicẽdũ est ꝙ nulla q̃litas eadẽ est in vna spẽ ꝛ in alia nec etiaz alique drĩe duarũ spẽrũ dicunť de eadẽ qualitate cũ arguiť ꝙ eadẽ q̃litas põt iferre passionẽ sensui ꝛ eẽ faciliter mobilem ꝛ difficulter. dico ꝙ facilr̃ mobile ꝛ difficulter nõ sunt drĩe ꝓprie pme spẽi nec eẽntiales nec accidẽtales nisi determinenť ad qualitates: que non hñt aliquã drĩam alteri⁹ spẽi: cuiusmodi prius dicte sũt qualitates pme spẽi esse. pñt aũt ille drĩe facilr̃ mobile uel difficulter ineẽ alicui qualitati hñti aliã drĩam alteri⁹ spẽi: sed ex hoc nõ seqtur illã qualitatem eẽ in pma spẽ nisi ille drĩe eẽnt ad min⁹ ꝓprie pme spẽi. ℭ Ad argumẽta sexte q̃onis que sunt cõtra ordinẽ spẽrũ. ℭ Ad pmũ dicendũ ꝙ spẽs qualitatis nõ ordinať ꝑm hoc ꝙ est imediatius ꝯseq quãtitatẽ uel sbam sed ꝑ3 alias rões p̃dictas. s. ꝑm maiorẽ coĩtatẽ in gñe q̃litatis ꝛ ꝑm nãliter ineẽ ꝛ disponẽ in suꝑficie ꝛ ꝓfundo ꝛ eorũ opposita ꝛ ꝑ3 oẽs has ꝯditiones debet quarta spẽs eẽ postrema. ℭ Ad scđm dico ꝙ illa spẽs que est coĩor in genere qualitatis. i. addẽs sup rõnẽ qualitatis absolute l3 nõ sit a nã debet poni prior spẽs altera que nõ est ita cõis. ℭ Ad 3m dico ꝙ qualitates tertie spẽi nõ sũt tm̃ qualitates elemẽto sed oẽs qualitates que sunt per se imutatiue sensus. quarũ quedã sunt elemẽtoꝝ ꝛ nõ insunt a nã. vñ ex prioritate qualitatũ elr̃arũ uel ex iherẽtia nãli earũ in elemẽtis nõ põt cõcludi gñalis prioritas oĩum qualitatũ tertie spẽi ad alias: q2 oportet mediũ sufficiẽs eẽ ad ꝯcludẽdũ idẽ eẽ rõnẽ cõem oĩum qualitatũ tertie spẽi. ℭ Ad 4m dico ꝙ qualitates pme speciei l3 nõ pmo isint sbe sed alie p̃cedũt eas: tñ hec spẽs cõior est ceteris min⁹ supaddẽs qualitati ꝛ forte plres species iferiores ꝯtinẽs. ℭ Ad 5m patet per hoc ꝙ l3 illa qualitas que diciť nãlis potẽtia imediati⁹ ꝯsequatur formã subalẽ q3 illa que diciť hitus: non tñ est ita cõis sicut illa ꝛ ideo non debet poni prior species.

Ad aliam q̃onẽ põt dici ꝙ nõ enũanť hic oẽs spẽs qualitatis sicut ꝛ Aris. dicit in lr̃a: sed spẽs magis famose: q2 nec iste sunt pme species nec forte due diuidũt idẽ genus pmo ꝛ alie due aliud genus. Sustinẽdo tñ ꝙ sufficienter enũenť põt rñderi ad rões. ℭ Ad pmã põt dici ꝙ potẽtia aĩe est in scđa spẽ qualitatis loquẽdo de q̃litate cui attribuiť illa rõ ꝑm ꝙ est pncipiũ opandi. ℭ Ad pmã ꝓbationẽ in ꝯrium dico ꝙ nõ tm̃ potentia que est in scđa spẽ est tm̃ ad faciliter agẽdũ: sed ꝛ illa que est ad agẽdũ absolute dũmõ sit inata. ℭ Ad aliã rõnẽ dici põt ꝙ ira ꝛ demẽtia ꝛ huiusmodi sunt in pma spẽ ꝛ forte oẽs q̃litates aĩe. Cum diciť ꝙ ista enũanť in tertia spẽ: dico ꝙ passio ꝛ passibilis qualitas sũpta p̃cise differũt penes has differẽtias accñtales facilr̃ mobile ꝛ difficulter: penes q̃s ẽt differũt hitus ꝛ dispõ ꝛ ideo que sunt in pma specie pñt nũari in tertia q2 ꝑticipãt illã drĩam que nõ est ꝓpria tertie: sicut ecõuerso in pma spẽ enũanť calor ꝛ frigus que tñ uere sunt in tertia spẽ ut per hanc mutuam enũationẽ spẽrũ isinuet Aris. has drĩas faciliter mobile ꝛ difficulter: nõ tm̃ nõ eẽ eẽntiales sed nec eẽ ꝓprias alteri aliarũ spẽꝝ sed accñtalr̃ distinguẽ passionẽ a passibili q̃litate ꝛ dispõnẽ ab hitu. ℭ Ad 3m dico ꝙ decor ꝛ pulchritudo loquẽdo de pulchritudine corꝑali que est ꝯueniẽs mẽbroꝝ dispõ sunt in q̃rta specie q̃litatis. ℭ Cũ arguiť ꝯtra hoc q2 q̃litates q̃rte spẽi nõ suscipiũnt magis ꝛ min⁹ ꝛ hec suscipiũt: dico ꝙ nõ ab oĩb⁹ q̃litatib⁹ q̃rte spẽi negat Aris. suscipe magis ꝛ min⁹: sed a q̃busdã. sufficit enim hoc ad ꝓpositũ suũ qđ est hanc ꝓprietatẽ suscipe magis ꝛ minus: nõ ineẽ omni q̃litati. illis aũt in quarta specie non inest que sunt qualitates mathematicoꝝ: q2 ille sunt priores motu: ꝛ magis ꝛ minus non habent fieri nisi ubi est motus.

ℭ Rarũ v̾o ꝛ spissum: ꝛ asperũ: ꝛ lene putabuntur qualitatem significare: sed aliena hec putantur esse a diuisione que circa qualitatem est ꝛc̃. cap° eodem.

Notandum ꝙ rarũ ꝛ densuz asperũ ꝛ leue vno modo significãt extẽsionẽ ꝑtium quãtitatiuaruz ꝛ sic idẽ corpus cõpressum ꝛ nõ compssum põt eẽ rarum ꝛ densum: ut patet de lana ꝛ spongia. ℭ Alio mõ significãt extensionẽ partiũ mãe: put rarũ diciť qđ multum habet de forma ꝛ parũ de mã: ꝛ densum ecõuerso. primo mõ hec forte significãt positionẽ: q2 dicũt ordinez ꝑtiũ in toto ꝛ in loco. scđo mõ forte significãt q̃litates ꝛ sic patet solutio ꝯtrouersie que est de istis inter Aris. hic ꝛ in 4° phisicoꝝ ca° de uacuo. ꝛ auctorẽ sex pncipiorũ: quõ. s. sunt q̃litates ꝛ quomõ positiones. Additio

¶ Qualia sunt: que sm hec denoiatiue di-
cunt: uel quolibet aliter ab his &c. cap eo.

Circa notificationē qlitʾ videt φ in notificatiōe qlitatis sit circulus. pmo enim dicit φ qlitas est sm quā quales eē dicimur. & scdo qlia dicunt que denoiatiue dicuntur a qualitatibus: & sic mutuo utrūqz per alterū notificat. Sed forte pma notificatio est per nobis notiʾ. scda per notius simplr. neutra tn̄ notificatio est diffinitio. ¶ Notādū etiā φ Arz. dicit qlia dici denoiatiue a qlitatibʾ nisi ubi ul nō sunt noia imposita qlitatibus ut est de qlitatibus scde spēi: uel ubi noibus existibus impositis nō sumunt directe ab eis denoiatiua ut a virtute dicit aliqs studiosus: ubi tn̄ illud qle ab alia qlitate directe sumit. ¶ Ex quo patet φ denoiatiua in nullo ptinēte ad significatū debēt differre a suis pncipalibus: sed tm̄ modo in modo significādi & in fine uocis.

¶ Inest ƀo contrarietas sm quod quale est &c. capitulo eodem.

Iuxta primā ppietatē que est recipe ꝯria. Notādū φ qlitatibʾ medijs inter ꝯria est vnū extremū ꝯtrariū ꝯtrarietate trāsumptiue dicta que est dr̄ia sm spēm: & silr ꝯtrarietate ppie dicta sed diminuta. Tū qz aliter non posset eē motus ab extremo in mediū uel ecōuerso: cuius op-
t.c.6. positū habet ab Arz. in 5° phisi. Tū qz medium aliqd
& 15. pticipat utriusqz extremi: & ita utriqz extremo ꝯtrariatur incōplete pro eo φ habet in se de reliquo: sed nihil est eis ꝯtrarium cōtrarietate cōpleta & ppie dicta qz eodē mō ꝯtrariat utrūqz extremū medio: & nō pūt cōtrariari duo eidem ꝯtrarietate cōpleta & pfecta sm φ dicitur. 10. metaphisice.

t.c.14 ¶ Suscipit autē qlitas magis & minus &c.

Iuxta scdam ppietatē que est suscipe magis & minus. Notādū φ eēntia qlitatis que significat in abstracto nō suscipit magis & minus sm φ dicit in lrā φ iustitia nō dicitur magis iustitia nec gramatica magis grāmatica: & hoc qz eēntia qlitatis sicut & cuiuslibet forme est indiuisibilis per auctorē sex pncipioz in pncipio. & idiuisibile nō suscipit magis & minus. sed denoiatiue dicta a qbusdā qualitatibus suis suscipiūt magis & minus: vn̄ aliqs dicit iustior uel grāmatitior altero ut dicit in lrā: & ita ipsa forma in informādo sbm suscipit magis & minus lz nō in eēntia: qz vnū sbm plus pticipat formam, qz aliud. ¶ Cōtra hoc a magis & minus pōt ali-
t.c.19 quid mutari per Arz. 5° phisi. sed nulla mutatio est ab eodē specie in idē specie: igit magis & minus non sunt in qualitate eiusdē spēi & nō sunt nisi in forma eiusdez spēi: qz nō est compatio nisi sm aliquā formā eandem
t.c.24 & ide spē sm Arz. in 7° phi. igit absolute in qlitate non sunt magis & minʾ. ¶ Itē hoc mō videt eē ꝯcedēdū φ quātitas suscipit magis & minus: qz sm eē eius in sbo nāli pōt eē pfectū & impfectū lz nō sm suā eēntiā: & eodez
c.d. q̄titate c.19. mō ponit de qualitate: ergo ambo ꝯsilr suscipiunt magis & minus: & hec ppietas negāda est a quātitate sz Arz. pus: igit a qualitate. ¶ Itē si simplr seqtur simpliciter & magis sequit magis per Arz. 2° topi. sed ad albū seqtur φ sit albedine albū: igit ad magis albū sequitur φ sit magis albedine albū: igit si forma in sbo suscipit magis & minʾ & in se suscipit magis & minʾ. ¶ Itē oē magis sm aliquā formā est per se relatiuū ad minʾ sm eadē formā: igit forma sm quā iste referunt est per se relatio: igit sm nullā qualitatē dicunt per se magis & minus. ꝯñtie patēt: qz relatiuū non dicit per se nisi a relatione: & qz nulla qualitas est per se relatio. Itē albius & minus albū sunt relatiua suppōnis & suppositionis: qz nō equipantie ut manifestū est: sed relatiua suppositionis & suppositionis differūt spē: qz sunt opposita: ergo nulla qlitas eadē spē suscipit magis & minus: nec diuersa spē ut pbat pma rō igit &c. ¶ Itē pbo φ si qlitas suscipiat magis & minus aliquo mō φ suscipiat sm eēntiā. si eniz suscipiat magis & minus sm eē eius in sbo uel sm quodcūqz aliud sit illud. a. aut igitur. a. est de eius eēntia uel nō: si sic & a. est aliqd eēntie eius: igit sm eēntiā suā suscipit magis & minus. si non & a. suscipiet magis & minus: qz alr nō posset qlitas sm ipsum suscipe magis & minʾ. aut ergo. a. suscipit magis & minus sm eēntiā: & habet ppositū qz pari rōne pmū suscipit magis & minus sm eēntiā: qz qztū ad hoc idez iudiciū videt eē de oi forma accn̄tali. si. a. suscipiat magis & minus sm aliqd aliud a sua essentia: sit illud. b. & sic pcedēdo. uel infinite erūt forme accn̄tales qruz vna suscipit magis & minus sm aliā. uel stabit ad aliquam formā accn̄talē que suscipit magis & minus sm eēntiā igit pari rōne videt stādū in pmo qz idē iudiciuz est in oibʾ. ¶ Si ꝯcedat pp has rōnes φ qlitas spēi sm eēntiā suscipit magis & minʾ: qz sbm aliqd sm pfectiorez gradū pticipat eadē eēntiā spē & aliud sbm sm minus pfectū gradū. ¶ Cōtra: aut iste gradus & ille sunt itra eēntiā aut nō: si sic & iste gradus est diuisus ab illo: igit hec eēntia diuisa ab illa per aliqd qd est intra eēntiam: igit magis differt a minus spē. hec ultima ꝯñtia patet tū qz ois diuersitas eēntialis diuisificat spēm. tū qz essentia pmo est spēi nō iduidui alioqn iduiduū posset hēre diffinitionē specialiorē diffinitione spēi: igit dr̄ia in eēntia nō est sola dr̄ia nūo sed spē. ¶ Sex rōnū positarū ꝯtra ppietatē. si scda & tertia & sexta ꝯcedant qa iprobāt nō ppietatē absolute sed sm modū itelligendi eā: tūc itelligēdū est φ sicut silitudo est relatio ppie fundata sup eēntiā qlitatis: ita magis & minus. fūdamētū aūt magis est eēntia spēi sub pfecto gradu: q gradus est aliqd absolutū de gñe qlitatis lz ipm ꝯsequat respectʾ magis ad aliū impfectū in eadē spē quē cōseqtur relatio minʾ. ¶ Qn̄ igit adducūt Arz. & Boe. in ꝯtrariū φ iustitia nō dicit magis & minus alia iustitia sed aliqs dr̄ iustior altero: itelligēdū est φ eēntia speciei in se ꝯsiderata abstrahēdo a suppositis non habet in se magis & minus. qz ipsa sic ꝯsiderata est idifferens ad oēm gradū: sed ipsa in vno supposito est pfectior seipsa in alio supposito. & ut est in supposito sic denoiat sbm: qz per se suppositū eius nō est sbm sed qlitas in hoc sbiecto: nō igit iustitia abstracte itelligēdo sz iustuz. i. hec iustitia ut denoiat illud sbm est maior alia. ¶ Ad pmū argumētū de motu rn̄deo qz iter duo supposita eiusdē spēi pōt eē motʾ per se nō inquātū eiusdē spēi sed iquātū aliquo mō opposita & hec oppō in pposito nō est per relationes tm̄: qz motʾ nō est per se ad relationem sm
Arz. 5° phisi. sed est per aliquos gradus absolutos in t.c.10
hoc & in illo qui sunt de gñe qlitatis: qui opponunt inquātū vnus hēt rōnē mediȷ respectu alteriʾ: nec tn̄ ista relatio mediȷ est cā motus. sicut nec relatio minus: sed illud qd subest sicut fuscū est extremū motus nō fuscū inquātū mediū. ¶ Sed ꝯtra inquātū extremū a quo opponit termino ad quē & nō opponit nisi aliq relatione. Rn̄deo pma ppo est uera put inquātuz corrn̄det scdo mō per se: nō pmo. ¶ Ad 4m & 5m de relationibʾ patet. ¶ 4m etiā argumētū pōt fieri de tertia ppietate qlitatis eodē mō sicut hic. vn̄ ꝯcedēdū est tm̄ φ magis refert ad minʾ loquēdo de istis formis: nō de illis que subsunt. ergo forme sm qs dicunt magis & minus sūt relationes: uerū est sm qs per se pmo modo nō secūdo ¶ Silr ad 5m iste relationes maioritas itēsionis & minoritas remissionis que sunt ppria qlitatis opponuntur spē sed nō fundamēta sicut silr & dissilr fundant in eadē qlitate spē. ¶ Cōfirmat totū hoc: qz tota pfectio

absoluta in magis albo. s. qcunqz gradus albedinis in ipso pōt remanere destructo respectu magis: posito q nō sit aliud minus ad qd posset dici: sicut tota albedo est in sbo que pus fuit: lz nulli dicat silis sm eā sicut pus dicebat. vñ ista pprietas debet itelligi ineē qualitati sm aptitudinē. ¶ Sed de qnto argumēto nunqd albius est in gñe relationis: videt q nō: qz tūc albi⁹ non significaret idē q albū. Itē magis videt esse modus significādi in albiore. ¶ Itē qd terminaret motū per se in eadē spē a minori in magis. ¶ Cōtra aliqd est albi⁹ cū pus nō fuit per solā mutationē in alio ergo dicit relationē tm. ¶ Itē magis albū dicit formalr relationē tm fundatā in hoc ergo albi⁹. ¶ Rūdeo significat eēntiā sub tali gradu qlitatis. vñ est. q. spēs albi qd est indifferēs ad oēm gradū. relo est pa. hui⁹ nec est de significato nec forte de mō significādi nois si tm gradus ponit de significato: tūc relatio pōt cōseq eē modi significandi: quere rūsionem ad argumenta.

¶ Similia autem ⁊ dissimilia sm solas dicunt qualitates ⁊c. capitulo eodem.

d E tertia pprietate qlitatis que est q sm eā dicit aliqd sile uel dissile. ¶ Notādū q sile dissile lz sint ppria gñi qlitatis sunt tm ut spēs in gñe relationis. hoc est ut denoiatiue dicta a spēb⁹ relationis: qz silitudo est per se relo ⁊ sile per se relatiuū: sic itelligēdū ē de ppriis aliorū generū que nō sunt in illo gñe ut spēs. ¶ Cōsilr sūt itelligēda sm aptitudinē. lz enim aliqd sm aliquā qlitatē quā hēt nō dicat sile si nihil aliud eandē qlitatem hēat nō eo minus euenit hec pprietas illi qlitati: qz sz illā qualitatē aliqd natū est dici simile alteri.

¶ Recipit autē facere ⁊ pati contrarietatē ⁊ magis ⁊ min⁹. ca. de facere ⁊ pati ⁊c.

n Otandum q recipe ɔtraria ⁊ magis ⁊ min⁹ nō isūt actioni ⁊ passioni nisi rōne terminor ad quos cū tā actio qz passio spēm accipiat a termino ad quez sm q habet in 5° phisi. ab eo ēt accipiet ɔrietatē: ⁊ silr ma
t.c.4. ⁊ ide. gis ⁊ min⁹. ¶ Notādū q de istis duob⁹ ⁊ de aliis qtuor subsequētib⁹ breuiter ptrāsit Arz. uel qz spēs eoruz in qs eēnt diuidēda sz q sunt gña nō sūt note nec passiones eor que isūt eis sm q ɔsideranr a rōne. De his aūt passionib⁹ que isūt eis sm eē nāle eor plenı⁹ determinat in libris nālib⁹ ⁊ metaphisice de actione ⁊ passione in 3° phisicor. ⁊ in de gñatione. de qñ ⁊ ubi in 4°
t.c.8. ⁊ ide. phisicor. in hoc q determinat ibi de loco ⁊ tpe: inotescūt eni pprietates ubi ⁊ qñ per pprietates loci ⁊ tpis de positione ⁊ hītu aliquātulū 5° meta. ⁊ ita determiatio hic hita de istis sufficiēs est qztū ad logicū ⁊c.

¶ Quotiēs autem opponi solet: dicendū est ⁊c. capitulo de oppositis.

c Irca istud querit pmo an oppō sit accidēs reale uel itētionale: q reale videt qz metaphisici est tm ɔsiderare ens reale ⁊ accñtia realia entis: accñtia eni entis ut considerant a rōne ptinēt ad cōsiderationē logici. sed metaphisic⁹ cō
t.ñ hñ te.cō. siderat oppositionē ut patet. 5. meta. igit oppositio est passio realis. ¶ Itē oppositio est spēs diie ⁊ diia diuersitatis: ⁊ diuersitas est passio realis: ergo oppositio: qz gen⁹ nō est uerius ens suis spēb⁹. ¶ Itez oppositio eēt nō exñte itellectu igit nō est accñs itētionale. añcedēs patet iductiue eēt eni mutua actio iter calidū ⁊ fridū ⁊ mot⁹ iter illa non exñte itellectu: igit ⁊ cōtrarietas. ¶ Silr eēt aliqs pr ⁊ aliqs fili⁹ nō exñte itellctu qz genuisse ⁊ genitū eē nō depēdēt ab itellectu igit ⁊ relatiue opposita. ¶ Silr eēt carētia hitus in apto nato hēre hitū igit ⁊ puatiue opposita. ¶ Silr ⁊ cōtradictio qz illa sequit ad quācunqz oppositionē igit illa pōt eē sine itellectu quacūqz alia sic manēte. ¶ Ad oppositū accñs nō hēt uerius eē q suū sbm sed oppōnes fundatur in itentionibus ut in sbo igit nō sunt realia sed tm itētionalia. minor patet iductiue. Referūtur eni spēs ⁊ gen⁹ ad iuicē. ɔdicūt gen⁹ ⁊ nō gen⁹ ⁊ sic de aliis oppositis. ¶ Itē in solis accñtib⁹ itētionalib⁹ possibile ē aliqd pdicari de seipso denoiatiue: sz hoc possibile est in oppōnib⁹ igit ⁊c. pbatio maio. pdicatio denoiatia de aliquo est pdicatio accñtis de sbo: sed nullū accñs nisi itētionale pōt eē in aliquo sui ut in sbo. pbatio minoris ois diuisio est iter opposita sed oppositio diuiditur in ɔtrarietatē oppōnē puatiuā ⁊ huiusmodi. igit hec opponunt ergo ⁊ oppōnes opponunt. ¶ Item nihil reale ienit in oib⁹ gñalissimis sed oppō ⁊ eius species ieniunt in oi gñe igit ⁊c. minor patet qz ɔdictio sm eādē rōnē ienit inter hoiem ⁊ nō hoiem ⁊ iter albū ⁊ nō albū: qz sm hāc rōnē: cuius nō est mediū sz se.
¶ Cōsilr videt de ɔtrarietate que in diuersis gñib⁹ re- s.p⁹ of
perit sm hāc rōnē maxima distātia formaruz que nate t.5.
sunt fieri mutuo circa idem. x.m^cc

¶ Dicitur autem alterum alteri opponi q- t.c.13
druplicier: aut ut ad aliquid: aut ut cōtra- ⁊ ide.
ria: aut ut puatio ⁊ habitus: aut ut affirmatio ⁊ negatio. capitulo eodem.

i Uxta hoc querit utrū diuisio oppōnis in hec qtuor. s. relatiuā oppōnem ɔtrariā ɔtradictoriā puatiuā sit ɔueniens: videt q nō qz ois diuiso est per opposita per Boe^m lib° diuisionū hec nō: igit ⁊c. pbatio minoris qz hec diuisio est inter oppōnes ⁊ nulla oppō opponit. pbatio qz si sic igit opponit per aliā oppōnē ⁊ pari rōne illa posset eē disa ɔtra aliā oppōnē ⁊ sic erit pcedē in infinitū in oppōnib⁹. igit diuisio est insufficiēs cū nō fiat in illas oēs oppōnes. ¶ Itē ubi vnū videt sequi ad aliud diuisio est insufficiēs sed ɔtradictoria sequunt ad oia alia opposita igit ⁊c. minor patet qz oia alia opposita includūt ɔtradictorie opposita. ¶ Itē relatiue opposita dicunt de eodē igit nō sunt opposita. añs patet qz sicut arguit caplo de qztitate. hoc est magnū ad hoc ⁊ hoc est puū ad hoc igit hoc est magnū ⁊ puū igit si ille modus arguēdi ualeat pñt duo relatiue opposita iferri absolute ex seipsis positis in compatiōe ad diūsa. itelligit eni Arz. per magnū ⁊ puū relatiue opposita ut ibi patet. Itē puatiue opposita dicunt de eodē igit nō sūt
opposita. pbatio añtis qz per Arz. in 2° topi. in puati c.22.
ue oppositis tenet ɔñtia in seipso: igit si ad visū sequit sensus ad cecitatē sequit isensibilitas. sed sequit visus igit sensus igit ois vidēs est sentiēs: qz ab abstractis tenet ɔñtia per se ad ɔcreta: qz sequit si surditas est isensibilitas igit surdus est isensibilis: igit si idē sit videns ⁊ surdus idē erit sensibilis ⁊ isensibilis. ⁊ puatiue opposita de eodē. hoc idez patet in alio exēplo: qz sequit iste est silis huic igit est silis ⁊ dissilis illi igit est dissilis. patet ɔñtia: qz relatiuū positū respectu cuiuscūqz ifert secūdm simplr: qz nullus termin⁹ distrahit a rōne relatiui simplr. ¶ Itē ɔtraria dicunt de eodē igit nō sūt opposita. añs patet. Tū qz in medio dicto per pticipationez est nā utriusqz extremi alr non differret a medio dicto per abnegationē. etiā alr nō eēt motus ab utroqz extremo in mediū: sic mediū dictū per pticipationē denoiatur ab utroqz extremo. Tū qz scutū cui⁹ medietas est alba: ⁊ medietas nigra est coloratū igit albū ul nigrū ul mediū. ɔñtia pz per Arz. 2° topi. qcqd est in gñe uel denominatur a genere necesse est eē in aliq spe uel denominari ab aliqua. nō est medium ut manifestum est. si albū pari rōne nigrum igit cōtraria dicunt de eodē.

¶ Ad primã ꝓbationē diceret̄ ꝙ natura extremoꝝ imꝑfecte est in medio ⁊ ideo mediū a neutro extremo denoiat̄. ¶ Cõtra utrūqʒ extremū est aliqua forma ergo simplex per auctorē sex pncipioꝝ in principio. simplex ubi est ƀm se totū est. ergo si utrūqʒ extremum ƀm aliqd sui est in medio ƀʒ se totū erit in medio. ¶ Dicit̄ ad scḋam ꝓbationē ꝙ scutū nō est coloratū sed colorata. ¶ Cõtra igit̄ est hoc coloratuʒ ⁊ illud qꝛ per Priscianum plurale nō est nisi singulare geminatū. sed ꝯsequēs est falsuʒ qꝛ tunc esset multiplicatio subi ⁊ accn̄tis. ¶ Item ꝯtradictoria opposita dicunt̄ de eodē igitur nō sunt opposita. ꝓbatio aūtis qꝛ ꝯdictorie opposita sequunt̄ ad quecūqʒ alia sed oīa alia dicunt̄ de eodem sicut ostēsuʒ est igit̄ cōtradictoria. ¶ Item si oppositio ꝯueniēter diuidat̄ igit̄ est oppō subm diuisiōis ⁊ ꝑter hoc diuisio est subm oppōnis: qꝛ diuisio opponit̄ alicui ut indiuisioni uel collectioni. igit̄ ideʒ respectu eiusdē est subm ⁊ accn̄s qḋ est icōueniēs. ergo ⁊c̄. ¶ Ad oppositū est Ar. ⁊ Boe. in cōmēto. Silr̄ Ar. in libris topicoꝝ. quotiēs eni docet ꝯsiderare de oppositis docet inspicere tm̄ ad hec.

Ad primam qōnem pōt dici ꝙ oppō equoca est qꝛ i vno sensu sūpta dicitur vniuoce de ꝯrietate ⁊ oppōne relatiua: in alio sensu dicit̄ vniuoce de ꝯdictione ⁊ ꝓuatiua oppōne. ꝓmo mō ens ⁊ spēs in gn̄e relationis. si aūt iueniat̄ in alijs gn̄ibus hoc nō est ut spēs sed ut passio. scḋo mō est intētio qꝛ ⁊ alterū extremū eius est tm̄ ens ƀm ꝯsiderationē rōnis. ¶ Ad pm argm dicēdū ꝙ metaꝰ distinguit multa multiplicia in qnto. non qꝛ ƀm oēs sensus sunt entia uel passio realis entis sed ƀm aliquos alios sensus forte ponit ut excludat a ꝓposito: ita ⁊ de oppōne cuius vna spēs est ens ⁊ spēs relōnis ⁊ aliꝰ sensus adiungit̄ ut a ꝓposito forte excludat̄. ¶ Ad aliō dico ꝙ oppō in vno sensu ꝓut. s. dr̄ de ꝯrietate ⁊ oppōne relatiua est spēs differētie. nō aūt ꝓut dicit̄ de ꝯdictione ⁊ priuatiua oppōne qꝛ ens ⁊ nō ens ꝯdicunt ⁊ tamē nō differunt nec sunt diuersa: qꝛ diuersitas est dr̄ia entis ⁊ dr̄ia silr̄. ¶ Ad 3m ꝯcedēdū ꝙ ꝯrietas ⁊ relatiua oppositio eēnt itellectu nō exn̄te nō aūt ꝓuatiua oppositio nec ꝯdictio: qꝛ alteꝝ extremū i illis oppōnibꝰ ꝓuta negatio ⁊ ꝓuatio ƀm ꝙ est extremū relōnis est tm̄ ens ƀm rōnē qḋ de negatōe patet. qꝛ lʒ illa dicat̄ de aliquo ente ut nō hō dr̄ de asino tn̄ ƀm rōnē qua ꝯdicit hoi nō est ens nisi rōnis. per hoc patet ꝙ lʒ ꝯria maneant nō exn̄te itellectu nō opʒ ꝯdictoria manē ƀm ꝙ sunt ꝯdictoria. qꝛ negatio albi ꝓut ꝯdicit albo nō est in nigro qꝛ ut ꝯdic̄ est dicibil' de ente: ⁊ de nō ente. ¶ Si dicat̄ ꝙ ad nigruʒ saltē sequat̄ negatio albi ut ꝯdicit albo. ⁊ ita ꝯdictoria sunt si ꝯria sunt. Dico ꝙ nō exn̄te intellectu non est ꝯn̄tia. Silr̄ ꝓuatio lʒ sit negatio habitus in sbo tn̄ tātūmodo opponit̄ habitui rōne negatiōis ⁊ illa nō est ens nisi tn̄ ƀm rōnē. ¶ Ad argūnta in oppositū. ad ꝓmū dico ꝙ ꝯrietas ⁊ relatiua oppositio sumpta in illo sensu in quo sunt spēs oppōnis nō sūt in sbiectis intētionalibꝰ lʒ forte ꝯrietas ƀm aliū sensuʒ ꝓut dr̄ eē in ꝓpōnibus ƀm qualitatē ⁊ qn̄titatē earū sit intētionale ⁊ in sbo itētionali ut in ꝓpōne. alia aūt duo ut ꝯdictio ⁊ ꝓuatiua oppositio pn̄t eē in sbis intētionalibus. ¶ Ad 2m dico ꝙ maior pōt negari qꝛ etiā in accn̄tibꝰ realibꝰ cōparatis videt̄ aliqd ꝓdicari de seipso denoiatiue cuiusmodi sunt oppōnes. Cōtra iposibile est in rebus aliqd eē in eadē specie ut in sbo ⁊ ꝓdicatio denoiatiua est ꝓꝑe de subiecto. ¶ Uel pōt dici ꝙ cū dicit̄ oppōnes opponunt̄ illud qḋ denoiat oppōnes non est oppositio realis sed intētionalis. ⁊ ita nō idē denoiat se. ¶ Cōtra ꝯrietas ⁊ relatiua oppositio diuidūt oppōnē ut genus ergo sunt spēs opposite igit̄ oppositio earū est aliqꝛ realis qꝛ ⁊ utrūqʒ extremuʒ est ens. Et ideo dicēdū ut dr̄ ad ꝓmum argm. q. sequētis pn̄t vniuoce inueniri in omni genere ⁊ silr̄ ꝯtrarietas ⁊ relatiua oppositio forte ut passiones non ut species.

Ad secundam questionē dicēdum ꝙ diuisio oppositiōis in illa quatuor est cōueniens qꝛ oppositio realis est eoꝝ que sunt in eodē genere. aut igitur vnuʒ illoꝝ depēdet ad aliud ⁊ sic est oppositio relatiua: aut non: ⁊ sic est oppositio cōtraria. ¶ Oppositio habēs alterū extremuʒ nō ens qḋ dicit̄ de oppositione priuatiua ⁊ cōtradictoria aut habet extremū nō ens qḋ nulluʒ subiectū sibi determinat: ⁊ sic est cōtradictio. aut qḋ determinat sibi aliqḋ subiectū. ⁊ sic est priuatiua oppositio. ⁊ sic patet sufficiētia. ¶ Ad primū argumentū pōt dici ꝙ nō ois diuisio est inter opposita ꝓprie loquēdo qꝛ non diuisio generis in spēs ut in genere subaltatle. ⁊ ita ꝯtraria ⁊ relatiua diuidūt oppōnem ut spēs: ⁊ alia duo lʒ in alio sensu oppōnem ut spēs: ⁊ spēs diuidētes non oportet nisi eē ꝯtrarias trāsumptiue que ꝯtrarietas nō est oppositio ut hic loqmur sed forte intētio cōis oibus dispersis. diuidentia aūt multiplex nullo modo ꝓprie oportet opponi ⁊ ita nec ꝯtrarietatē cōtradictioni. ¶ Uel aliter hoc nō ualet ad ꝓpositū: qꝛ nulla oppositio hꝛ pōt denoiare hec oia diuidētia: nec aliqua seipsam in cōparatione ad aliā in hac diuisione: licet oia dicātur dispata ⁊ ita ꝯtraria trāsumptiue. ¶ Intelligēduʒ tn̄ ꝙ diuisio oppositiōis in hec absolute est diuisio uocis in sigt̄iōes. sed oppositio sumpta in vno sensu diuidit̄ in ꝯrietatē ⁊ relatiuā oppōneʒ ut genus in spēs in alio sensu sumpta. silr̄ est gn̄ale ꝓpterea diuidētia ipsam in utroqʒ sensu sunt opposita. ut ꝯrietas ⁊ relatiua oppō sunt forte ꝯria loquēdo de ꝯrietate trāsumptiue sūpta que est dr̄ia ƀm spēm sed non opʒ diuidētia in vno sensu opponi diuidētibus oppōnem in alio sensu. ¶ Ad aliud dico ꝙ diuisio oppōnis est in istas intētiones ut vnū mēbrū illoꝝ nō sequit̄ ad aliud qꝛ non sequit hec sunt ꝯria igit̄ sūt ꝯdictoria sed ꝯn̄tia est iter illa que sb sunt ut sequit̄ albū ⁊ nigruʒ igit̄ albū ⁊ nō albū ⁊ in illa nō est diuisio nisi per accn̄s. ¶ Cōtra hoc loquēdo de intētionibꝰ oia sunt relatiue opposita: qꝛ ꝯdictoriū dr̄ ꝯtradictorio ꝯdictoriū ⁊ ꝯtrariū ꝯrio ꝯtrariū ⁊ sic de alijs. ¶ Rn̄deo ꝯtradictoriū est relatiuū per accn̄s sicut hō est albus. ꝯtradictio aūt nō est relatiua oppositio. diuisio aūt sic oppōnis in abstracto uel in ꝯcreto sūpto eētialr̄ nō sumit̄ pro oi illo qḋ pōt denoiare: qꝛ tūc quale nō diuideret̄ in denoiatiua spērum suaꝝ: cū illa possint de eodē ꝓdicari ⁊ de se mutuo lʒ per accn̄s. ¶ Ad aliō dico ꝙ relatiua nō sūt relatiue opposita nisi in cōparatiōe ad idē ⁊ sic nō pn̄t iferri ex seipsis positis in cōparatiōe ad diuersos terminos lʒ relatiua absolute possint iferri qualr̄ aūt rō Ar. ualeat de maḡ ⁊ de puo dcm̄ est supra. Cōtra hoc Ar. in pnꝰ huiꝰ capli ubi dat dr̄iā inter ꝯria ⁊ relatie opposita: dicit ꝙ in relatiue oppositis vnuʒ ƀm se dr̄ ad aliud ⁊ non in ꝯrijs ⁊ idē dicit assignādo dr̄iaʒ inter relatiuā oppōnē ⁊ ꝯriam: ⁊ duo relatiua sūpta in cōpatione ad idē ut pr̄ huius ⁊ filiꝰ huiꝰ nō dicunt̄ ad iuicē sed ipa absolute sūpta: igit̄ itelligit relatiue opposita eē relatiua absolute. ¶ Ad hꝫ pōt dici ꝙ i relatie oppositis sūt duo oppō ⁊ rl'o supaddita. rōne oppositis opʒ sic opposita accipi i cōparatiōe ad idē qꝛ hꝫ est gn̄ale oibꝰ oppositis sumi in cōpatiōe ad idē. rōne dr̄ie supaddite oppōni que est relatio opʒ illa ƀʒ que est oppō referri ad iuicē. ¶ Dictū igit̄ Ar. est itelligēdū de ipsis formis iter qs est oppō qꝛ ille referunt̄ ad iuicē: qꝛ i hoc differūt forme hic opposite a formis oppositis in alijs gn̄ibꝰ oppōnis in oibus tn̄ opʒ opposita referri ad idē. ⁊ iō Ar. qn̄ debuit distinguere hanc oppōnem ab alijs: non posuit illam conditionem in qua hec conuenit cuʒ alijs in ratione

oppõnis in gñali:sed illã in qua hec distiguit ab aliis.
¶ Ad aliud pót dici q in puatiue oppositis nõ tenet
ñtia in seipo nisi in cõpatione ad sbm pximũ.vbi gra
si sequat hõ est vidẽs ergo hõ est sentiẽs:nõ seqt eodez
ordie in puatiue oppositis: hõ est cecus igit homo est
isensibilis.qz si sic cũ ulteri⁹ sequat igit hõ est nõ sensi
bilis ab affirmatiua de pdicato puato ad affirmatiuaz
c.j. z de pdicato ifinito.per Ar. z Boe⁹ in 2° piermenias.
inde z per Ar. in p° poz.z ulteri⁹ seqt est nõ sensibilis igit
c.ult. nõ est sensibilis per ipos ubi pus:sequeretur a p° ad ul
timũ est cecus igit nõ est sensibilis.ubi manifeste est fal
lacia ñtis.Pót tñ dictũ Ar.in 2° topicoz intelligi
de sbo pximo hitus iferioris z sue puatiõis ut forte si
sequat oculus est vidẽs igit oculus est sentiẽs:silr seqt
oculus est cecus uel hõ cecus fm oculũ igit oculus:ul
hõ fm oculũ est isensibilis.Rõ dz est qz puatio est ne
gatio hitus in apto nato:ad negõnez aũt hit⁹ iferioris
absolute ul in sbo remoto nõ seqt negatio hitus supio
ris absolute ul in sbo remoto:sed est fallacia ñtis a p
põne hñte plures cãs ueritatis ad vnã tñ ad negõnem
hitus iferioris in sbo pximo illi⁹ hit⁹ seqt negatio ha
bit⁹ supioris in eodẽ sbo qz in illo subo nõ est hitus su
perior nat⁹ hẽri nisi qz hitus iferior.nec mirũ est respe
ctu alicui⁹ sbi puatiuũ hitus iferioris iferre puatiuuz
hitus supioris:respectu alteri⁹ nõ:qz ñtia nõ est iter
incõplexa sed iter ppões.Tũ qz ois illatio ptinet ad
tertiã opatione itellect⁹:sic igit scda opatio itellectus
que est cõpõ z diuisio supponit pmã que est idiuisibili
uz itelligẽtia:z nõ est cõpõ nisi in talib⁹: ita tertia opõ
psupponit scdam:ita q in illa non erit aliq illatio nisi
in cõpositis ul diuisis.Tuz qz ois ñtia est reducibilis
in sillm.nihil aũt est añs uel ñs in sillo nisi ppõ. igit
nihil est extremũ ñtie nisi tale.¶ Ad exẽplũ de puati
ue oppositis:si cõcedat hec ñtia:est dissimilis illi igit
est dissimilis.qd videt pp relõnis rõne in dissimili.Di
cẽdũ est tũc q dissimile absolute sumptuz nõ opponit
sili absolute puatiue:sed opz utrũqz sumi fz idẽ ad idẽ
ut silis z dissimilis eidẽ ut in albedie z sic non pñt ista
duo dici de eodẽ.Uel alr negãda est ista ñtia est dissi
milis illi igit est dissimilis.qz ad ñs seqt igit non est
silis qd nõ seqt ad añs.tũc ad ppõnem illã relatiuũ re
spectu cuiuscũqz termini ifert seipm absolute. ocedat
qtũ est ex rõne relõnis:sed pót phiberi rõne negõnis
qñ in eodẽ ñiugit negatio cũ relõne.sic est in relatiuis
puatiuis cuiusmodi est dissimilis. ¶ Ad aliũ dici pót
t.c.22 sicut Ar.in.x.metaphi.caplo de mediis:ubi pbat pn
z ide cipalr q mediũ cõponit ex ñriis:qz mediuz est magis
vni⁹ extremi z minus alteri⁹:qz mediũ dictũ per ptici
patione pticipat utrũqz extremũ impfecte z vtualiter
neutruz tñ simplr z iõ denoiat a neutro simplr. ¶ Ad
pm in cõtrariũ dico sicut est cõpõ eẽntialis ex mã z for
ma:cõpõ quãtitatiua que est ex ptib⁹ itegralib⁹:z com
positio fm gradus pfectionis:ita per oppositũ est sim
plicitas z simplicitate opposita pmis duob⁹ modis cõ
põnis est forma simplex.sed non ois forma est simplex
simplicitate 3° mõ qz in aliqua eadẽ forma sunt diuer
si gradus pfectionis z vtutis que cõpõ non repugnat
simplicitati eẽntie forme.¶ Ad scdam pbõnẽ de con
trariis:si ocedat scutũ h⁹i eẽ coloratũ:pót dici q nõ se
quit igit est albũ uel nigrũ:qz in illa õsideratione que
accipit dicit Ar.q quicqd denoiatiue dz a gñe ul ha
bet genus opz denoiatiue dici a specie uel hñe spẽm: z
per hoc inuit duplicẽ modũ denoiandi in accñtibus.
vnũ fm eẽ:aliũ fm iesse.quẽ duplicẽ modũ tetigit in
principio scdi.q igit genus denoiat aliqua spẽs deno
minabit uel fm eẽ uel fm iesse z ita est uere ocedẽdum
q scuto inest albedo ul nigredo uel color medius:sed
5.to⁹. nõ sequit ergo scutũ est albũ.qz in accñtibus nõ tenet
c.2. ab iesse ad eẽ fm Ar.in pncipio scdi.¶ Aliter pót di
ci q scutũ nõ est coloratũ.qz uerum est dicere q nullo
colore est coloratũ:qz illi⁹ ul'is quelibet singularis est
uera qz opposita quelibet est falsa.nec tñ est ocedẽduz
q sit colorata qz forte sicut coloratũ dicit vnitatez in
forma z in sbo:ita colorata dicit pluralitatẽ in utroqz
z neqz est vnitas in utroqz neqz pluralitas in utroqz fz
vnitas in subo:pluralitas in accñte.¶ Ad aliud dico
q nõ est incõueniẽs duoz accñtiũ itẽtionaliuz utrũqz
eẽ in utroqz ut in subo qz qõlibet itẽtionale pter hoc
q est modus itelligẽdi alterius est intelligibile per se.
qñ est modus itelligẽdi habet rõnẽ accñtis:qñ est itel
ligibile est qd z pót itelligi sub aliquo qd est modus in
telligẽdi ei⁹:cui⁹ tñ pus fuit modis intelligendi. z ita
pót respectu eiusdẽ esse intellectũ z modus itelligẽdi.
z hec est causa qre in accñtibus itẽtionalib⁹ pót idem
pdicari de se denoiatiue qz idem pót esse intellectuz z
modus intelligẽdi sb exnea rõne sumptũ z ita sub ex
neis rõnibus pót significari in cõcreto z in abstracto.
Sic patet q hec diuisio tñ est oppõnis que est in incõ
plexis:qz vno mõ intẽdit Ar.de oppõne in libro pier
menias ut distinguit oppõnẽ in enũciationib⁹.Patet
etiã cuius diuisio sit:qz primo est equiuoci in equiuo
cata. secundo vniuoci in utroqz sensu in vniuocata.
¶ Notãdũ q ɔtrarioz quedã sunt imediata quoz alte
rum necesse est inesse oi susceptibili: alia sunt mediata
qrũ nõ necesse est altez ineẽ.¶ Et mediatoz qdã hñt
media per pticipationẽ que media aliqd hñt utriusqz
extremi:quedã hñt tñ media per abnegõnez.¶ Me
diatoz etiã quedã hñt plura media:quedã tñ vnum:
z quedã media noiata quedã inoiata.Pro scda diui
sione tñ intelligẽdũ q nulla dicunt ɔtraria mediata p
prie nisi que hñt mediũ per pticipationẽ:mediũ enim
per abnegationẽ inuenit in oibus pterqz in cõtrariis:
sed forte in aliqbus ñriis mediatis mediuz non noiat
nisi per abnegationem extremoz ut in bono z malo z
ñsilib⁹.Tertie diuisiõis z quarte cã assignat in.x.me t.c.17
taphi.caplo.qñ aũt vnũ vni ñriuz zc.que est q aliqñ z ide
negões ñrioz cadunt sup aliqd vnuz determinatum
eiusdẽ gñis cuz extremis z tunc pót eẽ vnũ mediũ no
minatũ sicut negatio maioris uel minoris determina
te cadit sup hñs eandẽ quãtitatẽ z ideo illoz est vnuz
mediũ noiatũ qd est equale.qñ aũt negões ñriorum
nõ cadũt sup aliqd vnũ susceptiuuz:tunc nõ est vnum
medium sed uel oino remanet inoiatum uel plura me
dia nominata qñ negatio extremorũ cadit super plu
res formas eiusdem generis.

Additio.

¶ Quecũqz vo cõtrarioz sunt talia ut in quibus nata sunt fieri:uel de qbus pdicã tur:necessariũ sit alteruz eoz inesse:nihil medium eoz est.capitulo eodem.

Q Ueritur Utrũ aliqua sint cõtraria imediata.Qd nõ videt qz
si aliqua essent talia igit eoz nõ esset medium
fm se.igit essent ɔtradictoria.pbatio pme ñsequentie
qz si eoz esset mediuz fm se essent mediata. pbatio se
cunde ñtie qz ɔtradictoria sic diffiniunt ab Arist.in
primo posterioz.Contradictio est oppõ cuius non est T.5.
medium fm se.igit que hñt hanc diffinitionẽ sunt cõ
tradictoria.¶ Item fm Aristo.in littera ɔtrarioz im
mediatoz necessario vnum inest susceptibili. sed nul
la sunt talia.igit zc. pbatio minoris qz de quibuscũqz
cõtrariis oppositis ubi alterũ nõ inest a natura argu
tur sic non necessario est hoc inesse susceptibili nec ne
cesse est illud.igit neutrũ necesse est inesse.ambe singu
lares sunt uere igit z ul'is.qz illa ul'is sufficienter indu
citur per duas singulares.igit eius contradictoria est
falsa:alteruz necesse est inesse zc. ¶ Itẽ inter cõtraria

imediata si que sunt pōt eē mot⁹ sed mobile dū est in motu sb neutro termioꝝ est ergo possibile est sbm esse sb neutro ꝯrioꝝ imediatoꝝ. ꝓbatio scđe ꝓpōnis. Tū

t.c.7 per Arz. 6° phisicoꝝ. mobile dum est in motu ptim est

z.87 in termio a quo ptim in termino ad quē. Tum quia si mobile eēt in termio a quo simplr nō moueret qꝛ tūc icipet mot⁹. si eēt simplr in termio ad quē nō eēt motus qꝛ tūc termiaret motus. ¶ Itē si possibile eēt fieri mutationē iter cōtraria imediata ut manifestū est mutet sortes a sanitate in egritudinē: cū durātiōis sanitatis in sorte sit aliqs termin⁹: sit ille ultimus terminus a. ꝛ primus termin⁹ initialis egritudis. b. aut igit. b. ꝛ a. sunt vnū istans ꝛ tūc idē in vno istāti eē sb duobus ꝯrijs. aut sunt duo istātia igit iter illa est tēpus mediū in quo nō est sanus nec eger igit illa sunt ꝯria mediata ꝛ sic de qbuscūqꝫ alijs. ¶ Ad oppositum est Arz.

Ad qōnem dicēdū ꝙ aliq̄ sunt maxie distantia in eodē gńe quoꝝ alteruz necesse est ieē susceptibili ergo aliq̄ sūt ꝯria imediata. ꝯñtia tenet per locū a diffōne: qꝛ qō si est nō scitur demō-

T.j.ꝛ stratiue nisi per qd est per Arz. in 2° poste⁰ꝝ. ¶ Ad pᵐ

2. ꝛ id argᵐ dico ꝙ illud nō est mediū ſm se: pōt itelligi dupr uel ꝙ sit negatio modi simplr. uel modus negōnis. pᵒ mō ꝯuenit ꝯrijs imediatis. 2° mō ꝯuenit ꝯdictorijs. ꝛ ponit in diffōne eoruꝫ qꝛ sola ꝯdictoria nullo mō hñt mediū qꝛ ſm se inest ei nō hīe mediū. oib⁹ aūt alijs oppositis aliq̄ mō ꝯuenit hīe mediū. ¶ Ad 2ᵐ ꝯcedo hāc ꝓpōnē eē falsam. necesse est alteꝝ ꝯrioꝝ imediatoꝝ in eē susceptibili, put alteꝝ est signū pticulare qꝛ pticularis nunq̄ꝫ est uera nisi singularis sit uera. Pro cōi tñ mō loquēdi intelligēdū ꝙ alteꝝ coiter sumit pro hoc uel illo. ꝛ illud est distiguēdū ſm cōpōnē ꝛ diuisionez: cū sic dr necesse est hoc ul illō ieē sbo in sensu cōpōnis est ꝓpō uera: ꝛ est ꝓpō de disiūcto pdicato. in sensu diuisionis est falsa ꝛ sic sumit qñ li alteruz sumit ut est signū pticulare pmo itelligit Arz. ꝛ est cois itellect⁹ qñ dicimus necesse est alteꝝ ꝯdictorioꝝ eē uerū ꝛ hᵒˡ. ſm tñ ꝙ ptēdit vtus ſmonis est ꝓpō pticularis. ¶ Ad 3ᵐ dico ꝙ toto tpe mot⁹ est sbm sb forma ꝑori ꝛ in ultio termio mot⁹ sb forma posteriori ꝛ ita semp sb altero. ¶ Ad pmā ꝓbōnē dico ꝙ forma accñtalis ſm quam est mot⁹ suscipit magis ꝛ minus ꝛ ſm illū gdū ſm quē est termin⁹ a quo mot⁹ nō manet in motu qꝛ i toto motu remittit magis ꝛ min⁹ sed semp eēntia termini a q̄ manet ꝛ sō itelligēdū est dictuꝫ Arz. sic mobile ꝛc. hoc est terminū a quo pticipat ſm aliquē gdū remissūm ꝛ intātum accedit ad terminuꝫ ad quem. Siliter patet ad aliā ꝓbōnē qꝛ dūꝫ sbm est in termio a quo ſm illuꝫ gradū ſm quē est termin⁹ a quo nō mouet sed forte icipit moueri. Sed qñ sbm est in termio ad quē ſm illuꝫ gradū ſꝫ quē est termin⁹ ad quē: tūc finit mot⁹. ¶ Ad 4ᵐ dico ꝙ ipossibile est accipe ultimū istans sanitatis seu alicui⁹ forme pmanētis in sbo in quo termino illa forma hēat eē: sed ultim⁹ termin⁹ durātiōis forme ꝑcedētis est pm⁹ termin⁹ forme sbsequētis in q̄ termio est

t.c.64 foꝛa sbsequēs ꝛ nō ꝑcedēs ut determiat in 8° phisicoꝝ.

¶ Priuatio vō ꝛ habit⁹ dicit qdē que habēt fieri circa idē aliqd ꝛc. ca. eo.

Notādum ꝙ spālis rō istoꝝ oppositoꝝ nō est fieri circa ideꝫ qꝛ hoc ꝯuenit alijs oppositis: nec est rō eoꝝ fieri circa idē ordie qdā: qꝛ nō ꝯuenit oib⁹ ꝑuatiue oppositis nisi itelligat ſm nāꝫ. s. ꝙ sit aliqd sbm aptū natuꝫ ꝑus nā hīe habitum quaꝫ dicat ꝑuari. ꝛ ita forte est de ꝯrijs: qꝛ in oib⁹ sbm nālr ꝑus ordinat in extremuꝫ pfectius q̄ꝫ impfectius. sed ratio gñalis istoꝝ oppositoꝝ est forma ꝛ carentia forme in sbo apto nato. ꝛ per hoc ꝑncipalr distinguit a ꝯrijs ubi neutrum extremum est sola carētia reliqui sed aliqua forma positiua.

¶ Priuari vō ꝛ habitū habere nō est habitus ꝛ priuatio ꝛc. Cap. eodem.

Notanda est etiā illa ꝯñtia Arz. si ꝑuari ꝛ ꝑuatio idē essent de eodē pdicarent. qꝛ ex hoc sequit vniuersaliter denoiatiuum ꝛ abstractuꝫ non esse idem.

¶ Opposita autem ꝛ hec videntur esse: scilicet priuari ꝛ habitum habere tanq̄ꝫ priuatio ꝛ habitus. Cap. eodem.

Similiter Notanduꝫ est illud dictuꝫ ꝙ eadeꝫ est oppositio in concretis ꝛ in abstractis.

¶ Qm̄ aūt ꝑuatio ꝛ habit⁹ nō sic opponūtur: ut ad aliqd: manifestū est. Cap. eodē.

Notādum Pro dr̄ia 2ᵃ quā assignat Arz. iter ꝑuatiue opposita ꝛ relatiue: ꝙ non oia relatiue opposita dñr reciproce ſm eūdē modū referēdi sed soluꝫ ea que per se mutuo referunt. vñ illa dr̄ia est forte qrudā relatiuoruꝫ ad ꝑuatiue opposita: sed ꝑor dr̄ia est ulior. hoc ualet pro itellectu tertie ꝓpetatis relatiuoꝝ: que est oia relatiua dici ad ꝯuertētiā hoc est mutuo ad iuicē que ꝓprietas in aliqb⁹ relatiuis uera est ſm eādē rōnē referēdi ubi utrūqꝫ extremū est per se relatiuū ad aliō: i alijs nō sic ubi vnū extremū per se referit ad aliud ꝛ illud nō ad ipm nisi per accñs. Uel alr pōt dici q̄ꝫtū ad ꝓpositū ꝙ lꝫ nō oia relatiua dicant reciproce tñ oia relatie opposita dñr reciproce qꝛ illa relatiua ubi nō utrūqꝫ dr ꝑ se ad aliō nō sunt relatiue opposita qꝛ nō sunt ambo in eodē gñe. scibile eni nō est in gñe relōnis nec ut relatiuuꝫ nec ut relatio per se. ꝛ ita de alijs relatiuis ad que alia dñr per se ꝛ nō ecōuerso: ꝛ ſm hoc hec dr̄ia iter relatiue opposita ꝛ priuatiua est generalis.

¶ Qm̄ auteꝫ neqꝫ ut ꝯtraria opponunt ea que ſm priuationē ꝛ habituꝫ dicuntur ex his manifestum est ꝛc. ca. eo.

Notandum ꝙ duplicem assignat Arz. dr̄iā iter ꝯria ꝛ ꝑuatie opposita: vnā sūptā. q. a diuisiōe ꝯrioꝝ. talē: ꝯrioꝝ mediatoꝝ nunq̄ꝫ necesse est alteꝝ ieē susceptibili: sed ꝑuatiue oppositoꝝ semp necesse est alteruꝫ ieē: postq̄ꝫ sbm natū est ea suscipe. ergo ꝑuatiue opposita nō sūt ꝯria mediata. Immediatoꝝ necesse est semp alteꝝ ieē susceptibili: qꝛ semp susceptibile eoꝝ est natū ca suscipe ꝑuatiue. oppositoꝝ nō est necesse alteꝝ iesse qꝛ nō semp sbm natū est ea suscipe. ergo ꝑuatiue opposita nō sunt ꝯria imediata. ¶ Preter hec adiūgit vnū mēbrū ꝙ in utrisqꝫ ꝯrijs accidit aliqñ vnū extremū ineē a natura. qō non accidit in priuatiuis.

Iuxta Hoc pōt queri utrū possibile sit aliquoꝝ ꝯrioꝝ determiate ineē alicui sbo. Qō nō videt qꝛ dicit Arz. in 2°

c.2. topicoꝝ. ꝙ si alicui sbo assignat aliqd pdicatū icē si cōtrariū pdicati nō possit ieē nec ꝓpositū inest igit nulli sbo iest vnū ꝯrioꝝ determiate. ¶ Itē ꝯria nata sunt fieri circa idē. ergo nō iest alicui vnū nisi qō natū est suscipe alteꝝ igit neutrū determiate iest. ¶ Item hoc vꝫ spālr in illis in qb⁹ exēplificat Arz. ignis eni nō vꝫ determiate calidus neqꝫ aq̄ frigida qꝛ oēꝫ gñationē ꝑcedit alteratio: igit gñationem ex igne ꝑcedit alteratio ignis per quā iducunt q̄litates aque sed in tota alternatiōe manet foꝛa ignis. qꝛ per Arz. in. 8. phiᵒꝝ. i tota

t.c.69 trāsmutatiōe māet sbm sb foꝛa ꝑori. ē ignis pōt manē

ꝛ ide ignis ꝛ nō eē cal's ꝛ ita de oib⁹ trāsmutabilib⁹ ſꝫ illas

qualitates quas hñt. qr gñalr ẜm ꝯ̃ria videt̃ posse fieri mutatio. ℭ Ad oppositum est Aristoteles.

Ad qõnem dicẽdũ ꝙ possibile est in aliqb⁹ extremis vnũ ꝯ̃riũ ineẽ a nã alicui sbo qđ ad mĩ⁹ patet de spẽbus ꝯ̃rijs in gñe. ubi est ꝓꝑe ꝯ̃rietas τ que construunt̃ per dĩas. ꝓpas ꝯ̃rias τ utriqȝ determiate iest sua dĩa ita ꝙ nõ est possibile oppositũ ieẽ. Siľr patet in passiõib⁹ ꝙ aliqđ sbȝ ẜm suã nãȝ est pn^m per se alicui⁹ passiõis hñtis ꝯ̃riũ cui⁹ passionis ꝯ̃riũ nõ põt ieẽ cũ ipa passio sequat̃ formã sbiecti. ℭ Ad pᵐ argᵐ dicẽdũ ꝙ ꝯ̃sideratio Arẽ. itelligẽda est ẜm aptitudinẽ nõ ẜm potẽtiã qr si vnũ ꝯ̃rium isit reliquũ aptũ est ieẽ τ nõ tñ opȝ ꝙ possibile sit reliquũ ieẽ. ℭ Ad 2ᵐ dicẽdũ ꝙ illa diffinitio est uera ẜm gñalẽ rõnẽ ꝯ̃rioꝶ: qr ꝗ̃tũ est ex hoc cui iest vnũ ꝯ̃riũ natũ est ei ineẽ reliquũ sed nõ opȝ ꝙ sit idẽ de qbuscũqȝ ꝯ̃rijs cõparatis ad q̃dcũqȝ sbȝ nisi forte loquẽdo de illo sbo ẜȝ gen⁹ qr lȝ sbm aliqđ ẜm suã ꝓpriã rõnẽ determiat sibi ꝯ̃riũ vnũ hoc nõ est ex rõne ꝯ̃rioꝶ nec rõne gñis talis sbi. forte hec scda ꝑticula addit̃ pro spẽb⁹ que determinãt sibi aliq̃s dĩas ꝯ̃rias determiate qđ lȝ forte sit τ a ꝑte spẽꝶ τ dĩaꝶ nõ tñ iest spẽb⁹ per nãm gñis. ℭ Ad 3ᵐ põt ꝯ̃cedi ꝙ q̃litates elemẽtoꝶ: nõ isunt eis a nã neqȝ determiate qr forme sbales eoꝶ pñt manẽ sb oppositis q̃litatib⁹ ut patet in alteratiõe p̄cedẽte corruptionẽ elemẽtoꝶ. in illis tñ exẽplificat Arẽ. qr ẜm cõeȝ cõceptionẽ ille vident̃ ꝯ̃seqi isepabiľr formas elemẽtares. ℭ Uel alr̃ põt dici ꝙ quelibet q̃litas ẜm aliquẽ g̃duȝ determiate iest suo elemẽto τ ẜm illũ nunꝗ̃ amittitur in trãsmutatiõe lȝ ẜm pfectissimũ gradũ possit amitti qr ẜm illũ gradũ nõ ꝯ̃seqt̃ isepabiľr formã elemẽti puta calor pfectissim⁹ formã ignis. Uľ alr̃: ꝙ iste q̃litates ꝯ̃sequunt̃ formã elemẽti puta ignis in suo pfectissimo eẽ q̃le eẽ nõ hẽt i trãsmutatiõe cũ tẽdit ad corruptiõeȝ.

ℭ Ampli⁹ τ in ꝯ̃rijs qdeȝ exñte susceptibili possibile est in alteꝶ fieri mutationẽ nisi alterũ nãliter insit τc̃. capitulo eodem.

Additio.

s Ecundã dĩã ponit Arẽ. iter ꝯ̃ria τ ꝑuatiue opposita inter ꝯ̃ria est mutua trãsmutatio iter ꝑuatiue opposita nõ qr ab hitu põt fieri trãsmutatio i ꝑuatiõnẽ ecõ⁹ nõ.

i Uxta hoc põt queri. ℭ Utꝶ a ꝑuatiõe possit fieri regressio in habitum.

Qđ sic videt̃: qr ẜm Arẽ. ꝑmo phisicoꝶ. ꝑuatio τ forma sunt duo pn^a trãsmutationis ita ꝙ ꝑuatio est termin⁹ a quo τ forma termin⁹ ad quẽ: sed a terinio a quo ad terminum ad quem est trãsmutatio igit̃ τc̃. Jtẽ hoc patet in exẽplo: tenebra eñi opponit̃ luci ꝑuatiue aliogn illumiatio mediȷ eẽt cũ motu τ successiõe. qđ iprobat̃ 2° de aia ꝯ̃ña patet qr vnũ ꝯ̃riũ nõ abȷ̃icitur τ reliquũ nõ acqrit̃ sine motu: sed a tenebra ad lucem possibilis est regressio mãifestũ est igit̃ τc̃. ℭ Jteȝ oiuȝ ꝯ̃rioꝶ alteꝶ icludit ꝑuatiue oppositũ alteri⁹ per Arẽ. x. metaphi. τ hoc nõ obstãte iter ꝯ̃ria est transmutatio igit̃ τ iter ꝑuatie opposita. ℭ Ad oppoᵐ est Arẽ.

T.c.5 τ ide

t.c.15

Ad istud dici põt ꝙ loquẽdo gñalr̃ de ꝑuatie oppositis nõ est ipossibile uľr a ꝑuatiõe eẽ regressuȝ ad hitũ. qr sic loquẽdo ꝑuatio dr̃ eẽ carẽtia forme in sbo qñ aptũ natũ est hr̃e τ a tali ꝑuatione possibile est eẽ regressuȝ ad formã. ℭ Uñ illđ dictũ Arẽ. est ueꝶ de aliq̃ ꝑuatione ꝑticulariter. iõ ꝑma dĩa quã ponit Arẽ. iter ꝯ̃ria τ ꝑuatiue opposita est gñalis ꝗ̃sta scda est ꝑticularis. Ad saluãdũ igit̃ dictũ Arẽ. distiguit̃ ꝑuatio tripľr. vno mõ sic. Quedã est ꝑuatio que est carẽtia forme ad quã nõ ordiat̃ sbm nisi mediante hitu. ℭ Alia ad quã ordiat̃ nõ mediante hitu. ℭ Alio mõ sic. quedã ꝑuatio ꝑuat hitũ ẜm actũ τ ẜm potẽtiã alia ꝑuat tm̃ actũ. Tertio mõ sic ꝑuatio quedã est cui⁹ hitus iest a ꝑncipio inato cuiusmodi est cecitas. qr visus est a pn^o itriseco. ℭ Alia est ꝑuatio cui⁹ hitus iest a pn^o extrinseco ut tenebra in medio. ℭ De ꝑuatione quocũqȝ istoꝶ modoꝶ ꝑmo mõ dicta itelligit Arẽ. 2° mõ nõ. Uľ tñ ꝑma distictio eẽ mĩ⁹ cõpetẽs: qr nulluȝ sbm videt̃ ordiari in ꝑuatiõnẽ mediãte hitu si itelligat̃ sbm ordiari in ꝑuatiõnẽ mediãte hitu sic ꝙ sub m non est natũ recipe ꝑuatiõnẽ nisi ꝑus recipiat hitũ. hoc eñi est manifeste falsuȝ: qr aliqs nõ ꝑus vidẽs põt eẽ cecus uel sic itelligat̃: nisi ꝑus natũ sit recipe hituȝ τ sic distictio nulla qr sic oẽ sbm ordinat̃ in ꝑuatiõnẽ mediante hitu. rõ aũt q̃re Arẽ. itelligit de ꝑmo mẽbro τ non de scdo est manifesta ex ipsis vbis distinctiõis. Quare ãt possit itelligẽ de ꝑmo mẽbro tertie diuisiõis τ nõ de scũdo causa est qr qñ hitus qui est a ꝑncipio itriseco nõ iest tũc in sbo nõ est ꝑncipiũ sufficiẽs illi⁹ hitus: τ cuȝ nã trãsmutabilis semp tẽdat in nõ eẽ nõ est possibile illud ꝑncipiũ recupari in sbo τ ita nec hituȝ illũ iduci. si igit̃ ꝑuatio talis hitus aliqñ insit ipossibile est postea hitũ illũ ieẽ. sed qñ hitus est a ꝑncipio extriseco ut lux in medio a corpe lumioso tũc lȝ ꝑuatio aliqñ isit possibile est tñ ab illo extriseco hituȝ iduci. ℭ Ad argumẽta patet qr arg^a pᵃ ꝓcedũt de ꝑuatiõe vno mõ: τ arg^ta ad oppositũ de ꝑuatiõe alio mõ q̃re sicut dictũ est illa dĩa nõ est gñalis iter ꝑuatiue opposita τ ꝯ̃ria. multa eñi sunt opposita ubi vnũ est tm̃ carẽtia alteri⁹ in aptonato que nõ pñt alr̃ opponi nisi ꝑuatiue τ tñ nõ habẽt hãc ꝓꝑetatẽ: puta lux τ tenebre que si eẽnt ꝯ̃ria nõ posset alteꝶ expelli τ alteꝶ iduci sine motu τ ita non posset mediũ in istãti illumiari. cui⁹ oppositũȝ hẽtur in 2° de aia. Siľr iustitia τ iniustitia scia τ ignorãtia. possibile est eñi iniustũ facẽ aliq̃ opa iustitie: qr iniustitia nõ necessitat ad faciẽdũ iniuste lȝ iclinet τ per frequenter iuste agere põt acquirere habitũ iustitie. igit̃ põt ab iniustitia transmutari ad iustitiam. t.c.70

Aliter põt dici ad qonẽ ꝙ iter ꝯ̃ria mutuo est motus. ꝓꝑe dict⁹ qr utrũqȝ est aliq̃ nã positiua nec põt expelli nisi in tꝑe sed a ꝑuatiõe in hituȝ nunꝗ̃ est mot⁹ rõne ꝑuatiõis qr mã sbiecta ꝑuatiõi tm̃ hẽt carẽtiã forme. τ cũ hoc tñ stat ꝙ sume sit disposita ad suscipiẽdũ formã τ ita nõ opȝ illã moueri ad illã: sed statim p̄sente agẽte recipe illã sine motu. ẜm hoc est dicẽdum ꝙ hec dĩa est uľis inter ꝯ̃ria τ ꝑuatiue opposita. ℭ Ad pᵐ argᵐ põt dici ꝙ a ꝑuatiõe que est ꝑncipiũ in formã nõ est mot⁹ ꝓꝑe dict⁹ nisi qñ ꝑuatio ꝯ̃iũgit̃ ꝯ̃rio. ℭ Ad 2ᵐ patet ex illis exẽplis q̃liter nõ est mot⁹ a ꝑuatione in hituȝ. ℭ Ad 3ᵐ nõ seqt̃ nõ eẽ motum iter ꝯ̃ria qr nõ est inter ꝑuatiue opposita. qr extremũ ignobili⁹ ꝯ̃rietatis nõ tm̃ est ꝑuatio reliqui sed cum hoc est aliq̃ forma positiua τ ideo nõ põt expelli sine motu.

ℭ Quecũqȝ ꝟo tanꝗ̃ affirmatio τ negatio τc̃. capitulo eodem.

h Jc assignat Arẽ. dĩam inter ꝯ̃dictorie opposita τ oia alia qr in oib⁹ alijs nõ opȝ alteꝶ extremuȝ esse ueꝶ alteꝶ falsum in his aũt opȝ: uel qr nullũ alioꝶ necessario uere iest τ aliud false sed in ꝯ̃dictorijs alteruȝ uere iest alteꝶ false. τ sic loqt̃ de ꝯ̃dictorijs incõplexis uel qr nullũ alioꝶ oppositoꝶ est ueꝶ uel falsuȝ qr in cõplexũ τ ꝯ̃dictoria sunt cõplexa. ẜm istũ sensum magis videt̃ itelligẽ ibi. oino aũt eoꝶ que sine cõplexione dicunt̃ nihil neqȝ ueruȝ neqȝ falsuȝ est. τ oia alia que dicta sunt sine cõplxone dicunt̃. alia. i. a ꝯ̃dictorijs. τ tũc itelligẽdũ ꝙ ꝯ̃dictio de qua hic loqt̃ nõ tñ sit in cõplexis ꝗ̃uis hic loquat̃ ꝑncipalr̃ de oppõne incõplexoꝶ: qr ꝯ̃dictio forte vniuoce inuenit̃ in ꝓpõnibus τ in terminis. nõ sic forte in alijs oppõnib⁹ qr ista est magis itẽtionalis. est eñi simpľr itẽtiõale. ℭ Adiũgit postea

Ad p

ꝙ lꝫ ſbo exñte oporteat alteꝝ ꝯrioꝝ imediatoꝝ eē ueꝝ
de illo: nō tñ hoc opꝫ ſbo nō exñte. ſed in ꝯdictorijs ſi-
ue ſbm ſit ſiue nō ſit ſemp alterum eſt uerū de ſbo ⁊ al
terum falſum. qꝛ ſiue ſoꝛ. ſit ſiue nō: ſemper hec eſt uera
ſoꝛ. languet uel ſoꝛ. non languet.

i **Uxta** hoc querit̄ Utrū in negatiua ſbꝫ
ſtet pro ente ⁊ pro nō ente idiffe-
rēter. Qꝺ ſic videt̄ qꝛ iſta ſoꝛ. nō languet non
eēt uera ſorte nō exñte niſi ſbm ſtaret pro non ente: qꝛ
aliter ſenſus eēt ſortes qui eſt nō lāguet ⁊ eius ꝯdicto
ria eſt falſa ſorte nō exñte. ⁊ ſic duo ꝯdictoria eſſent ſil'
falſa. ¶ Dicet̄ ad iſtud ꝙ qñ terminꝰ ſupponit nō ha-
bēs plura ſuppoſita ſicͭ terminꝰ diſcretꝰ poſſibile eſt ta-
le ſubm ſtare pro nō ente ſed hoc nō eſt poſſibile de ter
mino cōmuni. ¶ Contra hoc ponat̄ nullum hominē
eſſe: hec eſt falſa: omnis homo languet.

Ad ſolutionē huiꝰ qōnis opꝫ p̄ſcire qd
ſignificat̄ per terminū ⁊
que ſunt eiꝰ per ſe ſuppoſita. qꝛ ex hoc eēt ꝯcludēdū ꝓ
qbꝰ per ſe ſupponit terminꝰ in orōne. in oī enī ꝓpōne
affirmatiua ſiue negatiua ſupponit pro eius per ſe ſup
poſitis: ⁊ ideo de hoc forte fiet mentio in libro perier-
menias. ubi illa ſunt magis propria.

**¶ Cōtrariū aūt eſt bono quidem ex neceſ-
ſitate malum ⁊c̃. cap. eodem.**

n **Otādum** Qꝫ q̄tuoꝛ ponit Ariſ. ꝓ-
prietates ꝯrioꝝ. Prima
eſt ꝙ ſemp bono ꝯriat̄ malum: ſed malo qñqꝫ
malū: qñqꝫ bonū: que itelligēda eſt nō ſolū de iſtis for
mis bonū ⁊ malum: qꝛ iſta ſola iter ſe ꝯriant̄ ⁊ nunqꝫ
malū malo rōne forme mali: ſed de his que ſubſunt qꝛ
aliqñ illꝺ qꝺ eſt malū ꝯriat̄ ei qꝺ eſt malū. ſicut ⁊ i pro
poſitionibus aliqñ illud qꝺ eſt falſum ꝯriatur ei qꝺ eſt
falſum: qꝛ ambo ꝯtraria poſſunt eſſe ſimul falſa.

**¶ Amplius ꝟo ꝯrioꝝ nō neceſſariū eſt: ſi
alterū eſt ⁊ reliquū eſſe ⁊c̃. ca. eodem.**

s **Ecūda** Eſt vno ꝯrioꝝ exñte non opꝫ
reliquū eē ut oībꝰ exñtibus ſa
nis ſanitas eſt ⁊ nō egritudo. uel ſi forte abſo-
lute ſumpte nō ſint ꝯrie: niſi in cōparatiōe ad idē ſubm
ut ſanū ⁊ egrū circa ſortē cū ipoſſibile ſit ipſa ſil' ineſſe
eidē ſbo: ipoſſibile eſt vno exñte reliquum eē. ꝑm forte
eſt ꝟius qꝛ forte iter ſe ſunt ꝯria. ꝓbatio qꝛ ex ſe maxie
diſtāt in eodem gñe. ¶ Cōtra hāc ꝓpetatē in de celo ⁊
li.2.t. mundo hētur ſi vnū ꝯrioꝝ eſt in nā ⁊ reliquū: igit̄ vno
c.18. exñte opꝫ reliquū eſſe. ¶ Ad hoc pōt dici ꝙ illa ꝓpoſi-
tio nō eſt uera de eē in actu tm̄ ſed de eē in actu uel eſſe
in potētia: ⁊ de ꝯrijs que mutuo ſe expellūt circa idē
ſbm: qꝛ tūc ſi vnū ꝯrium eſt ſbm eius eſt ſi ſbm eius eſt
igit̄ reliquum cōtrarium eſt in potentia: qꝛ illud ſubie
ctum eſt in potentia ad alterum contrarium.

**¶ Palā āt eſt: ꝙ circa idē aut ſp̄e aut gñe
nā hñt fieri ꝯrietates ⁊c̃. capitulo eodem.**

t **Ertia** Proprietas eſt. ꝙ hñt fieri circa
idē ſpē uel gñe: que notāda eſt qꝛ
lꝫ alicui in ſp̄e repugnet vnū ꝯriū ut albedini
ꝯgregatiuū. tñ illa ꝯria hñt fieri circa idē gñe ut circa
colorē qui eſt in diūſis ſpeciebꝰ: qꝛ ſic tñ eſt idē gñe. ⁊
hoc ualet pro eo quod prius dictum eſt qualiter diffi-
nitio ꝯtrariorum ſit intelligenda.

**¶ Neceſſariū eſt oīa ꝯria uel in eodē gene
re eſſe: uel in ꝯrijs generibus: uel ipſa ge-
nera eſſe ⁊c̃. capitulo eodem.**

q **Uarta** Propetas eſt ꝙ ꝯria uel ſunt
in eodē gñe. uel in ꝯrijs gñibꝰ
uel ſunt gña alioꝝ. ⁊ iſtud eſt itelligēdū de gñi
bus ꝓximis. ſemp eni ꝯria ſūt in eodē gñe pro niſi ſint
forte trāſcēdētia. ⁊ tūc equoce ſūt in diuerſis gñibꝰ. ut
forte bonū ⁊ malū ꝓut ſūt trāſcēdētia ſunt hmōi: ꝓut
aūt accipiunt̄ in moribꝰ ſunt gña moꝝ. ¶ Intelligen-
dū tñ ꝙ p̄mo mō ꝓut. ſ. bonū ꝯuertit̄ cū ente nihil dꝛ
ſimpliciter malū nec ſic bonum ⁊ malum ꝯriantur ſed
tm̄modo dꝛ bonū ⁊ malū in cōparatione ad aliud qꝛ
ſ. deficit a perfectione entitatis alterius.

**¶ Prius autē alterum altero dicitur qua
druplicter ⁊c. cap̄. de priori.**

q **Ueritur** Utrū Ariſ. ꝯuenienter aſſi
gnet modos p̄oris. Qꝺ nō
vꝛ: qꝛ multo plures aſſignat in 5° metaᶜᶜ. puta t.c.16
p̄us in loco. p̄us ꝓm cognitionē. p̄us ꝓm motū. ⁊ plu-
res alios igit ⁊c̃. ¶ Itē quot modis dꝛ vnū oppoſito
rū tot ⁊ reliquū: ſed ill' opponit̄ ei qꝺ eſt p̄us ⁊ non hēt
qnque modos ſed tm̄ q̄tuoꝛ per Ariſ. ibidē igitur ⁊c̃.
¶ Itē nihil eſt p̄us ꝓm tp̄s igit̄ p̄mus modus incōue-
niēter ponit̄. ꝓbatio aūtis: qꝛ p̄us eſt qꝺ eſt p̄nᵒ ꝓping
us per Ariſ. 5° metaᶜᶜ. ſed nullū eſt p̄nᵐ in tp̄e qꝛ eſt in t.c.16
finitū per Ariſ. in 8° phi. ¶ Itē ſcꝺs modus icōueniē t.c.1.
ter aſſignat̄. ꝓbō qꝛ ꝯñtia eſt iter ꝓpōnes: ſed p̄us de q̊ ⁊ idē.
hic logt̄ eſt in icōplexis. igit̄ ꝯñs a quo nō ꝯūtit̄ ꝯñtia
nō debet dici prius aliq̊ mō: ille tñ ponit̄ ſcꝺs modus
p̄oris. ¶ Itē a ꝑte integrali nō ꝯūtit̄ ꝯñtia ad totū ut
patet i exēplo Ariſ. duo ſūt igit̄ vnū eſt ⁊ nō ecōuerſo
ergo ꝑs itegralis eſt p̄oꝛ toto ſcꝺo mō p̄oris. ſꝫ hoc eſt t.c.35
falſū. qꝛ ꝓm Ariſ. 7. metaᶜᶜ. in diffōne aliquaꝝ ꝑtium cō.4.
itegraliū cadit totū: ſed diffiniēs p̄us eſt diffinitio per idē.2.
Ariſ. 6. topic̄. ¶ Itē vꝛ ꝙ ad totū integrale nō ſeqt̄ ꝑs poſtᵃ
cuiꝰ oppoſitū dꝛ in lr̄a. tū qꝛ oīs bona ꝯñtia eſt reduci T.17
bilis ad ſill'm ſed illa nō. ꝓbō qꝛ ſi iſta ꝯñtia domus eſt
igit̄ paries eſt: reducet̄ in ſill'm hec ꝓpō domꝰ eſt nō poſ
ſet eē mioꝛ: qꝛ p̄dicatū eiꝰ debet eē p̄dicatū ꝯcl'onis. igi
tur oporteret ꝙ eēt maioꝛ. ſed paries cū ſit ſbm ꝯcluſi-
onis directe eſt mioꝛ extremitas ⁊ domꝰ cū ſit ſbm ma
ioris eſt mediꝰ terminꝰ. oporteret igit̄ ad reductionē il
liꝰ ꝯñtie aſſumē talē miorē paries eſt domꝰ. ⁊ ita uliter
in alijs totis itegralibꝰ ⁊ ꝑtibꝰ. ſed oīs talis minoꝛ eſt
impoſſibilis: qꝛ per Ariſ. in. 4. topic̄. nullo mō ꝑs de to c.ij.
to p̄dicat̄: igit̄ oīs talis ꝯñtia tenēs ꝟtutē talis mioris
eſt iutilis. Tū qꝛ ꝯñtia alicubi tenēs ubiqꝫ tenet: ſꝫ to
tū itegrale reſpectu alicuiꝰ p̄dicati nō ifert ꝑtē puta re-
ſpectu huiꝰ qꝺ eſt maius ꝑte ul' cōponi ex ꝑtibꝰ uel eſſe
talis figure ul' talis igit̄ nuſqꝫ ifert. ¶ Item hoc 2° mō
dicit Ariſ. genus eē p̄us ſp̄e ⁊ hoc eſt falſū. ꝓbō. Tū
qꝛ in p̄° de aia ul'e aut nihil eſt aut poſteriꝰ eſt. Tū qꝛ ge
nus ⁊ ſp̄es ſunt correlatiua per Porphyᵐ: igit̄ ſunt ſil'
nā. ¶ Itē qntus modus videt̄ male poni ubi cā dꝛ pri
oꝛ cāto ⁊c̃. ⁊ eē rei p̄us ueritate ſmonis: qꝛ cā ⁊ cātū
referunt̄: ſignū ⁊ ſignatū referunt̄: igit̄ cā ⁊ cātū ſunt
ſimul nā. ⁊ ſilr̄ eē rei qꝺ eſt ſignatū ⁊ ueritas ſermonis
qꝺ eſt ſignum. ¶ Ad oppoſitum eſt Ariſ.

Ad qōnem dicēdū ꝓm Ariſ. qnto meta. caᵒ t.c.18
de p̄ori in p̄ncipio. gñalis rō p̄o
ris in oībꝰ modis eſt eē ꝓpinquiꝰ p̄ncipio. q̊tcūqꝫ igit̄
modis pōt ſumi p̄ncipiū: cuiꝰ diſtictio patet in p̄nᵒ qn- t.c.j.
ti meta. ⁊ q̊tcūqꝫ modis pōt aliqd eē ꝓpiquiꝰ p̄ncipio
q̊cūqꝫ mō ſumpto: tot diūſis modis dꝛ p̄us. ſꝫ hoc pōt
pluribꝰ modis accidē qꝫ hic enūerent̄ ut manifeſtū eſt
ibidē in qnto. igit̄ hic non ponunt̄ oēs modi p̄oris ſed
quātū ſufficit ad ꝓpoſitū. ſed forte ſolus ſecūdus mo-
dus qui eſt in ꝯſequēdo eſt hic ad ꝓpoſitū ꝓm quē mo-
dū genus dꝛ p̄us ſp̄e in vno quoqꝫ p̄dicamēto. ⁊ forte
quintꝰ qui eſt in cāndo qꝛ ſba eſt cā oīm acciñtiū. Alij
tres modi qui ſunt tp̄e ⁊ ordie ⁊ honore ponunt̄ non
ut p̄ncipalr̄ itēti ſed ut ꝑ illos manifeſtent̄ modi p̄nci-
palr̄ itēti. ¶ Ad p̄ᵐ arᵐ dico ꝙ i 5° meta. diſtiguit̄ p̄us

inq̄ʒtuz est d̄ı̄a entis. hic aūt p̄ncipalr̄ fm q̄ est passio eoꝝ que sunt in gn̄ib⁹ p̄dicamētoꝝ inq̄ʒtuʒ ꝯsiderātur a rōne ꝛ sic sumptū hēt oīno diuersos modos. vn̄ qui p̄ncipalr̄ itēdunt̄ hic ibi omittunt̄ ꝛ ecōuerso. cōcedo igit̄ q̄ nō ponit hic oēs modos prioris nec forte illos ad quos oēs sunt reducibiles sufficientes tn̄ ad ꝓpositum enūat ꝛ quosdā alios ad illoꝝ manifestationem. ¶ Ad 2m dico q̄ oīno tot modos hēt simr̄ quot ꝛ p̄us sed nō ponit Arꝫ. oēs eius modos uel q̄ sufficiēter haberi p̄nt per modos p̄oris: uel q̄ sufficit sibi ponere illos modos simultatis q̄ sunt ad ꝓpositū que sunt iter que est ꝯn̄tia mutua cum neutrū sit cā alteri⁹ ꝛ ut spēs ꝯdiuidētes ex opposito idē genus: quoꝝ utrūq̄ʒ opponit̄ scd̄o mō p̄oris qui est p̄ncipalr̄ ad ꝓpositū ꝛ adiūgit simul tpe ut per hoc reliq̄ inotescāt. ¶ Ad aliō dici pōt sicut dicit Arꝫ. 5° metaphi. cap° de p̄ori. q̄ p̄us ꝛ posteri⁹ sumunt̄ in tpe per cōparationē ad p̄sens nūc signatū: sed ecōtrario in p̄teritis ꝛ futuris. q̄ in p̄teritis remoti⁹ ab hoc nunc est p̄us. in futuris ꝓpinquius huic nūc est p̄us. ¶ Ad 4m dico q̄ aliq̄n est ꝯn̄tia iter ꝓpōnes tn̄ rōne incōplexoꝝ ꝛ tūc illud incōplexuʒ in ꝯn̄te rōne cui⁹ sequit̄ ad an̄s ꝛ nō ecōuerso est p̄us illo in an̄te rōne cuius an̄s ifert ꝯsequēs. ¶ Ad 5m pōt dici q̄ pōt ꝯcedi q̄ oīs ps integralis sine qua totū nō pōt eē est p̄or toto scd̄o mō p̄oris. ¶ Et cuʒ arguit̄ aliq̄ talis ps diffinit̄ per suū totuʒ igit̄ est posteri⁹ toto. ꝯcedo q̄ sit posteri⁹ toto alio mō ut forte q̄nto: qui est in cāndo sed nō scd̄o mō qui est in ꝯseq̄uēdo sicut ad p̄ncipium spāle seq̄t̄ ꝯcl'o in termis gn̄alib⁹ ꝛ non ecōuerso ut ad hāc oīs triāgulus hēt tres angulos seq̄t̄ hec figura hēt tres angulos ubi p̄ncipiū est p̄us q̄nto mō. i. in cāndo sed p̄ncipiatū est p̄us scd̄o mō. i. in ꝯn̄do. vn̄ scd̄us modus nō debet poni p̄us fm nām sed fm ꝯn̄tiā. ꝛ q̄nt⁹ modus p̄us fm naturam ul' fm cālitatē. vn̄ vsus. Tpe q̄d seq̄t̄ p̄us ordie dic ꝛ honore. Causando quoꝝ q̄rt⁹ modus est alienus. ¶ Ad aliud pōt dici q̄ totū itegrale eē ifert ptē integralē eē loquēdo de illa pte sine qua totuʒ nō pōt eē. ꝛ ita forte totuʒ ifert ptē respectu illoruʒ p̄dicatoꝝ que nō p̄nt ineē toti nisi isint pti ut dom⁹ est alba. igit̄ paries est alb⁹. sʒ respectu p̄dicatoꝝ que ptinēt ad diuersitatē toti⁹ ꝛ ptis: non tenet talis ꝯn̄tia ut domus est cōposita ex talib⁹: nō seq̄t̄ igit̄ ꝛ paries. cuʒ arguit̄ de reductiōe talis ꝯn̄tie in sillogismū: pōt sic reduci oē illud sine quo domus nō pōt eē ul' oīs pars itegralis domus est: si domus est paries est hꝰ igit̄ paries est si dom⁹ est. intelligēdo maiorē eē de ꝯditionato predicato ꝛ ꝯcl'onē silr̄ ubi sumit̄ pro medio illō vnde tenuit ꝯn̄tia enthimematica. ¶ Et cū arguit̄ q̄ talis ꝯn̄tia nō tenet ubiq̄ʒ patet q̄ totū itegrale ifert ptē ubiq̄ʒ respectu eē ꝛ respectu alioꝝ p̄dicatoꝝ que nō ptinent ad diūsitatē toti⁹ ꝛ ptis sed nō opʒ ex hoc q̄ iferat ip̄m respectu cuiuscūq̄ʒ etiam tenē si sor. est idiuiduū hō est idiuiduū. q̄ respectu hui⁹ p̄dicati sunt exnea. ꝛ ita est de toto itegrali ꝛ pte respectu p̄dicati ptinētis ad diūsitatē eoꝝ. ¶ Sed pª ꝓbō nō soluit̄: nō eni reducit p̄dictū enthimema in sillogismū sed ꝯcludit ꝓpōnē differentē ab enthimemate tn̄ in ordie: q̄ q̄n reducit̄ in sillogismū opʒ an̄s enthimematis eē aliā p̄missam in sillogismo ꝛ ꝯn̄s enthimematis eē ꝯcl'onē in sillogismo ¶ Pōt igit̄ dici q̄ sic reducit̄. domus est. paries est domus genitiue igit̄ paries est. q̄ q̄n p̄dicatū debet ꝯcludi de aliq̄ per hoc q̄d inest alij debet in minori notari idētitas illoꝝ sb̄oꝝ ad iuicē ad minus tāta q̄ʒta suffic̄ ad illationē ꝯcl'onis. idētitas aūt ptis itegralis ad totuʒ q̄ sit ei⁹ sufficit ad iferēdū eē q̄d p̄dicat̄ de toto esse ueꝝ de pte: ꝛ ita de alijs p̄dicatis que nō p̄nt ieē toti itegrali nisi pti. nec ipedit uariatio medij penes rectuʒ ꝛ obliquū formā silli. ut patet per Arꝫ. p° p̄oꝝ. ¶ Ad aliud dictū est p̄us caplo de rel'one. 4ª ꝓpetate. ¶ Ad 8m dico silr̄ uariatio est de istis itētionib⁹ causa ꝛ effect⁹: signū ꝛ signatū: ꝛ de his que sb̄sunt. itētiōes enī referunt̄ per se ꝛ simul sunt sed ea que sb̄sunt nō referuntur nisi forte per an̄s ꝛ iō illa nō sunt simul ꝛc̄.

¶ Mot⁹ aūt spēs sunt sex ꝛc̄. ca. de motu.

q Ueritur Utrū Arꝫ. ꝯueniēter distiguat spēs mot⁹. Q̄d nō vꝫ q̄ illa in que distiguit̄ sunt in diūsis gn̄ib⁹ ut alteratio in q̄litate ꝛ augmētatio in q̄ʒtitate igit̄ nihil est eis vniuocū igit̄ non sunt spēs mot⁹ q̄ oē hn̄s spēs est vniuocū eis. ¶ Itē Arꝫ. ꝓbat in 5° phisicoꝝ q̄ gn̄atio nō est mot⁹ pari rōne nec corruptio: ḡ ꝛc̄. ¶ Item Arꝫ. ōndit hic istos mot⁹ eē distictos: q̄ nō fiūt sil' circa idē cui⁹ oppositū vꝫ: q̄ semp cū augmētatione ꝯiūgit̄ alteratio. nec est uera instātia quam ponit in lr̄a de q̄drato ꝛ gnomone: multe eni ꝯditiōes alteratiōis nō p̄nt ibi saluari: q̄ nō quelibet ps aucti auget̄ ex tali additiōe. Silr̄ talis additio est sola iux̄ positio. quā dicit Arꝫ. nō eē augmētationē in p° de gener. silr̄ cū oi gn̄atione ul' corruptione ꝯiūgit̄ alteratio: q̄ forma sub̄alis nō est imediatū p̄ncipiū agēdi sʒ tn̄ q̄litates actiue ꝛ passiue ꝛ fm illas est alteratio ad quā ꝯseq̄t̄ trāsmutatio fm formā sub̄alē cui⁹ forme ille qualitates sunt ꝓprie. Itē oē auctū occupat maiorē locū q̄ʒ p̄us q̄ ip̄m est maius ꝛ locus est eq̄lis locato: ergo oē auctum mutat locū. ¶ Itē in gn̄e q̄litatis est tn̄ vn⁹ mot⁹ ut alteratio ꝛ in gn̄e ubi tn̄ vnus. igit̄ eēt tm̄ vnus in genere quātitatis: ꝛ tn̄ vnus in gn̄e sb̄e igit̄ nō erūt nisi quatuor spēs mot⁹ tn̄. ¶ Cōtingit ēt arguē q̄ in alijs gn̄ibus a q̄tuor sit mot⁹ per se fm q̄d videt̄ hrī per vnuʒ dictū Arꝫ. in 3° phisicoꝝ. q̄ tot sunt spēs mot⁹ q̄ entis. igit̄ mot⁹ est in oi gn̄e. ¶ Ad oppositum est Arꝫ.

t.c.16 (margin, left, at "ci pōt sicut dicit Arꝫ. 5° metaphi."); vsus (margin, left, at "modus p̄us fm naturam")

t.c.8. · t.c.34 ꝛ ide · j. d̄ gene. t. c.25. · 4. phi t.c.30 · T.c.5 (right margin)

Ad q̄ōnem dici pōt q̄ mot⁹ fm illaʒ rōnem que assignatur in 3° phisicoꝝ q̄d est act⁹ entis in potētia inq̄ʒtū in potētia cōuenit oīb⁹ istis sex equoce sicut ꝛ diffinitio ꝛ ip̄a diffinientia que sunt act⁹ ꝛ potētia equoce eis ꝯueniūt. Sed magis ꝓprie sumit̄ mot⁹ in q̄nto phisicoꝝ. q̄ mot⁹ est a ꝯrio in ꝯriū ꝛ in tpe. ꝛ isto mō distiguit̄ ꝯtra mutationē subitā que est in istāti nec pōt sic sumptū ꝯueniēter diuidi in istos sex modos sed tm̄ in q̄tuor eoꝝ. igit̄ p̄mo mō sumit̄ hic ꝛ est sic diuisio cōueniēs ut uocis in siḡtiōes ¶ Ad p̄m arm. dico q̄ spēs ibi sumit̄ nō ut sumit Porphy⁹ sed pro mō ul' siḡto spāli sicut in illa aucte Arꝫ. in 3°. phisicoꝝ. ubi dicit: q̄ tot sunt spēs mot⁹: quot ꝛ entis. ens eni nō hēt illas tanq̄ʒ spēs ꝓpe sed tanq̄ʒ siḡta. ¶ Ad aliud ꝯcedo q̄ gn̄atio ꝛ corruptio nō sunt motus ut Arꝫ. loq̄t̄ ibi de motu ut distiguit̄ ꝯtra mutationē: sunt tn̄ mot⁹ ꝓut loq̄t̄ de motu in 3° phisicorum. ¶ Ad aliud dico q̄ lʒ isti mot⁹ fiāt circa idē uel simul uel ordie quodā nunq̄ʒ tn̄ sunt simul hoc est ad eundeʒ terminū per se: ꝛ hoc sufficit ad eoꝝ distictionē. Cum arguit̄ de augmētatiōe ꝛ alternatiōe ꝯcedo q̄ oīs augmētatio nālis ꝓpe dicta p̄supponit alterationem cuiusmodi nō est augmētatio in mathematicis sed nulla augmētatio est ad terminū ad quē est alteratio. ꝛ satis pōt ꝯcedi q̄ istātia Arꝫ. nō est ad ꝓpositū de augmētatione ꝓpe dicta sed de iux̄ pōne que aliquō augmentationi assimilat̄. ꝛ pro tāto est illa istātia ad ꝓpositum. ¶ Cū arguit̄ de alteratiōe ꝛ gn̄atiōe ꝯcesso q̄ oēm generationē p̄cedit alteratio nō seq̄t̄ hoc esse per se ad eundē terminū q̄ alteratio est per se ad qualitatē gn̄atio ad formā sb̄alē. ¶ Cuʒ arguit̄ de augmētatione ꝛ loci mutatiōe ꝯcedo q̄ auctuʒ maiorē locum occupat q̄ʒ prius sed tn̄ nō mutat locū fm totū: vn̄ q̄ totuʒ nō hēt locū aliū iō nō d̄r moueri fm locū. uel si ꝯcedat̄ q̄ moueat̄ fm locū loci mutatio ꝛ alteratio per se sūt ad diūsos termios. ¶ Ad aliud dico q̄ in gn̄e quātitatis

t.c.6. · t.c.6. 7. ꝛ. 9 ꝛ ide · T.c.5 (right margin)

est vnus mot⁹ gñe. sicut in gñe q̄litatis ꝛ in gñe ubi ꝫ nō est noiat⁹ in gñe. sed tm̄ in spēb⁹ ꝓximis que sūt ar gumētatio ꝛ diminutio. Et ꝑilr̄ dicendū de gñatiōe ꝛ corruptione. ¶ Ad aliud dico ꝙ in solis trib⁹ gñibus s. quātitate q̄litate ꝛ ubi est ꝓꝑe mot⁹ ut distinguit cō
t.c.9. tra mutationē subitā sicut ꝓbat. 5. phi. ¶ Cū arguit
ꝛ ide. in ꝯriū tot sunt spēs mot⁹ q̄t ꝛ entis. Cōtra additꝰ acq̄siti per motū: ꝛ illa ꝓpō sit ꝑticulariter sūpta satis est uls ad ꝓpositū Arē. ibi ꝛ tm̄ res istoꝝ triū generū ꝑ se acq̄runt per motū ꝓꝑe dictū. ¶ Itē iuxͣ h̄ pōt argui ꝙ icōueniēter distiguit hic motū cū mot⁹ sit passio nālis. ꝛ ita imptinēs logico. ¶ Ad qd̄ pōt rn̄deri ꝙ mot⁹ inq̄ztū ei⁹ pn̄m est mā ul' forma siue inq̄ztū egrediet a ꝑncipiis corporis nālis sic passio a ꝑncipiis sui sbi ptiet ad ꝯsiderationē nālis. sed inq̄ztū est q̄d trāscēdēs rep̄tū in diuersis gñib⁹ per reductionē ꝓm ꝙ est ad res di uersorū generum: sic ptinet ad ꝯsiderationē logici con siderātis generalissima.

¶ Est autem simpliciter quidem q̄es motui contrarium. capitulo eodem.

n **Otādū** ꝙ q̄t sūt spēs mot⁹ tot ꝛ ge- tis ꝛ sumēdo ambo ut diffe- rūt in eodē gñe opponunt ꝑuatiue. spāli autē motui ꝑuatiue opponit q̄es spālis nō illa que est i termino ad quē q: illa est salus ꝛ pfectio mot⁹: ꝫ que est i termīo a quo sit dealbationi ꝑuatiue opponit q̄es i ni gredine. Motui aūt ad vnū terminū ꝯriat mot⁹. ecōtrario q̄ est ad terminū ꝯriū ꝛ q̄eti in ꝯrio vno ꝯriat q̄ es in alio ꝯrio ita ꝙ mot⁹ spālis hēt ꝓ ꝯrio aliū motuz ꝛ ꝑuatiue opposito q̄etē. silr̄ q̄es hēt ꝓ ꝯrio aliā q̄etē ꝛ ꝓ ꝑuatiue opposito motū. ¶ Qꝛ si q̄s ponat q̄etē ꝯriā
c.12. ꝛ motui nō eēt possibile vitare icōueniēs. s. plura ꝯriari
circit. eidē vnīuoco qd̄ ē ꝯ Arē. ꝑ° topi. ꝛ 10. me. nō ē aūt
t.c.14 icōueniēs eidē vnū ꝯriari ꝛ aliō eidē ꝑuatiue opponi.
ꝛ ide. b Habē aūt mltis modis dr̄ ꝛc. ca. de hīc.

n **Otādū** ꝙ quotcūq; modis aliq̄d dr̄ eē in alio tot modis pōt dici illud aliō hēre idē qd̄ in eo est. Sꝫ tn̄ octo mo
t.c.23 di hēre hic positi ꝛ octo modi eēndi in. 4° phi. nō sunt idē: nec forte oēs isti reducibiles ad illos nec ecōuerso ¶ Pro hac tn̄ distictiōe itelligēdū ꝙ sicꝫ q̄cūq; gña ac cidētiū equoce sūt in sb̄a ita sb̄a ea hēt equoce. ¶ Duos igit modos ꝑmos ponit Arē. q̄b⁹ sb̄a dr̄ hēre q̄lita tē ꝛ quātitatē. alios duos iuxͣ ꝑdicamētū decimū qd̄ est hit⁹ ut hēre ea que circa corp⁹ sūt ꝓm totū uel ꝫ ptē per hos q̄tuor modos ꝑmoꝝ generū accñtiū ꝛ ultimi gñis dās itelligē modos alios hēre ꝓm alia gña inter- media. ꝛ adiūgit alios q̄tuor modos hēre ut ptē. ptētū. possessionē. ꝛ cohitationez. per quos pūt alij modi ꝑores inotescē: nec enūat oēs modos hēre sed famosiores ꝛ ꝑcipue de nūo illoꝝ qui sūt ad ꝓpositū. ¶ Pro
sr. c. d his oīb⁹ notādū de equocatiōe hitus ꝙ hēt q̄tuor pri-
q̄lita. mos sensus qui dicti sūt ꝑus ꝛ in 4° sensu sumpt⁹ hēt hāc totā distinctionē. ¶ Notādū ēt pro 3° mō ꝙ ha-
t.c.25 bit⁹ ut est gñalissimū nō hētur ut dr̄ 5° meta. q: tūc eēt ꝓcessus in ifinitū. sed est hitudo media iter hñtē ꝛ adiacētia corpi que hñtur per illū habitum. si eni habit⁹ ut est gñalissimū hēret hoc esset per aliū habitū ꝛ pari rōne ille hēret per aliū: ꝛ sic ifinita eēnt entia qd̄ est in
t.c.5. conueniēs. q: tūc nullū esset ꝑmū ens cuius oppositū
ꝛ ide. ꝓbat in 2° metaphi. ꝛ aliq̄liter ꝑsuadet in fine duode-
t.c.ul cimi meta. sic entia nō uolunt male disponi: nō est aūt
timi bonū pluralitas ꝑncipatuū vn⁹ igit ꝑnceps qui est de us benedict⁹ in secula seculorum Amen.

¶ Expliciunt questiones Joānis Scoti sup libro Predicamētoꝝ Aristo. ¶ Incipiūt questiones eiusdē sup libro Peryarmenias Aristotelis.

p **Rimum** oportet constituere q̄d sit nomen quid uerbum ꝛc. cap. ꝑmo.

c **Irca** subiectū hui⁹ libri notādū ꝙ Boeti⁹ ponit illō eē iterp̄tationē qd̄ ēt idicat iterp̄tatio hui⁹ nois peryarmenias. sed si rō interp̄tationis sit hec uox articulata ꝓlata cū imaginatione significādi tūc iterp̄tatio dr̄ de icōplexis ꝛ cōplexis ꝛ nō est ꝓprie sbm̄ hui⁹ libri cū liber iste mediū teneat ordinē iter librū ꝑdicamētoꝝ ꝛ libꝝ ꝑoꝝ: quoꝝ alter est de his que ptinent ad ꝑmā opatiōnē itellect⁹: alter de his que ad tertiaz. Iste liber ergo est de his que ptinēt ad mediā. Siue autē rō ꝑdicta sit rō iterp̄tationis siue ꝓm alios alia spālior. s. uox articulata ꝓlata cū imaginatione significādi eē aliq̄d uel nō eē nō erit iterp̄tatio ꝓpriū sbm̄ hic cū nulla ps logice sit de uoce ut de sb̄o sicut dictū est in ꝑn° ꝑdicamentoꝝ. q: oēs passiones sb̄oꝝ in logica eis eq̄liter ineēnt nulla etiā uoce exn̄te: ergo enūciatio hic ꝯuenieter potest poni sbm̄ ꝛ hoc enūciatio in mēte: q: illa causat ex scd̄a opatione itellect⁹: q: oīa que hic determinant pp ipsam determinant. puta ꝑmo de ptib⁹ eius integralibus noie ꝛ v̄bo. scd̄o de eius gñe qd̄ est orō. deinde q̄d ipm̄ est ꝛ de diuisione eius in suas ꝑmas spēs. ꝛ ꝑnter de eius ꝓprietatib⁹ oppōne. s. ꝛ habitudine ꝛ ceteris h⁹. Si aūt iste ꝓprietates insunt enūciationi in uoce hoc nō est ꝑmo sed inquātū est signū eius enūciatiōis que est in mēte. ¶ Cōtra hoc sbm̄ debet eē cōe oībus que determinant in scia. nō sic est nunciatio cū hic determinet de noie ꝛ v̄bo de q̄b⁹ enūciatio non ꝑdicat. ¶ Itē auctoritas Boetij est in ꝯriū qui dicit hunc librū eē de iterp̄tatione. ¶ Itē ꝙ nō est enūciatio in mēte ꝓbatio q: illius nō sunt ptes. s. nomē ꝛ v̄bū cū utrūq; sit uox: sed enūciationis sunt ille ptes de qua hic determinat. ¶ Ad ꝑmū si intelligat illa maior de ulitate ꝑdicationis q̄lis est totius ulis in suas ptes falsa est: in oī nāq; scia cuius sbm̄ est cōpositū: necesse est determinare de ptib⁹ sbi de q̄bus tn̄ sbm̄ nō ꝑdicat. sed si aliquo mō sit uera maior debet itelligi sbm̄ sic eē cōe q̄ eius cognitio ꝑncipalr̄ q̄rit in scia in cognitione oium alioꝝ inquātū illa alia determinant pp cognitionē ꝑncipalis sbi. ¶ Ad 2m̄ dico ꝙ de multis dr̄ scia eē quoꝝ nō q̄dlibet est ꝑncipale sbm̄ ut dictū est in Porphyrio. ¶ Ad 3m̄ dico ꝙ sicut nomē ꝛ uerbuz in uoce sunt ptes enūciationis in uoce: sic ipsa in mēte sūt partes enūciationis in mēte que eni ꝑcipiunt ab itellectu in ꝑma eius opatione cōponunt in scd̄a lꝫ nec hec nec illa exꝑmant. ¶ Deinde cū dr̄ ꝙ tā nomē q̄z v̄bum est uox: uel est uerū de his ꝓm ꝙ nobis magis inotescunt: q: sic debuerūt eoꝝ descriptiones assignari: ꝛ per illas patet descriptio eoꝝ ꝓut sunt in mēte. uel aliud est dicere nomē eē uocē ꝛ eē in uoce: q: uox forte pōt eē eēntialr̄ nō in uoce hoc est nō exp̄ssum sicut ꝛ ipm̄ expressum ꝛ ꝑmo mō ponit in diffinitione nominis.

¶ Sunt ergo ea: que sunt in uoce ea: que sunt in aīa: passionū note ꝛc. cap. eodem.

h **Ic** Premittit Arē. breuē tractatū de uocib⁹ significatiuis. ideo pōt q̄ri utꝝ nomē significet rē uel spēm in aīa: ꝛ intelligit qd̄ nō de noibus ipositis ad significādū silitudines ul' spēs sed de quocūq; alio noie cuicūq; imposito. ut de isto noie homo. aīal. ꝛ huiusmodi. utrum homo significet nām̄ humanam uel spēm. ¶ Dico autem spēm intelligibiliū silitudinem intelligibilem que est in itellectu ut in subiecto sicut species sensibilis est silitudo rei sensibilis que est in sensu ut in sb̄o. Qꝛ speciē significet

videt hic in lr̃a. dicit enĩ Ar̃. ea que sunt in uoce sũt
note. i. signa passionũ in aĩa. ille passiones nõ sunt res
qr res nõ sunt in aĩa. ¶ Itẽ parũ post dr̃ passiones aĩe
sunt oĩb⁹ eedẽ quoꝝ ꝑmoꝝ he uoces sunt note: ⁊ res ẽt
sũt eedẽ q̃rũ ⁊ he passiones sunt silr̃itudines. hec littera
manifeste exponit qd itelligat per passionẽ: qr silr̃itudi
nẽ: ⁊ eã dicit significari ꝑmo per uocem qr est silr̃itudo
rei ⁊ res nõ est silr̃itudo suiipsi⁹ ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ tñ ueri
tas ⁊ falsitas sunt in ſmone ut in signo ergo enuncia-
tio ꝓlata illud significat in quo est v̾itas ⁊ falsitas. il-
lud est cõpõ itellect⁹ ut dicit Ar̃. cito post in lr̃a ergo
enũciatio cõposita significat illud qd̃ est in itellectu cõ
posito tñ. ergo ⁊ ptes enũciationis significant tñ ea
que sũt in itellectu simplici cuiusmodi est spẽs. ¶ Itẽ
manifeste dicit Boeti⁹ frequẽter in cõmẽto hoc ꝙ uo
ces significãt silr̃itudines. ⁊ dicit hãc eẽ Ar̃. opionẽ.
¶ Itẽ Priscian⁹ dicit ꝙ oĩs ps orõnis significat mẽ-
tis ꝯceptũ: sed iste ꝯcept⁹ non est res sed silr̃itudo ut vi-
det ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ tñ significat qd̃ itelligit: sed qd̃ pri
mo itelligit nõ est res ergo ⁊c̃. ꝓbatio minoris/ oẽ itel
ligibile est in itellectu. res aũt nõ est h⁹i qr lapis nõ est
t.c.38 in aĩa sed spẽs lapidis 3° de aĩa: ergo ⁊c̃. ꝓbatio maio
2to .5 ris qr ex 3° de aĩa. ex itellectu ⁊ itelligibili fit ueri⁹ vnũ
q̃z ex mã ⁊ forma ergo ⁊c̃. ¶ Itẽ nihil itelligit nisi per
spẽm: ergo nihil significat per aliquã uocẽ nisi per spe
j.p^9 07 ciẽ: ergo spẽs magis significat. qr oẽ pp qd̃ ⁊ illud ma
oppo^m. t.6. gis. ¶ Ad oppositũ iferi⁹ in fine caplĩ de v̾bo dic̃ Ar̃.
ꝙ v̾bũ significat aliqd. ꝯstituit enim itellectũ qui dicit
ex quo seqtur ꝙ significare est alicuius itellectũ consti
tuẽ. illud ergo significat cui⁹ itellect⁹ per uocẽ ꝯstituit.
sed ꝓlata uoce nõ ꝯstituit itellect⁹ spẽi sed rei: ut pʒ in
c.j. quocũq; audiẽte uocẽ significatiuã. Itẽ in ꝑ° elẽchoꝝ
dicit Ar̃. ꝙ pro reb⁹ utimur noĩb⁹ qr nõ possum⁹ fer
re res ad disputãdũ sed spẽs itelligibiles possumus no
biscũ ferre ergo illarũ nõ sunt uoces note sed reꝝ. Itẽ
ibidẽ paulo post: qr res sunt ifinite noĩa aũt finita: ideo
necesse est vnũ nomẽ ⁊ vnã orõnẽ plures res significa
t.c.28 re. Itẽ Ar̃. 4° meta^ce dicit ꝙ rõ quã significat nomẽ
est diffinitio. sed diffinitio idicat uerã eẽntiã rei ergo
illa eẽntia per nomẽ significat. Qꝛ aũt spẽs nõ signifi-
cet pʒ. Tum qr tũc oẽ nomẽ significaret accñs: qr illa
spẽs est in aĩa ut in sb̃o sicut spẽs visibilis in oculo. Tũ
qr oĩs ꝓpõ affirmatiua eẽt falsa in qua sb̃m ⁊ p̃dicatũ
cognoscunt ab itellectu per diũsas spẽs ut illa/ hõ est
aĩal cũ alia sit spẽs hoĩs per quã itelligit ⁊ alia aĩalis. ⁊
manifeste oẽs ꝓpõnes eẽnt false in qb⁹ enũciat act⁹ rea
lis de aliquo sb̃o cuiusmodi sunt hõ currit ⁊c̃. cuʒ hec
t.c.38 nõ isint spẽi. Hec etiã ꝓpõ 3° de aĩa. lapis nõ est in aĩa
sed spẽs lapidis: icludit ꝯ̃dictionẽ qr ꝑmo remouet eẽ
in aĩa a spẽ lapidis que significat per hoc nomẽ lapis.
per ꝑmã ptẽ ꝓpõnis lapis nõ est in aĩa. per sc̃dam ptẽ
illud p̃dicatũ eidẽ sb̃o attribueret. Tũ qr oĩs ꝓpõ eẽt
uera in qua p̃dicat eẽ 2^m adiacẽs ut hec: sor. est uel an-
tichrist⁹ est qr spẽs cuiuscũq; sb̃i de qua enũciam⁹ esse/
est. Tum qr nullus sillĩus eẽt ꝑfect⁹: qr si per terminuʒ
mediũ significet spẽs in aĩa siue sumat res siue spẽs nõ
erit illud sumptũ sub suppositũ medij. Tũ qr nihil si-
gnificat nisi qd̃ itelligit: spẽs itelligibilis nõ intelligit
qd̃ ostẽdit. Primo per silr̃e: qr spes visibilis nõ videt.
Sc̃do qr est id quo itelligibile itelligit: sʒ in oĩb⁹ citra
li° d t. ꝑmũ differũt quo est ⁊ qd̃ est per Boetiũ. Tertio qr si
spẽs itelligit itelligit per aliã spẽm: itellect⁹ enim cum
sit v̾tus passiua nihil cognoscit nisi sit in actu per spe-
ciem sui obiecti.

Ad qõnem dicit ꝙ spẽs itelligibilis imedia
te significat per uocẽ. sed illa du-
pliciter cõsiderat: aut inquãtũ est qd in se accñs. s. ifor
mãs aĩam: aut inquãtũ repñtat rẽ. ꝑmo mõ nõ signifi
cat per uocẽ pp rõnes ad oppositũ: sed sc̃do mõ: cũ enĩ
oẽ signũ signi inquãtũ signũ sit ẽt signũ signati: sequit
ꝙ uox significãs silr̃itudinẽ iquãtũ signũ rei significat
ipsam rẽ: sed imediate qr. s. immediate significat id qd̃
est signũ rei inquãtũ est signũ. ¶ Cõtra nulla rõ suba-
lis est eadẽ subẽ ⁊ accñti: cũ nec etiã hẽant idẽ gen⁹ ge-
neralissimũ sed rei que est subẽ silr̃itudo est accñs: ergo
si hec significent per qd̃libet nomẽ istis duob⁹ erit solũ
nomẽ cõe ergo ⁊ rõ subẽ est diũsa: ergo oẽ nomẽ est eq
uocũ. ¶ Cõfirmat rõ per Ar̃. in ꝑn° p̃dicamẽtorum
ubi exẽplificat de equocis: ut aĩal hõ ⁊ qd̃ pingit: itelli
gẽs per hoc ꝙ si aliqd̃ nomẽ significet rẽ ⁊ silr̃itudinem
ei⁹: eẽt equocũ. Ad istud dicit ꝙ equocũ cũ diũsis acti
bus significãdi significat multa: sed uox significat rem
⁊ silr̃itudinẽ eodẽ actu: qr eodẽ actu est aliqd signum si
gni ⁊ signati. ¶ Per h̃ ad cõfirmationẽ Ar̃. itelligit
si diũsis actib⁹ significãdi significaret utrũq;: ⁊ diũsa
ipositiõe: hec etiã patet in silr̃i qr nõ oĩs dictio scripta
est equoca: ⁊ tñ ſm Ar̃. illa significat dictionẽ in uo-
ce ⁊ cũ hoc rẽ. ideo nõ est equocatio: qr ꝑmũ signatuʒ
inquãtũ est signatũ est signũ signati. ¶ Ad rõnes prin
cipales ꝯtra hãc positionẽ ꝓcedunt oẽs que ꝓbãt rem
significari. ¶ Ad ꝓbationes aũt que ꝓbãt spẽm nõ si
gnificari. ¶ Ad ꝑmã rñdet ꝙ nõ ẽ icõueniẽs oẽ nomẽ
significare accñs sed imediate non inquãtũ est qd in se
sed inquãtũ est signũ rei: ⁊ ita uoces alique significant
sb̃aʒ ut ultimũ significatũ: ⁊ ille dicunt absolute signi-
ficare sb̃am. aliqd enim põt significari simplr̃ lʒ nõ im-
mediate ut pʒ de dictionib⁹ scriptis: aliq̃ illarũ dicit si
gnificare simplr̃ sb̃am lʒ oĩa illa imediate significẽt uo
cẽ per Ar̃. in lr̃a. ¶ Ad sc̃dam ꝓbationẽ itelligẽdum
ꝙ ueritas ⁊ falsitas nõ sunt in signo nisi per signatum
v̾itas enim signi est ꝯformitas eius cũ signato ⁊ falsi-
tas difformitas. cõpõ ergo spẽrũ ad inuicẽ ut ille sunt
signa rerũ nõ est iudicãda uera uel falsa nisi a signatis
idest a reb⁹: oĩs ergo v̾itas cuiuscũq; ꝓpõnis referẽda
est ad res qr ille sunt ultimo significate ⁊ nõ sũt signa
aliquoꝝ alioꝝ. Hoc patet in exẽplo: hec ꝓpõ hõ est ani
mal scripta: nõ dicit falsa lʒ hec uox hõ non sit hec uox
aĩal. ⁊ hoc qr lr̃e nõ significãt uoces ut sunt aliqd in se
sed ut sunt signa alioꝝ: ⁊ ita in oĩbus his semp opʒ re-
currẽ ad ultimũ significatũ. ¶ Per hoc pʒ ad oẽs pro
bationes de v̾itate ⁊ falsitate cõpõnũ: qr v̾itas non est
iudicãda nisi penes ultima significata que. s. sunt res.
¶ Si arguat ꝯtra hoc: hic hõ est aĩal: ꝑma significata
notant eẽ eadẽ: qr uox ponit in orõne suũ ꝑmũ signifi
catũ: ergo notat hec spẽs eẽ eadẽ cũ illa ⁊ ille non sunt
eedẽ: ergo ꝓpõ ꝓ ꝑmo eius significato est falsa. ¶ Cõ-
cesso ꝙ spẽs vniant inquãtũ sunt signa rerũ ⁊ ꝙ non
sunt eedẽ nõ seqtur ꝓpõnẽ eẽ falsam: qr circa signũ in
quãtũ signũ nõ est nata eẽ v̾itas uel falsitas nisi referẽ
do ad signatũ. sed si aliq̃lis debeat dici illa cõpõ magis
dʒ dici uera qr compõ signatoꝝ est uera. ¶ Cõtra hec
spẽs inquãtũ silr̃itudo rei nõ est illa spẽs inquãtũ est si-
militudo rei ⁊ tñ notant eẽ eadẽ per hoc v̾bũ est per te:
igit per oẽm affirmatiuã notant ꝑmo eẽ eadeʒ que nõ
sunt eadẽ: ⁊ oĩs ꝓpõ quo ad ꝑmã cõpõnẽ dicit uera uł
falsa eẽ: cũ illa sit simplr̃ cõpõ: ⁊ nõ est uera qr nõ est ita
sicut illa cõpõ si significat: ergo est falsa. Quãuis hec rõ
sit difficilis ad soluẽdũ: nõ tñ cõcludit neciũ qr in ali-
is ubi est eadẽ forma arguẽdi nõ est difficile: qr in hac
orõne scripta: hõ est aĩal: ꝑmo vniunt uoces: qr ille ꝑ-
mo significant sed non pp hoc/ est illa orõ scripta falsa:
videt ergo dicẽdũ ad istud ꝙ quãtũcũq; per idẽ multa
significent quoꝝ vnũ significat inquãtũ est signũ alte-
rius si illud cõponat in orõne cũ alio nõ est cõpositio
signoꝝ sed signatoꝝ ultimoꝝ que nõ sunt signa: ⁊ per
orõnẽ ꝓlatã nõ significat cõpõ spẽrũ sed rerum: sicut
nec per enũciationẽ scriptã significat cõpõ uocũ sed re
rũ. ¶ Ad ꝓbõnẽ de sillõ dici põt ꝙ supposita accipiẽda

sunt in sillo pfecto sb medio quo ad ultimū sigtū eius τ sic res ut ɔsideratᷓ a rōne est suppositū rei. ¶ Ad ultimā ,pbōnē dᷓ: ꝙ spēs itelligitᷓ lʒ nō pmo sed per reflexionē: τ qꝛ ipō est ad placitū: pōt uox iponi ad signdum illud imediate itellectū per reflexionē sicut τ illud p° itellectū. ¶ Ad ,pbōnes ,pbātes spēm itelligibilē nō itelligi. ¶ Ad pmā negatᷓ silitudo. Sensus eniʒ cuʒ sit vtus mālis nō pōt se reflectē sup suū actū neqʒ sup id quo cogscit suū obm: τ iō spēs sbibilis nō sentitᷓ: sed itellect⁹ pp sui imālitatē pōt se reflectē supra suū actuʒ τ supra spēm qua cogscit suū obm τ ēt supra seipm τ ita oīa alia a suo pmo obo pōt cogscē per reflexioneʒ. ¶ Ad aliā ,pbōnē ɔcedo spēm aliud eē ab illo qd cogscitᷓ per illā. i. a p° obo: qꝛ illi⁹ est spēs: sed cum hoc stat ipaʒ spēm eē aliqd itelligibile aliud a pmo obo. ¶ Ad 3^m dico ꝙ spēs nō cogscitᷓ per aliā spēm qꝛ soluʒ illud qd p° cogscitᷓ ab intellectu. s. pmū obm itellect⁹ qd est ꝙ qd est rei mālis cogscitᷓ per spēʒ in intellectu: oīa alia cognita per reflexionē τ per discursum cognoscuntur sine propria specie.

Ad partem oppositā qōnis ąl'r dᷓ: ꝙ res p° sigtur: nō tñ bm ꝙ existit: quia nec sic per se itelligitᷓ sed bm ꝙ per se pcipitᷓ ab intellectu ħ est ipa eēntia rei que sigtur per diffōnē que est pmū obʒ itellect⁹. ut vult auctas. 4. meta. ,pus adducta nec tñ hoc totū cōpositū sigt qd est res ut itelligitᷓ: qꝛ illud est ens per accñs: τ oīa noīa que signt res alicui⁹ gñis signt ens p se: solū eni ens per se est in gñe. ¶ Ad oēs auctes in ɔriū dᷓ: ꝙ per spēm uel passionē uel ɔceptū uel qdcūqʒ aliud in aliis auctib⁹ sigtur res ut itelligitᷓ ad denotādū ꝙ res ut existit nō sigtur. ¶ Siāt aliqs dicat aliqd manifestius pro hac lra Ar. negatᷓ: qꝛ in hoc nō exponitᷓ Ar. ¶ Ad illd de cōpōne τ diuisōe itellect⁹ dico ꝙ cōpō est illaꝝ reꝝ nō tñ ut existētiū: sed ut itelligunt: τ iō dᷓ: ueritas τ falsitas circa cōpōnem τ diuisionē itellect⁹: qꝛ illa cōpō ab intellectu cātur τ est in itellectu ut cognitū in cogscēte: nō autē ut accñs in sbo: τ ita ɔcedo de ptib⁹ cōpōnis ꝙ sūt in intellectu simplici ut cognitū est in cogscēte: τ in illo mō sunt res in itellectu nō spēs sole. ¶ Ad aliud dico ꝙ res itelligitᷓ p° τ nō spēs nisi per reflexionē. ¶ Ad illā ,pbōnē de itellectu τ itelligibili: dictū est: quō debet itelligi sup libruʒ Porphyrij. ¶ Ad aliud pōt negari ista ɔñtia nihil itelligitᷓ nisi per spēm: ꝫ nihil significatᷓ nisi per spēm si li per utrobiqʒ sumatᷓ cāliter: qꝛ itelligē τ sigre nō ordinantᷓ ad inuiceʒ sicut cā necīa τ effect⁹: sed sigre psupponit itelligē sicut illud sine quo nō. ꝙ aūt est cā sic psuppositi nō opʒ ꝙ sit cā sic psupponetis: sed tm̄ psupponitᷓ ei sicut illud cuius est cā: sic spēs psupponitᷓ sigtioni. ¶ Cōcessa aūt ,ppōne ꝙ nihil sigtur nisi per spēm siue li per sumatᷓ cāliter siue psuppositiue nō sequitᷓ ulteri⁹ spēm sigri: qꝛ illa ,ppō: ppter qd τc̄. itelligitᷓ de cā efficiēte τ vniuoca per se: τ totali cui⁹ nō est spēs respectu sigtionis. Istaꝝ viarum eligatᷓ que videtᷓ ,pbabilioꝝ. ¶ Pro p^a τ ɔtra scdaʒ est pcipue scda auctas hic in lra τ argumenta de vitate τ falsitate ,ppōnis. ¶ Pro scda τ ɔtra pmā precipue est ista rō: qꝛ res p° itelligitᷓ τ tpe τ nā qʒ intelligatᷓ spēs p reflexionē. ꝫ in illo pori pōt itellect⁹ ei nomē imponē qd nomē tm̄ rē sigt: ꝫ nō ē necesse oē nomē sigre spēʒ. ¶ Cōtra utrāqʒ: magis tñ ɔ pmā: ē vis de noib⁹ ipositi ad signdū singularia: lʒ eni posset saluari bʒ viā scdaʒ: qꝛ. s. singularia aliq mō itelligunt lʒ nō pmo: nō tamē posset saluari bm pmā viā: qꝛ illa nullo mō faciūt spēciē in itellectu: ꝫ noīa eis iposita nullo mō signt spēs intelligibiles in mēte. ¶ Cōsilr cōuenit arguē de noibus ipositis ad signdū figmēta qꝛ tā illa qʒ singularia lʒ faciāt spēs in vtute imaginatiua nō tñ in intellectu qꝛ tm̄ nat⁹ est recipe spēm sui obi: qd est ꝙ qd est rei mālis: alioꝝ aūt nō: cū vna potētia non sit receptiua nisi formaꝝ eiusdē gñis. ¶ Cōtra scdaʒ viam est ꝙ ois ,ppositio eēt falsa ubi sbo aliqs act⁹ realis denotatᷓ iesse: qꝛ si nomē significet rē ut itelligitᷓ tūc tale pdicatū attribueretᷓ ei ut itelligitᷓ: τ sic ei nō iest: ergo τc̄. Qꝛ nō insit ei sic ,pbo: qꝛ ei ut itelligitᷓ isunt pdicata itētionalia τ mediū cōparatū ad pdicata intētionalia τ realia sumitᷓ sb extneis rōnib⁹: qꝛ sic sumēdo mediū in sillo si concludatᷓ aliq ɔclusio fiet fallacia accñtis. ⌈ Prima via videtᷓ ,pbabilioꝝ: bm auctes. scda bm rōnes.

q **Queritur** Utrū facta tñsmutatione circa reʒ que sigtur fiat tñsmutatio in sigtione uocis. Qd sic Boe⁹ in li° diuisionū: cū res nō sit sbiecta uoci: erit uox nō sigtiua τ illa pus fuit sigtiua qñ fuit res ergo τc̄. ¶ Itē in tñsmutatione sbali res amittit nomē τ diffōnē: ergo res tñsmutata nō hēt nomē qd pus habuit: ergo nomen qd significauit pus ipam nō sigt ipam nūc. ¶ Itē destructo vno correlatiuoꝝ destruitᷓ aliud: ex libro pdicamētoꝝ. sed signū τ signatū sūt correlatiua: ꝫ destructa re que est signatū destruitᷓ uox inqʒtū est signū rei. Iteʒ qd nō itelligitᷓ: nō sigtur: nō ens nō itelligitᷓ: ergo nō sigtur. ,pbō maioris: significare psupponit itelligē. ,pbō mi. oē itelligibile facit spēm in intellectu: nō ens nō facit spēm in itellectu ergo τc̄. Probō mi. tum qꝛ destructa cā destruitᷓ effect⁹: spēs est effectus: res est cā spēi: ꝫ destructa re destruitᷓ spēs. Tum qꝛ destructo signato destruitᷓ sig^m: res est sigtū: ergo destructa ea spēs destruitᷓ. ¶ Ad oppositū est Ar. in libro pdicamētoꝝ cap° de sba dicēs. ꝙ eadeʒ oīno orō qñqʒ est uera qñqʒ est falsa. igitᷓ dictiōes orōnis que qñqʒ est uera τ qñqʒ est falsa idem signt: τ tum in re que sigtur per ipsas dictiones est tñsmutatio ut pʒ de hac orōne sor. sedet: qꝛ qñ est hec est uera uł falsa: circa sedē est tñsmutatio: ꝫ in signdo nō mutatᷓ facta mutatiōe in re. Item multi sunt act⁹ ut dormire currē τc̄. qui qñqʒ sunt qñqʒ non sunt: si ꝫ uox illa signs mutaretᷓ pp mutationē in istis: uox iposita istis multotiēs eēt nō sigtiua τ iteꝝ significatiua: τ per ɔñs opʒ ipaʒ multotiēs iponi ad signdū. ¶ Item nullo currēte hec nō eēt falsa aliqd currit: qꝛ currē nō significaret idē ꝙ sigt qñ cursus est. ¶ Item manifestū est ex mō loquēdi: qꝛ eundē intellectū cōstituit uox ,plata in nobis qñ res sigta est: τ qñ non est: aliogn nō dicerem⁹ hāc eē falsam sor. est: sor. nō exnte: ergo cū sigre sit itellectū ɔstituē: ergo per uocē idem significatᷓ. Item 2° posterioꝝ nō entia ɔtingit sigre τ intelligē: ꝫ nō entitas reꝝ nō ifert nō entitatē sigti uocis

Dicendum ad qōnē ꝙ facta tñsmutatiōe in re bm ꝙ existit nō fit transmutatio in sigtione uociscui⁹: cā ponitᷓ qꝛ res nō significatᷓ ut existit sed ut itelligitᷓ per ipam spēm itelligibilē: sed siue sit siue nō sit cū tam res ut itelligitᷓ qʒ spēs nō maneāt itrāsmutate facta tñsmutatiōe in re ut existit: qꝛ per eandē spēm cogscimus eēntiā τ eandē sciaʒ hēm⁹ de ea qñ existit τ qñ nō existit. qꝛ per Ar. p° posterioꝝ: de his que frequēter sunt possumus hēe demrōneʒ etiā qñ nō sunt uł fiūt τ per ɔñs eandē sciam hēe sicut τ qñ sunt. sequitᷓ ꝙ res ut sigtur per uocē nō tñsmutantᷓ qlicūqʒ tñsmutatiōe facta in re ut existit: τ p ɔñs nec uox significās tñsmutabitᷓ in signdo. ¶ Ad pmaʒ auctē lra Boetij talis ē. si nulla res sit sbiecta quā sigt uox: significatiua eē nō dᷓ. ubi sit: nō pdicat 2^m sed 3^m adiacens. si nulla res sit sbiecta qʒ uox sigt. i. sigta per uocē τc̄. τ sumitᷓ ibi res nō tm̄ pro exntib⁹ sed etiā pro re que itelligitᷓ: qsi diceret si nihil significetᷓ per uocem uox nō dᷓ significatiua. ¶ Ad 2^m: itellect⁹ illi⁹ auctoritatis pōt eē talis: in tñsmutatiōe sbali rei singularis in qua. s. abijcitᷓ foīa sbalis res singularis trāsmutata amittit nomē τ diffōnē spēi qꝛ nō manet i spē in qua

Margin notes (left): t.c.28 (beside "mū obʒ itellect⁹"); q.9. (beside "bet itelligi sup libruʒ Porphyrij").

Margin notes (right): 2^{or}. j phl. c 63. τ in de suba orbis c. p° & L. de rloe (beside the arguments of the Queritur); T.7. (beside "tellige: ꝫ nō entitas"); T.20 (beside "de ea qñ existit").

fuit ꝑus: ꝗ nomē spēi amittit suū sigtū nō seq̄r q2 illō nomen nullū suppositū sigit nec ēt nomē idiuidui si qō eēt ei ꝓpriū ipositū amittit ꝓpriū sigtū sed tm̄ trāsmutaf a forma spēi in qua fuit ꝑus. ℂ Ad pᵐā rōnē est ꝯcedēdū ꝙ destructo signato destruif signū. s3 l3 res destruaf ut existit nō tn̄ res ut itelligif ꝛ ut est signata destruif. ℂ Ad aliā maior ꝑncipalis pōt negari. ad ꝓbōnē: significare sic ꝑsupponit itelligē ꝙ oē sigtū ꝑus itelligebaf aliogn ei uox nō fuisset iposita sed postq̄ iposita est pōt illō sigre ad qō iposita est l3 a nullo itelligaf.

T.7. ℂ Ulteri⁹ pōt dici ad miorē ꝙ ē falsa q2 p Arꝫ. 2ᵒ posterioꝝ. entia ꝯtigit itelligē. ℂ Ad ꝓbationē illi⁹ mioris maior est falsa de oib⁹ aliȷ̄s ꝑterq̄ de pᵒ obo itellect⁹. ulteri⁹ ēt mior illi⁹ ꝓbōnis si itelligaf ꝑmo fieri de nō existente pōt negari q2 non existens pōt itelligi per spēz nō quā facit sed quā fecit in itellectu: q2 illa spēs pōt manē eadē nūc que ꝑus. ℂ Cū obȷ̄cif ꝙ nō q2 cā destructa ꝛc̄. Ista ꝓbatio tm̄ intelligenda est de cā rei i esse ꝛ in fieri: res aūt ꝑm ꝙ exn̄s tm̄ est cā spēi in fieri. ℂ Cu3 scdo dī destructo signato destrui signū. dico ꝙ res ꝑm ꝙ existit nō est signatū per spēm itelligibilē in aīa sed res ꝑm ꝙ itelligif ꝛ isto modo non destruitur. ℂ Cōtra solōnē qōnis si uox significet idē re existente ꝛ nō exn̄te: ꝗ qō sigtur est idē. ꝯn̄tia p3 q2 ois actia uera pōt trāsmutari in passiuā ueram: ꝛ ulteri⁹ ꝑus significabaf res exn̄s nūc nō exn̄s: ꝗ exn̄s ꝛ nō exn̄s sūt idez qō est falsuz. ℂ Ad illud est facilis rn̄sio ꝙ nec ꝑus significabaf ꝑ uocē res exn̄s nec nūc res nō exn̄s. sed res ut itelligif cui exn̄eū est existē ul' nō existē ꝑm ꝙ sigtur

ℂ Et queadmodū nec lr̄e oib⁹ eedē sic nec eedē uoces. Quoꝝ aūt he ꝑmoꝝ sunt note: eedē oib⁹ aīe passiōes sunt: ꝛ quoꝝ he silitudines: res etiā eedem. ca. eodem.

Queritur de dr̄ia quā assignat Arꝫ. iter lr̄as ꝛ uoces ex vna parte: ꝛ passiōes ꝛ res ex alia pte. hoc est ꝙ uoces ꝛ lr̄e nō sunt eedē apō oēs: res aūt ꝛ passiōes sūt eedez apō oēs. Qr nō sit ꝯueniēter data ꝓbaf: q2 si passiōes sunt eedē apō oēs cū ducāt in cognitionē reꝝ: ꝗ apud oēs sunt eedē res cognite: ergo oēs sunt eque sciētes. ℂ Itē alique sūt res apō aliq̄s que nō sunt eedez nūo apō alios: nec eedē spē ꝗ ꝛc̄. ℂ Itē cōpatio apō diuersos utētes nō diuisificat aliqd ꝑm se: ꝗ lr̄e ꝛ uoces apud q̄scūq3 utētes sunt eedē nālr. ℂ Itē illud qō est a nā est idē apō oēs: sed uox significatiua est signū nāle: ꝗ idem sigt apō oēs. ꝓbō mioris cuiuslibet ṽtutis nālis est aliqō istr̄m nāle: sed ṽt⁹ iterptatiua est ṽt⁹ nālis hoi cum hō sit aīal sociale uolēs aliȷ̄ exꝑmē qō apō se est: ꝗ uox sigtiua que est istr̄m illi⁹ ṽtutis est signū nāle: ergo naturaliter significat. ℂ Ad oppositū est Arꝫ.

Ad questionem dōm ꝙ dr̄ia est ꝯueniēs q2 passiōes inq̄ztū sunt signa ꝛ res inq̄ztū sunt sigta sunt eedē apō oēs. nā eadē passio in aīa apō q̄scūq3 ꝯcipiētes repn̄tat eadē rez q2 eadē silitudo in aīa semp est eiusdē repn̄tatiua: sicut est silitudo sꝑibilis in sꝑu lr̄e: ꝛ uoces in se eedē nō sūt eedē apō oēs inq̄ztū sūt signa: q2 nec eadē lr̄a apō oēs repn̄tat eadē uocē sed ul' aliā ul' nullā: nec eadem uox apō oēs sigt eandē passionē sed ul' aliā ul' nullā. ℂ Ex hoc p3 res ꝛ passiōes eē signa nālr: q2 apō oēs vniformiter signt ꝛ significanf: ꝛ qō est a nā est idē apō oēs lr̄a aūt ꝛ uox nō sunt signa a nā q2 nō sunt eedez apud oēs inq̄ztū significāt aut significanf: nec itēdit Arꝫ. h̄ assignare eoꝝ dr̄iā nisi inq̄ztum sunt signa ꝛ signata. ℂ Ad ꝑmā rōnē dī ꝙ l3 oēs eodē mō simplicia concipiāt nō tn̄ eodē mō cōponūt ꝛ diuidūt. vn̄ 3ᵒ de aīa dī:

t.c.21 ꝛ.26. ꝙ itellect⁹ circa qō qd est nō decipif nisi ꝑm accn̄s ꝛ h̄ est ꝑm ipos nō in absoluta appꝑhēsione sed in cōponendo ꝙ qd est cū altero. ℂ Cōtra saltē seq̄r ꝙ oēs erunt eq̄ sciētes q̄ztū ad appꝑhēsionē simpliciū ꝛ ita erūt oēs eque sciētes diffinitiue q2 diffō est via cogscēdi simplr sed h̄ manifeste est falsū. multi eni sciunt aliq̄ simplicia de qb⁹ aliȷ̄ nihil appꝑhēdūt. Qō aūt addif de 3ᵒ de aīa nō est ad ꝓpositū. Est eni iste itellect⁹ Arꝫ. ut p3 in. 9. meta. i fine ubi loq̄r de eadē mā q̄ ul' itellect⁹ oīno ꝯcipit ꝙ qd est. ul' nihil ei⁹ ꝛ ita non decipif circa ipm: q2 deceptio ꝑsupponit aliquā cognitionē ꝛ aliquē errorē nō aūt itelligit ꝙ itellect⁹ ꝯcipiat oē qō qd est cū cōtingat alic⁹ ꝙ qd est nihil ꝯcipe. Jō p3 rn̄sio ꝑm illō qō dcm̄ est in rn̄sione ꝙ passiōes nō sūt eedē apō oēs i se sed inq̄ztū sūt signa reꝝ. ois eni passio eadē in se apud cuiuscūq3 mētē fuerit eadē rē repn̄tat. ℂ Ad aliud de reb⁹ p3 silr q2 res inq̄ztū significanf p passionē sūt eedē apō oēs. ℂ Ad 3ᵐ ꝯcedo ꝙ eedē lr̄e manēt in se in cōpatiōe ad q̄scūq3 utētes: sed nō manēt signa earūdem uocū apō oēs: q2 nō significāt idē apō oēs nec ēt est in cōueniēs eas sic uariari apō diuūsos iponētes cū fiāt signa ex ipōne que diūsa est apō diūsos. ℂ Ad aliud dico ꝙ uox significatiua nō est istr̄m ṽtutis iterptatiue i hoīe: sed guttur ꝛ pulmo: que ꝯcurrūt ad foꝛmationē uocis: sic si nālr hō uelit fugē nociua nō seq̄r oē illō eē nāle istr̄m: q̄ fugit nociua puta uestimēta ul' arma uel hi⁹ sed tm̄ nā illa dedit ut istr̄a nālia: qb⁹ hō hec posset sibi ꝑparare ut manus: nā p manus hō pōt illa p artē ꝑparare ꝛ sic per rōnē ꝛ istr̄a nālia formādi uocē pōt hō aliq̄ iponē q̄ sūt sigñ ad placitū ꝛ nō nālia siue ꝯcept⁹.

ℂ Nomē ꝗ est uox significatiua ꝑm placitum sine tēpore: cuius nulla pars est significatiua separata. ca. secundo.

Queritur circa illā pticulā: sine tpe. utrū terminus cois ipositus ad significādū uerā nāz cui⁹ aliq̄ supposita eēnt aliq̄ nō dicaf vniuoce de exn̄tib⁹ ꝛ nō exn̄tib⁹. Qō nō vr̄: q2 q̄ equocanf in supiori nō vniuocanf in iferiori sed supposita exn̄tia ꝛ nō exn̄tia equocanf i ente qō est supi⁹: ꝗ in termio cōi q significat iferi⁹ ad ens. maior p3 de qbuscūq3 dī iferi⁹ vniuoce ꝛ supi⁹. minor p3: q2 exn̄tia sunt entia: alia ṽo nō entia: ul' solūmō entia in poᵃ. ℂ Itē ꝑdicatio vniuoca est ꝑdicatio essentialis: alr nō distigueref a denoiatiua ꝑdicatiōe: s3 terminus cois nō ꝑdicaf eēntialr de his ꝛ de illis: ꝗ non vniuoce. mior p3: q2 ꝑdicatio eēntialis uerissime fit cū h̄ ṽbo est: sed isto mō nō ꝑdicaf de suppositis nō exn̄tib⁹ ut oñdef post. ℂ Itē enti ꝛ nō enti nihil ē vniuocū qō p3 p locū a maiori: q2 nec oib⁹ entib⁹ est aliqd cōe vniuocū: ꝗ ꝛc̄. ℂ Ad oppoᵐ termin⁹ cois dī de his ꝛ de illis ꝑm eadē rōnē ꝛ idē nomē ꝗ vniuoce. añs p3: q2 talis termin⁹ cois nō h̄et nisi vnā diffōnē cū sit vniuocū in se: ꝗ de oib⁹ de qb⁹ dī ꝑm illā. ℂ Item qō significat ꝑter oēm dr̄iā tpis ad supposita nulli⁹ tpis determinaf hi⁹ est termin⁹ cois noialis: ꝗ ꝛc̄. ℂ Itē dr̄ie accidētales significato termini nō faciūt terminū cōem equocū: sed eē fuisse ul' fore: existē ul' nō existē: uel ꝑn̄s ul' ꝑteritū: sūt dr̄ie accn̄tales significato termini ꝗ ꝛc̄. minor p3 q2 si terminus significaret aggregatū ex exn̄tia ꝛ ex esse uel fuisse significaret per accn̄s: ꝛ ita qō significaref per ipm nō esset in genere.

Ad istud dōm ꝙ termin⁹ cois q nō est equoc⁹ ex ipōne ad diūsas nās: sed tm̄ iponitur ad significādū vnā nāz de qbuscūq3 dī simplr: dī ꝛ vniuoce: qō p3 tū q2 si est in se vniuoc⁹: ꝗ h̄et vnā diffōnē exꝑmētē illō significatū cui iponif: ꝗ de qbuscūq3 dī simplr: dī ꝑm illā diffōnē: q2 ad oppoᵐ ꝯn̄tis q̄ dicaf de aliqb⁹ ꝑm aliā diffōnē q̄z de aliȷ̄s cū ois diffō exprimat significatū nois q2 ꝑm Arꝫ. in. 4. meta. rō quā t.c.28

sigt nomē est diffō: segt illud nomen hīc duo sigta: qd est oppositū ātis: tū qr nullus termin⁹ cois īponit ad signū aliqd suppositū ul' aliq̄ equocatio aūt est diuersitas significatoꝝ: ḡ pp q̄lecūq; diuersitatē in suppositis nunq̄ erit tei min⁹ cois equocus: qr nūq̄ fit uariatio in ei⁹ p se significato. Si aūt de oib⁹ suppositis dicatur simplr: segt q de oib⁹ suppositis dicat vniuoce.

q **Ueritur** ḡ ulteri⁹ pp vitatē isti⁹ ꝛ pp solonē rōnū. utrū sint aliq̄ simplr supposita termini cois sigītis ueram nāȝ p̄ter exīntia. Qd sic vr. qē illd pro q̄ terminus pōt simplr supponē ꝛ vificare, ppōnē est simplr suppositū ei⁹. hi⁹ sunt alia ab exītib⁹ ut pȝ in his ppōnib⁹: hō fuit: hō erit: sumēdo fuisse put dicit actū ichoatū ꝛ terminatū: sic eni nō vificat illa p aliq̄ exīte: ꝛ spālr i hac ppōne. s. ɔtigit oēm hoiē currē: in qua dicit Arꝭ. sbȝ stare p eo qd ɔtigit eē. ¶ Itē pticipari ſm aptitudinē sufficit ad rōnē cois: ḡ pticipare ſm aptitudinē sufficit ad rōnē suppositi. ans pȝ: qr ul'e est aptū natū pdicari de plurib⁹. ɔ̄ntia pȝ: qr nō maior actualitas reqrit ad suppositū ut vȝ in pticipādo actiue q̄ ad cōe passiue: ſȝ alia ab exītib⁹ sunt apta pticipare formam cois: ḡ ꝛc̄. ¶ Itē iter suppositū ꝛ cōe est ordo ſm supi⁹ ꝛ iferius: talis ordo nō est in reb⁹ ſm q existūt: sed tātūmō inq̄tū cōpant ad itellectū: ḡ rō cois ꝛ suppositi nō dependet ab eē rei sed a ɔsideratiōe itellect⁹: sed illa pōt eē eadē circa res siue exītes siue non exītes: qr exneū est ei qd ɔcipit ab itellectu inq̄tū tale existē siue nō existē: ḡ tā suppositū q̄ cōe eodē mō se hēt ad exītiā ꝛ nō exītiā. ¶ Ad oppo[m] cōe est de p se itellectu cuiuscūq; simplr suppositi: ḡ de q̄cūq; illoꝝ pdicat: p se p[o] mō pdicatur: sed nō de nō exītib⁹ ut ondet post. ¶ Itē nō sufficit ad suppositū q significet pticlariter illd qd sigt suū cōe ulr: qr tūc cū sola uox significet uox eēt suppositū uocis qd est manifeste falsū: ḡ opȝ q suppositū sit idē eēntialr cū suo cōi: sed nō ens nō est idē eēntialr cū eo qd est uera nā: ḡ ꝛc̄. ¶ Itē tūc eēt falsa ois ul'is affirmatiua de ieē in qua pdicatū nō iest suppositis nō exītib⁹: qr eis denotaret ieē p dici de oi: cū sint supposita simplr cois distributi. ꝛ pcipue nulla eēt uera de ieē ut nūc: nec etiā possibilis: qr pdicatū eius nō posset ineē nō exītibus: ꝛ ita nulla ul'is ɔtingēti eēt possibilis: qr poneret in aliā de inesse impossibilem.

q **Ueritur** circa h̄ de vitate taliū ppōnū. Utrū hec sit uera cesar est hō: cesar est aial: cesare nō exīte. Uidet q sint false: qr ens nō pōt uere pdicari de nō ente: sed cesare nō exīte adhuc hō est ueꝝ ens saltē in aliȷs suppositis: qr alia supposita sūt simplr entia in qb⁹ simplr est ipm ens ḡ nō pdicat ꝛc̄. ɔ̄silr arguit de homie ꝛ aiali.

c.2. ¶ Itē p Arꝭ. 2[o] pyarmenias. qn̄ nō ē oppō in adiecto in pdicato nec pdicat eē ſm accn̄s: tunc tenet ɔ̄ntia a ɔiūctis ad diuisa. sed hic cesar est hō cesar est aial. in h̄ casu nō est oppō in adiecto nec pdicat eē ſm accn̄s cū pdicet eē sbe uere entis: qd est eē vissimū: ergo segt cesar est: ɔ̄ns falsū ḡ ꝛ ans. ¶ Itē in isto casu hec est uera cesar est hō mortuus ꝛ segt ḡ nō est hō: qr qd cū determiatiōe repugnāte pdicat de aliq̄ uere negat ab eodē. ¶ Ans pbat. tū qr hec est uera cesar fuit hō put li fuit dicit actū termiatū: ḡ desinit eē hō: ḡ est hō mortuus. Tū qr cesar nō est hō viuus: qr nō viuit est: ḡ hō mortuus: qr mortuum ꝛ viuū circa hoiē sūt imediate opposita. Itē in trāsmutatiōe sbali res amittit nomē ꝛ diffōnē. qd pus dcm̄ est ueꝝ eē de supposito in cōpatiōe ad spēm. ḡ suppositū in corruptiōe q̄ est trāsmutatio sbalis amittit nomē spēi. ¶ Itē si illa eēt uera antichr̄s ē hō: pari rōne eēt nečia: ḡ de supposito ɔtingēti diceret mediū uere cū mō nečitatis: ḡ idē de eodē nō posset dici uere cū mō ɔtigētie: ḡ ois mior in vniformi de ɔtingēti cū denotet mediū dici de tali supposito ɔtigēter eēt ipossibilis. Itē destructis pmis sbis ipo[le] ē aliqd alioꝝ remanē qr oia alia ul' sunt in eis ul' dnr de eis: ḡ in isto casu scda sba que sigtur p hoiē nō dr de cesare. ¶ Ad oppo[m] hec ɔ̄ntia est nečia cesar currit: ḡ hō currit: ḡ mediū cui⁹ vtute tenet est nečiū illud est cesar est hō: necessitas ɔ̄ntie ondit qr aliqn̄ sequebat ꝛ nūc manet idē itellect⁹ ātis ꝛ ɔ̄ntis: ḡ ꝛ tūc ꝛ ex eoꝝ intellectu depēdet ɔ̄ntia: ḡ ꝛ nūc segt. ¶ Item 4[o] meta. dicit Arꝭ. h̄ est h̄: qr h̄ sigt h̄: sed cesare nō exīte est hō de significato ei⁹ cū idē sigt hō cesare non exīte qd sigt eo exīte. t.c.10 ¶ Dr: q Arꝭ. itelligit ibidē de pmo sigto termini ut ifert de hoie ꝛ aiali bipede nō de pte diffōnis uel significati. ¶ Cōtra totū sigtū ifert ptē: ḡ si sit uerū totū enūciare de sbo ꝛ ptē. si aūt hec ɔ̄ntia aial bipes ḡ aial nō tenet hoie nō exīte: ḡ nō tenet ipo exīte qr eadē diminutio fiet utroq; cū diminutio sit rōne sigtoꝝ que semp manēt eadē. ¶ Itē cesare nō exīte est hō de per se intellectu ei⁹: ḡ pdicat de eo p se: ḡ nečio igit ꝛc̄. oēs ɔ̄ntie iste patēt ex p[o] posterioꝝ. ¶ Dr: ad h̄ q pdicatū eē de itellectu sbi nō ɔcludit ppōnē eē nečiā: sed qn̄ diffō uel ps diffōnis pdicat de diffinito: singularis aūt nō est diffō: nec hois: posito q nullus sit: qr nō entis nō est diffō. t.9.ꝛ 15.ꝛ i de ¶ Cōtra si nō entis nō est diffō: ergo de nō entib⁹ nō sunt demōstratiōes. ɔ̄ntia pȝ qr de sbo demonstrationis opȝ pcognosci qd est ɔ̄ns est ꝯ Arꝭ. p[o] posterioꝝ. q dicit q de frequēter exītib⁹ qn̄ non sunt pōt fieri demōstratio: qd est manifestū qr nullo tonitruo exīte pōt sciri q tonitruus est sonus terribilis. t.20. ¶ Itē nō entiū sunt diffōnes saltē idicātes qd dr p nomē nullo hoie exīte si det talis diffō de hoie in illa poneret aial cū sit ps sigti hois: ḡ adhuc pdicat de ipso p se. ¶ Itē segt cesar est cesar ḡ cesar est hō. ans est uerū qr idem pdicat de se igit ꝛ ɔ̄ns. ɔ̄ntia pȝ qr ɔ̄ns est de intellectu antecedentis.

q **Ueritur** Propter hoc de ueritate illi⁹ hō est hō cesar est cesar ꝛ in isto casu videt q sint false: qr ex eis segt ḡ cesar est ḡ hō est. qd ondit qr nec est oppositū in adiecto nec pdicatio pȝ accidēs ut vr qr pdicat esse sbe. ɔ̄ns est falsū ergo ꝛ ans. ¶ Itē ex istis segt ḡ cesar est hō ḡ cesar est aial qr ɔsequētia sūt de itellectu illorum ātiū ꝛ hec ɔ̄ntia sūt falsa: ḡ ꝛ ātia. Itē qn̄ affirmatiua est uera opȝ eē vnionē in re q̄lis sigtur p ppōnē: ſȝ hic cesar est cesar nulla est vnio in re cū sbm ꝛ pdicatū nō sint alique res ḡ ꝛc̄. ¶ Ad oppositū nulla ppō est uerior illa in qua idē pdicat de se ille sunt tales. ¶ Itē 4[o] meta. hoc est h̄: sic argutū est sup. ¶ Itē. 5. meta. c[o] de ſm se. hois multe sunt cāe q̄re hō est hō nulla est cā. t.c.10 ¶ Itē. 7. meta. querē q̄re hō est hō nihil est querē: qr nihil est certi⁹ qd posset supponi in illa qōne in qua illud ē dubiū. t.c.59 ¶ Itē p Arꝭ. in. 2. pyarmenias: ois negatiua est p accn̄s uera: ꝛ h̄ qr h⁹[oi] reducit ad aliā affir[uam] p orē ueraȝ: ꝛ hoc maxie ad illā in qua idē pdicat de se ḡ vitas illi⁹ bonū nō est malū reducit ad ueritatē illi⁹ bonū est bonū: cū ḡ hec sit uera: cesar nō est asin⁹: ꝛ mlta alia sic ɔtigit remouē a cesare: segt q ɔtigat ipȝ uere affirmari de seipo. c.j. ¶ Itē p rōnē si negat illa sor. est sor. ɔcedit illa sor. nō est sor. ꝛ ulteri⁹ segt: ḡ sor. est nō sor. talis eni ɔ̄ña tenet in oib⁹ ibi pdicata affirmatiuaꝝ sūt opposita ɔdictoria. h⁹[oi] sunt pdicata simplicia ut dicetur iferi⁹. ꝛ ulteri⁹ sor. est nō sor. ḡ nō sor. est sor. p cōuersionē. ꝛ ulteri⁹ ex ɔuertēte ꝛ ɔuersa que ɔcedunt. arguat sillogistice sic: nō sor. est sor. sor. est nō sor. ḡ sor. est sor. pmisse aūt sūt uere p illū q negat ḡ hec ꝯ simplr est va nec obstat huic sill'o q non sūt nisi duo termini reales: qr hoc sufficit si sint tres termini ſm rōnem ut pȝ in sillogismo expositorio. sor. aūt in ppōsito hēt rōnē duoꝝ. s. maioris extremitatis ꝛ mioris. ¶ Itē in

2. peryar[as] ꝛ. j. p. orū ꝛ alibi q̄re

oĩ sillogismo ex oppositis ꝯ est ĩpossibilis ex secũdo p̃-
orũ. sed siue res sit siue nõ sit: hic est sillogism⁹ ex opposi
tis in tertio secũde nullus hõ est alb⁹: aliqs hõ est alb⁹
ꝛ seqt̃ igit̃ aliqs hõ nõ est hõ: ḡ ꝯ est ĩpossibilis siue res
sit siue nõ sit: ḡ ei⁹ opposita ẽ nec̃ia. s. oĩs hõ est hõ: siue
res sit siue nõ. ¶ Jtẽ siue res sit siue nõ hec sũt ꝯdicto
ria sor. currit sor. nõ currit. uł oĩs hõ currit nõ oĩs hõ
currit: ḡ s̃bm in utraqꝫ est idẽ: sed idẽ uere põt p̃dicari
de seip̃o cum hoc v̉bo est ḡ ꝛc̃. ¶ Rñdet̃ ad istud ꝛ ad
q̃sdã rõnes. s. Boetij ꝛ alioꝝ que hic ponunt̃: q cũ dĩ
sor. ẽst sor. qꝛ hic nõ p̃dicat̃ sor. tm̃: sꝫ illō totũ ens sor.
qꝛ res hui⁹ v̉bi ẽ cũ eo q specificat ip̃ꝫ p̃tur: qñ p̃dicat̃
tertiũ adiacẽs: sꝫ s̃bꝫ est sor. absolute: nõ ãt ens sor. ꝛ iõ
ĩ talib⁹ ꝑpõnib⁹ nõ p̃dicat̃ idẽ de se ¶ Quis hec rñsio
ĩcludat difficłtatẽ de re v̉bi qñ p̃dicat̃ tertiũ: utrũ. s. sit
ps p̃dicati de qua forte dicet post. Tñ ad ꝑpositũ põt
argui specialr̃ sic: eẽ qñ p̃dicat̃ tertiũ p̃dicat̃ qđ in alio
est. hoc est eẽ ei⁹ qđ specificat ip̃ꝫ: ḡ hic sor. est sor. p̃dica
tur eẽ sor. ꝛ illō est idẽ sor. siue sor. sit siue nõ sit: ḡ affir-
matiua uera. Cõfirmat̃ rõ per hoc qꝛ tales ꝑpõnes cõ
cedunt̃ eẽ uere nõ ens est nõ ens: ꝛ chimera est chimera
pp̃ hoc solũ: qꝛ esse p̃dicati est ideꝫ s̃bo.

Ad primam istaꝝ questionuꝫ dici põt q rõ
cois uł suppositi nõ attribuit̃
ei ut existit: sed ut cõcipit̃ apud ĩtellectũ: qꝛ ponẽ aliqd
existere s̃ꝫ qđ sibi attribuit̃ rõ cois: hoc est ponẽ ideas:
sicut plato posuit: igit̃ cõe s̃ꝫ q hꝫ rõnẽ cõis est nã ꝑut
ꝯcipit̃ sub rõne dicibilis de plurib⁹: ꝛ ita suppositũ est
nã ꝯcepta apđ ĩtellectũ sub rõne nõ dicibilis de pluri-
b⁹: sed po^{le} est apud ĩtellectũ eodeꝫ mõ ꝯcip̃e nãm ut
dicibilis est de pluribus: ꝛ eadẽ nõ dicibilis est de plu
rib⁹: siue utraqꝫ existat siue neutra: siue q̃ ꝯcipit̃ ut non
dicibilis de plurib⁹ nõ existat: ꝛ illa q̃ ꝯcipit̃ ut dicibi-
lis de plurib⁹ existat in alijs suppositis: semp̃ eni ĩn nã
ꝯcepta ut hec ĩtelligit̃ p̃ se nã ꝯcepta absolute: ḡ alia ab
exñtib⁹ sũt simplr̃ supposita termini cois. assũptũ. s. q
res exñs eodẽ mõ ꝯcipiat̃: sic̃ qñ nõ exñs. pꝫ: qꝛ de his
que freq̃uẽter fiũt ꝛ qñ nõ existũt pñt fieri demr̃ones
t.20. p̃ Ar̃. p̃o posterioꝝ. ḡ ꝛ illa pñt sciri diffinitiue: qꝛ co
gnitio demr̃atiua p̃supponit cognitionẽ diffinitiuã: ḡ
pñt simplr̃ ꝯcipi apđ ĩtellectũ p̃ eandẽ spẽm. Est ḡ vis
rõnis in h̃ nã humana ꝯcepta ut hec eodẽ mõ se hẽt ad
nãm hũanã ꝯceptã s̃b rõne dicibilis de plurib⁹ siue nã
ꝯcepta ut hec existat siue nõ: ḡ eq̃lr̃ hẽt rõnẽ suppositi
qñ existit ꝛ qñ nõ. ¶ Qđ si ista noĩa cesar antichris ꝛ
h⁹ⁱ ĩposita sint ad sig̃ndũ supposita hoĩs. i. nãꝫ ꝯceptã
ut hãc cũ semp̃ idẽ significẽt facta q̃licũqꝫ trãsmutatio
ne in exñtia rei (ut dcm̃ est in solone qõnis tertie) seqt̃
t.c.34 q semp̃ significẽt suppositũ hoĩs. si aũt sint ĩposita ad
t ide sig̃ndũ sił totũ de q̃ dicit Ar̃. in. 7. me^{ce}. c. de ptibus
diffõnis. q circa idẽ est gñatio ꝛ corruptio: tũc nec si-
gnificãt suppositũ hoĩs qñ existũt ꝛ qñ nõ existũt: sup-
positũ eni p̃ se ẽ eadẽ nã cuꝫ suo cõi sũpta a q̃dã mõ de
termĩatiori: nõ sic sił totũ se hẽt ad nãꝫ spẽi: sed iste hõ
ad min⁹ sig̃t uere suppositũ hoĩs. ¶ Ad p̃^m arg^m pate-
bit rñsio ex solone qõnis sequẽtis. ¶ Ad 2^m pꝫ q non
est rõ suppositi sig̃re p̃ticulariter qđ suuꝫ cõe ulr̃: sed
nã ꝯcepta apđ ĩtellectũ ut hec que qđẽ sig̃tur p̃ uoceꝫ
ꝛ nõ est uox sig̃ns: est suppositũ nãe ꝯcepte apđ intelle
ctũ ut est dicibilis de plurib⁹: ꝛ hec nã ut sic ꝯcepta est
idẽ eẽntialr̃ nãe sic ꝯcepte: nõ tñ q rõ ꝯcipiendi cadat
in vnione: q̃ fit cũ h̃ v̉bo est. ¶ Cũ dĩ in argumẽto nõ
ens nõ est idẽ nature uere. Dico q nõ exñs ut cõcipit̃
apđ ĩtellectũ põt eẽ idẽ alicui qđ in alijs suppositis est
ueꝝ ens: sꝫ inq̃ꝫtũ est in eo est nõ exñs sic̃ ꝛ ip̃ꝫ ut pate-
bit postea. ¶ Ad aliđ patebit cũ querit̃ utrũ termin⁹
cois supponat ꝛ distribuat̃ ubicũqꝫ p̃ oĩb⁹ suppo^{tis} ei⁹

Ad secundam qõnẽ pñt tales ꝑpõnes cõ
cedi eẽ uere: qꝛ ad v̉ificati-
onẽ ꝑpõnis affirmatiue sufficit vnio extremoꝝ: h̃ eni
solũ sig̃t ꝑpõ affirmatiua: sed talis est in ꝑposito. in ĩ-
tellectu eni s̃bi ĩcludit̃ p̃ se ĩtellect⁹ p̃dicati. h̃ dico si ce
sar ꝛ h⁹ⁱ noĩa ĩponant̃ ad sig̃ndũ supposita hoĩs. tunc
eni pꝫ v̉itas taliũ ꝑpõnũ ex solone p̃cedẽtiũ qõnum ꝛ
ex argumẽtis ẽt factis p̃ hac p̃te. q. ꝛ q̃busdã tactis in
solone sequẽtis. q. ꝛ spãlr̃ ex q̃dã auc̃te Ar̃. p̃o poste^r T.8.
de oĩ est ꝛc̃. ut de oĩ hoĩe aĩal. si eni ueꝝ est dicẽ hoĩem
ueꝝ est dicẽ aĩal: ꝛ si nũc alteꝝ ꝛ alteꝝ: ex qua auc̃te pꝫ
q ad necessitatẽ ꝑpõnis sufficit nec̃ia ꝯcomitãtia ex-
tremoꝝ: ita q posito vno ponat̃ alteꝝ lꝫ neutrũ nec̃io
existat. ¶ Jtẽ pꝫ qꝛ alr̃ nulla ꝑpõ eẽt de ĩeẽ simplr̃ in q̃
p̃dicat̃ cõe de supposito suo: qꝛ nõ esset semp̃ uera ꝛ ni
hil põt sumi s̃b medio in maiori de nec̃io nisi supposi-
tũ cois: ḡ nulla minor de ĩeẽ põt sumi s̃b maiori de ne-
cessario regulariter. h̃ est ꝯ Ar̃. p̃o p̃oꝝ. ¶ Ad p̃mã rõ
nẽ dico q hic cesar est hõ nõ p̃dicat̃ exñs de nõ exñte:
sed hũana nã ꝯcepta ut dicibilis de plurib⁹ de eadẽ nã
ꝯcepta ut hec. Cõtra h̃ cesar est nõ exñs hõ est exñs hõ
p̃dicat̃ de cesare: ḡ p̃dicat̃ exñs de nõ exñte. Dicẽdũ q
hic est fallacia accñtis: qꝛ hõ s̃m q cõp̃at̃ ad p̃dicatuꝫ
h̃. s. p̃dicari de cesare ẽ ex̃neũ huic p̃dicato exñs: ꝛ ita
cesar inq̃ꝫtũ cõp̃at̃ ad h̃ p̃dicatũ. s. eẽ illud de q̃ hõ p̃di
cat̃ est ex̃neũ huic p̃dicato exñs: medio aũt cõp̃ato s̃b
ex̃neis rõnib⁹ ad extrema est fallacia accñtis. ¶ Con
tra saltẽ incõueniẽs est illud qđ est exñs p̃dicari de eo
qđ est nõ exñs qꝛ illoꝝ nõ est vnio in re. ḡ falsa est oĩo
sig̃ns ea vniri. ¶ Dico q hõ s̃m q vnit̃ cesari est per
accñs nõ exñs sic̃ cesar nõ est exñs: qꝛ p̃ nullo supposi
to exñte attribuit̃ cesari. nã eniꝫ cois ut saluat̃ in aliq̃
supposito nõ est ueri⁹ ens illo supposito. ¶ Cõtra aliq̃
supposita hoĩs sũt exñtia aliq̃ nõ: ḡ hõ est equocũ illis
qꝛ enti ꝛ nõ enti cũ sint ꝯdictoria nihil ẽ vniuocũ cõe.
¶ Dico q existẽ ꝛ nõ existẽ cũ sint ex̃nea nãe ut signi
ficat̃ p̃ terminũ nõ faciũt equocationẽ in terio. ¶ Ad
2^m p̃ncipale dico q hic cesar est hõ p̃dicat̃ eẽ p̃ accñs.
qđ q̃dẽ ĩtelligit̃ duplr̃. uł sic. i. s̃m aliqd ex̃neũ. uł sic. i.
s̃m aliqd cuius eẽ de s̃bo nõ ponit eẽ simplr̃ de s̃bo: ꝛ
utroqꝫ mõ erit in ꝑposito. nã eẽ hoĩs de cesare ex̃neuꝫ
est ei qđ est eẽ qñ p̃dicat̃ scđm: tñ illud eẽ qđ dicit p̃di-
cationẽ hoĩs de supposito suo eodẽ mõ se hẽt q̃licũqꝫ
trãsmutatiõe facta circa eẽ qñ p̃dicat̃ scđm. ¶ Silr̃ 2°
mõ ẽ 2^m accñs. nã eẽ hoĩs ut dĩ de cesare nõ necessario
nec simplr̃ ponit eẽ. ¶ Cõtra h̃ seqt̃ cesar est alb⁹: ḡ ce
sar est: ḡ p̃ locuꝫ a maiori seqt̃ cesar est hõ: ḡ cesar est. si
eni eẽ accñtis qđ est min⁹ ueꝝ ens ponit eẽ simplr̃ mł
to magis eẽ s̃be qđ est v̉issimũ eẽ ponit eẽ simplr̃ uerũ.
¶ Jtẽ eẽ uł est de eẽntia uł nec̃io ꝯñs eẽntiã cuiuslibꝫ
gñis. ḡ ꝛ hoĩs cũ hõ significet uerã eẽntiã: sꝫ si utroqꝫ
mõ fuerit ad hoĩeꝫ seqt̃ eẽ. ¶ Jtẽ in p̃n⁹ scđi posterioꝝ
dĩ q si est est uere scibile qꝛ est uere queribile: ḡ est ne-
cessariũ p̃dicari esse de q̃cũqꝫ ꝛ p̃ se: ḡ seqt̃ ad qđlibet.
¶ Jtẽ in eodẽ 2°: nõ ꝯtigit scire qđ est ignorãteꝫ si est. T.8.
sed sciẽs hoĩeꝫ diffinitiue uł q gen⁹ p̃dicat̃ de ip̃o scit
qđ est: ḡ opꝫ p̃scire si est ḡ seqt̃ si ẽ aĩal qđ est. ¶ Ad p̃^m
dico q s̃m neutrũ ĩtellectũ p̃dicatũ p̃dicat̃ hic eẽ 2^m
accñs cesar est alb⁹. qꝛ accñs reale siue p̃ accñs cuius-
modi est albũ nulli s̃bo ĩest nisi exñti: ḡ ei⁹ eẽ de s̃bo ne
cessario ponit eẽ absolute. ¶ Cũ ꝓbat̃ ꝯñtia qꝛ eẽ s̃be
est ueri⁹: ueꝝ ẽ ꝗ eẽ s̃be exñtis sꝫ eẽ specificatũ p̃ s̃baꝫ nõ
ẽ ueri⁹ eẽ. h̃ ẽ eẽ existẽ quã eẽ specificatũ p̃ accñs: eẽ eni
qñ p̃dicat̃ tertiũ p̃dicat vnionẽ extremoꝝ q̃ nec̃ia est
s̃be ad s̃baꝫ sine exñtia extremoꝝ: nõ aũt accñtis ad s̃b
stãtiã nõ exñtem. ¶ Ad aliđ maior est uera de eẽ ut. s.
existit ꝛ sic nõ ponit̃ p̃dicari de cesare sed ut ĩtelligit̃. ꝛ
sic ei existẽ ex̃neat̃. ¶ Ad aliđ dico q si est ut sumit̃ 2°
posterioꝝ: nõ est pro existẽ sꝫ p̃ eẽ ens ꝛ hñs eẽntiã ut
ens est nomẽ: opꝫ scire aliqd eẽntiã hr̃e p̃usq̃ꝫ scire eẽn
tiã qꝛ ꝛ p̃^m p̃tinet ad qõnẽ si est scđꝫ ad qđ est. ¶ Si ãt

auctas itelligit de existe͂ h͂ nõ est nisi aptitudial'r. nihil eni͂ hẽt eẽntiá nisi qd͂ aptũ natũ est existẽ. manifestum est at͂ q pot sciri qd est uox lz nesciat aliquá uocẽ actu existẽ. puta cu͂ aliqs nihil audit actu. ¶ Ad 3^m pn^le di co q mortuũ z uiuũ pñt actual'r sumi ul' aptitudinal'r p^o mõ sũt accñtia eẽntie hois signte p h͂ nomen hõ: z sic pot ↄcedi q cesar nõ est hõ viuus sz mortu^9: z q mortuũ illo mõ nõ diminuit ab hoie necifert hoiez. ná diminutio alic^9 p aliud sic oppõ iter illa dz eẽ rõne signtoꝝ hõ aũt nõ icludit in suo signto oppo^m mortui h͂ mõ sũpti: sz si sumant hec aptitudial'r forte sic sũt diie i gñe sbe eedẽ istis aiatũ z iaiatũ z sic mortuuz diminuit ab hoie: z hec est falsa cesar est hõ mortu^9. hec aũt uera cesar est hõ viu^9. nec seqt͂ g͂ viuit: sic nec seqt͂ est risibilis g͂ ridet. ¶ Cu͂ pbat͂ q cesar est hõ mortu^9: qz fuit hõ. p ut fuit dicit actu͂ cõpletu͂ z termiatũ. nego h͂ si fuit: pdicat 3^m adiacẽs nõ eni termiatũ est in eo eẽ hoiez cuz adhuc sit hõ: si aũt fuit pdicet 2^m adiacẽs tũc pot ↄcedi q ipe fuit hõ: qz in eo existẽ est termiatũ. usus tñ cõcedi hác ppõnẽ cesar fuit hõ z nõ est: qz usual'r magis fert itell's ad exñtiá quá ad nõ exñtiá: z de cesare nõ ẽ uez q est hõ exñs sz fuit: cu͂ hõ de sui signto nõ iportat hoiez exñtẽ. vñ in multis signtio fm̃onis repugnat usui z eꝯ. ¶ Ad 2^am pz q̃lr nõ seqt͂ est viu^9 g͂ viuit. distictio pdicta pz in sili' de bipede q̃ frequẽter utit͂ Ar. p diia
c.j.z. 15. eẽntiali hois. cu͂ tñ dicat in 5° topicoꝝ nõ est ois hõ habẽs duos pedes. g͂ fm aptitudinẽ est diia hois uel ad
T.c. 37. min^9 nõ di de oi hoie fm actũ. ¶ Cõtra h͂ si cesar non viuit z viuẽ viuẽtib^9 est eẽ scd̃o de aia. g͂ nõ est z si non est g͂ nõ est ens: eẽ eni qñ pdicat 2^m adiacẽs pdicat qd in se est: z si nõ est ens g͂ nõ est hõ p locu͂ a supiori ad iferi^9 negãdo. ¶ Ad istd ↄcedẽda est hec ppõ cesar nõ viuit: z hec. sil'r cesar nõ est loquẽdo de eẽ existẽ: z ulteri^9 g͂ nõ est exñs qz illd ens pdicat p esse qñ pdicat 2^m: sed ens sũptũ p exñte nõ est supi^9 ad hoiez: vñ solet antiqtus dici q ens pot eẽ pticipiũ ul' nomẽ: ens pticipium signt idẽ q exñs qz tenet signtũ vbi a q̃ descẽdit ens. nomẽ forte signt hñs eẽntiá illd didit in decẽ gña. z sic cõcedẽdũ est q cesar est ens loquẽdo de illo ente non de ente qd ẽ pticipiũ. ¶ Ad 4^m trãsmutatio nõ cadit circa rẽ nisi fm q existit. sic aũt nõ hẽt rõnẽ suppositi sed ut ↄcipit͂ apd itellectũ p modũ nõ dicibilis de plurib^9. vult g͂ auctas q res fm q existit in trãsmutatiõe sbali nõ hẽat formá quá pus habuit. sz ex h͂ nõ seqt͂ q pusfuerit suppositũ alic^9 cois z nũc nõ eẽt ei^9 suppositũ: qz circa illd nulla facta est trãsmutatio sbalis: intelligit g͂ auctas tm̃ de re q̃ p se trãsmutat͂ q̃ ẽ res ut exñs. ¶ Ad 5^m si ↄcedat oẽz miorẽ in vniformi de ptigẽti eẽ ipo^les nihil ↄ Ar. qz nõ eo minus eẽt foia sillogistica bona quá docet Ar. ¶ Uel si sit aliqd suppositũ in po^a ad formá termini qd nõ est p se suppo^m termini tale suppositũ pot sumi sb z eẽt mioz uera. ¶ Ad 6^m q̃lr illud dictũ in libro pdicamẽtoꝝ sit itelligẽdũ dictũ ibi est.

Ad aliam qõnẽ ↄcedẽde sũt oẽs tales cesar est soz. cesar est hõ: pp rõnes pus fcás ad illá ptẽ qõnis: q̃rũ vna. s. illa q̃ ẽ de sill'o ex oppositi pot reduci ad soĺonẽ pcedẽtis qõnis sic. s. qz in 2° poꝝ dic Ar. q nõ tátũ est sill's ex oppositis ubi aliqd affirmat z negat de eodẽ simpl'r: sz z ubi aliqd affirmat de supiori ul'r z negat idẽ ab iferiori ul' eꝯ. z exẽplificat i 4° scd̃e sic. ois disciplina est studiosa: nõ ois medicina est studiosa in tertio. sil'r in pposito eẽt hic sill's ex oppositis. oẽ aial est albũ: nõ ois hõ est alb^9. z seqt͂: g͂ non ois hõ ẽ aial: g͂ hec ↄcl'o est iposs'bilis ẽt hoie nõ exñte qz nõ eo min^9 est sill's ex oppositis: g͂ ei^9 opposita est necessaria. ¶ Si dicat͂ nõ existẽ tollẽ rõnem iferioris ab hoie respectu aialis: seqt͂ q illa rõ sibi ifuit fm q existebat: ul' ad min^9 q depẽdebat ab exñtia rei z p ↄñs non erat illa rõ simpl'r ab opõne itell's: itell's eni in sua opõne nõ depẽdet ab exñtia rei cu͂ z diffõnes z demrõnes fiát de nõ exñtib^9: m'ltomagis nõ exñtib^9 pot attribuẽ itẽtiones scd̃as q̃ oino ab itellectu cáñt. ¶ Cõfirmat illa rõ q̃ fiebat ad pcedentẽ qõnẽ de p se p h͂ q nõ exñtiũ sũt diffõnes: g͂ nullo hoie exñte pot hr̃e hõ diffõnẽ z i illa poneret aial: g͂ p se pdicat de hoie. ¶ Ad min^9 hõ pot hr̃e p se diffõnẽ expmẽtẽ qd di p nomẽ z in illa necio poneret aial cu͂ sit de signto nois: qz nomen semp signt idẽ. ¶ Ad p^m arg^m dictũ est in qõne pcedẽti qualiter hic pdicat eẽ fm accñs. ¶ Ad 2^m ↄcedant ppõnes q̃ sequunt. s. cesar est hõ z sil'es sic pus ↄcesse sũt. ¶ Ad 3^m dici pot q sic res se hẽt ad eẽ sic opz ad vitatẽ talis ppõnis eẽ vnionẽ in re talẽ q̃lis signtur i fm̃oẽ nã aũt signta p h͂ q est cesar est ens p itellectuz: aliogn itellect^9 de eo nõ faceret cõpõnẽ z sic est cõpõ eiusdem exñtis apd itellectũ cu͂ seipo: z talis compõ sufficit ad ueritatẽ ubi res nõ est exñs ut pz in istis. s. chimera est chimera nõ ens est nõ ens. ¶ Ad p^m arg^m illi^9 qõnis que est de vniuocatõe termini cois qd oñdit terminũ eẽ vniuocũ: pz q ens ut ens est nomẽ nõ est equocũ ad illd qd existit z ad illd qd nõ existit: lz forte ens fm q est pticipiũ sit equocũ ad illa: sed ens ut est pticipiũ nõ est supi^9 ad hoiez. ¶ Ad aliud iá ↄcessũ est cõe pdicari de supposito p h͂ vbũ est. ¶ Ad 3^m enti z nõ enti zc̃. si itelligat͂ de istis fm q hñt rõnẽ ↄdictorioꝝ sic forte nihil est eis vniuocũ. Et si arguat͂ ulteri^9 soz. est exñs: cesar nõ est exñs g͂ eis nõ aliqd vniuocũ est fallacia accñtis: qz mediũ est extneuz vni extremo inq̃ztũ cõpat͂ ad aliud: qz duob^9 suppositis quoꝝ alteꝝ exñs est: alterum nõ: aliqd est vniuocũ inq̃ztũ icludũt p se aliqd idẽ sed accidit vni eẽ exñs z alteri eẽ nõ exñs: qz fm ista accñtia eis nõ ↄuenit aliqd cõe tale. Q₂ aũt foia arguẽdi nihil ualeat pz in sili' arguẽdo sic albo z nõ albo nihil est cõe vniuocũ cu͂ sint ↄdictoria iste homo est alb^9: z ille non est alb^9: g͂ isti hoi z illi nihil est vniuocũ: non ualet ↄñtia: qz h͂ pdicatũ nõ hr̃e aliqd vniuocũ istis in est rõne affirmatõis z negõnis sic z h͂ qd est ↄdictoria eẽ z nõ rõne eoꝝ q̃ sbsũt forme: z in miori sumunt sb illa q̃ sbsunt istis formis. Cu͂ oñdit illa ppõ enti z nõ enti nihil est vniuocũ p hoc q nõ oib^9 entib^9 est aliqd cõe vniuocũ: negãda ẽ ↄñtia: qz nihil idẽ ↄceptũ apd itellectũ icludit in ↄceptu oiuz entiũ: sed aliqd idẽ cõceptũ apd itellectũ pot eẽ de itellectu ei^9 cui accit existere. z eius cui accidit non existere.

Aliter pot dici ad scd̃az qõnẽ illaꝝ triũ: sustinendo ea q̃ dñr ad pcedẽtes qõnes duas. s. q supposita tá exñtia q̃z nõ exñtia sint simpl'r supposita termini cois z vniuoce. ¶ Et adhuc fm aliqs opz cõcedẽ cõe pdicari de his z de illis uere cuz h͂ vbo est qz simpl'r supposita sũt vniuoce quecũqz icludũt eandem rõnẽ termini fm quácũqz diia tpis: qz signtuz termini nullá diiá tpis sibi termiat: pot g͂ stare cu͂ vniuocatione q hõ pdicet de antichzo eũ fore: z de cesare eũ fuisse: qz illa nõ uariát signtũ termini. ¶ Et h͂ forte itellexerũt q dixerũt illa eẽ supposita diuẽse appellatiõis: qz nõ eodẽ mõ appellant a cõi lz forte pticipẽt idẽ signtuz cois. ¶ Ad rõnes q̃ sunt ↄ vniuocationẽ. ¶ Ad p^am pot dici q suppo^m exñs z nõ exñs vniuocant in ente: qz ens pz vnũ signtũ di de eis: sz nõ cu͂ h͂ vbo ẽ. ¶ Ad 2^m ↄcedit q pdicatio cois de q̃cũqz supposito ẽ eẽntial'r: nõ tñ opz oẽz pdicationẽ eẽntialẽ eẽ uerá cu͂ h͂ vbo ẽ sz suffic cu͂ q̃cũqz vbo cuiuscũqz diie tpis. ¶ Ad 3^m dicat sic pus dcm̃ ẽ. ¶ Ad arg^ta pbátia hác eẽ uerá. cesar est hõ. ¶ Ad p^m di q h^c ↄñtia nõ ualet cesar currit g͂ hõ currit. qz nũc nõ appellat cesar ab hoie cu͂ vbo de pñti sed seqt͂ cesar currit p tpe p q̃ appellabat ab hoie: g͂ hõ cucurrit z p tpe illo p q̃ appellabat ab hoie cu͂ vbo de pñti seqbat cesar currit: g͂ hõ currit: nũc aũt nõ. ¶ Ad aliud dcm̃ Ar. est itelligẽdũ de cõpõne signta p uerbum

cuiuscūqȝ differēti tp̄is. ¶ Ad aliud negat̄ hec ꝯñtia: cesar est cesar: ergo cesar est hō: sequebat̄ autē qñ cesar appellabat̄ ab hoīe cum uerbo de presenti ꝛc̄.

Queritur iux̄ p̄dicta utrū terminus cois supposit⁹ vbo de p̄nti supponat tm̄ ꝓ p̄ntib⁹. Qd̄ sic vi̇: qꝛ alr̄ hec es set uera albū est nigrū: ꝛ ista sedēs pōt ambulare in sñu cōpōnis: qꝛ posset hic hāc cām v̄itatis qd̄ fuit album est nigrū: si sbm̄ possit stare ꝓ p̄terito: ꝛ silr̄ de alio exē plo hec est possibilis sedēs ābulat qꝛ sedēs q fuit ābu lat: mō illa est falsa: albū est nigrū. Tū qꝛ ex ista albuȝ est nigrū seq̄t̄ ꝙ albū nō est albū ꝛ ꝯ̄dictoria illi⁹. s. oē albū est albū est uera qꝛ idē p̄dicat̄ de eodē. g̃ duo ꝯ̄di ctoria sūt sil̄ uera. Tū qꝛ ꝓpōnes de p̄dicatis ꝯ̄rijs es sent sil̄ uere hec. s. albū est albū ꝛ albū est nigrū. De re liq̄ dicit Ar̄. ꝙ sñus cōpōnis est falsus. ¶ Itē p̄tum in tali ꝓpōne restrīgit̄ ad stādū tm̄ ꝓ his q̄ sūt: g̃ ꝛ sbȝ. ꝓbō ꝯñtie qꝛ alr̄ nō posset eē ꝯ̄fusio sine figure dictiōis ꝓbō añtis. Tū sic dicēdo. b. est/res vbi est p̄dicatū: ap posito aūt. a. faciet vnuȝ cū re vbi: qd̄ idē eēt isti. b. est ens. a. ubi p̄dicatū restrīgit̄ p ens specificās ip̄z. Tum qꝛ alr̄ nō seq̄ret̄ hō est alb⁹ ergo hō est. ꝓbō: qꝛ si albū a p̄te p̄dicati pōt stare ꝓ eo qd̄ existit ꝛ ꝓ eo qd̄ non exi stit idifferēter ſm ꝙ p̄dicat̄: ergo ſm ꝙ p̄dicat̄ idifferē ter se hēt ad existē ꝛ nō existē: ergo ſȝ ꝙ p̄dicat̄ neutꝛ ponit ꝛ pari rōne eēt ꝯñtia i oīb⁹ negāda a ꝯiūctis ad diuisa ut vi̇: qꝛ ubiqȝ p̄dicaret̄ eē ſȝ accñs: ergo frustra doceret̄ in 2° pyarmenias: in qb⁹ tenet ꝛ in qbus non. ¶ Itē cōpō nō itelligit̄ sine extremis p Ar̄. in fine ca p̄l̄i de vbo. ergo ꝓ eodē tp̄e itelligit̄ cōpō ꝛ extrema g̃ utrūqȝ extremū restrīgit̄ ad illd̄ tp̄us qd̄ cōpōnē men surat. ¶ Itē cōpō est fo:a extremoꝝ. fo:a vō est p̄ri⁹ᵐ intelligēdi aliqd̄ ſm ei⁹ rōnē ergo extrema intelligunt̄ ſm rōnē cōpōnis. ¶ Ad oppoᵐ si in illa de p̄nti tm̄ sta ret ꝓ p̄ntib⁹ duo ꝯ̄dictoria eēnt sil̄ falsa. ꝓbō ꝯñtie po nat̄ nullū hoīem eē: hec est falsa oīs hō est: ꝛ illa aliqs hō nō est: si sbm̄ stet ꝓ ente tm̄ qꝛ sigt̄ur aliqs hō q est nō est. ¶ Item seq̄ret̄ si sbm̄ tm̄ staret ꝓ p̄ntib⁹ ꝙ oēs tales eēnt false dom⁹ fit: hō ḡnat̄: qꝛ seq̄ret̄ illd̄ fieri qd̄ est: qd̄ falsū est: qꝛ fieri est via a nō eē ad eē ꝛ p ꝯñs qd̄ nūc est nūc nō fit. Si aūt oēs tales false eēnt seq̄ret̄ ꝙ oēs ille eēnt false dom⁹ est facta: hō est ḡiat⁹ qꝛ fieri ꝛ factū eē sūt eadē ꝛ ita hec ꝓpō eēt uera qcq̄d est ē nō fa ctū. ¶ Itē seq̄t̄ antichꝛ̄s currit ergo hō currit qꝛ mioꝛ sb intellecta v̄tute cui⁹ tenet ꝯñtia est nec̄ia sic dcm̄ est: ergo hō in ꝯñte pōt stare ꝓ antichꝛo: ergo ꝓ eo qd̄ nō existit. ¶ Itē termin⁹ p̄° supponit suū sigtū in oi ꝓpō ne ꝛ nō ꝓ supposito nisi qꝛ suppositū est idē sigto alio qn nulla uli̇s eēt uera: ergo eq̄lr̄ supponit ꝓ suppositis que eq̄lr̄ se hñt ad sigtū cois ſȝ h⁹ˡ sunt tā exn̄tia q̄ȝ nō exn̄tia sic p̄us oñsuȝ est: g̃ ꝓ oīb⁹ fit eq̄lr̄ suppō. ¶ Iteȝ ꝙ nō artet̄ v̄tute vbi. ꝓbō. tū qꝛ illd̄ qd̄ distat ab aliq̄ in ōrōne nō inouat aliqd̄ reale circa aliō distās: qꝛ oē ꝯ̄hēs reale cadit in idē extremū cū ꝯ̄cto: alr̄ hec posset eē uera hō est mortuus: qꝛ si illd̄ qd̄ est a parte p̄dicati posset ꝯ̄hē sbm̄ realr̄: ergo illd̄ qd̄ est a p̄te p̄dicati pos set diminuē sbm̄. q̄ ad ꝓpositū eni nō est dr̄ia de deter minatiōe ꝯ̄hēte ꝛ diminuēte staret ergo hō hic in sbo ꝓ hoīe dīmiuto p mortuū ꝛ ita hec eēt uera homo est est mortuus: ad quā seq̄t̄ p Ar̄. ergo hō est non hō: qꝛ mortuū p ip̄m 2° pyarᵃˢ icludit oppositū hoīs ad qd̄ seqtur ꝯ̄dictio g̃ duo ꝯ̄dictoria absolute sine determia tiōe ut sigñtur p hec noīa hō ꝛ nō hō p̄dicarent̄ de se i uicē. Qd̄ si hec sūt icōueniētia: seq̄t̄ ꝙ illd̄ qd̄ est a p̄te vni⁹ extremi nō posset ꝯ̄hē illud qd̄ est a p̄te alteri⁹ ex tremi: sed cōpō se tenet ex p̄te p̄dicati ut dicet̄ post: er go tp̄s qd̄ est circa cōpōnē nō pōt restrīgē sbm̄. Tū qꝛ ꝯtigit itelligē actū mēsuratū tp̄e p̄ntis eē sbo ꝓ suppo sito qd̄ fuit uel ꝓ oīb⁹ que fuerūt sūt ꝛ erūt ſm intelle ctū lȝ sit falsū ergo ꝛ ꝯtigit sigre h̄: sed ſpoˡᵉ est sigre h̄ s̄ tp̄s p̄ns circa p̄dicatū faceret sbm̄ tm̄ stare pro sup positis q̄ sūt ergo illa ypothesis iterimit finē ſmonis: qui est ut p eū possit oīs itell̄s ul̄ ꝯcept⁹ mētis sigri.

f. elē⁹ ꝛ. 2. h⁹

Quarta hoc q̄rit̄ utrū in ꝓpōne de p̄teri to stet sbȝ tm̄ ꝓ illis q̄ fuerūt ꝛ de futuro tm̄ ꝓ illis q̄ erunt. ¶ Qd̄ sic ꝓ illas du as rōnes factas ad p̄cedētē qōnē de cōpōne. ¶ Itē se quit̄ hō q fuit fuit/ergo hō fuit: qꝛ oppoᵐ ꝯñtis qd̄ est nullus hō fuit nō pōt stare cū añte cū repugnet iplica tioni. Eodē mō arguit̄ de futuro. ¶ Itē nisi sbȝ staret in illa de p̄terito ꝓ illis que fuerūt hec ꝓpō hō fuit es set falsa posito ꝙ oēs nūc exn̄s eēnt in p° istāti sui eē ꝛ multi alij p̄cessissent eos ꝛ si illa eēt falsa nūc hec eēt uera nullus hō fuit ergo seq̄t̄ nullus hō q fuit fuit: qꝛ oppoᵐ ꝯñtis nō pōt stare cū añte: sed istud ꝯñs est fal suȝ: nullus hō q fuit fuit qꝛ ei⁹ ꝯ̄dictoria est uera: ergo ꝛ añs ex q̄ seq̄t̄: ergo ꝯ̄dictoria uera. ¶ Due ultime rō nes tātūmō ꝓbāt ꝙ sbm̄ stet ꝓ p̄teritis ꝛ futuris non ꝙ tm̄ ꝓ illis. Et ad idē est scd̄a rō facta ad p̄mā p̄tem p̄cedētis qōnis. ¶ Ad oppoᵐ ꝙ nō tm̄ ꝓbāt due ul time rōnes ad oppoᵐ p̄cedētis qōnis. ¶ Itē si posset stare illa de p̄terito pro p̄teritis illa eēt uera albuȝ fuit nigrū: ergo ꝛ sua de presenti aliqñ fuisset uera: qd̄ fal sum est cum p̄dicet̄ oppositū de opposito.

Quarta hoc querit̄ utꝛ in oi ꝓpōne in q̄ nō addit̄ termio cōi aliqd̄ ꝯ̄hēs imediatū distribuat termin⁹ cois ꝓ qbuscūqȝ ei⁹ suppositis simplr̄. Qd̄ nō vi̇: qꝛ tūc maiore existen te de ieē: ut nūc ꝛ miori de ꝯtigēti eēt sill̄s utilis imo ut vi̇ regulat⁹: qꝛ ꝓ q̄cūqȝ supposito accipet̄ medium in minori v̄tute ꝯtigētie ꝓ eodē distribuet̄ in maiori. ꝯñs est falsū ꝛ ꝯ̄ Ar̄. p° poꝝ. ¶ Itē in hac acceptiōe qd̄ est: aut stat sbm̄ in illa ꝓ oīb⁹ p se suppositis ꝛ tunc q̄libet de ꝯtigēti ꝛ q̄libet de ieē in q̄ȝ ponit̄ est ip̄ossibi lis: cū nullus act⁹ possit idē ꝯtigēter icē suppositis cu iuscūqȝ dr̄ie tp̄is. ¶ Aut tm̄ ꝓ exn̄tib⁹: ꝛ tūc cū in sua de ieē stet ꝓ oīb⁹ suis suppositis p positū poterit uli̇s de ꝯtigēti eē uera ꝛ tm̄ sua de ieē ip̄ossibilis. ¶ Itē ma iore exn̄te de nec̄io ꝛ miori de ꝯtigēti eēt sill̄s regula tus: qꝛ quecūqȝ sumunt̄ sb in miori: ꝓ illis fieret distri butio in maiore. ¶ Itē ad h̄ sunt oēs rōnes q̄ ꝓbāt ꝙ termin⁹ cois stet in aliq̄ ꝓpōne tm̄ ꝓ suppositis vnius dr̄e tp̄is: qꝛ nō distribuit̄ nisi ꝓ illis ꝓ qb⁹ supponit. ¶ Ad oppoᵐ seq̄t̄ oīs hō currit: ergo cesar currit: silr̄ sic: oīs hō cucurrit ergo cesar cucurrit. silr̄ sic: oīs hō curret: g̃ cesar curret: ꝛ ita de quocūqȝ supposito cuius libet dr̄ie tp̄is: ergo cōe respectu cuiuscūqȝ p̄dicati di stribuit̄ ꝓ qbuscunqȝ suppositis: oēs he ꝯñtie patēt: qꝛ miores de p̄nti p q̄s ille ꝯñtie reducunt̄ in sill̄os sūt ne cessarie ut pȝ ex p̄dictis. ¶ Itē vniuocū supponēs pro multis signo sibi addito supponit ꝓ multis: sed termi nus cois vniuocus est ad quecunqȝ supposita ut pȝ ex dictis. ¶ Itē ꝓ oi eo fit distributio in uli̇ qd̄ pōt sumi sb p dici de oi. h⁹ˡ sunt quecūqȝ supposita ut p̄dictum est qꝛ oia sunt simplr̄ supposita termini.

c.

Ad duas p̄mas qōnes dōm ꝙ terminus cois in q̄cūqȝ ꝓpōne siue de p̄nti siue de p̄terito siue de futuro supponit ꝓ qbuscūqȝ suppositis siue exn̄tib⁹ siue nō exn̄tib⁹ qñ non addit̄ sibi imediate determiatio aliq̄ ꝯ̄hēs ad supposita vni⁹ dr̄ie tēporis. ¶ Et iuxta hoc ꝯ̄nter est dōm ad. 3. q. ꝙ ꝓ oīb⁹ distri buit̄ in q̄cūqȝ ꝓpōne in q̄ absolute sumit̄: qd̄ pȝ qꝛ qd̄ cūqȝ suppositū ifert suū cōe respectu cuiuscūqȝ p̄dica ti ꝛ ifert̄ ex suo cōi distributo qꝛ utrobiqȝ mioꝛ intelle cta in qua. s. cōe p̄dicat̄ de suo supposito cuȝ h̄ vbo est est nec̄ia. ergo cōe ꝓ q̄cūqȝ supposito supponit ꝛ distri buit̄. ¶ Cā aūt p̄cipue est: qꝛ cōe qñ nō specificat̄ per aliqd̄ imediate additū supponit absolute suū sigtum:

ergo eq̄liter ꝓ oib⁹ que eq̄liter se hn̄t ad suū sigtum. h⁹ sunt tā exn̄tia q̄z nō exn̄tia: ergo ꝓ oib⁹ supponit eq̄lr ꝛ ꝑ ꝯn̄s distribuit nec aliq̄d ṗdicatū ipm ꝯhit ut ostē suz est in opponēdo: q2 ꝯhēs ꝛ ꝯctū tēdūt inidē extremū: ꝛ q2 ꝯuenit itelligē ṗdicatū sūptū sb q̄cūq3 rōne i eē sbo ꝓ suppositis cuiuscūq3 dr̄e tpis uel ꝓ oib⁹ sil'r: g̃ sigre ergo ṗdicatū nullā rōnē supponēdi tribuit subo ¶ Ad pmā rōnē ṗme q̄ōnis notādū ꝙ forme accn̄talis sigte in cōcreto alind est suppositū: aliud est sbm: q2 cōe est idē eential'r suo supposito sed nō suo sbo: lz ergo ꝯcedat terminū cōem posse stare pro suppositis exn̄tibus ꝛ nō exn̄tib⁹: nō tn̄ hoc ꝯcedit de sbo q̄d aliq̄n habuit formā ꝛ ꝑ ꝯn̄s hec nō est uera albū est nigrum: lz eni sbm q̄d aliq̄n fuit albū nūc sit nigrū: nō tn̄ suppositū albi q̄d fuit aliq̄n albū est nigrū: q2 de isto supposito ēt q̄n nō existit ṗdicat suū cōe cū hoc vbo est: ꝛ per ꝯn̄s oppositū sui cois ꝓ nullo tpe uere ṗdicat de ipso. Per hoc p3 ad aliō exeplū: q eni dicūt tales ꝓpōnes in q̄b⁹ subȳciunt ꝯcreta eē distiguēda ꝫm cōpōnē ꝛ diuisionē nō itelligūt ꝙ sigtū cois uel ei⁹ ꝑ se suppositū possit accipi ꝓ eodē tpe uel ꝓ diuerso cū ṗdicato: sed hoc itelligūt de sbo forme accn̄talis ꝛ ita hec est falsa i sensu cōposito sedēs pōt ambulare ꝓ q̄cūq3 supposito per se supponat sedēs: ꝛ sil'r pro sbo cū itelligit informari forma sessiōis ꝓ illo tpe ꝓ quo ṗdicatū sibi vnit. ¶ Cōtra hoc nigrū ꝛ albū q̄d fuit loquēdo de supposito ṗterito albi pn̄t dici de eodē sbo: ergo vnū de altero pōt ṗdicari. an̄s patet q2 uer est dicē de illo q̄d est album q̄d fuit ꝛ q̄d est nigrū. ꝓmū p3 q2 seq̄t si fuit albū: ergo est albū q̄d fuit. ¶ Ad illud dici pōt ꝙ albū q̄d fuit loquēdo de ꝑ se supposito albi: nō dr̄ nūc de illo q̄d heri fuit albū: sed dr̄ de eo ꝓ ṗterito ꝛ ex altera de ṗterito ꝛ ex altera de pn̄ti nō seq̄t ꝯ de pn̄ti ergo non seq̄t hec ꝙ albū ṗteritū sit nigrū. ¶ Ad ꝓbōnē negat hec ꝯn̄tia. hoc fuit albū: ergo hoc est albū q̄d fuit. Nō eni sequit si suppositū albi dicat de sbo cuz fuit sed ꝙ dicat de eo cū est: illud eni ṗteritū suppositū nō est exn̄s sbz est exn̄s: nō exn̄s aūt nō pōt ṗdicari de exn̄te. Si ēt arguit q̄d fuit albū est nigrū ergo albū est nigrū an̄s est distiguēdū: q2 aut li q̄d refert sbm albi ꝛ tūc ꝯn̄tia nō ualet: q2 albū nō stat ꝓ sbo ṗterito sed magis est figura dictiōis cōmutādo q̄d in q̄le si li q̄d referat suppositū albi tūc ꝯn̄tia bona est: an̄s aūt falsuz. Cōtra saltez dr̄ ꝙ hic nō ṗdicet ꝯriū de ꝯrio q̄d fuit albū est nigruz q2 albū q̄d fuit ꝛ nigrū q̄d est nō ꝯriant nec pari rōne vnq̄z possibile erit ṗdicari ꝯriū de ꝯrio. ¶ Ad hoc dr̄ ꝙ albū q̄d fuit loquēdo de ꝑse supposito albi inq̄ztū icludit ꝑ se formā sui cois ꝯriat nigro ꝛ sub illa ratiōe supponit suū cōe ꝛ tāta est ibi ꝯrietas q̄ta iter album q̄d est ꝛ nigrū. Sil'r ad illā sedēs ambulat p3 ꝙ non est uera: q2 suppositū ṗteritū uel futuruz sessionis nunq̄z est ambulās: q aūt ponit talē ꝓpōnē sedēs pōt ambulare eē distiguēdā ꝫm cōpōnē ꝛ diuisionez nō ponit h̄ a pte suppositi sed sbi: ꝓ quocūq3 eni supposito sumātur extrema est sēus cōposit⁹ ꝛ falsus q2 suppositū cuiuscūq3 tpis ex vna pte nō pōt vniri cuicūq3 supposito ex alia pte. ¶ Ad 2ᵐ pōt dici ꝙ eq̄l'r idifferēter stat ṗdicatū in ꝓpōne sic ꝛ sbm q2 ꝯsil'is rō ꝓbat utrūq3: cōuenit eni itelligē ṗdicatū pro q̄buscūq3 suppositis siue oib⁹ siue aliq̄b⁹ ꝛ attribuit sbo pro q̄buscūq3 suppositis sbi siue oib⁹ siue plurib⁹: ꝛ hoc mediāte q̄cūq3 cōpōne: ergo ꝯuēit sigre ergo quecūq3 cōpō nullā determinatiōnē ponit ꝓ suppositis circa extrema nec circa ṗdicatū nec circa sbm. ¶ Cū ꝓbat oppositū de ṗdicato. Dōm ad ꝓmā ꝓbōnē ꝙ res vbi posito ꝙ eēt ps ṗdicati q̄n est ṗdicat tertiū adiacēs: adhuc illa nō specificat illud q̄d subseq̄t ipm: sed eꝯ ut hic. ois hō est aial si ens sit ps ṗdicati illud nō specificat aial ad stāduz ꝓ exn̄tib⁹ tm̄ sed aial specificat illud: q2 q̄n est ṗdicat 3ᵐ adiacēs: adhuc ṗdicat q̄d in alio est. nūc aūt ens specificatū ꝑ aial ita est idifferēs ad supposita sic aial: ul' forte (ut videbit post) res vbi nō est ps ṗdicati. ¶ Ad secūdā ꝓbōnē ꝯcesso ꝙ nunq̄z ab esse ṗdicato 3° sequat eē ṗdicatū 2ᵐ. saltē q̄n in an̄te specificat eē ꝑ terminuz noiālē: nō seq̄t ex hoc ꝙ frustra determinet Ar. in 2° ṗy.ᵃˢ. a q̄b⁹ ꝯiunctis tenet ꝯn̄tia ad diuisa ꝛ a q̄b⁹ nō. q2 in aliȳs ꝯiunctis ab eē q̄nq3 sequit diuisim ut iste est hō currēs: ergo iste est hō: in aliȳs vō non: ut iste est citharedus: ergo est bonus. ꝛ illud est magis ibi ad ꝓpositū Ar. q̄z de eē. dr̄ eni ibi in lr̄a. Quare in q̄tiscūq3 ṗdicatis neq3 ꝯrietas aliq̄ aut nulla oppō ineſt: si diffinitiones pro noib⁹ reddant ꝛ ꝫm se ṗdicant ꝛ nō ꝫm accn̄s. i. nō ꝫm aliqd exneū sue rōnis ṗhe. In his etiā simpl'r uer est dicere. ubi nulla fit mētio spālis de esse ꝛ specificat magis de aliȳs ṗdicatis cōpositi. ¶ Ad 3ᵐ ꝯcedēdū est ꝙ extrema itelligunt ꝓ eodē tpe ꝑ q̄ cōpō sed ex hoc non sequit ꝙ tm̄ pro suppositis vnius tpis. ¶ Ad 4ᵐ sil'r pōt ꝯcedi ꝙ est pn̄ᵐ intelligendi extrema q̄ ad aliquē modū circa extrema: sed non de reali acceptione: pro suppositis: q2 possibile est intelligere terminū pro q̄buscūq3 suppositis sub rōne ṗsentialitatis uel ṗteritiōis: ꝛ hoc est q̄d solet dici ꝙ ꝯcedēda est restrictio modalis ꝛ nō realis. ¶ Ad ṗᵐ argᵐ in oppositū dr̄ ꝙ positū est ipossibile. s. nullum hoiem esse. ¶ Uel al'r ꝙ si sbm hēat aliq̄ supposita entia: tātū stat pro illis: si nullū tunc stat pro nō exn̄tib⁹. ꝛ tunc h̄ est uera. aliq̄s hō nō est nec est sensus. aliq̄s hō qui est non est. ¶ Contra ꝓmā rn̄sionē illud positū si sit impossibile nō est ipossibile icludēs ipossibilia: q2 pōt ꝯcipi sine repugnātia itellectuū: ergo ꝑꝑ illō positū nō sequitur ꝯdictoria eē simul uera q2 ipossibili⁹ nō sequit ex minus ipossibili: nec minus ipossibile ex falso ꝯtigēte: ex eo eni q̄d pōt ꝯcipi nō seq̄t illud q̄d non pōt ꝯcipi sine repugnātia itellectuū: ergo ꝯdictoria eē simul uera sequit ex alio. s. ꝙ sbz ponit stare tm̄ pro exn̄tib⁹. ¶ Itē arguat idem de singulari ꝙ possibile est nō eē. ¶ Contra scd̄am rn̄sionē si hoie nō exn̄te: sic hec uera: hō non est ꝛ stet hō pro nō exn̄te: tūc hec ꝯn̄tia est bona hō qui nō est nō est: ergo hō nō est: q2 cōe ifert respectu ṗdicati ex illo supposito pro q̄ supponit respectu ṗdicati: g̃ eadē ꝯn̄tia tenebit hoie exn̄te q2 idē erit itellect⁹ an̄tis ꝛ ꝯn̄tis: nec itellect⁹ ꝓpōnis mutabit ꝑꝑ mutationez rei in exn̄tia: ꝛ tūc nō mutat eadē oro a ueritate in falsitatē ꝛ ecōuerso q̄d est ꝯtra Ar. in ṗdicamētis caplo de sba. ¶ Ad q̄ntā rōnē in ꝯriū rn̄det ꝙ ꝓma ꝓbatio tm̄ ꝓbat sbm non restringi ꝑ aliq̄d circa cōpōnē q2 dr̄ stāt sed nō ꝓbat q̄n ṗdicatū restringat: q2 cōpō cadit in idē extremū cū ipo. ¶ Ad scd̄am ꝓbōnē dr̄ ꝙ ꝯtingit sigre ṗdicatū inesse sbo pro oib⁹ suppositis cuiuscūq3 tpis per cōpōnez de pn̄ti ṗterito ꝛ futuro sic. ois hō qui est ul' fuit uel erit est alb⁹: ꝛ sic itelligēdo in sbo totū disiunctū distribui: ꝛ ita per circūlocutionē dr̄ in aliȳs ꝯceptū eē exṗmēdū q̄n nō pōt per terminū absolute. ¶ Cōtra ꝯtingit itelligē ṗdicatū istud ieē ei⁹ sbo pro ei⁹ per se suppositis q̄buscūq3 inq̄ztū ṗticipāt formā cois: ex quoꝝ rōnē ut sic itelligunt est tpus ꝛ disiūctio ꝛ q̄dlibet ṗter itellectū sui cois: g̃ ꝛ sigre: sed hec nō sigtur ꝑ talē circūlocutionē: plus eni sigtur in tali disiūctione ꝛ a pte tēpoꝝ q̄z itelligebat. ¶ Itē in tali ꝓpōne manet cōpō de pn̄ti sic in alia: si ergo cōpō de ṗsenti semꝑ restrigat extrema ad suppōnē pro pn̄tibus: adhuc h̄ totū hō qui est ꝛc. sumet tm̄ pro pn̄tib⁹ ꝛ erit sensus ois hō qui est fuit uel erit est alb⁹: nugatio est ꝛ erit ꝓcessus in infinitū. Prima ꝯn̄tia p3: q2 eq̄l'r sbm est idifferēs ad est uel fuit uel erit ꝛ equaliter compositio de presenti.

Ad aliam q̄ōnez dōm ꝯn̄ter ꝙ terminus cois in oi ꝓpōne q̄n non addit aliquod

ɔ̄hens imediatū distribuit̄ pro qbuscūq̈ʒ per se supposi tis q̄re qd̄libet pōt sumi sb̄ per dici de oi ⁊ qd̄libet se quit̄ ad distributuʒ pp rōnes p̄factas ⁊ sequit̄ ex solō ne qōnis p̄cedētis: signū eni additū termino denotat ip̄m sumi ul'r pro oib⁹ qb⁹ est cōe ut supponit in indif finita illa sunt quecūqʒ. ¶ Ad p̄m arg^m in ɔ̄riū dico q̄ sill's est inutilis qñ maior est de inesse ut nūc: qr tūc p̄ aliquo tp̄e vnit̄ mediuʒ minori extremitati in minori q̈ʒ pro quo maior est uera: minor eni de ɔ̄tingenti pōt accipi uera pro futuro pro quo nō opʒ maiorē eē uerā cuʒ sufficiat eā eē uerā pro vno tp̄e. Sed qñ maior est de inesse simpl'r pro quocūqʒ tp̄e sit minor uera: p̄ eo dem est maior uera qr est semp uera: ideo necesse est ex trema vniri in medio pro eodē tp̄e: non aūt qñ maior est uera de iesse ut nūc: ⁊ non est defect⁹ pp variationē suppositoꝝ pro qb⁹ sumit̄ mediū in maiori ⁊ minori. ¶ Ad 2^m potest dici q̄ nullū per se suppositū ɔ̄tingen ter compat̄ ad illud cui⁹ est per se suppositū: sed neciuʒ ergo in hac acceptione qd̄ est. b. sumit̄ sb̄m pro oibus per se suppositis inq̄ʒtū per se supposita. ¶ Cuʒ dr̄: er go ois ul'is de ɔ̄tingēti in illa acceptiōe est falsa: ⁊ ois de iesse ei corrn̄dens est ipossibilis. ¶ Uel hoc pōt cō cedi nec pp hoc deficit aliqd de arte sillogiçādi: qr sill's non depēdet ex ueritate uel possibilitate p̄positionuʒ: sed ex necessaria hitudine p̄missaꝝ ad ɔ̄clōnē. Uel alr potest dici q̄ lʒ p̄teritis inq̄ʒtuʒ p̄terita sunt ipossibile sit aliqd ɔ̄tingēter inesse qr respectu p̄teriti nō est potē tia: tñ qbuscūqʒ suppositis cois inq̄ʒtū p̄ticipāt formā cois non est ipossibile aliqd ɔ̄tingēter inesse: qr ex̄nea est eis p̄teritio ⁊ cetere diñe tp̄is inq̄ʒtū sunt per se sup posita cois: in alia aūt acceptione. s. qd̄ ɔ̄tingit esse. b. non sumit̄ pro alijs realr cū in illa: qd̄ est. b. sumat̄ pro oibus: sed in illa qd̄ ɔ̄tingit eē. b. sumit̄ pro aliqb⁹ sub alia rōne. que enim per se sumpta neciō compant̄ ad cōe: sb̄m exn̄tiā sumptā ɔ̄tingēter compant̄ ad ideʒ: qr exn̄tia accidit per se supposito. ⁊ sb̄m illā rationē forte sumit̄ pro aliqb⁹ suppositis in hac acceptione: qd̄ con tingit eē. b. non mirū est aūt illud qd̄ absolute sumptū est per se suppositū cois si sumat̄ sub rōne alicui⁹ qd̄ est ei ex̄neū inq̄ʒtū est suppositū eē per accn̄s ⁊ ɔ̄tingēter sb̄ cō. ut iste hō est per se suppositū hois ⁊ neciūm: iste hō alb⁹ ɔ̄tingens suppositū: ita aūt accidit existē per se supposito hois sicut albū. ¶ Hāc aūt acceptioneʒ. q̄ est: ponēda est hīc p̄pō ex rōne termini in se qui de se accipit̄ pro oib⁹ p̄ se suppositis sić sumit̄ in illa accepti one: aliā aūt acceptionē qd̄ ɔ̄tingit eē: in qua sumit̄ p̄ eisdē tñ sub alia rōne: hēt p̄positio ex modo ɔ̄tingētie qui modus lʒ non possit ɔ̄ferre termino acceptionem pro suppositis aliqb⁹ determiatis: tñ pōt ɔ̄ferre ei ac ceptionē pro illis pro qb⁹ staret sb̄m se sumptuʒ tñ sub alia rōne: qr ois cōpositio pōt derelinquere modū itel ligēdi circa extrema: lʒ non realē artationē ad supposi ta. Sic ponēdo pōt ɔ̄cedi q̄ iste acceptiones sūt añtes ad p̄pōnē de ɔ̄tingēti ⁊ de iesse ⁊ disiūctiue se habēt ad ul'em sicut ad idiffinitā. lʒ eni vnico actu distribuatur terminus pro oib⁹ per se suppositis tñ non distribuit̄ vnico actu p̄ oib⁹ inq̄ʒtū sumunt̄ sb̄ ex̄nea rōne. ¶ Cō tra hoc in ista acceptione qd̄ est. b. est ɔ̄tingentia circa cōpositionē que derelinq̄t modū itelligēdi ɔ̄sil'em cir ca extrema q̄ ñ in illa acceptione. s. qd̄ ɔ̄tingit: non sit nisi modus itelligēdi talis circa extrema: seq̄t̄ q̄ non est diñ̄a iter acceptiōes: qr in utraqʒ sumit̄ terminus p̄ oib⁹ p̄ se suppositis: tñ sub rōne itelligēdi contingētie. ¶ Itē modus ɔ̄tingētie non pōt derelinquē circa sbʒ acceptionem pro sbi suppositis sumptis sub extranea ratione. Tū qr tūc pro eisdē sub eadeʒ ratione sumere tur in illa acceptione: qd̄ est. b. cum in illa sit ɔ̄tingen tia circa cōpositionē. Tum qr modus cōpositionis po neret determinationē realem circa extrema. nā suppo sita per se non sunt per accn̄s supposita: nisi intelligan tur sub aliqua ratione reali supaddita: cōpositio auteʒ nihil reale inouat circa extrema ut p̄dictum est. Ideo pōt dici q̄ hec acceptio omne qd̄ est: in qua stat termi nus pro qbuscunqʒ suppositis per se: q̄ʒuis talis ratio sit circa ipsa q̄ etiam intelligant̄ esse p̄sentia cōpositi oni. Sed ex virtute sermonis: in p̄pōne de ɔ̄tigēti ali ter nō eē: q̄ ɔ̄tingit eē: nec ex sigtione nec ut añs: sʒ tm̄ ex p̄fixione nr̄a. ideo dr̄ acceptio hoc est ɔ̄tingit accipe intellectū p̄pōnis sub tali deteriatione. Sic autem pōt dici eq̄l'r acceptio cuiuscūqʒ p̄pōnis nisi q̄ hic cōfor mior est mō cōpōnis q̈ʒ in alijs p̄pōnibus: tñ sumpta p̄pōne in isto intellectu tenet formaliter sillogismus. ¶ Ad 3^m p̄ncipale pōt dici q̄ ad p̄fectionē sillogismi non sufficit illud sumi sub in minori pro quo fit distri butio in maiori: sed opʒ sub illa rōne illud sumi sub sb̄ qua fit pro eo distributio: sic iste sill's non est p̄fect⁹ ois homo necessario est aial iste homo albus est homo: er go ⁊c̄. q̄ʒuis pro illo hoie fiat distributio in maiore. sʒ hoc est qr pro ip̄o fit distributio inq̄ʒtū p̄ticipat formā hois ⁊ sumit̄ sub rōne albi: ita in p̄posito si suppositū qd̄ est per se sit idem cum eo qd̄ est ɔ̄tingens pro eo in quātū est per se suppositū fit distributio in maiore de necessario ⁊ non sumit̄ sub sic in minori de ɔ̄tingenti: sed sub ex̄nea ratione. ¶ Uel pōt dici q̄ suppositū cō tigēs nō est per se suppositū: qr qd̄libet per se suppositū necessario compat̄ ad cōe. De oibus qōnibus sequēti bus sup li. j. p̄y^{as} dcm̄ est alibi.

Ultimo circa istā mām q̄rit̄. Utrū hec sit uera cesar est hō cesare non exn̄te supposito qd̄ idem terminus significet re exn̄te ⁊ nō existente vniuoce ut supra dcm̄ est. ¶ Et videt̄ q̄ sic: qr dicit phus in meta. q̄ terminus signifi cat hoc est sed cesar significat hoiem ergo ⁊c̄. ¶ Item quicqd includit̄ in p̄dicato est ueruʒ de eodem de quo ip̄m p̄dicatum: sed homo includit̄ in cesare ⁊ est de in tellectū eius: ergo si hec est uera cesar est cesar: hec erit uera cesar est homo. ¶ Sed q̄ hec sit uera cesar est ce sar. p̄bo: qr hec est uera chimera est chimera: sil'r non ens est non ens: cesar aūt est non ens ergo ⁊c̄. ¶ Pre terea nulla p̄dicatio est uerior illa in qua ideʒ p̄dicat̄ de se: sed hic p̄dicat̄ idem de se: ergo. ¶ Iteʒ de sill'o ex oppositis sequit̄ ipossibile sed ex his cesar est hō cesar nō est hō sequit̄ cesar nō est cesar. sed hoc est ipossibile ergo oppositū est ueꝝ. ¶ Ad aliā p̄tē p̄ncipalr: ubi est ponit̄ pro copula sigt̄ ut nūc sb̄m p̄hm: q̄ si cesar est hō est nūc hō. ¶ Itē cuʒ hoieʒ neciō ɔ̄comitet̄ viuē itelli gere sentire si cesar est hō viuit itelligit ⁊ sentit. sʒ hec oia sunt falsa ⁊ ipossibilia cum cesar est corruptus.

Respondeo dicit̄ q̄ prima p̄pō est falsa pp rōnes positas. nullus enim est hō nisi nūc sit hō. hoc non cōpetit cesari. ¶ Ad arg^m p̄m dr̄ q̄ qñ dicit phs. q̄ terminus sigt̄ hoc est. non est intētio sua dicē q̄ qcqd sigtur per aliqd hoc p̄dicatur de eo in p̄nti cū eē: sed uolens p̄bare p̄n^m: loquit̄ ibi de ɔ̄dictorijs dicēs q̄ si illud qd̄ significat̄ per vnum ɔ̄di ctoriū est: reliquū nō est: cum diuidāt omne quod est. ¶ Uel forte hoc nō dicat: lʒ uerum sit: pōt dici q̄ tñ uelit per illud v̄buʒ: illud qd̄ significat̄ per dictionem hoc est eius sigtuʒ. ¶ Uel si forte intendat de hac p̄di catione. s. q̄ sigt̄ hoc p̄dicat̄ de illo: uerū est si est in pre senti: sed si fuerit non p̄dicat̄ nisi p̄ v̄bū de p̄terito ⁊ in p̄terito bene p̄dicat̄ homo de cesare. ¶ Ad 2^m qdam negant ɔ̄n̄tiā: qr cum cesar significet vnum suppositum ⁊ ita est q̄ cū suppositū non est requirit̄ q̄ p̄dicatū sit non existens: ergo cesar in utraqʒ stat pro non existen te. homo autē cum de se hēat supposita existentia ideo qñ simpliciter profert̄ in presenti stat pro existentib⁹. homo aūt exn̄s nō est de intellectu cesaris ⁊ ideo non

li. 4. t c. 10.

h ⁊ li. p̄oruʒ

sequit̄ sed bñ sequit̄ sub tpe cōpetēti. ¶ Alij dicunt ꝙ
hec est falsa cesar est cesar: sicut ista cesar est hō. qd̄ ostē
di pōt sic. cum enim cesar significet uerā rem q₂ vniuo
ce significat mō ⁊ ꝑus. dicere ergo ꝙ cesar est cesar est
dicere ꝙ ꝑus fuit uera res est mō uera res qd̄ falsū est
Pōt etiā a silī vno mō ostēdi sic. sit hic bos viuus sta-
tim mactādus: nō est uerū dicere iste bos cras erit bos
q₂ cras erit mortuus per positū. ergo cū uenerit illud
futurū ⁊ sit pn̄s nō possum uere dicere iste bos est bos.
¶ Itē iudiᵐ est ibi: cesar est cesar q₂ singularis est illa
sicut ista. ¶ Itē alio mō sic. duplex est mutatio. s. subā
lis ⁊ accn̄talis. accn̄talis est in q̄litate uel in quātitate
uel loco. talis mutatio nō iterimit sbꝫ sed trāsmutatio
subālis iterimit sbm nec fit nisi per destructionē subie
cti. vn̄ in trāsmutatione subāli sbm desinit eē seipsum
q₂ si det̄ oppositū: nō corrūpet̄: q₂ si nō desinit eē seipꝫ:
nō desinit eē. ¶ Ad rōnes ⁊ pᵒ ad pmā que adducit̄ ꝓ
cōsilī. dicēdū ꝙ nō est silē q₂ illud qd̄ significat chime-
ra uel nō ens vniformiter se hēt ad oē tps: ideo in om-
ni tpe pn̄t eē uere. sed ista nō est de cesare: illa enim res
quā cesar significat nūc nō est nec hēt suū eē pro oi tē-
pore. ¶ Ad aliud ꝙ nihil nō dicit̄ eē idē sibi. Vn̄ cum
phus dicat ꝙ uerior p̄dicatio est qn̄ idē de se p̄dicatur
uerū est qn̄ idē qd̄ est aliqd p̄dicat̄ de se q₂ nihil nō di-
cit̄ idē eē sibi vn̄ q₂ cesar est nihil: ideo nō dr̄ idem sibi.
¶ Ad aliō ꝙ regula phī de ꝯclusione silī ex oppositis
est itelligēda ubi aliqd̄ est actu sbm termino q₂ tunc se
quit̄ ꝙ idē de se negaret̄ qd̄ est īpossibile. ¶ Nota ꝙ si
gnū a pte p̄dicati cedit in idētitatē p̄dicati q₂ ens ī oī
ꝓpōne est simplr̄ p̄dicatū: ⁊ qd̄ addit̄ est rei ipsius spe-
cificatio ⁊ qcqd ipm specificat p̄dicat̄ cū ipso v̄bo: a p
te aūt sbi nō est aliqd sic specificādū: ideo non cedit in
idētitatē cū sbo. ¶ Et si obijciat̄ ꝙ ois ꝓpō vna ꝯūti
tur ⁊ tūc qd̄ est p̄dicatū fit sbm. si ergo est ps predicati
erit ps sbi. ¶ Rn̄det ꝙ uerū est nō in rōne signi sed ut
māliter teneat̄. ut ois hō est ois hō. ꝯūtit̄ aliqd̄ ens ois
hō est hō. ¶ Itē nota ꝙ ul̄is negatiua nō ꝯūtit̄ per ac-
cidēs: q₂ ad uerā ꝯūsionē reqrit̄ ꝙ cōuertēs tm̄ capiat
de ueritate ꝯūse quātū est possibile trāspositis termis
sed nō est ita si ꝯuertat̄ ul̄is negatiua in pticularē nega
tiuā: q₂ in trāspositis terminis pōt plus cape tenet tn̄
ꝯn̄tia per mediā cōuersionē simplicem.

q **Ueritur** Utrū terminus cois possit restringi. ¶ Dicēdū ꝙ sic.
Et rō quorūdā est q₂ cōpō qua cōponit̄ res v̄
baliter signata cū sbo: tpe pn̄ti mēsurat̄ eadē mēsura q̄
mēsurat̄ cōpō: necessariū est extrema mēsurari: ⁊ ideo
sbm qd̄ est alterū extremū nō excedit in supponendo
supposita tpis quo mēsurat̄. ¶ Cōtra que nō se conse-
quunt̄ apud itelligē non ꝯsequunt̄ se apud significare.
nūc aūt qui intelligit cōpōnē aliquoꝝ extremoꝝ pn̄tē
nō est necesse ꝙ cointelligat extrema illius cōpōnis eē
pn̄tia. possumus enim pn̄tialr̄ cōponere que sunt futu
ra dicēdo antichristus futurus est al̄ futurū ⁊ non tm̄
dicēdo antichristus erit: ergo pn̄tia alicuius cōpōnis
ad extrema necessario nō refert̄. ¶ Itē illud nō est ꝑn-
cipiū restrictionis termini qd̄ nō est ꝑncipiū itelligēdi
ipsius: nūc aūt tēpus cōsignificatū nō est ꝑncipiū itel-
ligēdi sbm q₂ illud qd̄ est ꝑncipiū intelligēdi alteriᵒ in
idē extremū cadit cū ipso. qd̄ enim a pte p̄dicati cadit
nō restringit sbm: ut cū dicit̄ hō est albus. si eniꝫ sic: ista
eēt uera ois hō est albᵒ. pro eisdē enim supponit termi
nus in idiffinita ⁊ ul̄i. ¶ Itē tēpus est accn̄s absolutū
v̄bi. ideo nō reqrit sbm a pte sbi sub ꝯformitate tpis.
¶ Itē si sic tūc dicēdo. b. pōt eē. a. restrigeret̄. b. ad sup
ponēdū pro pn̄tibᵒ tm̄: qd̄ est falsum. non enim sic di-
cendo restringitur.

Alij alr̄ dicūt ꝙ cā restrictionis accipit̄ a pte finis s̄-
monis. sermones enim inuēti sunt ad h̄ ꝙ nr̄os
cōceptᵒ alijs exꝑmere possimus. Sed si intelligaꝫ hoc
pn̄tialr̄ huic ineē: hoc alij significare possum. sed non
aliter nisi per v̄bū pn̄tis tpis ergo est necesse terminuꝫ
sic restringi. ¶ Cōtra cū finis sermonis nihil sit aliud
q̄ꝫ eius significatio: dicere ergo ꝙ terminus restringit̄
q₂ hoc exigit eius finis est dicere ꝙ terminus restringi
tur q₂ hoc significat: sed hoc nō significat nisi q₂ termi
nus restringit̄: ergo terminus restringit̄ q₂ restrigit̄ ⁊
ita petit̄ qd̄ manifestari dꝫ. ¶ Itē lꝫ sermones inuenti
sint ut alijs ꝯceptᵒ nr̄os exꝑmamus: nō tn̄ quemcūqꝫ
ꝯceptū indifferēter per quecūqꝫ sermonē exꝑmere pos
sumus: sed determinatū ꝯceptū per determinatuꝫ ser-
monē: sicut lꝫ securis sit inuēta ad scindēdū: tn̄ nō dici
tur frustrari lꝫ hoc scindere nō possit uel illd̄: sed si sim-
pliciter scindere nō posset tūc frustraret̄. silr̄ lꝫ terminᵒ
subiectus uerbo de pn̄ti nō significet p̄dicatū ineē sbo
pro his que pn̄tialiter sunt a fine suo nō frustrat̄ quia
hoc per aliū sermonē significari pōt. ¶ Itē si ꝑꝑ hanc
cām dicit̄ restringi ut alijs significemus ꝯceptus nr̄os
frustrat̄ finis: q₂ possuꝫ intelligere subiectū ut abstra-
ctū ab omni tpe ⁊ ut sic intellectū uolo significare ali-
qd sibi pn̄tialiter ineē: sed si restringit̄ ad supposita pn̄
tia: qd̄ intelligo alijs significare nō possum q₂ in signi-
ficādo alius cōstituit̄ intellectus. ¶ Itē finis sermo-
nis est rei significate intellectū ꝯstituere: sed res signifi
cata per terminū noīalem nullā differentiā tpis ꝯcer-
nit: ergo talem intellectum constituit.

Ideo dicit̄ aliter ꝙ ideo terminus restringit̄ quia
alia supposita q̄ꝫ pn̄tia nō sunt sub termino:
q₂ terminus in supponēdo non supponit nisi pro suis
suppositis. ¶ Cōtra nō plus exigit̄ ad suppositū q̄ꝫ ad
illud cuius est suppositū. Sed illud cuius est supposi-
tū nō includit eē cū abstrahat̄ ab eē. ergo de rōne sup-
positi nō erit eē: q₂ tūc plus includeret suppositū q̄ꝫ il-
lud cuius est suppositū. Itē illud qd̄ est ⁊ illud qd̄ non
est sub eadē rōne ad itellectū ueniūt: q₂ intellectᵒ ab eo
qd̄ noīe sortis significat̄ pōt abstrahere rōnē hominis
sicut ab eo qd̄ significat̄ noīe cesaris. rō ergo sic abstra-
cta ab utroqꝫ cū abstrahat̄ apud intellectū est indiuisa
ergo terminus significās hāc rōnē significat cōe vniuo
ce illis duobus: ergo per eādē rōnem qua vnū erit sup
positū ⁊ reliquū. secus aūt est de nō ente repugnāte ad
esse sicut chimera ab illo enim non ente ⁊ ente aliquo
rō cois intelligi ⁊ eadē abstrahi non pōt. qs enim ab-
straheret rōnem aīalis ab asino ⁊ chimera non appet.

Ideo ad. q. videt̄ alr̄ adhuc dicēdū ꝙ terminᵒ sup
ponēs uerbo de pn̄ti restrigit̄: ⁊ causa restri-
ctionis est actualis inherētia p̄dicati ad subiectū. naꝫ
actualitas inherētie exigit terminū supponere pro his
pro qbus hāc actualitatē pōt terminare. nūc autē ter-
minus supponēs pro suppositis actualē inherētiā pro
alijs terminare non pōt nisi pro his que sunt. v̄bi grā:
calefactibile ut ad calefaciētē refert̄: terminus calefa-
ctionis est solū pro his in qbus derelinquit̄ dispō que
per calefactionē gn̄at̄. ideo calefactibile ut ad calefa-
ctionē refert̄ solū pro calefactis supponit ideo calefa-
ctibile sm̄ se ad calefactionē nō dr̄ sicut vult Cōmēᵗᵒʳ
in. 5. meᶜᵉ. sed actualiter ad calefaciētem in actu dicit̄ c.20.
pro calefactis ⁊ pro alijs solū potētialiter. eodem mō
ex parte ista si ꝯsideremus subiectū ut est terminus hiᵒ
actualis inherētie ⁊ ut hec actualis inherētia sibi adia
cet: ita ꝙ sub rōne eius ꝯsideret̄: non supponit pro ali-
is nisi pro qbus hāc actualē inherētiā terminare pōt:
hoc est satis possibile sic ꝯsiderare: q₂ actualis inheren
tia a p̄dicato incipit ⁊ ad sbm terminat̄: ⁊ q₂ possibile
est ꝯsiderare terminuꝫ sub rōne illius qd̄ terminat̄ ad
ipsum: qui si sic consideret̄ sub rōne illius accipietur.
⁊ ideo sub termino sic supponēte nō ꝯuenit accipe ali-
quid nisi illud de quo pōt terminus actualiter p̄dicari

& talis suppositio sbiecti cognoscit per sūptionē sub. ex quo sumi non potest sub respectu talis inherētie nisi illud de quo terminus predicat actualiter. euidens signum est q terminus respectu talis inherentie pro alijs non supponit. ideo ad hoc respiciēs Ari. in libro prio dicit q maiore exnte de inesse non posset sumi sub minor de ptingenti & hoc regulariter. nā cū sumo minorē de ptingenti sumo aliqd pro quo nō supponit termin⁹ in actuali iherētia illius de ineē. ¶ Et illud pōt aliter patere. nā cū significat potētialiter aliqd inherere sbo: non exigit sbm supponere respectu talis inherētie pro his que actu sunt: & hoc qr istā iherentiā terminare pōt idifferenter. uel pro his que actu sunt. ul' p his que ptingūt. & ideo sic dicto. b. pōt eē. a. qr hic est potētialis inherentia alicuius ad aliqd non actualis & ideo subiectū hāc iherentiā terminās pōt eqliter supponere pro his que sunt & que erūt ideo. b. pōt esse. a. dicit dupl'r. ¶ Sed ptra hoc actualis iherentia depēdet ex eo q actus inheret: sed actus inherens non pōt terminū restringere igit nec eius actualis inherentia. ¶ Item si dicat aial loquit iherentia huius actus ad aial restringeret aial pro aiali loquēte & sic hec esset uera omne aial loquit. ¶ Itez actualis compō extremorum non restringet extrema: ergo per eādem rōnē nec actualis iherentia. ¶ Ad pmū istoz dicendū q actus actualis siue pōtialis sine actuali iherentia restringere non pōt sbm: nec actualis inherentia sine illo actu: immediatius tñ restringit sbm per actualem iherentiam q per actū cuius est: qr actus cuius est nō est ita immediate sbo adherens sicut actualis iherentia: qr actualis iherentia est in subiecto sicut pnitas in filio: & etiam sicut ignis sine calore calefacere non pōt: sic act⁹ actualis alicuius sine actuali iherentia restringere non pōt: & sicut calor sine igne non calefacit: sic actualis inherentia in termino supponente sine actu non restringit. ¶ Ad aliō dōm q actualis iherētia alicui⁹ act⁹ inherētis non reqrit in termino supponēte alia necessario nisi supposita actu exntia: & qr sub aiali sunt multa supposita quātū est ex pte actualis iherentie non restrigit aial nisi ad aial in actu: & qr aial in actu pōt esse indifferenter loquens & non loquēs ideo non magis restringet ad loquens q ad non loquēs: ideo sic dicendo omne aial loqtur est orō falsa. ¶ Ad 3m dicendū q actualitas compōnis pōt esse sine actualitate extremoruz: & hoc qr pōtialitas compōnis ad compōnem refert non ad extrema: pōt enim compō esse pns cui⁹ extrema sūt futura: sed actualis iherentia non pōt esse sine actualitate iherentis: qr ab esse denoiat iherentia actualis ul' potentialis: ideo non est sil'e hincinde. Adhuc si obijciatur ad pncipale q terminus supponat pro non exntibus: qr terminus pro illo supponit ad qd sequit: sed ad non exns seqtur qr seqtur antichristus currit ergo hō currit antichristus est non exns. Dicendū q non sequit nisi posito q antichristus sit hō qd patet reducendo illā pntiam ad formā sillogismi: & tūc per positum antichristus est ens: & ideo hō supponit pro eo: qr non seqtur nisi sit ens. Uel pōt dici q si aliqd sequit ad aliud rōne illius in se ut homo ad hoiez hūc qui est: sic est maior uera. si aūt ratione adiūcti qd tñ adiūctum exigat q sit cū tñ in ueritate non sit: non sequit q terminus cois sub eodem pdicato supponat pro illo. ¶ Itē cum dicit si terminus restringeret a pte subiecti hec esset bona pntia homerus est aliqd ut poeta: ergo homerus est. hāc pntiam negat phus. Dico q ad actualem iherentiā esse alicuius ad aliqd qd de se esse habet seqtur actualis exntia eius cui inheret tale esse: ut cum dicit sor. est: hic copulat esse sortis: qd qdem esse sor. de se habet & non ab alio. ideo reqrit sor. esse ut ppositio sit uera. sed qñ copulat esse alicui inesse: qd quidez esse non habet de se: sed in alio: actualis inherentia talis esse non exigit q illud cui copulat pntialiter sit: sed q illud sit pncipaliter in quo habet tale esse: vnde cum dicit pater viuit in filio non est necesse q pr sit siue viuat sed filius ad hoc q orō sit uera. sic cum dicit homerus est poeta: non intelligit significari nisi q homerus sit in sua poesi: & ideo sufficit ad ueritatē ppōnis q poesis eius sit. & hoc qr esse non copulat homero pro se sed p alio qd tñ derelinquitur ab ipso & ideo illud aliud per actualem inherentiā huius vbi est exigit esse. ¶ Item cum dicit q significare aliqd alicui inesse pntialr non est significare illud cui hoc inesse significat esse psens: qr si dicat homo est cursurus hic vnit pdicatū cuz subiecto psentialr & tñ non est necesse q illud cui vnit presens sit qr pōt esse uera pro antichristo qui nūc nō est. ¶ Dico q est dria iter actualez iherentiā alicui⁹ act⁹ & actualem compōnem extremoz: qr aliqd pōt actualiter componi cum aliquo qd tñ actualiter non inheret sibi. ¶ Sed cū per ppōnem de pnti non plus significat nisi extremū inesse extremo pōt dubitari per qd significat actualis inherentia que est cā restrictionis.

¶ Expliciunt Questiones Scoti super primo libro Peryarmenias.

¶ Incipiunt Questiones eiusdē sup 2° Peryarmenias.

e

Rit aūt ois affirmatio uel ex noie & uerbo uel ex ifinito nomine & uerbo. Preter uerbū aūt nulla affirmatio uel negatio est. Est enim uel fuit uel erit uel quecūq alia huiusmodi uerba ex hijs sūt q posita sūt cōsignificāt eni tps &c. c. j.

q

Ueritur Circa scdm librum pmo an uerbū infinitū maneat ifinituz in orone? Q sic videt. qr Ari. dicit q vbū ifinitum sil'r dicit de eo qd est & de eo qd non est & non dicit de aliquo nisi in orone. ¶ Itez dicit q est nō dr de altero & h non est nisi in orone. ¶ Itē vbū infinitū est vna dictio cuius sunt modi significādi qui sunt pncipia pstruēdi ipm cū alia dictione. cū ergo hēat per se modos significādi per quos cū alio in orone pōt cōstrui pōt in orone manē infinitū. ¶ Itē iconueniēs videt eē q dictio pp solā coordinationem eius in orone amittat rationē suā: qr eius sigtuz nō maneat sed fiāt due dictiones que dictiones pp igressum uel egressum oronis nō mutāt suū sigtū ppriū. ¶ Itē Boe⁹ sic arguit nisi sic eēt sequeret q vnus sillus posit⁹ a Platone eēt ex oib⁹ negatiuis. arguit eniz Plato sillo^ce & in miori: in pma figura ponit vbū ifinitū q si teneat pure negatiue eēt suus sillus hns minorē negatiuaz in pma figura. ¶ Ad opm est Boe⁹. d. q vbū ifinitū in orone positū nō retinet sed est pure negatiuū. rō est h: qui dicit hō non currit nihil affirmat de hoie sed magis ab hoie aliqd tollit. ¶ Itē si sic idē esset dicē hō non currit & hō est non currēs. sed ex scda seqtur q nō currēs est hō: ergo illud sequit ex prima. qd falsum est: qr ans pōt esse uerū sine pnte uel pnte exnte falso: ut posito q nullus hō sit: tūc h est falsa nō currēs est hō. & h uera: hō non currit. Item in 2° dicit q pter vbū finitū nulla est affirmatio nec negatio: qr si vbū infinitū eēt affirmatio uel negatio sequeret q oppōnes tot modis pnt uariari qñ est pdicat 2m adiacēs & qñ pdicat 3m.

c. de vbo

entiali inherentia

Dicēdū q̄ vbū īfinitū ī orōne positū nō differt a vbo pure negatio. nā sic dic̄ Boe⁹ tūc vba īfinita sūt cū sola sūt. cū aūt alicui noi adiūcta sūt finita sūt: sed tn̄ cū negatiōe ī tota ꝑpōne ītelligunt̄ qr ī orōne affir^a aliqd affirmat̄ de aliq̄: sed nihil de hoīe af firmat̄ cū dr̄ hō nō currit. Rō dicti est h̄ vbū aggregat̄ ex duob⁹ ex re ⁊ cōpōne q̄ sig̃t aliqd eē uel non eē. vbū aūt īfinitū fit ꝑ additionē ꝑticle negatiue q̄ remouet v bū ħz se. Cū ḡ addit̄ noī remouet qđ sig̃t ꝑ vbū eē de ali quo non aūt ob aliđ est ꝑpō negatiua nisi qr remouet aliqd de eē ad nō eē: ḡ vbū īfinitū ē vbū ī tellectm̄ cū ne gatiōe qđ nō accidit ex ꝑte noīs. cū eni dr̄ nō hō currit nō remouet̄ aliqd eē ab aliq̄: sed vbū īfinitū ex orōnez ītelligit̄ ut vna dictio ī orōne nō qr vba īfinita cuz sint sola ītelligunt̄ ut noīa nec remouet̄ aliqd ab aliq̄ si tn̄ ī telligeret̄ ne⁹ īfinitās referri ad rē vbi: ꝯn̄s eēt dicē q̄ v bū īfinitū manēt īfinitū ī orōne sic vbū ꝑuatiuū mane ret ꝑuatiuū ī orōne: ut h̄ iste excecat̄. ⁊ h̄ ē qr ī vbis ꝑua tiuis affirmat̄ cōpō ⁊ ītelligit̄ tm̄ ꝑuatio rei. ¶ Ad ꝑ mū dictū Ar. dico q̄ vbū īfinitū iō ē īfinitū qr res de signata ꝑ vbū sil'r ꝯ^{it} ei qđ ē ⁊ ei qđ nō ē. vn̄ ex h̄ nō seq tur q̄ vbū īfinitū ī nq̄ztū īfinitū ē dici de aliq̄ sed solus seqt̄ ꝯceptū vbi īfiniti nō eē ꝑ se distictū nec determia tū. ¶ Ad aliđ dictū Ar. dico q̄ vbū īfinitū ē nō ddi de altero cū ꝑ se accipit̄. sed qn̄ cuz alio ponit̄ denotat̄ aliqd remoueri ab aliq̄. qr dicēdo nō ambl'are de hoīe dico ambl'atiōnē nō eē uerā de hoīe qr cōpō q̄ sig̃t ali qd eē ul' nō eē ē de rōne vbi ⁊ nō tm̄ ē modus sigñdi: iō ne⁹ nō tm̄ refert̄ ad rē vbi ſ3 ad cōpōnē: iō ubi ponit̄ v bū īfinitū ī orōne illa eē ꝑpō negatiua sim^r: vn̄ l3 ī se ħeat notā ddi de altero nō tm̄ remanet nota ddi ħz sei orōne. ¶ Ad aliđ vbi īfiniti nō sūt modi sigñdi qb⁹ or diari pōt cū aliq̄ dictiōe ī orōne ita q̄ rō vbi īfiniti ma neat: qr si sic ē iā nō significat̄ eē alic⁹ remoueri ab aljo: sed tm̄ ħ³ negationem alteri⁹ esse de aliquo. ¶ Ad ali ud dico q̄ de vbo īfinito ex orōnē nec̄e ē fieri duas di ctiōes in orōne: qr cū vbū ħ³ aliqd eē de aliq̄ negatiua ꝑticula adueniēs vbo inq̄ztū vbū ē remouebit eē alic⁹ ab aliq̄ ⁊ h̄ ē facē cōpōnē negatiuā sim^r ita q̄ in nullo rl'i n^c rōe dr̄ ꝑpō negatia a ꝑpōne vbi ponit̄ vbū īfini tū. ¶ Ad aliđ dic̄ Boe⁹ q̄ ī miori talis sill's si vbū īfini tū ītelligat̄ ut vna dictio ne⁹ tm̄ ītelligit̄ referri ad actū ut ille sit sēsus. s. n̄ currit. i. ē nō currēs: qđ ōndit Boe⁹ qr idē ē dicē sortes currit ⁊ sor. ē currēs. sed ne^{ua} ꝑticl'a addita huic vbo ē sic dicēdo sor. ē nō currēs stati fac̄ ꝑ pōnē negatiuā. Cū ḡ ī h̄ vbo currit p⁹ ē vbū ꝯtincat̄ sic ddo: sor. nō currit remouet̄ ens currēs qr totū vbū ita q̄ ītelligit̄ ne⁹ cursus. h̄ ēt dic̄ Boe⁹ pauldañ q̄ cuz di co sor. nō ābulat nihil de sor. affirmo ſ3 poti⁹ aliqd tol lo: qr si eēt affirma⁹. i. si eēt vbū aliqđ infinitū aliqd de aliquo eē affirmaret. vult ḡ q̄ si maneat infinitū cōpō eēt affir^a. ⁊ ita nō eēt infinitū vbū sed res vbi tm̄ ⁊c̄.

¶ Qn̄ aūt est tertiū adiacens ꝑdicat̄ dupl'r dicunt̄ oppōnes. dico aūt ut est iust⁹ hō est tertiū adiacē nomē uel vbū in affirmatio ne. Quare q̄tuor erūt ille: q̄rū due qdē ad affirmationē ⁊ negationē sese hn̄t ꝑm ꝯn̄i am ut ꝑuatiōes. due vo mime ⁊c̄. c. codē

q **Ueritur** an seqt̄ h̄: h̄ nō ē iustū ḡ h̄ ē nō iustū. Qr nō vi. qr dicit Ar. q̄ q̄tuor ꝑpōnū duarum de ꝑto finito ⁊ duaꝝ de ꝑto īfinito. due affir^{ue} se hn̄t ad negatiuas q̄ ex vni⁹ affir^{ue} seqt̄ alteri⁹ ne⁹: sed ꝯ ne^{ue} eꝝ nō sic se hn̄t ad affirmatias. ¶ Dr̄ q̄ Ar. ītelligit ꝯ^{as} nō ualē ī ter minis cōpositis. ¶ Cōtra h̄ dic̄ ī l'ra. Di⁹ aūt h̄ loco est adiacē iusto ⁊ nō iusto: iustū ⁊ nō iustū sūt termi simpli

li. j. c. ces. ¶ Itē ī li⁹ poꝝ dic̄ q̄ dr̄ ꝯstruēdo ⁊ destruēdo eē nō h̄ ⁊ nō eē h̄. ibi ēt dic̄ q̄ ex ne^{ua} de ꝑto finito nō seqt̄ affir^a de p^{to} īfinito: qr eē nō albū ⁊ nō eē albū sic se hn̄t sic posse nō ambulare ⁊ nō posse ābulare: sic ḡ ex ꝯ^a ista rū nō seqt̄ poꝝ sic nō seqt̄ nō ē albū ḡ ē nō albū. ¶ Itē h̄ vbū ē affir^a h̄: h̄ ē nō albū. vn̄ signi^r q̄ h̄ ē ens qđ non ē albū sic h̄: h̄ pōt nō ambulare signi^r q̄ h̄ est potēs ut nō ambulet. ſ3 h̄: h̄ nō ē albū ne^r oio eē albū ḡ ex ꝯ^a nō seqt̄ p^a qr ꝑ ꝑmā aliqd ponit̄ qđ nō ponit̄ ꝑ ꝯ^{as}. ¶ Itē ne^{ua} pōt hēre duas cās v^{tis} affir^a nō: ergo ex ne^{ua} ad af firmatiuā ē fa^a ꝯn̄tis sic a disiūctiua ad alterā ei⁹ ꝑtem ¶ Itē Ar. dic̄ ei qđ ē nō ēle aliqd sbiacet sic īeq̄le: ſ3 nō seqt̄ nō ē eq̄le ḡ ē īeq̄le ḡ nō seqt̄ h̄ ē nō eq̄le. ¶ Ad op^m iustū ⁊ nō iustū dn̄r de q̄libet sig̃ de isto non dr̄ iu stū ⁊ iustū uere dr̄ de eo uel erūt ꝯdi^a sil' uera. ¶ Item Ar. si v^m est īterrogatū negare uerū ē affirmare ꝑ^m ī fini^m ut q̄sito. s. ē ne sapiēs. si dicat̄ nō: seqt̄ ḡ ē nō sapiēs ¶ Itē dr̄ ī l'ra q̄ seqt̄ nō. o. hō ē nō iust⁹: ḡ aliqs hō ē iu st⁹. sil'r nullus hō ē iust⁹ ḡ. o. hō ē nō iust⁹. q̄re sil'r segtur hoc non est iustū ḡ est nō iustū. nam sil'r enim se habet utraq̄ negatiua ad utrā q̄z affirmatiuam.

q **Ueritur** an talis ꝯ^a tenet ī termis re spectiuis. Qr no vi. qr ī elē chis dr̄ q̄ nō ē īcōueniēs idē eē duplū ⁊ non duplū. ¶ Itē nō seqt̄ ē īeq̄le ergo est non eq̄le. nec ulte rius in secūda ergo non est eq̄le. li. j. c.

q **Ueritur** an teneat cū vbo de ꝑteri to. p^a an se^r fuit non albū. ḡ nō fuit albū. Qr sic vi. qr ꝑpō de ꝑn̄ti ⁊ de ꝑte rito nō dr̄ant nisi q̄ ad tpa ſ3 tp̄s nō uariat hi^{es} qr ꝯn̄a ē simp^r ⁊ nō ut n^r. ḡ seqt̄ cū vbo de ꝑterito sic de ꝑn̄ti. ¶ Ad op^m h̄ ē uera h̄ fuit nō albū si sel' fuit nigrū. ⁊ h̄ ē falsa: nō fuisti alb⁹ si sel' fuisti alb⁹ ⁊ ex h̄ nō seqt̄ falsū.

q **Ueritur** an se^r eꝝ po^{ta} ꝯsta^a sbi. Qr sic vi. nā seqt̄ nō fuisti alb⁹ ⁊ fuisti ḡ fuisti n̄ alb⁹: qr ꝑ q̄libet tpe ꝑ q̄ fuisti fuisti uel albus uel nō alb⁹. ¶ Ad op^m. idē est dicē tu fuisti alb⁹ ⁊ tu es ꝑterit⁹ alb⁹. sed nō seqt̄ tu nō es ꝑteri tus alb⁹ ⁊ es ḡ es ꝑterit⁹ nō alb⁹: sic nō ualet cū nō est albū lignū ⁊ es ergo es non albū lignum.

Dicēdū q̄ 4^{or} exn̄tib⁹ ꝑpōnib⁹ de eodē sbo ꝑdi catī uariatī ꝑm finitū ⁊ īfinitū affir^{ue} ⁊ ne^{ue} termis sūptis simplicib⁹ ⁊ cōpositis cōpōne exn̄te de ꝑterito ul' futuro si ꝯ^o ꝑdi^{ca} ꝑpōnū affir^{arū} dicat̄ de q̄libet ex nec̄iis sequit̄ affir^{ue} si nō: nō. ¶ Cui⁹ rō ē q̄ pōit Ar. p⁹ poꝝ. accipiat̄ termi simplices puta. s. ē bo n⁹. s. ē nō bon⁹. s. ē nō bon⁹. s. nō ē nō bon⁹. si eē bonū ⁊ eē nō bonū dicant̄ de q̄libet ⁊ de nullo eoꝝ ambo ex affirmatis sequunt̄ negatiue ⁊ eꝝ ꝯ̄ūtit̄. qr si nō ꝯdicto ria sil' stabūt: qr si. s. nō sit bon⁹ si nō seqt̄ ḡ ē nō bon⁹ ⁊ nō bonū ⁊ bonū dicunt̄ de q̄libet ꝑ positū. s. sic sil' erit bon⁹ ⁊ nō bon⁹ ⁊ eꝝ tenet ꝑ idē. Itē ī termis cōpositis tenet eadē rō: qr si eē albū lignū ⁊ eē nō albū lignū di cant̄ de q̄libet seq̄ret̄ nō ē albū lignū: ḡ ē nō albū lignū uel ꝯdicto^a sil' staret. Sed ī q̄busdā de eodē negat̄ utrū q̄z ꝑtoꝝ cōpositoꝝ ⁊ nō dn̄r de q̄libet ut h̄: h̄ ē albū li gnū h̄ ē nō albū lignū: ⁊ utrūq̄z ē falsuz de socrate ideo nō tenet ꝯn̄a. ¶ S3 ulteri⁹ ē dubi⁹ an h̄: h̄ ē nō bonū ꝑ dicat̄ ens ⁊ nō bonū rōe c⁹ ꝑhibet̄ illa⁹ h̄⁹ ex hac nega tiōe h̄ nō ē bonū sic malis cōpositis ꝑdicatī. ¶ Ad qđ dicēdū q̄ sic qn̄ ꝑdicat̄ 3^m adiacēs sit tm̄ copula certuz ē q̄ nō īpedit ꝯn̄iam. tūc enitm̄ p³ nō bonū ⁊ bonū ⁊ nō bonū dn̄r de q̄libet. sed si ē sit ꝑs ꝑdicati ħz suū ite^m per quā īpediat̄ ne nō eē albū ⁊ eē nō albū dn̄r de q̄li bet: tūc nō tenet a ꝯ^a dl'usimode ponēdo an̄s diusima de ponēdo ꝯn̄s ē dicē de ꝯn̄te. ¶ Ad ꝑ^m ar^m p3 q̄ hō ⁊ ens nō hō nō dn̄r de q̄libet. ¶ Ad aliđ q̄ sūt or^{ni} ut cō posita ꝑsupponūt sim^{ces}. vn̄ q̄ q̄rit aliqđ adiacēs huic vbo ē ꝑsupponit īp3 eē. vn̄ q̄rēdo an sor. ē sapiēs ꝑsup^r īp3 eē ⁊ si. s. ē ⁊ nō ē sapiēs tc̄ ē ens n̄ sapiēs. ¶ Ad 3^m

cōiter suppōit Ar̃.i ista illatiōe socratem eē sic̄ patet. ¶ Ad rōnes ostēdētes ꝯñaꝫ tenē.si āt dr̄a quā ꝯa tꝫ dōꝫ ꝙ ē nō ē nisi tm̄ copula ⁊ nō hō tm̄ p̄dim uel hō: ⁊ tm̄ alterū p̄dicarus dr̄ de q̄libet ⁊ de nullo eoꝝ ambo ⁊ sic nō pre3ens nō hō. ¶ Ad pm arm cū dr̄ due vo mime ⁊c̄. dico ꝙ Ar̃.dic̄ ex negatis nō licet iferre affirmatiuas qꝛ nō ulr̄ iferūt sic̄ eꝯ.nō qñ p̄dicata affirmatiuaꝝ dr̄r de q̄libet qd̄ nō ꝯtigit i p̄tis cōpositis. Et cū ar3 ꝯ h ꝙ ē adiacebit iusto ⁊ nō iusto h dic̄ Ar̃.ad disdus p̄ta ꝓm finitū ⁊ ifinitū.ꝙ aūt pm simr fit aut cōpom hoc accidit ¶ Et qd̄ dr̄ i lio poꝝ.dico ꝙ dr̄nt q̄ztū ad modū enūdi i qbusdā:nō tm̄ dr̄nt realr̄ ſꝫ q̄ztū ad modū enūdi dr̄nt.s. currē ē ueꝝ ⁊ sic currē nō ē uerū:qꝛ 2a ꝯdic̄ alicui nō po ⁊ tm̄ q̄ztū ad v̄itatē nō dr̄nt. ¶ Ad aliḋ dico ꝙ affa de p̄to ifinito tot modis p̄t v̄ificari q̄t modis neua de p̄to finito.eē enim nō hois nō plus ponit q̄ꝫ nō eē hois: ſꝫ eē sim3 plus ponit.

¶ At v̄o vnū de pluribꝰ uel plr̄a de vno affirmare uel negare si nō ē vnuꝫ de plribꝰ nō ē affirmatio ul' negatio vna ⁊c̄.c.scd̄o

Uerit circa cm de v̄itate ꝓpōis an h sit vna sor.ē hō albꝰ.Qꝛ nō vr̄ qꝛ dic̄ Boeꝰ si ex hijs q̄ ſbicis at p̄dicas nō fiat vnū nō ē ꝓpō ſꝫ vna ex hoīe ⁊ albo nō ꝯstituit vnū. ¶ Itē dr̄ si ex hijs q̄ ſbicis at p̄dicas nō fiat vnū sic̄ ex ſba aiata sēsibili fit vnū nō ē ꝓpō vna:sed ex hoīe ⁊ albo nō fit vnū ita. Dr̄ ꝙ Boeꝰ itelligit si id sub q̄ accipit terminꝰ nō sit vnuꝫ ut spēs vna:nō erit ꝓpō vna.sed id ſb q̄ accipit terminꝰ ut albū sic ē vnū. ¶ Cōn.sit dr̄o hō albꝰ currit.cur
h i lr̃a rere attribuit albo hoī p accn̄s.ḡ ſb rōne albi accipit
⁊ 2ᵗᵒ hō reu cursus. ¶ Itē eadē rōne h tota ꝓpō eēt vna hō albꝰ ambulās currit:qꝛ qd̄ p̄cedit posset accipi ſb rōne ambulātis.qd̄ negāt Ar̃.⁊ Boeꝰ. ¶ Itē dic̄ i lr̃a ꝙ duoꝝ q̄ pn̄t de 3o p accn̄s nō est ex illis vnū de q̄ ut de vno possuꝫ affirmare uel negare.albū aūt p̄tur de hoīe p accn̄s nō ḡ erit ꝓpō vna. ¶ Itē cuiuslibet affirmationis ē vna neo:sed hꝰ ois hō albꝰ currit nō ē vna neo qꝛ si sic eēt illa aliqs hō albꝰ nō currit qd̄ nō ꝯuēit qꝛ ambe sūt false posito ꝙ nullus hō sit albꝰ qꝛ i utraqꝫ iplicat q ē mem iter hoīeꝫ ⁊ albū sic̄ iter exigēs ⁊ exactuꝫ. utraqꝫ ḡ iplicat hoīeꝫ eē albū ḡ utraqꝫ fa ē pp iplicatione fr̄i. ¶ Cōtra h qñ de aliq̄ ſbo ulr̄ sūpto affirmat aliqd i ꝓpōne ꝯdicēte eidē suffic̄ negare totū qd̄ p̄us affirmabat ab eodē ptit sūpto.sed h ois hō albꝰ currit affirmat de aliq̄.s.de h ſbo hō ulr̄ ḡ illud p̄tū negare ab eodē pti3 ē ꝯdicē. ¶ Itē h ē vna.oē aial rōnale currit cui ꝯdic̄ h aliqd̄ aial rōnale nō currit nō obstāte iplicatiōe iacēte iter aial ⁊ rōnale:ḡ nō obstāte iplicatiōe iter hominē ⁊ albū ille ꝯdicūt.ois hō albꝰ currit ⁊ aliqs hō albꝰ nō currit. ¶ Dr̄ ꝙ pp accn̄s nō eodē mō respiciens ſbm ⁊ dr̄aꝫ respicietē genꝰ nō ē eadē iplicatio.pp qd̄ ſꝫ vnā ipediat ꝯdictiōe aliā nō ipedit. Cōtra nō hēt vn̄ dicat ꝙ iplicatio cadat mea nisi qꝛ h est exigēs h ex actū.cū ḡ silr̄ aial exigat rōnale uel eꝯ sic̄ hō albū ul' eꝯ mutata nō ē rō de iplicatiōe. ¶ Ad opm i illa ꝓpōne ē vna v̄itas ḡ ē vna.nō eni ē idē dr̄e.ois hō albꝰ currit ⁊ ois hō currit.si eni sic eēt ꝓpō plr̄es:hō i utraqꝫ eēt ſbꝫ abte ⁊ seq̄ret.o.hō albꝰ currit.ḡ ois hō currit qꝛ albū ē
h i lr̃a p̄tū i vna ⁊ currē i alia. ¶ Itē Ar̃.ingrēs q̄ sūt p̄ta diuisim ut duo possint p̄ri ut vnū.dic̄ ꝙ sic ē hō ⁊ albꝰ ⁊ h ut vnū. ¶ Itē dicit Ar̃.hāc eē vnā.sor.est hō albꝰ.

Uerit3 iux̄ h an hec sit vna:albū ē musicū ꝙ nō vr̄.qꝛ musicū pre3 de albo rōe 3u ut fortis ul' plonis.idē ē ḡ ac si diceret sor.q ē albꝰ ē musicꝰ.sed Ar̃.vult ꝙ h sit plr̄es.s.q ē albꝰ est musicꝰ q dic̄ i lr̃a qñ duo accipiunt q̄rū vnū pre3 de altero p accn̄s uel ambo de 3o p accn̄s ex hijs nō fit vnū. ¶ Itē tot cōpōnes iplicite sūt hꝰi albū ē musicū sic̄ h. socrates ē albꝰ musicꝰ.sed pp cōpōnes iplicitas h ē ꝓpō plr̄es.s.ē albꝰ musicꝰ.ḡ ⁊ h erit plures albū est musicū.nā cū dr̄ albū ē musicū due sūt iplicite cōpōnes.s.ē albꝰ q ē musicꝰ.⁊ eedē cōpōnes sūt iplicite h.s.ē albus musicꝰ.assūptū pꝫ.nā cū dico:albū ē musicū.dico illḋ cui iest musicū eē albū de v̄tute ꝓmonis. ¶ Ad opm ꝓpō ē vna i q̄ p̄tur vnū de vno.eadē aūt vnitas extremi sufficit ad ſbm que ad pm.sed hec est vna.sic est musicꝰ ⁊ h silr̄ sor.est albus ergo h albū est musicū.

Uerit3 iux̄ h an h sit vna:hō albꝰ ē hō musicꝰ.ꝙ sic vr̄.qꝛ h ē vna hō albꝰ currit ut ostsuꝫ ē.vnitas ḡ hois suffic̄ ad vnitatē extremi ⁊ eadē rōne illḋ ē vnū hō musicꝰ:ḡ ⁊ hec ꝓpō hō albꝰ ē hō musicꝰ ē vna cū utrūqꝫ extremū sit vnū. ¶ Itē ex hoīe ⁊ albo fit vnū sic̄ ex actu ⁊ poa. Silr̄ ex hoīe ⁊ musico eadē rōne:ḡ utrūqꝫ extremū ē vnū. ¶ Ad om dic̄ Ar̃. ꝙ eoꝝ q̄ subiciunt ⁊ p̄nt q̄cūqꝫ 2o ul' plura durr de 3o p accn̄s ⁊ alterū de altero p accn̄s dr̄ ex hijs nō fit vnuꝫ h i lr̃a
nec fit affirmatio ul' neo vna.sic ē i ꝓposito qꝛ hō ⁊ musicus dicunt de hoīe albo p accn̄s:⁊ alterū de altero p accn̄s ḡ h nō erit vna sic̄ nec hec sor.est hō albꝰ.

Uerit3 utrū h sit vna hō q ē albꝰ currit.ꝙ sic vr̄.qꝛ h qd̄ ē q hēt nāꝫ articli ſb intellectā:pp qd̄ fac̄ ſbsequens artare p̄cedēs.vn̄ p̄cedēs accipit ſb rōe subsequētis: ut ad albū cōpat ḡ ⁊c̄. ¶ Itē vnitas ſbi distributiōis suffic̄ ad vnitatē actus ſbi:sed h totū:hō q ē albꝰ ē ſbꝫ distributiōis:qꝛ ex ista: ois hō q ē albꝰ currit.ꝯtigit sic sillogiçare.iste ē hō q ē albꝰ: ḡ iste currit.i sillo aūt mem ē totū illḋ qd̄ i utraqꝫ ꝓpōne accipit ⁊ i maiori suppōit totū ul' vnū dispole sup qd̄ cadit signū. ¶ Itē vnitas hꝰ qd̄ ē.hō q ē albꝰ suffic̄ ad vnitatē medij silloci ḡ ⁊ extremi i ꝓpōne:qꝛ ex ꝓpōne plr̄es nō fit sills. ¶ Itē eadē vnitas nō ipedit vnitatē ꝓpōnis.hec eni ē vna.iste hō currit uelociter. ¶ Itē qñ ē ꝓpō plr̄es nec̄e ē plr̄a eē extrema qꝛ ad minꝰ 4or cū cuiuslibet vniꝰ sūt duo extrema.accipio aliḋ q̄ꝫ p̄tū qꝛ p̄tū nō artat ſbꝫ.si ḡ i hac.hō q est albꝰ currit p̄tur currē de hoīe sic̄ de suo ſbo ⁊ albū de hoīe sic̄ de ſbo suo nō coartat hō p li albū ḡ seq̄ret ois hō q ē albus currit ḡ ois hō currit. ¶ Ad oppm relatiuū ſbe refert idē cū suo aūte q ē relatiuū ſbe:ḡ sic dd̄o.hō q ē albꝰ currit denotat hō replicari ita ꝙ hō silr̄ acceptꝰ vr̄ subici actui currēdi: ⁊ tūc attribuit ei qd̄ ē albū ex hoīe aūt iterato reu diūsoꝝ p̄toꝝ nō pōt fieri vnū ſbm ꝓpōnis. ¶ Itē hic sūt plr̄es cōpōnes ḡ nō ē vna ꝓpō. Dicet ꝙ vna ꝓpō ē mālis reu alteriꝰ ⁊ iō nō ipedit vnitatē ꝓpōnis. ¶ Cōtra h:ſꝫ hō referat p li q/tm̄ li semp dictū vnit ita fortiter albū cū hoīe sic̄ diceret:hō q est albꝰ ḡ cōpō q̄ vnit albū cū hoīe relato formalis est ⁊ nō mālis reu alicꝰ. ¶ Itē cōpō dr̄ mālis qꝛ ita ſꝫ se est ut mā reu alteriꝰ:sed cōpō ipoztat p h v̄bū ē ⁊ ita simr formalis sic̄ cōpō ipoztata p h v̄bū currit. ¶ Itē ad p̄nle, ꝓpō vna hēt vnā ꝯdictionē:sed h ois hō q est albꝰ currit non hēt vnā ꝯdictionē: qꝛ si sic:esset ista:homo qui est albus nō currit. Dicit ꝙ est ista:hō nō qui est albꝰ currit. ¶ Cōtra per ipsos.ꝓpō est vna cuiꝰ ſbm est hō: qui est albꝰ.sed p̄ticularis negatiua de eodeꝫ ſbo ⁊ de eodē p̄dicato ꝯdicit ulī affire.iō p̄oꝛ si sit vna ꝯtradicit huic:hō qui est albꝰ nō currit. ¶ Itē itellectꝰ cuiuscūqꝫ ꝓpōnis tale resoluit in duos itellectꝰ simplices siue ueros siue falsos:sed hec ꝓpō nō sic resoluit.nā sic dicēdo:hō q ē albꝰ sine additiōe alicꝰ alteriꝰ:seqt ueꝝ ul' flr̄m:q̄re denotat ꝙ hō ē albꝰ.sed q̄re hō refert ⁊ rl'o est ad am actū:iō aius suspēsus ē:donec aliqd aliud addat de hoīe.sic̄ si dicat/hō currit: ⁊ vm p3 p ipsam ꝓpōnē:sed adhuc depēdet aius audiētis qd debeat ulterius dici. ¶ Itē neo aduenies ꝓpōni vni tm̄ negat ꝓpōnē a qua accipiebat vnitas ⁊ v̄itas ꝓpōnis.si ḡ h sit vna.ois hō q ⁊c̄.i hac:nō ois hō q ⁊c̄.refert negao ad vnā cōpōneꝫ

tm̄:qȯ nō ē pole:qꝛ ad quācūqꝫ cōpōnē referꝫ neo erit h̄ falsa.ois hō q ⁊c̄.qꝛ posito ꝙ multi hoies sint albi ⁊ aliqui currāt ⁊ aliq nō.h̄ ē falsa/oīs hō q ē albꝰ currit.⁊ h̄ silr nō ois hō ⁊c̄.iteoo tñ ꝙ neo referꝫ ad cōpōnē mālē. silr posito ꝙ nullus hō sit albus/h̄ ē falsa/ois hō q ē albus currit ⁊ h̄ silr/nō ois hō ⁊c̄.iteoo cōpōnē referri ad cōpōnē pncipalē:eo ꝙ iplicaꝫ aliquē hoiem eē albuꝫ. ad nullā ḡ cōpōnē vnā pōt neo referri.si aūt eēt vna bñ posset neo referri ad vnam cōpōnem.

Ad primum q̄situ͞ dꝛ ꝙ h̄ est plres/hō albus currit.pp auctes Boetij adductas qꝛ due cōpōnes sūt.vna iplicita:alia explicita.qꝛ hō ⁊ albū se hn̄t sic exigēs ⁊ exactū.iter q̄ cadit/qui ē mem.℄ Cōtra.tūc h̄ eēt plres.aīal rōnale currit.qꝛ inter aīal qȯ ē exigēs:⁊ rōnale qȯ ē exactū cadit q ē mem

Potest di ꝙ ppō est vna.vñ ex hoie ⁊ albo fit vnū extremū reu cōpōnis:nō tñ sunt vnū.Ad qȯ sciēdū ꝙ i ppōnibꝰ vnitas ē ppor vnitati i rebus. i rebꝰ aūt q̄dā hn̄t vnitatē simr sic q̄ sūt entia simr.q̄dā dicunꝫ vnū ſm qd ut q̄ ex talibꝰ cōponunꝫ sic domus. silr ē i ppōnibꝰ vñ h̄ē simr vna.hō ē aīal:ubi simplex p̄dicatuꝫ enūciaꝫ de simplici ſbo.h̄ āt/hō albꝰ currit.nō ē simr vna sic ꝑor.qꝛ ppō dꝛ vna ex vnitate extremoꝝ. sed currē nō ita affirmaꝫ de vno ſm ꝯtuꝫ:cum dꝛ/homo albꝰ currit.sic cū dꝛ/hō ē aīal.est tñ pa vna:qꝛ sibi cōpetūt ꝯditiones ppōnis vne:q̄ sūt oppō ꝯdictoa ⁊ ꝯ̄ria ⁊ diuidi p affirmationē ⁊ negationē ⁊ sillogiçao ⁊ pꝫ 2m istoꝝ pꝫ ꝙ Arꝭ.po huiꝰ nō dedit aliquā i affirmationē ⁊ negationē nisi vnā.℄ Ad pm arm dico ꝙ Boeꝰ itelligit ꝙ nō ē ppō simr vna nisi ex p̄to ⁊ ſbo fiat vnū quēadmodū spēs vna ⁊ vm ē.℄ Aliꝰ tñ pōt ppō eē vna lꝫ extremū nō sit vnū.nā vnū fit ex actu ⁊ pō ⁊ albꝰ quodāmō ē actꝰ hois lꝫ nō simr ē tñ ut dꝛ actꝰ sup̄ficialis pp qȯ ex hoie ⁊ albo fit q̄dāmō vnū.℄ Ad aliud pꝫ idem ℄ Ad 3m dico ꝙ h̄ ē sua ꝯdictoa.aliqs hō albꝰ nō currit.⁊ cū dꝛ/utraqꝫ ē falsa posito ꝙ nullus hō sit albus. Dico ꝙ nō:qꝛ h̄/hō albꝰ nō currit.nō ponit hoieꝫ eē albū.Cū dꝛ ꝙ q est mem.dico ꝙ adiectiuū ꝯformaꝫ substātiuo suo ⁊ sibi vniꝫ ut actꝰ pōe.pō aūt reu sui actꝰ rōnē hēt actꝰ.actualitas aūt ſm ꝙ actualitas rōnē habet cuiuscūqꝫ.silr tñ dicimꝰ ut ē actualitas i poa.Silr cuꝫ dꝛ.hō albꝰ.capiēdo hoieꝫ ſm ꝙ hēt rōnē poc reu albi. q̄ q̄dē poa nata ē actuari p albū.vñ ut uoceꝫ actualitas poe ad suā q̄litatē ⁊ ad suū actū itercipio ens uel q ē:ꝙ q̄dē ens uel q ē nō ſr aliqd eē uel nō eē.Sed designat rōnē ꝯfortis adiectiui ad substm̄.tanq̄ꝫ moꝰ itedi uel p̄dicādi.pp qȯ dico ꝙ ens uel q ē subitellectū i h̄.hō albus currit.nō asserit albū de hoie eē sed manet adhuc simplex itellectꝰ siue uero uel falso ⁊ ibi manet ꝙ h̄ hō albꝰ nō ponit hoieꝫ eē albū.sic ⁊ h̄/aīal rōnale.nō pōit aīal eē rōnale.℄ Ad aliȯ ꝙ nō ē eadē rō q̄re ambulās ⁊ albū sūt 2o.quoꝝ utrūqꝫ accidit alteri ⁊ neutꝝ ē actꝰ reu alteriꝰ nec poa.pp qȯ hō albꝰ ē vnū ſbm reu p̄ti.vñ ex hoie ⁊ albo ⁊ ambulāte nō fit vnū lꝫ ex hoie ⁊ utroqꝫ disiu̇ fiat vnū.sed h̄ forte est vna ſba sup̄ficiata alba currit:qꝛ ſba sup̄ficiata ē pō reu albi ⁊ iō ex illis fit vnū sic ex hoie ⁊ albo.nā ſbe aduēiūt accīa ſꝫ ordinē ita ꝙ vnū accn̄s ē sic dispō ad aliȯ.℄ Ad aliud ꝙ qn̄ duo accia q̄rū utrūqꝫ accidit 3o ſbijciūꝫ illi tūc nō dꝛ:sic vō ē i pposito hō ⁊ albū n̄ accidūt 3o ut s̄ lꝫ accidat albū hoi

Ad 2m q̄situ͞ dōꝫ ꝙ h̄ albū ⁊ musicū ē vna.tū qꝛ albū subijcit se p accn̄s nō est simr vna.sic nec h̄ hō albꝰ ē mucꝰ.vnū eni subiciꝫ ⁊ vnū p̄dicaꝫ:nisi eni vnitas termini sufficeret ad vnitatē extremi/ppō vna ꝯūteretur i ppōnes plres:qꝛ h̄ ē vna.soꝛ.ē albꝰ q̄ ꝯūtiꝫ i hāc albū est soꝛ.℄ Ad pm arm dico ꝙ ostēdit extremū ppōnis nō eē simr vnū.tñ ē ꝙ suffic̄ ad vitatē affirmatiōis ⁊ negatiōis ⁊ ut suffic̄ ad rōnē sillogisticā.℄ Ad scȯm cū dꝛ albū ē mucus cōpō iplicata insto ē cōpō actus ⁊ poe.pp qȯ ex sūptis i ſbo fit vnū:silr ex sūptis i p̄to fit vnū.sed cū dꝛ/hō est albꝰ mucꝰ albū ⁊ mucus sūt duo q̄rū neutrū ē i poa reu alteriꝰ:sed utrūqꝫ ē actꝰ iō p modū vniꝰ nō pn̄t p̄dicari de eodē.sed cū utrūqꝫ sumaꝫ ut predicatū necē ē utrūqꝫ p̄dicari iō ē ppō plres ⁊ coīter illa in q̄ duo talia accn̄tia subiciunꝫ uel p̄dicanꝫ.

Ad 3m dico ꝙ h̄ ē vna hō albꝰ ē hō mucꝰ pp rōneꝫ dictā:qꝛ albū se hēt ad hoieꝫ sic actꝰ ad pōm ⁊ musicū silr.iō ex hoie ⁊ albo fit vnū extremū ⁊ ex hoie ⁊ musico fit aliud extremū iō p̄dicaꝫ vnū de alio.ens aūt itellectū iter adiectiuū ⁊ substātiuū nō designat aliqd eē uel nō eē sic cōpō affirue uel neuc sed designat conformitatē quādā iter adiectiuū ⁊ substātiuū ſm ꝙ h̄ hēt rōnē dispor ⁊ illud rōnē disponētis.vñ magis est modus itelligēdi q̄ꝫ v̓balis copula signs aliqd eē.℄ Ad illud i ꝯ̄riū dico ꝙ q̄ꝫuis plura p̄dicanꝫ q̄rū utrūqꝫ accidit 3o ⁊ alterū alteri accidat:nō ē ppō plures:sꝫ si duo p̄dicanꝫ q̄rū vnū accidit alteri p qȯdā 3m cui isūt ⁊ cuius sūt actꝰ tūc ē ppō plres.qꝛ si duo accia sibi iuicem p̄dicanꝫ qꝛ sūt actꝰ eiusdē tertij ex hijs nō fiet vnū sicut ex actu ⁊ poa:ex alijs auteꝫ fieri pōt.p h̄ pꝫ ꝙ rō pcedit ab insufficiēti qꝛ amittit aliquā p̄ticulā positam.

Ad 4m q̄situ͞ dꝛ ꝙ h̄ ē vna.hō q ē albꝰ currit.qꝛ ē sillogiçabilis ⁊ ꝯdictoriā hēt ⁊ ꝯ̄silia lꝫ ſm idē nō pōt ꝯdictio saluari cōpetēter i talibꝰ:qꝛ p̄ticlaris neua de eodē p̄to deberet ꝯdicē ulī affirue vñ si h̄ sit vna:sequtur hāc suā ꝯdictoriā aliqs hō q ē albꝰ nō currit eē vnā vñ erit hō q ē albꝰ ſbm idē p̄ticulaꝛ sūptū ꝙ sumebaꝫ ulr i ulī.℄ Iō dici pōt ꝙ h̄.hō q ē albꝰ currit.ē plures simr:qꝛ duos actꝰ p 2as cōpōnes formales attribuunꝫ hoi.nā albū attribuiꝫ hoi p h̄ v̓bū ē ipoꝛtās formaleꝫ cōpōnē:ita eni formalr attribuiꝫ albū hoi lꝫ p q referaꝫ sic si diceret hō ē albꝰ qꝛ formalis attributio spēm accipit a cōpōne v̓bali:sed h̄ q ē hoi relato denotat albū attribui cui ⁊ currē attribuiꝫ nec attribuiꝫ currere hoi q ē albꝰ ita ut h̄ totū accipiaꝫ ut vnū ſbm:nūq̄ꝫ eni reu tertij accipiꝫ ut vnū ſbm qȯ de alio significat eē uꝛ nō eē forr.h̄ aūt qȯ ē.q ē albꝰ lꝫ rōne rlꝛ̄nis ipoꝛtate p lī q suspēdeꝫ aīus audiētis ut hō:iteri ad albū referaꝫ tā aliqd de aliq̄ significaꝫ eē.aliogn nullo hoie existēte albo nō eēt h̄ fl̄a.aliqs hō q ē albꝰ nō currit.sic si dicā ꝙ curris uerū uel falsuꝫ sig̃tur.si tñ itelligaꝫ ꝙ q ē itelligaꝫ ut modus q̄dā itelligēdi iter adiectiuū ⁊ substātiuū:tūc ē ppō vna.sic h̄ hō albꝰ currit ⁊ ē eiꝰ ꝯdictoa hō q ē asinꝰ nō currit.℄ Ad pm cū dꝛ ꝙ q hēt nāꝫ articuli subitellecti.dio ꝙ h̄ hō q ē albꝰ currit.coartaꝫ hō p sequēs qꝛ denotaꝫ ꝙ idē hō subiciaꝫ cursui ⁊ albedini:iō sic coartaꝫ hō ꝙ nō stat ulr p q̄libet eiꝰ:tñ ex h̄ nō seqꝫ ꝙ totū sit vnū ſbm:hō q ē albꝰ currit:qꝛ tria denotantur iēē eidē hoi ⁊ hec tria ꝯcomitanꝫ se i q̄libet iō coartaꝫ hō nō ita ut fiat ſbm reu p̄dicati ex ipsis.℄ Ad 2m dico ꝙ abre ⁊ po nō attribuiꝫ totū prem huic:hō q ē albus:sed hoi p se:tñ i hitudie ad h̄ q ē albꝰ qꝛ hō q̄dam mō accipiꝫ coartatꝰ ut ei iest albū ⁊ cursus.℄ Ad 3m dico ꝙ h̄ qȯ ē:q ē albꝰ.p se nō ē ps medij silloc nec debēt tres determiātiones addi ad ſba sic nec alie determinatiōes sic si sillogiçaꝫ.ois hō ⁊ duo hoies sūt tres. iste ē hō ḡ iste ⁊ duo hoies sūt tres.sic dꝫ sillogiçari i pposito.ois hō q est albꝰ currit/iste ē h̄ ḡ iste q ē albꝰ currit.℄ Uel pōt dici ꝙ h̄ois hō q ē albꝰ currit simr nō ē sillor qꝛ simr ē plres.⁊ cū dꝛ ꝙ hō q ē albꝰ ē vnū distribuibile.negādū ē.℄ 4a rō ostēdit hāc eē vnā.hō albꝰ currit.sed de hoie q ē albꝰ currit:nō ē silr.qȯ addiꝫ ꝙ vnū extremū significat uerū uel falsuꝫ in ppōne vna. ℄ Ad 5m dico ꝙ sūt q̄tuoꝛ extrema hō ⁊ currē hō relatus ⁊ albū sibi denotatū ineē ideo est ppō plures.

℄ Expliciunt Questiones doctoris Subtilis fris Jo. Scoti sup 2.li.Peryarmenias Aristotelis.

¶ Incipiũt p̄clarissime ac putiles Questiones doctoris
sbtilis sup li. elenchoꝝ Arl'is.

De sophisticis autem elenchis: ⁊
d de hijs que videnť qdẽ elenchi:
sed nõ sunt. sũt aũt paralogismi
dicemus: incipiẽtes sm naturã a
p̄mis ⁊c̃. c. j. p̄mi h⁹ in p̄ncipio.

Questio. I.

Ueritur utrũ logica ꝓcedat
ex coibus: Qꝫ non.
q ꝓbõ: Nã scia cõpať ad sbm sicut po-
tẽtia ad obm: sed vni⁹ potẽtie vnuz est
obm p se: g̃ vnius scie vnũ erit sbm per
se: sed ens in cõi rõne cui⁹ dr̃ scia cois
est sbz per se in metaphisica: ergo nõ in logica: q̃re ⁊c̃.
Item logica est de sill'o tanq̃z de sbo ⁊ etiã ꝯsiderat de
his que hñt attributionez ad sill'm: sicut de termino ⁊
orone: sed ista nõ sunt coia. Nã nõ q̃libet est sill's sed
a coitate sbi dr̃ scia cois: ergo ⁊c̃. ¶ Oppositum dicit
t.c.27 Arz. p̄o posterioꝝ. Si logica eẽt alicui⁹ gñis determi-
nati non interrogaret.

Ad questionem dõm q logica est de coi
bus ⁊ phia p̄a: sed diũsi
mode. Nã phia p̄ma ꝯsiderat ens in q̃ztũ ens est: vnde
ꝯsiderat rem sm suã q̃dditatẽ. Et q̃r q̃dditas rei est en
titas per se rei: iõ phia p̄ma ꝯsiderat rem sm suã entita
tem. Et q̃r ꝯsiderat rem sm suã q̃dditatẽ ⁊ entitatẽ ab
solute. ⁊ multa ꝯsequunť rem ut sic: iõ p̄mus phus põt
oñdẽ passiones de sbo suo ⁊ de q̃libet alio: lz eni sumẽ
do ens ꝓut itelligiť in cõi: ⁊ sm q apph̃edit sub se esse
cuiuslibet rei: nõ possit de eo aliq̃d oñdi: tñ de ente sz
suã q̃dditatẽ multa pñt oñdi: nã multa ꝯsequunť ipm
sm suã q̃dditatẽ ut eẽ pfectũ ⁊ impfectũ: ⁊ multa alia
Silr̃ logica est de ente cõi siue ꝯsiderat. Sed ens est du
plex. s. nãe ⁊ rõnis. Ens aũt nãe in q̃ztũ tale est cui⁹ esse
nõ depẽdet ab aia. Sed ens rõnis dr̃ de q̃busdã itẽtio
nib⁹ quas adinuenit rõ in ipsis reb⁹: cuiusmodi sũt ge
nus ⁊ spẽs: diffinitio ⁊ h⁹ⁱ. Ens aũt dcm̃ isto scdo mõ
eq̃perať sm coitatẽ enti p̄ori mõ dicto. Nõ eni est ali-
q̃d ens nãe q̃n possit cadere sub ente rõnis: ⁊ q̃n super
ipm fundari possit aliq̃ intẽtio: utputa gñis uel spẽi ul'
diie uel ꝓprij uel indiuidui uel saltẽ cãe uel cãti: q̃r er
go logica est de h⁹ⁱ intẽtionib⁹ que applicabiles sũt oi
bus reb⁹: iõ logica dr̃ ex coib⁹ ꝓcedere. ¶ Ulteri⁹ sciẽ
duz q lz logica q̃ztũ ad doctrinã sit ex coib⁹. Diũsus
est tñ usus doctrie: que tradiť in dialectica ⁊ in demõ
stratiua. Nã dialectica est ex coibus: ⁊ in singulis sciẽ
tijs ad ꝓprias ꝯnes ex coibus arguit. Naz ostendit q
amor ⁊ odiũ sunt in eodẽ susceptibili: nõ per ꝓprieta-
tẽ amoris uel odij: sed per hoc mediũ: q ꝯ̃ria nata sũt
fieri circa idẽ: vñ ex coib⁹ nõ arguit ad coia: sed ex cõi-
bus arguit ad ꝓprias ꝯnes. Illa aũt ps logice que est
demõstratiua: ⁊ si in doctria trãdať de coibus puta de
sill'o demõstratiuo ⁊ de attributis ad ipm que sũt coia
cuilibet scie: tñ in singulis sciẽtijs arguit per ꝓpriũ me
diũ. Nã geometra utiť rõne demonstratiua: vñ accipit
p̄mas ⁊ ueras cãs ꝯnis: ⁊ per ꝓpriũ mediũ arguit ad
ꝓpriã ꝯnẽ. Sed arguẽs dialectice aliã ⁊ aliã ꝯnem in
alia ⁊ alia scia p idẽ mediũ põt oñdere: vñ in nãli phia
⁊ medicia põt diuersa ⁊ diuersa ꝯcl'o oñdi per idẽ me-
diũ. ¶ Ad p̄m argm in oppositũ dõm q vni⁹ scie vnum
est sbm per se. Ulteri⁹ cũ dr̃ ens in cõi ꝯsiderať a p̄mo
pho: dico q ens nãe in cõi cõsiderať a p̄mo pho. Ens
aũt rõnis a logico. ¶ Ad aliã rõnez dõm q ipossibile
est aliq̃d eẽ in rerũ nã q̃n sicut h̃et eẽ sic h̃eat q̃d q̃d est:
mõ ut h̃et q̃d q̃d est: sic a p̄mo pho ꝯsiderať. Uñ per h
q̃d dico q ens nãe a p̄mo pho ꝯsiderať: ⁊ ens rõnis a
logico: nõ itẽdo aliq̃d excludere a ꝯsideratiõe p̄mi phi
Si enim cõsiderẽ hãc intẽtionem que est spẽs: ⁊ hanc
que est genus: in q̃ztũ quedã spãlia entia sunt: sic collo
canť in gñe determiato. Et cadũt sub ꝯsideratiõe eius
cui⁹ est q̃d q̃d est determinare: in q̃ztum tñ intẽtiones
sunt: sic cadunt sub ꝯsideratione logici: lz eniz quiddi-
tas gñis sm id q̃d est nõ ꝯueniat sbe ⁊ qualitati inten
tio tñ gñis ꝯuenit sbe ⁊ qualitati. vnde ad rõnẽ dõm
q iste intẽtiones si ꝯsideranť ut quedã spãlia entia sũt
sic nõ sunt coia. Si tñ ꝯsideranť ut sunt rebus applica
bilia coia sunt: ⁊ sic de eis est logica. vñ ꝯsideratio logi
ci est de h⁹ⁱ intẽtionibus ꝓut rebus sunt applicabiles.
Et ideo logica dicitur esse de coibus.

Questio. II.

Ueritur utrũ ars sophistica sit scia?
q Qꝫ nõ. ꝓbõ: Nã scia est ef-
fectus demonstrationis. p̄o posterioꝝ. sed ars t.c.5.
sophistica nõ est effectus demõstrationis cuz sit effect⁹
sillogismi sophistici: sicut scia est effect⁹ sillogismi de-
mõstratiui. Item ars sophistica est apparẽs sapiẽtia ⁊
nõ exñs p̄o elenchoꝝ. sed q̃d est aliq̃d sm apparẽtiã tm̃ ca⁰ p̄o
nõ est illud q̃d apparet: cũ ergo sophistica sit apparẽs
sapiẽtia ⁊ nõ exñs: nõ erit scia. ¶ Itez si sophistica eẽt
scia: sophistica esset sciens: ꝯñs falsum: ergo añs. Falsi
tas ꝯñtis pz ex hoc q sophista est ab apparẽte scia ⁊ nõ
exñte copiosus: p̄o elenchoꝝ. ¶ Item sophistica opať p̄mo
ad deceptionẽ: sed nulla sciẽtia intẽdit deceptionem: ethiꝝ
nam ois ars ⁊ ois doctrina bonũ quoddã appetẽ vr̃.
¶ Oppositum patet per phm in l̃ra.

Questio. III.

i **Extra** hoc queriť: dato q sophistica sit
scia: utrum sit de sill'o sophistico
tanq̃z de per se sbo? q nõ videť. nã de sbo opz
p̄supponere q̃d est ⁊ q̃r est: sed sill'm sophisticũ eẽ ꝓbať
in ista scia: ergo ⁊c̃. ¶ Item illud q̃d est per se obliqui j. eleꝝ.
tas alicui⁹ recti: nõ cognosciť nisi per cognitionez sui c. j.
recti. Et h⁹ rõ est q̃r obliquus non causat aliã spẽm in
scia q̃z spẽm recti. cuz rectũ sit iudex sui ⁊ obliqui: cuz
ergo sill's sophisticus sit per se obliquitas sill'i dialecti-
ci nõ erit aliqua scia per se de sill'o sophistico: sed per se j. d aia
de dialectico: per accñs de sophistico. ¶ Item de non t.c.85
ente nõ est scia: nã scia est ueri: ⁊ ens ⁊ ueꝝ ꝯuertũtur: j. p⁰ꝝ
cũ ergo sill's sophisticus sit nõ ens: de eo non erit scia. t.c.5.
Maior pz de se. Et minor patet per Arz. 6. mece. qui t.c.4.
dicit q nõ male fecit plato qui collocauit sophisticam
sub non ente. ¶ Item illud q̃d tm̃ apparet nõ cogno
scitur nisi per attributionem ad illud q̃d apparet. cum
ergo sillogismus sophisticus sit tm̃ sm apparentiã ue-
rus elenchus: de eo non erit sciẽtia per se nisi per attri
butionem ad uerum elenchum. ¶ Ad oppositum est
Aristoteles in dando suam intentionem. dicens. De p̄o eleꝝ
sophisticis autem elenchis ⁊c̃. Similiter in separãdo c. j.
sui disputationem ab alijs dicens. De demõstratiuis p̄mo
⁊ dialecticis dictum est: de agonisticis v̊o ⁊ litigiosis elenꝝ
nunc dicemus. c.2.

Ad primam questionem dicenduz q sophi
stica ⁊ dialectica vno mõ con-
siderate habent rationem scientie. Alio modo consi-
derate a ratione scientie recedunt. Si enim dialecti-
ca consideretur ut habet considerationem de quibus-
dam intentionibus quas ratio adinuenit in re: institu
ens in illis quendam modum quo procedere potest a
p̄ncipijs ad conclusiones: sic dialectica debet dici sci-
entia. Si autem isto modo adinuento utatur in alijs
scientijs sic a scientie ratione recedit. Nam si solum
procedit ex probabilibus: vnde scientia dialectica tra
ditur per demonstrationem: usus tamen eius in pro-
babilibus consistit. Similiter etiam de sophistica est
dicendum. Si enim sophistica ꝯsideretur prout habet

ꝯsideratione de ꝑncipiꝭs sophisticis: instituens in illis quedā modū q̄ pōt ꝓcedi ad ꝯnes q̄s concludit sophista: sic sophistica est scia: nā sic sophistica tradit̄ p deter miata ꝑnᵃ. Ita eni oñdit̄ apparētia de sill'o sophistico per vnitatē uocis: tanq̄ per ꝓpriū mediū: sic hr̄e tres de triāgulo p ei' diffōne. Si aūt isto mō adiuēto utat̄ ad ꝯcludēdū aliqd falsuȝ p sill'm sophisticū: sic a scie rō ne recedit. ¶ Ad pmā rōnē in oppositū dōȝ q̄ maior est uera. Ulteri' cū dr̄ sophistica nō est ⁊c̄. Dico q̄ si sophistica ꝯsideret̄ ꝓut est q̄dā scia tradita p demr̄atione sic est effect' demr̄ationis. Sed si accipiat̄ pro falsa credulitate aggn̄ata p sill'm sophisticū: sic non est scia nec effect' demr̄atiōis. ¶ Ad aliā rōnē dicēdū q̄ si sophistica ꝯsideret̄ ꝓut ē q̄dā scia tradita p ꝑnᵃ determiata sic nō solū est apparēs scia s; exn̄s. S; si accipiat̄ pro falsa credulitate aggn̄ata p sill'm sophisticū: sic est solū apparēs scia ⁊ nō exn̄s: nā sic arguens sophistice vr̄ arguē: cū tn̄ nō arguat. ¶ Ad aliā rōnē dicēdū: q̄ sophistica accepta ꝓut est tradita p ꝑnᵃ deteriata est scia: ⁊ habēs eā dr̄ sciēs. S; si accipiat ꝓ falsa credulitate nō est scia ut ꝑus dcm̄ est nec hn̄s eā dr̄ sciēs. ¶ Ad ultimā rōnē dicēdū q̄ nō determiat̄ de aliq' obliquitatib' ut eis utamur: sed ut ab eis caueam'. Si eni nulla eēt obligtas que posset decipe supuacuū cēt de ea determiare: vn̄ de sophistica nō determiat̄ p se ut faciam' deceptionē sed ut deceptionē vitem'. Et q̄r deceptio vitari nō pōt nisi cognita: iō pᵒ determiat̄ de mō decipiēdi.

Ad aliam rōnē dōm q̄ de sill'o sophistico est ista scia tanq̄ de p se sbo. Nā illud est sbm in scia qd̄ hēt passiōes de eo demr̄abiles in scia p cām: sed sill's sophisticus est hr̄': ḡ ⁊c̄. ꝓbō assumpti. s. mioris. Nā apparētia pōt oñdi de sill'o sophistico p vnitatē uocis tanq̄ p ꝓpriū mediū: ḡ hēt passiōes de eo demr̄abiles p ꝓpriū mediū: pōt ḡ eē scie sophistice sbm. Et ad h̄ signū euidēs. Nā Ar̄r. sepando disputationē de qua itēdit in h̄ liᵒ ab aliꝭs: dicit de demōstratiuis ⁊ dialecticis in aliꝭs dcm̄ est: sed de litigiosis nūc dicem'. Cū ḡ ista de qb' determiat Ar̄r. in h̄ libro sint ꝑnᵃ sill'i apparētis inq̄ꝫtū apparens est: cuiusmodi est sill's sophisticus: sill's sophisticus erit sbm in ista scia. ¶ Ad pmā rōnē dōm q̄ q̄n nō est manifestū q̄ aliqd sit sbm in scia: nihil ꝓhibet psuadē eē illius sbi: uerūtn̄ sbm eē in scia nō pōt ꝓbari p aliq̄ ꝑnᵃ ꝑora in illa scia nā sbm debet eē pmū in scia. Nūc aūt Ar̄r. oñdit sill'ȝ sophisticū eē p silitudiēs ⁊ nō p ꝑora simplr̄. Quia eni sill's sophisticus apparēs est ⁊ nō exn̄s: iō utile fuit ostēdere sill'm sophisticū eē in h̄ libro. ¶ Alr̄ dr̄ q̄ ph's nō ostēdit sill'm sophisticū eē in h̄ libro sed oñdit ipm esse deceptoriū: ⁊ h̄ ut dicit expositor: appet si media ph'i ispiciant̄: nā ph's accipit h̄ mediū pᵒ q̄ in reb' ita est q̄ q̄dā res apparēt eē tales q̄les sunt ⁊ q̄dā q̄les nō sūt Et iō circa tales decipimur: vn̄ sill'm sophisticū eē deceptoriū oñdit̄ in ista scia: ⁊ nō ipm eē. ¶ Ad scdam rōnē ꝯcedit maior: ad minorē tn̄ cū dr̄ q̄ sill's sophisticus est p se obligtas sill'i dialectici: iterimēdū est cuius rō est: nā obligtas alicui' nāe cōstituit̄ in eē solū p negōnē sui recti. Sed sill's sophisticus nō ꝯstituit̄ in eē soluȝ p negōnē sill'i dialectici: nā in eē ꝯstituit̄ p apparentiā: ⁊ apparētia ēt ptinet ad suū rectū. s. ad sill'm dialecticū. ¶ Ad tertiā dōm q̄ si sill's sophisticus ꝯsiderat̄ ꝓut cadit in usu arguēdi sophistice sic ꝓcedit ex falsis: ⁊ sic sill's sophistic' nō est sbm: nec de ipō est scia: imo ut sic rōnē scie a se excludit. Si tn̄ ꝯsideret̄ ꝓut est qd traditū p determiata ꝑnᵃ q̄ sunt media ad deteriatas ꝯnes. Quoꝝ vnū potissimū ⁊ pmuȝ est vnitas uocis: sic est ens suo mō: ⁊ pōt eē sbm scie. ¶ Ad q̄rtā rōnem dicēdū q̄ l; illud qd̄ tātū appet nō cognoscat̄ nisi p attributionē ad illud qd̄ appet: nihil tn̄ ꝓhibet aliq̄s passiones eē de eo demōstrabiles. Et per ꝯn̄s de tali potest esse scientia. Questio. IIII.

Queritur Utrū sill's hn̄s pmissas falsas: uel pmissaȝ que dr̄ peccans in mā sit sill's? Et vr̄ q̄ nō. Nam pmisse sunt cāe ꝯnis: q̄r in rōne sill'i accipit̄ q̄ ꝯ sequat̄ ex pmissis ex eo q̄ hec sunt. Sed nō ens nullius est cā. Et falsuȝ ⁊ nō ens ꝯuertunt̄: sicut veȝ ⁊ ens. Cum ḡ pmisse sint false p positū nō pn̄t eē cā ꝯnis. Ad istud dr̄ q̄ l; pmisse false non sint cāe ꝯnis in eēndo: sūt tn̄ cāe in iferēdo. ¶ Cōtra: si ad rōnē sill'i sufficeret q̄ pmisse cēnt cāe ꝯnis in iferēdo: sequeret̄ q̄ petitio ꝑncipiꝭ sit bomᵐ argumētū: ꝯn̄s falsum: ḡ an̄s. Falsitas ꝯn̄tis p; ex hoc q̄ Ar̄r. reducit tredecim locos sophisticos: de quoꝝ nūo est petitio ꝑncipiꝭ in ignorātiā elenchi. eo q̄ oēs sunt imodificati. ꝓbō ꝯn̄tie: nā in petitiōe ꝑncipiꝭ pōt eē bona illatio. Si eni arguit̄ sic: oīuȝ oppositoꝝ est eadē disciplina: ꝯtria sunt opposita: ḡ ⁊c̄. Hic est nec̄ia illatio ꝯnis ex pmissis: ⁊ tn̄ est petitio ꝑm ꝑnᵐ: q̄re ⁊c̄. ¶ Itē qd̄ est de rōne argumēti est de rōne sill'i: sed de rōne argumēti est q̄ faciat fidē de ꝯne: nā argumētuȝ est rō rei dubie faciēs fidē: ꝑm Boeᵐ: sed falsuȝ non facit fidē: ergo ⁊c̄. ¶ Item q̄n ad eē alicui' spēi uel cōpositi regrunt̄ duo. s. mā ⁊ forma: illa spēs uel cōpositum nō solū pōt deficē pp defectū forme sed ēt pp defectuȝ māe: si enim ad spēm denariꝭ regrat̄ mā argētea: ⁊ talis forma nō solū deficit a specie denariꝭ pp defectum forme sed ēt pp defectū māe argētee. Cū ergo ad sill'm requirat̄ mā ⁊ forma: sicut deficit pp defectuȝ forme sic deficiet pp defectū māe: sed talis sill's deficit in mā cū dr̄ peccans in mā: ergo ⁊c̄. ¶ Oppositū p; p Ar̄r. pᵒ top. Sill's sophisticus qui dr̄ ꝓcedē ex falsis: sill's est ⁊ sillus dicat̄. Item due pmisse se hn̄t ad ꝯnem sic an̄s ad ꝯn̄s: qd̄ ergo nō ipedit ꝯn̄tiā: nō ipedit sill'm. Sed falsitas an̄tis nō ipedit ꝯn̄tiam. Nā hec est uera: si sortes uolat sortes mouetur. Et similiter hec: si homo est asinus homo est aīal.

Ad questionem dōm q̄ nō est de rōne sill'i q̄ ꝓcedat ex ueris neq; ex necessariꝭs neq; ex ꝓbabilib': q̄r ueritas necessitas ⁊ ꝓbabilitas sunt proprietates ipsius rei. Cum ergo sill's ꝑm suū formale sit ens rationis: iste ꝓprietates nō erūt sill'i: inq̄ꝫtū sill's est. Un̄ sill's sic se hēt ad sill'm qui ꝓcedit ex falsis. ⁊ ad sill'm dialecticum ⁊ demōstratiuū: sicut circulus se hēt ad circulū ligneum ⁊ eneū. Circulus vō nullā mām sibi determiat. vnde in quacūq; mā repiat̄ siue forti siue debili: dūmō fo;a circuli ibi saluet̄ circulus dr̄. Silr̄ sillus ꝓ mā duas ꝓpōnes ibi determiat ⁊. 3. terminos. vn̄ Ar̄r. pᵒ ꝑoꝝ dicit q̄ in sill'o vna ꝓpō se hēt ut totū alia ut ps. Qd̄ sillus ergo reperiat̄ in mā necessaria uel ꝓbabili: hoc sibi accidit inq̄ꝫtū sill's est. Et hui' signū est. nā Ar̄r. de sill'o in cōi nō ostēdit q̄ ꝓcedat ex ueris neq; ex necessariꝭs sed istas ꝯditiones oñdit de sill'o demōstratiuo. Hoc etiā p; p suā ꝓbōnē cōem in li. ꝑoꝝ: ubi ad ꝓbādā ueritatē sill'i docet ipse sumere oppositū ꝯnis cū altera pmissaꝝ iferēdo oppositū alteri' pmisse: ⁊ si sill's ꝓbās sit bonus ⁊ ꝓbatus: si ergo sillogism' pmus ꝓcessit ex ueris: sill's ex opposito hēbit vnā pmissam falsā. ¶ Ad pmū argᵐ dico q̄ ad sill'm tria requirunt̄. s. figura q̄ꝫtū ad dispōnē terminoꝝ. Et modus: q̄ꝫtū ad dispōnē ꝓpōnū. Et 3ᵒ regrit̄ necessaria illatio ꝯnis ex pmissis. Et iō in diffōne sill'i accipit̄ q̄ p ea que posita sunt aliqd aliud: a positis necesse est euenire. Un̄ l; pmisse false nō sint cāe in eēndo: sunt tn̄ cāe in iferēdo. ¶ Ad rōnē ꝯtra hoc dico q̄ petitio ꝑncipiꝭ in demr̄atiuis sciētiꝭs: pōt eē bonū argumētū: vn̄ petitio ꝑncipiꝭ nō peccat ꝯtra sill'm simplr̄ sed cōtra sill'm probātē. Est ergo deceptio in probatiōe ⁊ nō in sillogiçatiōe: ⁊ ideo dicitur q̄ sumitur quod ꝓbari debet: ⁊ ꝯn̄tia nō negat̄.

ꝑmo elen' c. 2.

j. ꝑoꝝ c. j.

j. elēꝝ: c. 4.

ca. j.

j. ꝑoꝝ c. j.

C Ad aliud argm pōt dici q Boetius nō diffinit argm in sui cōitate: sed solū argm pbās: ⁊ hoc q2 illa que nō pbāt videntᷓ eē inania. Uñ q sill's ex falsis pcedēs nō fit argm pbans hoc pcedo. Uel pōt dici q argm est rō que apta nata est de se facē fidē: q tñ nō semp faciat fidem hoc est pp applicationē ad mām. Sicut loquēdo de nā mot⁹ in cōi dr: q oē qd mouetᷓ uelocius ⁊ tardius ptingit moueri: si tñ applicetᷓ ad mām spālem aliquis est mot⁹ qui nec intēdi pōt nec remitti. Uñ q nō semp argm faciat fidē: hoc est pp applicationē eius ad māz.
C Ad aliud dico q si sill's deficiat a rōne mãe que ad sill'm simplr regritᷓ: que sunt tres termini ⁊ due ppōnes: ⁊ talis sillus a rōne sill'i deficit sicut si deficeret in forma: tñ sill's nō dr peccās in mã: q2 peccet in mã que regritᷓ ad sill'm simplr: sed q2 peccat ptra spālem cōditionem sillogismi.

C Videntᷓ aūt ob multas cās quoꝝ vnus aptissim⁹ est ⁊ publicissimus per noia ⁊c. sequitᷓ infra: hoc aūt nō est simile: nā noia qdē finita sunt ⁊c. c. j. pmi huius. Q. V.

q **Ueritur** Utrū sill's sophisticus peccans in forma: sit defectus sill'i simplr uel sill'i dialectici? Q. sill'i simplr: videtᷓ. q2 oē nō sillogiçans qd tñ videtᷓ sillogiçare deficit a rōne sill'i simplr. sed sillus sophisticus peccans in forma est h⁹ ergo ⁊c. Maior p3: naz nō sillogiçare est a rōne sill'i deficere. C Item modus est de rōne sill'i in q̃ztū sill's est: sed oēs sill'i sophistici deficiūt a mō: dicitᷓ enim in p⁰ h⁹. c. illo. Aut ergo sic diuidētes ⁊c. q oēs loci sophistici deficiūt eo q sunt imodificati. Si dicatur q sunt imodificati: q2 deficiūt a rōne sill'i dialectici: ⁊ nō q2 deficiūt a rōne sill'i simplr. C Cōtra. a rōne sill'i simplr dr aliqs simplr iferēs ⁊ sillogiçans. Si g̃ sillogismus sophisticus nō deficiat a rōne sill'i simplr: nec deficiet a rōne iferēdi simplr quare ⁊c. C Ad oppom. Obliquitates sill'i simplr determinantᷓ in libro pꝛiorū q2 ibi determinatᷓ de sill'o simplr: iō de eius obliquitatibus: sed ibi nō determinatᷓ de sill'is sophisticis: g̃ ⁊c.

Questio. VI.

i **Uxta** hoc queritᷓ. Supposito q sit defectus sill'i dialectici ⁊ sill'i simplr. Cui⁹ hoꝝ pmis sit defectus? q sill'i dialectici videtᷓ: q2 sill's litigiosus per Ar. in p⁰ topicoꝝ est sillogismus ex apparēter pbabili⁹. Et p⁰ h⁹ dicit q litigiose disputatiōes pcedūt ex his que videntᷓ pbabilia ⁊ nō sunt. Ex his arguitᷓ sic. Illius est sill's sophisticus obliquitas pmo cui⁹ apparētiā pmo ptēdit: sed p⁰ ptēdit apparētiā sill'i dialectici. nā videt pcedē ex apparēter pbabilib⁹. ⁊ pbabile est ppriū dialectici: g̃ ⁊c. Aliqs diceret ad hāc rōnez q dictū Ar. in topic. ⁊ in p⁰ h⁹ hēt itelligi de sill'o peccāte in mã: q videt pcedē ex pbabilib⁹: cum tñ nō pcedat. Nā sill's peccans in forma pōt pcedere ex ueris simplr. ut si arguatᷓ: hō est species sortes est hō. ergo ⁊c. C Sed ptra. l3 pmisse in sillogismo peccāte in forma possint eē uere: ut tñ ad medium compantᷓ: necesse est ut altera sit falsa: ergo videtur q de utroq3: sic hēant auctes intelligi. Item formale in sill'o sophistico est quedā falsa hitudo: supra quaz decurrit. Uerbi grā: si dicatᷓ Canis currit: sydus celeste est canis: ergo ⁊c. Hic est sill's sophisticus decurrēs sup hāc hitudinē ul' maximā falsaz vni soli noi corrñdet vna res sola ⁊ fm istā falsaz hitudinē localē pdicit dialectico: g̃ p⁰ ptra dialecticū peccat. Q̃. VII.

i **Uxta** hoc queritᷓ utrū peccet ptra sillogismū demonstratiuū? Videtᷓ q sic: q2 illius est defectus cuius ptēdit apparentiā: sed sophisticus ptēdit apparētiā scie cuz ars sophistica sit apparens sapiētia: ergo ⁊c. C Oppositū p3 per Ar. p⁰ posterioꝝ. In demōstratiuis nō cadit paralogismus in dictione neq3 ex. Itez demōstratiua est alicui⁹ gñis determinati: sed sophistica nō est alicuius gñis determinati: ergo ⁊c. t. 29. ⁊ alibi

Ad questionem primā dicēdū q sill's sophisticus qui dr peccās in forma ubi incidit aliqs locus de nūo tredecim peccat ptra sill'm simplr: ⁊ cōtra sill'm dialecticū. C Circa qd intelligēdū est q sicut sill's dialecticus addit supra sill'm simplr quādā hitudinē localē uel maximā ueraz sup quā decurrit: sic sill's sophisticus qui dr peccās in forma decurrit sup quādā hitudinē localē falsaz. Uerbi grā. Si dicatᷓ oia que pōt miles facere pōt ⁊ rex: sed miles pōt debellare castrū: ergo ⁊ rex: hic est sill's dialecticus decurrēs sup hāc maximā: qd min⁹ pōt ⁊ maius. Explū3 scdi. Si dicatᷓ canis currit: celeste sydus est canis: ergo ⁊c. Hic est sillus sophisticus decurrens sup hāc maximā falsam: vni noi soli corrñdet vna res sola. Propter qd dico q sill's sophisticus peccat ptra utrūq3. nā nec est sill's simplr: nec sill's dialecticus: in q̃ztū eni3 initītᷓ isti idebite hitudini locali peccat ptra dialecticū: in q̃ztū aūt in isto loco uel in ista hitudie falsa locali: nō pñt saluari pncipia sill'i simplr in quātum sill's est: que sunt dici de oi ⁊ dici de nullo: peccat ptra sill'm simplr: pter qd ois fallacia fere uariat mediu3 ⁊ in uariando mediu3 arguit in quatuoꝛ terminis: pp qd ois fallacia cōtra utrūq3 peccat. C Sed dubiu3 est cōtra quem istoꝝ pmo peccet sillogismus sophisticus Et hoc pro questione secunda.

Ad hoc aūt dicūt qdā q sill's sophisticus pmo peccat cōtra sill'm simplr: q2 ad destructionē iferioris nō sequitᷓ destructio supioris. Si ergo sill's sophisticus pmo peccaret ptra sill'm dialecticū: ex hoc nō sequitᷓ q peccaret ptra sill'm simplr. Propter hoc ponūt q pmo peccet ptra sill'm simplr: ⁊ deide cōtra sill'm dialecticū. Sed q̃lr cūq3 sit hec rō nō pcludit. nā aliq̄ pñt inesse pmo inferiori: ⁊ mediāte iferiori pñt inesse supiori: sicut hñe tres pmo pueniūt ipsi triangulo ⁊ mediāte triāgulo pueniūt ipsi figure. Ergo sill'r pōt eē in oppōne ⁊ repugnātia: q2 aliqd pōt repugnare iferiori ⁊ ex psequēti suo supiori. Et tūc ad rōnez eorū qñ dicūt q ad destructionē ⁊c. Dico q supi⁹ ⁊ iferi⁹ pñt dupl'r psiderari: ul' absolute. Et tūc ad destructionē iferioris nō sequitᷓ ⁊c. Uel pñt psiderari put supius hēt eē in suo iferiori. Et tunc ad destructionē iferioris sequitur destructio supioris. Licet enim nō sequatᷓ: hoc nō viuit: ergo hoc nō est. Tamē sequitᷓ. Sortes nō viuit: ergo sortes nō est: ⁊ tñ viuere est inferius q̃z eē. Similiter cū formale in sill'o sophistico sit quedā falsa hitudo localis in qua nō pōt forma sill'i saluari: talis sillus sophisticus rōne illius false hitudinis pmo opponitur sill'o dialectico. Et q2 in ista hitudine falsa nō pñt saluari pncipia sill'i. s. dici de oi ⁊ dici de nullo: iō ex cōsequēti peccat ptra sill'm simplr. Uñ q p⁰ peccet contra sill'3 dialecticū est opio multoꝝ ⁊ etiā expositoris. Dicit eni expositoꝛ q q2 hitudo localis uera p⁰ cōpetit sillogismo dialectico: iō sill's sophisticus: in quo est hitudo localis falsa: p⁰ repugnat sill'o dialectico: q2 si ppositū in pposito: ⁊ oppositū in opposito. C Rōnes quē oñdūt q peccet ptra sill'm simplr debent pcedi. Et sill'r rōnes que oñdunt q p⁰ peccet ptra sill'm dialecticum. C Et tunc ad rōnē in oppositū pōt dici: q cū ad sill'm requiratᷓ q̃ztitas debita q̃litas ⁊ ordo triū terminorū: ⁊ ēt ipa hitudo ⁊ forma sillogistica: q de illis obliquitatib⁹ que deficiūt a sill'o rōne q̃litatis ⁊ q̃ztitatis ⁊ ordinis terminoꝝ: in li⁰ pꝛioꝝ determiauit Ar. Sed de illis que deficiunt a sillogismo ratione sillogistice hic determinatur.

Uerūtamen alia p3 bn̄ pōt sustineri.s. ꝙ sillogismus sophisticus pᵒ peccet ꝯtra sillm̄ simplr̄. Et hoc pp istā rōnem. naz oīs nō exn̄tia in quocūq3 loco sophistico est defectᵒ alicuius pticule reqsite ad sillm̄ vn̄ sill's est. Hoc p3 discurrēdo per nō exn̄tias locoꝝ sophisticoꝝ: nā diūsitas rei latēs sub vnitate uocis: est cā nō exn̄tie in equocatione: diūsitas aūt rei uariat mediū. Et ideo arguit in q̄tuor terminis. Sed vnitas mediȷ per se reqrit ad sillm̄ vn̄ sill's est. Amphibologia rōne diuersitatis snīe ꝯsillem cāt defectū. Silr̄ in fallacia figure dictionis ⁊ in alijs: ħ ēt p3 in fallacia accn̄tis ubi uariatio mediȷ cāt exneitatē
j.hᵒ.c Un̄ Arx. dicit in illo capᵒ. Aut vō sic diuidētes ⁊c̄. pa
4. logismi accn̄tis fiūt manifesti diffinito sill'o. Silr̄ fallacia que dī plures iterrogationes ut vnā facē: peccat ꝯ vnitatē ꝑpōnis. Et nō cā ut cā defectᵒ ē in sill'o ad ipossibile. Uerūtn̄ aliqui loci in dictiōe ⁊ aliq extra ut ꝓm qd ⁊ simplr̄. ⁊ ignorātia elenchi. spālr̄ peccāt ꝯtra ꝯdictionez: ⁊ ꝯdictio est formale in sill'o dialectico: qꝛ
j.hᵒ.c Arx. dicit ꝙ dialectice disputationes sunt collectiue
2. ꝯdictionū: ideo dī ꝙ pᵒ peccant ꝯtra sillm̄ dialecticū: ⁊ ex ꝯn̄te ꝯtra sillm̄ simplr̄. ¶ Ad rōnes illius partis Ad pmā dōm sicut dictū est. Et ad illud in ꝯriū dōm ꝙ in sill'o peccāte in forma: ꝓmisse pn̄t eē in se uere: ⁊ i respectu ad mediū false. Nā si sic dicaꝭ hō est spēs: sortes est hō: ergo ⁊c̄. si hō referaꝭ ad idem: vna ꝑpō erit falsa: sed tūc erit sill's bonus peccās in mā. ¶ Ad secūdā dōm ꝙ l3 iste sill's: oīs canis currit ⁊c̄. decurrat sup hāc maximā falsam: vni uoci corn̄det vna res sola: uerūtn̄ nō exn̄tia que latet sub hac maxima nō repugnat dialectico inq̄tū sill's dialecticus est: hoc est manifestum. Nā diuersitas rei ⁊ mediȷ est cā nō exn̄tie: s3 vnitas rei ⁊ mediȷ nō reqrit ad sillm̄ dialecticū ut sill's dialecticus est: sed ad sillm̄ ut sill's est. i. ad sillm̄ simplr̄. ¶ Sed ꝯtra hoc pōt argui spālr̄ ondēdo ꝙ sill's sophisticus nō peccet pᵒ ꝯtra sillm̄ simplr̄. Nā petitio pncipȷ nō peccat ꝯtra sillm̄ simplr̄: qꝛ ifert ex necessitate: ꝯ videꝭ ꝙ iste locus sophisticus spālr̄ nō peccet pmo cōtra sillm̄ per se. ¶ Expositor dicit ꝙ petitio principȷ peccat ꝯtra sillm̄ simplr̄. Nā de re rōne sill'i simplr̄ est ut ex ꝓmissis positis ⁊c̄. sequaꝭ ex necessitate aliud ab his que posita sunt. Sed in petitiōe pncipȷ nō sequiꝭ aliū: qꝛ idē accipiꝭ ad ꝓbādū idē: sed idē nō est aliud a se. Et ulteriᵒ dīc: ꝙ in petitiōe pncipȷ est necīa illatio nō tn̄ necīa illatio sillogistica. ¶ Si tn̄ dicaꝭ ꝙ nō peccat ꝯtra sillm̄ simplr̄: ⁊ tn̄ cū ħ dicaꝭ ꝙ sill's sophisticᵒ pmo peccat ꝯtra sillm̄ simplr̄. Pōt dici ꝙ hoc est uerū pro maiori pte locoꝝ sophisticoꝝ. Et ideo nihil ꝓhibet aliquē eoꝝ peccare ꝯtra aliquā spālem cōditionē
j.hᵒ.c sill'i. Arist. eni dīc ꝙ loci sophistici ex̄ dictionē: pᵒ pec
4. cant ꝯtra sillm̄: ⁊ loci in dictione ꝯtra ꝯdictionez. Et hoc dictū ueritatē hēt pro maiori pte locoꝝ. Nā aliq loci ex̄ dictionē spāliter peccāt ꝯtra ꝯdictionē utputa
j.hᵒ.c ꝓm qd ⁊ simplr̄: ⁊ ignorātia elenchi. Dicit enim phs
3.⁊.1. ꝙ ꝓm qd ⁊ simplr̄ est ex eo ꝙ de eodē nō est affirmatio
hᵒ c.8 ⁊ negatio. Silr̄ pōt dici ꝙ locus sophisticus in cōi peccat ꝯtra sillm̄ simplr̄: nihil tn̄ ꝓhibet aliquē illoꝝ spāliter peccare ꝯtra aliquā rōnem uel ꝯditionē specialem sillogismi.

Ad ultimam q̄ōnem dōm ꝙ sill's sophisticus nō est defectᵒ sill'i demonstratiui inq̄tū sill's demōstratiuus est. Nā ꝓuatio nullᵢᵒ pticule reqsite ad sillm̄ demōstratiuū ut talis est: est cā nō exn̄tie in sill'o apparēte: hoc p3 discurrēdo p non exn̄tias locoꝝ. Nā diuersitas rei latēs sub vnitate uocis est cā nō exn̄tie in equocatione. Sed vnitas rei nō est aliqd approꝑatū ipsi sill'o demōstratiuo inq̄tū sill's demōstratiuus est: ⁊ ideo nō est ibi defectᵒ ⁊c̄. ⁊ sic i aliis. ¶ Ad rōnem dōm ꝙ sophistica dī apparēs sapientia: qꝛ ꝓcedit ex apparēter ꝓbabilibᵒ: que tn̄ ꝓbabilia non sunt. Et non dicit apparens sapientia: qꝛ procedat ex apparenter ueris: quare ⁊c̄.

Questio. VIII.

Queritur Utru3 nomen equiuocu3 sit nomen vnum uel plura noīa? Et ꝙ plura videtur: nam multiplicato eo qd̄ est formale in aliquo mltiplicaꝭ ⁊ ip3: sed ratio significandi est formale in termino equiuoco: ⁊ in eo sunt plures rōnes significādi: ergo ipm̄ nomen equocu3 multiplica: quare ⁊c̄. ¶ Item impossibile est duo 5.mᵗᵉ
accidētia eiusdem spēi esse simul in eodem ꝓbo: ⁊ huiᵒ t.n̄ hn̄
ratio est: nam impossibile est idem ꝓbm moueri ad eandem te.c.
spēm duobᵒ motibus: ut ꝙ aliqd̄ ꝓbm simul ⁊ se 3.⁊.51
mel moueaꝭ duabus dealbationibᵒ ad eandē albedinē phiᵒ
ꝓm spēm est impossibile: sed oēs rōnes significādi sunt eiusdem spēi: ergo impossibile est ꝙ sint in vno nomie plures rōnes significādi: cum ergo in termino equiuoco sint plures rōnes significādi: ipse erit plura nomia. ¶ Itez sicut modus specificus se hēt ad partē orōnis sic ratio significādi se habet ad nomē: sed si plures modi specifici aduenīāt alicui uoci: illa uox diceꝭ plures partes: ut amor est nomē ⁊ uerbum: ergo eadem rōne uox hn̄s plures rōnes significādi diceꝭ plura noīa: ergo ⁊c̄. ¶ Oppositū patet per phm̄. Dicit enim in pncipio huius ꝙ res sunt infinite: noīa vō finita: ⁊ orationum multitudo: ideo necesse est vnum nomen plura significare. ¶ Item si nomen hn̄s plures rōnes significandi diceꝭ plura noīa: eadem rōne hn̄s plures artes ⁊ plures scias: diceꝭ plures artifices ⁊ plures sciētes: ħ aūt non dicimus: ꝯn̄tia patet: nam sciens a scia denominaꝭ sicut nomen a rōne significandi. caᵒ.j.

Ad questionem dōm ꝙ nomen equiuocum nec debet dici simplr̄ vnu3 nomen nec plura noīa: sed nomen multiplex quasi sub vno multa plicans: hoc est manifestū: nā nomen diciꝭ tale eo ꝙ sic per intellectū imponiꝭ: vnde intellectus est pncipiū noium: cum sit imponens ad placitum. Nomen ergo est quoddā artificiale: sed in artificialibus tota suba est ipa mā. Unde artifex operaꝭ ex mā quā sibi ministrat natura: sed ipsa uox est materia ⁊ substātia noīs: manēte ergo vnitate uocis non dicetur illud nomen plura noīa: sed in termino equiuoco uox est vna: ergo ⁊c̄. Nec simplr̄ debet dici vnum nomen: nam ibi sunt plures rōnes significādi. ¶ Relinquiꝭ ergo dicēdum ꝙ sit nomen multiplex. Et ħ vult Boetius in diuisionibus. Dicit enim ꝙ si res non sit subiecta uoci uox nō diciꝭ significatiua. Si aūt plures uoces imponanꝭ pluribus rebus: ille uoces dicentur plura noīa. Si aūt vna uox imponaꝭ vni rei: illa uox diceꝭ vnum nomen uel nomen simplex. Si aūt pluribus rebus imponaꝭ vna uox: illa diceꝭ nomen multiplex. ¶ Ad pmū argumētum dicēdum ꝙ in rebus naturalibus multiplicato eo qd̄ est formale: multiplicaꝭ ⁊ ipm̄: nō aūt in artificialibᵒ sicut est in ꝑposito: qꝛ ipsoꝝ sube sunt sue māe: ⁊ nō sue forme: sicut est in nālibus. ¶ Ad aliud dōm ꝙ illa ꝑpositio pōt intelligi de accidētibus que inducunꝭ per motū: rōnes aūt significandi nō inducunꝭ per motū sed sunt intētiones inducte per aiam. Uel pōt dici per interēptionē: ꝙ nō oēs rōnes significādi sunt eiusdem speciei: qꝛ rōnes significandi diuersificanꝭ ꝓm diuersitatem ꝯceptuum. Uel pōt dici ꝙ rōnes significandi sunt in signo ut in termino ⁊ in anima ut in ꝓbo. Nunc aūt plures relationes possunt esse in eodem sicut in termino. In eodem eni3 patre possunt esse plures filiationes tanq̄ in termino. ¶ Ad ultimum cu3 dicitur: si plures modi specifici adueniant ⁊c̄. falsum est: non eni3 dicetur plures partes: sed pars multiplex.

¶ Sunt aũt tres modi ꝑm equiuocationẽ τ amphibologiã: vnus quidez quãdo uel oratio uel nomen principaliter significat plura ut piscis uel canis τc̃. c. ij. ꝑmi h⁹.

Questio. IX.

Queritur utrum terminus equocus ꝯtineat sua significata per modũ disiunctionis: Et sic videt̃. naz terminus equocus ꝓportionat̃ toti ul̃i: sed totum ul̃e q̃libet suũ suppositũ idetermiate ponit τ nullũ actu quãtum est de se: ergo sil̃r se hẽbit uox equiuoca ad sua significata. Luz ergo totuz ul̃e disiunctiue se habeat ad sua supposita. Et uox equoca sil̃r se hẽbit ad sua significata. Si dicat̃ ꝙ uox inq̃tũ uox se hẽt ad sua significata: sicut totum ul̃e ad sua supposita. Sed uox ut hẽt diuersaz rõnem sig̃ndi nõ respicit sua significata sicut totum ul̃e sua supposita. ¶ Sed ꝯtra: sicut totũ ul̃e ꝑm aliud sui τ aliõ corrñdet vni supposito τ alteri sic: terminus equocus per aliã τ aliã rõnem significãdi respicit vnum sig̃tum τ aliud: ergo uox equoca ut hñs diu̾sas rõnes significãdi ꝓportionat̃ toti ul̃i: τ p ꝯñs reddit argumẽtũ. ¶ Jtez ad ṗncipale oĩs uox significatiua ordinat̃ ad exprimendũ mẽtis ꝯceptũ: ergo necesse est uocem significare: sicut possibile est eam cadere sub usu signif^tis. Sed uox equoca sub usu signif^tis solum cadit pro hoc uel pro illo: nã simul nõ põt nisi vnuz intelligere: ergo τc̃. ¶ Jtem per Aristotelẽ. Jlla disiunctiue per terminũ ĩportant̃ de q̃bus ꝯtingit querẽ utꝝ
4.m^ce t.c.ij. τ circiter li.2.c. 7.τ ide bi 2to ꝑmone plato. Sed sic dicto Lanis currit: ꝯuenit querere utrũ aĩal latrabile sit uel sidus celeste: τ sic de aliis: ergo τc̃. ¶ Jtem per Arᷣ. in topicis: ad ꝯstruẽduz multiplex sufficit ꝯstruere in altero sensu hoc uel illo. ¶ Jtem termino equoco semel posito non ꝯuenit uti equoce per Boe^m ergo terminus equocus determinate accipiet̃ pro hoc uel pro illo. ¶ Ad oppositũ: si sic eẽt: nõ eẽt rñdendũ ad terminũ equocũ per distinctionẽ si ṗdicatũ vni significato ꝯueniret: imo rñdẽdũ eẽt simpl̃r ꝙ talis ꝓpositio esset simpl̃r uera. Nã disiũctiua est uera cuius altera pars est uera: ergo τc̃.

Questio. X.

Juxta hoc querit̃: utrũ terminus equiuocus cõtineat sua significata p modũ copulationis: ꝙ sic videt̃. Nã ꝙ significat actu plura sig̃t h τ h: sed terminus equocus eo ꝙ equiuocus est: sig̃t plura actu: ergo τc̃. ¶ Jtem illa significant̃ copulatiue per terminuz que actu ꝯcipiunt̃
c.j. τ 2to in codez loco ꝑmone plato. Sed sic dicto Lanis currit: multa significata ṗnt apprehẽdi ergo τc̃. ¶ Jtem per Arᷣ. in li^o. ṗyarmenias. si tunica ĩponat̃ hoi τ equo: τ dicat̃ Tunica est alba: idem est ac si diceret̃ hõ est albus: τ equus est albus. Sed hic m̃lta ĩportant̃ copulatiue ergo τc̃.
2° h⁹. c.j. ¶ Jtẽ per phm nõ refert querere utrũ. Lallias τ Thesit domi: q̃z si eis eẽt vnum nomẽ: ipsis tñ exñtib⁹ diuersis: sed hic cadit copulatio ergo τc̃. ¶ Ad oppositum si sic eẽt tunc ad orõnẽ multiplicẽ nõ eẽt rñdẽdũ per distinctionẽ. Sed rñdendũ ꝙ esset simpl̃r uera uel simpl̃r falsa. Uera enim si ṗdicatuz oĩbus significatis attribueret̃: falsa si alteri significato nõ conueniret: nã copulatiua est falsa cui⁹ altera ps est falsa.

Ad primam q̃onem dõm: ꝙ hec q̃o. utruz terminus equoc⁹ ꝯtineat τc̃. dupl̃r põt querẽ. Uno mõ utrũ terminus equocus significet vnũ hoc totũ disiunctũ. Et alio mõ utrũ significet hoc uel illud ĩdeterminate. Et dõm ꝙ neutro mõ nõ ꝑmo mõ q: sic equocũ vnum solũ significaret. hoc enim totum aĩal latrabile uel celeste sidus sub rõne determinata occurreret itellectui: τ per ꝯñs termin⁹ equocus vnũ solũ significaret. Sed de rõne equiuoci est plura significare. Nec scdo mõ: nã quelibet uox significatiua aliq̃d determinate repñtat itellectui: q̃d enim vnũ nõ significat nihil significat: sed si significaret hoc uel illud disiunctiue nihil determinate significaret: h idem pꝫ per rõnem sumptã in oppositũ. ¶ Ad ṗmum dõm est: sicut dicebat̃. Ad illud in ꝯriuz dõm ꝙ lꝫ uox equoca in eo ꝙ ꝑm aliud: τ aliud respicit aliud τ aliõ sig̃tum ꝯueniat cum ul̃i: q̃d ꝑm aliud τ aliud respicit sua supposita: in alio tñ est dr̃ia: nã in termino equoco nõ ꝯtingit ꝯsiderare aliquã rõnem cõem in qua sig̃ta ꝯueniãt ṗter solã uocẽ: sed in toto ul̃i ꝯtingit ꝯsiderare aliqua rõnem in qua supposita vniuocant̃: τ iõ nõ est simile. Jn alio etiã est dr̃ia: nã oĩs ratio significãdi actu importat̃ per terminũ equocũ: sed nullũ suppositum ĩportat̃ actu per terminũ cõem ideo nõ est simile. ¶ Ad aliã rõnẽ cum accipit ꝙ necesse est uocẽ significare solũ sicut possibile est eã cadere sub usu signif^tis dico ꝙ illud falsum est: nam uoces sunt finite: τ rationum multitudo: res autẽ infinite. Et ideo necesse est vnum nomen plures res significare: τ tñ utens nõ potest uti illa uoce simul τ semel nisi pro vno significato. Uel põt dici ꝙ q: multa per terminũ actu important̃ ideo utens põt uti hoc termino pro hoc significato ul̃ illo. ¶ Ad aliud respondendũ est per intereptionem minoris qñ accipit: sic dicto Lanis currit: ꝯtingit querere de quo cane sit sermo: hoc nõ est uerum. Nã si dicat̃ ꝙ callias τ themi. sunt domi. non ꝯtingit querere utruz callias sit domi. Simil̃r est in ꝓposito. nam hec actu significant̃ prolato sermone. ¶ Ad aliud dicẽdũ ꝙ consideratio habet intelligi qñ multiplicitas est latens: nam ipse subdit ꝙ utendũ est h⁹ loco in his que latent. ¶ Ad ultimuz dõm: ꝙ lꝫ utens termino equoco simul τ semel non possit uti eo pro pluribus significatis: illa tñ dictio est plurium significatiua.

Ad aliam q̃onem dicẽdum ꝙ illa questio triplicem põt habere itellectũ: τ duo intellectus sunt falsi: τ tertius põt habere ueritatem. Primo põt sic intelligi: ꝙ terminus equocus significet vnum ꝯceptum copulatũ sicut faciunt isti duo termini duo τ tria in ista orõne: duo τ tria sunt quinq̃. Alio modo põt intelligi sic ꝙ significet duos ꝯceptus ad inuicem copulatos mediante copulatione: sicut est in ꝓpositione copulatiua. Tertiõ modo põt intelligi s. ꝙ inter actus significãdi cadat copulatio: τ iste itellectus põt esse uerus. Primus itellectus est falsus: nã de rõne equiuoci est significare plura sicut de rõne vniuoci significare vnum: τ q̃d habet vnã rõnez intelligẽdi si significet̃ põt habere vnã rõnem significãdi. Sed totum copulatum põt habere vnam rõnem intelligendi: cum sit extremũ orõnis: ergo hẽbit vnam rõnem significandi. Sed ad terminum equocum requiruntur plures rõnes significandi: ergo iste intellectus q̃onis est falsus. Similiter secũdus intellectus est falsus. s. ꝙ significet duos ꝯceptus ad inuicem copulatos. Nam de rõne prioris non est aliquid posterius: sed intentio significata per nomẽ: est nãliter ṗor itẽtiõe significata per ꝯiunctionem: ergo de intellectu nomis non erit copulatiua ꝯiunctio. Jtem fallacia equocationis peccat ꝑm multiplex: sed si terminus equocus significaret duos ꝯceptus ad inuicem copulatos non peccaret ꝑm multiplex: nam in omni oratione acciperet̃ nomen equocum pro omni significato τ nõ q̃nq̃ pro vno q̃nq̃ pro altero: τ per ꝯñs 2^m multiplex non peccaret fallacia equocationis. Si 3° mõ intelligat̃. s. ꝙ inter actus significãdi cadat copulatio: nõ aũt inter res significatas: tunc intellectus põt esse uerus: nam canis sig̃t latrabile aĩal: τ significat marinã beluã τc̃. vñ iter actus sig̃ndi cadit copulatio: nõ autẽ inter res significatas.

Nã inter significata termini equoci nulla est ħitudo. ¶ Ad pᵐ argᵐ dicẽdum ꝙ si intelligit̃ ꝙ inter actus sigñdi cadit copulatio: tunc ꝯcedo maiorem. Si inter significata: nego. ¶ Ad 2ᵐ nego maiorẽ. ¶ Ad 3ᵐ dicendũ ꝙ idem est dicere equus est albus ⁊ hõ est albꝰ ⁊ dicere: tunica est alba: qͣ̃tũ ad pluralitatẽ ꝓpõnum: nõ aũt qͣ̃tũ ad modũ significãdi. nã sicut hec: hõ est albus ⁊ equus est albus: significãt plura: sic hec: tunica est alba. ¶ Ad ultimũ dõm: ꝙ qͣ̃tum ad pluralitatem interrogationũ uerũ est qḋ dicit Arꝭ. Et ideo subdit Arꝭ. ꝙ iõ. Si nõ est rectũ ad plures iterrogationes respondere vna rñsione non erit rectum ad nomen equiuocum vna rñsione respondere.

Questio. XI.

Queritur utrũ terminus equocus habeat oia sua sigñta actu respectu ꝑdicati? Et intelligo q̃onẽ sic. Terminus vniuocus determinate vnũ significat: ⁊ illud actu ponit respectu ꝑdicati: terminus vo equocus significat actu plura: ideo erit qḋ utrũ illa plura ponat actu respectu ꝑdicati sicut terminus vniuocus vnum: ꝙ nõ videt̃: qꝛ si sic: hec eẽt incõgrua Canis currit: qꝛ hic geminat̃ ſba ⁊ nõ geminat̃ actus. ¶ Item si sic eẽt tunc hec ꝯ̃ñtia eẽt bona. Canis currit: ergo aial latrabile currit: ꝯ̃ñs est falsum ergo ⁊ añs. Falsitas ꝯ̃ñtis patet: nam determinata falsitas in ꝯ̃ñte arguit determinatam falsitatem in añte: si ergo hec esset falsa: latrabile aial currit: hec esset falsa canis currit: qḋ nõ est uerum. ꝯ̃ñtia pꝫ: qꝛ illud qḋ actu significat̃ per terminũ sequit̃ ad ipm. ¶ Item cõmẽtator alexander dicit: ꝙ terminus equocus significat vnum significatum: ac si aliud nõ significaret: sed hoc nõ eẽt nisi vnum tm̃ significatum poneret actu respectu ꝑdicati. Item de eo qḋ actu significat̃ per terminum: fatuum est querẽ ꝓlato ſmone: an de ipo fiat ſmo: sed sic dicto: Canis currit: uere põt queri de quo cane fiat ſmo utrum de latrabili aiali uel celesti sidere: ergo ⁊c̃. ¶ Item si sic esset: non posset ꝯ̃hi ad aliqḋ istoꝝ per aliqḋ imediate adiũctum: ꝯ̃ñs falsum: nam alr̃ nõ ꝯtingeret ꝯceptum mentis significare: ꝯ̃ñtia pꝫ: naꝫ nihil ꝯ̃hit̃ ad illud qḋ actu significat: homo enim ad nãm humanã ꝯ̃hi nõ põt cũ illam actu significet. ¶ Item si sic eẽt: ꝓpositio multiplex nõ eẽt distinguẽda: ꝯ̃ñs est falsum ut pꝫ per phm: ꝯ̃ñtia etiã pꝫ: nam distinctio est determinata acceptio termini pro vno significato: sed si oia sigñta actu ponerent̃ respectu ꝑdicati: tunc oĩbus attribueret̃ ꝑdicatũ: quare ⁊c̃. ¶ Ad oppositũ. Si uox equoca non hẽret oia sua significata actu respectu ꝑdicati: oporteret ꝙ positiuum aliqḋ ab ipa uoce tolleret̃ posita respectu ꝑdicati: qḋ ab ea per se sumpta non auferṫ: sed nihil auferṫ a uoce posita respectu ꝑdicati nisi sola negatio: ergo ⁊c̃. ¶ Item illud determiate ponit̃ in q̃one ad cuius rñsionem exigit̃ dicere ad illud sic aut nõ sic: sed si querat̃: currit ne canis: hec questio querit rñsioneꝫ ad oia significata istius termini canis: ad omne eniꝫ multiplex est rñdendum sic aut nõ sic: sed nõ vna rñsione: ergo ⁊c̃. ¶ Item illa significant̃ per terminũ que cõcipiunt̃ ſmone ꝓlato: sed sic dicto Canis currit: possũt plura actu ꝯcipi: qꝛ vnus põt accipe li canis pro aiali latrabili: ⁊ alius pro celesti sidere: ergo ⁊c̃. ¶ Iteꝫ recta sõlo est cuiusꝫ oᵐ dantem ipossibile est soluere: ut si aliqs ad multiplex rñdet vna rñsione: nõ ꝯtingit ipm vitare redargutionem: sed si terminus equocus vnũ tm̃ sigñtum poneret respectu ꝑdicati: possem simplr̃ cõcedere oñonem pro illo significato: nec fieret mihi redargutio in amittẽdo multiplex: quare ⁊c̃.

2. huiꝰ c. 5.

Circa istam q̃onem est duplex modus ponẽdi. Quidã ponunt ꝙ lꝫ de ratione termini equoci sit ꝙ significet plura: tm̃ de ratione eiꝰ nõ est ꝙ semp actu repñtet plura. nam si ponat̃ in oñone ponet vnum sigñtum tm̃ respectu ꝑdicati indeterminate tm̃: nam alr̃ terminus equocus eẽt signum vniuersale. Et hoc ꝯfirmant per tres rõnes priꝰ positas p ordinem. Quaꝝ pma est de ꝯ̃ñtia ista. Canis currit: ḡ aial latrabile currit. ¶ Ista aũt positio nõ põt stare pp duo. nam terminus equocus significat sua significata sub ꝓprijs rõnibus. Sed ponere ꝙ terminus equiuocus repñtet indeterminate aliqḋ suoꝝ significatorũ: est ponere ipm significare sua significata sub rõne cõi. Ponere ergo terminũ equocum significare aliqḋ suorum significatoꝝ indeterminate: est ponere ipm nõ significare sua significata sub ꝓprijs rõnibꝰ. Et per ꝯ̃ñs est ponere ipm nõ eẽ equocum. Item si terminus equocus vnum suoꝝ significatoꝝ respectu ꝑdicati poneret: posset talis oñonis ꝯcedi uel negari simplr̃ pro illo significato: nec oporteret ad terminũ equocum rñdere per distinctionẽ sicut ad multiplex.

Et ideo dõm est ꝙ terminus equocus actu qͣ̃tũ est de se: oia sua significata ponit respectu ꝑdicati. Et huiꝰ rõ est. qꝛ uox nõ ꝓporꝫ ipsi rei: nisi per rõnem sigñdi. Sed in termino equoco sũt actu plures rõnes sigñdi: ergo in termio equoco erũt actu plura significata: maior ⁊ mior patẽt. ¶ Ad pᵐ argᵐ dõm ꝙ terminus equocus repñtat ⁊ significat vnum sigñtuꝫ ac si aliud nõ significaret: qꝛ iter significata termini equoci nulla cadit ħitudo media. Uñ canis non significat ea per modũ simultatis: neqꝫ per moduꝫ geminati neqꝫ nũati. Sed tria repñtat sine ħitudine. qꝛ qḋlibet põt eẽ sufficiẽs ſbm respectu ꝑdicati: ⁊ iõ non est incõgrua hec: Canis currit. Ad hoc aũt ꝙ eẽt incõgrua oporteret ꝙ actus sub rõne vnius attribueretur ſbo sub rõne geminati. ¶ Cõtra istã rñsionem arguit̃: qꝛ tunc nõ eẽt hec incõgrua. Sortes Plato currit: qꝛ illud nõ significat̃ sub rõne simultatis. Dicẽdũ ꝙ hec nõ est incõgrua. Nã Arꝭ. utit̃ talibꝰ interrogationibꝰ Est ne celum terra mare uel nõ. ¶ Ad 2ᵐ dõm: ꝙ ista ꝯ̃ñtia nõ ualet Canis currit: ergo aial latrabile currit. Nã ad hoc ꝙ ꝯ̃ñtia sit bona opꝫ ꝙ ꝯ̃ñs vtualr̃ icludat̃ in añte: ⁊ nõ sub ꝓpria rõne: nũc aũt ꝯ̃ñs sub ꝓpria rõne icludit̃ in añte ⁊ ideo ꝯ̃ñtia nõ ualet. Sed forte aliquis diceret ad hoc: ꝙ ex copulatiua seq̃t̃ quelibet ps ⁊ tm̃ quelibet ps icludit̃ in copulatiua sub ꝓpria rõne ergo: silr̃ ꝯ̃ñtia ista erit bona. Dicẽdũ ꝙ ex copulatiua in qͣ̃tũ hẽt ptes distinctas ad inuicẽ nõ copulatas: nõ sequit̃ altera ps: sed inqͣ̃tũ hẽt itellectum copulatum distinctũ ab itellectu utriusqꝫ ptis. Sed in termio equoco nõ est aliqs cõceptus cois oĩbus significatis: qꝛ nihil est eis cõe nisi sola uox. ⁊ ideo nõ est sile utrobiqꝫ. ¶ Ad 3ᵐ ꝑncipale dõm ꝙ cõmẽtator alexãder nõ intelligit nisi ꝙ terminus equocus sigñt sua significata sine aliqua ħitudie media. ¶ Ad aliud dõꝫ: ꝙ sic dicto canis currit: nõ debet queri de q̃ fit ſmo. naꝫ hic actu plura ponunt̃. Sed põt queri pro quo sigñto utens debet uti termino equoco. ¶ Ad aliud utrũ terminꝰ equocus possit ꝯ̃hi uel nõ videbit̃ iferius. uerũtñ rõ eq̃liter ꝯcludit ꝯtra illã positionẽ sicut ꝯtra istã. Nã si de rõne termini equoci sit repñtare vnũ ideterminate respectu ꝑdicati. salua rõne termini equoci nõ posset cõtrahi per aliqḋ determinatũ sigñtum. ¶ Ad ultimũ cum di: distinctio est determinata acceptio ⁊c̃. falsum est: qꝛ distinctio istam determinatam acceptioneꝫ presupponit: ⁊ est ulterius manifestatio sensus ueri ⁊ sensus falsi: quare ⁊c̃.

Questio. XII.

Queritur utrum terminus equocus possit ꝯ̃hi per imediate adiunctum: ita ꝙ de vtute ſmonis solum possit accipi pro altero eius significato? Qꝛ sic videt̃. Nam multum est equocum ad multuꝫ in aere ⁊ in aqua per

t.c.25 phm.7.phisicoꝝ.sed cum dicit̃ multū in aere iam ↄ̈hi
t.26. tur:ergo ⁊c̃. ¶ Itē per phm ibidem ⁊ ꝓ° topi. Albuz
t.c.27 est equiuocum ad albū in uoce ⁊ ad albū in colore:sed
c°.12. cum dicit̃ album in uoce iam ↄ̈hit̃:ergo ⁊c̃. ¶ Itez si
dicat̃ aiax uenit ad troiam : ⁊ aiax fortiter pugnauit :
dubium est utruz de eodē aiace fiat ꝓmo. Sed si dicat̃
aiax uenit ad troiam ⁊ idem fortiter pugnauit:certuz
est ꝙ de eodez fit ꝓmo:aiax ergo ↄ̈hit̃ per hoc relatiuū
idē. Itē nisi terminus equocus posset ↄ̈hi ꝑ imediate
adiūctum:in oib⁹ ꝓprijs frustra adderent̃ cognomia:
nam cum sic dr̃: Petrus Helie: nisi li helie qd̓ est co-
gnomē ↄ̈heret li petrum:frustra adderetur. ¶ Ad o^m
Nihil ↄ̈hit̃ ad illd̓ qd̓ actu sigt̃:qꝛ eni hō sigt̃ nām hūa
nam:iō ad nām humanam ↄ̈hi non pōt:sed terminus
equocus actu sigt̃ plura sub ꝓprijs rōnib⁹:ergo ad nul
lum eoꝝ ↄ̈hi pōt. ¶ Item adiūctum nō ꝑmutat nām
illi⁹ cui adiūgit̃:qꝛ si sic sibi non adiūgeret̃:sed de rōne
termini equoci est ꝙ significet plura : ergo manēte ei⁹
nā ad nullum eoꝝ ↄ̈hi pōt. ¶ Itē si posset ↄ̈hi per ime
diate adiūctum:tūc quero utꝝ illd̓ imediate adiūctuz
significet idem ꝙ termin⁹ equocus in altero ei⁹ sigto:
vl' significet aliquam ei⁹ ꝓprietatē : ul' significet aliqd̓
qd̓ ꝑtinet ad alterū sigtum qd̓ ↄ̈hi non debet. Si ꝓmo
mō:erit ibi nugatio. Si secūdo mō.s.ꝙ sit ibi ↄ̈ctio rō
ne alicui⁹ signtis ꝓprietatem alteri⁹ sigti. Et ita rōne
ↄueniētie rei sit ↄ̈ctio:tunc posset eē ↄ̈ctio hic : oē aial
est hō. Si 3° mō :erit repugnātia itellectuū:q̃re ⁊c̃.

Questio.XIII.

i Uxta hoc q̃rit̃ utrum terminus equocus
possit ↄ̈hi per mediate adiūctū? Et
videtur ꝙ sic. Nam per Boetiuz si dicat̃ Can-
na romanoꝝ sanguinem sorbuit. Hic li canna est eq-
uocū:⁊ idifferēs ut accipiat̃ pro fluuio ⁊ pro calamo.
Si tñ dicat̃ Canna romanorū sanguinem sorbuit ple
nus:iam ↄ̈hit̃ ut accipiat̃ pro fluuio ⁊ additum est me
diate adiūctū.ergo ⁊c̃. ¶ Item amor est equocum ad
nomē ⁊ ad v̓bum. Si tñ dicat̃ amor est bonus:iam ↄ̈-
hit̃ ad nomen. ¶ Ad oppositum:si terminus equocus
per mediate adiūctum posset ↄ̈hi ad alterum significa
toruz:hec nō esset distiguēda Canis currit:sed hoc est
falsum:ↄsequētia pz.nam li currit ↄ̈hit li canis ad il-
lud sigtum cui cōpetere pōt cursus.

Ad primam qōnem qdam dicūt ꝙ necesse
in equocum ↄ̈hi per imediate
adiūctuz. Et rō eorum est ista: qꝛ finis imponit neces-
sitatem his que sunt ad finez:vnde a fine accipit̃ neces-
sitas in reb⁹. Quia eniz finis serre est diuidere:in hūc
aūt finez nō pōt nisi sit dentata:nec dentata pōt in illū
finē nisi sit ferrea: Et ideo a fine accipit̃ rō : q̃re necesse
est serram eē ferreaz ⁊ dentatā. Sil'r dicūt in ꝓposito.
Finis enim ꝓmonis est ut exꝓmam⁹ que apd̓ nos sunt
s.que in mēte ↄcipim⁹:vñ ad hūc finez ordinat̃ q̃libet
uox sigtiua. Sed oratio in qua ponit̃ termin⁹ equoc⁹:
in hūc finem nō posset nisi per imediate adiūctuz ↄtra
heret̃.nam cum actu plura per terminum equocum si
gnificent̃:nisi posset ↄ̈hi nō possemus uti eo pro altero
sigto:⁊ per ↄsequēs uel oporteret eo uti pro oib⁹ sigtis
ul' pro nullo:sed eo uti pro plurib⁹ sil' nō possum⁹:ut ḡ
sit instr̃m ↄueniēs ad illuz finem:necesse est ꝙ per ime
diate adiūctuz ↄ̈hat̃. Et ulteri⁹ dicūt qdā ꝙ sicut in i-
positionib⁹ uocum nō est rō querēda:cum imponant̃
ad placituz:sic in tali ↄ̈ctiōe equoci nō est rō querēda:
qꝛ ex uoluntate imponit̃ terminum equocum sic ↄ̈hi.
¶ Cōtra istos arguit̃. Et ꝓmo videtur ꝙ sic:dicentes
fingāt aliqd a ꝑte ipositionis ut euitent difficultatem
questionis. Nam si ↄ̈hit̃ per immediate adiunctum ⁊
hēat hoc ex ipo imponēte ut sit instr̃m ↄgruēs in suuz
finem. Eadem rōne potuit ipositor posuisse terminuz
equocū per mediate adiūctuz ↄ̈hi posse. Nam sic esset
instr̃m magis cōgruū in suū finem. Et tolleret̃ ambi-
guitas in sermone. Et per ↄñs hi⁹ ꝓpōnes Canis la
trat: Canis lucet: Canis natat:nō poneremus esse di-
stinguēdas: eadem coacti necessitate ut ꝓpter finem
ꝓmonis. Ulterius qñ accipiunt ꝙ in impōnib⁹ uocū
nō est ratio querenda:illud nō videt̃ uerum. Nam lz
significata incōplexoꝝ ꝓbare nō possimus : significa-
ta tñ cōplexoꝝ ꝓbare possum⁹: qꝛ hoꝝ hēm⁹ media de
terminata:ut significata incōplexoꝝ:ꝙ ergo h̓ cōple-
xum Canis currit:⁊ alij hi⁹ determinate significēt ali
quid:hoc nō debemus accipe a uoluntate imponen-
tis:sed recurrere debemus ad significata incōplexoꝝ

Propter ista duo quesita intelligēdum est ꝙ
terminus equocus ꝓprie loquendo
nō pōt ↄ̈hi per imediate sibi adiūctum:nec per media
te. Nam ↄ̈ctio est determinatio alicuius cois : ita ꝙ
aggregatum ex ↄ̈hente ⁊ ↄ̈cto necesse est representare
intellectum determinatiorem q̃z sit intellectus ipsius
ↄ̈cti de se. Sed in termino equoco non est intellectus
cois oibus significatis:qꝛ cuz equocata per terminū
equocum significent̃ sub ꝓprijs rōnibus:nihil est eis
cōe ꝑter solam uocem que ↄ̈hi nō pōt cum sit singula-
ris. Propter qd̓ uox equoca plura significās sub pro-
prijs rōnib⁹ de vi ꝓmonis nō pōt ↄ̈hi ad alterum suoꝝ
significatoꝝ.nā ibi sunt plures rōnes significādi actu
correspondētes diuersis significatis:qb⁹ nihil est cōe
nisi uox. Per accñs tñ ⁊ per quendā discursum possu
mus accipe terminū equocum pro altero significato.
Nam audiens aliquem loquētem per terminum eq-
uocum bñ ꝑcipit ꝙ nō intēdit significare nisi vnū:nā
nō pōt nisi vnum simul intelligere:illud aūt vnum su
bito ꝑcipit audiens ex determinatione addita ipsi ter
mino equoco. Nam si dicat̃ Pe.currit audiens bene
ꝑcipit ꝙ ꝓferens intēdit loqui de aliquo vno:qd̓ aūt
sit illud vnum ꝑcipit ex determinatione sequēte:cum
dicit̃ petrus helie currit:sed nō est ita intelligēduz ꝙ
hec determinatio helie faciat uocem ꝓmo plura signi
ficantem tunc determinate significare vnum ita ꝙ nō
aliud. Sed ꝙ per quendā discursum in eius cognitio
nem facit deuenire.

Ad primam ergo qōnem dicendum ꝙ ter-
minus equocus per imediate
adiunctum ↄ̈hi non pōt:lz per tale imediate adiūctuz
possit audiens manuduci ut accipiat terminum equi
uocū pro altero suoꝝ significatoꝝ determiate. ¶ Ad
ꝓmuz argumētum in oppositum dicēdum. ꝙ quedaz
sunt noia penitus vniuoca:⁊ illa sunt quoꝝ ratio sb̓e
eadem est ⁊ nomen idem. Quedā sunt noia que pro-
prie dicunt̃ equiuoca ut illa que actu plura significāt
sub ꝓprijs rōnibus:⁊ illa sunt quoꝝ nomen est idem
⁊ ratio sb̓e diuersa. Et aliqua sunt noia analoga que
significant ꝓmo aliqd̓ cōe:sed tñ illud cōe diuersimo-
de reperit̃ in diuersis. Sicut infinituz significat illud
cuius nō est terminus:sed hoc diuersimode reperit̃ in
magnitudine ⁊ numeris ⁊ in cōtinuis ⁊ discretis:qꝛ
ergo hi⁹ noia significāt aliqd cōe : ideo ꝓprie non di-
cunt̃ equoca. Et qꝛ illud cōe diuersimode reperit̃ in
diuersis:ideo talia nomina non dicunt̃ ꝓprie vniuo-
ca sed dicunt̃ ꝓprie analoga: qꝛ ergo hi⁹ noia signifi-
cant aliquid cōe ꝓmo : ideo per imediate adiunctum
cōtrahi possunt. Huiusmodi aūt noia sunt: multuz ⁊
album.nam multum ꝓmo significat excessum in quā
titate: ⁊ ideo cōtrahi pōt. Sil'r album ꝓmo significat
aliqd faciliter mouens sensum : sed hoc diuersimode
reperit̃ in diuersis.s.in colore ⁊ in uoce : qꝛ in colore
est albedo: ⁊ id etiā in uoce repitur sumēdo albedinē
pro alta ⁊ clara uoce ⁊ hi⁹: ⁊ ideo pōt ↄ̈hi. Quia ergo
multum ⁊ album significant aliqd cōe:ideo per imme
diate adiunctum cōtrahi possunt. Equiuocum autez

in quātum equocum nihil cōe significat ꝛ ideo ꝯtrahi nō pōt. ¶ Ad 2m rñsum est. ¶ Ad 3m dōm ꝙ li idem pōt manuducē ut aliqd determinate apprehēdat audiens. hoc aūt est per accñs ꝛ per discursum ut dictum est. ¶ Ad 4m de cognomie patet qd dōm per idem.

Ad secundam qōnem dicēdum ꝙ terminus equocus per mediate adiunctum ꝯhi non pōt: nec per tale mediate adiūctū pōt audiens manuduci ut ꝯcipiat aliquem determiatum ꝯceptum de virtute ꝓnonis: qꝛ nihil tale mediate adiunctum cadit in identitatem extremi cui additꝰ mediate. Et ideo nō pōt esse modus intelligendi alterum extremum. Uerūtamen intelligendum est ꝙ ipsi termio equoco annectiꝰ quedā vniuocatio in modis significādi respectiuis sibi correspondētibꝰ penes res significatas diuersas. uerbi grā: amor significat cōceptum noialem ꝛ uerbalem: qui duo ꝯceptus sufficiūt ad equocationez: in ipso tñ pōt esse vniuocatio in modis significādi respectiuis qui ad ꝯctionem requiruntur cuiusmodi sunt psona: numerus ꝛc. sufficiens ad ꝯctionem per accñs termini equoci. Et qꝛ isti modi significādi sunt respectiui ideo possunt se inuicez determinare. Unde si terminus equocus sub vno modo significādi ꝯueniat alteri significatoꝝ: si ille modus significādi respectiuus ꝯhat modum significādi ipsius modi significādi per se erit ꝯctio: equoci aūt per accidens. Uerbi grā. Canna est equocum ad fluuium ꝛ ad calamum: si tñ dicaꝰ: Canna romanoꝝ sanguine fluit plenus: iam ipsius generis est contractio per se: equoci aūt per accidens: ꝛ per hoc patet ad argumenta.

Questio. XIIII.

Queritur utrum signum ulꝫ adueniens termino equoco possit ipm distribuere pro oibus suppositis cuiuslibet sui significati? ꝙ sic videꝰ. Nam signum ulꝫ circa ſbm ꝛ eius significatum si sibi ꝯformeꝰ ponit suum significatum ꝛ modum significādi: ergo sic dicēdo: ois canis currit. li ois circa li canis ꝛ qōlibet eius significatum cum sibi ꝯformeꝰ in accñtibus ponet suum modum significādi qui est distributio. ¶ Item signū ulꝫ adueniēs termino equoco distribuit ipm pro suppositis alicuius significati. nam aliter sibi frustra adderetꝰ. Sed qua rōne distribuit pro suppositis vnius ꝛ cuiuslibet: ꝓbatio huius: nam eque ꝓmo sub termino cōtinenꝰ. ¶ Item agens rōnis ꝓportionaꝰ agenti nāe: cū ars imiteꝰ nām inqꝫtum pōt: sed agens nature simul pōt agere in multa passibilia: sicut ignis in multa cōbustibilia: cum ergo significata termini equoci sint distribubilia eiusdem rōnis: ipm pro omnibꝰ distribuet. ¶ Ad oppositum. In quibuscūqꝫ repeꝛiꝰ aliqua ꝓꝑetas cois: repiꝰ in illis per aliquam rōnem cōem: sed in termino equoco nihil est cōe nisi sola uox: que distribui nō pōt: cuz sit singularis: ergo in termino equoco ista ꝓprietas que est distributio nō repieꝰ pro oibus suis significatis: etiam qꝛ tunc iste sillogismus eēt rectꝰ per dici de omni. Ois canis currit: celeste sidus est canis: ergo celeste sidus currit. Nam pro oibus pōt fieri sumptio sub pro quibus fit distributio: vnico actu distributionis.

Ad questionem dōm: ꝙ signuz ulꝫ adueniens termino equiuoco pōt distribuere ipm pro oibus suppositis cuiuslibet significati. Sed intelligēdum est ꝙ sicut terminꝰ equocus significat vnum significatum: ac si aliud nō significaret ꝛ vnū repñsentat respectu ꝓdicati: ac si aliud nō repñsentaret: h est sub nulla hitudine: sic etiaz signum ulꝫ distribuit vnum significatum: ac si aliud nō distribueret: hoc est vnum distribuit sub vno actu distribuēdi: ꝛ aliud sub alio. Et huius ratio est. Naz distributio est acceptio alicuius cois pro quolibet eius supposito: quoꝝ qōlibet est ipm. Nunc aūt in termio equoco nō est aliqd cōe sup qd possit cadere distributio: qꝛ nihil est ibi cōe nisi sola uox. Et ideo distributio cadit sup vno significato ac si sup aliud non caderet: ꝛ sup qōlibet: sed hoc est alio actu distribuendi ꝛ alio. ¶ Rōnes ad ꝓmā partem oñdunt ꝙ signum ulꝫ possit distribuere terminum equocum pro oibus suis significatis: ꝛ hoc est uerum sed nō vnico actu. ¶ Cōtra hoc pōt argui sic. Signi semel positi est vnuz significatum ꝛ vnus modus significādi: ergo ꝛ vnus actꝰ distribuēdi. Dicēdum ꝙ sincathegoremata finitatem sue significationis trahunt ex adiunctis: cum ergo hic sint actu plura significata quoꝝ nullum ad aliud hꝫt hitudinem ut dictum est: diuersi hic erunt actus distribuēdi quoꝝ nullus ad alium habet hitudinez. ¶ Rōnes ad aliā partem oñdunt ꝙ signum ulꝫ nō possit distribuere terminū equocum pro oibus suppositis cuiuslibet sui significati vnico actu distributionis: ꝛ hoc est uerum. ¶ Ex his patet ꝙ causa apparētie in equocatione est vnitas actualis uocis incōplexe ꝓm mām ꝛ formā: per hoc ꝙ eius apparētia est in dictione sepaꝛaꝰ a locis extra dictionem: ꝛ per hanc ꝑticulā uocis incōplexe sepaꝰ ab amphibologia: ꝛ per hoc qd additꝰ ꝓm mām ꝛ formā: sepaꝰ a cōpōne ꝛ disione ꝛ accētu: nam ibi est vnitas ꝓm mām non tñ ꝓm formam. Per hoc aūt qd dicitꝰ vnitas actualis uocis: sepaꝰ a figura dictionis: nam ad figuram dictionis nō requiritꝰ nisi vnitas fantastica. Si aūt ibi maior vnitas repiaꝰ: hoc accidit figure dictionis. Et sic patet ꝙ fallacia equocationis distinguiꝰ ab omnibus aliȷs in dictione ꝛ extra dictionem.

¶ Alius autem quando sic soliti simus diceret cetera. c. scdo ꝓmi huius.

Questio. XV.

Queritur circa secūdum modum equocationis utrum possibile sit aliqd nomen significare vnum per ꝓus ꝛ reliquum per posterius? ꝙ nō videꝰ. Nam si hoc eēt possibile: aut hoc erit ex parte uocis aut ex parte ipsiꝰ imponētis: aut ex parte ipsius rei. Non ex parte uocis qꝛ uox inqꝫtum uox est: nullam rem sibi determinat. Nec ex parte imponētis: qꝛ ex quo imponēs imponit ad placitum pōt prius imponere nomen ei qd est posterius in re. Nec ex parte ipsius rei: nam lꝫ res iter se ordinem hēant nō tñ ꝓpter hoc sequiꝰ ꝙ hēant ordinem ad inuicē ut sunt significabiles: qꝛ illud qd est posterius: ut dcm̄ est: pōt ꝓus significari. ¶ Ad istam rōnem dī: ꝙ quedā sunt res que inter se ordinē non hñt ꝛ quedā que ordinē hñt. Iste aūt res que nullā ad inuicē hñt hitudinem: si significenꝰ per uocez: pure equiuoce significanꝰ. Iste vō res que hitudinem ad inuicē hñt: significanꝰ sub modo ꝓoris ꝛ posterioris. Nā intelligere sequiꝰ esse: ꝛ significare sequiꝰ itelligere. Ex quo ergo est in re ordo ꝓoris ꝛ posterioris in significādo: erit ordo ꝓoris ꝛ posterioris. Sed ꝯtra istam solōnez arguo duplr. Primo sic. Significare est qdā actꝰ intellectꝰ ꝑut est attributꝰ ipsis rebꝰ: sed illud qd posterius est in re pōt eē magis ꝛ ꝓus notum apud itellectuz qꝫ illud qd simplr ꝓus est in re. Et sicut intelligit intellectus sic imponit nomē ad significandū: ergo ei qd posterius est in re ꝓus pōt nomē imponere ꝓoritaꝰ ergo ꝛ posterioritas in intellectu nō ꝯcludit ꝓoritatē ꝛ posterioritatē in rebus ꝑut sunt significabiles: gꝰ ꝛc. ¶ Item si aliqd nomen imponiꝰ diuersis: aut ergo fꝫ lis imponiꝰ vna impōne: aut pluribꝰ impositionibꝰ. Si vna impōne. Cum vna impositio accipiatur sub vna rōne signdi: illa duo in vna rōne vniuocabūtur.

Si eis imponit diuersis impōnib⁹. Cum pˀma impositio nō magis impˀmat uoc̄ q̄z scḋa illa duo equalr̄ presentabunt. Propter hec dr̄ aliter: q̄ nomē analogū significat pˀmo vnā rōnem cōem: ista tñ rō per prius ꝛ posterius in diuersis repit. Et sicut ista rō in diuersis repit: sic nomē illud per pˀus ꝛ posterius de eis dicet. Verbi grā. Ens pˀmo significat entitatem ꝛ vnū pˀmo significat indiuisionē. Sed rō essendi pˀmo cōpetit sb̄e deinde quātitati ꝛ sic ceteris pˀdicamētis. Et sic h̄ nomen ens per pˀus dr̄ de sb̄a ꝛ per posterius de q̄ntitate ꝛ alijs. Silr̄ est de vno. ¶ Sed ꝯtra hoc: Inter idem ꝛ diuersum nō cadit mediū: ergo oē qḋ ꝯcipit: ꝯcipit sub eadem rōne uel diuersa. Sed illa que ꝯcipiunt sb̄ eadem rōne sub illa rōne vniuocant. Que aūt sub diuersa rōne ꝯcipiunt: sub illis rōnib⁹ diuersis equocantur. Cum igit inter idem ꝛ diuersuz nō cadit mediuz. Omne nomē uel erit simplr̄ equocum uel vniuocuz. ¶ Item terminus qḋ pˀmo significat supponit respectu pˀdicati: si ergo nomē analogū significaret vnū cōmune: illud supponeret respectu pˀdicati: ꝛ per ꝯn̄s ad tale nomen non eēt rn̄dendum per distinctionē q: ibi eēt vnitas ꝛ non duplicitas: ꝛ per ꝯn̄s talis analogia equocationē nō causaret. ¶ Itez qḋ addit de ente ueritatem nō h̄et: nā pˀmo nō significat aliquā rationem cōem illis de qbus dr̄. Et hoc ꝑpter tria. Nā p phm

t.c.ul ti.idē 8.me^cc duplex est mā. Sensibilis ꝛ itelligibilis. Que

7.m^ce aūt h̄nt mām sensibilē uel intelligibilē nō statim sunt

t.c.35 id qḋ sunt: nā in illis mā expectat aduētum forme. In illis aūt in qbus nō est mā nec sensibilis nec intelligibilis: statim sunt id qḋ sunt: q: ibi non est aliqḋ expectans aduētum ipsius forme. Et exēplificat de ente ꝛ vno: nam ens ꝛ vnum statim sunt quale ꝛ q̄ntuz: ꝛc̄. Sed si ens significaret aliquā rōnez cōem: illa rō expectaret aliqḋ additū per qḋ determinaret ad sb̄am uel ad accn̄s. Cum ergo statim sit decem gn̄a: nō significabit aliquā rōnem cōem. ¶ Item si ens significaret aliquā rōnem cōem: diuersa pˀdicamēta minus differrēt q̄z due spēs eiusdē gn̄is: nam due spēs eiusdez gn̄is cōueniunt in rōne cōi gn̄is. Et differūt per dr̄ias eētiales. Sed si ens significaret vnā rōnem cōem ad diuersa pˀdicamēta: in ista rōne cōi ꝯuenirēt ꝛ nō differrent per dr̄ias essentiales: q: ens nō est genus: q: extra itel

3.m^ce lectum gn̄is est dr̄ia ꝛ ecōuerso. Et de differentia per

t.c.10 se nō pˀdicat genus: sed ens de dr̄ia per se pˀdicat. Unde ens nō diuidit in decem gn̄a per dr̄ias essentiales: sed per diuersos modos eēndi: quib⁹ corn̄dent diūsi modi pˀdicādi: ꝛ ideo dicunt pˀdicamēta: ḡ ꝛc̄. ¶ Itē quslibet ꝯceptus aut est cōparati aut absoluti: ḡ cōceptus entis uel erit absolutus uel cōparatus. Sed ꝯceptus absolutus est ꝯceptus sb̄e: ꝛ ꝯceptus cōparatus est ꝯceptus accn̄tis: ergo ꝯceptus entis uel erit conceptus substantie uel accn̄tis. ¶ Forte diceret aliquis q̄ in isto argumento est fallacia figure dictionis: ac si sic argueret. Omne aial uel rōnale uel irrationale: ergo aial significat rōnale uel irrōnale. Hic est fallacia figure dictionis a suppōne psonali ad simplicem. Licet enim in re aial non fuerit aliud q̄z rōnale uel irrōnale: animal tñ pōt significare indifferens ad rōnale ꝛ irrōnale. Similiter lz quilibet cōceptus sit absolutus uel cōparatus: ens tñ pōt significare indifferēs ad hunc ꝛ ad illum. Sed ista rn̄sio nō impedit argumētuz: nā absolutum ꝛ compatum sunt dr̄ie ipsius ꝯceptus. Sicut rōnale ꝛ irrōnale sunt dr̄ie aialis ut in rerum natura existit. Sed impossibile est in rerūz natura reperire aliqḋ animal qḋ indifferēter se h̄eat ad rōnale ꝛ irrōnale: ergo impossibile est esse aliquem ꝯceptum qui indifferēter se h̄eat ad absolutum ꝛ cōparatum. Quare relinquit q̄ ens nō significat pˀmo vnam rōnem cōem illis de quib⁹ dicit. Et simlr̄ q̄ nomen analogum non significat pˀmo vnam rōnem cōem que per prius ꝛ posterius in diuersis reperiat. Et per ꝯn̄s rn̄sio illa data nō fuit sufficiēs nec bn̄ fundata. quare ꝛc̄. ¶ Ad oppositum arguit. Et primo sic: differētia est iter vniuocum ꝛ equocum ꝛ analogum. Uniuocum enim significat vnum. Equocuz vō plura sed equalr̄. Ergo analogum significat vnum per prius ꝛ reliquum per posterius. ¶ Item per phm in. 4. me^cc. Ens dicit multis modis: ꝛ per hoc innuit: q̄ non penitus vniuoce: sed nec equoce: sed ad vnū ꝛ vnā nāz ut sanū. ¶ Itez intelligere sequit esse: ꝛ significare itelligere. ergo modus intelligēdi sequit modum eēndi: ꝛ modus significandi sequit modum intelligēdi: sed in re est h̄itudo: ergo ꝛ in significādo est h̄itudo. ¶ Item in hoc libro distinguit phus nomina que dicunt per pˀus ꝛ posterius: ergo ꝛc̄. t.c.2. c.2.

Ad questionem dicēdum: q̄ q̄ntum est ex parte uocis significātis non est possibile uocem significare vnum per pˀus ꝛ reliquum per posterius. Nā significare est aliqḋ intellectui repn̄tare: qḋ ergo significat ab itellectu cōcipit. Sed omne qḋ ab intellectu ꝯcipit: sub distincta ꝛ determinata rōne ꝯcipit: q: intellectus est quidam actus: ꝛ ideo qḋ intelligit ab alio distinguit. Omne ḡ qḋ significat sub distincta rōne ꝛ determinata significat: hoc patet. naz materia pˀma que de se est ens in potentia si intelligit oportet q̄ intelligat sub rōne distincta. Et si ita sit de materia pˀma: multo fortius h̄ erit uerum de oi alio. Si ergo dictio analoga uel uox imponit diuersis: necesse est ut sub rōne distinctā ꝛ determinata eis iponat. Si ergo dictio analoga sub diuersis rōnibus diuersis imponat: necesse est quātuz est ex parte uocis significātis: q̄ ea equalr̄ repn̄tet. vnde in re pōt esse analogia: sed in uoce significāte nulla cadit prioritas uel posterioritas. Aliqua enim est ꝑprietas que magis cōuenit vni rei q̄z alteri: sed nō est aliq̄ ꝑprietas que magis cōueniat substātie uocis q̄z alia. hoc etiam patet per signum q: Arꝭ. in libro pˀdicamētorum ubi determinat de uocibus significatiuis: nullam mētionem facit de his que in re sunt analoga: sed solum ibi de vniuocis ꝛ equiuocis. Unde Boe⁹ dicit ibidem: q̄ cum Arꝭ. dicat q̄ equoca sunt quoꝝ nomē est cōmune ꝛ ratio substātie diuersa: q̄ sub ista diffinitione cōprehendit que in re sunt analoga: ꝛ omne genus equocationis. Unde ratio substātie per ipm accipit ibi pro rōne determinata quaz intellectus attribuit ipsis rebus: ꝛ non pro rōne, put constat ex genere ꝛ differētia. Propter qḋ dico: q̄ quātum est ex pte uocis significantis: nulla cadit prioritas uel posterioritas: lz res significate ad inuicem habeant habitudinē. ¶ Ad pˀmā rōnem dicēdum q̄ q̄ntum est ex parte uocis significātis medium: non cadit inter vniuocum ꝛ equocum. ¶ Ad aliam rōnem dicēdum est: q̄ nālis ꝛ etiam metaphisicus ipsas res cōsiderāt. Logicus aūt ꝯsiderat res rōnis. Et ideo multa sunt vniuoca apud logicum: que dicunt equoca apud nālem. Naturalis enim diceret q̄ corpus equoce dicit de corpore supiori ꝛ inferiori. Sed logicus diceret q̄ de utroq; diceretur vniuoce. Unde a quibuscūq; pōt logicus abstrahere vnam rōnem cōem: dicunt illa in illa rōne cōmuni vniri ul̄ vniuocari. Unde q: in corpore superiori ꝛ inferiori contingit reperire vnam rōnem cōem: q: hec ꝛ illa corpora cōueniunt in habēdo tres dimēsiones: io logicus dicit tam hec q̄z illa in illa rōne cōmuni vnirī Sed q: nālis applicat suam ꝯsiderationem ipsis reb⁹. Et alia est natura corporis corruptibilis ꝛ corporis incorruptibilis. Ideo nālis dicit q̄ corpus dicitur de hoc equiuoce. Et de illo logicus etiā dicit q̄ oēs eiusdem gn̄is spēs in suo gn̄e vniuocant. Sed nālis dicit

ꝙ in genere latent equocationes multe. vnde logicus ꝯsiderat res ipsas ut sub rōne cadunt. Et qꝛ inter idez ꝛ diuersum nō cadit medium: ideo logicus medium nō ponit inter equocum ꝛ vniuocum. Uñ per hoc ad formā argumēti dōm: ꝙ qꝛ p̄mus phs cōsiderat res ꝭm suas qdditates. Et in re est ita ꝙ quedā res ad inuicem habent hitudinem: ideo dicit primus phus ꝙ ens dicit de suba ꝛ accñte analogice. Sed qꝛ logicus ꝯsiderat res ut sub rōne cadunt: ideo dicit ꝙ ens equi uoce dicit de suba ꝛ accñte. Unde Porphyrius dicit ꝙ siquis oīa entia uocet: equoce nō vniuoce nuncupabit. ¶ Sed ꝯtra hoc arguit. Si enim uox que dicitur analoga q̄ztum est ex pte uocis significātis: nō significaret vnum per p̄us: ꝛ reliquuz per posterius. sequeretur ꝙ p̄mus modus equocationis ꝛ secūdus non differrent: nam p̄mus modus est qñ aliqua dictio significat equalr̄ plura. Ideo dicēdum est ꝙ analogia nō cāt 2^m modum equocationis: qꝛ ꝓprie analogia reducit ad p̄mum moduz equocationis. Unde ad p̄sens dicatur ꝙ translatio ꝛ trāsumptio a ꝓpria significatione ad impropriā per aliquā silr̄itudinez causat 2^m moduz equocationis hoc patet per Arꝛ. in lr̄a. Dicit enim ꝙ secūdus modus equocationis ꝛ amphibologie resultat ex hoc ꝙ soliti sumus sic dicere. Sicut ridere ꝓpe significat actum hoīs: ꝛ per quandā trāslationē floritionē uł florigerationez pratoꝝ: vñ dicerē ꝙ h̄ est sōs modus equocationis. Quicqd ridet hēt os: pratū ridet. ḡ ꝛc. Unde i scōo mō nulla cadit habitudo: vñ si illa que in re hn̄t hitudinem ad inuicem sub diuersis rōnibus significent equoce: q̄ztum est ex pte uocis important. Unde talis analogia est reducēda ad p̄mum modum equocationis. ¶ Ad aliud dicēdum ꝙ si accidens intelligit ut habet hitudinem ad subam: ꝛ nomen si sic sibi imponit sub rōne distincta ꝛ determinata sibi imponet: ꝛ per ꝯñs si idem nomen imponatur utriqꝫ illa equoce representabit: vnde lꝫ p̄us sit causa esse posterioris: nō tñ oportet ꝙ prius sit causa quare posterius significet: nam posterius in re pōt eē magis ꝛ prius notum intellectui: ꝛ per ꝯñs sibi p̄us pōt nomen imponi: vnde hitudo in re nō ꝯcludit necessario prioritatem ꝛ posterioritatez in ꝭmone. Ad aliud pꝫ.

Questio. XVI.

q Ueritur utrum terminus analog⁹ per se positus stet solū pro modo famosiori? Qꝫ sic videt. nam hic est fallacia ꝭm quid ad simplr̄ ꝭm phꝫ: hoc est opinabile: ergo hoc est. Quod non esset nisi li esse in ꝯñte solum staret pro esse in actu. ¶ Item Arꝛ. ꝯcedit istam ꝯñtiaz hoc est in potētia. ergo hoc nō est. sed hoc nō esset nisi in ꝯñti negatio solum negaret esse in actu. ¶ Item Arꝛ. 7. ethir̄. dicit ꝙ si dicat: incōtinēs: iam stat li incōtinēs hic pro eo qd excedit rectam rōnem in gustu uel in tactu. Sed si dicat incōtinēs ire uel lucri: iam stat ꝓ eo qd excedit rectaz rōnem in ira uel lucro: sed excedere certam rōnem in gustu uel tactu est modus famosior incōtinētie: ergo ꝛc. ¶ Ad oppositum est Boe⁹ ꝙ si dicat. Homo viuit: hic stat li homo pro homie picto ꝛ viuo: sed homo viuus est modus famosior: ergo ꝛc. ¶ Item si sic dicat. Quecūqꝫ expediūt bona sunt: mala expediunt: ergo ꝛc. paralogismus est equocationis. sed si terminus analogus per se positus staret pro modo famosiori: non esset hic aliqua duplicitas: nam maior non esset duplex: qꝛ ponit li expedire per se: nec minor qꝛ ꝯ̄hitur ibi per li mala. Si ꝯcedat ꝙ neutra istarum ꝓpōnum est per se multiplex: hoc nō pōt stare: qꝛ paralogismi in dictione nō solum peccant cōtra sillogismuz sed cōtra ꝯ̄dictionem: sed in non multiplicib⁹ saluat uera ꝯ̄dictio: sequit ergo ꝙ hic nō esset fallacia equiuocationis: si neutra p̄missarum esset multiplex.

¶ Item Arꝛ. in p̄mo phisicoꝝ arguit sic. Si tm̄ vnuz ens est: aut ergo ens illd est sba aut accñs: sed talis forma arguēdi nō ualeret nisi ens q̄ztuz est de se posset accipi pro sba ꝛ accñte. ¶ Item dictum est ꝙ terminus analogus q̄ztum est ex pte uocis significantis utrūqꝫ significatum representat equalr̄: cum ergo accidētale sit sibi ꝙ in oratione ponat: sequit q̄ztum est de se pro utroqꝫ significato possit accipi: cum nullum accidētale ꝑmutet eēntiale. ¶ Item si ponat ꝙ aliqua uox pluvib⁹ imponat. s. rei ꝛ eius similitudini: ut si homo imponat nature humane ꝛ eius similitudini: uolo significare viuere in esse similitudini hoīs lꝫ falso: sed hoc nō possum facere nisi sic dicēdo: homo viuit: ergo ꝛc.

Ad questionem dicit ꝙ analogum per se positū stat solū pro modo famosiori: nam sic utunt auctores ut patet per exempla adducta: sed oīs significatio nominis debet esse nota in sciētia: qꝛ per rōnem sciētificaꝫ significata terminoꝝ ꝓbare nō possumus. Ergo qꝛ auctores sic utunt ideo ꝯcedere debemus terminuz analogum sic debere accipi. ¶ Sed contra hoc arguo sic. Si terminus analogus qui dicit importare multitudinem imponat diuersis: quero utrum eis vna impōne imponatur uel diuersis impōnibus. Si vna cum vna impositio accipiat ex vna rōne significādi ista diuersa in illa rōne vniuocabunt. Si diuersis impōnib⁹ cum prima impositio nō magis imp̄mat uoci q̄ȝ scōa: sequitur ꝙ q̄ztum est ex pte uocis significātis eque pro utroqꝫ accipiet. ¶ Item ista rñsio nō uadit ad qōnez qꝛ hic nō querit de significato termini analogi: qꝛ eius significata debemus supponere. Sed hic querit de modo significādi analogi: lꝫ enim nō possumus ꝓbare ꝙ homo significet nām que rōcinari pōt supposita tñ eius significatione modum eius accipiendi pro suis suppositis probare possumus.

Propter hoc dōm ꝙ cū terminus analogus utrūqꝫ significatuz representet tanq̄ȝ signū utriusqꝫ: sit tñ signum utriusqꝫ per hoc ꝙ sub determinata rōne ꝛ distincta utriqꝫ imponit. Et iō concludere possumus ꝙ q̄ztum est ex pte uocis significantis utrūqꝫ sigtum equalr̄ representat: ꝛ per ꝯñs ꝙ pro utroqꝫ accipi possit. Unde intelligēdū ꝙ termin⁹ analogus q̄ñqꝫ plura repn̄tat: q̄ñqꝫ tm̄ vnum: sed illud vnum ꝭm diuersa esse in diuersis repit. Exēplum p̄mi Expedire significat expeditionē que est i bonis: ꝛ utilitatem que est in malis: ꝛ ista duo in uoce significante nō se hn̄t ꝭm p̄us ꝛ posterius. Similr̄ ens significat ens qd est sba ꝛ ens qd est accñs. Et lꝫ ens qd est accidens in re hēat attributionē ad sbam: in uoce tñ significante nullam habet hitudinez ad sbam. Et ideo oīa talia analoga hn̄t reduci ad p̄mum modum equocationis. Exēplum scōi: nam sanum significat ꝓportionē calidoꝝ ꝛ frigidoꝝ humidoꝝ siccoꝝ: ista ꝓportio in aiali reperit ut in sbo: ꝛ in urina ut in signo: ꝛ in dieta ut in conseruāte: ꝛ silr̄ est de elemēto respectu ignis ꝛ mãe p̄me. Et talia analoga reducēda sunt ad vniuocationē cum solum vnū p⁹ significēt. ¶ Ad p̄muz arg^m dōm ꝙ hic est fallacia ꝭm qd ad simplr̄: est opinabile ergo est. Et cum dꝛ esse opinabile est secūdariū sigtuz huius qd dico eē. nego. vnde dico ꝙ esse in opinione esse nō significat: sed hoc totum esse in opinione illud itellectui repn̄tat. ¶ Ad 2^m dico ꝙ eē nō significat eē in potētia. ꝛ ideo Arꝛ. ꝯcedit illā ꝯñtiam: est in potētia: ergo nō est. ¶ Ad 3^m dico ꝙ icōtinēs significat excessum rōnis in gustu ꝛ tactu: ꝛ significat excessum rōnis simpliciter ꝛ hoc equoce. Sed termino equoco uti possumus pro altero significato: ideo hoc nomine incōtinens uti possumus ꝛ pro excessu rōnis in tactu ꝛ gustu: ꝛ pro excessu rōnis in cōmuni. Et qꝛ cōmune

de se nõ accipit pro aliquo determinato nisi per additum determinetur: ideo incõtinẽs qd significat excessuz rõnis in cõmuni: põt determinari ad alterum eorum ita q possit accipi pro excessu rõnis in ira: uel in lucro: sic dicendo: incõtinens ire ul' lucri &c.

¶ Tertius vero quando compositum plura significat: separatum vero simpliciter ut scit seculum &c. c. scdo. p. huius.

Questio. XVII.

Queritur utrum tertius modus equocationis resultet ex hoc solum q aliqua dictio significat vnum de se: & aliud ex adiuncto? Et hoc est querere utrum hec sit distinguẽda: laborans sanus est? Videtur q non: nam p Ar. tres sunt modi cões equocationis & amphibologie. Et tertius modus est qñ dictio significat vnuz de se & reliquũ ex adiuncto. Cum ergo in ista orone: laborans sanus est: nõ sit aliqd qd possit conferre huic qd dico laborans: multitudinẽ aliquã: sequitur q hec non sit distinguẽda: laborans sanus est. ¶ Item Priscianus in magno uolumine dicit in pº caplo. Tẽpora quoqz participijs accidũt: q nobis deficiunt duo participia: presens passiui: & pteritum actiui: concludens ex hoc q participium desinẽs in ens uel in ans nõ sigt tpus pteritũ Et nihil ponitur in hac orone: laborans sanus est: quod possit conferre huic qd dico laborans: aliquã multiplicitatem: ergo &c. ¶ Item multiplicitas consignificatorũ determinari põt per adiunctũ: lz ergo laborãs de se significet duo tẽpora: tñ in ista orone: laborans sanus est: ad vnum tẽpus determinatur. Assumptũ pz p Boem qui dicit: q si dicatur Cãna romanorum sanguinẽ sorbuit plenus: iam consignificatur cãna per mediate adiunctũ. ¶ Itez in multiplicibus utraqz ps contradictionis põt esse uera sm uocem. sed hec sm Ar. in lra est determinate uera: sanus est nõ laborans: & hec apparet determinate falsa. Laborãs sanus est: ergo &c. ¶ Ad oppom. Illa propositio est distinguẽda ut multiplex: que põt hre sm uocez utrãqz partẽ contradictionis uerã: sed iste due possunt esse uere. Nõ laborãs sanus est & laborãs sanus est ut pz in lra. Dicit enim Ar. uerũ qdem sanabatur laborans & nõ laborãs: sanus est aũt nõ laborans. Sed laboranz nõ nunc: sed prius. ¶ Item in equocatione multiplicitas latet sub vnitate uocis incõplexe: sed si huic qd dico laborãs: conferatur tempus ex adiuncto: sequitur q tota multiplicitas equocationis eẽt in complexo & non in incomplexo.

Circa istã qõnem duplex est opinio. Quidam dicunt q hec nõ est distinguẽda. Laborãs sanus est. Et qdã q sic. Et rõ primorum est illa que tacta est s. q tres sunt modi cões &c. Hec tñ est distiguẽda sm tpos: laborãs sanabatur. Et huius rõnem ponũt ipsi: quia pteritum impfectũ sicut est impfecte factum sic est impfecte pñs: vnde vbum talis tpis consignificat actum inchoatuz: sed tñ nõ totalr determinatũ: vnde de eo qui cõpleuit totalr actum scribẽdi uersum: non possim dicere q scribebat vsum: propter igitur cõuenientiã pteriti impfecti ad pñs: uolunt ipsi q sanabatur conferat tps impfectũ huic qd dico laborãs. Vñ cum laborans de se nõ consignificet nisi tẽpus pñs: hec nõ erit distinguẽda: laborãs sanus est. Et sic dicẽtes de leui rñdẽt ad argta in oppositum. ¶ Ad pm dicunt qñ dr iste sunt uere: laborãs sanus est: & nõ laborãs sanus est ipsi negãt. ¶ Ad aliud dicunt q nihil prohibet q aliqd alteri conferat multiplicitatem: & tñ q ista multiplicitas solum sit in dictione vna. Verbi gratia. hec propositio. b. cõuenit esse. a. habet duas acceptiones ab hoc uerbo cõuenit: & tamẽ tota multiplicitas est in hoc qd dico. b. Similiter dicerent in proposito q nihil prohibet q tempus conferatur ab hoc uerbo sanabatur: huic qd dico laborans: & tamẽ q tota multiplicitas sit in hoc qd dico laborãs. ¶ Sed contra. Et primo contra hoc qd dicitur q hoc qd dico laborans non significat duplex tẽpus. Priscianus in magno uolumine dicit q participium desinens in ans uel in ens cõsignificat duplex tẽpus. s. psens & preteritũ impfectũ: & idem dicit in minori: ergo &c. ¶ Itez modi signdi absoluti & respectiui pcedunt ordinationem dictionis in orone cum sint pncipia ordinandi dictionẽ cum dictione in orone. Et huius signum est: nam Priscianus in magno uolumine primo determiat de mõ significãdi anteqz determinet in minori de orone: nõ videtur ergo rõnabile q aliquis modus significãdi conferatur dictioni ex ordinatiõe eius in orone. ¶ Itez lz aliqua dictio alteri posset conferre aliquem modum significãdi respectiuũ cum sm modos significãdi respectiuos ad inuicem depẽdeãt. nõ tñ videtur q aliqua dictio posset alteri conferre aliquem modum significandi absolutũ: cum ergo tẽpus sit modus significãdi absolutus: nõ videtur q aliqua dictio possit tẽpus conferre alteri. ¶ Ad illud qd dr de illa cõueniẽtia inter psens & pteritum impfectum: ueritatez hre posset si caderent ex vna parte oronis. ¶ Quid aũt sit tenẽdum nõ põt bñ probari per rõnes demõstratiuas. Nam ista mã propinqua est impositionibus nominum in quibus non est ratio querenda.

Verũtamen põt dici ad psens q hec est distinguẽda. Laborãs sanus est: ex eo q laborãs põt accipi pro laborãte nũc & prius. Et ad hoc multum facit qd dicit Priscianus. s. q participium consignificat duo tpa. Propter hoc dico q tertius modus equocationis est ex hoc q dictio de se consigt plura: & nõ ex adiũcto. ¶ Ad pm argm dõm: q tm duo sunt modi cões: & tertius modus non est cois sed amphibologie appropriatur. Et isto mõ loquendi utitur Ar. in li. 2. de aia: ubi distinguit sensibilia propria & cõmunia. Et dicit qnque sunt sensibilia coia. s. motus qes numerus: magnitudo & figura. Et tñ ista nõ sunt coia cuilibet sensui sed quedã sic & quedã nõ. Nũs enim odoratui nõ cõuenit. ¶ Ad aliud dicẽdũ q duo participia nobis deficiũt. s. pñs passiui & pteritum actiui: qd circũloqmur sic dicẽdo. Sum qui legi: sed hoc nõ itelligit de preterito impfecto. ¶ Ad 3m dicẽduz q illud argumẽtum est cõmune utriqz parti. Nam quidã sunt modi significãdi respectiui: & quidã absoluti: mõ multiplex in modis significãdi respectiuis põt determiari per mediate adiunctuz. Et hoc intelligit Boetius. Sed tẽpus est modus significãdi absolutus: & ideo non opz q per mediatũ determinetur. ¶ Ad 4m dõm q iste due propões uere sunt: nõ laborãs sanus est. Et adiũgo sicut prius: laborãs nõ nũc sed prius. Item ad pncipale q nõ sit distinguẽda probatio: quia qñcũqz est multiplicitas in termino absolute. Ar. in manifestãdo exẽpla eẽ ad propositum semp manifestat ubi est multiplicitas absolute eẽ distinguẽdum. Dicit enim q expedire est duplex. Sed in manifestãdo exẽpla iuxta tertium modum equocationis nõ manifestat multiplicitatẽ in aliquo termio absolute. Dicit enim laborantẽ quẽlibet facere uel pati nõ tm vnũ sigt. videtur ergo q multiplicitas fuerit in toto: & nõ i ista particula laborãs. Dico q Ar. hanc multiplicitatẽ manifestãs tertij modi equocationis dicit hoc totũ: laborãtẽ qdlibet facẽ uel pati multa sigre: ut designet hunc modũ accipi penes consigta dictionũ: que qdẽ sunt modi signdi qui modi signdi dictioni isunt ut in orone ordinatur. Quilibet enim modus signdi iest dictioni ut ordinationẽ hẽt cum lz modi respectiui sint pna ordinãdi dictionẽ cũ alia. Et lz tpus nõ sit pnm ordinãdi dictionẽ cũ dictiõe. s. appositũ cũ supposito: est tñ mẽsura actus qui ab eo egreditur.

℄ Secūduȝ amphibologiā tales uelle me accipe pugnātes. Et putas ꝙ qs scit hoc scit ⁊c̄. c. ij. p. huius.

Questio. XVIII.

Circa amphibologiā primo querit̄ utrū vnitas uocis complexe sit sufficiens ꝑncipiū distinguēdi amphibologiam ab equocatione: Qꝫ non videt̄. qꝛ cōplexum ⁊ incomplexum solum differūt mālr̄: sed diuersitas in materia non cōcludit diuersitatē in forma. Sed loci sophistici distinguunt̄ ꝑm speciem: ergo per cōplexum ⁊ incōplexum solum non distinguunt̄. ℄ Item cōplexum ⁊ incōplexum differūt sicut pars ⁊ totum: sed pars ⁊ totū non distinguunt̄ specie: qꝛ que distinguunt̄ specie totaliter sunt diuersa: sed pars ⁊ totum totaliter non sunt diuersa: ergo ⁊c̄. ℄ Ad oppositum. Equocatio ⁊ amphibologia differunt sicut dictio ⁊ oratio: sed dictio ⁊ oratio differunt per complexum ⁊ incomplexum: ergo ⁊c̄.

Questio. XIX.

Iuxta hoc querit̄ utrum diuersa ratio cōstruendi reqrat̄ ad amphibologiam? ꝙ sic videt̄: qꝛ oēs paralogismi eiusdem fallacie dicunt̄ habere vnum ꝑncipiuȝ nō existētie sicut vnum ꝑncipiū apparētie: sed aliqui paralogismi huius fallacie non habēt aliud ꝑncipiū non existētie ꝙ̄ diuersam rōnem cōstruēdi: ergo diuersa ratio cōstruendi ad amphibologiam reqrit̄. ℄ Si dicat̄ ꝙ oēs loci huius fallacie habēt vnam causam cōeȝ nō existētie. s. diuersitatem sentētie. Et per ꝯsequens ꝙ illud assumptum est falsum quādo accipit̄ ꝙ aliqui paralogismi habēt diuersam rōnem cōstruēdi pro nō existētia. ℄ Cōtra. In aliqbus paralogismis huius fallacie diuersitas sentētie resultat ex diuersitate cōstructionis sicut est causa: mō vnius effectus ꝑm rōneȝ. vna est causa ꝑm rōnem. Cum ergo diuersitas sentētie in oibꝰ paralogismis huius loci repiat̄: ⁊ in aliqbus ut planū est resultet ex diuersitate cōstructionis: videt̄ ꝙ diuersa ratio cōstruēdi reqratur ad amphibologiam. ℄ Itē in orōne amphibologica tria reqrunt̄. s. uox: significatum: ⁊ modi significādi dictionū. Sed diuersitas sentētie non resultat ex uoce: nam uox manet eadeȝ. Nec ex diuersitate significati. Nam hec per se reqrit̄ ad equocationē. Oportet ergo ꝙ diuersitas sentētie in amphibologia resultet ex diuersitate modoꝝ significandi dictionum que causat diuersitatē ꝯstructionis. ℄ Itē hoc patet per signum: naȝ Ar. instruēs nos circa istā fallaciam: non ponit aliquem paralogismū: quin in eo cōtingat repire diuersitatem cōstructionis. ℄ Ad oppositum. Quandocūqꝫ duo sic se habēt ad inuicem ꝙ cōtingit repire vnum sine altero: vnuȝ non est de ratione alterius lꝫ econuerso. Quia enim contingit reperire animal sine homine: ideo homo non est de rōne animalis lꝫ econuerso. Sed ꝯtingit repire amphibologiam sine diuersa ratione cōstruendi: ut patet hic Littus aratur: ergo ⁊c̄.

Ad primam questionē dicēdū ꝙ vnitas uocis cōplexe ꝑm mām ⁊ formaȝ est sufficiēs ꝑncipiū distinguēdi amphibologiā a quolibet alio loco sophistico in dictione ⁊ extra. Per hoc enim ꝙ eius appentia accipit̄ ex pte uocis distinguit̄ a locis extra dictionē. Et per hoc ꝙ dicit̄ ꝑm materiā ⁊ formā: distinguit̄ a cōpōne ⁊ diuisione ⁊ accētu. Et ꝑ hoc ꝙ est ibi uera multiplicitas: distinguit̄ a figura dictionis: ad quam nō exigit̄ nisi vnitas fantastica. Per hoc ꝙ dicit̄ uocis cōplexe: ab equocatione distinguit̄. Est enim cōplexū sufficiēs ꝑncipiū distinguēdi ipsam amphibologiā ab equocatione. Nam diuersitas aliqtum ꝑm spēm: ꝓuenit ex diuersitate mãe ⁊ forme. Sed cōplexū ⁊ incōplexū differūt ex pte mãe ⁊ forme: ergo loci qui accipiunt̄ ꝑm cōplexū ⁊ incōplexuȝ differunt specie. Qꝫ aūt cōplexum ⁊ incōplexū differāt ex parte mãe hoc patet per simile. Nam alia est mā ꝓpria ipsius lapidis ⁊ ipsius domus. Similr̄ alia est materia cōplexi ⁊ incōplexi. Propria materia aūt cōplexi sunt dictiones per se significatiue. Sed materia incōplexi sunt sillabe ⁊ littere nō per se significatiue. Differūt etiaȝ ex parte forme. Nam forma cōplexi ꝯsistit in vnione dictionū que per se significāt. Sed forma incōplexi cōsistit in vnione litterarū ⁊ sillabarū que per se nō sunt significatiue. Differūt ergo ex pte mãe ⁊ forme: ergo ⁊c̄. ℄ Ad ꝑmum argumētū dicēdū ꝙ cōplexū ⁊ icomplexum magis differūt ꝙ̄ ꝑm mām: qꝛ ꝑm formam ut dictum est. ℄ Ad scōm dicēdū ꝙ duplex est totum. s. homogeneū ⁊ etherogeneū. In toto autē ꝑmo mō dicto est idē nomē totius ⁊ ptis. Quelibet enim pars ignis est ignis: ⁊ quelibet pars carnis est caro. Et ideo in toto homogeneo pars nō differt a toto spē. In toto aūt scōo mō dicto nomē totius nō cōuenit cuilibet parti: quelibet enim pars hoīs nō est hō. Et sicut duplex est totuȝ sic duplex est pars. s. homogenea ⁊ etherogenea. pars aūt ꝑmo mō dicta nō differt a suo toto spē. Sed secūdo mō dicta pōt dupliciter cōsiderari. Aut ut est per formā totius. Et adhuc talis pars a suo toto non differt specie. Aut ut est quoddā cōpositū in se habens esse distinctū ab esse totius. Et talis pars pōt differre a suo toto specie. Et sic intelligimus amphibologiam accipi ex parte uocis cōplexe ⁊ equocationē ex pte uocis incomplexe: put. s. incomplexum habet esse distinctum a complexo.

Ad aliam questionē dicēdū ꝙ ad amphibologiā sicut ad quēlibet alium locuȝ sophisticū duo reqrunt̄. s. appentia ⁊ nō existētia. Si eni aliqd appareat ⁊ simul cum hoc existat: deceptionem non causat. Similiter si aliqd nō existat nec apparētiam habeat: nullam causabit fallaciā. ℄ Sed scienduȝ ꝙ duplex est multiplicitas. in dictione ⁊ extra dictionem. In dictione est triplex multiplicitas. s. actualis: potētialis: ⁊ fantastica. Actualis multiplicitas est: qñ est ibi idētitas uocis ꝑm mām ⁊ formam que est ꝓlatio. Potētialis est quādo est ibi idētitas uocis ꝑꝫ materiam ⁊ nō ꝑm formā. Fantastica est qñ aliqua dictio vnum significat: sed ꝓpter silēm figurationē videt̄ aliquid aliud significare. Nam ois multiplicitas aut est uera: aut non uera. Si nō uera: tūc ibi est figura dictionis. Si est uera multiplicitas: aut ibi est idētitas uocis ꝑm mām ⁊ formam aut ꝑm mām tm̄. Si ꝑm mām tm̄: aut hoc erit in uoce cōplexa: ⁊ tūc habemus cōpōnem ⁊ diuisionem. Si in uoce incōplexa: tūc habemus accētum. Si sit idētitas ꝑm mām ⁊ formā: ⁊ ista identitas sit in uoce cōplexa sic est amphibologia. Si in uoce incōplexa: sic est equocatio. Nūc vidēdum est utrū ad amphibologiā reqrat̄ diuersitas cōstructionis. Et dicēdum ꝙ cum amphibologia opet̄ actualē multiplicitatē que ꝓuenit ex diuersitate sentētie. Diuersitas autem sentētie haberi pōt sine diuersa rōne construendi. Cōcludēdum est ergo ꝙ ad amphibologiā non reqrit̄ diuersitas ꝯstructionis. Qꝫ aūt diuersitas sentētie nō semp ꝓueniat ex diuersitate ꝯstructionis: hoc pꝫ. Naȝ inter ꝯstructibilia que tm̄ vno mō cōstruunt̄ ad inuicē pōt eē diuersitas sentētie: qꝛ inter illa pōt eē diuersitas habitudinis: ⁊ ex diuersitate habitudinis sequit̄ diuersitas sentētie. Uerbi grā: si dicat̄ liber Ar. Hic pōt eē habitudo efficientis ad effectum: ut sit sensus: liber est Aristotelis ut efficiētis. Uel potest esse habitudo possessi ad possidentem: ut sit sensus: liber est Aristotel' ut possidentis. Similiter aliqua oratio potest significare

aliquem ꝯceptum:ita ꝙ ptes illius oronis significent ptes cōceptus ut si dicat̄ Littus arat̄. Nec eniꝫ oratio significat scissionē littoris:⁊ ptes oronis significāt ptes illius ꝯceptus. Et ista oro absqꝫ diuersa rōne construēdi pōt trāsferri ad significādū annihilationē tpis
6.to[p] c.2. Et hoc ꝓpter aliquā sil'itudinē:nam oēs trāsferentes ſm aliquā sil'itudinē trāsferūt. ¶ Ad pͥmum argumētum dicēdū ꝙ oēs paralogismi istius loci hn̄t vnū pͥncipiū cōe nō exn̄tie.s.diuersitatē sentētie cui multotiens annectit̄ diuersa rō cōstruēdi. ¶ Ad rōnem in cōtrariū cum dicit̄. Unus effectus ⁊c̄. Dicēdū ꝙ ista ꝓpositio nō est gn̄aliter uera. Nam sanitas pōt induci a natura ⁊ per artē. Et quedā aialia eiusdem speciei pn̄t gn̄ari per putrefactionē ⁊ per ꝓpagationem. Un̄ lꝫ diuersitas ꝯstructionis qn̄qꝫ fuerit cā diuersitatis sentētie:hoc tn̄ nō cōcludit ꝙ ubicūqꝫ fuerit diuersitas sentētie:ꝙ ibi fuerit diuersitas cōstructionis. ¶ Ad aliđ pͥncipale dicēdum ꝙ si penes nullum istoꝝ accidat diuersitas:adhuc pōt tota oratio cōplexa diuersa significare. Sicut patet in ista orone multiplici ſm cōpōneꝫ ⁊ diuisionē. Possibile est sedētē ambulare. Eadē eniꝫ significata ⁊ eūdē modū significādi habet ista oratio i sensu cōposito ⁊ diuiso. Et sil'r ut videt̄ pōt esse in amphibologia. Sed illud non soluit:nam modus ꝓferendi ꝯiūctim uel diuisim:est modus ꝓferēdi siue significādi ipsius cōplexi inquātū tale est. Et ideo in cōpōne ⁊ diuisione accidit diuersitas sententie ꝓpter tales modos significādi:sed in amphibologia nō sūt tales modi significandi:ꝓpter qđ videt̄ ꝙ in amphibologia resultet diuersitas sentētie ex diuersitate modi significādi dictionū. Et dicēdum est nūc ad rōnē ꝙ in amphibologia qn̄qꝫ ex diuersa rōne cōstruēdi resultat diuersitas sentētie. Uel saltim diuersitati sentētie annectit̄ diuersa ratio ꝯstruēdi. Qn̄qꝫ aūt in amphibologia diuersitas sentētie resultat:eo ꝙ tota oratio trāsfertur a ꝓpria significatione ad impropriā ut si sic dicat̄. Litt⁹ arat̄. ¶ Ad ultimū dicēdū ꝙ Arꝫ. sufficiēter instruxit nos quātum ad hoc ꝙ per se reqrit̄ ad amphibologiā qꝛ ad illam reqrit̄ vnitas uocis ſm mācharacterm ⁊ formam:⁊ diuersitas sentētie. Et quātum ad hec duo sufficienter instruxit nos:sed qꝛ diuersitati sentētie accidit diuersa rō ꝯstruēdi:ideo Arꝫ. ponit tales paralogismos.

¶ Putas est tacentem dicere. duplex eniꝫ est tacētem dicere:⁊ hunc dicere ⁊ que dicuntur. c.ij.p̄.huius.

Questio.XX.

q **Ueritur** supposito ꝙ in aliquo paralogismo repiat̄ diūsitas ꝯstructionis utrū talis oro sub vno actu ꝓferēdi possit multa significare? Et videt̄ ꝙ nō. Nam ad hoc ꝙ ista oratio: Pugnātes uellē me accipe:rep̄sentet diuersos sensus:necesse est ꝙ ibi sit diuersitas constructionis. Sed ad diuersitatē cōstructionis sequitur diūsitas ꝓlationis. Nam ſm ꝙ li me ad diuersitatē cōstructionis sequit̄ cōstruit̄ a parte ante:est vna ꝓlatio. Et ſm ꝙ cōstruit̄ a pte post est alia:sub vno ergo actu ꝓlationis non pōt multa significare. ¶ Item ſm ꝙ li me cōstruit̄ a parte ante:necesse est intelligere modū significādi a parte ante:⁊ per ꝯn̄s necesse est intelligere uocē ipsam a pte ante:qꝛ modi significādi nō sunt sine uoce. Sil'iter ſm ꝙ li me cōstruit̄ a pte post:necesse est intelligere modū significādi a pte post:⁊ ipsam uoceꝫ:sed vnico actu ꝓferēdi nō pōt intelligi li me a pte ante ⁊ a parte post:ergo ⁊c̄. ¶ Item ꝯstructio est cōgrua dictionū ordinatio. Sed in hoc dicto: Uellem me accipere pugnātes:est tn̄ vnica dictionū ordinatio : ergo
j.ele[n] c.2. tn̄ vna ꝯstructio. ¶ Ad oppositū. Arꝫ. dicit istā oronem eē distinguēdā. Cōtingit tacētem dicere:sed hoc non eēt nisi ista oro vnico actu ꝓferēdi diuersa significaret. ¶ Item nisi ita eēt:actualis multiplicitas non differret a potētiali:qꝛ pro tāto dicimus aliquaꝫ ꝓpōnem eē multiplicē ſm cōpōnem ⁊ diuisionē:quia talis oro diuersis ꝓlationib⁹ ad diūsos sensus determinat̄.

Ad questionem dicēdum ꝙ cuꝫ amphibologia opet̄ actualem multiplicitatē ſm Alexādrum:necesse est amphibologicam oronem sub vno actu ꝓferēdi diuersos sensus repn̄tare. Et ratio huius est. Quia noia ⁊ uerba trans posita habēt eadem significata:⁊ eūdem modū signifi 2.pi[e] cādi:cum significata ⁊ modi significādi sint eēntialia c.j. dictioni. Sed trāspositio est sibi accn̄talis:inter nomina enim que tm̄ vno mō ꝯstruunt̄:manifestū est ꝙ trāspositio non diuersificat cōstructionē:qꝛ nō diuersificat modos significādi dictionum:qui sunt pͥncipia ꝯstruendi. Idem enim est dicere. Pelei filius ⁊ filius pelei. ¶ Ulterius ista oratio. Pugnātes uellem me accipe: sub isto actu ꝓferēdi actu repn̄tat hūc sensum. Uelleꝫ accipe pugnātes. Et ista oratio:pugnātes uellē accipe me:actu repn̄tat hūc sensum. Uellem ꝙ pugnātes accipent me. Cum ergo noia ⁊ uerba trāsposita idem significēt. oratio pͥmo modo ꝓlata repn̄tabit actu ſm sensum:⁊ scđo modo ꝓlata pͥmum sensum. Ista ergo oratio:pugnātes uellem accipe me:sub vno actu ꝓferendi repn̄tat actu diuersos sensus. Et hoc satis sequitur ex hoc ꝙ actualem multiplicitatē opat̄. ¶ Ad primum argumētū:cōcedo maiorem:sed cuꝫ dicit̄ in minori:ꝙ ad diuersitatē ꝯstructionis sequit̄ diuersitas ꝓlationis. Nego:qꝛ modi significādi sunt cāe ꝯstructionum qui manēt in terminis trāspositis. ¶ Ad aliđ dicendū:cum dicit̄ pugnātes uellē me accipe:ꝙ ad hoc ꝙ habeat̄ iste sensus.s.ꝙ uellem accipe pugnātes : necesse est intelligi li me cōstrui a pte ante de li accipe:ita ꝙ eius depēdētiam a pte ante terminet:qꝛ ꝯstrui a parte ante nihil aliud est:q̄ꝫ ꝙ modi significādi dictionis corn̄deant modis significādi ipsius uerbi:qui debentur ei per cōparationem quam habet ad substātiam a qua actus egredit̄ a parte ante. Et simil'r cōstrui a parte post nihil aliud est q̄ꝫ ꝙ modi significandi dictionis corn̄deāt modis significādi ipsius uerbi:qui ei debētur per cōparationem ad substātiam:a qua actus egredit̄ a parte post. Unde modi significādi dictionis possunt habere correspōdētiam cum modis significādi v̄bi:qui ei debent̄ per cōparationem ad substātiā:a qua actus egredit̄. Unde cōgruitas orationis resultat ex correspōdētia modoꝝ significādi:⁊ non ex ordinatione eorum nisi per accidēs. Unde pōt intelligi aliq̄ dictio cōstrui a parte ante:lꝫ uox a pte ante non ordinet̄ Et cum dicit̄ ulterius ꝙ si modi significādi eius quod est li me:intelligunt̄ a parte ante:necesse est uocē intelligi a parte ante. Uerum est ſm correspōdētiam. Unde ad hoc ꝙ li me cōstruat̄ a parte ante uel a parte post sufficit correspōdētia in modis significādi. nec oportet ꝙ aliud uoca[t] intelli[r] ꝙ ibi est ꝓferre a parte ante uel post. vnde ista oratio:pugnātes uellem me accipe: sub vno actu ꝓferēdi diuersos sensus rep̄sentat siue li me uocaliter ꝓferat̄ a parte ante uel post. ¶ Ad ulti[m] dicendum ꝙ hec cōsequētia non ualet. Tm̄ est vna ordinatio dictionum:ergo tm̄ vna constructio.

Questio.XXI.

q **Ueritur** utrum oratio multiplex ſꝫ amphibologiam vno modo ꝓlata:sit multiplex quocūqꝫ modo ꝓferatur? Et ꝙ sic videt̄. Quia causa in actu ⁊ effect⁹ i actu simul sunt ⁊ non sunt ex qnto metaphisice. Sed modi t.c.3.
significādi sunt cause diuersitatis ꝯstructionis. Et mo idē.2.
di significandi manent idē quocūqꝫ mō ꝓferat̄:ḡ ⁊c̄. phi.t.
¶ Itē noia ⁊ uerba trāsposita idē significāt:quocūqꝫ c.37.

2.pyae c.j. ergo modo trãsponant termini: nõ auferũt multiplicitatem a ppositione: ergo &c. ¶ Item si determinata platio determinaret orõnem multiplicẽ ad alterũ eius sensum: actualis multiplicitas a potẽtiali nõ differret. Ↄñtia patet: qꝛ orõ multiplex ẜm potẽtialẽ multiplicitatẽ ad alterũ sensum determinari põt per determinatã platiõnẽ. ¶ Ad oppositũ. Nisi determinata platio determinaret orõnẽ amphibologicã ad alterũ sensum nulla habitudo sillogistica esset sine multiplicitate. Et uniuersaliter: ubicũqꝫ hoc uerbũ est pdicaretur tertiũ adiacens: talis orõ eẽt distinguẽda. & sic tũc hec eẽt distinguẽda: hõ est aĩal. ¶ Itẽ orõnes impfecte eẽnt simplr perfecte Hec enim eẽt pfecta: albus est hõ. Et silr orõ icõgrua eẽt ↄgrua simplr: ut hec mulier est vir alba. Itẽ Ar. dicit in pmo huius ꝙ in elẽcho cõcludẽte hãc ↄclusionẽ (c.5.) ↄtr tacẽtẽ dicere. est multiplicitas in ↄtradictione & nõ in sillogismo. sed ↄclusio sequitur ex istis pmissis: qd cõtingit eẽ albũ ↄtingit dicere Tacẽtẽ ↄtingit eẽ album: ergo tacẽtẽ ↄtingit dicere. maior non est multiplex: qꝛ tũc eẽt pctm in sillo & nõ in ↄdictione solũ nec per eandem rõnẽ. Minor. hoc nõ eẽt nisi determinata platio determinaret orõnẽ amphibologicã ad alterũ sensuꝫ.

Circa istam qõnẽ est duplex opinio. Quidã dicũt ꝙ orõ multiplex ẜm amphibologiã vno mõ plata est multiplex quocunqꝫ alio mõ pferatur. Unde isti dicũt istã orõnẽ eẽ distinguẽdã: hõ est aĩal. ¶ Alia opinio est ꝙ orõ amphibologica non est alia q̃ illa que sub eodẽ actu pferẽdi multa significat ut in hac: Isti asini sunt episcopi. Neutra istarum opinionũ est uera simplr. Prima enim ponit tãtã indeterminationẽ in sermone ꝙ vix hõ posset: ubi hoc uerbũ est: pdicat tertiũ adiacẽs ↄceptũ determinatũ audienti exprimere: ergo pp̃ter finẽ sermonis nõ debemus ponere indeterminationẽ tãtã in sermonẽ. Scda opinio ponit multas orõnes multiplices ẜm amphibologiaꝫ nõ eẽ distinguẽdas. qꝛ si dicatur: pugnãtes uellẽ me accipere. planũ est ꝙ li me & li pugnãtes ẜm hũc situm nõ possent pluribus modis ↄstrui: ita ꝙ ordo ↄceptuũ correspondeat ordinationi dictionum.

Propter hec dicẽdũ ꝙ orõ multiplex ẜm amphibologiã cum opetur actualẽ multiplicitatẽ vno actu pferẽdi: multos sensus repñtat. Ẽn orõ multiplex ẜm amphibologiã vno mõ plata nõ est multiplex quocũqꝫ alio mõ pferatur. Et huius ratio est. Nam penes pmũ modũ amphibologie puenit multiplicitas ex diuersitate ↄstructionis actualis & nõ potẽtialis. Sed cã diuersitatis actualis ↄstructionis nõ est ꝙ dictiones habeãt modos significãdi ẜm quos sunt ad inuicẽ ↄstructibiles. Nec cã pscisa est ꝙ dictiões in ordinatione sint sibi pxime. Sed cã diuersitatis actualis ↄstructionis est ꝙ modus significãdi dictiõis fuerit mutuo depẽdẽs. Ita ꝙ depẽdẽtia ex utraqꝫ pte dictionũ fuerit mutua. Unde si dicatur: hõ aĩal est. Hec orõ ẽ distinguẽda eo ꝙ modus significãdi huius vbi dependẽs est. Et hoc qd dico hõ rõne q̃litatis põt istã dependentiã terminare. & hoc qd dico aĩal. Sed si dicatur: hõ est aĩal: hec orõ nõ est distinguẽda. Nam modi significãdi nõ sunt hic mutuo depẽdẽtes: qꝛ depẽdẽtia de li est: a parte añ & a pte post sufficienter terminatur. ¶ Est tñ intelligẽdũ ꝙ lꝫ determinata platio determinet orõnem multiplicẽ ẜm actualẽ multiplicitatẽ & potentialem: sicut accidit in cõpõne & diuisione: vna tñ multiplicitas ab alia differt. Nam determinata platio orõnis multiplicis ẜm potẽtialẽ multiplicitatẽ pũctuando ad alterũ sensum põt ipsam determinare: manente semp eodẽ ordine uocũ. Sed determinata platio manẽte eodẽ ordine uocũ pũctuãdo non determinat orõnem multiplicẽ ẜm actualẽ multiplicitatẽ ad alteruꝫ sensum: sed ipsa trãspositio terminorum. Si enim dicatur: Pugnãtes uellẽ me accipe: li pugnãtes &c. nõ per pũctuationẽ ad alterũ sensum põt determinari. ¶ Ad pmum dicẽdũ ꝙ causa diuersitatis actualis cõstructionis nõ est ꝙ dictiones hẽant modos significãdi ẜm qs sunt ad iuicẽ ↄstructibiles: sed ad diuersitateꝫ actualis ↄstructionis reqritur ꝙ illi modi sint depẽdẽtes ut dcm est. ¶ Ad aliud cum dicitur noĩa & vba &c. dicẽdũ ꝙ uerum est: nõ tñ in orõne multiplici. Et huius signũꝫ est ꝙ Ar. pbat istam ppositionẽ per ↄtradictioneꝫ. & in multiplicibus nõ est ↄtradictio. Quid aũt sit dicẽduꝫ ad tertiũ patet in põne. ¶ Ad argumẽta in oppositũꝫ ad pmum patet ex dictis. ¶ Ad 2m dicẽdũ ꝙ hec est iperfecta: albus est hõ. Et si dicatur ꝙ li albus põt ↄstrui a pte post. Dicendum est ꝙ dependentia uerbi a parte post sufficiẽter determiatur: & ideo nõ oportet ꝙ a parte post ↄstruatur. ¶ Ad aliud dicẽdũ ꝙ hec est incongrua: Mulier est vir alba: qꝛ eius depẽdẽtia per hoc ꝙ dico vir determiatur. nec mulier ad li alba in tali situ ergo dependet. ¶ Ad ultimũ dicẽdũ ꝙ hec ↄclusio: ↄtr tacentem dicere. ex nõ multiplicibus põt sequi sic. ↄtr ꝙ sortes dicat sortes est tacens &c.

¶ Tertius uero quando compositum plura significat &c. c. ij. p. huius.

Questio. XXII.

Queritur circa tertiũ modũ amphibologie: utrũ hec sit distinguẽda ẜm tertiũ modũ amphibologie: scit seculum? Et videtur ꝙ nõ: qꝛ hec orõ est impfecta in altero sensu. Ut ↄstructio li seculũ a pte post qꝛ tũc deficit suppositũ. ¶ Ad oppositũ est Ar. qui dicit ꝙ hic est (j.elẽ c.2.) tertius modus amphibologie: scit seculum.

Ad istam questionẽ dicunt quidã ꝙ hec est distinguẽda ẜm tertiũ modũ: scit seculum. Et dicũt ꝙ tertius modus amphibologie est: qñ oratio per se solũ significat vnum: iũcta aũt alteri plura. Sed si hoc pronomẽ hoc: iũgatur isti orõni: hec oratio pmo significabit plura: ut si dicatur. Hoc scit seculũ: tũc significatur ꝙ seculum habeat sciẽtiã alterius: uel ꝙ alterum habeat sciẽtiã seculi. Et ꝙ sic debeat intelligi & assignari tertius modus hoc. dicũt ipsi: patet per litteram Ar. qꝛ tertius modus est ẜm ipsum qñ oratio (co.c.) per se significat vnũ: iũcta aũt alteri plura. ¶ Ulterius assignãt differẽtiam inter pmum modũ & tertiũm: qꝛ pmus modus est quãdo oratio significat plura primo: & si ab illa orõne auferatur aliqua eius pars: adhuc significabit plura. ut patet in ista: Pugnãtes uellẽ me accipe. Sed tertius modus est: quãdo ablato aliquo: residuũ non significat plura: ut patet in ista orõne: hoc scit seculũ. Auferatur li hoc: & residuuꝫ nõ significat plura. ¶ Sed contra arguo triplr. Primo ꝙ ista oratio quam ipsi ponũt multiplicẽ nõ sit multiplex: qꝛ in primo & tertio mõ amphibologie resultat diuersitas sentẽtie ex diuersitate ↄstructionis actualis. Sed diuersitas ↄstructionis actualis resultat ex hoc ꝙ modi significãdi fiũt ad inuicẽ depẽdẽtes: sed depẽdẽtia huius verbi scit: sufficiẽter terminatur a parte ante & a parte post. Videtur ergo ꝙ hec non sit multiplex hoc scit seculum. ¶ Item dato ꝙ hec sit distinguẽda: ostẽdo ꝙ nõ sit distinguẽda ẜm tertiũ modum. Primo per litterã Ar. qꝛ ipse dicit: ꝙ tertius modus amphibologie est: quando oratio per se significat vnũ: iũcta tamẽ alteri significat plura: ut scit seculũ. Nam utrũqꝫ & scire & seculũ si ↄtingat per se dicere: vnuꝫ qdem significat: ambo autem plura. Si ergo hoc qd dico ambo: includit coniũctim: & hoc qd dico utrũqꝫ significat diuisim. videtur ꝙ ista orõ scit seculũ: nõ ↄiũcta alteri debeat plura significare. ¶ Item multiplicitas amphibologie ẜm tertiũ modum prouenit ex hoc ꝙ eadem oratio ẜm materiaꝫ

z modū pnūciādi significat plura alteri adiuncta: illa ergo oro que pmo significat plura pncipalr nō est amphibologica bm tertiū modū. Sed hec: h Scit seculuz est hoc: ergo zc. Probatio minoris: qr ista oro nō indiget aliquo ut sit pluriū significatiua: ergo ista oro pmo plura significat. ¶ Item q dria assignata iter primum modū z tertiū nō ualeat. pbatio per sile in equocatione. qr ad hoc q oro sit multiplex bm equocationē: z h pmo mō nō reqrit q ibi ponant plures termini equoci. hec enim est distinguēda bm pmū modū. Canis currit sicut z hec canis: expedit ergo ad hoc q oro sit multiplex bm pmū modū amphibologie: nō opz q ablato aliquo remaneat multiplicitas in ppōne residua.

Ad questionem ergo dicēdum q hec est multiplex bz tertiū modum: scit seculū. Sed itelligēdū q tertius modus amphibologie est: qñ oro de se solū significat vnū: ipsa tñ iūcta alteri significat plura per Ar. in lra: nō tñ sic intelligēdo q multiplicitas sit in toto aggregato pmo sicut ponit alia positio: sed tota multiplicitas est in ista pticula: scit seculū: ut tñ ad aliud referf: sicut est in ista ppōne. b. contingit eē. a. Huic enim qd est. b. attribuūnf due acceptiones: z nō ipsi ppōni. Nec etiaz ipsi. b. absolute cōsiderato: sed ipsi. b. ut stat sub tali pdicato. silr in pposito. Nam hec oro: scit seculū: de se solum significat vnū: iūcta tñ alteri plura significat ut si dicaf: Sortes si est sapiēs: scit seculū: hoc ȝñs scit seculuz: est distinguēdū. Ex eo q li seculū: pōt ȝstrui a pte post de li scit. Et tūc est sēsus. Si sortes est sapiēs ipse hēt sciētiam de seculo: z sic est ppō uera. Si li seculū construatur a pte añ de li scit: tunc est ppō falsa: sub hoc sensu. Si sortes est sapiēs: seculū habet sciam zc. ¶ Ulteri9 est intelligēdū q dria est iter tertiū modū amphibologie z pmū: qr pmus est qñ oro pmo z pncipalr plura significat. Terti9 aūt modus est: qñ oro significat plura: ut ad aliud habeat relationē. Uñ dicerē q hic est pmus modus amphibologie: hoc scit seculuz: quia hec oro pmo z pncipalr plura significat: sed h est terti9 modus: scit seculū: qr ista oro de se nō significat nisi vnuz: z ista adiūcta alteri plura significat. Ita q tota multiplicitas sit in ista pticula: scit seculū put alteri adiūgitur. ¶ Per hec ad rōnē pncipalē: cuz dicif q huic oroni: scit seculū: deficiet suppositū. Si li seculū cōstruaf a pte post. Dicēdū q hec oro: suppositū pōt habere ex illo cui adiūgif. ¶ Sed ȝtra hec arguo triplr. Primo sic. Multiplicitas actualis in orone non resultat nisi ex ȝiūctione ptium ipsius oronis. Sed ex nulla coniūctione ptiū istius oronis Scit seculū. resultat diuersa sentētia: qr utrūqz de se vnuz solum significat: ergo hec oro Scit seculū: nō est multipx bm amphibologiā. Et cōfirmaf rō. iste intellectus Sortes scit seculū qui debet eē alter sensus ex cōiūctione istarū ptiū haberi nō pōt. ¶ Sed forte dicef q hec rō solū ȝcludit q hic nō sit pmus modus amphibologie: Scit seculū: qr pmus modus amphibologie est: quādo diuersitas sententie resultat ex cōiūctione partiū oronis. Sed tertius modus est qñ oro de se significat vnū: z ipsa iūcta alteri significat plura. Uñ q h nō sit pmus modus amphibologie ȝcludit ratio. ¶ Cōtra. Hec oro nō habet significatū nec modū significādi nisi ex ptibus: qd ergo partibus nō cōfert significatū: nec modū significādi non faciet oronē plura significare. Sed tale adiūctū non confert ptibus significatū nec modū significādi. ergo hec oro Scit seculū: nō significat plura ex adiūctione aliqua. Sed dicēdū est ad rōnē q in ptibus oronis per se accepte: sunt modi significādi bm quos ipse ad inuicez diuersimode pñt cōstrui. In hoc enim qd dico: seculuz est casus rectus rōne cuius pōt supponere vbo a parte añ: z cū eo intrāsitiue ȝstrui in rōne suppositi. Et in h q dico Seculū: est casus accusatiuus rōne cui9 pōt cōstrui cū vbo a pte post trāsitiue. Cum igif dicif q adiūctum nō cōfert sigtū ptibus nec modū significādi. Dico q adiūctū ȝfert actum huic qd dico Seculum: per quem in altero sensu pōt ȝstrui cum li scit a pte añ: per hoc q suppositū pcedentis oronis pōt supponere uerbo. Scdo dat actū huic qd dico Seculū: ut possit construi cum hoc qd dico: scit: a pte post. Hec enim oratio nō posset eē pfecta: si hoc qd dico Seculū: a pte post cōstrueref nisi aliqd redderet suppositū huic qd dico scit a pte añ. Uñ q reddit suppositū dat actū huic qd dico Seculū: ut ȝstruaf a pte post de li scit zc. ¶ Item adhuc pōt obiici scdo sic: q si hec oro Scit seculū: non significaret plura nisi ut alteri adiūgif: sequif q totū aggregatū pmo significet plura: qr qñ aliq opatio nō pōt ineē alicui nisi ut illud iūctū est cū alio: dicimus illam opationē eē utriusqz: ut si trahere nauē nō insit sorti nisi per adiutoriū Platonis: utriqz attribuim9 hūc actū qui est trahere nauiz z nō alteri per se. Si ergo hec oro Scit seculū: nō significat plura nisi ut iuncta alteri: videf q totū aggregatū pmo significet plura. ¶ Itē tertio hoc videf eē de intētione Ar. Dicit enim q terti9 modus amphibologie est qñ cōpositū significat plura sepatū vo vnum solū. Ut Scit seculū. nam li scire z li seculū vnuz significat: ambo aūt plura. Si ergo Ar. vniformiter accipiat li utrūqz diuisim: z li ambo cōiūctim: videf q hec oro: scit seculū: de se debeat significare plura: z nō ex adiūctione cum alio. ¶ Ad pmū istotum duoz dicēdū q rō nō ȝcludit qn tertius modus amphibologie sit ex ȝiūctione alicuius cū alio. Et ad maiorē rōnis cum dicif: qñ aliq opatio nō inest vni nisi ut iūctū est alteri zc. Dico q maior hēt sic intelligi: q ista opatio est utriusqz uel vnius ptis ut attributionem hēt ad aliā. ¶ Ad aliud dicēdū q Ar. in illa lra intelligit q multiplicitas tertij modi nō resultat ex h q aliq dictio ibi habeat plures significationes. Unde idem est ac si diceret q hec oro z eius ptes solū vnuz significāt: adiūcta aūt alteri plura. ¶ Ultimo sciēdū est circa hūc locū q tres sunt modi amphibologie: z tres equocationis: tertius tñ modus assignatus a pho non est cois utriqz fallacie. Duo tñ modi cōes sunt utriqz. Nam pmus modus est ut dicit Ar. qñ dictio ul oro significat plura. Scdus qñ est trāslatio a ppria significatione ad impropam. Uñ Ar. sic dicit q scdus modus resultat ex hoc q soliti sumus sic dicere. Et iuxta scdm modum equocationis sic fiūt paralogismi: qcqd ridet habet os: pratū ridet ergo zc. Ridere enim ppe significat actū hois: z ppter aliquā silitudinē trāsferf ad floritionē in pratis. Juxta scdm modū amphibologie sic fiūt paralogismi. Qñcūqz littus araf terra scindif: sed quādocūqz idocilis docef littus araf: ergo qñcūqz indocilis docef terra scindif. Arare enim significat pprie scissionē terre: sed ille qui arat littus amittit tēpus suum: ideo ppter istam silitudinez trāsfertur ad amissionem tpis. Tertius modus equocationis est ex eo q aliqua dictio plura cōsignificat ut laborās. Silr tertius modus amphibologie est quādo oratio de se significat vnum: z ipsa eadem iūcta alteri significat plura: ut scit seculum.

j. elē
c. 2.

co. c.

¶ Secundum compositionem autez z diuisionem zc. c. ij. p. huius. Qō. XXIII.

Queritur de compōne z diuisione. Et primo utrum cōpositio z diuisio sint due fallacie distincte specie? Et videf q non. nam sicut se habet multiplicitas actualis orationis ad orationem: sic se habet multiplicitas potētialis oronis ad oronē: sed multiplicitas actualis non cōstituit nisi vnū locū sophisticū uel vnaz fallaci-

am ut amphibologiā: ergo nec potētialis. ¶ Itē sicut se habet multiplicitas potētialis dictionis ad dictionem: sic se hēt multiplicitas potētialis dictionis orōnis ad orōnem: sed multiplicitas potētialis dictionis nō pstituit nisi vnū locum sophisticū ut accētū: ergo rē. ¶ Itē loci sophistici distinguunt specie per cās appentie: illi ergo loci qui hñt eādē cām appentie specie nō distinguūtur: sed cōpō τ diuisio hñt eādē cām appentie ut vnitatem mãe: ergo rē. ¶ Ad oppositū. Nisi compō τ diuisio spē distinguerent nō eēnt sex loci sophistici in dictione qd est ꝯtra Arꝭ. Nam hūc nūz pbat inductiue τ
c.2.p̄mi h° sillogismo. Questio. XXIIII.

Uxta hoc querit utrū vnitas materialis uocis cōplexe sit sufficiēs causa distinguēdi cōpōnē τ diuisionē? ꝙ sic videt: qꝛ cum vnitas mãlis uocis cōplexe sit causa generalis appentie in cōpōne τ diuisione nisi fuerit pncipiū sufficiēs distinguēdi vnum locū ab alio: oportet sup istam cām gnālē aliqd addere ꝙ ipsam determinet ad cōpōnem τ diuisionē: τ illud additū opꝫ eē aliqd ptinēs ad modū pnūciādi: τ sic cōpō τ diuisio actualem multiplicitatem oparent qd falsum est. ꝯñtia patet: qꝛ ibi esset vnitas mãe τ vnitas modi pnūciādi: τ hec duo integrāt locuz opantem actualē multiplicitatē: ergo rē. ¶ Item illud est cā appentie in cōpōne τ diuisione sb quo multa latēt: sed sub vnitate mãlium multa latent in cōpōne τ diuisione: ergo est sufficiēs pncipiū distinguēdi cōpōnem τ diuisionem. Minor patet per Arꝭ.
j.elēꝝ in illo capꝰ. Fallacia aūt fit in his. nam ibi vult Arꝭ.
c.5. ꝙ pp̄ter vnitatem mãliū credimus cōpōnem τ diuisionem eē idez. ¶ Item illud est cā appentie in cōpōne τ diuisione: qd est pncipiū tegēdi defectū: qꝛ defectus latet sub appentia: sed vnitas mãlium est sufficiēs pnci-
j.elēꝝ pium tegēdi defectum: ergo rē. Minor patet p Arꝭ.
c.3. Dicit enim ꝙ cōpō τ diuisio deficiūt ab elencho eo ꝙ non est eadē orō cōposita τ diuisa: diuersitas ergo orōnū est causa defectus in cōpōne τ diuisione: sed iste defectus latet sub vnitate mãlium: ergo rē. ¶ Ad oppositū. Qd est cōe duobus nō distiguit illa spēs: sed vnitas mãlis est cois cōpōni τ diuisioni: ergo rē.

Ut sciatur ueritas pme qōnis primo opꝫ dissoluere scdam, circa quā sunt diuerse opiniones. Quidam dicūt ꝙ vnitas mãlis est causa appentie gnālis in cōpōne τ diuisione: ipsa tñ diuersificata per diuersas habitudines diuersos locos cōstituit. Et hoc ponit sic. ppōnēs orōnem ɓm cōpōnem nō debet eam pferre ut indifferēter se hēt ad utrūqꝫ sensū qꝛ sic ita de facili pcipet rñdēs sensum cōpositū falsum sicut sensum diuisum uerū. Nec debet eam pferre sub sensu diuiso uero determinate. nam manifestatio sensus diuisi ueri est manifestatio sensus cōpositi falsi. Sꝫ debet eam pferre sub sensu cōposito falso cū habitudine ad sensum diuisum uerū. Uñ vnitas mãlis cum habitudine ad sensum diuisum uerū est cā appentie in cōpositione: τ vnitas mãlis cum habitudine ad sensū cōpositū uerum: est cā appentie in diuisione. Ista aūt habitudo est ex pte orōnis: pp̄ter qd vnitas mãlis cū habitudine ad sensum diuisum uerū est cā appentie in cōpositione. ¶ Sed ꝯtra hoc. In cā appentie cum sit pncipiū tegēdi defectū: nō debet esse aliq̄ occasio manifestādi defectū: sed in ista cā appentie est sufficiens occasio pcipiēdi utrūqꝫ sensum: qꝛ per hoc ꝙ pfert sub sensu cōposito falso possimus pcipe sensum cōpositum falsum. Et per hoc ꝙ pfert sub habitudine ad sensum diuisum uerū: est ibi occasio pcipiēdi sensum diuisum uerum: in cā ergo appentie eēt sufficiēs occasio ad defectum manifestādū. ¶ Itē inferius pbat ꝙ inter prolationē cōpositam τ diuisam nō cadit aliq̄ platio media qd tñ ponit ista positio: quelibet ergo platio uel est determinate platio sensus cōpositi uel sensus diuisi. Et nō vnius sub assimilatione ad aliud. ¶ Propter hec dicit aliter ꝙ cā appentie in cōpōne: est vnitas mãlis sub actuali prolatione sensus diuisi ueri. Quia opponens sophistice tria debet celare. s. pluralitatem significatoꝝ: falsitatem ppōnis: τ indeterminationē ad utrūqꝫ sensuz. Que tria per cām appentie tegunt: quia per vnitatem mãlem: tegit pluralitas significatoꝝ. Per hꝫ ꝙ pfert sub determinato sensu: tegit indeterminatio ad utrūqꝫ sensum. Per hoc ꝙ iste sensus diuisus uerus est tegit falsitas ppōnis. ¶ Sed ꝯtra istam viā arguo dupl'r. Primo sic. omne qd appet habet aliquam similitudinē illius qd appet: sicut auricalcum qd appet aurum, habet aliquam siliͭtudinem auri: si ergo orō cōposita appet eē uera oportet ꝙ in se habeat aliquam similitudinem ad diuisam uerā. Sed ista positio nō ponit aliquam siliͭtudinem in orōne cōposita ad diuisam: ergo rē. ¶ Cōfirmat ratio. Naz uera natura auri nō est causa q̄re auricalcū appet aurum. Ergo ueritas sensus diuisi non est causa q̄re orō cōposita falsa appet esse uera. Sed sic dicētes forte dicerēt ꝙ ueritas sensus diuisi non est causa pcisa appentie in cōpōne: sed similitudo orōnis cōposite ad diuisam. Et ista siliͭtudo prouenit ex vnitate mãlium. ¶ Sed videt ꝙ ista rñsio cōcedat ppositū: nam formale in cōpōne est ista similitudo τ ista siliͭtudo puenit ex vnitate mãli: ergo vnitas materialis est sufficiēs pncipium appentie in compōne τ diuisione. ¶ Item in omni loco in dictione: idē est qd tegit falsitatem ppōnis uel pluralitatē τ qd facit apparētem ꝯtradictionē. sed vnitas mãlis est causa apparētis cōtradictionis: ergo rē. Minor pbat. nā si querat: vidisti ne oculo hūc pcussum. hec ppositio concedit. Si iterum querat: vidisti ne hunc pcussum oculo: hec negabit. Et causa istius appentis ꝯtradictiōis est vnitas mãlis: ergo rē. ¶ Propter hec dicit aliter ꝙ cā appentie in cōpōne est vnitas mãlium plata in sensu cōposito falso. Et hoc videt hēri ab Arꝭ. qꝛ Arꝭ. i pmo huius: ubi determinat de locis sophisticis quantum ad eoꝝ appentiā: nō ponit aliquam orōnē in fallacia cōpōnis: qn in sensu cōposito sit falsa: nec aliquā iuxta diuisionē qn in sensu diuiso sit falsa. ¶ Sed contra hāc viam arguit dupl'r. Primo sic. Illud non pōt eē cā appentie in loco sophistico sine quo ꝯuenit repire locum illū: qꝛ locus sophisticus nō est sine appentia Sed ꝯuenit repire cōpōnem τ diuisionez sine falsitate alterius sensus: ut patet per exēplū. Uideo hoiem magnū baculum tenētem: hic est cōpō τ diuisio: eo ꝙ hec determinatio noīalis magnū: pōt determinare hoiem uel baculū: τ in utroqꝫ sensu pōt eē ppō uera: posito casu possibili. ¶ Itē sophista dꝫ arguē ex appenter ueris sed si cā appentie in cōpōne eēt vnitas mãlis plata in sensu cōposito falso: ex manifestis falsis argueret sophista: qd ei nō eēt ꝯueniēs. Et pterea ut argutū est: in cā appentie nō dꝫ eē aliq̄ occasio manifestādi defectū: ex quo defectꝰ latē dꝫ sub appentiā. Sed platio cōpositi falsi est occasio manifestādi defectum: ergo rē.

Propterea pōt dici ad qōnē: ꝙ vnitas mãlis est cā appentie gnālis in compōne τ diuisione: sed qꝛ cōe inquātū hꝰi nō distinguit: ideo ipsa diuisa uel ptita per diu'sas diās: diu'sos locos ꝯstituit. Nā siliͭtudo orōnis cōposite ad diuisaz est cā appentie in cōpōne. Et siliͭtudo orōnis diuise ad cōpositā est cā appentie in diuisione. Nūc aūt iste siliͭtudies dint ɓm spēm: τ ideo pñt distinguē locos ɓm spēz. Qꝫ aūt iste due siliͭtudines differāt ɓm spēm. pbatio: nam relationes diuersificant ɓm spēm: ɓm diuersitatez fundamētoꝝ ɓm spēm. Nūc aūt fundamēta istarū siliͭtudinū sūt modi pferēdi cōpositim ul diuisiꝫ. Et isti modi dint ɓꝫ spēz: iō iste siliͭtudies dint ɓꝫ spēz. Maior pꝫ

nam silitudo que fundaē sup albedinē: differt specie a silitudine que fundaē sup nigredinē: qꝛ albedo ꝛ nigredo specie distinguunē. Secūda pars minoris patet. s. ꝙ modi ꝓferēdi cōpositim uel diuisim differūt, ƀ ʒ speciē: qꝛ maior est diuersitas inter modos ꝓferēdi cōpositim uel diuisim: ꝙ̄ iter mālia nūc ꝛ iterum, plata: sed mālia nūc ꝛ iterū, plata differūt ƀm nūm: ergo modi ꝓferēdi cōpositim uel diuisim differūt ƀm spēm. Et ꝑterea modi ꝓferēdi sunt forme locoꝝ differētiū ƀʒ speciē: ergo ꝛc̄. Prima ps minoris patet que fuit: ꝙ iste silitudines fundanē sup istos modos ꝓferēdi specie diuersos. Nam silitudo orōnis cōposite ad diuisam uel attēdiē solū penes vnitatē mālium uel penes modos ꝓferēdi cōpositim uel diuisim. Nō penes vnitatē mālium: nam talis silitudo non causat deceptionem que appropriaē cōpōni ꝛ diuisioni: nam in mālibus cōpō ꝛ diuisio nō distinguunē. Si enim aliqs credat materialia eē eadem: ꝓpter hoc non decipiē. Ista ergo silitudo attēdiē secūdo mō: hoc patet: si nos inspiciamꝰ ad modum quo decipimur ƀm cōpōnem ꝛ diuisionē. Si enī queriē: putas ne uerum dicere nūc: qn̄ tu factꝰ es. Cito rn̄dēs hāc ɔcedet. Si ergo ulterius inferaē: factꝰ es: ergo nūc: deceptio nō accidit qꝛ rn̄dēs credat materialia eē eadem. sed ꝓpter silēm modum ꝓferēdi compositim ꝛ diuisim. Et hoc vult Ar̄. tam in ꝑmo huiꝰ ꝙ̄ in scd̄o. Dicit enim ꝙ nos decipimur ƀm cōpōnem ꝛ diuisionem: eo ꝙ nihil putaē differre cōposita ꝛ diuisa orō. Un̄ dicēdum ꝙ vnitas māliū cum silitudine orōnis cōposite ad diuisam est causa appentie in cōpōne ꝛ ecōuerso in diuisione. Et lʒ iste silitudines radicaliter ꝓueniāt ex vnitate mālium: iste tn̄ silitudines sup modos ꝓferēdi cōpositim uel diuisim fundanē: q sunt specie differētes. ¶ Ulterius intelligēdū est ꝙ arguēs sophistice ƀm cōpōnem habet ꝓferre talem orōnē in sensu diuiso uero. Nam si ꝓferret eam in sensu cōposito falso: ibi eēt occasio manifestādi defectū ꝛ falsitatē. Sed tn̄ ueritas sensus diuisi nō erit causa appentie in cōpōne: sed silitudo orōnis cōposite ad diuisam ut dictum est. ¶ Sed ɔtra hoc arguo ꝛ ostēdo: ꝙ ista similitudo nō sit causa appentie in cōpōne: qꝛ causa apparentie in omni loco in dictione debet eē obiectum sensus. Cum ergo silitudo ista sensui nō obijciaē: nō erit causa appentie in compōne. Dicēdum est ꝙ ista rl'o obijcitur sensui per hoc ꝙ vnitas mālium sensui obijcitur: sicut silitudo sortis ad platonem in albedine sensui obijciē. ¶ Ad ꝑmam rōnem istius scd̄e qōnis cum diciē: Si vnitas mālis nō sit sufficiēs causa appentie cuʒ sit gn̄alis: oportet sup istam aliqd addere. Dicēdum ꝙ illud additū est silitudo orōnis composite ad diuisam ꝛ nō modus ꝓferēdi. ¶ Ad scd̄am patet per dicta i questione. ¶ Ad tertiā qn̄ diciē: ꝙ vnitas mālis tegit defectum ꝛc̄. Dicēdum ꝙ vnitas mālis nō facit apparētiam sine silitudine: nec tegit defectū. ¶ Ad rōnes prime qōnis. Dicēdum pro ꝑma rōne ꝙ sil'e est quo ad hꝯ ꝙ utraqʒ multiplicitas est in orōne: sed tn̄ ex hoc nō sequiē ulterius ꝙ si in actuali multiplicitate orōnis nō est nisi vnus locus: ꝙ ideo ƀm potētialem multiplicitatem nō sit nisi vnus locus. Nam in potētiali multiplicitate orōnis est distinguere duas causas appentie specie differētes: sicut dictū est. Et etiā duas causas non exn̄tie latētes sub illis causis. Sed in actuali multiplicitate orōnis nō est distinguere nisi vnam cām appentie: ꝛ vnam cām nō exn̄tie: ideo nō est sil'e. ¶ Ad aliud dicēdū ꝙ circa hoc sunt diuerse opiniones de qbus videbiē inferius. Sed tn̄ dicēdū est pro nūc: ꝙ quātū est ex potētiali multiplicitate: Ar̄. potuit distiguisse duos locos penes accētū: sicut penes cōpōnem ꝛ diuisionem. Sed forte ɔsiderauit hūc locum, put magis ɔueniēs est usui sophistico. Et hoc est in scriptura ꝛ poematibꝰ ut ipse testaē. Et ɔsiderādo accētū, put est i scriptura ꝛ poematibꝰ est ibi solū vna cā appentie. s. eedē lr̄e ꝛ sillabe. ¶ Ad 3^m patet per dicta in pōne.

Questio. XXV.

q Ueritur utrū ad fallaciam cōpōnis reqraē: ꝙ sensus cōpositus sit falsus: Et vꝫ ꝙ sic. Nā locꝰ sophisticus nō est sine sua cā appentie ꝛ nō exn̄tie. nam ex his duobꝰ integraē locus sophisticus. Sed cā nō exn̄tie in cōpōne est falsitas sensus cōpositi ergo ꝛc̄. Forte aliqs interimeret minorem dicēdo ꝙ cā nō exn̄tie est diuersitas orōnis cōposite ad diuisam. Et hoc patet per Ar̄. in jº. c. Aut ergo sic diuidētes qui dicit ꝙ cōpō ꝛ diuisio in ignorātiam elēchi reducunē: qꝛ nō est eadeʒ oratio cōposita ꝛ diuisa. ¶ Cōtra: Illud nō est sufficiēs causa nō exn̄tie huius fallacie: qd̄ adiūctū sue cāe apparētie nō pōt in ꝓprium effectū istius fallacie: sed diuersitas orōnis cōposite ad diuisam: annexa cāe apparētie huius fallacie: nō pōt in ꝓpriū effectū: ergo ꝛc̄. Probatio assumpti: qꝛ ꝓprius effectus fallacie est fallere: nullus aūt falliē nisi credēdo falsum eē uerum. Sed si qn̄qʒ rn̄dēs credat sensum diuisum eē idē cū sensu cōposito: nō credit falsum eē uerū ut patet in exēplo isto. Uideo hoīem magnum baculū tenētem. ¶ Iteʒ ratio eoꝝ que sunt ad finem a fine sumiē: sed locus sophisticus ordinaē ad metam: sed ad metā nō duciē nisi per ꝑpositionē falsam ergo ꝛc̄. ¶ Item recta sol'o est manifestatio falsi: ꝛ ꝓpter qd accidit falsum. Si ergo diuisio sit sol'o cōpōnis: qꝛ ubi fallit cōpō soluit diuisio: necesse est ergo ꝙ sensus cōpositus in cōpōne sit falsus. ¶ Ad oᵐ. Ex falso ɔtingente cōcesso a rn̄dēte cum aliqua ꝓpōne uera de sensu cōposito seqtur incōueniens qd̄ non seqtur cum eadem ꝓpōne uera in sensu diuiso: sed hoc erit per aliquem locum sophisticū ꝛ nō nisi per cōpōnem: ergo ꝛc̄. ¶ Item si dicaē: Uideo hoīem magnum baculum tenētem. hec pōt eē uera in utroqʒ sensu: ꝛ est distinguēda ƀm appōm ꝛ diuisionem. Itē hec Cecus videt hoīem pulchrū librum tenētem. in utroqʒ sensu est falsa.

1. elē͞c c. 4.

Ad questionem dicēdum ꝙ compō pōt dupl'r ɔsiderari. Aut in se ꝛ absolute. aut, put ptinet ad finem sophistice. Si ꝑmo mō cōsideraē nō est necesse in cōpōne sensum cōpositum eē falsum: qꝛ ad potētialē multiplicitatem nō requiriē nisi ꝙ mālia sub diuerso mō ꝓferēdi diuersa significēt. Qꝫ aūt illa mālia sint uera uel falsa: uel in alio sensu uera ꝛ alio falsa: hoc accidit potētiali multiplicitati. Si ɔsideraē scd̄o modo: sic necesse est sensuʒ compositum in cōpōne eē falsum. Nam opponēs sophistice: intēdit rn̄dentem ducere ad metam: sed hoc non facit nisi faciat ipsum opinari falsum eē uerum: ꝓpter similitudinē falsi ad uerum. Et ꝓpter hoc Ar̄. determinās de locis sophisticis: put ducūt ad metam: oēs orōnes quas ponit in compōne fallūt in isto sensu. Et oēs orōnes quas ponit in diuisione: sunt false in isto sensu. Prime rōnes ostēdūt ꝙ, put cōpō ducit ad metam: necesse est sensum cōpositum eē falsum. ¶ Ad illud ꝑmum in oppositum dicendū: ꝙ quādoqʒ orō uera in sensu cōposito est incōpossibilis alicui ɔtingenti falso. Et eadem orō in sensu diuiso uera: eideʒ falso cōtingēti non est incōpossibilis. Et tūc ex ꝓpōne uera in sensu cōpōnis: cum isto ɔtingēti falso: seqtur incōueniens ꝓpter incōpossibilitatem inter ea: qd̄ tamē falsum nō sequiē cum orōne uera in sensu diuiso. Un̄ forte fallacia cōpōnis non accidit ꝓpter illationem illius falsi. Sed tn̄ ista incōpossibilitas est causa illius falsi. Intelligēdum est ꝙ eadem cōpō: que ut est fallēs diciē fallacia cōpōnis: ut est soluēs diciē sensus cōpōnis. Et sil'r est de diuisione.

Questio. XXVI.

Queritur circa modos compositionis & diuisionis. Et primo circa pmum modum utrum hec oratio: Sedentem ambulare est possibile: sub diuersis plationibus: possit diuersa significare? Videt q non: nam omnis diuersitas orationis: uel prouenit ex diuersitate significati: uel ex diuersitate modorum significādi. Sed mālia diuersimode plata hūt eosdem modos significādi & eadē significata: ergo &c. Maior patet. Nam diuersitas in significādo: resultat ex diuersitate in intelligendo. Sed diuersitas in intelligēdo uel puenit ex diuersitate significati ul' modoꝝ significādi: ergo &c. Itē q sensus compōnis non sit ibi possibilis pbatio. naz sedēs: cum sit pn̄tis tpis significat illum qui sedēs est. Sed li ambulare: pōt ampliari per modū possibilitatis. significat igit q iste qui nūc est sedēs posset in futuro ambulare: & iste est sensus diuisionis: ergo &c. Itē q sensus diuisionis non sit ibi possibilis pbatio. Naz terminus ↄcretus aut supponit formā tm̄: & tunc est oro falsa qualitercūq; ↄstructibilia diuidant. Si supponat tm̄ subiectū: tūc hic nō est fallacia figure dictionis. Quicqd heri vidisti hodie vides: albū heri vidisti ergo &c. Oportet igit dicere q supponat formā ut sbiectum cōcernit. Sed tūc adhuc sequit idem: qr tunc denotat potētia eē in sedēte ut ↄcernit sbz. Sz sic vna forma nō pōt eē alia: sic nec sbm sb tali forma est in potētia ad formā oppositā. Ad oppm est Arꝫ. in p° h°.

Ad questionem dicendū q materia illius orōnis: Possibile est sedentē ambulare: sūt in potētia ut significēt diuersa sub diuersis plationibus: ut ostēdit Arꝫ. in secūdo huius. per sile in dictione plata sub graui accētu & acuto. Nam sicut ipsa dictio est in potētia ut ↄstituat itellectū simplicē sub accētu graui: & alium ↄceptū sub accentu acuto. Sic mālia istius sedētē &c. sunt in potentia ut diuersas sentētias sub diuersis modis pferēdi significēt uel repn̄tēt. Et ista silitudo patet: naz sicut accētus est qdā modus significādi attributus dictioni: per quē vnū intellectū simplicē ab alio distinguit. Sic modus pferēdi est qdā modus significādi per quē nos distinguimus vnū intellectū ab alio. Vn̄ sicut accētus uariat potestatē dictiōis: sic modus pferēdi uariat potestatē orōnis. Vn̄ qd dicit q orōni nō attribuit modus significādi: nisi qr attribuit ptibus eius. Hoc habet intelligi de modis significādi grāmaticalibus: que sunt pncipia cōstruēdi vnā dictionē cum alia: sed tamē modi significandi logicales ipsi orōni attribuuntur. Sed ↄtra. modus pferēdi qui est modus significandi orōnis/ex pte nr̄a est: nam q ↄstructibilia/sic uel sic pferant hoc est ex pte nr̄a. Si ergo ↄstructibilia sub diuersis modis pferēdi diuersa significarēt: sequeret q multiplicitas eoꝝ ex pte nr̄a accipet. Et talē diuersitatem orōnis increpat Arꝫ. &c. Dicēdū q diuersitas modi pferēdi est ex pte nr̄a. Sed q oro sic plata hoc significet: & sub alio mō pferēdi significet aliud: hoc non est ex pte nr̄a. Vn̄ Arꝫ. nō icrepat multiplicitatē ex parte nr̄a: dūmō oro hēat in se multiplicitatē: qd eni pēdē pferat sub accētu graui uel acuto ex pte nr̄a est. Sz q dictio plata sub graui accētu significet vnū & sub alio significet aliud: hoc ex pte nr̄a nō est: sed ex pte dictiōis. Sz ulteri° opz vidē qs modus pferēdi facit sensum cōpositū & diuisuz. Et dicēdū ē q ↄtinua platio ei° qd est sedētē: cū hoc qd est ambulare cāt sensuz cōpositū. Iste aūt modus pferēdi possibilis est in orone: nā sic modi significādi grāmaticales ad iuicē depēdētes terminantur & que nata sunt ↄiūgi ↄiūgunt. Iste aūt sensus accidit actioni pter aliquā violētiā: iō iste sensus magis appropat orōni. Sensus aūt diuisionis accidit ex discōtinua platione earūdē ptiū. Et qr que nata sunt cōiūgi ad iuicē sepant: iō iste sensus min° appropat orōni: vn̄ accidit ei cū qdā violētia. In pmo sensu ex cōtinua platione ei° qd est sedētē cū ambulare itelligimus extrema referri ad idē. vn̄ sm quosdā de hoc toto: sedētē ambulare: ponit possibilitatis modus: sm alios: modus possibilitatis dicit dispōnē circa ista extrema. Sz siue sic siue sic semp ista extrema in sensu compōnis ad idē hūt referri. Sed in sensu diuisionis ex discontinua platione istarū dictionū: pōt li sedēs accipi p vno tpe & li ambulare pro alio: vn̄ in sensu diuisionis modus: nō dicit dispōnē circa ista extrema pro eodē tpe: sed pmittit q pro diuersis tpib° accipiat. Ad rōnes. Ad pmā dicēdū q si maior itelligit solū de modis significādi grāmaticalib°: qui sunt pncipia ↄstruēdi vnaz dictionē cū alia: tūc falsa est maior. Sed si itelligit q oīs diūsitas in orone: uel puenit ex diūsitate significati ul' modoꝝ significādi logicaliū tūc uera est & minor falsa Nā modus pferēdi est qdā modus significādi logicalis per quē vn° itellect° ab alio distiguit. Ad scdaz: cū dicit q sedēs significat illum qui nūc est sedēs: & li ambulare ampliat per modū possibilitatis. Dico q i sensu cōposito ad idē tēpus ad qd ampliat li ambulare/ad illud ampliat li sedētē. Vn̄ a pte de li sedētem est possibilitas ut amplief. Nā Priscian° dicit q pticipiis pn̄tis tpis isunt tpa queadmodū ifinitiuis. Vn̄ cuz d:: Fuit legēs: est legēs: erit legēs. li legēs accipit p tpe pn̄ti: sed nō pro tpe qd est pn̄s: sed pro eo qd erit uel fuit pn̄s. Ad ultimū dicēdū q terminus ↄcretus supponit formā ut ↄcernit sbm. Sed hoc dupl'r contingit Aut put cū forma ↄiūgit: aut put in se & absolute ↄsiderant. Primo mō supponit in sensu cōposito. Scdo mō in sensu diuiso. Et cū dicit ulterius/q in sedēte denotat potētia ad ambulādū: supposito q hoc sit uerū. Dicēdum q in sensu diuiso supponit sbm rōne forme cui iest sessio. Et iō sufficit solū sbm eē pn̄s ambulationi que terminat potētiā. Exm̄ hui° iest mā pma ut est i potētia ad formā: sed nō est in potētia ad formā nisi ut est sub pratione. Et iō mā puata est in potētia per accidēs. Et qd est sic in potētia ut solū ↄcomitās: non opz eē pn̄s actui termināti potētiā: sic est in pposito: qr forma sessionis solū est in potētia ad ambulādū per accn̄s iō nō opz q sit pn̄s cū sbm ↄiūctū est cū ambulatione.

Questio. XXVII.

Queritur utrū hec ppō Sedētē ambulare est pole: sit uera i sensu diuisionis: Videt q nō. Nā pole sub quocūq; mō pferat dicit polem vnionē ei° qd est sedētē cū ambulare. Sed tūc arguit sic: illa ppō est falsa que significat polez vnionē eoꝝ que ad iuicē cōponi nō pn̄t sed hec est talis: ergo &c. Itē in sedēte denotat eē potētia ad ambulādū: sed cui° est potētia: ei° est & act°. Nā act° est termin° per se potētie: significat ergo per ppōnem in sensu diuiso q sedēs sub forma sessionis possit eē cōiūctū cū ambulatione qd est ipole. Itē ppō uera de possibili hēt aliquā uera de iēe: nā pole est: quo posito i eē nō accidit ipole: sed ppō de iēe rn̄dēs isti de possibili est hec: sedēs ambulat: que simpl'r falsa est: ergo &c. A qbusdā dicit q hec sedētē ambulare est pole: dz sic poni in eē. Sedēs pus ambulat. Scdm tn̄ alios sic dz poni in eē hō uel aial ambulat. Rō pmi est hec: nā ex discōtinua platione istarū ptiū: sedētē ambulare: pmittit q li sedēs possit accipi pro vno tpe & li ambl'are pro alio & hoc virtute modi potētie. ppterea sic debet poni in esse. Sedēs pus ambulat. Rō scdi est potētie respectu illius respectu cuius est solū per accn̄s non correspondet actus. Vn̄ ppō debet poni in eē rōne subiecti sessionis: ut hō ambulat uel aial. Sed cōtra hoc arguo sic: Diuersis ppositionibus de possibili correspondēt diuerse ppositiones de in eē: sed iste due ppōnes sunt

diuerse ꝑpōnes de poſſi: sedētē ꝑus poſſe est ambulare
ꝛ sedētē poſſe est ambulare. Sed ꝑme de poſſi corrñdet
hec de ieſſe. Sedēs ꝑus ambulat: ꝗ ſcōe de poſſi corrñ-
det hec sedēs ambulat. ¶ Itē iste sunt diuerse de poſſi.
Aial ambulare est poſſe: ꝛ sedētē ambulare est poſſe. Sꝫ
poſſe de poſſi corrñdet hec de ieē: aial ambulat: ꝗ isti se-
dētē ambulare est poſſe: corrñdet alia de ieē. ¶ Ad op-
po^m hec ꝑpō: Possibile est sedētē ambulare: sequit̃ ex
ueris: ergo est uera. Seqtur enim ex istis: possibile est
sortē ire: sortes est sedēs: ergo ꝛc̃. Qō. XXVIII.

i **Uxta** hoc querit̃ utrū sit uera in sensu
cōpōnis? Et q sic vi. Nā li sedē-
tē pōt comparí ad diūsa tpa per notā potētie
ꝛ per ꝯñs pōt eē sensus in ꝑpōne sedētem ꝑus poſſe est
ambulare. ¶ Itē ꝯtinua ꝑlatio ei⁹ qd est sedētē cum li
ambulare: nō facit q sedētē ꝛ ambulare accipiant̃ pro
eodē tpe: nā sic dicto: Hō qui fuit est: pōt li hō accipi ꝑ
pñti: ꝛ li fuit pro ꝑterito: nō obstāte q sub ꝯtinua ꝑla
tione ꝑferant̃: ergo eadē rōne in ꝑposito. ¶ Opposi-
j.ḧ⁹.c tum vult Aꝶ.

2. **Propter** ꝑmā qōnē itelligēdum est q potētia
dr̃ multis modis. Et in qbusdaꝫ est
multiplicitas equocationis: ꝛ in qbusdā est multipli-
t.c.j. citas analogie per Aꝶ. in ꝑn°. 9. me^ce. Aliqua eniꝫ di
cunt̃ potētialia nō qr hēant aliqd ꝑn^m trāsmutationis
Et sic repit̃ potentia in geometria ꝛ in logica. Linea
eni que est radix alicui⁹ qdrati dr̃ potētia ipsi⁹: sicut in
nūis dicim⁹ q ternari⁹ est potētia nouenarij: ista autē
potētia nō dr̃ ꝑꝑ aliqd ꝑn^m trāsmutationis: sed ꝑꝑ ali-
quā silitudinē. Sicut mā est potētia act⁹ qr trāsmutat̃
ad actū: sic nūs dr̃ potētia alteri⁹: qr ex ductu ei⁹ in se-
ipm resultat alterū. Silr̃ est in logica: possibile eniꝫ ꝛ
ipossibile nō dicim⁹ in logicalib⁹ ꝑꝑ aliqd ꝑn^m trans-
mutationis: sed solū ꝑꝑ ordinē ad ueruꝫ ꝛ ad falsum.
Sicut enim ens nō solū significat ens ex̃ aiam: sed ue-
rū circa cōpōnē itellect⁹. Sic potētia cū dicat ordineꝫ
trāsfert̃ ad cōpōnē ꝛ diuisionē in ꝑpōnib⁹. Uñ illa ꝑ-
positio dicit̃ possibilis que pōt eē uera: ꝛ illa ipossibilis
que nō pōt eē uera. Sed de hoc nō est ꝑꝑ aliquā poten
tiā actiuā uel passiuā: sed solū ꝑꝑ ꝯueniētiā ꝛ repugnā
tiā terminoꝝ. Potētia aūt in nālib⁹ accipit̃ put est ꝑn
cipiū transmutationis que ꝑm analogiā diuidit̃. Hoc
supposito dicēdū q ꝑpō pōt eē uera in sensu diuiso: se
dētē ambulare est possibile. Nā ꝑpō significat q vnio
ꝑdicati ad sbm est possibilis. Sed hoc pōt esse duplr̃.
Uel pro eodē tpe ꝛ sic est cōposita ꝛ falsa. Uel pro diū
sis tpib⁹: ꝛ sic est diuisa ꝛ uera. Uñ illud qd est sbm ses
sionis in vno tpe: pōt eē sbm ambulationis in alio tpe
Et qr potētia equoce accipit̃ in logicalib⁹ ꝛ nālibus:
ideo logic⁹ dicit multas ꝑpōnes eē ueras qs tñ dice-
ret nālis eē ipossibiles. Uñ ꝯcedit istā ꝑpōnē. Falsum
pōt eē uerū: in altero sensu. Et ēt istā: Cecus pōt eē vi-
dēs. ¶ Ad ꝑ^m ar^m cū dicit̃ q poſſe sub quocūqꝫ mō ꝑ-
ferat̃ ꝛc̃. dico q uerū est. Sed hoc pōt eē duplr̃. Uel ꝑ
eodē tpe: ꝛ sic ꝑpō falsa est. Uel pro tpib⁹ diūsis: ꝛ sic
uera est ꝛ rōne sbi. ¶ Ad aliud cū dicit̃ q in sedēte de
notat̃ eē potētia ꝛc̃. Dico q ꝑpō nō significat q com
positio extremoꝝ est possibilis. Uñ ꝑpō nō significat
q in sedēte: ut in sbo sit potētia ut sbi ad ꝑdicatū. Ue-
rūtñ hoc posito dicēdū est ad rōnē ulteri⁹: cū dicit̃: ei⁹
est act⁹ cuius est potētia. Dico q cui⁹ est potētia ut sbi
per se eius erit act⁹. Cui⁹ tñ est potētia ut sbi per accñs
nō opꝫ q ei⁹ sit act⁹: nec per se nec per accñs. Nā ꝑua-
tio ꝛ forma opposita sunt in potētia per accñs ad for-
mā que est terminus mot⁹: ꝛ tñ nec ꝑuatio nec forma
opposita manet sub actu. Et hoc qr nō est alia potētia
earū qꝫ potētia ipsius māe. Uerūtñ ꝑꝑ intellectū illi⁹
ꝑpōnis est sciēdū q sicut aliqd se hēt ad potētiā sic se
hēt ad actū. Et si per accñs se hēt ad potētiā: per acci-
dēs se hēt ad actū. Et itelligēdū q aliqd pōt per acci-
dēs accidere illi qd per se est in potētia ad actū. uel illi
ad qd est in potētia. Exēplū ꝑmi: nā māe accidit ꝑua-
tio ꝛ forma opposita. Ex^m scdi: nā forme humane ad
quā mā hois est in potētia: accidit eē albū uel musicū
qd est in potētia ꝑmo mō. nō opꝫ q sit sub actu: nec ꝑ
accñs nec per se. Sed qd est in potētia scdo mō pōt eē
in actu lꝫ per accñs. ¶ Ad ultimū dicēdū q hec ꝑpō:
Sedētē ambulare est possibile: debet sic poni in esse: se
dens in. a. ambulat in. b. Et sic hō ambulat: posito q
hō sit ꝑpriū sbm sessionis. Si enim ꝑpōni de possibili
corrñdeat aliq de iesse rōne sbi per accñs. tūc sic dꝫ po
ni ineē: Sedēs in. a. ꝛc̃. Si aūt ꝑpōni de possibili solū
corrñdeat ꝑpō de ineē rōne sbi per se sic debet poni in
eē: Hō ambulat. ¶ Ad rōnes in oppo^m cū dicit̃ q sūt
diuerse de possibili ꝛc̃. Dicēdū q iste due ꝑpōnes: Se
dētē ꝑus possibile ꝛc̃. put accipiunt̃ in sensu diuisiōis
nō differūt. ¶ Ad aliā eodē mō dicēdum est.

Ad secundam qōneꝫ dicēdū q hec est fal
sa in sensu cōpōnis: seden
tē ambulare ꝛc̃. Nā ex ꝯtinua ꝑlatione eius qd est se-
dentē ambulare: significat̃ q vnio istoꝝ extremoꝝ est
possibilis pro eodē tpe. ¶ Ad ꝑmū arg^m cum dicit̃ q
li sedētē ampliat̃ per notā potētie: dicēdū q hoc posi-
to ꝑpō falsa est: nā ad qdcūqꝫ tēpus ampliat̃ li sedēteꝫ
ad idē tēpus in sensu compōnis ampliat̃ li ambulare.
Uñ in sensu cōposito ꝑpō significat q cōpō istorū ex-
tremoꝝ pro eodē tpe possibilis est. ¶ Ad aliđ dico q
sic dicto: Hō qui fuit est: ꝛ hoc sub ꝯtinua ꝑlatiōe. Uł
hō accipit̃ pro ꝑterito uel pro pñti sub rōne ꝑteriti: vñ
ratio accipit falsum. Questio. XXIX.

q **Ueritur** circa istū ꝑalogismū: Qui
que sunt duo ꝛ tria: ꝛ queri
tur utrū hec dictio et possit copulare iter ter-
minos uel ꝑpōnes? Et q inter terminos videt̃. Nam
per Priscianū ꝯiūctio copulat inter ꝑtes orōnis: sed
orōnes nō sunt ꝑtes rōnis: ergo ꝛc̃. ¶ Itē ꝯiūctio con
struit̃ cū illis inter que copulat: sed ꝯstructio fit ratio-
ne modoꝝ significādi: cū ergo orōnes nō habeant mo
dos significādi: hec ꝯiūctio et inter orōnes non copu
lat. ¶ Ad oppo^m ꝑm Prisci^m. Heu idē hō: ab: hodie:
ꝯcedit: lapsus. hic sunt oēs ꝑtes orōnis ꝑter ꝯiunctio
nē: que si apponeret̃ exigeret aliā orōnē: hoc nō eēt ni
si inter orōnes copularet. ¶ Itē copulatio videt̃ eē in
ter silia. sed sic dicto: Quinque sunt duo ꝛ tria: orō ꝑ-
cedit ꝯiūctionē: ergo aliā orōnē exigit sibi ꝯiungi.
Questio. XXX.

q **Ueritur** utrum hec dictio et opere
tur potētialē multiplicita-
tem? Uidet̃ q nō: Nam multiplicitas dictio
nis eiusdē ꝑm mām ꝛ formā nō causat multiplicitatē
potētialē: nam ad potētialē multiplicitatē reqrit̃ diū-
sitas forme: sed hec dictio et manet eadē ꝑm materiaꝫ
ꝛ formā ergo ꝛc̃. ¶ Ad oppositū dissoluit cōpositio-
nem ꝛ diuisionem: ergo ꝛc̃.

Ad primam questionē dicēndū q ꝯiunctio
uel copulatio per se copulat in
ter terminos: per accñs aūt inter ꝑpōnes. Et huius ra
tio est: nam cū ꝯiūctio sit pars orōnis habet modos si-
gnificādi ꝑm q cum alijs ꝑtibus orōnis ꝯstrui potest:
sed non ꝯstruit̃ nisi cum illis inter que copulat: opor-
tet igit̃ ista habere modos significādi sibi ꝑpōnabiles
qui sint ꝑncipiū ꝯstructionis: ergo non copulat inter
orōnes. Sed tñ qr terminos inter quos copulat acci-
dit partes vnius orōnis eē uel diuersarū: ideo dicitur
copulare inter terminos uel inter orōnes. Magis ta
men ꝑprie pōt dici q ꝯiūctio posset copulare iter ter-
minos vnius orōnis uel iter terminos diūsaꝝ orōnū.
¶ Ad ꝑmum argumētū in oppositū cum dicit̃: Heu:

idem hō ꝛc̄.sunt oēs ptes orōnis pter ꝯiūctionē:que si apponaꝛ exigit aliā orōnē sibi adiūgi.Dōm ꝙ ꝯiunctio apposita p accñs fit copulatio iter orōnes qꝛ p se fit copulatio iter ptes diuersaꝝ orōnū.ℭ Ad 2ᵐ cū dꝛ ꝙ copulatio vult eē inter sil'ia.Uex est de copulatis p se:cuiusmodi sunt dictiones. Uel pōt dici ꝙ in hanc orōnē Quinque sunt duo ꝛ tria:copulatio solū copulat vnā partē pdicti alteri.Et tunc est sensus cōposit⁹ ꝛ copulat sil'e sil'i.Uel pōt sic ꝓferri.Quinque duo sūt ꝛ tria.Et tunc copulat orōnē pcedentem orōni subsequēti:ꝛ sic est sensus diuisionis ꝛ sig̃t ꝙ quinque sunt duo ꝛ qnque sunt tria diuisim.Et tunc copulat sil'e simili:qꝛ orōnem orōni.

Ad questionem aliam dōm ꝙ distictio soluēs hūc palogismū Quinque sunt duo ꝛ tria:opaꝛ potētialē multiplicitatem:nā ꝓuenit ex hoc ꝙ eadē mālia diuersimode ꝓlata diuersa sig̃nt huic distictioni accidit ꝙ hec dictio et copulat iter terminos uel inter ꝓpōnes.Uñ ꝛ ex distictione in se ꝯsiderata:opaꝛ potētialē multiplicitatē lʒ in p⁰ opeꝛ potētialē multiplicitatē.Et h̄ ꝓbant rōnes.

Questio.XXXI.

Queritur utrū iste palogismus:quinque sunt duo ꝛ tria sit uerus in sensu cōpōnis:Et ꝙ sic videꝛ.Nā duo ꝛ tria sunt aliq̄s nūs.Aut ergo qnari⁹ aut maior aut mior nūs:sed nō maior nec mior:ergo ꝛc̄. ℭ Itē gli bet nūs additus alteri ꝯstituit nūm:ternarius g̃ additus binario ꝯstituit aliquē nūm:ꝛ nō aliū q̄ʒ qnariuʒ. ℭ Itē iste palogismus est palogismus diuisionis.g̃ est ueri⁹ in sensu cōpōnis.Nā ubi fallit diuisio:soluit cōpō.ℭ Itē duplex est totū:ul'e ꝛ itegrale. Totuʒ ul'e de suis ptib⁹ diuisim pdicaꝛ:sed totū itegrale nō nisi ꝯiūctim hec g̃ est uera. Duo ꝛ tria sūt qnque ꝛ p ꝯñs hec per ꝯuersionē.Quinque sunt duo ꝛ tria.ℭ Ad oppᵐ
5.mᶜᵉ est Ar̄.c.de q̄litate:quelibet res hēt eē semel ꝛ nō bis
t.c.19 vñ ꝯcludit ꝙ sex est semel sex ꝛ nō bis tria:g̃ eadē rōne qnque est semel qnque ꝛ nō duo ꝛ tria.ℭ Itē sic dicto qnque sunt duo ꝛ tria.hec ps pdicati ꝛ 3ª nihil aufert a pª pte pdicati qn de sbo pdiceꝛ.silr pª ps pdicati nihil aufert a 2ª qn de sbo pdiceꝛ ꝛ si hoc sit uex g̃ sig̃tur
t.c.24 ꝙ.5.sunt.2.ꝛ.5.sunt.3. ℭ Itē per Ar̄.in.7.meᶜᵉ.ps
ꝛ.25. nō pdicaꝛ de toto nisi ꝯcretiue:sed duo ꝛ tria sunt partes quinarij ergo ꝛc̄.

Ad qōnem dicenduʒ ꝙ est falsa formaliter loquendo. nam quinarius ꝭm se est vnum:qꝛ ꝭm se est ens. Et vnūq̄dq; sicut est ens sic est vnū:ꝛ pter hoc qnarius est ꝭm se itellectu.g̃ ꝭm se vnū.qꝛ oē qd̄ itelligiꝛ sb vna rōne itelligiꝛ.qui eniʒ vnū nō itelligit nihil itelligit.sed qñ aliquid est ꝭm se vnū:ꝛ ex plurib⁹ ptibus cōpositū reqriꝛ aliqd vniens istas ptes:sed qnarius cōponiꝛ ex multis vnitatibus que ꝭm se sunt discrete:g̃ reqriꝛ aliqd vniēs istas vnitates:illud aūt vniens nō pōt eē aliq̄ vnitas:qꝛ ex ista vnitate ꝛ alijs ꝯstituiꝛ qnarius. ꝛ tunc remanet qd̄ ꝙ aliud vnit istas vnitates g̃ opʒ ꝙ illud vniēs sit aliqd ab vnitatib⁹ ꝛ hoc est forma ipsius qnarij. Sicut eniʒ ex elemētis cōponiꝛ mixtū:ꝛ in mixto est aliqd qd̄ nō est eltū nec ex eltis ut forma mixti:sic in qnario est aliqd qd̄ nō est vnitas nūalis:nec ex vnitatib⁹ cōpositū: ꝛ hoc est forma ei⁹.Cuʒ g̃ mā nō pdiceꝛ de cōposito ex mā ꝛ forma:ꝛ qnarius est q̄ddā cōpositū ex vnitatib⁹ ꝛ sua forma:ꝛ duo ꝛ tria sunt mālia ipsius qnarij:hec erit falsa formalr loquēdo:qnque sūt duo ꝛ tria. Uñ sic hec est falsa:hō est carnes ꝛ ossa.sic hec est falsa:qn
t.c.23 que sunt duo ꝛ tria.ℭ Itē phs in.7.meᶜᵉ dicit ꝙ qui dicit domū eē lapides ꝛ ligna:dicit domū eē in poª domū:nā lapides ꝛ ligna sunt mā domus. Qui g̃ dic̄ qnque eē duo ꝛ tria:solū dic̄ qnariū eē qnarīū i poª.Nā duo ꝛ tria sunt mā qnarij.vnde si hec sit uera aliq̄ mō Quinque sunt duo ꝛ tria:hoc erit solū mālr loq̄ēdo formalr eni ꝓpō falsa est.ℭ Ad pᵐ argᵐ:cū dꝛ ꝙ duo ꝛ tria sunt aliq̄s nūs.Dico ꝙ duo ꝛ tria pñt duplr ꝯsiderari.Aut ꝓut sunt in poª ad ulterioreʒ formā. Aut ꝓut distiguunꝛ per suas formas.Primo mō sunt aliquis nūs in poª.Scd̄o mō sunt duo nūi ſpē distincti. ℭ Ad aliud dōm ꝙ qlibet nūs additus alteri ꝯstituit nūm mālr:sed ad formā nūi reqriꝛ forma vniens que nō hētur sic dicendo:qnque sunt duo ꝛ tria.ℭ Ad 3ᵐ dico:ꝙ hec est falsa de v̄tute ꝭmonis in sensu cōpōnis qnque sunt duo ꝛ tria. Ar̄.tñ ꝯcedit eā pp apparentiā ueritatis.Nā apparētia sufficit ad sophistā. Et qꝛ nūs est q̄ſtitas discreta:ideo multotiens admittimus tales ꝓpōnes.ℭ Ad ultiᵐ dōm ꝙ totū itegrale nō significat suas ptes:sed sig̃t cōpositū ex ptib⁹ sub sua forma : sed ptes nō sig̃ntur vniri sb forma toti⁹:nisi noie totius.Uñ sic dicto.Duo ꝛ tria:iste ptes non sig̃ntur ut vnite sunt in forma totius sed solū sig̃ntur vniri p copulationem.Uñ ad argᵐ dico ꝙ totū itegrale pdicari pōt de oīb⁹ suis ptib⁹ ut vnite sunt in forma toti⁹ nō tñ pōt pdicari de ptib⁹ suis vnitis per copulatiōeʒ Unde hec nō est uera domus est lapides ꝛ ligna.Sed hec:domus est cōposita ex lapidib⁹ ꝛ lignis:in forma tñ totius vnitis.

Questio.XXXII.

Queritur utruʒ iste palogismus. Qd̄ vnū solum pōt ferre plura pōt ferre:sit distiguēdus ꝭm cōpōnē ꝛ diuisionem ꝓut li solū teneꝛ aduerbialr. Et videꝛ ꝙ nō. naʒ aduerbiū est adiectiuū v̄bi:sed adiectiuū v̄bi nomē determinare nō pōt:ergo ꝛc̄.Minor pʒ:nā adiectiuum uerbi hēt modos sig̃ndi qb⁹non ꝓportionaꝛ ipsi noi. Et ꝯfirmaꝛ rō.nā adiectiuū nois uerbuʒ determinari nō pōt:g̃ adiectiuuʒ v̄bi nomē determinari non pōt. ℭ Item aduerbiū circa idē ponit suū sig̃tū ꝛ modum sig̃ndi.Sed suos modos sig̃ndi solū ponit circa v̄bū: ergo solum uerbum determinabit:quare ꝛc̄.

Questio.XXXIII.

Queritur utrū sit distiguēdus ꝭm cōpōnē ꝛ diuisionē ꝓut li solum noialr teneꝛ:Et videꝛ ꝙ nō. Naʒ ut supͣ adiectiuuʒ nois v̄bū determiare nō pōt.ℭ Ad oppoᵐ hec est distinguēda:oīs homo est vnus solus homo ꝭm cōpōnem ꝛ diuisionem.

Ad primam qōnē ꝛ scd̄am dōm ꝙ ista:qd̄ vnū solū ꝛc̄.est distiguēda ꝭm cōpōnē ꝛ diuisionē ꝓut li solū teneꝛ aduerbialr : non aūt ꝓut noialr teneꝛ.Rō pmi est : nā aduerbium lʒ sit adiectiuuʒ v̄bi nō tñ hēt modos sig̃ndi ſpāles qb⁹ ipsi soli v̄bo ꝓportionaꝛ.Uñ qꝛ hēt modos sig̃ndi gn̄ales iō determiare pōt pticipiū ꝛ ꝓnomē ꝛ ipm nomē.Qꝛ determiet ipm nomen pʒ.Nā talis orō admittiꝛ.Iste mediocriter bonus bn̄ currit. Qꝛ determiet pticipiuʒ pʒ.Nā bn̄ dꝛ.Iste fortiter pugnās vincit. Propterea li solū pōt determiare li pōt:ꝛ tūc est sensus cōpositus falsus.Et tūc sig̃tur ꝙ illud qd̄ pōt ferre vnū ita ꝙ nō aliō ferre pōt plura.Si aūt li solū determiet li vnum: sic est sensus diuisus uerus:ꝛ tūc sig̃tur ꝙ illō qd̄ pōt ferre vnū ens:ꝛ nulli associatū pōt ferre pl'a:ꝛ h̄ uerū est diuisiue. Uñ paralogismus pōt sic formari.Qd̄ vnuʒ solum pōt ferre plura pōt ferre.sed.qd̄ vnū solum pōt ferre:nō pōt plura ferre:ergo qd̄ pōt plura ferre nō potest plura ferre. Maior ꝛ minor est distinguenda : sed maior est uera in sn̄u diuisionis : ꝛ mior est uera in sn̄u cōpōnis.ℭ Scd̄m acceptuʒ pʒ.s. ꝙ si li solū teneatur noialr:nō est distiguēda ꝭm cōpōnē ꝛ diōnē.Nā adiectiuū nois hēt modos sig̃ndi ſpāles qb⁹ suo sb̄stātiuo ꝓportionaꝛ:puta nūm casum ꝛ genus: sed p tales modos sig̃ndi ipm adiectiuū nois v̄bo nō ꝓportiōaꝛ:

pp qḋ accepto li solum noialr̄ ꝓpō est distinguēda ꝑm
equocationē: ex eo ꝙ li solū pōt teneri cathegoremati
ce ul' sincathegorematice. si cathegorematice sic pōt eē
uera: q: tūc sigtur ꝙ illud qḋ pōt ferre vnū nō associa
tū alteri pōt ferre plura. Nā sic li solū sigt quādā soli-
tudinē: sed si teneat sincathegorematice: tūc sigt ꝑcisā
acceptionē illi^s cui adiūgit. Sed hoc pōt eē duplr̄. Ul'
absolute: ut sortes est vnus solus hō. Uel in cōpatiōe
ad actū: ut solus sortes currit. Sed siue sic siue sic: sin-
cathegorematice tenet: ꝛ est ꝓpō falsa.

Ad primum arg^m dōm ꝙ aduerbiū est ad-
iectiuū vbi ꝛ aliaꝝ ptiū. vñ est
ꝓpriū vbo: sed nō soli vbo sicut Priscianus dicit: ꝙ
ablatiuus casus est ꝓpri^9 casus passiuoꝝ: ꝛ accusatiu^9
ꝓpri^9 actiuoꝝ: ꝛ tñ cū alijs vbis ꝯstrui pñt. ℭ Ad cō-
firmationē dico ꝙ nō est sil'e ut dcm̄ est. Nā adiectiuū
nois hēt modos sigñdi spāles qb^9 suo sbstātiuo soluz
ꝓportionat. Sed aduerbiū hēt modos sigñdi gñales
ꝛ iō nō est sil'e. Et p idē pꝫ ad ulti^m ꝑnie qōnis.

Ad illud scḋe qōnis in oppositum dōm est ꝙ
ista. Ois hō est vnus solus homo: est
distiguēda ꝑm equocationē. ℭ Circa tñ modos itelli
gēdū est: ꝙ tot sūt modi ꝑm cōpōnē ꝛ diuisionē: quot
modis cōponē ꝯtigit q̄ nata sunt cōponi ꝛ illa ad iui-
cē didē resultāte diuisitate snie. Sꝫ ad vidēdū que na-
te sunt cōponi. intelligēduz est ꝙ Priscianus dicit in
maiori. ꝙ ois deteriatio ꝛ oia adiectiua noialr̄ uel ad-
uerbialr̄ designata ꝑponunt aptius suis sbstātiuis: ut
fortis impator fortiter pugnat. ꝛ rō pōt eē. nā adiecti
ua de se q̄si ifinita sunt. ꝛ iō p sua sbstātia deteriant. iō
ut dicit Priscianus. lꝫ oia postponē ut exceptis mona
silibis ut nūc tūc: ꝛ hi^9. ꝑm h̄ videt eē dicēdū ꝙ qñ de
teriatio cōponit cū deteriabili sbsequēti tunc dr̄ oro
cōposita: ꝛ qñ ab eodē remouet dr̄ diuisa. sed huic mō
dicēdi repugnat iste palogismus: ex. 50. viroꝝ. 100. re-
ligt diuus agles. nā si p̄dicta oro dicet cōposita qñ li
viroꝝ cōponit cū li. 50. tunc ꝓpō est falsa. cū tñ ille pa-
ralogismus sit palogismus diuisiōis ꝛ tūc dr̄ eē uera in
sꝑu cōposito: sed tūc dicēdū est ꝙ hec est lr̄a. 50. ex. 100
viroꝝ ꝛc̄. ul' ꝙ palogismus ille est cōpōnis. ponit tñ
inter palogismos diuisionis ꝛc̄.

ℭ Scḋm accētū aūt in hijs qdē que sunt si
ne scriptura dialecticis nō est idoneū face
re orōnē. In scripturis aūt ꝛ poematib^9
magis ꝛc̄. c. ij. p̄mi huius.

Questio. XXXIIII.

q **Ueritur** circa accētuz utrū accētus
sit due fallacie? Et videt
ꝙ sic. Nā sicut se hēt multiplicitas potētialis
orōnis ad orōnē: sic se hēt multiplicitas potētialis di
ctionis ad dictionē: sed ꝑm multiplicitatē potentialeꝫ
orōnis accipiunt due fallacie: ut cōpō ꝛ diuisio q̄ sūt
spēs disticte: ergo ꝛc̄. Et ꝯfirmat rō: q: Arꝭ. in soluen
do orōnes ꝑm cōpōnē ꝛ diuisionē dicit ꝙ soluēde sūt
eo ꝙ aliud sigt oro cōposita ꝛ diuisa: sicut alr̄ sigt no-
men grauiter ꝛ acute ꝓlatū. Uñ vnā multiplicitateꝫ
semp alteri assimilat. ℭ Ad istā rōnē qdā dicūt ꝙ nō
est sil'e de potētiali multiplicitate in dictione ꝛ orōne:
eo ꝙ modi ꝓferēdi grauiter ꝛ acute diuersificāt soluz
accñtalr̄ ipaꝫ dictionē: sed modi ꝓferēdi ipam orōnē
cōpositim uel diuisim orōnē eēntialr̄ diuersificāt. Sꝫ
illud nō vr̄ nex. nā eadē est idētitas ꝛ diuersitas oro-
nis cōposite ꝛ diuise: ꝛ dictionis grauiter ꝛ acute ꝓ-
late: q: utrobiqꝫ est idētitas mālis ꝛ diuersitas ꝑꝫ for-
mā: sicut ergo fit apparēs elēchus. ꝑm cōpōneꝫ ꝛ diui-
sionē: eo ꝙ oro est differēs: sic fit ꝑm accētum: eo ꝙ nō
est idem terminus grauiter ꝛ acute ꝓlatus. ꝛ ꝓpterea
de ista dr̄ia dictū est supra ꝙ sicut modus ꝓferēdi oro
nem ipam diuersificat: sic accētus diuersificat dictio-
nis ptātem. ℭ Ideo dr̄ aliter ꝙ accentus hēt nomen
vnum: cōpō aūt ꝛ diuisio nō hñt vnum nomē: ꝛ iō pe
nes cōpōnē ꝛ diuisionem accipiunt due fallacie: ꝛ pe-
nes accētum solū vna fallacia. ℭ Sed ꝯtra locus so-
phisticus ꝯstituit in esse per suā cām apparētie ꝛ non
exñtie: nā hec duo itegrāt locū sophisticū: ubi ergo est
reꝑire duas cās apparētie sp̄e distictas ꝛ duas cās nō
exñtie latētes sub illis causis apparētie: ibi necesse est
distinguere duos locos sophisticos. Sed eque euidēs
rō apparet ut distinguant due cause apparētie in accē
tu sicut in cōpōne ꝛ diuisione. nā sicut ponit ꝙ sil'itu-
do orōnis cōposite ad diuisam: sit cā apparētie in cō-
pōne. Sic dicā ꝙ sil'itudo dictionis grauiter ꝓlate ad
acute ꝓlatā: sit cā apparētie in accētu graui ꝛ ecōuer-
so in acuto. ℭ Et pterea sicut ꝓlatio mālium sub sensu
cōposito determinata facit credere ꝙ solum hoc vnū
significēt: ita ꝓlatio dictiōis sub accētu gui. Si dicat
ꝙ nō est tāta sil'itudo dictionis grauiter ꝓlate ad acu
tam ꝓlatam: sicut orōnis cōposite ad diuisaꝫ. Hoc cō
cedo: q: hoc ꝯcludit ꝙ accētus nō est ita efficax locus
ad decipiēdum sicut cōpositio ꝛ diuisio.

Propter hec dicēdum est breuiter: ꝙ quātum
est ex potētiali multiplicitate dictio
nis potuit Arꝭ. ponere duos locos sophisticos iuxta
accentū sicut iuxta cōpositionē ꝛ diuisionem. Uerūta
men q: Arꝭ. considerauit locos sophisticos prout ma
gis apti sunt ad decipiendum. Nam sic magis ꝯgruūt
in finē sophistice: ꝛ iste locus nō est apt^9 ad decipiēduꝫ
in his que sūt sine scriptura: ut in his que sunt in ꝓla
tione. Naꝫ ꝓlatio manifestat eius defectū. Uñ Arꝭ. j. elē^{n}
dicit in littera ꝙ iste locus maxie decipit in scripturis c. 2.
ꝛ poematibus: ꝛ ut in scriptura est: habet vnam solaꝫ
cām apparentie: q: easdeꝫ lr̄as ꝛ sillabas. Ideo Arꝭ.
sic ꝯsiderans hunc locuꝫ: q: sic decipit magis: ideo po
suit accētum solum vnum locum sophisticum. ℭ Ra-
tio ad oppositum ꝯcludit hoc qḋ ꝯcessum est ꝙ q̄ꝫtuꝫ
est ex parte potētialis multiplicitatis dictionis accen
tus posset esse due fallacie. Sed q: Arꝭ. hunc locuꝫ ꝯsi
derauit ꝓut maxime decipit: ꝛ hoc est in scripto. Et ut
in scripto est solum habet vnam cām apparentie: ideo
sic ꝯsiderando non posuit accētum nisi vnum locum.
De eius causa apparētie dicit ꝙ est vnitas uocis incō
plexe ꝑm mām. ℭ Sed cōtra. causa apparentie debet
manere in utroqꝫ sensu ꝓpōnis distinguende: sed ꝑm
accentum distinguimus eo ꝙ aliquid pōt esse dictio
uel oro: cum ergo vnitas uocis incōplexe nō maneat
in orōne: non potest esse causa apparentie in accentu.
ℭ Propter hec dicēdum est ꝙ vnitas uocis ꝑm mām
ꝓut cōmunis est uoci cōplexe ꝛ incōplexe est causa ap
parentie in accentu. ℭ Circa modos intelligēdum est
ꝙ quatuor sunt modi accentus. Primus est in hoc ꝙ
aliqua dictio pōt legi graui accentu uel acuto. Secun
dus est eo ꝙ aliqua dictio pōt legi correpto accētu ul'
producto. Tertius est ꝙ aliqua dictio pōt ꝓferri cum
aspiratione uel sine. Iuxta quem modum sic paralogi
çat: Quicqd hamat hamo capit est: iste hamo hama-
tur: ergo iste homo hamo captus est. Nec oportet di-
cere ꝙ li. h. sit lr̄a: q: tunc nō manerent eadem mālia.
Quartus modus est ex eo ꝙ aliquid pōt proferri sub
vno accentu uel pluribus ut metuo.

ℭ Que autem ꝑm figuram dictionis sunt
accidunt quando non idē interpretatur:
similiter ut masculinum femininum ꝛc̄.
ca. ij. primi huius.

Questio. XXXV.

q **Ueritur** utrum figura dictionis ope tur aliquaꝫ multiplicitatẽ? Uidet ꝙ non. Nam ẜm ꝯforem Alexandrum figura dictionis opaꝭ fantasticã multiplicitateꝫ.i.multiplicitatem apparẽtem. Sed qd tm̃ apparet multiplicitas nõ est multiplicitas. Cũ ḡ figura dictionis opeꝭ fantasticã.i.apparentẽ multiplicitatẽ in illa nulla erit multiplicitas. ¶ Forte aliqs diceret ꝙ ratio ꝯcludit ꝙ figura dictionis nõ opaꝭ uerã multiplicitatem: opatur tñ apparẽtem multiplicitatem. Cõtra hoc. Si figura dictionis opeꝭ tm̃ apparẽtem multiplicitateꝫ: sicut ergo in loco opante ueraꝫ multiplicitatem necesse est eandem orõnem uel idem nomen plura significare: sic necesse est in apparenti multiplicitate ꝙ aliqua dictio uel orõ appareat plura significare. ¶ Sed si sic arguiꝭ Homo est spẽs: sortes est homo: ergo ⁊c̃. Hic nec nomen nec orõ apparet plura significare. Sed forte dicetur ad hanc rõneꝫ ꝙ lꝫ nulla orõ sit hic multiplex nec etiam nomen: est tñ hic multiplicitas latens ex collatione vnius dictionis ad aliam. Nã lꝫ hec dictio homo nõ significet plura i ista orõne: homo est spẽs: nec etiã in ista: sortes est homo: cõpando tñ hunc terminum ad seipm̃ ꝓut accipiꝭ in vna ꝓpõne ⁊ in alia: videꝭ significare quale qd ⁊ hoc aliqd: cum tñ solum significet quale qd. ¶ Sed cõtra per Arĩ. Loci in dictione peccant ꝯtra ꝯ̄dictionem: sed loci ex̃ dictionẽ peccãt cõtra sillogismum. Tunc arguo sic. Ubicũqꝫ est apparens ꝯ̄dictio necesse est idem nomen uel eandem orõneꝫ plura significare: si ergo figura dictionis peccet cõtra ꝯ̄dictionem: necesse est idem nomen uel eandẽ orõnem plura significare: eius ergo multiplicitas nõ cõsistit in collatione vnius termini ad alium. Maior rõnis pꝫ: nam ubi est apparẽs ꝯ̄dictio: necesse est utrãqꝫ partem ꝯtradictionis esse ueraꝫ: ⁊ necesse est ꝙ uterqꝫ conceptus significetur. ¶ Item ad multiplicitatẽ rñdendum est per distinctionem: sed ad figurã dictionis nõ est rñdendũ per distictionẽ: ergo ⁊c̃. Minor patet
c.5. per Arĩ.in.2.huius. Dicit enim ꝙ palam est quõ soluẽde sunt orões que sunt ẜm figurã dictionis eo ꝙ hẽmus genera ꝑdicamẽtoꝝ distincta. ¶ Item si figura dictionis cõsisteret in collatione vnius termini ad alium sequereꝭ ꝙ figura dictionis peccaret imediate cõtra sillogismũ: sicut fallacia accidẽtis. ¶ Ad oppo-
j.hui⁹ situm est Arĩ. Qui dicit ꝙ equocatio ⁊ amphibolo-
c.4. gia ⁊ figura dictionis peccant ẜm duplex: sed ubi est duplicitas ibi est multiplicitas: ergo in figura dictionis aliqua est multiplicitas. ¶ Item omnes loci in dictione fiunt ex hoc ꝙ eisdem noibus ⁊ orõnibus non idem significamus: sed figura dictionis est locus in dictione: ergo ⁊c̃.

Questio.XXXVI.

l **Uxta** hoc queriꝭ: utrum figura dictionis opeꝭ ueram multiplicitatẽ? Et ꝙ sic videꝭ. Nam qd uere impedit formã sillogisticaꝫ ueram opaꝭ multiplicitatem. Sed figura dictionis est hi⁹: nam oẽs loci in dictione ⁊ ex̃ dictio-
j.ele⁹ nem peccant eo ꝙ sunt imodificati. Maior patet. naꝫ
c.4. si nõ esset uera multiplicitas: mediuꝫ uere posset vnire extrema. ¶ Ad oppoᵐ Alex. dicit ꝙ figura dictionis opaꝭ fantasticã multiplicitatẽ.i.apparẽtem. ¶ Item ubicũqꝫ est uera multiplicitas necesse est idem nomen uel eandem orõnem plura significare: sed in figura dictionis nec nomen nec orõ plura significat.

Ad primam qõnem dõm: ꝙ oẽs ꝯsentiunt in hoc ꝙ figura dictionis aliquã multiplicitatem opaꝭ: ꝓpter hoc ꝙ in oi loco sophistico in dictione significamus non idem eisdẽ noibus uel orõnibus. Unde sub eisdeꝫ uocibus in omni loco in dictione est aliqua latentia plurium: ⁊ hoc est locum aliquã opari multiplicitatem.

Sed circa qõnem scdaꝫ: dicũt qdam ꝙ figura dictionis uerã opaꝭ multiplicitatem: ⁊ hoc qꝛ dĩa est inter multitudinem ⁊ multiplicitatem. nam multitudo importat absolute pluralitatem: multiplicitas aũt supra pluralitatem addit vnitatem. Unde multiplicitas est plica multoꝝ sub vno. Sed vnum dꝛ multiplr̃ sicut ⁊ ens. Unum eniꝫ in sbã dꝛ identitas: in quãtitate equalitas: in qualitate siĩtudo. In figura dictionis est vnitas que est siĩtudo: videꝭ ergo ꝙ uerã multiplicitatem opeꝭ. Alij dicunt ꝙ nõ opaꝭ uerã multiplicitatem sed solũ multiplicitateꝫ apparentẽ: pro eo ꝙ in uera multiplicitate necesse est ideꝫ nomen uel orõnẽ plura sig̃re. Sed in figura dictionis nec nomen nec orõ plura sig̃t: hoc patet discurrẽdo per oẽs modos. Nam si sic arguiꝭ: musca ⁊ scamna siĩr terminanꝭ in.a.⁊ musca est feminini gñis: ergo ⁊ scamna. Musca nõ ꝯsignat duo.s.masculinuꝫ ⁊ femininum. Siĩr si dicaꝭ: hõ est spẽs: sortes est homo: ḡ ⁊c̃. homo nõ sig̃t quale qd ⁊ hoc aliqd. Utraqꝫ istarũ opinionuꝫ est ꝓbabilis. Uerũtñ dici põt ꝙ figura dictionis opaꝭ multiplicitatem: nõ tñ ita ueram sicut alij loci in dictione: nã in multiplicitate vnitas est formale sed in figura dictionis nõ est vnitas uocis ẜm subãm: sed soluꝫ uocis ẜm siĩtudinẽ: ꝓpter qd iste locus opatur multiplicitatẽ: illa tñ multiplicitas est scdaria respectu illi⁹ mlĩplicitatis ubi est vnitas uocis ẜꝫ sbaꝫ.

Ad primam rõneꝫ dõm: ꝙ in figura dictionis est apparẽs multiplicitas: nõ tñ est sic apparẽs ꝙ sit sine exñtia: sed ideo dꝛ apparens qꝛ ꝓuenit ex siĩtudine dictionis ad dictionem: sed siĩtudo dꝛ fantasma rei: ideo illa multiplicitas ab Alexandro uocaꝭ multiplicitas fantastica. ¶ Ad illd in oppoᵐ cum dꝛ ꝙ figura dictionis peccat cõtra ꝯ̄dictionem: dici põt ꝙ nõ est uerum. Et cum dꝛ ꝙ oẽs loci in dictione peccant ꝯtra ꝯ̄dictionem: dõm ꝙ ueruꝫ est pro maiori parte locoꝝ in dictione. Nã Arĩ. statiꝫ subdit ꝙ loci ex̃ dictionem peccant ꝯtra sillogismuꝫ: ⁊ tñ dicit ꝙ fallacia ẜm qd ⁊ simplr̃ duciꝭ in ignorantiã elenchi. eo ꝙ nõ est affirmatio ⁊ negatio de eodeꝫ. ¶ Qꝛ figura dictionis nõ peccet ꝯtra ꝯ̄dictionẽ: põt ꝓbari: nã quelibet ꝓpõ in se vna est. ergo vnã põt hr̃e negationẽ. Et ubi affirmatio ⁊ negatio est vna ⁊ eiusdem nõ ꝯtingit utrãqꝫ ptem ꝯ̄dictionis esse simul uerã: qd tñ reqriꝭ in loco peccante ꝯtra ꝯ̄dictionem. Sustinẽdo tñ ꝙ figura dictionis peccet ꝯtra ꝯ̄dictionem dici põt ꝙ in figura dictionis est peccatum in ꝯtradictione eo ꝙ nõ uere infertur ꝯ̄dictoria ꝑconcessi a rñdente. Proposito enim sub interrogatione putas nedat aliquis qd nõ habet: hac aũt negata a respondente opponens arguit sophistice. Dat vnum soluꝫ denarium: ⁊ non habet vnum solum denariuꝫ. ergo dat qd non habet. Hic non infertur ꝯ̄dictoria ꝑconcessi: naꝫ hec conclusio bene sequeretur. ergo dat ut non habet. Alia tamen conclusio non sequiꝭ nisi ꝓpter similitudinem quam habet ad hanc. Aliquis dat ut non habet. Ista aũt apparens contradictio accidit ꝓpter similitudinem in dictione: sed illud non sufficit: naꝫ si hoc sufficeret tunc oẽs loci in dictione ⁊ extra. Et accidens de quo minus videꝭ peccaret cõtra ꝯ̄dictionem: quia per oẽm locum sophisticum põt ꝯcludi oppositũ preconcessi a respondente apparenter. ¶ Ad alias rationes patet quid dicendum ex questione.

Questio.XXXVII.

q **Ueritur** utrum figura dictionis sit locus in dictione? Et videtur ꝙ non. Nam omnis locus in dictione fit eo ꝙ eisdem nominibus uel orõnibus non ideꝫ significamus. Sed si sic arguaꝭ: musa ⁊ poeta similiter terminantur: ⁊ musa est feminini generis: ergo ⁊ poeta:

hic nec dictio nec oro plura significat nec ꝯsignificat. Iste igit locus nō accidit eo ꝙ eisdem noibus uel oro nibus nō idem significamus. ¶ Item ille nō dicit locus in dictione cuius apparētie pncipium sumit a pte rei: sed pncipium apparētie figure dictionis sumitur a parte rei: ergo ⁊c̄. Maior patet: quia loci in dictione distinguuntur a locis extra dictionem per hoc ꝙ pncipium apparētie locorū in dictione a parte uocis accipit. Minor patet: nam si sic arguit. Quicqd heri vidisti hodie vides: album heri vidisti: ergo albuz hodie vides. Hic causa apparētie non est silitudo uocis nec vnitas: nam albi ad quicqd nulla est silitudo. Similr si arguit. Homo est spēs: sortes est hō ergo ⁊c̄. Sortis ad hoiem nulla est silitudo ex parte uocis. ¶ Oppositum patet per Arist. qui ponit sex locos in dictione cuius numerum pbat inductiue ⁊ sillogismo. i. elē c. 2.

Ad questionem dōm ꝙ fallacia figure dictionis est locus i dictione. Et hoc pz per rōnes. Una est qꝛ iste locus magis fit in ꝯsiderādo cum alio q̃ȝ cum seipso: sed cū alio ꝯsideratio fit per ſmonem. Alia rō: qꝛ iste locus fit ex silitudine: ⁊ silitudo est in dictione. ¶ Circa tamē ei9 cām apparentie ⁊ circa eius modos sunt diuerse opiniones. Nam quidā dicunt ꝙ aliqui modi istius fallacie accipiunt realiter ⁊ tn̄ locus est in dictione. Naȝ ad dictionem tria reqrunt. s. res significata: modus significādi: ⁊ modus pferēdi. Penes ista tria accipiuntur tres modi figure dictiōis. Primus modus est: qn̄ ppter vnitatem rei significate interp̄tamur vnitatem in modis significādi iuxta quem modū sic fit palogismus. Ois sba est colorata: lapis est sba ergo lapis est colorata ppter vnitatem rei inter sbam ⁊ lapidem arguimus vnitatem in modis sigṅdi. Secūdus modus accipit qn̄ ppter vnitatem modoꝝ significādi arguimus vnitatē rei significate: ut Quicqd heri vidisti hodie vides: album heri vidisti: ergo ⁊c̄. Nā pdicamēta hn̄t modos significādi ꝯcretiue similes ppter qd vnū de alio pōt ꝯcretiue pdicari. Tertius modus est qn̄ ppter vnitatem modi pferēdi interp̄tamur vnitateȝ rei significate uel modi significandi. ut Secare ⁊ vidē silr terminant: ⁊ secare significat actionem ergo ⁊ videre Et lȝ aliqui modi istius fallacie accipiant realiter: tn̄ locus in dictione est: nam pncipium apparētie ex pte uocis est: nam ad uocem ptinent terminatio ⁊ ipsa cōcretio. Sed ꝯcretio est duplex. Una qua utimur in pdicationib9 essentialib9. Alia qua utimur in pdicationibus accn̄talibus. Penes pmā cōcretionem accipit pmus modus figure dictionis: penes scd̄am secūdus. Sed penes terminationē dictionis accipit terti9 modus. Quia ergo ꝯcretio est ex parte uocis: ideo figura dictionis est locus in dictione.

Sed contra istam pōnem pōt argui multiplr. Nam ille locus cui9 pncipium motiuum ex parte rei accipit: est locus ex̄ dictionem: si igit pncipium motiuum figure dictionis ex parte rei accipit: sequit ꝙ figura dictionis sit locus extra dictionem. Maior patet per distinctioneȝ locorum in dictione ⁊ extra dictioneȝ. Qꝫ aūt hec positio ponat ꝙ pncipiuȝ apparētie figure dictionis sit ex pte rei. hoc patet: nam cum sic dr̄. Omnis sba est alba: lapis est substātia: ergo ⁊c̄. Dicit ꝙ ppter vnitatem rei lapidis ad subām: interp̄tamur modos significādi esse eosdem. Iteȝ in oibus modis vnius loci vna debet eē causa apparētie indiuisa ſm spēm: cum ergo in tertio modo similitudo uocis ad uocem sit causa apparētie figure dictionis: in alio modo eiusdem loci vnitas rei non pōt esse causa apparētie. Qꝫ aūt ꝯueniētia in modo significādi ꝯcretiue non sit causa apparētie dictionis: pbatio. Naȝ illud qd̄ cadit ex parte non exn̄tie in aliquo loco sophistico: non pōt cadere ex parte apparētie eiusdem loci. Sed modus significādi ꝯcretiue cadit ex parte non existētie in figura dictionis. ergo non pōt esse causa apparentie in scd̄o modo. Maior patet inductiue ⁊ rōne. Inductiue: nam in equocatione diuersitas significati que est causa non existētie non cadit ex parte apparētie. Similiter rōne: locus sophisticus integrat ex causa apparētie ⁊ non existentie ut cōpositum ex materia ⁊ forma. Sed illud qd̄ est ex parte materie non pōt cadere ex parte forme: nec econuerso ꝙ modus significādi cadat ex parte nō existētie patet per Arist. in scd̄o huius. ¶ Item causa apparentie gn̄alis debet esse eiusdem nature cum causa apparētie speciali: sed causa gn̄alis oium locoꝝ in dictione que est vnitas uocis non est eiusdem nature cum causa apparentie que accipitur ex parte rei: ergo ⁊c̄. Assumptum patet: nam causa apparētie locoꝝ in dictione debet eē obiectum virtutis sensitiue ut auditus: sed vnitas rei nō est obm̄ sensitiue v̄tutis ut audit9: sed vnitas uocis ergo ⁊c̄. ¶ Item si cā apparētie in figura dictionis ex pte rei acciperet: magis deciperemur per se q̃ȝ cum alio p figurā dictionis. Si dicat ad figurā dictiōis nō exigitur ꝙ eius causa apparentie accipiat a parte uocis: vnde dicit figura dictionis non uocis. Nunc autē ad dictionem tria requirunt. s. uox significatuȝ ⁊ modus significandi: ex parte cuiuslibet istoꝝ accidit deceptio figure dictionis: est tn̄ res aliter ⁊ aliter causa apparētie in figura dictionis ⁊ in locis extra dictionem. In locis extra dictionem accidit deceptio ex parte rei absolute ꝯsiderate. In figura dictionis accidit deceptio ex pte rei per uocē sigṫe. Ista rn̄sio sufficiēter nō distinguit iter locos in dictione ⁊ ex̄ dictioneȝ. In locis ex̄ dictionē videmus ꝙ ex pte rei absolute ꝯsiderate non accidit deceptio: qꝛ hec est ſm qd ⁊ simplr. Hō mortuus: ergo homo. Si tn̄ hoc nomē cadauer imponat ad sigṅdū hoc totuȝ homo mortuus. Et diceret cadauer est hic intus: ergo homo est hic intus: nō est ſm quid ⁊ simplr: deficit enim apparētia: ergo in locis ex̄ dictionē nō cadit deceptio ex pte rei absolute considerate. Silr in fallacia ſm plures iterrogationes ppō plures nō apparet vna pp vnitateȝ rei. Ut si diceret: est ne celum: terra: aut mare: iter ista iterrogata nō est aliq̄ ꝯueniētia: nisi ut cadūt sub vno mō interrogādi. Modus aūt interrogādi ptinet ad ipam uocē. Ideo dōm est ꝙ si causa apparētie accipit a pte rei siue absolute cōsiderate: siue ut p uocē sigṫur: semp est fallacia ex̄ dictionē

Ideo dōm est ꝙ figura dictiōis est locus in dictione: qꝛ causa sue appentie accipit a simili figuratione uocis ad uocē. ¶ Si deceptio pueniat ex simili figuratione uocis ad uocem. est primus modus ⁊ est qn̄ iterp̄tamur eadē eē siue gn̄a siue casus: ut hic. Secare ⁊ vigē silr terminant ⁊c̄. Scd̄us modus puenit ex sili figuratione dictionis diuersimode ꝯsiderate ut vnum sigṫ ⁊ aliud ꝯcernit: ut qcqd heri ⁊c̄. Tertius modus puenit ex sili figuratione dictionis: ut vnuȝ significat ⁊ aliud appellat: ut hic Homo est spēs ⁊c̄. Similis ergo figuratio est cā apparētie in figura dictiōis ¶ Ad pm argm ꝯcedo maiorē: ad minorem dōm ꝙ est falsa: qꝛ in figura dictionis significamus nō idē eisdē noib9. ¶ Ad 2m dr̄: ꝙ albedo duplr ꝯsiderat. s. ut sbm ꝯcernit uel ut qualitatē sigṫ: nunc aūt ista silitudo albi qua vnū sigṫ ut qualitatē: ⁊ aliō ꝯcernit ut sbm est cā apparētie in isto palogismo: qcqd vidisti ⁊c̄. ¶ Ad illud de hoie eodē mō rn̄det.

Questio. XXXVIII

Queritur circa modos figure dictōis Et p9 utꝝ iste palogismus musa ⁊ poeta silr terminant in a. ⁊ musa est feminini gn̄is: ergo ⁊ poeta: debeat sic formari? Et ꝙ sic vr̄. Nā Arist. in 2o h9 sic format quedā palogismuȝ c. 5.

Ut vidē τ secare sil'r terianť: secare sigt agere: ǵ τ vidē
¶ Ad opm: palogism⁹ debet apparē sill's: ʒ ħ nō est ap
parētia forme sillocc: ǵ τc. ¶ Jtē arguēs sophicc nō oʒ
expmē illā falsā maximā ẜm quā arguit. Naʒ arguēs
ẜm locū equonis nō oʒ istā falsam maximā expmē. s. ꝙ
vni noi solū corrñdeat vnū sigtū. Sed hec est falsa ma
xia ẜʒ quā arguiť iux̄ pm modū figure dictiōis: que sil'r
terianť: hn̄t eosdē modos sigñdi: istā ǵ nō oʒ expmere.
¶ Jtē Si sophista istā maximā expmeret dictiones q̄
sil'r terianť: hn̄t eosdē modos sigñdi. Musa τ poeta si
mil'r terianť: ǵ cū faceret sill'ʒ peccātē i mā τ nō i forā.

Ad qōnem doʒ: ꝙ duplex est modus forandi sillos iux̄ pm modū. Et uterqʒ
ꝯueniēs est. Primus modus est quē Arx. tales vi iue
nire in 2o h⁹. Arguit eni sic vidē τ secare sil'r terianť: ʒ
secare sigt agē: ǵ τ vidē. secari sigt pati: ǵ τ videri. Sʒ
ꝯtigit idē ẜm idē vidē τ videri: ǵ ꝯtigit idē τ ẜm idem
agē τ pati. Jn isto palogismo nō expmiť illa falsa ma
xia ẜm quā arguit: sed eā tacet: τ uerā ꝓponit: tn̄ v̄tu
te illi⁹ false maxie arguit. Ali⁹ modus est formādi pa
logismos ẜm formā sillocas sic. Quecūqʒ sūt alba sūt
pl'a: mulier est alba: ǵ pl'a. Quia eni pl'a τ alba sil'r ter
minanť. Et pl'a est pl'alis nūi: credit ꝙ alba sit pl'alis
nūi: sic dicēdo: mulier est alba. ¶ Ad pm argm dico ꝙ
nō opʒ ꝙ palogismus appeat sill's ut dispōne terioꝝ:
sed sufficit ꝙ appeat illatio. ¶ Ad aliō dōm ꝙ sophi
sta nō expmit illā falsā maximā ẜm quā arguit: sed tn̄
v̄tute illi⁹ arguit. Uerūtn̄ itelligēdū ē: ꝙ cū i figura di
ctiōis iterp̄temur nō eadē eē eadē pp figurationē silēʒ
uocis. Sil'r aūt figuratio pōt eē ex pte pncipij sic ex p
te finis. Alb⁹ eni sil'r figurať ei qō est alba ex pte pnci
pij: sic albati qō est scāna ex pte finis: si ǵ moueamur
aliq̄ eē eadē nō sunt: pp similē uocis figurationē: siue ħ
ꝯueniat ex pte termini siue ex pte pncipij: semp figura
dictionis erit. Questio. XXXIX.

Queritur utrū cōmutatio vni⁹ p̄dica mēti in aliud causet figurā
dictiōis? Uideť ꝙ nō. Nā seqť Sortes pcutit
platonē: ǵ plato pcutiť a sorte. Hic tn̄ mutať actio in
passionē. ¶ Jtē seqť: q̄ztū est: ǵ s̄ba est. Et seqť: q̄le est:
ǵ q̄ztū est. Hic tn̄ cōmutať vnū p̄dicamentū in aliud:
ǵ τc. ¶ Jtē seqť. Quicqd heri vidisti hodie vides: al
bedinē heri vidisti. ǵ τc. Hic tamen est cōmutatio τc.
¶ Ad oppom Arx. dicit ꝙ figura dictiōis est: qn̄ nos
interp̄tamur q̄le q̄ztū: uel faciēs patiēs.

Ad qōnem dōm ꝙ cōmutare rē vni⁹ p̄dica mēti in rē alteri⁹ acceptā s̄b diū
so mō p̄dicādi causat figurā dictiōis. tn̄ cōmutare reʒ
vni⁹ p̄dicamēti in rē alteri⁹ s̄b eodē mō p̄dicādi: forte
nō causat figurā dictiōis. Uerūtn̄ itelligēdū est ꝙ aliō
est cōmutare rē vni⁹ p̄dicamēti in rē alteri⁹. Et rē vni
us p̄dicamēti seq ad rē alteri⁹. Tunc eni cōmutať res
vni⁹ p̄dicamēti in rē alteri⁹: qn̄ res vnius accipiť ac si
eēt res alterius. Et ħ pp aliquā similē uocis figuratio
nē. Et ħ vult Arx. Dicit eniʒ ꝙ figura dictiōis est qn̄
iterp̄tať q̄le eē qd uel faciēs eē patiēs. Sed pp ħ ꝙ res
vni⁹ p̄dicamēti seqť ad res alteri⁹: nō accipiť res vni⁹
p̄dicamēti ac si eēt res alteri⁹: sed accipiť ut diūsa. Qn̄
eni sic di: Sortes pcutit platonē: ǵ plato pcutiť a sor
te: nō accipiť ħ agē ac si eēt pati. Sigtur eni ꝙ ad acti
onē alicui⁹ ut agētis: seqť passio alterius ut patientis.
¶ Per ħ pʒ ad duo argta pa. Ibi eni nō accipitur res
vni⁹ p̄dicamēti ac si esset res alteri⁹: sed denotať ꝙ ad
rē vni⁹ p̄dicamēti: sequiť res alteri⁹ p̄dicamēti. ¶ Ad
3m dico ꝙ li qcqd nō distribuit solū ꝓ his que sunt in
ḡne s̄be. Immo absolute distribuit ꝓ his que dicunt
qd. Sed in q̄libet ḡne ꝯuenit repire qd: τ res cuiusli
bet p̄dicamenti ut dicit qd. Sub ħ qō dico qcqd pōt
accipi: vn̄ si li qcqd solū distribueret pro his que sunt
in ḡne s̄be: forte hic esset figura dictionis: quicqd heri
vidisti hodie vides τc. ¶ Ad argm in oppom dōm ꝙ
text⁹ hēt intelligi qn̄ res vnius p̄dicamēti s̄b vno mō
accepta cōmutať in rem alterius p̄dicamenti acceptā
alio modo. Questio. XL.

Queritur utrū cōmutare rē vni⁹ p̄dicamēti s̄b vno mō acceptā
in rē eiusdē ḡnis ul'alteri⁹ s̄b alio mō acceptā
sit sufficiēs cā nō ex̄ntie figure dictionis? Et vr ꝙ nō.
Nā posita cā poniť effectus. Sed alicubi est cōmuta
tio ubi nō est figura dictionis. ergo τc. Probō assum
pti: nā sequiť: qcqd currit mouet: albū currit. ergo τc.
¶ Oppom ꝯnis nō pōt stare cuʒ p̄missis. Ista eni nō
stant simul: ꝙ nullū albū moueať. Et ꝙ albū sit aliqd
qō currat τ qcqd currit moueať. Sil'r hic est bonus sil
logismus: ois hō currit: ois hō albus est hō: ergo ois
hō albus currit. Nā ex opposito ꝯnis cum minore in
ferť oppom maioris sic: Nō ois hō albus currit: ois hō
albus est hō. ergo nō ois hō currit. Huic di: ꝙ ex oppo
sito ꝯnis cuʒ minore nō sufficit iferre oppom maioris.
Sed opʒ ꝙ ex opposito ꝯnis cū maiore: iferať oppom
minoris: naʒ due p̄misse se hn̄t in rōne an̄tis respectu
ꝯnis. Si aūt accipiť oppom ꝯnis cum maiore erit idē
defect⁹ qui fuit in p̄ori sill'o. sic arguēdo: ois hō currit
ergo nō omnis homo albus currit: ergo non omnis
homo albus est homo: hic est idem defectus. ergo τc.
¶ Sed ꝯtra qn̄cūqʒ ex opposito ꝯnis cuʒ altera p̄mis
saꝝ inferť oppom alteri⁹ p̄misse necesse est utrūqʒ sill'm
eē bonū: cum ǵ ex opposito ꝯnis cū maiore iferať op
pom minoris: necesse est illū sill'm eē bonū. Probō as
sumpti. qn̄cūqʒ alter silloꝝ ꝓbantiū est bonus: necesse
est ꝙ ex opposito ꝯnis cuʒ utraqʒ p̄missaꝝ possit iferri
oppom utriusqʒ p̄misse. Hoc eni cōcediť τ ꝓbať p hāc
regulā: qn̄ ad an̄s sequiť ꝯns ex opposito ꝯntis sequiť
oppom an̄tis: sed alter silloꝝ ꝓbantiū pm sill'm est sill's
bonus: necesse est ǵ ꝙ uterqʒ sillus sit bonus. ¶ Jdeo
di: al'r ꝙ hic nō est figure dictiōis fallacia. Ois hō cur
rit: hō albus est hō: ǵ hō alb⁹ currit. Nā ħ qō dico ois
ul' qcqd distribuit pro his que dicūt qd: sed tn̄ ħ sigñū
quicqd: distribuit pro his que dicūt qd τ sub rōne qd.
Sed hoc dico ois: τ si distribuat pro his que dicūt qd
non tn̄ s̄b rōne qd. Et iō s̄b hoc qō dico ois hō: pōt ac
cipi homo albus. Sed contra: ħ est figura dictionis.
Omnis homo qui heri cucurrit: hodie currit: homo
alb⁹ heri cucurrit. ǵ hodie currit. Premisse eni pn̄t eē
uere τ ꝯ falsa posito casu possibili. ǵ diūsitas distribuē
di cū qcqd: ois nō facit ꝙ sit fallacia. cū li qcqd τ non
cū li ois. Hic di: ꝙ defect⁹ causať ex diūsitate cōpōnis
ẜm tp̄us. nā cuʒ utroqʒ signo accepta duplici cōpōne
eiusdē tp̄is argm erit bonū: uariata aūt cōpōne utrobi
qʒ deficiet. Nā diūsitas cōpōnū ẜm tp̄us uariat ueri
tatē τ falsitatē τ hitudinē aliqꝝ terioꝝ iter se ex idēti
tate eorūdē in aliq̄ tertio illatā. Sed ꝯ ꝯtingit repire
figurā dictiōis sine diūsitate cōpōnū ẜm tp̄a. Naʒ hic
est figura dictionis. Quicqd audiť a platone ꝓferť a
sorte: falsuʒ audiť a platone. ǵ ꝓferť a sorte. Naʒ ꝯ est
falsa: p̄missis ex̄ntib⁹ ueris posito ꝙ sortes ꝓferat istā
nullus hō est asinus: τ ꝙ plato audiat totū p̄ter sigñū
¶ Jtem cū diūsitate cōpōnū ẜm tp̄a stat bonitas sill'i
Nā ħ argm est bonū. Quicqd heri vidisti hodie vides
sortē heri vidisti: ǵ τc. Et Quicqd heri vidisti hodie
vides: albū heri vidisti. ǵ τc. Si dicať ꝙ nō est sil'e de
istis duob⁹: quicqd heri vidisti hodie vides: sorteʒ τc.
τ qcqd heri vidisti hodie vides: albū heri vidisti: ǵ τc.
qꝛ inter s̄baʒ τ accn̄s cadit aliqua iplicatio media que
nō cadit qn̄ s̄b quicqd accipiť aliqd qō diciť qd. Sed
cōtra circa li sortē ꝯuenit expmere eandē iplicationē:
τ tn̄ argm est necessariū: diūsitas ergo cōpōnis p se nō
causat defectū in argumēto. ¶ Ad oppom. hic est figu

ra dictionis: Qd scriptū est scripsit quis. falsa ōro scripta est: ergo falsam orōnem scripsit aliquis: & hic est cōmutatio in causa.

Ad qōnem dōm est: q cōmutatio vni⁹ modi pdicadi in aliū modū pdicandi est suffiĉiēs cā nō exñtie figure dictionis: hoc tamē difficile est vidē in qbusdā: nā istā cōmutationē cōcomitat diūsitas cōpōnum fm tps: & qñ aliqd qd est cā per accñs ɔiungit illi qd est cā per se: difficile est vidē

t.c.34. & ide. qd eox sit cā. Dicit enim Arl. in .7. me^ce. q si natura circuli nō possit repiri nisi in ere: difficile eē vidē utrū es eēt de ei⁹ eēntia ul' nō: sꝫ qꝛ nā circuli pōt repiri in alia mā qꝫ in ere: ut in mā lignea & cuprea: iō facile est vidē q es nō est de eēntia circuli. Et silr est de ista orōne. Qd scriptū est scripsit quis &c. nā hic sunt duo qꝛ utrūqꝫ videt eē cā figure dictionis. s. diuersitas & commutatio: nā amota diuersitate cōpōnis cōmutatione manēte. arg^m apparet ut si sic arguat. Quicqd currit mouet: albū currit: g. Silr amota cōmutatione diuersitate cōpōnis manēte: arg^m apparet necessarium: ut si sic arguit: quicqd heri vidisti hodie vides: sortē &c. vñ neutrū per se videt eē cā defect⁹ sed utrūqꝫ silr. Uerūtñ dōꝫ. q cōmutatio solū per se est cā defect⁹: cui tñ qñqꝫ annectit diuersitas cōpōnis. Sed tñ diuersitas cōpōnis nō ēst cā defect⁹: h pꝫ exēplo & rōne. Exēplo: naꝫ h est figura dictionis: Quicqd audit a platone pfert a sorte: falsuꝫ audit a platone. ergo &c. Cōclo est falsa remanēte ypothesi ut supra: hic tñ nō est diuersitas cōpōnis fm tps. Rōne sic. nā in qlibet sillo necesse est q vna ppō se hēat ut totū: reliqua ut ps decisa ab illo toto: nā ois sills ɔcludit v̄tute pme figure. Sed nec quale sb rōne qualis: nec qꝫtuꝫ sub rōne qꝫti se hñt in rōne ptis decise ab eo q dicit qd: nec ecōuerso. Si g sub eo qd dicit qd sub rōne toti⁹ accipit: qle sub rōne partis: ibi erit figura dictionis: & tñ nō erit ibi diūsitas cōpōnis: hoc pꝫ per illud exēplū. Qd scriptū est scripsit qs: falsa ōro scripta est. g &c. Nā li qd in maiori accipitur sub rōne qd: & in minori compat ad hoc qd dico: falsa ōro sub rōne qualis. ergo mutat qd in quale. Et h est

2. elē^x c.5. qd vult Arl. si querat putas ne qd qs habuit & nō habet admisit illud? Ex hac ɔcessa a rñdēte: infert. Decē digitos habuit qs & nō habet. ergo decē digitos admisit qs: hic est figura dictionis: nā hic mutat qd in qꝫtū nā decē significāt quātū. Sed qñ est cōmutatio & qñ nō hoc pōt dinosci exēplo & rōne pcedēte. Cum identitas extremorum inter se includatur in identitate extremorum in medio: aliter propter premissas non sequeretur ɔclusio. Si ergo mediū cōparetur vni extremo sub ratione quid: & alteri extremo sub ratione qlis uel quanti. Si ista diuersitas lateat pter similē figurationē uocis: figura dictionis erit in argumēto ut pꝫ in isto exēplo. Quicqd audit a plōne pfert a sorte &c. Res eni intellecta in hoc qd dico qcqd: compat ad h qd est pferri a sorte sub rōne qd: qꝛ in qꝫtū uox est & nō ut est significatiua ueri uel falsi. Sed ad hoc qd est falsum compat sub rōne qualis. Et ideo ibi cōmutat qd in quale. Uñ cōmutatio est causa nō exñtie figure dictionis uel fallacia accñtis: saltē in scdo mō uel in tertio mō figure dictionis. Sicut ergo in fallacia accidētis est defectus silli & in figura dictiōis est defect⁹ silli. Sed in figura dictionis occultat nō exñtia per similē figurationē uocis ad uocē. Sed in fallacia accidentis occultat nō exñtia per vnitatem rei. ¶ Sed contra: h est bonum arg^m. Iste dat vnum solum denariū: & non hēt vnū solum denariū: ergo dat denariū. Et sequit: dat denariū. ergo dat quod hēt: & non sequit. Iste dat vnum solū denariū: & nō habet vnum soluꝫ denariū: ergo dat qd nō habet. Hic tñ fit eadeꝫ cōmutatio que fit in hoc argumēto. s. Iste dat vnum soluꝫ denariū: & nō hēt vnū solū denariū: ergo &c. Cōmutatio ergo nō est cā pcisa figure dictionis. Et dōm q illud arg^m est bonū. Iste dat vnū solū denariū &c. qui est pmus paralogismus: nec est ibi figura dictionis. Et tñ in palogismo Arl. est figura dictionis. Cuꝫ enim dr. Iste dat vnum solū denariū: duo dicunt. s. dare denariū & modus dandi. In minori aūt cuꝫ dicit: & nō hēt vnuꝫ solum denariū: ibi solū negat modus habēdi & nō res ipsa: & ideo res sic pōt ɔcludi sic dicēdo: ergo dat qd hēt. Sed in palogismo Arl. ex negatione modi rei pceditur ad negationeꝫ ipsius rei: ideo ibi cōmutat modus rei in rem. ¶ Ad p^m arg^m dōm q hic nō est figura dictionis. Quicqd currit mouet: album currit: ergo &c. Nō enim sumptio cuiuslibet denotātis quale sub aliquo denotāte qd: facit fallaciam figure dictionis: sed solū si quale accipit ut ps decisa ipsius qd. Uñ ad formā argumēti: dico q in ista ppōne maiore: quicquid currit mouet: attribuit moueri ipsi currēti accepto sb rōne qd. In minori aūt fingtur attribui rei cui accidit album: unde est sensus: albuꝫ. i. res alba &c. ¶ Ad 2^m dico q hic non est figura dictionis. Ois hō currit: hō albus est hō: ergo &c. nam in minori homo albus nō accipit sub rōne albi: sed sub rōne hois cui accidit album. Et sic patet ad questionem.

Questio. XLI.

Queritur utrum cōmutare quale qd in hoc aliqd: faciat fallaciam figure dictionis? Uidet q nō. Nā si sic in

c. j. 2^e ptis. ɔñtijs Arl. in libro pdicamēto⁊ eēt figura dictionis. Arguit enim sic. Si color est in corpore: ergo in aliq corpore. Silr si anima mouet aliqua specie mot⁹ mouet: hic tñ pcedit a quali quo ad hoc aliqd. Si dicat q hic pcedit a quali quo ad quale qd: nā aliquā rōnē habet eius qd est quale qd. ¶ Cōtra Arl. ibidem per hoc intēdit oñdere q oia que sunt: uel sunt in primis substātijs. uel dicunt de pmis substātijs: vnde per hoc qd est aliqd corpus videt sumere sbam pmā & per ɔñs hoc aliqd. ¶ Item si talis cōmutatio faceret figurā dictionis sequeret q in ɔuersione ul'is affirmatiue eēt figura dictionis: ɔñs falsum ergo añs: ɔñtia patet. Nā sic dicēdo. Ois homo est animal: ergo quoddam aial est homo. In pma li animal significat quale qd: & in secūda hoc aliqd. ¶ Item interptari ea esse eadem que eadem sunt: nō facit figurā dictionis: sed singulare & ul'e sunt realiter idem: ergo &c. ¶ Itē si cōmutare quale qd in hoc aliqd: faceret figurā dictionis: tunc econuerso cōmutare hoc aliqd faceret figurā dictiōis: ɔñs falsum: ergo & añs: ɔñtia patet. nam sicut cōmutare quale in qꝫtum: facit figurā dictionis: sic ecōuerso: cōmutare qꝫtum in quale facit figurā dictionis. Falsitas cōsequentis patet. Nam tunc hic esset figura dictionis. Iste homo currit: & iste homo est hō: ergo &c. Si dicatur q li homo in hac minori: iste homo est homo: non significat quale qd sed hoc aliqd. Cōtra: tunc nō esset hic figura dictionis: homo est plato: sortes est homo: ergo sortes est plato. Et ṗterea in hac minori pdicat supius de inferiori: supius aūt respectu sui inferioris dicit quale qd. ¶ Ad oppositum Arl. dicit q hic est 2. elē^x c.5. & j. c. 3. dic q ē accidētis

figura dictionis. Coruscus est alter ab homine: coruscus est homo: ergo &c.

Ad questionem dōm est q cōmutare quale qd in hoc aliquid: facit figurā dictionis. Circa qd pmo intelligēdū est qd intelligimus per quale qd & hoc aliqd. ¶ Ad cui⁹ euidentiā intelligēdū est q nomē spēi & nomē indiuidui eiusdē spēi eandē nām importāt sicut homo & iste hō. Sed ista natura per nomē spēi & idiuidui diuersimode importat. Per nomē enim spēi importat put sibi accidit ul'itas & pticularitas: per nomen aūt idiuidui

importat, put est hec natura. Ratio aūt sigñdi pma est ratio sigñdi eius qd est quale qd. Cuius rōnē assignat Boe⁹. nā qd dicit. Et circa pmā sbaz qualitatē determinat. Ista aūt eadem nā sigta per terminū singularē per modū deteriati dr hoc aliqd. Vñ h aliqd ꝛ quale qd sunt diuerse rōnes accipiēdi eandē nām. Si autez aliqs interptat hāc acceptionē uel rōnē accipiēdi eē illam: ꝛ hoc pp silitudinē uocis ad uocē: figura dictiōis erit. Si aūt pp vnitatez rei fallacia accñtis erit. Et qr difficile est vidē diuersitatē rei ꝛ vnitatē rei: lz facile sit vidē similitudinē uocis ad uocē: ideo palogismi tertij modi: figure dictionis difficiles sunt ad soluendū: pp cām apparētie accñtis annexā. ℭ Ulterius est intelligēdū q nō ois illatio a termino sigñte quale qd ad terminū sigñtem hoc aliqd facit figurā dictionis: sed solum illa in qua quale qd accipit ac si eēt hoc aliqd uel ecōuerso. Et hoc est qñ aliqd attribuit ipsi cōi, put cōe est: ꝛ postea singulari, put est hoc vnum sicut hic. Homo est spēs: Sortes est homo: g sortes est spēs. ℭ Ad primā rōnem dōm cum dicit. Color est in corpore ꝛc. q hic pcedit a quali quo ad quale qd: qr li aliqd corpus rōnem cois hēt vnde supposita ꝯcernit: nā vniuoce de multis pōt pdicari. ℭ Ad illud ꝯtra hoc: dico q lz pma sba in re sit hoc aliqd determinatū: tñ ꝯm intellectum pōt hr̄e rōnem cois. Et ut sba prima hēt rōnem cois, per hoc qd est aliqd corpus designat: nā sicut pa suba de hac sba pa, ꝛ illa pdicat, sic aliqd corpus de h corpe, ꝛ illo pdicat. Vñ si p hoc qd dico aliqd corpus: solū hoc corpus designaret. Arῑ. faceret fallaciā ꝯñtis sic arguendo. Color est in corpe: g in aliq corpore. ℭ Ad aliō dōm: q in ꝯuersiōe ulis affirmatiue nō est figura dictiōis. Nā ibi nō accipit qle qd ac si eēt h aliqd. Sed ibi pcedit a termio sigñte qle qd: put stat pro pluribꝰ suppositis ad eūdē sigñtē h aliqd ꝛ h put stat pro paucioribꝰ. Nā in pa ppōne sigtur q aial pro aliq sui attribuit hoi pro qlibet sui: ꝛ in 2a q hō pro aliq sui attribuit aiali pro aliq sui: vñ vniformiter accipit in añte ꝛ ꝯñte. ℭ Ad aliā rōnē dico q lz terminꝰ cois ꝛ suū suppositū p se sint realr eadē: modi tñ sigñdi eius qd est qle qd ꝛ h aliqd sūt diūsi. Vñ cōmutare ista ad inuicē, pp silitudinē uocis cāt figurā dictionis. ℭ Ad ultim dico: ꝯcedēdo qd infert. Et cū dr tūc eēt hic figura dictiōis. Iste hō currit: iste hō est hō: ergo hō currit. Dico q figura dictiōis nō est hic: nā h aliqd non accipit ac si eēt qle qd. Vñ in ista: Iste hō est hō attribuit pdicatū ei qd est h aliqd: sed nō solū sb hac rōne ut est hoc aliqd: sed ut secū cōpatit aliā acceptionē. Vñ hic est figura dictōis: Sortes est idiuiduū: hō est sortes: g hō est idiuiduū. Ex istis sequit plus ul ulteriꝰ, q pcedere a pluribꝰ determiatis ad vnū istoꝝ: ꝛ est pcedē a qli quo ad h aliqd. Nā qñ aliqd in pmissis accipit p diūsis hēt rōnē cois: ꝛ p ꝯñs rōnez eius qd est qle qd. Accipere g aliqd istoꝝ respectu alicuius de q illud qd hēt rōnē cois pdicat: est facē figurā dictiōis. Sic hic: Sortes est hō: plo est hō: g sortes est plo. Qō. XLII

q Ueritur utrū sb termino sigñte qle qd lateat diūsitas iterptatoꝝ in 3o mō figure dictiōis? Videt q nō. nā diūsoꝝ locoꝝ ꝯm spēm sunt diūse cāe apparentie ꝯm spēm: sed figura dictiōis ꝛ equocatio sunt diūsi loci ꝯz spēz distincti. Cuz g in equocatiōe vnitas uocis ꝯz māz ꝛ formā sit cā apparētie: nō pōt eē cā apparētie figure dictiōis: ul sequit q in 3o mō figure dictiōis sit equocatio. ℭ Itē in qlibet mō eiusdē loci sophistici dz esse eadē cā apparētie: nā modi eiusdē loci nō dint specie. Cuz g in po mō figure dictiōis silitudo uocis ad uocē sit cā apparētie: identitas uocis nō erit cā apparentie in 3o mō. ℭ Itē in figura dictiōis silitudo uocis ad uocē est cā apparētie: sed ubi est silitudo ibi nō est identitas: cuz g silitudo uocis ad uocē sit cā apparētie in 3o mō figure dictiōis: sequit ꝛc. ℭ Ad oppm. Figura dictiōis est qdā locus cuiꝰ pnm motiuuz est in uoce: sed nisi diūsitas iterptatoꝝ sb termino sigñte qle qd lateret: difficile est assignare cām apparētie in 3o mō figure dictiōis: utputa in isto palogismo. Hō est spēs: Sortes est hō: ergo sortes est spēs: quare ꝛc.

Ad qōnem dōz q h est duplex via ꝛ utraqz pbabilis. Prima q diuersitas interptatoꝝ in 3o mō figure dictionis lateat sb termio sigñte qle qd. Nā cuz defectꝰ occultet p apparētiaz in eisdē debet eē cā apparētie in qbꝰ coopta est cā nō exñtie. Sed ulr̄iter cā nō exñtie est diūsitas iterptatoꝝ: sed diūsa iterptata iterptant qñqz p diūsas dictiōes ut in po mō figure dictiōis: Cuz sic arguit. Secare ꝛ videre silr terminant ꝛc. ꝛ tūc cā apparētie ꝯsistit in duabꝰ dictionibꝰ. Qñqz diūsa iterptata iterptant p vnā dictionē. Et h duplr: aut sic q dictio vnū sigt ꝛ aliud ꝯcernit: ꝛ tūc est scōs modus. Aut sic q dictio vnuz sigt ꝛ aliud appellat: ꝛ tūc est tertiꝰ modus. Cuz g in termio sigñte qle qd lateat diūsitas iterptatoꝝ ꝛ in eisdez est cā apparētie sb qbus latet cā nō exñtie ut dcm̄ est: seqt q in 3o mō figure dictiōis diūsitas interptatoꝝ lateat in termio sigñte qle qd. Et hoc vr uelle Arῑ. in libro pdicamentoꝝ: vbi dicit q ois sba vr sigre hoc aliqd ꝛ c.2.2e
in pmis substātijs idubitabile uerum est. In secundis ptis.
aūt silr vr sub appellatiōis figura hoc aliqd sigre. Verūtñ itelligēduz est q similis figuratio uocis ad uocez per se reqrit ad figurā dictiōis. Qz aūt maior idētitas in figura dictiōis repiat qz idētitas silitudis hoc accidit figure dictiōis. Et p hoc pz ad rōnes. ℭ Ad pmā. Dico q vnitas uocis ꝯm mām ꝛ formā p se reqrit ad equocationē. Qz aūt vnitas uocis repiat in figura dictiōis, h accidit ei: sed tñ pp pm argm dōm: q lz i 3o mō figure dictiōis diūsitas iterptatoꝝ lateat sb vnitate uocis: nō tñ est equocatio. Nā in equocatione reqrit q nomē significet diūsa. Sed terminꝰ dicēs qle qd in 3o mō figure dictiōis nō sigt duo. s. qle qd ꝛ h aliqd: sed solū qle qd ꝛ sb appellatiōis figura vr hoc aliqd sigre. ℭ Alia via pbabilis est q silis figuratio uocis ad uocē est cā apparētie i figura dictiōis: ꝛ in qlibet eiꝰ mō est h manifestuz in po mō. Nā Arῑ. in 2o hꝰ sic format caº.5.
palogismū. Vidē ꝛ secare silr terminant. Videri ꝛ secari silr terminant. Sed secare sigt agē g ꝛ vidē. Secari aūt sigt pati g ꝛ videri. Sed ꝯtigit aliqd simul ꝛ semel vidē ꝛ videri: g agē ꝛ pati. ℭ Si dicas q in isto palogismo qcqd audit a platone pfert a sorte: falsum audit a plone g ꝛc. nulla est silitudo iter qcqd ꝛ falsū. Dicēdū q palogiçās penes scōm modū sic palogiçat falsuz ꝛ lignū silr terminant: sed lignū sigt qd: g ꝛ falsuz sigt qd: ꝛ si sigt qd: sb qcqd pōt accipi.

ℭ Ergo ꝯm accñs qdē palogismi sunt qñ silr qdlibet assignatū fuerit rei subiecte ieē ꝛ accñti. Nā qñ eidē accidūt multa nō necesse est oibꝰ pdicatis ꝛ de quo pdicant h oia inesse ꝛc. j. hꝰ. c. iij.

Questio. XLIII.

c Irca fallacias ex dictionē: querit utrū ptialis idētitas alicuiꝰ ḃñtis in se diūsas nās ul rōnes ad aliqd pticipās vnā illaꝝ sit cāe apparētie fallacie accñtis? Et vr q nō. Nā tūc in qlibet bono sillo eēt fallacia accñtis: ꝯñs falsū: g ꝛ añs. Probō ꝯñtie. Nā h eēt fallacia accñtis. Ois hō est aial: plato est hō: g plato est aial. Nā aial in se icludit diūsas rōnes: ꝛ ꝯm vnā illaꝝ in ꝯne ꝯcludit de plone. ℭ Itē diūsoꝝ locoꝝ ꝯm spēm diūse debent eē cāe apparētie: sed ptialis idētitas est cā apparētie i ꝯm

qd τ simplr: qꝛ ptialis idẽtitas alicuiꝰ dicti ẜm qd ad idẽ dictũ simplr est cã apparẽtie ibidez. ℂ Ad oppoᵐ Arꝭ. dicit ꝙ fallacia accñtis est: qñ aliqd silr attribuit rei sbiecte τ accñti cũ tñ dissimilr isit. Sed si nulla eẽt ibi idẽtitas: nulla eẽt ibi apparẽtia: τ si totalis identitas nullus eẽt ibi defectꝰ: ꝑ τc.

j. huiꝰ caᵒ. 3.

Questio. XLIIII.

Queritur utrũ supius possit accidere suo iferiori? Et vi. ꝙ non. Nã Arꝭ. ꝑmo phiᶜ dicit. Qꝺ uere est nulli accidit sed animal uere est: ergo nulli accidit. Quod animal sit illud qꝺ uere est: pꝫ. naꝫ aial est sba: substantia aũt est id qꝺ uere est: cũ nulli accidat. ℂ Itẽ supius est de itellectu iferioris. ꝑ τc. ℂ Itez accñs põt iesse τ nõ inesse sbo: sed supius non põt non esse in suo inferiori manẽte inferiori: ergo τc. ℂ Ad oppositũ Arꝭ. in ꝑᵒ huius. Dicit ꝙ triangulo accidit figura: sed figura superius est ad triangulum: ergo τc.

T. c. 26.

cᵒ. 4.

Ad primam qõnem dõm ꝙ ptialis identitas alicuius habentis in se diuersas rões: ad aliquã earum est causa apparẽtie fallacie accñtis: nã tegit defectum accñtis: τ fallaciã accidẽtis ab aliis locis distinguit. Primuꝫ patet in isto paralogismo. Homo est spẽs: plato est homo: ergo plato est spẽs. nam ptialis identitas de li homo ꝓut in se includit diuersas rões: per quaꝝ vnã põt substare accidenti intẽtionali: τ per aliã ꝯuenire singulari ad platonem: facit credere ꝙ quicqd põt ꝑdicari de hoie qꝺ possit ꝑdicari de platone. ℂ Secũdũ patet. Per hoc enim ꝙ eius apparẽtia accipit a pte rei distinguit a locis in dictione: quõ aũt distinguat ab aliis locis extra dictionẽ hoc patebit. Et h̃ est qꝺ dicit Arꝭ. in illo capᵒ Fallacia autẽ fit in his. Dicit enim ꝙ fallacia accñtis ꝓuenit ex eo ꝙ nõ põt diuidere inter idem τ diuersuꝫ vnum τ multa. ℂ Ad ꝑᵐ argᵐ dr: negãdo ꝯñtiã. Ad ꝓbationẽ eius cum dr: ꝙ supius in se icludit duas naturas. Dicẽdum ꝙ lꝫ aial in se includat duas naturas τ ẜm vnã earuꝫ ꝯueniat suo inferiori: qꝛ tñ iste rões nõ sunt exñee ut ad tertium compant. Ideo in illo bono sillogismo nõ est fallacia accñtis. Ad hoc enim ꝙ sit fallacia accñtis requirit ꝙ ille rões sint sibi repugnãtes ut ad tertiũ compant. ℂ Ad aliud dõm ꝙ iferius patebit: quõ ptialis identitas sit causa apparẽtie ẜm qd τ simplr. Uel põt dici ad rõnem ꝙ rões diuerse incluse in termino palogismi accñtis sunt ita repugnãtes ꝙ vna earũ nec includit in se nec simplr nec diminute aliam: sed in dicto ẜm quid diminute includitur dictum simpliciter.

j. elẽᶜ caᵒ. 5

Ad aliam qõnem dõm ꝙ accñs dicit triplr. Uno modo qꝺ aduenit rei post cõplemẽtũ eius: τ sic dicimus oia nouẽ gña esse accidẽtia. Alio modo di accñs qꝺ aduenit rei: τ est extra eius intellectum. Et isto modo põt dici ꝙ inferius accidit suo superiori. Nã in intellectu supioris nõ includitur inferius. Tertio capit accñs pro illo qꝺ est exñeuꝫ alteri ꝓut ad tertiuꝫ compat. Et hoc mõ nõ solum inferius accidit supiori: sed supius inferiori: ut figura triangulo. Nã ratio ipsius figure est exñea rõni trianguli ꝓut triangulo conuenit hec passio habere tres τc. per se τ primo. Et isto tertio modo accipitur accidẽs in fallacia accidentis. Et ratio huius est. nam cuꝫ accidens peccat diffinito sillogismo: sed ad sillogismuꝫ requirit ꝙ ꝑmuꝫ sub eadem rõne attribuat medio sb qua rõne mediũ attribuit postremo. ita ꝙ ille rões non differunt. s. nisi sicut pars τ totum. Unde qñcũqꝫ in aliquo discursu sillogistico accipit terminus includens in se diuersas rões: ita ꝙ iste terminus acceptꝰ sub vna rõne est extraneus sibiipsi ut sub alia rõne accipit τ per vnã illarum rõnum compat vni extremo: τ per aliã alteri: ibi erit fallacia accñtis: ut hic: homo est plato: sortes est homo: ergo sortes est plato. Unde rões ꝓcedunt viis suis. De accidẽte intelligẽduꝫ est ꝙ terminus maior τ minor τ medius põt habere rõnẽ accidentis. Unde terminus includẽs alterã rõnez est extractus termino includẽti diuersas rões ut ad utrũqꝫ compat. Unde Arꝭ. dicit ꝙ fallacia accidẽtis est qñ aliquid similiter attribuit rei subiecte τ accidẽti inesse: cuꝫ tñ similiter nõ insit. Unde ibi vult minorem habere rõnem accidentis: sed tñ magis ꝓprie ille terminus includẽs diuersas rões põt dici accidens. ℂ Sed intelligẽdum est ꝙ quidaꝫ ꝯsiderant fallaciã accidẽtis quãtum ad fieri: τ quidã quãtum ad factuꝫ esse. Cõsiderãtes primo modo dicunt minorem habere rationem accidentis. Nam ante additionem minoris non fit aliqua uariatio: lꝫ enim medium in se includat diuersas naturas: tamen ẜm vnam earum tñ comparat subiecto ante additionem minoris. Cõsiderantes scđo modo dicunt: ꝙ terminus includẽs in se diuersas naturas debet dici accidens: qꝛ ex illo termino capit tota uariatio. tamen ẜm philosophum quilibet terminus potest habere rationem accidentis. Rationes soluuntur in qõne.

Questio. XLV.

Queritur utrum fallacia accidentis possit causari ex uariatiõe alterius termini q̃ꝫ medii sillogistici. Uel ut ꝫ possit causari indifferẽter ex uariatione maioris minoris τ medii? Et ꝙ ex uariatione medii solum. ꝓbatio. Nã fallacia accñtis causat ex diuersa cõpatione alicuius termini ad diuersa: sed in ꝑmissis nihil põt comparari ad diuersa nisi mediuꝫ: qꝛ in ꝑmissis nullus terminus bis accipitur nisi medius terminus: ergo τc. ℂ Item si medium nõ sit uariatuꝫ necesse est extrema cõiungi: sed in fallacia accidentis ꝯclusio non sequit ex necessitate: ergo necesse est medium uariari. Assumptum patet. Nã quecũqꝫ vni τ eidem nõ uariato sunt eadem: ipsa inter se sunt eadẽ. Si dicat ad istas rões ꝙ maior sub vna rõne ipsi medio in ꝑmissis põt cõpari. τ sub alia minori in ꝯclusione. Et per ꝯsequens ibi erit accñs ex uariatione maioris. Cõtra. habitus τ ꝑuatio hñt fieri circa idem. sed fallacia accñtis quãtuꝫ ad sui nõ existentiã: est ꝑuatio forme sillogistice. nam peccat diffinito sillogismo. sed forma sillogistica soluꝫ ꝯsistit in ꝑmissis: ergo fallacia accñtis solum causatur ex uariatione in ꝑmissis. sed nihil põt uariari in ꝑmissis nisi mediũ. ergo τc. Assumptuꝫ pꝫ. nã per Arꝭ. ꝑᵒ ꝑoꝝ. qñ mediuꝫ est in toto ꝑᵒ τ postremuꝫ in toto medio: necesse est extrema ꝯiungi. Per hoc inuit Arꝭ. ꝙ forma silloᶜᵃ solũ in ꝑmissis ꝯsistit. Item ꝯ est aliud a ꝑmissis ut pꝫ intuẽti eius diffõnẽ. Item itellectꝰ ꝯnis includit in itellectu ꝑmissaꝝ. sicut ꝑ termini accipiuntur in ꝑmissis: sic necesse est accipi in ꝯne. alr enim pp ꝑmissas nõ sequetur ꝯ. si ergo nõ fit uariatio in ꝑmissis nõ erit uariatio in ꝯne. Sed in ꝑmissis nihil põt uariari nisi mediuꝫ. qꝛ uariatio nõ est absqꝫ bina acceptione alicuiꝰ termini: sed nihil bis accipit in ꝑmissis nisi mediuꝫ. ergo τc. ℂ Ad oppoᵐ phs dicit in 2ᵒ hᵒ: ꝙ hic est fallacia accñtis. Iste canis est tuus: iste canis est pater: ergo est tuus pr. Iste eniꝫ terminus canis nõ uariat: sed solũ li tuus: qꝺ est maior. in qua accipit rõne possessiõis. Sigñr eni ꝙ iste canis est tua possessio. in ꝯne aũt accipit rõne efficiẽtis. Põt ẽt cãri ex uariatiõe minoris ut pꝫ hic: Sortes est idiuiduũ: hõ est sortes ergo hõ est idiuiduũ. Hoc ẽt pꝫ per rõneꝫ. Nã fallacia accñtis accidit ex diũsa cõparatione τ exñea alicuius ad diuersa. Sed quilibet terminus sub diuersa rõne τ exñea põt cõparari ad diuersa. ergo τc.

j. huiꝰ ca. 4.

caᵒ. 7

Ad qõnem dõm ꝙ fallacia accñtis põt cãri ex uariatione maioris: minoris

τ medij: differēter tamē. Nam mediū variatū ꝑm diū sas rōnes cōparat vni extremo τ alteri. Sed extremū variatū ꝑm vnā rōnē compat medio τ ꝑm aliā rōnē alteri extremo in ꝯclōne. Rō hui⁹ est ista: Nā fallacia accidētis est imediate defect⁹ forme sillogistice: ȝ forma sillogistica nō solū ꝯsistit in ꝑmissis sed ēt in ꝯclōne. ḡ variatio que est in fallacia accītis pōt eē in ꝑmissis τ in ꝯclōne. Mediū aūt nō ingredit ꝯclōnē. Pōt igitur cāri ex variatione alterius termini q̄ȝ medij. Assūptū pȝ. s. ꝙ forma sillogistica nō solū ꝯsistit in ꝑmissis. Nā sillus est qdā hītudo iferēs ꝯclōnē tanq̄ȝ ꝯñs ex ꝑmissis uel tanq̄ȝ ex vno añte. vñ due ꝑmisse se hñt in rōne vnius añtis respectu ꝯclonis. Hoc ēt pȝ ex mō τ figura sillī que sunt q̄si quedā dispōnes ꝯñtes ipm sillogismū. Modus aūt distinguit a mō per ꝯclōnē. Si enim ex istis ꝑmissis: Ois hō est aial: oē risibile est hō: iferat ista ꝯclō. ḡ oē risibile est aial. est ꝑmus modus prime figure. Si aūt ex eisdē ꝑmissis inferat ista ꝯclō: ḡ quoddā aial est risibile. est qnt⁹ modus prime figure. Figura aūt a figura distiguit per ꝯclōnē: ut pȝ in sillō ex oppositis. Si eni sic arguit: nulla disciplina est studiosa: ois disciplina est studiosa τ iferr ꝯclō ista: ergo nullū studiosum est studiosum. est dispō tertie figure. Si autē ex eisdē ꝑmissis iferat ista ꝯclō. nulla disciplina est disciplina est dispō scōe figure. cū ergo ꝯclō diuersificet modū τ figurā que sunt dispōnes ꝯñtes ipm sillȝ: videt ꝙ de rōne sillī sit ꝯclō. Hoc ēt pȝ per exēpla. Et ꝑmo i ꝑma figura. Nam hic est fallacia accītis: hō est spēs: sortes est hō: ergo τc̄. Et hoc est ex variatione medij. Sed si arguat sic. Sortes nō est spēs: sortes est hō: ergo hō nō est spēs. Hic ex variatione eiusdē termini causatur accñs. ꝑmo tñ fuit mediū τ nūc est minor extremitas. De variatione maioris in ꝑma figura. Exēplū. triangulus hēt tres angulos per se τ ꝑmo: figura est triangulus: ergo τc̄. Hoc qd est hēre tres diuersimode cōparatur medio τ ipsi minori: hēre aūt tres est maior extremitas. In scda figura hoc pȝ. Nā hic est fallacia accītis: Sortes nō est spēs: hō est spēs: ergo hō nō est sortes ex variatione minoris. Et ex variatiōe maioris sicut: Hō est spēs: sortes nō est spēs: ergo sortes non est hō. In 3ª figura ex variatione minoris sic: Sortes non est spēs: sortes est hō: ergo τc̄. Ex variatione maioris sic. Ois triāgulus hēt tres ꝑmo: triāgulus est figura: ergo τc̄. Sic ergo pȝ ꝙ arguēdo per eūdē palogismū affirmatiue in vna figura: τ negatiue in alia: medius terminus variat⁹ in vno sillō erit maior uel minor i alio. Q₂ aūt necesse sit eūdē terminū variari in palogismo affirmatiuo τ negatiuo pȝ per hoc ꝙ quelibet ꝑpō in fallacia accītis vna est: alr̄ enim sub vnitate uocis lateret multiplicitas: τ eēt locus in dictione. Sed sic arguēdo: Hō est spēs: sortes est hō: ergo sortes est spēs: li sortes nō variat: ergo in isto palogismo: Sortes non est spēs: sortes est hō: ergo hō nō est spēs: nō variabit: cū vniformiter accipiat affirmatiue τ negatiue. Sed hic est fallacia accītis τ nō ex variatione medij qd est li sortes: ergo ex alterius variatione. Patet ergo cū dicit: Hō est spēs: sortes est hō: ergo τc̄. Qd hic est accidēs ex variatione medij in ꝑma figura. Si iste termin⁹ fiat mediū in tertia figura adhuc erit accñs ex variatione eiusdē termini: ut hō est spēs: hō est sortes: ergo τc̄. Et ex variatione alterius termini q̄ȝ medij in tertia figura sic. Nō sortes est spēs: sortes est hō: ergo non hō est spēs. Conclusio est falsa τ ꝑmisse sunt uere τ variat minor extremitas. Silr̄ si fit sillus in scda figura ut sic Hō est spēs: nō sortes est spēs: ergo non sortes est hō. Cōclō est falsa τ ꝑmisse uere. In quolibet ergo paralogismo accītis est accñs penes variationē termini: qui in aliquo palogismo est maior: in aliquo minor: τ i aliquo mediū. Ad hui⁹ ꝓbationē suppono duo. ꝑmū patet de vnitate ꝓpōnis. scdm ꝙ in ꝯtradictionibus necesse est terminos similr̄ sumi aliter non erit contradictio. ❡ Ad videdū aūt quādo mediū ē variatū τ quādo nō ꝑm quosdā utēdū est tali regula. Sumēdum est mediū cum reduplicatione alterius extremi. Et si medium sic sumptū uere ꝯueniat alteri extremo: tūc nō est variatū. Si aūt nō uere ꝯueniat tūc est variatū. Alij dicūt ꝙ est semp ꝯsiderādum ad subiectū τ accñs: ut differāt inter se τ in tertio uel nō. Si non: nō: fit accidens sicut hic: Percutio sortē: sortes est veniēs: ergo ꝑcutio veniētem. Si autem differāt iter se τ in tertio tūc est accñs: ut hic Cognosco coriscū: coriscus est veniēs: ergo τc̄. ❡ Aliter dico ꝙ ꝯsiderādū est. utrū oppositū maioris extremitatis ꝯuenire possit medio: ꝑm ꝙ mediū ꝯuenit minori extremitati: τ si sic tūc est accidēs: ut hic: aial est genus: hō est aial: ergo τc̄. si non: nō: ut aial est corpus hō est aial ergo τc̄. ❡ Ad ꝑmum argᵐ cū dicit: ꝙ fallacia accītis nō causat absq̄ȝ diuersa compatione alicuius termini ad diuersa: dico ꝙ uerū est. Et ulterius cū dicit in ꝑmissis nihil pōt variari nisi medius terminus. Cōcedo. Ideo rō ꝯcludit ꝙ in ꝑmissis nō pōt eē accñs absq̄ȝ variatione medij. τ h̄ concedo. ❡ Ad scdm cū dicit: si mediū sit vnū necesse est extrema ꝯiūgi. Dico ꝙ si mediū est sic vnū in compatione ad extrema: necesse est aliquā cōclōnē seq: ut illam in qua extrema hñt vnitatē: sed tñ per mediū sic vnum nō opȝ illā ꝯclōnē que accipit in palogismo accītis sequi. ❡ Ad rōnes in oppositū. ❡ Ad ꝑmā dicēdum ꝙ forma sillogistica ꝯsistit in ꝑmissis ut ordinat ad ꝯclusionem. Unde ex hoc non seqtur ꝙ accidēs solum causet ex variatione medij: nam lȝ nullus terminus in premissis posset variari nisi medium: si tamē ꝑmisse considerent respectu cōclusionis inferende qlibet terminus potest variari: nam sic qlibet terminus bis accipitur. ❡ Ad aliud: cum dicit ꝙ cōclusio est aliud a premissis dico ꝙ lȝ cōclusio sit aliud a premissis: non tñ est aliud a sillogismo. ❡ Ad ultimū cum dicit ꝙ conclusio includit in premissis. Dico ꝙ illa cōclusio que sequit ex premissis in premissis includit: sed tamen illa conclusio que infertur ex variatione maioris respectu medij τ minoris in conclusione in intellectu premissarū nō includitur.

Questio. XLVI.

Queritur utrum processus a re subiecta ad accidēs faciat fallaciam accidētis? Et videt ꝙ sic: q₂ Aristoteles dicit ꝙ accidēs fit eo ꝙ non est necesse qd de re dicitur de accidēte dici. ❡ Item hic est accidēs. Tu cognoscis coruscum: coruscus est veniēs: ergo τc̄. τ procedit h̄ a re subiecta ad accidēs. ❡ Ad oppositū. hec ꝯsequentia est necessaria. Omnis edificator edificat: hoc albū est edificator: ergo hoc albū edificat: q₂ non stāt simul ꝙ hoc album nō edificet τ sit edificator: τ ꝙ omnis edificator edificet. arguēdo ex opposito conclusionis cum minori inferēdo oppȝ maioris. Dicēdum ꝙ accidēs peccat immediate ꝯtra sillm. j. elē⁹. c. 3.

Ad videndum ergo quādo est accidens τ quādo non: videndū est ꝑmo quid facit necessitatē in sillogismo: cognoscitur enim ꝑuatio per habitam. Unde intelligēdum est ꝙ tota necessitas sillogismi est in hoc ꝙ mediū vniformiter ad qd vniformiter extrema sunt compata sub vna rōne accipit. Quādocūq̄ȝ ergo extrema accipiunt ut ad inuicem compata ut ad medium ꝑm varias rationes: accidēs est. Et possibile est aliquando ꝙ coniungantur sed hoc non erit propter comparationē quā habent extrema ad medium: hoc manifestum est in omnibus exemplis Aristotelis. Tu cognoscis omne bonum: quod uolo interrogare est bonum: ergo τc̄. 2. h⁹. c 7.

Jsta pclo nō seqt qr h̄ qd dico bonū sb diūsa rōne cō parat ad h̄. Tu cognoscis. & ad h̄: qd uolo iterrogare: qr hec ppō. s. Tu cognoscis oē bonū: uera ē sb rōne q̄ bonū. Sz cū di: Qd uolo iterrogare ē bonū: h̄ qd dico bonū: accñs ē huic qd uolo iterrogare: put bonum cadit sb cognitiōe tui. Et iō nō piūgunt extrema. Et breuiter itelligēdū ē: q qñcūqz aliqs termin9 vni cōpa rat9 accipit sb alia rōne ut ē alteri termino compatus. Si ille rōnes nō nec̄io se icludūt accñs ē. qr i oi bono sillō nec̄e ē alterā ppositionē eē ut totū & alteram ut p tē. Et hinc pcludo q si rō sub q̄ sumit res sbiecta i vna ppōne sit exnea rōnū sb q̄ sumit i alia respectu pdicati: i tali pcessu accñs erit. ¶ Ad pmā rōnē dico q Arz. itelligit qñ rō vni9 termini ē exnea rōni alteri9 bz q ad aliqd tertiū compat sic dignū ē: ut hic: Jste canis ē tu us &c. qr illa duo accidūt 3°. Nō eni ei9 qd ē tu9 bm q compat ei qd ē canis: exnea ē a rōne eiusdē bm q com parat ei qd ē pi. ¶ Ad aliud dico q ille pcessus nō ua let: qr pcedit a re sbiecta ad accñs qd ē ei exneū. causa appentie i fallacia accñtis ē idētitas apparēs alicuius diūsitatis ita q sit aliqd vnū p medio compatū ad ex trema bm diūsas nās i ipso exñtes & hec apparēs idēti tas & cā eppentie: ipsa tñ diūsitas est cā nō exñtie.

Questio. XLVII.

q**Ueritur** utrū uariatio medij sit suf ficiēs cā nō exñtie i fallacia accñtis? Et vr̄ q nō. Nā posita cā de nec̄itate ponit effect9: sed medio uariato nō ē nec̄e fieri accñs g̃ &c. Probatio assūpti p sillōs utiles: nā maiore exñte de nec̄io & minore de ptingēti: seqt pclō de ptingēti Nā seqt: Ois hō de nec̄itate ē aial: ptigit albū esse aial. Et silr seqt: Ois hō de nec̄itate ē aial: albū ē hō: g̃ albū ē aial. & tñ medi uz hic ut hō: diūsa rōne compat maiori & minori: qr ma iori compat sb mō nec̄itatis. minori aūt p notā ptigē tie: uel p vbū de ieē. ¶ Jtē mediū respectu maioris hēt rōnē ptis: respectu minoris hēt rōnē toti9. Et iō diūse sūt rōnes uariātes mediū: nō g̃ cāt accñs uariatio me dij. ¶ Ad oppom. Mediū uariatū ē duo media ul' hēt rōez duoꝝ medioꝝ: sz duo media nō vniūt extrēa g̃ &c.

j. h9. c 4. **Ad** qōnē dōm: q cū accñs q̃ztū ad sui nō exñtiā sit i mediate obligtas silli. Nā Arz. dic̄ q peccat dif finito sillō. Ad h̄ g̃ ut videam9 nāz accñtis p°opz vidē qd reqrit ad sillm. ¶ Circa qd itelligēdū q tota nec̄i tas silli pnsistit i h̄ q mediū vnū sb vniformi rōne acce ptū p respectū ad extrema ipsa extrema piungit. Si g̃ ipsa extrema piūgant iter se: p respectū ad mediū: bz ua riā rōnē acceptā: i tali pcessu erit accñs. Patet h̄ i exē

2. h9. c 7. plis phi. Dic̄ eni q i isto palogismo ē accñs. Tu cog̃ scis oē bonū: qd uolo iterrogare a te ē bonū g̃ qd uo lo iterrogare cognoscit a te. Nā bonū sb alia rōe cōpa tur ad h̄ qd ē cognosci a te & ad iterrogare. Nā tu cog̃ scis bonū i eo q bonū cui accidit q cadat sb iterroga

2. elē9 c. 7. re inq̃ztū a te cognoscit. Et iō dic̄ Arz. q solū i his q̄ bm sbam sūt idn̄tia. & q̄ vnū sūt oīa vident eē eadē: i telligēs p idn̄tiā bm sbam idētitatē ppe rōnis alicu ius ut ad duo compat. Uñ siue mediū respectu extre moꝝ accipiat sb uaria rōne: siue extremū alterū respe ctu medij & alteri9 extremi: i tali pcessu erit fallacia ac cidētis. Uerūtñ itelligēdū ē: q qñcūqz medium fuerit uariatū: i ipso tñ erit aliq̄ idētitas ptialis respectu ex tremoꝝ: alr̄ eni ibi deficēt appentia. Si g̃ extremuz ibi pcludat de extremo bm illā idētitatē ptialez erit sillus bon9. Uñ i q̄libet palogismo accñtis pōt seq aliq̄ pclō Nā bñ seqt: Corusc9 cognoscit a te: Corusc9 ē ueniēs: g̃ illud qd ē ueniēs cognoscit a te. ¶ Uñ ad qōnē dōz q qñcūqz medi9 termin9 uel q̄libet ali9 termin9 compat vni extremo bm vnā rōnē & alteri bz aliā: ita q ille rō nes nō icludāt se iuicē i tali illatiōe nec̄io erit accidēs.

Si aūt icludāt se: bon9 erit sills. ¶ Ad pmā rōnē dōz q minor est falsa. Ad pbationē cū di: maiore exñte de nec̄io & minori de ptigēti &c. Dico q i tali pcessu me diū ē sufficiēter idē extremis respectu pclōnis de ieē & de ptigēti: qr ibi hō vniformiter accipit i maiori & mi nori respectu talis pclōnis. ¶ Ad aliud cū di: q mediū i maiori hēt rōnē ptis &c. Dico q diūsitas rōnū nō cāt accñs: qñ ille rōes icludāt se. vñ cū idētitate medij stat diūsitas taliū rōnū. Si eni mediū i utraqz ppōne acci peret sb rōne ptis uel totius nō hēret uere rōnē medij. Uñ ibi est fallacia bm qd & simplr̄. Ac si sic argueret Mediū stricte sumit in maiori: & ampliat in minori: ergo uariat &c.

Questio. XLVIII.

q**Ueritur** de illo palogismo: Corusc9 cognoscit a te: corusc9 ē ue niens g̃ &c. utrū hic sit fallacia accñtis? Et vr̄ q nō. Nā h̄ ē bon9 sillus. ois edificator edificat: albū ē edificator: g̃ albū edificat. hic tñ pcedit a re sbiecta ad accñs: talis pcessus g̃ nō cāt accñs. ¶ Jtē seqt: corusc9 cognoscit a te: corusc9 ē ueniēs: g̃ id qd ē ueniēs: co gnoscit a te: & seqt id qd ē ueniēs cognoscit a te: g̃ ue niēs cog̃scit a te. Et cū q̄cūqz stat añs & pñs: g̃ a p° ad ultimū: seqt g̃ ueniēs cog̃scit a te. ¶ Jtē palogism9 il le nō negat: nisi qr cognosci attribuit ueniēti cū redu plicatiōe ut sit sensus: Ueniēs inq̃ztū ueniēs cog̃scit a te. Sz vr̄ q orō ad hūc itell'z nō limitet: qr orō nō figt se eē uerā cū reduplicatiōe nec p se. ¶ Ad opm ē Arz.

Ad qōnē dōm: q hic ē fallacia accñtis: corusc9 cog̃ scit a te &c. nā cognosci prius attribuit corusco sb rōne corusci. Corusc9 aūt bz aliā rōnē compat ad ueniēs: q bz q accidit ei cognosci pp qd nō seqt: ueni ens cog̃scit &c. ¶ Ad pm arm cū di: Ois edificator &c. Dico q i oi tali illatiōe ē accñs itelligēdo q edificare pcludat de albo sb ppa rōne albi: qr iest ipi edificato ri sb rōne ppa edificatoris. Si tñ itelligit q edificare pcludat de re q̄ ē alba: qr iest edificatori cui accidit al bedo: sic dici pōt q pclō seqt. Et sic pz q hec cōclō id qd ē ueniēs cognoscit a te: seqt ex pmissis. ¶ Ad scdz dōm: q bñ seqt ex pmissis: id qd ē ueniēs cognoscit a te: sed nō seqt ulteri9: id qd est ueniēs cognoscit a te: g̃ ueniēs cognoscit a te. ¶ Ad 3m cū di: q ille sills nō ne gat nisi qr cognosci attribuit ueniēti cū reduplicatio ne &c. Dico q orō nō limitat ad hūc itellm. Ueniēs i quātū ueniēs cognoscit a te: uel albū inq̃ztū albū edifi cat: qr tñ nos nō dicim9 q aliqd nisi sb ppa rōne uel p suā silitudinē vtutē cognitiuā imutet: iō nos accipim9 hāc ppōnē: ueniēs cognoscit a te: sb h̄ itellu: ueniēs in quātū ueniēs cognoscit a te. Cōtra h̄ qd dicebat q il la pclō: id qd ē ueniēs cognoscit a te: seqt ex illis pmis sis: corusc9 cognoscit a te: corusc9 ē ueniēs: nō tñ seqt illa pclō. Ueniēs cognoscit a te. Si eniz pclō vno mō accepta seqt ex pmissis & alio mō nō cū diūse acceptio nes sint ex pte nr̄a: g̃ ex pte nr̄a accñs accipiet. Dico q loc9 sophistic9 ex pte nr̄a nō accipit: q eni hec cōclō ul' illa accipiat: h̄ ē ex pte nr̄a. Sz q pclō accepta sic se quat ex pmissis & alio mō accepta nō sequat: h̄ nō est ex pte nr̄a sed ex parte cōclōnis.

Qō. XLIX.

q**Ueritur** utrū palogism9 accñtis pos sit fieri negatiue sic affirma tiue? Et vr̄ q nō. Nā Arz. i p° li9 tradit regu lā quō debem9 cognoscē ubi ē accñs & ubi nō. Dicēs: accñs fit qñ aliqd silr attribuit rei subiecte & accñti in eē: accñs g̃ nō fit qñ aliqd attribuit alicui nō ieē nega tiue: g̃ nō pōt fieri palogism9 accñtis. ¶ Jtē Arz. nec i p° li. nec i 2° elēchoꝝ ponit aliquē palogismū negati uū: sic g̃ ē q solū fiat affirmatiue. ¶ Ad oppom. Ex eis dē terminis ptingit fieri palogismū equocatiōis nega tiue & affirmatiue: & sic de alijs locis sophisticis: vr̄ g̃ q silr̄ fit i accñte. Cōfirmat rō: qr affirma9 & nega9 nō

diuſificãt illationẽ forme ſilliſtice: nã ſi ꝓceſſus affirmatiuꝰ ſit ſilliſticꝰ ⁊ negatiuꝰ: ḡ eadẽ rõne ſilr erit in defectibꝰ: ꝙ ſi ꝓceſſus affirmaᵘˢ ꝯficiat ⁊ negatiuꝰ ꝯficiet

Ad qõnẽ dõm ꝙ palogiſmꝰ accñtis põt fieri negatiẽ ſicͣ affirmatiue: ħ pꝫ ſi ꝯſyderemꝰ regulã ꝑ quã noſcẽ debemꝰ accñs: q̄ ẽ: qñ accipit̃ aliqs terminꝰ i ꝓceſſu aliq̃ icludẽs i ſe diũſas nãs ⁊ rõnes: ⁊ ſel' in illo ꝓceſſu accipit̃ ꝑ vna illarũ rõnũ: ⁊ alia vice i eodẽ ꝓceſſu ꝓ alia: Si ille rõnes nõ icludũt ſe, ꝑut ad 3ᵐ compant̃ in tali ꝓceſſu erit accñs. Sꝫ terminũ ſi uariari ꝯtigit in ꝓceſſu negatiuo ⁊ affirmatiuo. Et ex ħ ſeqt̃ ꝙ accñs pt

c.10. fieri i pᵃ ⁊ 2ᵃ ⁊ 3ᵃ figura. Et ħ ẽ qđ dič Ar. 2º elẽchoꝝ. ꝙ cũ vna ẽ orõ traſpoſita ꝯdictiõe oẽs ſilr hẽbit ſillõs. Vñ ſi defectꝰ ſit i affirmatiuo de nečitate erit ⁊ i negatiuo ꝓceſſu. Ut ſi ſic arguat̃: Nulla ſpẽs currit: hõ eſt ſpẽs: ḡ nullus hõ currit. Ponat̃ ꝙ ois hõ currat: premiſſe ſũt uere: ⁊ ꝯclõ falſa ꝑ caſuꝫ. Ergo hic de nečitate erit aliqs defectꝰ: ſed nõ aliꝰ q̃ꝫ accñs. Nã cuꝫ ſic dr: Hõ ẽ ſpẽs: accipit̃ hõ ꝑut ſbiacet itẽtioni: i ꝯclõne vo ꝑ re ipſa: qꝛ nunq̃ꝫ utimur termĩo ꝑ intẽtione niſi qñ res ſbiacet itẽtioni. Alr̃ eni hec ẽ falſa: Hõ ẽ ſba qꝛ itẽtio ſba nõ ẽ. Et ſilr̃ hic nõ eẽt accñs: hõ ẽ ſpẽs. Sortes ẽ hõ: ḡ ⁊c̃. qꝛ hõ vniformiter poſſet accipi in maiori ⁊ minori. Propter hec dr̃ ꝙ accñs poteſt fieri negatiue.

¶ Ad pᵐ arᵐ dõm ꝙ ꝓceſſus affirmatiuꝰ manifeſtior ẽ ⁊ potior q̃ꝫ negatiuꝰ: vñ ꝓceſſus negatiuꝰ idiget affirmatiuo ꝑ Ar. pº poſterioꝝ. Silr̃ ẽ i defectibꝰ: qꝛ defectꝰ manifeſtior ẽ i ꝓceſſu affirmatiuo q̃ꝫ negatiõ. Et iõ Ar. ſuã regulã dedit i affirmatiuo. ¶ Ad 2ᵐ dõꝫ ꝙ lꝫ Ar. nõ poſuerit exẽpla i ꝓceſſu negatiuo: ħ tñ nõ cõcludit qn accñs poſſit fieri negatiue: qꝛ Ar. poſuit exempla ubi defectꝰ ẽ manifeſtior. Et ħ eſt i ꝓceſſu affirmatiuo magis q̃ꝫ i negatiuo. ¶ P. ipſe ponit exᵃ q̄ ad affirmationẽ ⁊ negationẽ reduci pñt. Ponit eniꝫ tale

j.hº.c 3. exᵐ: Coriſcꝰ ẽ alter a ſorte ⁊c̃. ⁊ i li alter icludit̃ q̄dam negatiõ. Uel põt dici ad pᵐ arᵐ: cũ dr̃ ꝙ accñs fit qñ aliqđ aſſignatũ fuerit rei ſubiecte ⁊ accñti ſilr̃ i eẽ: ꝙ ħ ꝓpõ ſe extẽdit ad affirmationẽ ⁊ negationẽ. Jta ut iſte ſit ſenſus ꝓpõnis: Accñs fit qñ aliqđ aſſignatuꝫ fuerit rei ſbiecte ⁊ accñti ſilr̃ i eẽ affirmatiue ul' negatiẽ. Nã

cº.2. Ar. i pº poꝝ: diuidẽs oẽm ꝓpõnẽ: Dič ꝙ ois ꝓpõ aut ẽ de i eẽ aut de nečio i eẽ: aut de ꝯtigẽti i eẽ. Et ꝫꝫ quãlibet cõbinationẽ ꝓpõ de i eẽ põt eẽ affirᵘᵃ ⁊ negatiua.

¶ Scđꝫ aũt ꝙ ſimplr̃ dr̃ ħ aut q̄ ⁊ nõ ꝓpẽ qñ ꝑticulariter dr̃ ⁊c̃. j. elẽ. c. iij.

Queſtio. L.

q Ueritur circa fallaciã ꝫꝫ qđ ⁊ ſimplr̃ Et pº utrũ ſit fallacia ex̃ dictionẽ? Et vr̃ ꝙ nõ. Nã ꝑ Ar. i pºhº i illo cº. Aut igit̃ didẽtes loci i dictione ſimplr̃ peccat ꝯ ꝯdictionẽ. Loci aũt ex̃ dictioneꝫ ꝯ ſillᵐ. Sꝫ ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃

j.hº.c 4. ſpãliter peccat ꝯ ꝯdictionẽ. Quia dič Ar. 12º hº ꝙ palogiſmi q fiũt ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃ ſoluẽdi ſũt ꝯſiderãdo cõcluſionẽ ad ꝯdictionẽ ḡ ⁊c̃. ¶ Jtẽ ille locꝰ ẽ i dictione q accipit̃ ꝑ nᵐ appentie a pte uocis: qꝛ loci ex̃ dictionẽ accipiũt cãm appentie a pte rei. Sꝫ fallacia ꝫꝫ qđ ⁊ ſimpliciter accipit ſuã appentiã a pte uocis: ut hic: ẽ homo mortuꝰ: ḡ hõ. Si tñ loco totiꝰ aggregati hõ mortuꝰ po

j.elẽ. c.3. nereẽ cadauer ſic dicẽdo Cadauer ḡ hõ: ħ nõ ẽ ꝫꝫ qđ ⁊ ſimplr̃: cũ deficiat appentia: ḡ ⁊c̃. Oppoᵐ dicit Ar. ponendo ſeptem locos extra dictionem.

Ad qõnẽ dõm ꝙ fallacia ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃ ẽ locꝰ ex̃ dictionẽ. Nã cãe appentie diſtiguũt locos ſophiſticos. Sꝫ cãe appentie i ꝫꝫ qđ ⁊ ſimplr̃ ẽ ꝯueniẽtia alicuiꝰ dicti ꝫꝫ qđ ad idẽ dictũ ſimplr̃. Cũ ḡ ex pte rei accipit̃ cã appentie: ſeqt̃ ꝙ ſit locꝰ ex̃ dictionẽ. Uerũtñ intelligẽdũ ẽ ꝙ ꝯueniẽtia uocis ad uocẽ alicuiꝰ dicti ꝫm qđ ad idẽ dictũ ſimplr̃ coopat̃ ad iſtã deceptionẽ. Nec tñ ẽ ꝑ ſe cã appentie i ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃. Sed eꝯ ẽ in fallacia figure dictiõis: nã ibi idẽtitas rei iter ſuppoſituꝫ ⁊ ſuũ cõe coopat̃ ad deceptionẽ i tertio mõ figure dictionis. Et tñ ſilitudo uocis ad uocẽ eſt ꝑ ſe cã appentie figure dictiõis. Ecõuerſo ẽ ex pte iſta. Nã ꝯueniẽtia rei dicte ꝫm qđ ad idẽ dictũ ſimplr̃ ẽ cã appentie ꝑ ſe i ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃: tñ ꝯueniẽtia i uoce ad iſtã deceptionem cõopat̃. ¶ Ad pᵐ arᵐ dico ꝙ minoꝛ ẽ fl'a. Vñ dico ꝙ ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃ ꝑ ſe peccat ꝯ illationẽ: ⁊ nõ ꝑ ſe ꝯ ꝯdictionẽ. Ex appenti eni ꝯdictiõe q̄ accipit̃ i ꝑmiſſis iferẽ uera ꝯdictio i ꝯclõne ꝑꝑ realẽ ꝯueniẽtiã iter ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃. Hoc pꝫ ſi ſic arguat̃: Ethiops ẽ niger: ⁊ nõ ẽ niger i dẽtibꝰ: ḡ ẽ niger ⁊ nõ niger. Propter eni ꝯueniẽtiaꝫ nigri i dẽtibꝰ ad nigrũ ſimplr̃: ex negatiõe nigri i dentibus ab ethiope: ꝯcludit negatio nigri ſimplr̃ ab eodẽ: vñ ꝑ ſe peccat ꝯ illationẽ uel ſillᵐ ⁊ nõ ꝯ ꝯdictionẽ: qꝛ nulla ꝓpõ ẽ ibi multiplex ſic i locis i dictiõe. ¶ Ad 2ᵐ dico ꝙ minoꝛ ẽ falſa. Ad ꝓbationẽ eiꝰ dico ꝙ ꝯueniẽtia i uoce ẽ de bñ eẽ iſtiꝰ fallacie ⁊ nõ de eẽ ſimplr̃. Et ſi ſit de eẽ nõ tñ ẽ ſic cã ꝑma appeutie. Sꝫ ꝯueniẽtia i uoce fač ꝙ palogiſmꝰ ꝫꝫ qđ ⁊ ſimplr̃ appeat ſillus. Nã ſi ſic dicat̃: Hoc nõ ẽ hõ ⁊ ẽ cadauer: ḡ ẽ hõ ⁊ nõ ẽ hõ. hic nulla ẽ appentia ſill'i. Si tñ diceret̃ ſic: Hoc nõ ẽ hõ ⁊ ẽ hõ mortuꝰ: ḡ ẽ hõ ⁊ nõ ẽ hõ. hic ẽ appentia ſill'i. Vñ cõueniẽtia i uoce facit ꝙ palogiſmꝰ ꝫm qđ ⁊ ſimplr̃ appeat ſill's. Et tñ cã appentie ꝑ ſe a pte rei accipit̃.

Queſtio. LI.

q Ueritur utrũ ab aliq̃ ſũpto cũ determinatiõe diminuẽte ad ipꝫ ſũptũ ſimplr̃ teneat ꝯñtia? Et ħ ẽ q̃rẽ utrũ hec ꝯñtia teneat: ẽ hõ mortuꝰ: ḡ hõ. Et vr̃ ꝙ ſit bona. Naꝫ qđ itelligit̃ i aliq̃ ſeqt̃ ad ipꝫ: ſed hõ itelligit̃ i ħ: hõ mortuꝰ. Nã ħ ẽ oppoᵐ i adiecto: hõ mortuꝰ. Qđ pꝫ ſi diffinitiões ꝑ noibꝰ ponat̃. Nã hõ ẽ hñs vitã: ⁊ mortuꝰ ꝑuatũ vita. Jntell's ḡ hois ut opponit̃ mortuo itelligitur i ħ añte: hõ mortuꝰ: ḡ ſeqt̃ ad ipm. ¶ Jtẽ nõ obſtãte oppõne mortui ad hoiem: ſeqt̃: hõ mortuꝰ: ḡ mortuum. Cũ ḡ hõ opponat̃ mortuo ſic eꝯ: ſeqt̃: Hõ mortuꝰ ḡ hõ. ¶ Jtẽ ſignificatũ dictiõis poſt eiꝰ ipõnẽ eſt ſibi eẽntiale: Sꝫ hõ ſignificat uerã nãm humanã ħ ḡ ẽ ſibi eẽntiale. Sed poni in orõne cũ aliquo eſt ſibi accñtale. Cũ ergo accñtale nõ ꝑmutet eẽntiale: ſequit̃: hõ mortuus: ergo homo. ¶ Oppoſitũ vult Ar. j.hº.c 3.

Ad qõnem dõm ꝙ ab aliq̃ ſũpto cũ determinatione iportãte nãm oppoſitã ad idẽ ſũptũ ſub ꝓpa rõne nõ ualet ꝯñtia: ħ manifeſtat Boetiꝰ ſup librũ ꝑyarᵃˢ. Ubi dicit ꝙ nõ ſequit̃ Homerꝰ poeta ẽ: ḡ homerꝰ ẽ. qꝛ pº eẽ attribuit̃ homero ſb rõne poeſi ⁊ i ꝯñte ſb ꝓpa rõne. Jõ nõ ſeqt̃ ſilr̃ eſt ħ hõ mortuꝰ ḡ hõ. ¶ Dubiũ tñ ẽ utrũ i iſto añte: hõ mortuꝰ: ponat̃ uera nã hois ſb determinatiõe tñ ſibi repugnãte. An ħ totũ. hõ mortuꝰ: dicat quẽdã itell'm oppoſitũ hoi. Sꝫ q̃cũq̃ mõ dicat̃: dici põt ꝙ ꝯñtia nõ ualet ¶ Si pº mõ tũc certũ ẽ: cũ hõ i añte accipiat̃ cũ determinatiõe ſibi repugnãte: ꝙ ad idẽ ſũptũ ſb ꝓpa ratiõe nõ tenet ꝯñtia. ¶ Si 2º mõ dicat̃: tũc manifeſtꝰ ẽ defectꝰ: appentia tñ ẽ: qꝛ illud cuiꝰ intellectꝰ ꝯſtituit̃ ꝑ ħ qđ dico: hõ mortuꝰ: aſſimilat̃ hoi i dimẽſionibꝰ ⁊ figurationibꝰ. S; cõm tñ aliqs pmꝰ modus magis cõpetit eis q̄ dicunt̃ ꝫꝫ hãc fallaciã. Nã hec fallacia fit qñ ab aliq̃ ſũpto ꝫm qđ ad idẽ ſũptũ ſimplr̃ ꝓcedit̃. ¶ Cõtra hoc põt argui. Hõ albꝰ currit: ḡ hõ currit. Hic tñ attribuit̃ ꝑdicatũ ipſi ſbo ſb rõne albi. Sꝫ eẽ albũ ẽ ꝫꝫ qđ eẽ reſpectu hois. Dicẽdũ eſt ꝙ ſeqtur: Hõ albꝰ currit: ergo hõ currit. Sed tñ nõ ſequit̃ ſub rõne qua ħ eſt ꝫm quid ⁊ illud ſimplr̃. Sed qꝛ eẽ albi ſimplr̃ ꝑſupponit eẽ hois iõ ſeqtur. ¶ Ad pᵐ arᵐ dõm: ꝙ inter iſtas ptes: Hõ mortuꝰ ut reſpectu tertij accipiũt̃ nõ eſt oppoſitũ in adiecto: ſed iter iſtas ptes diuiſim acceptas.

Uel iter totū aggregatū ⁊ alterā ptē oppositū in adiecto ⁊c̄. sic ostēdit Boe⁹ ubi sup̄. Dic̄ eniꝫ ꝙ q dic̄ manū marmoreā eē statue uerū dic̄: q꜉ man⁹ hēt ptātē dādi ⁊ recipiēdi: sed man⁹ marmorea nō. Sil'r oppōnē q̄ ē iter ptes manifestat ibidē. dicēs ꝙ hō iportat vitā hn̄s. Sꝫ mortuū iportat ꝑuatū vita. ¶ Sꝫ si arguas: q꜉ oppō ē iter ptes nō ipedit ꝯn̄aꝫ: eo ꝙ a pte ad ptē nō ꝓceditꝫ sꝫ a toto ad ptē. Dicēdū ꝙ h̄ nō obstāte oppō inter ptes ipedit ꝯn̄aꝫ: q꜉ cū aliq̄ determiatio iportat nāꝫ opposi tā suo determiabili: tūc ex adiūctiōe determiatiōis cū determiabili resultat qdā itellect⁹: q̄ ē sꝫ qd respectu il li⁹ determiabilis. Uñ itellect⁹ determiabilis sꝫ qd po nitꝫ: pp qd̄ ꝓcedē a tali aggregato ad talē ptē fac̄ sꝫ qd ⁊ simpl'r. ¶ Ad 2ᵐ dōꝫ ꝙ seqꝫ hō mortu⁹ g̃ mortuū: q꜉ hō accipitꝫ i an̄te s̄b rōne mortui: ⁊ iō seqꝫ: hō mortu⁹: g̃ mortuū: sed q꜉ hō s̄b ꝓꝓa rōne nō ponitꝫ i an̄te. iō nō seqꝫ: hō mortu⁹: g̃ hō. ¶ Ad 3ᵐ cū dī: significatū dictionis ē ei eēntiale. Dōm ꝙ hō i h̄ aggregato ponit nāꝫ hois sed tn̄ s̄b rōne mortui: ⁊ iō nō seqꝫ. Tn̄ tenēdo ꝙ hō ponit nāꝫ ꝓpriā q̄ ē eē viuū: ⁊ mortuū: sil'r suū sig̃tū ponat qd̄ ē eē ꝑuatū vita. Tūc pōt dici ꝙ in h̄ an̄te hō mortu⁹: icluduntꝫ duo opposita. Et tūc forte pōt dici ꝙ utrūꝫ seqꝫ. Si tn̄ p h̄ qd̄ dī: hō mortu⁹: intelligitꝫ corp⁹ ꝑuatū vita: qd̄ qdē corp⁹ sil'e ē corpi viuo i lineationib⁹ ⁊ dimēsionib⁹: tūc posset dici ꝙ ꝯn̄a nō ualet: ⁊ tūc posset dici ad arᵐ. ꝙ iter li hō ⁊ li hō mortuus est oppositū in adiecto.

Questio. LII.

Queritur circa hāc ꝓpōneꝫ: ego dico falsum. Et ꝓ⁹ utrū termin⁹ cōis possit supponē ꝓ tota ꝓpōne cui⁹ est ps? Et ꝙ nō ostēditꝫ: q꜉ i ꝓpōne ul'i affirmatiua ꝑdicatum denotatꝫ ꝯuenire oī ꝯtēto sub s̄bo. Si g̃ alicui denotetꝫ nō ꝯuenire illud s̄b s̄bo nō ꝯtinetꝫ. Sꝫ q dic̄ oēꝫ ꝓpōnē eē uerā uel oia eē uera: nō dic̄ suū dictū eē uer. p Ar̄. 4° meᶜᵉ. Accidit itaqꝫ ⁊ qd̄ famatū ē de oib⁹ talib⁹ orōnib⁹ ipsas seipsas destruē. Nā q oia uera dicit orōnis sue ꝯriā fac̄ uerā q̄re suā nō uerā. ꝯria aūt nō dic̄ ipsaꝫ eē uerā: q vō ⁊ oia falsa ⁊ ipse seipꝫ ⁊c̄. Sꝫ si terminus supponeret ꝓ tota ꝓpōne cui⁹ ē ps: seq̄retꝫ ꝙ dicēs oia eē uera diceret suā ꝓpōnē eē uerā: g̃ ⁊c̄. ¶ Itē. 4. meᶜᵉ. t.c.10. q negat oēꝫ loq̄lā ponit loq̄lā ⁊ nō nisi eā quaꝫ ꝓfert. Sꝫ si loq̄la supponeret ꝓ illa loq̄la cui⁹ ē ps: seq̄retꝫ ꝙ q diceret oēꝫ loq̄lā eē falsaꝫ diceret suā loq̄laꝫ eē falsam. ¶ Itē ipoſe ē idē eē totū ul'e: ⁊ ptē itegralē respectu eiusdē. Sꝫ si ps supponeret ꝓ toto h̄ seq̄retꝫ: naꝫ sic dicto: Ois ꝓpō ē uera: ꝓpō ē ps itegralis hui⁹ toti⁹ ⁊ ꝓut de ista ꝓpōne ꝑdicatꝫ ē idē isti ꝓpōni sic hō ut dī de sorte ē idē sorti: g̃ ⁊c̄. ¶ P. sic dicto: Ois ꝓpō ē uera: si li ꝓpō supponēt ꝓ ista ꝓpōne cui⁹ ē ps: seqꝫ ꝙ idē eēt totū itegrale ⁊ ps iteḡlis reᵘ eiusdē. Uel pōt rō al'r deduci sic: Intellect⁹ toti⁹ resultat ex ptialib⁹ itellectib⁹ ptiū: sed sic dcō: itellect⁹ ꝓpōnis ē itellect⁹: itellectus h⁹ qd̄ dico ꝓpō: ē itellect⁹ ptialis toti⁹: ⁊ si ꝓ toto supponeret itellect⁹ ei⁹ adeq̄ret toti. Sꝫ h̄ ē ꝯ cōeꝫ acceptionē: q̄ ē ꝙ oē totū ē mai⁹ sua pte. ¶ Itē illud ex cui⁹ intellectū ē ps integralis nō ꝯstituit itellectū toti⁹ aggregati ex illo ⁊ alio. Sꝫ si dicatꝫ ꝓpō ē uera ex itellectum h⁹ termini: ꝓpō ē h̄ eē uerā: g̃ h̄ qd̄ dico, ꝓpō ut ē ps h⁹ huic toti nō adequatꝫ. Sꝫ si supponeret ꝓ ea toti adeq̄retꝫ. ¶ Ad oᵐ ē Ar̄. i fine 4ⁱ dicēs: Qui dic̄ oia eē falsa dic̄ suū dictū eē falsuꝫ: sed h̄ nō staret nisi ps ⁊c̄. Dici posset ꝙ Ar̄. nō arguit ibi de ṽtute s̄mōis: sꝫ solū sꝫ opiōnē alioꝝ q dicebāt oia eē falsa. Sꝫ illd̄ nō vī uer. nā Ar̄. p illā ꝓpōnē arguit ꝯ eos ⁊ de ṽtute s̄monis: q꜉ si ipsi ꝯcederēt dictū suū eē falsuꝫ: ꝯ eos nō arguēt. ¶ Itē h̄ pꝫ p nāꝫ dici de oī. nā seqꝫ: ois ꝓpō ē falsa: hᶜ ꝓpō ꝑlata ē ꝓpō: g̃ hec ꝓpō ē falsa. ¶ Itē ista ꝯdicūt. Ois ꝓpō ē uera. nō ois ꝓpō ē uera. tūc q̄ro utrū i ista ꝓpōne: ois ꝓpō ē uera: supponat li ꝓpō ꝓ hac ꝓpōe ul'

nō. Si sic hēt ꝓpoᵐ. Si nō supponit ꝓ hac sꝫ ꝓ oī alia ab hac. tūc supponit ꝓ sua ꝯdictoria q̄ ē ista: nō ois ꝓpō ē uera. Cū g̃ i ꝯdictorijs termini supponāt ꝓ eisdeꝫ i ista. nō ois ꝓpō ē uera supponet termin⁹ ꝓ ea. ¶ Itē termin⁹ supponit ꝓ eo qd̄ nāꝫ ei⁹ pticipat si nō ꝯhit. cū g̃ hec ꝓpō c⁹ li ꝓpō ē ps nō min⁹ pticipet nāꝫ ꝓpōis q̄ꝫ q̄libet alia. seqꝫ ꝙ ꝓ illa supponē pt sic ꝓ q̄libꝫ alia g̃ ⁊c̄.

Pro solōne isti⁹. q. ē p⁹ itelligēdū ꝙ terminū ꝓ alio supponē nihil aliō ē q̄ꝫ itellēm suū ꝓ alio ponē i q̄ tn̄ saluat ut i pte s̄biecta. ¶ Ulteri⁹ itelligēdū ē ꝙ qdā sūt termini q significāt nās determinatas nō tn̄ de cōplexis dicibiles ut hō de sorte ⁊ plōne ⁊ aial de hoie ⁊ boue ⁊ h⁹. Alij sūt termini q sig̃nt cōplexa sꝫ tn̄ non mō cōplexo. sed ꝑ modū simplicis apphēsiōis q꜉ sunt oba itellect⁹ simplicis cuiusmodi sūt enūciatio, ꝓpō loquela: ⁊ mlta alia. Alij aūt sūt termini q sig̃nt res dicibiles de cōplexis ⁊ icōplexis cuiusmodi sūt ens ⁊ vnū ⁊ q̄tū ⁊c̄. De termis aūt ꝑmis nō hēt qd̄ locū: sꝫ soluꝫ de 2° gn̄e ⁊ 3° termioꝝ. In illis eni idē pōt eē ps iteḡlis ⁊ totū ul'e. nā hec ē uera. Oē totū ē mai⁹ sua pte. q̄ ē qd̄ dā totū. Et sil'r hec: Ois orō uera ē orō. ⁊ sic de alijs. ¶ 3° itelligēdū ē ꝙ lꝫ i reb⁹ nāe uel i termis significātib⁹ res nāe nihil vnū ⁊ idē possit eē ps itegralis ⁊ totuꝫ ul'e nisi equoce. sic corp⁹ ē ps aialis ⁊ gen⁹ equoce. qa alia ē rō toti⁹ ⁊ ptis. Et ēt alia res ē totū ⁊ ps. tn̄ i rōe ut i termis ꝓpositis nihil ꝓhibet vnū ⁊ idē eē totū ul'e ⁊ totū iteḡle ⁊ ēt ps iteḡlis. Intell's eni nō pōt apphēdē aliqd̄ cōplexuꝫ ⁊ sibi nomē iponē dicibile vnīuoce de q̄libet alio cōplexo. Et cū eodē termio nō mutato sꝫ sig̃tiōne nec sꝫ modū sig̃ndi pōt aliqd̄ alid̄ cōponē. Et termin⁹ cōis si nō ꝯhat pōt supponē idīnter ꝓ oī eo qd̄ ei⁹ nāꝫ pticipat: ul' formā significatā p terminū. Et cū hec ꝓpō: cui⁹ ē ps: nō min⁹ pticipet formā sig̃tā p terminū q̄ꝫ q̄libet alia ꝓpō seqꝫ ꝙ ꝓ hac pōt supponē sic ꝓ q̄libet alia. Uñ ꝓpō tripl'r pōt ꝯsiderari. Uno mō in quātū ē ꝑdiˡᵉ de hac ꝓpōne ⁊ illa: ⁊ sic ē totū ul'e. Alio mō ꝓut ꝯstituit orōnē cū ꝑdicato: ⁊ sic ē ps iteḡlis toti⁹ ꝓpōnis. 3° mō ꝓut v̄ificatꝫ ꝓ hac ꝓpōne ⁊ sic ē totū iteḡle: sic ⁊ hec ꝓpō. Uñ si dicatꝫ: ꝓpō ē: li ꝓpō inq̄ꝫtū ꝑdicatꝫ de hac ē totū ul'e reᵘ isti⁹ ꝓpōis inq̄ꝫtū tn̄ cū h̄ qd̄ dico est: ꝯstituit orōnē: est ps eius itegralis: inquātum aūt pro hac eadem uerificatꝫ est totū integrale.

Unde ad q̄ōnē dōm ꝙ ps inq̄ꝫtū ps ꝓ tota ꝓpōe supponē nō pōt. Et si h̄ imaginatū eēt idē eēt imaginari ut pietē supponē ꝓ tota domo. sed tn̄ illud qd̄ ē ps: nō uariatū sꝫ significatū: nec sꝫ moᵐ sigᵈⁱ pōt reᵘ eiusdē h̄re rōnē toti⁹ ul'is. Uñ sic dcō: ois ꝓpō est uera: hic li ꝓpō: supponit ꝓ hac ꝓpōne ꝑlata: cū formā ꝓpōnis pticipet: sic̄ ⁊ ꝓ q̄libet alia. vn̄ ꝓpō lꝫ uarietꝫ ꝙ qdā ē ul'is qdā pticularis ⁊ h̄ ab ul'itate ⁊ particularitate s̄bi: q̄libet tn̄ ꝓpō ē singularis in gn̄e ꝓpōnis ⁊c̄. ¶ Ad ꝑᵐ arᵐ dōm ꝙ q dic̄ oēꝫ ꝓpōnē eē uerā dic̄ illaꝫ ꝓpōnē quā ꝓfert eē uerā ⁊ nō eē uerā: sꝫ alia hitudie ⁊ alia. Nā p ṽtutē dici de oī dic̄ suā eē uerā sic̄ ⁊ oēꝫ aliā. Sꝫ p nāꝫ ꝑmi ꝑncipij dic̄ suā nō eē uerā. nā seqꝫ. Ois ꝓpō ē uera: g̃ ꝯdictoria isti⁹ ꝓpōis ē uera: ⁊ seqꝫ p nāꝫ ꝑmi ꝑncipij: ꝯdictoria isti⁹ ꝓpōnis ē uera: g̃ hec nō est uera. Uñ h̄ seqꝫ p discursuꝫ rōnis: ⁊ nō p dici de oī ⁊c̄. ¶ Ad 2ᵐ dōm ꝙ q iterimit oēm loq̄lā ṽtute dici de oī negat suā loq̄lā: sed q꜉ nō pōt negare loq̄lā nisi p loq̄lā iō p actū exercitū pōit loq̄lā: ṽtute tn̄ dici de oī negat suā sic ⁊ aliā. ¶ Ad 3ᵐ dōꝫ ꝙ lꝫ ipoſe sit i reb⁹ nāe vnū ⁊ idē eē totū ul'e ⁊ ptē iteḡlē reᵘ eiusdē: i reb⁹ tn̄ rōis nō ē h̄ icōueniēs. Multa eni sūt ipoſſia i re q̄ nō sūt ipoſſia i rōne. Sic ꝓcedē i ifinitū i reb⁹ ē ipoſe: sꝫ i rōne nō ē incōueniēs. ¶ Ad 4ᵐ dōm ꝙ i reb⁹ rōnis idē pōt eē totū iteḡle ⁊ ps iteḡlis reᵘ eiusdē s̄b alia cōsideratiōe ⁊ alia. ¶ Ad ꝯfirⁿᵉꝫ dico ꝙ i reb⁹ nāe: oē totū ē mai⁹ sua pte. Et illd̄ qd̄ est ps s̄b vna ꝯsiⁿᵉ nō pōt reᵘ eiusdē h̄re rōnē

t.c.29 (margin at "4° meᶜᵉ")

Euclides in p° elᵃ rioꝝ. (margin)

meᶜᵉ. t.c.29 (margin)

totius. Silr in rōne: ps inqꝫtuz ps minoꝛ est suo toto: sed tñ illud qḋ est ps sub vna ꝯsideratiōe pōt respectu eiusdē sub alia ꝯsideratione hēre rōnē toti⁹: ipso nō uariato: sed tota uariatiōe cadēte circa itellectū. ꝙ autez nō sit eadē uox nō mioꝛ qꝛ eadē uox nō ꝑdicaṫ de hac uel illa. ℂ Ad ultimū dicēdū ꝙ maioꝛ sic hēt itelligi: illud extra cui⁹ itellectū est aliqḋ: ipm sic acceptū nō cōstituit itellectū toti⁹ aggregati ex illo ꝛ alio. Sed ipm ꝯsideratū sub alia rōe bñ pōt: sic est in ꝓposito. Si eni dicaṫ: ꝓpō est uera: li ꝓpō si ꝯsideraṫ solūmō inquātuz est ps hui⁹ toti⁹: ꝓpō est uera. sic nō ꝯstituit itellectum hui⁹ totius. Si tñ ꝯsidereṫ inquātum ꝑdicabile est de hac ꝓpōne: sic pōt ꝯstituē itellectū toti⁹. Qō. LIII.

Queritur utrū incipiēs sic loq: Ego dico falsum: sit simplr uer⁹ in dicēdo? Et arguiṫ ꝙ sic. Nā segtur ego dico falsum: ḡ uerū est me dicē falsum. ꝛ sequiṫ ueruz est me dicē falsuz: ḡ dico uerū: ergo a ꝑmo ad ultimū seqṫ ego dico falsum: ḡ ego dico uerū. Probatio ꝑme ꝯñe uera. Segtur: ego dico hoīez eē asinū ergo uerū est me dicē hoīem eē asinū ḡ segtur ꝯsilr dico falsum ḡ ueruz est me dicē falsum. Probatio scḋe ꝯñe: nā qui dicit sicut est dicit uerū: sed qui dicit se dicē falsuz: cū dicat h̄ falsum: ego dico falsum: ipse dicit sicut est: qui ergo dicit se dicē falsuz: dicit uerū. ℂ Itē sic icipiēs loq. Aut dicit uerū aut falsum. Si uerū est in dicēdo simplr uerus: qꝛ dicēs denominaṫ a q̄litate sui dicti. Si dicit falsum: ergo falsum est ipm dicē falsum: cū ḡ nō dicat falsum: ꝛ dicit aliq̄le ḡ dicit uerū. ℂ Ad oppoᵐ. Dicens denoiaṫ a q̄litate sui dicti. sed hec oꝛo est falsa: ego dico falsū: quā dicit icipiēs sic loq cū nihil ꝑus dixerit ꝛc̄.

Ad qōnē dicēdū ꝙ sic incipiēs loq. Ego dico falsuz: est simplr falsus in dicēdo: uerus tñ ꝑm qd. Difficile tñ est h̄ vidē in qbusdā ut inuit
i.h⁹.c 3. Arℓ. in lr̄a. Nā ꝑꝑ ꝯuenīētiā in re iter dictū ꝑm qd ꝛ simplr q̄nq; nescim⁹ distinguē iter falsuz ꝑm qd ꝛ simpliciter. Tñ dico ꝙ circa h̄ enūciabile: ego dico falsuz: est vitas ꝛ falsitas. sed vitas ꝑm qd: ꝛ falsitas simplr. Qꝛ aūt circa ipm sit falsitas simplr: h̄ pꝫ per h̄ ꝙ oꝛo dicit simplr falsa: qꝛ est signū falsi: qm̄ sic incipiēs loq: nihil dicit qḋ sit falsum. Si enim diceret hoīem eē asinū uel aliqd h⁹ᵒⁱ: hec eēt uera. Qꝛ aūt sic icipiēs loq sit uer⁹ ꝑm qd: diūsimode poniṫ a diūsis. Quidā eni ponūt ꝙ est uerus ꝑm qd qꝛ circa quālibet oꝛonem falsam exerceṫ uere act⁹ dicēdi. Dr alr ꝙ sic dicēs est uerus ꝑꝫ qd: qꝛ actu exercito per ꝓpōnē itelligiṫ sicut est in re. Sed qꝛ ab actu exercito non dr oꝛo simplr uera uel falsa: iō talis oꝛo dr ꝑm qd uera. Actu enim exercito intelligit ꝙ ipse exercet actū dicēdi circa falsum: ꝛ illud in re est uerū. ℂ Ad ꝑmū arᵐ dicēdū: cū dr: ego dico falsuz: ergo uerū est me dicē falsum. Dico ꝙ ꝯñtia nō ualet formalr. Sicut nō sequiṫ: hō est aīal: ergo uerū est dicē hominē eē aīal: ꝛ tñ in actu exercito in añte icludiṫ ꝯñs. Ulteri⁹ posito ꝙ sequaṫ lꝫ nō formalr: dico ꝙ non segtur ulteri⁹: dico me dicē falsum: ḡ sum uerus in dicēdo simplr: sed est ꝑm qd ꝛ simplr. Sicut hic: Iste bñ iurat adiplēdo iuramētū: ḡ bñ iurat. Silr sic dicēdo: hō est asin⁹: uerū est ipm dicē falsum: ꝛ tñ nō segtur ꝙ ipe dicat uerū. Uerūtñ in qbusdā segtur: uerū est me dicere: ḡ simplr sum uerus. Sicut hic: Uerū est me dicere hominem eē aīal: ḡ sum simplr uer⁹: ꝛ h̄ est in illis in qb⁹ est vitas in actu signato ꝛ in actu exercito. sed in ꝓposito falsitas est in actu signato ꝛ vitas in actu exercito. Uñ sequiṫ uerū est me exercē actū dicēdi circa falsum ergo illud circa qḋ exerceo est falsum. ℂ Ad aliud cuz dr: sic icipiēs loq: ego dico falsum: aut dicit ueruz aut falsum. Dico ꝙ dicit ꝓpōnē que est falsa. Et ulteri⁹ cū diciṫ: ḡ falsum est ipm dicē falsuz. Dico ꝙ nō sequiṫ: sꝫ magis sequiṫ: ergo uerū est ipm dicē falsum. Et ex hoc nō sequiṫ ꝙ dicat uerū sed magis ꝙ dicat falsum.

Questio. LIIII.

Queritur utrū scutū cui⁹ vna medietas est alba ꝛ alia nigra debeat dici albū uel nigrū? Qꝛ alterū: probatio. Nā qḋ est in gñe est in aliq̄ ei⁹ spē: cū gen⁹ nihil aliḋ sit realr q̄ꝫ sue spēs: sed tale scutū pōt dici coloratū: sed nō est coloratū aliquo medio colore: ergo uel diceṫ albuz uel nigrū. ℂ Itē qḋ iest pti alicui⁹ toti⁹ denoiat totuz Nā hō diciṫ crispus: cū tñ crispitudo sit solū in capite ḡ multo forti⁹ qḋ iest medietati alicuius totū denoiabit. ℂ Itē Arℓ. dicit in. 5. phisicoꝝ. ꝙ hō sanaṫ qꝛ thorax ei⁹ sanaṫ. Ergo eadē rōne scutū pōt dici albū: quia ei⁹ media ps est alba. ℂ Ad oppoᵐ: qua rōne h⁹ᵒⁱ corp⁹ dicereṫ albū: eadē rōne diceret nigrū. Et sic idē silr ꝛ semel a duob⁹ ꝯrijs denoiareṫ.

4. to pi. c. j.
T. c. j

Ad qōnem dicēdū: ꝙ tale corp⁹ de necessitate altero istoꝝ q̄tuoꝛ modorū se hēbit. Uel eni diceṫ albū ꝛ nigrū uel neq; albū neq; nigrū. Uel ꝑm qd nigrū ꝛ simplr albū. Uel ꝑm qd albuz ꝛ ꝑm qd nigrū. Primū est ipossibile: qꝛ tūc ꝯria silr eidē ieēnt. Nec scḋm: qꝛ poniṫ ꝙ vna ei⁹ medietas sit alba ꝛ nigra. Nec tertio mō: qꝛ nō est maioꝛ rō quare tale corp⁹ dicaṫ simplr albū ꝛ ꝑm qd nigrū q̄ꝫ ecōuerso: ḡ opꝫ ꝙ dicaṫ ꝑm qd albū ꝛ ꝑm qd nigrū. ℂ Ad ꝑmū argᵐ cū dr: Illud qḋ est in gñe est in aliq̄ ei⁹ spē. Dico ꝙ illud qḋ est in gñe sicut hō in aīali de necītate est in aliq̄ ei⁹ spē. Sꝫ tñ illud qḋ denoiaṫ ab aliq̄ gñe nō opꝫ ꝙ simplr ab aliq̄ ei⁹ spē denoieṫ. sed ꝑm qd ab vna ꝛ ꝑꝫ qd ab alia. ℂ Ad aliud dicēdū ꝙ q̄dā sūt accñtia que determināt ptes in toto: sicē crispitudo in hoīe determinat sibi caput: ꝛ qḋ iest isto mō pti pōt totū denoiare. Sꝫ q̄dā accñtia nō determināt sibi aliquā ptē in toto. Et q̄ñ tale accñs iest pti nō opꝫ ꝙ denoiet totū ꝛ talia accñtia sūt albū ꝛ nigrū. ℂ Sꝫ si dicaṫ ꝙ siue accñtia determinēt ptē in toto siue nō semꝑ vr̄ ꝙ ꝓcessus a pte ad totū: ul'a denoiatiōe q̄ fit a pte ad denoiationē totius: cāet ꝑꝫ qd ꝛ simplr. Uñ hic vr̄ eē fallacia ꝑm qd ꝛ simplr: Est crisp⁹ ꝑꝫ caput: ḡ ē crisp⁹: qꝛ denoiatio ꝑꝫ ꝑtē ē ꝑꝫ qd respectu denoiatōis toti⁹. Dicēdū ꝙ hic nō ē ꝑꝫ qd ꝛ simplr: Est crisp⁹ ꝑꝫ caput ḡ ē crisp⁹. Nā rō ꝑꝫ quā ꝑdicatū attribuiṫ sbo i añte nō ē ꝑꝫ qd respectu rōnis q̄ ꝑdicatū attribuiṫ sbo i ꝯñte. Uñ nō ꝑꝫ plus fit denoiatio dicēdo: hō ē crisp⁹: q̄ꝫ dicēdo ꝙ hō ē crisp⁹ ꝑm caput: ꝛ h̄ ē ex nā spāli ei⁹ qḋ dico crisp⁹. ℂ Ad 3ᵐ dꝛ ꝙ rō accipit falsū. Nā si hō posset dici san⁹ qꝛ sanaṫ ꝑꝫ thorax. eadē rōne posset dici ifirm⁹: si ifirmareṫ ꝑm caput uel ꝑꝫ oculū. Et tē vn⁹ ꝛ idē posset dici san⁹ ꝛ eger Sꝫ Arℓ. itēdit ibi ꝙ aliqd pōt ieē pti alicui⁹ toti⁹. Et aliqd pōt ieē alicui toti ꝑmo. Et aliqd pōt ieē alicui ꝑ accñs. Uñ nō itēdit ꝙ ista hitudo sit bona simplr: pectus sanaṫ: ergo hō sanaṫ.

5. phi⁹ t. c. j.

ℂ Quō aūt ꝑꝫ ꝙ nō determiaṫ qd silr's aut qd elēch⁹ ꝑꝫ diminutionē fuerit rōis. Naz elēch⁹ ē ꝯdictio eiusdē ꝛ vni⁹ nō nois ꝑ rei ꝛ nois. non synonimi ꝑ eiusdē hijs q̄ data sūt ex necītate nō ꝯnūato ꝙ erat i ꝑn⁹ ꝑm idē ꝛ ad idē ꝛ silr ꝛ i eodē tpe ꝛc̄. c. iij. p. h⁹

Questio. LV.

Queritur utrū ignorātia elēchi sit loc⁹ distict⁹ ab alijs? Et vr ꙗ nō. Nā vnusq̄sq; loc⁹ sophistic⁹ sicē hēt sua pn̄ᵃ ꝓpia sic hēt suā soloñē ꝓpriā. Sꝫ ignorātia elēchi ꝛ ꝑꝫ qd ꝛ simplr hñt vnā soloñē: ḡ nō sūt fallacie distincte. Minoꝛ pꝫ p Arℓ. q dic. Qui fiūt ꝑꝫ qd ꝛ simplr ꝛ ꝑm diminutionē rōis soluēdi sūt: ꝯsiderādo ꝯclōnē ad ꝯdictionē. ℂ Itē ꝙ nō distiguaṫ a ꝑꝫ qd ꝛ simᶠ ꝓbo. Naz

ſicut i ſm qd ⁊ ſimplr̄ ꝓcedit a quo ad ſimplr̄. ſic in igᷣ
rãtia elẽchi ꝓcedit a quo ad ſimplr̄. Sicut enim hic ꝓ
cedit. Eſt albus ſm dẽtes: ergo eſt albꝰ. Silr̄ hic hoc ē
duplũ ad hoc ſm lõgitudinẽ: ⁊ nõ eſt duplũ ad hoc ſꝫ
latitudinẽ: ergo eſt duplũ ⁊ nõ duplũ. in pͥmo eſt ſꝫ qd
⁊ ſimplr̄: in ſcđo eſt ignorãtia elẽchi. Vñ in mõ arguẽ
di non videntur differre. ¶ Itẽ illud in qđ aliqd reducit
ab eo nõ diſtinguit iquãtũ in illud reducit: ſed oẽs lo-
ci ſophiſtici reducunt in ignorãtiã elẽchi: ergo ab illis
j. elē⁹ nõ diſtinguit ignorãtia elẽchi. ¶ Ad oppoᵐ eſt Arꝭ.
c. 3. qui nũat hũc locũ inter locos extra dictionem. Et ni
ſi ab alijs diſtingueret nõ eẽnt ſeptẽ loci ex̄ dictionem.

Ad queſtionem dicẽdũ ꝙ ignorãtia elẽ
chi nũat iter alios locos
ſophiſticos extra dictionẽ: ⁊ ab alijs diſtinguit. Nã lo
ci ſophiſtici diſtinguunt ſm ſuas cãs appentie: ſed cau
ſa appentie in ignorãtia elẽchi eſt appens idẽtitas ap-
parẽtis ꝯdictionis ad uerã ꝯdictionẽ. ¶ Circa h̄ no-
tãdũ ꝙ eadẽ eſt diffõ ſilli ⁊ elẽchi: niſi ꝙ opꝫ addẽ con
tradictionẽ. Ex quo ſequit ꝙ quedã ſunt ꝯditiões ſpe
ciales ipſius elẽchi. ⁊ quedã cões. Vñ lꝫ oẽs alie falla-
cie peccẽt ꝯtra elẽchũ: ⁊ in hoc quelibet poſſit dici igᷣ-
rãtia elẽchi: tñ iſta fallacia ſpãliter peccat ꝯtra ꝓprieta
tes qͣs elẽchus addit ſupra ſillm̄. Quẽ ſunt qͣtuor. ſ. ad
idẽ: ſm idẽ ſilr̄: ⁊ in eodẽ tpe. Et qꝛ ſic peccat ꝯtra con
ditiones ꝓprias ipſius elẽchi: ideo ſm quãdã excellen
tiã uocat ignorãtia elẽchi. ¶ Et ex hoc ſequit ulteriꝰ
ꝙ qͣtuor ſunt modi huius fallacie: qui accipiuntur ſm
iſtas qͣtuor ꝓprietates. ſ. ad idẽ: ſm idẽ ſilr̄: ⁊ in eodeꝫ
tpe. ¶ Ad pͥmũ arᵐ dicẽdũ ꝙ illa ꝯñtia nõ ualet: eadẽ
eſt ars ſoluẽdi palogiſmos ſm qd ⁊ ſimplr̄ ⁊ ſm igno-
rãtiã elẽchi: ergo ignorãtia elẽchi ⁊ ſm qd ⁊ ſimplici-
2. elē⁹ ter ſunt idẽ locus ſophiſticus. Nam ſolõ eſt manifeſta
c. 3. tio defectꝰ. Et nihil ꝓhibet eoſdẽ defectꝰ diũſis cauſis
appentie poſſe tegi. Vel põt dici ꝙ lꝫ ignorãtia elẽchi
⁊ ſm qd ⁊ ſimplr̄ hẽant eãdẽ ſolõnẽ cõem nõ tñ ſpecia
lem. Nã in ſm qd ⁊ ſimplr̄ appentia eſt idẽtitas dicti
ſm qd ad dictũ ſimplr̄: ⁊ cã nõ exñtie eſt diuerſitas eo-
rũdẽ. Vñ ſolõ ſpãlis in ſm qd ⁊ ſimplr̄: eſt manifeſta-
tio uarietatis iter dictũ ſm qd ⁊ ſimplr̄. Sed appentia
in ignorãtia elẽchi eſt idẽtitas ꝯdictionis appentis ad
uerã ꝯdictionẽ. Et ſolõ ſpãlis eſt manifeſtatio diuerſi
tatis iter ea. Et ideo nõ ſeqtur: cũ ignorãtia elenchi ⁊
ſm qd ⁊ ſimplr̄ hẽant diũſas ſolões ſpãles ꝙ ſint idẽ
locus. ¶ Ad aliud dicẽdũ ꝙ lꝫ in eodẽ palogiſmo poſ
ſit eẽ ſm qd ⁊ ſimplr̄: ⁊ ignorãtia elẽchi: Hoc tamẽ erit
alia rõne ⁊ alia. Quia in ſm qd ⁊ ſimplr̄ ut dictũ eſt: cã
appentie eſt idẽtitas dicti ſm qd ad dictũ ſimplr̄. Sꝫ
in ignorãtia elẽchi cã appentie eſt idẽtitas ꝯdictionis
in pͥmiſſis ad uerã ꝯdictionẽ in cõclõne. Et ex hoc ſeq
tur ꝙ ſm qd ⁊ ſimplr̄ poſſit eẽ ſine ignorãtia elẽchi: qꝛ
põt eẽ ſine appenti ꝯdictione: qꝛ hic eſt ſm qd ⁊ ſimpli
citer. Iſte eſt albꝰ ſm dentes: ergo eſt albꝰ: ⁊ tñ hic nõ
eſt ꝯdictio appens. ¶ Ad ultimũ dicẽdũ ꝙ ignorãtia
elẽchi inquãtũ alij loci reducunt ad ipſam eſt elenchi
gñalis: vñ in ignorãtiã elẽchi ſpãleꝫ que diſtinguit ab
alijs locis nõ reducunt fallacie. ¶ Sed ex pͥmiſſis vi-
det ſeq ꝙ ignorãtia elẽchi eſt locus in dictione. Nam
ex quo eiꝰ appentia accipit a ꝯdictione: ⁊ ꝯdictio eſt a
pte uocis: videt ꝙ eiꝰ appentia accipiat a uoce. Vñ cũ
peccet ꝯtra ꝯdictionẽ: videt ſeq ꝙ ſit locꝰ in dictiõe: qꝛ
loci in dictione ſpãliter peccãt ꝯtra ꝯdictionẽ. Sed di
cẽdũ eſt ꝙ ignorãtia elẽchi nõ eſt locꝰ in dictione. Qđ
j. hꝰ. c. 3. inuit Arꝭ. cũ dicit: Trahet aũt aliqs hũc locũ in eos
qui ſunt in dictione: per hoc dicẽs ꝙ nõ põt poni locꝰ
in dictione niſi per quãdã violẽtiã. Et dicẽdũ eſt ꝙ ad
ꝯdictionẽ nõ ſolũ reqrit vnitas uocis ſed etiaꝫ vnitas
j. hꝰ. c. 3. rei: qđ pꝫ per diffõnẽ ꝯdictionis. Cõtradictio non eſt
nois tm̄ ſed rei ⁊ nois. Vñ ſi appens ꝯdictio accipit a
pte rei: tũc eſt ignorãtia elẽchi. Si ex pte uocis tũc eſt
locus in dictione. Vel põt dici ꝙ peccare ꝯtra ꝯdicti-
onẽ eſt duplr̄. Aut ita ꝙ palogiſmus iferat ꝯdictioneꝫ
alicuius pͥcõceſſi. Aut ꝙ videat appenter ꝯcludẽ ꝯtra
dictoria nõ hñdo reſpectũ ad pͥcõceſſionẽ reſpõdentis
Primo mõ peccãt loci in dictione ꝯtra ꝯtradictionẽ.
Et qꝛ elẽchus eſt magis ꝯdictoriꝰ per reſpectũ ad rñ-
dẽtẽ: ideo loci in dictione ſpãliter dicunt peccare ꝯtra
ꝯdictionẽ. Scđo mõ nihil ꝓhibet qn ignorãtia elẽchi
⁊ ſm qd ⁊ ſimplr̄ peccãt cõtra illationẽ: qꝛ inter pͥmiſ
ſam negatiuam: ⁊ partem negatiuaꝫ ꝯcluſionis eſt de-
fectus illationis.

Queſtio. LVI.

q Veritur utrum iſta ꝯñtia ſit bona:
Hoc eſt nõ duplũ: ergo h̄
nõ eſt duplũ? Et videt ꝙ nõ. Nã aliqd ſtat cũ
añte qđ eſt icõpoſſibile ꝯñti: ergo ꝯñtia nulla. Iſta eni
ſtãt ſil. Hoc eſt duplũ: ⁊ hoc eſt nõ duplũ. Et tñ iſta: h̄
eſt duplũ: nõ ſtat cũ hoc ꝯñte: hoc nõ eſt duplũ. Aſſum
ptũ pꝫ per Arꝭ. qui dicit 2ᵒ huius. ꝙ nõ eſt incõueniẽs c. 10.
fateri idẽ eẽ duplũ ⁊ nõ duplũ: ergo ſtãt ſil. ¶ Item: ſi-
cut ad poſitionẽ pluriũ nõ ſeqtur poſitio paucoruꝫ: ⁊
hoc ſub idetermĩatione: ſic ad negationẽ paucoꝝ nõ
ſequit negatio pluriũ. Sicut enim nõ ſeqtur: Aial cur
rit: ergo hõ currit: ſic nõ ſequit: Hõ nõ currit: ergo ani
mal nõ currit. ergo ad negationẽ extremi nõ ſequit ne
gatio cõpõnis ⁊ extremi. ¶ Itẽ nõ ſequit: hoc eſt non
ſile: ergo nõ eſt ſile. qꝛ aliqd ſtat cũ añcedẽte: qđ eſt icõ
poſſibile ꝯñti. Nã iſta ſtãt ſil. hoc eſt ſile: ⁊ hoc eſt diſſi
mile. Et ſeqtur: hoc eſt diſſile: ergo eſt nõ ſile. Et tamẽ
iſta: hoc eſt ſile: nõ ſtat cũ hoc ꝯñte: hoc non eſt ſimile.
¶ Ad oppoſitũ ſeqtur: Hoc eſt nõ dupluꝫ ad. a. ġ non
eſt duplũ ad. a. Ergo abſolute ſeqtur: hoc eſt nõ duplũ
ergo nõ eſt duplũ. ¶ Itẽ negatio ifinitãs negat ſigni-
ficatũ termĩi: ſed ſignificatũ huius qđ dico duplũ: eſt
qdã reſpectꝰ ergo negat reſpectũ. ⁊ ſi negat reſpectuꝫ
nihil relinqtur: ergo ⁊c̄.

Ad qõnem dicẽdũ ꝙ ꝯñtia bona eſt: nam ſi-
gnificatũ huius qđ dico dupluꝫ
eſt qdã reſpectꝰ. Nõ eſt aũt itelligẽdũ ꝙ ſupra ſignifi-
catũ relatiui: fundet reſpectꝰ tanqꝫ hitudo media iter
relatiuũ ⁊ ſuũ correlatiuũ. Sed illud qđ nomẽ relati-
ui iportat reſpectꝰ eſt. ſed negatio ifinitãs negat ſigni-
ficatũ termini. Sic ergo dicto. hoc nõ eſt duplũ. negat
ulr̄ reſpectꝰ. Quo negato nõ dicit ad dimidiuꝫ. Ergo
ſequit. Hoc eſt nõ duplũ ergo non eſt duplum. Et per
Arꝭ. in libro Peryarmenias: Nõ currẽ idifferẽter re- j. plᵃˢ
perit in eo qđ eſt ⁊ qđ nõ eſt: pͥterqꝫ in curſu. Ergo nõ c. 3.
duplũ repit in eo qđ eſt ⁊ qđ nõ eſt: pͥterqꝫ i duplo. Du
plũ ġ ⁊ nõ duplũ uerã ꝯdictionẽ iportãt. Sꝫ cuicũqꝫ
attribuit vnũ ꝯdictorioꝝ ab eodẽ remouet reliquũ. ſe
quit ergo: Hoc eſt nõ duplũ. ġ nõ eſt duplũ.

Ad primam rõnẽ dicẽdũ ꝙ nõ eſt incõueni
ens fateri idẽ eẽ duplũ ⁊ nõ du
plũ cũ diũſis determinationibꝰ: ut ꝙ ſit duplũ ad. a. ⁊
nõ duplũ ad. b. Tñ abſolute loquendo ſic. Et h̄ eſt qđ
dicit Arꝭ. ꝙ nõ eſt fatẽdũ idẽ eẽ duplũ ⁊ nõ dupluꝫ ut
erat ꝯceſſuꝫ a redarguto. ¶ Ad ſcđaꝫ dicẽdũ ꝙ nõ eſt
magis negare cõpõnẽ ⁊ extremũ: qꝫ extremũ p ſe. Nã
i iterẽptiõe añtis icludit iteremptio ꝯñtis. Ad ultimã
dico ꝙ ſequit Hoc eſt nõ ſile: ġ nõ eſt ſile. Et cũ ꝓbat
ꝙ iſta ſtãt ſil. Hoc eſt ſile: ⁊ h̄ eſt nõ ſile. Dico ꝙ nõ eſt
uerũ. Et cũ dꝛ ulteriꝰ ꝙ iſta ſtãt ſil: Hoc eſt ſile: ⁊ h̄ eſt
diſſile: ⁊ ꝙ ſequit. Hoc eſt diſſile: ġ h̄ eſt non ſile. Dico
ꝙ iſta ultima ꝯñtia nõ ualet: qꝛ per h̄ qđ dꝛ diſſile ipor
tat qdã reſpectꝰ ad diſſile qđ eſt diſſile ſuo diſſili. Sed
per h̄ qđ dico: nõ ſile: pͥuat reſpectꝰ. Et a remotione re
ſpectus ad vnũ nõ ſequit remotio reſpectꝰ ab alio.

¶ Expliciũt qõnes Elẽchoꝝ ſubtilis doctoris Scoti.

¶ Incipiunt questiones clarissimi doctoris Antonij Andree super sex principijs Guilberti Porretani.

Amens Reliquias dedit eis Luce.24. Liber iste agit et tractat de illis sex principijs que in libro predicamentorum Ar. dimisit et breuiter determiauit et hoc propter causam que ibi fuit assignata. ¶ Idcirco de auctore hui⁹ libri qui de illis sex hic prolixius tractat pōt accipi uerbū p̄sens ad ostendēdum pfectionez huius libri. describitur auctoritas in gñali in psonam que fecit. qualitas virtualis in materia que sufficit. modalitas ordinata in forma que allicit. cōmoditas fructualis in fine in quez dirigit. ¶ Primū pbat opatio generosa. sūpsit eniz tātū opus ut doctor auctēticus: ut scriptor ueridicus: ut doctor auctēticus qd itelligi potest Ysaie 8°. Sume tibi librum grādem et scribe in eo stilo hois. Sume tibi grādē librū in excellētia: in sententia: stilo hois in eloquētia. Scripsit enim non stilo nimis subtili ut angelico: nec stilo nimis rudi ut asinino: sed stilo mediocri cōi rudib⁹ et pfectis ut humano. ¶ Secūdu3 pbat recollectio copiosa religas. i. sex p̄dicamēta ab Ar. relicta ex breuitate ab hoc auctore descripta cum ueracitate: ab auditore recepta cū sedulitate. scilicet in mēte et armario itellectus: ut auctor iste possit dicē illud Judicū p°. lxx^ta. reges colligebāt sub mēsa mea ciborum reliquias. Quid per. lxx. collectores nisi auditorum designatur vniuersitas. ¶ Tertium pbat traditio glīosa: dedit. i. tradidit ordine debito seruato ut pfecti erigantur altius: ut infimi attrahantur dulci⁹: ut uterq3 istruatur citius. vñ ps. 118. Declaratio sermonū tuorum illuminat et intellectū dat paruulis. ¶ Quartū pbat directio gaudiosa: eis. i. auditoribus: ut. s. dirigantur in sciam logicalem. et hic est finis ppinquus. in sapiētiaz spūalem. s. theologicā ad quam sicut ad pfectiorem cetere oēs sciētie ordinantur. et hic est finis remotus. in letitiā eternalē: et hic est finis ultimus: beatitudo. s. celestis. ¶ Dicat ergo iste auctor illud Joānis. 17. uerba que dedisti mihi dedi eis. tu dedisti deus: a quo cūcta bona pcedūt: dedi eis scilicet ordinatis directe ad vitam eternam Amen.

T.2. Qa Notitia sbti p̄supponitur in sciētia: de sbo enim oportet p̄cognoscere qd est. et qr est. Ex p° posteriorum. ideo ante expositionem huius libri vnā moueo qōnem. s. utrum iste liber sit de sex p̄ncipijs. i. sex p̄dicamentis ut de sbo? Uidetur q nō: nam idem nō est sbm diuersorum librorum. sed de istis sex agitur in libro p̄dicamētorum: qa de oibus. x. agitur ibi. igitur Maiorē pbo: qr aliter sbm non eēt adeqtum scie illius libri. ¶ Preterea vnius scien-

T.43 tie vnū est sbm p° posteriorum. sed ista sex nō sunt vnum sbm qr nec vnū diffinibile: ergo cū hec scia sit vna / nō est de istis sex. Pro ista etiā pte sunt argumēta facta in p̄ncipio p̄dicamētorum. s. de sbo illius libri. quere ibi: et silr solōnes. ¶ Ad oppositum est auctor iste determināns hic de istis sex. vñ iste liber ititulatur sex p̄ncipiorū.

Respondeo q ea que dicta sunt in libro p̄dicamētorum qōne de sbo. faciūt etiā oia fere pro ista qōne: ideo illa supponēdo hic breuiter ptrāsibo hoc mō. Primo tāgam vnā opinionez. Scdo aliter dicā ad qōnem. Tertio remouebo triplicem dubitationē. ¶ Quātū ad p̄mum est vna opinio que dicit q sbm huius libri est forma accñtalis extrinsecus adueniēs. ¶ Cōtra: uel hic accipitur forma pro re p̄me intētionis uel scde. nō p̄mo mō: qr sic considerare de forma spectat ad phum realē et nō ad logicum. nec scdo mō: qr tūc eēt nugatio addēdo: extrinsecus adueniēs. ois enim res scde intētionis est extrinsecus adueniēs maxime cum sit formalr respect⁹ rōnis. ¶ Preterea: quero qd intelligitur per extrinsecus adueniens: uel eē extra qdditatem sube: et hoc non cum nouē p̄dicamēta sint extrinsecus aduenientia: de qbus oibus nō agitur in hoc libro. uel qr est respectus diuisus cōtra absolutū: et sic nō tm̄ ista sex: sed etiā relatio de genere relationis est forma extrinsecus adueniēs de qua nō agitur in hoc libro. ¶ Quantū ad scdm: notādum q ista sex sicut et oia p̄dicamēta pñt dupl'r ꝯsiderari. vno mō pro re substracta intētioni et inquātū sunt entia. Alio mō inquātū cōsiderantur a rōne siue inquātū aliqua pprietas causata ab intellectu eis attribuitur. p̄mo modo ꝯsiderat de eis metaphi^cus. cuius sbm est ens inquantū ens. scdo mō cōsideratur de eis hic et in p̄dicamētis. ostēduntur enim de eis passiones sibi inherētes inqꝫtū sunt gñalissima. puta inquātū in suas spēs diuiduntur: et ille ulterius in alias: et nihil est supra ea qd descēdat in illa per dr̄ias: que oia cōpetūt eis inqnātū gñalissima. vnde si de aliqbus alijs que istis gñalissimis insunt: inqꝫtum sunt entia: hic determinatur: puta suscipe magis et minus: et ꝯtrarietatē habere: uel non et huiusmodi: hoc nō est p̄ncipaliter ad ppositū sed ad maiorē cognitionem istorum quātum ad p̄dicata intētionalia: sed cū ista sex uel oia decem non sint sbm vnius sciētie realis uel metaphi. nisi inquātū reducuntur ad vnum qd est subiectū. s. ens. et sic oportet dicere in pposito q. s. maior est vnitas eorum in aliq pprietate causata ab itellectu qꝫ forte inquātū sunt entia: aut nō minor: et cum hec scia nō sit vnū vnitate analogie: oportet ergo assignare aliqd itētionale qd sit cōe istis et vniuocū et sbm p̄mū hic: qr de solo tali per se ꝯsiderat logicus et illud pōt denoiari p̄dicamētū uel gñalissimū uel p̄ncipiū: qd idē est: qa oēs pprietates que per se demōstrantur hic de istis determinantur inquātū hñt rōnem p̄dicamēti uel gñalissimi uel p̄ncipij. ¶ Ex p̄dictis cōcludo correlarie. p̄mo q idē est sbm hic et in libro p̄dicamētorum: nec differūt nisi sicut ps et totū: qr ibi agitur de oibus decē mō p̄expositio hic aūt de sex illorum tm̄. scdo q de suba quātitate qlitate actione passione qñ situ ubi habitu: hic nō determinatur et ibi: nisi per accñs: qr tm̄mō p̄m aliqd qd est i eis p̄m accñs. s. aliqd itētionale. nō est aūt incōueniēs illa tm̄ cōsiderari per accñs a logico que metaphisicus cōsiderat per se. ¶ Ad maiorē euidētiā aūt quesiti notādum q p̄ncipiorum quedā sunt sba quedaz accidentia. Sba aūt est vnū p̄dicamētū tm̄. Accñtia aūt quedam sunt absoluta ut quātitas qlitas: quedā sunt respect⁹ uel relatiua etc. Respectuū aūt qdā est extrinsec⁹ adueniēs qdā vo itrinsec⁹. Dr aūt respect⁹ itrinsecus adueniēs ille qui nečio sequitur ambo extrema posita in actu uel (qd idē est) nečio ꝯsequitur suū fūdamētū posito termino et nō excluso: ita q positis extremis statim innascitur nečio talis respect⁹ ex nā rei. Exēplū posito hoc albo et illo nečio sequitur silitudo: et oēs isti respectus ptinēt ad gen⁹ relationis qd est vnū de decē p̄dicamentis de quo nō agitur in h libro. Dr aūt respect⁹ extrinsec⁹ adueniēs qui non nečio ꝯsegtur extrema ēt ambo posita in actu. exēplū posito actiuo et passiuo puta igne et cōbustibili nō nečio sequitur actio cōbustiua nec pa. qr impediri posset pter distātiā extremorum uel alio modo. Silr est de ubi qñ: positione et hitu: ꝙuis spālis difficultas sit de qñ. nā positis extremis. s. tpe et motu videtur ꝯseq nečio ipm qñ: sed de hoc dicetur ifra cap'lo de qñ. Nō aūt isti⁹ diuisionis. s. de respectu pōt eē ista: qa nullus respect⁹ pōt eē magis itimus alicui extremo ul' fundamēto qꝫ q nečio ipm sequatur posito termino. qdditatiue enim et formalr nullus respect⁹ est idē fūdamēto. silr nullus respect⁹ pōt eē magis extrinsec⁹ fūdamēto qꝫ qui nō ꝯsequitur ipm nečio etiā posito termino.

Ex pdictis igit patet q illa sex pncipia de quibus hic agit auctor pro tãto nõ sunt spẽs relationis qr relatio dicit respectũ intrinsecus adueniẽtẽ. ista aũt sex dicũt respectus extrinsecus aduenientes ipsi fundamento. ¶ Quãtũ ad tertiũ est pmum dubiũ qliter iste liber se habeat ad librũ pdicamẽtoꝝ. ¶ Rñdeo habet se sicut pars ad totũ: qr ibi tractat de oibus pdicamẽtis. hic aũt de sex tm̃: nec ppter hoc supfluit iste: qr hic de istis sex magis explicite ꝛ distincte agit q̃ ibi ꝛc̃. ¶ Scdm dubiũ quare liber iste intitulat sex pncipioꝝ ꝛ nõ predicamẽtoꝝ cum hic tractet de sex pdicamẽtis. Respõdeo idẽ est hic ꝛ ibi sbm. genus enim gnalissimũ est predicamẽtũ ꝛ est pncipiũ. nam oẽ genus est pncipiũ suarum spẽrũ ut ait Porphyrius caº de gñe. Ad distiguẽdum ergo aliquo mõ hũc librũ a libro pdicamẽtorũ. ꝛ ne eẽt cõfusio aliqlis in noie si uterqꝫ diceret liber pdicamẽtoꝝ: uocatus est liber iste sex pncipioꝝ lz oĩa sint pncipia ꝛ pdicamẽta. nam. x. pdicamẽta sunt decẽ rerum pncipia. ¶ Tertiũ dubiũ est qs fuit auctor huius libri. Rñdeo diuersimode dicit. qdã dicũt q fuit Ar. qd uidet ex mõ pcedẽdi. hoc nõ credo. Alij dicũt q fuit Alpharabiº cõmẽtator libri de causis. hoc potuit eẽ sed nõ assero. Alij dicũt q fuit Gilbertus porretanus sed hoc nõ pstat mihi: tñ reputo magis eẽ uerũ ideo de cã efficiẽte nõ est multũ curãduz. ¶ Ad argumẽta. ad

3º. de aia. t. c. 38. pmum dico q sicut subiectũ differt a sbo sic liber a libro: uel sciẽtia a sciẽtia ꝛ ecõuerso: qr secant scie quemadmodũ res. sicut ergo sbm huius libri se hẽt ad sbm pdicamẽtoꝝ. s. ut pars ad totũ: sic liber ad librũ ꝛ sciẽtia ad sciam. sbm ergo hic ꝛ ibi nõ est oĩno idẽ nec omnino diũsum. ¶ Ad scdm patet ex pdictis q pmũ subiectum hic est aliqd vnum ꝛ vniuocum istis puta generalissimum uel predicamentum uel principium ad qd ista sex reducuntur.

¶ Forma est cõpõni ptingẽs simplici ꝛ inuariabili essentia cõsistens. c. p.

q Ueritur Utrum oĩs forma sit simplex in essentia. Arguit q nõn. nullum diffinibile est simplex sed forma diffinit hic ergo ꝛc̃. maior patet qr oĩs diffinitio habet

t. c. 33 partes corñdentes partibus diffiniti. 7. metacc. ideo cõceptus diffiniti est resolubilis in duos cõceptº quo

t. c. 3. 6. ꝛ. 9 rum vnus est qualitatiuus alter qdditatiuus ex. 8. metacc. cõceptus ergo diffiniti est cõpositus ex duobus. Preterea aliqua forma recipit magis ꝛ minº ergo nõ est simplex. añcedens patet de qualitate ꝛ agere ꝛ pati ex libro pdicamẽtoruz. pñtia pbat qr omne tale est diuisibile ꝛ habet partes intẽsiue. nullũ igit tale est simplex. Preterea oĩs quãtitas est diuisibilis ex. 5. metacc

t. c. 18 capl̃o de quãtitate. sed omnis quãtitas est forma ergo aliqua forma est diuisibilis ꝛ per pseques nõ simplex. ¶ Contra est auctor in littera.

Respondeo ꝛ primo pmittam vnam diuisionem que est q cõpõ est multiplex. quedam est ex partibus eẽntialibus puta ex materia ꝛ forma. quedam ex partibus quãtitatiuis uel integralibus. quedã ex subiecto ꝛ accidẽte. quedã ex gradibus eiusdem forme. exẽplum pmi ut homo ignis. exemplum secũdi linea corpus. exemplũ tertij lignum album. exemplũ qrti: albedo intẽsa. ꝛ qr quot modis di

c. 12. cit vnum oppositoꝝ tot ꝛ reliquum. ex pmo topicoꝝ ideo simplex põt accipi quadruplr̃ per oppositũ ad pdictos modos. ¶ Secũdo dico ad qõnem sm quatuor breues conclusiones. ¶ Prima est q omnis forma est simplex simplicitate que opponit compõni essentiali. hanc ostẽdo sic: qr si non: ergo forma cõposita eẽt ex aliqua forma ꝛ materia ꝛ sequerent duo incõuenientia. pmo q illa forma informabit mãm per partẽ non

sm se totam qr materia que ponit pars eius nihil põt informare. secũdo qr queraf de illa forma forme: an sit simplex uel cõposita: si cõposita eẽt pcessus in infinituz in compositis ꝛ cõponentibus. si simplex ergo pari ratiõe stãdũ est in pma forma q ipsa eẽt simplex. ¶ Preterea illud qd formaliter est actus non includit formaliter pncipium mãle: sed omnis forma est formaliter ꝛ eẽntialiter actus ꝛ endelechia: materia autem est pncipium materiale ergo ꝛc̃. ¶ Secũda cõclusio: non omnis forma est simplex simplicitate opposita cõpositioni quãtitatiue sed aliqua est sic simplex. pma pars patet de quãtitate ut arguit in oppositũ. secũda patet de omni qualitate. ¶ Tertia pclusio q oĩs forma est simplex simplicitate opposita cõpositioni ex subiecto ꝛ accidente. hoc satis est pbabile. Tum qr omne sic cõpositum est resolubile in sbm ꝛ formam accñtalem. Tunc quero de illa forma in quã resoluit: uel est simplex isto modo uel nõ. si sic ergo pari rõne ꝛ pma forma. ꝛ habetur ppositũ: uel si non ergo pcessus in infinitum sicut pus. Tum qr omne tale cõpositum est per se terminus motus aut mutationis: sed nulla forma est huiusmodi qr nulla forma generat per se sed per accñs ex. 7. mecc. sed cõpositum solum est huiusmodi in omni genẽ mutationis ut ibidem dicit. nõ enim generat album sed lignum album. ergo nulla forma est tale compositum. ¶ Quarta pclusio est q non oĩs forma est simplex simplicitate opposita cõpositioni ex gradibus. qd patet: qr multe forme intẽdunt ꝛ remittunt qd fit sm gradũ eiusdem forme. Ex pdictis cõcludo q intentio auctoris est formam eẽ simplicẽ simplicitate tm̃ opposita cõpositioni eẽntiali ꝛ ex subiecto ꝛ accidẽte. in aliq enĩz forma sunt partes quãtitatiue. in aliqua etiã eadẽ forma sunt diuersi gradus pfectionis ꝛ virtutis: que cõpõ non repugnat simplicitati in essentia forme. ¶ Ad pmum in oppositũ dicendũ q cõpositio reqsita ad diffinitum est illa que est ex gñe ꝛ dĩa: sed illa non repugnat simplicitati forme. vna enim res simplex põt pstare ex realitate gñis ꝛ realitate dĩe. que pñt eẽ in tertio vna simplex res. ¶ Ad scdm ꝛ tertium patet ex predictis in corpore questionis ex secũda ꝛ tertia pclusiõe.

¶ Deinde cum dicit quoniã aũt fortasse ptingit in aliis. exponit aliam particulã ostẽdẽs a quo distinguat forma hic diffinita per hoc qd est: eẽ inuariabile. qr ab aĩa humana que utiqꝫ simplex est. ideo ad differẽtiaz illius additum est: inuariabili eẽntia pſistẽs. naz anima humana uariat ꝛ alterat a cõtrario in ptrariuz ut a tristitia in gaudiũ ꝛ ecõuerso. ¶ Circa istam litteram occurrũt dubia. ¶ Primũ de supposito an. s. aĩa rõnalis sit simplex uel cõposita ex materia ꝛ forma. ¶ Secundum de exẽplo an. s. aĩa alteret a gaudio in tristitiã. qd Ar. pmo de aĩa. uidet derisorie excludere. qui inquit dicit aĩam gaudere aut tristari dicit eam texere uel edificare. ¶ Tertiũ de quesito ꝛ pposito. nam omne illd qd recipit intẽsionem ꝛ remissionẽ uariat sm magis ꝛ minus. sed plures forme sunt huiusmodi: ergo sunt uariabiles. ¶ Quartũ qr cum aĩa humana sit forma corporis mirũ uidet quomõ separat a diffinitione forme dubiũ est ergo de qua forma intẽdit. ¶ Rñdeo ad primum q lz de materia ista sint dicta multa a diũsis vñ in littera dicit: fortasse: teneo tñ q aĩa rõnalis sit simplex in essentia simplicitate opposita cõpõi ex materia ꝛ forma. Qd pbo sic. qr si nõ ergo aĩa nõ posset informare corpus. pseques est falsum. pñtia pbat sic. sint ille partes eẽntiales ex qbus cõponit. a. ꝛ. b. ita q. a. sit actuale. b. vo potẽtiale uel ecõuerso: vna ergo erit pfectibilis ab alia puta. a. ꝛ. b. ul' ecõuerso. Tũc sic: ista potẽtia receptiua ꝛ pfectibilis ab. a. non põt eẽ magis depẽdẽs q̃ materia ignis uel alterius corpis: sed qr materia ignis nõ põt ineẽ alicui ipsum informando. ideo

T. c. 27. 7i de.

T. c. 64.

totus ignis non pōt inesse alicui ipsum informando. ergo similr̄ nec anima pōt esse forma uel actus primus alicuius: qr sue parti essentiali. i. potētie ⁊ materie illi repugnat informare. ¶ Ad secūdum dicēduz ꝙ Ar. vult p̄mo de aia. ꝙ ille passiones sint totius compositi: puta hois ⁊ non partis. s. aie: qđ utiq; uerum est de aia coniūcta corpori: tamē anima separata pōt gaudere ⁊ tristari ut dicit auctor. ¶ Aliter pōt dici ꝙ Ar. loqtur ibi cum p̄cisione. ⁊ tūc uerum est ꝙ aia nō gaudet aut tristaṫ quin ⁊ totus homo. gaudere ergo ⁊ tristari cōuenit aie ut subiecto immediato: toti autez homini cōuenit per aiam. Sicut color aliter ⁊ aliter conuenit supficiei ⁊ corpori. dico: toti homini: accipiendo totuz cathegorematice nō sincathegorematice. ¶ Ad tertium aliqd pōt intelligi uariari dupl̄r: uel ut subiectum: uel sicut terminus. p̄mo mō nulla forma uariaṫ: ⁊ sic intelligit auctor. sed secūdo mō pōt: nam terminus formalis quo ois gn̄ationis est forma ⁊ hoc modo ꝓcedit ar^{m}. forma enim nō alteraṫ ut qđ sed est illđ quo aut s̄m qđ subiectū alteraṫ. ¶ Ad quartum oportet dicere ꝙ hic tm̄ diffiniṫ forma accidētalis intēsibilis ⁊ remissibilis ut dicit quedā opinio: uel ꝙ hic diffiniṫ sola forma nālis educibilis de potētia mãe substātialis uel accn̄talis: q̄lis nō est aia humana. ⁊ de hoc diceṫ aliqd amplius parum post. ¶ Deinde cum dicit. [Sed quoniā ut aiūt qdaz.] Exponit tertiā particulam diffinitionis ostēdēs quare additum sit: cōpositioni ꝯtingens. uolēs ꝙ per hoc distinguaṫ forma hic diffinita ab anima mūdi idest intelligētia que mouet celum: qr lz illa sit simplex in eēntia ⁊ inuariabilis: non tamē est cōpositioni cōtingēs qr nulli alteri cōponiṫ. dicit ergo ꝙ qr ut qdam aiūt ea aia mūdi est subiecta simplicitati. i. simplex eēntia. nulli aūt uariationi. i. est inuariabilis sicut ⁊ forma. ideo dissociās. i. distinguēs hāc. s. formam que intēdiṫ ab oibus. s. tam anima mūdi q̄z sil'ibus: si que sint: addidit. s. in diffinitione: cōpositioni cōtingens. qr aia mūdi nec in se est composita: nec aduenit cōposito. s. celo ut forma mãe: qr non est forma mãm informās. ¶ Circa istam litterā occurrūt dubia. ¶ Primū de supposito an. s. intelligētia sit simplex in eēntia. videṫ enim ꝙ nō: qr in omni eo qđ mo-

t.c.12 ueṫ oportet imaginari mãm 2° metaphisice. Intelligētia autem uel angelus pōt moueri ⁊ moueṫ sepe ēt localiter ut nūc suppono. ¶ Scđm iuxta hoc an sit uariabilis. videṫ ꝙ sic: qr sicut anima alteraṫ a gaudio in tristitiam: ita videṫ ꝙ possit angelus: saltem manifestū est ꝙ est uariabilis circa actus ⁊ habitus intellectus ⁊ uolūtatis: puta ab vna intellectiōe uel uolitione ad aliam ⁊ ab ignorātia ad sciētiam. Suppono enim hic ⁊ uerum est ꝙ angelus pōt ꝑficere in sciētia accipiendo notitiam a rebus. ¶ Tertium est an intelligētia sit cō-

t.c.13 positioni ꝯtingens: videṫ nāq; s̄m Ar. 2° celi ⁊ mun-

2to.36 di. ⁊ Cōmētatorem ibidem. ⁊. 12. meta^{ce}. ⁊ Auicennā

c.4. 9° meta^{ce}. ꝙ celi sunt animati ⁊ nō alia aia q̄z intellectiua: ergo aduenit compōni cū sit forma ⁊ actus corporis: ergo ⁊c̄. ¶ Rn̄deo ad p̄mum. dico ꝙ intelligētia est simplex in eēntia simplicitate de qua nūc est sermo. qđ ꝓbo sic: qr si eēt composita ex materia ⁊ forma uel illa materia est eiusdem rōnis cum materia corruptibilium uel alterius: nō p̄mum qr sic intelligētia eēt corruptibilis ⁊ uariabilis. quecūq; enim habēt materiam vnigeneam sunt ad inuicē transmutabilia. mate-

7.me ria enim est illud quo res pōt eē ⁊ non esse. nec 2^{m}: qr

ta^{ce}.t tūc ponunṫ due mãe p̄me qđ nullus phs diceret. Idez

c.22. argumētum cōcludit de aia rōnali ꝙ nō sit cōposita ex materia ⁊ forma. ¶ Ad argumenta dico ꝙ equocatio est de materia ꝓut est altera pars compositi uel ut dicit subiectū generaliter: in omni ergo qđ moueṫ oportet imaginari materiam idest subiectum qđ subijciṫ motui ⁊ hoc modo concedo mãm in intelligētia. est enim subiectum multoꝝ accidētium. ¶ Ad secūdum concedo ꝙ intelligētia uariaṫ etiam subiectiue sicut arguiṫ: ⁊ ideo per hoc etiam distinguiṫ a forma que hic diffinitur: auctor autem iste loqtur more antiquorum philosophorum qui posuerūt intelligentias quosdam deos simplices in essentia inuariabiles omnino: ideo signāter dicit: ut aiunt qdam. ¶ Ad tertium dico ꝙ celi nō sunt animati nec intelligentia est anima coruz. Aristoteles Cōmentator ⁊ Auicēna. uel sunt negandi uel exponēdi hoc modo ꝙ loquūtur de anima s̄m conditionem qua anima est motrix: non qua est forma. ⁊ illa est

intelligentia ꝓpria respectu huius orbis ꝯiūcta huic tra.

ut ꝓpria motrix: ⁊ talis non est nisi vnica vnius.

Queritur

Utruz diffinitio de forma hic data sit bene assignata?

¶ Arguiṫ ꝙ non. forma non est diffinibilis: ergo nec ista est conueniens eius diffinitio. patet cōsequentia. antecedēs probatur. Tum qr forma est transcendens. nam est cōmune omnibus predicamētis accidētium: nihil autem est cōmune generalissimis nisi extra genus ⁊ per consequens transcendēs: sed nulluz transcendens potest diffiniri: qr nec habet genus nec differētiam: sola autem species diffiniṫ: ergo ⁊c̄. Tum qr forma que hic intendiṫ est cois substātiali ⁊ accidētali: substātie autem ⁊ accidenti nihil est cōmune vniuocum: ⁊ solum vniuocum est diffinibile ex libro p̄dicamētorum. qr vniuoca eādem habēt rōnem ⁊ idē nomen. equoca solum nomen ergo ⁊c̄. ¶ Preterea. ista diffinitio daṫ per copulationem: ois autem talis diffinitio est increpāda ex. 6. topicoꝝ. ¶ Preterea hic nō poniṫ genꝰ nec differētia forme: ergo diffinitio nulla. antecedēs quo ad differētiam probaṫ: qr differētia est quedaz forma ⁊ forme non est forma ergo ⁊c̄. ¶ Preterea arguitur etiam cōtra diffinitionis particulas sicut p̄us in sentētiando. ¶ Ad oppositū est auctor qui uocat eam diffinitionem.

Respondeo

iuxta dubia que tāgit p̄ma ratio. p̄mo videndum est an forma sit ꝓprie diffinibilis. secūdo an forma substātialis aut accidētalis ul' cōmunis ad utrāq; diffinitur. tertio de ꝓposito an ista notificatio cōuenienter assignetur. ¶ Quantum ad p̄mum videṫ dubium ꝓpter argumētum factū ꝙ forma cois istis gn̄alissimis nō sit ꝓprie diffinibilis: qr cum sit trāscēdens nō habet genus nec dr̄iam nec per ꝯn̄s est spēs que sola ꝓprie diffiniṫ. auctor aūt uocat hāc diffinitionē terminū nō a ꝓprietate diffinitionis: sed a ꝯuertibilitate: qr ꝯuertibilis est cum forma. ¶ Sed occurrit dubiū qd de forma alicuius per se exn̄tis in gn̄e. Dico ꝙ pōt diffiniri: qr lz nō sit in gn̄e nisi indirecte s̄m coordinationē spēruz illius gn̄is tamē in suo ordine pōt habere genus ⁊ differen-

tiam per que diffiniṫ. uerbi grā sicut aia diffiniṫ 2° de t.c.6.

aia. ꝙ est actus corpis organici phisici vitam habētis in potētia. hoc autem forte nō est uerum de oibus formis ut de ultimis differentijs de qbus nihil p̄dicaṫ in qd nec ut genus: de quo al's. ¶ Quātum ad secūdum per ordinem dico tria. p̄mum dictum est ꝙ hic precise nō diffiniṫ forma accn̄talis. ꝓbaṫ ois diffinitio est adequata suo diffinito: qr ꝯuertibilis cuz illo: sed illa diffinito non inest adequate forme accn̄tali. patet qa etiā cōpetit forme substātiali: forma enim ignis sit. a. est cōpositioni cōtingens simplici ⁊ inuariabili essentia consistens. patet ergo ⁊c̄. ¶ Secūdū dictuz est ꝙ non diffinitur hic forma substātialis precise. qđ probatur per eandem rōnem: qr cōuenit etiam forme accidētali puta albedini. ¶ Tertium dictū est ꝙ diffiniṫ forma cōmunis substantiali ⁊ accidentali: quod sequitur ex predictis. ¶ Contra qr anima humana excluditur ab hac

diffinitione in lra que tñ est forma substãtialis. Respõdeo ut iam dictũ est supra: q forma hic diffinita est ois forma nãlis educta de potẽtia materie que nõ est nata existere per se: qualis nõ est aia humana: ideo excludit: forma ergo cois forme substãtiali et accidẽtali natura li hic diffinit (ut videt) sm itẽtionẽ auctoris. Quãtum ad tertiũ dico q cõuenieter ponit: nam hic ponit aliqd quasi genus. s. ptingẽs. idest actus adueniẽs: qa etiam forma est pars cõpositi et refert aliquo mõ ad ipsum: ideo ponit terminus huius relationis cõpõni. i. cõposito qd sequit. seqtur simplici et iuariabili eẽntia est loco dñarum et separat formã hic intẽtam ab omni alio ut pdictum est. Ad pmum in oppositũ patet ex pmo articulo: sed nego scdam pbationem cuz dicit q substãtie et accidẽti nihil est cõe vniuocum: naz ens est vniuocũ istis decez pdicamẽtis ut dixi supra Porphyrium. Siliter forma substãtialis et accidẽtalis habent pro cõmuni vniuoco hoc qd est actus. nam quelibet qdditatiue et formaliter est actus. Ad scdm dico q per illa copulata simplici et inuariabili eẽntia: debet itelligi vnum circũlocutũ et nõ est incõueniẽs poni copulationem ad circũloquẽdum aliqd in diffinitione: differẽtie enim ultime sunt nobis ignote: ideo oportet eas circũloqui per multa copulata. Ad tertium cõcludit q nõ est ppria diffinitio: q pcessum est: sed illud qd addit q forme nõ est forma. falsum est: vna eniz forma differt ab alia per aliquam dñiam que differẽtia est forma eius nec est pcessus in infinitũ sed deuenitur ad differẽtias ultimas et formas que seipsis totaliter distiguunt et se totis differunt.

Uidetur autez quedam forma a natura esse: quedam vo ab actu. Ratio eniz a natura est. Calor vo et passio quedã in actu consistunt. In quibusdam vo dubiuz est. utrum a natura: aut ab actu incipiant esse. ut in figura incisionis. Nam nihil additionis fit. sed separatio quedam partium. dico autem figuram inesse a natura: sentiri vo ab actu. capitulo eodem.

q

Ueritur utrum figura incisionis sit a natura uel ab arte. Uidetur q nõ ab arte per rõnem auctoris. nam oẽ illud qd fit ab arte fit per appositionẽ et additionẽ partis ad ptẽ: sed talis figura nõ fit sic: sed magis per amotionem et sepatiõnẽ partis a pte: ergo nõ est ab arte: ex quo sequit q sit a natura. Ad aliam ptem arguit q nõ sit a natura: q illud cuius pncipiũ efficiẽs est uolũtas et agẽs a pposito: nõ fit a nã: q sũt oppositi modi agẽdi hic et ille ex 2° phisi. sed talis figura est huiusmodi ut patet: ergo nõ est a natura sed ab arte.

t.c.49 et ide

Respondeo pmo ingram qliter illa figura pcedit i materia anteq̃ ad apparẽtiã sensibilẽ reducat. 2° dicam ad illud qd querit pncipaliter. Quãtum ad pmum est vna opinio que dicit q talis figura pcedit iam in mã actualiter: sed est coopta aliis ptibus eiusdẽ mãe: puta lapidis aut ligni que ptes remouent per actum artificis: et tũc figura apparet ita q sm hoc artifex nihil aliud facit nisi remouere ptes phibẽtes appentiam figure iam pexistẽtis a natura in mã placente: forte huius opinionis est auctor. nam dicit q figura est a nã: sed sentiri. i. actualiter apparere est ab actu. Cõtra istaz opinionẽ arguit. Tũ q ois actio noua positiua pductiua habet aliqd positiuum pro termino nouiter pducto. illud non est sola sepatio ptiũ: q sepatio nõ est nisi quedaz puatio: ergo est ipsa figura. nihil aliud põt dari. figura ergo nouiter pducit et per pñs non iam pexistit. Tum q in eadem pte mãe non pñt esse actu simul figure incõpossibiles nisi ponas figmẽtũ et chimericũ in natura: sed in eadez pte mãe pñt esse quecũq figure in sensu diuisionis: puta hois bouis serpẽtis etc. que sunt oino incompossibiles: ergo nõ sunt simul ibi in actu: et tñ eẽnt: sm te. Tũ q figure extẽse habẽtis ptem extra partez impossibile est oẽs ptes simul actu esse: sed talis figura (de qua querit) est sic extẽsa ergo etc. sed in quacũq pte mãe sit caput põt fieri pes uel manus et sic de aliis: ergo tales ptes non pexistũt in actu. Dicã ergo quãtũ ad hunc articulũ q talis figura pcedit in mã tñ in potẽtia passiua et subiectiua: sicut oẽs alie forme et nullo modo in actu. Quãtum ad scdm pmo pmittam vnam distinctionẽ. scdo triplicẽ pclusionẽ. De pmo sciendũ q nãle põt capi dupliciter actiue. s. et passiue. potẽtia eni receptiua forme põt compari ad formã quam recipit: uel ad agẽs a quo recipit. pmo mõ ipsa est potẽtia naturalis: uel violẽta: uel neutra. dicit nãlis: cum ad formam nãliter inclinat: violẽta si sit cõtra inclinationez eius nãlem: neutra si neq inclinat nãliter ad formam nec ad oppositã. Exẽplum pmi: ignis ad moueri sursum. Exẽplũ secũdi: ignis ad moueri deorsum. Exemplum tertii sicut supficies se habet ad albedinẽ et nigredinem uel ad mediũ colorez quẽcũq. Scdo modo compando receptiuũ. s. ad agẽs a quo formam recipit tũc est nãlitas quãdo receptiuuz compat ad tale agẽs qd natum est nãliter impmere talem formã in tali passo: sicut nõ est nãlitas gñaliter quãdo cõparat ad tale agẽs qd non est nãliter impressiuũ illius forme in illo passum: quale est agẽs uolũtariũ et a pposito siue creatum siue increatũ et supnaturale. Ex pdictis cõcludo q nãliter accipit equoce: nam diuersis opponitur. et illa est vna causa cognoscẽdi multiplex ex pmo topicor. nãle enim opponit vno modo supnãle alio mõ libero et uolũtario: alio modo violẽto: ut patet ex predictis. nam ut nãlitas attendit a parte pncipii actiui tũc opponit sibi liberum vno modo et alio mõ supnaturale: sed ut attẽdit a parte pncipii passiui: tũc opponit sibi violẽtum. Quãtum ad scdm sit ista pma pclusio: figura incisionis nõ est a natura pmo mõ accipiẽdo nãle. pbat. illa forma nõ est a nã pmo mõ ad quaz passuz nõ inclinat nãliter: sed figura incisionis est huiusmodi ergo etc. pbatio mi. q si sic ergo passum violẽter esset sub forma sibi incõpossibili: qd est falsum: q lapis uel lignum sic recipit figuram asini sicut figuraz hois. Ex eadem rõne cõcludit q talis figura nõ sit violẽta: quia hoc est uerum gñaliter q quecũq forma nãliter est in materia eius opposita et incõpossibilis est ibi violẽter et ecõuerso: quecũq forma est in mã violenter eius opposita et incõpossibilis est ibi nãliter: compando ergo formam incisionis ad mãm pcise ipsa nõ est ibi nãliter nec violẽter: sed sm potẽtiam neutrã: q materia non magis ad vnam figurã q̃ ad aliam oppositã sibi inclinat. Secũda cõclusio est ista figura incisionis non est a natura accipiẽdo naturale secũdo modo. qd pbatur sic: illa forma non est a natura secũdo mõ que non pducit ab agente nãliter talem formam impmẽte: sed figura incisionis est huiusmodi. qd patet: q artifex a quo inducit est agẽs liberũ et a pposito ergo etc. Ex predictis seqtur q talis figura nullo modo sit a natura. vnde auctor videtur hic simpliciter negandus siue itelligat q sit a nã q pexistit actu in mã: siue ex hoc q materia eius est ens a natura: ut coiter exponit: q pari rõne domus eẽt a natura: q̃ tamẽ certũ est eẽ ab arte etiam per ipm in littera. Tertia pclo est ista q figura incisionis est simplr ab arte. probo: illa forma cuius principiũ efficiẽs est agẽs a pposito et per artẽ est simpliciter ab arte: sed figura incisionis est hm̃ ergo etc. utraq c.11.

p̄missarū patet ex p̄dictis. ¶ Ad p̄mū in oppositū dico q̄ maior est falsa uľr accepta q2 artifex non tm̄ agit in apponēdo sed quādoq3 in remouēdo.

n **Nota** solutionem q̄ōnis s̄m auctoris intētionem ut coiter exponiť in hoc stare: q̄ figura icisionis cōprehēdit duo.s.materiā ꝛ formā que apparet ꝛ sentiť. quātū ad mām est a natura q2 mā illa puta lapis uel lignum a nā est: sed quātum ad formā que appet ꝛ sentiť est ab arte: quia per artem produciť ad actum.

¶ **Sed in his que in pluribus sunt: palā nō est. Nam ea que in pluribus sunt: in actione esse impossibile est ꝛc. cap° eodem.**

2°.8. q **Ueritur** Utrum uľe sit a nā uel ab actu nr̄o. vī: q̄ ab actu nr̄o vn̄ Cōmētator p̄° de aīa. intellectus agens est qui facit uľitatē in rebus. sed p̄ductio per intellectū est ab actu nr̄o ergo ꝛc. ¶ Preterea nō a natura ergo ab actu nr̄o. ꝯntia patet. an̄s etiā patet: q2 sic esset ponere uľia sepata ꝛ ideas. ¶ Cōtra est auctor in littera.

Respondeo p̄mo ponā vnā distinctionem 2° dicam ad q̄ōnē. ¶ Quantū ad p̄mū sciēdū q̄ uľe est nomē ꝯcretum. nam sicut ab albedine diciť albū: sic ab uľitate uľe. Pōt ergo uľe sicut cetera concreta sumi tripľr. vno mō pro sbo. i. pro re p̄me intētionis cui applicať intētio uľis: ꝛ hoc mō uľe est p̄mū obiectū intellectus ꝛ ōis sciētia est uľium. ¶ Alio mō pro re scd̄e intētionis cāta ab intellectu ꝛ applicabili rebus p̄me intētionis. ꝛ sic loquiť p̄p̄e logicus de uľi. ¶ Tertio mō sumiť pro aggregato ex sbiecto ꝛ forma ꝛ illud est ens per accn̄s. ꝯgregat enim res diuersas ex qb° nō fit vnū per se ꝛ de tali nō est ars q2 de ente per accn̄s nō est scia: q2 nec est diffinibile ex

t.c.4. ꝛ ide. 6° meťᶜᵉ. ¶ Quātū ad 2ᵐ sit ista p̄ma ꝯclusio. uľe p̄mo mō est a nā. hec p̄bať sic. oē p̄cedēs nāliter actū rōnis est ens reale: sed uľe p̄mo mō est h°i ergo ꝛc. p̄batio minoris: q2 obiectū nāliter p̄cedit actū potētie sicut causa cātū: sed uľe p̄mo mō est obiectū actus intellect°: ergo ꝛc. de isto uľi pōt itelligi rō auctoris q2 p̄ducto singulari per nām p̄duciť natura in singulari que est uľe. isto mō natura occulte opať. ¶ Scd̄a ꝯclusio. uľe secū do mō acceptū est ab actu nr̄o: hoc patet q2 p̄ducitur per actum intellectus. ¶ Tertia ꝯclusio est ista. uľe est ens partim a natura ꝛ ptim ab actu nr̄o: patet ex predictis. Uel posset dici aliter q̄ uľe tertio mō sumptū est ab actu nr̄o. p̄batio: ab eodē p̄duciť totum cōpositū a quo induciť terminus formalis: q2 totū cathegorematice diciť ḡnari sicut totus ignis diciť ḡnari ab inducēte formā ignis: sed forma uľis p̄duciť ab actu itellect° ex secūda ꝯclusione: ergo totum uľe. ¶ Confirmať ratio q2 totū uľe diciť ens rōnis ex hoc q̄ forma vniuersalitatis est a rōne: ergo pari rōne diciť eē ab actu rōis uel intellectus. Utrū aūt uľia sint in re uel a re abstracta dictū est in p̄logo Porphyrij in quadā questione. ¶ Ad p̄ᵐ in oppoᵐ dico q̄ facit pro scd̄a ꝯcōne ideo pro nūc ꝯcedo ipm̄: lʒ sit dubiū an faciat hoc itellect° agēs: ut dicit Cōmētator. an intellect° possibilis. ¶ Ad 2ᵐ nego an̄s nec pono ideas aut uľia sepata nisi s̄m ꝯsideratiōnē ut patet ex p̄dictis ꝯcorditer ad p̄mā ꝛ secūdam ꝯclusiones questionis.

¶ **Hoc autem in quibusdaʒ dubitabile apparebit. Speculo enim inmutabili p̄manēte imaginis motus fieri videtur ad oppositi mutationem. Impossibile ergo erit soluere concesso q̄ ibi uere forma existat. Si vo nō est: incredibilis error putabitur in vulgo: lʒ conuenientius sit dicere. capitulo tertio de actione.**

q **Ueritur** Utrū imago in speculo apparēs sit uere in speculo sicꝫ accn̄s in sbo? Et videť q̄ nō per auctorem hic in lr̄a qui declinat ad ptē illā negatiuā. ¶ Cōtra: imago ista que videť aut est in speculo aut in aere: nō in aere q2 ut ibi nō videť. qd̄ patet q2 amoto speculo nihilominus imago illa in aere multiplicať ꝛ est ibi sicut prius: tn̄ nō videť. ergo imago que videť h̄ēt eē in speculo ¶ Cōfirmať q2 obiectū qd̄ videť per mediū nō est in medio: q2 tūc mediū nō eēt mediū sed extremū: sed aer interpositus usq3 ad speculū est mediū huius visionis. qd̄ patet q2 ipsum speculū videť eodem actu vidēdi: ergo imago nō est in toto illo aere medio: ergo op3 q̄ sit in speculo: alr̄s poneret accidēs sine sbo. in oculo enim nō est q2 sensibile positum supra sensum impedit sensationem ex 2° de anima. t.c.75

Respondeo vidēdū est quomō talis imago ḡneť ꝛ a quo. 2° de quesito ubi sit uel in quo. ¶ Quātū ad p̄mum dico q̄ imago ista ḡnať ad modū quo lux generať in medio a corpe luminoso qd̄ fit s̄m triplicē modū ut dicit Alacen in p̄spectiua. s. p3 radiū rectū: reflexū: ꝛ fractū. ¶ Radi° rect° est ille qui diffundiť a corpe luminoso in medio eiusdē diaphaneitatis quātū durat virt° luminosi ꝛc. ¶ Radius reflexus est ille qui occurrēte opaco anteq̄3 termineť virtus actiua luminosi diffundit in ptē obiectaʒ ꝛ hoc necessitate nāli: q2 agēs nāle cuius virt° actiua nō est totaliter exhausta in directo agit quātum pōt: ꝛ qd̄ nō pōt in directū agit in obliquū. Exēplū in radio solis terminato ad parietē. Hoc mō generať imago speculi per reflexionē p̄dicto mō. ¶ Radius fractus est ille qui occurrēte medio alterius diaphaneitatis non tn̄ oino opaco multiplicať in illo medio nō s̄m lineaʒ rectam: sed incidit ibi angulus. Exēplū de baculo cuius ps est in aq̄ ꝛ alia pars in aere appet fractus lʒ non sit. Dico ergo ad p̄positū q̄ imago hoīs uel alterius multiplicať s̄m illos tres radios ꝛ gigniť imediate ab ipso hoīe obiecto cuius est imediate spēs sensibilis. illa aūt que appet in speculo de qua queriť gigniť s̄m radiū reflexum ut dictū est. ¶ Notādū vo q̄ lux aut lumē non terminatū ad opacū nō videť: qd̄ patet. Tum q2 radij solares de nocte non appent qui tn̄ intercipiunť inter nos ꝛ celū supra conū piramidis vmbre terre. Tuʒ q2 existēs in carcere opaco ꝛ tenebroso ubi per opposita foramina trāsiret radius solaris nō videret illum radium si corpuscula illa que dicunť athomi nō frangant. Siľiter est de imagine ꝛ de omni specie coloꝝ: q2 species nō sunt visibiles nisi quādo terminanť ad opaca ita q̄ nō ꝯtiguate opacis non pn̄t causare spēm per quaʒ videanť sicut species coloris dum est in medio non videť: sed quādo ꝯtiguať opaco: tūc pōt videri: sicut patet de radio trāseunte per vitrum coloratū apparet color in pariete ubi termiať radius ille ꝛ videť colorat°: similr̄ sicut vitruʒ ꝛ tn̄ in medio non erat visibilis iste radius coloratus: ꝛ tamē species apparēs in piete est species coloris ꝛ per illam videť. ¶ Similr̄ imago nō videť in medio: sed videť in vitro q2 videť ubi terminať. ¶ Quantū ad secūdum posset dici vno modo q̄ imago est realiter in speculo p̄pter rōnes positas in pede questionis. nec sequiť non corpus moueri in corpore: quia ad motum subiecti gigniť noua imago in speculo: quia accidens non migrat de subiecto in subiectum: sicut in medio nouus radius continue innouatur: lʒ vnus tm̄ videatur. ¶ Alio modo dicitur communiter q̄ imago ista non est in speculo sed in aere p̄pinquo qui speculo contiguatur ꝛ ibi terminatur uel

reflectitur ⁊ diffundiť ad oppositam partem: eo ꝙ vir
tus naturalis obiecti nondũ est exhausta: sic ꝙ ista spe
cies uel imago nullum habet subiectum extra oculum
nisi aerem: ⁊ sic reducta ad oculum per reflexionez est
ratio videndi obiectum cuius est imago. ¶ Tenendo
primam viam: ad illud. in oppositum oportet negare
auctorem in hoc loco. ¶ Tenẽdo scdam: dicẽdũ ad ꝓ
mã ꝙ est in aere: nec ibi videť imago: illa enim non vi
deť: sed est spẽs: ⁊ rõ vidẽdi eius obiectũ. ¶ Ad aliud
per idẽ: ⁊ dato ꝙ imago esset visa: diceref ꝙ pars aeris
que ꝯtiguať speculo ubi est imago ut in sbiecto habet
tũc rõnem extremi ⁊ totus alius aer interpositus usqꝫ
ad oculum habet rõnem mediꝫ.

¶ Actio ṽo est: secum quam in id quod su
biꝫcitur: agere [illegible]imur ⁊c̃. capitulo eodez
de actione.

Subsequenter

Quero utrũ de-
scriptio data de
actione sit ꝯueniẽter assignata. ¶ Arguiť ꝙ
nõ. nullus respect⁹ est ꝓncipiũ agẽdi sicut nec quanti-
4. phi tas ꝫm Cõmẽtatorẽ. sed actio est formalr̃ respectus ut
si. ꝯ^{to} supius dictũ est: ergo male poniť: ꝫm quam: qꝛ illud:
84. ꝫm: notat ꝓncipiũ agẽdi. ¶ Preterea illud quo agẽs
formaliter agit est in eo formaliter: sed actio nõ est for
maliter in agẽte sed in passo: ergo actio nõ est quo uel
t. c. 18 ꝫm quam agẽs agit. Probatio minoris. Arĩ. 3° phisi-
⁊ ide. cor. vult ꝙ actio ⁊ passio fundenť in motu ita ꝙ non
distinguanť formaliter nisi per eẽ ab hoc ⁊ in hoc: sed
mot⁹ est in passo: qꝛ est actus mobilis ergo actio ⁊ pas
sio sunt in passo. ¶ Preterea deus creãdo ⁊ ꝓducẽdo
de nihilo diciť agere: sed agẽdo nihil subiꝫciť sue actio
ni: ergo incõgrue poniť: in id qꝺ subiꝫciť. ¶ Preterea
actio est gñalissimũ: ergo nõ põt diffiniri. patet ꝯñtia.
qꝛ ois diffinitio est per genus ⁊ dr̃iam: sed generalissi-
mum nõ habet differentiam nec genus ergo ⁊c̃. ¶ Ad
oppositum est auctor in littera.

Respondeo

in ista questione. ꝓmo vidẽduz
est de actione qd sit: qꝛ hãc dif-
ficultatem tãgit ꝓmũ argumẽtũ. secũdo in quo sit: qꝺ
tãgit scdm argumẽtũ. tertio quot modis diciť: qꝛ hoc
includit tertiũ argumẽtũ. q̃rto de quesito an ꝯuenien
ter assigneť: qꝛ hoc tãgiť in quarto argumẽto. ¶ Quã
tum ad primũ dico tres ꝯclusiones. Quarũ ꝓma est ꝙ
illa actio que poniť vnum de decẽ ꝑdicamẽtis: non est
aliqd absolutum. hãc ꝓbo: qꝛ si sic ergo ad actionẽ est
t. c. 19 actio ⁊ sic in infinitũ. ꝯñs est falsum ut patet ex 3° phisi
Idẽ. 5 cor. Probo ꝯñtiam. ad oẽm formam absolutã nouã
phi. t. põt eẽ aliqua actio: qꝛ illa forma nõ est a se nec a nullo
c. 10. ergo est ab aliquo agẽte. sed per te actio est forma abso
luta ⁊ est noua. patet qꝛ agẽs non semꝑ agit ergo ⁊c̃. ⁊
pari rõne ad illam actionẽ erit actio: ⁊ sic in infinituz.
¶ Preterea si actio eẽt forma absoluta uel poneretur
in agẽte uel in passo: nõ in agẽte: qꝛ si sic: ergo oẽ agẽs
mutareť ꝫm formã absolutam anteq̃ꝫ passum mutareť
ab ipso: qꝛ passum nõ mutať ab ipso nisi iam hñte acti
onem: ergo oportet ꝙ agẽs muteť ad hoc ꝙ hẽat acti
onem cum sit forma absoluta: sed illud ꝯsequẽs est fal
sum qꝛ motus est actus entis in potẽtia passiua: acti-
uum aũt nõ est in potẽtia passiua sed actiua: nec potest
poni in passo: qꝛ si sic sequereť incõueniens. s. ꝙ aliqꝺ
passum nõ posset pati ꝫm formã de genere quãtitatis
uel q̃litatis. qn simul duratione ⁊ forte ꝓus duratione
uel natura patiať ꝫm formã alterius generis posterio-
ris. s. ꝫm actionez: que poniť alia forma absoluta. Est
aũt incõueniẽs maximũ ꝙ subiectũ nõ possit pati ꝫm
formã absolutã priorẽ nisi patiať ꝫm formã posterio-
rem que nõ est ꝓpria passio ꝓoris. patet enim ꝙ albe-
do põt manere in subiecto post actionem trãseuntem.

¶ Scda ꝯclusio sit ista. actio que est genus est forma
liter respectus: hec sequiť ex ꝓma: qꝛ omne ens uel est
ad se ⁊ absolutũ uel ad aliud ⁊ respectus: sed actio nõ
est ad se uel absolutũ: ergo est respectus. ¶ Tertia con
clusio sit ista. actio que est genus est respectus extrinse
cus adueniẽs. ꝓbatio: ois respectus qui nõ sequiť ne-
cessario extrema etiã ambo simul posita in actu est re-
spectus extrinsecus adueniẽs ut ꝓus dictũ est: sꝫ actio
est huiusmodi. nam posito actiuo ⁊ passiuo nõ necessa
rio sequiť actio qꝛ põt impediri uel per distãtiã ul' per
ꝯtrarium agẽs impediẽs. etiam si sint approximata: er
go ⁊c̃. ¶ Ad maiorẽ euidẽtiam huius articuli ut ap-
pareat qs respectus extrĩsecus adueniẽs est actio. Est
notãdum ꝙ agẽs creatũ ꝓducẽs aliqd habet vnuz re-
spectũ ad terminũ ꝓmum siue totalẽ: qui diciť ꝓductũ
⁊ habet alium respectũ ad terminũ formalem: qui di-
ciť forma educta uel inducta: ⁊ habet alium respectuz
ad subiectũ istius forme: qꝺ est ipsum passum uel trãs-
mutatũ. Qꝛ aũt isti respectus sint distincti patet. Tuz
qꝛ sunt ad alios ⁊ alios terminos. ergo ipsi sunt aliꝫ.
Tum qꝛ respectus corrñdẽtes eis sunt oino aliꝫ. Pri-
mus enim respectus. s. ꝓducti ad ꝓducẽs est sicut de-
pendẽtis ad illud a quo depẽdet ꝫm suum esse simplici
ter. ¶ Secũdus est depẽdentis ad illud a quo depẽdet
secũdario: sicut ꝓmo accipit esse cõpositũ. forma autẽ
secũdario ⁊ per accidẽs 7° meta^{ce}. ¶ Tertius trãsmu t. c. 27
tabilis ad trãsmutãs a quo accipit formã tm̃ ⁊ non su ⁊ cir-
um esse simplr̃. Istoꝝ autez triũ respectuũ ex parte agẽ citer
tis duo ꝓmi sunt intrinsecus adueniẽtes: qꝛ necessario
ponunť extremis positis. sed respectus tertius qui est
ad passuz est extrinsecus adueniẽs. qꝛ possibile est acti
uum ⁊ passiuũ eẽ: ⁊ tamẽ non habere respectũ quoad
illud trãsmutet ⁊ illud ab ipso trãsmuteť qꝛ põt impe
diri ut dictũ est. Actio ergo cum sit respectus extrinse
cus adueniẽs est formaliter ille tertius respectus scili-
cet habitudo agẽtis trãsmutantis ad ipsum. s. passum
trãsmutatũ. duo ṽo ꝓmi sunt respectus de genere rela
tionis. ¶ Quãtum ad scdm dico istam ꝯclusionez ꝙ
actio est in agẽte ut in subiecto ⁊ non in passo. ꝓbo: in
eodem est respectus ⁊ fundamẽtũ. non enim culpabile
est ꝙ fundamẽtũ sit in vno subiecto ⁊ respectus funda
tus sit in alio: sed potẽtia actiua est fundamẽtuz actio
nis ⁊ potẽtia actiua est in agẽte ut manifestũ est: ergo
actio est in agẽte. ¶ Preterea respectus oppositi non
sunt vniuersaliter simul in eodẽ saltẽ ut idez: sed actio
⁊ passio sunt respectus oppositi. passio aũt ulr̃iter ⁊ ne
cessario est in passo: ergo nõ in eodẽ erit actio: ⁊ patet:
qꝛ si eẽt in passo esset in eo inquãtum passuz: qꝛ passuz
nõ est agẽs. ¶ Preterea in quocũqꝫ est formaliter aliq̃
forma illud est simplr̃ tale ꝫm illam formã. oino enim
irrõnabile est ꝙ forma in aliquo sit formaliter ⁊ nõ de
noiet ipsum: uel ꝙ nõ ꝯstituat ipsum informatum ꝫm
ipsam sed per te actio est formalr̃ in passo: ergo passuz
est formaliter agẽs qꝺ est impossibile qꝛ oppositũ de
opposito. ¶ Dico igiť ꝙ actio est in agẽte ut in subie-
cto remoto. in forma autem. s. potẽtia actiua ut in fun
damẽto ꝓximo. Similr̃ passio que dicit respectum op
positum est in passo ut in subiecto ⁊ in potẽtia passiua
ut fundamẽto. ¶ Quãtum ad tertiũ dico ꝙ actio est
nomen multiplex ⁊ equocum. ¶ Uno modo diciť de
opatione immanẽte ꝑut intellectio ⁊ uolitio dicitur
actio 9° metaphisice. ⁊ tamẽ in rei ueritate est qualitas t. c. 16
⁊ forma absoluta. ¶ Alio modo actio dicit respectuz
producentis ad productum quomodo pater diciť cau
sa agens filiꝫ. ¶ Tertio modo actio dicit respectuz in
ducentis ad inductum: uel educentis ad eductuz: quo
modo calor dicitur causa caloris in ligno. ⁊ istis duo
bus modis est respectus intrinsecus adueniens ⁊ de
genere relationis. ¶ Quarto modo dicit respectum

trāſmutātis ad trāſmutatum ſicut in pñti actionis de ſcriptione ſumit̄: actio eſt ſm quam in id qd ſubijcitur agere dicimur. ⁊ ſic actio eſt genus diſtinctū ⁊ vnū de decē p̄dicamētis. ¶ Quinto modo actio ſumit̄ ꝓ re acta includēdo illū reſpectu3 quem exp̄mit hoc qd eſt
t.c.18 ab alio: ut dicit̄ 3° phiſicoꝝ. vñ actio iſto modo ꝑtinet quātū ad illud cōnotatū ad aliqd genus abſolutū ſm qd paſſum trāſmutat̄: puta ſm q̄litatē uel quātitatem uel huiuſmodi. ¶ Sed ille terminꝰ ab alio qui formaliter importat̄ per nomē actionis in iſta ꝯnta ſignificatione adhuc pōt accipi equoce. uel. ſ. ab: ut a ꝓducēte aut inducēte. uel ab: ut a trāſmutāte. p̄mo mō ⁊ ſcdō ꝑtinet ad genus relationis ut dictū eſt. tertio mō ad genꝰ paſſionis ſicut ⁊ trāſmutatio paſſiua. ¶ Quātu3 ad quartū ↄcedo ꝙ nō eſt diffinitio ꝓpria ſed dicit̄ deſcriptio aut notificatio que ſic intellecta ut patet ex p̄dictis eſt cōuenienter aſſignata. Actio eſt: ſm quam: ut per actū ⁊ formā actiuā: in id qd ſubijcit̄. ſ. in ſbiectu3 uel paſſum trāſmutabile: agere dicimur: nos. ſ. agentes in qua deſcriptione ponit̄ ſubiectū qd eſt agens: ⁊ terminus qui eſt paſſum ⁊ ponit̄ aliqd loco gñis: ſm quā ſcilicet formā: q2 actio qdditatiue ⁊ formaliter eſt forma. ¶ Ad p̄mum argumētū in oppoſitū dicit̄ ꝙ eē p̄ncipiū ꝓductiuū ꝯtingit dupliciter. uel ut qd uł ut quo ⁊ hoc ſcdō mō adhuc dupłr. uel ut p̄ncipiū formale ꝓductiuū: alio mō ut actus ꝓductiuus. exemplum p̄mi ignis calefaciēs reſpectu caloris geniti in ligno. exemplū ſecūdi: calor in igne reſpectu termini eiuſdē. exemplum tertij: calefactio reſpectu eiuſdē termini. dico igitur ꝙ lȝ reſpectus nō ſit p̄ncipiū ꝓductiuū duobus p̄mis modis: eſt tñ tertio mō ut actus ꝓductiuus: ⁊ talis eſt reſpectus de genere actionis. ¶ Ad ſcdm̄ concedo ꝙ actio eſt in agēte. Ad Arꝭ. 3° phiſicoꝝ. dico ꝙ loquit̄ de actione hoc mō. ſ. ꝓ re acta que eſt ipſa forma que inducit̄ in paſſum per motū. de illa ↄcedo ꝙ rep̄it̄ in paſſo. ¶ Ad tertiū dico ꝙ qñ deus ꝓducit de nihilo nō agit actiue de genere actionis ſed de gñe relationis que eſt ꝓducentis ad ꝓductum. ¶ Ad quartum patet ex dictis ꝙ nō eſt diffinitio ꝓpria ſed deſcriptio quedam aut notificatio.

¶ Non eſt autem motus actio: ſed quale. Quieſcere enim eſt quale: q̄re ⁊ motus q̄dem quale erit. Simpliciter eni3 quecūq3 contrariorum oppoſitione3 ſuſcipiūt eiuſdem ſuſcipiunt generis predicationem. capitulo eodem.

Queritur Utrum motus ſit in genere q̄litatis. ¶ Uidet̄ ꝙ nō q2 motus eſt in genere quātitatis ergo non in gñe q̄litatis. patet ꝯntia q2 idem nō pōt eſſe in diuerſis
t.c.18 p̄dicamētis. ꝓbatio añcedētis per Arꝭ. 5° meta^{ce}. capitulo de quāto. Tēpus eſt quātitas per motum ergo motus magis. ⁊ tēpus eſt quātitas per ſe q2 ſpēs quātitatis ꝯtinue per Arꝭ. ergo motus eſt magis ſpecies quātitatis. ¶ Preterea eſt motus in gñe actionis uł paſſionis: ergo nō eſt in genere q̄litatis. ꝯntia ꝓbat̄ ut p̄us. ꝓbatio añcedētis: illud qd de alio p̄dicat̄ in abſtracto eſt idē illi eſſentialiter: ſed iſta eſt uera: paſſio eſt motus: ⁊ iſta: actio eſt motus: ergo ſunt eēntialr̄ idem ⁊ per ꝯſequēs eiuſdē gñis. ꝓbatio minoris: hec per ſe eſt uera patiēs mouet̄ ergo paſſio eſt motus. ⁊ iſta ſimiliter agēs mouet: ergo actio eſt motus. utraq3 ꝯſequētia tenet per locum a ꝯiugatis. ¶ Preterea motus accipit formā ſpecificā a termino ad quē 5° phiſicoꝝ. ergo ſilr̄ genus. ſed per ſe terminus motus eſt in tribꝰ generibus. ſ. quātitate qualitate ⁊ ubi. ex 5° phiſicorū. ergo motus eſt per ſe in illis tribus gñibus: non ergo tm̄ in genere q̄litatis. vñ 3° phiſicoꝝ dicit̄ ꝙ tot ſunt ſpēs motus quot entis acq̄ſiti. ſ. per motu3. ¶ Ad oppoſitum eſt auctor hic in littera.

Left margin notes: l. p̄dica^{tis}. c. d q̄litate — t.c.4. ⁊ ide. t.c.9. — *Right margin:* t.c.5.

Respondeo ſm Cōmētatorē 3° phiſicorū. de qdditate motus ſunt due famoſe opiniones. Una ꝙ motus eſt fluxus forme. alia ꝙ eſt forma fluēs. ⁊ dicit ꝙ p̄ma eſt coior ſed ſecunda uerior. ¶ Si ergo teneat̄ p̄ma opinio ꝙ motus ſit fluxus forme nō ipſa forma: certū eſt ꝙ eſt per ſe ſpēs quātitatis cōtinue: ut dicit Arꝭ. 5° meta^{ce}. ⁊ cū hoc etiam pōt poni in tertia ſpecie q̄litatis: non per ſe ⁊ eēntialr̄: q2 ſic nihil idē eſt in diuerſis gñibus: ſed pro quanto eſt ſenſibile cōe ſicut ⁊ q̄es ut dicit̄ 2° de aīa. Qualitas autem ſenſibilis facit tertiā ſpēm q̄litatis. hoc aūt modo videt̄ auctor ↄſideraſſe motū cum dicit motus eſt quale ſicut ⁊ q̄eſcere. Et per hec patet ſolutio ad p̄mu3 argumētū. ¶ Si aūt teneat̄ ſecūda opinio: quam credo ueriorē. ſ. ꝙ motus nō eſt aliq̄d realiter niſi ipſa forma fluēs: ſic nō pōt poni in vno gñe tm̄: ſed eſt in diuerſis ut motus in quātitate eſt in gñe quātitatis. Siliter eſt de motu in q̄litate ⁊ ubi: hoc mō videt̄ ↄſideraſſe motū Arꝭ. 3° ⁊ 5° phiſicoꝝ. ⁊ ſic patet ſolutio ad tertiu3 argumētū. de q̄ete aūt oppoſita motui dicēdū eſt cōſequēter ꝙ in eode3 gñe ponēda eſt in quo motꝰ. ¶ Ad p̄mū in oppoſitū ⁊ tertiū patet ſolo ex p̄dictis. ¶ Ad 2^m nego añs. ad ꝓbationē nego minorē. hec eni eſt falſa: paſſio eſt motꝰ. ſilr̄ iſta: actio eſt motꝰ. ⁊ qñ ꝓbatur per locū a ꝯiugatis. i. a ↄcretis ad abſtracta. dico ꝙ talis ꝯntia nō tenet in ↄcretis dictis per accñs. nō enim ualet: hō eſt albus: ergo humanitas eſt albedo. ita hic nō ſequit̄: patiēs mouet̄ ergo paſſio eſt motꝰ: q2 prima eſt per accñs: tenet aūt ꝯntia in p̄dicatis per ſe ut albū eſt coloratū ergo albedo eſt color: q2 in p̄ma eſt p̄dicatio per ſe in primo modo.

Right margin: c.4. — t.c.18 — T.c. 64.

¶ Paſſio aūt eſt effectꝰ illatioq3 actionis.

Notandum q2 ut dicebat̄ ſup̄ ꝓprium eſt actionis ex ſe inferre paſſionē. eo ḡ mō quo actio efficit ⁊ infert ex ſe paſſionē eo mō paſſio eſt q̄d effectū ⁊ illatum ab actione. quō aūt actio iferat paſſionē dictū eſt ſupius. in hac ḡ deſcriptione ponit̄ aliqd q̄ſi loco gñis. ſ. effectꝰ illatio que: exponēdo li: que pro idest ut ſit ſenſus: effectꝰ idest illatio. Jterū ſumēdo abſtractū pro cōcreto: illatio idest illatū: ponit̄ ut ſuū correlatiuū uel ut relatio oppoſita actionis. paſſio aūt ⁊ actio ſunt reſpectꝰ oppoſiti ideo debēt ſe mutuo notificare q2 oportet in utroruq3 rōnibꝰ utriſq3 uti. ſicut ergo in deſcriptiōe actionis poſita eſt paſſio implicite dicēdo: in id qd ſubijcit̄ idest patit̄. i. trāſmutat̄ trāſmutatiōe paſſiua: ſic in deſcriptione paſſionis ponit̄ actio: ſed explicite: ut dictū eſt. ¶ Cōtra hāc deſcriptionē arguit̄. Tū q2 non eſt ↄuertibilis cū diffinito. nam q̄litas imo ois forma terminās motū eſt effectꝰ illatioq3 actionis. agēs eni3 uel mouēs efficit formā ad quā eſt motꝰ ipſa actiōe ut actu ꝓductiuo ergo ⁊c̄. Tū q2 dat̄ ꝑ copulationē ⁊ ois talis diffinitio eſt increpāda ſm Arꝭ. 6. topicoꝝ. Tū q2 idē nō pōt copulari ſibi q2 copula eſt inter diuerſa: ſed effectus ⁊ illatio actionis ſunt idē ergo male ponitur li que pro et. ¶ Ad p̄mū dicit̄ ꝙ ſic intelligēdum eſt ꝙ paſſio eſt effectus uel illatio actionis p̄mo ⁊ immediate. ſed nō eſt ſic de forma que terminat motu3: quia illa mediāte paſſione cauſat̄. uerbi gratia: calor in corpore non cauſat̄ primo ⁊ immediate ſed mediante paſſione. ipſa aute3 paſſio cauſat̄ p̄mo ⁊ immediate ⁊ hoc mdo eſt intelligēda deſcriptio. ¶ Sed contra: paſſum nō patit̄ niſi q2 recipit nouam formā: ergo p̄us ex natura rei habet formā qua3 patiatur: ⁊ per conſequens quam habet paſſionem: q2 cā p̄or eſt cāto ergo forma

Right margin: T.c.13.

ista prius est effect⁹ actionis q̃ʒ passio. cõfirmaꝛ q2 qcq̃d est prius priore est prius posteriore: sed passiuum est prius passione sicut fũdamẽtũ est prius respectu: ꝛ ulr' ois respect⁹ est posterius extremis. ¶ Silr' forma que iducit̃ est prior passio ut actu patiẽs: q2 (ut dictũ est) nõ est actu passum nisi per formã ad quã trãsmutat̃: ergo forma ista est prior passione ꝛ per ꝯñs prius ꝛ imediati⁹ effect⁹ actionis. ¶ Aliter ergo dicẽdũ est ut prius in caplo de actiõe q2 passio est effect⁹ actionis sic q̈ actio efficit ipsaꝫ: nõ ut qd̃ nec ut pncipiũ formale quo: sed sicut actus pductiu⁹ quo agẽs trãsmutat passum ꝛ trãsmutatio passiua est ipsa passio illata. passio ergo est illatio ꝛ effectus actionis sicut respect⁹ opposit⁹ ꝯsequẽs formã ad quã passum trãsmutat̃: vñ in tali trãsmutatione opʒ imaginari tria istãtia uel signa nãe lʒ totũ possit eẽ sil' tẽpore ꝛ duratione. ¶ In pmo signo est agẽs ꝛ passuʒ ut duo absoluta añ oẽm actũ puta ignis ꝛ aq̃. ¶ In secũdo signo forma caloris iducit̃ in aq̃ ab igne. ¶ In tertio signo ꝯsurgit respect⁹ passionis in passo ꝛ respect⁹ actionis in agẽte: q2 sil' sunt respect⁹ oppositi ꝛ nõ sunt. Forte in eodẽ signo inascunt̃ respect⁹ pducẽtis ꝛ pducti: iducẽtis ꝛ iducti: qui sunt de gñe relationis. ¶ Ad 2m ꝛ 3m põt dici q̈ ista nõ est uera diffinitio q2 nullũ gñalissimũ põt uere diffiniri cũ supra se nõ hẽat aliđ gen⁹ nec differẽtiam nec est pprie copulatio nec idez sibi copulat̃ q2 li que non debet intelligi copulatiue sed expositiue que pro. idest: non pro et.

a **Ad maiorem** euidẽtiã hui⁹ capli de passiõe. ¶ Querit̃ utrũ passio sit genus distinctũ ab actione. ¶ Et videt̃ pᵒ q̈ nõ sit gen⁹: q2 id qd̃ est spẽs alicuius gñis nõ est genus gñalissimũ: sed passio est hᵒi. nã spẽs tertia q̃litatis ponit̃ passio ꝛ passibilis q̃litas. ¶ Preterea pncipij nõ est pncipiũ sed actio est pncipiũ passionis: ut patet ex pdictis: ergo passio nõ est pncipiũ ergo nec gñalissimũ. ¶ Preterea actio ꝛ passio sunt respect⁹ oppositi ergo ptinẽtes ad genus relationis: non g̃ sũt gñalissima. ¶ Scđo arguit̃ q̈ nõ est distinctũ genus: q2 actiuũ ꝛ passiuũ silia sunt gñe ex pᵒ de gñatiõe
t.c.5. ergo ꝛ actio ꝛ passio: ꝯñtia patet per locũ a cõiugatis.
t.c.24 ¶ Preterea ꝯ̃ria sunt in eodẽ gñe ſm Arꝭ. 10. metaᶜᵉ sed actio ꝛ passio sunt ꝯ̃ria ergo. ¶ Ad opm est auctor h in lr̃a ꝛ Arꝭ. q ponit decẽ gñia: q2 tũc nõ eẽt decimũ

Rñdeo q̈ de passione plura dicta sũt caᵒ de actione. iõ breuiter h trãseũdo: pᵒ vidẽdũ si passio est gñalissimũ. 2ᵒ si sit distictũ ab actiõe. ¶ Quãtũ ad pm sit pma ꝯclõ. passio est genus gñalissimũ. probatio: illud qd̃ nõ hẽt aliud supraueniẽs genus est genus gñalissimũ ex diffõne gñis gñalissimi data a Por-
c. de spẽ phyrio: sed passio est hᵒi ergo ꝛc̃. Minor patet q2 non hẽt sup se nisi ens qd̃ nõ est genus ergo ꝛc̃. ¶ Contra: forma est qđ cõe supius pdicatum de actione ꝛ passione ꝛc̃. ergo oia ista hñt supra se genus. pbat̃ q2 forma nõ pdicat̃ de eis ut accñs nec ut pprium. patet. nec ut spẽs nec ut dña: q2 pdicat̃ in qđ de eis ergo pdicat̃ ut genus. ¶ Rñdeo: forma est equocum ut est cõe istis ꝛ est trãscẽdẽs: nullũ aũt tale est genus. ¶ Scđa ꝯclõ est ista: passio est vnũ genus. pbatio. illud gen⁹ qd̃ ꝑʒ vnã rõnẽ de oibus suis inferiorib⁹ pdicat̃ est vnũ gen⁹ sed passio est hᵒi ergo ꝛc̃. ¶ Sʒ que est ista vna rõ: Respõdeo q̈ est rõ trãsmutationis passiue q2 ois passio est respect⁹ trãsmutati ad trãsmutãs. Ex his patet ad argumẽta ꝯtra hũc articulũ. ¶ Ad pmũ patet in lr̃a q̈ equocat̃ de passione. passio enim que est genus nulli⁹ alterius gñis est spẽs. ¶ Ad scđm dico q̈ maior sic absolute sumpta est falsa. suba enim est pncipiũ oium aliorum nouẽ pncipioꝝ: sed si sic intelligat̃ q̈ pncipij non est pncipiũ in eodẽ gñe: maior est uera sed minor est falsa. passio enim nõ hẽt pncipiuʒ in eodẽ gñe. ¶ Ad tertium dico q̈ nõ oẽs respectus oppositi sunt de genere relationis sed illi tm̃ qui sunt intrinsecus aduenieñtes: actio aũt ꝛ passio sunt extrinsecus aduenieñtes ut sepe dictũ est. ¶ Quãtũ ad scđm dico istã ꝯclõnem q̈ passio est distinctũ genus ab actione: qd̃ patet ex pcedẽtibus. Tum q2 est in alio subiecto ꝛ nunq̃ʒ simul sunt respectu eiusdez. Tum q2 hñt distinctas descriptiones: Tum q2 hñt alias rõnes pdicãdi de suis inferioribus. ¶ Ad pmũ in oppositũ dicẽdũ q̈ Arꝭ. ibi loquit̃ de genere phisico ꝛ subicibili. actiuũ enim ꝛ passiuũ communicãt in mã ꝛ subiecto sed nõ sunt idẽ gñe logico pdicabili de quo querit̃ in pposito. ¶ Ad scđm dico q̈ actio ꝛ passio nõ sunt respectus oppositi ꝯ̃rie sed relatiue: ꝛ dato q̈ eẽnt ꝯ̃rij largo mõ: nõ tñ sequit̃ q̈ sint i eodẽ genere q2 ꝯtraria pñt esse genera alioꝝ: ut ibidem dicit̃ ꝛ in predicamẽtis ꝛc̃.

¶ Quãdo vero est qd̃ ex adiacẽtia tpis relinquit̃ ꝛc̃. capᵐ qnto de quando.

c **Circa** caplm de quãdo. Querit̃ utrũ qñ possit compari. Videt̃ q̈ non: q2 nulla relatio põt eẽ fundamẽtũ relationis: q2 tũc pcederet̃ in infinitũ. sed qñ est relatio q2 respectus compatio etiã est relatio: patet. ergo nõ põt fundari in quãdo: nec per ꝯñs quãdo põt compari. comparatum enim compatione comparat̃. ¶ Cõtra est ipse auctor in littera.

Respondeo q̈ questio ista tangit difficultatẽ an relatio possit fundari in relatione. ideo pmo vidẽdũ est in quo relatio põt fundari. scđo ex his ad q̃õnẽ. ¶ Quãtũ ad pmũ pma conclusio est ista. relatio põt fundari imediate in suba. probatio: mã ꝛ forma sunt cã imediata oium accñtiũ. sed ois causa fundat imediate respectũ cãlitatis. ergo respectus cãlitatis fundat̃ immediate in suba mãe ꝛ forme. Silr' põt argui de cãlitate passiua. q2 aliq̃ suba gñatur ꝛ pducit̃: ergo fundat imediate respectum pducti ad pducẽs uel generãs. ¶ Preterea cõpositũ imediate depẽdet a mã ꝛ forma: ꝛ suba a pmo ente. sed dependẽtia est relatio. ergo relatio fundat̃ imediate in substãtia. ¶ Preterea forma subalis imediate vnit̃ mãe g̃ imediate fũdat respectũ vnionis. ¶ Preterea sba est prior omni accñte sed prioritas est formaliter relatio: ꝛ ita prioritas fundat̃ immediate in suba: aliter esset pcessus in infinitũ. ¶ Scđa ꝯclusio est ista. relatio põt imediate fundari in q̃litate ꝛ quãtitate. hec enim ab oib⁹ cõcessa est ꝛ patet qnto metaᶜᵉ. caplo de ad aliqđ ut simile ꝛ eq̃le ꝛc̃. ¶ Tertia ꝯclusio est ista. relatio põt fundari imediate in relatione. probo: sicut: hec albedo ꝛ illa sunt eiusdẽ generis uel rõnis ꝛ fundãt relationem conformitatis. ita pr̃nitas hec ꝛ illa sunt eiusdẽ rõnis ergo fundãt relationem ꝯformitatis: nec ista ꝯformitas est idẽ q̈ pr̃nitas: q2 cõformitas est de pmo mõ relatiuoꝝ: pr̃nitas de secũdo. ¶ Confirmat̃ q2 pr̃nitas ꝛ paternitas sunt eiusdẽ spẽi uel idẽ specie: idẽtitas est relatio ergo relatio fundat̃ in relatione. Itẽ inter pr̃nitatẽ ꝛ filiationẽ est relatio difformitatis ergo relatio fũdatur in relatione hac ꝛ illa: nec difformitas cũ sit de primo mõ est idẽ q̈ pr̃nitas ꝛ filiatio que sunt de secũdo mõ. ¶ Preterea certũ est q̈ inter relationes est ordo ꝛ distinctio: sed ordo ꝛ distinctio sunt relationes g̃ ꝛc̃. Cõtra arguit̃ sicut pr̃nitas ꝛ pr̃nitas fundãt ꝯformitatẽ que est relatio per te ita ꝯformitas hec ꝛ illa cuʒ sint eiusdem rõnis fundabũt aliam ꝯformitatẽ ꝛ sic in infinitum. ¶ Silr' põt argui de difformitate ordine ꝛ distinctione. ¶ Rñdeo q̈ stãdum est in secũdo. nam aliqua relatio sic est rõ referendi q̈ nõ refert̃: ꝛ sic est quo q̈ nõ est qd̃. vna ergo ꝯformitas nõ est ꝯformis alteri: sicut nec albedo est alba nec tristitia tristat̃. ¶ Quarta

j. phi. t.c.80

t.c.20

cõclusio que sequit ex p̄dictis est ista.relo põt fundari
imediate in oi ente.pbo: oẽ ens oi enti cõparatum est
t.c.12 idẽ uel diuersuz ex.10.me^ce.sed idẽtitas uel diuersitas
sunt relones ergo fundant in oi ente. ℭ Cõfirmat q
oẽ ens uel est cã uel cãtum p̄us uel posteri⁹ uel simul:
que oia sunt noia relatiua ⁊ dicũt formalr respectus.
ℭ Quãtũ ad 2^m pz ex p̄dictis q non repugnat ipsi qñ
nec alicui respectui posse cõparari qz põt fundare rela
tionẽ. ℭ Ad arg^m in oppo^m dico q maior est falsa: qz
5.geo sm Euclidẽ.pportionalitas est silitudo duaꝝ ppor-
me.in tionũ ergo sup pportionẽ que dicit formalr relonez.
p̄n°. ul sup vnitatẽ eius: fundat silitudo: que ẽt formalr est
relo: maiorẽ ergo hẽt falsam illud arg^m: ⁊ nõ sequit p
cessus in isinitũ: qz stat i scdo ul 3°: ⁊ tãdẽ uenit ad ab
solutũ sicut accñs fũdat in accñte: puta q̄litas in q̄zti
tate nec pcedit in isinitũ sed tandẽ deuenit ad sbam.

ℭ Est aũt quãdo in omni eo qd incipit eẽ: ut corpus quidem vniuersum aliquando est: ut in tempore ⁊c̃. cap. eo.

q **Ueritur** Utruz hec pprietas ualet
q pprium est ipsi qñ eẽ in oi
eo qd incepit eẽ. Uidet q non qz angelus uel
intelligẽtia incepit eẽ ⁊ tñ nõ est in qñ. pbo qz nõ mẽ
surat tpe sed euo. ℭ Silr arguit de aia qz videt se hẽre
sicut angelus: ⁊ tñ in lra dr q est in tpe ⁊ in qñ. ℭ P.
p̄mũ mobile incepit eẽ ⁊ tñ nõ est in qñ. pbo. mobile
est p̄us natura motu. mot⁹ est p̄or tpe. tẽpus est prius
qñ. quelibet istaꝝ pbat. qz sbm ⁊ cã p̄us est accidente
⁊ cãto. mot⁹ aũt est in mobili: ⁊ tẽpus in motu: qz pas
sio mot⁹. sed tp̄us est cã qñ ergo: a p̄mo ad ultimũ: to-
tum mobile est p̄us qñ: sed p̄us ut p̄us nõ est posterio-
ri ergo. ℭ Contra est hic auctor in lra.

Respondeo hic p̄mittẽdo vnã pponem. s.
q eo mõ quo aliqd est in tẽpo
re. eodẽ mõ est in qñ. hoc est pbabile de se. ℭ Sed ad
vidẽdũ qñ aliqd est in tpe notãdũ q ista qnque se hñt
sm quẽdã ordinẽ in entib⁹. ℭ Primũ est fluxus for-
me. s. ipe mot⁹ quicũqz puta dealbatio: ⁊ illud eẽntia-
liter mensurat tpe qz n^r eius manet idẽ: sed rõ eius re-
qrit ptẽ succedere pti eius. ℭ Scdz est forma sm quã
põt eẽ fluxus ptis post ptẽ puta ipa albedo in eẽ qeto.
ℭ Tertiũ est forma sm quã actualr est fluxus puta ip
sa albedo in fieri. ⁊ hoc scdm ⁊ tertiũ est eadez forma
lz sm dispõnem diuersam acceptã: ⁊ sm illaz vno mõ
acceptã est actu mot⁹: ⁊ alio mõ acceptã est actu quies
p̄mo mõ mẽsurat tpe rõne fluxus annexi. scdo modo
nũc tpis: quidã dicũt q euo. ℭ Quartũ est pmanens
in quo nõ est nat⁹ eẽ fluxus ptiũ: tñ necessario hẽt for-
mã ↄsequentẽ in qua nat⁹ est eẽ fluxus ptiũ: puta celũ
⁊ qdcũqz mobile ⁊ etiã angelus si sit localr mobilis ⁊
illud quartũ nõ mẽsurat tpe per se nec sm ipm est pro
prie quies sicut nec mot⁹ qz nõ est natuz moueri nisi p
accñs: ideo nec qescit. sed mot⁹ ⁊ qes est p3 aliquã for
mã necessario ↄñtem ipm ⁊ sic per accñs tpe mẽsurat.
ℭ Quintũ est illud in quo nõ põt eẽ fluxus nec in ali
quo ↄñte ipm nãliter: ut est deus: ⁊ iõ qz manet inua-
riatũ oino idem dũ manet: nullo mõ mẽsurat tpe nec
sm se totuz nec sm ptẽ eius: nec etiã mẽsurat tpe per
accñs: tale nullo mõ est in qñ. Ex his pz ad qõnem q
qñ aliquo mõ est in oi eo qd incepit sicut ⁊ tps. ℭ Ad
arg^ta pz ex p̄dictis q tam angelus q̄z aia ⁊ q̄z celũ ali-
quo mõ sunt in tpe ⁊ in qñ: lz sm suũ eẽ formale ⁊ qd-
8.phy ditatiuũ mẽsurent euo. ℭ Aliter põt dici q auctor lo
⁊.12. quit sm opinionẽ Arist. qui ponit intelligentias ⁊ ce
me^ce. lum eẽ ab eterno ⁊ non incepisse. ℭ Ad aliud aũt de
⁊ ali aia soluit: q nõ simile est de aia ⁊ de angelo. Tum qz
bi se- etiã sm Arist. 19. de aialibus. intellect⁹ idest aia est ab
pe. extra. i. creata ⁊ p̄ducta de nouo nec sic est angelus p3

eum: cum angelus nõ sit forma corporis sicut anima.
ideo magis est uariabilis sm tẽpus q̄z sit angelus.

ℭ Ubi vero est circũscriptio corporis a circũscriptione loci pueniẽs. locus aũt est in eo qd capit: ⁊ circũscribit. est ergo in loco: quicqd a loco circũscribit: nõ est aũt in eodem locus ⁊ ubi. locus enim in eo qd capit. ubi vero in eo: qd circũscribit: ⁊ cõplectitur. videt aũt nõ oi ad esse. Anima enim nusq̄z est. Nullum enim locum occupat: neqz implet. cap. vj. de ubi.

q' **Ueritur** Utrũ aia uel itelligẽtia oc
cupat locũ. ℭ Uidetur q
sic. nã qd determiat sibi locũ est in loco: s3 aia
⁊ intelligẽtia sunt h^oi: ergo maior pz qz nõ sunt ubiqz
ergo in aliquo loco determinate. ℭ Contra est auctor
hic in littera.

Respondeo p̄mo vidẽdũ est de loco corpo
ris. scdo de loco angeli siue aie
ℭ Quãtũ ad p̄^m notãdũ est q oi corpori p̄ter ultimũ
celũ qd nõ hẽt extra ↄtinẽs ↄueniũt sex. ℭ Primũ est
eẽ in loco actuali: nõ q necessario sit in loco: qz deus
posset facẽ lapidẽ non exñte aliquo alio corpe locante
⁊ lapidẽ exñtem absqz oi alio corpe: uel facere illum ex
vniuersum ⁊ utroqz mõ eẽt nõ in loco. nõ ergo reqrit
eẽ necessario in loco: sed tm̃ hẽt potentiã passiuaz qua
posset eẽ in loco: tñ de facto oẽ corpus p̄ter ultimũ est
in loco. ℭ Scdm est eẽ in loco actualr determiato. nõ
eni põt eẽ in loco qn illud ultimũ ↄtẽti qd est pximuz
ↄtinẽti faciat illud actu qz facit distare latera ↄtinẽtis
secus est de pte in toto que nõ facit supficiẽ in potẽtia
ↄtinẽtez ipsam eẽ in actu ⁊ ideo ps in toto nõ est sicut
locatũ in loco ex. 4. phi^r. ℭ Tertiũ est eẽ in loco eqli- t.c.23
nã pp eandẽ quãtitatẽ qua facit locũ in actu modo p̄-
dicto necessario exigit locũ sibi equalẽ. ℭ Quartũ est
eẽ in loco cõmẽsuratiue ⁊ hoc pp eandẽ quãtitatẽ ita
q ps supficiei ↄtẽti corrñdet pti supficiei ↄtinẽtis ⁊ to
tuz toti. ℭ Quintũ est eẽ in loco determiate hoc uel il
lo ⁊ hoc cõpetit corpori ex deteriato loco ip3 locãte.
ℭ Sextũ est eẽ in loco nãliter uel violẽter: ⁊ hoc cõpe
tit corpori inq̄ztũ corpus nãle. ex hoc. s. inq̄ztũ hẽt for
mã sbalem determiatã ⁊ q̄litates determiatas natum
est ab aliquo locãte ↄsuari ⁊ ab aliquo corrũpi. ⁊ qñ
cõtinet ab ultimo illius qd est natũ ipm ↄseruare: dici
tur eẽ in loco nãli. qñ vo ab illo qd natũ est ip3 corrũ
pere: dr eẽ in loco violenter. ℭ Quãtum ad 2^m corrñ
dẽter dicã sex. ℭ Primũ dictũ est q angelus non ne-
cessario est in loco: qz multo magis q̄z corpus posset fi
eri sine creatiõe creature corpalis: uel ea facta posset fi
eri ⁊ eẽ extra oẽm creaturã corpalẽ. tñ in angelo est potẽ-
tia passiua qua posset esse in loco. ℭ Scdm dcm̃ est q
nõ opz angelũ eẽ in loco actuali. qz nõ opz eũ eẽ in ali
quo ↄtinẽte diuisibili actu exñte. nõ eni facit latera cõ
tinẽtis distare ⁊ ideo nõ facit supficiẽ ↄtinẽtem esse in
actu. ℭ Tertiũ dictuz est q nõ põt angelus eẽ in loco
quãtũcũqz magno. qz hoc est ppriuz dei nec ut credo
põt eẽ in loco q̄ztũcũqz puo in isinitũ. põt tñ eẽ in pun
cto: hoc pro nũc supponat: qz pbare illud est difficile
⁊ magis alteri⁹ speculatiõis. ℭ Est ergo angelus i lo-
co sic q hẽt locũ determiatũ tñ ideterminate hoc mõ:
qz est aliqs locus quo maiorẽ nõ posset hẽre ⁊ aliquis
quo minorẽ nõ posset hẽre: loquẽdo de loco cõtinuo: lz
forte posset eẽ in pũcto. ℭ Quartũ dictũ est q ange-
lus nõ est in loco cõmẽsuratiue qz cũ sit idiuisibilis nõ
hẽt ptẽ ⁊ ptẽ cuz ptib⁹ loci. ℭ Quintũ dictũ est q an-
gelus est in hoc loco uel in illo qz non est ubiqz. nã an

gelus cũ sit in poª ad ubi in cõi ꝛ nõ ex se determiat⁹ ad hoc ubi uel illud. tñ ab eodẽ agẽte reducit̃ ad h̸ ꝙ fit actualr̃ in loco ꝛ in hoc loco uel in illo. illud v̊o est creãs ꝛ ꝑducẽs. ¶ Sextũ dictũ est ꝙ angelus non est in aliquo loco nãlr̃: q2 tũc eẽt in aliquo loco violẽter qũ. s. eẽt extra locũ nãlem: ꝛ sic etiã aliqꝺ corpus hr̃et nãlem hitudinẽ ad ip̃m ↄseruãdũ: ꝛ aliqꝺ corpus ad ip̃m corrũpẽdũ. qꝺ simplr̃ est falsum. ¶ Ex illo sexto dicto pꝫ ꝙ illa potẽtia que est in angelo ad eẽnduz in loco nõ est nãlis nec violẽta sed est neutra: q2 istud pas suz. s. angelus nõ iclinat̃ ex se nãliter ad hunc locũ nec ad oppositũ sed neutro mõ hẽt se ad ista: sicut superficies se hẽt ad albedinẽ ꝛ nigredinẽ. ¶ Sic ergo pꝫ quõ angelus est in loco. s. diffinitiue. Et quõ nõ cõmẽsuratiue quomõ auctor iste negat angelum ꝛ aiam eẽ in loco. ¶ Sed tũc occurrit dubiũ. illud ubi diffinitiuuz aut eẽ in loco diffinitiue qꝺ est ꝛ in q̃ gñe collocet̃. ¶ Rñdeo per illud ubi nihil aliud itelligo nisi assistẽtiã uel p̃sentiã angeli ad locũ a quo utiqꝫ ↄtinet̃. Sed nec circũscribit̃ nec cõmẽsurat̃. est aũt in gñe ubi per reductionẽ q2 cũ isto hẽt maiorẽ ↄueniẽtiã ꝛ silitudinẽ q̃ cuz aliquo alio p̃dicamẽto ꝝ. ¶ Ad argᵐ in oppoᵐ pꝫ ꝙ cõcludit pro eẽ in loco diffinitiue uel determinatiue. ¶ Ad aliud in ↄ̃riũ: logr̃ de eẽ in loco cõmẽsuratiue.

¶ Nequaq̃ igitur duo in eodẽ loco esse simul pñt: nec idẽ vnũ in diuersis. ca. eo.

s **Ubsequenter** Querit̃ utrum sit possibile idẽ corpus esse simul in diũsis locis. Videt̃ ꝙ sic. nã in eodẽ loco pñt eẽ duo corpa simul ergo ꝛ idẽ corpus in diuersis locis. aňs pꝫ de ferro ignito ubi sunt simul ferrũ ꝛ ignis: ↄñtia pꝫ q2 silis possibilitas uel impossibilitas videt̃ eẽ hic ꝛ ide. ¶ Cõtra est auctor hic in lr̃a ꝛ Aristoteles quarto phisicoꝝ.

t.c.30 ꝛ ide.

Respondeo hic sunt due ↄ̃nes ɓm fidei ueritatẽ. ¶ P̃ria ↄ̃ est ꝙ de potẽtia dei possibile est duo corpa eẽ simul in eodẽ loco. qꝺ pꝫ. Tũ q2 christus fuit nat⁹ de v̊gine matre g̃ clauso claustro: qꝺ eẽ nõ potuit nisi duo corpa simul eẽnt. Tũ q2 christus resurrexit clauso sepulchro. vñ mulieres dixerũt: qs reuoluet nobis lapidez ab ostio monumẽti. quẽ tñ lapidẽ angelus postea reuoluit. ↄstat g̃ in resurrectiõe corpus chr̃i silr̃ fuisse cũ corpe lapidis. Tũ q2 post resurrectionẽ itrauit ad discipulos ianuis clausis g̃ idẽ qꝺ pus. Tũ q2 celũ est corpus idiuisibile q2 icorruptibile: diuisio aũt est quedã corruptio. sed corpora beatoꝝ in celo empireo erũt simul cuz celo ꝛ eꝫ sine diuisione ꝛ cessiõe alicui⁹ illorũ. ¶ Scd̃a ↄ̃ est ꝙ de potẽtia dei idẽ corpus põt eẽ simul in diũsis locis. ꝓbõ q2 corpus christi simul est in celo ꝛ in sacramẽto altaris: imo in plurib⁹ altarib⁹ simul sub sacramento. ¶ P. legit̃ ꝙ btũs Ambrosi⁹ exñs Mediolani simlr̃ iterfuit sepulture bti Martini turonis: ergo simul fuit in diũsis locis. ¶ Item sunt alie due ↄ̃nes opposite ɓm phĩ auctem. Una ꝙ de potẽtia nãli impossibile est duo corpa simul esse. Alia ꝙ de potentia naturali impossibile est idẽ corpus eẽ in diuersis locis. ¶ Rõ prime ↄ̃nis assignat̃ duplex. vna repugnãtia q̃titatis ul̃ dimẽsionũ. Vñ Arꝫ. 4º phĩʳ dicit. ꝙ dimẽsiones sole sine qualitatib⁹ ꝛ passionib⁹ faciũt distare duo corpa: ꝛ ↄ̃dictio est ꝙ maneãt dimẽsiões ꝛ nõ faciãt distare. nã corpus cubicũ facit distare ɓm qꝺ dĩ ibi. q2 igit̃ dimẽsiones repugnãt ad inuicẽ: vna expellit aliam nec pñt simul eẽ. ¶ Intelligẽdũ eni ꝙ duplr̃ pñt aliqua repugnare. s. formalr̃ ul̃ v̊tualr̃. ꝑmo mõ repugnãt duo ↄ̃ria: puta calidũ ꝛ frigidũ. scd̃o mõ cã nãlis repugnat effectui opposito sui effect⁹: ut ignis frigidati. due ergo dimẽsiões repugnãt nõ ꝑmo. sed scd̃o mõ q2 repu

t.c.76

gnãtia duaꝝ dimẽsionuz nõ est nisi pp simultatẽ loci: quẽ replet vnũ corp⁹: q̃tũ põt repleri. ergo si aliud corpus repleat cũ eo eundẽ locũ: erit repugnãtia quãtitati ꝑori nõ formalr̃ sed q̃si v̊tualr̃ rõne illi⁹ effectus qui est repletio loci per ꝑmã q̃titatẽ vni⁹ corpis eo mõ q̃ q̃titas hẽt efficaciã respectu h⁹ effect⁹ qui est eẽ in loco repletiue. ¶ Alia rõ ↄ̃nis assignat̃ ordo vniuersi. ubi notãdũ ꝙ sicut in vniũso est ordo ↄueniẽtie. ordo depẽdẽtie. ordo duratiõis ꝛc̃. ita est ordo sit⁹ ɓm quez vniũse ptes vniũsi sunt ↄtigue ꝛ vna ex aliã. ex quo sequit̃ ꝙ nec uacuũ possit eẽ nec duo corpa pñt eẽ simlr̃ ita ꝙ utrũsqꝫ est eadẽ cã utraqꝫ cã est rõnalis. sꝫ ꝑmã puto ueriorẽ. ¶ Rõ 2ᵉ ↄ̃nis assignat̃ ista: q2 nãlr̃ mutatio positiua qua. s. acqrit̃ aliqd nõ põt eẽ sine ꝑuatiua: qua aliqd depdit̃. ꝛ hoc ubi nate sunt eẽ iste due mutatiões. qꝺ ideo dico. q2 alicubi nõ sunt nate esse ambe: puta in illumiatione aeris. ubi sic est mutatio positiua ꝙ nulla est depditiua. nullũ ergo corpus põt eẽ in diũsis locis uel ubi: q2 nõ põt moueri ad vnũ nisi depdat aliud: q2 igit̃ nã nõ posset separe has duas mutatiões ubi nate sunt eẽ ut in ꝓposito: iõ nõ põt facẽ idẽ corp⁹ esse in diũsis locis. bñ ergo dicit auctor in lr̃a ꝙ idem corpus nõ põt eẽ simul in diũsis locis: nec plura corpora in eodẽ loco. ¶ Ad argᵐ in oppoᵐ nego aňs. ad ꝓbõnẽ de ferro ignito: iaꝫ dcĩũ est in ꝑnº hui⁹ libri ꝙ nõ imaginãdũ est ignẽ ꝛ ferrũ eẽ simul: sed ꝙ ferrũ est porosuz multis poris in qbus ignis capitur ꝛ sic duo corpora non sunt simul.

¶ Cõtẽtio aũt de spere extremitate oritur. Nihil enim ex idẽ est in eo aũt locus esse nõ poterit ut dictũ est a sup̃ioribus qꝺ ab eo quidẽ loco ambit̃ ꝛc̃. cap. eo.

q **Ueritur** Utrũ ultimũ celũ sit in loco. diũsi phĩ ꝛ cõmentatores diũsa dixerũt uolẽtes saluare illud celum ꝛ si nõ ꝓpe tñ aliquo mõ esse in loco. Quidã enim ut Auerroys dicit ipꝫ eẽ in loco ɓm centrũ. Alius. s. themisti⁹ per ptes. alij per ultimã sui superficiẽ de quo magis spectat ad quartũ phisicoꝝ. ¶ Quicqd sit de dictis eoꝝ certũ habeo ꝙ illud celũ nõ est in loco ꝓprie loquẽdo per rõnẽ auctoris. nã oẽ qꝺ est in loco circũscribit̃ ab aliquo corpe qꝺ est ex ip̃m ꝛ ab eo disiũctuz ꝛ diuisũ ut pꝫ. 4. phĩʳ. sed celũ ultimũ nõ hẽt aliquod corpus ex se q2 nõ iã eẽt ultimuz ergo ꝛc̃. ¶ Vñ hic est aduertẽdũ ꝙ corpa vniũsi sunt inter se ordinata ut ↄtinẽtia localr̃ ꝛ ↄtẽta. terra eni ↄtinet̃ ab aqua. aqua ab aere. aer ab igne. ignis a spera lune. spa lune ab alia spa. ꝛ sic usqꝫ ad ultimã. sicut ergo nõ est icõueniẽs dare in vniũso aliqꝺ corpus: ita ↄtẽtũ qꝺ nullo mõ est locus ↄtinẽs alteri⁹: puta terra: ita nec est icõueniẽs dare aliqꝺ corpus qꝺ ita est locus ↄtinẽs alteri⁹ qꝺ nullo mõ est in loco nec ab aliquo ↄtẽtũ. ꝛ ita est ultima spa siue celũ ultimũ ul̃ illud sit ꝑmũ mobile ut dicũt phĩ: uel sit celũ empireũ imobile ut tradũt theologi ꝛ uerũ est. ꝛ ibi est locus beatoꝝ ultra qꝺ nõ est neqꝫ locus: neqꝫ mot⁹: neqꝫ t̃pus: ut dicit Arꝫ. 2º de celo ꝛ mũdo.

4. phĩʳ c. 43. ꝛ ide.

t.c.30 ꝛ ide.

t.c.27 sed ex p̃ssius

¶ Positio est quedã ptiũ situs ꝛ generationis ordinatio. cap. vij. de positione.

a **D**e euidentiam capl̃i positiõis. Queris utꝝ sit vnũ p̃dicamẽtũ. Arguit̃ ꝑmo ꝙ nõ sit p̃dicamẽtũ: nec vnũ gñalissimũ: nã ois relõ est de genẽ relõnis. sed positio est relõ q2 formalr̃ respect⁹. ergo est in gñe relõnis. ꝛ per ↄ̃ñs nõ est gñalissimũ. ¶ P. illꝺ qꝺ est dĩa gñis nõ est gñalissimũ: sed positio est dĩa gñis quãtitatis ut dĩ in p̃dicamẽtis ergo positio nõ est gñalissimũ. ¶ Scd̃o arguit̃ sic: ꝙ nõ sit vnuz genus, nam

j. ce. l. c. 97. ꝛ. 99. ꝛ. 4º phĩʳ. l. c. 45. ꝛ. ide.

positio est respect⁹ mutuus sicut ⁊ ordo. ergo q̄ ratiōne ordo ptiū locati ad ptes loci facit vnū genus. ergo eadē rōne cū ordo ptiū loci ad ptes locati facit aliud genus. ℂ Cōfirmaṫ: qꝛ actio ⁊ passio faciūt duo gn̄a que sunt duo respect⁹ oppositi: ergo pari rōne in ꝓposito ordo ⁊ ordo qui sunt respect⁹ oppositi in ꝓposito. ℂ Idē argm̄ valet ad ꝓbādū de ubi ⁊ qn̄ ⁊ de hītu ꝙ sint duo gn̄a. qꝛ in his oib⁹ sunt respect⁹ oppositi ad istar actionis ⁊ passionis: ut ubi actiuuz ex pte loci: ⁊ ubi passiuū ex pte corpis locati. Silr̄ qn̄ actiue ex pte tpis ⁊ qn̄ passiue ex pte rei tēporalis. ℂ Itē hēre actiue ex pte adiacētiū corpi ⁊ hīe passiue ex pte corporis cui adiacēt. ℂ Ad oppoᵐ est auctor ⁊ Arꝫ. alr̄ essent plura gn̄alissima aut pauciora q̄ꝫ decem.

Respondeo Hic sūt due ꝯnes. ℂ Prima ꝯ est ista. positio est genus gn̄alissimū. ꝓbō. illud genus qd̄ nō hēt supraueniēs est generalissimū per diffōnē datā a Porphyrio. sꝫ positio
c.d spē
est hi⁹ igiṫ. nā nihil hēt supra vniuocū nisi ens qd̄ non est genus ⁊c̄. Et sicut dictū est in Porphyrio: hoc est de rōne gn̄alissimi nō hīe supra se aliud genus esto ꝙ paucas uel nullas hēat spēs sub se: sicut est de qn̄: ubi positiōe ⁊ hītu: que paucas aut nullas hn̄t sub se spēs ℂ Scd̄a ꝯ est ista ꝙ positio est vnū genus. ꝓbō. qꝛ pdicaṫ de oib⁹ suis iferiorib⁹ ꝭm vnā rōnē. ergo est vnū genus: vnitas eni gn̄is est ex vnitate rōnis pdicandi. ℂ Si queraṫ que sit illa rō vna: dico ꝙ uel est ignota nobis: uel sic describi pōt (ut auctor describit). s. ordo ꝭm quez aliqua ordinanṫ in loco: uel rō ordinat^{is} in loco. qꝛ positio est formalr̄ ordo ptiū in loco. ℂ Ad pᵐū in oppoᵐ dico ꝙ maior est falsa sic accepta ulr̄. nā sola relō ⁊ respect⁹ itrinsecus adueniēs est de gn̄e relōnis: positio aūt nō est respect⁹ intrinsecus adueniens. ℂ Ad 2ᵐ pꝫ ex pcedētib⁹ ꝙ positio pdicamētuz nō est dn̄a. vn̄ equocaṫ in argumēto de positiōe. ℂ Ad 3ᵐ tāgit difficultatē an ens diuidaṫ sufficienter per decem gn̄a. qd̄ si nō: plana est rn̄sio: ꝙ in oib⁹ respectib⁹ oppositis sicut vnus ꝯstituit pdicamētū ita ali⁹. qd̄ si sic: ulr̄ opꝫ fieri multas reductiōes ut. s. respect⁹ oppositus reducaṫ ad genus oppositi. vbi gr̄a. ubi actiuum ad ubi passiuuz: silr̄ de qn̄: pōne: habitu ⁊c̄. Sed quare actio ⁊ passio nō reducunṫ ad vnum genus ⁊ alij respectus sic: rn̄sionem quere si potes ⁊c̄.

ℂ **Habitus est corpoꝝ ⁊ eoꝝ que circa corpus sunt adiacētia. cap. viij. de habitu.**

Ad euidentiam totius capituli de habitu.

ℂ Queriṫ utrū hītus sit gn̄alissimū aut pdicamētū. Videṫ ꝙ nō: nā oē pdicamentū est ens nāle.
t.c.13 ens eniꝫ reale nāle diuidiṫ in decē pdicamēta. 5ᵒ meᶜᶜ.
⁊ ide. sed hītus nō est ens nāle sed ab actu nr̄o. Ex hoc eniꝫ ꝙ uestis aut qd̄cūqꝫ ornamētū addiṫ corpi qd̄ fit per actum nr̄m dr̄ aliqs hītuatus. ℂ P̄. duplex est habitus aie. s. ⁊ corpis. sed hītus aie nō est pdicamētuz sed ptinet ad pmaꝫ spēm q̄litatis. ergo nec hītus corpis. ℂ Ad oppᵐ est auctor hic ⁊ Arꝫ. in pdicamētis.

Respondeo. Hic sunt due ꝯnes. ℂ Pria ꝯ est ista. hītus est gn̄alissimū ꝓbō. oē genus qd̄ nō hēt supraueniēs genus est gn̄a-
c.de lissimū: ꝭm diffinitionē datā a Porphyrio. sed habit⁹
spe est huiusmōi ergo ⁊c̄. nō eni habet supra se nisi ens qd̄ nō est gen⁹ ⁊c̄. ℂ Secūda ꝯclusio est ista. hītus est vnū gen⁹. ꝓbō. illd̄ est vnū gen⁹ qd̄ ꝭm vnā rōnē de oib⁹ suis iferiorib⁹ pdicaṫ qꝛ vnitas gn̄is est ab vnitate rōnis sed hītus est hi⁹ ergo ⁊c̄. ℂ Sed que est ista vna ratio. Rn̄deo difficile est hoc ⁊ plura alia de istis itelligere pp eoꝝ modicā entitatē. illa ergo vna rō gn̄is uocetur habitio qꝛ formalr̄ hītus qui est pdicamētū est qdaꝫ respect⁹ hītiōis quo corpus ⁊ ptes corpis hn̄t ea que adiacēt eis. ℂ Ad pᵐ in oppoᵐ dico ꝙ res cuiuslibet pdicamēti est ens reale: ad sui eē tn̄ pn̄t aliqua pdicamēta ꝑexigere actū nr̄m. vbi gr̄a. actio ⁊ passio sūt respect⁹ reales: tn̄ ad sui eē ꝑexigūt applicationē actiui ⁊ passiui: que applicatio pōt fieri ab actu nr̄o. ℂ Silr̄ ubi pōt eē terminus mot⁹ cāt⁹ a nobis. ℂ Itē sessio ⁊ ois positio que est a cōsueto motu nāe est hi⁹: applicatio ergo extremoꝝ pōt eē ab actu nr̄o: ipe tn̄ respect⁹ ꝯn̄s est a nā rei. idē dico de hītu in ꝓposito. ℂ Ad 2ᵐ dico ꝙ equocaṫ de hītu: qꝛ hītus aie nō est pdicamētuz sed forma absoluta de pma specie q̄litatis. habit⁹ aūt corpis qui est pdicamētum est respectus extrinsecus adueniens ⁊c̄.

ℂ **Suscipit autē habitus magis ⁊ minus. Armatior enim est eques pedite: dicitur ⁊ calciatior: qui calciamentis ⁊ calligis utitur: q̄ꝫ qui solis calciamentis uel calligis utitur ⁊c̄. cap. eo.**

Queritur Utrū in eēntia forme accn̄talis sit dare gradus itrinsecos essentiales ꝭm quos possit suscipe magis ⁊ minus. ℂ Videṫ ꝙ nō: qꝛ forma est simplici ⁊ inuariabili eēntia ꝯsistēs: sed illud qd̄ hēt gradus nō est hi⁹ ergo ⁊c̄. ℂ Preterea. 8. meᶜᶜ. forme sunt sicut nūi: ⁊ sicut nūs stat in diuisibili ita ꝙ nr̄ pōt addi uel diminui qn̄ mutet spēm sic est de forma. ergo forma nō hēt gradus: ꝗ ⁊c̄. ℂ P̄. si sic ergo vna albedo est magis albedo q̄ꝫ alia. ꝯn̄s est falsum ergo ⁊ an̄s. ꝓbō ꝯn̄tie. qꝛ tūc albedo itēsa hēbit aliquē gradū quem nō hēbit remissa ergo magis albedo ut videṫ. ℂ Cōtra. impossibile est aliquā formā coicare se alicui sb̄o magis ⁊ minus nisi in sua eēntia hēat gradus: aliogn ꝭm eundem gradum pticipareṫ in quocūqꝫ sb̄o. sed forma accidētalis coicat se alicui sb̄o ꝭm magis ⁊ minus: pꝫ de albedine ergo in sua essentia habet gradus ergo ⁊c̄. t.c.10

Respondeo ꝙ de hac q̄ōne iā aliqd dixi in pdicamētis caᵒ de qualitate. ⁊ multo ꝓlixius determiaui in quadā q̄ōne ordinaria. iō breuiter ptrāsibo aliquo mō replicādo que iā dixi ubi supra. pmo ergo cōtra aliquas opiones quasdam ꝯnes declarabo. scd̄o ad q̄ōnem alr̄ rn̄debo. ℂ Quantuꝫ ad pᵐ ex improbatiōe pdictaꝝ opionuꝫ suppono quatuor ꝯnes. tres ꝯtra tres oppōnes per auctorē reprobatas: qꝛ nec augmētū nec decremētū sbi uel accn̄tis uel utriusqꝫ est cā suscipiēdi magis ⁊ minus. quartā vō ꝯtra opionez auctoris. s. ꝙ accessus uel recessus ad impōnem uocis nō est cā: hee q̄tuor ꝯnes patēt ex pdictis. Quinta ꝯ est ista. forma accn̄talis nō suscipit magis ⁊ minus ꝭm dispōnē in sb̄o aut ꝭm eē in subo remanēte ei⁹ eēntia imutata. hāc ꝓbo sic. illud. s. dispō aut eē in sb̄o: aut est idē cū eēntia forme uel nō. si ideꝫ hētur ꝓpositū: qꝛ cū illa dispō sit maior uel mior ergo eēntia forme cui ponitṫ eē idem: si nō est ideꝫ quero de illo alio utrū ꝭm suā eēntiā suscipiat magis ⁊ minus uel nō: si sic habeṫ ꝓpositū: si nō ergo est ꝓcessus in infinitū. ℂ P̄. hīto termino ꝭm rōnē qua termin⁹ cessat mot⁹: qꝛ hītib⁹ psentib⁹ in mā cessat mot⁹ ⁊ gn̄atio. ex pᵒ de gn̄atiōe. sed p te in pncipio calefactiōis habeṫ calor ꝭm rōnē qua est terminus calefactiōis ergo in pncipio cessat mot⁹ iste: qd̄ est manifeste falsuꝫ. ꝓbo minorez. oē qd̄ moueṫ hēt aliqd de termio a quo ⁊ aliqd de termio ad quē ex. 6. phiʳ. ergo in pncipio calefactionis in ipo calefactibili est aliqd de eēntia caloris. si ergo eēntia caloris nō suscipit magis ⁊ minus sequiṫ ꝙ in pncipio est calor pfect⁹ ꝭm quez modū est terminus motus. ℂ Sexta ꝯ est ista: radicatio forme in mā t.c.55 t.c.7. ⁊.87

nõ est rõ suscipiẽdi magis ꝛ minus. hãc ostẽdo sic. ista radicatio uel est aliqd distinctũ ab ipa forma radicata uel nõ. si nõ habet ꝓpositũ. qꝛ cũ ista radicatio sit maior ꝛ minor: ergo ipa forma. si est aliqd distictũ uel est forma absoluta uel relatiua. si absoluta silr̃ habet ꝓpositũ. si relatiua silr̃ habet ꝓpositũ: qꝛ forma aliqua ꝑm suã eẽntiã recipit magis ꝛ min⁹. ¶ P. si sic ergo ubi forma est magis radicata ibi subm est magis tale. ꝯñs est falsuꝫ. nã ꝑm medicos febris ethica est magis radicata q̃ꝫ tertiana: tñ tertiana est itẽsior. ꝛ iõ tertianari⁹ est magis febricitãs. silr̃ uerecũdus est qñqꝫ rubicũdior ꝛ tñ rubor est minus in eo radicat⁹ q̃ꝫ in alio min⁹ rubeo: ut est sanguineus nãliter. ¶ Quãtũ ad 2ᵐ dico ad q̃õneꝫ ꝑtẽ affirmatiuã. s. ꝙ forma accñtalis de qua querit hẽt tales gradus. ¶ Dico etiaꝫ ꝙ rõ ꝑcisa suscipiẽdi magis ꝛ minus est latitudo graduũ in forma siue: ꝙ idem est: illimitatio forme que ꝑticipatur. ꝓbatio hui⁹. ĩpossibile est formã ꝑticipari ꝑm magis ꝛ minus nisi in se sit aliqualr̃ illimitata. qm̃ oppoᵐ p̃dicati ĩfert oppoᵐ sbi. da eni ꝙ nõ sit illimitata quõ ꝑticipabit ꝑꝫ aliũ ꝛ aliũ gradũ. ¶ Si ergo querit qui sunt isti gradus forme: assigno talẽ rõnẽ: gradus formaruꝫ: de qb⁹ loqmur nũc: est portio ꝑfectionalis forme specifice ex̃ eius ꝯceptũ qdditatiuũ: formã specificã ĩfra suuꝫ ꝯceptũ eẽntialr̃ ĩcludẽs. ĩclusa realr̃ ĩtra ꝯceptũ ĩdiuidui uagi uage ꝛ signati signate. portio: qꝛ non tota forma ꝑm oẽs gradus ex̃ ꝯceptũ qdditatiuũ: qꝛ spẽs abstrahit ab oĩ tali gradu: ꝛ tñ de oĩb⁹ p̃dicat sicut superius de ĩferiori: ĩclusi realr̃: qꝛ oẽ ĩdiuiduũ talis forme ĩcludit aliquẽ gradũ illius forme eo mõ quo accipit ĩdiuiduũ uagũ ul' determiatũ. ¶ Ad ꝑmũ ĩ oppoᵐ dictũ est in ꝑncipio huius libri qꝛ dĩ eẽ forma simplex ꝑ oppoᵐ ad cõpositũ ex mã ꝛ forma. tñ hẽre dictos gradus sue simplicitati nõ repugnat. ¶ Ad aliõ dico ꝙ loqtur de forma ꝑm suũ eẽ specificũ quo abstrahit ab oĩ gradu: ꝛ de qdditate forme ꝑꝫ ꝙ exprimit per diffinitionẽ ꝛc̃. ¶ Ad 2ᵐ nego ꝯsequẽtiã. ad ꝑmã ꝓbõnẽ dico ꝙ bñ seqt ꝙ erit albedo maior non magis: qꝛ magis dicitur de ꝑticipãtib⁹ ipam: nõ aũt de ipa forma que ꝑticipatur. Amen.

¶ Expliciũt questiones Doctoris subtilis Joannis Scoti super vniuersalia Porphyrij: ꝛ Aristotel' p̃dicamẽta: ꝛ pyarmenias: ac elenchorũ: necnon discipuli eius Antonij Andree super libro sex principiorꝫ Gilberti poretani: studiosissime correcte per Reuerendũ patrem Mauritium de Portu Hibernicum ordinis minorꝫ: Venetijs impresse (sumpto dñi Andree Torresani de Asula) per Simonem de Luere Die.xx.marcij.M.ccccc. Feliciter

Cum Priuilegio

¶ Questiones Scoti super Porphyrio annotate ꝑm numerum foliorꝫ.

¶ Questiones Scoti sup p̃dicamẽtis Aristotelis annotate ꝑm numerum foliorꝫ.

Q̃ones Scoti sup libros pyarmenias Aristotelis annotate ꝑm numerum foliorum.

Q̃ões scdi libri pyarmenias.

Q̃ões Antonij Andree sup sex principijs Gilberti. Annotate ꝑm numerum foliorum.

Tabula.q.super libros elenchoꝝ subtilissimi doctoris Scoti.

Finit tabula elenchorū.

¶ Expositiones Questionū doctoris subtilis Joānis Scoti super vniuersalibus Porphyrij: edite a Magistro Joanne Anglico ordinis minorum.

Reuerrime instātissime rogatus a fratribus meis ac scolaribus ut aliq̄ per moduꝫ cōmēti ederē supra logicā doctoris subtilis. s. magr̄i Joannis Scoti uel duns. Que logica lꝫ in quātitate sit nō multū ꝓlixa tn̄ in v̄tute admirabilis sb̄tilitateq̄ꝫ extat grādissima: petitionib⁹ ipsoꝝ rōne charitatis acq̄escēs ꝯsiderādū cōplementū laboris posse diuini v̄bi p̄dicatorib⁹ fructū afferre: ⁊ q꞉ uberius est aiabus fideliū lumē v̄itatis: ideo conabor ꝑm paupculā meā sciam dicta p̄fati doctoris in logicalib⁹ exponē difficiliora succinct⁹ tn̄ eo ꝙ al's in iuuētute mea sup̄ eādē logicaꝫ expositionē edidi ꝓlixam lꝫ nō totaliter usq̄ꝫ in finem deductā. Nihil tn̄ expositione dignū in p̄senti ope preteriri intendo: q꞉ forsan ad manus ipsorum p̄dicta expositio non poterit peruenire.

Situr Pro ꝑma q̄ōne est notādū ꝙ illa mota est a doctore ꝑꝑ multos puta Egidiū de Roma ⁊ Alexādrū de Alexādria: ⁊ h⁹ꝰ negātes logicā esse sciam ꝑꝑ aliq̄s rōnes apparētes q̄s hic adducē omitto: q꞉ tm̄ circa expōnē istare ꝓpono. ¶ Dimissis ergo argumētis pro ⁊ ꝯtra huius ꝑme q̄ōnis ꝑꝑ ipsoꝝ facilitatē. Quedā tn̄ eorū exponent iferi⁹. ¶ Descēdo ad solōnē q̄ōnis in qua aliq̄liter imorabor ꝑꝑ utilitatē maximā quā ꝯfert si bn̄ intelligat. ubi tenet doctor ꝙ logica est scia mot⁹ hac rōe. s. q꞉ illa doctrina merito est cēsenda scia in qua habent oia req̄sita ad sciam talis est logica ergo ⁊c̄. maior est euidēs per p̄hm ꝑ° posterioꝝ. Et minor declarat. naꝫ ad sciam h̄ndā uel ad rōnem scie nō req̄runt nisi sb̄m. Diffinitio subiecti ⁊ passio ei⁹ demōstranda de eo per diffinitioneꝫ ut patet per p̄hm ubi supra. Sed hec tria h̄ntur in logica. ¶ Nā ut in tertia q̄ōne patebit. sillogism⁹ est sb̄m logice ⁊ ei⁹ diffinitio ponit in ꝑncipio ꝑmi ꝑoꝝ. Et ei⁹ passiones determinant a p̄ho ibidē ut infra. q. 3. patebit. ad min⁹ sunt tres. vna est ꝙ fiat ex trib⁹ terminis. alia ꝙ ordinet in mō ⁊ in figura. 3ª est ꝙ h̄eat necessitatē illatiōis. s. ꝙ ꝯclo sequat nec̄io ex premissis: ul' iferat ab eis. Pono ergo istā demōstrationē in forma sic. Ōis o̅ro in qua q̄busdā positis ⁊ ꝯcessis per ea que posita sunt ⁊ ꝯcessa necesse est aliud euenire: h̄et tres terminos uel ordinat in mō ⁊ in figura ⁊c̄. sꝫ sill'us est o̅ro in qua q̄busdā positis ⁊ cōcessis ⁊c̄. ergo sill'us h̄et tres terminos ⁊c̄. Infert tūc ꝯn̄ter Scot⁹ ꝙ logica dupl'r ꝯsiderat. vno mō inq̄ꝫtū est docens. Alio mō inquātū est utēs. Ubi nota ꝙ sil'is distictio pōt dari de ꝑtib⁹ subiectiuis logice. s. de scia dialectica: ⁊ de scia demōstratiua: sicut dat de logica in cōi que est genus ad utraq̄ꝫ ut nūc teneo. ¶ Est igit ꝑmit⁹ ꝯsiderandū ꝙ cū logica sit ars ⁊ facultas rectificatiua ⁊ regulatiua oium aliarū artiū ⁊ sciarū eo ꝙ ꝑm Cōmētatoreꝫ 4° meta. Ignorātia logice est in singulis sciētijs occasio erroꝝ ⁊ deceptionū. ¶ Ipsa eni oēs circuit: ⁊ singulis istr̄a ab ipsa fabricata administrat: ⁊ ideo dr̄ scia cois: q̄propter ipsa h̄et multiplex gen⁹ istr̄oꝝ: quorum q̄dā sūt remota: ⁊ q̄dā ꝓpinq̄. Remota sūt/ diffinitio: diuisio: ⁊ ecōuerso eq̄pollētia ⁊ hui⁹. Propinqua v̄o sunt sill'us dialectic⁹: ⁊ demōstratiu⁹: que uel qui sūt fines alioꝝ p̄cedētiū istr̄oꝝ ⁊ hoꝝ duoꝝ. Sill'us demonstratiu⁹ est multū nobilissimū instr̄m ut pꝫ ꝑ° posterioꝝ. Et merito uocant istr̄a ꝑꝑ silitudinē quā h̄nt ad instr̄a in mechanicis. ¶ Nā sic artifex mechanic⁹ puta gr̄a exēpli carpētari⁹ utit suo istr̄o. s. securi uel ascia icisiōe lignoꝝ ad itroducēdā formā dom⁹ ꝑncipal'r ab eo intētā. Q̄d q̄dē istr̄m. s. securis fabricat sibi faber ferrari⁹: sic alie singule scie utunt sill'o demōstratiuo ⁊ sill'o dialectico tanq̄ꝫ duob⁹ istr̄is aptissimis ad inq̄sitionē v̄itatis. ⁊ hec duo instr̄a fabricat sibi logica que est artifex v̄itatis in officina sedule inq̄sitionis ⁊ ꝑspicacis considerationis. Nā cōstat ꝙ nō nisi sillogiçādo ⁊ demonstrādo deuenit in cognitionem v̄itatis. Et hoc dixi sumēdo logicā in gn̄ali. Nā sp̄ales artes ꝯtēte sub logica tanq̄ꝫ ei⁹ ꝑtes subiectiue sp̄alia fabricāt istr̄a. puta dialectica sill'm dialecticū: qui ēt topic⁹ uel ꝓbabilis dicitur. ⁊ dr̄ sill'us topic⁹ a topos grece q̄d est loc⁹ latine: ita ꝙ tātū sit dicē sill'us topic⁹ sic̄ sill'us localis fundat⁹ in locis dialecticis. s. in ꝓbabilib⁹ fundamētis ⁊ maximis siue regulis: per q̄s maximas ipsi sill'i topici firmant ⁊ solidant: ac ēt alie ꝯn̄tie impfecte que nō sunt formal'r sill'i sed potētial'r tm̄ ⁊ reductiue. ¶ Dicit aūt sill's dialectic⁹ a dia grece: q̄d est duo latine: ⁊ logos grece q̄d est ꝑmo latine. vn̄ dialectica. i. ꝑmo iter duos. s. iter opponētē ⁊ r̄ndētē qui duo sepe ad iuicē ꝯferūt ut ꝑ istr̄a dialectica notitiā v̄itatis ⁊ scie ꝑfectionem acquirāt. ¶ Ars aūt demōstratiua docet fabricare sill'm demonstratiuū per quē solidissima v̄itas repit: ⁊ ois ꝓbabilis trepidatio affugat. Resumo ergo ꝙ nō solū logica sed ēt dialectica ⁊ demōstratiua pōt sumi dupl'r: vꝫ ut docēs: ⁊ ut utēs. Et ꝑmo loquendo de dialectica: dico ꝙ pōt comꝑari ad sill'm dialecticū qui est ei⁹ sb̄m quē docet nos cōponē ⁊ fabricare: ⁊ hoc dico in ei⁹ ꝑtib⁹ sb̄iectiuis: ⁊ nō sill'ꝫ dialecticū in cōi: q꞉ nulla scia cōponit ⁊ facit suū ꝓpriū ⁊ deeq̄tū sb̄m: sed ip̄m p̄supponit ⁊ hoc duplici p̄cognitiōe p̄cognitū. s. q̄d est ⁊ q꞉ est ut patet ꝑ° posterioꝝ. ⁊ ideo sill'm dialecticū in cōi p̄supponit q̄dditatiue: sed sill'os dialecticos ꝑticulares docet nos cōponē ⁊c̄. Un̄ hoc mō dico ꝙ dialectica est ars ⁊ scia ꝑfecta ⁊ sic uocat docēs: q꞉ docet nos notitiā sill'i dialectici ⁊ de eo h̄ere sciam ⁊ hoc demōstrādo de eo suas passiones que sunt h̄ere terminos ⁊ istas premissas ꝓbabiles ꝯcludētes ꝯcl'onē ꝓbabilē ⁊ topicam. secundo dico ꝙ dialectica pōt cōparari ad alias scias in q̄b⁹ utimur istr̄is ei⁹ ⁊ hoc est in oi scia: ⁊ sic dr̄ dialectica utēs: ⁊ ~~pōt sil~~ passiuū pro actiuo. i. dialectica est usa in alijs scientijs: si sic loq̄ liceret: uel usus ei⁹ est in alijs sciētijs aut circa alias scias: uel alie scie utunt ipsa tanq̄ꝫ eis nec̄ia ⁊ hoc rōne istr̄oꝝ ei⁹ de q̄b⁹ supius feci mētionē: ⁊ q꞉ in alijs sciētijs uel de alijs sciētijs non facit nos h̄ere per sua istr̄a sciam certā: sed opinionē ul' fidē aut ꝓbabilitatē solū: ut sic nō est scia nec ēt per moduꝫ docēdi se h̄et in eis sed tm̄ ut ministrās eis istr̄a q̄b⁹ acquirāt ꝓbabilitatem aut fidē. Istud affirmat Scotus ꝑ° elēchoꝝ suoꝝ. q. 2. sic dicēs in itermis tā de dialectica q̄ꝫ de sophistica ꝙ. s. vno mō sumpte h̄nt rōneꝫ scie: alio mō nō. ¶ Si eni dialectica cōsideret ut tractat de q̄busdā scd̄is itētionib⁹ q̄s rō humana adiuenit in ipis reb⁹ ꝑme itētionis cuiusmodi sūt gen⁹: spēs: diffinitio o̅ro: sill'us: argumētū: ⁊ h⁹ꝰ: istituēs in illis quēdā modū quo ꝓcedē possum⁹ ꝓbabil'r a p̄missis ad ꝯcl'ones sic est scia. ¶ Si aūt isto mō adiuēto utat in alijs sciētijs: sic a rōne scie recedit. Nā sic solū ꝓcedit ex ꝓbabilibus. vn̄ dialectica tradit per demōstrationē: usus tam̄ ei⁹ ꝯsistit in ꝓbabilib⁹ ⁊ circa ꝓbabilia: vn̄ ibidē. q. ꝑª ostēdit Scot⁹ quō hoc itelligat dicēs sic ad ꝯfirmationē p̄cedētiū: sed logica quātū ad doctrinā sic ex coib⁹ diuisus est tn̄ usus doctrine que tradit in dialectica ⁊ que tradit in demōstratiua. Nā dialectica est ex coib⁹ ⁊ in singulis sciētijs arguit ex coib⁹ ad ꝓꝑas ꝯcl'ones. ¶ Exēplū dialectica ostēdit ꝙ amor ⁊ odiū sūt in eodē susceptibili nō sumēs pro medio ꝓꝑetates uel ꝓꝑetatē amoris uel odij: sed hoc mediū logicuꝫ ⁊ cōe. s. ꝙ ꝯtraria sunt nata fieri circa idē: vn̄ ex coib⁹ non arguit

ad coīa: sed ex coībus arguit ad ꝓprias ꝯclōnes. Illa autē ps logice que est demōstratiua: et si doctrina eius tradat eē ex coībus utputa de sillo: tū in spāli arguit per ꝓpriū mediū ad ꝓpriā ꝯclōnē. Exēplū de geometra qui utit arte demōstratiua sepissime qui ut patet accipit pmas et ueras ac ꝓprias cās ꝯclōnis et sic per ꝓpriū mediū arguit ad ꝓpriā ꝯclōnē: puta demōstrādo habere tres angulos et sic de triāgulo per diffinitionē triāguli et sic de alijs ut patet per oēs libros Euclidis. Silr ēt arithmetic9 arguit ad ꝓpriā ꝯclōnē per ꝓpriū mediū et ēt phs nālis. Sed arguēs dialectice aliā et aliā ꝯclōnē in alia et alia scia pōt ostēdē p idē mediū. vñ in phia nāli et medicia ac scia morali pōt ondi diūsa ac diuersa ꝯclō: qd exposuim9 et doctor ēt tāgit in textu ubi dicit q logica ꝓcedēs ex coīb9 nō est scia sic patet in nālibus ubi Ar. ponit rōnes logicas que ꝓcedunt ex medio coī et c. Ponit ēt doctor īfra q argumēta aliq fiūt per media coīa et logicalia ut patet argumēto 3° et c. Et dixi sup9 q in scōa qōne libri elēchoꝝ dicit q ēt sophistica vno mō hēt rōnē scie alio mō non ut inqd. Nā si ꝯsideret ut tractat de pncipijs istituēs in illis quēdā modū quo possum9 ꝓcedē sophistice et appenter in oi scia sic est scia. nā sic tradit per determiata media et pncipia. Ita eniz bñ ostēdit apparentia de sillo sophistico tanq ei9 passio per vnitatē uocis in fallacia equocationis tanq per ꝓpriū mediū sic risibile de hoīe per aial rōnale. Si aūt logic9 aut sophista utat isto mō uel arte ad ꝯcludēdū in aliq scia aliqd falsum per sillm sophisticū sic a rōne scie recedit. hec Scot9 ibi. Ecce nūc satis vidim9 qliter dialectica est duplex. s. docēs et utēs: et ita suo mō dicat de demonstratiua q. s. est duplex. s. docēs et utēs. Nā docet nos cōponē demōstrationes qb9 utim in oi scia tanq instrīs ad inqsitionē vitatis necie: et iō suo mō ꝯcorditer itelligas sicut de dialectica est dictū. Et tūc ultimo ad textū Scoti explanādū ubi icepim9. Dico q pariformiter loquendū est de logica sic in cōi sic de duab9 ptib9 subiectiuis ei9 dictuz est. s. de dialectica et de demōstratiua: vz q logica in cōmuni sūpta est duplex. s. docēs et utēs. Nā iquātū ipsa nos docet facē sillm in cōi siue cōem oi bono sillo tanq vnū istrz gñale quo utimur in oi scia: sic est scia que ars docet in p° et 2° posterioꝝ siue poꝝ. Sed inquātuz utimur ea et ei9 istris in alijs sciētijs: sic dicit utēs et est modus sciēdi et nō scia. vñ et fr Gratiade9 de ordine pdicatoꝝ. pmo suoꝝ poꝝ ꝯcordat mecū in hoc dicēs q logica ut est docēs est scia de mō sciēdi: qr. s. docet modū sciēdi. Sed put ipsa iduit modū sciēdi et ipsi9 usus fit circa alias scias: sic non est scia sed modus sciendi et usus oium aliarū sciarū. Vñ adhuc pro maiori claritate ꝯsiderat q docēs aliquē modū sciēdi utit ul uti pōt illo mō quē docet i qcūq mā ꝯueniēte. Exēplū ad artē metrificādi ptinet cōponē vsus et metra de oi mā sibi data: sicut ēt ad artes mechanicas factiuas et practicas ptinet itroducē formas suarū artiū in quācūq mām ꝯueniētē. Nā spere cōpositor iducit idifferenter formā spere in aurū aut in argentū uel cuprum et c. ita ad ꝓpositū ptinet ad artē logice cōponē sillos et ꝯntias: et argumēta: et ea applicare oi scie uel iducē in quācūq mām cuiuscūq scie pm corrñdētiā et ꝯntiaz talis scie: et sic sit dictū de hac determinatione que est de logica docēte et utēte. Qd tñ aliqb9 posset admirabile uideri quō eadē scia posset dici eē ex ꝓprijs: et esse ex coīb9 pm q ponit Scot9 in lra. Ideo adhuc pdictis addo istud notabile. s. q ista duo stāt sil. vz q aliq scia sit ex ꝓprijs et ēt ex coīb9. sed hoc erit sub alia et alia rōne Nā illa que tractant in logica sunt ꝓpa ipsi logice per determinationē et approbationē inqtum. s. ptinent in ipsa: et sunt aut ptes ei9: aut reducunt aliquo mō ad ptes ei9. aut sunt pncipia uel ptinētia ad pncipia ei9 uel aliquo tali mō. et ideo sunt ei9 per determiationē eo q logica determinat per se de ipsis. sunt ēt coīa oib9 alijs sciētijs per applicationē qr entia que ꝯsiderant in logica siue fuerint icōplexa siue cōplexa. Incōplexa ut genus: spēs: ule: indiuiduū: trāscēdēs et h9i. Cōplexa ut diffinitio: diuisio: argumētū: oro: demōstratio: sillus: et h9i: pñt applicari reb9 oium sciarū. In qlibet eniz scia repit sup9: et infer9: sbm: et pdicatū: termin9: et oro: diffinitio et diffinitū et h9i. vñ ut dixi sunt ꝓpria ipsi logice. et sic logica est docēs: et sunt coīa oib9 alijs sciētijs: et logica est utēs. i. usus istroꝝ ei9 est necius oib9 sciētijs. Pro rñsione ad pmū argumētū pncipale. Nota pmo q ad illud rñdet qdā doctor dicēs ad maiorem q modus sciēdi nō est scia spālis sed cois. Nūc ergo cuz sit cōcessum supius q logica sit scia cois: Ideo illa pōt bñ eē scia et modus sciēdi: et sic q modus sciēdi sit scia: sub hoc mō itelligēdi nullū est icōueniēs pz ipz. Cōtra hāc rñsionem optime arguit doctor: eo q rñsio illa ꝯcedit vnā falsissimā pdicationē. s. q modus sciēdi sit scia: qr si modus sciēdi est scia cois: sequit q modus sciendi est scia: eo q ibi arguit ab iferiori ad suū sup9a pte pdicati sine aliquo ipedimēto: et maxime in hoc qa illa pdicatio est falsa eo q vult illā eē formalē et nō mālē solū queadmodū vult Scot9. Nūc aūt sumēdo modū sciēdi formalr. s. pro ipso mō sciēdi et nō māliter ul fundamētalr pro illo qd dr et denoiat modus sciēdi ille modus est logica et arguit Scot9 q pdicatio illa sit falsa: qua dr modus sciēdi est scia et ꝯsidera in illo argumēto vnū magnū fundamētū quo sepe utit doctor in oib9 opib9 suis. s. q qñcūq aliqd pdicat de aliquo in abstracto: siue qñ aliqd abstractū pdicat de aliquo sbo illa pdicatio nunq est uera nisi fuerit in p° mō dicēdi per se et ita eēt eēntialr uera ita q i itellectu sbi icludatur pdicatū. i. ieē et rōne formali sbi ptineat predicatū tanq ps eēntialis ei9 uel tota eēntia ei9 qd dico ꝓpter diffinitionē. Et nota q istud fundamētū Scoti debet itelligi de abstractis media abstractiōe et nō de ultimate abstractis qr ultimate abstracta nunq pdicātur de aliquo in creaturis uel in reb9 pdicamētalib9. cui9 rō als dicet qr trāscēdit ꝓpositū istud cū ptineat ad metaphisicā et a pncipiātib9 nō pcipet satis bñ: et ideo oportet eos pus uel in pmis cape ista dicta grosso mō et icōfuso et nō distincto ac resoluto. Inferi9 aūt ultra ꝓcedēdo clari9 videbunt. In cap° aūt de gñe. q. 13. tractabit ampli9 de abstractis et ꝯcretis qr ibi locū hñt. Nūc āt ad ꝓpositū cū scia sit medio mō abstractū sic et aial cū dr hō est aial: et color cū dicit albedo est color. Et ēt modus sciēdi est abstractū: si pdicatio eēt uera eēt in pmo mō: sed hoc est falsum ut ꝓbat doctor in sequēti argumēto qr cū ois modus sit posterior illo cui9 modus est: sicut modus vidēdi est posterior visu: et modus sciēdi sit posterior illa scia cuius est modus: saltē posterioritate perfectionis lz non semper posterioritate originis: cum aliquādo modus sciendi pcedat sciam in aliquo sensu sumēdo modū sciēdi ut statim dicet. Et tūc ultra cū sit iposibile q posteri9 posterioritate pfectionis icludat in pmo mō suū pus sequit q pdicta ꝓpositio est falsa: et ideo merito negāda. Ideo Scot9 meli9 rñdet negādo minorē pmi argumēti intelligēdo eā in pdicatione formali: qr bñ in pdicatiōe māli. s. sumēdo modū sciēdi nō formalr pro ipso mō sciēdi: sed pro mā uel fundamēto cui applicat et de quo pdicat. s. pro logica in se que sub diūsis rōnib9 dr tā scia q modus sciēdi ut supra dictū est. Sic dico q modus sciendi est scia et ideo nō obstāte illa expōne Cōmētatoris 2° metaphisice. q. s. per modū sciēdi itelligit Ar. logicā: nō obstat qn ipsa etiam sit scia lz sub alia rōne ut dictū est. Ponit alia rñsio in lra uel poti9 in margie multorū libroꝝ et multi libri nō hñt eā que icipit. Uel pōt dici

nota

ꝙ maior est falsa: q̃ꝛ de mõ sciẽdi est uera scia. vñ intel-
lect⁹ itelligit suũ obm ⁊c̃. ¶ Hec rñsio nõ est doctoris
ut aliq credũt ⁊ merito: q̃ꝛ est increpãda ⁊ nõ bene ad
ꝓpositũ q̃ꝛ nõ ualet ista ꝯñtia. De mõ sciẽdi est sciẽtia:
ergo modus sciẽdi est scia sicut nec in alÿs tenet. Naz
lꝫ de lapide sit scia nõ tñ lapis est scia. Et ideo lꝫ intel-
lect⁹ hẽat sciam de actu directo itelligẽdi: ⁊ ꝑmo quo
itellexit aliud obiectũ puta lapidẽ ⁊ hꝰi ⁊ hoc per aliũ
actũ itelligẽdi scđariũ uel scđm ⁊ reflexũ mediãte quo
itelligit illũ actũ ꝑmũ ⁊ ita tũc ille act⁹ ꝑm⁹ qui per ꝑ
us fuit vnũ quo ⁊ mediũ ac modus qdã itelligẽdi seu
mediũ qñ itellect⁹ itellexit obiectũ ꝑmũ. s. lapidem uł
hꝰi: postea idẽ act⁹ itelligẽdi nũo fit obiectũ ⁊ vnuz ꝙ
s. illud itelligit: ⁊ sic per ꝯñs de isto actu postea habet
scia: q̃ꝛ itellect⁹ põt demõstrare passionẽ illi⁹ act⁹ de il-
lo per suã diffinitionẽ ⁊c̃. ¶ Tñ dico ꝙ ꝓp hoc nõ seq
tur ꝙ modus sciẽdi sit scia: q̃ꝛ ille act⁹ qui per ꝑus fu
it q̃si modus sciẽdi ut dicit in alia rñsione nunq̃ꝫ fit sci
entia sed tñ de isto habet scia ⁊ maxie cũ li scia sit ab-
stractũ tã ꝺm v̓itatẽ q̃ꝫ ꝺm doctorẽ in eadẽ qõne. Et iõ
si ꝑdicatio eẽt uera eẽt qdditatiua ⁊ eẽntialis ꝺm ꝑn-
cipiũ doctoris supra positũ: qđ ꝑncipiũ iferi⁹ declara-
bo. Cõstat aũt ꝙ scia nõ est de rõne formali act⁹ intelli
gẽdi magis q̃ꝫ lapidis. Istud nõ opꝫ ꝓbare imo sciẽtia
poti⁹ est effect⁹ act⁹ itelligẽdi ⁊ eo posterior. Et doctor
reprobauit oppositũ maioris ꝑmi argumẽti: arguẽdo
ꝯtra rñsionẽ cuiusdã supi⁹ ꝯcedẽtis modũ sciẽdi eẽ sci
entiã cõem nõ tñ spãlẽ: ⁊ iõ nõ videt mõ ꝯcedẽ illud. s.
ꝙ modus sciendi est scia: ⁊ iõ dimittat hec rñsio tanq̃ꝫ
nec doctoris nec in se uera: tñ ut appet est iã per me sa-
tis declarata. ¶ Reũtẽdo ergo ad lr̃am doctoris pro-
priã ipsemet rñdet imediate ad ꝓbationẽ minoris ipi
us ꝑmi argumenti: ⁊ dat duas rñsiones ad illã que est
ista: absurdũ est sił q̃rẽ sciam ⁊ modũ sciẽdi. Et Cõmẽ
tator exponit modũ sciẽdi. i. logicã ita ꝙ ꝺm Cõmẽta
torẽ logica nõ est scia sed modus sciẽdi: q̃ꝛ modus sciẽ
di nõ est scia ut iã satis dictũ est. ¶ Scot⁹ aũt uolens
defendẽ logicã eẽ sciam: exponit illud dictũ Cõmenta
toris dupl'r ut patet. Sed tñ anteq̃ꝫ ueniam⁹ ad expõ-
nes ⁊ rñsiones Scoti videam⁹ cur phus ꝓtulit illđ di
ctũ in 2° meta. ꝓpe finẽ. ibi enim ponit qnque modos
hoium ingrẽtiũ v̓itatẽ: siue qnque diũsos modos: q̃s
hoies obßuãt in acq̃sitione v̓itatis: quos hic recitare
nõ opꝫ: ⁊ tãdẽ phus dat vnũ modũ ⁊ regulã magis cõ
ueniẽtẽ quẽ uel quã magis expedit vnicuiq̃ꝫ obßuare
in acq̃sitione v̓itatis ⁊ vult ꝙ opꝫ hẽre ꝑus modũ sciẽ
di q̃ꝫ sciam: q̃ꝛ nõ deuenit in sciam nisi per modũ scien
di. Et ꝺm Cõmẽtatorẽ itelligit per moduz sciẽdi logi-
cam: ⁊ hec est cã: q̃ꝛ cũ dictũ est supi⁹ logica accipit du-
pliciter. s. ut docẽs ⁊ utẽs. Docẽs aũt inq̃ꝫtũ dat ⁊ do
cet modũ diffiniẽdi: diuidẽdi: arguẽdi: ⁊ hꝰi. Utẽs aũt
inq̃ꝫtũ hꝰi adiuẽtis. s. arguẽdi ⁊ diffiniẽdi ⁊c̃. Utuntur
alie scie ad iueniẽdũ ⁊ ad ꝯcludẽdũ v̓itatẽ aliquaz per
ꝑncipia ifallibilia ⁊ nec̃ia ⁊ artificial'r: ⁊ iõ ꝯsiderãs
Cõmẽtator ꝙ oẽs scie utunt logica pro eo qđ ut dixi
tradit eis modũ diffiniẽdi diuidẽdi arguẽdi ⁊c̃. ꝑ quẽ
modũ ꝓcedũt ad inq̃sitionẽ v̓itatis: ⁊ sine quo nõ pos
set iuenire ipm: exposuit per modũ logicã ⁊ stat senten
tia in hoc ꝙ cũ sit nec̃iũ hẽre ꝑus modũ sciẽdi. i. logi-
cam sine qua alie scie nõ pñt artificial'r hẽri q̃ꝫ habere
alias scias: ⁊ nõ sit possibile sił ⁊ seł hẽre viã ⁊ terminũ
ad quẽ siue mediũ ⁊ finẽ: q̃ꝛ ꝑus opꝫ hẽre mediũ ad fi-
nẽ q̃ꝫ ipm finẽ. Et ꝺm phm ⁊ Cõmẽtatorem logica est
mediũ ⁊ via ad oẽm sciam sine qua nulla scia põt bene
hẽri. ideo vult phus ꝙ absurdũ sit sił q̃rẽ modũ sciendi
⁊ sciaꝫ. i. logicã ⁊ alias scias. ¶ Ex auctẽ sic exposita
videt seq ꝙ cũ lo^ca dicat modus sciẽdi ⁊ ita distiguat
contra oẽs scias: q̃ꝛ modus sciẽdi nõ est scia per ꝯñs lo
gica nullo mõ sit scia. lꝫ ut dixi Scot⁹ dat duas rñsiões

ad expõnẽ illã Cõmẽtatoris ut possit defendẽ opinio-
nẽ suã ꝯtra Egidiũ ⁊ alios/ ꝙ logica sit scia. ¶ Prima
rñsio dicit ꝙ ista expõ. s. Cõmẽtatoris põt itelligi mã-
liter. i. q̃ꝛ ut iã satis dixim⁹ logica docet modũ uł mo-
dos sciẽdi uel argumẽtũ ⁊ spẽs ei⁹ ac oĩa gñia sill'orum
per que solũmõ habet scia. Iõ logica ꝓp hꝰi ꝑtes inte-
grales ei⁹ ac ꝑncipales dr̃ modus sciẽdi. qđ eni dr̃ de ꝑ
te per se dicit de toto per accñs ⁊ a posteriori. ¶ Dein
de dat scđam rñsionẽ que est multũ difficilis ad intelli
gẽdũ: tñ ut itelligat est ꝑmo notandũ ꝙ per copulatiõez
nõ itelligit doctor copulã v̓balẽ que est iter sꝺm ⁊ ꝑdi-
catũ: sed itelligit per copulationẽ hãc ꝯiũctionẽ copu
latiuã et. Scđo est notãdũ ꝙ maior vis hui⁹ rñsionis
stat in hoc. s. ꝙ de nã ⁊ rõne oĩs talis copulationis est
ꝙ semꝑ vult poni iter aliquo mõ diũsa uel distincta: ⁊
iõ hac de cã nõ ponit nota copulationis iter ꝑtes diffi
nitionis ut aliq uolũt: ut dicẽdo hõ est aĩal ⁊ rõnale: q̃ꝛ
sił ⁊ seł ac ꝯiũctim ꝯstituũt hoiem ⁊ nõ per copulatio-
nẽ. Nã phus 6° topicoꝝ increpat diffinitiones datas
per copulationẽ. 3° est notãdũ ꝙ cũ iã supi⁹ sit expo-
sitũ ꝙ logica est tã scia q̃ꝫ modus sciẽdi ⁊ hoc in ꝑdicati
one mãli uel fundamẽtali ⁊ nõ formali: tũc si expõ Cõ
mẽtatoris debeat admitti exponẽtis per modũ sciẽdi
logicã ⁊ ẽt ꝙ uerũ sit ꝙ logica sit scia nõ tñ modus sci
endi: tũc opꝫ dicẽ ꝙ qñ phus dicit absurdũ est ⁊c̃. illa
copulatio uel copula. s. liuet/ dꝫ cadere iter q̃rẽ sciaz: ⁊
q̃rẽ modũ sciẽdi: ⁊ itelligo sic ponẽdo exẽpluz/ si plato
sit nec̃io alb⁹ ⁊ eẽt lõgus: ꝯstat ꝙ tũc nec albedo nec lõ
gitudo põt separi ab illo: tũc ponam⁹ ꝙ aliqs quærat
platonẽ tũc manifestũ est ꝙ ẽt q̃rit albedinẽ ⁊ longitu
dinẽ sił ⁊ seł eadẽ inq̃sitione ⁊ nõ alia ⁊ alia: ⁊ per ꝯñs
nõ alia inq̃sitione q̃rit albedinẽ ⁊ alia lõgitudinẽ eius
tñ per casum ipossibile est illas formas separi ab iuicẽ.
Sic ad ꝓpositũ cũ tã scia q̃ꝫ modus sciẽdi ꝯueniãt ne
cessario ipi logice tanq̃ꝫ vni fundamẽto uł substracto
aut sꝺo ipossibile est ꝙ aliqs possit q̃rẽ sciam qnetiaz
sił ⁊ semel eadẽ inq̃sitione nũo ⁊ eodẽ q̃rat ẽt modũ sci
endi: cũ ut dixerim utrũq̃ꝫ repiat in ipsa logica querit:
ideo absurdũ est facẽ duo q̃rẽ uel duas qões ubi vna
sola sufficit imo ubi nõ põt eẽ nisi vnica sola qõ uel in-
quisitio ut iã dixim⁹: ⁊ sic absurdũ est sił querẽ sciam ⁊
modũ sciẽdi: cũ vnico ⁊ eodem querẽ/ querat utrũq̃ꝫ ⁊
nõ duob⁹: sicũt qui q̃rit hoiem q̃rit sił ⁊ risibilitatẽ ⁊ tñ
liuet/ põt bñ cadẽ iter sciam ⁊ modũ sciẽdi ut sumit for
mal'r: q̃ꝛ ut supra dixim⁹ formalitas vni⁹ nõ est forma
litas alteri⁹: q̃ꝛ dictũ est ꝙ modus est posterior q̃ꝫ scien
tia posterioritate ꝑfectionis lꝫ sit prior coiter ꝑoritate
originis: q̃ꝛ nunq̃ꝫ ꝑuenit ad sciam nisi ꝑus hẽatur mo
dus sciẽdi ut ipsemet phus itẽdit per illã ꝑdictã aucto
ritatẽ 2° meta. ⁊ ideo vult ꝙ absurdũ est sił q̃rẽ logicaz
que est modus sciẽdi aliarũ sciarũ eo ꝙ docet artẽ diffi
niẽdi: diuidẽdi: ⁊ arguẽdi: ⁊ querẽ alias scias cũ sit ne-
cessariũ pꝺm hẽre logicã anteq̃ꝫ alie scie hẽant ⁊ sic cũ
logica sit tã scia q̃ꝫ modus sciẽdi sub alia ⁊ alia ratiõe:
q̃ꝛ logica ut docẽs est scia ⁊ logica ut utẽs est modus
sciẽdi: ⁊ sic nõ est icõueniẽs nec absurdũ querẽ sił sciẽ-
tiã ⁊ modũ sciẽdi: ⁊ ideo liuet/ nõ põt cadẽ iter sciam ⁊
modũ sciẽdi: q̃ꝛ nõ est absurdũ querẽ utrũq̃ꝫ sił imo q̃ri
mus utrũq̃ꝫ sił: eo ꝙ logica est utrũq̃ꝫ ut diximꝰ. Et iõ
querẽs logicã querit sił utrũq̃ꝫ: ⁊ ideo hoc q̃rere est illđ
q̃rẽ ꝓp ꝯcomitãtiã. i. querẽ: uel qđ scie est querẽ uel qđ
modi sciẽdi eo ꝙ semꝑ modus sciẽdi ꝯcomitat sciaz in
eodẽ sꝺo uel forma. s. logica: vnũ tñ nõ est reliquũ. s. sci
entia nõ est modus sciẽdi loquẽdo formal'r ⁊ qdditati
ue lꝫ ambo ꝯiũgant sił nec̃io in vno 3°. i. logica: ⁊ sic
pꝫ itẽtio doctoris in hac rñsiõe ⁊ per ꝯñs i tota hac ꝑ^a
qõne excepto ꝙ 2^m arg^m ad oppositum: ⁊ pro ueritate
qõnis exponet iferi⁹. q. 13. ⁊ ẽt que ꝑdicatio in abstra
cto sit in ꝑmo mõ: ⁊ si hoc sit semper uerũ uel non ⁊c̃.

Io. ang.

¶ Sequitur secunda questio.

Circa scdam qōnē qua querit̄. An logica sit scia cōis: que est qō breuissima. ¶ Primo nota quō hēc ꝯtinuat̄ ad precedētē. Nā ꝑus opȝ cognoscē: an idē hit⁹ sit scia anteq̄ȝ cognoscat̄: utrū sit hit⁹ ꝓprius uel cōis: qꝛ ista se habet per additionē ꝛ ꝯtractionē ad hitū uel sciam: qꝛ aliq̄ scia est cōis ut metaphisica ꝛ logica: ꝛ aliq̄ est ꝓpa ut phia: ꝛ scie mechanice ꝛ h⁹ꝰ: ꝛ ideo merito ꝓbauit doctor ꝑ ꝑus ꝙ logica est scia anteq̄ȝ q̄rat utrū sit scia cōis: ꝛ sic patet ordo ꝛ ꝯtinuatio. ¶ Ad qōnē est breuiter dicendū ut dicit doctor ꝙ logica est scia cōis ꝛ hoc rōne sui subiecti ꝛ reducibiliū ad sbm ei⁹: de qb⁹ tractabit̄ in sequēti qōne. ꝛ ista cōitas nō est per modū ꝑdicatiōis sed applicatiōis. Sillꝰs eni nō ꝑdicat̄ de sbo alicuius scie ut patet: qꝛ ens nō est sillꝰs ꝛ sic de alijs. doctor tñ addit ibi nisi forte per accñs: que additio facit difficultatē multis: sed itelligat̄ sic. Dixi eni nūc ꝙ sillꝰs non ꝑdicat̄ de sbo alicui⁹ scie alteri⁹ a logica. s. sillꝰs in se ꝛ formalr̄. tñ per accñs pōt. s. per aliud uel per alia itelligēdo li per accñs, put sumit̄ pro eo qō est per aliō. Istō aliō uel ista alia sūt mālia silli uel reducibilia ad ipȝ cuiusmodi sunt oīa que ꝑtinēt ad logicā iter que sunt termini ꝛ icōplexa: ꝛ sbm ꝛ ꝑdicatū: ul'e. ꝛ singulare: supius ꝛ iferi⁹: cōe ꝛ ꝓpriū ꝛ multa talia quoꝝ multa pñt dici de sbo cuiuscūq̄ȝ scie per ꝑdicationē. Exēplum de sbo metaphisice: de quo ꝑdicant̄ iste intētiones scde. s. sbm cōe: supi⁹ ꝛ h⁹ꝰ. Nā ens est sbm: ens est ul'e ut cōiter dr̄. ens est cōe supi⁹ trāscēdēs ꝑmū ꝑus cōicabile ꝯibile ꝛ h⁹ꝰ que oīa sūt itētiones scde ꝛ reducunt̄ ad sillogismū sicut oīa tractata in aliq̄ scia reducunt̄ aliquo mō ad sbm ꝑmū illi⁹ scie. ꝛ ita pōt dici ꝙ sillꝰs ꝑdicat̄ per accñs de subiectis aliarū sciarū qꝛ. s. nō in ꝓpa forma sed suis reducibilib⁹ ꝛ ad ipm ꝑtinētibus ꝛ ita per aliud uel per alia. Deide ifert doctor in fine: si sbm ei⁹ sit applicabile oīb⁹ scdo mō est cōis. i. si pro ga. nā sbm logice. s. sillꝰs est applicabilis oī scie: eo ꝙ oīs scia utit̄ ꝛ idiget sillō pro inq̄sitione vītatis: ꝛ ēt idiget alijs reducibilib⁹ ad ipm. Ideo scdo mō logica est cōis. s. cōitate applicatiōis nō tñ ꝑmo mō. s. cōitate ꝑdicationis nisi solum per accñs ut iam est declaratum.

¶ Sequitur questio tertia.

Circa tertiaȝ qōnē in qua querit̄ de subiecto logice. Et ꝑmo notādū ꝙ ista cōtinuat̄ ꝛ ordinat̄ ad ꝑcedētes sic. Naȝ ꝑmo habito ꝙ logica sit scia. Et scdo q̄lis sit scia: qꝛ scia cōis merito. Tertio querit̄ de ei⁹ sbo: eo ꝙ nisi ꝑsupponat̄ quid ꝛ q̄lis sit scia frustra quereret̄ de eius sbo. patet igit̄ cōtinuatio pro ꝑmo argumēto huius qōnis ꝛ alijs dicēdis ifra. ¶ Est notādū p⁹ ꝙ aliud est loqui de sillō in cōi: ꝛ aliō de sillō in ꝑticulari: sic aliō est loqui de sillō per quē querit̄ scia: ꝛ aliud est loq de sillō de quo querit̄ scia: ideo qñ querit̄ utrū sillꝰs sit sbm logice: li sillogismus sumit̄ pro sillō in cōi ad oēs sillos: ꝛ supponit ibi simpliciter ꝛ nō ꝑsonalr̄: qꝛ pro suo significato primario ꝛ nō pro aliquo suo iferiori sicut semper supponit sbm cuiuscūq̄ȝ sciētie qñ petit̄: an sit sbm talis scie. Iste aūt sillꝰs in cōi abstrahit ab oī sillō ꝑticulari. Et ideo cū nō sit in certa figura: nec in certo mō alicuius figure nō pōt ꝓferri in sua forma idest cū duab⁹ certis ꝑmissis ꝛ vna cōclōne: sed est idifferens ad oēm figurā ꝛ ad oēm modū nullibi formari ualēs sicut nec corpus mobile qō ponit̄ a multis sbm philosophie nālis: determinat sibi certū locū aut tempus: imo nusq̄ȝ est nec in aliquo tpe: ꝛ hoc dico ut cōsiderat̄ per se in suo eē qdditatiuo: licet per accñs ꝛ in suis iferioribus aut suppositis hēat eē. Sed de hoc modo loquēdi tāget̄ inferius qōne. 8. in vna distinctione que est ꝙ. s. significatū termini cōis significātis ueraȝ nām pōt sumi tripliciter ꝛc. Sic ad ꝓpositū licet sillꝰs quo ad ei⁹ inferiora ꝛ ꝑtes subiectiuas in illis possit formari in figura ꝛ mō determinato ꝛ ꝓferri ore in ꝑmissis duabus certis ꝛ determinatis ꝛ vna conclōne: tñ sillꝰs in cōi abstrahit ab oīb⁹ his specialib⁹: ꝛ tñ sit in figura in cōi ꝛ mō ꝯsili: nō tñ noīalib⁹ nec assignabilib⁹: ꝛ sicut sillꝰs in cōi abstrahit a sillis spālibus: sic ꝛ figura ac modus ei⁹ abstrahūt ab oī figura ꝛ mō spāli ut sit corrñdētia iter sillȝ in cōi ꝛ figurā ac modū ei⁹. His igit̄ terminis logicalib⁹ sic meta. ꝛ abstracte ꝛ uere ꝯsideratis: puta sillō in cōi ꝛ figura ei⁹ ac mō in cōi ꝛ in esse qdditatiuo est ulterius ꝯsiderādū q̄re q̄rit̄ scia de sillō in cōi ꝛ quō habet̄ ꝛ per quē sillm ꝑticularē. Ubi est sciendū ꝙ oīs q. q̄rēs: an de aliquo sit scia: nō q̄rit̄ aliqō uel aliud nisi hēat aliquā passionē uel passiones demōstrabilem uel demōstrabiles de ipso per mediū. i. per diffinitionē ei⁹ uel per qdditatē ei⁹ q̄lis demōstratio nō pōt fieri nisi in aliquo sillō ꝑticulari. Tūc ergo cū hic q̄rat̄ scia de sillogismo in cōi supponit̄ ꝙ sillꝰs in cōi hēat diffinitionē ꝛ passionē uel passiones demōstrabiles de ipso per illā: ꝛ si sic tūc opȝ ꝙ demōstratio fiat per aliquē sillm sicut ꝛ oīs scia humanit⁹ acq̄sita fit per sillm. qō signāter dico ꝑꝑ sciam ifusam que habet̄ sine sillō ꝛ discursu nr̄o ut patuit in Salomone ꝛ ita itelligit doctor in hoc loco. Tūc ꝯsidera ꝙ itricatio in hoc ꝑmo argumēto ꝛ in ei⁹ rñsione ꝯsurgit ꝑꝑ silitudinē terminoꝝ iter sillm de quo querit̄ scia ꝛ iter sillm per quē habet̄ scia: qꝛ nō vident̄ eē distincti: sed oino idē: sed ut dixi supi⁹ distinguunt̄ multū: qꝛ sillꝰs de quo querit̄ scia est sillꝰs in cōi ꝛ in eē abstracto ꝛ metaphi. ꝛ ꝑus: ꝛ hēt multas passiones ꝛ diffinitionē ut ostēdit̄ in ꝑma qōne: que sibi ꝯueniūt per se: ꝛ ꝑmo adeq̄te: ꝛ oīb⁹ sillis iferiorib⁹ per se: nō tñ ꝑmo nec adeq̄te. Sillꝰs aūt ꝑticlaris per quē tanq̄ȝ per istrm habet̄ scia est vna ꝑs sbiectiua eius dē ꝑtis subiectiue silli in cōi: qꝛ est vnū idiuiduū ꝛ singulare demōstrationis in cōi: que imediate est ꝑs quedam subiectiua silli in cōi: ꝛ ita ille sillꝰs ꝑticularis est mediate ꝑs subiectiua in cōi. Nā sillꝰs in cōi diuidit̄ imediate in sillm demōstratiuū ꝛ sillm dialecticuȝ siue topicū aut ꝓbabilē tanq̄ȝ in suas ꝑtes sbiectiuas ꝛ in gñа subalterna hūtia sub se multas spēs ꝛ indiuidua: qō satis manifestū est de sillō demōstratiuo: qui ad minus videt̄ hēre octo spēs ut al's declaraui in quodam opusculo meo supra libros posterioꝝ ꝛ noīat̄ sic. Demōstratio ꝓpter qd: demōstratio qa: demōstratio ul'is: demōstratio ꝑticularis: demonstratio affirmatiua: demōstratio negatiua: demōstratio ostēsiua: ꝛ demōstratio ducēs ad impossibile. Ad q̄s octo reducunt̄ oēs demōstrationes mūdi: ꝛ etiam alique istarū reducunt̄ ad alias: sed de hoc satis pro nūc. Tūc ad ꝓpositum dico ꝙ sillꝰs per quē habet̄ scia est sillꝰs ꝛ demōstratio ꝑticularis ꝛ ita vna pars subiectiua silli demonstratiui ꝛ vnū singulare eius imo est singulare ꝛ pars subiectiua singularis ꝑtis subiectiue silli in cōi puta silli demonstratiui a ꝑori ꝛ ꝓpter qd ꝛ ideo addit bis ad sillm in cōi qꝛ ꝑmo addit demōstrationē. s. qꝛ est sillꝰs demonstratiuus. Nā aliter nō haberet̄ scia per eū ut patet: sed fides uel credulitas aut ꝓbabilitas aut aliqd h⁹ꝰ impfectū. Sillꝰs aūt in cōi abstrahit ab oī demōstratione ꝛ etiā ꝓbabilitate: sicut supius abstrahit a suis iferiorib⁹ ꝛ eoꝝ passionib⁹. ¶ Scdo addit ad sillm i cōi singularitatē uel hecheitatē qꝛ est sillꝰs singularis ut patebit. Et ꝑter hec dico: qꝛ etiā tertio addit qꝛ iste sillogismus ꝑticularis format̄ in certo mō ꝛ certa figura ꝛ pōt ꝯcipi mēte ꝛ ꝓferri ore in duab⁹ ꝑmissis signatis ꝛ singularib⁹: ꝛ vna etiā singulari ꝛ certa ꝯclōne. Nō sic aūt sillꝰs in cōi ut iā supra patuit. ꝛ sic patet differētia triplex iter sillm in cōi de quo querit̄ sciētia: ꝛ iter

sillogismū pticularē p quē habet sciētia de sill'o in cōi. Sed pter hoc illud pmū argumētū ptēdit vnam aliaʒ difficultatē puta cū sill'us ille pticularis per quē habet scia ptineat sub sill'o in cōi ut diximus. Et qcqd scitur de cōi ꝛ supiori scit etiā de quolibet eius pticulari ꝛ iferiori ut patet in oib⁹:nā qd scit de hoie.s.ꝙ est risibilis:hoc etiā scit uel pōt sciri de isto hoie lʒ diuersimode:qꝛ de hoie in cōi per se pmo:de isto aūt per se ꝛ non pmo pro eo qꝛ ois passio supioris est passio inferioris ut supra dictū est:ꝛ sic ꝯstat ꝙ si pōt hēri scia de sill'o in cōi pōt etiā hēri de illo sill'o pticulari ꝛ hoc per sillogismū in cōi. Et tūc si sic cū ois scia sit per sill'm ꝛ nō possit cognosci per seipm qꝛ tūc idē nūo eēt notū ꝛ ignotū eo ꝙ illud qd debet cognosci est ignotū:ꝛ illud per qd debet cognosci est notū:qꝛ per ignotū nihil cognoscit seqtur ꝙ scia de sill'o pticulari nō habet nisi per aliquē aliū sill'm pticularē ꝛ sic cū ille alius sill'us pticularis ꝯtineat etiā sub sill'o in cōi sicut eius ps subiectiua ꝛ vnū singulare ipsius:etiā de ipso pōt hēri scia ita bn̄ sicut de pcedēte sill'o pticulari:ꝛ hoc nō pōt eē per seipsum ut dictū est de alio ergo per aliū:ꝛ tūc queratur de illo sicut de alijs ꝛ ita ibit in ifinitū qd est icōueniens:ꝛ per ꝯn̄s ꝯcludit ꝙ de sill'o in cōi nō pōt esse scia:ꝛ ultimate tūc sequit ꝙ sill'us nō pōt eē sbm logice:ꝛ sic patet incertatio intēta ꝛ intētio icertata huius pmi argumēti qd multis facit difficultatē. Tertiū argumētum pōt sic formari. Illud qd nō pōt eē obiectū potētie nō pōt eē sbm hitus recepti in tali potētia:sed sill'us in cōi est talis qd nō pōt eē obiectū potētie intellectiue:ergo nō pōt eē obiectū habit⁹ itellectualis.s.logice qui est apt⁹ recipi in itellectu. ꝯn̄tia patet cū maiori qꝛ idē est obiectū potētie ꝛ sbm hitus apti recipi in tali potētia. minor pbat per Aris.in de sensu ꝛ sensato.nihil est in itellectu qn illud pus fuerit sub sensu. Sill'us aūt cum nō sit ens sensibile qꝛ a nullo sensū pcipi pōt ꝛ per ꝯn̄s nō est itelligibile nec obiectū itellect⁹. Tūc ultra illud qd nō pōt eē obiectū potētie.s.itellect⁹ nō pōt esse sbm scie.s.logice que est hitus itellect⁹:sed sill'us est h⁹ ergo nō pōt eē sbm logice que est hitus itellect⁹ per ꝯn̄s de sill'o nō est scia. ¶ Doctor ꝯn̄ter recitat sex opiniones de sbo logice ipugnās qn que pmas:que faciles sūt ad itelligēdū:ꝛ etiā in ipugnādo eas clarificabunt. Deinde ad vidēdū que opinio sit uera doctor ponit tres pcipuas.i.pncipaliores ꝯditiones reqsitas ad hoc ꝙ aliquid sit sbm alicuius scie:ꝛ bn̄ dicit pcipuas ꝛ nō pcisas qꝛ sunt multe alie ꝯditiōes reqsite ut patet per Bonetū pmo metaphisice sue.ꝛ p⁹ topice sue tractatu 2⁰. ꝛ ponit.14.vʒ septē negatiuas q̄s nō opʒ hic recitare ꝛ illarū ponit Scotus in hoc loco tres pcipuas ꝛ pncipaliores que satis patēt. ¶ Deinde reprobat tres primas opiniones sil'r eo ꝙ quelibet earum ponit aliqd nimis gn̄ale:aut nimis cōe pro sbo ut patet ibi:ꝛ tunc pbat ꝙ ille tres opiniones nō differūt iter se tā in reprobatione tertie opinionis q̄ʒ ultra in coincidē cū alijs. distinguit de ente rōnis.s.uel ꝯsiderato a rōne ul' causato a rōne.i.ab itellectu.ubi nota ꝙ doctor nō intelligit ibi de actuali ꝯsideratione qn̄ dicit ꝙ nihil est sbm alicuius scie nisi ꝯsideratū a rōne ut vba sua vident sonare:qꝛ tūc si oēs hoies sil' dormirēt sicut forsan aliqn̄ accidit media nocte metaphisica non eēt scia nec aliq alia:eo ꝙ tūc subiecta earū non eēnt actual'r ꝯsiderata uel itellecta:sed itelligit ab aptitudinali ꝯsideratiōe ꝛ fundamētal'r ꝛ in potētia ppinq atqʒ accidētali.s.ꝙ sicut subiecta sciarū sunt in pxima dispōne ut faciliter itelligant ꝛ ꝯsiderent ꝛ hoc sufficit. ¶ Nota tn̄ pro q̄rta opinione ꝛ eius ipugnatione ꝙ dictum philosophi 4⁰ metaphisice ibidē recitatum.s.ꝙ circa idē laborāt metaphisicus.dialecticus.ꝛ sophista.est itelligedū sic. s.qꝛ isti sunt tres artifices gn̄ales ꝛ vsant ꝯsideratiōes ꝛ speculationes eoꝝ circa oē ens:ita ꝙ silitudo attendit quo ad obiecta ꝯsiderata:tn̄ est magna dissilitudo circa modū ꝯsiderādi talia obiecta:qꝛ metaphisic⁹ cōsiderat oia entia absolute ꝛ demōstratiue atqʒ per prima pncipia ꝛ infallibilia pcedit circa ipsa eo ꝙ ad ipʒ ptinet ꝯsiderare oium entiū qdditates ut dicit p⁹ metaphisice saltē in gn̄ali ꝛ in cōi. Dialecticus autē pcedit ꝛ uersat circa oia entia per media topica ꝛ probabilia solū que nō hn̄t gn̄are sciam ꝛ certitudinē sed opinionē ꝛ pbabilitatē ut dictū est supra qōne pma. Sophista aūt laborat circa oē ens per media appentia ꝛ similitudinaria nō tn̄ uera nec existētia sed deceptoria:nec intēdit sciam inducere aut opinioneʒ sed fraudem ꝛ suā ppriā apparētiā:ut.s.solū possit mediātibus deceptionibus appere sapiēs ex victoria sui rn̄salis ꝛ nō curat existere sapiēs ex victoria sui:pōt enim cauillare ꝛ paralogiçare in oi mā mūdi:ꝛ sic appet quō illi tres ꝯueniūt in ꝯsideratis:sed differūt in modis ꝯsiderādi. Infra aūt dictus doctor ponit ppriā opinionē.s.ꝙ sillogismus est subiectū logice:assignat tres ꝯditiones pcipuas eidē:ꝛ in scda ꝯditione subiecti dicit ꝙ sillogismo assignant multe passiones in pmo prioꝝ a philosopho.s.ut habere modū ꝛ figurā de illis de ineē idest de ppōnibus de ineē:ꝛ modo.i.in ppōnibus modalibus ut habere tres terminos in illo capl'o. Qn̄ ergo in his pmissis vult dicere doctor ꝙ philosophus in predicto capl'o assignat multas passiones ipsi sillogismo in cōi:puta habere tres terminos ꝛ ex necessitate accidere cōclusionē.i.cōclusionē necessario sequi ex pmissis ꝛc.ꝛ hoc siue sillogismus fiat in ppōnib⁹ de ineē siue in modalibus siue in mixtis ꝛ cōbinationibus:ita ꝙ hic colligant tres passiones ꝯueniētes oi sillogismo in qbuscūqʒ ppōnibus formet:que sunt iste scilicet cōstare ex tribus terminis:ꝛ eē in modo ꝛ in figura:ꝛ ꝙ ꝯsequēs necessario seqtur ex pmissis:q̄s tres tetigi supius questione pma. ¶ Propter quedā dicta in tertia ꝯditione sillogismi est notādū ꝙ sillogismus qcūqʒ continet duo.s.mā ꝛ formā. Materia aūt sillogismi est duplex ac subalternatim accepta scilicet materia pma que uocat materia remota:ꝛ materia scda uel ultima que uocat materia pxima. ¶ Materia pma sillogismi est illa ex qua cōponit sillogismus pmo:ꝛ in qua ultimo resoluit cuiusmodi sunt termini incōplexi. ¶ Materia aūt pxima est ex qua pxime cōponit ultimate ꝛ in qua imediate resoluit sillogismus cuiusmodi sunt ppositiones ꝛ orōnes. Forma sillogismi est ꝙ habeat tres terminos ꝛ tres ppōnes in figura ꝛ in modo ꝛc. mō aūt Scotus loqtur de utraqʒ materia qn̄ dicit ꝙ de partibus eius.s.incōplexo ꝛ enūciatione determinat in logica.s.in ueteri logica scilicet in libro pdicamētoruʒ ꝛ periermeniarū:qui libri dicunt logica uetus:nō qꝛ sint antiqores duratione alijs libris logice:sed qꝛ sunt de ptibus integralibus sillogismi ꝛ de materia eius pma ꝛ ultima:qꝛ liber pdicametoꝝ est de icōplexis:ꝛ liber periermenias est de enūciatione. Incōplexa autē sunt ptes integrales remote:ꝛ enūciationes sunt partes integrales ppinque ꝛ ultime. Nūc aūt pars dicit por toto poritate gn̄ationis ꝛ imperfectionis:ꝛ ideo hac de causa dicit ueterior logica:at noua que scilicet ꝯtinet libros poꝝ ꝛ posterioꝝ:ꝛ topicoꝝ:ꝛ elenchoꝝ:tractat de toto.s.de ipso sillogismo in se ꝛ in suis ptibus subiectiuis ꝛ reducibilib⁹ ad illas:cuiusmodi sunt entimema:inductio:ꝛ exēplū:eo ꝙ sunt argumenta impfecta ꝛ pn̄t fieri argumēta bona ꝛ pfecti sillogismi:etiaʒ de sillogismo falsigrapho ꝛ sophistico tractat in libro elēchoꝝ tanq̄ de obligtate ꝛ puatione ueri sillogismi ut euitet ꝛ abijciat ꝛ sic reducit ad sillogismū bonū ꝛ uerum sicut obliquū:ꝛ falsum reducit ad rectū ꝛ uerum. Rectū enim est iudex sui ꝛ obliqui sm philosophum

p̃mo de anima. nullus eniꝫ cognoscit cecitatẽ nisi qui
cognoscit visum qui p̃uat per eam: ⁊ etiã p̃uatio men/
suraẗ per habitũ ſm philosophũ 2° de anima: ergo ⁊c̃.
¶ Pro rñsione ad p̃mum argumẽtũ qđ est satis diffi/
cile noteñ p̃mo illa que dicta sunt in expõne illius p̃/
mi argumẽti. ¶ Deinde est ꝯsiderãdũ q̃liter habeẗ sci/
entia de sillogismo in cõmuni: ⁊ q̃liter de sillogismo
in pticulari. vnde dico ꝙ de sillogismis in cõmuni ha/
beẗ sciẽtia nõ per seipsum: sed per sillogismũ in pticula
ri: puta per vnã demõstrationẽ pticularẽ quã formaui
in p̃ma cõclusione que est hec. Ois ōr̃o in qua q̃busdã
positis ⁊c̃. sed ois sillogismus est huiusmodi ergo ⁊c̃.
vide ibi. In ea enim demõstratione siue per ipsam de/
mõstrationẽ ꝯcludiẗ passio sillogismi in cõi de ipso ⁊
per ꝯñs sic habeẗ sciẽtia de ipso: q᷑ non aliã querimus
sciam de ipso ⁊ sic patet quomõ habeẗ sciẽtia de sillo/
gismo in cõmuni: ⁊ per quẽ sillogismuꝫ. ¶ Sed restat
maior difficultas quomõ habeẗ sciẽtia de isto sillogis/
mo ⁊ de demõstratione pticulari per quã habeẗ sciẽtia
de sillogismo in cõmuni ut nõ deẗ ꝓcessus in infinituꝫ
qui fingebaẗ in argumẽto. ¶ Si enim uolumus dice/
re ꝙ per seipsum habeẗ sciẽtia de seipso tunc videẗ seq
aliud incõueniẽs. s. ꝙ idẽ erit notus seipso ut argueba
tur in argumẽto p̃mo ⁊ etiã multa alia incõuenientia
viderenẗ sequi que ptrãseo. ¶ Rñdet doctor ꝙ iste sil
logismus pticularis est aliquo modo notus anteq̃z ha
beaẗ sciẽtia de ipsomet: ⁊ aliquo mõ ignotus. Nã du/
pliciter est notus ⁊ vno mõ ignotus: ⁊ quo ad hoc fit
per seipsum notus. ubi oportet videre q̃liter ⁊ qualis
sciẽtia habeẗ de isto sillogismo pticulari ſm istum mo
dum loquẽdi ⁊ q̃lis nõ. ¶ Ad que dico ꝙ p̃notatis q̃/
busdã necessariꝭ rñdebo ad q̃õnem. Quoꝝ p̃muꝫ est
ꝙ aliqua sciẽtia põt haberi de isto sillogismo pticulari
per seipsum ⁊ aliq̃ nõ: illa que põt haberi est sciẽtia cõ/
munis sibi ⁊ cuilibet aliꝭ sillogismo pticulari: ⁊ hoc in
quãtũ in sillogismo est ⁊ sub rõne cõmuni ⁊ generali.
Nõ aũt inquãtũ talis sillogismus est: ⁊ in pticulari sci
licet nõ inquãtũ est demõstratio pticularis. ¶ Naꝫ re
colo me dixisse supius ꝙ iste sillogismus pticularis ad
dit duo ad minus ad sillogismũ in cõmuni scilicet de/
mõstrationẽ ⁊ heccheitatẽ: ⁊ ideo cuꝫ aliq̃ sint scibilia
de isto sillogismo pticulari in speciali: ⁊ nõ sub rõne sil
logismi in cõi: ideo nõ sufficiẽter cognosciẗ quo ad pas
siones gñales sillogismi in cõmuni que forsan pñt de/
mõstrari de isto sillogismo pticulari ⁊ per seipsum. Et
ideo ut itelliganẗ que dico nota ꝙ ut supius dixi iste sil
logism⁹ pticularis habet in se plures formalitates: q̃a
p̃mo habet formalitatẽ sillogismi inquãtuꝫ iste est vn⁹
sillogismus. scđo habet formalitatem demõstrationis
inquãtũ iste sillogismus pticularis est vna demonstra
tio. tertio habet ꝯditionẽ ⁊ rõnẽ singularis imo habet
in se recte singl'aritatẽ siue recte heccheitatẽ lꝫ ipse nõ
sit duplex singulare sed vnicũ. habet enim in se vnã sin
gularitatẽ respectu sillogismi in cõi: q᷑ sibi superaddit
vnã heccheitatẽ: puta q᷑ iste sillogismus diciẗ hic sillo
gismus pticularis: habet etiã vnã aliã singularitatẽ re
spectu demõstrationis in cõi que q̃dem demonstratio
in cõi est quedã pars subiectiua sillogismi in cõi ut se/
pe iam dictũ est supius. Nã iste sillogismus est hec de/
mõstratio singularis ⁊ nõ demõstratio in cõi saltẽ p̃ci
se. lꝫ sit demõstratio in cõi in p̃dicatione formali ⁊ q̃d/
ditatiua eo ꝙ includit ipsuꝫ sicut inferius includit su/
um supius: nõ tñ est ipsum p̃cise ⁊ adeq̃te sicut nõ illo
mõ hõ est aĩal ⁊ tñ hõ est aĩal ideo iste due singularita/
tes repte in sillogismo illo pticulari per quẽ habeẗ sci
entia de sillogismo in cõi habẽt se ſm quedã ordinem
q᷑ p̃us ꝯuenit ei singularitas quaꝫ addit sillogismo in
cõi: q̃z singularitas quã addit demõstrationi in cõmu/
ni sicut p̃us ꝯuenit sibi ꝙ sit sillogismus q̃z ꝙ sit demõ

stratio. ⁊ ideo sicut ꝯtrahibile ad ꝯtrahibile sic ꝯ̃hẽs ad
ꝯtrahẽs: ⁊ additio ad additionẽ: hoc est sicut se habet
sillogismus in cõi ad demõstrationẽ in cõi: sic singula/
ritas ꝯtrahẽs sillogismũ in cõi ⁊ addẽs ad ipsuꝫ singu/
laritatẽ ꝯtrahẽtẽ ad demõstrationẽ in cõi: ⁊ addẽtẽ ad
ipsum: q̃re seq̃tur ꝙ erit ordo necessario inter istas du
as singularitates reptas in hoc sillogismo singulari: ⁊
tñ ut dixi nõ ꝓpter hoc iste sillogismus pticularis erit
duo singularia aut duo sillogismi pticulares uel singu
lares sed vnicus numero: sed q̃liter possit hoc intelligi
req̃rit utiq̃ꝫ alia p̃ncipia metaphisicalia que a iuueni/
bus ⁊ minus introductis pro quoꝝ utilitate hoc edo
cõmẽtũ intelligi nõ possent: nõ tñ potui aptius decla/
rare ueritateꝫ ⁊ nãm huius sillogismi pticularis eo ꝙ
lꝫ in pñtiarũ ab eis forsan nõ possit ad plenũ intelligi.
In futuro tñ nõ parũ eis ꝓderit cum per ordinata fun
damẽta ascẽderint ad altiora ⁊ etiã multis ꝓuectiori/
bus utilitatẽ grãdẽ nũc cõferre poterit in quoꝝ man⁹
hoc nr̃m opus forsitan incidet: oĩbus enim ꝓdesse cu/
pio. Et que dixi de isto passu difficili ac subtili ꝯsimili
ter intelligaẗ de oĩbus arduis: que ex occasione exposi
tionis littere aut textus dicẽda sunt uel adiũgenda. vi
disti ergo que ⁊ q̃lia in hoc singulari sillogismo cõtẽta
habeanẗ supple tam q̃dditatiua q̃z modalia: q᷑ due q̃d
ditates ⁊ duo modi intrinseci. Due q̃dditates sũt iste
scilicet q̃dditas sillogismi in cõi ⁊ q̃dditas demõstra/
tionis in cõi quarũ secũda includit p̃mã ⁊ ideo non ꝓ
prie ponũt in numerũ: ⁊ per ꝯñs nõ bñ dicunẗ due nec
ꝓprie vna q̃dditas: sed de hoc etiã al's q᷑ est ꝯceptus ⁊
difficultas metaphisicalis: tñ usualiter pñt dici due q̃d
ditates eo ꝙ nõ sunt ꝯuertibiliter eedẽ q̃dditates: cuꝫ
scđa addat ad p̃mã. Nõ nego tñ q̃n earũ rõne posset di
ci ꝙ in hoc sillogismo pticulari sint ad minus due alie
q̃dditates. s. q̃dditas intẽtionis secũde in cõi: ⁊ quid/
ditas entis trãscẽdentis: q᷑ iste sillogismus pticularis
est itẽtio secũda ⁊ hoc q̃dditatiue: est etiã ens q̃dditati
ue: q᷑ pono ens eẽ vniuocũ enti reali ⁊ enti rõnis scili
cet cuilibet secũde intẽtioni: sicut etiã ponit Bonetus
in p̃mo sue metaphisice ⁊ multũ rõnabiliter. Sed scio
ꝙ multi latrabũt ꝯtra me in hoc dicto qui me nõ itelli
gũt: sed ut dixi hec sũt metaphisicalia: nec hic determi/
nãda. Et ideo a minus ꝓuectis dimittanẗ: tñ de neces
sitate hic inserunẗ ꝓpter notitiã ueritatis pro qua ꝯti/
nue isudo. ¶ Preter aũt has q̃dditates sunt duo mo/
di itrinseci in hoc sillogismo pticulari. s. due heccheita
tes ut supra dictũ est: immo nũc dico ꝙ sunt q̃tuor: q᷑
hic sillogismus pticularis est hoc ens: hec secũda intẽ/
tio: hic sillogismus: ⁊ hec demõstratio: q᷑ oẽ iferius ad
dit aliq̃d ad suũ supius: ⁊ ideo si in vno singulari uel i/
feriori repianẗ multe singularitates: q̃s addit suis su/
perioribus: necesse est ꝙ' singularitates ille numerenẗ
in illo singulari ipso tñ singulari nequaq̃z ꝯnumerato:
si tñ admireẗ de tali mõ ponẽdi. s. multas singularita/
tes: ⁊ vnicũ singulare: ⁊ multas heccheitates: ⁊ vnicũ
hoc ꝑꝑ coincedẽtiã videat ꝯflatũ Frãcisci. di. 26. q. ij.
in rñsione ad quoddã q̃rtũ argumẽtũ. ⁊ Bonetũ in p̃
mo phisicoꝝ suoꝝ. c. 13. ubi loq̃tur de multis extrane/
is: ⁊ sic mihi credere poterit. sed ut dixi a minus proue
ctis nõ põt in p̃ncipio intelligi: debẽt tñ talia subtilia
oĩno notari in hoc ope ne ꝯtingat ueritatẽ atq̃ꝫ utilita
tem detrimẽtũ pati. ¶ Reuertor ergo nũc vnde icepi
ꝙ aliq̃ scĩa põt hẽri de illo sill'o pticulari per quẽ habe
tur scĩa de sill'o in cõi: ⁊ hoc per seipsum ⁊ aliq̃ nõ: imo
scĩa duplex hẽri põt de illo per seipm tanq̃z per instr̃m
⁊ mediũ: sed utraq̃ꝫ est gñalis ⁊ cõis: lꝫ vna sit generali
or ⁊ cõior q̃z alia. prima est notitia passionis sill'i in cõi
que ꝯuenit huic sill'o pticulari: sed illi in cõi per se ⁊ p̃/
mo: huic aũt per se ⁊ nõ p̃mo: q᷑ ut supius diximꝰ: oĩs
passio supioris est passio iferioris lꝫ nõ p̃mo sicut risibile

q̄d est passio hois est passio sortis:ꝛ ideo pōt demōstra
ri:nō tm̄ de supiori:sed etiā de iferiori:ita cū huiusmo
di passiones.s.hēre tres termiños ꝛ huiusmodi demō
strenẜ per se ꝛ p̄mo de sill'o in cōi per istū sill'm pticula
rem ut patuit:seqtur etiā q̄ demōstranẜ de isto sillogis
mo pticulari inquātū est sill'us:sed per se nō p̄mo:q: si
demonstraẜ de sill'o in cōi:ꝛ per ɔ̄ns q̄ ois sill'us habet
tres terminos:sequiẜ de necessitate q̄ demōstretur de
isto sill'o per seipsum cū iste sill'us sit sill'us:ꝛ hoc ut dixi
per seipsum ut per instr̄m:ꝛ sic erit mediū hūdi sciētiā
de seipso:ꝛ sic vna scia cois habeẜ de isto sill'o per seip̄z
que rō diciẜ cois:q: nō habeẜ de ipso sub rōne ꝑpria ꝛ
per mediū ꝑpriū:q̄d addit ad suū supius:sed sub rōne
sui cois ꝛ per mediū eius inquātū illud cōe ɔtineẜ qd
ditatiue in isto ꝛ cuicūq; cōpetit aliq̄d supius in p̄mo
mō:ei cōpetit eius passio in scd̄o mō:q: ois passio inse
quiẜ suū sb̄m quocūq; ierit siue cuicūq; ɔueniat lʒ nō
in eodē mō dicēdi per se:q: supius ɔuenit iferiori in p̄
mo mō ꝛ eius passio in scd̄o mō:utrūq; tn̄ ɔuenit neces
sario inferiori:habeẜ etiā aliq̄ alia scia cois de isto sill'o
pticulari per seipsum sed nō ita cois sicut p̄cedēs.Nā
inquātū iste sill'us pticularis nō est tm̄ iste sillogismus
sed est ēt ista demōstratio ut supius declaratū est.Se
quiẜ q̄ passiones demōstrationis in cōi etiā sibi cōue
niūt puta eē ex p̄mis ueris necessarijs ꝛ huiusmodi:ꝛ
ista scia est cois:q: per mediū cōe:non tn̄ est ita cois si
cut p̄or:q: nec mediū puta diffinitio demōstratiōis in
cōi est ita cois sic̄ diffinitio sill'i in cōi:eo q̄ addat dif
ferētiā specificā sill'o in cōi ꝛ eius diffinitioni.Dico tn̄
melius q̄ȝ p̄us q̄.s.lʒ ista scia cois possit hēri de isto sil
logismo pticulari:nō tn̄ ꝑprie per seip̄m remanētez in
p̄ori forma in qua fuit qn̄ demōstrabaẜ per eā passio sil
logismi in cōi de ipso sill'o in cōi quō formatus fuit in
p̄ma qōne:sed oportet formare aliū hoc mō.Ois sillo
gism⁹ faciēs scire ē ex p̄mis ueris necessarijs ꝛc̄.lʒ iste
sill'us per quē habeẜ scia de sillogismo in cōi est sillogis
mus faciēs scire:ergo ꝛc̄.Et tūc per istū nūc formatū
qui est demōstratio pticularis ꝛ hec habeẜ scd̄a sciētia
que est cois mediāte medio cōi demōstrationis in cōi
de isto sill'o pticulari per quē habeẜ scia de sill'o in cōi:ꝛ
hoc inquātū ille sill'us pticularis nō est tm̄ sillogismus
pticularis sed demōstratio pticularis per quā demon
straẜ passio de sill'o in cōi:ꝛ hoc ultimo mō dicēdo quē
reputo meliorē q̄ȝ p̄orē.Videẜ doctorē non bn̄ dixisse
in hac rn̄sione ad p̄mum.ubi dixit q̄ scia est de sill'o per
quez habeẜ scia de seipso uel per seip̄m:ꝛ q̄ nec est alia
scia de pticulari sill'o q: in facto nō videẜ q̄ hēaẜ scien
tia formaliter de sill'o pticulari per seip̄m:lʒ forsan bn̄
virtualiter.ꝛ ideo videẜ q̄ oportet facere aliū sillogis
mū pticularē sub isto:ꝛ ita arguere demōstrationes ꝛ
sill'os:nō tn̄ per media plurima:q: idē semp retinebiẜ
mediū.s.diffinitio sillogismi in cōi.sed augere demon
strationes ꝛ multiplicare sill'os in latus ꝑcedendo.s.
per sumptionē pluriū terminoꝝ sub medio nō retinen
do semp eādē minorē.ꝛ hoc sic.Ois ōro in qua q̄busdā
dā positis ꝛ ɔcessis ꝛc̄.habet tres terminos uel huius
modi:sed iste sill'us pticularis per quē habeẜ sciētia de
sill'o in cōi est ōro in qua q̄busdam positis ꝛc̄.ergo iste
sill'us pticularis hēt tres terminos uel huiusmodi ꝛc̄.
Tn̄ dicaẜ q̄ doctor itellexit dicta sua virtual'r ꝛ nō for
maliter.q: formal'r est falsum ut iā patet.virtualiter tn̄
est uerū:q: in virtute istius sill'i pticularis per quez ha
beẜ scia de sill'o in cōi ɔtineẜ iste alius sill'us.s.pticula
ris scd̄o ꝛ ultimo formatus per quez habeẜ scia de isto
sill'o pticulari p̄us formato ꝑ quē ut sepissime dictū est
habeẜ scia de sill'o in cōi.Tūc ultra dico q̄ etiā pōt for
mari tertius sill'us.s.pticularis per quem habeẜ sciētia
de isto scd̄o sill'o pticulari per quē habeẜ scia de primo
sill'o pticulari mediāte quo siue per quē hēbaẜ scia de
sill'o in cōi.ꝛ sic q̄rtus per quē habebiẜ scia de tertio sil
logismo:ꝛ ita in infinitū:nec est hoc incōueniēs q: de
mōstrationes pn̄t augeri in ifinitū in latus ꝑcedendo
s.sumēdo plurima iferiora sub eodē supiori uel medio
necessario siue illa iferiora sint spēs uel singularia:ꝛ re
tinēdo ɔtinue eādē maiorē in sua itegritate ut iā patu
it:ergo ꝛc̄.Et ita videẜ iste modus dicēdi melior q̄ȝ p̄
cedēs in quo dicebaẜ q̄ est duplex scia cois de isto sill'o
pticulari per quē habeẜ scia de sillogismo in cōi ꝛ hoc
per seip̄m sicut per instr̄m ꝛ mediū:q: ut patet non est
in toto uerū lʒ sumaẜ ex dictis doctoꝝ:tn̄ exponantur
ut dixi ꝛ teneaẜ modus iste posterior.s.de augmētatio
ne ꝛ multiplicatione demōstrationum in latus.Et q̄
nunq̄ȝ idē sill'us pticularis est mediū ad sciēdū forma
liter aliqd de seipso:lʒ forsan virtualiter ergo ꝛc̄.Tūc
ultra dico q̄ si sill'us ille pticularis per quez est scia de
sill'o in cōi hēret aliq̄s passiones ꝑprias ɔueniētes sibi
rōne sue singularitatis duplicis:quā supaddit tā sillo
gismo in cōi q̄ȝ demōstrationi in cōi ut dictū est.Tunc
dico q̄ iste passiones non possent sciri de isto per sill'm
in cōi:nec per diffinitionē eius:nec etiā per demōstra
tionē in cōi nec per ipsius diffinitionē:sed tn̄ per me
diū ꝑpriū puta per ꝑpriā diffinitionē si quā hn̄t:ꝛ ita
per ɔ̄ns eēt alia scia de isto sill'o pticulari que nō posset
haberi:nec per seip̄m ut per instr̄m ꝛ mediuz seu viam
nec per sill'm in cōi:aut diffinitionē eius ꝛ istud admit
teret bn̄ Bonetus qui in p̄mo metaphisice sue ꝛ.8.cō
cedit sciam eē de singularibus:uel posse eē de singula
ribus per media ꝑpria aut rōnes ipsoꝝ:sed pro nūc nō
discutiā hāc mām.¶ Verūtn̄ dico q̄ inquantum iste
sill'us pticularis addit vnā drīam eēntialez sillogismo
in cōmuni inquātū scilicet non est tm̄ sillogismus sed
etiā demōstratio quā differētiā habet a demōstratio
ne in cōi.sicut sor.habet rōnabilitatē ab hoie in cōmu
ni in tātum dico q̄ pōt alia scia haberi de illo ꝛ nullo
mō per sillogismū in cōi sed solū forsan per rōnem de
mōstrationis in cōi cui supponiẜ tanq̄ȝ inferi⁹:ꝛ ideo
quo ad sciam scd̄am diminute locutus est Scotus in
hoc loco qn̄ dixit nec aliter est scia de sill'o pticulari ut
patet in fine p̄me rn̄sionis:sed forsan locutus est de il
lo ꝑut tm̄ est sill'us pticularis.ꝛ non etiā demōstratio
pticularis ꝛ sic salueẜ:tn̄ de facto locutio est diminuta
idest nō totū dicēs q̄d dici posset lʒ forsan quo ad intē
tū suū erat sufficiēs.vult tn̄ doctor in cōpēdio q̄ sill's
iste pticularis est notus quo ad duo ꝛ ignotus quo ad
vnū.¶ Est enim p̄mo notus quo ad ueritatē p̄missa
rū suarū q: sunt ꝑpōnes imediate ꝛ per se note ut pa
tet sciētibus artē demōstrādi:q: nō oibus rudibus lo
quiẜ in hoc loco imo expedit ut uolēs studere logicam
Scoti sit bn̄ ꝑuectus ꝛ expeditus in logica aliorum ꝛ
etiā in metaphisica si ualet eam bn̄ intelligere.¶ Est
etiā in scd̄o notus quo ad illationē cōclusionis ex pre
missis ut patet satis in littera:q: positis duabus p̄mis
sis in figura ꝛ in mō debite collocatis statim ex necessi
tate seqtur ɔclusio ex ipsis:ɔcede enim mihi q̄ ois hō
currit pro maiori:ꝛ q̄ sor.est homo pro minori.habes
de necessitate ɔcedere q̄ sor.currit.Et si hoc uerum sit
in p̄missis ɔtingētibus uel saltē de vna ɔtingēte:ꝛ alte
ra necessaria q̄ de necessitate inferāt ɔclusionē contin
gētē:quāto magis est uerū ubi oia sunt necessaria.s.tā
p̄misse q̄ȝ ɔclusio eo q̄ magis sequiẜ necessariū ex duo
bus necessarijs q̄ȝ vnū ɔtingēs ex vno necessario ꝛ al
tero ɔtingēte:q: ibi p̄ter necessitatē illationis est etiaz
necessitas inferētiū:ꝛ habitudo illatiua atq; cōnexio
necessaria inter ipsa:ut patet in.6.metaphisice Bone
ti.c.4.ꝛ.5.ꝛ inter terminos p̄missarū inferētiū:ꝛ per
ɔ̄ns inter terminos ɔclusionis:q: nō sunt alij ab illis
sed tn̄ aliter ordinati.hic aūt nō sic:q: nō in p̄missa cō
tingēte ut patet:ꝛ eo magis si ambe p̄misse sint ɔtingē

nes ut in hoc exe͞plo. Omne albū currit ois hō est alb⁹ ergo ois hō currit. ubi patet ꝙ est sola necessitas illati onis sine necessitate īferētiū inter se uel illatoꝝ iter se aut illatoꝝ ad terminos īferētes: inq̄ʒtū termini sunt. Nā illatio neciā q̄ʒtū est de nā sua ⁊ rōne formali pu ra: nō respicit nisi cōplexa siue ꝓpōnes in qb⁹ fundaꝛ ⁊ ad q̄s terminaꝛ: q̄ꝛ fundaꝛ in p̄missis ⁊ terminaꝛ ad ↄclōnē: ⁊ ideo tātū seu equalē ⁊ eādē in se necītatē hēt in qbuscunq̄ʒ ꝓpōnib⁹ debite in figura ⁊ mō ordiatis atq̄ʒ pariformiter siue termini sunt necessarij ⁊ necīo se respiciētes: siue cōtingētes ⁊ se respiciētes ꝯtingēter: ⁊ sic patet q̄liter sill'us iste ꝑticularis per quez est scīa de sill'o in cōi est duplr̄ aut bis p̄notus aut p̄cognit⁹. siue quo ad duo scilicet quo ad ūitatē p̄missaruʒ: ⁊ quo ad necītatē illatiōis. videlicet tā actiue illatiōis que fun daꝛ in p̄missis: licet nō vnica nūo in utrisq̄ʒ ut nūc te neo: ⁊ terminaꝛ ad cōclōnem quā ēt passiue illationis que fundaꝛ in cōclōne ⁊ terminaꝛ ad p̄missas licet nō vnica terminatiōe in nūo sed duab⁹: que ēt iter se ordi nē nāe hn̄t ꝑm ordinē nāe p̄missarū ad quas termianꝛ. ¶ Nūc aūt tertio videam⁹: qualr̄ siue quo ad qd vnū iste sill'us ꝑticlaris est ignot⁹ anteq̄ʒ formalr̄ totalr̄ for meꝛ. Et dicit doctor ꝙ est ignotus quo ad passionem que demōstraꝛ de sill'o in cōi ad quā ipe sill'us in cōi est ignot⁹. Istud dictū est rōnabile ⁊ necīū: q̄ꝛ qn̄ aliq̄ pas sio est sciēda de aliquo iferiori per suum superi⁹ tanq̄ʒ per mediū nece est ut p̄us sciaꝛ īneē illi cōi nō aūt in il lo p̄ori anteq̄ʒ formeꝛ ille sill'us ꝑticularis per queʒ est scīa de sill'o in cōi nulla passio sill'i in cōi pōt sciri de ip so sill'o in cōi eo ꝙ ut sepe dictū est p̄cise sciaꝛ per istuʒ sill'm ꝑticularē tanq̄ʒ per instr̄m. Et ideo cū talis pas sio in illo p̄ori ignoreꝛ de sill'o in cōi nece est ꝙ ignoreꝛ de illo sill'o ꝑticulari qui cōtineꝛ sub illo cōi sicut ei⁹ in feri⁹ ⁊ singlare ⁊ ip̄m sill'm in cōi quidditatiue icludit Et ideo sepe diximꝰ ꝙ ois passio suꝑioris est passio in ferioris: licet nō p̄mo: ⁊ ideo est sciēda ⁊ cognoscenda tā de suꝑiori q̄ʒ de iferiori. patet ergo optime dictuʒ a doctore ꝙ quo ad vnū. s. quo ad huiusmodi passioneʒ uel passiones sill'i in cōi ille sill's ꝑticularis est ignotus in tali p̄ori: ⁊ tn̄ postea notus quo ad huiusmodi: lʒ nō per seipsum formaliter: sed per aliū: lʒ bene per seipsuʒ virtualiter ut satis suꝑius est declaratū: ubi etiam dixi ꝙ nō tm̄ est ignotus quo ad passionē sill'i in cōi: sed eti am quo ad passionem sill'i demonstratiui: ⁊ p̄ter hoc ex sua rōne speciali ⁊ singulari ↄuenit ei aliq̄ passio ⁊ hoc tenēdo viā Boneti suꝑius positā: erit etiam ignotus quo ad suam ꝓpriā passionē ⁊ ita nō tm̄ quo ad vnuʒ est ignotus ꝑm sententiam Scoti: sed etiaʒ quo ad tria ⁊ omni modo quo ad duo: ut iam suꝑius declaraui suf ficiēter. Ex his ergo patet ꝙ iste sill'us ꝑticularis non est notus ⁊ ignotus ꝑm idem. s. anteq̄ʒ complete for metur: sed est notus quo ad duo ⁊ ignot⁹ quo ad alia duo uel tria ut dictuʒ est. Et ideo argumētū in princi pio non p̄cedit cōtra ipsum ⁊ ita patet rn̄sio Scoti de clarata que ut visum est nō parū est difficilis ⁊ intrica ta: ⁊ ideo lōgissima eguit expōne cuʒ suo argumēto in qua tn̄ expōne dicta sunt multa summe utilia pro hac huiusmodi logica ⁊ etiā oi ueritate itelligēda ⁊ ea nō dicere nō ualui cōstrictus a cōsciētia. ¶ Noteꝛ tamē pro quodā dicto suꝑius in hac rn̄sione ꝙ aliud est dice re illū sill'm ꝑticularē per quē est sciētia includere sillo gismū in cōi: ⁊ sill'm ꝑticularē esse sill'm in cōi. Naʒ in p̄ma est manifesta p̄dicatio signata: in qua p̄dicatione nunq̄ʒ exprimiꝛ vnio inter subiectū ⁊ predicatū lʒ vni uersaliter deꝛ subintelligi. In secūda aūt exprimiꝛ ma nifeste: ⁊ ideo p̄ma ꝓpositio est uera ⁊ secūda est falsa. Et si dixeris ꝙ talis ↄsequētia tenet sillogismus in cō muni predicaꝛ de isto sillogismo ꝑticulari: ergo ille sil logismus ꝑticularis est sillogismus in cōi. Dico ꝙ nō q̄ꝛ arguiꝛ a p̄dicatione signata ad p̄dicationē exercitā in eisdē terminis ubi nunq̄ʒ tenet ↄn̄tia quātum est de mō arguēdi ut inferius declarabiꝛ loco suo: q̄ꝛ nec etiā tenet hic aīal p̄dicaꝛ de hoīe: ergo hō est aīal: q̄ꝛ nō sunt idem termini an̄cedētis ⁊ ↄsequētis: ⁊ ideo est fallacia accidētis in omni tali ↄsequētia ut vult doctor infra questione. xj^a. sed ibi tractabiꝛ istud diffuse q̄re tamen ista ꝓpositio est falsa. s. iste sillogismus ꝑticularis est sil logismus in cōmuni: cuʒ tn̄ iste sillogismus ꝑticularis sit sillogismus ubi. s. sill'us in cōi p̄dicaꝛ de isto. Rn̄sio est ista ꝙ aliud est dicere iste sillogismus ꝑticularis est sill'us: ⁊ iste sill'us ꝑticularis est sill'us in cōi: q̄ꝛ p̄ma est uera ⁊ secūda falsa: eo ꝙ in p̄ma li sill'us supponit ꝑso naliter ⁊ ꝑm eē q̄d habet in suis suppositis ⁊ sic uerifi caꝛ de eis ⁊ vniꝛ illis cum hoc uerbo est q̄d causat ue ram vnionē saltem talē qualem exigit natura extremo rum vnitoꝝ lʒ semp nō manifestet illam uel significet: aut denotet uel dicat ut vult doctor infra in libro p̄di camētoꝝ questione 4^a. ¶ In secūda aūt supponit li sil logismus simpliciter ⁊ accipiꝛ in suppositione simpli ci q̄ꝛ respectu intētionis secūde que designaꝛ per li in cōi: q̄ꝛ li in cōi ⁊ li in speciali uel generali sunt intentio nes scōe sicut ⁊ cōe ⁊ speciale ac generale ⁊ huiusmo di ⁊ nō pn̄t cōuenire nature cōi pro suis inferioribus: sed tn̄ pro suo significato adequato ⁊ p̄mario ⁊ ut per formā intelligibilē ab intellectu apprehēdiꝛ ut infra di ceꝛ questione 8^a. ⁊ ideo sicut hec est falsa. Iste sill's ꝑti cularis est sill'us cois uł vniuersalis: ita illa est falsa iste sill'us ꝑticularis est sill'us cois uel in cōi uel in vniuer sali eo ꝙ iā sumiꝛ cuʒ intētione secūda repugnāte suo inferiori: ⁊ in suppositione simplici ⁊ tn̄ sill'us in cōi p̄ dicaꝛ de isto sill'o ꝑticulari: ac uerificaꝛ de eo ⁊ icludiꝛ in eo lʒ nō ut sill'us in cōi: q̄ꝛ iste oēs sunt p̄dicationes signate nullā faciētes vnionē extremoꝝ: sed tn̄ signā tes aut denotātes extrema debere vniri in p̄dicatione exercita cum hoc v̄bo est: ⁊ hoc sumptis ipsis extremis nō in cōsimili suppositione que habeꝛ in p̄dicatione si gnata sed in suppositione ↄueniēte ipsis in p̄dicatione aut pro p̄dicatiōe exercita que coiter est ꝑsonalis aut sepe: tn̄ ut dixi inferius ista mā de p̄dicatione signata ⁊ exercita: ⁊ de suppositione extremoꝝ inferi⁹ clare tra ctabiꝛ: hic aūt ꝓpter necessitatē solū ⁊ cautelā hn̄dam in ꝓpōnibus est adductū ut videlicet ista doctrina ha beat nō tn̄ pro p̄dicatione ꝑtacta que fuit inter istum sill'm ꝑticularē ⁊ sill'm in cōi: sed etiā pro q̄si infinitis ꝓ positionibus: q̄ꝛ per eā sciꝛ ꝙ admittimus istam. Iste hō ꝑticularis est hō: ⁊ tn̄ iste hō ꝑticularis nō est hō in cōi: nec hō cois aut vniuersalis: ⁊ sic in ista ꝓpōne hō est aīal admittimus ꝙ hō est aīal ⁊ tn̄ hō non est aīal in cōi uel aīal cōmune aut vniuersale ⁊ sic de infinitis hu iusmodi ꝓpōnibus ergo ⁊c. ¶ Nūc ad scōm argumē tum p̄ncipale est rn̄dēdum ubi doctor dicit ꝙ sillogis mus nō sub eadem rōne est sb̄m libri p̄or ⁊ totius lo gice: q̄ꝛ est subiectū totius logice quo ad oēs passiōes in se uel in suis ꝑtibus itegralibus uel subiectiuis ⁊c. ¶ Ubi nota ꝙ multe sunt passiones ꝑtium integrali um sillogismi ⁊ etiā partiū eius subiectiuarū que non pn̄t ↄuenire ipsi sillogismo in cōi: uel in sua maxima cō munitate nisi per accidēs. s. sicut inferiora accidūt su perioribus idest remotius cōueniūt magis per accn̄s: eo ꝙ inferiora que directe ꝑtineꝛ sub eis icludūt ipsa in p̄mo mō ⁊ qdditatiue: nō sic aūt passiones iferioruʒ icludūt aliquo mō suꝑiora. Et ideo dico ꝙ passiones inferioꝝ magis per accn̄s ⁊ remotius ↄueniūt suꝑiori bus q̄ʒ inferiora quoꝝ sunt passiones. Un̄ dico ꝙ cuʒ sillogismus in cōmuni habeat multas partes integra les scilicet tam remotas ut terminos quos suꝑius no caui materiā sillogismi p̄mam ⁊ remotam: ⁊ ꝓpositio nes quas nominaui materiam ꝓpīn quā ⁊ secūdaʒ ac

ultimã: quelibet istarũ ptiũ hẽt aliquas passiones ⁊ h loquẽdo de gñib⁹ singulorum: lʒ non de singulis generum. Nã passiões terminorũ incõplexorũ sunt sictio: suppositio: sbiectio: pdicatio: ordiatio in pdicamẽto: ⁊ multe hm̃oi passiões aũt cõplexorũ siue ppõnuʒ sunt conuersio: equipollẽtia: õdictio: õrietas: affirmatio: ⁊ negatio: ueritas: falsitas: q̃ntitas. Qualitas: ulitas: pticularitas: ⁊ multe hm̃oi ⁊ nulle istarũ conueniunt sillogismo in cõi nisi p accidens ut dixi. ptiũ aũt sbiuarũ sillogismi passiões sunt iste. puta sillogismi dialectici probabilitas uel pbabiliter ↄcludere ⁊ topice ⁊ hm̃oi. sillogismi aũt demõstratiui de necẽitate ⁊ ṽe facẽ scire ⁊ hm̃oi. Et sic suo mõ dicaꝛ de aliis reducibilib⁹ ad sillogismum in cõi. ⁊ sic dico q̄ ↄsiderãdo sillogismũ in cõi ut hẽt aliquam habitudinẽ ad oĩa pdicta sic est sbm totius logice ut aũt ↄsideraꝛ in esse absoluto ⁊ abstracto. s. solũ sb rõne sillogismi ⁊ nõ ut hẽt respectũ ad ptes pdictas ⁊ earum passiões sic est sbm libri priorũ: ⁊ sic sb alia ⁊ alia rõne est sbm totius logice ⁊ ptis logice. Et poniꝛ exemplũ de corpore mobili in littera: ubi tñ nõ credas doctorẽ ponere corpus mobile eẽ sbm philosophie nãlis: cum teneat oppositũ in pmo metaphisice sue. sed loquitur nunc fm opinionẽ antiquorũ aut aliorũ: eo q̄ in dãdis exẽplis nõ est curãdũ pm uiã philosophi pmo priorũ. ut ipse etiã excusat phm uarie loquentẽ de loco in predicamẽtis ⁊ in qnto metaphisice. ut patet in pdicamẽtis Scoti caplõ de quãtitate. ⁊ sic patet rñsio. alia aũt sunt facilia. ¶ Ad 3m dicit q̄ illa ppõ philosophi. s. nihil est in itellectu ⁊c̃. ⁊ est de eo qd̃ est pmũ intelligibile qd̃ est qd̃dest rei mãlis ⁊c̃. ubi nota q̄ uocat hic pmuʒ intelligibile nõ illud qd̃ est pmũ pmitate adequationis: cuiusmodi est ens inquãtũ ens: nec qd̃ est pmũ primitate pfectionis cuiusmodi est deus: nec pmũ primitate originis in actuali cognitione ⁊ in notitia ↄfusa: cuiusmodi est spẽs specialissima: ut patet per ipm libro pmo sniarũ. dis. iii. q. ii. articulo pmo. sed pmũ primitate motionis: cuiusmodi est quidditas rei sensibilis uel mãlis ut patet per phm ibidem. q. iiii. Nã intellectus noster alligat⁹ corpore ⁊ ↄiunct⁹ fantasie nõ potest aliqd intelligere nisi pmo intelligat aliqd mãle ⁊ sensibile ut de se patet ⁊ alias pbabiꝛ. Et tũc addit doctor: nõ aũt de oibus per se itelligibilib⁹ qꝛ multa ⁊c̃. ubi nota q̄ aliter rñdet Antonius andree in pmo metaphisice. q. v. articulo. ii. ↄclone. iii. ubi dicit q̄ nihil est in intellectu qn pus fuerit sub sensu aliquo mõ: qꝛ uel per se ut color. uel per suas ptes ut mons auct⁹: uel in suo remisso: ut albedo itẽsa: uel in suo simili: ut antichristus: uel in suo effectu: ut pma intelligẽtia. s. de⁹. uel etiã aliqua alia itelligẽtia mouẽs que per motũ intelligiꝛ. ⁊ addo istis qnque modis alios qnque. s. uel sicut supius in suo iferiori. uel puatio in suo habitu. uel negatio in sua affirmatione. uel in sua origine ⁊ radice: ut scde itẽtiones in pmis. uel in suo fundamẽto ut relationes uel aliquo quouis mõ. Doctor hic ponit contra uiã Egidii ⁊ aliquorũ aliorũ scdas itẽtiones eẽ per se intelligibiles cuʒ dicit nõ aũt de oibus per se intelligibilib⁹ idest multa sunt per se itelligibilia que tamen nunq̃ fuerũt sub sensu: qꝛ nunq̃ fecerũt spẽm aliquã in sensu que. s. mouerẽt aliquẽ qnque sensuũ uel imutarẽt sicut faciũt oĩa obiecta corũ sed intelliguntꝛ per reflexionem intellectus ⁊ exẽplificat de sillogismo q̄. s. solum itelligiꝛ per reflexionẽ talẽ sicut ⁊ oẽs scde itẽtiones: ⁊ ideo nõ oportet q̄ cadat sub sensu ad hoc ut intelligaꝛ. Circa hoc dictũ utiq; multa essent dicẽda qꝛ forsan nõ oĩa sunt in toto uera maxime aũt illud. s. q̄ intẽtiones secũde nõ intelligunꝛ nisi per reflexionem intellectus aut actu reflexo: qa uidenꝛ posse intelligi actu recto tanq̃ obiecta aut subiecta scientiarũ possibilium haberi de eis ⁊ demõstrationũ formandarũ de ipsis ⁊ eorũ uariis passionib⁹: nõ aũt uidenꝛ demõstrationes fieri de illis que nõ intelligunꝛ nisi per reflexionem: tñ Bonetus in pdicamẽtis suis caplõ de relatione: nõ multũ lõge a fine tenet cũ hoc dicto doctoris hic dicẽs. q̄ huiusmodi entia rõnis. s. scde intẽtiones nõ pducunꝛ ⁊ intelligunꝛ per eundẽ actũ intelligẽdi: sed pducunꝛ per actum collatiuuʒ uel cõparatiuum: ⁊ intelligunꝛ per actum reflexũ: ⁊ hec uia põt bñ pbabiliter teneri non tñ dicẽdo hic quãtum sentio pp̃ter plixitatem uitandã sed utiq; dicerẽ ualde multa sed alias. Et ideo breuiter dicamus pro nunc q̄ postq̃ intellectus pduxit aut causauit istas itẽtiones secũdas per actum suum collatiuũ quo. s. pfert unã primã intẽtionem ad alias quas pmas itẽtiones itellexit pus duobus actib⁹ intelligẽdi rectis ⁊ simplicib⁹. deinde alio actu intelligẽdi reflexo reflectit se supra huiusmodi intentiones causatas: sicut supra effectus suos ⁊ sequelas sue opationis ⁊ collationis: quali etiaʒ actu reflexo intellectus intelligit suos actus pprios pmos ⁊ directos imõ ⁊ actus collatiuos: ⁊ deĩde etiã ipsos act⁹ reflexos: qꝛ quẽcũq; actum suum siue primũ siue secũdum ⁊ collatiuũ siue tertiũ ⁊ reflexũ põt ipe intellect⁹ mediãte aliquo alio actu reflexo aut ↄuersiuo intelligere ⁊ iterũ in actum mediãte alio actu cõsimili ⁊ ita in infinitum co q̄ quilibet huiusmodi actus cadit sub obiecto pmo ⁊ adequato itellectus. s. sub ente ⁊ ita in quolibet actu intellectus reperit rõnem sui pmi obiecti ⁊ adequati ⁊ illa est causa huiusmodi reflexionis: ut optime ponit Franciscus ⁊ subtilissime in cõflatu di. iii. q. xi. in fine. ⁊ nõ sola imaterialitas ut coiter poniꝛ. unde dico q̄ ideo nullus sensus est reflexiuus sup actum suum: qꝛ nõ reperit in illo rõnem sui pmi obiecti. uisus enim nõ põt repire rõneʒ coloris in uisione uel actu uidẽdi cum actus uidẽdi nõ sit color nec coloratus. ⁊ per ↄñs: ideo nõ põt ipm pcipere nec sup ipm reflecti. Et ita de aliis sensib⁹ dicaꝛ. Secus est ut dixi de intellectu ⁊ eius actib⁹: ⁊ ideo põt quẽlibet eorum mediãte aliquo actu intelligere. Ita etiã ad ppositum dico q̄ qꝛ intellect⁹ reperit in istis itẽtionib⁹ secũdis rõneʒ sui pmi obiecti. s. entis cum sit formalꝛ in scdm qd̃ diffiniunꝛ hic a Porphyrio ⁊ multe pprietates ab ipo eis assignanꝛ ut patet ⁊ maxime in fine libri ubi assignanꝛ coitates ⁊ pprietates ↄsequẽtie ↄuenientie: ⁊ discõuenientie: iter. u. ulia: ⁊ sic fiũt etiã multe demõstrationes de eis ⁊ per ↄñs causanꝛ multe scie pticulares ⁊ habitus itellectui: que oĩa ⁊ cetera hm̃oi repugnãt illis que sunt formaliter nihil ⁊ nõ entia. Igiꝛ optime uideꝛ doctor hic dicẽ q̄ sciꝛ per se itelligunꝛ: qd̃ etiaʒ affirmat de uli in cõi ifra. q. v. ⁊ hic modus dicẽdi affirmat q̃dã dictũ meũ supi⁹. s. q̄ uꝫ posse optie teneri q̄ ens sit uniuocũ enti reali ⁊ enti rõnis sumẽdo ens rõnis p scdis itẽtiõib⁹: ut ẽt tenet Bonet⁹ pº meta. sue ca. xv. ubi dic̃. ens eẽ uniuocũ enti reali ⁊ ẽti rõnis nõ itelligẽdo p ens rõnis ens i aĩa. i. figmẽtũ qd̃ solũ hẽt eẽ i aĩa ita q̄ de se nullũ eẽ hẽt. sʒ oẽ qd̃ hẽt eẽ cognitũ in cogñscẽte ul' aliqd derelictũ ex tali eẽ. hec ille. Quid aũt itelligit ipe p eẽ derelictũ ex hm̃oi eẽ cognito dclat ipe in pto reloñis. c. xi. ubi nõt illd derelictũ eẽ seqlã act⁹ cõpatiui: ⁊ nõ act⁹ simplicis ipsi⁹ itellect⁹: sic̃ ⁊ ego iaʒ dixi parũ supi⁹: ⁊ tales seqle act⁹ cõpatiui itell's sũt 2e itẽtiões sic pꝫ ibi. Igr pꝫ q̄ cuʒ hm̃oi itẽtiões sint p se itelligiles ut hic pꝫ p doctorẽ ⁊ iã reddidi rõnẽ ⁊ ita p ↄñs sint obã itell's: nec tñ uꝫ q̄ includãt qdditatiue pm tale obm itell's qd̃ est ens i cõi. cũ nõ oẽs sint dñe nec oẽs sint passiões aut modi itrĩseci ul' hm̃oi: in qb⁹ nõ põt icludi ens quidditatiue. ⁊ ideo saltem alique secunde itẽtiones includent ens quidditatiue puta genera earuʒ ⁊ spẽs: ⁊ indiuidua cuiusmodi uere reperiunꝛ inter ipsas ut infra patebit clarius. ⁊ per ↄñs ens est uniuocũ

aliquibus entib⁹ realibus ⁊ aliq̄bus entibus ratiõis. puta gn̄ib⁹ ſpēb⁹: ⁊ idiuiduis: ſcđaꝝ itētionum eo ꝙ ꝑme intelliguntur ab itellectu eque bene ſicut ⁊ entia realia lꝫ non eque ꝑmo uel eque directe: ſed ꝑnitas ⁊ poſterioritas rectitudo ⁊ obliquitas aut h⁹ⁱ que reſpiciūt ſolūmō modū act⁹ itelligēdi nō pn̄t rōnē formalē uariare act⁹ obi itellecti cuꝫ ſibi nō attineāt ⁊ ita nec uariare aut ipedire eius itelligibilitatem. Sed forſan diceres ad ꝑdicta: ꝙ diffōnes aut paſſiōes ⁊ ꝓprietates ⁊ h⁹ⁱ nō aſſignanᷣ a Porphyrio iſtis q̄nque ul'ib⁹ ꝓꝓ ſe: ſed ꝓꝓ itētiones ꝑmas ⁊ fūdamēta ipaꝝ ſic multi conanᷣ dicē. ⁊ ita vꝫ ꝙ oēs diffōnes ſunt per ſe ipoꝝ fūdamētoꝝ: per accn̄s vo. i. per aliud aut ꝓꝓ aliđ ſunt ſcđaꝝ itētionū ⁊ nō al'r. ¶ Iſta euaſio nō vꝫ poſſe ſtare ꝓꝓ multa tn̄ pono vnā rōnem pro nunc que eſt hec. ¶ Qñcūqꝫ aliq̄b⁹ ꝯueniūt extrema ꝯdictiōis ipoſſibile eſt ꝙ diffinitio vni⁹ ſit diffinitio alteri⁹: ſed itētionib⁹ ſecūdis ⁊ earū fūdamētis ꝯueniunt extrema ꝯdictiōis ergo ⁊c̄. maior de ſe patet ⁊ minor ꝓbatur circuire oē gen⁹ ⁊ oē ens: nō circuire: applicari idifferēter entibus cuiuſcūqꝫ pn̄ti: ⁊ nō applicari: ꝯuenire deo ⁊ creature ⁊ nō ꝯuenire: poſſe ꝯuenire ⁊ ꝑdicari tā de entib⁹ realib⁹ q̄ꝫ de entib⁹ rōnis: ⁊ nō poſſe: aut modificare utraqꝫ ⁊ nō modificare: ⁊ ſic de alijs ſūt extrema ꝯdictiōis ut patet: ⁊ ita nō ꝯueniūt ſcđis itētionibus ⁊ eaꝝ fūdamētis igiᷣ ꝯcludiᷣ de neceſſitate: ꝙ diffōnes date ſcđis itētionib⁹ q̄b⁹ ꝯueniūt ꝑtes affirmatiue ꝑdictaꝝ ꝯdictionū ⁊ multaꝝ ꝯſimiliū nullo mō pn̄t dari fūdamētis eaꝝ aut ipſis ꝯuenire. aſſumptū patet q᷑ alias qđ eſt fūdamētū gn̄is nullo mō pōt alicui alterius gn̄is applicari per ꝑdicationē: ⁊ tn̄ genus qđ fūdaᷣ in eo pōt nōnullis reb⁹ alioꝝ geneꝝ applicari ⁊ ita poteſt exēplificari de alijs ſcđis itētionib⁹ ⁊ eaꝝ fūdamētis: ⁊ de alijs ꝑtib⁹ ꝯdictionuꝫ proportionabiliter qđ nūc ꝓꝓ ꝓlixitatē omitto. ¶ Alie etiā rōnes multe pn̄t adduci in ꝯfirmationē ꝑdicte opionis de iſta vniuocatiōe ſed nūc nō eſt locus maxie cum q̄ſi ſingula ꝑdicta occurrerint ꝑter itētionē lꝫ aliq̄l'r cogēte qđ a uenerabili ⁊ pl'imū docto: qui duꝫ iſta ſcripſerā videbaᷣ tenē ⁊ defendē ꝯriā opionē ⁊ ꝯtra nr̄m doctorē in ꝑfato loco: pro quo defendēdo ſibi aliq̄l'r reſiſtebā. ¶ Deinde ſequiᷣ in fine ꝑfate tertie rn̄ſiōis ſic in plus eſt eni per ſe q̄ꝫ ꝑmo ⁊c̄. ubi multi exiſtimāt illđ dictū non adduci ad ꝓpoſitū rn̄ſiōis illi⁹. ſed declaro ꝙ ſic. ¶ Nā dixerat doctor in illa rn̄ſiōe: ꝙ m'lta ꝑ ſe itelligūtur ⁊c̄. ubi dat itelligē ꝙ aliud eſt tātū per ſe itelligi: aliđ eſt per ſe ⁊ ꝑmo itelligi q᷑ multa per ſe itelliguntᷣ: que nō ꝑmo itelliguntᷣ aut nō per ſe ⁊ ꝑmo qđ idē eſt. ¶ Nā ut dicit ibi ſcđe itētiones itelliguntᷣ per ſe nō tn̄ ꝑmo: q᷑ nō pn̄t itelligi niſi ꝑus itellectis ꝑmis itētionibus: ſicut nec act⁹ itelligēdi nec ipſamet aia aut itellectus pn̄t itelligi. ꝑmo: q᷑. ſ. nō niſi ꝑus itellectis alijs ſm illud p̄hi 3° de aia itellectus poſſibilis nihil eſt eoꝝ que ſunt an̄ itelligē cui⁹ expō videaᷣ in ꝑ° Scoti diſ. iij. q. viij. ⁊ iđ nō mirū lꝫ itētiones ſcđe que ſunt mioris entitatis q̄ꝫ ipe itellect⁹: aut act⁹ itelligēdi nō poſſint intelligi ꝑ° itelliguntᷣ tn̄ per ſe ſm doctorem: ⁊ iđ ponit ꝙ li per ſe eſt in plus ⁊ cois q̄ꝫ li primo: q᷑ ubicūqꝫ reperiᷣ li ꝑmo ibi repiᷣ li per ſe nō tn̄ ecōuerſo ut exēplificat de triāgulo h̄n̄te tres per ſe ⁊ pro de yſochele habēte tres per ſe nō tn̄ ꝑ°. ¶ Et ita dictū illud eſt optie ad ꝓpoſitū. Si tn̄ aliq̄s afferret ꝯtra ꝑdictā viā doctoris: ſicut mihi nitebaᷣ q̄dam frater his dieb⁹ vꝫ ꝙ ſicut aliq̄d ſe h̄ēt ad eē ſic ad itelligi ſcđo meta. ſed ſcđe itētiones nō pn̄t eē ſine ꝑmis: ergo nec intelligi ſine illis: ⁊ per ꝯn̄s nō per ſe itelliguntᷣ qđ eſt ꝯtra doctorem hic. ¶ Rn̄deo breuiter pro nūc ꝙ illa auc̄tas ſic itellecta ſm. ſ. illū ſenſuꝫ quo ſb illa ſumiᷣ mior ⁊ iferᷣ conc'lo ꝯcluderet multa falſa q᷑ ꝑ° ꝯcluderet ꝙ nulla creatura poſſet per ſe itelligi: q᷑ nō ſine deo eo ꝙ nō pōt eē ſine deo cū depēdeat ab eo triplici depēdētia que eſt eadē real'r creature ſm Scotū lib° 2° diſ. j. q. v. ¶ Scđo etiā cōcluderet ꝙ nec aliqđ accn̄s per accn̄s q᷑ accn̄tia nō ſūt entia niſi q᷑ entis. i. ſube ſꝫ p̄hm. 7. meta. ⁊ per ꝯn̄s ſic nō h̄n̄t per ſe entitatē ita nec per ſe itelligibilitatē: ⁊ ita nō eēnt per ſe uel ſm ſe entia que oia ſūt falſa: ut patet apđ oēs bonos metaphi. ⁊ ſpāl'r ſm p̄hꝫ 5. metaphi. ¶ Et 3° ꝯcluderet ꝙ nullus effect⁹ poſſet per ſe itelligi ſine ſua cauſa: ⁊ ſic de multis alijs inconueniētib⁹: que cauſa cōpēdij pertrāſeo. ¶ Et iđ dico ꝙ illa auc̄tas eſt al'r itelligēda que ſꝫ v̄ba p̄hi in textu ſcđi meta. ē talis vnūqđqꝫ ſic ſe h̄ēt ut ſit ita ad ueritatē. ⁊ exponiᷣ li ut ſit. i. ad eē ⁊ ad ueritatē. i. ad cog̃ſci q᷑ cognitio ſequiᷣ ueritatē rei: cū nihil ſciaᷣ niſi ueruꝫ 5. metaphi. falſum eniꝫ nō ſciᷣ ibidē. Iđ dico ꝙ auctoritas illa ſic debet intelligi ꝙ ſi duo uel plura entia debeāt itelligi uel ſint itelligibilia: quoꝝ eē vni⁹ ꝑcedit i aliq̄ ordie eē alteri⁹: ⁊ hoc maxie in ordie nāe uel perfectiōis aut cāſitatis: uel eminētie v̄tualis ⁊ h⁹ⁱ. illđ qđ eſt ꝑus in eē ſm dictū ordinē eſt ꝑus quo ad itelligi. i. quo ad itelligibilitatē ſꝫ ꝙ ſonat in aptitudine ⁊ non tātū aut ꝑciſe ſm ꝙ ſonat in actū hoc eſt illud qđ h̄ēt ꝑorē entitatē h̄ēt ꝑorē itelligibilitatē ſiue qđ prius eſt ens eſt de ſua nā ⁊ apud itellectū diſpoſitū ac debite ꝓportionatū ꝑus itelligibile: ſed nō ſequiᷣ ꝙ poſterius in illo ordie nō ſit per ſe itelligibile. q̄ꝫuis etiā aliq̄n in caſu non poſſet ſine tali ꝑore itelligi ⁊ lꝫ ꝑfecte ⁊ cōplete. ⁊ iđ iſta ſtant ſil'. hoc eſt per ſe itelligibile ⁊ hoc non eſt per ſe itelligibile ul' nō itelligibile ſine alio. ⁊ nulla eſt ꝯdictio q᷑ li per ſe ſumiᷣ equoce. q᷑ in ꝑma ꝓpōne ſumiᷣ pro ꝑſeytate ſcđi modi. ita itelligēdo. ſ. ꝙ itelligibilitas que eſt paſſio entis ⁊ per ꝯn̄s cuiuſcūqꝫ per ſe iferioris ad ens ſic ꝯuenit per ſe enti ⁊ ꝑ° ⁊ in 2° mō ꝑſeytatis ita ēt ꝯuenit cuicūqꝫ iferiori ad ens per ſe nō tn̄ ꝑ° ſed tn̄ in eodē 2° mō ꝑſeytatis: q᷑ gn̄al'r cuicūqꝫ ꝯuenit aliqđ ſupi⁹ in ꝑ° mō eidē ꝯuenit quelibet paſſio talis ſupioris in 2° mō. ⁊ iđ h̄ēt talē paſſionē non a ſe ſed a ſuo ſupiori: ideo lꝫ h̄eat eaꝫ per ſe nō tn̄ a ſe ⁊ ꝑ ꝯn̄s nec ꝑmo. ¶ In 2ª aūt ꝓpōne ſumiᷣ li per ſe pro ꝑſeytate tertij modi que eſt ideꝫ ꝙ ſolitarie. ⁊ q̄n aliq̄d pōt itelligi ſe ſolo hoc eſt nullo alio coitellecto ſecū ſiue q̄n eſt aliq̄d tale ita idepēdēs ac a q̄cūqꝫ alio abſolutū ⁊ libeꝝ qđ ad hoc ut itelligaᷣ nulli⁹ alteri⁹ idiget coitellectiōe: q̄le ens forſan nō pōt repiri in toto ambitu creaturaꝝ: tūc illđ dꝫ per ſe itelligi ſumēdo li per ſe pro ꝑſeytate tertij modi. nullū eni ens creatū pōt eē h̄mōi. q᷑ cū oē tale ſit depēdēs a deo in triplici depēdētia: ut dixi que eſt idē ſibi eſſential'r ⁊ real'r: ⁊ nihil pōt ꝑfecte itelligi niſi totū uel tota ei⁹ realitas itelligaᷣ. ¶ Et vꝫ ꝙ nulla creatura pōt ꝑfecte per ſe itelligi ab aliq̄ itellectu ꝑſeytate tertij modi: q᷑ nō niſi coitellectis termis iſti⁹ triplicis depēdētie qui ſūt in deo: qui ſūt itellect⁹ diuin⁹ qui eſt cā exēplaris oium creaturaꝝ: ⁊ uolūtas diuia que eſt cā effectiua earum: ⁊ eſſentia diuina que eſt cauſa finalis ipſarum. ⁊ ita per ꝯn̄s opꝫ cointelligi deum in gn̄e triplicis cāe. q᷑. ſ. exēplaris: efficientis: ⁊ finalis. q᷑ ipoſſibile eſt itelligē aliquā rel'onē niſi cointellecto termio ei⁹: q᷑ h̄itudo realis ad terminū relatiuū ꝯuenit in ꝑ° mō dicēdi per ſe ſic h̄itudo ei⁹ ad fūdamētū ꝯuenit in 2° mō ſm Frāciſcū in ꝯflatu diſtictiōe 29. q. 5. ⁊ ipoſſibile eſt intelligē aliq̄d ſine ſua eēntia ut patet. Ex his patet ꝙ auc̄tas illa ſcđi meta. ſic recte intellecta nō ꝯcludit illud ad qđ ducebatur. ſ. ſcđas intētiones nō eſſe per ſe intelligibiles: q᷑ nō ſunt per ſe entia uel entes: q᷑ ſm ꝑmum intellectū datū de ꝑſeytate intelliguntᷣ per ſe: lꝫ non ſm alium ſicut nec etiā aliq̄d aliud creatū lꝫ plurib⁹ idigeāt aut plura coexigant ad earum itellectionē ꝓꝓ dependentiā maiorē ipſarū q̄ꝫ

entia realia: cũ a.xiiij. ul'.xvj. ad minꝰ depẽdeãt formalitatibꝰ distictis: ut alias ĩ meo tractatu maiori de formalitatibꝰ ꝓlixe declaraui ⁊ forsan cõpẽdiose in q̃õne 5ᵃ iferiꝰ declarabo: ⁊ ẽt ꝑꝑ ipsarũ debilissimã entitateꝫ que nisi multis aliis preitellectis nõ ualet bñ itelligi: sũt eni entia ⁊ respectꝰ rõnis ⁊ sequele derelicte ab esse cognito ⁊ ab actu itelligẽdi cõparatio ut dicet̃. stat ergo dictum doctoris ubi supra in sincera ueritate fũdatum. ⁊ sic est finis tertie questionis.

d Einde Cõpletis tribꝰ q̃õnibꝰ ptinẽtibus ad ꝓloguꝫ ⁊ ad scientiam logice in cõmuni: ⁊ ad eiꝰ sbm. ponit doctor vnam distictionem trimẽbrem de uli̇ q̃ð est sbm libri Porphyrii: ⁊ ita descẽdit ad istũ librũ Porphyrii. ul' 5. ꝑdicabiliũ in spãli. ¶ Et iõ dicit in spãli querẽduꝫ est de uli̇ ex distictiõe. distictio aũt illa est facilis in se ⁊ ꝓuectis: q̃ tñ ualet ad ualde mlta ⁊ a tardioribꝰ nõ recte nec bñ caperet̃. Jõ ꝯsidera ꝙ distictio stat in hoc ꝙ ul'e cuꝫ sit vnũ nomẽ accñtale ⁊ ꝯcretũ ⁊ in oi ꝯcreto accñtali repiant̃ duo ad minꝰ quorũ vnũ ꝑncipaliꝰ ptinet ad tale nomẽ ut est eiꝰ ꝑmarium significatum. Scðm aũt est eiꝰ sbm aut fũdamẽtũ in quo tale significatũ hẽt eẽ siue fũdari eo ꝙ est accñs: q̃ loquor nũc de ꝯcretis accñtalibꝰ solũ ⁊ nõ de sbalibꝰ. Oẽ aũt accidẽs reqrit sbm ad minus sicut accñs absolutũ aliq̃ð aũt accñs reqrit subm ⁊ fundamẽtũ ut accñs respectiuum aut relatiuũ: et ita oẽ accñs reqrit aliud ultra ex̃ suũ significatũ cui possit ihere: ⁊ a quo sustẽtat̃ ⁊ roborat̃ in suo eẽ: et iõ de necessitate ꝯcernit q̃ꝫdiu fuerit cõcretũ aliq̃ð ex̃ suũ significatũ ⁊ eẽntiã et illud est eius subm ul' fundamẽtũ aut utrũq̃ꝫ. Exẽplũ de ꝯcreto accidẽtali absoluto ⁊ reali. albũ eni q̃ð est q̃ddã nomen uel quedã uox significatiua ad placitũ dicit mihi duo. ꝑmũ est illa q̃litas realis ad ex̃ puta albedo in niue uel in lacte que significat ex sua ꝑma ipõne ul' istitutione eandẽ q̃litatẽ realẽ ⁊ oino eandẽ quã sig̃t hoc nomen abstractũ ⁊ hec uox albedo: ita ꝙ tale ꝯcretum ⁊ tale abstractũ significãt penitꝰ idẽ: q̃ eãdẽ q̃litatẽ ⁊ realitateꝫ ad ex̃. Nã ꝫm doctorẽ illud ꝯcretũ et eiꝰ abstractuꝫ oino significãt idẽ lꝫ tñ alio mõ. s. q̃ ꝯcretum ꝯcernit alið aliq̃ð ex̃ suũ significatũ: abstractũ aũt nihil cõcernit ut patet in ante ꝑsentis caplo de denoiatiuis ⁊ alibi sepissime. Scðm q̃ð dat mihi itelligẽ est sbꝫ eius: ut puta nix uel lac aut lapis uel aliud tale in quo sbiectatur: q̃ qñ dico albuꝫ de necessitate dico rẽ aliquã que est alba ⁊ ipaꝫ albedinẽ per quã est alba: q̃ album est res alba ⁊ talis res aut tale sbm nõ dat̃ itelligi per albedinẽ sed sola illa forma ul' q̃litas realis quã albedo significat. nã lꝫ albedo nõ possit nãl'r eẽ sine aliq̃ subo: nõ tñ dat itelligẽ tale sbm q̃ nec sig̃t illud nec concernit. Secus est de ꝯcreto q̃ð est albũ q̃ lꝫ albũ non sig̃t subm aliq̃ mõ q̃ nõ magis q̃ꝫ albedo eo ꝙ ut dixi concretũ ⁊ abstractũ idẽ penitꝰ ⁊ ꝑcise sig̃nt tñ albũ ꝯcernit ⁊ dat itelligẽ subm aliq̃ð in quo hẽt eẽ ⁊ sic facit itellectũ meũ deuenire in aliud aliq̃ð ultra eiꝰ ꝑmariũ ⁊ adequatũ sig̃tũ ⁊ illud uocat̃ eiꝰ subm ⁊ ita dat ⁊ facit itelligẽ duo quoꝝ tm̃ vnũ sig̃t ⁊ alteꝝ cõnotat tanq̃ꝫ. s. illud in quo eiꝰ sig̃tũ hẽt sbiectari. ¶ Exẽpluꝫ de cõcreto accñtali reali ⁊ relo. pater eni dat itelligẽ tria ꝑmũ est sig̃tũ eiꝰ q̃ð est ipa relatio quã etiã sig̃t hoc nomen ꝑnitas que. s. relo hẽt esse in sorte uel in aliq̃ tali post actũ gñandi trãseuntẽ uel saltẽ nato ipsiꝰ filio aut ꝯcepto in utero ⁊ formato. Scðꝫ est fũdamẽtũ ipiꝰ relationis q̃ð est potẽtia gñatiua in sorte sine qua nunq̃ꝫ põt dici pr sicut nec frigidi aut maleficiati. Tertiũ est sbm puta ipe sortes in quo relo illa subiectat̃ ⁊ q̃ð denoiat atq̃ꝫ iformat: q̃ lꝫ fundet̃ in potẽtia gñatiua: tñ nec denoiat illã nec iformat q̃ non subiectat̃ in ea sed tm̃ in sorte ⁊ scias ꝙ lꝫ relatiuũ ul' ꝯcretũ accñtale relatiuũ det itelligẽ tria nõ tñ sumit̃ uel supponit̃ vnq̃ꝫ respectu alicuiꝰ ꝑdicati nisi pro significato uel subo: nõ aũt pro fũdamẽto. ita ꝙ in hoc nõ excedit ꝯcretũ accñtale absolutũ. Nũc ad ꝓpositũ de uli̇ q̃ð est vnũ ꝯcretuꝫ accñtale nõ reale nec absolutũ sed itẽtionale ⁊ relatiuũ põt sumi tripl'r ad minꝰ. vno mõ ut sequar ordinẽ doctoris pro eiꝰ subo cui applicat̃ ipm ul'e ut est itẽtio scða sicut accñs applicat̃ siue attribuit̃ suo subo: ⁊ tale subm est sepe res ꝑme itẽtionis q̃ð signanter dico q̃ multi possent estimare ꝙ oẽ illud de quo ꝑdicatur ul'e eẽt eiꝰ subm q̃ð tñ nõ est ueꝝ q̃ ꝓprie loquẽdo nihil est sbm respectu alicuiꝰ nisi accñtal'r recipiat illud de quo ꝑdicat̃ ⁊ sit ꝑus in actu q̃ꝫ illo iformetur ⁊ faciat secũ vnũ per accñs ⁊ nõ per se: ⁊ iõ nunq̃ꝫ forma stabilis dr̃ eẽ in mã sicut in sbo ꝓprie loquẽdo sed tanq̃ꝫ in receptiuo. ¶ Nã receptiuũ abstrahit a subo ⁊ est cõmuniꝰ eo: ⁊ fundamẽtũ a receptiuo: ⁊ radix a fũdamẽto. ut vult Frãciscus in ꝯflatu dis. v. q. v. ⁊ etiã sanctꝰ Thomas in tractatu suo de tribꝰ ꝑncipiis in ꝑncipio dicit. Qr̃ solũmõ accñtia sunt in aliquo ut in sbo sed forma stabilis nõ. Et iõ dico ꝙ cũ ul'e ut est itẽtio scða ⁊ sumit̃ formal'r ꝑdicet̃ de. v. ul'ibꝰ tanq̃ꝫ de suis spẽbꝰ ⁊ etiã de hoc uli̇ ⁊ illo tanq̃ꝫ de suis indiuiduis ⁊ de ꝫ tanq̃ꝫ supꝰius de suis iferioribꝰ: ꝯstat ꝙ nullo mõ ꝑdicat̃ de eis tanq̃ꝫ accñs de sbo: ⁊ iõ nunq̃ꝫ ꝑdicat̃ de aliquo tanq̃ꝫ de sbo nisi de re ꝑme itẽtionis q̃ lꝫ aliqñ ꝑdicet̃ ut modus de aliq̃bus scðis itẽtionibꝰ ut de gñalissimo ⁊ de scða itẽtione in cõi de sua ꝓpria passione ⁊ ꝓpria dr̃ia ꝯstitutiua ⁊ hꝰi hoc tñ nõ est ꝓprie ut accidens de sbo sed ut modus q̃d uel de modificato: sed ꝫ clariꝰ infra itelliget̃. Doctor aũt in fine huiꝰ ꝑmi membri dicit sic in terminis. ⁊ hoc mõ ul'e est ꝑmũ obm intellectꝰ ubi notãdũ ꝙ oportet ꝙ hec ṽba caute intelligant̃ ⁊ ad sensuꝫ doctoris ⁊ nõ ad ṽba aut nõ in sensu quẽ faciũt sed in sensu quo fiunt ⁊ dicunt̃. Nã ꝑmo ut videt̃ ꝑmũ obm itellectus nõ est ul'e. nec ecõuerso ens eni ut ꝯstat est ꝑmũ obm itellectꝰ ⁊ hoc ut sumit̃ i sua maxia coitate ⁊ sic sumptũ nõ est ul'e q̃ cũ ut sic sumitur repiat̃ in deo ⁊ hoc quidditatiue ꝫm viã doctoris ⁊ suoꝝ sequaciũ ⁊ nullũ ul'e possit eẽ in diuinis ꝫm ipsum sepe ⁊ q̃si oẽs alios: manifestũ est ꝙ ꝑmũ obiectũ itellectꝰ. s. ens nõ est ul'e: nec ẽt ul'e est ꝑmũ obm itellectꝰ. s. res ꝑᵉ itẽtionis ut sic sumit̃ idifferẽter ut patet ꝑ singulas res ꝑme itẽtionis nec ẽt ut res ꝑme itẽtionis supponit simpl'r respectu huiꝰ ꝑdicati ul'e: ita ꝙ nec in suppõne personali nec simplici est ꝓpõ uera ul'r nec ut ul'e sumit̃ fũdamẽtal'r: nec formal'r. tñ in aliq̃ sensu põt hẽre aliquã ueritatẽ puta res ꝑme itẽtiõis que est ul'e fũdamẽtal'r est ꝑmũ obm itellectꝰ ꝑoritate simplici triplici. s. tã ꝑfectiõis q̃ꝫ gñatiõis q̃ꝫ ẽt nãe q̃ꝫ aliq̃ itẽtio scða: ita ꝙ exponat̃ suꝑlatiuũ per cõꝑatiuũ ⁊ hoc tali. s. triplici sensu. scðo mõ sumit̃ ul'e pro forma. ⁊ lr̃a doctoris est clara. 3ᵒ mõ pro aggregato ex sbo ⁊ tali forma. s. scða itẽtiõe ⁊ totũ patet. Nũc aũt dico sicut dixi supiꝰ de ꝯcreto accñtali respectiuo ꝙ lꝫ ul'e possit dare itelligẽ ꝑter hoc etiã suũ fundamẽtum q̃ nõ tm̃ est accñs sed ẽt accñs relatiuũ cuiꝰ fũdamẽtũ põt dici ipa coitas: ex ꝑte rei de qua dr̃ uel ipa aptitudo coicãdi se pluribꝰ: nunq̃ꝫ tñ sumit̃ pro illa aut supponit pro tali fũdamẽto respectu alicuiꝰ ꝑdicati: nec exñs ꝑdicatum respicit sbm pro illa sed solũ aut pro sbo suo aut ꝓ ipa forma que est itẽtio scða pro qua vult doctor semꝑ sumi ipꝫ ul'e in tota sua logica ⁊ maxie in liᵒ Porphyrii. q̃ solũ illa forma ptinet per se ad logicã ul' logicũ.

c Jrca quartã q̃õnẽ qua querit̃ Utrũ ul'e sit ens: est ꝑᵒ notãdũ pro ꝑmo argᵒ ⁊ eiꝰ rñsione simul ꝙ illa auctas videret̃ magis hẽre ueritatem si diceret̃ sic ⁊ per oppositũ oẽ q̃ð est ex eo ꝙ est. i. in q̃ꝫtum in se uel uere ⁊ existit actual'r in

rerũ nã hẽt vnitatẽ nũalẽ ꝯñtem ſe in poſteriori ſigͦ:ſic
ꝙ eiꝰ exñtia p̄cedat ordie nãe in ꝑori ſigno eiꝰ vnitatez
nũalez.nã qꝛ eſt.i.qꝛ exiſtit iõ vnũ nũo eſt:⁊ nõ ecõtra
ut ſonat auc̃tas illa Boetij:qꝛ multa hñt vnitatẽ nũa
lem puta oĩa idiuidua ſpẽrũ nõdũ ꝓducta ſed ꝓducen
da ut antichriſtus ⁊ roſe in eſtate ꝓducẽde: que nunc
nõ ſunt formalr̃ in ſe ⁊ ex̃ ſuas cãs ſed in ſuis cauſis v̓
tualr̃ ꝯtinent̃ ⁊ in uolũtate diuia. Nã nõ ſolũ indiui
dua exñtia ſunt in p̄dicamẽto ſed ẽt nõ exñtia imo ma
gis: qꝛ tota coordiatio p̄dicamentalis cũ ſit nec̃ia ab
ſtrahit ab oĩ accñte reali ⁊ exñtia ⁊ ꝯtingẽtia ⁊ hꝰ.⁊ ꝑ
ꝯñs idiuidua p̄dicamẽtalia ut talia ſunt nõ recipiunt
exñtiã ẞm doctrinã Scoti ſepe ⁊ maxie 2° libro ſniaꝝ
diſ.iij.q.iij.⁊.iiij.⁊ 3° li° diſ.xrij.circa mediuz. Nã ho
mo magis icludit aut reſpicit formaliter exiſtentiam
actualẽ q̃z hõ in cõi. Et iõ eẽ ul̓ exiſtẽ eſt potiꝰ cã uel ra
dix vnitatis nũalis q̃z ecõuerſo: ⁊ ita dico de rñſione
data ad illã que ẽt nõ ſatiſfacit:cũ non ſit doctoris ut
v: qꝛ ſcribit̃ ibi ad p̄mũ dꝛ ⁊ nõ ad p̄mũ dico. Et iõ no
tat ꝙ nõ oẽ qđ eſt per opõnẽ itellecꝰ eſt vnũ nũo ut pa
tet de ul̓i metaphiſico ⁊ etiã nãli ac mathematico imo
breuiter de oĩ ul̓i reali ⁊ fũdamẽtali:ſiue de oĩ ul̓i ut li
ul̓e ſumit̃ pro ſbo ẞm diſtictionẽ de ul̓i iã dictã: ⁊ hoc
ſiue de ſbo eiꝰ remoto ul̓ ꝓpiquo de qbꝰ ifra fiet ẞmo.
P̄termiſſis alijs argumẽtis pro ⁊ ꝯtra qꝛ ifra exponen
tur cũ ſuis rñſionibꝰ deſcẽdẽdo ad corpꝰ q̃õnis ubi dꝛ
ꝙ ul̓e eſt ens ⁊ rõ eſt:qꝛ qcqđ itelligit̃:itelligit̃ ſb rõne
ul̓is ⁊ hoc.ſ.a nobis pro ſtatu iſto in quo nõ poſſumus
itelligẽ aliqđ ſingulare ſb rõne ꝓp̄a ſue ſingularitatis
ut vult doctor ſepe ⁊ Frãciſcus ẽt in ꝯflatu di.iij.q.ix
tñ ſingulare eſt per ſe itelligibile:⁊ per ſe itelligit̃ ab in
tellectu ſeꝑato aut nõ ipedito:ut vult doctor lib° 3° di.
xiiij.q.iij.⁊ iõ bñ dicit hic ꝙ qcqđ itelligit̃ a nobis nã
liter pro ſtatu iſto:itelligit̃ ſb rõne ul̓is.i.ſb mõ ul̓is et
cois.ſ.inq̃ztũ eſt ul̓e ⁊ cõe ⁊ nõ ſb mõ ⁊ ꝯditione ſingu
laris eo ꝙ tm̃ de ul̓ibꝰ ⁊ coibus hẽtur ſcia ẞm phm 7°
metacc.nũc aũt illud qđ eſt modus itelligẽdi vniuſcu
iuſcũqꝫ itelligibilis nõ põt eẽ nõ ens ⁊ nihil qꝛ nõ ens
nõ põt eẽ modus entis qꝛ vnũ ꝯ̃dictorioꝝ nõ põt eſſe
modus itelligẽdi alteriꝰ ꝯ̃dictorioꝝ:cũ oĩ mõ ⁊ in oĩ
bus opponant̃ ⁊ repugnẽt:nec põt eẽ modus entis ꝑꝑ
eãdẽ rõnẽ ⁊ per ꝯñs opꝫ dictũ modũ eẽ ens ⁊ aliqđ ut
poſſit ꝯuenire illi cuiꝰ eſt modus. ¶ Sed vnꝰ forſan in
ſtaret ꝯtra iſtã rõnẽ doctoris que dicit ꝙ oẽ qđ intelli
git̃:intelligit̃ ſb rõne ul̓is:qꝛ vult hoc ꝓbare ꝙ ul̓e eſt
ens eo ꝙ eſt itelligibile.⁊ tñ dicit ꝙ eſt modus cuiuſ
cũqꝫ itelligibilis:cũ ait qcqđ itelligit̃:itelligit̃ ſub rõ
ne ul̓is ex quo ſeq̄t̃ ꝙ cũ ul̓e ſit itelligibile:ꝙ ẽt ſit mo
dus ul̓ rõ ſuiipſiꝰ:cũ ſit modus ⁊ rõ cuiuſcũqꝫ itelligi
bilis:⁊ ꝯñter ꝙ idẽ erit modus ſuiipſiꝰ. ¶ Ad iſtđ rñ
deo ꝑ viã doctoris in poſt p̄dicamẽtis.q.ij.q̃ſi in fine
ꝙ iſtđ ẽ ꝓuilegiũ ſcđaꝝ itẽtionũ:que oẽs ſũt modi itel
ligẽdi reſpectu p̄maꝝ itẽtionũ:ꝙ nõ tm̃ ſunt modi pri
maꝝ itẽtionũ ſed etiã modificãt ſe mutuo:⁊ vna illaꝝ
põt eẽ in alia ut in ſbo ita ꝙ utraqꝫ ſubiectat ⁊ fundat
aliã mutuo:vñ dicit ibi ꝙ quelibet eaꝝ per hoc ꝙ eſt
modus itelligẽdi reſpectu alicuiꝰ eſt etiã intelligibilis
per ſe ⁊c̃. Et paꝝ ifra dicit ſic. Et hec eſt cã q̃re in acci
dẽtibꝰ itẽtionalibꝰ põt idẽ p̄dicari de ſeipo denoiatie:
qꝛ idẽ põt eẽ itellectũ ⁊ modus itelligẽdi ſb ex̃nea rõ
ne ſumptũ ⁊c̃. ¶ Ecce vides i dictis ipſiuſmet docto
ris quõ idẽ põt denoiare ſeipm in itẽtionibꝰ ſcđis. Et
ſic ad ꝓpoſitũ rñdeo ꝙ nõ obſtãte ꝙ ul̓e ut ſumit̃ ꝓ for
ma.ſ.ut eſt itẽtio ſcđa:eſt uel ſit modus itelligẽdi obꝫ
q̄dditatũ realiũ eo ꝙ oẽs itelligunt̃ ſb mõ ul̓is ut di
ctũ eſt:nihilominꝰ ipſũmet ul̓e ſic ſumptũ formalr̃ eſt
modus q̄dditatũ realiũ.ſ.ſb quo oẽs itelligunt̃. eſt ẽt
itelligibile per ſe.⁊ iſtud ꝓbat̃ ſic:qꝛ itellecꝰ itelligẽs
aliq̃ duo:⁊ diſtiguẽs inter illa nouit utrũqꝫ illoꝝ.illa
maior ꝓbat̃ per illud ſcđi de aĩa.ubi phs nõ alia de cã
motꝰ eſt ut poneret ſenſuz cõem:niſi ut diſtigueret iter
obꝫa ſenſuũz ꝑticulariũ uel ſaltẽ illa fuit potiſſima cã.
cũ ergo itellecꝰ diſtinguat iter q̄dditatẽ ⁊ moduz ſub
quo itelligit ſe:ſequit̃ ꝙ nouit utrũqꝫ.tũc ultra itelle
cꝰ nouit modũ illũ itelligẽdi:ſub quo oĩs q̄dditas in
telligit̃ ergo talis modus eſt notꝰ ⁊ itelligit̃ ab intelle
ctu.⁊ ſi itelligit̃ ergo eſt itelligibilis qꝛ nihil intelligit̃
niſi qđ eſt itelligibile eo ꝙ acꝰ ſemꝑ p̄ſupponit apti
tudinẽ ⁊ ẽt poſſe ſicut etiã acꝰ potẽtiã ordine origis.
9.meta.licet ſit ecõtrario ordie ꝑfectionis: ⁊ ita ꝯſtat
ꝙ itellecꝰ itelligit illuz moduz intelligẽdi.ſ.ul̓e.ergo
ul̓e itelligit̃.que ꝯñtia eſt optia qꝛ eſt ab actiua ad ſuã
paſſiuã.⁊ ſi ipm ul̓e itelligit̃.⁊ ipm ul̓e eſt modus itel
ligẽdi.ergo modus itelligẽdi itelligit̃.⁊ modus itelli
gẽdi eſt modus itelligibilis ⁊ ſic idem denoiat ſeipm:
uel idem putet̃ de ſeipo denoiatiue.⁊ ſic ſequit̃ itẽtum
doctoris.ſ.ꝙ nõ obſtãte ꝙ ul̓e ſit modus intelligendi
obm quidditatũ tã realiũ q̃z itẽtionaliũ aliaꝝ a ſeipo:
ẽſt etiã aliqđ itelligibile per ſe ⁊ in ſe:ac ẞm ſe:⁊ per cõ
ſequẽs modus itelligẽdi eſt itelligibilis.⁊ ita idem ſb
alia ⁊ alia rõne ſumptũ eſt denoians ⁊ denoiatũ:⁊ q̄d
ditas ac modus q̄dditatis.⁊ hec uolebamꝰ pro defen
ſione doctoris ac ſincera ueritate tuẽda:que in itẽtio
nibus ſecũdis ꝓpter debilitatẽ entitatis ipſarũ ⁊ nãz
admirabilẽ nõ niſi cũ magna ſubtilitate põt inueniri.
¶ Itez illa ſoluta exurgit ibidẽ vna alia ꝑplexitas nõ
minor:qñ dicit intellecꝰ nõ oꝑat̃ niſi moueat̃ ab obꝫo
nõ ens nõ põt mouẽ aliqđ qꝛ mouẽ eſt entis i actu ⁊c̃.
¶ Hic eni oriũt̃ plures difficultates.vna eſt in h qđ
dicit ꝙ itellecꝰ nõ oꝑat̃ niſi moueat̃ ab obꝫo.hoc dcm̃
videt̃ eſſe cõtra ſeipm libro 2° ſniaꝝ diſ.xij.q.j.in fine.
ubi vult intellectũ nr̃m hẽre oꝑationẽ.i.intellectionẽ
aut actũ intelligẽdi circa mãm p̄mã: ⁊ tñ ꝙ nõ poſſit
effectiue moueri a mã p̄ma ꝓpter defectũ entitatis ſuf
ficiẽtis.⁊ breuiter vult ibi ꝙ extrema entiuz.i.deꝰ qui
eſt actus purus ⁊ ſũmus:⁊ mã p̄ma que nulliꝰ eſt acti
uitatis ſunt improportionabilia ad mouẽduz intelle
ctuz nr̃m pro nunc vnũ.ſ.deus ꝓpter exceſſum ſue en
titatis.aliud.ſ.mã p̄ma ꝓpter defectum ſue entitatis.
hec ibi etiã Frãciſcus in ꝯflatu diſ.iij.q.vij.vult qua
tuor gña entium nõ poſſe mouere itellectũ nr̃m uel ha
bere actiuitatẽ in ipm qđ idem eſt que ſunt mã prima/
quãtitas/relatio/⁊ ꝓp̄etas indiuidualis.que oĩa ſunt
forme non actiue:ut dicit ibi: ex qbus oibus ſequit̃ ꝙ
intellecꝰ circa multa oꝑat̃ a qbus tñ nõ mouet̃: ⁊ per
ꝯñs nõ videt̃ dictum doctoris in hoc loco eſſe ſanum.
Põt dici ꝙ doctor loquit̃ ibi large de mouẽ qđ idem
eſt ꝙ terminare actũ itelligẽdi q̃le mouere cõuenit q
buſcũqꝫ entibꝰ:nõ aũt loquit̃ de mouere ſtricte qđ idẽ
eſt ꝙ ſua virtute aut efficacia agere in intellectũ ⁊ ex
citare eum ad actuz per ſe ꝑſeytate tertij modi.⁊ per
ꝯñs ul̓e uel ſcđa itẽtio imo qđcũqꝫ ens põt hoc modo
mouere itellectũ:ſed reſtat tertia difficultas ex dictis
doctoris ibidem qñ dicit ꝙ mouere eſt entis in actu.
¶ Iſtud dictũ videt̃ in ſe falſum qꝛ multa mouẽt itel
lectũ que nõ ſunt entia in actu puta ſingulare quiddi
tates hñtes eẽ ſolum in potẽtia obiectiua: cuiuſmodi
ſunt innumerabilia.puta q̄dditas.tonitrui.⁊ eclipſis
ſtelle:comete: roſe ꝓducẽde in eſtate. ponẽdo ꝙ nul
la ſit in rerũ nã:⁊ ſic de oibꝰ paſſionibꝰ methauroꝝ.i.
ꝑtinẽtibꝰ ad libros methauroꝝ ⁊ hꝰ.ac breuiter de q
buſcũqꝫ quidditatibꝰ nullũ ſingulare in reꝝ nã aut exi
ſtẽtiã hñtibꝰ.hec eni oĩa mouẽt itellectũ ad notitiam
⁊ ad ſcientiã:⁊ tñ nõ ſunt in actu ſed in potentia:ergo
mouere nõ eſt entis in actu qđ eſt ꝯtra doctorẽ. ¶ Re
ſpondeo ꝙ ſicut doctor loquit̃ metaphiſice de mouere
qꝛ nõ de mouere ut loquat̃ nãlis prout eſt in quantita
te:uel qualitate:aut ubi:quia nullum obiectuz mouet

intellectū.ſ.abijciēdo ꝑorē formā ⁊ iducēdo aliā ſibi ꝯriā ſed ſolū inmutat ipm ⁊ q̄ſi excitat ad actū ⁊c̄. Ita loquit̄ metaphiſice de actu q̄ꝛ nō de actu nāli ⁊ phiſico qui termiat potētiā obiectiuā mediāte v̄tute alicuius agētis deducētis effectū aut ꝓductū de potētia ad actū: ſed loquit̄ de actu metaphiſicali ⁊ formali ac entitatiuo ſeu q̄dditatiuo q̄ſi modo uocat ſepe ifra ut capl'o de d̄ria actū ipam formā. ubi dicit ꝙ act⁹ forma ⁊ q̄litas idez ſunt. ⁊ iſto mō quecūq̄ȝ q̄dditas ſiue ſit realis.i.metaphiſicalis: ſiue rōnis puta logicalis pōt dici eē in actu.i.nō eſt nihil ul' ens ꝓhibitū ſed ens ratū ⁊ firmū ⁊ in eē q̄dditatiuo ꝯſtitutū aut repoſitū ſi ſic loqui liceat: ſed de hoc magis ifra ⁊ ſic patet doctoris ſaniſſimā eē ſniaȝ. ¶ Pro rñſiōe ad 2^m arg^m quā q̄dā doctoꝛ dat ⁊ Scot⁹ ipugnat ſunt nō pauca ꝯſiderāda circa illā ipugnationē q̄ꝛ ſb̄tilis eſt ⁊ difficilis. ubi ꝯſiderādū p̄mo ꝙ 2^m arg^m uolebat ꝓbare ul'e nō eē ens tali medio qd̄ tñ ponā in clariori forma. oē illd̄ qd̄ eſt ens aut eſt p̄ma ſb̄a. ul' iclusum aliq̄ mō in ea: aut eſt alid̄ a p̄ma ſb̄a. ſed ul'e eſt ens ſm̄ te. ergo aut eſt p̄ma ſb̄a uel iclusū aliq̄ mō in ea aut eſt alid̄ a p̄ma ſb̄a. ſed nō eſt p̄ma ſb̄a q̄a tūc eēt ſingulare ⁊ nō ul'e. nec eſt aliud a p̄ma ſb̄a. ꝓbat̄ q̄a per Ar̄. in p̄dicamētis oē qd̄ eſt alid̄ a p̄ma ſb̄a ul' d̄ꝛ de illa ul' eſt in illa: ſed ul'e neutro iſtorū duoꝝ modoꝝ ſe hēt. qd̄ ꝓbat̄ ſic ⁊ p̄mo de p̄ma pte ſ. ꝙ ul'e nō d̄ꝛ de p̄ᵃ ſb̄a: q̄ꝛ ſm̄ ph̄m in p̄dicamētis ſole ſecūde ſb̄e dicunt̄ de p̄mis. ſed nullū accñs itētionale eſt ſecunda ſb̄a: q̄ꝛ ſb̄a ⁊ accñs opponunt̄ q̄ꝛ diuidunt ens finitū ut patet: ⁊ per ꝯñs ul'e cuȝ ſit añs nullo mō d̄ꝛ de p̄ma ſb̄a. ꝙ aūt nō includat̄ in p̄ma ſb̄a patet: q̄ꝛ oppoſitū nō icludit̄ in oppoſito: ſb̄a ⁊ accñs ſūt oppoſita ut dixi etiā nullū poſteri⁹ icludit̄ in ſuo ꝑori ſed oē accidēs eſt poſteri⁹ ſb̄a ⁊ maxie accñs itētionale cuiuſmodi eſt ul'e. Secūda ps ꝓbat̄.ſ. ꝙ ul'e non eſt in p̄ma ſb̄a q̄ꝛ eē ieſt ꝓp̄etas accñtis: ſicut dici de eſt ꝓp̄etas. Sc̄de ſb̄e: ul' ſaltē ut coius loq̄mur dici de eſt ꝓp̄etas ul' ꝯditio cuiuſcūq̄ȝ ſupioris reſpectu ſui iferioris: nūc aūt ſi ul'e cū ſit accñs cōe eēt in p̄ma ſb̄a: ⁊ denoiaret illā eo ꝙ oē accñs denoiat ſb̄m ſuuȝ qd̄ iformat: q̄ꝛ ois forma ul' cā formalis ponit effectū ſuū formalē in illo in quo eſt ſicut albedo in re alba: ⁊ tunc ſequeret̄ ꝙ p̄ᵃ ſub̄a eēt ul'is ⁊ cois ⁊ ſic eēt ſc̄da ſub̄a ⁊ nō prima. q̄re ꝯcludit̄ ꝙ cū ul'e nō ſit nec p̄ma ſub̄a nec iclusum aliq̄ mō in ea nec aliud a p̄ma ſub̄a: ergo nullo mō eſt ens. maioꝛ illa patet ex ſufficiēti diuiſiōe eo ꝙ oē ens mundi eſt aliq̄ illoꝝ modoꝝ ſe hñs ut patet. ¶ Ad h̄ arg^m 2^m rñdēt q̄dā ut dixi ⁊ iſufficiēter q̄ꝛ dicunt ꝙ Ar̄. in illa diuiſione oē.ſ. qd̄ eſt aliud a p̄ma ſb̄a ⁊c̄. intelligit de eo qd̄ eſt p̄ter opōnē itellect⁹.ſ. de entib⁹ realibus ſiue nō depēdētib⁹ ab itellectu in ſuo eē: cuiuſmodi non eſt ul'e q̄ꝛ eſt ens rōnis ⁊ iō nō cadit ſb̄ illa diuiſiōe. ergo bñ ſtat ꝙ ſit ens ⁊ tñ nec ſit p̄ma ſb̄a nec dicat̄ de ea nec ſit in ea. hāc rñſionē ꝯfutat doctoꝛ per hoc ꝙ non ita loq̄t̄. nūc itelligit Ar̄. de ſc̄dis ſb̄ſtātijs ut illa rñſio putat. ⁊ arguit ſic ꝓbādo ꝯcl'oneȝ illā per hoc ꝙ ſecūde ſb̄e dñr de p̄mis: accñtia ſūt in p̄mis ⁊c̄. pro quo arg⁹ nota p̄º ꝙ ſc̄de ſub̄e pñt ſumi dupl'r. vno mō fūdamētal'r ⁊ ſb̄ſtractiue puta pro hoie in cōi: ⁊ boue: lapide: ⁊ ligno: ⁊ h⁹ⁱ. alio mō formal'r ⁊ inheſiue hoc eſt ꝓ tali itētione ſc̄da atq̄ȝ accñte itētionali que q̄dē itētio ſc̄da uocat̄ ſub̄a ſc̄da ⁊ fundat̄ in ſc̄da ſub̄a ſūpta p̄mo mō. Et iō dicit doctoꝛ ſc̄de ſb̄e ut ibi loq̄t̄.ſ. Ar̄. in p̄dicamēto nō ſunt p̄ter opōnē itellect⁹.i. ſunt itētiōes ſc̄de ⁊ accñtia itētionalia facta per opōnē itellect⁹ de q̄b⁹ itelligit Ar̄. in illa diuiſiōe ſupi⁹ facta ⁊ nō de illis ſc̄dis ſb̄ſtātijs que ſunt p̄ter opōneȝ itellect⁹.ſ. que ſumunt̄ fundamētal'r ⁊ ſb̄ſtractiue. Et deide ꝓbat doctoꝛ minorē ⁊c̄. ubi iteꝝ nota pro maiori clarificatiōe diuȝ. ꝙ ſm̄ itētionē Scoti in hoc loco ⁊ ēt in p̄dicamēto ſb̄e tam ſub̄a p̄ma q̄ȝ ſc̄da ſub̄a pñt ſumi dupl'r.ſ. fūdamētal'r ⁊ ſb̄ſtractiue pro itētionib⁹ p̄mis: ⁊ formal'r ⁊ inheſiue aut iformatiue aut accñtal'r pro itētionib⁹ ſc̄dis. ⁊ hoc ſc̄do mō ſumunt̄ a ph̄o: ⁊ a Scoto hic. ⁊ h̄ patet ex ꝓbatiōe doctoris in l'ra que eſt talis ſnīa. Ois diuiſio bona eſt alicui⁹ diuiſi per duo formal'r oppoſita. ut patet per oēs ſex ſpēs ul' modos diuiſionū quarū tres ſunt per ſe ⁊ tres per accñs. hec aūt eſt bona diuiſio ⁊ data a ph̄o ubi ſup̄. ⁊ eſt diuiſio p accñs ſiue vnuȝ mēbꝛū diuiſionis per accñs que eſt diuiſio ſb̄i.i. ſubiecte in accñtia q̄ꝛ eſt diuiſio p̄me itētionis per duas itētiones ſc̄das formal'r oppoſitas atq̄ȝ ꝯ̄rias ⁊ hoc dico ut utraq̄ȝ illaꝝ ſumit̄ ut q̄d. ſic eniȝ ꝯriant̄. de qua mā loquemur ifra loco ſuo. vñ ſub̄a prima ⁊ ſc̄da ut ſic ſumunt̄ formal'r ⁊ logical'r opponunt̄ ſicut ſingulare et ul'e uel ſicut incoicabile ⁊ coicabile aut aliq̄ tali mō. ⁊ iō hec diuiſio eſt diuiſio ſubi per accñtia itētionis prime per ſc̄das itētiones formal'r oppoſitas tñ ut ſumūtur fundamētal'r non ſunt oppoſite formal'r: imo ſunt idē idētitate formali ⁊ q̄dditatiua ſicut ſortes ⁊ hō: ſiue gñal'r ſicut ſupius ⁊ iferi⁹ eo ꝙ ſic ſumēdo ſc̄da ſb̄a eſt de q̄dditate p̄me ſub̄e ⁊ ifra eandē q̄dditatē impoſſibile ꝙ ſit aliq̄ oppō aut repugnātia. ut etiā ſumunt̄ formal'r ſunt duo ul'ia itētionalia hñtia ſb̄ ſe nōnulla idiuidua. hoc aūt manifeſte patet de ſub̄a ſc̄da q̄ꝛ p̄dicat̄ de plurib⁹ indiuiduis.ſ. de hac ſc̄da ſub̄a applicata hoī q̄ñ d̄ꝛ. hō eſt ſc̄da ſb̄ſtātia: ubi eſt p̄dicatio accñtalis ⁊ denoiatiua itētionis ſc̄de de p̄ma ⁊ p̄dicat̄ etiā de hac ſc̄da ſub̄a applicata aſino: qd̄ d̄ꝛ aſinus eſt ſc̄da ſub̄a: ⁊ ſic de alijs. vñ patet ꝙ hec ſc̄da ſubſtātia ⁊ h⁹ⁱ ſunt idiuidua itētionalia ſc̄de ſubſtantie in cōi: que indiuidua p̄dicant̄ de ſc̄dis ſubſtātijs fundamētal'r ⁊ real'r. de p̄mis aūt ſubſtātijs fundamētaliter nullo mō p̄dicant̄: q̄ꝛ nec denoiatiue: nec q̄dditatiue: nec etiā p̄dicatione exercita: nec ſignata eo ꝙ ut dixi formaliter opponuntur ut diuidētia. de p̄mis autem ſb̄ſtātijs formalibus ſiue formal'r ſumptis que ſunt itētionis ſc̄de nō p̄dicātur ſc̄de ſubſtātie formaliter ſumpte niſi p̄dicatione ſignata ⁊ nullo mō p̄dicatione exercita. ¶ Et hoc mō dicēdo ſc̄de ſubſtātie p̄dicant̄ de p̄mis uel dicunt̄ aut affirmant̄ de p̄mis ⁊ h⁹ⁱ: qualē p̄dicationē fac̄ doctoꝛ in p̄ncipio ipugnationis ꝯtra rñſionē q̄ñ dicit ꝙ ſc̄de ſubſtātie dicunt̄ de p̄mis. Et hec p̄dicatio nō pōt exerceri in eiſdē terminis quia tunc eēt falſa. Ut dicendo p̄ma ſubſtātia eſt ſc̄da ſubſtātia. nā formaliter opponūtur ut dixi ſupius. ſed exercet̄ ſolū in p̄mis intētionib⁹ ut ſic dicēdo ſortes eſt homo uel brunellus eſt aſinus: aut topaçion eſt lapis ⁊ huiuſmodi. ¶ Ex his habet̄ ꝙ he due p̄dicationes ſimul uerificant̄.ſ. ſecunda ſubſtātia eſt ſecūda ſubſtātia. ⁊ ſecūda ſubſtātia nō eſt ſecūda ſubſtātia ſed accidēs. nec eſt hic aliqua contradictio q̄ꝛ cōtradictio eſt vnius ⁊ eodē ⁊c̄. prima enim eſt uera tripl'r. p̄mo ut li ſecūda ſubſtātia ſumitur formaliter ⁊ a parte ſubiecti dicit quid ideſt vnā quidditatē ⁊ p̄dicatū ſimpl'r. q̄ꝛ p̄dicat̄ idem de ſe. ſecūdo eſt uera ut ſubiectū illius ꝓpōnis ſumit̄ fundamētaliter: ⁊ p̄dicatuȝ formaliter ut ſic dicēdo. homo uel aſinus aut lupus eſt ſecūda ſubſtātia: que eſt p̄dicatio denoiatiua ubi iam li ſecūda ſubſtantia: eſt intētio ſecūda ⁊ dicit modū reſpectu hois q̄ꝛ ſub tali modo intelligit̄ homo uel aſinus aut lupus. Tertio eſt uera ut tam ſubiectuȝ q̄ȝ p̄dicatū ſumunt̄ fundamētaliter: ut ſic dicendo. homo eſt homo uel homo eſt aīal. uel roſa eſt flos aut corpus. ⁊ ſic nō dicit modū ſed rem ⁊ vnū quid.i. vna res cois in p̄dicamento ſubſtātie predicatur de alia ſimili cōmuni: ſcilcet ſuperius de ſuo inferiori: ⁊ ſic patet ꝙ propoſitio eſt tripliciter uera. dico tamen ꝙ licet videatur vna propoſitio in uoce eſt triplex in ſignificatione: et in virtute ac in ueritate. Secunda propoſitio eſt

semel uera.s.secũda sub̃a nõ est sub̃a secũda:q2 secũda sub̃a ,put li secũda sub̃a capit̃ formaliter pro intẽtione secũda: ⁊ ut dicit quid est ul'e ⁊ accidẽs itẽtionale ⁊ sic secũda substãtia est accñs ⁊ nõ substãtia ⁊ per cõsequẽs nec substãtia scđa per locũ a gñe uel a toto vniuersali negatiue. ¶Satis igit̃ per hoc ,pbatũ est quõ scđa sb̃a sumpta formal'r ⁊ ƀm ĩtẽtionẽ doctoris hic est itẽtio scđa ⁊ accñs itẽtionale ac vniũsale logicale. Nũc etiã ondo quõ ƥma sb̃a formal'r sũpta.s.pro itẽtiõe scđa est ẽt ul'e logicale. Nã oẽ sup̃i' hñs sb se plura iferiora ⁊ idiuidua est ul'e ⁊ cõe:sed ƥma sb̃a sic sumpta est h°:ergo ⁊c̃.patet ꝯñtia cũ maiori.mĩor ,pbat̃. certũ enim est q sor.est ƥma sb̃a ⁊ plato est ƥma sb̃a ⁊ brunellus est ƥma sb̃a ⁊ smaraldus est prima sb̃a ⁊ sic de alijs:⁊ oĩa illa nõ sũt vna ƥma sb̃a:ergo sũt plures ƥme sb̃e:ḡ sũt hec ƥa sb̃a ⁊ hec ƥa sb̃a ⁊ hec ƥa sb̃a ḡ ⁊c̃. Hec ultima ꝯñtia patet q2 ƀ3 Priscianũ plurale nihil aliud est q̃ singulare geminatũ uel nũatũ.tũc sic hec ƥa sb̃a ⁊ hec ƥma sb̃a:⁊ sic de h° sunt singularia ⁊ indiuidua ut patet:igit̃ alicui' ul'is ⁊ nõ alteri' q̃ ƥme sb̃e in cõi qua ƥdicat̃ qdditatiue de oib' illis ⁊ sic sup̃i' de suis imediatis iferiorib':qđ dico signãter q2 duo alia superiora ƥdicant̃ de illis ul' saltẽ vnũ.s.itẽtio scđa eo q qđlibet illo2 singulariũ est qdditatiue itẽtio scđa:etiã singulare idiuiduũ l3 possit aliqs dubitare an hec sit ƥdicatio qdditatiua ⁊ sup̃ioris de iferiori:hec ƥma sb̃a est singulare ul' idiuiduũ:sic̃ est illa hoc singl'e est singl'e ⁊ hoc idiuiduũ est idiuiduũ.vnũq̃dq3 eni isto2 ƥdicat̃ de sorte qui est ƥma sb̃a fũdamẽtal'r ul' fũdamẽtalis ⁊ realis.nã sortes est ƥma sb̃a que est ƥdicatio denoiatiua.⁊ sor.est hec ƥa sb̃a ⁊ sortes est idiuiduũ ul' hoc singulare:⁊ sortes est hoc idiuiduũ ul' hoc singulare ul' h suppositũ uel hec psona ⁊ sic de alijs:que oẽs ƥdicationes sunt denoiatiue ⁊ scđarũ itẽtionũ de ƥa. ¶Silr de illa ,ppõne dubitaret̃.s.hec ƥma sb̃a est hoc singulare uel hoc idiuiduũ:utrũ sit ƥdicatio eiusdẽ de se ul' an sit denoiatiua ⁊ modalis ⁊ ita ẽt de multis ,ppõnibus puta de istis hoc ul'e est singulare ul' hoc singulare.hoc genus est idiuiduũ hoc gñalissimũ est singulare ul' hoc singulare ⁊ sic de ifinitis.sed pro nunc dimittunt̃ hec duo usq3 iferi' pp discõtinuationẽ nimiã nr̃i ,pcessus. Et iõ ad ,ppositũ reuertẽdo dico:q he ƥme sub̃e sunt idiuidua ƥme sb̃e in cõi ut oĩa formal'r sumunt̃ ⁊ ,p intẽtionib' scđis:que idiuidua applicant̃ huic ƥme sb̃e ⁊ illi sũptis fũdamẽtal'r:ut hec ƥma sb̃a sorti ⁊ hec ƥa sb̃a brunello ⁊c̃. Nã sic idiuidua scđe sb̃e ul'is formaliter sumpte applicant̃ scđis sb̃stãtijs ul'ib' fũdamẽtalib' ⁊ realib' ut hoi asino boui ⁊c̃.sic idiuidua prime sb̃e sumpte formal'r applicant̃ ƥmis sb̃stãtijs fũdamẽtalib' ⁊ realib' que sunt idiuidua scđa2 sb̃a2 fũdamẽtaliũ.s.idiuidua itẽtionalia idiuiduis realib' ⁊ formalia fũdamẽtalib':⁊ sb̃e ƥme ut sũt formal'r sũpte applicant̃ sb̃stãtijs ƥmis fũdamẽtal'r sũptis ⁊ sic aliqñ idiuidua itẽtioãlia applicant̃ nõ idiuiduis fundamẽtalib' l3 fũdamẽtis ul'ib'.cuiusmodi idiuidua sũt hec scđa sb̃a ⁊ hec scđa sb̃a ⁊c̃.Et aliqñ idiuidua itẽtionalia applicant̃ idiuiduis itẽtionalib':ut hoc singulare ⁊ hoc singulare applicant̃ huic sb̃e scđe:⁊ huic sb̃e scđe:⁊ ẽt huic ƥme sub̃e ⁊ huic ƥme sub̃e ut oẽs sumunt̃ formal'r. talib' ãt modis ⁊ ,p talib' applicatiõib' cognoscunt̃ iste due itẽtiões scđe ⁊ ul'es siue hec duo ṽba itẽtionalia ul'ia que sunt sb̃a ƥa ⁊ sub̃a scđa ut sumunt̃ formal'r ƀ3 itẽtionẽ Scoti hic ⁊ ẽt in ƥdicamẽto sub̃e:ut idẽ affirmat in vna ,ppritate sub̃e:⁊ ẽt cognoscunt̃ singularia utriusq3 ut patuit: que tñ cognitio est a posteriori ⁊ ,p extriseca uel exteriora q2 singularia ƥme sb̃e formal'r sumpte applicant̃ fũdamẽtis incoicalib' de ƥdicamẽto sub̃e ⁊ soli illis.Et iõ ista duo ul'ia sunt ul'ia artata ⁊ due spẽs ul'is in cõi:q2 ꝯhunt ipm ad ul'ia applicabilia ad res ƥdicamẽti sub̃e ⁊ ad denoiantia solumõ,tales res:uel saltẽ ad res ⁊ ꝯtẽta sub sub̃a trãscẽdẽte qđ dico pp deũ ⁊ diuia q2 in deo repiunt̃ sub̃e ƥme ⁊ icoicabiles puta psone diuie ⁊ ẽt coicabiles uel saltẽ vna sub̃a coicabilis:que tñ nullo mõ est purificabilis.s.essentia diuia uel deitas de qua nõ nũc sed in theologia ¶Declarata ergo satis apte ista ipugnatiõe doctoris quã facit ꝯtra rñsionẽ ad 2m argm q2 nõ ualuit. Nũc videam' rñsionẽ suã ,ppriã ubi dic̃. Ideo d' al'r q ul'e d' de ƥmis.i.sb̃stãtijs:ubi nota q hic ite2 est ƥdicatio signata in itẽtionib' scđis que exercet̃ in reb' ƥme itẽtionis.sic sortes est hõ ul' hec rosa est flos ⁊ h°.sed tñ attẽde quõ est ue2 qđ dicit doctor.s.q ul'e d' de ƥmis q2 ul'e in sua coitate nunq̃ d' de ƥmis nec in ƥdicatione signata nec exercita ⁊ iõ scias q ibi est suppõ psonalis q2 li ul'e supponit in illa ,ppõne pro suis iferiorib'.s.,p scđis sb̃stãtijs formal'r sumptis:que ut iã diximus sunt ul'ia artata ⁊ spẽs ul'is in cõi limitãtes ipm ad res ꝯtẽtas sub sub̃a psentiali ul' trãscẽdẽte.⁊ q2 iõ scđe sb̃e dicunt̃ de ƥmis in ƥdicatiõe signata iõ ul'e in cõi d' de ƥmis sb̃stãtijs:q2 in suis iferiorib' ut dictũ est nõ aũt in se ⁊ in sua coitate.⁊ iõ dicit doctor ꝯñter ad illõ qđ est ꝯtra hoc.s.q sole scđe sub̃e dr̃ de ƥmis:sed ul'e nõ est scđa sub̃a sed accñs itẽtionale ergo ⁊c̃. Dicit q secunde sub̃e ut phus logt̃ de eis in loco p̃fato sunt accñtia nõ tñ quecũq3 accñtia:q2 nõ sunt accñtia realia qb' cõpetit eẽ in/sed itẽtionalia qb' cõpetit dici de. Nã esse in/⁊ dici de/sũt duo mẽbra diuisiõis q̃drimẽbris:quã ponit phs i antep̃dicamẽtis ut patet.⁊ uideat̃ Burle' ibidẽ ⁊ tũc dic̃ doctor sic.ul'e aũt est qd coius ad scđa2 sb̃a2:q2 scđa sb̃a ⁊c̃. Iste aũt passus est iã sup̃ expositus ubi iã dixi q scđa sub̃a ut sumit̃ formal'r est vna spẽs ul'is in cõi ꝯhẽs ipm ad res ꝯtẽtas in ƥdicamẽto sub̃e uel in sb̃a trãscẽdẽte.⁊ per ꝯñs scđa sb̃a dicit ul'e applicatũ ad aliud in gñe sb̃e.i.sb̃a scđa ꝯhit ul'e ad res cõicabiles ƥdicamẽti sub̃e ⁊ nõ idifferẽter ad res coicabiles oiu3 ƥdicamẽto2:⁊ sic p3 rñsio. ¶Posset tñ aliqs istare ꝯtra doctorẽ pp hoc qđ dicit in hac rñsione v3 q accñtib' itẽtionalib' nõ cõpetit eẽ in/sed solũ dici de. ¶Istud eni nõ vr̃ ue2:q2 oẽ accñs qđ hẽt eẽ in aliquo sb̃o hẽt eẽ in/⁊ sibi cõpetit eẽ in/ut patet ex termis:q2 qđ sit in sub̃o ⁊ nõ sit in/vr̃ ꝯdictio.sed oẽ accñs intentionale hẽt eẽ in aliq̃ sb̃o.,pbat̃:q2 oẽ accñs itẽtionale est itẽtio scđa.scđe aũt itẽtiones sunt in ƥmis ƀm Auicẽnã sic in sb̃is suis.⁊ etiã iherẽtia est passio cuiuscũq3 accñtis ut patet per doctorẽ 7° metaphi.q.j.⁊ Antoniũ Andree ibidẽ ergo ⁊c̃. ¶Ad istud dico q h° accñtia itẽtionalia pñt sumi dupl'r.q2 uel ut uerificant̃ pro suis fundamẽtis ⁊ stant pro eis ⁊ hoc fit in ƥdicatiõe signata uel ut uerificant̃ pro seipsis ⁊ hoc fit in ƥdicatiõe exercita. Exẽplũ:cũ dico q scđe sb̃e dr̃ de ƥmis:ꝯstat q hec est ƥdicatio signata ut sepe sup̃ius dictum est ⁊ expositũ:⁊ sb̃m ⁊ ƥdicatũ ṽificant̃ ⁊ stant pro ƥmis utputa pro sorte ⁊ hoie aut h°:⁊ in illis hẽt exerciti' ut dicẽdo sor.est hõ uel h° ut supius fuit declaratu3.⁊ iõ q2 h° accñtia itẽtionalia fundant̃ ⁊ subiectantur in h° fundamẽtis:que ĩn ƥdicatiõe exercita dicũtur de alijs puta de ƥmis substãtijs.iõ in ƥdicatiõe signata talia accñtia itẽtionalia dicunt̃ dici de/⁊ nõ eẽ in/sed prout uerificant̃ ⁊ stant pro seipsis aut supponũt pro seipsis aut pro suis iferiorib' ⁊ nõ pro suis fũdamẽtis aut sb̃is sic bñ cõpetit eis eẽ in. Nã uerũ est dicẽ q sub̃a scđa sumpta formal'r est in sub̃o:q2 est in hoie uel aial'i aut lapide ⁊ h°.⁊ hec est ƥdicatio exercita que fit semp per li est/uel aliqđ ṽbũ sb̃stãtiuũ:cuiusmodi sunt existo ⁊ fio ut dicẽdo scđa sub̃a est in homine uel scđa sub̃a existit in hoie sicut in suo sb̃o ⁊ fũdamẽto ⁊ iõ nõ negat doctor qn h° accñtia itẽtionalia fundata in reb' coib' ƥdicamẽti sb̃e sint in sb̃iecto

ut ꝯsiderant in natura sua ꝓpria ⁊ in ꝑdicatione exercita sed solū dicit ꝙ eis cōpetit dici de/⁊ nō eē in.ꝓut stant pro suis ꝭbis ⁊ fundamētis ⁊ hoc fit in ꝑdicatiōe signata tn̄.⁊ sic dici demō pōt cōpetē oibꝰ accn̄tibꝰ itētionalibꝰ coibꝰ sed solū illis que fundant in rebꝰ ꝑdicamēti ꝭbe uel ꝭbe trāscēdētis ⁊ hoc est pp nām suoꝝ ꝭborum uel fundamētoꝝ ut dixi.⁊ ita patet rn̄sio ad 3m argumētū ⁊ cum ipo tertio argumēto satis patent.

c Irca qntā q̄onem qua querit an uⁿle sit per se itelligibile.Est ꝑmo notanda ꝯtinuatio ad ꝑcedentē.Nā in priori q̄one querebat an uⁿle sit ens.⁊ ꝓbatuz est ꝙ sic:qꝛ nihil pōt per se itelligi nisi ꝑsupponat eē ens ⁊ aliqd:iō merito cognito ꝙ sit ens querit an sit per se itelligibile.⁊ notāter dꝛ per se itelligibile pp multos negātes itētiōes scd̄as posse per se itelligi.ꝯcedūt eni ꝙ itelligunt nō tn̄ per se sed solū per accn̄s.s.per itellectionē ꝑmaꝝ itētionum.sed illā difficultatē tetigi in ꝑcedēti q̄one.Et iō vide ibi.hic tāgā ꝑmo scd̄m argm cuz sua rn̄sione eo ꝙ maiorē difficultatē faciūt.⁊ ultio exponā corpus q̄onis.2m argm vult ꝓbare ꝙ uⁿle nō est per se intelligibile hoc medio.Obm cuiuscūqꝫ potētie ꝑsupponit actui illiꝰ potētie que est circa illud obm:eo ꝙ nunq̄ȝ aliq̄ potentia pōt opari circa aliqd̄ obm nisi aliq̄ mō moueat uⁿl imutet ab illo obo ut patet per phm 2o ⁊ 3o de aia.⁊ sic talis potētia patit aliq̄ mō ab illo obo.⁊ iō dic doctoꝛ ꝙ ois ṽtus passiua ꝑsupponit suū obȝ in actu añ eiꝰ opōnē.i.nulla potētia pōt opari circa aliqd̄ obȝ nisi illd̄ obm sit ꝑus in actu.s.in actu metaphisicali ⁊ qdditatiuo:nō aūt opȝ ꝙ in actu reali phisico ⁊ actu exn̄tie ut exposui in ꝑcedēti q̄one:potētia eni capit suum actū ab obo suo per quē actū pōt opari circa ipȝ obm sed nec uⁿle nec breuiter aliq̄ scd̄a itētio ꝑcedit opōnez itellectꝰ nec ꝑsupponit ab intellectu.ꝓbat qcqd cātur ab aliq̄ est posteriꝰ ipo cuz sit effectꝰ eiꝰ.uⁿle aūt ⁊ ois 2a itētio cātur ab itellectu ꝭm cōmētatorez ⁊ Auic.ergo nō ꝑcedit in itellectū nec ꝑsupponit ⁊ per ꝯn̄s nō pōt mouē ipm q̄re seqꝉ ꝙ nō pōt itelligi ab eo ergo uⁿle cū sit hmōi nullo mō est per se itelligibile qd̄ est ꝓpositū.in hoc argꝰ vides quō Scotꝰ dat potētie passiue aliq̄ȝ actiuitatē:qꝛ opōnē circa obm a quo mouet.cū ergo i ꝓposito itellectꝰ possibilis sit hmōi potētia passiua de qua nūc loqꝉ sequit ꝙ itellectꝰ possibilis nō est potentia passiua ꝑcise:ȝ est ēt actiua:⁊ illd̄ bn̄ ꝯcedit doctoꝛ in quolibetis.q.xv.⁊ ēt in libro ꝑo distictiōe 3a.sed tn̄ quō hoc possit fieri alias videbit.tn̄ breuiter dico pro nūc qꝛ itellectꝰ possibilis est ꝑo passiuꝰ ⁊ i ꝑo sig̃.Deide ⁊ i 2o signo est potētia actiua ⁊ hoc tā ꝓductiua q̄ȝ opatiua:qꝛ est ꝑo potētia dictiua.⁊ deide itellectia sed q̄lr nō nūc sed alias qꝛ ꝑtinet ad ꝑm sniaꝝ.Deide in 3o sig̃ est iteꝝ passiua uel saltē receptiua.Nā itellectꝰ possibilis ꝑo mouet ab obo in se ⁊ in notitia ituitiua uⁿl a spē itelligibili cāta per itellectū agētē ⁊ fantasma ⁊ i notitia abstractiua ⁊ hoc q̄si semp in statu isto:⁊ ita ēt recipit in se illā spēȝ itelligibilē a qua mouet ad actū.in 2o āt signo ꝓducit cū ipsa spē recepta actū itelligendi termiatū ad obm illd̄ cuiꝰ illa spēs est repn̄tatiua ⁊ nō ad spēm illā:qꝛ illa est ita rō ⁊ mediū ac quo respectu itellectiōis:ꝙ ipsamet nō itelligit nec est qd̄ ⁊ hoc dico loquēdo de actu itelligēdi recto ⁊ ꝑus aut ꝑo ꝓducto:q est abstractiuus:tn̄ postea bn̄ itelligit aliq̄ actu secūdario ⁊ reflexo qui ē actꝰ arguitiuꝰ.In 3o aūt signo itellectꝰ possibilis recipit in se actū itelligēdi tanq̄ȝ vnū accidēs:qꝛ actꝰ itelligēdi est ꝭbiectiue in itellectu possibili ⁊ sic patet quō itellectꝰ possibilis est passiuus ⁊ actiuus aut opatiuus aut 3o receptiuus ac ēt passiuus:qꝛ i creaturis nūq̄ȝ coiter fit receptio forme ab aliq̄ agēte iprimēte sine aliq̄ passiōe ⁊ h̄ alias clariꝰ declaraui in q̄dā tractatu meo de octo gn̄ibꝰ actionū.¶Rn̄sio ad hoc 2m argm est satis mirabilis ⁊ etiā cauēda.Duo eni tāgit doctoꝛ ibi de itellectu ⁊ duo de eius obo que nō vident de oino ꝯsona ueritati ⁊ dictis suis libro ꝑo dis.j.q.vij.⁊ in q̄libet.q.ix.de itellectu eni tāgit duo.s.de itellectu agēte ⁊ eiꝰ opōne ⁊ de intellectu possibili ⁊ eiꝰ receptiōe uⁿl passiōe.tāgit ēt duo de obo itellectꝰ.Nā obm itellectꝰ agētis dicit eē qd̄qd est in fantasmatibꝰ.⁊ obm itellectꝰ possibilis est uⁿle in actu ⁊ logicale ac formalr̄ sumptū siue ꝭm modū accipiēdi uⁿle in.iij.q.supiꝰ in fine.Sic ēt h̄ñt duplicē terminū qꝛ terminꝰ itellectꝰ agētis est uⁿle in actu:⁊ terminꝰ itellectꝰ possibilis est actꝰ itelligēdi.Et ista colligunt exꝑsse ex rn̄siōe illa scd̄a.istoꝝ aūt quedā sūt bn̄ dicta ⁊ irreꝑh̄ēsibilia quedā aūt possent meliꝰ dici ut stati patebit.Uel saltē opȝ exponē itētionē doctoris.est eni bn̄ dictū ꝙ qcqd est in fantasmatibꝰ.s.qdditas relucēs uⁿl potiꝰ latēs ꝭb fantasmatibꝰ est obm itellectꝰ agētis.i.illa duo sil' vȝ.fantasma ⁊ qdditas latēs aut obūbꝛata ꝭb ipo fantasmate.nā itellectꝰ agēs mouet ꝑmo a fantasmate ad abstrahēdū qdditatē ꝭb ipo latētē uⁿl saltē ad abstrahēdū ⁊ cāndū spēm itelligibilē repn̄tatiuā talis obi ⁊ recōditā in sinu aut archa itellectꝰ possibilis.i.ꝓus recōdēdā.s.añ abstractionē recōditā in itellectu possibili:mediāte qua possit itelligē qdditatē illā cum ei placuerit uⁿl a uolūtate sūpserit ipertū itelligēdi.est ēt bn̄ dictuȝ ꝙ terminus itellectꝰ possibilis est actꝰ itelligēdi saltez aliqs terminus eiꝰ qꝛ imediatꝰ ⁊ ꝓpiquus:nō tn̄ oino ultimus ⁊ mediatꝰ ac remotꝰ:ut statiȝ videbit.Cetera aūt ut estimat possent correctiꝰ ⁊ meliꝰ dici ⁊ primo:ꝙ ut sup̄ itellectꝰ agētis uⁿl finis eiꝰ est uⁿle in actu:de quo nūc loqmur uⁿl uⁿle logicale ⁊ formalr̄ sūptū siue ꝓ forma.⁊ scd̄o ꝙ hꝰ uⁿle est obm itellectꝰ possibilis ⁊ oino ꝑsuppositū ab itellectu possibili ⁊ nullo mō cātum ab eo:sed ab itellectu agēte:cū ponit ibi eē finis.aut ut supra hec duo dicta nō pn̄t teneri ꝭm sensuȝ quē faciunt qꝛ si diceres ꝙ nō loquit de uⁿli logicali ꝓut est intētio scd̄a ⁊ forma itētionalis:tūc dico ꝙ illa respōsio nihil ualet ad argumētum nec ad intētum q̄onis qꝛ questio querit de uⁿli qd̄ est subiectū libri Porphyrij.⁊ ut pertinet ad logicam an scilȝ tale vniuersale sit per se itelligibile ⁊ non de uⁿli in actu.i.ꝙ est actualr̄ ⁊ cōplete abstractū qd̄ ꝑtinet ad metaphisicū ut.s.possit eē in ꝓpria dispōne ut itelligat de potētia ꝓpinq̄:ut sic loq̄mur qd̄ uocat itelligibile in actu ⁊ nō itellectū in actu de quo stati loq̄mur.Igit ut itelligant illa que dixi ⁊ ut ṽitas aliqualr̄ illucescat vidēduȝ est q̄lr̄ ꝓducat itētio 2a ⁊ a quo aut a q̄bꝰ causet:ac a quo depēdeat in suo esse ⁊ in suo cāri:⁊ ita que reqrunt ad oēz intētionē scd̄aȝ.sic ⁊ nō alr̄ itelligemꝰ istud qd̄ querimꝰ.Istā mā̄z alias tractaui.s.in tractatu meo maiori de formalitatibꝰ.in cᵒ de distictiōe rōnis.ubi locutꝰ suȝ de uero entiuȝ rōnis gn̄e que sūt 2e itētiōes q̄lr̄.s.distictio rōnis fundat in eis:qꝛ ibi posui bn̄ octo gn̄a entiū rōnis:in q̄bꝰ distinctio rōnis fūdat ꝭm diūsas ꝑtes ꝭbiuas ⁊ spēs entium rōnis.⁊ iō latiꝰ videant ibi illa que hic dicta sunt.Tn̄ ne forte ad manꝰ multoꝝ nō ueniat tractatus ille:⁊ qꝛ hec mā scd̄arū itētionū est multū nec̄iā pro hac logica Scoti ⁊ pro oi mā.Ideo q̄ztū ꝓ nunc expedit hec pauca dicamꝰ ⁊ clariori mō ꝙ in tractatu ꝑfato est ergo ꝑmo vidēdū a quo uel a q̄bꝰ cātur itētio scd̄a ⁊ ꝑsupponit ibi.Dico ꝙ cātur in gn̄e cāe efficiētis imediate ab actu itelligēdi ⁊ mediatiꝰ ab ipso itellectu nō tn̄ a quocūqꝫ actu itelligēdi nec a q̄cūqꝫ actu intellectꝰ nec ēt a q̄cūqꝫ itellectu cātur ēt aliq̄ mō efficiēter a ꝓꝑtate alicuius rei ⁊ hoc uel qdditatis uel singlaris uel dn̄e uel passionis siue ꝓprie uel accidētis uel modi itrinseci ⁊ sic de multis alijs:qꝛ breuiter a quocūqꝫ ꝯtēto ꝭb obo itellectꝰ tenēte se ex ꝑte rei uel reducibili ad obiectū intellectꝰ ⁊ a secuȝ ꝯuertibilibus pn̄t originalr̄ cāri scd̄e

itētiōes sic ꝙ in gn̄ali loquēdo cātur effectiue ab itel-
lectu ⁊ a re ex̄.i.nō depēdēte in sua nā ab itellectu ⁊ cā
tur ab itellectu ꝑncipaliꝰ ⁊ minus ꝑncipalr̄ a tali re qꝛ
sumo rē multū large.s.pro oi eo ꝙ nō est cātū ab itelle
ctu nr̄o ⁊ actu eiꝰ negociatiuo ul' cōꝑatiuo aut collati-
uo que oia stati exponā. ¶ Dico ḡ pº ꝙ itētio 2ª nō cā
tur a q̊cūqꝫ itellectu qꝛ nō ab itellectu agēte qꝛ termi-
nus seu finis itellectus agētis est ul'e metaphisicale in
actu siue sufficienter abstractū: aut spēs itelligibil' que
est repn̄tatiua huiꝰ q̄dditatis.⁊ istud sepe patet ꝑ istuꝫ
doctorē Scotū ⁊ spālr̄ libº pº distictiōe 3ª q̄ōne 7ª.in
q̊dā argumēto.⁊ in q̄olibet.q̄ōne.15.cātur igit̄ ab itel-
lectu possibili.⁊ ſm Scotū lib.2.distictiōe pª q̄ōne pª
cātur per itelligētiā ⁊ nō per memoriā.i.cātur per for
mā ⁊ ꝑtē formalē itelligētie nr̄e.i.per actū itelligēdi:
qꝛ ſꝫ doctorē istū sepe itelligētia nr̄a ē ꝯstituta ex duo-
bꝰ.i.ex itellectu possibili ⁊ actu itelligēdi iformante ⁊
actualr̄ ꝑficiēte ſm eūdē: sic memoria nr̄a scd̄a ꝯstituit̄
⁊ cātur ex eodē itellectu possibili ⁊ ex spē itelligibili si
bi actualr̄ ꝑsente ſm eūdē doctorē libº pmo distin.3ª.
Igit̄ qn̄ doctor dicit ꝙ itētio scd̄a cātur per itelligētiā
capit totū pro ꝑte ⁊ est locutio siue logica.i.cātur per
actū itelligēdi qui est forma ul' formale ipsiꝰ itelligētie
sic ēt spēs itelligibilis est forma uel formale memorie
nr̄e scd̄e.sed ꝯstat ꝙ nullus actꝰ itelligēdi cātur ab itel
lectu agēte: cū nullo mō itelligat ſm Scotū liº pº disti
ctiōe.3.q.7.⁊ in.4.distictiōe.14.soluꝫ eni abstrahit ⁊
nō itelligit etiā ſm ph̄m ⁊ cōmentatorē 3º de aīa. Igit̄
ois actꝰ itelligēdi cātur ab itellectu possibili: nō tn̄ di-
co ois actꝰ itellectꝰ: qꝛ nō actꝰ itellectꝰ agētis / qui est
abstrahē: neqꝫ ēt cātur itētio scd̄a ab oi actu itelligēdi:
qꝛ nō ab actu simplici nec ab oi actu itellectꝰ possibilis
qꝛ nō ab actu dicendi saltē nō imediate cātur ab eo ut
stati dicet̄. Igit̄ pmo pono ordinē ꝯcurrētiū ad produ
ctionē itētiōis scd̄e ⁊ quot sunt que reqrunt̄ ⁊ q̄lr̄ cō-
currūt: ⁊ deide ponā diffinitionē eiꝰ. ¶ In pº ergo si-
gno nāe eo ꝙ potētia nō opat̄ nisi moueat̄ ab ob̄o po-
no ob̄m siue quācūqꝫ rē ad ex̄ uel q̄dditatē mouētē in-
tellectū agētē ⁊ hec siue sit fantasiabilis uel nō: saltem
nō sine fantasmate suo uel alieno: ⁊ hoc in se uel in suo
singulari fit pma motio itellectꝰ agētis ad actū abstra
hēdi sic nec ēt actualis itellectio itellectꝰ possibilis po-
stea ut patet per doctorē liº pº distictiōe 3ª sepissime.⁊
lib.2.di.3.⁊ lib.4.in pluribꝰ locis eo ꝙ qn̄ itellectꝰ pos
sibilis actualr̄ itelligit aliquā q̄dditatē: opꝫ sil' ac pari
ter fantasiā fantasiari ⁊ ꝯsiderare singulare eiusdē.rō-
nes hꝰ videant̄ a doctore ubi sup̄.qꝛ non opꝫ hic recita
re. ¶ In 2º signo pono itellectū agētē. ¶ In 3º sig.opa
tionē eiꝰ abstractiuā. ¶ In 4º sig opus eius opatū siue
terminū ac finē eiꝰ.s.q̄dditatē abstractā uel spēm itelli
gibilē repn̄tatiuā q̄dditatis abstracte. ¶ In 5º sig mo-
tionē actiuā ipiꝰ spēi itelligibilis: que mouet ⁊ excitat
mediāte uolūtate ul' alio mō q̊cūqꝫ ipm itellectū pos-
sibilē. ¶ In 6º sig ipm itellectū possibilē cū sua motio
ne passiua: que motio duplex ꝑcedit oēm opōnē itelle-
ctꝰ possibilis: cū ut dcm̄ est nō opet̄ nisi moueat̄ ab ob̄o
s.uel i se ul' in sua spē. ¶ In 7º signo nāe pono pm actū
itellectꝰ possibilis qui nō est actꝰ itelligēdi: sed bn̄ actꝰ
itellectꝰ nec est actꝰ opatiuus: sed ꝓductiuus actꝰ opa-
tiui: ⁊ uocat̄ dictio actiua: ul' actꝰ actiuus siue dictiuus
nō dico dictatiuus: neqꝫ dictatio.⁊ hos terminos ple-
ne declaraui in meo tractatu de ꝓductiōe vbi in diuis
Nā scias lꝫ ph̄s in 3º de aīa nō fecerit mētioneꝫ de isto
pmo actu itellectꝰ possibilis: nō minꝰ tn̄ de necessitate
est talis: ⁊ hoc tam ſm viam sci Augustini q̄ꝫ Scoti ⁊
Frācisci de mayronis ⁊ inumerabiliū alioꝝ theologo
rū. Frāciscus eni in ꝯflatu di.3.q.9.reddit cām huiꝰ vi
de ibi in r̄nsiōe ad q̊ddā q̄rtū argumētū. ¶ In 8º signo
nāe pono terminū huiꝰ actꝰ dictiui.s.actū itelligendi
simplicē ⁊ pmū sil' cū sua dictiōe passiua siue ꝓductiōe
passiua: qua in eē suo ꝯstituit̄.⁊ iste actꝰ intelligēdi uo
cat̄ vbū mētis nr̄e tā a Scoto q̄ꝫ a Frācisco ut patet in
telligētibus ipsos ⁊ in nr̄o tractatu ꝑdicto declaraui.
Iste aūt actꝰ itellectꝰ nō est tm̄ actꝰ itellectꝰ sic ⁊ prece
dēs sed ēt actꝰ itelligēdi.⁊ ille prior uocat̄ actꝰ ꝓducti-
uus ⁊ dictiuus ⁊ est actꝰ aliq̊ mō trāsiēs ⁊ de gn̄e acti-
onis ul' saltē relōnis: ut meliꝰ dicā. Et si nō ꝑcipis q̄re.
vide ꝯflatū Frācisci distin.3ª.q.pª ⁊ 2ª.ubi loquit̄ de
multiplici actiōe.⁊ ego alias edidi tractatum de octo
modis ⁊ diūsitatibꝰ actionū.ubi hec oia optie decla-
rant̄. ¶ Scd̄s aūt actꝰ itellectꝰ q̄ dꝛ actꝰ itellectꝰ ul' itel
ligēdi uocat̄ actꝰ opatiuus tm̄ ⁊ est actꝰ imanēs qꝛ est
finis actꝰ ꝑcedētis ⁊ terminꝰ eiꝰ atqꝫ effectꝰ per quē ni-
hil reale pōt ꝓduci: lꝫ bn̄ aliqd̄ ens rōnis ⁊ diminutuꝫ
saltē derelectiue aut per modū sequele: qd̄ uocat̄ eē co
gnitū: sed ipemet actꝰ itelligēdi est ens reale ⁊ ultimo
ꝓductū realr̄ ⁊ simplr̄ per itellectū nisi uelis dicere ꝙ
hitus gn̄atꝰ qui est uere ens reale: sit ulterior effectꝰ ipi
us itellectꝰ possibilis.⁊ hoc sequēdo viā Frācisci in cō
flatu.dis.3.⁊.17.qui rōnabilr̄ ponit hitum nō cāri ab
actibꝰ sed a potētia cū ob̄o: sed de h̄ alias. ¶ Ex dictis
in hoc 8º signo vides q̄lr̄ itellectꝰ possibilis est potētia
ꝓductiua ⁊ opatiua: ⁊ iō hēs ordinē ordie nāe actū ꝓ-
ductiuū ꝑus ⁊ actū opatiuū posteriꝰ.⁊ cū isto intelli-
git ⁊ cū alio istū ꝓducit. Nūc aūt qꝛ iste actꝰ itelligen
di ꝓductꝰ est vnū accn̄s ⁊ per ꝯn̄s reqrit s̄bm. Iō in 9º
signo nāe pono actionē de gn̄e actionis: mediāte qua
actio opatiua ul' actꝰ itelligēdi ꝓductꝰ iprimit̄ in itel-
lectū possibilē.⁊ ab eo recipit̄ qꝛ ꝑus nā est eē ⁊ ꝓduci
q̄ꝫ imprimi: ⁊ recepi cuꝫ nihil possit recipi nisi pre hēat
eē saltē ꝑoritate nāe lꝫ nō semp durationis ⁊ sic hēmus
tria gn̄a ul' tres spēs opōnis in itellectu possibili. Pri
ma est opō de gn̄e relōnis que est ꝓductiua ⁊ respicit
actū itelligēdi pro termīo. Scd̄a est opō de gn̄e q̄lita-
tis que dꝛ itellectio uel actꝰ itelligēdi ⁊ est terminꝰ acti
onis ꝑcedētis. Tertia est actio de gn̄e actiōis. quaruꝫ
rōnē ⁊ ordinē vide in ꝯflatu Frācisci ubi sup̄.s.dis.31.
q.pª.⁊ ēt ꝓducē ꝓcedit recipe ul' recipi ⁊ recipe uel re
cipi actionē de gn̄e actiōis ⁊ passionē corn̄dentē. Cō
sidera tn̄ ꝙ nōdū hētur aliq̊ itētio scd̄a nō obstātibus
tot signis.s.nouē ꝑdictis. Et iō potes bn̄ vidē quō ul'e
logicale rōne cuiꝰ hec oia hic tractamꝰ nō ꝑsupponit̄
ab itellectu possibili cuiꝰ oppoᵐ vꝫ dicē Scotꝰ in hac
5ª q̄ōne quā exponimꝰ. ¶ Pono ḡ xᵐ signū nāe in q̊
est aliꝰ actꝰ itellectꝰ possibilis: qui dꝛ collatiuus uel cō-
paratiuus.⁊ nō est actꝰ itelligēdi simplex sic ꝑcedēs ⁊
mediāte isto intellectꝰ possibilis cōparat duo ob̄a ꝑus
itellecta ul' plura sil'.qd̄ fit duꝫ reuertit̄ sup ista ꝯsiderā
do nās ⁊ ꝓꝑetates ipoꝝ ⁊ hitudies mutuas aut ꝯue-
niētias aut discōueniētias q̄s iter se hn̄t ut statiꝫ dicet̄
Et iste actꝰ collatiuus est ēt aliq̊ mō reflexiuꝰ uel forsi-
tan est ꝯstitutꝰ ex duobꝰ actibꝰ reflexiuis uel pluribꝰ eo
ꝙ respicit plura ob̄a ꝑus cognita actibꝰ intelligēdi re-
ctis ⁊ simplicibꝰ sup que nūc reūtit̄ ⁊ reflectit̄ nō acti-
bꝰ pmis sed scd̄is: que plura ob̄a nō pn̄t forsan distin-
cte itelligi vnico actu in nūo eo ꝙ actꝰ eiꝰ distinguit̄
per ob̄a ⁊ hoc saltē extrisice ⁊ quo ad nūm lꝫ nō itrinsi
ce ⁊ formalr̄ nec semp quo ad spēm ut vult doctor liº
3.dis.j.q.j. Igit̄ ꝓbabilr̄ diceret̄ actū collatiuū eē ꝯsti-
tutū ul' itegratū ex duobꝰ ad minꝰ actibꝰ itelligēdi secū
darijs ⁊ reflexis mediāte quo actu collatiuo itellectꝰ
cōparat ut dixi duo ul' plra ob̄a sil' que ꝑus itelligebā-
tur pluribꝰ actibꝰ rectis ⁊ pmis ac simplicibꝰ.uel for-
san meliꝰ diceret̄ ꝙ actꝰ itelligēdi cōpatiuus aut colla
tiuus nō est vnicus actꝰ nūo sed duo uel tres aut pl'es
actꝰ reflexi ⁊ secūdarij ſm nūm oboꝝ sup que fit refle-
xio ⁊ que sil' cōpant̄. Eligas quā viā uolueris. ¶ In
xjº signo pono cātionē ipsius itētiōis scd̄e ꝯsurgētē ac

ordine nāe ꝯñtē ex ipso actu itelligēdi collatiuo predi
cto. Jn. 12. signo pono ipsaꝫ itētionē scđaꝫ cātā cū sua
cālitate ⁊ ꝓductiōe passiua. Et in. 13. signo nāe ei⁹ re
ceptionē in obiecto cognito. i. in q̄dditate ꝑus intelle
cta imo ad min⁹ bis ꝑintellecta: q2 ꝑmo actu ꝑmario i
telligēdi ⁊ simplici. ⁊ scđo actu scđario itelligēdi ⁊ col
latiuo. Jn. 14. signo pono actū aliū itelligēdi reflexiuū
simplicē ⁊ nō compatiuū aut collatiuū: quo talis scđa
itētio itelligit eo ꝙ ut bñ ꝓbat Bonet⁹ in ꝑdicamētis
caplo de relatione. nō eodē actu itelligēdi ꝓducunt se
cūde intētiones ⁊ itelligunt. Ex his ergo dictis patet
nūs ⁊ ordo reqsitoꝝ ad itētionē scđam cāndā ⁊ itelli
gēdā. Supest nūc tradē modū quo siue q̄liter causat i
tētio scđa ac q̄liter hec ꝑdicta ꝯcurrūt ad ei⁹ cātionē: ⁊
per hoc videbit ordo ⁊ rō ordis oium q̄tuordecim si
gnoꝝ nāe ꝑcedētiū. Cōsidera igit in cōpēdio ꝙ ꝑmum
reqsitū est res aliq̄ ꝑme itētionis mouēs itellectū possi
bilē ad actū ꝯsiderationis: sed pono itellectū agētem ad
actū abstractionis. ⁊ h⁹ᵒⁱ res ꝑme itētionis pōt eē idif
ferēter uel q̄dditas uel dr̄ia q̄dditatis uel passio q̄ddi
tatis aut modus itrinsec⁹ ei⁹ aut singularia ꝯtēta sb ea
aut reducibilia ad ipsam q̄dditatē uel ad ei⁹ singularia
⁊ breuiter vnūqđq3 ꝑtinēs directe uel idirecte ad am
bitū largissimū entis in cōi siue sit de⁹ siue creatura: uel
aliq̄d ꝑtinēs vni uel alteri: circa eni oia talia pōt itelle
ct⁹ possibilis cāre aliquā itētionē scđam: q2 aut itētio
nē gn̄alissimi aut trāscēdētis uel coicabilis aut icoica
bilis aut supioris uel iferioris ⁊ sic de h⁹ᵒⁱ innūabilib⁹ in
tētionib⁹ scđis: ⁊ semp uariabunt ꝫm uariationē obie
ctoꝝ ꝯsideratoꝝ: in q̄b⁹ fundant ⁊ subiectant ⁊ lꝫ hoc
fiat ꝫm uariationē nō tñ semp ꝯsilr: q2 lꝫ aial: color: fi
gura: ⁊ plāta uarient gn̄e gn̄alissimo ul' subalterno: nō
tñ hoc gen⁹ ⁊ illud gen⁹: ⁊ sic de alijs ꝯsilr uariabūtur
⁊ distiguent: imo solū nūo uariabunt itētiones ille se
cūde. s. hoc gen⁹ ⁊ illud que fūdant in eis imo hoc gn̄a
lissimū ⁊ illud gn̄alissimū que sūt scđe itētiones ⁊ fun
dant in suba ⁊ in quātitate: distiguunt solū nūo lꝫ ipa
fūdamēta maxime distinguant: tñ loquēdo de funda
mētis nō ꝯsilib⁹ aliquā vitatē hēt: q2 dr̄ia fūdata in rō
nali: ⁊ gen⁹ fundatū in aiali ⁊ ꝓpriū uel ꝓpria passio in
risibili ⁊ spēs in hoie ⁊ accn̄s in albedine: ac modus i
trinsec⁹ in exn̄tia uel hecceitate hn̄t aliquā distinctio
nē ꝓportionalē ꝫm ipsoꝝ fundamēta ⁊ subiecta ut de
se patet. Et ideo itellect⁹ possibilis mot⁹ ab aliq̄ tali re
⁊ deide ab aliq̄ alia quā ꝯfert ad ꝑorē cāt in utraq3 ali
quā intētionē scđam. i. duas in duab⁹: ⁊ ut sumamus
vnū exēplū pro oib⁹. Ecce itellect⁹ possibilis itelligēs
pro vno actu recto ⁊ simplici aial: ⁊ deide alio actu ꝯsi
msli hoiēꝫ. Deide compat vnū ad aliđ ⁊ sic ꝑcipit quā
hitudinē hēt vnū ad aliđ uel utrūq3 ad sua iferiora aut
ad supiora siue ad ꝯstituētia uel ad ꝯstituta aut aliq̄ ta
li mō: q2 videt ꝓprietatē aliquā in aiali uel ꝯditionem
quā nō videt in hoie. puta maiorē coitatē ⁊ extēsibili
tatē ad iferiora distincta specifice: ⁊ in hoie miorē coi
tatē ⁊ extēsibilitatē: q2 solū ad distīcta nūo. ꝯ fabricat
post h⁹ᵒⁱ collationē factā duas itētiones: puta genus ⁊
spēm: q̄rū ꝑmā attribuit aiali ⁊ scđam hoi: ⁊ hoc ꝑꝑ ꝑ
dictas ꝓꝑetates rcptas ipsis. ⁊ hac de cā scđe intentio
nes nō sunt figmēta: q2 ut dicit doctor in fine q̄rte qō
nis ꝑcedētis. figmēto nihil corrūdet in re ad extra: sed
scđis itētionib⁹ aliq̄d corrūdet ad ex̄ a quo mouet in
tellect⁹ ad cāndū talē itētionē. s. aliq̄ talis ꝓprietas ul'
ꝯditio ut dixi: ⁊ ita est repire in forte aliquā ꝓprietatē
que est icoicabilitas: ⁊ iō uocat idiuiduū uel singulare
aut subiectio alteri. s. suo supiori. ⁊ iō uocat suppositū
uel subiectio alicui accn̄ti cui subijcit ⁊ sic uocat sbm
⁊ ita de rōnali dicat eo ꝙ in illo repit ꝓprietas aut nā
distinguēdi uocat dr̄ia. ⁊ breuiter sic suo mō intelligat
de oib⁹ alijs itētionib⁹ scđis ⁊ earū fūdamētis ac sbie
ctis: ⁊ ita videbis ordinē ⁊ nūm reqsitoꝝ ad cātionē
alicui⁹ scđe itētionis ⁊ quō causat ⁊ q̄liter concurrūt.
¶ Nūc ergo diffinitionē scđe itētionis pono: quā eti
am al's q̄si ꝯsilr posui in tractatu meo de formalitatib⁹
que est talis. Scđa itētio est relatio rōnis nō q̄cūq3 sꝫ
fūdata in aliquo extremo act⁹ itelligēdi collatiui inq̄
tū cognito: ⁊ plura obiecta aut plures itētiones cōfe
rēs ad iuicē ⁊ terminata ad illud extremū inquātū co
gnitū eiusdē act⁹ collatiui: cāta per actū itelligēdi secū
dariū ⁊ nō ꝑmū reflexū ⁊ nō directū collatiuum ⁊ nō
simplicē: ꝑmit⁹ moto ipso itellectu ab aliq̄b⁹ ꝓprietati
bus ꝯñtib⁹ nāliter talia extrema: uel obiecta compata:
⁊ hec est diffinitio ul' aliq̄lis descriptio itētionis scđe:
q2 tñ dixi in descriptione ꝙ fundat in aliquo extremo
inquātū cognito est itelligēdū illud qđ iā supi⁹ dictuꝫ
est. s. ꝙ cū itētio scđa nō causet nisi in duodecio signo
posito supi⁹: ⁊ manifestū est ꝙ plures act⁹ itellect⁹ ⁊ ēt
itelligēdi ꝑcedūt necesse est ꝙ illud obiectū in quo fū
dari dꝫ sit multiplr ⁊ pluries ꝑcognitū: ⁊ iō nisi in ob
iecto cognito uel ꝑcognito inquātū ꝑcognito fūdari
pōt ⁊ nullo mō in obiecto simplr sūpto: ⁊ iō cū ois itē
tio scđa sit relatio rōnis: ⁊ nō tm̄ ens rōnis ut vult do
ctor in ꝑmo libro di. 23. ⁊ ēt in q̄rto di. ꝑma. q. 2. neces
se est ut hēat pro fundamēto vnū obiectū cognitū inq̄
tū cognitū: ⁊ aliud ꝯsile pro termino. hoc ēt vult Bo
net⁹ in ꝑdicamētis caplo de relatione. Ex ꝑdictis col
ligit ꝙ vnaqueq3 relatio rōnis que est scđa itētio depē
det ad min⁹ a. 14. uel a. 15. formalitatib⁹ sine q̄bus nec
cāri pōt nec fūdari: sed ipsas tibi colligēdas ⁊ repien
das derelinquo: q2 oia reqsita iā tibi in. 14. signis ad
ministraui: q2 tñ iā parū añ dixi ꝙ ois scđa itētio est re
latio rōnis ⁊ nō tm̄ ens rōnis. ¶ Notādum ꝙ ens rō
nis ꝙ nō est relatio rōnis uoco eē cognitū qđ est quid
dā derelictū in obiecto cognito per actum itelligēdi: a
quo cognoscit q̄si q̄dā termin⁹ aut sequela ipsi⁹ act⁹ in
telligēdi simplicis ꝑmi ⁊ recti q̄le eē cognitū uel ꝙ ta
le eē necesse est dare. ꝙ aūt ꝑcedat oēm scđam itētionē
ꝓbat Frācisc⁹ in ꝯflatu di. xlvj. q. j. ⁊. ij. ⁊ ēt Bonetus
in ꝑdicamētis caplo de passione. ergo vide eos. nō tñ
nego q̄n etiā ois scđa itētio possit fūdare tale cognitū
eē q2 q̄libet pōt itelligi ab intellectu. ⁊ ita derelinquet
h⁹ᵒⁱ eē cognitū in illa: sed locut⁹ suꝫ de obiectis ꝑmis ⁊
directis ⁊ nō de scđarijs ⁊ reflexis. Et tm̄ pro nunc sit
dictū de itētionib⁹ scđis: q2 forsan al's amplius dicam
ista tñ quo ad necessitatē sufficiūt: q2 pro nūc nō curo
ꝓbare aut reprobare dicta alioꝝ de itētiōib⁹: q2 opor
teret in mēsem ēt ꝓlōgare hāc expōnē siue cōmentum.
¶ Igit reūtēdo ad ꝑᵐ nr̄m ꝓpositū rōne cui⁹ hec dicta
sunt: vidē clari⁹ pōt ꝙ snia doctoris in scđa rn̄sione si
ue ultima qōnis. v. ꝫm sensum quē facit nō est tenēda:
nō q̄n aliquē sensum bonū hēre possit nō tñ ad ꝓposi
tū isti⁹. q. eo ꝙ ule de quo mouet. q. illā est itentio scđa
⁊ sbm libri Porphyrij ⁊ illa nō ꝑcedit oēm actū itelle
ct⁹ possibilis imo nullū actū ei⁹ ꝑmū ⁊ rectū. Et ideo
ulr loquēdo nō est uerū: lꝫ ꝑticulariter sit uerū: q2 itel
lect⁹ possibilis ꝑsuppōit ule logicale: q2. s. quo ad actū
ei⁹ reflexū scđariū ⁊ ultimū: nō tñ quo ad actū ipsi⁹ re
flexū ꝑmū aut ꝑmariū: q2 si attēdisti posui supi⁹ dupli
cē actū reflexū ⁊ hoc in duplici signo: q2 ꝑmū eoruꝫ po
sui in. x. signo: ⁊ scđm in. 14. signo: quo actu reflexo in
telligunt oēs scđe itētiones: ⁊ a ꝑori actu reflexo cānt
eo ꝙ ut dixi ibi nō eodē actu ꝓducunt ⁊ itelligunt: ne
cesse enim est aliq̄d ꝑus hēre eē q̄ꝫ eē cognitū saltē ꝑo
ritate nāe: semp aūt aut sepe ꝑoritate tpis aut duratio
nis. ⁊ certū est ꝙ iste act⁹ scđus reflexus ꝑsupponit ule
logicale: sicut ois act⁹ ꝑsupponit obiectū suū: ⁊ de tali
actu forsan itellexit doctor ibi: ⁊ sic pōt tunc saluari: ⁊
qđ dicit in fine isti⁹ rn̄sionis ꝙ q̄cq̄d est in fantasmati
bus est obiectū itellect⁹ agētis: ⁊ ule est finis ei⁹: ⁊ dič

supius q̄ itellectꝰ agēs nō presupponit ul'e logicale ut
patuit supra:nec ēt ul'e reale qȯ est in actu ꝓpinquo uł
potētia ꝓxima itelligibile:qꝛ illud est bñ finis eiꝰ:ꝛ ter
minꝰ:tñ supponit ul'e reale ꝛ metaphisicale:qȯ dᷓ ul'e
in potētia remota:qꝛ nōdū aliq̄liter abstractū per itel-
lectū agētē:ꝛ sic patet rñsio illa scōa per p̄dicta leuiter
itelligit corpꝰ istiꝰ.q.v. Nā cū ul'e logicale sit modus i
telligēdi respectu cuiuscūqꝫ quidditatis:uel cuiuscūqꝫ
qȯ qd est rei sensibilis aut mālis:qꝛ ut iā lōge supiꝰ di-
ctū est in.q.iiij.nihil itelligit nisi ul'e ꝛ cōe qꝛ nō singu
lare ꝛ hoc a nobis distincte:ergo necesse est ut itelligat
sub mō aut rōne ul'is:ꝛ certū est q̄ talis modus itelli-
gēdi cū sit itētio scōa ꝛ posterior oi re p̄me itētiōis nō
pōt eē idē eētialr cū tali re siue cū tali qȯ qd est aut cū
tali qdditate qȯ idē est:ꝛ iō ē modus eiꝰ accñtalis:ꝛ eo
posterior sub quo semp itelligit ꝛ idē intellectꝰ cogno-
scit dr̄iam iter utrūqꝫ:ꝛ per ꝯñs cognoscit modū illuꝫ
s.ul'e logicale. Scias tñ q̄ qꝛ diximꝰ q̄ oē qȯ itelligit i
telligit sub rōne ul'is.ꝛ iā diximꝰ q̄ ēt ip̄mmet ul'e per
se itelligit:videt seq̄ q̄ oporteat illud itelligi sub rōne
alteriꝰ ul'is:ꝛ illud ul'e iterū sub rōne tertij ul'is:ꝛ sic in
ifinitū. Jdeo ut tollat hoc dubiū ꝯsideres q̄ sicut dixi
supiꝰ.q.iiij.hoc est p̄uilegiū scōarū itētionū q̄ nō solū
sunt modi alioꝝ:sed ēt suimet uel sibiipsis sunt modi:
ita q̄ sub alia ꝛ alia rōne sūt qdditates aut qȯ qd est ꝛ
modi:inquātū eni itelligunt sunt qȯ qd est. Jnquātū
aūt sunt rōnes itelligēdi uel modi itelligēdi sic sūt mo
di:ꝛ ita modificāt seipsas sicut ꝛ alia entia:naꝫ spēs est
spēs ut spēs ubiqꝫ dicit qd qꝛ idē p̄dicat de se:ꝛ ēt spēs
est spēs ut spēs ex pte subiecti dicit qd:ꝛ ex pte p̄dicati
dicit modū:qꝛ sub tali mō intelligit spēs respectu ul'is
qȯ est genꝰ ad qnque ul'ia.nā spēs que est 2m ul'e in or-
dine est vna de illis qnque spēbꝰ ul'is:ꝛ ita idē denoiat
seip̄m in intētionibus scōis:ꝛ sic ad ꝓpositū ul'e est qd
ꝛ modus respectu suiipsiꝰ:q̄re pꝫ rñsio ꝛ ēt tota qō.

Circa sextā qōnē qua querit utrū ul'e hēat aliq̄s ꝓpetates. Est p̄mo viddraw dū de ꝯtinuatione ad p̄cedētē que est facilis:
qꝛ p̄us aliqd possit hēre ꝓprias passiones necesse est q̄
sit per se intelligibile:quo supposito rōnabilr petit an
hēat ꝓprias passiones:ꝛ ita querit hic de ul'i. Argumē
ta exponent cum eoꝝ rñsionibꝰ. Corpꝰ qōnis est satis
facile. Jbi eni doctor derelinq̄t in dicēdo q̄ istoꝝ duo
rū sit diffinitio ul'is:ꝛ q̄ istoꝝ sit passio.tñ p̄m ip̄m ifra
tenēduꝫ est q̄ p̄dicari de pluribꝰ sit eiꝰ diffinitio.ꝛ esse
vnū in multis ꝛ de multis sit eius passio:que passio qꝛ
nō est de eētia ul'is sicut nec aliq̄ passio mūdi est de es-
sētia sui sbi:lꝫ q̄libet sit idē eētialr suo sbo ꝛ vna res
secū ut sepe dixi ꝛ al's ꝓbaui demōstratiue:est tamē hꝰ
passio ꝯūtibilis cū ul'i:siue est ꝯūtibile secū p̄ter eētiā
ul'is:qꝛ nō est de eiꝰ eētia:ꝛ iest sibi in scōo mō pseita-
tis:ꝛ meliꝰ dᷓ q̄ iest sibi q̄ꝫ q̄ iheret sibi:lꝫ doctor utat
isto termino in hoc loco qñ dicit:illud hēt tale iherēs
pro passione.qꝛ p̄m v̄itatē ꝛ ꝓprie loquēdo:ꝛ ēt p̄m ip
summet in quotlibetis.q.ix.ꝓpe p̄ncipiuꝫ.iherē dicit
nō per se iformare:qꝛ iherē nō est alicuiꝰ actꝰ simplr:sꝫ
actꝰ p̄m qd ꝛ nō per se ꝯueniēs alicui nec cū isto cui in
heret facit vnuꝫ per se sed per accñs.ꝛ ideo dicit ibi q̄
nulla forma subalis pōt iherē alicui:sed tm̄ iest aut in
format illud cui ꝯuenit. Tūc ad ꝓpositū cū ꝓpria pas
sio nō ꝯueniat per accñs:sed per se suo sbo ꝛ facit vnā
eētiā secū:nullo mō ꝓprie loquēdo pōt dici iherēs ei
aut iherē:sed tm̄ ieē aut ꝯuenire:qꝛ ieē est supiꝰ q̄ꝫ iherē
ꝛ pluribꝰ ꝯueniēs. Jgit dicat q̄ doctor loquit nūc mō
extēso more alioꝝ:qui nō ita itelligūt terminos sicut
ipse. ¶ Rñsio ad p̄mū argumētū est satis difficilis:ar-
gumētū eni uoluit ꝓbare q̄ ul'e nō hēret aliq̄s ꝓprieta
tes:ꝛ declaro ac formo illud sic.oē sbm ꝛ eiꝰ ꝓpa pas-
sio ꝯūtunt ꝛ adeq̄ntur in coītate ut patet p̄o posterioꝝ
sed ul'e cū sit cōe nō pōt hēre aliqȯ singulare pro passio
ne:qꝛ illud nō adeq̄ret ei sicut nec sor.adequat hoi:er-
go opꝫ q̄ hēat aliqȯ ul'e ꝛ cōe pro sua passione:sed ul'e
ꝛ ul'e sunt idē.ergo idē erit passio suiipsiꝰ qȯ est icōue
niēs:qꝛ ꝓpriū nō idicat eētiā eiꝰ cuiꝰ est ꝓpriū p̄o topi
coꝝ.i.ꝓpriū nō est de eē eiꝰ cuiꝰ est ꝓpriū:ꝛ ideo distin
guit formalr a seipso ergo ꝛc̄. Doctor rñdēdo huic sb-
tili argumēto supponit p̄mo q̄ passio ipsiꝰ ul'is noiet h̄
noie.a.ut utat breuilogo ꝛ tūc cōcedit q̄.a.sit ul'e ꝛ q̄
p̄dicatio talis est bona in qua ul'e p̄dicat de sua ꝓpria
passione:tñ mitigat ꝛ declarat itellectū illiꝰ p̄dicatio-
nis dicēs:nō q̄ sit idē eētialr suo sbo sed q̄ ul'e appli-
cet ei ut modus eiꝰ ꝛc̄.ubi nota q̄ istud dictū uexat ca
pita multoꝝ:tñ breuiter ꝯsidera q̄ equocat ibi de sbo.
Nā multi credūt q̄ doctor ibi neget passionē eē idem
realr suo sbo ꝛ eētialr:qȯ nō est ueꝝ:sed loquit ibi de
sbo illiꝰ ꝓpōnis.s.a.est ul'e ꝛ nō de sbo passiōis:ꝛ vult
dicē q̄ tale p̄dicatū ul'e nō est idē eētialr illi sbo.scili-
cet.a.vꝫ sue ꝓprie passioni.i.nō est de eētia sue ꝓprie
passionis tanq̄ꝫ supiꝰ illa:imo nec est ēt idē sibi eētialr
ut sumit in p̄dicato talis ꝓpōnis uel ut p̄dicatū ibi qꝛ
ut statim dicet in rñsione ad p̄mā obiectionē ul'e sumi
tur ibi ut modus ꝛ nō ut qd. Et iō in istis duabꝰ ꝓpō-
nibꝰ.s.ul'e est.a.ꝛ.a.est ul'e:li ul'e sumit equoce:qꝛ in p̄
ma sumit ut qd ꝛ est p̄dicatio de scōo mō dicēdi per se
Jn scōa aūt sumit ut modus ꝛ est p̄dicatio denoiatiua
ꝛ accñtalis ꝛ nullo mō per se:ꝛ ideo dicit q̄ ul'e appli-
cat ipsi.a.ut modus eiꝰ:ꝛ ideo est p̄dicatio denoiatiua
dicēdo.a.est ul'e. Nā scias ēt q̄ li.a.qȯ est idē eētiali-
ter ul'i ut ul'e est qd ꝛ hēt rōnē ꝛ nām sbi respectu.a.nō
loquēdo de sbo ꝓpōnis:sed de sbo passionis:ip̄m dico
a.nō est idē eētialr ipsi ul'i:ꝛ ul'e dicit modū respectu
a.sub quo.s.mō ip̄m.a.itelligit:nec ul'e sic sumptuꝫ est
sbm ipsius.a.ꝛ ista statim declarabunt magis. ¶ Ar-
guit cōtra istā optimā ꝛ ualde sbtilē rñsionē:ꝛ formo
argumētū.nullū sbm alicuiꝰ passionis p̄dicat denoia-
tiue de ista passione qꝛ passio est accñs semp uel saltem
coiter dicit ꝛ ꝯtra nām sbi est denoiare suā ꝓpriā pas-
sionē tanq̄ꝫ accñs eiꝰ cū sit semp ecōuerso:denomina-
re enim ptinet ad illud qȯ est accñs alteriꝰ:nūc autem
passio puta in ꝓposito ip̄m.a.est accñs ipsiꝰ ul'is ꝛ nō
ecōuerso:ergo ul'e nō denoiat ip̄m.a.ꝛ per ꝯñs nec dicē
modū eiꝰ. Rñdet doctor q̄ ul'e pōt sumi duplr.s.ut qd
uel ut modus. Nō aūt cōcludit p̄mo mō:hec aūt rñsio
est ualde subtilis sed ita curta ꝛ breuis q̄ vix a paucis
pōt bñ itelligi:tñ in sequēti.q.s.vij.exponit qd vult di
cere qd ꝛ modus.ubi dicit q̄ quelibet istarū itētionuꝫ
s.gñis ꝛ spēi pōt sumi ut qd uel ut modus.qñ eniꝫ ul'e
est illud qȯ itelligit tūc est qd:qñ aūt est rō sub qua ali
ud itelligit tūc est modus hec ibi:hoc est dictu:q̄ quā
do est aliqd qȯ tenet rōnē obiecti respectu itellectꝰ:ꝛ i
telligit p̄m se aut per se aut ab itellectu:tūc tale dᷓ qd
ꝛ noiat termino cōpēdioso ꝛ ꝯueniēte:qꝛ tūc repñtat
se ut vnā qdditatē mouētē itellectū ut itellectꝰ intelli-
gat nām ꝛ eētiā eiꝰ ꝓpriā ꝛ nō eētiā alteriꝰ per eam
aut sub rōne uel mō eiꝰ:qñ aūt est aliqd qȯ nō tenet vi
cē ꝛ locū obiecti:sed aliqd aliud est obiectū qȯ itelligi
tur ꝛ illud nō itelligit sed modificat illud aliud siue est
modus aut rō sub quo aut sub qua illud aliud itelligit
tūc dicit modus ꝛ rectissime qꝛ nō repñtat se itellectui
tanq̄ꝫ obiectū mouēs ip̄m sed q̄si famulat alteri qddi-
tati tanq̄ꝫ largiēs sibi quodāmō indumētū ꝯueniens
sub quo cognosci pōt ab itellectu ꝛ sine quo cognosci
nō posset ita largit seip̄m alteri per modū uestimēti ne
cessarij illi alteri:ut possit itelligi cuiꝰ nāe sit aut ꝯditio
nis sicut facit uestiūtū regale ipsi regi per qȯ ꝛ sb quo
cognoscimus eū eē regē:ꝛ sine quo nō cognosceret:ita
q̄ rex est illud qȯ cognoscit ꝛ per ꝯñs est vnū qd ꝛ ue-
stimētū est illud per qȯ aut sub quo cognoscit ꝛ ita est.

vn⁹ modus ⁊ rō itelligēdi regē.ſi tñ ꝯſideremus ipſum ueſtimētū in ſe ⁊ nō ſupra regis dorſuȝ ita ꝙ ueſtimētū moueat itellectū ad itelligēdū illud q̄le eſt:⁊ qd eſt ſm nām ſuā ꝓpriā ⁊ nō ſm ꝙ dat itelligere regē cuius eſt. ſic dico ꝙ illud ueſtimētū habet rōnē qd ⁊ nō modi.i. ſā eſt vnū qd uel vna qdditas cognita in ſe ⁊ non rō cognoſcēdi regē:aut modus ſub quo intelligit̄ rex. Sic pifoꝛmiter dicā ad ꝓpoſitū nr̄m de uli: ⁊ de gn̄e ⁊ ſpē ⁊ hꝰ. Nā ſi ul'e accipiat̄ ut dicit qd eſt illud qd itelligit̄ i.vniuſale ꝯſideraſ in ſeipſo:⁊ ẜ ſuā nāȝ tanq̄ʒ vna qdditas cois q̄nque uli'b⁹ ⁊ hn̄s diffinitionē ⁊ paſſionez demōſtrabilē per illā ⁊ ita hēm⁹ ſciam de ipſo uli. Si aūt ul'e accipiat̄ ut modus:tūc eſt rō ſub qua aliud itelligit̄:q2.ſ.paſſio ſua que noiat̄.a.itelligit̄ ſub mō ⁊ rōne ul'is qd declarat̄ ſic. Nā ꝯſtat ut ſupi⁹ dictum eſt ꝙ ex quo ſbm ⁊ ei⁹ paſſio ꝯuertunt̄ ⁊ adequant̄ in coitate ẜ phm p̄° poſterioꝝ.neceſſe eſt ꝙ ſi ſb̄m ſit cōe ⁊ ul'e ꝙ ēt ei⁹ paſſio ſit cois ⁊ ul'is.tūc cū.a.ſit paſſio ul'is per ypotheſim.i.per ſuppoſitum ſeqtur ꝙ.a.nō poterit eē ſingulare aut idiuiduū:ſed oē qd eſt aut eſt ul'e aut ſingulare:ſequit̄ ergo per locū a ſufficiēti diſtinctione ꝙ a.erit ul'e:idēſt.a.nō pōt itelligi niſi ſub rōne ul'is ⁊ ei⁹ mō:q2 ut dixim⁹ nō pōt itelligi ſub mō ſingularis:⁊ oē qd itelligit̄ aut itelligit̄ ſub mō ul'is aut ſub mō ſingularis:reſtat ergo ꝙ ul'e erit modus ⁊ rō itelligēdi ipſi⁹ a.q̄ſi qddā idumētū per qd ⁊ ſub quo ⁊ ſine quo nō cognoſceret̄ uel itelligeret̄.⁊ ita vniuſale eſt ita modus itelligēdi ipm.a.ꝙ ipm ul'e in ſe nō itelligit̄ ſed ſe hēt ſicut aliq̄ ſpēs ſenſibilis uel itelligibilis:que eſt.ita rō ⁊ modus cognoſcendi ſuū obiectū ꝙ tñ ipſas ſpēs in ſe nō cognoſcit̄ nec pcipit̄ ut pʒ 2° de aīa.patet ergo quō ul'e eſt aliq̄n qd:⁊ aliq̄n modus. Scias tñ ꝙ ut dixi ſuperi⁹ q̄n ul'e eſt modus ipſi⁹.a.tūc nō eſt ſb̄m ipſi⁹.a.loquēdo de ſb̄o paſſionis ſed ſolū eſt ſicut ſb̄m ei⁹:ut ul'e ſumit̄ ut qd.nā ex̄neo mō ſumit̄ ul'e ut qd ⁊ ut modus. Et tūc ad argumētū dico ꝙ ul'e ut dicit qd nō p̄dicat̄ denoiatiue de.a.ſed ſolū ut dicit modū ⁊ iſtud nō eſt icōueniēs. Et deinde rn̄det̄ ad ſcd̄m argumētū qd formo ſic. Ois ꝓpria paſſio ieſt ſuo ſb̄o ⁊ oi ꝯtēto ſub eo ⁊ ſoli tali ⁊ ſemp iſta maioꝛ patet ex diffinitiōe ꝓprij: ⁊ ita diffinitio ꝓprij qd eſt q̄rtū ul'e ꝯuenit paſſiōi ul'is ſ.a.dato ꝙ ul'e ſm te hēat ꝓpriā paſſionē:ſed cuicunq̄ʒ cōuenit diffinitio ꝯuenit ⁊ diffinitū per locū a diffinitione:ergo ⁊ ꝓpriū q̄rto mō dictū ꝯuenit ipſi.a.uel paſſioni ul'is:⁊ ſi ſic ergo.a.erit ꝓpriū ⁊ per ꝯn̄s ꝯtinebit̄ ſub ꝓprio ut quedā ſpēs ei⁹:ſed ipm ꝓprium in cōi eſt ſpēs ul'is igit̄ aliqd ꝯtētū per ſe ſub ſpē ul'is erit paſſio ul'is ⁊ ꝯūtibile cū ipſo:⁊ ita ſequit̄ ꝙ iferi⁹ iferiori ꝯūtet̄ cuȝ ſupiori qd eſt ipoſſibile:⁊ per ꝯn̄s ſequit̄ ꝙ ul'e nō hēt aliquā ꝓpriā paſſionē. Rn̄det doctoꝛ ꝙ.a.eſt ꝓpriū nō tñ qdditatiue ſed ſicut ſpēs ꝓprij ⁊ per ſe iferius ad ipm:q2 ſic ꝓpriū ſumit̄ ut qd ⁊ nō ut modus:ſed bn̄ eſt ꝓpriū denoiatiue.vʒ ut ꝓpriū ſumit̄ ut modus: q2.a.ſumit̄ ſub mō ⁊ rōne ꝓprij reſpectu ul'is in cōi. ⁊ doctoꝛ aſſignādo rōnē hui⁹ dicti ponit iterū vnū alid̄ ꝓuilegiū ſcd̄arū intētionū.ſ.ꝙ in eis eſt bn̄ poſſibile ꝙ aliquid ꝯuertat̄ cū ſupiori ⁊ denoiet̄ ab iferiori: ⁊ ita ſi.a.denoiat̄ a ꝓprio qd eſt ſpēs ul'is i cōi eo ꝙ dicit̄ ꝓpriū aut paſſio ul'is ⁊ tñ nō ꝯtinet̄ ſub ꝓprio ſicut ſpēs ei⁹:ſed ꝯūtit̄ cū ipſo ul'i in cōi. In qua rn̄ſione iterū vides ꝙ nō tm̄ ul'e pōt ſumi ut qd ul' ut modus:q2 aliq̄n ſumit̄ ut modus ipſi⁹.a.ſed ēt ꝓprium qd eſt ſpēs ul'is pōt ſumi ut qd uel ut modus.⁊ ut ſumit̄ ut qd non hēt agē cū.a.ſed ut ſumit̄ ut modus ſic hēt agē ſecū.nō tñ ut ſupi⁹ illi⁹:ſed ut modus illi⁹ ſub quo itelligit̄ reſpectu ul'is in cōi. Et iſtud utiq̄ʒ eſt mirabile in itētionib⁹ ſcd̄is.vʒ ꝙ vnū idē pōt ſumi ſub mō ſupioris ⁊ etiaȝ ſb̄ mō iferioris.i.ꝙ tā ſupi⁹ q̄ʒ iferi⁹ ſit modus vni⁹ ⁊ eiuſdē ſicut eſt hic:q2 tā ul'e q̄ʒ ēt ꝓpriuȝ qd eſt ſpēs ul'is eſt

modus ipſius.a.⁊ neutrū eſt gen⁹ eius aut qd reſpectu ei⁹. Si ergo queris qd ergo eſt gen⁹ ipſi⁹.a.aut ſupius ad ipm ex quo nec ul'e eſt gen⁹ ei⁹:nec ſupi⁹ ad ipſuȝ eo ꝙ.a.ꝯūtit̄ cū uli qd eſt ipoſſibile iter ſupi⁹ ⁊ iferi⁹.ſ.ꝙ ꝯūtat̄:nec ēt ꝓpriū qd eſt q̄rtū ul'e eſt gen⁹ ipſius.a.nec ſupi⁹ ad ipm:q2 tūc.a.ꝯuertit̄ cū uli qd eſt falſum ſicut nec ꝯtētū ſub iferiori pōt cōuerti cū ſupiori.puta ſoꝛ. nō pōt ꝯūti cū aīali. Dico ꝙ nullū hēt gen⁹ qd directe ⁊ in qd p̄dicet̄ de ipſo:q2 nec itētionē ſcd̄am ī cōmuni nec ēt ipm ens in cōi qd magis eſt admirabile.⁊ rō eſt q2 nunq̄ʒ ſb̄m ⁊ ꝓpria paſſio ei⁹ ꝯtinent̄ ſub aliquo eodē tanq̄ʒ ſpēs ei⁹:q2 ſi ſic eēt tūc eq̄liter ꝯtinerent̄ ſb̄ tali cōi ſicut hō ⁊ aſinus ſub aīali:⁊ tūc ſequerent̄ multa icōueniētia.vnū eſt ꝙ nō eēt maioꝛ rō q̄re vnuȝ eēt paſſio alteri⁹ q̄ʒ ecōuerſo.aliud eſt q2 ſi paſſio eēt ſpēs tūc paſſionis eēt paſſio:⁊ ſic in infinitū.ꝓbat̄ q2 cuiuſlibet ſpēi eſt aliq̄ diffinitio ut patet eo ꝙ ois ſpēs ꝯtinet̄ ſub gn̄e ⁊ dr̄ia ex qbus ſufficiēter ꝯſtituit̄ diffinitio:ut patet p̄° ⁊ 6° topi.⁊ 7° meta.⁊ a qualibet diffinitione egredit̄ aliq̄ ꝓpria paſſio:q2 ſm phm̄ paſſio quelibet egredit̄ a p̄ncipijs ſb̄i ſiue ſpēi:⁊ hoc loquēdo de paſſionib⁹ ſpēi ī oium p̄dicamētoꝝ ⁊ de paſſionibus entis trāſcēdētis.de oi eni ſpē pōt eē ſcia ⁊ foꝛmari problema ſcibile ut patet p̄° poſterioꝝ ⁊ p̄° topi.ergo cuilibet ſpēi eſt aliq̄ ꝓpria paſſio:⁊ ideo male dixit Burle⁹ in ſuis p̄dicabilib⁹ in fine ꝓlogi qui hoc negauit de ſpeciēb⁹ in p̄dicamētis nouē accn̄tiū ꝯtētis.⁊ tñ ꝯceſſit ꝙ ſpēs in p̄dicamēto ſb̄e hn̄t ꝓprias paſſiones ⁊ habuit radiceȝ falſam.ſ.q2 poſuit ꝙ oēs ꝓprie paſſiones que ſunt ſpēꝝ de p̄dicamēto ſb̄e eēnt ſpēs de p̄dicamento q̄litatis:⁊ tūc ſi cuiuſlibet ſpēi in p̄dicamētis accn̄tiū eēt aliq̄ paſſio:cū etiā ille paſſiones ſint ſpēs in aliquo p̄dicamēto neceſſe eēt ire in infinitū in ſpēb⁹ ⁊ paſſionibus earū:q2 paſſionis eēt paſſio in infinitū:⁊ ideo ut vitaret illud icōueniēs cecidit in aliud incōueniēs p̄dictū qd eſt mai⁹ ſm illud. Cecidit in ſyllā uolens vitare caribdim.vn̄ dico ꝙ opinio ſua eſt falſa:⁊ hoc q2 nulla paſſio alicui⁹ ſpēi in p̄dicamēto ſb̄e eſt ſpēs in p̄dicamēto q̄litatis nec in aliquo alio:ſed ſolū eſt in p̄dicamēto ſb̄e nō ut ſpēs ⁊ directe:ſed ut paſſio ⁊ idirecte:⁊ iſtud opoꝛtet de neceſſitate ꝯcedē pp̄ multa icōueniētia grādiſſima que ſequerent̄ que tñ nolo hic ponē ne occaſione incōueniētiū adducēdo icōueniētia nauigarem⁹ in icōueniētib⁹ in infinitū:ſed mitto te ad canonicuȝ in p̄° phi.ſuoꝝ.q.j.qui pro hac pte eſt ꝯtra opinionem Burlei multa adducit icōueniētia:nec tñ pp̄ utilitatē cōem tacebo aliud male dictū a Burleo in eodē loco.ubi ſupra.q̄n dicit ꝙ paſſiones in p̄dicamēto ſb̄e diſtinguuntur realr̄ a ſuis ſubiectis:q2 hoc eſt oino falſum:ſed ēt pro hac vide canonicū ubi ſupra. Reūtoꝛ ergo ad hoc ſcd̄m icōueniēs.ſ.ꝙ ſi paſſio eēt ſpēs tūc paſſionis eēt paſſio in infinitū:q2 ut dixi cuiuſlibet ſpēi eſt diffinitio ⁊ a q̄libet diffinitione emanat aliq̄ paſſio:⁊ iteruȝ ſi illa eēt ſpēs hēret diffinitionē:⁊ illa p̄ncipiaret aliquam aliā paſſionē ⁊ illa aliā ⁊ ſic in infinitū:q̄re dico ꝙ ipoſſibile eſt ꝙ ſb̄m ⁊ eius ꝓpria paſſio ꝯtineant̄ ſb̄ aliquo eodē gn̄e:aut ēt trāſcēdēte:ut due ſpēs ei⁹:multa alia icōueniētia poſſent adduci que cā breuitatis ptranſeo: q2 icidētalr̄ ſolū ⁊ p̄ter ꝓpoſitū de hoc dubio locutus ſum. Igit̄ ꝯclude ꝙ ul'e ⁊ ipm.a.qd ponit̄ ei⁹ paſſio nō ſunt in aliquo ſupiori:ut due ſpēs ei⁹:⁊ ideo cuȝ ul'e in cōi ſit ꝯtētum ſub ſcd̄a itētione in cōi ut vna ſpēs eius ēt eſt ſub ente in cōi:ut vnū iferius ei⁹ ut ſupi⁹.ꝓbabilr̄ tenui:nō aūt foꝛte ut ſpēs entis:q2 poſſet teneri ꝙ ens nullā ſpēm hēt eo ꝙ ſm phm̄ 3° meta.ens nō eſt genus ⁊ cū gen⁹ ⁊ ſpēs ſint coꝛrelatiua a cui⁹ ſupioꝛe negat̄ intētio:⁊ rō gn̄is:ab ei⁹ quolibet iferiori ut ei⁹ iferius eſt negat̄ rō ſpēi:⁊ ideo ſtare videt̄ ꝙ aliquid ſit ſpēs reſpectu alicui⁹ iferioris ad vnū ſupmū:⁊ tñ reſpectu illius

ſupmi nõ hẽbit rõnẽ ſpẽi:ſed de hoc alr̃s. Et tũc finalr̃
ↄcludo rñdẽdo ad dubiũ ꝙ.a.nõ eſt in aliquo genẽ ut
ſpẽs ꝓpter icõueniẽtia ſupradicta ⁊ multa alia:ſed tñ
erit in eodẽ gñe uel ſupmo cũ ipſo ul'i nõ ut ſpẽs ſed ut
paſſio ſpẽi:⁊ ita ſolum reductiue ⁊ idirecte ſicut eſt de
ſingulis alijs paſſionib⁹ reſpectu ſuarũ ſpẽrũ:nec ſcd̕e
itẽtiones hñt in hoc aliq̃d ꝑuilegiũ q̃d nõ habeãt intẽ
tiões pme:lȝ ſint ꝑuilegiate in alijs:puta ꝙ pñt circui
re oẽ genus ⁊ oẽ ens:⁊ ꝙ pñt denomiare ſeipſas ita ꝙ
idẽ ſit qd ⁊ mot⁹ reſpectu ſuiipſius aliter ⁊ aliter ↄſide
ratũ:⁊ etiã vnũ eoꝝ reſpectu alterius ⁊ ecõuerſo mu-
tuo. Et ꝙ illud q̃d ↄuertit cũ ſupiori põt denoiari ab
iferiori ſicut etiã ipm ens q̃d eſt ſupius ad li trãſcẽdẽs
⁊ ad li cõe ⁊ ad li ſupmũ ⁊ huiuſmodi ut ſumunt for-
maliter ⁊ ſunt itẽtiones ſcd̕e denoiate ab eis ut patet:
vñ dico ꝙ lȝ ſcd̕e intẽtiones habeãt multa huiuſmodi
ꝑuilegia que nõ hñt pme:tñ in caſu ſupradicto nulluȝ
hñt:q̃re ſequit ꝙ.a.ſ.paſſio ul'is erit denoiatum ul'e ⁊
erit denoiatiue ꝓpriũ ⁊ ꝙ tã ul'e q̃ȝ etiã ꝓpriũ erit mo
dus eius:⁊ neutrũ eoꝝ erit qd aut ſupius uel cõius re
ſpectu illius.⁊ ſic patet rñſio ad ſcd̕m argumẽtũ cũ rñ
ſione ad dubiũ. ¶ Rñſio ad 3ᵐ argumẽtũ facilis eſt ⁊
breuiter ſtat in hoc ꝙ duplex eſt ſbm reſpectu accñtis.
ſ.ꝓximũ ⁊ imediatũ ⁊ pmũ ac mediatũ. Exẽplũ pmi:
ſuperficies reſpectu albedis. Exẽplũ ſcd̕i:ſba reſpectu
albedinis:⁊ tale ſubiectum eſt ſubſiſtens accñti ⁊ ſup-
portãs ac ſuſtentãs ipm ⁊ cõplete terminãs oẽm eius
depẽdẽtiã iquãtũ accñs eſt: lȝ nõ ſub gñaliori rõne.ſ.
inquãtũ creatura eſt:q² ſic etiã ipſa ſba p̃dicamẽtalis
⁊ oẽ accñs depẽdet a deo ut lõge ſupius dictũ eſt ⁊ nõ
aliter itellexit doctor in hoc loco qñ dicit ꝙ ultimate
terminãs depẽdẽtiã accñtis eſt ſola ſba:⁊ ideo intelli
gat ut expoſui.nã deus nõ põt terminare depẽdentiaȝ
accñtis ut accñs eſt ⁊ ſub tali rõne ſpeciali q² talis de-
pẽdẽtia eſt inherẽtia eius atq̃ȝ informatio ⁊ repugnat
ipſi deo ꝙ informet ab accñte aliquo aut ꝙ accñs ei i-
hereat in quo ipoſſibile eſt aliq̃d accñs eẽ tali mõ:lȝ be
ne oĩa accñtia ſint in eo aliquo mõ.ſ.virtualr̃ ſicut effe
ctus in ſua cã:ſed hoc nihil eſt ad illud ꝓpoſituȝ.aliud
aũt ſbm.ſ.ꝓximũ ⁊ imediatũ nõ eſt niſi q̃ddã medium
terminãs iformationẽ aliquoꝝ accñtiũ ſine quo non
poſſent ↄuenire ſbe:q² forſan nulla q̃litas põt imedia-
te iformare ſbam aut inherẽ ſaltẽ tertie ⁊ q̃rte ſpẽi q̃li-
tatis q̃d dico pp habit⁹ ſciales qui imediate iformant
potẽtiã intellectiuã que eſt uere ſba ⁊ nõ accidens ſm
Scotũ li.2°.di.xv.q.ij.ↄtra Thomã. Et tũc ad ꝓpoſi
tũ dico ꝙ vnũ accñs nõ põt eẽ ſbm pmũ ⁊ mediatũ al
terius:q² ſm ſanctũ Gregoriũ q̃d labẽti innitit neceſſe
eſt ut cũ labẽte labat. Et ideo cũ oẽ accñs ſit de ſe labi
le ⁊ fluxibile nõ põt ſic firmare ⁊ ſtabilire aliud ⁊ hoc
de ſe ⁊ nãliter q̃d dico pp accñtia in ſacro altaris: põt
tñ vnũ accñs eẽ ſbm ꝓximũ ⁊ imediatũ alterius ut pa
tuit ⁊ ſic in añcedẽtib⁹ ſbm paſſionis ut doctor ↄclu-
dit ⁊ ſic eſt in iſtis ſcd̕is intẽtionib⁹ ꝙ ſbm q̃d eſt vnũ
accñs itẽtionale:puta ul'e in cõi põt eẽ ſbm alterius.ſ.
ſue ꝓprie paſſionis.ſ.a.que eſt paſſio:eſt etiã accñs itẽ
tionale ⁊ hec eſt ſnĩa doctoris. Poſſet tñ aliq̃s inſtare
ↄtra doctorẽ in hoc loco ꝙ nõ videt bñ ꝙ finis rõnis
ſequat ex ꝑncipio:ſiue ꝙ dicta p̃cedẽtia ⁊ ſubſequẽtia
ſint ad idẽ ꝓpoſitũ. Nã doctor exẽplificauit de ſbo re-
ſpectu accñtis ꝓut ſbm eſt illud q̃d ſuſtentat accñs ſi-
bi adueniẽs ab extrinſeco.i.nõ a ꝑncipijs ei⁹ eẽntiali-
bus ſicut ſe hẽt ſupficies reſpectu albedinis:⁊ lapis re
ſpectu eiuſdẽ:ſed certũ eſt ſumẽdo ſbm in hoc ſenſu ul'e
nõ eſt ſubiectũ ipſius ideſt.a.vȝ ſue paſſionis:q² ut ſu-
perius dictũ eſt nulla paſſio iheret ſuo ſbo nec eſt eius
accñs adueniẽs imo nec ꝓprie eſt accñs eius cũ inſit ſi
bi eẽntialiter:ſed dicit accñs largo mõ ⁊ equoce.i.nõ
eſt de eẽntia eius:ideo teneo nũc ꝙ accñs non eſt vni-

nocũ ꝓprie accñti q̃d eſt q̃rtũ ul'e:⁊ accñti q̃d eſt q̃ntũ
ul'e ut etiã vult doctor infra.q.xxviij.b.ſed eſt ibi ſola
cõitas uocis ſicut eſt indr̃ia reſpectu dr̃ie cõiter dicte
⁊ ꝓprie ⁊ ꝓprijſſime:igit ad ꝓpoſitũ cũ exẽplũ docto-
ris ſit de accñte ꝑtinẽte.v.ul'i:⁊ illud cui applicat exẽ-
plũ ſit ꝑtinẽs ad accñs q̃d eſt q̃rtum ul'e:nõ videt ꝙ ſit
bñ ad ꝓpoſitũ. Põt dici ꝙ uerũ eſt ꝙ nõ eſt in toto ap
plicatio ⁊ exẽplificatio ↄueniẽs:tñ doctor poſuit illud
de accñte ꝑtinẽte q̃nto ul'i pro exẽplo ⁊ non pro oĩmo
da ſilitudine ⁊ ↄueniẽtia:q² ut dicit phus pmo ꝑorũ.
Exẽpla ponimus nõ ut ita ſint ⁊c̃. Sufficit eñi docto
ri ꝙ vnũ accñs põt eẽ ſbm alterius ꝓximũ ⁊ imediatũ
q̃litercũq̃ȝ ſumant ſbm ⁊ accñs:⁊ ideo exemplificat in
vno ſignificato eoꝝ:q² nõ potuit ita clare exẽplificare
in alio ⁊ ſic ul'e eſt ꝓximũ ſbm ipſius.a.lȝ ambo ſubie-
ctent ultimate in aliq̃ re pme intẽtionis:ita ꝙ ul'e pri-
us ⁊ imediate ⁊.a.poſterius ⁊ mediate ⁊c̃. ¶ Quo ad
q̃rtũ ⁊ ultimũ argumẽtũ q̃d vult ꝓbare paſſionẽ ul'em
eẽ nõ ens eo ꝙ oẽ illud q̃d eſt minus ens q̃ȝ ens rõnis
eſt nõ ens ⁊c̃. Rñdet doctor ꝙ in entib⁹ rõnis ſũt mul
ti gradus ſicut etiã in entib⁹ nãe. Nã in entib⁹ nãe ſba
eſt magis ⁊ perfectius ens q̃ȝ aliq̃d accñs:⁊ ita quãti-
tas q̃ȝ q̃litas ut ꝓbat doctor li.4.di.xij.q.ij.⁊ quali-
tas q̃ȝ relatio:ſicut fundãs fundato ⁊ ſic de alijs:ſic in
entib⁹ rõnis ſunt multi gradus. Naȝ q̃nque ul'ia que
ſunt ꝑtes ſubiectiue ul'is in cõi ſunt aliquo mõ ꝑfectio
ra ipſo ſicut icludẽs eſt ꝑfectius icluſo ⁊ ul'e q̃ȝ intẽtio
ſcd̕a in cõi pp eãdẽ rõnẽ:⁊ etiã q̃nque ul'ia excedunt ſe
inter ſe ⁊ hoc ſm exceſſum ſboꝝ uel fundamẽtoꝝ ſuo-
rũ in q̃bus ſunt. Et ita ul'e eſt maioris aut ꝑncipalio-
ris entitatis q̃ȝ.a.q̃d eſt paſſio ei⁹.⁊ ideo lȝ ul'e ſit ens
rõnis nõ tñ in minimo gradu:⁊ ideo nõ ſequit.a.eẽ ni
hil:ſed ſolũ ꝙ ſit minimũ ens uel ſaltẽ de minorib⁹ en-
tibus rõnis q² forſan paſſio ſcd̕e intentionis in cõi eſt
minus ens q̃ȝ ipſum.a.ergo ⁊c̃.

c Irca ſeptimã q̃õnẽ qua querit. An ul'e
ſit ſbm libri Porphyrij.eſt primo
ſciendũ ꝙ illa ↄtinuat ad p̃cedẽtẽ ſic. Quia ſi
aliq̃d debet eẽ ſbm alicui⁹ ſcie oportet pmo eẽ notũ de
eo qd eſt:⁊ q² eſt:⁊ ꝙ fiant due p̃cognitiones. Et ideo
cognito ꝙ ipm ul'e hẽt paſſiones req̃ſitas ad ſbm:me-
rito querit an ſit ſbm huius. Queſtio ↄtinet.q.duãs.
argumẽta utriuſq̃ȝ quãtum ad difficultates eoꝝ clare
ſcẽt in rñſionibus. Doctor ꝑus rñdet ad ſcd̕am.q:eo
ꝙ anteq̃ȝ aliq̃d poſſit eẽ ſbm alicui⁹ ſcie eſt videdũ an
ſit equocũ uel vniuocũ. Et ponit ibi opinionẽ Alber-
ti magni dicẽtis:ꝙ ul'e eſt analogũ eo ꝙ ſibi ↄuenit rõ
analogi.ſ.rõ ꝑoris ⁊ poſterioris. Nã per ꝑus dicit ul'e
de gñe q̃ȝ de ſpẽ uel dr̃ia aut alijs. Et ideo ↄuenienter
rñdẽdo pme q̃õni:negat ul'e eẽ ſbm hui⁹ libri ⁊ ponit
v.ul'ia eẽ ſbm. Sed ne obijceret ſibi ꝙ tũc hec ſcia nõ
erit vna q² plurificato ſbo plurificabit ſcia:ſicut etiaȝ
vnitas ſcie eſt ab vnitate ſbi. Rñdet Albert⁹ ꝙ nõ opȝ
ꝙ ſcia ſit vna ab vnitate ſbi in ſe:ſed erit vna ab vnita-
te ſbi pmi ⁊ ꝑncipalioris ↄtẽti ſub eo:q̃d eſt metrum ⁊
mẽſura oĩuȝ alioꝝ ſequẽtiũ:ad q̃d tanq̃ȝ ad pmũ ⁊ ꝑn
cipale alia poſteriora attribuunt:⁊ illud eſt gen⁹ q̃d eſt
pmũ ul'e in ordine iſtoꝝ.v.q̃li mõ dicũt illi qui ponũt
ens eẽ analogũ ad ſbam ⁊ accñs:⁊ tñ eẽ ſbm meta.ſed
ſm eos nõ obſtãte ꝙ ens nõ ſit vnũ nec vniuocũ:tñ ſci
entia meta.erit vna ab vnitate ſbe ad quã oĩa accñtia
attribuunt ⁊ reducunt tanq̃ȝ ad pmũ ſine quo nõ pñt
eẽ. Doctor iprobat hãc opinionẽ ⁊ pmo quo ad ſolu-
tionẽ ſcd̕e.q.q² ex illa ſequeret ꝙ oẽ gen⁹ eẽt analogũ
⁊ equocũ:q² nõ eſt aliq̃d genus mũdi cui⁹ ſpẽs ſint eq̃-
les in ꝑfectione:imo nunq̃ȝ due ſpẽs pñt eẽ eiuſdẽ ꝑfe-
ctionis:q² ſpẽs ſunt ſicut nũi ſm phm.8.meta. In nu
meris aũt ſemp poſterior eſt ꝑfectior ⁊ alteri⁹ ſpẽi: qñ
tñ doctor dicit ꝙ in oĩ gñe aliq̃ ſpẽs ꝑfecti⁹ participat

nãm gñis q̄z alia spẽs: nõ itelligat̃ de nã gñis in se: qa gen⁹ cũ hẽat modũ mãe τ potẽtialitatis nullos hẽt in se gradus pfectionis ꝺm quos pticipari possit ꝺm magis τ min⁹: sed itelligat̃ dictum doctoris de differẽtijs q̃s quodãmõ spẽs sumũt a gñe per ipsi⁹ diuisionẽ: que qdem dr̃ie eo ꝙ sunt forme dicũt semp aliquã pfectionẽ: qꝛ aliquã actualitatẽ. τ ꝺm calculatorẽ in tractatu de potẽtia re. τ in caᵒ de luminosis. pfectio τ actuitas atq̄z posse seqtur formã τ nullo mõ mãm. Et ideo qa in mã nulla est pfectio: ideo nec sunt in ea gradus pfectionis: sed ꝯsequunt̃ formas: τ per ꝯñs in nr̃o ꝓposito dr̃ias τ nõ gen⁹: hac de cã phũs nãlis qui solũ attẽdit ad pfectionẽ τ impfectionẽ rerũ τ nõ ad p̄dicationes τ hᵒꝭ logicalia: ꝯsiderãs ꝙ semp vna spẽs est pfectior alia. Dicit ꝙ gen⁹ est equocũ ad illas. i. nõ sub eq̄li pfectione ꝯuenit eis sed ꝺm p̄us τ posteri⁹. Ideo dicit 7ᵒ phi. ꝙ in gñe latẽt multe equocationes: sumat̃ ibi passiue τ nõ actiue. ꝺz eni Petrũ helyã supra Priscianũ in libro ꝯstructionũ noĩa v̄balia terminãtia in tio. pñt sumi actiue τ passiue sicut ẽt τ gerũdia in di. Nũc aũt lz nãlis phũs ponat hᵒꝭ equocationes in oĩb⁹ gñibus pp cãm iã dictã: tñ logic⁹ ad quẽ non ptinet ꝯsiderare pfectiones rerũ sicut nec ẽt ꝯsiderat ipsas res nisi per accñs. s. inquãtũ fundãt aut subiectãt sc̄das itẽtiones: nõ hẽt ponẽ aliq̄d gen⁹ eẽ equocũ aut analoguz pp hᵒꝭ pfectiones uel impfectiones rerũ: sed ipse attendit tm̃ ad rõnes formales rerũ τ qdditates ac diffiniti ones: τ sic attẽdit ad p̄ora τ nõ ad posteriora τ ideo qꝛ repit eãdẽ rõnẽ formalẽ gñis in suis spc̄b⁹ puta grã exempli: aial in hoĩe τ asino: qꝛ uterq̄z est corp⁹ aiatũ sensibile τ idẽ nomẽ: qꝛ uterq̄z hẽt nomẽ aialis τ hec duo s. vnitas noĩs τ vnitas diffinitiõis sufficiũt ad vniuocationẽ logicalẽ ut patet in p̄ncipio p̄dicamẽtoꝝ: ergo cũ ul'i in cõi respectu qnque ul'ium hec duo repiant̃: sequit̃ ꝙ logice loquẽdo ul'e est vniuocũ qnque ul'ib⁹ τ nõ analogũ aut equocũ: ideo nõ recte dicit Albert⁹ eo ꝙ locut⁹ est in logicalib⁹ non logical'r sed nãliter: τ tm̃ pro sol'one sc̄de q̄ōnis. Deinde redarguit eũ doctor p solutione p̄me q̄ōnis: qꝛ si uerũ diceret tũc sic ꝺm ph̄m 7ᵒ metaphi. sufficit metaphisico determiare de sub̃a. s. p̄ncipal'r. τ p̄mo eo ꝙ sub̃a est p̄mũ ens τ metrũ oĩum accñtiũ: ita sufficeret Porphyrio ad determinãdũ de qnque ul'ib⁹ determiare de gñe tm̃. τ per ꝯñs Porphyrius fuit supflu⁹ ponẽdo. v. capl'a de qnque ul'ib⁹ cum sufficisset vnũ capl'm q̄d eẽt de gñe: sed illud est icõueniẽs. s. iponẽ talẽ supfluitatẽ Porphyrio. igit̃ ul'e non se hẽt neq̄z equoce neq̄z analogice ad hec. v. sed vniuoce: τ ita est hic s̄bm. ¶ Deide rñdet doctor ad p̄muz argumẽtũ sc̄de q̄ōnis q̄d est satis bñ formatũ τ in se facile. Et dicit ꝙ ul'e est vniuocũ istis. v. tñ qꝛ posset obijci ꝯtra illã maiorẽ: ideo uolo ego p̄us obijcẽ. Nam si illa maior eẽt uera. s. ꝙ oẽ illud q̄d est vniuocũ multis aut plurib⁹ compat̃ ad illa multa sub rõne alicuius ul'is: sequeret̃ ꝙ cũ ꝺm opinionẽ τ viã Scoti τ suoꝝ seq̄ciuz ens sit vniuocũ deo τ creature q̄d compat̃ ad illa sub rõne alicui⁹ ul'is: sed hoc est falsum: qꝛ cũ ul'ia non sint nisi. v. ut patet: τ ꝯstat ꝙ ens in cõi nõ põt hẽre nec rõnẽ nec modũ alicui⁹ illoꝝ: cũ nec sit gen⁹ nec spẽs nec dr̃ia: τ sic de alijs respectu dei τ creature. nec etiã rationẽ ul'is in cõi qꝛ denegat̃ qꝛ singulis iferiorib⁹ negat̃ a supiori. τ etiã cũ ut lõge supi⁹ dixi ens in sua coitate nõ possit dici ul'e: qꝛ ens ꝯuenit deo τ nullũ ul'e põt eẽ in deo: seqtur ꝙ nõ oẽ vniuocũ multis compabit̃ ad illa sub rõne alicui⁹ ul'is. Põt dici ꝙ doctor large accipit ul'e in ꝓposito. s. pro cõi τ non pro ul'i: q̄d ꝓprie sumit̃: nec pro aliq̄ ei⁹ spẽ. τ certũ est ꝙ ens cõe hẽt rõnẽ cois τ etiã trãscẽdẽtis respectu dei creare: τ hoc sufficit. uel põt dici ꝙ doctor loqtur de vniuocis p̄dicamẽtalib⁹ τ nõ de trãscẽdẽtibus: τ de istis uera est maior τ nõ de istis. ¶ Et tũc ad argᵐ doctoris dico ꝺm ꝙ intẽtio gñis ꝯuenit ul'i in cõi ut est vniuocũ istis. v. i. ul'e in cõi hẽt rõnẽ τ modũ gñis q̄d est p̄mũ ul'e in ordine istoꝝ. v. qꝛ ul'e in cõi est gen⁹ istoꝝ. v. ul'ium τ hec. v. sũt spẽs ei⁹: τ iã gen⁹ non sumit̃ ut q̄d sed ut modus respectu ul'is in cõi: qꝛ gen⁹ est modus sub quo ul'e in cõi intelligit̃ respectu istoꝝ. v. ul'ium. Et tũc cũ arguit̃ q̄dlibet istoꝝ. v. ul'ium est distinctũ specifice ab alijs: τ per ꝯñs nullum eoꝝ ꝯuenit alijs nec p̄dicat̃ de eis. Rñdet ꝙ ueꝝ est. s. ꝙ nullũ istoꝝ. v. p̄dicat̃ de aliquo alio istorũ. v. p̄dicatione exercita in p̄dicatione eẽntiali τ q̄dditatiua: qꝛ sic falsuz est dicẽ ꝙ spẽs est genus: aut dr̃ia est spẽs uel gen⁹: ut illud itelligit̃ ut vnũquodq̄z sumit̃ ut q̄d ꝺm ꝙ supi⁹ expositũ est: qꝛ sic sumunt̃ ut spẽs distincte nõ se mutuo respicientes: sed vnaqueq̄z est vna spẽs distincta formal'r τ eẽntial'r ab alia: τ illo mõ est ipossibile de se iuicẽ p̄dicare: nec etiã aliq̄d de vno illorũ sub rõne alteri⁹: sed nõ solũ vna illarũ spẽrũ ul' vnũ illoꝝ. v. ul'ium nõ põt p̄dicari de alio aut ecõuerso. sed nec etiã aliq̄d aliud nõ põt p̄dicari de aliquo illorũ. v. sub rõne alicui⁹ illoꝝ. v. puta ip̄m ul'e non põt p̄dicari de spẽ aut dr̃ia τc̃. sub rõne gñis q̄d est p̄mũ ul'e ꝺm ꝙ genus sumit̃ ut vna spẽs distincta uel vnũ ul'e spãle distinctũ cõtra spẽm τ dr̃iam τc̃. sed bñ p̄dicatione significata põt vnũ illoꝝ. v. ul'ium de alio p̄dicari. ut dicendo sic: gen⁹ p̄dicat̃ de spẽ que uerificat̃ solũ pro reb⁹ prime itẽtionis in q̄b⁹ hẽt exerceri cũ hoc v̄bo est: ut dicẽdo hõ est aial: τ eodẽ mõ ista dr̃ia p̄dicat̃ de spẽ que exercet̃ sic. hõ est rõnalis. Et sic ꝓpriũ p̄dicat̃ de spẽ τ accidens p̄dicat̃ de spẽ que exercet̃ sic. hõ est risibilis. hõ est alb⁹: τ sic de alijs. cãm aũt q̃re ip̄m ul'e nõ possit predicari de istis: aut de aliquo illoꝝ sub rõne gñis: q̄ñ ipsuz ul'e p̄dicat̃ de eis p̄dicatione exercita τ vnit̃ cũ eis hoc v̄bo est: sicut dicẽdo spẽs est ul'e aut dr̃ia est ul'e τc̃. Assignat doctor cũ dicit ꝙ rõ gñis est ex̃nea ul'i quando. s. ul'e vnit̃ istis cũ hoc v̄bo est. sicut τ aiali cuz dicit̃ hõ est aial. Intellige illud exẽplũ doctoris hoc mõ. q̄ñ enim dr̃ hõ est aial li aial ꝯuenit hoi in p̄mo mõ dicẽdi per se τ est de eẽntia hoĩs. τ aial respicit hoiem ꝺm ꝙ hẽt eẽ in hoĩe: τ ꝺm eẽ q̄dditatiuũ. i. tã ꝺm ꝙ aial sumitur ut hẽt eẽ in suppositis siue iferioribus ꝙ etiã ut sumit̃ ꝺm ei⁹ eẽ q̄dditatiuũ ꝺm illã distinctionẽ de triplici acceptione termini cois que dat̃ infra. q. x. parũ añ mediũ: de qua distinctione sepe supi⁹ facit mẽtionẽ pp maximã ul'itatẽ ei⁹. τ tũc dico ꝙ sumẽdo aial istis duobus modis. s. ꝺm eẽ q̄d hẽt in suppositis: τ ꝺm eẽ eius q̄dditatiuũ. sic vnit̃ hoi cũ hoc v̄bo est: τ sic rõ gñis est extranea aiali. i. hec sc̄da itẽtio gen⁹ nõ põt tũc ꝯuenire aiali in p̄dicatione exercita: ut dicẽdo aial est genus qꝛ ꝺm ꝙ aial est gen⁹ sic hõ nõ est aial: qꝛ tũc sequeret̃ ꝙ hõ eẽt genus τ fieret fallacia figure dictionis: τ etiã accñtis: dicẽdo sic: hõ est aial τ aial est gen⁹: ergo hõ est gen⁹. Et iõ põt clare videri quõ rõ gñis est ex̃nea aiali q̄ñ aial vnit̃ hoi cũ hoc uerbo est: ut dicẽdo hõ est aial. Iõ rõ gñis nõ ꝯuenit aiali nisi ut al's sumit̃ ꝺm tertiuz modũ accipiẽdi significatũ termini cois. s. ut per formã itelligibilẽ ab itellectu app̄hẽdit̃: ut ifra. q. viij. videbit̃. tũc applicãdo exẽplũ de aiali ad ul'e in cõi dico ꝙ sicut rõ gñis est extranea. i. nõ ꝯueniẽs aiali q̄ñ aial vnit̃ hoi cuz hoc v̄bo est. ita ẽt rõ gñis est ex̃nea ul'i in cõi q̄ñ. s. ul'e in cõi vnit̃ istis. v. ul'ib⁹ spãlib⁹: aut alicui vni eoꝝ cũ hoc v̄bo est. dicẽdo spẽs est ul'e τ dr̃ia est ul'e τ hᵒꝭ. imo ẽt q̄ñ dico gen⁹ est ul'e iã ip̄z ul'e nõ hẽt rõnẽ gñis respectu ipsiusmet gñis q̄d est p̄mũ istoꝝ. v. Et iõ hoc subtil'r ꝯsiderãdũ est ꝙ non tm̃ significatũ termini cois significãtis uerã nãm põt sumi tripl'r ut dicit doctor infra. q. viij. sed significatũ termini cois cuiuscũq̄z siue significet uerã nãm. i. nãm ex̃ aiam. siue significet nõ uerã nãm. i. solũ respectum. i. uel ens rõnis. aut

scđam intentionē cuiusmodi est ul'e in ꝓposito. ⁊ ideo
accipiēdo ul'e in cōi ꝑm eē qđ habet in suppositis.i.in
suis iferioribꝰ que hic sumunt pro suppositis extēden
do nomē suppositi pro oī iferiori uel ꝑm eē eiꝰ qdditatiuū:
sic nō pōt sibi ꝯuenire rō ul' modus gn̄is respectu
istoꝝ sed solū ut accipit tertio mō sicut dictū est aiali:
⁊ iō bn̄ dictū est ꝙ si rō gn̄is est ex̄nea ul'i.i.nō pōt ꝯuenire
sibi ⁊c̄. Deinde rn̄dēdo ꝯn̄ter ad vnū argumētum
factū cuꝫ p̄dicta ꝯcedit ꝙ qđlibet illoꝝ sumit sub mō
spēi: ⁊ itelligit sub rōne eius respectu ul'is in cōi qđ est
genꝰ istoꝝ qnque: ⁊ ita ul'e est genꝰ gn̄is: ⁊ oium alioꝝ
4or. vn̄ sicut genꝰ qđ est p̄m ul'e sumptū ut modus: ⁊ nō
ut qd denoiat ul'e in cōi ⁊ est modus eiꝰ sub quo sumit
respectu illoꝝ.v. Sic spēs que ē 2m ul'e sumpta ut mo
dus ⁊ nō ut qd denoiat oīa.v.ul'ia: ⁊ est modus eoruꝫ
sub quo sumunt respectu ul'is in cōi qđ est genꝰ oium
v. ubi ēt vides vnū mirabile ut dixi lōge supiꝰ ipsamet
spēs sūpta ut modus denoiat seipsam ut ipsa sumit ut
quid q2 ēt ipsa spēs sumit sub mō ⁊ rōne spēi respectu
ul'is eo ꝙ ipsa est vna spēs ul'is: ⁊ ita nō est icōueniens
spēs eiusdē gn̄is in accn̄tibꝰ itētionalibꝰ: ⁊ ēt in accn̄tibꝰ
relatiuis realibꝰ p̄dicari de se iuicē in ꝯcreto ut idē
est pr̄ ⁊ filiꝰ ⁊ sic pꝫ obiectio sequēs cū eiꝰ rn̄sione q2 in
illa rn̄sione satis manifeste ꝓbat: quō pr̄ ⁊ filiꝰ non opponunt
nisi sumant respectu eiusdem. Ubi tn̄ nota ꝙ
aliud est dicē aliq̄ eē relatiua. ⁊ aliud est dicē eē relatiue
opposita. Exēplū pr̄ ⁊ filius q̄liter cūqꝫ sumant semper
sunt relatiua nō tn̄ sūt relatiue opposita nisi sumā
tur respectu eiusdē.s.sortis: ⁊ sic pr̄ ⁊ filiꝰ sūt opposita
relatiue ⁊ nunq̄ꝫ pn̄t stare sil' illo mō. Sed qn̄ dicit doctor
ibi sic ergo an̄tia stāt sil: sic ⁊ ꝯn̄tia itelligat sic. nā
loquit de illa ꝯn̄tia duplici imediate an̄dicta qn̄ dicit.
qua eni rōne sequit pr̄ huiꝰ ergo pr̄: eadē rōne sequit filiꝰ
huiꝰ ergo filiꝰ: ubi ut pꝫ sūt due ꝯn̄tie enthimematice
in qbꝰ sūt duo an̄tia ⁊ duo ꝯn̄tia. Duo an̄tia sūt ista
pr̄ huiꝰ: ⁊ filiꝰ huiꝰ: que duo bn̄ stāt sil' q2 p'lo est pr̄ huiꝰ
s.sortis in casu: ⁊ filiꝰ huiꝰ. ⁊ filiꝰ huiꝰ.s.ciceronis ul' alicuiꝰ
alteriꝰ. ꝯn̄tia sūt illa pr̄ ⁊ filiꝰ: ⁊ eadē rōne ista duo
ꝯn̄tia stāt sil' ut pꝫ ita ad ꝓpositum est de gn̄e ⁊ spē que
sūt relatiua: sed nō relatiue opposita nisi respectu eiusdē
⁊ iō genꝰ est spēs nō respectu eiusdē sed respectu diuersoꝝ:
q2 genꝰ est genꝰ respectu spēi: ⁊ genꝰ est spēs respectu
ul'is in cōi. In p̄ma eni ꝓpōne qn̄ dico genꝰ est genus
respectu spēi: genꝰ ex pte ibi sumit ut qd ⁊ ex pte p̄dicati
sumit ut modus: q2 sumit sub mō gn̄is respectu
spēi ⁊ sic idē denoiat seipm. In scđa autē spēs est modus
gn̄is ut satis patuit. Sequēs rn̄sio que.s.incipit
sic. Al'r dr̄ ꝙ tales.s.genꝰ est spēs pn̄t eē uere denoiatiua
p̄dicatiōe ⁊c̄. que fuit exposita satis ꝓlixe supius.q.
vj. quātū ad illaꝫ distinctionē que est de qd. ⁊ mō. ⁊ iō
videat ibi ⁊ hoc usqꝫ ad illū locū ubi dr̄. sed si iferat ꝙ
p̄dicat oppositū de opposito est fallacia figure dictiōis
cū mutat eni modus in qd ul' ecōuerso. qđ dictū itelligat
sic. Nā in.vj.q. dictū est genus ⁊ spēs ut utrūqꝫ sumit
ut qd sūt due spēs distincte sub ul'i in cōi ⁊ sic nunq̄ꝫ
vnū illoꝝ p̄dicat de alio sicut nec albedo de nigredine
⁊ ecōuerso: sed ut vnū eoꝝ sumit ut modus ⁊ alteꝝ
ut qd sic bn̄ p̄dicant ad iuicē. q̄liter aūt spēs pōt eē modus
gn̄is qn̄ genus sumit ut qd: satis patuit: sed q̄liter
ecōuerso genꝰ pōt eē modus spēi nōdū dictū est: sed pꝫ
sic. Nā ꝯstat ꝙ hec intētio scđa spēs ut nc sumit in cōi
ꝯtinet sub se spēm spālissimā ⁊ spēm subalternā inter
mediā in q̄s descēdit per duas dr̄ias que sint.a. ⁊.b. ergo
spēs in cōi est genꝰ ad illas duas spēs q2 spēs in cōi
hēt oēm nām gn̄is respectu illaruꝫ: ergo de necessitate
opꝫ ꝙ spēs in cōi sumat sub mō gn̄is respectu illarum
duarū spērū. ⁊ ꝯcludēdo opꝫ ꝙ ille due spēs sumant sb
mō spēi respectu spēi in cōi q2 sunt spēs illiꝰ: ⁊ sic spēs
denoiat ⁊ denoiat ⁊ ēst qd ⁊ modus ul' qđ ⁊ quo respe

ctu diuersoꝝ. Nā spēs in cōi iterū denoiat genꝰ ut patuit:
ut ifra solatiose dicat. Tremūt vidētes angeli uersa
vice mortaliū. Nō eni solū p̄mo semetipsa denomināt:
⁊ deinde ēt se mutuo denoiant ⁊ vicissim bn̄ficia
repēdūt: ut alterum ab altero quodāmō uestiat aut co
opiat: sed ēt q̄si q̄dā humilitate ad sua iferiora ꝯdescen
dēdo se iclināt ⁊ duplici munificētia ipsa beatificant.
Quarū vna est ꝙ eis eē eēntiale ⁊ qdditatiuū ꝯferūt sicut
oē supiꝰ suo iferiori. Altera munificētia est ꝙ ēt seipsis
sua iferiora adornāt aut uestiūt: q2 aliqn̄ sunt mo
di suoꝝ iferioꝝ: ⁊ ita nō tn̄ dicūt qd: aut sumunt ut qd
respectu iferioꝝ sed ēt dicūt modū aut sumunt ut modi
respectu eoꝝ. Uide eni ut me itelligas q̄liter genꝰ se
ip̄m p̄mo denoiat ⁊ est respectu suiipsiꝰ qd ⁊ modus.
Cōstat eni ꝙ genꝰ in cōi diuidit in genꝰ gn̄alissimū: genus
itermediū: ⁊ genꝰ ifimū: tanq̄ꝫ in tres ptes ⁊ ptes
sbiuas. ergo genꝰ in cōi hēt modū gn̄is respectu illorū
triū generū: q2 diuidit in illa per dr̄ias nobis ignotas
⁊ p̄dicat de eis qdditatiue sic supiꝰ de suis iferioribꝰ ⁊
ita genꝰ dic̄ qd ⁊ modū respectu suiipsiꝰ: ⁊ sic est illud
qđ itelligit: ⁊ quo itelligit siue qd ⁊ modus: qđ idē est:
vn̄ pꝫ ꝙ genꝰ ut compat ad sua iferiora est sibiipsi ul' respectu
suiipsiꝰ qd ⁊ modus ⁊ ut genꝰ compat ad sua inferiora
est qd respectu illoꝝ: ita ꝙ qn̄ dico genꝰ est genus
suoꝝ iferioꝝ genꝰ ex pte sbi capit ut qd q2 genꝰ includit
qdditatiue in illis ⁊ largit eis eēntiā saltē ptialiter
eo ꝙ qdditatiue icludit in eis sic supiꝰ ⁊ genꝰ in suis
spēbꝰ. Sic ēt spēs aliqn̄ sumit ut qd ad aliqn̄ ut modus
respectu suiipsiꝰ ut supra patuit: ⁊ ēt aliqn̄ est modus
respectu suoꝝ iferioꝝ: ⁊ spēs spālissima est spēs respectu
spēi in cōi que est eiꝰ genus: sic ēt spēs itermedia
est spēs respectu spēi in cōi. ita ꝙ utraqꝫ.s. tā spēs specialissima
q̄ꝫ spēs itermedia sumit sb mō spēi respectu
ipsiusmet spēi in cōi ⁊ ita spēs in cōi humiliat se ad sua
iferiora ut uestiat illa mō supiꝰ dicto. Et ꝯsidera q̄liter
pp hoc recipit mercedē euāgelicā ubi dr̄: ois qui se humiliat
exaltabit. Nā dū se humiliat ut inferiora sua sumant
sub mō ipsiꝰ respectu suiipsiꝰ ipsa sumit sub mō
gn̄is respectu ipsarum ⁊ ita uestit uestimento ul'is superioris
⁊ altioris.s.ipiꝰ gn̄is in cōi. Deide doctor ponit
exēplū ibi qn̄ dic̄ plurale est singulare: ⁊ ponit idem
liᵒ p̄ᵒ. di.ij.q.ij. ꝙ exēplū itelligat sic ubi opꝫ attēdē ad
grāmaticā. Cōstat eniꝫ ꝙ plurale est singularis nūi q2
declinat. Noiatiuo hoc plurale: iō plurale est vnū singulare
plurale: ⁊ nō m'lta pluralia: ergo plurale ut dic̄
qd est singulare: ut singulare dic̄ modū q2 sumit sb mō
singularis ⁊ nō sub mō pluralis: ip̄m tn̄ plurale est vnū
qd in se ut pꝫ. Hoc ēt mō dicimꝰ ꝙ v̄bū est nomē substātiuū
q2 v̄bū ut qd est nomē substātiuum: ut modus.
Nā declinat sic. noiatiuo hoc v̄bū: genitiuo hꝰ v̄bi ⁊c̄.
v̄bū sumit sb mō nois: ⁊ eodē mō iteriectio aut coniūctio
⁊ hꝰ: ut sumit ut qd est nomē: ut nomē dic̄ modū:
⁊ sic icoicabile est coicabile: q2 icoicabile coicat huic icoicabili
⁊c̄. que sūt singularia huiꝰ: ⁊ icoicabile ut qd
est coicabile ut modus: ut.s. coicabile dic̄ modū eiꝰ sub
quo icoicabile sumit respectu suoꝝ singulariū. Et m'ta
alia exēpla dari pn̄t: doctor tn̄ dat vnā aliā expōneꝫ
ad illđ exēplū. Nā qn̄ dr̄ plurale est singulare dic̄ ꝙ ēt
singl'are pōt dicē qd: ⁊ plurale modū. Nā plurale qđ ē
qdā modus sb quo multa sumunt.i. multe aut plures
res est uerū ⁊ qdditatiue vnū singl'are: q2 est vnū singl're
pl'ale ⁊ nō multa pl'alia. Et iō ꝓ re significata per ip̄m
plurale.i. ꝓ ipsa pl'alitate uel pro ipsis rebꝰ pluribꝰ que
significant.i. dant itelligi ip̄m pl'ale nō iest sibi: ut plurale
dic̄ modū.i. ut plurale est qdā modus sb quo m'lta
aut plura entia itelligunt. ¶ Et ꝯstat ꝙ ille modus est
vnꝰ in nūo ⁊ vnū ens singulare g̈ ⁊c̄. ¶ Rn̄sio ad ultimū
argm 7me.q. est de se clarissima. Deide doctor rn̄
det ad p̄mā.q. que rn̄sio facilis ē per p̄dcā in 3ª.q. do-

nec deueniam⁹ ad passuz illū in scđa ꝯditiōe reqsita ad h3 ubi dr̄:⁊ si de vno hic demōstrat᷑ aliq̄ passio p rōnē ul'is que est p̄dicari de plurib⁹. In hoc ostēdit᷑ de ul'i q̄ꝛ mediū demōstratiōis equat᷑ passiōi al'r eēt coius ⁊c̄. h3 est si de vno.i.si de aliq̄ vno iferiore ad ip3 ul'e demonstrēt᷑ aliq̄ passio per diffinitionē ul'is que diffinitio est p̄dicari de plurib⁹:puta si de spē uel de d'ia aut aliq̄ tali demōstraret᷑ coicabilitas ul' h̄re ptes sbiuas aut aliq̄ talis passio per diffinitionē ul'is tanq̄ȝ per mediū in h3 ōndit᷑ aut demōstrat᷑ de ul'i in cōi per idē mediū. Et fiat demr̄atio talis.oē illud qđ p̄dicat᷑ de plurib⁹ est coicabile ul' distiguit᷑ ab idiuiduo uel est plurificabile ⁊c̄. sed spēs ul' d'ia aut aliqđ.v.ul'iū p̄dicat᷑ de pluribus ḡ est coicabile ul' h̄et ptes sbiuas ⁊ h⁹ⁱ ecce q̄liter mediuȝ demr̄atiōis.i.p̄dicari de plurib⁹ equat᷑ passioni.s.ad li coicabile ul' aliqđ tale.i.nec coius ea:nec min⁹ cōe:sed ꝯūtit᷑ q̄ꝛ oē p̄dicabile de pl'ib⁹ est coicabile:⁊ oē coicabile est p̄dicabile de plurib⁹.si eni nō adeq̄ret᷑ eēt coius in demr̄atiōe.s.fallacia ꝯn̄tis. Rō est q̄ꝛ nunq̄ȝ ex medio cōi pōt ꝓbari ul' ꝯcludi passio spālis q̄ꝛ cōe nō includit nec v̄tual'r nec formal'r aliqđ spāle l3 bn̄ potētialiter qđ nihil fac̄ ad ꝓbationē uel demr̄ationē:aut ad ꝯcludēdū aliqđ spāle de aliq̄.spāle eni semp addit aliq̄d ad supi⁹ qđ nō icludit᷑ in illo supiori ⁊ est pfecti⁹ supiore:⁊ nullū impfecti⁹ pōt ꝓducē pfecti⁹ se:nec demōstrare aut ꝓbare de aliq̄ aliq̄d pfecti⁹ seipso.etiā ois demr̄atio est ex ꝓprijs ⁊ nō ex coib⁹ ƀ3 phm p⁹ posteriorū. ¶ Ad p̄ᵐ argᵐ p̄ncipale in quo arguebat᷑ q̄ si ul'e eēt sbm libri Porphyrij h3 eēt aut inq̄ȝtū ul'e eēt itētio aut inq̄ȝtū eēt applicabile rei: s3 nec sic nec sic ergo ⁊c̄. In h3 argumēto p̄supponit᷑ vnū falsuȝ.s.q̄ hec duo differāt sic duo mēbra opposita.v3 itētio inq̄ȝtū itētio ⁊ inquātū applicabile rei dic̄ q̄ h3 nō est uerū.s3 dic̄ q̄ utrūq̄ȝ mēbrū est idē ubi itelligas eū caute:sic ipse caute loquit᷑. Nō eni vult doctor q̄ illa duo sint simpl'r ⁊ oino idē:sic nō sūt oino idē hō inq̄ȝtū hō:⁊ h3 inq̄ȝtū risibilis sic nec ēt p̄m⁹ modus dicēdi per se ⁊ scđs. Al'r eni reduplicat dictio reduplicatia cadēs sup̄ termini p̄mi modi.⁊ al'r cadēs sup̄ terminū scđi modi:q̄ꝛ aliā ⁊ aliā hitudinē denotat ⁊ mōstrat:⁊ iō dicēdo itētio inq̄ȝtū itētio notat᷑ hitudo primi modi ⁊ h3 in p̄mo ḡdu.s.in quo idē p̄dicat᷑ de se:dicēdo aūt itētio inq̄ȝtū applicabil' rei denotat᷑ aut mōstrat᷑ hitudo scđi modi q̄ꝛ talis applicabilitas ad rē ꝯuenit itētiōi scđe de qua semp loquim̄ in h3 libro in 2° mō pseitatis sic ei⁹ passio.⁊ iō illa duo mēbra p̄fata nō sūt oino idē:nec sic itelligit doctor:sūt tn̄ idē l3 nō oino idē real'r ⁊ eēntial'r nō tn̄ q̄dditatiue. Nā dixi sepe supi⁹ q̄ sbm ⁊ ꝓpa passio ei⁹ sūt idē real'r q̄ꝛ sūt vna res:⁊ sūt idē eēntial'r q̄ꝛ sūt vna eēntia:⁊ tn̄ neutrū est de eēntia alteri⁹ q̄ꝛ aliđ est aliq̄d eē de eēntia alteri⁹:⁊ aliđ est eē idē sibi eēntial'r ut p3 per Scotū in 7° meta.q.j.⁊ clari⁹ per Antoniū andree ibidē:vn̄ dico q̄ sūt simpl'r idē.i.uere idē nō tn̄ simpl'r.i.oimō ⁊ tn̄ ƀm q̄d sūt nō idē q̄ꝛ nō sūt q̄dditatiue ide3.vn̄ breuiter dico q̄ sūt idē sic due q̄dditates p̄mi modi ⁊ scđi modi i.sic sbm ⁊ ꝓpa passio ei⁹ nō tn̄ sic q̄dditates p̄mi modi iter se que sūt ueri⁹ idē q̄ꝛ itimius ⁊ ita itelligit doctor. Infra ꝯcedit doctor q̄ metaphic⁹ ꝯsiderat itētionē inq̄ȝtū ens nō tn̄ itētionē inq̄ȝtū itētio q̄ꝛ nō sūt idē Istud dc̄m est uerū pp rōnē ei⁹ quā ponit p⁹ meta.q.j. qua q̄rit utrū metaphisic⁹ ꝯsideret oium q̄dditates in spāli.ubi vult cū pho q̄ nō sed tn̄ in cōi ⁊ in ḡnali:q̄a al'r oēs alie scie sup̄fluerēt:⁊ iō ꝯsil'r dicēdo hic vult q̄ metaphisic⁹ ꝯsiderat itētionē inq̄ȝtū ens sic ēt ꝯsiderat oēs alias q̄dditates mūdi inq̄ȝtū sūt entia ⁊ sub rōne ḡnali.s.inq̄ȝtū eis ꝯueniūt passiōes entis.s.vnū ueruȝ bonū ⁊c̄.nō tn̄ cōsiderat itētionē inq̄ȝtū intētio.s.sub vna rōne spāli ⁊ ꝓpa:q̄ꝛ sic loq̄ de itētiōe scđa ptiet ad solū logicū:⁊ addit doctor q̄ h3 ul'r accidit q̄n termin⁹

seq̄ns reduplicationē nō significat absolute eēntiā ⁊c̄. i.q̄n aliq̄s termin⁹ seq̄t᷑ hāc notā reduplicatiōis.s.li inquātū uel aliquā aliā sil'e3:puta eo q̄ ƀm qđ:ut rōne q̄ꝛ ⁊ sic de sil'ib⁹ dico.q̄ q̄n aliq̄s termin⁹ seq̄ns aliquam talē reduplicationē nō significat absolute eēntiā.i.nō est termin⁹ absolut⁹ sed relatiu⁹:tūc nō est idē dicē ipm inq̄ȝtū ens ⁊ ipm iquātū ip3. Rō doctoris est talis q̄ꝛ relatio siue termin⁹ relatiu⁹ p̄ter illa que ꝯnotat.s.terminū ⁊ fūdamētū:ad que duo h̄et duplicē hitudinē ut declarat᷑ a Frācisco in ꝯflatu di.xxix.q.v.q̄rū vna hitudo ꝯuenit ei in p̄mo mō:⁊ alia in scđo mō ⁊ hec duo ꝯnotata sūt coiter absoluta. Dico q̄ p̄ter hec duo absoluta ꝯnotata relatio supaddit enti in cōi nām ꝓpriā suā:⁊ q̄dditatē que est q̄dditas relatiōis ⁊ illa nō icludit᷑ nec formal'r nec v̄tual'r in ente in cōi sic nec aliq̄d iferi⁹ in suo supiori ut supi⁹ iā dixi:⁊ iō p notitiā entis in cōi quā ⁊ nō aliā h̄et metaphisic⁹ inquātū talis non pōt cognosci relatio in sua nā spāli quā addit ad ens in cōi ⁊ maxie talis relatio de qua nūc loq̄mur que est tm̄ relatio rōnis:⁊ iō cū itētio scđa de qua loq̄mur sit talis relatio rōnis ut sepe dictū est merito possum⁹ dicere q̄ nō est idē itētio inq̄ȝtū itētio ⁊ itētio inquātuȝ ens. Notādū tn̄ q̄ l3 doctor dicat illud solūmō de relatiōib⁹ aut relatiuis q̄.s.de talib⁹ nō est idē dicē ipm inq̄ȝtū ipm ⁊ ipm inq̄ȝtū ens:⁊ dicat illud ul'r eē uerū q̄n termin⁹ seq̄ns reduplicationē est termin⁹ relatiu⁹ siue nō significās absolute eēntiā qđ idē est:tn̄ est etiaȝ uerū de termīs seq̄ētib⁹ reduplicationē significātib⁹ absolute eēntiā.i.est ēt uerū de termis absolutis:q̄ꝛ ēt in illis est uerū dicē q̄ nō est idē ipm inq̄ȝtū ipm ⁊ ip3 inq̄ȝtū ens q̄ꝛ nō est idē lapis inquātū lapis ⁊ lapis inquātū ens:nec rosa inq̄ȝtū rosa ⁊ rosa inquātū ens:q̄ꝛ nō est aliqđ ens absolutū iferi⁹ ad ens q̄n illud addat aliquā d'iam eēntialē ad ens ⁊ ita icludit ens ⁊ aliq̄d ultra ⁊ loquor de illis que sūt in recta linea ul' que sūt q̄dditates in se ⁊ nō ptes eēntiales illarū q̄dditatū uel passiōes earū uel modi itrīseci aut h⁹ⁱ:q̄ꝛ iō rōne illius qđ supaddit nō possum⁹ per solā notitiā entis h̄re plenā notitiā ei⁹. Et rō est dicta supi⁹:⁊ iō q̄ꝛ pn̄t m'lti admirari q̄re doctor dixit illud dictū eē uer̄ de relatiuis ⁊ nō de absolutis cū ēt sit uerū de absolutis ut iā patuit. Iō dico pro doctore q̄ dixit illud eē p̄ncipal'r ⁊ special'r uerū de relatiuis ac ēt ul'r q̄ꝛ dic̄ in l'ra q̄ ul'r accidit ⁊c̄.nā relatiua ⁊ relatiōes addūt pl'ra ad ens q̄ȝ entia absoluta pp maiorē ipo⁊ depēdētiā ad plura ⁊ pluralitatē hitudinū q̄s icludūt in p̄mo mō ⁊ scđo mō ƀ3 dictū Frācisci supi⁹ recitatū:⁊ iō singul'r aut p̄ncipal'r uel q̄si anthonomatice h3 est p excellētiā. Dictū doctoris est uerū in relatiuis nō tn̄ p̄cise aut solū:q̄ꝛ est etiaȝ uerū in absolutis l3 nō ex tot rōnibus sic in relatiuis. Deide cū dic̄ p3 h3 p3 ad exēplū de hoie q̄ꝛ nō est sil'e:vn̄ dic̄ q̄ nō est sil'e de hoie ⁊ de itētiōe.s.q̄n dicebat in argumēto sic idē est hō inq̄ȝtū hō ⁊ hō inq̄ȝtū ens.nā in tētio.s.scđa est relatio uel relatiuū ut iā dixim⁹ ⁊ hō est ens absolutū siue hec uox significatiua hō absolute significat eēntiā ⁊ nō relatiue sic hec uox itētio:⁊ iō sil'itudo iter illos duos termios nō est ꝯueniēs.nō tn̄ credas ex his dictis q̄ doctor uelit in h3 loco q̄ idē sit hō inquātū hō ⁊ hō inq̄ȝtū ens eo q̄ q̄si tacite sic ptransit.⁊ iō videt᷑ illđ affirmare ƀm illud iuris.q̄ tacet ꝯsētire vr̄ q̄ꝛ in fcō ⁊ ꝓ certo nō sūt idē eo q̄ ut dixim⁹ hō addit multa ad ens rōne quo⁊ est multo pfectior ipso ente: q̄ꝛ addit oēs d'ias ex vno latē ab ente usq̄ ad seip3:ut corpeū:aiatū:sensibile:⁊ rōnale:q̄rū q̄libet dic̄ aliquē actū:⁊ act⁹ est nobilior q̄ȝ potētia.9.meta.ens autē ut ens est sūme potētiale ⁊ iō impfectissimū ut ꝓbat sepe Bonet⁹ in sua metaᶜᵃ p totū ⁊ ēt p⁹ phisiᶜᵉ. Igit᷑ nullo mō est ꝯcedēdū q̄ hō q̄ addit tot act⁹ ad ens in cōi sit oi mō idē cū ipso ente sic q̄ sit idē dicē:hō inq̄ȝtū hō ⁊

hō inq̄ʒtū ens: nec h̄ voluit doctor non tū curauit in h̄ loco exp̄me ītētū suū: q2 magis ptinet ad metaphisicū q̄ʒ ad logicū ⁊ iō solū tetigit illud qd̄ fec̄ ad ꝓpositū suum. s. ꝙ nō erat silitudo iter itētionē que est relatio ⁊ hoīem q est ens absolutū ⁊ illō uerū est sed p̄ter h̄ itelligat̄ illud aliō qd̄ adiūxi. ¶ Deīde rn̄det ad aliō mēbꝝ qn̄ dicebat̄ ꝙ itētio in quātū applicabilis rei est ens p accn̄s ⁊ negat̄ illud q2. s. nō fit vna aggregatio ex intē tione ⁊ re siue vnū cōpositū per accn̄s: q̄le est hō albꝰ ul' lapis quātꝰ: q2 li res nō cadit in intellectu illiꝰ totius ut ps illud totū est illō. s. itētio applicabilis rei. ubi vides ꝙ ibi dicunt̄ duo. s. li intētio applicabilis. ⁊ li res que duo faciūt vnū totū extremū ꝓpōnis qd̄ est vnū totū ad ꝓpositū doctoris: nō tū est vnū totū. i. vnū cōpositū per se nec per accn̄s: sed q2 li applicabile est respectꝰ q2 oē applicabile est applicabile alicui: ideo ponit̄ ibi li res tanq̄ʒ terminꝰ istiꝰ respectꝰ: ut deʒ itelligi talis intē tio scd̄a. s. ul'e applicabile ⁊ h̄ est ēt ḡnal'r uerū de oī accidēte: q2 oē accn̄s nāliter loquēdo dependet a suba ⁊ terminat̄ ad illā nō tū pp h̄ fac̄ vnū ens aggregatū cuʒ suba: lʒ eni oē accn̄s sit aptū natuʒ cōponi cū suba ita ꝙ fiat vnū aggregatū ex utroq̄ʒ: h̄ tū nō est rōne terminatiōis ⁊ depēdētie: imo oē accn̄s in ḡne suo est ens p̄ʒ se ꝓut li ꝑm se distinguit̄ ꝯtra ens per accn̄s ⁊ aggregatum ut patet per p̄hm 4° metaphisice. ⁊ pro ut li ꝑm se dicit vnam eēntiam ⁊ non plures ergo ⁊c̄.

c Irca octauā q̄ōnē qua q̄rit̄ de ul'i cū sit accn̄s in quo est ut in s̄bo ⁊c̄. ꝓ cuius titulo est notādū ꝙ q2 ul'e de quo semp loquimur in h̄ libro est accn̄s itētiōale: q2 loqmur de ul'i scd̄o mō sūpto: ⁊ nō fundamētal'r ⁊ p̄mo mō sūpto ꝑm distinctionē de ul'i datā in fine tertie. q. ⁊ opʒ oē accn̄s hēre s̄bm: ⁊ apud multos sūt uarie opiniones ꝙ sit eiꝰ s̄bm. s. an itellectꝰ uel res. Nā multis vr̄ ꝙ sit in itellectu ut in s̄bo ⁊ satis appenter: q2 itellectꝰ non agit ex̄ mittēdo. i. nō pōt ꝓducē aliqd ex̄ se siue nō mittit ex̄ se illud qd̄ ꝓducit sic̄ ēt nec sensus fac̄ q2 visus nō ꝓduc̄ aliqd in colore viso nec auditꝰ in sono ⁊c̄. Iō merito mouet̄ talis q̄ō i quo s̄bo sit ul'e. In hac aūt. q. sūt alie due q̄ōnes ꝯtēte tū oēs dicunt̄ vna q̄ō octaua sic̄ ⁊ in precedēte. q. erāt due que ambe dicebant̄ vna q̄ō. 7. ⁊ ita fit sepe in hoc libro. Argumēta pro p̄ma pte sūt satis clara ⁊ in rn̄sionibꝰ magis clarescēt. ¶ Sed argumētū p̄mū ad oppositū ⁊ pro v̄itate q̄ōnis pōt aliqbꝰ nō multū ībutis in p̄hia videri obscurū. iō qn̄ dicit̄ ꝙ mā ⁊ efficiēs nō coicidūt itelligat̄ sic. Nā ut pʒ 2° p̄hificoꝝ oēs alie cāe p̄ter cām māle pn̄t coicidē. i. pn̄t cōuenire vni ⁊ eidē rei uel enti. Exēplum forma subalis ignis aut ēt calor ignis est vna forma ut pʒ ⁊ per ꝯn̄s i illa est repire cām formalē: ipsa ēt forma ignis est effectiua caloris ul' ꝓductiua caliditatis ⁊ sic in illa est cā efficiēs: ipsa ēt est finis ḡnatiōis: q2 ad illā terminatur actio ⁊ ꝓductio agētis nālis. s. alteriꝰ ignis ḡnantis illā in mā aque uel ligni ⁊ hꝰi ⁊ per ꝯn̄s in illa repit̄ cā finalis: ⁊ sic pʒ q̄liter in vno ⁊ eodem ente coicidūt tres cāe. sed mā p̄ma nullo mō pōt coincidē cū aliq̄ illaruʒ q2 nō pōt eē forma ut pʒ neq̄ʒ pōt eē cā efficiēs q2 ipsa est tm̄ passiua ⁊ passiōalis ꝑm p̄hm p̄° ⁊ 2° phi. ⁊ 9° meta. ⁊ per ꝯn̄s nullo mō est effectiua aut actiua: nec etiā pōt eē finis q2 nunq̄ʒ ꝓducit̄ aliqd pp mām sed pp formā: ⁊ ipsa ēt p̄supponit̄ oī ḡnationi nāli ⁊ per ꝯn̄s nō terminat aliquā ⁊ iō ꝑm Scotū 7° meta. mā nō potest ḡnari obiectiue. i. terminatiue lʒ bn̄ ḡnet̄ subiectiue. i. est s̄bm ḡnatiōis q2 subiicit̄ forme ipsiꝰ geniti. pʒ ergo ꝙ mā p̄ma pp debilitatē sue entitatis nō pōt ꝯuenire: aut coicidē cū aliq̄ alia cā: ⁊ tūc ad ꝓpositū ꝯcludit doctor in illo argumēto ꝙ cū itellectꝰ. s. possibilis sit cā efficiēs ipsiꝰ ul'is sic̄ ⁊ oiuʒ scd̄arū itētionum nullo mō pōt eē mā eiꝰ. s. s̄bm eiꝰ q2 accn̄tia nō hn̄t mām nisi in qua ut pʒ: ⁊ talis mā uocat̄ s̄bm illiꝰ cuiꝰ est: ⁊ pro itellectu sn̄ie huiꝰ argumēti hec que dicta sunt sufficiāt. tū q2 doctor initiū huic argumēto tanq̄ʒ uerū ꝯcludēti ⁊ aliqbꝰ pn̄t aliq̄ que ex ipso eliciunt̄ appere non uera: iō notemꝰ nos illa. Nā istud argumūtū ꝯcludit ēt ꝙ nihil humanitꝰ acq̄situ uel per nos elaboratū est s̄biue in intellectu nec ēt in uolūtate qd̄ oīno falsum est: q2 in intellectu sūt s̄biue oēs actꝰ nr̄i itelligēdi ⁊ oēs hītꝰ intellectuales ac ēt oēs spēs itelligibiles que oīa fiūt per itellectū nr̄m ⁊ in uolūtate sūt v̄tutes morales que ēt fiūt per ipsam uolūtatē. ⁊ sic si auctas illa ꝯcludit seq̄t ꝙ itellectꝰ qui est cā efficiēs oiuʒ hītuū itellectualiū nāliter acq̄sitoꝝ ⁊ oium actuū itelligēdi atq̄ʒ spērū itelligibiliū ꝙ nullo mō erit mā in qua siue s̄bm respectu illorū ⁊ ita dicat̄ de uolūtate respectu v̄tutū moraliū. pōt tū dici ꝙ itellectꝰ nō est cā totalis respectu illoꝝ p̄dictoꝝ neq̄ʒ p̄cisa q2 semp cū itellectu ꝯcurrit actiue obiectū aliqd̄ ut pʒ in p̄° Scoti di. iij. ⁊ i. 2. di. 3. ⁊ illō est altera cā ptialis lʒ minꝰ p̄ncipalis q̄ʒ itellectꝰ ut ēt probat Frāciscꝰ in ꝯflatu. di. 3. ⁊ iō nō ꝯuenit cām effectiuā ptialē eē cām mālē ⁊ s̄biuā respectu sui effectus uel cāti sed respectu scd̄arū itētionū est cā efficiēs totalis: q2 lʒ res uel ꝓpetas rei ꝯcurrat ibi q̄si māliter ⁊ motiue atq̄ʒ occasional'r ut pʒ per doctorē sup̄ in fine quarte. q. nō tū effectiue: q2 ut dic̄ doctor in fine huiꝰ q̄ōnis octaue res nō est cā efficiēs itētionis sed solū itellectꝰ: ⁊ iō breuiter auctas illa p̄hi itelligat̄ de cā efficiēte totali ⁊ p̄cisa ⁊ nō de ptiali aut diminuta: uel dicat̄ ꝙ nō itelligit̄ de effectibꝰ ꝓductis per actū directū ⁊ primariū: sʒ de effectibus ꝓductis per actū reflexū ⁊ scd̄ariū ¶ Nūc aūt ut supiꝰ patuit oēs itētiōes scd̄e ꝓducunt̄ p actū itellectꝰ reflexū ⁊ scd̄ariū. Iō bn̄ dic̄ doctor ꝙ secūde itētiōes s̄biectant̄ ⁊ fūdant̄ i p̄mis itētionibꝰ ⁊ h̄ semp nerꝭ ē qn̄ sumunt̄ ut modi ⁊ rōes itelligēdi respectu aliarū ⁊ ifra clariꝰ videbit̄. ¶ Et nō hic tertiā rōeʒ s. ꝙ oē accn̄s ē i illo qd̄ denoiat ut i s̄bo: sʒ ul'e denoiat rē ⁊ nō itellectū ḡ ⁊c̄. Ista mior pʒ q2 res puta hō ul' lapis dr̄ spēs: ⁊ aīal dr̄ genꝰ: ⁊ sor. dr̄ ididuū ul' singl'r ⁊ sic pʒ de oibꝰ itētiōibꝰ scd̄is: q2 denoiant tres ⁊ hec ut coiter sumunt̄ q̄ saltē ul'r nō pn̄t denoiare intellectū. s. tuū ul' meū: q2 ille ē singl'is ⁊ nō ul'is: ⁊ de tali itellectu singl'ri loq̄t doctor i h̄ loco ⁊ nō de itellectu i cōi q2 certū ē ꝙ itellectꝰ i cōi ē ul'is ⁊ nō singl'ris: q2 ē q̄dā spēs iter potētias sp̄uales. Et nō ꝙ ēt doctor loq̄t hic de denoiatiōe itriseca ⁊ nō de extriseca: q2 i denoiatiōe extriseca ē oppositū: nā calor denoiat solē qn̄ dr̄ ꝙ sol calefac̄ ul' ē calefaciēs terrā aut corpꝰ ⁊ tū calor nō ē formaliter i sole ut pʒ. ¶ Primū argm̄ ꝓrie. q. sequētis in q̄ q̄rit̄ de v̄itate istiꝰ: hō ē ul'e ⁊ hꝰi deducat̄ sic. ubicūq̄ʒ p̄dicat̄ oppositū ꝯ̄dictoriū de opposito illa p̄dicatio est falsa: sʒ ita ē hic qn̄ dr̄ hō ē ul'e ⁊ in ꝯsilibꝰ ꝓpōnibꝰ imo ḡnal'r qn̄ p̄dicat̄ 2ª itētio de p̄ª: ḡ ꝓpō uel p̄dicatio ē falsa. ꝯn̄tia tenet cū maiori ⁊ mior ꝓbat̄ sic ubicūq̄ʒ p̄dicat̄ nō nā uera de nā uera ibi p̄dicat̄ oppositū ꝯ̄dictorium de opposito ⁊ ita ē hic ḡ ⁊c̄. ꝯn̄tia tenet cū maiori ut p̄us: ⁊ mior ꝓbat̄ sic. Nā qn̄ dico hō ē ul'e s̄bm dic̄ ⁊ significat uerā nāʒ puta hūanā ut pʒ: sʒ p̄tū nō sic: q2 significat ⁊ dic̄ scd̄aʒ itētionē q̄ nō ē uera nā sʒ ens rōis ⁊ nō ens nāe: q2 ꝓducit̄ p itellectū p̄cise ⁊ nō p nām. i. mō nāli ⁊ p trāsmutationē nāe: qd̄ dico signāter q2 intellectꝰ ē ēt nā ut pʒ sepe p doctorē: ḡ cū hō sit uera nā: ⁊ ul'e p̄dicat̄ de hoīe seq̄t ꝙ p̄dicat̄ nō nā uera de nā uera: ⁊ ita p̄dicat̄ oppositū ꝯ̄dictoriū de opposito: ḡ p̄dicatio ⁊ ꝓpō ē falsa. Et istō argm̄ dat vnā viā ḡnalē ad ꝓbādū oēʒ ꝓpōnē eē falsam i q̄ p̄dicat̄ aliq̄ scd̄a intētio de p̄ma: ḡ nō illud bn̄. Alia argumēta clara sūt ⁊ infra magis itelligent̄. Deīde doctor rn̄dēs p̄me. q. dat vnā distictionē de significato termi cois significātis ueraʒ nāʒ: de q̄ distictiōe supiꝰ mētio sepe facta ē ⁊ ualor huiꝰ distictiōis nō pōt ab hūano itellectu existimari. Et iō debet memorie cōmēdari. vult eni doctor ꝙ signū cū

ꝗſcūqꝫ termini cōis ſigńtis uerā nāꝫ.i.rē uł' q̄dditatē
ex̄ itellectū.ſ.nō factā ꝑ itellectū pōt tripłr ↄſiderari.
vno mō ſm eē qḋ hēt talis nā uł' q̄dditas i ſuis ſuppo-
ſitis.i.ſingularibꝰ uł' iferioribꝰ. Nā doctor loqᵣ̄ large
in hoc loco de ſuppoſitis: q2 uera nā nō tm̄ repiᵣ̄ in p̄n
to ſubē uł' in oīijs: ſed ēt in p̄ntis nouē accn̄tiū realiū
ſꝫ ꝙ nūc loqmur de uera nā.i.nō depēdēte ab opatiōe
itell's ⁊ tn̄ cōſtat ꝙ in nullo p̄nto accn̄tiū repiᵣ̄ aliqḋ
ſuppoſitū: q2 accn̄tia nō ſuppoſitanᵣ̄ in ſuppoſito ꝓpo
ſed alieno.ſ.i ſuppoſitis ſubē.i. ſūt ſbiue ⁊ iformatiue
i ſuppoſitis ⁊ in ſingularibꝰ p̄nti ſbe. Ꝭ ēt mō loquunᵣ̄
logici de ſuppōne pſonali dicētes ꝙ ſuppoſitio pſonał'
eſt illa in qua terminꝰ ſuppōit pro ſuis ſuppoſitis: ⁊ tn̄
talis ſuppoſitio ita bn̄ repiᵣ̄ in accn̄tibꝰ ſicˊ in ſbſtātijs
vn̄ cōſidera ꝙ iſta ſe hn̄t per ordinē.ſ.pſona ſuppoſitū
⁊ ſingulare: nō tn̄ idiuiduū ⁊ hn̄t ſe ſic iferiꝰ ⁊ ſupiꝰ: q2
ſemp ſequēs abſtrahit a p̄cedēte ⁊ eſt ſupiꝰ illo. nā ſolū
in nā rōnalis reperiᵣ̄ pſona: ut in deo angelis: demoni
bꝰ ⁊ hoibꝰ. Et in eiſdē reperiᵣ̄ rō ſuppoſiti: q2 in diui-
nis ſunt tria ſuppoſita ſicˊ ⁊ tres pſone: ⁊ nō ſolū in il-
lis: ſꝫ ēt in toto p̄dicamēto ſubē repiᵣ̄ rō ſuppoſiti. Nā
Brunellus eſt ſuppoſitū: ⁊ hec muſca: ⁊ hic lapis ē ſup
poſitū ⁊ ſic de oibꝰ alijs. Et qḋlibet ēt illoꝝ ē ſingł'are
q2 ēt quelibet pſona in diuis eſt ſingularis: ⁊ ēt ipē deꝰ
aut diuinitas. ut pꝫ in p̄º ſniaꝝ Scoti diſtictiōe ſcḋa.
nō tn̄ deꝰ ipē eſt pſona formałr loquēdo nec ſuppoſitū
licet bn̄ idētice realr ⁊ eēntialr: ſed iſtud eſt theologi-
cū. ⁊ ſic patet ꝙ in diuis eſt pſona ſuppoſitū ⁊ ſingula-
re: nō tn̄ idiuiduū ꝓprie loquēdo ut patet ꝑ Scotū li-
bro p̄º ſniarū diſtictiōe. 23. tn̄ in creaturis oē ſingulare
eſt idiuiduū: q2 eſt illḋ in qḋ ſuū ſupiꝰ diuidiᵣ̄ ⁊ loquor
de ſingularibꝰ que recto ordie ⁊ linea ↄtinenᵣ̄ ſub ſuis
ſupioribꝰ. Indiuiduū aūt ⁊ ſingulare ſūt bn̄ in p̄dica-
mētis accn̄talibꝰ ſingł'aris ſiue accn̄tiū ſinguloꝝ: ⁊ de
hac mā vide in cōflatu Franciſci diſtictōe. 24. Igiᵣ̄ ad
ꝓpoſitū dico ꝙ doctor nō vult p̄ciſe artare p̄m modū
ſumendi ſignificatū termini cois ſigńtis uerā nām ad
nām hn̄tē ſuppoſita ſub ſe ſicˊ eſt in p̄dicamēto ſbe ⁊ in
deo: ſꝫ ēt dilatat ipꝫ ad nām hn̄tē ſub ſe ſingularia aut
idiuidua idifferēter ſicˊ eſt in. 9. p̄dicamn̄tis accn̄tiū: nec
ēt vult p̄ciſe artare diſtictionē totā ad res ex̄ aiam ſed
ēt extēdiᵣ̄ ad ſcḋas itētiōes ⁊ ad entia rōnis ſicˊ ifra vi-
debiᵣ̄: q2 ēt q̄dditates ſcḋarū itētionū pn̄t ↄſiderari p̄º
put ſūt in ſuis idiuiduis: ⁊ ſcḋo ſm eē ſuū q̄dditatiuū
⁊ 3º ꝓut ꝑ formaꝫ itelligibilē app̄hēdunᵣ̄ ab itellectu:
ſed illḋ erit mirabile multis donec magis ad iteriora
aſpiciāt ubi clare vitas huiꝰ oñdeᵣ̄: ⁊ iteꝝ credāt. Di
co ḡ ꝙ ſm p̄m modū accipiēdi ſig̃tū termini cois ipſe
terminꝰ ſumiᵣ̄ ꝓut ſupponit pſonałr in ꝓpōne in qua
poniᵣ̄ ſiue ſm ꝙ accipiᵣ̄ ꝓ ſuis ſuppoſitis uł' ſingł'ibus
aut iferioribꝰ qbuſcūqꝫ. Et q2 mł'ta ↄueniūt iferioribꝰ
ex ↄditiōe ſingł'ariū que nō ↄueniūt ſupioribꝰ in q̄ꝫtuꝫ
talia puta oia accn̄tia coia. 9. p̄dicamn̄toꝝ in qbꝰ fūdaᵣ̄
accn̄s qḋ q̄ntū uł'e ⁊ itētio ſcḋa ⁊ oia talia ↄueniūt ꝑ
p̄us ſingł'ibꝰ q̄ꝫ ſpēi aut ſupioribꝰ ſicˊ ⁊ accn̄tia ꝓpa ꝑ p̄
us ↄueniūt ſpēi q̄ꝫ idiuiduis ut vult Cōmētator in 2º
de aia. Iō oia talia accn̄tia hn̄t ſupiora alia a ſuis ſin-
gulatibꝰ eo ꝙ ↄtinenᵣ̄ q̄dditatie in illis: ⁊ ꝑ ↄn̄s q̄cq̄d
ↄuenit imediate ſingł'ari: ↄuēit mediate ⁊ ꝑ accn̄s ipſi
ſupiori ꝑꝑ illḋ eē qḋ hēt i ſuo iferiori. ſed tn̄ ſcias ꝙ ta
lia accn̄tia coia que dn̄r accn̄tia realia nō pn̄t ieſſe ali-
cui ſingł'ari ↄtēto in p̄dicamn̄to ſbe niſi p̄ſuppoſita exn̄
tia uł' actualitate reali tanq̄ꝫ q̄dā baſi ſup quā fūdenᵣ̄:
nūq̄ꝫ eni ſortes pōt eē albꝰ uł' lōgꝰ aut ubicatꝰ uł' q̄ꝫtifi-
catꝰ ⁊ ſic de alijs niſi fuerit exn̄s actualr in reꝝ nā ⁊ ex̄
ſuā cāꝫ. Et iō exn̄tia dī baſis ⁊ fūdamn̄tū reſpectu oiuꝫ
accn̄tiū cōiuꝫ eo ꝙ niſi illa p̄ſuppoᵗᵃ nullū illoꝝ p̄t ieē
alicui ſbe. Et iō cū aliqḋ ſuppoᵐ p̄dicamn̄ti ſbe trahiᵣ̄
ad exn̄tiā vi. aut v̄tute alicꝰ agētis: tūc eodē iſtāti duro
nis lꝫ nō eodē iſtāti nāe ſuſcipit accn̄tia oiuꝫ. 9. p̄dica-
mētoꝝ q2 gn̄a ſingł'oꝝ lꝫ nō ſingł'a geneꝝ. ⁊ ēt q2 ut di
xi ſupiora ↄtinēᵣ̄ q̄dditatie in iferioribꝰ ⁊ ſūt i illis. ⁊
iō illa que ꝑ ſe aut imediate aut p̄º ↄueniūt iferioribꝰ:
ↄueniūt ꝑ accn̄s ⁊ mediate ac ſcḋario ſupioribꝰ. ⁊ ta-
le eē in ipō iferiori dr̄ eē mālē eoꝝ q2 nō eſt formale ⁊
q̄dditatiuū eē ipoꝝ ⁊ ↄueniēs eis a p̄ori: ſed a poſteri-
oribꝰ ⁊ iterioribꝰ: que dn̄r mālia q̄dā reſpectu ſupioꝝ
que ſumūt tale eē. ⁊ hoc mō uerificanᵣ̄ in ſuppōne pſo
nali tales ꝓpōnes. hō currit. hō bibit. equus eſt albꝰ.
aial moueᵣ̄. auis uolat. ⁊ ifinite tales. q2 in q̄libet illa-
rū p̄dicatū cōuenit ſbo nō ꝓ ſuo ſig̃to adeq̄to ⁊ prima
rio.i.ꝓ nā hūana in cōi ſig̃ta ꝑ hāc uocē ſig̃tiuā hō: q2
illa nō pōt comedē bibē: q2 oēs actꝰ ⁊ gn̄atiōes ſūt ſin
gulariū ⁊ circa ſingł'aria ſm phm p̄º metaphi. ſed p̄di-
catū ↄuenit ſbo ſolū ꝓ iferioribꝰ ⁊ ſuppoſitis ipſiꝰ ſbi
qbꝰ p̄º ⁊ imediate ↄuenit ⁊ hoc itēdit doctor in p̄º mē
bro diſtictiōis ⁊ acceptiōis termini cois. Scḋo mō cō
ſideraᵣ̄ tale ſig̃tū abſolute.i. p̄ciſe ⁊ ſolū ſm eē eiꝰ q̄ddi
tatiuū ⁊ eēntiale nō hn̄do aliquē reſpectū ad ſua infe-
riora ⁊ hoc mō inſunt hoi aial corpꝰ ⁊ hꝰ¹. Tertio mō
ↄſideraᵣ̄ ut ſm formā itelligibilē ab itellectu app̄hēdi
tur qḋ eſt eē cognitū.i. 3º mō ↄſideraᵣ̄ ſꝫ eē cognitū.i.
ut cog̃ſciᵣ̄ ab itellectu ſm aliquā formā eiꝰ itelligibilē
que q̄dē forma intelligibilis in hoies ⁊ roſa ⁊ aſino ⁊
hꝰ¹ eſt coitas illa: quā q̄libet illoꝝ hēt ex nā rei ad plu-
ra idiuidua ⁊ illa coitas ē mīma que pōt eē ⁊ iō itell's
attribuit q̄libet illoꝝ hāc itētionē ſcḋaꝫ que dr̄ ſpēs ⁊
hoc ↄſilr ⁊ ꝓportiōabilr eo ꝙ in eis videt ↄſil'eꝫ ⁊ ꝓ-
portionalē coitatē ad ſua iferiora in aiali aūt colore ⁊
figura hꝰ¹ forma itelligibilis eſt coitas maior ipſoꝝ ad
ſua iferiora ⁊ amplior ↄtinētia: ſꝫ mior ſil'itudo ipoꝝ
iferioꝝ iter ſe ⁊ in tali ſupiori ꝙ erat in alijs.ſ. in illis
iā dictis ſm illḋ Boetij ſpēs eſt tenuis ſil'itudo ſingu
laꝝ ⁊ genꝰ eſt magis ſil'itudo tenuis ſpēꝝ: q2 magis cō
ueniunᵣ̄ ſingł'aria in ſpē in qua eſt mior coitas q̄ꝫ ſpēs
in gn̄e in q̄ eſt maior coitas. Et iō ꝑꝑ talē maiorē cōi-
tatē reptā in aiali ⁊ ↄſil'itudinē in colore figura plāta
flore lapide ⁊ hꝰ¹ attribuit itellectꝰ cuilibet illoꝝ ↄſilr
hāc itētionē ſcḋaꝫ que dr̄ genꝰ: ⁊ ita de alijs ſuo mō di
caᵣ̄ puta de ſba cui attribuit itellectꝰ itētionē gn̄aliſſi-
mi ⁊ de ente cui attribuit itētioneꝫ trāſcēdētis de rō-
nali ⁊ de ſenſibili ⁊ corpeo ⁊ hꝰ¹ qbꝰ attribuit itētionē
dr̄ie ꝑꝑ formā itelligibilē quā repit in q̄libet coꝝ ſil'eꝫ
que eſt facē differre aut diuidē formałr ↄſtituē uel ꝑꝑ
oia hec ſil' q2 facē differre diuidē aut ↄſtituere pn̄t dici
vna forma itelligibilis cuilibet dr̄ie p̄dicamētalis: eo
ꝙ cuilibet dr̄ie tali hec tria ↄueniūt ⁊ loquor nunc de
dr̄ia fūdamn̄talr ſūpta ut eſt res p̄me itētiōis. Silr itel-
ligaᵣ̄ de ꝓpo fūdamn̄talr ſūpto.ſ. de riſibili ⁊ hꝰ¹: cui i-
tellectꝰ attribuit ꝓpriū formałr ſūptū.i. hāc ſcḋaꝫ itē-
tionē que dr̄ ꝓpriū eo ꝙ repit in ꝓpo fūdamn̄talr taleꝫ
formā itelligibilē.i. aptitudinē ꝓducēdi actū aliqueꝫ
ſicˊ in riſibile iuenit aptitudinē ꝓducēdi actū ridēdi q̄
aptitudo ꝓfluit aut emanat a p̄ncipijs ſbis hn̄tis hꝰ¹
aptitudinē ⁊ ſic de oibꝰ alijs cōformiter dicaᵣ̄. Nā tot
exᵃ poſui ⁊ ſepe pono: ut tardioribꝰ viā itelligēdi apiā.
Iō i cōpēdio ↄſidera i hac diſtictōe doctori tripʳ eē cu
iuſꝫ uł'is p̄dicamn̄tał' nāle ꝓ p̄º m̄bro: metaphicale ꝓ 2º
mēbro: logicale ꝓ 3º mēbro. Nā ad phm nālē ꝑtiet tra
ctare de q̄dditatibꝰ ſm eaꝝ exn̄tiā quā hn̄t in reꝝ nā ⁊
Ꝭ ē ſm eē qḋ hn̄t i ſuis ſuppoſiti. Ad meta. āt ꝑtiet ↄſi
derare de ipis ſm eē ipaꝝ abſtractū ⁊ ſegregatū ab oī
ↄditiōe ex̄nea ⁊ ꝑ ↄn̄s a ↄditiōibꝰ mālibꝰ ⁊ ꝓꝑetatibꝰ
idiuiduoꝝ. Ad logicū āt ꝑtiet ↄſiderare de applicatio
ne ſcḋaꝝ itētionū ad p̄mas ꝑ ↄn̄s ↄſiderat de p̄mis nō
per ſe ⁊ ſimpliciter aut p̄marie ſed per accn̄s ⁊ ſecūda
rie.ſ. in q̄ꝫtum pōt in ipſis fundare ſcḋas itētiones q̄s
per ſe ↄſiderat facit q2 cōſiderās per ſe fundatū cōſide
rat per accidēs fundamētū ⁊ hoc ueꝝ eſt in hoc ꝓpoſi
to. ¶ Deide rn̄det ad 2ᵐ argᵐ p̄ncipale q̄ōnis in quo

arguebat ꝙ itell's nõ est vt⁹ factiua.i.actiua ꝛ ꝓductiua ꝛ iõ nõ agit ex mittẽdo sicut nec ẽt sensus facit.i.nõ ꝓducit aliqð reale ex se:qꝛ nõ ꝓducit aliquẽ effectũ realẽ in obo itellecto qꝛ nec albedinẽ nec nigredinem nec caliditatẽ nec friditatẽ nec aliqd tale:sic ẽt nec sensus ꝓducit aliqd tale in obo sensato siue cognito p sensuz ꝛ per ꝯñs vult inferre ꝙ oẽ ꝓductũ per solũ itellectũ erit sbiectiue in itellectu ipo ꝛ nõ in re ex:sed uł est ꝓductũ per solũ itellectũ:sic ꝛ ois scða itẽtio ut supi⁹ dictum est ergo est itellectu sbiectiue ꝛ nõ in re. ¶ Huic argũ rñdẽdo admittit doctoꝛ:ꝙ itell's nõ attribuit aliquã ꝓpetatẽ rei per ei⁹ trãsmutationẽ.s.per trãsmutationẽ rei:qꝛ itell's dũ itelligit rẽ uł qdditatẽ aliquã realẽ nõ trãsmutat nec alterat ipam de vna forma reali ad aliã:cũ nõ sit vt⁹ factia:nõ tñ negat doctoꝛ qn aliq̃ mõ trãsmutet:uł alteret rẽ uł obm de nõ esse cognito ad eẽ cognitũ:uł de nõ eẽ itellecto ad eẽ itellectuz que est trãsmutatio rõnis ꝛ meta.sic ꝛ sensus transmutat obm suũ de nõ eẽ sensato ad eẽ sensatũ:ſʒ trãsmutatio talis nõ ꝑtinet ad ꝓpositũ doctoris in hoc loco.tñ nõ obstãte ꝙ nõ sic trãsmutat realr̃ ꝛ phisice põt tñ attribuẽ aliquã ꝓpetatẽ ipsi rei itellecte que dicit hitudinẽ rei ad itellectũ.i.põt cãre aliquã scðaz itẽtionem puta spẽm uł gen⁹ aut dr̃iã uł aliquã talẽ:que est qdã ꝓprietas rõnis uł logicalis:ꝛ illã põt attribuẽ illi rei:a cui⁹ ꝓpetate reali mouebaꝛ ad cãndũ illã scðaz itẽtionẽ ut supi⁹ dictũ fuit ita ꝙ attribuit ꝓpetatẽ logicalẽ ꝛ accñtalẽ.i.scðaz itẽtionẽ rei pp ipsi⁹ rei ꝓpetatẽ realẽ ꝛ nãlẽ ꝛ talis ꝓpetas logicalis dicit hitudinẽ rei ad itellectũ.nã qñ itelligo hoiez eẽ spẽm li spẽs dicit hitudinẽ hois ad itellectũ:qꝛ dat mihi itelligẽ hoiez nõ absolute ẽm eẽ suũ in suppositis sed solũ ẽm ꝙ ꝯcipiꝛ ab intellectu per suã formã itelligibilẽ.s.suã coĩtatẽ ad idiuidua sic supi⁹ est expositũ.ꝛ hoc mõ itellect⁹ attribuit modos sigñdi dictiõi sigtiue q sunt in uoce ut in sbo. effectiue tñ sũt ab itellectu. ¶ Istud exẽplũ doctoris ꝑtinet ad grãmaticã speculatiuã que est mltũ sbtilis ꝛ q̃si sic logica:ꝛ si deberet exponi ad liqdũ ꝓlixũ oportẽt facẽ ꝓcessũ:sed alias nr̃o tractatu maiori de formalitatib⁹ satis exposui illð. Uerũtñ ꝓ nũc dico breuiter sic ꝛ q̃tũ neceẽ est:ꝙ itell's iponẽs aliquã uocẽ sigtiuã ad sigñdũ aliquã rẽ:puta hãc uocẽ rosa ad sigñdũ nãz rose que est qdã res ex itellectũ facit illã uocẽ eẽ dictionẽ sigtiuã que ꝑus nõ erat nisi pura uox nãlis:ꝛ deide attribuit ei modos sigñdi grãmaticales:cuiusmodi sũt casus/nũs/genus/ꝑsona:ꝛ h⁹¹.que a grãmatico dñr accñtia nois sic patet in ꝑn⁹ Donati qñ petit sic. Noĩ quot accidũt:ubi rñdet ꝙ.v.vide Donatũ.ꝛ tales modi sigñdi cãnꝛ ab itellectu nr̃o ut patet ꝛ sũt sbiectiue in ipa uoce qꝛ ipaz denoĩant.nã hec uox rosa ẽ feminini gñis ꝛ singularis nũi ꝛ tertie ꝑsone:ꝛ sic de aliis. ¶ Deide rñdet ad 3ᵐ argᵐ dicẽs ꝙ illud dictum Cõmẽtatoris nõ põt itelligi ꝙ fiat vnũ cõpositũ ex intellectu ꝛ itelligibili sic fit vnũ cõpositũ ex mã ꝛ foꝛa: qꝛ si sic eẽt tũc itell's eẽt cõposit⁹ ex qdditatib⁹ omniuz sensibiliũ:siue ex itellectu ꝛ qdditate cuiuslibet sensibilis fieret vnũ cõpositũ:ꝛ sic q̃tiẽscũqꝫ itelligeret aliqð sensibile ꝯcurreret cũ illo sensibili tanq̃ꝫ vna cã mãlis cũ vna formali ad faciẽdũ vnũ cõpositũz ex utraqꝫ cã sic fit ex mã ꝛ forma in nãlib⁹:uł ad min⁹ sic fit ex sbo ꝛ accñte in cõpõne accñtali ꝛ nõ solũ itell's cõponeretur cũ qdditatib⁹ oĩuz sensibiliũ ſʒ ẽt cũ qdditatib⁹ oĩuz itelligibiliũ ꝛ hoc pp eãdẽ rõnẽ ꝛ magis uadit ḃ ad auctez Cõmẽtatoris q loqꝛ gñalr̃ de oĩ itelligibili ut patet:ꝛ sic videreꝛ itell's nr̃ eẽ mõstrũ aut portẽtuz in nã qꝛ ifinitis formis iformareꝛ nõ tm̃ successiue sicut est de mã p̃ᵃ sed ẽt sił sic forsan est possibile itelligẽ infinita ꝛ hoc per ifusionẽ a deo q̃ꝫ oĩuz spẽs itelligibiles apð se actualr̃ retineret.vñ itelligas lr̃am doctoris ꝙ

nõ loqꝛ de cõpõne ex his sed de cõpõne cũ his.i.nõ ꝙ itell's cõponaꝛ ex qdditatib⁹ sensibiliũ sed cũ qdditatib⁹ sensibiliũ ẽm expõnẽ iã factã:sed illð est icõueniens ut iã ꝓbaui. Jõ doctoꝛ meli⁹ exponit illð dictũ Cõmẽtatoris dicẽs ꝙ itell's in actu est itelligibile i actu:ubi patet ꝙ itelligibile p̃dicaꝛ de ipso itellectu ꝛ sic itell's in actu.i.actualr̃ uere recipit p̃dicationẽ itelligibilis i actu:sed mã nunq̃ꝫ recipit p̃dicationẽ forme nec econuerso:qꝛ illa p̃dicatio est falsa mã est forma uł forma ẽ mã.nã pn⁹ rex nãliũ sũt opposita ẽm phm p⁹ phisicoꝝ saltẽ mã ꝛ forma opponunꝛ qdãmõ relatiue sic act⁹ ꝛ potẽtia ꝛ nunq̃ꝫ vnũ oppositoꝝ p̃dicaꝛ de reliq̃ in abstracto.mã aũt ꝛ forma sunt abstracta ut patet per mãtũ ꝛ formatũ que sunt ꝯcreta eaꝝ. ¶ Qñõ aũt itell's sit itelligibilis patet qꝛ itell's p̃t itelligẽ oẽ ens.nã ens in cõi est obm ei⁹ ꝛ iõ cũ itelligibilitas sit passio entis ꝛ cuiuscũqꝫ entis ꝛ p̃dicaꝛ de q̃libet ente:seqꝛ ꝙ p̃dicaꝛ de itellectu.itellect⁹ eni q est ut itelligẽs est actiu⁹ ꝛ sic sumiꝛ actiue.idẽ nũo ẽt est itelligibilis ꝛ aliqñ est itell's actualr̃ ut li itell's sumiꝛ ꝑticipialr̃ ꝛ passiue:qꝛ itellect⁹ supt⁹ noĩalr̃ est itellect⁹ supt⁹ ꝑticipialr̃ ꝛ sic idẽ ſʒ nũo fũdat actionẽ ꝛ passionẽ ꝛ iõ fit ueri⁹ vnũ ex intellectu ꝛ intelligibili q̃ꝫ ex mã ꝛ forma qꝛ aliqñ idẽ nũo fit itell's ꝛ itelligibile puta ipemet qñ itelligit uł põt itelligẽ seipm:sed mã nunq̃ꝫ fit forma nec eẽ põt ſʒ itret cõpõnẽ cũ forma. ¶ Deide rñdet doctoꝛ ad secũdã qõnẽ dicẽs ꝙ h⁹¹ p̃dicatiões.s.hõ est ułe uł asin⁹ est spẽs ꝛ h⁹¹:sunt uere eo mõ quo nũc dictũ est.s.paꝝ supi⁹.puta 3⁹ mõ accipiẽdo sigtũ termi cõis ꝛ illo mõ accñs.s.itẽtiõale iest rei.s.ut res ipa itellr̃ ab itellectu per formã itelligibilẽ de qua mã satis dictũ est supius ¶ Pro rñsiõe ad obiõnẽ imediate sequẽtẽ ꝯtra solõnẽ qõnis nõ ꝙ alr̃ hõ iest idiuiduis:ꝛ alr̃ p̃dicaꝛ de idiuiduis siue alr̃ cõpaꝛ ad sua idiuidua ẽm ieẽ uł iexñtiã ꝛ aliter ẽm p̃dicationẽ qꝛ est in illis ẽm ꝑmũm moduz accipiẽdi significatũ termini cois ꝛ ſʒ p̃dicationẽ exercitã:ut dicẽdo soꝛ.est hõ ꝛ illo mõ suscipit oĩa accñtia que suscipiũt sua idiuidua ut supra dictũ ẽ ꝛ trahiꝛ ad existẽtiã qñ illa trahunꝛ ꝛ ꝑdit exñtiã qñ illa ꝑdunt ꝛ dealbaꝛ qñ illa dealbanꝛ ꝛ sic de aliis accñtib⁹.Nã scias ꝙ uera idiuidua hois abstrahũt ab existẽtia.ꝛ ab oĩb⁹ accñtib⁹ realib⁹ ꝛ coib⁹ sequẽtib⁹ illã sic ꝛ hõ in cõi ut patet p Scotũ libro 2⁹ distictiõe.iij.sepe.ꝛ libro.3⁹ distinctiõe.xxij.ꝛ iõ qcqd accidit idiuiduis imediate accidit hoi ſʒ mediate. Et illð idẽ itelligas de idiuiduis cuiuscũqꝫ supioris in p̃dicamẽto sbe.ꝛ sic patet q̃lr̃ hõ est in suis idiuiduis sed p̃dicaꝛ de illis ẽm 3ᵐ modũ accipiẽdi sigtũ termini cois ꝛ in p̃dicatiõe signata qꝛ p̃dicari cũ sit itẽtio scða nõ põt ꝯuenire hoi ẽm eẽ qð hẽt in suis idiuiduis qꝛ nec illis ꝯuenit loquẽdo ꝓpe de p̃dicari ꝛ sic nõ ꝯuenit sibi ẽm ꝑᵐ modũ nec ẽt cõuenit ei ẽm scðm modũ qꝛ nõ est de eẽntia hois nec sibi cõuenit neqꝫ in p⁹ mõ dicẽdi per se neqꝫ in secundo nec in aliq̃ alio imo oĩno accidit homini ergo solũ cõuenit sibi ẽm 3ᵐ modũ:ꝛ iõ hoc 3⁹ mõ oẽs scðe itẽtiones isunt ternis coib⁹ uł eoꝝ sigtis ꝛ per ꝯñs spẽs uł ułe aut cõc siue aliq̃ talis itẽtio scða ꝯuenit hoi solum ẽm 3ᵐ modũ accipiẽdi sigtũ termini cois. ¶ Et iõ ad argᵐ illð dico ꝙ ſʒ hõ sit semp in suis idiuiduis ꝛ non põt eẽ nisi in suis idiuiduis eo ꝙ oẽ supi⁹ hẽt cõnexionẽ necñã ad sua p se iferiora ut ꝓbat Bonet⁹ in.6.metã.sue:tñ hõ nõ dr̃ de ꝑlib⁹ ẽm ꝙ est i illis nec sic ẽ spẽs aut ułe:ꝛ iõ ꝯcedo ꝙ hõ qui est in suis idiuiduis p̃dicatur aut dr̃ de plurib⁹ aut de suis idiuiduis:nõ tñ ut est in illis aut nõ ẽm ꝙ est in illis:ꝛ hoc pp diũsuz modũ accipiẽdi significatũ hois ꝛ pp diũsitatez supponis qꝛ hõ ut est in suis idiuiduis supponit ꝑsonalr̃ qñ poniꝛ sbm in ꝓpõne ꝛ sic gñaliter supponit quãdo sumiꝛ ẽm ꝑmum moduz.ut aũt p̃dicaꝛ uel dr̃ de suis suppositis

supponit simplr: qz tūc p̄dicatū hoc .s. p̄dicari uel dici
nō iest nisi pro suo sig̃to p̄mario q̄lr fit semp in sup
pōne simplici τ nullo mō pro suppositis. τ iō in arg° il
lo est fallacia accñtis τ ēt figure dictionis pp mutatio
nez suppōnis τ pp uariationē medij termini ut patet.
¶ Deinde rñdet doctor ad p̄m arg^m principale scđe q̄o-
nis que rñsio est ualde difficilis q̄si oib° dicēs φ uera
nā pōt supponi tripl̄r τc .i. termin° cōis sig̃ns uerā nāz
pōt sumi in triplici suppōne siue hr̄e triplicē suppōnez
q̄n ponit̄ pro sbo ,ppōnis τ h̄ respectu alteri° τ alteri-
us p̄dicati nō tñ respectu eiusdē p̄dicati. ubi itellige p°
φ ipossibile est φ idē sbm respectu eiusdē p̄dicati τ in
eadē ,ppōne hēat tres suppōnes ut vult doctor in lib°
p̄dicamētoꝝ ca° de sba. q. ij. in rñsiōe ad 3m arg^m p̄nci-
pale. qz ipossibile est φ idē terminus cōis accipiat̄ pro
ipamet uoce τ pro suis suppositis τ pro suo sig̃to p̄ma
rio respectu eiusdē p̄dicati que triplex acceptio facit:
τ cōplet oīa gn̄a suppōnis .i. mālē/psonalē τ simplicē:
qz sb illis trib° gn̄ib° suppōnis ptinent̄ oēs spēs suppō
nis τ oīa ei° idiuidua: ul' ad illa tria reducunt ut patet
sciētib° tractatū suppōnū nō bz logicā hetā magri Pau
li Ueneti qui in hac materia nō recte se habuit. sed bz
uerā logicā exonēsez. τ iō cū suppō sit q̄dā hitudo uel
respect° vni° extremi in ,ppōne ad aliud extremū τ maxi
me sbi ad p̄dicatū qz nullus termin° ex ,ppōnē ul' ōro-
nē supponit nec ēt p̄dicatū supponit ,ppe loquēdo sed
magis appellat suā formā: ut vult Scot° in libro pier-
menias. τ pstat φ eiusdē fūdamēti sb eadē rōne sūpti
ad eūdē terminū nō pñt eē diūse hitudies uel relōnes
ut sepe vult Frāciscus in pflatu τ maxie dis. xxix. qz re
latiōes uariant̄ ex extremis ul' fūdamētis ul ex utrisqz
Jō ipossibile est φ idē sbm in quo fundat̄ suppō hēat
diūsas spēs ul' gn̄a suppōnū respectu eiusdez p̄dicati τ
maxie in eadē ,ppōne: nūc aūt hr̄e ul' dicē hitudinē ip̄i°
uocis τ dicē hitudinē suppositoꝝ τ dicē hitudinē sig̃ti
p̄marij τ adeq̄ti est dicē τ hr̄e tres hitudines specifice
distictas τ fūdatas in eodē sbo ergo ipossibile est φ il
las tres hitudies pueniāt eidē sbo respectu eiusdē p̄di
cati. τ iō q̄n doctor dicit hic φ uera nā pōt sumi tripl̄r
i. hr̄e tres suppōnes nō itelligit in eadē ,ppōne nūo sed
in diūsis. ¶ Scđo nō φ lz ut diximº idē termin° cōis
possit hr̄e triplicē suppōnem τ sic de se eē indifferēs ad
oēs tres nō tñ pp hoc hēt diūsas sig̃tiōes nec efficitur
termin° equocus: qđ ,pbat̄ qz iste termin° hō supponēs
pro ipa uoce respectu hui° p̄dicati bissillabi dicēdo hō
est bissillabū: nō sig̃t ipaz uocē qz nihil sig̃t seipm sz ali
qd aliud: τ iō aliud ē dicē sig̃re aliqd τ aliud supponē p il
lo: qz idē termin° pōt supponē siue stare ,p seipo nō tñ
idē pōt sig̃re seipm: τ sic iste termin° hō supponēs ,p su
is suppositis sic fit in suppōne psonali ut dicendo hō
currit ul' hō dormit nō sig̃t illa nec aliqđ illoꝝ ut dicit
doctor in li° p̄dicamētoꝝ. q. viij. in rñsione ad 2m arg^m
p̄ncipale. qz illa logica aliquī est falsa que dicit termi-
nus cōis sig̃t sua idiuidua, ul' iferiora: qz iste terminus
cōis .s. hō siue talis uox hō nō iponebat a p̄mis iposito
rib° ad sig̃ndū hāc rē que noiat̄ sor. nec hāc rē que no-
minat̄ plo: sed solū rē illā que est nā hūana specifica τ
ūn cōi τ noiat̄ hō in cōi. sed hec uox sor. iponebat̄ ad si-
gnificādū hāc rē singl'arē que noiat̄ sor. τ hec uox pl'o
ad sig̃ndū hāc rē singl'arē que dr̄ pl'o: τ sic de alijs. Si
tñ aliq ualētes logici dicāt aliqñ φ idiuidua hois sūt
ei° sig̃ta scđaria τ sic de idiuiduis asini respectu asini τ
bo°. dico φ hoc nō est ,ppe dictū neqz est ad ,ppositū no
strū qz capiūt ibi sig̃re multū large pro dare aliq̄ mō i
telligē sed nō pfecte: qz nunqz per hoiez solū possuz in-
telligē distīcte sortē aut pl'onē sed de hoc alias. ¶ Ul-
teri° dico φ iste termin° hō supponēs pro suo sig̃to pri
mario sic fit in suppōne simplici sig̃t illud pro quo sup
ponit τ solū tūc vñ illud est p̄uilegium suppōnis simpli
cis φ solū in illa idē est supponē pro aliq̄ τ sig̃re illud
τ hoc est qđ vult dicē doctor in li° p̄dicamētoꝝ ubi sup
ubi dic̄ φ tm̄ supponit̄ sig̃tū pro sig̃to q̄n est suppō sim
plex sic in suppōne psonali cōe supponit pro suppositis
nō tñ supponit suppositū qz nō sig̃t suppositu z hec ibi
ubi vides quō dicit φ in suppōne simplici supponit ,p
suo sig̃to qđ sig̃t. ¶ Et ibi idē est supponē pro aliquo
τ sig̃re illđ: τ nō sic est in suppōne psonali qz ibi termi
nus nō supponit pro illo qđ sig̃t: sed pro alijs .s. indiui
duis. ¶ Tertio est notādū φ sm̄ istū doctorē in lib° p̄
dicamētoꝝ. q. viij. aliud est supponē aliqd τ aliud est sup
ponē pro aliq̄. qz supponē aliqd τ sig̃re aliqd sunt idez
siue sinonima: qz dicit ibi φ termin° illđ supponit qđ
significat: sz supponē pro aliq̄ est stare pro illo: sic q̄n p̄
dicatū v̄ificat̄ de sbo pro aliq̄: pro quo stat sbm τ nō ,p
ipo sbo: qđ semp fit in suppōne psonali τ iā supius est
declaratū: vñ in suppōne mālī τ psonali semp dñiguū
tur ista duo .s. supponē τ sig̃re: sed in suppōne simplici
sunt oīno idez. Qñ ergo dr̄ in p° arg° 2e q̄onis sbm sig̃t
uerā nām ergo illā supponit: puta in ista ,ppōne hō est
ul'e ul' hō est spēs. ¶ Rñdet doctor φ uera nā pōt sup
poni tripl̄r τc. que rñsio appet multis ualde esse ipertī
nēs τ nō ad rē sed itelligat̄ sic φ uera nā .s. termin° si-
gnificās uerā nām cuiusmodi est iste terminus hō pōt
supponi tripl̄r .i. pōt hr̄e q̄ztū est de se triplicē suppōnē
puta in diūsis ,ppōnib° τ nō in vna ut sup̄ declaui. Et
lz ille termin° hō siue sbm isti° ,ppōnis sit q̄ztū est de se
idifferēs ad tres suppōnes ut ēt vult doctor in li° p̄di-
camētoꝝ. c. de sba. q. j. tñ talis idifferētia suppōnis nō
facit φ illa ,ppō sit distinguēda hō est ul'e ul' spēs: eo φ
nunqz aliq̄ ,ppō est distinguēda nisi in qua est aliqs ter-
min° m'tiplex ul' aliq̄ ,ppō m'tiplex. nūc aūt ut supi° ex
positū est iste termin° hō nō sig̃t oīa illa ,p qb° pōt sup-
ponē in triplici suppōne: sz tm̄ i vna .s. in suppōne sim-
plici τ tñ hēt vnū sig̃tū τ p pñs nunqz aliq̄ ,ppō est di-
stinguēda pp ipm. Et iō dicit doctor puenienter nec tñ
,ppō est distinguēda qz diūsitas suppōnis stat cū vnita-
te sbi τ sig̃ti τ illa iā clara sunt qz sbm in se est vnum τ
vnā tñ hēt sig̃tiōnē τ ifert sed est magis multiplicitas
figure dictiōis si qua sit. ¶ Ubi nō φ doctor nō dicit
φ in arg° illo p° ad qđ rñdet si aliq̄ talis multiplicitas
aut fallacia qz patet φ nō/ sec° aūt est tractādo psequē
ter τ ul'r de triplicitate τ multiplicitate suppōnis pti-
nēte eidē cōi dat itelligē φ nunqz in isto arg°: ubi poni
tur talis termin° cōis est pp illū terminū aliq̄ ,ppō di-
stinguēda eo φ termin° talis nō est multiplex pp diūsi-
tatē suppōnis: qz diximus satis. φ diūsitas suppōnis
nō cāt multiplicitatē .i. uerā multiplicitatē τ actualez
qz de ista semp loqmur in ,pposito q̄lis est i fallacia eq-
uocatiōis τ amphibologie: nec ēt cāt multiplicitatem
potētionalē: q̄lis est in fallacia ul' in fallacijs sm̄ sensū
cōpositū τ diuisū ul' sm̄ accētū. Et iō ubi non est aliq̄
uera multiplicitas nunqz ,ppō est distinguēda. talis tñ
termin° cōis pōt cāre fantasticā siue apparētē m'tipli-
citatē: sed talis multiplicitas stat cū vnitate sig̃tionis
τ per pñs stāte vnitate sig̃tionis nunqz est dāda distin
ctio qz distictio dat̄ pp multiplicitatē uerā. multiplici
tas uera reqrit distictionē sm̄ illud phī in li° elēchoꝝ
rñdentē ad multiplex nō p̄fata distictiōe nō ptingit vi
tare redargutionē .i. ille qui vult rñdē ad ,ppōnē multi
plicē in qua .s. est aliqs termin° hñs multa sig̃ta τ non
vult distinguē de illa ,ppōne sic rñdēs incidet ad redar-
gutionez que est pessima meta sophistica inter oēs .v.
metas. qz opz φ neget qđ pus pcessit: ul' ecōuerso pp
uarietatē τ multitudinē sig̃toꝝ: τ ita erit redargut° er-
go ubi nulla eēt sig̃toꝝ m'titudo nec per pñs uera m'-
tiplicitas ibi nulla est dāda distictio. Et iō doctor do
cet nos ad cautelā τ p q̄zdaz icidētiā q̄lr debemº rñdē
ad arg^m sophisticū ul' fallaciā cātā pp solā diūsitatem

suppõnis.vꝫ ꝙ nõ debemꝰ distiguẽ de tali termio hñ te diuisã suppõnē in hꝰ fallacia eo ꝙ nõ est uere multiplex.sed tñ fantastice ꝛ apparẽter.nã semp vnũ hẽt significatũ ꝛ nõ plura.sed debemꝰ rñdẽ sic rñdemus ad fallacias figure dictiõis.s.negãdo argᵐ eo ꝙ talis terminꝰ cõis q est terminꝰ in illa fallacia hẽt uariã suppõnẽ in maiori ꝛ in miori ut patet in hoc arg̃ sor.est hõ: hõ est spẽs ergo sor.est spẽs.terminꝰ aũt uariatꝰ ꝫ suppõnẽ est q̃si sic duo termini q̄ hẽt vtutẽ duoꝝ termioꝛũ:ꝛ ita arguiꝛ tũc in q̃tuoꝛ termis ꝯtra nãꝫ boni silli ꝛ isert doctoꝛ.multiplicitas eni figure dictiõis nõ est uere multiplicitas sed tñ fantastice.que autẽ sit uera mltiplicitas ꝛ que fantastica ꝛ que actualis ꝛ que potẽtialis vide i fallacijs Petri hyspani.nã hoc ꝓsuppono eẽ notũ ꝛ nollẽ in nõ necẽijs hic effluẽ:ꝛ doctoꝛ statim ponit exẽplũ dicẽs.vñ hec nõ distiguiꝛ sor.est hõ.s.in fallacia iã facta:sed eẽt fallacia si hõ acciperꝛ sic accipiꝛ hic hõ est spẽs q̄.s.hõ ꝭm ꝑmuꝫ modũ accipiẽdi sigtũ termini cõis:ꝛ ut hõ supponit ꝑsonalr̃:sed hõ est spẽs ꝭm 3ᵐ modũ accipiẽdi sigtũ termini cõis ꝛ ut hõ supponit simplr̃:ꝛ sic impossibile est ꝙ sor.sit hõ q̄ de necẽitate tũc seq̄reꝛ ꝙ sor.eẽt spẽs qd̃ est ipossibile. Et tũc ad formã argumenti ꝯcedit doctoꝛ ꝙ hec ꝓpõ est simplr̃ uera.s.hõ est ul'e ul' hõ est spẽs q̄ ꝭm ꝙ ibꝫ sigt uerã nãꝫ ut cõparaꝛ ad itellectũ.s.ut sumiꝛ ꝭm tertiũ modũ accipiẽdi sigtũ termini cõis iest ei tale accñs.s.tale accñs itẽtionale puta ul'e ul' spẽs inest hoi ut cõparaꝛ ad itellectũ ꝫ suã formã itelligibilẽ.i.3ᵒ mõ sumẽdi sigtũ termini cõis:ꝛ ita ꝯcedit oẽs tales ꝓpõnes i qbꝰ scđe itẽtiões ꝑdicanꝛ de ꝑmis. Sed adhuc ad formã argumenti est ampliꝰ dicẽdũ q̄ꝫ doctoꝛ exꝑmat ꝛ maxie ꝑp ultiᵐ ꝯñs argumẽti ubi iferꝛ ergo ꝑdicaꝛ oppositũ ꝫ de opposito. ¶ Ad qd̃ rñdeo ꝙ nõ ꝛ q̄n arguiꝛ sic.nõ nã uera ꝛ nã uera sunt ꝯdictorie opposita:ꝛ ꝑdicaꝛ nõ nã uera de nã uera ergo ꝑdicaꝛ oppositum de opposito. ¶ Rᵒ ꝙ nã uera ꝛ nõ nã uera ꝑũt sumi duplr̃.s.formaliter ꝛ fũdamẽtalr̃.nã sumẽdo nãꝫ uerã ꝛ nõ nãꝫ uerã formalr̃.s.pro itẽtionibꝰ scđis applicabilibꝰ rebꝰ ꝑme itẽtiõis ꝛ scđe:puta hoi aut ul'i ꝛ spẽi ꝛ hꝰ.sic dico ꝙ sũt ꝯdictorie opposita:ut utraq̄ꝫ sumiꝛ ut qd:q̄ ut uera nã sũpta formalr̃ ꝛ pro itẽtiõe scđa est nõ uera nã q̄ est itẽtio scđa que nõ est uera nã sed ens rõnis ꝛ diminutũ:ꝛ itelligẽ illđ silr̃ mõ quo loquebaꝛ de sb̃a ꝑᵃ et scđa in q̃õne.4.que ambo ut formalr̃ sumunꝛ sũt itẽtiones scđe.sumẽdo aũt uerã nãꝫ ꝛ nõ uerã nãꝫ fũdamẽtalr̃.s.pro ꝑᵃ itẽtiõe ꝛ scđa:puta pro hoie ꝛ ul'e uel spẽ aut hꝰ:sic dico ꝙ nõ sunt opposita aliq̄ mõ oppõnis sicut nec hõ ꝛ albedo aut caloꝛ:q̄ hõ dr̃ albꝰ ꝛ cal'ẽs ꝛc̃. sed sunt entia dispata ꝛ alteriꝰ gñis:q̄rũ tñ vnũ põt denoiare aliđ sic ꝛ albedo denoiat hoieꝫ ꝛ lignũ ꝛ hꝰ:ꝛ breuiter dico ꝙ nõ ꝑdicaꝛ ibi oppositũ de opposito ꝛ iõ argᵐ nõ ualet. ¶ Deide doctoꝛ rñdet ad 2ᵐ ꝑncipale scđe q̃õnis.cõcludebaꝛ ꝙ si hõ est spẽs ꝛ spẽs est intẽtio ergo hõ est itẽtio.ꝛ dic̃ ꝙ hec est falsa spẽs est itẽtio sic hec albũ est coloꝛ q̄ spẽs denoiatiue iportat aliud q̄ꝫ itẽtio in abstracto.i.spẽs est denoiatiuũ ꝛ cõcretũ ꝛ itẽtio est abstractũ:ubi vides i his ṽbis doctoris ꝙ q̄ spẽs est ꝯcretũ ꝛ itẽtio est abstractũ ꝛ ꝭm regulaꝫ positã in ꝑma q̃õne abstractũ de q̄cũq̄ꝫ ꝑdicaꝛ ꝑdicaꝛ in ꝑᵒ mõ dicẽdi per se ꝛ eẽntialr̃ ꝛ hoc i creaturis ꝛ nõ in trãscẽdẽtibꝰ neq̄ꝫ in diuinis:q̄ in diuinis ꝛ in trãscẽdẽtibꝰ sepe alr̃ est ꝯcretio ꝛ abstractio sũt oppositi modi sigñdi:ꝛ lꝫ itẽtio sit supioꝛ ad spẽm ꝛ de eiꝰ essentia:q̄ tñ est abstractũ iõ ꝑp repugnãtiã modoꝝ sigñdi itẽtio nõ põt ꝑdicari de spẽ sic nec aialitas de hoie ul' rõnalitas q̄ hec est falsa hõ est aialitas sic ꝛ hec albũ est coloꝛ ꝛ silr̃ hec hõ est rõnalitas ut ifra patebit cᵒ de gñe.hec rñsio doctoris declarata quã vr̃ in hoc loco tenẽ ꝛ iõ vndiq̄ꝫ angustie sũt.Nã si uoluerimꝰ negare hãc ꝑdicationẽ.s.spẽs est itẽtio sic doctoꝛ hic negat eã arguet aliq̄s ꝯtra nos sic.spẽs est itẽtio scđa ergo spẽs est itẽtio. hec ꝯñtia entimematica tenet q̄ arguiꝛ ab iferiori ad suũ supiꝰ a ꝑte ꝑdicati sine aliq̄ ipedimẽto ꝛ ẽt per locũ a ꝑte in mõ ꝛ añs est ꝯcessuꝫ a doctore ꝛ ab oibꝰ q̄ oia q̄nque ul'ia sũt itẽtiões scđe ergo ꝛ spẽs per locũ a toto in q̄ṫitate.si aũt uolumꝰ ꝯcedẽ illã ꝑdicationem tũc opꝫ ꝯcedẽ ut vr̃ ꝙ hõ est itẽtio qđ vr̃ uerꝛ:ꝛ ꝙ opꝫ hoc ꝯcedẽ ꝓbaꝛ q̄ de q̄cũq̄ꝫ ꝑdicaꝛ iferiꝰ ꝑdicaꝛ ꝛ superiꝰ:ut de q̄cũq̄ꝫ ꝑdicaꝛ hõ ꝑdicaꝛ ꝛ aial ꝭm illã maximã ꝑhi in ꝑdicamẽtis.q̄ñ alteꝝ de altero ꝑdicaꝛ ꝛc̃. sed spẽs ꝑdicaꝛ de hoie ꝛ itẽtio ꝑdicaꝛ de spẽ ut argutũ est ergo itẽtio ꝑdicaꝛ de hoie ergo hõ est itẽtio si hõ est spẽs ꝛ iõ si añs huiꝰ deductiõis que est ꝯditionalis est falsũ ergo ꝛ ꝯñs. ¶ Propter hãc graue ꝯtrouersiã dico breuiter ꝙ in hoc loco doctoꝛ nõ est locutus ꝭm opiõnẽ ꝓpriã sed ꝭm opiõnẽ aliq̄rũ q negãt hãc ꝑdicationẽ spẽs est itẽtio:nec curauit pro nũc determinare ṽitatẽ q̄ ad alia festinabat ꝛ hoc sepe facit sic ẽt sepissime facit ꝑhus.ut doctoꝛ iste recitat in plerisq̄ꝫ locis: sed alibi meliꝰ istã mãm determiat:igiꝛ dico pro nunc ꝙ ista ꝑdicatio est bona.s.spẽs est itẽtio q̄ est intẽtio scđa.ꝛ li scđa itẽtio nõ diminuit rõnẽ itẽtiõis in cõi lꝫ ꝯhit eã ut nũc teneo coiter utimur itẽtiõe pro itẽtiõe scđa.ꝛ si dicas vr̃ dicẽ doctoꝛ hic ꝙ itẽtio ẽ abstractuꝫ ergo nõ ꝑdicaꝛ de inferiore ꝯcreto. Dico ꝙ hic duplr̃ possuꝫ rñdẽ ꝑᵒ ꝙ itẽtio nõ est ultiate abstractũ sed medio mõ sic ꝛ hõ ꝛ aial ꝛ albedo ꝛ coloꝛ ꝛ hꝰ:ꝛ iõ est aliquo mõ ꝯcretũ cui forte coꝛrñdet hoc abstractũ.s.intẽtionalitas ul' q̄dditas itẽtiõis aut ẽt itẽtio itẽtiõis:ꝛ silr̃ mõ spẽs est ꝯcretũ:ꝛ iõ vnũ põt ꝑdicari de alio uel de reliq̄ nec tñ seq̄ꝛ illud qđ supiꝰ iferebaꝛ.s.ꝙ tũc intẽtio ꝑdicareꝛ de hoie q̄ hoc est vnũ aliđ ꝓuilegiũ scđarũ itẽtionuꝫ.s.ꝙ iferiꝰ ꝯcretuꝫ põt ꝑdicari denoiatiue de aliq̄ ꝛ ẽt modificare aliđ:ꝛ tñ supiꝰ ꝯcretũ nec ꝑdicabiꝛ denoiatiue de illo nec modificabit illđ.ꝛ est exẽplũ in ipsismet itẽtiõibꝰ scđis.Nã q̄ñ dico ꝙ genꝰ est spẽs ꝓut spẽs sumiꝛ ut modus planũ est ut supiꝰ determinatũ est ꝙ spẽs denoiat ꝛ modificat genꝰ:ꝛ tñ ul'e non denoiat ipꝫ genꝰ qđ tñ est supiꝰ ad spẽm ꝛ hoc ꝓꝑe loquẽdo de denoiare sic nec aial denoiat hoieꝫ nec aliqđ superiꝰ suũ iferiꝰ. Rõ huiꝰ põt eẽ talis q̄ iferioꝛ itẽtio 2ᵃ sumiꝛ origialr̃ ꝛ occasionalr̃ a ꝓꝓetate ipsiꝰ rei ut supiꝰ declaratũ est. Et iõ aliq̄ spẽali rõne respicit rẽ illã ꝛ q̄dã ꝯsãguinitate spẽali ul' affinitate ei ꝯiugiꝛ:ꝛ iõ põt ipsaꝫ denoiare ꝛ de ea ꝑdicari ꝛ sic spẽs respicit hoiem ꝛ genꝰ aial ꝛ gñalissimũ sb̃aꝫ ꝛ sic de alijs itẽtionibꝰ. Intẽtio aũt supioꝛ.s.itẽtio scđa in cõi a nulliꝰ rei ꝓꝓetate origialr̃ aut occasionalr̃ sumiꝛ ꝛ iõ lꝫ bñ ꝑdicare de suis iferioribꝰ q̄ddiṫatiue ꝛ nunq̄ꝫ denoiatiue:a q̄rũ mãli siue potẽtionali sumiꝛ:sic oẽ genꝰ sumiꝛ a mãli in spẽ ꝛ sic ois dĩa ꝑdicabilis a formali:ꝛ ita ab eis q̄dãmõ pullulat tñ de rebꝰ ꝑme itẽtiõis nec ꝑdicaꝛ q̄dditatiue nec denoiatiue nec in ꝯcreto nec in abstracto nec breuiter aliq̄ mõ eo ꝙ nã hẽt ad eas attinẽtiã ul' affinitatẽ ꝛ hoc in se ꝛ in suo gñali ꝯceptu lꝫ bñ in suis inferioribꝰ ꝛ mediate ac remote ꝛ hoc nihil faꝛ ad ꝑdicationeꝫ uel denoiationẽ.ꝛ sic pꝫ q̄ itẽtio iferioꝛ puta spẽs põt denoiare hoieꝫ:tñ itẽtio supioꝛ nõ põt:puta itẽtio scđa i cõi ul' ꝯceptꝰ rõnis aut ens rõnis:ul' res scđe itẽtiõis: aut aliqđ tale:q̄ nullũ istoꝝ põt ꝑdicari denoiatiue de hoie ꝛ tñ aliq̄ iferiora ipoꝝ ꝑdicanꝛ de illo denoiatiue ut spẽs ꝛ ul'e. Et si tũc peteres ꝙ ex q̄ scđa itẽtio in cõi a nulliꝰ rei ꝓꝓetate origialr̃ cãtur ul' sumiꝛ a q̄ tũc cãtur ꝛ quõ. Rᵒ hec q̃õ eẽt bona si illđ qđ supponit esset uerꝛ.s.itẽtionẽ 2ᵃᵐ i cõi cãri ꝛ ꝓduci aliq̄ ꝓꝑa spẽali cãtiõe siue ꝑ se 3ᵒ mõ:lꝫ illđ suppositũ est negãdũ.vñ dico breuiter ꝙ sic nullũ ul'e aut cõe ꝓduciꝛ ꝓꝑa ꝛ spẽali ꝓductiõe:sic nec itẽtio 2ᵃ i cõi.Nã hõ i cõi nõ ꝓduciꝛ ꝑ se ꝛ

solitarie: qꝛ oēs act⁹ ꝛ gñationes sunt circa singularia ꝺm phm ꝓ° meta. sed ꝓduct⁹ sorte ꝛ platone ꝛ aliis h⁹ᵗ ıdiuiduis per se ꝛ ꝓ° ac imediate ꝓducit hō in cōi per accñs ꝛ scdario ac mediate ꝛ hoc loquēdo de ꝓductione reali ꝛ phisicali in eē exñtie. Et positis indiuiduis hois in eē qdditatiuo ꝛ meta. reali .s. hoc hoie ꝛ illo q ut diximus supⁱ ita abstrahūt ab exñtia sic hō in cōi ponit hō in cōi in eē qdditatiuo ꝛ meta. ꝛ qsi ꝯcept⁹ eius pullulat a ꝯceptib⁹ aut qdditatib⁹ eoꝝ sicut a radicib⁹ lz in se ꝛ ꝺm se abstrahat ab eis cū nō sit possibile ponere hūc hoiez ꝛ illū nisi ponat hō nec ecōuerso quo ad rez lz bñ quo ad ꝯceptū ꝛ ꝯsideratiuā abstractionē siue ꝓcisiuā. sic ad ꝓpositū cātis itētionib⁹ scdis iferioribus ꝛ spālib⁹ ab itellectu effectiue ꝛ a ꝓꝓetatib⁹ reꝝ origialiter ꝛ icitatiue ꝛ hoc ꝓ° per se 3° mō ꝛ imediate cātur itētio scda in cōi ul' ens rōnis scdario per accñs ꝛ mediate ꝛ multis eaꝝ .s. scdaꝝ itētionū positis in eē qdditatiuo abstracto qꝛ forsā in eē meta. rōnali ul' saltez in eē meta. cōi ponit scda itētio in cōi in esse ꝯsili ꝛ qdditas ei⁹ ut pullulat a qdditatib⁹ ꝛ ꝯceptib⁹ scdaꝝ itētionū iferioꝝ: ꝛ ita nulla ꝓpa cātiōe cātur uel ꝓducit: ꝛ iō motiuū illud est solutuz. Tñ qd in hac rñsiōe tetigi de trib⁹ meta. ul' meli⁹ de duab⁹ meta. spālis ꝛ vna cōi utriqꝫ: nō ponit in nūm cū eis sicut nec aliqd supius et cōius cū iferiorib⁹ suis: ꝛ iō nō pñt dici tres metaphi. Dico q illa mā alias locū hēbit ꝛ forsā aliqd tāgā in sequēti rñsione lz succicte: qꝛ vꝫ q necē sit ponē preter meta. Ari. que est realis altā meta. pro entib⁹ rōnis q est meta. rōnalis ul' itētionalis. ul' saltē ponē vnā meta. ampliorē qꝫ sit illa que est posita ab Ari. cui⁹ sbm nō est ens reale sic ꝯctū per li reale sz ens simplr qd est cōe vniuocū enti reali ꝛ enti rōnis: ut aliqlr in qdā loco supⁱ dixi: sed pro nūc h nō discutio ꝛ ita patet vna rñsio ul' ꝓmus modus rñdēdi ad difficultatē motā de itētiōe scda an sit abstractū ꝛc. Scdo rñdeo sic ponendo q itētio sit abstractū: tñ vꝫ posse dici ꝺm viā doctoris sinialr in ꝓdicamētis. q. ij. q itētio scda ul' ens rōis in cōi est vnū trāscēdēs in ambitu ꝯceptuū itētiōaliū sicut ꝛ ens reale in ambitu ꝯceptuū realiū. ¶ Et tūc sicut ens reale pōt ꝓp suā trāscēdētiā ꝓdicari in suo abstracto de oib⁹ iferiorib⁹ idētice. Ita q illa ē ꝓdicatio idētica hō est entitas nō formalis tñ est uera eo q ētitas est trāscēdēs ut docet Frācisc⁹ loquēs de duplici ꝓdicatiōe idētica in ꝯflatu. dis. iiij. q. v. vide ibi. ita est itētio scda in cōi ꝓp suā trāscendētiā pōt ꝓdicari idētice de suis iferiorib⁹ lz ipa sit abstractū. Et ista scda rñsio alias magis itelliget tūc aūt sit ꝓbabilr dictū ꝛ patet qd sentio de tota illa scda rñsiōe. ¶ Ad 2ᵐ argᵐ ꝓncipale q multa dicta itricata icludit ut maxias ābiguitates ꝛ sic patet q sequēs obio in qua obiicit q tunc hec est uera spēs: est itētionale ergo hō est itētiōale ꝛc. cū sua rñsiōe nihil ualet ul' nihil facit ad rē qꝛ uadit ꝺz illā opionē ꝺm quā loqt doctor ibi ꝛ nō ꝺm ꝓpriā suā itētionē ergo ꝛc. ¶ Deide doctor rñdet ad tertiā qōnē dicēs: q tales ꝓpōnes lz sint uere mō iā dicto .s. denoiatiue: tñ nō sūt uere per se ul' talia ꝓdicata itētionalia nō ꝯueniūt talib⁹ sbis .i. reb⁹ ꝓme itētiōis ꝑ se: qꝛ in nullo qrto modoꝝ dicēdi ꝑ se ꝛ patet lrāz itelligētib⁹ qtuor modos ꝑseitatis q ponūt ꝓ° posterioꝝ a pho. tñ ꝓp ultiᵐ dictū ibi dic: nec ulr aliq alio mō qꝛ tūc nā eēt cā sufficiēs talis accñtis ꝛc. vult dicē q nec sunt ꝑ se 3° mō: qꝛ per se 3° mō est idē q solitarie: illd eniz agit per se 3° mō qd agit se solo ut sor. fert istū lapidē per se: ꝛ sor. comedit ul' bibit per se .i. sine aliq socio ul' coadiuuāte. ꝛ tūc ad ꝓpositū si nā ul' res ad ex puta hō uel asinus eēt cā per se .i. sola ꝛ ꝓcisa respectu hui⁹ itētiōis scde que dꝛ spēs ul' ule: tūc in qcūqꝫ supposito ul' singulare eēt illa nā in illo eēt tale accñs .i. talis itētio scda: qꝛ posita cā sufficiēte ꝛ ꝓcisa ponit ꝛ effect⁹: ꝛ tūc cuz illa nā hūana sit in sorte ꝛ in platone ꝛ tūc i sor. ꝛ platone eēt spēs ul' ule ul' illis ieēt: ꝛ tūc sor. eēt spēs ꝛ ule ꝛ ēt plato: qꝛ in qcūqꝫ est aliqd accñs illud denoiat tale ab illo accñte: sicut in qcūqꝫ est albedo illd est albuz qꝛ posita cā formali in aliq ponit ꝛ effect⁹ formalis g ꝛc. ¶ Deide rñdet ad ꝓᵐ argᵐ ꝓncipale tertie qōnis. ꝛ ꝓ° ponit vnā rñsionē quā reprobat que negat miorē primi argumēti .s. q hō ꝓdicet de plurib⁹ differētib⁹ nūo hāc rñsionē reprobat doctor: que tñ nullo mō vꝫ reprobāda qꝛ ꝺm ipsūmet doctorē sepe ꝛ maxie ifra. q. xj. ꝓdicare est itētionū per se reꝝ vō per accñs: eē vō est rei per se ꝛ itētionū per accñs: qd dictū exponet loco suo nūc aūt cū hō sit res ꝛ nō itētio scda manifestū est q ꝓdicari de plib⁹ ꝯuenit solū sibi per accñs qꝛ rōne spēi ul' ulis que ul' qd ēt ꝯuenit sibi per accñs ipsi aūt spēi ul' uli ꝯuenit per se ꝓ° mō ut supius patuit ēt qñ doctor dicit in illa reprobatiōe ergo hec est ꝑ accñs hō est aial ul' ꝺm aliqs libros ꝛ meli⁹ qꝛ magis ad ꝓpositū sor. est hō: siue hō est ule. ꝓª ꝓtio vꝫ male deduci ad ꝓpositū ut de se patet: qꝛ aial ꝯuenit hoi in ꝓ° mō ꝛ qdditatiue ꝛ sic hō sorti: ꝓdicari aūt ꝯuenit sibi per accñs ut dcm̄ est ꝛ iō hec est mala ꝯñtia hec est ꝑ accñs hō est aial uel sor. est hō. Scda aūt ꝓpō ꝯcedit .s. q hec est per accñs .s. hō est ule ut iā sepe patuit: ꝛ iō nulla est silitudo iter has duas ꝓpōnes .s. hō est aial ꝛ hō est ule: iō dicamus q doctor nō simplr reprobat illā rñsionez bonā sed ꝓp cōem modū loquēdi ut ponit in obione que videbat tꝑib⁹ antiqs ꝯcedē mltas ꝓpōnes nūc reprobatas in scola nr̄a ꝛ iter ceteras iā ꝯcedit eē ꝑ se .s. hō ꝓdicat de plib⁹ hñs pro se hāc debilē rōnē ꝛ falsaz .s. q hō nō pōt ꝓdicari de plib⁹ differētib⁹ nūo nisi sit supi⁹ ad illa: ꝛ ē ꝑ se supi⁹ ad illa ꝛ nō ꝑ accñs: g per se ꝛ nō ꝑ accñs ꝓdicat de illis: hec rō peccat qꝛ lz hō sit ꝑ se supi⁹ ad idiuidua capiēdo li supi⁹ fūdamētalr ꝛ nō formalr qꝛ li supi⁹ sumptū formalr ē itētio scda sicut ꝛ li iferi⁹ ꝛ mlta talia. fūdamētalr aūt nō dic nisi ipz hoiez qui ē supi⁹ ꝛ q hēt ꝑ se ordinē eēntialē ad idiuidua tñ hec ꝓpō rō ꝓdicat de plib⁹ nō admittit eē per se ꝛ hoc in sensu famosiore ꝛ usitato. vꝫ ut li per se determiat iherētiā lz sit ꝑ se ut li per se determiat iherēs ut statiz dicet. h est magis exnee ꝛ iusitate loq ꝛ qsi ipfecte. ꝛ iō ad tollēdū omnē ābiguitatē ꝛ ad satisfaciēdū vlgo ꝛ oib⁹ ponit doctor altā rñsionē nō tñ simplr negās ꝑorē sed in aliq sensu min⁹ ꝯgruo. vñ dicit q per se in miori pōt determiare iherētiā ꝛc. pro qua rñsiōe que est difficillima qsi oib⁹ ꝛ sbtilissima ꝛ ad itelligēdū ifinita multū ualēs: est ꝓ° notādū q sicut est aliq mō in cōposito nāli ita est ēt i cōposito rōnis suo mō. in cōposito nāli sunt tria .s. mā ꝛ forma ꝛ vnio media: ꝛ deide resultat vnū cōpositū ita est in cōposito rōnis. Nā ibi est repire tria .s. sbz ꝓdicatū ꝛ copulā que est qsi qdā vnio media ꝛ ligatura cōbinās sbz cū ꝓdicato ꝛ tūc resultat vna 3ª entitas que uocat ꝓpō. nūc aūt ꝺm termios doctoris hic ista vnio ul' copulatio dꝛ iherētia ul' saltē nō multū differūt ꝛ ꝓdicatū dꝛ iherēs. Quia ꝓdicatū iheret sbo mediāte inherētia .s. copula sicut in nālib⁹ forma iest māe mediante vniōe: sūt ergo tria hec .s. iherēs illud cui iheret ꝛ inherētia media. iherēs est ꝓdicatū illud cui iheret est sbm ꝛ iherētia media est copula aut copulatio. iherēs est relatiuū ꝛ sbm relōnis .s. iherētie illi⁹ cui⁹ est fūdamētuz est rō ul' formalitas ꝓdicati: qd est itētio scda. illud cui iheret ē termin⁹ relōnis ꝛ termināns iherētiā illā. ꝛ termin⁹ formalis aut rō termināndi ē rō formalis uel formalitas sbi qd ēt est itētio scda. termin⁹ aūt totalis est ipm sbm ꝺm qd est ꝯcretū ꝛ nō abstractū. iherētia media est relō ipa mediāte qua ꝓdicatū qd est iherēs iheret sbo. sed sic notare hāc nām: vꝫ nām inherentis ꝛ inherētie per relationes ꝛ relatiua ꝛ sba ꝛ fundamēta ꝛ termios formales ꝛ totales que oia rexiunt in qlibet

ꝓpōne nō est pro oib⁹ sed solū pro ꝓuectis ꝛ bn̄ intro/ductis in mā ꝛ cognitiōe relōnū ꝛ hoc ſm viā Fráci/ſci de mayronis in ꝯflatu diſ.xxix. attamē expedit hic ponē ut ueritas ac claritas hui⁹ māe nō omittaꝛ ꝛ pro uectiores pſpicacitate sua nō fraudentꝛ. reuertendo tn̄ ad min⁹ ꝓuectos dico q̧ sufficit notare hec tria.ſ. in herēs q̧ semp est ꝑdicatū: ꝛ inherētiā que est copula: ꝛ illō cui iħeret qō est ſbm ꝓpōnis. Ubi est tūc ultra ꝯſi/deradū q̧.ſ. falsis iħerētia ul' vnio ꝑdicati ad ſbm nō est semp vni⁹ nāe nec ꝯformis imo diuſificaꝛ ꝛ distigui tur ſm ꝯditionē ꝛ nāʒ ꝑdicati. Dicim⁹ eni q̧ ꝑdicatū est formalr̄ in oi ꝓpōne ſm illā maximā anglicorū lo/gicoꝝ. Talia sūt ſbiecta q̄lia ꝑmittūt ꝑdicata. Et hoc est ueꝝ maxie in suppōne. Nā duplex est formale in ꝓ pōne: vnum est gn̄ale ꝛ aliud ſpāle. formale gn̄ale est copula: ꝛ mālia sunt ſbm ꝛ ꝑdicatuʒ: magis tn̄ ſbm q̄ʒ ꝑdicatū: nunq̄ʒ eni hēbimus ꝓpōnē lʒ hēremus oīa ſb iecta ꝛ ꝑdicata in mūdo nisi sil' ꝯiūganꝛ ꝛ vnianꝛ me/diāte copula v̄bali ꝛ uocaꝛ formale gn̄ale: qꝛ gn̄alr̄ cō uenit oi ꝓpōni qꝛ sine illo nulla eēt ꝓpō: ꝛ de isto for/mali ꝓpōnis itelligūt logici italici qdā qn̄ dicūt q̧ co pula est formale in ꝓpōne ꝛ bn̄ dicūt quo ad itellectuʒ hūc. sed hoc nō sufficit qꝛ in tali formali sic loquendo in gn̄ali ꝯueniunt oēs ꝓpōnes. Et iō ultra hoc attēdē dū est ad ꝑdicatū ꝛ q̄lem hitudinē hēt ad ſbm: ꝛ ſm lʒ ꝯsurgit diuſitas iħerētiaꝝ ꝛ copulationū ul' diuisionū sic ēt ꝛ suppōnū. Nunq̄ʒ eni ergo cog̃sces diuſitatem suppōnū nisi attēderis ad ꝑdicata. vn̄ retēta idētitate nūali ſbi ꝛ uariato triplr̄ ꝑdicato uariabiꝛ trip^r suppō Exēplū hō est nomē: hō est alb⁹: hō est ſpēs. in p^a ꝓpō ne li hō supponit mālr̄. In ſcōa pſonalr̄. In 3^a simplr̄. Et iō ſbiecta fiūt ex ꝑdicato q̧ sic ul' sic supponant ſm uarietatē sue suppōnis sicˉ mā que de se iuariabilis est ꝛ q̄ʒtum est de se vna nūo in multis sed uarietatem ꝛ plurificationē accipit a forma. Et iō bn̄ dicit illa ma/xima anglicoꝝ q̧ talia sunt ſbiecta q̄lia ꝑmittūt ꝑdi/cata. i. talr̄ ꝛ talr̄ supponūt ſbiecta in ꝓpōnib⁹ q̄lr ꝛ q̄ liter ꝑdicata ꝑmittūt ipa supponē ſm q̧ ꝑdicata hn̄t diuſaʒ hitudinē ad ſbiecta/ sic ipa ſbiecta supponunt. Nā suppō est quedā ꝓpetas termini sed non absoluta imo respectiua qꝛ nō nisi in hitudie ad alteꝝ termini. ꝛ iō nō pōt cōpetē termio nisi in ꝓpōne qꝛ termin⁹ ex orōnē ul' ꝓpōnē nō supponit sed solū in ꝓpōne. multe aūt alie ꝓpetates termini pn̄t sibi cōpetē ex ꝓpōneʒ ꝛ absolute sig̃re eē coicabile: ul' incoicabile ꝛ h^{oi}. iō dixi q̧ cū ex diuſitate ꝑdicati ꝯseruat diuſitas suppōnis in ſbo: sic ex diuſitate formaꝝ ꝯsurgit diuſitas in mā: me rito ꝑdicatū dꝛ formale ſpāle in oi ꝓpōne ad qō tanq̄ʒ ad formā respiciēdū est ut iter ꝓpōnes distiguamus ꝛ suppōnes in eis ꝛ ueritates cog̃scamus. qꝛ si vis cog̃/scē suppōnē ſbi semp respicias ad ꝑdicatum qꝛ nunq̄ʒ alr̄ illā cog̃sces. ¶ Et tūc ad ꝓpositū cuʒ ex diuſitate hitudinū ꝑdicati ad ſbm ꝯsurgat diuſitas ꝓpōnum ꝛ ueritatū in ipsis necē est ergo q̧ ſm ꝯditionē iħerētiū uarieꝛ ꝯditio iħerētiaꝝ ꝛ per ꝯn̄s nō oēs iħerētie sunt vni⁹ nāe sic nec oia iħerētia.ſ. ꝑdicata qō bn̄ notat i an̄ ꝑdicamētis cū ibi negat ꝯtra multos qui uolebant q̧ eē. i. copula facta per li est cū sit vnio extremoꝝ sig̃t ta lem vnionem q̄lis debeꝛ extremis. Et iō ponebant q̧ maior identitas sig̃t aīal est ſba ul' hō est aīal q̄ʒ hic hō est alb⁹: ul' aīal est coloratū. Istū modum dicēdi repro/bat doctor ibi. Et vidē potes rōnes ei⁹ ibidē qꝛ recita re eas hic est oino supfluū. Et iō cū alia sit iħerētia aīa lis ad hoiem ꝛ albedis ad hoiem lʒ itaq̧ denoteꝛ ꝛ fiat cū hoc v̄bo est qꝛ ut iā dixi li est nō dicit talē vnionem q̄lis debeꝛ extremis: necesse est ut ipa iħerētia sic i gn̄a li sūpta determieꝛ per aliq̄s determiationes aduerbia les: qꝛ aduerbiū est adiectiuū v̄bi ſm Priscianū ul' sal tem per aliq̄s alias determiatiōes que hn̄t nām ſpeci/ficādi tales iħerētias ut q̄les sint possint a nobis cog̃/ſci. h^{oi} aūt determiatiōes adūbiales sūt he.ſ. li p se: q̄d ditatie formalr̄ eēntialr̄: itrisece: necēio: nō necēio: ꝯtigē ter: accn̄talr̄ ꝛ h^{oi}. alique aūt determiatōes fiūt p noīa recta a ꝓnoib⁹ ut in p^o mō dicēdi p se. i 2° mō dicēdi p se a ꝑori a posteriori per accn̄s per aliud ſm suā rōneʒ formalē ꝛ cetera multa. Et multe illaꝝ determinatio nū que determināt iħerētiā pn̄t etiā determiare inhe/rēs ut patebit: iter q̄s ad nr̄m ꝓpositū est li per se: vn̄ si li per se determiat iħerētiā denotat q̧ tale ꝑdicatū cō/uenit per se ſbō ita q̧ illa iħerētia est per se ꝛ nō per ac cidēs: ꝛ sic aīal ꝯuenit hoi ꝛ etiā risibile lʒ li per se su/maꝛ ibi alr̄ ꝛ alr̄ in ꝑma: ut per se notat pseytatē ꝑmi modi: sed in ſcōa ut denotat pseytatē ſcōi modi. Nūc aūt in ista ꝓpōne hō per se est ſpēs: uel hō per se est ul'e: si li per se determiaret iħerētiā ꝓpō esset oino falsa: qꝛ ut doctor ꝓbauit ibi sup. nulla intētio ſcōa pōt cōpetē per se in aliq̄ q̄tuor modoꝝ dicēdi per se alicui itētiōi ꝑme: qꝛ itētio ſcōa nō pōt respicē aliquā itētionē ꝑmā aliq̄ pseytate sed solū per accn̄s. si aūt li per se determi net iħerēs: sic cadit sup̄ ꝑdicatuʒ ꝛ denotat solū q̧ ta le ꝑdicatū est per se tale ꝛ nō per accn̄s ꝛ sic in illa ꝓ pōne hō est per se ſpēs denotaꝛ q̧ hō est ſpēs que ſpēs est per se ſpēs eo q̧ idē ꝑdicaꝛ per se de eodē in p^o gra du ꝑmi modi dicēdi p se ut alias patuit. vnūq̄dq̧ eniʒ est per se ipsūmet ꝛ nō per accn̄s: qꝛ tūc nō repugnaret idē eē sine seipō: vn̄ qn̄ li per se determiat iħerētiā. tūc ut simplices magis itelligāt debet li per se pn̄tari ꝛ te/neri cū copula v̄bali ut sic dicēdo: hō ē per se aīal ul' ri/sibile. est sensus q̧ hō est per se aīal aut risibile. qn̄ autē li per se determiat iħerēs tūc debet pn̄tari ꝛ teneri cuʒ ꝑdicato ut sic dicēdo hō est per se ul'e: ul' hō est p se ſpēs Un̄ ꝯsidera q̧ illa sn̄ia est nota.ſ. q̧ ſpēs que est ꝑdica/tuʒ per se ut li per se determiat iħerēs ꝑdicaꝛ per accn̄s de hoie ut li per accn̄s determiat iħerētiā qꝛ ꝑdicatuʒ per se iest hoi per accn̄s ꝛ nō per se. Aliq̄n tn̄ li per se de/termiat tā iħerētiā q̄ʒ iħerēs puta in oib⁹ ꝓpōnib⁹ de p^o mō dicēdi per se ꝛ de ſcōo mō: qꝛ in illis iħerētia est per se ꝛ ēt iħerēs est p se: sed in ꝓpōnib⁹ accn̄talib⁹ nun q̄ʒ li per se hēt determiare iħerētiā.ſ. in illis ꝓpōnib⁹ in q̄b⁹ ꝑdicatū accidit ſbō: in aliq̄b⁹ aūt ꝓpōnib⁹ li per se nec determiat iħerētiā nec iħerēs puta in illis quaꝝ ꝑdicata sunt aggregata per accn̄s sicut patet de illa hō est lōgus alb⁹ ul' hō est suꝑficialr̄ colorat⁹: ul' tu es bon⁹ pastor ul' bonus amic⁹/ aut gratiosus soci⁹ ꝛ h^{oi}: qꝛ in illis ꝑdicatū nō est per se ens sed per accn̄s cū sit in di/uersis ꝑdicamētis ꝛ per ꝯn̄s est aggregatū ſʒ phm. 6. metaphi. vn̄ pōt fieri distictio ꝓpōnū.ſ. q̧ in aliq̄ ꝓpō/ne li per se determiat iħerētiā ꝛ nō iħerēs: in aliq̄ autē determiat iħerēs ꝛ nō iħerētiā. In aliq̄ aūt nec deter/miat iħerētiā nec iħerēs. In aliq̄ v^o determiat ꝛ iħerē tiā ꝛ iħerēs ꝛ ita est q̄drimēbris diuisio ul' distinctio. ¶ Deide doctor ponit exēplum de accn̄te qn̄ dicit. sil̄r patet hic accn̄s est per se ens ꝛc̄. Istud exēplū itelligiꝛ mō opposito ꝑcedēti ꝓpōni recitate sup^i ut patet qꝛ il la ꝑor fuit uera ut li per se determiat iħerēs ꝛ nō iħerē tiā. Ista ēt est uera ecōrio.ſ. ut li per se determiat iħeren tiā ꝛ nō iħerēs ꝛ iō nō est in toto sil'is. sed sufficit ad in tētionē doctoris q̧ attēdit sil'itudinē solū quo ad lʒ q̧ li p se pōt determiare iħerētiā ul' iħerēs. Exēplū itellr̄ sic. nā ꝯstat q̧ cū oē accn̄s sit p se iferi⁹ ad ipʒ ens in cōi ꝛ loquiꝛ de accn̄tib⁹ que sunt in recta linea ꝑdicamen tali ꝛ simplicib⁹ ꝛ nō aggregatis: necē est q̧ ens in cōi icludaꝛ in eis q̄dditatiue ꝛ per ꝯn̄s per se p^o mō. ꝛ iō hec est per se albedo est ens ut li per se determiat iħerē tiam qꝛ denotat q̧ ens est de q̄dditate accn̄tis siue albe dis ꝛ per ꝯn̄s ꝑdicaꝛ per se de illa qꝛ in p^o mō. ut aūt li per se determinat iħerēs sic denotat q̧ albedo eēt ens per se ꝯiūgēdo li per se cū li ens ꝛ sic sequereꝛ q̧ accn̄s

eēt sb̄a ꝺm ꝙ li per se distiguit̄ ↄtra ens in alio ul' ↄtra ens nō per se sb̄sistēs sed alteri iherēs. nā sic sola sub̄a est ens per se ⁊ oē accn̄s est ens nō per se sed in alio. vn̄ nota ꝙ doctor equocat de li per se in hac p̄ª rn̄siōe. Nā in p̄ori ꝓpōne ubi ↄcessit ꝙ hec est per se hō est spēs ut li per se determiat iherēs intellexit de li per se ut ptinet ad p̄mū gradū p̄mi modi dicēdi per se. i scd̄a aūt. s. qn̄ dicit ꝙ accn̄s nō est per se ens ut li per se determiat inherēs q̄ accn̄s nō est sb̄a accipit li per se ut distiguit̄ cōtra eē in alio ul' ↄtra ens nō per se sb̄sistēs. vn̄ aliō est dicē ens ꝺm se: ⁊ ens per se. nā accn̄s est ꝺm se tā prout li ꝺm se determiat iherētiā q̄ȝ etiā inherēs. q̄ sic li ꝺm se sumit̄ a ph̄o. v. metaphi. ut dicit vnaȝ nām: ⁊ opponit̄ enti ꝺm accn̄s. ꝙ si aggregat in se diu̇sas eēntias sicut hō alb⁹ ul' musicū coloratuȝ. ⁊ sic ens ꝺm se d: qd̄libet qd̄ hēt vnā eēntiā ⁊ hoc dicit doctor in an̄ p̄dicamentis. q. vij. in fine. ens aūt per se ut li per se determiat inherēs est sola sb̄a ⁊ iō ista sunt sil' uera accn̄s est ens ꝑ se ⁊ accn̄s nō est ens per se. p̄ª est uera ut li per se determinat inherētiā. ⁊ 2ª est uera ut determiat iherēs. oī tn̄ mō accidēs est ens ꝺm se ⁊ tenet pro hac rn̄sione p̄ma que ut vidisti est multū difficilis ⁊ ardua. Alie due rn̄siones satis patent per supradicta ⁊c̄.

Circa nonā q̄ōnē. In qua querit̄ de nūo ul'iū an sint tm̄ qnque. Nō ꝙ cōtinuat̄ sic ad p̄cedētes. nā postq̄ȝ nota sunt oia que ptinēt ad nām ul'is in se ⁊ in quo hēt eē sb̄iectiue ⁊ q̄l'r p̄dicet̄ de reb⁹ ⁊c̄. nūc merito querit̄ de ei⁹ pluri̇ficatiōe ⁊ coicatiōe in ptes sb̄iectiuas ⁊ in qd̄ pōt plurificari. q̄ p̄us est ↄsiderare nāȝ aliquam in se ⁊ ꝺm que sibi imediate ⁊ directe ptinēt. Scd̄o ꝓut respicit inferiora sua que sunt sibi q̄si accn̄tia. i. nō per se ⁊ a p̄ori ↄueniētia ergo patet optia ↄtinuatio. ¶ Argumenta isti⁹ q̄ōnis pro utraq̄ȝ pte sunt facilia ⁊ ēt opio p̄ª quaȝ recitat que ponit sufficiētiā eoꝝ accipi penes sigr̄e sb̄stātiā ul accn̄s ⁊c̄. ¶ In argumēto ↄtra illā opionem nō exēplū pro illo qd̄ dicit ibi nihil aūt per se distiguit̄ ꝺm illud cui accidit. nā albedo exn̄s in niue ⁊ nigredo exn̄s in coruo ul' carbone nō distiguunt̄ per se per lapidē ⁊ carbonē cui accidūt. sed albedo exn̄s in niue distiguit̄ per se a nigredie per suā dr̄iā specificā que pōt dici. a. eo ꝙ est ignota. si eniȝ distigueret̄ per se per niueȝ cui accidit: tūc albedo exn̄s in lacte distigueret̄ per se ⁊ specifice ab alia albedie exn̄te in niue ul' in margarita qd̄ est falsuȝ: q̄ distiguunt̄ tm̄ nūo ⁊ per accn̄s. Ita dicat̄ de scd̄is itētionib⁹ ad ꝓpositū doctoris q̄ spēs ⁊ gen⁹ nō distiguunt̄ per se per hoieȝ ⁊ aial: sed per suas dr̄ias specificas. puta differentib⁹ spē ⁊ differentibus nūo tm̄. Scd̄a ēt opio que ponit eoꝝ sufficiētiā penes ordiari ēt patet cū argumētis ↄtra ipaȝ. Ultio doctor ponit opionē ꝓpriā que est uere logicalis eo ꝙ p̄dicari ptinet ꝓprijssime ⁊ per se ad solū logicū. ubi nō hoc qd̄ dicit ibi: si eni aliō eēt in idiuiduis p̄ter eēntiā spēi tūc duo idiuidua differrēt eēntial'r ⁊c̄. Iste passus est obscur⁹. Iō nō p̄º ꝙ Scot⁹ fundat se hic sup̄ Boetiū qui dicit ꝙ spēs dicit totaȝ qdditatē idiuidui. s. eo ꝙ spēs icludit in se ⁊ qdditatiue ul' idiuiduū oia p̄dicata eēntialia: q̄ tā gn̄a q̄ȝ dr̄ias. gen⁹ aūt nō sic: q̄ genus nō icludit dr̄iā ↄstitutiuā hois nec sortis nec alicuius spēi sp̄alissime aut idiuidui. nūc si aliqd icluderet̄ i eēntia indidui p̄ter eēntiā spēi: tūc duo idiuidua differrēt eēntial'r qd̄ est ipossibile q̄ distiguunt̄ soluȝ nūo: ⁊ sequeret̄ tūc ēt ꝙ idiuiduuȝ posset diffiniri. ⁊ sic doctor deducit hoc ad duo ipossibilia ⁊ ultimū ipossibile probat̄ q̄ si duo idiuidua distiguunt̄ eēntial'r hoc nō pōt eē nisi per duas dr̄ias ⁊ istud nō idiget ꝓbatiōe: cū ois dr̄ia ul' distictio eēntialis ⁊ ēt formalis sit per dr̄ias: ⁊ tunc neče est ꝙ istas dr̄ias hient a spē diuisa sicut due spēs hn̄t dr̄ias suas a gn̄e vn̄ ifert. ⁊ ꝑ dr̄ias acceptas ab illo qd̄ plus est in hoc ⁊ in illo ⁊c̄. per li hoc ⁊ li illo itelligit duo idiuidua ut sortē ⁊ platonē: ubi itellige ꝙ doctor loqt̄ hic eo mō quo aial sepe loqt̄ q̄ dicit ꝙ genus ⁊ dr̄ia sumunt̄ ab alia ⁊ alia realitate in spē: q̄ in oī spē sunt due realitates ul' formalitates a q̄rū vna. s. potētiali sumit̄ genus talis spēi. ⁊ ab alia sumit̄ uel accipit̄ dr̄ia illi⁹ eodē mō si duo idiuidua adderent duas dr̄ias ad spēm sicut faciūt due spēs ad gen⁹ tūc ille due dr̄ie accipent̄ ul' sumerent̄ ab illis que plus sūt ul' plura in utroq̄ȝ idiuiduo q̄ȝ ↄueniāt in spē ul' quā habeāt a spē. Nā dr̄ia sortis gr̄a exēpli sumeret̄ ab illo. i. ab illa formalitate que plus est in sorte. i. que abundat aut magis est in sorte q̄ȝ sit in spē. s. hoie eo ꝙ sor. p̄ter hoc qd̄ hēt ab hoie in cōi hēt aliqd qd̄ est formale ↄstitutiuum ei⁹ ac distictiuū a platone: ⁊ in illo abūdat ab homie ⁊ hēt plus hois ul' plusq̄ȝ hēt hō: ⁊ ab illo accipit̄ dr̄ia sortis qua distiguit̄ a platone ꝺȝ istā opionē falsā ⁊ iō dicit doctor: ⁊ per dr̄ias acceptas ab illo qd̄ plus est in hoc ⁊ i illo: ⁊ per dr̄ias acceptas ab illo qd̄ plus est siue ampli⁹ est in sorte quā habuit ab hoie in cōi uel quā ↄtineat hō in cōi: ⁊ ab illo qd̄ plus est siue ampli⁹ est in platone q̄ȝ ↄtineat aut hēat hō in cōi. posset etiaȝ spēs diuidi: formal'r ⁊ idiuiduū diffiniri. Nā per illas duas dr̄ias ↄstituētes sortē ⁊ platonē que sumunt̄ ab illis realitatib⁹ aut formalitatib⁹ q̄s supaddunt sor. ⁊ plato homini in cōmuni posset ipsa spēs. s. homo didi formaliter sicut gen⁹ diuidit̄ per differētias: ⁊ sortes ⁊ plato possent diffiniri sic hō ⁊ asinus diffiniunt̄ ꝑ aial in cōi ⁊ per rōnale ⁊ irrōnale corrn̄dēter. Istud aūt est icōueniēs ꝺm Boeᵐ quē doctor iste seqt̄ in hac māl'ȝ nō sit icōueniēs ꝺm Bonetū in p̄º ⁊ 4º metaphi. sue sȝ de hoc alias. Reliq̄ in hoc corpe q̄ōnis sunt clarissima ¶ Pro rn̄sione ad p̄ᵐ argᵐ p̄ncipale uellē multa nōre que dn̄r a phisico in octo libris topicorū ⁊ spāl'r in p̄º sed nimis in lōgū ꝓcederem⁹ si singula hic ponerent̄: tn̄ q̄ȝtuȝ sufficit dicamus ꝙ ph̄us posuit ibi tm̄ q̄tuor predicata que sunt ista: genus: diffinitio: proprium ⁊ accidens: ꝺm ꝙ notat hic Scot⁹ ⁊ iō Burle⁹ nō bn̄ dixit in ꝓlogo suoꝝ p̄dicabiliū circa finē ubi nūat dr̄iaȝ iter illa q̄tuor p̄dicata ⁊ exp̄sse ↄtra ph̄m in p̄º topicorū. ubi reducit dr̄iā ad genus ꝑꝑ ↄsil'eȝ modū p̄dicādi nō tn̄ itelligēs: ꝙ oino ↄsil'eȝ q̄ dr̄ia nō p̄dicat̄ in qd sicut genus sed tm̄ ↄsil'eȝ in hoc ꝙ est p̄dicari de plurib⁹ differētib⁹ spē ⁊ hoc loquēdo de spe itermedia ⁊ nō de ultia que tm̄ p̄dicat̄ de plurib⁹ differētib⁹ nūo. igit̄ doctor iste meli⁹ itelligēs textū ph̄i ponit illa q̄tuor p̄dicata que recitaui ⁊ ipē in l'ra recitat. hec aūt q̄tuor p̄dicata diuersificant̄ penes p̄dicare eēntiam: uel non predicare eēntiā: uel penes p̄dicare ↄuertibil'r: ul' nō p̄dicare ↄuertibil'r: ⁊ iō sufficiētia illoꝝ q̄tuor p̄dicatoruȝ pōt sumi breuiter hoc mō. oē p̄dicatū aut p̄dicat eēntiā ul' nō p̄dicat eēntiam. si sic aut ergo ↄuertibil'r ⁊ sic est diffinitio: aut nō ↄuertibil'r ⁊ sic est genus. Si non p̄dicāt eēntiā: hoc iteꝝ est dupl'r. s. aut ↄuertibil'r ⁊ sic est ꝓpriū. ul' nō ↄuertibil'r ⁊ sic est accn̄s. ¶ Nā ꝓpriū lȝ sit idē eēntial'r cū spē ⁊ sit vna eēntia secū: non tn̄ est de eēntia ei⁹ ut in qdā loco supi⁹ dixi: ⁊ iō nō p̄dicat essentiā spēi. i. nō dicit aliquā ptē eēntie spēi sic faciunt gen⁹ ⁊ dr̄ia. ⁊ sic patet sufficiētia q̄tuor p̄dicatoꝝ ubi vides ꝙ li ↄuertibil'r ul' nō ↄuertibil'r bis ↄcurrit in illa sufficiētia. Nā illō 2ᵐ disiūctū debuit utriq̄ȝ pti p̄mi disiūcti. ¶ Nā p̄ᵐ disiūctū fuit istud p̄dicare eēntiā: uel nō p̄dicare eēntiā. scd̄m disiūctū fuit p̄dicare ↄu̇tibil'r uel nō p̄dicare ↄu̇tibil'r. ⁊ dico ꝙ hoc 2ᵐ disiūctuȝ gemiat̄ siue ↄcurrit bis q̄ simul cū p̄ma pte p̄mi modi disiuncti puta cuȝ ista p̄dicare essentiā. Nam p̄dicare essentiā est dupl'r. s. ↄuertibiliter ⁊ nō ↄuertibiliter ut dictum est: cōcurrit etiam cum secūda parte puta cum ista nō p̄dicare eēntiā: q̄ nō p̄dicare eēntiā est ēt dupʳ

s. ꝯuertibilr nō ꝯuertibilr ut sup̄ exēplificatū est. nam ꝓpriū ꝯuertit̄ cū specie ⁊ accn̄s cum nulla specie conuertit̄ ut patet: ⁊ totū hoc posuit doctor in his paucis terminis in p̄ncipio rn̄sionis. qn̄ dicit. p̄dicare eēntiā uel nō ꝯuertibilr uel nō. ¶ Deide aūt cū dicit doctor. Istoruꝫ qnque tn̄ vnū p̄dicat̄ ꝯuertibilr. s. proprium tria predicant essentiā nō cōuertibiliter. s. genus spēs ⁊ dr̄ia. nā scias ꝙ lꝫ spēs dicat totā qdditatē idiuidui tn̄ nō ꝯuertibilr cū aliquo idiuiduo. qꝛ ꝯuenit eq̄liter ⁊ in sitī gradu ꝑfectionis oib⁹ idiuiduis suis ⁊ ideo i sola specie sp̄alissima posuit phs. 7. phisicoꝝ uerā vniuocationē. Cetera iā patēt usqꝫ ibi uel spēs nō est p̄dicatū ꝓpōnis dialectice qꝛ. s. illa spēs nō est cois nisi singularib⁹. istud satis bn̄ exposuit Burleus in ꝓlogo p̄dicabiliū suoꝝ ubi docet quō spēs nō pōt eē p̄dicatuꝫ in aliquo ꝓblemate scibili eo ꝙ in ꝓblemate ubi spēs p̄dicat̄ singulare subijcit̄. de singularib⁹ aūt nō est scia. 7. metaphi. Doctor aūt ꝯcordat singulariter secuꝫ in hoc cum dicit. excludit eni Arꝫ. p⁰ topicoꝝ ab itētione dialectica illa que sunt manifesta sensui. i. excludit oia singularia sensibilia que pn̄t per sensuꝫ app̄hēdi ab itētione ⁊ ꝯsideratione dialectica: qꝛ uanuꝫ eēt determinare sciētifice aut etiā doctrinalr uel topice de illis que pn̄t ꝑcipi per sensus nr̄os. si eni possum per sensus meos cognoscē aliquā ueritatē puta ꝙ tu es rube⁹ superflue laboras ad docēdū me illud qȯ iā ꝑus ⁊ clari⁹ noui per visuꝫ. sed singl'aria ꝑcipiunt per sensus nr̄os s. singularia sensibilia de qb⁹ ibi itēdit. supfluū eniꝫ est docē me ꝙ hec nix uel margarita quaꝫ video est alba. uel ꝙ hoc lac dulce est qȯ gusto: uel hic ignis calidus quē tāgo: ⁊ ita de alijs singularib⁹ sensibilib⁹. vn̄ seq̄t textus phi qui est multū difficilis qui est talis. ¶ Nō opꝫ oēm ꝓpōnē ꝯsiderare sed quā qs rudis rōne indigēs dubitat nō pena ul' sensu hoc est dictū nō opꝫ tractare in sciētijs uel ꝯsiderare idifferēter oēm ꝓpōnem uel ueritatē cōplexā: qꝛ nō tales ꝓpōnes que pn̄t uere ⁊ sine labore aut doctrina cognosci per sensus nr̄os sicut iā sup̄ exēplificaui de ueritatib⁹ que ꝑtinēt ad singularia sensibilia cognita per sensus nr̄os ut ꝙ hec rosa est rubea ⁊ odorifera ⁊ mollis. quā ꝓpōneꝫ cog̃sco per tres sensus. s. per visuꝫ per odoratū per tactū. ⁊ iō cū h⁹ꝰ ꝓpōnes sint nāl'r note oib⁹ qꝛ tā doctis q̄ꝫ rudibus nō opꝫ de eis tradē aliquā sciam qꝛ inuanū traderet̄. Quales tn̄ ꝓpōnes opꝫ nobis tradē per sciam ondit Arꝫ. cū isfert: sed quā quis rudis rōne idigēs ⁊c̄. i. opꝫ solū tradē doctrinā ⁊ sciaꝫ de tali ꝓpōne quā grossus cuiusmodi sunt rustici idocti qui idigēt rōne. s. scientia ⁊ doctrina que ꝑtinēt ad rōnē siue itellectū: nō aūt rōne. i. itellectu nāli dubitat. i. opꝫ solū tradē sciaꝫ ⁊ ꝯsiderare illā ꝓpōnē quā talis rudis idigēs rōne. i. scia dubitat. ⁊ nō pena uel sensu. i. nō opꝫ ꝯsiderare ꝓpōnes que pn̄t cognosci pena uel sensu. pena ut ꝙ iste ignis cōburat digitū. hec etiā ꝓpō est nota cuilibet rustico aut rudi idocto qꝛ ꝑcipit eā mediante pena eo ꝙ infert penā digito suo. Et iō nō idiget ut instruat̄ a te an iste ignis sit calīus sic̄ ēt est de ista an hec glacies sit frigida ⁊ sic de isinitis alijs. Sēsu ut an ista rosa sit rubea uel an iste sol luceat uel hac vinū sapiat. Et breui⁹ hoc est uerū de oi ꝓpōne ꝑceptibili per aliquē sensum qꝛ li sensus stat ibi gn̄al'r pro oi sensu. ⁊ tota s̄nia illi⁹ text⁹ stat in hoc ꝙ nō ꝑtinet ad dialecticū tractare aut ꝯsiderare idifferēter oēm ꝓpōnē qꝛ nō illā que pōt ꝑcipi a rudib⁹ pena uel sensu: sed solū opꝫ tractare aut ꝯsiderare a dialectico ꝓpōnes tales que ꝑ suā subtilitatem ⁊ remotionē a sensu nō pn̄t ꝑcipi pena uel sensu. ⁊ iō ut ꝑcipiant̄ necesse est tradē aliquā doctrinā ꝑ quaꝫ ꝑcipiant̄ ⁊ illā tradit Arꝫ. in libro topicoꝝ per totuꝫ. ⁊ tūc ad ꝓpositū cū ois illa ꝓpō in qua spēs p̄dicatur sit h⁹ꝰ. ꝙ. s. possit percipi pena uel sensu ⁊ hoc a qlibet rudi idocto qꝛ nullus eoꝝ dubitat quin iste brunellus sit asinus uel qn iste ignis sit ignis ⁊ sic de alijs. seq̄t ꝙ spēs nullo mō pōt eē p̄dicatum in ꝓblemate scibili eo ꝙ talis ꝓpō in qua spēs p̄dicat̄ de sensibili est non scibilis qꝛ ꝑtinet ad sensuꝫ ⁊ nō ad itellectū. ꝯcludit ḡ doctor ꝙ cū spēs sit minimū cōe iter oia ul'ia iō magis hēt nāni subijciēdi se in ꝓpōne dialectica aut ꝓblemate scibili q̄ꝫ p̄dicādi ⁊ iō nō pōit̄ iter p̄dicata a pho p⁰ topicoꝝ. nā scias ꝙ ul'e est supius q̄ꝫ p̄dicatū qꝛ oē ul'e est p̄dicatū ⁊ nō ecōtra ut iā patuit. p̄dicatū eni addit ad ul'e. s. dici de aliquo ul' p̄dicari de illo in ꝓpōne dialectica aut ꝓblemate scibili ḡ ⁊c̄. ¶ Deniqꝫ doctor rn̄det ad scd̄m p̄ncipale dicēs in s̄nia ꝙ duplex est multitudo. s. significatoꝝ ⁊ suppositoꝝ. ⁊ dic̄ ꝙ illa ꝓpō phi in p⁰ topicoꝝ nō itelligit̄ de multitudie suppositoruꝫ. Exēplū albū ⁊ nigrū sunt ꝯric opposita ⁊ tn̄ nō opꝫ ꝙ tot sint supposita. i. iferiora albi quot ⁊ nigri aut econtra: nec calidi quot ⁊ fridi: nec boni quot ⁊ mali: aut iusti quot iniusti ⁊ sic de alijs ⁊ loquit̄ hic large de supposito. s. pro oi eo qȯ supponit̄ aut subijcit̄ alteri sicut in quodā loco supi⁹ exposui. ergo itelligit̄ de multitudine significatoruꝫ. nā opꝫ ꝙ tot sint significata vni⁹ oppositi quot ⁊ alteri⁹ si vnū opponit̄ alteri ꝫm omnē significationē suā. Exēplū de vno ⁊ multo. nā multuꝫ opponit̄ vni ꝫm oēm suā significationē. Est eni vnum nūo specie gn̄e ⁊ ꝓportiōe: ⁊ tot modis dr̄ multū. Exēplū ēt de acuto ⁊ obtuso: qꝛ sicut est acutuꝫ in uoce in stilo aut gladio ⁊ in vino aut aceto sic etiā in eisdeꝫ reperit̄ obtusuꝫ: sic de dulci ⁊ amaro ac multis alijs pōt exēplificari puta de sano ⁊ de ifirmo ⁊ h⁹ꝰ. Tertia rn̄sio patet. ¶ Ad 4ᵐ rn̄det que est vna rn̄sio intricatissima ⁊ de difficiliorib⁹ toti⁹ opis. ⁊ p̄mo dicit ꝙ ens est equocū. iō nō p̄dicat̄. i. pre alio dr̄ ⁊c̄. Doctor cōcedit hic ꝙ ens est equocū ⁊ hoc logice loquēdo sicut etiaꝫ tenet in p̄dicamētis. 4. q. ⁊ iō itētionē eius vide ibi in corpore qōnis. qcqd tn̄ sit de facto ibi multa dicem⁹. ⁊ iō vult iferre hoc ꝙ ex quo ens est equocū ⁊ in equocis sola uox est cois ⁊ nullus ꝯcept⁹ aut qdditas ⁊ ul'itas aut supioritas ois ꝯuenit ꝯceptui ⁊ qdditati ⁊ nullo mō uoci seq̄t̄ ꝙ ens nō est ul'e nec p̄dicatuꝫ nec p̄dicat̄. i. pre alio dr̄ ⁊ sic nō eēnt sex ul'ia. Obijcit contra istud ꝙ lꝫ ponat̄ ens eē equocū acceptū ꝫm totum ambitū suū: tn̄ cū oē equocū acceptū pro vno significato sit vniuocū ut in quodā loco supius dictū est. ergo cū s̄ba p̄dicam̄talis sit vnū significatū entis ⁊ p̄ncipalior ceteris p̄dicamētis: seq̄t̄ ꝙ ens in s̄ba aut in predicamēto s̄be erit vniuocū: ⁊ cū oē vniuocuꝫ sit ul'e qꝛ cōe suis vniuocatis qb⁹ largit̄ ⁊ coicat suū nomen ac suā rōnē. ergo ens erit ul'e ⁊ nō erit aliqd istoꝝ qnque ut arguebat̄ in argumēto. ergo eēnt. 6. Rn̄det ꝙ etiaꝫ sumēdo ens pro vno significato ⁊ pro p̄dicam̄to s̄be ⁊ nō solū pro illo sed etiā pro quocūqꝫ vno p̄dicamento. adhuc ens est equocū ad tria. s. ad ipaꝫ s̄bam diuisā ꝑ duas dr̄ias: ⁊ ad illas duas dr̄ias diuidētes ipaꝫ. Et reddit rōnē dicēs. Impossibile eni ē aliqȯ vniuocū p̄dicari per se p⁰ de spēb⁹ ⁊ dr̄ijs ul' de dr̄ia vna ⁊ alia opposita per dr̄iā supiorē que vniuoce p̄dicat̄ qꝛ tūc ⁊c̄. In hac rn̄sione ponunt̄ due partes ul' vna disiunctiua quo ad ꝑtē disiūctiue. p̄mā vult dicē ꝙ qꝛ oia illa que stant in recta linea alicui⁹ p̄dicamēti ꝑticipāt directe ⁊ qdditatiue suū supi⁹: ⁊ ēt oē illud qȯ qdditatiue ꝑticipat a suo supiori. Illa aūt que stāt a latere ⁊ idirecte puta oēs dr̄ie nō sic qdditatiue ꝑticipāt illud supi⁹ qꝛ oēs sunt simpl'r simplices ut doctor tenet. 9. metaphi. q. xvij. ⁊ etiā Bouer⁹ p̄mo metaphi. sue. ac Petr⁹ thome in tractatu suo de trāscēdētib⁹. ul' de ꝯceptu entis. q. ij. uel. xij. ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō icludūt aliqd qdditatiue. Nūc aūt nihil pōt dici vniuocū illis in qb⁹ nō icludit̄ eo ꝙ talia nō hn̄t rōnē ei⁹ eādē nec diuisam qꝛ nō includunt

rōnē ei⁹ τ de rōne vniuoci est ꝙ rō ei⁹ sit rō vniuocato-
ruꝫ qđ nō pōt eē nisi icludat in eis qdditatiue: ergo cuꝫ
ita sit de ente respectu ipsius s̄be p̄dicamētalis τ respe
ctu corpei τ icorpei τ ēt respectu oium generū iterme
dioꝝ τ spērū τ oium dr̄iarū: seqtur ꝙ ens in p̄dicamē
to s̄be est equocū τ nō vniuocū: τ per ꝯn̄s nec per hoc
hēs ꝙ ens ibi sit uľe τ ita nec .6. uľia. ¶ Quo ad scđaꝫ
ptē disiūctiue que ē ista uel de dr̄ia vna τ alia opposita
per dr̄iam supiorē que vniuoce p̄dicat ubi vult dicē ꝙ
nō tm̄ ens nō pōt p̄dicari vniuoce de spēb⁹ τ differēti-
is ut dictū est: imo, nec ēt pōt p̄dicari vniuoce de dua-
bus differētijs oppositis ꝯdiuidētib⁹ tale gen⁹ uel pre
dicatū τ hoc est qđ dicit uel de dr̄ia vna τ alia opposi-
ta: puta de corpeo τ incorpeo qđ opponit corporeo. s.
Sed de illa pticula quā addit qn̄ dicit per dr̄iam supe
riorē que vniuoce p̄dicat. est multo maior difficultas
ubi vult dicē doctor ꝙ nō solū tale vniuocū nō pōt de
se τ sua ꝓpria rōne p̄dicari de duab⁹ differētijs opposi
tis cū diuidētib⁹ aliqđ genus sicut exēplificatuꝫ est de
corpeo τ icorpeo respectu s̄be de qbus nō pōt p̄dica-
ri ens qdditatiē: sed nec etiā pōt p̄dicari de eis vniuo
ce per rōneꝫ dr̄ie supioris ad illas duas oppositas per
quā dr̄iam supiorē ens uel tale vniuocū ꝯhit ad p̄dica
mētū s̄be τ ad illas dr̄ias iferiores oppositas idest nec
ens hēt a seipso ꝙ possit p̄dicari vniuoce τ qdditatiue
de duab⁹ differētijs oppositis nec hēt a rōne dr̄ie supe
rioris ad illas duas oppositas qđ p̄dicet qdditatiue τ
vniuoce de illis qr non illa dr̄ia supior p̄dicat vniuoce
τ qdditatiue de illis: qr nihil dat qđ nō hēt. Tn̄ ut me
li⁹ istud dictū itelligat nota ꝙ nullū supius pōt descen
dere ad suū iferi⁹ nisi ꝯhat ad illud per aliquam dr̄iam
que dr̄ia ꝯhēs est supior aliquo mō lꝫ nō directe duab⁹
dr̄ijs oppositis cōdiuidētib⁹ illud iferius. Exēplū cor
pus aiatū nō pōt descēdē in aial τ adeq̄ri ei siue ꝯuerti
cū eo nisi ꝯhat per sensibile qđ qdē sēsibile est de se ali-
quo mō supi⁹ rōnali τ irrōnali qr dicit denoiatiue de
utroqꝫ nō aūt qdditatiue τ iō magis ꝓprie dicit eē cōi
us q̄ꝫ supi⁹ sicut albū aliquo mō est coius aiali qr ꝯue-
nit plurib⁹ nō tn̄ est supius qr supioritas ptinet ad re-
ctā lineā p̄dicabilē τ ad illud qđ qdditatiue icludit in
iferiori. ¶ Nūc aūt si corp⁹ aiatū non posset in casu de
se dici vniuoce de rōnali τ irrōnali nec aliquo mō a se
ipso. Dico ꝙ nec etiā posset dici vniuoce de illis p sen
sibile τ rōne sensibilis per qđ ꝯhit: qr nec etiā sensibile
pōt dici vniuoce de illis eo ꝙ nec sensibile nec rō sensi-
bilis si quā hēret pōt icludi in rōnali τ in irrōnali. qa
ut p̄dixi oēs dr̄ie mūdi sunt simplr̄ simplices nihil pe-
nit⁹ icludētes: τ nemo imo nihil dat qđ nō hēt. Et tūc
ad ꝓpositū cū dicat doctor ens in vno significato siue
pro s̄ba videt artari ad eā τ ꝯūti secū. τ tūc si ens non
hēt a seipso ꝙ possit p̄dicari de se τ per se ac vniuoce de
corpeo τ icorpeo: nec ēt hēbit hoc a dr̄ia supiore ad cor
poreū τ icorpeū que pōt dici. a. per quā ulr̄ ꝯhit ad s̄b
stātiā. τ hoc posito ꝙ ꝯhēret per aliquā. τ illa particu
la quā ponit ibi doctor que est illa que p̄dicat vniuo-
ce non debet itelligi ꝙ illa dr̄ia supior p̄dicet vniuoce
de illis duab⁹ iferiorib⁹ oppositis. sed est sn̄ia depēdēs
a p̄cedēte ut itelligat sic. ens non pōt p̄dicari vniuoce
de duab⁹ dr̄ijs illis oppositis per dr̄iam supiorē que p̄
dicat vniuoce. i. qr illa dr̄ia supior nō pōt p̄dicari vni-
uoce de iferiorib⁹ differētijs. ideo nec ens pōt p̄dicari
de illis vniuoce per illā dr̄iaꝫ supiorē. Ita ꝙ legat tex
tus ille suspēsiue siue pūcto posito ad li supiorem τ illa
est itētio doctoris. Rn̄sionē aūt hui⁹ scđe ptis disiūcti
ue circa quā declarādā tātū sudauim⁹ ponit doctor i-
mediate qn̄ dicit ꝙ tūc respectu spērū: respectu q̄rum
sunt dr̄ie eēnt spēs qđ est ipossibile. qr passus est ēt dif
ficilior p̄cedēte. ubi cōsidera ꝙ ut estimat hec lr̄a Sco
ti est in hoc loco corrupta vitio scriptoris. vñ ubi poni

tur li spērū deberet poni dr̄iarū. τ pūct⁹ prius hēt po-
ni imediate post li sunt. ut legat pūctuet sic: qr tunc re-
spectu dr̄iarū: respectu q̄rū sunt: eēnt spēs. i. si dr̄ia supi
or p̄dicaret vniuoce de duab⁹ iferiorib⁹ differētijs op-
positis: τ rōne isti⁹ illud qđ ꝯhit per eā: tūc semp dr̄ie i-
feriores eēnt spēs respectu dr̄iarū supioꝝ respectu qua
rū sunt. i. respectu q̄rū dr̄iarū supioꝝ dr̄ie iferiores sūt
i. dr̄ie iferiores: qr respectu supioꝝ sunt iferiores. ubi
doctor dat itelligē vnū magnū ipossibile. vꝫ ꝙ dr̄ie ife
riores eēnt spēs respectu supioꝝ dr̄iarū. Nā ex hoc se-
queret ꝙ dr̄ia nō eēt dr̄ia sed gen⁹ uel spēs: qr dr̄ia supi
or eēt gen⁹: τ iferior eēt spēs. τ ita dr̄ia diuideretur per
dr̄ias: τ dr̄ia cōstitueret per dr̄iam τ nō est maior rō de
vna q̄ꝫ de alia ut patet τ sic eēt ꝓcedē in ifinitū in diui
dētib⁹ τ diuisis: τ ꝯstituētib⁹ τ cōstitutis qđ est ipossi
bile: imo sequeret ex hoc ꝙ piret tota machina p̄dica-
mētalis τ ēt mūdialis: qr si nō sunt dr̄ie nō sūt gn̄a: qa
necesse est oē gen⁹ diuidi per duas dr̄ias: τ si nō sūt gn̄a
nō sunt spēs per locū a correlatiuis τ si nō sūt spēs nō
sunt idiuidua per locū a toto uľi uel a gn̄e: qr semp est
destructiuus: sed supposito ꝙ oēs dr̄ie sint aut gn̄a aut
spēs. vꝫ ꝙ q̄dā sunt gn̄a τ q̄dā sunt spēs seqtur icōue-
niēs p̄dictū: ut ēt alš itēdo ampli⁹ declarare: qr hoc p̄-
ter itētū icidit: ergo ipossibile est ꝙ dr̄ie sint gn̄a dr̄ia-
rū: uel ꝙ dr̄ie sint spēs dr̄iarū: cū oēs sint simplr̄ simpli
ces ut dictū est. Cōcludit ergo doctor finalr̄ itētū suū
dicēs. Iō ens in s̄ba equocū est: ut dr̄ de spēb⁹ in gn̄e τ
de dr̄ijs ex vna pte τ de dr̄ijs oppositis. Ecce quō ꝯce-
dit ens eē equocū etiā acceptum in vno uel pro vno si
gnificato. s. pro s̄ba eo ꝙ est equocū ad oēs spēs in p̄di
camēto s̄be τ ad dr̄ias oēs ex utraqꝫ pte ꝯdiuidentes τ
oppositas. Et adducit Auicēnā ꝯcedētē ꝙ sunt tria p̄
ma entia in quolibet gn̄e. i. gen⁹ gn̄alissimū diuisuꝫ: τ
due dr̄ie diuidētes ipm. nō tn̄ sūt ibi tot p̄dicata: quia
due coordinationes dr̄iarū in oi gn̄e reducunt ad coor
dinationes spērū: vꝫ sicut idirectū reducit ad directū
τ obliquū ad rectū: τ istud dictū cōcedit ꝙ nunq̄ꝫ dr̄ia
pōt eē gen⁹ uel spēs in aliquo p̄dicamēto sicut supius
uolebam⁹: τ sic vides quāta difficultas fuit in ista ter-
tia rn̄sione p̄ncipali que nunq̄ꝫ aut vix ab aliquo pōt i
telligi. uerūtn̄ lꝫ patefecerim q̄ꝫtū ualui τ credo ꝙ suf-
ficiēter τ iuxta itētū doctoris in hac tertia rn̄sione. tn̄
multa dubia sunt in ista τ terribiles obiectiones τ nū
q̄ꝫ aut vix solubiles pn̄t fieri ꝯtra eā q̄s pp ꝓlixitatē vi
tādā nō hic adduco: sed tm̄ tāgo vnā difficultatem: vꝫ
cur magis doctor dicit ens in s̄ba eē equocū ad predi-
cta tria q̄ꝫ dicat qđlibet gen⁹ supmū uel itermediū esse
equocū ad tria. s. ad gen⁹ iferius τ eius spēs: τ ad oēs
dr̄ias isti⁹ gn̄is τ suarū spērū. Cui rn̄deo ꝙ nō est aliqđ
gen⁹ supi⁹ qn eadē rōne possit dici equocū ad oia ꝯten
ta in gn̄e iferiori p̄dicto mō supta τ rōne ac ordine cō-
siľi: cū nunq̄ꝫ cōformi mō τ per oia sibi respiciat siľiter
ꝯtēta imo aliter τ distincte τ directe τ lateralr̄ τ idire
cte eo ꝙ in illis qdditatiue icludit τ per ꝯn̄s vniuoce.
In his aūt nequaq̄ꝫ sed tm̄ de eis dr̄ denoiatiue: τ per
ꝯn̄s nō vniuoce: eo ꝙ p̄dicatio vniuoca τ denoiatiua
distinguunt specifice ut patet per phm in p̄ncipio p̄di-
camētoꝝ τ hoc qn̄ sumunt respectu vni⁹ τ eiusdem τ
nō respectu diūsoꝝ. color enim uel coloratū p̄dicat de
noiatiue de hoie τ de lapide: tn̄ de albedine τ rubedie
p̄dicat vniuoce. Ex ista rn̄sione cū sua dubitatiōe col-
ligit p̄dictā rn̄sionē quā ponit doctor eē friuolā τ non
satisfaciētē obiectioni facte ꝯtra rn̄sionē ad tertiuꝫ ar-
gumētū: qr si illa rn̄sio eēt bona tūc nullū gen⁹ supius
eēt vniuocū ad suū gen⁹ inferius pp rōnes iā dictas: τ
per ꝯn̄s per illā rn̄sionē nō euacuat incōueniēs illđ qđ
arguebat: qn. s. ens eēt uľe: τ ita sequeret ultimū incō-
ueniēs itētū. s. ꝙ eēnt .6. uľia: qr ens in s̄ba eēt uľe: uel
si nō nec aliqđ genus supi⁹ eēt vniuocū respectu gn̄is

iferioris ut ꝓbatū est per ꝯsilem rōnē. Quid ergo dicē dū est ad doctorē tā egregiū? Dico ꝙ hec ultima rūsio nō est sua ⁊ hoc patet per modū rūdēdi positū in ꝓncipio qn̄ dicit dicit̄. si eniȝ dixisset dico tūc fuisset sua qꝛ tali mō icipiūt sue ꝓprie rūsiones hoc est qn̄ dicit dico tūc sunt sue: qn̄ dicit dicit̄ tūc nō sunt sue sed loquitur opinatiue ⁊ ponit rūsiones alioruȝ ⁊ hoc facit sepe ꝑꝑ multas cās q̄s supfluū eēt hic recitare. Sed tūc qd dicēdū est ad argumētū tertiū ꝓncipale. dicerē ego sic. ꝓmo negādo illud qḋ ibi affirmat̄. s. ens eē ul'e: ⁊ tñ ens est vniuocū. nā ens in sua coītate ⁊ trāscēdētia sūptuȝ nullo mō pōt eē ul'e: qꝛ sic repit̄ tā in deo q̄ȝ ēt in creatura cū icludat̄ q̄dditatiue in utroq; ƀm viaȝ doctoris ⁊ suoꝝ seq̄ciū. In deo aūt nullū pōt eē ul'e ƀm ip̄ȝ in ꝓlogo. q. iij. ⁊ Frācīscū in ꝯflatu di. xvj. ⁊ ƀm Boetiū ⁊ ƀm Bonauētur̄a libro pͦ di. xix. q. ij. ⁊ multos alios. Nā ad rōnē ul'is ptinet ad minꝰ q̄druplex impfectio. s. diuisibilitas: plurificabilitas: ꝯfibilitas: ⁊ cōpossibilitas: qꝛ hēt cōponi cū alijs. s. cū differētijs lȝ hēat duas ꝑfectiōes que sunt coīcabilitas ⁊ illimitatio: ut patet per doctorē in reportatione supra ꝓmū librū sn̄iaꝝ di. xix. q. iiij. ⁊. v. tñ vincit̄ a maiori multitudine impfectionū ⁊ per ꝯn̄s est adeo remouēduȝ: ⁊ ideo cuȝ ens in sua coītate nō possit eē ul'e nō seq̄tur ꝙ ꝓpter ipsum erunt. 6. ul'ia. ⁊ sic patet rūsio ⁊c̄.

c **Irca** decimā. q. que breuis est ⁊ facilis in rūsione: uel rūdendo ad q̄ōnem que dicit ꝙ ꝓpō est uera. s. locus est ꝓncipiuȝ ꝯn̄atiōis sicut pr̄. si attēdat̄ silr̄itudo quo ad genus ⁊c̄. Nā cū q̄tuor sint ḡn̄a cāꝝ ut patet 2ͦ phi. s. mā: forma: efficiēs: ⁊ finis. Si vis compare illā silr̄itudinē quā ponit Porphyꝰ iter locū ⁊ patrē quo ad eē ꝓncipiū ḡnationis. dico si vis compare ad genꝰ cāe efficiētis est similitudo qꝛ ambo sunt in eodē ḡn̄e cāe respectu generationis. s. in ḡn̄e cāe efficiētis: qꝛ locus efficit ḡnationē: ⁊ pr̄ efficit ḡnationē. Ideo dicit utrūq; eoꝝ eē ꝓncipiū ḡnationis. nūc aūt li ꝓncipiū cōuenit appropriate: siue approꝑat̄ maxime cāe efficiēti lȝ bñ ꝯueniat oībꝰ q̄tuor cāis quelibet earū est ꝓncipiū: sed tñ magis ꝓprie uel appropate magis ꝯuenit efficiēti cāe: qꝛ ad ipsam ptinet ꝓnciparie rē in suo eē: siue deducē eam ad exn̄tiā: sed illa silr̄itudo est falsa. Si itelligat̄ similitudo quo ad modū cāe. Nā cāre per se ⁊ cāre per accn̄s sūt diuersi modi cāndi. pr̄ aūt est cā efficiēs per se ipiꝰ ḡnationis ut patet: lȝ nō ꝓncipalissima: sed sol. ut patet 2ͦ phi. locus aūt est cā efficiēs per accn̄s eo ꝙ tm̄ ꝯseruat ḡnatū: ⁊ hoc nō rōne sua ꝓpria: sed mediātibꝰ īfluētijs celestibꝰ que in alio ⁊ alio loco sunt diuerse ⁊ difformes. Nā leones nō ḡnant̄ nisi in certis climatibꝰ mūdi: sed ⁊ buffali: lacerte: scorpiones: cimices ⁊ hꝰ. quia apd̄ nos in anglia iste ultime q̄tuor spēs aīaliū nunq̄ȝ repiunt̄. sic multas herbas vidi fructificare ibi q̄s nunq̄ȝ repi in italia: ⁊ ecōtra. ⁊ sic de multis alijs rebus. ⁊ sic patet tota hec questio.

c **Irca** vndecimā q̄ōnē que est multū difficilis qua q̄rit̄ de diffinitione generis ⁊c̄. Est notāda ꝓmo ꝯtiuatio ad p̄cedētes. Nā postq̄ȝ doctor sufficiēter tractauit de ul'i in cōmuni qḋ est ƀm huꝰ libri: nūc ordinate ⁊ rōnabiliter tractat de eiꝰ ptibꝰ ƀiuis. Et ꝓmo de ꝓma ⁊ ꝓncipaliori pte eius ƀiua que est genus ut sumit̄ formalr̄ ⁊ logicaliter: ergo patet ꝯtinuatio. Nūc aūt qꝛ ut dixi genus. sicut ⁊ qḋcūq; aliud ul'e pōt sumi duplr̄: qꝛ uel formaliter pro itētione scd̄a: uel fundamētalr̄ pro itentione ꝓma ⁊ re. Ideo nō pua difficultas est hic an diffiniatur itētio an fūdamētū siue res. Argumēta ꝓ utraq; patebūt per ea que dicēda sunt infra rūdēdo ad q̄ōnē. Adducit vnā opinionē que dicit ꝙ nec itētio diffinit̄ hic nec res simplr̄ ⁊ absolute. sed res sub itētione puta aīal uel color uel hꝰ. inquātū sibi ꝯuenit itētio ḡn̄is ul' inquātū ei ꝯuenire pōt. ⁊ sic res nō hēt a seipsa ⁊ absolute ꝙ sic diffiniat̄: sed solū ex h̄itudine ad itētioneȝ generis. s. inquātū est apta fundare talē itētionē scd̄am ⁊ sic dicūt de sp̄e ꝯformiter: q. s. illa scd̄a itētio nō diffinit̄ sed res sub itētione scd̄a ut hō uel bos ⁊ hꝰ. ⁊ breuiter idē dicūt de oībꝰ. v. ul'ibꝰ. Nā ƀm eos logicꝰ non ꝯsiderat rē nisi per accn̄s ⁊ in h̄itudine ad itētioneȝ secūdā quā per se cōsiderat ⁊ in hoc bñ dicūt. Et ideo iferūt ꝙ nō pōt diffinire rē absolute sumptā: ⁊ hoc etiā est uerū: sed qn̄ ultra dicūt ꝙ solā rē sic sub itētione secūda ꝯsideratā diffinit logicus: ibi deficiūt. Unde doctor arguit ꝯtra eos sic: qḋ diffinit̄ hic ꝯuenit vniuoce rebꝰ oīuȝ generū ⁊c̄. ubi nota duo in illa maiori. Primo nota ꝙ dicit signāter ꝯuenit. ⁊ nō dicit p̄dicat̄: qꝛ si diceret p̄dicat̄ eēt falsum ⁊ sepe ꝯtra seip̄m in 3ͦ sn̄iarū. di. vij. q. j. ⁊ ita infra in ꝓxima q̄ōne seq̄nte dic̄ circa mediū. ꝙ itētiones scd̄e nō determināt sibi rē alicuius ḡn̄is qꝛ vniuoce applicant̄ oībꝰ. ubi videt̄ quomō hic vult genus ꝯuenire vniuoce rebus oīum generū ⁊ ibi vult itētiones scd̄as applicari vniuoce rebus oīum generū. Et ideo qꝛ aliq̄ mordent doctorē in hoc loco nō distinguētes bñ iter cōuenire ⁊ p̄dicari. Ideo in eiꝰ defensionē ⁊ ṽitatē motꝰ sum istud notare. Nā certuȝ est ꝙ nulla itētio scd̄a pōt p̄dicari vniuoce de re aliq̄ ꝓme intētionis: qꝛ nihil p̄dicat̄ vniuoce de aliquo nisi qn̄ rō uel eē p̄dicati est rō uel eēntia ƀbi. i. nisi p̄dicatuȝ ꝯueniat ƀbo in ꝓmo mō dicendi per se: ut patet per doctorē ubi supra. s. in 3ͦ sn̄iarū di. vij. q. j. ⁊ per ꝯn̄s non pōt aliq̄ itētio scd̄a p̄dicari vniuoce de rebꝰ oīum generū: tñ pōt ꝯuenire siue applicari siue attribui rebꝰ oīum geneꝝ: qꝛ ƀm suū nomē ꝯuenit ⁊ attribuit̄ eis ⁊ ēt ƀm suā rōnē ut arguit doctor in illa maiori ⁊ exēplificat: ⁊ istud nō est icōueniēs sed necessariū. Et ideo male mordet̄ ab ignorātibꝰ nō distinguētibus terminos ut dixi: qꝛ notitia ꝓpōnū p̄supponit notitiā terminorū. ℭ Scd̄m notādū in hac maiori est etiam ꝯtra emulos ꝙ ibi nō fit distributio pro singulis generū ut ipsi calūniant̄: sed pro ḡn̄ibꝰ singuloꝝ. vn̄ lȝ Albertꝰ de saxonia i suis sophismatibꝰ pte pͣ reprobet hāc distictionē ⁊ satis logicalr̄ ⁊ ꝓbabilr̄: tñ qꝛ catholici ⁊ theologi doctores tā noui q̄ȝ antiq̄ utunt̄ ea ⁊ non tm̄ in suis q̄ōnibꝰ sed etiā in suis expōnibus supra sacrā scripturā ut patet de multis ⁊ maxime de Nicolao de lira in tractatu suo de aduētu Messie ꝯtra iudeos male itelligētes illḋ Ysaie. ⁊ ꝯfluēt ad eū oēs gētes ⁊c̄. i. ad messiā. ⁊ qꝛ ad christū nunq̄ȝ ꝯfluxerūt oēs gētes. ideo ille nō fuit messias ut dicūt. Rūdet ꝙ ibi est distributio ꝓ ḡn̄ibus singuloꝝ: ⁊ nō pro singulis generū: qꝛ de oī genere hoīum siue nationū crediderūt christo. nō tñ singuli generū uel nationū ⁊ sic itellexit ille ꝓpheta: ⁊ iō qꝛ hec distinctio est multū ul'is ad exponendū multos passus scripture sancte ⁊ ēt in singulis scientijs. Ideo q̄cq̄d dicat Albertꝰ loq̄ués ƀm ꝓprietatē ƀmonis possumus ea uti: ⁊ pro eius ul'itate ubiq; utēdū est ea. ⁊ iō ad ꝓpositū dico utēs eadē distinctione tanq̄ȝ bona: ꝙ doctor iste nō itellexit illā maiorē pro singulis generū qꝛ certissimū est apud eū ꝙ hec scd̄a itētio genus non pōt applicari idiuiduis generū nec spēbus: aut differētijs aut ꝓprijs earū: sed itellexit pro ḡn̄ibꝰ singulorū. i. pro singulis p̄dicamētis rerū qꝛ nō est aliqḋ p̄dicamētū qn̄ multis ꝯtētis in illo possit applicari intētio generis ut patet: qꝛ oībꝰ potētibꝰ fūdare intētionē ḡn̄is ⁊ diuisibilibꝰ per duas dr̄ias oppositas: ⁊ sic patet defensio doctoris contra duas obiectiōes sophisticas ⁊ pueriles factas ꝯtra vnā maiorē. Tūc addit̄ minor talis. sed ipossibile est aliquā rē q̄litercūq; sub intētione scd̄a. s. intētione ḡn̄is de quo soli loquit̄ hic cōuenire vniuoce rebꝰ oīum generuȝ ergo ⁊c̄. ꝓbat minorem. ⁊

fatis patet. Rñdet adũsari⁹ ⁊ subuertit fundamẽtũ argumẽti doctoris ⁊ dicit ꝙ doctor supponit vnũ falsũ .s. ꝙ res que diffinit̃ sit vniuoca reb⁹ oium generũ cum nulla sit talis res que hic diffiniat̃ ⁊ tñ res hic diffinit̃. pma est uera in suppõne psonali. ⁊ scða in suppositiõe simplici. Et ideo res sũpta in sbo ut supponit simpliciter nõ hẽt vnitatẽ alicuius spẽi uel gñis gñalissimi sed solũ hẽt vnitatẽ ꝓportionis: qlis vnitas dat̃ rebus distinctis gñe gñalissimo ⁊ stat talis vnitas in slr̃ se habere ut vult doctor in antepđicamẽtis. q. x. Nã sic se hẽt aial ad hoiem ⁊ asinũ: sic color ad albedinem ⁊ nigredinẽ. ⁊ sicut se hẽt sba ad sua iferiora: sic quantitas ad sua ⁊ qlitas ad sua ⁊ sic de alijs. Ita ꝙ nõ est danda aliq̃ vna res nec vnitate specifica nec generica in qua fundet̃ vnitas ꝓportiõis: sed est tñ res vna vnitate ꝓportionis que vnitas fundat̃ supra res maxime diuersas. tñ dicit ꝙ modus sub quo diffinit̃ est vniuocus diuersis gñib⁹ puta ipm genus qđ est modus sb quo diffinit̃ res ꝯuenit vniuoce oib⁹ gñib⁹ uel diũsis gñib⁹. i. reb⁹ diũsoꝝ generũ pđicamentoꝝ. ⁊ sic hec rñsio semp cõcedit vnũ ⁊ idẽ sicut ꝑus posuit opinio lȝ addiderit rẽ nõ eẽ vniuocã. nã ꝯcedit sicut ꝑus ꝙ itẽtio gñis est modus sub quo res diffinit̃ ⁊ sic semp vult rẽ diffiniri sed nõ absolute sed sub intẽtione scða. Intẽtionẽ autẽ illã gñis nõ vult diffiniri sed solũ eẽ modũ rei diffinite. sicut si papa faceret vnũ puta te uel me cardinalẽ ꝓpter suã sciam nõ faceret illũ cardinalẽ pp se simpliciter ⁊ absolute: nec faceret sciam suã cardinalẽ sed ipse efficeret̃ cardinalis ⁊ scia sua eẽt rõ ⁊ modus sub quo ⁊ pp quã efficeret̃. Doctor arguit cõtra qꝛ ex quo semper ꝯcedit ꝙ res sub intẽtione uel rõne intẽtiõis ⁊ nõ rõne ꝓpria diffinit̃ tũc seqtur ꝙ res per accñs diffinit̃ .s. qꝛ per aliud ⁊ nõ per se. s. per intẽtionẽ que accidit sibi. sed oẽ per accñs reducit̃ ad aliqđ per se a quo illud aliud dicit̃ tale per accñs sicut si aperiẽs fenestrã non est nisi cã per accñs illuminationis domus: opȝ ꝙ illa illuminatio dom⁹ reducat̃ ad aliquaȝ cãm per se. s. ad solẽ uel ad aliqđ corp⁹ luminosum. sicut de amotione trabis respectu descẽsus lapidis ⁊ h⁹ˡ. ⁊ iõ cũ res non hẽat de se qđ diffiniat̃ sed solum ab itẽtione scða ⁊ ita diffiniri põt: seqtur ꝙ itẽtio scða. s. gen⁹ formalr̃ sumptũ per se diffiniat̃ ⁊ nullo mõ res que est genus fũdamẽtalr̃ sumptũ. ¶ Scðm argumẽtũ ẽ optimũ ⁊ patet de se qꝛ nulla diffinitio cõuenit alicui per accñs sed ꝑ se ⁊ in ꝑmo mõ dicẽdi per se. ¶ Solõ etiam q̃ōnis est clara usqȝ illud qñ dicit. tñ itẽtio. s. gñis põt significari in cõcreto uel in abstracto ⁊c̃. ubi nota ꝙ vnũ quodqȝ illoꝝ. v. ulr̃iuȝ põt duplr̃ significari uel sumi. s. ut est cõcretũ uel ut est abstractũ: siue in concreto uel in abstracto qđ idẽ est. ¶ Pro quo nota ꝑmo ꝙ concretũ ⁊ abstractũ idẽ significãt sed sub diũsis modis significandi ut patet in pđicamẽtis doctoris caplõ de denoiatiuis s. q. viij. ⁊ ẽt. q. ij. ⁊ ideo nõ itelligas ꝙ aliqđ ulr̃e sumatur utroqȝ mõ sub oino eodẽ noie. Nã qñ significat̃ in ꝯcreto. s. qñ significatũ suum ponit̃ sub mõ significãdi ꝯcreto: tũc retinet nomẽ suũ ꝯcretũ assinetũ sub quo pđicat̃ de rebus ꝑme itẽtionis cuius nomẽ est genus ulr̃ spẽs uel dr̃ia. Et ideo in ꝓposito intẽtio gñis. s. significatũ gñis qđ est idẽ sub cõcretione ⁊ sub abstractione siue sub mõ significãdi ꝯcreto ⁊ sub mõ significãdi abstracto qđ idẽ est qñ significat̃ de cõcretione significat̃ per hoc nomẽ ꝯcretũ qđ dicit̃ genus ⁊ hoc siue uocalr̃ exp̃mat̃ siue lr̃aliter scribat̃ ⁊ sic ꝓprie significat̃ ꝫm ꝙ est intẽtio scða siue sub rõne itẽtionis scðe: qꝛ rõ itẽtionis scðe est ꝙ sit applicabilis rei ꝫȝ illud Auicẽne. Secũde itẽtiones applicant̃ ꝑmis. i. de nã sua sunt applicabiles. lȝ nõ semp actualr̃ applicent̃: qꝛ si qlibet homo dormiret tũc nullus applicaret eas actualr̃: sed tũc remanerẽt in eẽ earũ qdditatiuo ⁊ in quodã cẽ metaphisicali logicali qꝛ eẽnt apte nate applicari. Nam adhuc eẽnt scibiles ⁊ nõ inquãtũ actualr̃ ꝯsiderant̃ uel applicant̃. Scia enim nõ est de ꝯtingẽtib⁹ sed de necessarijs ꝑmo posterioꝝ. ⁊ iã in ꝑncipio ꝓbauim⁹ ꝙ scia est de scðis itẽtionib⁹ que hñt oia reqsita ad sciam ut ẽt vult doctor in antepđicamẽtis. q. xj. Et sic ad ꝓpositũ dico ꝙ qñ aliq̃ itẽtio scða significat̃ sub mõ significãdi concreto: tũc ꝓprie significat̃ ⁊ sumit̃ ut itẽtio scða: qa ut est applicabilis rei: qꝛ si significaret̃ in abstracto: tunc nõ posset applicari rei ad quã cũ tali significato est aptũ natũ applicari: eo ꝙ nõ põt applicari rei nisi per predicationẽ. ꝯstat aũt ꝙ nulla scða itẽtio põt pđicari in abstracto de re ꝑme itẽtionis pp illam maximã doctoris positã in ꝑma qõne huius libri ⁊ sepe recitatã. s. ꝙ qñ aliqđ pđicat̃ de aliquo in abstracto pđicat̃ de illo in ꝑmo mõ dicẽdi ꝑ se. Et hoc ut promisi ibi declarabo infra. q. xiij. nũc aũt ꝯstat ꝙ nulla scða itẽtio est de qdditate ⁊ ꝑmo mõ dicẽdi per se alicuius rei. Et ideo oportet ꝙ ois scða itẽtio que debet applicari rei ꝑme itẽtionis siue pđicari de ea significet̃ in cõcreto ⁊ nullo mõ in abstracto: ⁊ hoc est qđ notat doctor subtilissime hic ⁊ a paucis bñ cõsideratũ qñ dicit ꝑmo modo significat̃ per hoc nomẽ gen⁹ ꝓprie ꝫm ꝙ itẽtio: qꝛ ꝫm hoc est applicabile rei. ⁊ ideo itellige illud dictũ ut iaȝ exposui illud: ⁊ ꝯñter subifert. ⁊ iõ ut significat̃ per ħ nomẽ genus diffinit̃ hic. s. ut itẽtio est ex hoc: dico ꝙ itẽtio gñis per quã doctor itelligit significatuȝ gñis: ut significat̃ ⁊ sumit̃ in ꝯcreto: qđ qdẽ cõcretũ est hoc nomẽ gen⁹: sic diffinit̃ hic. s. ut est itẽtio scða qꝛ genus ut est ꝯcretũ est itẽtio scða ut iã declaratũ est. Et etiaȝ rõ huius est. s. qꝛ sic est applicabilis rei ⁊ nõ in abstracto. ⁊ hoc mõ diffinit̃ a Porphyrio ⁊ nõ sub mõ significãdi abstracto. Et deinde ꝯñter infert doctor. tñ forte ut qd est hẽt diffiniri a metaphisico. Ubi nota ꝑmo ꝙ ꝫȝ doctrinã doctoris per totũ istũ librũ nullũ abstractuȝ alicui⁹ istoꝝ. v. ulr̃iuȝ põt dari vno noie sed per circũlocutionẽ: puta abstractũ hui⁹ ꝯcreti gen⁹ nõ est gñalitas sed itẽtio gñis. ⁊ abstractum spẽi est itẽtio spẽi: ⁊ sic de alijs dicat̃: qꝛ gñalitas est abstractũ gñalis qđ est nom̃ ꝑme itẽtionis: ⁊ spãlitas spãlis eodẽ mõ. Nũc autem per abstractũ gñis qđ ut dixi uocat̃ itẽtio gñis. intelligit doctor qđ qd est gñis. i. qdditateȝ ei⁹. ⁊ tũc dicit ꝙ lȝ gen⁹ ut est ꝯcretũ siue significatũ eius ut significat̃ in ꝯcreto diffiniat̃ a logico pp cãm supi⁹ dictã. s. qꝛ sic est applicabile rei puta aiali uel colori ⁊ h⁹ˡ. tñ ut significat̃ in abstracto. i. ut accipit̃ mere ꝫm suã qdditatẽ abstractã sine aliq̃ hitudine ad rẽ uel ꝯnotatiõe aut ꝯctione uel cõcernẽtia ut qdã dicũt lȝ abusiue: tũc forte hẽt diffiniri a metaphisico eo ꝙ ad metaphisicũ ut di in ꝑmo metaphi. ꝑtinet cõsiderare oium qdditates put. s. abstracte sunt ⁊ sine cõnotationib⁹. Sed de hoc alr̃s ⁊ nota ꝙ signãter dicit forte: qꝛ in facto non sic est ut alr̃s ꝓbabit̃ nisi forte itelligat de metaphisico logicali ⁊ nõ reali: qꝛ ut alr̃s supi⁹ dixi videt̃ ꝓbabile ualde ponẽ tales duas metaphisicas. s. vnã pp res nõ depẽdẽs ab intellectu. qlẽ solũmõ posuit phus in sua metaphisica cuius sbm est ens reale ⁊ non ens in sua coitate maxia ut alr̃s videbit̃. ⁊ aliã metaphisicã logicalẽ uel rõnalẽ pp itẽtiões scðas ⁊ entia rõnis cui⁹ sbm erit ens rõnis. ulr̃ forte meli⁹ vnã aliã metaphisicã cõem utriqȝ cui⁹ sbm erit ens inq̃tũ ens. siue ens in sua maxia coitate. ita ꝙ metaphisica tradita a phõ nõ est totalr̃ sufficiẽs ⁊ omni enti ꝯueniẽs sed solũ entib⁹ realib⁹: qꝛ alr̃ scðe itẽtiones que nõ ꝑtinet ad sciam realẽ saltẽ ut iclusẽ in ea: lȝ bñ per attributionẽ ad eã eẽnt oino nõ ens ⁊ nihil: qđ est falsissimũ: qꝛ ut ꝓbauim⁹ de eis est scia verissima. Et iõ ut reor pp hãc ambiguitatẽ dicit doctor signãter in hoc loco forte. Deide cũ imediate dic̃ pp argumẽta sciẽdũ ⁊c̃. Nõ ꝙ q̃tuor ibi notant̃ a doctore. s. res: itentio

esse:ꝛ p̄dicari:ꝛ tertium corrñdet p̄mo per se ꝛ q̃rtum scd̃o. Tertiũ vo corrñdet scd̃o per accñs ꝛ q̃rtũ primo Idẽ q̃tuoꝛ notat in scd̃o nobili:sed cũ hoc dat d̃riaȝ p̄dicationis iter ea eo ꝙ iter p̄mũ ꝛ tertiũ.s.iter res ꝛ eẽ est p̄dicatio exercita.ꝛ iter scd̃ȝ ꝛ q̃rtũ.s.itẽtionẽ scd̃aȝ ꝛ p̄dicari:est p̄dicatio signata siue per illos termios fit p̄dicatio signata. Et iõ dic̃ ꝙ eẽ exercet illud in reb⁹ p̄me itẽtionis qd̃ p̄dicari signat in scd̃is itẽtionib⁹. Et nota ꝙ semp dȝ dici signat ꝛ nõ significat:q2 significat nõ ꝑtinet ad hoc ꝓpositũ. Et hoc notaui pp falsos ꝛ icorrectos libros ꝛ lectores ignaros. Igit nota qd est p̄dicatio exercita qd p̄dicatio signata. ¶Predicatio exercita est illa que exercet aliquã vitatẽ ꝛ q̃si ponit eaȝ in executione ꝛ claritate que p̄us latebat sb enigmate ꝛ q̃dã uelamine p̄dicatiõis signate:ꝛ abscõsiõe terminoꝝ vmbrosoꝝ:ꝛ debilis entitatis puta scd̃arũ itẽtionũ:ꝛ fit p̄dicatio semp mediãte hac copula est ul' fit ul' existit.ita ꝙ opȝ ꝙ copula sit aliqd̃ triũ vboꝝ substãtiuoꝝ:q2 per illa fit clarificatio vitatũ ꝛ entitatis rerũ. ¶Predicatio signata est illa que q̃si figuratiue aliquid enũciat ꝛ mistice:ꝛ sb uelamie snie sue dat aliud itelligere ꝛ q̃si ad aliõ mittit:sic testm̃ uet⁹ qd̃ q̃si totalr̃ erat in figuris mittit ad nouũ:ꝛ ioãnes ad christũ:ꝛ ibi vitas figurarũ exercet ꝛ apte mistrat ꝛ fit mediãtib⁹ uerbis adiectiuis nõ tñ oib⁹ sed aliqb⁹ dicẽtib⁹ hitudineȝ ad aliõ ul' alia:cuiusmodi sũt li p̄dicat.significat.attribuit.vificat.affirmat.negat.opponit.dicit.corrñdet.ꝯuenit.ꝛ multa silia que lõgũ eẽt enarrare:uel enũare:tñ iter oia li p̄dicat est frequẽti⁹ in usu ꝛ ꝓp̄e fit in terminis scd̃arũ itẽtionũ pro extremis:lȝ fiat ẽt in alijs.ꝛ ut itelligam⁹ que dixim⁹ pono vnũ pro nũc exẽplũ cõe q2 plura ponent iferi⁹.gen⁹ p̄dicat de sp̃e.ubi quasi est enigmatica ꝛ figuratiua locutio. Et iõ dr̃ p̄dicatio signata q2 q̃si fit sub signis ꝛ modis rerũ:ꝛ sub scd̃is itẽtionib⁹ in qb⁹ fit ꝓp̄ꝛijssime ꝛ q̃si per nãm suã:ꝛ sub illis dat mistice itelligẽ vitatẽ que exercet in reb⁹ signatis per talia signa.ut dicẽdo hõ est aial.ubi iã vides aptã vitatẽ factã ꝛ uere exercitã que p̄us sub illis signis ꝛ figuris latebat. Ita ut optime possit vificari illõ psalmi. Ecce audiuim⁹ eã in effrata:iuenim⁹ eã in cãpis silue.q2 qd̃ in uelamine audiuim⁹.s.in itẽtionib⁹ scd̃is ꝛ in p̄dicatiõe signata iuenim⁹ in facto:ꝛ vidim⁹ in reb⁹ ꝛ in p̄dicatione exercita.vñ doctoꝛ ifert tertiũ notabile ꝛ dicit ꝙ noia cõcreta scd̃e itẽtionis respectu huius qd̃ est p̄dicari supponũt pro suis fundamẽtis respectu eẽ siue pro sbis.hoc pȝ per exẽplũ p̄dictũ:q2 q̃n dr̃ genus p̄dicat de sp̃e.ibi gen⁹ ꝛ sp̃es que sunt noia scd̃e intẽtionis sumunt cũ illa copula que dr̃ p̄dicari uel p̄dicat ꝛ supponũt pro suis fũdamẽtis aut sbis.s.aial ꝛ hoĩe respectu hui⁹ copule que dr̃ eẽ.qd̃ patet q̃n dico hõ est aial. Et deide ifert q̃rtũ notabile ex tertio:dicẽs ꝙ a p̄dicari signato ad p̄dicari exercitũ siue ad eẽ non tenet ꝯ̃ntia per se in eisdẽ terminis:q2 nõ seq̃tur genus p̄dicat de sp̃e:ergo sp̃es est gen⁹:cetera patet.ꝛ nota ꝙ signãter dicit per se:q2 per accñs bñ tenet:ut cito infra patebit:puta dicẽdo sic aial p̄dicat de hoĩe ergo hõ est aial. Deide ponit d̃riam iter actũ signatũ ꝛ exercitũ in multis exẽplis que sunt multũ difficilia multis:dicẽs ꝙ per nõ exercet negatio ꝙ per nego signat.per tm̃ exercet exclusio:qd̃ per excludo signat. Ita de p̄ter ꝛ excipi. Hic doctoꝛ exponit tria exẽpla.p̄mũ est de non ꝛ nego.2^m de tm̃/ꝛ excludo.3^m de p̄ter/ꝛ excipi. De primo scias ꝙ per li nõ itelligit nota act⁹ exerciti negatiui. Nã li nõ cadẽs sub li est facit actũ exercitũ negatiuũ ꝛ remotiuũ vni⁹ extremi ab altero. Li nego autẽ significat eãdẽ remotionẽ ꝛ sepatiõnẽ ꝛ li nõ ꝑtinet ad p̄mas itẽtiones ꝓp̄e loquẽdo ꝛ li nego ad scd̃as.ꝛ hoc dico logice loquẽdo ꝛ in ꝓposito nr̃o. Et doctoꝛ ponit exẽplũ in lr̃a q̃n dicit. Iõ est sic arguẽdũ:ad negationẽ supioris seq̃tur negatio iferioris ergo si nõ est aial nõ est hõ.uel diceret clari⁹ sic:si supi⁹ negat ab aliq̃ ꝛ iferi⁹ negat de eodẽ uel ab eodeȝ:ergo si lapis uel aliqd aliud nõ est aial est hõ:ubi manifeste pȝ ꝙ per li non exercet negatio:q2.s.li nõ signat per li nego q2 li non exercet negationẽ quã li nego signauit. Et si bñ attẽdis coiter ꝛ q̃si oẽs regule logicales ꝯ̃ntiarũ:ꝛ maxime ẽt multe locoꝝ:puta in locis itrisecis dant in p̄dicationib⁹ signatis ꝛ in itẽtionib⁹ scd̃is. In exẽplo aũt doctoris in p̄ma ꝓpõne que est de p̄dicatiõe signata q̃n dicit ad negationẽ supioris seq̃tur negatio iferioris. Notãtur duo.s.p̄dicatio:ꝛ negatio:ꝛ utraqȝ exercet. Nã p̄dicatio signata que fit per li seq̃tur exercet per li est:lȝ p̄cedẽte li nõ q2 scd̃a exercitatio que corrñdet ul' respicit li seq̃tur ꝛ fit per li est nõ põt fieri in tali mõ loquẽdi nisi p̄cedẽte p̄ma exercitatione que fit per li nõ.que exercitatio corrñdet huic termio negatio:q̃n dicit ad negationẽ ꝛc̃. Negatio aũt que est scd̃m notatũ ꝛ fac̃ scd̃am signationẽ exercet per li nõ:q2 sic ad li sequit sequit li est:sic ad li negatio sequit li nõ. Et ita in exẽplo doctoris est duplex signatio ꝛ duplex exercitatio. vna signatio fit mediãte hoc termino seq̃tur qui fac̃ p̄dicationẽ signatã:ꝛ alia fit mediãte hoc termino negationẽ uel negatio. In quo termino uel per quẽ terminum lȝ nõ fiat p̄dicatio signata exp̄sse ꝛ formalr̃ fit tñ iclusiue ꝛ vtualr̃ q2 in li negatiõe icludit hoc vbũ nego:ꝛ illud facit manifestã p̄dicationẽ negatã ut dicẽdo iferius negat a supiore ꝛ h⁹ᵒⁱ. Ex quo dicto colligit ꝙ d̃ria est iter signationẽ ꝛ p̄dicationẽ signatã:q2 in hoc noie negatio:est bñ signatio q2 in illo signat li nõ.nõ ubicũ q3 est signatio ibi est p̄dicatio signata:sed bñ ecõuerso. Iõ dixi ꝙ in exemplo doctoris erat duplex signatio ꝛ duplex exercitatio:nõ tñ duplex p̄dicatio signata nec duplex p̄dicatio exercitata sed vnica hincide:ꝛ iõ concludo ꝙ signatio põt fieri per noia ꝛ silr̃ exercitatio ul' per adu̇bia:sed p̄dicatio signata ꝛ exercita nõ nisi p vba eo ꝙ oĩs p̄dicatio fit per vba.facio ẽt exẽplũ ꝯsile in affirmatiuis:sic doctoꝛ fec̃ in negatiuis.ꝛ sic ad affirmationẽ iferioris sequit affirmatio supioris:ḡ si sortes est hõ sortes est aial. Qd̃ exẽplũ cõsideret sic precedẽs. Et hec tñ dixim⁹ de p̄mo exẽplo. Scd̃m exẽpluȝ doctoris ꝑtinẽs ad declarãdũ d̃riam iter actum signatũ ꝛ exercitũ est li tm̃/ꝛ excludo. Nã per li excludo fit p̄dicatio signata ꝛ ẽt signatio. Et per li tm̃ fit exercitatio nõ tñ p̄dicatio exercita lȝ fiat semp in p̄dicatiõe exercita.ꝛ iõ caute loquẽdũ est in istis terminis.ꝛ ponamus exẽpluȝ oẽ aliud a sorte excludit a cursu.ergo tm̃ soꝛ.currit.uel sic oẽs alij a religiosis excludent a sũma btitudine:ergo tm̃ religiosi erũt sũme bti.uel sic. Quicũqȝ nõ est papa excludit a plenaria ꝑtãte:ergo tm̃ papa hẽt plenariã ꝑtãte:ꝛ sic de ifinitis exẽplis in qb⁹ pȝ ꝙ per li excludit fit signatio ꝛ p̄dicatio signata ꝛ per li tm̃ fit exercitatio nõ tñ p̄dicatio exercita sed in p̄dicatiõe exercita. Tertiũ exẽplũ doctoris.s.de p̄ter ꝛ excipi:sic declarat. Nã per li excipi fit p̄dicatio signata:ꝛ signatio.ꝛ per li p̄ter fit exercitatio:nõ tñ p̄dicatio exercita:q2 illa fit solũ per li est:sed fit in p̄dicatiõe exercita exẽplũ.p̄cise sortes excipit a cursu ḡ oĩs hõ p̄ter sorteȝ currit.uel sic. Diabolus ꝛ nulla alia creatura rõnalis excipit a bñfacẽ.ergo oĩs creatura rõnalis p̄ter diabolũ põt bñfacẽ ꝛ sic de ifinitis exẽplis.ubi pȝ signatio p li excipit ꝛ exercitatio per li p̄ter. Nec opȝ ꝙ in his duob⁹ exẽplis ultimis que ponit doctoꝛ ad faciẽdũ d̃riaȝ iter actũ exercitũ ꝛ signatũ:fiat p̄dicatio signata in aliis termis q̃ȝ p̄dicatio exercita:sic fiebat supius in istis termis p̄dicari ꝛ negari ꝛ h⁹ᵒⁱ:q2 illi termini ꝑtinẽt ꝓp̄rie ad itẽtiones scd̃as ꝛ maxie li p̄dicari. Isti aũt termini.s.excludi ꝛ excipi:ꝑtinẽt idifferẽter ad itẽtiones p̄mas ꝛ scd̃as:imo vident magis ꝑtinẽ ad itentiones

ꝑmas. Et iō signatio eoꝝ ⁊ exercitatio pn̄t recte fieri i eisdē terminis nec videnᷓ bn̄ posse fieri in alijs ⁊ alijs terminis. ⁊ iō in illis bn̄ ⁊ ꝓpe arguiᷓ a ꝑdicari signato ad ꝑdicari exercitū in eisdē termis lʒ nō sic in prioribus. Doctor tn̄ fac̄ istātiā ꝯtra istud ultimū dictū. s. ꝙ bn̄ possum⁹ arguē a ꝑdicari signato ad ꝑdicari exercitū in eisdē termis ubi li ꝑdicaᷓ est copula in ꝑdicatiōe signata. Nā seqtur aial ꝑdicaᷓ de hoie ergo hō est aial. Rn̄det dupl'r ad hoc. Et ꝑma rn̄sio est clara. Nā ex ꝑdicatione per accn̄s que min⁹ hēt de rōne uere ꝑdicationis nō sequiᷓ ꝑdicatio per se que plus hēt qꝛ ex minore ⁊ imperfecto nunꝙ̄ iferᷓ mai⁹ uel magis ꝑfectū: qꝛ a nullo pōt aliqd hēre nisi illud in se hoc hēat. li ꝑdicari aūt ꝯuenit reb⁹ per accn̄s: ⁊ li eē ꝯuenit reb⁹ per se: ⁊ ex ꝑdicari in reb⁹ nō pōt seq eē in reb⁹. ⁊ iō negāda est ꝯn̄tia. Scḋa rn̄sio dicit ꝙ nō sunt idē termini an̄tis ⁊ ꝯn̄tis. i. nō oino idē uel nō oino eodē mō in eadē suppositione ⁊ hitudine sumuntᷓ. ⁊ hic recurrēdū est ad illā distinctionē nobilissimā positā supra. q. viij. vʒ ꝙ significatū termini cois significātis uerā nām pōt sumi tripl'r ⁊c̄. Nunc aūt in ꝓposito qn̄ dico aial ꝑdicaᷓ de hoie in hoc an̄te: li aial ⁊ li hō accipiunᷓ ꝫm tertiū modū. In ꝯn̄te aūt ꝫm scḋm modū. ⁊ iō nō sunt oino idē termini. sicut nec hō est idē termin⁹ in illa fallacia accidētis: qua sic arguiᷓ sortes est hō. hō est spēs. ergo sor. est spēs. ubi patet ꝙ li hō tenet locū duoꝝ terminoꝝ. ꝓpter diu̾sitatē hitudinis quā hēt ad sortē: ⁊ ad spēʒ. est tn̄ li hō vn⁹ termin⁹ ꝫm significationē ut supi⁹ dictū est q. iiij. ⁊ ēt doctor dicit idē in ꝑdicamētis. q. v. ubi dic̄ ꝙ in fallatia accn̄tis termin⁹ uariat⁹ est vn⁹ ꝫm significationē qꝛ loci sophistici extra dictionē nō peccāt ꝯtra ꝯdictionē sed ꝯtra illationē: hec ibi. ¶ Ad ꝑmū argumētū ꝑncipale rn̄det doctor dicēs ꝙ itētio nō est quid rei: ꝑdicaᷓ tn̄ in qd de re ⁊c̄. Primū dictū est manifestū. sed 2m negaᷓ a multis ēt Scotistis. vꝛ eis ꝙ doctor ꝯdicat sibiipsi hic ⁊ supi⁹: qꝛ dixit ꝙ itētiones scḋe nō ꝑdicanᷓ de reb⁹ nisi per accn̄s: ⁊ hic dicit ꝙ itētio ꝑdicaᷓ in qd de re: sed ꝑdicari per accn̄s ⁊ ꝑdicari in quid sūt oppositi modi ꝑdicādi ergo ꝯdictio. Sed dicamus ꝙ si bn̄ itelligaᷓ hic recte loqtur ⁊ docte nec ꝯdicit ꝑcedētib⁹. Iō qn̄ dicit. intētio ꝑdicaᷓ in qd de re: resoluaᷓ v̾bū in nomē: sic itētio scḋa est ꝑdicatuʒ in qd. ubi li in qd iā manifeste determinat iherēs ⁊ nō iherētiā: qꝛ teneᷓ ⁊ ꝑdicaᷓ a ꝑte ꝑdicati. ⁊ certū est ꝙ gen⁹ qḋ est itētio scḋa est vnū ꝑdicatū in qd: ut pʒ ꝑº topicoꝝ. ⁊ ꝑdicaᷓ in qd qꝛ ꝑdicari in qd poniᷓ in ei⁹ diffinitiōe: tn̄ ut li in qd determinat iherētiā: manifestū est ꝙ itellectus gn̄is non ꝑdicaᷓ in qd de re: qꝛ sic ꝑdicareᷓ qdditatiue de re: ⁊ in ꝑmo mō dicēdi per se: qꝛ li in qd determinaret modū ꝑdicādi ⁊ copulā ⁊ nō illḋ qḋ ꝑdicat siue ꝑdicaᷓ. Et iō ꝯcedo istā ꝓpōnē. Intētio scḋa que ꝑdicatur in qd de re: nō ꝑdicaᷓ in qd de re sed per accn̄s. ꝑa ps est uera exponēdo eā ut iā exposui. uel sic clari⁹. Intētio scḋa que est ꝑdicatū in qd: ꝙ qdē ꝑdicatū in qd ꝑdicaᷓ de re nō ꝑdicaᷓ in qd de re sʒ per accn̄s. li ꝑmū in qd determinat inherētiā sicut ⁊ li per accn̄s. ¶ Ad 2m dicit doctor ꝙ hec itētio gen⁹ nō est qd nisi tm̄ differētiū nūo tn̄ ꝑdicaᷓ de differētib⁹ spē illud intelligiᷓ ⁊ exponeᷓ clarissime. q. xiiij. in fine. Ad reliq̄ patet ꝑ dicta in alijs questionibus ⁊ etiam hic supius.

c Circa duodecimā q̄ōnē qua queriᷓ. An diffinitio gn̄is sit ꝯueniēter data? pʒ ꝯtinuatio qꝛ postꝙ̄ notū est qḋ diffiniᷓ. s. itētio gn̄is ⁊ nō res recte sbiūgiᷓ: an talis diffinitio sit bn̄ data. Argumēta patēt usqꝫ ad. 6. argumentū qḋ est difficile. ubi dꝛ. Nugatio est dicē de plurib⁹ differētib⁹ ꝓbaᷓ qꝛ dr̄ia que. s. itelligiᷓ in li plurib⁹ est vna species multitudīs sicut ⁊ diu̾sitas est vna alia: ita ꝙ multitudo est gen⁹ ad dr̄iaʒ ⁊ ad diu̾sitatē ut pʒ. 5. ⁊. 10. metaphi. Et tūc sicut dr̄ia sūpta in singulari nūo que est nomē substātiuū ⁊ abstractū icludit multitudinē sic spēs icludit suū gen⁹: ita etiā dr̄ia sumpta in plurali nūo in casu noiatiui ubi est adiectiuū ꝑticipiale siue ꝑticipiuʒ pn̄tis tpis ⁊ est ꝯcretū ēt icludit multa: qꝛ sicut abstractū ad abstractū: ita ꝯcretū ad ꝯcretū. Et ideo sic dr̄ia que est abstractū icludit multitudinē que est abstractū Ita dr̄ia in plurali que est cōcretū siue ut sumiᷓ ꝯcretiue icludit multa que est etiā ꝯcretū. Et ideo dic̄ in lr̄a. ergo ⁊ dr̄ia cōcretiue multa. i. dr̄ia ꝯcretiue sūpta icludit multa: ergo est ibi nugatio dicēdo multis differētibus. s. qꝛ supius ꝑponiᷓ iferiori. sicut est nugatio dicē. aial hō. qꝛ dicēdo hō itelligiᷓ aial. ⁊ iō nugatio an̄poniᷓ: ⁊ exꝑmiᷓ. Et dicit ꝙ in illa diffinitione li plurib⁹ poniᷓ pro multis: sic etiā exponit illud Burleus: ⁊ addit. uel si compatiue adhuc idē significat. i. lʒ ēt li pluribus te suum adhuc idē significat: ⁊ per ꝯn̄s si li multis icludiᷓ sicut supi⁹ in li differētib⁹: ⁊ etiā li pluribus includiᷓ in li differētib⁹ sicut supius in iferiori: qꝛ ideʒ significāt. Et ubi idē significatū ibi eadē iclusio qꝛ impossibile est ꝙ idē significatū icludat aliqd ⁊ nō icludat illud. Qḋ tn̄ dicit hic ꝙ compatiu⁹ gradus ⁊ positiuus idē significāt. s. ꝙ idē manet significatū nō uariatuʒ sb his duob⁹ modis significādi: qui sūt positiuus ⁊ cōparatiuus. ꝓbaᷓ sic per grāmaticā speculatiuā que uocaᷓ de modis significādi. Nā ibi diciᷓ ꝙ positiu⁹ gradus ⁊ compatiu⁹ ⁊ suplatiu⁹ idē significāt sed sub diuersis modis. Nā albū albi⁹ ⁊ albissimū idē significāt: sed positiu⁹ gradus significat illud significatū sine aliquo excessu aut in termino: uel citra terminū. per in termino itelligiᷓ gradus suplatiu⁹: qꝛ forma accn̄talis puta albedo qn̄ est in gradu suplatiuo: nō pōt tēdē ultra quia qn̄ aliqd est albissimū nō pōt hēre plus de albedie ⁊ ibi terminaᷓ forma albedis. Et iō albedo dr̄ ibi eē in termino excesso qꝛ nō pōt excedē nec tendē ultra. Per citra terminū itelligiᷓ gradus compatiu⁹: qꝛ qn̄ aliqd efficiᷓ albi⁹ hēt tūc aliquē excessum in albedine quē ꝑus nō habuit tūc citra terminū: qꝛ adhuc nō est in termio ⁊ cōplemēto ut pʒ qꝛ nō est albissimū. sed positiuus ut dixi nullū dicit excessum: qꝛ nec in termino. i. in suplatiuo: nec citra terminū. i. in compatiuo: sed dicit illam formā simpl'r ⁊ absolute. Ideo dixi ꝙ hi tres gdus cōparatiōis idē significatū significāt: qꝛ albū albi⁹ ⁊ albissimū illud idē penit⁹ significāt qḋ significat albedo ⁊ significāt eādē formā realē tn̄ differēter. qꝛ album significat illā formā uel q̄litateʒ sine aliquo excessu: aut in termino: uel citra terminū: albi⁹ significat eādeʒ formā cū excessu citra terminū. Albissimū significat eādē formā cū excessu in termino. Et sic pʒ qd vult dicē doctor: qn̄ dic̄ ul' si compatiue: adhuc idē significat. Quidā tn̄ rn̄det ad argm ⁊ dic̄ ꝙ hic nō est nugatio. s. dicendo plurib⁹ differētib⁹ qꝛ nugatio est in ꝑponēdo iferi⁹ supiori suo ex eadē ꝑte orōnis ut dicēdo hō aial currit ubi appet manifesta nugatio nō tn̄ ecōuerso. puta dicēdo aial hō currit. qꝛ hic dr̄ a grāmaticis esse ꝯstructio appositiua eo ꝙ si dicerē solū aial currit posset qs dubitare qḋ aial sit illud. ⁊ ideo apponiᷓ li hō ad specificādū qḋ aial sit currēs. ⁊ iō nō est nugatio ibi. ⁊ ita dicūt est in illa diffinitiōe qꝛ ibi li differētib⁹ qḋ est iferi⁹ ad li plurib⁹ postponiᷓ ad li plurib⁹. ⁊ iō specificat illḋ qꝛ posset dubitari de qbus plurib⁹ qꝛ utrū de plurib⁹ differētib⁹ uel de plurib⁹ diuersis ⁊ sic nō est ibi nugatio. ⁊ in facto hec est ml'tū appens responsio. Doctor tn̄ sbtilissime arguit cōtra illā per vias cognoscēdi nugationē positas a pho 6º topicoꝝ ualde bonas sed multū difficiles: ⁊ doctor vult ꝓbare. siue iferi⁹ ꝑponaᷓ siue postponaᷓ suo supiori semꝑ est nugatio. Et ꝑm argm ꝓbat ꝙ si iferi⁹ ꝑponaᷓ erit nugatio ⁊ hoc ꝯcessit rn̄sio ista: ⁊ iō non facit ꝯtra istā: attn̄ placuit doctori ꝓpter

instructionē nr̄am, pbare illā ꝛ adducit textū phi talē. Rn̄sum ii ul'i dicto addat ꝛ pticulare. i. si ul'i. s. supiori addat. i. pponat pticulare. i. inferi⁹ erit nugatio: ut iu stū expediēs. Iustū eni ē īferi⁹ ad expedieēs: qꝛ oē iustū est expediēs nō tn̄ econtra: abūdās ergo iustū. i. supflu um ꝛ nugatoriū est ponē in diffinitiōe expediētis li iu stū ut pcedat ipm. Scd̄m argumētū, pbat ꝙ sit nuga toriū ꝛ supfluū si pponeꝭ supius iferiori. ꝛ illud est cō tra illaꝫ rn̄sionē ꝛ, pbat illud per rōnes diie supioris ꝛ iferioris: eo ꝙ phus 7° meta. dicit ꝙ nugatio est ppo nere p edalitatē bipedalitati: pedalitas eniꝫ est diia su pior: ꝛ bipedalitas iferior. Nā aial diuidiꝭ p diias ac cidētales sic. aialiū qdā habēs pedes: qdā nō hn̄s: ut serpēs: anguilla: ꝛ h⁹ᵗ. Aialiū hn̄tiū pedes: qdā est bipes quoddā qdrupes ꝛc̄. ubi vides ꝙ hēre pedes est diia supior: qꝛ coior q̄ꝫ bipes. vn̄ ondit phus ꝙ hec est nugatio aial habēs pedes bipes. Et ꝙ sit nugatio do ctor, pbat dupl'r. pmus modus est ponē rōnes pro noi b⁹. Et scd̄s modus trāsponē termios. ponē rōnes pro noib⁹ nō est aliō q̄ꝫ remouē nom̄ diffinitū siue tacē ip̄ꝫ ꝛ nō exp̄mē: ꝛ loco illi⁹ ponē rōnē ei⁹. i. diffōnē. Pri mo tn̄ scias ꝙ nugatio est vni⁹ ꝛ eiusdē dictiōis iutilis repetitio. i. bis recitare ideꝫ nomē sine aliq̄ cogēte aut apparēte rōne. Iō ponam⁹ exēplū. Nā dicēdo aial hō: remoueaꝭ hō ꝛ retineaꝭ aial: ꝛ loco isti⁹ nois hō ponaꝭ diffinitio hois ꝛ dicaꝭ sic aial rationale: ubi nūc vides manifeste ꝙ li aial bis repetiꝭ ꝛ iutiliter ꝛ per ꝯn̄s cuꝫ diffinitū ꝛ diffinitio siue nomē ꝛ ei⁹ rō ꝯutanꝭ ꝛ idē si gnificēt si nūc est nugatio ꝛ p̄us erat nugatio qn̄ nom̄ ibi ponebaꝭ lꝫ nō ita manifesta. Nūc videbis exp̄sse qꝛ ita est hic qn̄ di aial pedes hn̄s bipes. nā remoueaꝭ bi pes ꝛ ponaꝭ ibi diffinitio ei⁹ que est hec hn̄s duos pe des ꝛ tūc dicaꝭ sic: pedes hn̄s duos hn̄s: uel hn̄s duos pedes: ubi li pedes bis ꝛ iutil'r repetiꝭ. Scd̄s mo⁹ uel scd̄a via cogscēdi nugationē est trāsponere terminos. i. ponē vnū terminuꝫ an̄ aliū ꝛ mutare ordinē illoꝝ: ut qui erat p̄or sit posterior ꝛ ecōtra. ut fac doctor aial bi pes pedes hn̄s. ꝛ certū est ꝙ hic est manifesta nugatio qꝛ qn̄ dixi bipes itelligunꝭ pedes uel itelligitur pedes hn̄s: qꝛ ipossibile est ꝙ aliq̄ aial itelligaꝭ eē bipes nisi hēat pedes: ꝛ iō cū iā nugatio sit manifesta trāspositis termis. ergo p̄us erat nugatio anteq̄ꝫ transponebanꝭ: qꝛ noia ꝛ vba trāsposita idē signt ɓm phm in lib° pier menias: vn̄ ifert doctor ꝙ hec duo media Arꝭ. s. ad co gnoscēduꝫ nugationē: puta pᵐ qd̄ est de rōne ponēda pro noie. ꝛ 2ᵐ qd̄ est trāspō termioꝝ si ualēt si pro qꝛ. i. qꝛ ualēt: hoc est ubiq̄ꝫ iprobāt p̄dictā rn̄sionē. i. nō tn̄ in ista diffōne gn̄is sed ubicūq̄ꝫ ubi supi⁹ pponiꝭ iferio ri uel ecōuerso: iprobāt talē modū rn̄dēdi ꝛ defenden di nugationē. Ad oppoᵐ est Porphy⁹ ꝛ Arꝭ. Que se quunꝭ patēt usq̄ꝫ ad tertiā rn̄sionē que incipit. Itē per Arꝭ. 7. meta. rō que est ex p̄dicatis per se in quoꝝ dif finitiōe nō cadit ɓm si sit ꝯtibile cū ɓo est diffinitio. pro quo nō ꝙ hec est diia iter p̄dicata per se ꝛ p̄dicata per accn̄s ut patet. 7. meta. qꝛ in rōne p̄dicatoꝝ per ac cidēs cadit ɓꝫ illoꝝ de qb⁹ p̄dicaꝭ: ut cū di hō est alb⁹ in diffōne albi cadit hō ut additū: qꝛ albū est res alba que res est hō: nō sic est i p̄dicatis pre se ut pꝫ: qꝛ cū di hō est aial uel rōnale: li hō nullo mō cadit in diffinitiōe aialis aut rōnalis: qꝛ si sic tūc idē eēt p̄us seipso ꝛ etiā de eēntia suiipsi⁹ ꝛ idē daret eē ꝛ eēntiā sibiipsi. ꝛ sic in pposito in diffōne nulli⁹ diffinitiui cadit diffinitum. ꝛ iō ad ppositū gen⁹ qd̄ est hic diffinitū nō cadit in diffi nitiōe alicui⁹ suoꝝ diffiniētiū ul' diffinitiuoꝝ ut patet si pticule diffōnis ipsi⁹ gn̄is deberēt diffiniri: ꝛ ille pti cule sūt p̄dicata per se de ipo ꝛ nō per accn̄s ꝛ tota ista rō facta ex illis pticulis seu ptib⁹ diffinitiōis ꝯtiꭓ cuꝫ gn̄e qd̄ est ɓm siue ponitur a parte ɓi: ergo ista ratio est uera diffinitio generis ꝛ per ꝯn̄s male dixit illa pre

diffinitio gn̄is: ꝛ per ꝯn̄s male dixit illa p̄cedēs opio ꝙ nō erat diffinitio: sed tm̄ descriptio cū hēat oīa illa reqsita ad diffōnē que ponunꝭ ab Arꝭ. 7. meta. ꝛ nūc recitata sunt. Iō doctor rn̄det ad qōnem ꝛ tenet ꝙ est uera diffinitio ubi ifra qn̄ dicit ꝙ de differētib⁹ gn̄e in q̄tū talia nihil p̄dicaꝭ per se hoc est dictum ꝙ de illis que in nullo gn̄e ꝯueniūt. s. nec gn̄alissimo nec medio nec ifimo: nihil p̄dicaꝭ per se cuiusmodi sunt hō: linea: albedo ꝛ h⁹ᵗ: quoꝝ vnio facit aggregationē ꝛ vnum per accn̄s ꝛ in hoc dicto inuiꭓ iplicite ens esse equocū ad decē p̄dicamēta: nec posse p̄dicari per se nec i quid de ipsis ꝛ eoꝝ ꝯtentis. ¶ Ad pᵐ argᵐ p̄ncipale rn̄deꭓ a quodā ꝙ oē accn̄s copulatū diffiniꭓ per ɓam: ꝛ alia accn̄tia nō itētiones scd̄e nō copulanꭓ alicui ɓe: quia nullā sibi determināt. qꝛ vniuoce fine sub eadē ratiōe ꝯueniūt reb⁹ oium geneꝝ ɓm sensuꝫ expositū in prece dēti. q. ꝛ nullā determiate respiciūt: ꝛ iō nō opꝫ ꙙ dif finianꭓ per aliquā ɓaꝫ. accn̄tia copulata sunt illa que determināt sibi certa ɓa sine qb⁹ nō pn̄t eē nec eē pn̄t in alijs: sicut simitas in naso: est eni simitas ꝯcauitas i naso ɓm phm. 7. metaphi. ubi patet quō nasus poniꭓ i diffōne eius: tale etiam accn̄s est sicut crispitudo in ca pillis ꝛ gibbositas in dorso ꝛ h⁹ᵗ multa. ¶ Cōtra tam̄ ultimū dictū in illa rn̄sione arguit doctor ubi di ꙙ in tētiones scd̄e vniuoce applicanꭓ oib⁹: ꝛ arguit sic. Si passio sit vniuoca ꝛ ɓm erit vniuocū. patet scd̄o poste rioꝝ. ergo si itētio que in hoc arg̃ fingiꭓ eē passio p̄me itētionis sit vniuoca reb⁹ oiuꝫ geneꝝ ut dicebaꭓ i fine rn̄sionis ꝛ maxie itētio gn̄is: ergo ɓm ei⁹ erit vniuo cū. s. aial uel color uel h⁹ᵗ: sed hoc est falsuꝫ: ergo nec in tētio gn̄is que est ei⁹ passio erit vniuoca ꝛ vniuoce i oi gn̄e: ꝛ per ꝯn̄s quelibet itētio scd̄a erit etiam accn̄s co pulatū qꝛ nō idifferēꝫ ad oia ɓiecta ul' multa: ꝛ ita dif finieꭓ per ɓam qd̄ est ꝯtra rn̄sionē. Et ita deducatur argᵐ ꝛ applicef ad ppositū sicut facit q̄si i oi arg̃. scias aūt ꙙ istud argᵐ p̄supponit vnū falsuꝫ ꝛ sup hoc dedu ciꭓ: vꝫ ꙙ itētio scd̄a. s. genus in pposito: uel quecunq̄ꝫ alia sit passio itētionis p̄me. hoc dico falsuꝫ est qꝛ non egrediꭓ ex ei⁹ p̄ncipijs. Scd̄o arguit sic: si act⁹ sit vni uocus. s. forma ꝛ potētia erit vniuoca. s. ɓm ul' mā qꝛ potētia ordinaꭓ per se ad actuꝫ. ɓm aut itētio p̄ma est in potētia ad accn̄s. s. itētionē scd̄am sicut mā ad for mā: qꝛ accn̄s nō hēt aliā mām nisi in qua: ergo si iten tio scd̄a que est accidēs ꝛ forma sit vniuoca oib⁹ rebus sequiꭓ ꙙ eius ɓm erit etiā vniuocuꝫ oibus rebus: sed scd̄m est impossibile: ergo ꝛ primū: ꝛ per ꝯn̄s falsuꝫ. di ctum est ꙙ itētiones scd̄e applicenꭓ vniuoce oibus: re sponsiones ad hec duo argumēta sunt clare. Sed obie ctio cōtra istas est aliqual'r obscura. Nā arguit sic: ut ponā tn̄ in clariori sn̄ia. Impossibile est ut vnuꝫ oppo sitoꝝ ꝯdictorioꝝ sumaꭓ uel oriaꭓ a reliquo. sed vnitas ꝛ nō vnitas sunt sic opposita ergo ꝛc̄. ꝯn̄tia patet cum maiori ꝛ etiā cū minori: tunc ultra ɓm te nulla est vni tas in re cui applicaꭓ itētio gn̄is: a qua debet ꝛ pōt su mi ip̄a vnitas gn̄is: qꝛ dixisti ꙙ illa propositio phi. s. si passio sit vniuoca ꝛ ɓm. scd̄o posterioꝝ: nō intelligiꭓ de secūdis intētionib⁹: qꝛ ille nō sunt effectiue ab aliq̄ ɓiecto sicut est passio a ɓo sed solum sunt effectiue ab intellectu: ꝛ per ꝯn̄s nō opꝫ ꙙ si in illis sit vnitas vni uocationis ꙙ etiā sic sit in eoꝝ ɓis: ꝛ ita sequiꭓ ꙙ cuꝫ in intētione sit vnitas vniuocationis: ꝛ in re nulla sit talis ꙙ intētio gn̄is nō sumaꭓ a re aliqua: ꝛ eadē rōne nec aliqua alia itētio scd̄a: ꝛ per ꝯn̄s ois itētio secūda est figmētū ut argutū est supra. q. iiij. Respōdeꭓ ꙙ nō opꝫ ꙙ sit tāta vnitas in re q̄ta est in itētione scd̄a: que sumiꭓ ab illa sed sufficit ꙙ sit aliqua: ꝛ talis est vnitas pportiōis que est in reb⁹ illis qb⁹ applicaꭓ intētio ge neris ꝛ a qb⁹ sumiꭓ: ꝛ hoc patet: qꝛ itētio gn̄is applica tur aiali: colori: plāte: figure: ꝛ h⁹ᵗ. Inter hec oia autē

est vnitas ꝓportionis: qꝛ ut dixim⁹ supra vnitas ꝓpor
tiōis ↄsistit in silr̄ se hēre. Nā sic se hēt aial ad hoiez sic
color ad albedinē ꝛ plāta ad arborē ꝛ figura ad triāgu
luȝ ꝛc̄. ¶ Cōtra arg^t doctor ꝛ formo arg^m sic. ubicūqꝫ
est repire duas v̄itates: q̄rū vna est maior ꝛ alia minor
maior nō pōt sumi a minori: qꝛ tūc aliqd daret illd̄ qd̄
nō hēt: uel aliqd ageret ultra suā v̄tutē: sed vnitas pro
portiōis que est in rēb⁹ a qua ẜm te sumit vnitas vni-
uocatiōis est mlt̄o minor q̄ȝ vnitas vniuocatiōis que
est in gn̄e ꝛ in aliȷ̄s itētiōib⁹ scd̄is: imo est minima vni
tas que pōt repiri: ergo vnitas vniuocatiōis nō sumit
ab vnitate ꝓportiōis. Rn̄det tūc doctor ꝛ bn̄ ꝙ occa-
sionalr̄ pōt sumi maior vnitas a minori: sed nō totalr̄
ꝛ hoc ēt bn̄ oñdit doctor libro p̄mo sniaꝝ. di. 8. q. v. ꝛ
ponam⁹ exēpla in nūis ꝛ ꝓportōe dupla. Nā sic se hn̄t
q̄tuor ad duo: ita octo ad q̄tuor. ꝛ. 19. ad. 8. ꝛ. 40. ad
20. qꝛ semp est ꝓportio dupla. Nūc aūt ẜm Euclidē in
geometria sua libro. v. ꝛ Boetiū in Arithmetica libro
p̄°. Oēs ꝓportiōes duple sunt eq̄les ꝛ eiusdē spēi: qua
pp̄ oēs iste ꝓportiōes duple q̄ȝtūcūqꝫ sumant a distin-
ctis nūis spe tn̄ sunt eiusdē spēi. Et ita sumit occasio-
nalr̄ nō tn̄ effectiue maior vnitas a minore: qꝛ vnitas
specifica est maior vnitas q̄ȝ vnitas gn̄ica. vn̄ itellect⁹
mot⁹ a tali minore vnitate in re. s. in nūis causat effe-
ctiue minorē vnitatē in ipa ꝓportiōe. Sic in ꝓposito
itellect⁹ mot⁹ ab vnitate ꝓportiōis quā repit in illis re
b⁹ supi⁹ noiatis cāt maiorē vnitatē in itētiōe qꝛ res il
le puta aial color ꝛc̄. distinguunt gn̄e ꝛ tn̄ itētio gn̄is
distinguit tm̄ nūo puta hoc gen⁹ applicatū aiali ꝛ hoc
gen⁹ applicatū colori ꝛc̄. Ipsa aūt itentio gn̄is in cōi
hēt vnitatē vniuocatiōis ad oia illa gn̄a: qꝛ ista sunt so-
lū iđiuidua ei⁹ ꝛ gen⁹ in cōi hēt rōnē ꝛ modū spēi respe
ctu illoꝝ ut ifra declarabit. q. xiiij. in fine. Alr̄ rn̄det ꝙ
pōt ↄcedi ꝙ itentio gn̄is que est vniuoca hēt ẜm vni
uocū ex pte rei: nō tn̄ ꝙ aliq̄ res que est ẜm ei⁹ sit in se
vniuoca ꝛ ex pte rei nec ē in diūsis gn̄ib⁹: sȝ tm̄ est vna
ꝛ eadē ac vniuoca ẜm ꝙ cōsiderat a rōne. i. qꝛ eadē ↄsi
deratiōe ↄsidero coitatē in aiali ad suas spēs: ꝛ coloris
ad suas ꝛ plāte ad suas ꝛ hꝰ¹. ꝛ sic solū est vnitas rei cō
siderat inq̄ȝtū ↄsiderat ꝛ nō rei simplr̄: qꝛ ita considero
oia illa uel oēs res illas sic si eēnt vnica res: eo ꝙ ean-
dē ↄsideratiōnē in spe hēo circa oēs: lȝ sint diūse ↄside-
ratiōes in nūo qꝛ nō eandē ↄsideratiōeȝ in nūo cōside
ro aial colorē ꝛ plātā: oēs aūt ↄsideratiōes sūt eiusdeȝ
rōnis ꝛ spēi: ꝛ ↄstat ꝙ res nō est ẜm intētionis nisi ut
est ↄsiderata ab itellectu ut dictū est supius ubi tractat
de scd̄is itētionib⁹: ita ꝙ breuiter nō est vnitas in re ut
est in se simplr̄ sed ut est ↄsiderata ab itellectu ꝛ sub il-
la rōne ↄsiderationis est ẜm itētionis scd̄e ꝛ nō aliter
¶ Ad p̄mū arg^m p̄ncipale rn̄det doc. ꝙ illa accidentia
que hn̄t eē suū effectiue ꝛ originalr̄ a suis ẜbis diffiniū
tur per illa: qꝛ vnūqd̄qꝫ sicut se hēt ad esse sic ad cogno
sci. 2° meta. ꝛ iō vnūqd̄qꝫ illo mō hēt qd̄ qd est siue dif
finitionē quo hēt entitatē ꝛ hꝰ¹ sunt oia accn̄tia realia
siue sint ꝓpria siue coia: sed itētiones scd̄e nō hn̄t eē ef-
fectiue a re sed tm̄ occasionalr̄ ut sepe dictū est: solū au
tē ab itellectu hn̄t eē effectiue ꝛ iō rō nō ualet. hec aūt
rn̄sio videt cōcludē ꝙ ēt ois creatura hēt diffiniri per
deū qꝛ ab ipso hēt eē effectiue: ꝛ ēt ois effect⁹ per suam
cām: ꝛ relatio per terminū formalē ꝛ fundamētū ꝛ sic
de aliȷ̄s. Sed ad hoc nō rn̄deo nunc: sed al's qn̄ ꝓbabit
ꝙ alia est spālis depēdētia accn̄tis ad subām q̄ȝ sit aliq̄
p̄cedētiū. Alie oēs rn̄siones sunt clare usqꝫ ad ultimaȝ
que rn̄det illi argumēto terribili circa qd̄ exponenduȝ
tātū istetim⁹. ꝛ breuiter dicit doctor ꝙ qn̄ dꝛ pluribus
differētib⁹ spe: ibi ille due dictiones nō ponunt ut par
tes diūse aut distincte qꝛ sic bn̄ eēt nugatio / ut ꝓbauit
in argumēto: sed sequēs dictio exponit p̄cedētem qꝛ li
differētib⁹ spe exponit li plurib⁹ ut itelligat quō gen⁹
p̄dicet de pluribus ne aliqs posset dubitare ꝛ iō addit
differētib⁹ spe pro expōne isti⁹ ꝛ nō ꝓ pticula distincta
ut dicat sic de plurib⁹. i. sic plurib⁹ ꝙ differētib⁹ specie.

c IRca tertiādecimā q̄ōnē ↄtinuatio de se
patet. Est p̄mitus notādum ꝙ per
totā q̄ōnē loqtur doctor de reb⁹ ꝛ nō de intē-
tionib⁹: ꝛ sicut metaphisicus ꝛ nō sicut logic⁹: qꝛ loqt
de fundamētis scd̄aꝝ intētionū. s. gn̄is ꝛ spēi: sicut de
aiali ꝛ hoie ꝛ hꝰ¹. utrū. s. aial possit p̄dicari de hoie pre
dicatiōe exercita: ita ꝙ talis p̄dicatio sit uera: ꝛ nisi at-
tēderis ad istd̄ notabile sepe an̄ finē decipieris. Et hec
q̄ō est difficillima tā quo ad sniam q̄ȝ quo ad applicati
onē rn̄sionū ad argumēta. Oia tn̄ clara sunt de se usqꝫ
ad tertiū argumētū p̄ncipale exceptis paucis quoruȝ
vnū est in vna p̄ma rn̄sione ad scd̄m argumētū p̄ncipa
le de dicto Ar̄. 5° meta^ce. ubi dicit ꝙ oēs ptes diffini
tionis sunt sicut forme: hoc dictū exponit doc. 7° me-
ta^ce sue. q. vij. ubi dixit ꝙ ptes diffinitionis ut inicē cō
parant nō sunt forme qꝛ forma nō iformat nisi illd̄ qd̄
est māle respectu ipsi⁹: sed vna forma nō pōt eē māle re
spectu alterius: qꝛ tūc forma eēt mā ꝛ mutaret nāȝ suā
qd̄ est ipossibile: sed sunt forme respectu diffiniti. i. de
ipso formalr̄ p̄dicant. Aliud est qn̄ dicit: ꝛ silr̄ idē ostē
dit in p̄ncipio 2^i topicoꝝ. s. ubi ostēdit ꝙ p̄dicari deno
minatiue ꝛ p̄dicari vniuoce sunt disticti ꝛ dispati mo-
di p̄dicādi: ꝛ ꝙ nullū genus p̄dicat denoiatiue de suis
spēb⁹. ubi inqt Ar̄. A nullo enim gn̄e denoiatiue pre
dicatio dicit de spe: sed oia gn̄a vniuoce de spebus p̄di
cant. Aliud est in rōne qn̄ dicit ẜm Ar̄. 7° meta^ce. si-
cut rō ad rem sic ptes rōnis ad ptes rei ꝛc̄. Rō capitur
ibi pro diffinitiōe ꝛ res capit ibi pro diffinito. ꝛ sic pa
tet argumētū: ꝛ melius itelliget in rn̄sione sua. ¶ Ter
tiū argumentū p̄ncipale lȝ quo ad lr̄am in se videat in
se satis facile tn̄ nō sic est in scia: sed multarū difficulta
tum est ↄtētiuū. vult enim doctor conari ibi falsificare
hāc ꝓpōnē: hō est aial: ꝛ ↄsil'es oēs ubi genus fūdamē
talr̄ sumptū p̄dicat de specie fundamētalr̄ sūpta ꝛ spe-
cialr̄ in toto p̄dicamēto ẜbe ꝛ facit hāc rōnē hō est aial
ergo humanitas est aialitas. ↄn̄s est falsum in se ꝛ ẜm
v̄itatē: ꝛ maxime ẜm scolā huius doctoris ꝛ suoꝝ seq̄-
ciū ꝛ per ↄn̄s an̄cedēs: sed multi ↄcedūt ↄn̄s ut Ochā
ꝛ aliȷ̄ multi. ꝛ ideo doctor ꝓbat falsitatē ↄn̄tis ifra: sed
p̄mo ꝓbat v̄itatē ꝛ bonitatē ↄn̄tie. Et breuiter stat ꝓ-
batio sua in hoc ꝙ qn̄ in concretis est p̄dicatio per se ꝛ
qdditatiua in an̄te: utputa qn̄ supius p̄dicat de suo in
feriori in p̄mo mō dicendi per se semp illa p̄dicatio est
uera p̄cise pp̄ eēntias ipsas supioris ꝛ iferioris: que si-
gnificant per illa noia ↄcreta qꝛ nō ↄsurgit ibi talis ue
ritas pp̄ aliquā hitudinē ad ẜm aut ad aliqd̄ aliud sic
ueritas huius ꝓpōnis: album est musicū: uel hi⁹ rube-
um est dulce ꝛ hꝰ¹ est solū pp̄ habitudinē utriusqꝫ ↄcre-
ti ad ẜm: qd̄ denoiat ab utroqꝫ ꝛ ↄcernit ab utroqꝫ ꝛ
nō pp̄ eēntias aut qdditates taliū ↄcretoꝝ: qꝛ si sic tūc
eēt ueritas in p̄mo mō ꝛ tūc omne albū eēt necessario
ꝛ qdditatiue musicū: ꝛ oē rubeum eēt qdditatiue ꝛ ne
cessario dulce qd̄ est falsum ut patet in felle ꝛ tūc ultra
ex quo est v̄itas in illis ↄcretis rōne eēntie ipsoꝝ ꝛ nō
aliūde ꝛ ab extrinseco fiat. ubi clarius ꝛ purius repert
unt tales eēntie: maior appebit ueritas: sed in abstra-
ctis est hoc mō eo ꝙ in illis abstractis noibus essentie
que sumunt per illa sunt sepate ꝛ segregate ab oi forin
seca ꝛ aliena habitudine ꝛ per ↄn̄s in illis erit manife
stior ueritas: ꝛ ideo si est ueritas in illis talibus cōcre-
tis multo magis in eoꝝ abstractis. Tūc ꝓbat falsitatē
ↄn̄tis triplr̄. p̄mo per sil'e. scd̄o per auctoritatē Ar̄. ꝛ
tertio per optimā rōnem. Per sil'e sic: qꝛ silr̄ rōne sicut
aialitas p̄dicat per se de humanitate. ꝛ rōnalitas p̄di-
cat de ea: qꝛ utraqꝫ p̄dicat qdditatiue ꝛ in p̄mo modo:
lȝ nō utraqꝫ in qd. Aliud est enim p̄dicari qdditatiue

⁊ p̄dicari in q̄d: q2 li q̄dditatiue determinat ⁊ denotat
eēntiā ⁊ q̄dditatē p̄dicātē: sed li in q̄d determinat ⁊ de
notat ultra hoc modū p̄dicādi ipsius: ⁊ ideo genus p̄-
dicat̄ q̄dditatiue: ⁊ etiā in q̄d. Differētia aūt p̄dicatur
q̄dditatiue ⁊ non in q̄d sed in q̄le. Et istud hic notaui
ad cautelā ꝓpter multa lꝫ p̄ter intētionē. Igit̄ cū tam
aīalitas q̄ꝫ etiā rōnabilitas q̄dditatiue: ⁊ in primo mō
ꝯueniat humanitati: si vna p̄dicat̄ per se de illa ⁊ alte-
ra: ⁊ tūc seq̄tur illud icōueniēs q̄d doctor deducit ibi
in littera. s. ꝙ rōnalitas est per se ⁊ in p̄mo mō aīalitas
que oīno est falsa: ⁊ ꝯtra ph̄m 6° topicoꝝ. ⁊ 3° meta^ce.
ubi negat genus p̄dicari per se de dr̄ia. falsitatē tn̄ isti-
us ꝯn̄tis ꝓbat doctor adducēs illā maximā suam quā
etiā recitauit in p̄ma q̄ōne huius libri. Et tunc remisi
ad istū locū ubi doctor ꝓbat illā auc̄te ⁊ rōne que ma-
xima sua est talis. Oīs p̄dicatio uera in abstracto est ꝑ
se p̄mo mō siue est eēntial̄r uera q̄d idē est: pro cuius ꝓ
batione adducit auc̄tem ph̄i 7° meta^ce. ubi ph̄us non
habuit viā aliā ad ꝓbādū dr̄iam supiorē p̄dicari per se
p̄mo mō de inferiori dr̄ia: q̄ꝫ ad ostēdēdū ꝙ supior dif-
ferētia p̄dicat̄ de inferiori in abstracto: uolēs dare no-
bis itelligere ꝙ ex quo ita est: ideo supior p̄dicat̄ de in-
feriori per se ⁊ exēplificat: ut fixio pedis est pedalitas
quedā. i. diuisio pedis est q̄dam modus pedalitatis in
aīalibus ⁊ tn̄ fixio est nomē v̄bale descēdēs a ꝑticipio
p̄teriti tp̄is huius uerbi passiui findor finderis fix⁹ sum:
⁊ in actiuo findi: vn̄ quedam aīalia hn̄t pedes fixos ut
leo bos ⁊ h^oi. quedā v̄o integros ut equus ⁊ h^oi: ⁊ sic
hēre pedes fixos est quedā dr̄ia accn̄talis in aīalib⁹ di-
uidēs vnū ab alio accn̄taliter: ⁊ vna p̄dicat̄ de alia in
abstracto ⁊ per ꝯn̄s per se p̄° mō. Quicq̄d tn̄ sit de ista
ꝓpositione ph̄i. 7° meta^ce. ⁊ de ueritate in se nūc non
est dicēdū: sed vide doctorē in meta. sua li. vij. q. viij. ⁊
Antoniū Andree ibidem. q. xv. ubi mouet̄ q̄ō de ista
mā̄ q̄re nullo mō est cōcedēdū ꝙ dr̄ia supior p̄dicet̄ per
se de inferiori nec in ꝯcreto nec in abstracto. sufficit tn̄
hoc huic doctori quo ad itētū suū. Sc̄do doctor ꝓbat
illā maximā per rōnē que est talis. abstracta significāt
eēntiā s̄m se. ergo etiā illa noīa abstracta significāt es-
sentiā s̄m se. Ideo dicunt̄ abstracta q2 significata ut si-
gnificant̄ per talia noīa abstracta depurant̄ ⁊ segregā
tur atq̄ꝫ abstrahunt̄ ab oī alio: q̄d nō ꝑtinet ad eorū rō
nes formales ⁊ puras ac nudas eēntias: ergo si vna ta-
lis eēntia tali mō depurata ⁊ tali noīe designata predi
cet̄ de alia q̄cūq̄ꝫ sil̄i mō se hn̄te necesse est ꝙ pura essen
tia vnius dicat̄ de pura essentia alterius: cū nihil aliꝺ
ibidē repiat̄ ꝑꝑ abstractionē q̄d est impossibile esse nisi
vna dicat̄ de alia per se p̄mo mō q2 nō sunt nisi due pu-
re ⁊ nude essentie: q̄rū vna affirmat̄ de alia: ⁊ ideo vna
eēntia est oīno alia ⁊ p̄dicatū p̄dicat̄ eēntial̄r de sb̄o ⁊
per ꝯn̄s in p̄mo mō ⁊ per se: ⁊ itelligat̄ hoc dictū p̄cise
in creaturis ⁊ in terminis nō trāscēdētibus in q̄b⁹ nec
est infinitas formal̄r nec trāscēdētia: q2 in diuinis pro
pter infinitatē formalē utriusq̄ꝫ extremi uel solū vnius
est p̄dicatio uera in abstracto ⁊ nō in p̄mo mō. Exem-
plū p̄mi: deitas est sapīa ⁊ sic de mltis alijs. Ex^m secū
di: ut deitas est p̄rnitas ⁊ sic de multis alijs. Et in ter-
minis trāscēdētibus: ut entitas est ueritas uel humani
tas est entitas aut ecōuerso. ⁊ sic de infinitis exemplis
⁊ istud optime docet Frāciscus de mayronis in cōfla-
tu. di. iiij. q. v. Et etiā Scot⁹ in quolibetis. q. v. ⁊ ali-
bi sepe. Et ideo in hoc duplici gn̄e nāe terminoruꝫ nō
intellexit doctor maximā suam. ¶ Quartū argumētū
p̄ncipale fit per media coīa ubi arguit̄ sic. ubicunq̄ꝫ ge-
nus p̄dicat̄ ⁊ spēs subijcit̄ est ꝓpositio falsa. Sil̄r ubi-
cūq̄ꝫ spēs predicat̄ ⁊ genus subijcit̄ est ꝓpositio falsa.
⁊ rō est q2 ubicūq̄ꝫ sb̄m ⁊ p̄dicatū sumunt̄ sub opposi-
tis rōnibus ꝓpositio est falsa ꝓpter repugnātiā sed ita
est hic ergo ⁊c̄. pro hoc argumento paruo: sed duro q̄d

q̄dē ledit capita multoꝝ. est p̄mo sciēduꝫ ꝙ doctor in
isto argumēto ⁊ etiā in. 4. argumētis imediate sequen
tibus arguit per media coīa: que ideo dicunt̄ media cō
munia q2 sūt media logicalia ⁊ coīa omni scīe. nā pn̄t
applicari ad terminos cuiuscūq̄ꝫ facultatis: ⁊ hoc ubi
supius p̄dicat̄ de inferiori suo: ut patebit infra. Naꝫ af
firmatio ⁊ negatio s̄m q̄s arguit̄ in hoc argumēto p̄n
cipali sunt media logicalia ⁊ coīa: ⁊ sic idē ⁊ diuersum
Sed q̄d arguit̄ in 6° argumēto ⁊ totū ⁊ ꝑs. sed q̄d ar-
guit̄ in. 7. argumēto ⁊ uariare mediū terminū sicut fit
in fallacia accn̄tis ut fit in. 8. argumn̄to. ⁊ ista media cō
munia pn̄t adduci sophistice ad falsificādum oēm ꝓpō
nem mūdi in qua supius p̄dicat̄ de suo iferiori: ⁊ de ta-
libus medijs coīb⁹ fecit doctor mētionē in p̄ma q̄ōne
huius oꝑis. ¶ Sc̄do est notādū ꝙ lꝫ doctor in hoc q̄r
to argumēto nō faciat mētionē nisi de sc̄dis intētioni-
bus ut patet nullo mō tn̄ intēdit de illis: sed de eoꝝ fū
damētis: q2 solum vult falsificare appentes ꝓpōnes fa
ctas in rebus p̄me itētionis sicut patet ex titulo huius
q. in p̄n°: ⁊ ideo ibi auisaui te de hac cautela. ¶ Ter-
tio est notādū ꝙ qn̄ doctor dicit ibi ꝙ sb̄m ⁊ p̄dicatuꝫ
sumunt̄ sub oppositis rōnib⁹. s. qn̄ dico hō est aīal: uel
sor. est hō q̄d itelligat per illas oppositas rōnes: multi
multa loquunt̄: q2 doctor ibi nō exp̄mit itētū suū: sed
nolēs nūc ꝓpter tediū gn̄andū recitare modos expo-
nēdi aliquoꝝ ⁊ reprobare illos. Dico breuiter ꝙ i ista
ꝓpōne hō est aīal. doctor itelligit per oppositas rōnes
has sc̄das intētiones. s. genus ⁊ spēm: ⁊ in hac ꝓpōne
sor. est hō itelligit spēꝫ ⁊ iduiduū uel singulare. ⁊ ideo
qn̄ dicit̄ hō est aīal: vult argumētū ꝙ li aīal sumat̄ sub
rōne gn̄is q̄d est itētio sc̄da: ⁊ li hō sub rōne spēi que est
intētio sc̄da: ⁊ iste due intētiones sunt duo modi intel
ligēdi oppositi: q2 ad minus opponunt̄ relatiue: ⁊ etiā
sunt due spēs intētionis sc̄de in cōi uel in uli. ⁊ ꝯstituū
tur per duas dr̄ias ꝯrie oppositas. ⁊ ideo cū gen⁹ dicat̄
de aīali q2 aīal est genus ⁊ spēs de hoīe: q2 hō est spēs:
seq̄tur ꝙ in ista ꝓpōne hō est aīal: sb̄m ⁊ p̄dicatū sumū
tur sub oppositis rōnibus: ⁊ per cōsequēs ꝓpositio est
falsa. ⁊ ita dicat̄ suo mō de ista sor. est hō: q2 ibi li hō q
est p̄dicatū sumit̄ sub itētione spēi: ⁊ vniuersalis ⁊ sor.
sub intētione indiuidui ⁊ incoīcabilis que sunt rōnes
opposite ut patet. ⁊ ꝓpter ꝯsil̄em ⁊ nō aliā rōnē est hec
ꝓpositio falsa. albedo est alba. s. q2 p̄dicatum ⁊ sb̄m su
munt̄ sub oppositis rōnibus: q2 sub oppositis rōnibus
sign̄di que sūt abstractio: ⁊ cōcretio. sb̄m eni. s. albedo
est abstractū: ⁊ p̄dicatū est cōcretum. s. album. Cetera
arg^ta patēt usq̄ꝫ ad solōnē p̄mi argumēti p̄ncipalis ha
bētibus libros bene correctos: q2 incorrectio librorū
maxime impedit itellectū littere siue sentētie ubicūq̄ꝫ.
¶ In solutione autem p̄mi argumenti doctor p̄mittit
vnum notabile q̄d in pluribus locis ponit ⁊ maxime
p̄mo sentētiaruꝫ. di. iij. q. iij. ⁊ di. viij. q. iij. videlicet ꝙ
genus ⁊ dr̄ia sumunt̄ semꝑ a diuersis ꝯtētis in specie.
videlꝫ ab alia ⁊ alia re uel ab alia ⁊ alia formalitate u̇l
realitate cōtēta in spē: sed qn̄ sumunt̄ ab alia ⁊ alia rea
litate ita ut idical̄r ⁊ sincere cognoscam⁹ dr̄iaꝫ iter oēs
istos modos sumēdi: ⁊ ubi ⁊ quotiēs fit uariatio non
est p̄sentis speculatiōis: q2 nimis eēt ꝓlixū. Ego ēt ali
as in nr̄o tractatu maiori quē edidi de formalitatib⁹ ⁊
octo spēb⁹ distinctionis dū Bononie legebā ꝓlixe di
xi: q̄d in hoc sensi: ⁊ bn̄ ultra q̄ꝫtitatē duarū cartaꝝ coi
uꝫ. Et iō qui vult ibi ꝑfecte hāc mā̄ꝫ vidē ibi pōt repe
rire. Est eniꝫ iter oēs mā̄s metaphisicales difficillima
⁊ ualde illumināꝫ in multis: nūc aūt nō dicā nisi q̄ꝫtū
sufficit ad ꝓpositū doctoris in hoc loco pro solōne ar
gumēti: vnde ergo ꝯsidera ꝙ cū quelibet spēs mūdi sit
ꝯstituta ex mā̄li potētiali: ⁊ formali actuali: q2 ad mi-
n⁹ ex gn̄e ⁊ dr̄ia planū est ꝙ ꝯtinet in se ut utrūq̄ꝫ in p̄-
mo mō ⁊ q̄dditatiue: ipsa aūt spēs est p̄us nota nobis

q̄ꝫ genus aut ꝺ'ꝛ̃ia notitia nr̃a prima que est ꝯfusa ꝛ in
distincta ut vult doctor libro ṕmo sentẽtiaruꝫ.distin.
iij.q.ij.imo ṗus ꝭm ipm̃ ibi cognoscimus spẽm q̄ꝫ ali
qð aliud supius.ergo ṕmo cognita specie per notitiaꝫ
talem actualeꝫ cõfusam.Si uelimus postea cognosce-
re genus ꝛ differentiã quoꝝ cognitio est difficilior qꝛ
remotior a sensu ꝛ per ꝯsequẽs a fantasmatibus: sine
quib⁹ nihil possumus nãliter intelligere actu: oportet
nos accipe uel sumere utrũqꝫ illoꝝ a ꝯtẽtis in illa spe-
cie ꝛ hoc ꝭm cõgruentiã:qꝛ genus cum sit potẽtiale ꝛ
quasi mãle sumit a potẽtiali ꝛ mãli in specie:ꝛ differẽ-
tia cum sit vna forma ꝛ actus quidã sumit ab aliquo
formali ꝛ actuali in specie.s.a forma ꝯstitutiua spẽi ꝛ
distinctiua eius:ꝛ vnũqðqꝫ illoꝝ sumit ab aliqua pte
spẽi ut dictũ est ꝛ nõ ab ipsa tota specie:ꝛ ideo nulluꝫ
eoꝝ importat aut dicit determinate siue in suo intelle
ctu determinato ꝛ distincto nisi partẽ spẽi quã signifi
cat.uerũtamẽ qꝛ utrũqꝫ illoꝝ est cõcretũ ꝛ omne con-
cretuꝫ mũdi habet in se duo.s.suũ significatuꝫ ꝛ suum
modũ significãdi:sic etiã omne abstractũ mũdi habet
cõsimilia duo ꝛ ꝓportionalia:ꝛ significatuꝫ cõcreti ꝛ
abstracti est oĩo idem ut sepe dictũ est ꝛ dicẽdũ:mo-
di aũt sign̄di sunt diuersi ꝛ oppositi.s.ꝯcretio ꝛ abstra
ctio:ideo ad ꝓpositũ in istis duob⁹ concretis que sunt
genus ꝛ differẽtia.Et ut dixi supius loquor semp de
eoꝝ fundamẽtis oportet nõ tm̃ considerare eoꝝ sig̃ta
que solũ iportãt ptẽ spẽi sed ẽt modũ significãdi ipo-
ruꝫ qui est cõcretio in utroqꝫ.nũc aũt qꝛ de natura hu-
iusmodi sign̄di.s.ipsius ꝯcretionis est ꝙ nõ solũ respi
cit ipm̃ sig̃tũ in quo fundat sed etiã respicit aliqð alið
in quo tale sig̃tũ habet eẽ ꝛ hoc uel informatiue sicut
in ꝯcretis accñtalib⁹ uel in quo hẽt cõtineri inclusiue
ꝛ qdditatiue sicut in ꝯcretis sbalibus:ꝛ ideo nõ soluꝫ
dat ṕ° itelligẽ illud qð ṕncipalr̃ respicit ꝛ in quo fun-
dat.s.ipm̃ significatũ:sed ẽt scðario ꝛ ex ꝯñti dat itelli
gere illð in quo suũ sig̃tũ habet aliquo modo esse.Et
rõ est qꝛ ex quo modus sign̄di ꝯcret⁹ siue ꝯcretio fũda-
tur ꝛ sbiectat in ipso significato sicut relatio ꝛ accñs i
fundamẽto ꝛ sbo:nequaq̄ꝫ põt derelinquẽ ipm̃ sig̃tuꝫ
sicut nec accñs suũ sbm̃ aut relatio fundamẽtũ:est eni
ꝯcretio relatio ꝛ accñs.ꝛ ideo opꝫ ut det nobis itelli-
gere illud in quo est suũ sig̃tũ:ꝛ qꝛ semp suũ significa-
tum habet eẽ in toto cuius ipm̃ sig̃tum est pars.Ideo
de necessitate ꝛ ex ꝯñti ꝯcretũ uel modus sign̄di:ꝯcre
tus dat intelligẽ totũ:secus est de modo sign̄di abstra
cto siue de abstractiõe.Nã qꝛ sig̃tũ suũ in quo fundat
ipsa abstractio nõ respicit aliqd aliud ꝛ hoc inq̄ꝫtũ est
abstractũ qꝛ alr̃ eẽt abstractũ ꝛ nõ abstractũ qð ẽ dicẽ
ꝯdictoria: ideo nec talis modus sign̄di qui dr̃ abstra-
ctio dat itelligẽ aliqd aliud extra rõnẽ talis significati
in quo fundat ꝛ subiectat.In quo fundat dico tanq̄ꝫ
relatio ꝛ in rõne sua speciali:ꝛ in quo subiectat tanq̄ꝫ
accidẽs ꝛ in rõne sua gñali:qꝛ accidẽs habet cõceptuꝫ
gñaliore3 q̄ꝫ habeat relatio qꝛ oĩs relatio in creaturis
est accidẽs ꝛ nõ ecõuerso.Et ut dixi abstractio est rela
tio ꝛ est accñs sicut etiã ꝯcretio est relatio ꝛ accidẽs:
et ideo nunc exponẽdo uerbaliter et pũctualiter lr̃am
dicit doctor ꝙ genus.s.fundamẽtaliter sumptũ:puta
aĩal et huiusmodi sumunt ab aliquo mãli in specie et
illud ṕmo importat in suo itellectu determinato.i.de-
terminate et distincte importat et significat illud mãle
qð est in specie nõ tñ per modũ partis significat illud:
sed per modũ totius.s.qꝛ genus cum sit concretũ con
cernit illud totum.s.spẽm in quo ꝯtinet qdditatiue si-
cut superi⁹ dixi et hoc rõne sui modi significãdi et nõ
rõne sui significati ut iam optime expositũ est: ꝛ ideo
genus importat et dat itelligere totũ secũdario: et ex
ꝯsequẽti:et ita dicatur de differẽtia suo modo:si enim
utrũqꝫ.s.tam genus q̄ꝫ differentia suo modo importa-
ret primo idest adequate vnũ et idem.s.totã ipsaꝫ spe-
ciem nõ posset vitari nugatio in diffinitione.s.speciei
qꝛ positis diffinitionib⁹ pro noibus:idest si loco nomi
num generis et differẽtie puta aĩalis et rationalis aut
huiusmodi ponerent diffinitiones generis et differẽ-
tie illud idem qð esset de itellectu idest de eẽntia et qd
ditate utriusqꝫ illud ideꝫ dico bis poneretur.et hec est
vna via philosophi ad cognoscẽdum nugationẽ posi-
taꝫ supius.q.xij.ut ibi patuit.Et ratio huius est ista
qꝛ quãdo aliqua duo noĩa cõcreta significant et etiaꝫ
important oĩo ꝛ adequate siue primo vnum ꝛ idem
quicqd ponit in diffinitione ꝛ rõne seu intellectu vni
us ꝛ alterius.Et ideo licet crederent esse diuersa pro-
pter diuersitatem nominũ seu significatiuoꝝ si tamen
amoueas ipsa nomina aut uoces ꝛ loco ipsarũ ponas
eoꝝ diffinitiones que essent oĩo eedem erit manife-
sta nugatio qꝛ iam diximus ꝙ oĩo significant ꝛ ipor-
tant idem.Sed cum hoc sit incõueniens in quacunq̄ꝫ
diffinitione.s.ponere nugationeꝫ ut patet per phm̃ 6°
topic.et cõstat ꝙ diffinitio vniuscuiuscũqꝫ speciei fun
damẽtaliter sumpte data per genus ꝛ differẽtiã est op
tima ut patet ibidem ꝛ.7.metaphisice.Ideo de neces-
sitate cõcludit ꝙ genus et differẽtia fundamentaliter
sumpta nõ importãt ṕmo.i.adequate:et oĩo idem ꝛ
per ꝯsequẽs utrũqꝫ importat ꝛ significat precise vnaꝫ
partẽ speciei a qua sumit:puta genus partẽ mãleꝫ tm̃
ꝛ differẽtia partẽ formalẽ tm̃:ꝛ sic declaratũ est suffici
enter quomõ genus ꝛ differẽtia importãt ꝛ significãt
tm̃ ptẽ speciei ꝛ nõ totaꝫ.¶ Restat aũt nunc aliud de
clarãdũ qð ponit in littera.s.ꝙ utrũqꝫ illoꝝ lꝫ impor
tet ṕcise partẽ tñ importat illud per moduꝫ totius et
hoc iam declaratũ est:eo ꝙ utrũqꝫ eoꝝ est ꝯcretum et
de rõne talis modi significãdi est dare intelligere totũ
Et ideo dicit doctor in lr̃a.si enim alteruꝫ.s.aut genus
aut differẽtia significaret suũ significatũ per modũ par
tis ṕdicatio eius de toto esset falsa ꝓpter moduꝫ repu-
gnantẽ.s.qꝛ modus totius ꝛ modus partis sunt mo-
di significãdi oppositi ꝛ repugnãtes ꝛ ideo nunq̄ꝫ ps
ut pars põt ṕdicari de toto sumpto per modũ totius:
qꝛ alr̃ idẽ eẽt totũ ꝛ ps uel totũ non eẽt nisi sua ps. Et
iõ ad hoc ut meli⁹ itelligas istud.Nõ ꝙ alið est loq de
illo qð ṗtur:ꝛ aliud est loq de mõ sub q̄ ṕdicat. ¶ Il
lud enim ṕdicatum inquãtuꝫ cõsiderat ṕcise ꝭm suuꝫ
significatũ est semp vnum ꝛ idem in omni ꝓpõne ꝛ in
omni ṕdicatione:sed tamẽ qꝛ illi significato semp con
iungit ꝛ ꝯuenit aliquis modus ṕdicãdi sub quo mo-
do predicat ꝛ sine quo nõ põt predicari ꝛ ille modus
nõ est semp idem:sed alius ꝛ alius ꝭm queꝫ illud signi
ficatum significat.s.sub nomine cõcreto ꝛ sub noĩe
abstrato qui modi significãdi ut dixi iam sepe sunt cõ
cretio ꝛ abstractio quoꝝ modoꝝ primus dat intelli-
gere totum et secũdus nõ nisi partẽ ut supra expositũ
est.Ideo fit maxima uariatio in ueritate aut falsitate
ꝓpõnis ꝭm ꝙ illud significatũ significat nũc sub vno
modo ꝛ nunc sub alio modo.Et ideo ut etiam dixi qꝛ
in omni concreto aliud est qð significat ꝛ aliud est mo
dus sub quo illud significatuꝫ significat sicut illud qð
significat per nomen animal est pars mãlis hominis:
ꝛ modus sub quo significat illa pars mãlis est ipsa cõ-
cretio que semp dat intelligere illud totum in quo ta
lis pars cõtinet.s.hominẽ in quo ꝯtinet animal quid-
ditatiue ut pars mãlis eius ꝛ sic de infinitis alijs.Iõ
lꝫ ipm̃ significatũ siue illud qð significat sit soluꝫ pars
qꝛ tñ intelligit ꝛ sig̃tur sub mõ toti⁹.i.sub cõcretione
Ideo dat intelligẽ ipm̃ totum rõne sui modi sign̄di:lꝫ
nõ rõne sui significati ꝛ per ꝯñs ꝓpter talẽ modum si-
gnificãdi põt ṕdicari de ipo toto sic ꝛ ꝓpter hanc cau
sam cõcedimus in diuinis ꝙ deus generat ꝛ tamẽ est
hereticũ dicẽ ꝙ deitas gñat ut per ecclesiã ex̄ de sũma

trinitate ⁊ fide catholica. capl'o Dānamus. ⁊ tñ nulla alia est dr̄ia nisi ꝑpter cōcretionē ⁊ abstractionē eo ꝙ quātū ad sig̃tū idem sunt oino deus ⁊ deitas. patet ergo ꝙ quo ad ueritatē ꝑpōnis ⁊ etiā p̄dicatiōis maximā dr̄iaʒ faciūt modi significādi: ⁊ iō maxima diligētia circa hāc doctrinā Scoti est adhibēda. ¶ Igiꝰ doctor r̄ndet ẜm p̄missa bñ intellecta ad p̄mū ⁊ secundū argumētū simul dicēdo. ꝙ mā uel ps itellecta p modū ptis nō p̄dicaꝰ de toto ⁊c̄. Et adducit exēpla Auicēne de manuato ⁊ capitato: que exēpla itelligas sic. Naʒ manuatū ⁊ capitatū sunt duo cōcreta: q̄rū abstracta a qb' descēdūt sunt manus ⁊ caput ⁊ ꝯstat ꝙ ẜm illā doctrinā sepi' noiatā que dr̄ ꝙ ꝯcretū ⁊ abstractū idē oino sig̃t: lʒ nō eodē mō: seqtur ꝙ hoc nomē ꝯcretū capitatū uel manuatū idē sig̃t ꝙ hoc nomē abstractū. s. caput: puta talē ptē hoīs p̄ncipaleʒ. Et iō dicit doctor ꝙ diūsa sig̃nt. s. duas ptes hoīs puta. s. caput ⁊ manuʒ pp tñ modū sig̃ndi ꝯcretū secūdario sig̃nt. i. dant itelligē totū: q2 doctor capit significare ualde large ⁊ usualiter: ⁊ nullo mō ꝑprie q2 nunꝗ̄ aliq̄d nomē ipositū ad sig̃dū p̄cise aliquā ptē: pōt significare totū sed pōt bñ dare itelligē ip̄m totū pp modū ei' sig̃ndi ꝯcretum ⁊ hoc est ex eo ꝙ sig̃t ptē per modū toti'. Nā qd aliud est manuatū nisi h̄ns manū: ⁊ capitatū nisi h̄ns caput: ⁊ oculatuʒ nisi h̄ns oculos ⁊ sic de aliȷ̄s. Et constat ꝙ h̄ns manū est totū: q2 tot' hō h̄ēt manū: ⁊ h̄ns caput est totū aīal q2 nihil h̄ēt caput ꝑprie loquēdo nisi totum aīal. Et iō dr̄ doctor ꝙ manuatū exponiꝰ per h̄ns manū: ubi li h̄ns q̄d est totū nō est de sig̃to manuati q2 ut dixi manuatū nō sig̃t totū hoieʒ ⁊ per ꝯn̄s nō sig̃t h̄ntē qui est totū: sed li h̄ns uel li totum est de mō sig̃ndi per modū toti' ⁊ hoc ut dixi rōne ꝯcretiōis q2 nihil pōt eē h̄ns ul' h̄ēre ptē nisi totū. Et tūc ad ꝑpositū doctor exponit hec duo ꝯcreta. s. gen' ⁊ dr̄iaʒ ut sumūtur fundamētalr̄. puta ut aīal ⁊ rōnale ⁊ sic de aliȷ̄s. Nā aīal idē est ꝙ h̄ns sensuʒ. h̄ns aūt sensuʒ est hō ul' bos uel leo: ⁊ h̄' qui est vnū totū. Rōnale aūt est idem ꝙ h̄ns itellectū puta hō ⁊ sic h̄ns est totū: ⁊ illō q̄d habeꝰ est ps. Et iō recte ꝯcludēdū est ꝙ genus puta aīal pōt p̄dicari de sp̄e hoīe: licet aīal nō significet nisi pteʒ hoīs: q2 nō pp suū significatū sed pp suū modū sig̃ndi pōt p̄dicari de hoīe cū sit ꝯcretū. Et ita dicaꝰ de dr̄ia suo mō: ⁊ ita patet ⁊ p̄ᵃ duo argᵗᵃ ⁊ sustineꝰ firmiter v̄itas q̄ōnis. Deinde dicit doctor sic: q2 v̄o alie r̄n̄siones p̄us dicte p̄nt reduci ad istā ꝑpter p̄mā. Ideo r̄ndendū est ad ea que obȷ̄ciunꝰ ꝯtra illas. Cōsidera ꝙ hic durū est applicare dicta doctoris qui loqtur de illis r̄n̄siōib' que dabanꝰ in p̄n' q̄ōnis ꝯtra 2ᵐ argᵐ p̄ncipale q̄s oēs p̄ter p̄maʒ illaꝝ cū ꝑxia sequēte que icipit diciꝰ ꝙ duplex est forma ⁊c̄. admittit doctor ꝙ sunt bone ⁊ ꝯcordantes cuʒ ista sua r̄n̄siōe. Ad p̄mū ⁊ 2ᵐ p̄ncipale circa quā exponēdā tantū istetim': q2 snīa illoꝝ reduciꝰ ad suā ut p3. P̄mā aūt r̄n̄sionē ꝯtra 2ᵐ argᵐ cū ꝑxima sequēte non admittit doctor iō vult ꝙ argᵗᵃ facta ꝯtra illas teneāt ⁊ ꝯcludāt. Argᵗᵃ āt facta ꝯtra oēs alias sequētes r̄n̄siones nūc icipit soluē ⁊ ideo s̄biūgit imediate in littera: ⁊ q2 scd̄a r̄n̄sio ꝯcedit gen' significare ptē m̄ālē per modū ꝯcreti in quo ꝯueniunt iste due r̄n̄siones ẜm ꝙ p̄or ualet ⁊c̄. illa scd̄a r̄n̄sio de qua nūc loqtur doctor icipit sic iō diciꝰ aliter ad utrūq3 argᵐ p̄ncipale ꝙ ps uel mā in abstracto nō p̄dicatur de toto ⁊c̄. ⁊ dicit doctor ꝙ illa scd̄a r̄n̄sio ⁊ illa sua r̄n̄sio data nūc quā exposuim' ꝯueniūt ẜm ꝙ p̄or ualet. i. ẜm ꝙ illa 2ᵃ r̄n̄sio ualet i tātū ꝯcordat cū illa sua r̄n̄siōe. Iō nūc r̄ndet ad argᵗᵃ sua que fecit ꝯtra illā. Et p̄' r̄ndet ad argᵐ q̄d icipit sic: Cōtra oē ꝯcretū est denoiatiuū: ergo si gen' ⁊c̄. hic doctor in hac r̄n̄siōe distiguit de duplici ꝯcreto ⁊ de duplici abstracto. Et hee distinctōes sūt optīe ⁊ ual de necīe pro oī v̄itate ⁊ per eas corriguntꝰ cōsiles date

ab ip̄o i tertio metaᶜᵉ. ⁊ maxie ut recitātur ab Antōio andree in tertio sue metaᶜᵉ. Primo ergo distinguit de abstracto dicēs siāilr̄ ꝙ forma h̄ns suum eē in aliq̄ est duplicis rōnis. nā quedā forma h̄ēt eē in s̄bo ⁊ quedā h̄ēt eē in supposito. forma h̄ns eē in s̄bo est forma accidētalis ⁊ nunꝗ̄ s̄balis ⁊ hoc ꝑp̄e loquendo de s̄bo: q2 mā p̄ma nō dr̄ ꝑp̄e s̄bm forme s̄balis ut alibi sup̄ius dictū est. forma aūt h̄ns eē in supposito est oē sup̄ius ⁊ ēt oē eēntiale de p̄dicamēto s̄be respectu sui suppositi incōicabilis in quo q̄dditatiue icludiꝰ siue sit genus siue dr̄ia ẜm ꝙ quelibet ps diffinitionis diciꝰ forma q̄nto metaphisice. ⁊ loquor de supposito ꝑp̄e nāe ⁊ nō aliene q̄d dico pp accn̄tia: q2 illa nō supponitanꝰ nisi i supposito alieno. scilicet de predicamēto substātie: ⁊ non soluʒ in predicamēta substātie est aliqua forma supposita uel in supposito ꝑp̄e nature: sed etiā in diuinis: q2 eēntia diuina uel diuinitas supponitaꝰ in trib' p̄sonis ⁊ iō ita bñ reperiꝰ ibi ꝯcretio ⁊ abstractio sicut in p̄dicamēto s̄be ⁊ deus ⁊ deitas pater ⁊ p̄nitas eēntiale ⁊ eēntia ⁊ h̄'. tūc ꝯsidera ꝙ forma s̄balis large loquēdo de forma ut dixi ut corporeitas aīalitas ⁊ h̄' que sig̃tur per nomē abstractū nō respicit ut sic aliq̄d suppositū lʒ ẜm suū eē reale sit necīo ⁊ semp in aliq̄ supposito ⁊ iō dr̄ abstrah̄ē a supposito. forma aūt accn̄talis lʒ ẜm suū eē ⁊ exn̄tiā nō possit eē nāl̄r loquēdo nisi i aliq̄ s̄bo q̄d informat ⁊ cui inheret: tñ ut sig̃tur per nomen abstractuʒ ut respicit ut sit aliq̄d s̄bm: ⁊ ideo dicimus ꝙ abstrahit a s̄bo. i. ꝯsideraꝰ solū ⁊ p̄cise in puritate ⁊ sinceritate atq3 nuditate sua sine quocūq3 respectu informationis ⁊ iherētie sicut forma s̄balis abstracta cōsideraꝰ in sua puritate ꝯsilī sine quacūq3 h̄itudine iclusionis in suo supposito uel quocūq3 iferiore: ⁊ ideo sic cōsiderata abstrahit ab oī tali h̄' abstracta. accn̄talia sunt albedo nigredo dulcedo ⁊ h̄'. ⁊ sic patet duplex abstractio ẜm ꝯditionē ⁊ nām duplicis forme cui correspōdet duplex ꝯcretū. vnū ꝙ ꝯcernit s̄bm q̄d est alteri' nāe a forma specificata per tale nomē ꝯcretū ⁊ istō semp est ꝯcretū accn̄tale ⁊ nomē adiectiuū sicut albuʒ nigrū dulce ⁊ h̄'. ipossibile eni est itelligē albū nisi intelligaꝰ aliq̄ res que est alba ut que est s̄bm talis albedinis. Iō forma albedinis significata per hoc nomen cōcretū. s. albū necīo ꝯcernit ⁊ ēt cōnotat ac dat intelligē aliq̄d s̄bm: sed albedo nequaꝗ̄ ⁊ sic de oīb' aliȷ̄s ꝯsilībus dicaꝰ ⁊ solū in talib' cōcretis ⁊ abstractis et hoc notauit doctor in p̄n' p̄me q̄ōnis hui' libri q̄n arguebat sic. Logicus est sciens ergo logica est scia q2 a cōcretis ubi est p̄dicatio per se. i. in p̄' mō. ꝯn̄tia tenet ad abstracta. i. in ꝯcretis accn̄talib' tñ. Et hoc solum q̄n vnū illoꝝ est de p̄mo mō dicēdi per se respectu alteri' ut albū est coloratū ergo albedo est color: iustuʒ virtuosuʒ ergo iustitia est v̄t' ⁊ semp talis ꝯn̄tia tenet per locū a ꝯiugatis q2 ille locus nō pōt fieri nisi in termis accn̄talib' ⁊ q̄n vnū illoꝝ est de eēntia alteri' ut iā dixi ⁊ alias in fine cuiusdā nr̄e expōnis sup dialecticā ampli' declaraui ⁊ etiā totā illā mām de nā ꝯcretoꝝ ⁊ abstractoꝝ rōne eiusdē loci ut itelligereꝰ ibideʒ exposui: ⁊ iō nunꝗ̄ a ꝯcretis s̄balib' tenet ꝯn̄tia ad abstracta: sed dicē cām hui' in hoc loco eēt nimis dispēdiosum: ⁊ iō qui desiderat vidē cām videat in nr̄o tractatu maiori de formalitatib' capl'o de distictiōe formali. vñ ad ꝑpositū q̄n dr̄ in arḡ ꝙ oē ꝯcretū est denoiatiuū dicendū est ꝙ uex est loquendo de ꝯcretis accn̄talib' que. s. cōcernūt s̄bm: ⁊ itellige ꝙ doctor loquiꝰ hic ꝑprie de denoiatiuis q2 large ēt loquēdo in formis s̄balib' reperiunꝰ denoiatiua ut patet per eū in scd̄o snīaꝝ disti. xȷ̄. q. j. in r̄n̄sione p̄mi argumēti p̄ncipalis aiatū eni ⁊ corporeū ⁊ sensitiuū ⁊ h̄' sūt ꝯcreta ⁊ denoiatiua s̄balia ⁊ iō nota modū exponēdi queʒ facit doctor ibi de denoiatiuis ꝑprie sumptis longe excellētiorē expōne

Burlei in antep̄dicamẽtis ⁊ quorũcuq; alioꝝ q̄ꝛ qñ
phs dicit ibi q̄ denoīatiua differũt solo casu ab abstra
ctis nõ itelligit̄ ibi casus pro cadẽtia ⁊ terminatiõe uo
cis ut simplr̄ exponit ibi Burleꝰ ⁊ aliȷ̇.sed capit̄ hic ca
sus ut doctor exponit hic ⁊ ifra in caplo de denoīati-
uis.⁊ in 2º sniaꝝ ubi sup̄ pro sola iclinatiõe forme ad
sbm:⁊ hoc loquẽdo ꝓp̄e de denoīatiuis.iõ ſm docto-
rẽ in 2º sniaꝝ ubi sup̄ duplex est casus uel duplr̄ pōt in
telligi aliq̄ forma cadẽ ad aliud.vno mõ pōt cadere a
sua q̄dditate ad suppositũ nãe ꝓp̄e.alio mõ ad suppo-
situz alteriꝰ nãe.i.ad sbm.pº mõ est p̄dicatio denoīati-
ua minus ꝓp̄e dicta.nã hoc mõ supius p̄dicat̄ denoīa
tiue de suo iferiori:ut hõ est aīal uel soꝛ.est hõ.aīal eni
p̄dicat̄ denoīatiue de hoīe per casuz:aut per cadẽtiã a
sua ꝓp̄a q̄dditate ad suũ iferius q̄d est ex̄ rõnẽ aīalis.
Scd̄o mõ est ꝓp̄e p̄dicatio denoīatiua ut cũ dr̄ soꝛ.est
albꝰ.hic eniz li albꝰ cadit a ꝓp̄a q̄dditate ad suppositũ
alteriꝰ nãe: hec doctor ibi.Et p hec dicta itelligit̄ hec
rñsio tota.Cetera facilia sunt ⁊ pui ualoris usq; ad il-
luz locũ ubi dicit:ad argm̄ ꝯtra tertiã rñsionẽ supradi-
ctã:dico q̄ sil̄itudo Aꝝ.⁊c̄.hoc argm̄ est longe supius
⁊ icipit sic ꝯtra.7.metaphi.dicit Aꝝ.sicut rõ ad rem
sic ptes rõnis ad ptes rei ⁊c̄.¶ Rñdet dicẽs q̄ illa si-
militudo Aꝝ.itelligẽda est quo ad determinate ipoꝛ
tare ⁊ nõ quo ad p̄dicari.i.sic tota rõ siue diffinitio i-
portat determiate ⁊ dat itelligere totũ diffinituz.Nã
aīal rõnale dat itelligere determiate ⁊ disticte hoīem
⁊ nihil aliud:sic ps rõnis uel diffõnis iportat disticte
ptẽ rei.i.diffiniti ut aīal vnã ptẽ hãc.s.mãlẽ:⁊ rõnale
aliã.s.formalẽ:nõ tñ opz q̄ sic diffinitio p̄dicat̄ de to-
ta re:sic ps diffõnis de pte rei.Nam lz aīal p̄dicet̄ de
hoīe nõ tñ rõnale de aīa hoīs q̄ꝛ hec est falsa:aīa est rõ-
nale,put rõnale est drĩa hoīs.ubi nota q̄ doctor nõ ne
gat simplr̄ q̄ rõnale nõ possit p̄dicari de aīa q̄ꝛ in sim
bolo sãcti Athanasiȷ̇ dr̄.Nã sic aīa rõnalis ⁊ caro ⁊c̄.
ubi patet q̄ aīa denoīat̄ rõnalis.Et iõ est uera p̄dica
tio denoīatiua.tñ scias q̄ illa denoīatio nõ fit a rõna-
li ut rõnale est drĩa diuisiua aīalis ⁊ ꝯstitutiua hoīs q̄ꝛ
tũc de facto ps eẽt totũ q̄ꝛ nunq̄z aliq̄ ps p̄dicat̄ cõsilr
de toto ꝯstituto ⁊ de pte ꝯstituẽte q̄ꝛ ut dixi nũc de ne
cessitate ps ꝯstitutiua eẽt totũ ꝯstitutũ q̄d est ipossibi-
le hõ est totũ ꝯstitutũ ⁊ aīa est ps formalis ꝯstituẽs et
tñ hõ dr̄ rõnale ul' rõnalis:⁊ per ꝯñs aīa nõ dr̄ eodem
mõ rõnalis pp̄ icõueniẽs dictũ.Igit̄ aīa dr̄ rõnalis de
noīatiue a rõne que est potẽtia rõnalis uel ab eiꝰ actu
qui ẽ rõnari: aut utroq; mõ eo q̄ pōt uti tali actu me
diãte tali potẽtia ⁊ nõ dr̄ rõnalis a rõnali que est drĩa
ꝯstitutiua hoīs q̄ꝛ lz illud significet ⁊ iportet p̄cise ptẽ
hoīs formalẽ tñ pp̄ modũ sign̄di ꝯcretũ p̄dicat̄ de to-
to ut supius dictũ est.¶ Et q̄ꝛ iõ oīs drĩa ꝯstitutiua re
spicit totũ q̄d ꝯstituit ⁊ nõ ptẽ totiꝰ quã nõ cõstituit sz
solũ respicit eã ut illã a qua sumit̄ aut accipit̄.Iõ nul-
lo mõ pōt denoīare talẽ ptẽ formalẽ a qua sic sumitur
denoīatio ꝓp̄e dicta:imo sic rõnale est ps ſm logicuz
⁊ metaphisicũ ⁊ dr̄ ps rõnis siue diffõnis sic aīa est ps
ſm phm nãlẽ ⁊ ſm theologũ:⁊ dr̄ ps realis ⁊ illa ab il
la sumit̄ ⁊ iter talia nõ est denoīatio nisi q̄si idem debe
ret denoīare seip̄m q̄d est ipossibile ꝓp̄e loquẽdo:q̄ꝛ il
lud q̄d denoīat̄:⁊ forma a quo denoīat̄:reqrũt oīno di
uersa sig̃ta:⁊ ad minꝰ formalr̄ disticta ut ẽt supiꝰ dcm̄
est.patet ergo sufficiẽter rõ q̄re doctor dicit q̄ hec est
falsa aīa est rõnale,put rõnale est drĩa hoīs ⁊ q̄d non
negauit p̄dicationẽ simplr̄:sed cũ additione.Et ideo
nõ pōt calũniari nisi a grosso ⁊ ignorante.¶ Et iõ ad
ꝓpositũ reuertẽdo ul' applicãdo bñ dicit hic q̄ alr̄ to-
ta rõ.i.diffinitio respicit totã rẽ ⁊ alr̄ ps rõnis ptẽ rei:
q̄ꝛ illa respicit rẽ duplici respectu ul' hītudīe:vz respe-
ctu determiate iportationis ul' exp̄ssiõis ⁊ respectu ue
re p̄dicatiõis.Nam ut diximus tota rõ disticte expri-
mit ⁊ iportat totã rẽ ⁊ etiã p̄dicat̄ de illa.Ista autẽ.s.
ps rõnis nõ respicit ptẽ rei nisi vnico respectu.s.disti-
cte iportatiõis ⁊ determiate exp̄ssiõis nõ aũt respectu
p̄dicatiõis.Et ideo breuiter neget̄ illa pmutata ꝓpoꝛ
tio si uelit ꝓcedẽ ſm oẽm sil̄itudinẽ iter rõnẽ ⁊ ptẽ rõ-
nis.Et ideo ꝯcludit doctor dicẽs.Si ergo fiat pmu-
tatio quo ad disticte iportare:ꝯcedo ꝯñtiã:nec q̄ ad il
lud ualet illa pmutatio ul' sil̄itudo ultra respectu huiꝰ
q̄d est p̄dicari.¶ Deinde doctor rñdet ad illud argm̄
q̄d icipit ꝯtra genꝰ ſm q̄ cadit in diffõne spẽi predica-
tur ⁊c̄.Et declarat dictũ Boetiȷ̇ ad hoc de toto ⁊ pte
in rñsione p̄cedẽte dicẽtis q̄ genus in diffõne est ps et
in p̄dicãdo est totũ.Et dicit doctor q̄ genus tã in dif
finiẽdo q̄z in p̄dicãdo est ps ⁊ totũ sed diũsimode:q̄ꝛ p
p̄rie et approp̄ate.Nã in diffiniẽdo est ps ꝓp̄e q̄ꝛ illã
ꝓp̄e et disticte iportat ⁊ exp̄imit: approp̄ate tñ p̄dicat̄
q̄ꝛ per modũ totiꝰ rõne sue ꝯcretiõis ut supiꝰ dictũ est:
ita q̄ in p̄dicãdo ꝓp̄e est ps ⁊ approp̄ate totũ sic ẽt in
diffiniendo suo mõ.¶ Et sic patet rñsio q̄ Boeꝰ non
itellexit q̄ genus eẽt p̄cise ps in diffiniẽdo ul' in diffõ
ne:et p̄cise totũ in p̄dicãdo:sed utrobiq; est ps et totũ
⁊ hoc ꝓp̄e uel approp̄ate.Et iõ illa auc̄tas nihil facit
ꝯtra ueritatẽ.s.ad ipediẽdũ genus p̄dicari de spẽ puta
aīal de hoīe ⁊ hõi:q̄ꝛ aīal lz ꝓp̄e sit ps hoīs tñ approp̄a
te est totuz ⁊ sic p̄dicat̄ de eo et sic tali mõ pōt p̄dicari
ps de suo toto.¶ Ad 3m̄ argm̄ p̄ncipale q̄d icipit.Ad
p̄ncipale sequit̄ hõ est aīal:ḡ hũanitas est aīalitas ⁊c̄.
doctor negat ꝯñtiã ut patet ⁊ ad ꝓbõnẽ dicit q̄ nunq̄z
tenet p̄dicatio a ꝯcretis nisi dictis a ꝯcretiõe ad sbz.i.
ꝯcretis accñtalibꝰ ut satis supiꝰ declaratũ.In aliȷ̇s ãt
tenet cuiusmodi sunt hõ ⁊ aīal.¶ Ad 4m̄ p̄ncipale q̄d
ut dixi ẽ puũ argm̄ sz puũ ac difficile dat doctor vnã lõ
gã sbalẽ ac curiosissimã rñsionẽ sz ualde difficilẽ ut rñ
sio corrũdeat arḡ ⁊ snialr̄ distiguit de duplici gñe mo-
doꝝ.vz q̄ q̄dã sũt modi sign̄di ⁊ q̄dã sũt modi itelligẽ
di.p̄mi sunt modi grãmaticales.⁊ scd̄i sunt modi logi
cales.Illi eni dñr sepe a doctore itẽtiões grãmatica-
les:⁊ isti dñr itẽtiones logicales:q̄ꝛ oẽs isti modi scd̄i
sunt itẽtiões scd̄e ⁊ illi nunq̄z derelinquũt sig̃tũ in quo
fundant̄ ⁊ sbiectant̄.Isti aũt sepe derelinquũt ut pate-
bit ⁊ utriq; modi ꝯueniũt cuicũq; dictiõi significatiue:
sed nũc spãlius videamus que in gñali ordiauimus.
Est utiq; pro illis p̄mis modis recurrẽdũ ad grãma-
ticã speculatiuã que noīat̄ de modis sign̄di que nõ mi
nus videt̄ difficilis q̄z logica q̄ꝛ videt̄ aliq̄ mõ sboꝛdi-
nari logice lz p̄ncipaliꝰ grãmatice eo q̄ tractat de ipõ-
ne partiũ orõnis ⁊ earũ origine ⁊ modoꝝ significãdi
eorũdẽ:q̄ꝛ tñ nimiũ eẽt singula hic adducere que eẽnt
utilia ⁊ ptinẽtia ad hanc mãm solũ necessaria quãtuz
possumus adducamus.¶ Amplꝰ enim satis dixi de
his modis significãdi in tractatu nostro sepe supiꝰ no
minato de formalitatibꝰ.Et ideo pñt ibi videri.nunc
aũt dico q̄ lz sint q̄tuor gñia modoꝝ ut ibidẽ posui vz
modus eẽntialis gñalis specificus ⁊ eẽntialis spãlis:
qui sunt tres modi significãdi eẽntiales:⁊ quartꝰ mo
dus significãdi accñtalis.nã tribꝰ p̄oribꝰ modis cõsti
tuit̄ dictio in rõne formali ptis orõnis que ab aliȷ̇s pti
bus formalr̄ distinguit̄:sed de illis nihil ad presens q̄ꝛ
nõ faciũt ad ꝓpositũ doctoris in hoc loco sed soluz re
cito illos ut sciamus de q̄bꝰ loquit̄ doctor:⁊ de q̄bus
nõ:q̄ꝛ hoc est nec̃iũ sciri ne in ꝯfuso laboremꝰ.Quar-
tus autẽ modus qui est modus sign̄di pure accñtalis
diuidit̄ in modos significãdi absolutos ⁊ in modos si
gnificãdi respectiuos.modi aũt significãdi absoluti di
cunt̄ illi qui nihil ad ꝯgruitatẽ uel icõgruitatẽ orõnis
faciũt nec per ipsas partes orõnis se aliquo mõ respi-
ciũt:cuiusmodi sunt figura spẽs ⁊ huiusmodi:siue eni
dictio sit simplicis figure aut cõposite ul' decõposite:si
ue sit spẽi p̄mitiue siue deriuatiue:h' nullo mõ ꝯfert ad

cõgruitatẽ aut ipsam ledit ut faciat incõgruã. Et ita de qbusdã aliis dicaᷣ et ideo dicunᷣ modi significãdi accidẽtales absoluti: qꝛ soluꝫ dictionibꝰ aut partibus orõnis ut in se ꝯsiderantᷣ ꝯueniunt ⁊ non ut mutuo se respiciũt in orõne. modi ãt significãdi respectiui dñr illi qui totalr̃ ꝯferũt ad ꝯgruitatẽ ul' incõgruitatẽ orõnis: ⁊ per ipos aut mediãtibꝰ ipsis ptes orõnis se mutuo respiciũt cuiusmodi sunt genꝰ nũs psona casus ⁊ hꝰⁱ. opꝫ eñi ad ꝯgruitatẽ orõnis ꝙ suppositũ ⁊ appositũ ꝯueniãt in duobꝰ. s. in nũo ⁊ psona: ⁊ sbstãtiũ ⁊ adiectiũ in tribꝰ. s. in nũo casu ⁊ psona ƀm Priscianũ ⁊ Donatũ ⁊ alios grãmaticos ⁊ ita dicaᷣ de oibꝰ ꝯcordãtiis grãmaticalibꝰ: que solũ ꝯsistunt in istis modis sigñdi accñtalibꝰ respectiuis ul' sup ipos fũdaᷣ qꝛ concordãtia est relõ ut de se patet. Tunc ad ꝓpositũ dico ꝙ doctoꝛ in hoc loco itelligit solũ de q̃rto mõ accipiẽdi modos sigñdi ⁊ hoc idifferẽter siue sint absoluti siue respectiui. ¶ Et sic oibꝰ his p̃missis ad lr̃am eiꝰ explanãdã descẽdẽdo dicit p̃ᵒ ꝙ qdã sunt modi qui ꝓpe dñr modi sigñdi. s. qꝛ sb talibꝰ modis dictiões ⁊ ptes orõnis sigñt sua sigta et nõ sine illis et isti modi cõueniũt dictiõi ex ipõne: hoc certũ est qꝛ postq̃ꝫ itell's iposuit hoc nomẽ rosa ad sigñdũ talẽ florẽ qui crescit in horto. Deide iponit sibi hos modos sigñdi. s. ꝙ sit feminini gñis tertie psone nti casus nũi singularis. ⁊ iõ sibi ꝯueniũt ex ipõne nr̃a tñ et nõ ex nã ipiꝰ dictiõis aut uocis: et tũc dicit ꝙ tales modi sunt insepabiles a sigto. s. a sigto qd̃ sigtur per hꝰⁱ dictionẽ et reddit cãm dicẽs qꝛ sigtũ ut sigtur per talẽ dictionẽ ul' tali dictione: nõ põt itelligi sb opposito talis modi sigñdi sine repugnãtia: sic hõ ƀm ꝙ singulare nõ põt itelligi sb mõ pl'ali istud dictũ doctoris patet sic in oibꝰ qꝛ ipossibile est ꝙ illud sigtũ qd̃ sigtur per hãc dictionem rosa que est singularis nũi et feminini gñis ac tertie psone et p̃mitiue spẽi ac simplicis figure ⁊c̃. itelligaᷣ sb mõ signdi pl'ali. i. sb mõ plurali: qꝛ si sic tũc vna rosa eẽt multe rose ⁊ vnus hõ multi: aut ꝙ itelligaᷣ sb p̃ᵃ aut 2ᵃ psona aut sb masculino aut sb neutro gñe ⁊ sic de aliis. et iõ ubicunq̃ꝫ repiᷣ talis dictio ibi ẽt repiᷣ talis modus sigñdi. ¶ Deide dicit doctoꝛ ꝙ alii sunt modi magis ꝓpe dicti modi itelligẽdi cuiusmodi sũt oẽs scd̃e intẽtiões eo ꝙ res p̃me itẽtõis itelligunᷣ sb ipsis tanq̃ꝫ sb mõ ut hõ itell'r sb mõ spẽ respectu aialis ⁊ aial sb mõ gñis respectu hois ⁊ asini. ⁊ sic de aliis rebꝰ ⁊ itẽtionibꝰ scd̃is dicaᷣ: ⁊ iõ dicit doctoꝛ ꝙ isti modi tñ insunt sigto ƀm ꝙ ꝯcipiᷣ sb aliq certo mõ ⁊ isti sunt sepabiles ut sb infert. ¶ Pro quo nõ ⁊ ẽt pro p̃cedẽtibꝰ: ꝙ in q̃cũq̃ꝫ orõne posueris aliquã dictionẽ sigñtẽ aliqd̃ sigtũ mediãtibꝰ illis aut aliqd̃ sigtuꝫ qd̃ sigtur per dictionẽ hñteꝫ tales modos: nunq̃ꝫ illi tales modi recedũt a tali dictiõe sigñte ul' eiꝰ sigto. exẽplũ de lapide et eiꝰ modis sigñdi siue eñi dicas lapis ascẽdit ul' descendit aut iacet ul' lapis est nomẽ ul' lapis est spẽs: semp li lapis est singularis nũi ⁊ masculini gñis ⁊ tertie psone ⁊ hꝰⁱ. et ita dicaᷣ de aliis noibꝰ ⁊ vbis ⁊c̃. et iõ modi sigñdi lapis nunq̃ꝫ dereliquũt ipm sed modi itelligẽdi aliqñ dereliquũt dictionẽ ⁊ aliqñ nõ qꝛ in aliq ꝓpõne sunt secũ ⁊ in aliq nõ. Exẽplũ de modis itelligẽdi lapidis. nã qñ dico lapis est cõis aut ul'is ul' spẽs: ul' lapis p̃dicaᷣ de pl'ibꝰ: ul' lapis ꝯcipiᷣ aut itell'r ab itellectu per suã formã itelligibilẽ ⁊ hꝰⁱ: in his oibꝰ ꝓpõnibꝰ ⁊ ꝯsilibꝰ ubi li lapis supponit simpl'r pro suo sigto p̃mario respectu alicuiꝰ itẽtiõis scd̃e nunq̃ꝫ sui modi intelligẽdi q sunt spẽs ul'e cõe coicabile ⁊ hꝰⁱ itẽtiões 2ᵉ sibi ꝯueniẽtes dereliquũt ipꝫ lapidẽ: sed qñ dico lapis iacet hic ul' hic lapis est durus aut niger aut q̃dratꝰ: ⁊ hꝰⁱ iã oẽs p̃dicti modi itelligẽdi: q sunt itẽtiões scd̃e recesserũt ab eo q̃si fui fugitiui. alii accesserũt qui nũq̃ꝫ respectũ taliũ p̃dicatoꝝ aut ꝯsiliũꝫ que tm̃ cõueniunt aut v̈ificanᷣ de dictiõe ut hẽt suppositũ psonas pñt cõuenire p̃noiate itẽtiões scd̃e aut ꝯsil'es eis qꝛ lapis ut iacet hic ul' ẽt hic lapis nõ est spẽs sed idiuiduũ: nec ut est spẽs est cal's fridus ⁊c̃. Jõ accedũt alii modi sigñdi puta idiuiduũ singulare incoicabile suppositũ ⁊ hꝰⁱ q sibi ꝯueniũt respectu istoꝝ ultimoꝝ p̃dicatoꝝ ⁊ semp qñ supponit psonal'r pñt uerificari de ipo saltẽ in suis suppositis puta in hoc lapide ⁊ in illo. Et isti modi ultimi iteꝝ dereliquũt ipm sic p̃ores respectu p̃dicatoꝝ sup̃dictoꝝ: que sunt spẽs cõe ⁊c̃. que tm̃ ꝯueniũt sibi in suppõne simplici: ⁊ tñ li lapis est semp idẽ mõ ⁊ ideꝫ oĩno sigtũ hñs: qꝛ lapis est hic lapis ⁊ lapis spẽs ⁊ lapis iacẽs ⁊ lapis nomẽ semp hẽt idẽ sigtũ puta talem nãm ad ex̃ que noiaᷣ hoc noie lapis: uerũtñ ut vidisti semp fluctuãt sb istis modis itelligẽdi ⁊ respectu diũsoꝝ p̃dicatoꝝ ⁊ in diũsis ꝓpõnibꝰ ⁊ nunq̃ꝫ in eodem statu p̃manẽt. Jõ p̃mi modi sunt socii fideles: scd̃i aũt sunt fui fugitiui. Et iõ dicit doctoꝛ ꝙ hõ põt itelligi sb opposito huiꝰ itẽtiõis scd̃e spẽs sine ꝯdictiõe ut iste hõ qꝛ iste hõ nõ est spẽs: sed est singlare: ⁊ spẽs ⁊ singulare opponunᷣ relatiẽ. et tñ hõ et iste hõ idẽ sigt. nã q̃ dixi de lapide itelligas de q̃cũq̃ꝫ noie cõe sigtiuo. Et ultra dicit doctoꝛ ꝙ p̃mi modi q sũt isepabiles a sigto ut sigtur per talẽ dictionẽ: nõ dereliquit ipꝫ respectu cuiuscũq̃ꝫ p̃dicati ⁊ istud est satis expositũ iã supiꝰ. sed duriꝰ est ꝙ stati ꝯñter ifert dũ dicit. Et lꝫ nõ sint illa q̃ vniunᷣ sũt tñ formalia p̃nᵃ sb qbꝰ sigta vniunᷣ ubi cõsidera ꝙ qñ due dictiões vniunᷣ in orõne ut suppositũ ⁊ appositũ que sũt sic duo extrema. Exẽplũ hõ est uel hõ currit ul' ex pte vniꝰ extremi ul' duoꝝ ut sbstãtiui ⁊ adiectiui. Exẽplũ p̃mi ut hõ albus. Exẽplum scd̃i ut hõ est albꝰ ⁊ sic de aliis ꝯcordãtiis grãmaticalibꝰ. Tũc dico ꝙ illa que sic vniunᷣ sũt dictiões solũ ⁊ nõ modi sigñdi eoꝝ: qñ dico hõ est aial. Nõ dico ꝙ masculinuꝫ genus est neutrũ genꝰ: ⁊ qñ dico hõ est non dico ꝙ nomẽ est vbũ. ul' qñ dico ego suꝫ aial uel sba: non dico ꝙ p̃ᵃ psona est tertia psona et sic de aliis: ubi patet ꝙ semper in oi orõne dictiões sunt ille que vniunᷣ ⁊ nunq̃ꝫ modi sigñdi: tñ modi sigñdi sunt formalia p̃nᵃ sb qbꝰ tales dictiões vniunᷣ: qꝛ qñ dico lapis est albus et lapis nõ posset vniri cũ li est nisi utrũq̃ꝫ esset singularis nũi ⁊ tertie psone nec cũ li albꝰ nisi tam li lapis q̃ꝫ li albꝰ eẽt masculini gñis singularis nũi ⁊ tertie psone ac casus noiatiui. Et iõ vides quõ modi sigñdi sunt formalia p̃nᵃ vniẽdi. i. sunt formalia p̃nᵃ ꝯgruitatis ⁊ cõueniẽtie grãmaticalis sine qbꝰ ptes orõnis nõ possũt ꝯgrue vniri. Et bñ dicit doctoꝛ qꝛ sunt p̃nᵃ formalia ⁊ nõ m̃alia: nec efficiẽtia: qꝛ m̃alia sunt ipe dictiones: ⁊ efficiẽs p̃nᵐ est itellectꝰ noster sic vniẽs dictiões: sed ipsi modi significãdi sunt quedã forme accñtales que subiectiue sunt in ipsis dictionibꝰ significatiuis ⁊ p̃ncipiãt formal'r siue ut forme ꝯgruitatẽ ac ꝯueniẽtiam inter ipsas: ⁊ iõ merito differũt formalia p̃ncipia sub quibꝰ significata vniunᷣ ⁊ tñ ipa nõ vniunᷣ sed soluꝫ subiectanᷣ in illis que sic vniunᷣ. Et sic infert doctoꝛ Ideo tales modi repugnãtes cãnt falsitatẽ qñ sũt circa idẽ significatũ: ut albedo est alba. nõ qñ sunt circa diuersa ut hõ est albus. ubi nota ꝙ doctoꝛ exẽplificat solũ de qbusdã modis significãdi q dicunᷣ ꝯcretio ⁊ abstractio de qbꝰ satis dictũ est supius lꝫ etiã dictum suũ itelligaᷣ de aliis p̃tactis. nã ꝯcretio ⁊ abstractio repugnãt circa idẽ sigtũ in eadẽ rõne qꝛ semp nomen adiectiui ꝯcretuꝫ dr̃ effectꝰ formalis nois abstracti ⁊ nunq̃ꝫ effectus formalis predicaᷣ de sua causa formali ut docet Frãciscus de mayronis in ꝯflatu dis. v. q. j ⁊ scd̃a est ⁊ alibi sepe etiã qꝛ ꝯcernẽ ⁊ nõ ꝯcernẽ repugnãt: ꝯcretũ eñi ꝯcernit: ⁊ abstractũ nõ. Jõ nõ stant simul circa idẽ sigtum in eadem ꝓpõne. ideo male dr̃ albedo est alba uel caliditas est calida ⁊ hmõi: sic etiam

in aliꝭ modis sigñdi ꝑnoīatis hēt illā ueritatez:male
eniz dr̄ hō est hoīes/qꝛ singularitas ⁊ pluralitas repu
gnāt circa idē sigtū in eadē ꝓpōne.etiā male dicit̄ pul
chꝛū rosa qꝛ neutrū genus ⁊ femininū repugnāt circa
idē sm̄ ⁊ sic de aliꝭ itellige.dicit tñ doctoꝛ ꝙ non re
pugnāt qñ sunt circa diūsa sigta qꝛ cōcretio ⁊ abstra/
ctio bñ cōpatiunt̄ se circa diūsa.s.sigta exēplificat hō
est albꝰ.sed clariꝰ diceret̄ ut humanitas est dilecta aut
grata et hꝰꝰ aut vnita diffinita ubi vides ꝙ abstractio
est ibi circa sigtū humanitatis et cōcretio est in sigtis
illoꝝ ꝑdicatoꝝ que oīa sunt ꝯcreta. Et sic in istis asi/
nitas est odiosa et bruta ⁊ hꝰꝰ. Doctoꝛ aūt accipit ibi
abstractū large eo ꝙ uoluit ꝙ li hō eēt abstractū in il/
la ꝓpōne:et li albū ꝯcretū est tñ medio mō abstractuz
puta respectu huiꝰ ꝯcreti humanus na.num.tñ est cō/
cretū respectu hūanitatis:doctori aūt sufficit pro exē
plo. Deide adiūgit doctoꝛ:scd̄i modi sunt ex̄nei sigtis
ut vniunt̄ per hoc v̄bū est:esse eni est rei per se ⁊c̄.istō
alibi supiꝰ declaratū est.nā qñ dico hō est albꝰ ul' hō est
aial nec hō iā est spēs nec aial est genus ⁊ iō tales intē
tiōes scd̄e ex̄neant̄ rebꝰ ꝑme itētionis qñ vniunt̄ in ꝓ/
pōne cū hoc qꝛ eē est reꝝ ꝓꝑe ⁊ nō hꝰꝰ.⁊ iō nec isti ulti
mi mō vniunt̄ per li est nec sunt ꝑnᵃ formalia sb̄ qbꝰ si/
gnificata vniunt̄.q̄lr̄ fit de modis sigñdi ꝓut dictum
est sunt ꝑnᵃ formalia grāmaticalis vnionis qñ est con
grua.nec ēt sunt illa que vniunt̄:qꝛ qñ dico hō est aial
nō dico ꝙ spēs est genus. Iō repugnātia illoꝝ nō cāt
falsitatē in ꝓpōne. Et nūc deducamꝰ hec dicta ad ꝓpo
sitū argumēti ꝙ doctoꝛ fere omiſit cōmēdās illud nob̄
sm̄ suā ꝯsuetudinē uel saltē ut sepissime facit.⁊ iō qñ
fingit argm ꝙ hec ꝓpō est falsa hō est aial ⁊ oēs ꝯsil'es
qꝛ ubi genꝰ ꝑdicat̄ ꝓpō est falsa ⁊c̄. Dico ꝙ supponit̄
falsuz.s.ꝙ qñ aial ꝑdicat̄ ꝙ tunc genus ꝑdicet̄:aut qñ
hō ꝑdicat̄ ꝙ tūc spēs ꝑdicet̄ ⁊ sic de aliꝭ:⁊ cā nūc di/
cta est.s.qꝛ genꝰ ⁊ spēs ⁊ hꝰꝰ itētiōes scd̄e cū sint soluz
modi itelligēdi:nullo mō tūc se itromittūt cū sb̄is aut
ꝑdicatis ꝑmaꝝ itētionū qñ ꝯiūgunt̄ cū li est.sed tunc
dereliquūt ipa.⁊ iō nec hō ⁊ aial opponunt̄ aut repu/
gnāt:nec in eis est tūc aliq̄s modus itelligēdi ul' modi
qui cānt repugnātiā:sed recesserūt ⁊ fugierūt ab eis ī
tali ꝑdicatōe.⁊ iō oēs tales ꝑdicatiōes sunt uerissime
⁊ sine oībꝰ talibꝰ ipedimētis:⁊ lz ꝑmi modi.s.modi si/
gnificādi maneāt semꝑ cū sigtis tā ex ꝑte sb̄i q̄z ex ꝑte
ꝑdicati positi nō tñ ipediūt ueritatē ꝓpōnis sm̄ logi/
cū:sed solū faciūt ꝯgruitatē sm̄ grāmaticū. hec enim
orō est uera deū est oīpotēs:ul' hoc corpū meū uel cor/
pus meꝰ:est tñ icōgrua.iō nec est ꝓpō.ē tñ uera orō.⁊
tūc qñ dr̄ in fine istiꝰ articuli ꝙ nō ꝑꝑ aliud est falsa.al/
bedo est alba. Dico ꝙ istud exēplū false adducit̄ qꝛ cā
falsitatis in illa est repugnātia modorū sigñdi ut suꝑ
tā dciñ ē:⁊ nō modoꝝ itelligēdi:de qbꝰ ꝓcessit argm ⁊
iō arguit̄ de modis itelligēdi ⁊ exēplificat̄ de modis si
gnificādi:⁊ iō nihil ad ꝓpositū.⁊ sic patet rñsio lōgis/
sima ad argm in forma ꝑuū.sed in difficultate maximū
qꝛ multis cū sua rñsiōe igerit fastidiū. ¶ Ad 5m argm
ꝑncipale qd̄ icipit. Itē sic affirmatio asini ad affirma
tionē aialis ⁊c̄. Rñdet doctoꝛ negādo sil'itudinem eo
ꝙ iplicat fallaciā ꝯñtis a destructiōe añtis:qꝛ dat itel
ligē ꝙ sic asinus est nō aial ubi arguit eodez mō affir/
matiue ⁊ negatie. Ad ꝑmā ꝓbationē dic̄ Arr.itelli/
git in causis ꝑcisis.i.adeq̄tis talibꝰ effectibꝰ ul' saltē cō
uertibilibꝰ ⁊ exēplū suū de pulmōe ⁊ respiratōe est pla
nū:sic ēt de itellectu ⁊ itelligē ⁊ visu ⁊ vidē ⁊ hꝰꝰ ifini
tis. Nā hr̄e itellectū est cā itelligēdi ⁊ nō hr̄e est cā nō
itelligēdi ⁊c̄.sed affirmatio spēi est cā ꝑcisa iferēdi af/
firmationē gñis cū sint correlatiua ⁊ posita se ponūt
⁊ perēpta se ꝑimūt sm̄ Arr.in ꝑdicamēto relōnis:sed
loquēdo de fūdamētis eoꝝ nō est ueꝝ qꝛ hō nō est cā
ꝑcisa iferēdi aial sed ēt infert̄ ab asino capra ⁊ a q̄libet

alia spē ⁊ a q̄libet idiuiduo illaꝝ spērū qꝛ seq̄t musca
est ergo aial est.⁊ nō ꝙ hec est ꝑdicatio signata dicēdo
affirmatio spēi ifert affirmationē gñis sic ⁊ hic genus
ifert̄ a spē ⁊ fit in itētionibꝰ scd̄is ⁊ exercet̄ in ꝑmis sic
hō ergo aial ⁊ hꝰꝰ. Deide rñdet doctoꝛ ad illā ꝑmuta/
tā ꝓportionē. Et dic̄ ꝙ ꝑᵃ sil'itudo illa.s.sic affirmatio
asini ad affirmationē aialis ⁊c̄.tenet q̄ ad opponi.i.q̄
ad oppōnē hoc est sic asinꝰ opponit̄ ꝯdictorie nō asino
sic aial nō aiali. Et iō illa sil'itudo tenet q̄ ad oppōi:qꝛ
sil'is est oppō utrobiq; qꝛ.s.oppō ꝯdictoria ⁊ iō talis
ꝑmutatio ul' ꝯñtia i ꝑmutatiōe tenet solū quo ad op/
positū ul' q̄ ad ꝯdictionē ul' q̄ ad nō oppōnē:qꝛ sic ꝑm
nō opponit̄ 3° qñ fit ꝑmutatio qꝛ.s.asinꝰ qui ē ꝑm nō
oppōit̄ aiali qd̄ ē 3m.sic nec 2m opponit̄ 4°.s.nō asinꝰ
nō aial. Sz qꝛ in ꝑmutādo ꝯcludit̄ eē sil'itudo quo ad
añcedē ⁊ seq̄. Iō male hoc ē in illa ꝑmutatiōe argm nō
ualet:qꝛ sic asinꝰ añcedit ad aial ⁊ aial ꝯseq̄t̄ ad asinuz
siue est ꝯñs ad asinū in illa ꝯñtia:sic nō asinꝰ debet añ/
cedē ad nō aial siue eē añcedēs ad nō aial:ut dicendo
est nō asinꝰ g̃ nō aial ⁊ li nō aial deberet eē ꝯñs ad ipm
siue ꝯseq̄ ipz ⁊ istō est falsuz ꝑꝑ fallaciā ꝯñtis a destru/
ctiōe añtis ut dictū ē:⁊ iō breuiter lz illa sil'itudo tene
at q̄ ad vnū.s.q̄ ad opponi:nō tñ tenet q̄ ad aliud.s.q̄
ad añcedē ⁊ ꝯseq̄ ut argm uolebat ⁊ iō qꝛ sil'itudo non
tenet in oībꝰ. Iō nō ualet argm. ¶ Reliq̄ usq; ad finez
sūt clarissima his q̄ viderūt hāc totā expōnē a ꝑnº ⁊c̄.

Circa xiiij.q.qua querit̄ de scd̄a ꝑticula
posita in diffōne gñis ⁊c̄.cuiꝰ so/
lutio est facilis.⁊ nō ꝙ hec qd̄ loq̄t̄ semꝑ de se
cūdis itētionibꝰ sic ꝑcedēs de ꝑmis pro fine ꝑmi argu
mēti:ubi dr̄ añs aūt nō distiguit̄ a ꝯñte. Nō ꝙ ibi nō
accipit̄ añs pro ꝑᵃ ꝓpōne que ꝑcedit siue añcedit ad li
ergo ⁊ ifert ꝯñs nec ꝯñs capit̄ pro ꝓpōne illata:qꝛ sic
nihil eēt ad ꝓposituz ut patet de se:sed capit̄ ibi li añs
pro iferiori ⁊ li ꝯñs pro supiori.⁊ sic sepe uocant̄ a do
ctore in multis locis qꝛ oē iferiꝰ añcedit ad suū supiꝰ:
ut soꝛ.añcedit ad hoīez ⁊ hō ad aial sic ēt patet i illa re
gula ꝯñtiaꝝ in oī bona ꝯñtia ⁊ formali q̄cq̄d añcedit
ad añs añcedit ad ꝯñs.ubi li añs capit̄ pro iferiori et
li ꝯñs pro supiori:lz ēt optie capit̄ añs pro ꝑᵃ ꝓpōne ⁊
ꝯñs pro scd̄a ⁊ meliꝰ ad ꝓpositū:tñ ēt pōt capi ꝑº mō
⁊ satis bñ ⁊ ita hic ⁊ sic est ad ꝓpositū ꝙ li dr̄ntibꝰ spē
est añs ad li dr̄ns nūo qꝛ sequit̄ dr̄unt spē ergo nūo ⁊
tale añs nunq̄z distiguit̄ a ꝯñte qꝛ iferiꝰ ut hō nō distin
guit̄ a supiori ut aiali qꝛ icludit ipz ⁊ ꝑ ꝯñs nō distigui
tur genꝰ a spē. ¶ Tertiū argm sequēs cū sua rñsiōe ni/
miū de difficultate hēt ⁊ credo ꝙ vix repiat̄ difficilioꝛ
ꝓcessus aut passus in oībꝰ opibꝰ docto.sm̄ suā q̄ztita/
tē:iō attēde dicit sniālr̄ tm̄ ꝙ si illa ꝑticula cōueniēter
ponit̄:tūc ipa eadē ꝑticula.s.ꝑdicari ul' plꝛibꝰ dr̄ntibꝰ
spē iest ꝑ se.i.q̄dditatiue diffinito.s.gñi:⁊ si hoc g̃ dr̄ia
spē per se sb̄iciunt̄ gñi.hec ꝯñtia doctoris est multuz
apparēs qꝛ ꝑdicari ⁊ sb̄ici sūt correlatiua ⁊ ꝑ ꝯñs pre
dicari ꝑ se ⁊ sb̄ici ꝑ se.i.q̄dditatie ⁊ iō seq̄t̄ ꝙ si genꝰ ꝑ
dicat̄ ꝑ se de dr̄ntibꝰ spē ꝙ dr̄ia spē sb̄iciunt̄ gñi.i.q̄d
ditatie sic iferiora sb̄iciunt̄ suo supiori. Sz doctoꝛ dic̄
hoc ꝯñs eē falsū ⁊ iō ꝑm añs est falsū tñ mltū tardat ad
ꝓbādū falsitatē istiꝰ ꝯñtis qꝛ lōge iferiꝰ. Et iō ꝑº ꝯuer
tit se ad ꝓbādū bonitatē ꝑᵉ ꝯñtie. Nā illa ut iā decla/
raui vꝫ ꝑ rōnē ꝑseytatis ꝑmi modi dicēdi ꝑ se. nā si bñ
ꝯsideres iuenies i illo arg̃ duo añtia ⁊ duo ꝯñtia ⁊ du
as ꝯñtias.ꝑᵃ ꝯñtia est illa si ꝯueniēter ponit̄ tūc ꝑ se i
est diffinito ꝑdicari de dr̄ntibꝰ spē.scd̄a ē illa:⁊ si hoc
dico dr̄ia spē ꝑ se sb̄iciunt̄ gñi:iō patet ꝙ ꝑᵃ ꝯñtia ꝓce
dit sm̄ ꝑmū modū dicēdi ꝑ se. Sed ꝓbō scd̄e ꝯñtie est
multū ꝓlixa quā ꝓbat duplr̄.ꝑº qꝛ per sil'e.⁊ scd̄o ꝑ rō/
nē. ꝓbō ꝑ sil'e stat i rōne alioꝝ relatioꝝ ubi recorderis
ꝙ dixit.s.ꝑdicari ⁊ sb̄ici sūt relatia correᵃ. Et iō sic
seq̄t̄ i aliꝭ relatis sic in duplo ⁊ dimidio ⁊ hꝰꝰ:nā seq̄t̄

duplū refert per se ad dimidiū; ergo dimidiū refert p se ad duplū: ⁊ pr̄ refert ad filiū ergo filius ad patrem: sic hoc genus p̄dicat per se de differētibꝰ sp̄e ergo dr̄ia sp̄e per se subijciunt gn̄i. Deide pbat eā scd̄o per rōnem et assumit ibi nām correlatiuoꝝ ondēs: qd̄ vnū relatiuoꝝ nō pōt per se dici nisi ad vnū correlatiuū. s. ad correlatiuū per se. si aūt dicat ad correlatiuū per accn̄s: h̄ nō erit per se sed per accn̄s: ita q̄ p̄mū li per accn̄s determiat ih̄erēs ⁊ 2^m li per accn̄s determiat ih̄erētiam. nā qn̄ dico correlatiuū per accn̄s li per accn̄s determinat ih̄erētiā ut patet ex declaratis. q. viij. in fine. et sic dicat de correlatiuo p se ⁊ de referri p se. Igit doctor nihil aliud itēdit nisi pbare istā ꝯn̄tiā: vꝫ q̄ si genus p se p̄dicat ⁊c̄. ergo dr̄ia sp̄e per se subijciunt gn̄i eo q̄ p̄dicari ⁊ subijci sunt per se ⁊ nō per accn̄s. ⁊ iō vnum dr̄ ⁊ refert per se ad aliud ⁊ eꝯ: ergo illa scd̄a ꝯn̄tia est bona pp̄ nām per se correlatiuoꝝ. vn̄ totū conatū suū ponit ad pbādū illud ut possit vificare illā scd̄aꝫ ꝯn̄tiā iō pp̄ hoc ondit q̄ nullū relatiuū pōt referri p se nisi ad vnū vꝫ ad suū per se correlatiuū. nā correlatiua per accidēs pn̄t eē multa sic̄ idē ꝯtinēs refert ad multa ꝯtēta: puta nūs senariꝰ qui ꝯtinet binariū q̄ternariū qnarium refert ad quēlibet illoꝝ sic̄ ꝯtinēs ad ꝯtētuꝫ: sed illa non sunt correlatiua nisi per accn̄s ⁊ iō per accn̄s refert ad illa: vnicū aūt per se correlatiuū h̄et. s. ꝯtentū in cōi ⁊ nō hoc ꝯtētū nec illd̄. sic idē pr̄ dr̄ per accn̄s ad plures filios sed per se nō dr̄ nisi ad filiū in cōi qui est eius per se correlatiuū ⁊ sic ita de multis alijs intelligat vꝫ q̄ correlatiua per accn̄s sunt mlta: sed correlatiuū per se est vnicū: ⁊ deide pbat hoc auc̄te phi. 5. metaphi^ce. qui h̄et ibi pro icōueniēti q̄ idē dicat per se ad plura. ⁊ dei de pbat hoc ex nā relatiui: ubi nō q̄ in oī relatio est triplex ul' q̄druplex h̄itudo ad minꝰ. vna est ad terminuꝫ formalē. exēplū de pr̄e q h̄et vnā h̄itudinē ad terminū formalē. s. ad potētiā passiuā que est fūdamētū filiationis: qr̄ posito tali fūdamēto in filio simul durōne oriūtur filiatio ⁊ p̄nitas. h̄et aūt aliā h̄itudinē ad terminū totalē. s. ad filiū qui est eiꝰ correlatiuū. h̄et tertiā ad suum fūdamētū. s. ad potētiā actiuā gn̄andi in qua fundat. h̄et q̄rtā ad eiꝰ sb̄m. s. sortē ul' plōnē qui est pr̄: ⁊ est sb̄m tā p̄nitatis q̄ꝫ sui fūdamētū: tn̄ ad nr̄m ppositum tn̄ due h̄itudies sūt p̄ncipaliores. s. p̄ma ⁊ tertia. sꝫ p^a est simpl'r p̄ncipalior qr̄ illa ꝯuenit sibi in p̄mo mō dicēdi per se. tertia est minꝰ p̄ncipalis: qr̄ ꝯuenit sibi in tertio mō dicēdi per se ut dic̄ Fr̄āciscus in ꝯflatu dis. xviij. q. v. ⁊ iō h̄itudo ad terminū formalē est de essentia relatiui: nūc aūt cū ipossibile sit q̄ vnū ⁊ idē sit eēntial'r multa siue q̄ h̄eat multas eēntias qr̄ tūc eēt vnū ⁊ nō vnū qd̄ est ꝯdictio seq̄t ergo nec io q̄ idē non pōt per se referri ad multa. deide pbat hoc ex p̄petate correlatiuoꝝ qr̄ sunt sil' in nā. i. nō pn̄t eē sine se iuicē sine ꝯdictiōe ut doctor exponit p̄o sniaꝝ dis. xxviij. q. iij. ⁊ ponit exēplū. nā si. a. dicat per se ad duo. s. ad. b. ⁊ ad c. tūc sic cū relatiua sint sil' nā ergo si. c. est. a. est p locuꝫ a correlatis: ⁊ si. c. nō est. a. nō ē per eūdē locū: ⁊ eodē mō per oīa de. a. ⁊. b. sed possibile est q̄. c. nō sit ⁊ tn̄ q̄ b. sit hoc posito ⁊ ꝯcesso tūc. c. nō est: ⁊ si. c. nō est. a. nō est p locū a correlatiuis ut p̄us. tūc iteꝝ si. b. est. a. est p locū a correlatiuis. iteꝝ ⁊ sic sil'. a. erit ⁊ nō erit qd̄ ē ipossibile: qr̄ nō erit ad nō eē ipsiꝰ. c. ⁊ erit ad eē ipsiꝰ. b. ⁊ utiq̄ illa est optīa via ad pbādū q̄ idē relatiuū non pōt per se referri ad plura ubi vides q̄ quīque medijs doctor pbauit hāc ꝯcl'onē. s. q̄ idē non pōt referri nisi ad vnū ⁊ per ꝯn̄s applicādo ad ppositū si genꝰ p̄dicat per se de pluribus dr̄ntibꝰ sp̄e cū p̄dicari sit relatiuū ergo dr̄ia sp̄e per se ⁊ q̄dditatis subijciunt gn̄i: cū li subijci sit per se correlatiuū ad li p̄dicari: ⁊ per ꝯn̄s li p̄dicari nō pōt referri nisi ad li subijci ⁊ ecōuerso. Nūc ultio pbat falsitatē illiꝰ ꝯn̄tis p̄ncipalis. s. q̄ dr̄ia sp̄e p se subijciunt gn̄i ⁊ hoc sic. ꝯstat eni p̄o q̄ genꝰ est itētio scd̄a: qr̄ saꝫ dixi tibi in p̄nꝰ q̄onis q̄ semp nunc loq̄t doctor de sp̄e ⁊ gn̄e formal'r ⁊ nō fundamētal'r. ꝯstat etiā scd̄o q̄ oīa per se iferiora sunt eiusdē nāe ⁊ q̄dditatis cuꝫ suo supiori ut hō ⁊ asinꝰ cū aiali ⁊ hꝰi. igit ꝯstat tertio q̄ illa que per se subijciunt gn̄i siue sunt iferiora eiꝰ sunt tn̄ itētiones scd̄e ⁊ nō p̄me: ⁊ hoc est manifestū ex nā terminoꝝ: qr̄ cū p̄dicari ⁊ subijci sint correlatiua itētiōalia ⁊ p̄dicari est itētio scd̄a ergo ⁊ subijci: ergo sic̄ predicari cōpetit per se itētionibꝰ scd̄is ut sepe dictū est puta itētionibꝰ vniuersalibꝰ ⁊ coibꝰ ita etiā ⁊ subijci cōpetit itētionibꝰ scd̄is. s. itētionibꝰ singularibꝰ ⁊ icoicabilibus uel non coicabilibus: nunc aūt illa que sic per se subijciunt gn̄i nō differūt sp̄e sed nūo tn̄ siue nō sunt dr̄ia sp̄e sed nūo tn̄ q̄ idē est: ergo dr̄ia sp̄e nō per se subijciūtur gn̄i sed tn̄ dr̄ia nūo ex quo seq̄t falsitas illiꝰ ꝯn̄tis p̄ncipalis. an̄s aūt illiꝰ ultie ꝯn̄tie. s. q̄ illa que p se sic subijciunt gn̄i nō dr̄nt sp̄e sed nūo tn̄. pbat: qr̄ illa que per se subijciunt gn̄i nō pn̄t eē nisi iferiora eiꝰ ⁊ illa non sunt nisi idiuidua puta hoc genꝰ ⁊ hoc genus ⁊ sic de hꝰi. qr̄ certū est q̄ sp̄es nō per se subijcit gn̄i sed est vna alia sp̄es ul'is in cōi sic̄ ⁊ ip̄m genꝰ ⁊ ꝯdisa ꝯtra ip̄m ut sepe mōstratū est: ergo solū idiuidua gn̄is subijciunt generi. s. hoc genus ⁊ hoc genus ⁊c̄. Sed q̄ talia idiuidua gn̄is tn̄ differat nūo. pbat: qr̄ qn̄cūq̄ aliq̄ dr̄nt soluꝫ mā'r ⁊ per mām illa nō dr̄nt nisi nūo: qr̄ que dr̄nt sp̄e dr̄nt per suas formas ⁊ dr̄ias ⁊ hac de cā oīs dr̄ia specifica est formalis ⁊ eꝯ: ergo que tn̄ dr̄nt per mām nō dr̄nt nisi nūo sicut hec albedo in lapide ⁊ hec albedo i lacte nō dr̄nt nisi per mām. i. per lapidē ⁊ lac qbꝰ applicant hac maiori sic pbata mior sit illa. Sed iferiora p se ad genus. s. ad genus ⁊ illud ⁊ hꝰi nō dr̄nt nisi p māꝫ ul' mās cui applicant cuiusmodi māe sunt aial ⁊ color figura plāta ⁊ hꝰi: qr̄ oē illud qd̄ est ex̄ rōnē eiꝰ ⁊ ei itrisecū dicit mā eiꝰ: ⁊ ideo hoc genus applicatū aiali ⁊ h̄ genus applicatū colori ⁊c̄. nō differūt nisi per aiali et colorē ⁊c̄. ergo tn̄ differūt per mām ⁊ p ꝯn̄s solū nūo sic̄ oīs dr̄ia ⁊ distictio accn̄tiū facta per eoꝝ sb̄ta est generaliter ⁊ semp differētia numeralitas qr̄ materialis.

¶ Et tūc inferat ꝯcl'o intēta per arg^m que est ista: ergo dr̄ia sp̄e nō per se subijciunt gn̄i: sed tn̄ dr̄ia nūo qr̄. s. solū idiuidua eiꝰ que sūt hoc genꝰ ⁊ hoc genꝰ que dr̄nt solū nūo ⁊ per ꝯn̄s genus nō p̄dicat de plibꝰ dr̄ntibꝰ sp̄e per locuꝫ a correlatiuis ergo illa pticula. s. dr̄ntibꝰ sp̄e male ponit in diffinitione gn̄is: ⁊ hoc est qd̄ itēdit doctor ꝯcludē. Solo q̄onis pꝫ de se. ¶ Ad p̄^m aliq̄ rn̄dēt q̄ genus pōt ꝯsiderari dupl'r: qr̄. s. inq̄ztū est genus uel inq̄ztū est sp̄es: qr̄ genus est sp̄es ul'is. Nūc aūt genus inq̄ztū genus nō p̄dicat de plibꝰ dr̄ntibꝰ nūo: qr̄ sic predicat de plibꝰ dr̄ntibꝰ sp̄e: sed bn̄ inq̄ztū sp̄es. s. p̄dicat de pluribꝰ dr̄ntibꝰ nūo: sed hoc est p̄m accn̄s ⁊ p̄m extraneā rōnē vꝫ inq̄ztū accidit gn̄i q̄ sit sp̄es. Cōtra arguit doctor. Nā ista rn̄sio iplicat qr̄ si genus inq̄ztū genus p̄dicat de pluribꝰ dr̄ntibꝰ sp̄e ergo de necessitate p̄dicatur inquātū genus de pluribꝰ dr̄ntibꝰ nūo: qr̄ inq̄ztū aliq̄d p̄dicat de dr̄ntibꝰ sp̄e p̄dicat de dr̄ntibꝰ nūo: sic̄ inq̄ztū aliq̄d p̄dicat de inferēte ⁊ an̄te p̄dicat de illato ⁊ ꝯn̄te. dr̄ns eniꝫ sp̄e ifert dr̄ns nūo ⁊ an̄cedit ad illud ergo genꝰ nō solū inq̄ztū sp̄es sed etiā inq̄ztū genꝰ p̄dicat de pluribꝰ dr̄ntibꝰ nūo: ergo nō extranee sub ratiōe aliena uel speciei imo sub rōne ppria. s. sub rōne gn̄is. an̄s patet qr̄ seq̄t dr̄nt sp̄e ergo dr̄nt nūo: qr̄ que dr̄nt in maiori dr̄nt in miori: ergo a dr̄ntibꝰ sp̄e seq̄t dr̄ntibꝰ nūo qd̄ est ꝯn̄s: ⁊ ꝯn̄s p̄dicat de an̄te cuꝫ reduplicatiōe. s. dr̄ntibꝰ nūo: qd̄ est ꝯn̄s p̄dicat de dr̄ntibus sp̄e qd̄ est an̄s cū reduplicatione. s. inq̄ztū differentibꝰ sp̄e hec est predicatio signata que sic exercet differētia specie. inq̄ztū dr̄ia sp̄e differunt nūo ⁊ per ꝯn̄s genus q̄ inq̄ztuꝫ genus predicat de dr̄ntibus sp̄e p̄dicat et de

dr̄ntibꝰ nūo. ergo ultimate sequit̄ ꝙ per li differētibꝰ
specie nō distinguit̄ genus a specie ⁊ per ꝯn̄s male po-
nit̄ in diffinitione gn̄is ad distiguēdū vnuȝ ab alio qꝛ
ut apparet nō distinguit: Et ideo friuola est illa rn̄sio.
¶ Igit̄ doctoꝛ aliter rn̄det dupl'r que rn̄sio duplex est
leuissima. Nā Burleꝰ ponit easdē. ¶ Ad 2^{m} arg^{m} ṗnci
pale rn̄det doctoꝛ dicēs ꝙ ꝓpriū nulliꝰ est ꝓpriū inq̄ȝ
tuȝ illud cuiꝰ est ꝓpriū est genus: qꝛ cuȝ passio coloris
sit imutare visum. imutatio visus nō est passio coloris
inq̄ȝtū coloꝛ est genꝰ ad oēs colores sȝ inq̄ȝtū coloꝛ est
spēs. s. q̄litatis. Nā passio est solius spēi sic ⁊ diffinitio
ſm ph̄m in topicis sepe. Naȝ passio emanat a diffōne
⁊ iō per ipm̄ demōstrat̄. Et ꝑ ꝯn̄s cuiꝰ est diffinitio eiꝰ
est passio ⁊ nō alteriꝰ. Jō bn̄ dicit doctoꝛ ꝙ ꝓpriū nul
lius est ꝓpriū inq̄ȝtū est genꝰ. i. nihil hēt ꝓpriū inq̄ȝtū
ipm̄ hn̄s ꝓpriū est genꝰ sed solū inq̄ȝtuȝ est spēs. Et iō
sic ꝓpriū ꝯuertit̄ cū eo cuiꝰ est inq̄ȝtuȝ illud ṗdicat̄ de
differētibꝰ nūo ⁊ nō spe. Rōnē huiꝰ dicti ponit doctoꝛ
que clarissima est sine expōne. ¶ Deide rn̄det doctoꝛ
ad 3^{m} arg^{m} ṗncipale qd̄ ut vidisti est ꝓlixū ⁊ terribile.
Et dat tres rn̄siōes ad illud ⁊ oēs sunt bone ⁊ multū
s̄btiles. Et ṗo adducit rn̄sionē cuiusdā dicētis ꝙ illud
s. de differētibꝰ spe itell'r sic. i. de spēbꝰ differētibꝰ que
tn̄ nō differūt spe. s. qꝛ differūt nūo tm̄ ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō dif-
ferūt spe. Jsta rn̄sio hēt bonā appentiā qꝛ loquēdo de
itētionibꝰ scd̄is in ṗdicatiōe signata qn̄ dico genꝰ ṗdi-
cat̄ de differētibꝰ in spe li differētibꝰ spe est vno mō cōe
itētionale imo vna spēs scd̄e itētiōis ad ista idiuidua i
tētionalia: puta hoc differēs spe applicatuȝ hoi: ⁊ hoc
drn̄s spe applicatū asino: ⁊ hoc drn̄s spe applicatū leo
ni ⁊ hꝰ idiuidua nō drn̄t spe sed nūo tm̄. istud ꝓbat il-
lud supiꝰ illo 3o arg̃ ꝓlixo qꝛ ois dr̄ia. i. distictio que est
tm̄ per māȝ ⁊ solū mālis: sȝ hec est hꝰ ergo ꝯn̄tia patet
cū maiori ⁊ mioꝛ ꝓbat̄ sic. Nā hoc differēs spe ⁊ hoc
drn̄s spe ⁊ hꝰ nō drn̄t nisi per mām per hoiem asinum
leonē ⁊ hꝰ que sunt mā ut sup̄ declaratū est respectu i-
tētionū scd̄aꝝ: ⁊ per ꝯn̄s genꝰ est itētio scd̄a ṗdicata de
drn̄tibꝰ spe. i. de hoc drn̄te spe. ⁊ de illo drn̄te spe ⁊ hꝰ
que tn̄ ut dixi nō drn̄t spe sed nūo tm̄. ul' ut dicamꝰ ad
lraȝ doctoris q exponit li drn̄tibꝰ spe pro spēbus drn̄ti
bꝰ que tn̄ non drn̄t spe sed nūo tm̄. nā genꝰ ṗdicet̄ de hꝫ
spe drn̄t applicato hoi ⁊ de hoc spe drn̄ti applicato asi
no ⁊ sic de alijs ubi semꝑ est ṗdicatio signata in itētio
nibꝰ scd̄is ⁊ ꝯstat ꝙ hoc spe drn̄s ⁊ hoc spe drn̄s ⁊ hꝰ
nō drn̄t nisi nūo ⁊ sūt idiuidua huiꝰ spēi cōis qd̄ dicit̄
spe drn̄s uel drn̄s spe ita ꝙ ad ideȝ tēdit sic expō prioꝛ
si bn̄ ꝯsideras ⁊ ita seq̄t̄ ꝙ genus ṗdicat̄ de drn̄tibꝰ spe
⁊ ꝙ dr̄ia spe per se subijciunt̄ gn̄i. ⁊ tn̄ illa que s̄bijciu-
tur gn̄i nō drn̄t spe sed nūo tm̄ ita ꝙ oia illa stāt optie
sil'ȝ ṗus videbant̄ repugnare. ¶ Deide adducit scd̄aȝ
rn̄sionē que dicit al'r negat̄ ꝯn̄tia scd̄a qꝛ ad aliō li per
se cōparat̄ in an̄te ⁊ ꝯn̄te. Ubi nō caute ꝙ illō li per se
est vna determiatio que ponebat̄ tā in ꝯn̄te q̄ȝ in an̄te
illiꝰ scd̄e ꝯn̄tie facte in 3o arg̃ ṗncipali que est ista. Et si
hoc ergo dr̄ia spe per se s̄bijciunt̄ gn̄i nā i illo an̄te bre-
ui. qn̄ dicit ⁊ si hoc. Dat̄ itelligi ⁊ v̇tual'r includit̄ tale
an̄s ⁊ talis snia. s. si ṗdicari de pluribꝰ drn̄tibꝰ spe iest
per se. i. q̄dditatiue diffinito. i. gn̄i hoc dico ꝙ illō an̄s
in v̇tute ⁊ tūc seq̄t̄ illud ꝯn̄s ergo dr̄ia spe per se subij-
ciunt̄ gn̄i. ubi si attēdis in isto enthimemate sicut nūc
exṗsse repit̄ hec determiatio li ꝑ se bis qꝛ semel in an̄te
ut vides ⁊ semel in ꝯn̄te sed diūsimode ⁊ ad diūsa cō-
parat̄ in an̄te ⁊ ꝯn̄te: qꝛ in an̄te cōparat̄ ad li ṗdicari ⁊
in ꝯn̄te ad li s̄bijci que sunt diūsa ut patet. Et iō nō se-
quit̄ ꝙ lȝ ṗdicari de pluribꝰ differētibꝰ spe ꝯueniat per
se gn̄i ⁊ q̄dditatiue ꝙ iō s̄bijci ꝯueniat per se q̄dditati-
ue drn̄tibꝰ spe respectu gn̄is: qꝛ nulla dr̄ia spe s̄bijciun
tur gn̄i sed tm̄ dr̄ia nūo ut sup̄ patuit. s. hoc genus ⁊ hꝫ
genꝰ ⁊c̄. ita ꝙ breuiter ꝑꝑ diūsitatē determiationis ⁊

cōꝑatiōis quā hēt hec determiatio. s. li per se in an̄te ⁊
ꝯn̄te. ꝯn̄tia nō vꝫ ualē. ¶ Deide doctoꝛ dat tertiā rn̄-
sionē que est nimis s̄btilis ⁊ ardua ⁊ vix a paucis bn̄ i
telligibilis. vn̄ dicit sic. ꝯcessa ṗma ꝯn̄tia pōt ꝯcedi ul
timū ꝯn̄s ⁊c̄. ambas ꝯn̄tias ōndi tibi in expōne lōga
suꝑ arg^{m} illud tertiū ⁊ etiā ultimū ꝯn̄s ⁊ qd̄ est istud g̃
dr̄ia spe per se s̄bijciunt̄ gn̄i ⁊ illud nūc ꝯcedit. Et vi-
de sil'r in q̄libetis doctoris. q. vj. articulo ṗo in fine. ⁊
etiā infra hoc libro. q. xiiij. in rn̄sione ad 4^{m} arg^{m} ṗnci
pale. Et ita stant illa sil' ꝙ genꝰ ṗdicat̄ per se de pluri-
bꝰ differētibꝰ specie ⁊ tn̄ ꝙ illa que per se s̄bijciuntur
gn̄i differūt tm̄ nūo. Et reddit imediate cām dicēs ꝙ
dr̄ia spe nō drn̄t spe sȝ nūo tm̄ accipiendo ⁊c̄. Ubi nō
ꝙ sic declaraui in ṗa rn̄sione data ad hꝫ 3^{m} arg^{m} li dr̄ns
spe est vna spēs spālissima hn̄s ista idiuidua. s. hoc dif
ferēs spe ⁊ hꝫ dr̄ns spe ⁊ hꝰ que ut patet tm̄ differunt
nūo: qꝛ nō differūt nisi per mās q̄bꝰ applicant̄. s. per i-
tētiōes ṗmas puta aial colorē ⁊c̄. Et iō dicit accipien
do dr̄ia spe i s̄bo pro suppositis huiꝰ qd̄ est differēs spe
que sunt dr̄ia spe: qꝛ cōe in plurali ṗdicat̄ de m'ltis sup
positis sil' ⁊c̄. ubi nota ꝙ in illa ꝓpōne dr̄ia spe nō drn̄t
spe sed nūo tm̄ s̄bm illius ꝓpōnis est li dr̄ia spe in quo
ponit̄ idiuidua illiꝰ cois qd̄ differēs spe: ⁊ hꝰ sūt dr̄ia
specie sicut si dicā iste hō ⁊ iste hō sunt hoies: ubi patet
ꝙ cōe in plurali. s. li hoies ṗdicat̄ de multis suppositis
suis simul. Ita hic qꝛ li differēs spe qd̄ est vnuȝ cōe: ut
vna spēs scd̄e itētiōis ṗdicat̄ in plurali de multis sup-
positis suis simul ut iā patuit. Nā ꝯsidera ꝙ li differē
tia pōt eē nomē substātiuū ut hec dr̄ia genitiuo huius
dr̄ie ṗme declinationis ⁊ pōt eē ꝑticipiū. ⁊ tunc est in
hoc ꝓposito noiatiuus pluralis nūi huiꝰ ꝑticipij hic ⁊
hec ⁊ hoc differēs ⁊ ita accipit̄ hic. Sed ṗo mō capit̄
imediate iferiꝰ ut stati videbit̄: sed ut est ꝑticipiū plura
lis nūi accipit̄ ut dicit quid respectu suppositoꝝ ut di-
cit doctoꝛ: ubi nō ꝙ oē supiꝰ dicit q̄d. i. q̄dditatē ⁊ eēn
tiā suoꝝ iferioꝝ ut patet ⁊ iō li dr̄ia specie qd̄ est noia-
tiuus pluralis nūi ⁊ neutri gn̄is ṗdicat̄ q̄dditatiue de
suis inferioribꝰ ⁊ in recto sic li hoies de suis qn̄ dr̄ iste
hō ⁊ iste hō ⁊c̄. sunt hoies ubi etiā li hoies dicit q̄d re-
spectu suoꝝ suppositoꝝ. i. iferioꝝ ⁊ respectū illorū est
vnū q̄d ⁊ vna eēntia ul' quidditas. Et capit doctoꝛ li
suppositoꝝ large pro idiuiduis ut sup̄ exposui. q. viij.
Deide adiūgit doctoꝛ imediate. sȝ illa nō sunt dr̄ia spe
ut dr̄ia spe dic̄ modū ⁊c̄. ubi nō ꝙ li dr̄ia spe pōt sumi
dupl'r. s. ut q̄d uel modus siue prout dicit quid ⁊ ꝓut
dicit modum. primo modo sumitur ut est superius re
spectu illoꝝ indiduorum que sunt hoc differēs specie
⁊ hoc differens specie ⁊ hꝰ. ⁊ ṗdicat̄ de eis noiatiuo
pl'is nūi ut iam diximꝰ. Scd̄o sumit̄ pro vna spe dr̄ie
in ꝯcreto. nā sic hō abstractū qd̄ est dr̄ia que est nomē
s̄bstātiuū ⁊ nti casus singl'aris nūi hēt aliq̄s spēs s̄b se
que sunt dr̄ia nūo dr̄ia spe ⁊ dr̄ia gn̄e ⁊ ꝓportiōe: que
oia sunt abstracta ⁊ casus nti singl'aris nūi ⁊ sunt rel'o
nes: sic ⁊ ipa dr̄ia in cōi cuiꝰ sūt spēs ita hoc ꝯcretū ipi
us dr̄ie i cōi qd̄ dr̄ differēs ⁊ nti casus ⁊ singl'aris nūi
hēt ēt suas spēs ꝯcretas siue in ꝯcreto q̄ȝtū idem sign̄t
cū spēbꝰ in abstracto: ⁊ tm̄ differūt in mō sign̄di sic sup̄
diximꝰ: qd̄ ꝯcretū ⁊ abstractū idē sign̄t ⁊ tm̄ differūt i
modis sign̄di. Et ille spēs de li differēs in cōi sūt diffe
rēs nūo dr̄ns spe dr̄ns gn̄e dr̄ns ꝓportiōe ⁊ vnaque-
q̄ȝ spēs hēt sua indiuidua sic ēt hn̄t iste spēs dr̄ie in cōi
puta hoc differēs spe ⁊ hoc differens nūo ⁊c̄. ⁊ sic de
alijs ⁊ iō ꝑꝑ oimodā sil'itudinē uocalē ⁊ lralē iter indi
uidua de li differēs spe i cōi dicit q̄d de quo ṗus satis
diximꝰ ⁊ iter idiuidua de li differēs spe in cōi ut dicit
modū de quo nūc ultio diximꝰ multi ualde anxiātur i
hoc passu ⁊ nullo mō pn̄t cape ueritatem. nā idiuidua
utriusq̄ȝ hoc differēs spe ⁊ hoc differēs spe ⁊c̄. ⁊ iō est
maxia equocatio in hoc differēs spe ut patet sic et in li

differẽs ſp̃e in cõi ⁊ per oīa ſilr̃s eſt diūſitas in li differẽs nūo ⁊ li differẽs gñe ⁊ ꝓportiõe ⁊ eoꝝ idiuiduis qꝛ tã ipa qꝫ ẽt eoꝝ idiuidua ſumunt̃ equoce ſic̃ ⁊ illa ꝑcedẽtia ⁊ diūſa hñt ſignata ſb vnitate uocis. Igit̃ notatis iſtis attẽde ꝙ imediate adiūgit doctoꝛ dicẽs ſed illa nõ ſũt dr̃ia ſp̃e ut dr̃ia ſp̃e dicit modũ: hoc itellr̃ ſic̃ ꝑus. Tñ nõ ꝙ iſta ꝓpõ eſt uera i ſuo ſenſu dr̃ia ſp̃e nõ ſũt dr̃ia ſp̃e: ⁊ ẽt iſta eſt uera dr̃ia ſp̃e ſũt dr̃ia ſp̃e ⁊ nulla eſt ꝯdictio ꝑꝑ equocationez ſupiꝰ expoſitã de li dr̃ia ſp̃e. vñ capiẽdo li dr̃ia ſp̃e pro idiuiduis de li differens ſp̃e ut li differẽs ſp̃e dicit qd: ſic dr̃ia ſp̃e non ſunt dr̃ia ſp̃e: ꝓut li dr̃ia ſp̃e dicit modũ. i. pro ſuis ſuppoſitis ſiue idiuiduis ſic dr̃ia ſp̃e nõ ſunt dr̃ia ſp̃e imo ſunt dr̃ia nūo ⁊ nõ ſp̃e: qꝛ hoc differẽs ſp̃e ⁊ hꝰ ſunt ſolũ indiuidua ⁊ per ꝯñs nõ ſunt dr̃ia ſp̃e ſiue nõ differũt ſp̃e qd̾ idẽ eſt ſed ſunt dr̃ia ſolũ nūo qꝛ differũt nūo tm̃ ſicut ⁊ oīa idiuidua eiuſdẽ ſp̃ei ⁊ tñ dr̃ia ſp̃e ſunt dr̃ia ſp̃e in aliq̃ ſenſu vñ breuiter nõ ⁊ in cõpẽdio q̃ꝫtum eſt mihi poſſibile ꝙ retẽtis memoria his que dixi ſupiꝰ vꝫ quõ li dr̃ia ſp̃e ⁊ ẽt li differẽs ſp̃e ⁊ li dr̃ia nūo ⁊ ẽt li differẽs nūo põt ſumi ut qd ⁊ ut modos: iõ ut utam̃ breuitate: attẽde ſemꝑ qñ loquoꝛ qꝛ loquoꝛ de eis oībus ut ſunt modus uł dicũt modũ. Igit̃ dico ꝙ dr̃ia ſp̃e que ſunt idiuidua de li differẽs ſp̃e ut li differẽs ſp̃e dicit qd nõ ſunt dr̃ia ſp̃e. i. nõ differũt ſp̃e ut li differens ſp̃e ſũptũ pro idiuiduis de li differẽs ſp̃e dicit modũ. i. nõ hẽt illũ modũ differẽdi uł non ſumunt̃ ſb tali mõ dr̃ie uł differẽdi imo differũt tm̃ nūo: qꝛ idiuidua de li differẽs ſp̃e ut dr̃ns ſp̃e dic̃ modũ nõ ꝑdicat̃ de idiuiduis de li dr̃ns ſp̃e ut dr̃ns ſp̃e dic̃ qd: imo ſic idiuidua de li differẽs nūo ut li differẽs nūo dicit moduꝫ ꝑdicat̃ de illis ſic dicẽdo dr̃ia ſp̃e ſunt dr̃ia nūo. i. differũt nūo ſiue hñt illũ modũ differẽdi in ſp̃e qꝛ nõ differũt ſp̃e ſed nūo tm̃ ⁊ iõ idiuidua de li differẽs ſp̃e ut li differens ſp̃e dicit modũ nõ ꝑdicat̃ de illis ut dixi ⁊ tñ dr̃ia ſp̃e que ſunt idiuidua de li differẽs ſp̃e ut li differẽs ſp̃e dicit qd nõ ſunt dr̃ia ſp̃e qꝛ nũc ſupiꝰ ꝑdicat̃ de ſuis proprijs idiuiduis in plurali nūo: qꝛ hec dr̃ia ſp̃e ſũt dr̃ia ſp̃e: ſic̃ qñ dico hi hoīes ſũt hoīes ⁊ oẽ ſupiꝰ dicit qd ⁊ eſt qd reſpectu ſuoꝝ iferioꝝ. ⁊ imediate doctoꝛ exẽplificat dicẽs ſic ibi genꝰ eſt genꝰ ut genꝰ. dicit qd non ut dicit modũ ſed eſt ſpẽs. Iſtud dictũ eſt claꝝ ſi deducãtur ad memoriaꝫ que dicta ſunt ſupiꝰ de qd ⁊ modus q. vij. ⁊ alibi ſepe añ ⁊ retro ⁊ adducit exẽpluꝫ de dr̃ia dicẽs ſic: dr̃ia nõ eſt dr̃ia ſed ſpẽs. ⁊ ẽt iſtud eſt uerũ eodẽ mõ qꝛ dr̃ia que eſt tertiũ uł̃e eſt dr̃ia ut li dr̃ia dicit qd qꝛ ibi idẽ ꝑdicat̃ de ſeipo ⁊ in ꝑ° gradu primi modi dicẽdi per ſe ſed dr̃ia nõ eſt dr̃ia ꝓut dr̃ia in ꝑdicato dicit modũ qꝛ dr̃ia ut cõpat̃ ad uł̃e nõ eſt dr̃ia eiꝰ ſed ſpẽs reſpectu ipſiꝰ ſic̃ ⁊ oīa alia qnque uł̃ia ⁊ iõ dr̃ia nõ põt ſumi ſb mõ dr̃ie reſpectu uł̃is ſed ſolũ ſb mõ ſp̃ei ⁊ tũc doctoꝛ adiūgit ſic. multa gñia ⁊ multa ſuppoſita gñis. ſ. idiuidua gñis nõ ſunt multa gñia. i. multa qbꝰ applicat̃ genꝰ ut modus. ubi nota ſic̃ ꝑus dixi de alijs ꝙ iſte due ꝓpões ſunt ſil' uere ⁊ poſſibiles. ſ. multa gñia ſũt multa gñia: ⁊ nõ multa ſingularia ⁊ multa gñia nõ ſunt multa gñia ſed multa ſingularia. ꝑma ꝓpõ eſt uera ut li multa gñia dicit qd ⁊ nõ modũ ⁊ eſt tm̃ dicẽ ſic̃ hoc genus eſt hoc genꝰ ⁊ hꝰ ⁊ tũc ſeq̇t̃ in plurali iſta gñia ſunt iſta gñia: ſed iſta gñia ſunt multa qꝛ ſunt multa ⁊ indiuidua gñis que. ſ. ſunt hoc genꝰ ⁊ hoc genꝰ ⁊ hꝰ: ⁊ ꝑ ꝯñs multa gñia ſunt multa gñia ut li multa gñia dicit qd et nõ modũ: qꝛ ut li multa gñia dicit modũ ſic multa gñia nõ ſunt multa gñia qꝛ hñt modũ geneꝝ reſpectu ſuorũ ifertoꝝ ⁊ ſic vnũqdq̇ꝫ illoꝝ ſingulariũ eẽt vnuꝫ genus hñs ſb ſe mł̃tas ſpẽs ⁊ idiuidua qd̾ nullo mõ põt cõpetẽ alicui idiuiduo qꝛ nullũ hẽt inferiꝰ ⁊ iõ illo mõ multa gñia ſunt mł̃ta ſingularia uł multa idiuidua pro ut li mł̃ta idiuidua dicit modũ qꝛ. ſ. ſumunt̃ ſb mõ idiuiduoꝝ uł ſingulariũ reſpectu gñis in cõi cuiꝰ ſunt ſingularia uł idiuidua ⁊ iõ in talibꝰ nõ eſt oppõ modi ad qd nec ecõuerſo qꝛ dicitur reſpectu diuerſoꝝ ſicut genus ut genus dicit quid: tamen genus non eſt genus ut genus dicit modum: qꝛ ſic genꝰ eſt ſpẽs ut dictũ eſt ⁊ hoc reſpectu uł̃is in cõi. ubi notãdũ ꝙ modus ⁊ qd nõ opponunt̃ lꝫ dicant̃ de eodeꝫ. ſ. gñe qꝛ dr̃r de eo in cõpatiõe ⁊ reſpectu ad diūſa: qꝛ in ꝯpatiõe ad ſeipm ⁊ in cõpatõe ad uł̃e in cõi ⁊ ita itelligat̃ de dr̃ia ⁊ oībꝰ alijs. ¶ Recolligamꝰ ḡ nũc breuiter que expoſita ſũt ⁊ dicta in hac difficillima rñſiõe quã de v̾bo ad v̾bum declarauimꝰ ⁊ deide ad ꝓpoſitũ argumẽti applicemꝰ. ꝑ° nãqꝫ ꝯceſſa fuit ꝑᵃ ꝯñtia ⁊ ultimũ ꝯñs: ⁊ iõ ꝑꝑ illud ꝯñs ꝯceſſuꝫ videbat̃ ſeq ex eo ſic̃ ex añte vnũ aliđ ꝯñs. ſ. ergo illa que per ſe ſbijciunt̃ gñi differunt ſp̃e qꝛ hec vꝛ bona ꝯñtia dr̃ia ſp̃e per ſe ſbijciunt̃ gñi qd̾ fuit ultimũ ꝯñs: ergo illa que per ſe ſbijciunt̃ gñi differũt ſp̃e. Sed doctoꝛ negat hãc ꝯñtiã tacite uł in ualore: qñ dicit. ⁊ cũ hoc ꝙ illa que per ſe ſbijciunt̃ gñi tm̃ differũt nūo. ⁊ iõ negat ꝯñs iſtiꝰ ultie ꝯñtie quã ego nũc formaui qꝛ añs eſt ueꝝ ⁊ ꝯñs falſũ ⁊ iõ negat ꝯñtiã ⁊ ꝯñs qꝛ ex ueris nihil niſi ueꝝ. ꝑ° ꝑoꝝ. quõ tñ añs ſit ueꝝ ⁊ ꝯñs falſũ videamꝰ. Iſtđ eni añs hꝰ ultie ꝯñtie ꝑncipale qd̾ fuit ꝯñs ꝑncipale in 3° arḡ fuit v̾ificatũ ⁊ ꝓbatũ in illo 3° arḡ per qnque vias ⁊ maxie per nãꝫ correlatiuoꝝ que erãt ꝑdicari ⁊ ſbijci: qꝛ ſi genꝰ ꝑdicat̃ per ſe de differẽtibus ſp̃e. ergo dr̃ia ſp̃e per ſe ſbijciunt̃ gñi: iõ opꝫ ꝑ° vidẽ v̾itatẽ añtis hꝰ ꝯñtie ut poſſimus v̾ificare ꝯñs ¶ Nã ſi illa que per ſe ſbijciunt̃ gñi differunt tm̃ nūo quõ ergo genꝰ ꝑdicat̃ de plr̃ibꝰ differẽtibꝰ ſp̃e. Sed itelligamꝰ ꝙ genꝰ ꝑdicat̃ ſic de differẽtibꝰ ſp̃e in ꝑdicatione ſignata ⁊ in ſcđis itẽtiõibꝰ: ſed exercitatio hꝰ eſt in rebꝰ. Nã ſi aīal ꝑdicat̃ de hoīe boue aſino ⁊ hꝰ: ⁊ aīal eſt genꝰ ⁊ iſta uł iſti ſunt ſpẽs ⁊ differũt ſp̃e uł ſũt dr̃ia ſp̃e: ſeq̇t̃ ꝙ li genꝰ dr̃ de aīali ⁊ li dr̃ia ſp̃e ut ſumit̃ i plurali dr̃ de hoīe boue ⁊c̃. ¶ Remoueamꝰ ḡ itẽtiones ſecũdas a ꝑmis ex oī ꝑte ⁊ dicamꝰ ſic. Nã li genus dr̃ de aīali ꝙ aīal ꝑdicat̃ de differẽtibꝰ ſp̃e in ꝑdicatiõe exercita ut hõ eſt aīal bos eſt aīal ⁊c̃. Et eodẽ mõ li dr̃ia ſp̃e dr̃ ⁊ ꝑdicat̃ de hoīe boue ⁊c̃. qꝛ illa ſunt dr̃ia ſp̃e ergo ꝑciſe. Nũc loquẽdo in ſcđis itẽtionibꝰ genus ꝑdicat̃ de differẽtibꝰ ſp̃e que tñ ſunt itẽtiões ſcđe ⁊ idiuidua ⁊ differũt tm̃ nūo. ꝓbat̃: qꝛ genꝰ ꝑdicat̃ de hꝰ differẽte ſp̃e applicato hoī ⁊ de hoc differẽte ſp̃e applicato boui qꝛ hõ eſt differẽs ſp̃e ⁊ bos eſt differẽs ſp̃e ⁊c̃. ubi dicit ꝙ li differẽs ſp̃e ꝑdicat̃ de hoīe ſicut itentio ſcđa de ꝑᵃ ⁊ li differẽs ſp̃e eſt ſolũ vnũ idiuiduũ de li differẽs ſp̃e in cõi ut dicit qd ⁊ nõ ut dicit modũ ut ſepe ſupius dictũ eſt. Et aliud idiuiduũ ꝑdicat̃ de boue qñ dico bos eſt differẽs ſp̃e ⁊ ſic ꝑdicari de eo eſt ſibi applicari ⁊ ſic de aſino ⁊ alijs ⁊ per ꝯñs genus ꝑdicat̃ de differẽtibꝰ ſp̃e que tñ nõ differũt ſp̃e uł q̄ nõ ſunt dr̃ia ſp̃e ſed nūo ⁊ hoc eſt ſupiꝰ expoſitũ qꝛ. ſ. nõ ſunt dr̃ia ſp̃e ut li dr̃ia ſp̃e dic̃ moduꝫ: vide ſupiꝰ ⁊ ſic patet ueritas añtis illiꝰ ꝯñtie ꝑncipalis in 3° arḡ. ſ. ꝙ genus ꝑdicat̃ de differentibꝰ ſp̃e ergo ꝯceſſo illo opꝫ ꝯcedẽ ꝯñs illiꝰ. ſ. ergo dr̃ia ſp̃e per ſe ſbijciunt̃ gñi qd̾ ẽt itelligẽdũ eſt in ꝑdicatione ſignata ſicut ipm ꝯñs eſt vna ꝓpõ de ꝑdicatione ſignata ⁊ nõ exercet̃ niſi in rebꝰ qꝛ de neceſſitate per locũ a correlatiuis. ſi genꝰ ꝑdicat̃ per ſe de differẽtibꝰ ſp̃e ergo dr̃ia ſp̃e per ſe ſbijciunt̃ gñi qꝛ ad oẽ ꝑdicari corrñdet aliqd̾ ſubijci: ⁊ ad ꝑdicari per ſe ſubijci per ſe et ad ꝑdicari per accñs ſubijci per accñs ſic ſemꝑ ꝓportionabilr̃. Nec põt iſtud clarius ⁊ efficacius ꝓbari ⁊ tñ illa que per ſe ſubijciunt̃ generi in ꝑdicatione ſignata ſ. hoc differens ſpecie ⁊ hoc differẽs ſpecie ⁊ hꝰ. patet ꝙ nõ differũt ſpecie ſed nūo qꝛ ſunt ſolũ indiuidua ut dictũ eſt. Tñ ſcias ꝙ lꝫ ſint indiuidua ⁊ etiã per ſe ſbijciant̃ gñi nõ tñ ſunt indiuidua gñis: qꝛ eſt diuerſitas

in illo mõ loquẽdi. genus enim nõ respicit illa indiuidua nisi p̃dicatione signata ⁊ nõ exercita: ⁊ iõ nõ sunt idiuidua sua sed sunt idiuidua de li differẽs sp̃e ut dic: qd̃ ⁊ illud respicit illa tam p̃dicatiõe signata q̃ʒ exercita q꞉ p̃dicaṫ de eis ⁊ vnũ qd̃qʒ illoꝝ est ip̃m. Gen⁹ autẽ hẽt alia idiuidua que sunt ꝓprie sua que respicit taʒ p̃dicatione signata q̃ʒ exercita que sunt ista. s. hoc genus ⁊ hoc genus ⁊ h⁹ᵒᵍ. Et certũ est ꝙ genus p̃dicaṫ de eis per se ⁊ ista per se subijciunṫ gñi. sed alr̃ q̃ʒ illa p̃ora ga sic subijciunṫ in p̃dicatione signata que fit per li subijci. q꞉ etiã illa subiectio exerceṫ per li est dũ recipiunt p̃dicationẽ eius in recto que fit per li est. q꞉ hoc gen⁹ est genus. ⁊ hoc genus ⁊c̃. Et ideo q꞉ duplici p̃dicatione p̃dicaṫ de istis ⁊ respicit ea sic duplr̃ ⁊ illa alia non nisi simplr̃ ⁊ vnica hitudine. ideo ista sunt duo idiuidua ⁊ illa nõ. ¶ Et ideo attẽdas ad istũ modũ loquẽdi ne de cipiaris. Et tũc breuiter ad argumẽtũ tertiũ p̃ncipale dicaṫ ꝯcedo illã ultimã ꝯñtiã ⁊ ẽt ꝯñs. Et cuʒ in fine argumẽti ꝓbaṫ illud ꝯñs fore falsuʒ. s. pp̃ aliã ꝯñtiam quã ego eduxi de illo ꝯñte ut vidisti sup̃i⁹ cui⁹ ꝯñs erat ergo illa que per se subijciunṫ gñi differũt sp̃e. negatur ista ꝯñtia. ⁊ iã declaraui cãm q̃re q꞉ nõ differũt sp̃e sed nũo nec bñ sunt indiuidua gñis ut dictũ est ⁊ sic patet rñsio tota terribilis ad argumẽtum cõsimile: per conse quẽs est finis questionis parue sed fortis.

Circa qõnẽ. xv. qua q̃rit an genus necio regrat multas sp̃es. cui⁹ ꝯtinuatio sic patet ad p̃cedẽtẽ: q꞉ postq̃ʒ in illa visum est ꝙ differẽtib⁹ sp̃e positũ in diffinitiõe gñis est bñ positũ Jdõ ꝯñter merito q̃rit utrũ plures sp̃es regranṫ ad esse gñis. ¶ Cũcta facilia sũt usqʒ ad solõnẽ qõnis: ad qd̃ dĩ a quodã ꝙ gen⁹ neqʒ formalr̃ sũptũ ⁊ pro scd̃a intẽ tione neqʒ fundamẽtalr̃ sũptũ ⁊ pro p̃ma itẽtione cui illa scd̃a intẽtio applicaṫ regrit necio multas sp̃es nec actu nec potẽtia: sed solũ aptitudie. Et p̃mo ostẽdit il lud eẽ uerũ de gñe ut est itẽtio scd̃a. Nã ex quo relatiã sũt sil̃ nã ⁊ necio posito vno poniṫ ⁊ reliquũ: iõ si vnica sp̃es est necesse est ⁊ gen⁹ eẽ per locũ a correlatiuis. Scd̃o ostẽdit hoc ẽt de gñe ut sumiṫ fundamẽtalr̃ q꞉ si aliq̃ sp̃es fũdamẽtalr̃ sũpta est: puta exẽpli grã hõ necesse est ⁊ gen⁹ eẽ puta aial. Et rõ est ista q꞉ si est hõ necesse est eẽ oẽ ei⁹ eẽntiale ꝯstitutiuũ. sed vnũ ꝯstitutiuũ ei⁹ est aial qd̃ est qd̃ mãle ⁊ potẽtiale in sp̃e. s. hoie: ergo ĩpossibile est hoiem eẽ nisi aial sit ⁊ per ꝯñs sp̃eʒ sic fun damẽtalr̃ sũptã: nisi gen⁹ fũdamẽtalr̃ sumptũ etiaʒ sit ¶ Deide cũ dicit. Tñ sic ul̃e regrit multa aptitudinaliter ⁊c̃. Tũc text⁹ est clar⁹: ⁊ tũc soluit oĩa argumenta cũ vnica rñsione dicẽs: ꝙ oẽs ille auc̃tes itelligunṫ de aptitudine ⁊ nõ de actu nec de potẽtia: q꞉ certuʒ est ꝙ oẽ gen⁹ est aptũ natũ hẽre multas sp̃es: nõ tñ oportet ꝙ actu hẽat: aut sit in potẽtia ad hñdũ. q꞉ forte illa spe cies nunq̃ʒ eẽt actu: ⁊ potẽtia dicit ordinẽ ad actum ⁊ ad illa que nõ erũt nõ põt eẽ talis potẽtia. ¶ Deinde cũ dic̃. Differt aũt aptitudo a potẽtia ⁊c̃. hãc distictio nẽ adducit q꞉ dixerat ꝙ in gñe est aptitudo ad multas sp̃es: nõ tñ potẽtia nec act⁹: ut possit ostẽdẽ illud eẽ ue rũ. ¶ Declarat quõ aptitudo põt eẽ sine potẽtia in ali quib⁹ ⁊ ecõuerso. Et de facto ista distinctio est optima ⁊ nimis utilis ⁊ tota est clarissima nulla idigẽs expõne. ⁊ ẽt hec rñsio est ualde bona cuiuscũqʒ fuerit: sʒ doctor iste est hui⁹ ꝯditiõis uel dimittẽ ad ꝓpositum spectãs: aut p̃mittẽ imptinẽs dici: aut supfluũ. Jnstat cõtra eo ꝙ ut dicit nõ est ad ꝓpositũ qõnis. Et p̃° ꝓbat hoc qñ sit locutio de gñe ⁊ sp̃e ut sũt itẽtiones scd̃e: qa vĩ ꝙ illa rñsio coneṫ ꝓbare aliud tanq̃ʒ dubiũ de quo nulla facta est dubitatio. vʒ ꝙ gen⁹ sit: q̃si si qd̃ q̃siuisset an gen⁹ sit si sp̃es est: uel ex quo vna sp̃es est nũquid necio gen⁹ est ⁊ sic fuisset dubitatio de eẽ gñis ⁊ certitudo de eẽ sp̃ei: sed ista nõ fuit qd̃ q꞉ nõ est dubiũ qn̄ si

sp̃es ẽt gen⁹ est loquẽdo de scd̃is itẽtionib⁹ cũ sint cor relatiua ⁊ gen⁹ referṫ ad sp̃em in cõi ⁊ nõ determinate ad illã uel illã: que ut sũt itẽtiones sunt idiuidua speciei in cõi: ⁊ sic lʒ sint sp̃es ut qd̃ tñ sunt idiuidua ut modus: q꞉ multe sp̃es non sunt multe sp̃es ut li sp̃es dicit modũ: tñ multe sp̃es sunt multe sp̃es ut li sp̃es dicit qd̃ eo mõ quo dictũ est de multis gñib⁹ in fine qõnis p̃cedẽtis. Nã ꝯsilĩ mõ põt dici de oĩb⁹ itẽtionib⁹ scd̃is cõi bus ⁊ maxime de istis. v. ul̃ib⁹ q꞉ silis subtilitas inueniṫ in eis oĩb⁹: vñ dicit doctor ꝙ nõ q̃riṫ hic an nã generis sit si nã sp̃ei est ita ꝙ illa nõ est qd̃ nr̃a. ⁊ tũc addit doctor que est qd̃ sua cũ dicit. sed si nõ sint multa q̃bus applicaṫ itẽtio sp̃ei. s. b. an illi nãe. s. a. applieeṫ intẽtio gñis cui applicaṫ si multis naturis. i. ut. b. c. d. applica reṫ itẽtio sp̃ei respectu illi⁹ nãe. s. a. ⁊ tũc itellecta qõne neutrũ mẽbrũ positionis uel rõnis est ad ꝓpositũ. hec est uera lr̃a doctoris quã sic totã scripsi pp̃ libros icorrectos: ⁊ ut videas qd̃ uolo exponẽ: q꞉ dico tibi ille par uus passus estimaṫ a doctis de difficillissimis passibus toti⁹ op̃is ſm suã ꝓportionẽ siue quãtitatẽ. ⁊ iõ intelligas p̃mo ꝙ postq̃ʒ doctor dedit itelligere que est qd̃ sua q̃si diceret hec est qd̃ mea. s. sed si nõ sint multa qui bus ⁊c̃. que qd̃ itelligiṫ sic ut ponim⁹ in claris termis. ponam⁹ ꝙ nõ sint multa fundamẽta. i. multe sp̃es fundamẽtales ut hõ bos leo ⁊ h⁹ᵒᵍ q̃b⁹ possit applicari sp̃es ut est itẽtio scd̃a: sed ꝙ sit tñ vnum puta ꝙ si nõ sit nisi vna sp̃es sub aiali in toto mũdo. s. hõ: tñ cã breuitatis dicaṫ illa sp̃es. b. ⁊ pono ꝙ illud qd̃ est fundamẽtuʒ ge neris ut est itẽtio scd̃a. s. aial dicaṫ. a. etiaʒ cã breuitatis tunc hoc posito tanq̃ʒ possibili hec est qd̃ mea. an. s. illi nãe. s. a. applieeṫ itẽtio gñis. s. an. a. possit dici gen⁹ cui applieeṫ talis itẽtio si multis naturis ut. b. c. d. applicareṫ itẽtio sp̃ei respectu illi⁹ nãe. s. a. ubi nota ꝙ per. b c. d. itẽdit noĩa sp̃erũ cã breuitatis: puta per. b. hominẽ grã exẽpli: ⁊ per. c. equũ: ⁊ per. d. asinũ: ⁊ sniam suã po nã in claris termis sic. Nunqd̃ ita bñ aial põt dici genus dato ꝙ nõ hẽret sub se nisi vnã sp̃em sicut hoieʒ: si cut si hẽret equũ ⁊ asinũ ⁊ hec est clara ⁊ tota snia isti⁹ qõnis q̃si dicit an illi nãe ⁊c̃. Sed pp̃ obscuritatẽ suorũ terminoꝝ adhuc dico sic ponam⁹ ꝙ solũ ad li. b. appliceṫ itẽtio sp̃ei. i. ꝙ solũ. b. sit sp̃es de li. a. qd̃ est gen⁹ Tũc nunqd̃ ita bñ põt applicari itẽtio gñis ad. a. i. p̃dicari de. a. sicut si itẽtio sp̃ei applicareṫ ad. b. c. d. que sũt fũdamẽta triũ sp̃erũ que eẽnt sp̃es respectu ipsi⁹. a. Et breuiter tota snia qõnis nõ est alia q̃ʒ illa. s. nunqd̃ si nõ eẽt nisi vna sp̃es alicui⁹ gñis in toto mũdo nunquid illud sub quo cõtineṫ ita bñ diceret gen⁹ sic̃ si essent mille sp̃es illi⁹ gñis uel illi⁹ sub quo ꝯtineṫ. Et tũc addit doctor: ⁊ sic itellecta qõne neutrũ mẽbrũ rñsionis uel positionis illi⁹ opinionis est ad ꝓpositũ ⁊ istd̃ est uerũ. nã duo mẽbra illi⁹ rñsionis fuerũt illa. p̃mum fuit de itẽtionib⁹ gñis ⁊ sp̃e. in q̃b⁹ ꝓbauit ꝙ si sp̃es est gen⁹ est. 2ᵐ aũt mẽbrũ fuit de fũdamẽtis itẽtionũ in q̃bus ꝓbauit idẽ: q꞉ si sp̃es est suũ mãle est. s. gen⁹ ⁊c̃. ut sup̃ patuit. ⁊ manifestũ est ꝙ neutrũ istoꝝ mẽbroꝝ loquiṫ ad ꝓpositũ qõnis ſm ꝙ qd̃ est iã a doctore ꝓnũciata ⁊ per nos declarata q꞉ in utroqʒ mẽbro conaṫ ꝓbare ꝙ si sp̃es est gen⁹ est ut vides tanq̃ʒ fuisset q̃situ ⁊ positũ in dubio utrũ gen⁹ sit q꞉ semp̃ ꝓbat illud ⁊ nihil aliud ⁊ sic nõ rñdet ad ꝓpositũ. vñ scias ꝙ doctor in isto p̃mo argumẽto nõ arguit ꝯtra dicta opionis in se q̃si male dicta: sed ꝯtra applicationẽ uel q꞉ nõ sũt ad ꝓpositũ qõnis. nã in se sũt uerissima dicta sed nihil fa ciũt ad ꝓpositũ qõnis. sed nũc in 2° argumẽto qñ dic̃. Jtẽ nõ vĩ uera ⁊c̃. conaṫ doctor ꝓbare ꝙ ẽt positio illa sit falsa: tñ iferi⁹ sustinebit eã. vñ sic arguit ꝯtra ipossibi le est aliqd̃ eẽ aptũ natũ dici de plurib⁹ sp̃ebus nisi illa plura possint apphendi ab itellectu per diuersas sp̃es. sed si sic pñt cõcipi: g̃ plures sp̃es gñis sunt in actu ⁊c̃.

maior huiꝰ argumēti est clara. sed in minori ⁊ in ꝯclo-ne vult ꝙ ex hoc aliq̄ nā dicaꝝ genꝰ q2 multe nāe ſbcō-tēte pn̄t ꝯcipi ab itellectu: eo ꝙ nō est aliqs actꝰ nāe re quiſitꝰ ad hoc ut illa dicaꝝ ſpēs niſi ꝙ actu cōcipiaꝝ ab itellectu per ſpēm eiꝰ intelligibilē: q2 ſm hoc ſibi attri-buiꝝ itētio ſpēi. iſtud dicebaꝝ ſup̄ q̄one. viij. in 3º mō ac cipiēdi ſignificatū termini cōis. ⁊ ita vult in tertio ar-gumēto ꝙ ad eē ſpēi nō op3 ꝙ nā aliq̄ exiſtat in rerum nā ad hoc ꝙ in ea fūdeꝝ itētio ſpēi. q2 alr̄ nā roſe nullū hn̄s idiuiduū exn̄s in rerū nā nō eēt ſpēs neq3 tonitru um neq3 eclipſis que nūc nō exiſtūt ⁊ hꝰ¹: ſed ſuffic̄ ꝙ talis nā poſſet actu ꝯcipi ab itellectu per ſpēm eiꝰ itelli gibilē. ſed iſtud pōt ſemp eē: ergo ſemp ſunt actu mul-te ſpēs ⁊ nō aliq̄n ſic ⁊ aliq̄n nō. Nota tn̄ ꝙ iſtō argu-mētū nō videꝝ totalr̄ uex: ideo ifra rn̄det ad illud ⁊ ēt ad ſequēs. maxime aūt nō eſt uerū in hoc qō dicit ꝙ il le eſt actus nāe iquātū dicīꝝ ſpēs q2 actus ꝯcipiꝝ ab in tellectu per formā itelligibilē q2 ex hoc ſequerenꝝ duo falſa. ꝑmū eſt ꝙ nunq̄3 aliq̄ nā eſſet ſpēs niſi actu cōci-pereꝝ: ⁊ tūc qn̄ oēs hoīes dormirēt nulla nā eſſet ſpēs nec hō nec leo: nec hꝰ¹. ⁊ ſic ſcia de ſpecie piret uel nul-la eēt ſcia de ea. q2 ſemp eēt cōtingēs q2 nūc eēt ⁊ nūc nō eēt. ¶ Scōm eſt ꝙ ſola actualis cōceptio alicuius nature faceret illā ſpe3 in actu qō nō eſt uex q2 tūc to-tiēs meta. nālis ac math. cārent itētiones ſcōas quo-tiēs cōſiderarēt aut actualr̄ itelligerēt qdditates nā-rū ſpecificarū ⁊ ſic ſemp adderēt ad logicā qn̄ ꝯſidera rēt ⁊ tollerēt ab ea qn̄ ceſſarēt a ꝯſideratione. iō ut ifra videbiꝝ plus reqrīꝝ ad hoc ꝙ aliq̄ nā ſit ſpēs: aut genꝰ: aut hꝰ¹: q̄3 ꝙ actualr̄ ꝯſidereꝝ ab itellectu. ¶ Tertium argumētū ꝑcedit de aptitudine q2 cu3 relatiua ſint ſil̄ nā ⁊ poſita ſe ponūt ⁊c̄. ideo q̄le eē ſuff. cit vni tali eſſe ſufficit alteri. ſed per te opinare rē aptitudinarie ſuffic̄ ad eē gn̄is: ergo ſil̄e eē ſufficit ad eē ſpēi: ergo non op3 ꝙ plures nāe ſint in actu qbꝰ applicēꝝ itētio ſpēi ſicut tu poſuiſti. 2ᵐ ſufficit ꝙ ſint apte nate eē in rex nā ⁊ in actu exn̄tie. Et ex pn̄ti ſequeꝝ ꝙ de neceſſitate ſūt mul te ſpēs actu q2 multe nāe ſunt ſemp actu apte nate eſſe in rerū nā q̄3uis nunq̄3 in caſu erūt ⁊ per te nō requiri tur aliud eē ad genus: ergo nec ad ſpēm ut ꝑbatu3 eſt. ¶ Deīde rn̄det doctor ad q̄ōnē ſm viā ⁊ rōnē ſcōi ar-gumēti ꝯtra opinionē. ⁊ rn̄ſio iā clara eſt per dicta in illo argumēto ⁊ ſic ēt rn̄det ad argumētū in oppoſitū. q2 tn̄ illa poſitio ſiue opinio videꝝ ſibi rōnalis: iō dicit ſic ſuſtinēdo ꝑmā poſitionē pōt dici ad ꝑmū argumen tū ꝯtra illā. iſtud argumētū icipit ſic. ꝯtra hūc modu3 dicēdi arguīꝝ q2 nō videꝝ eſſe ad ꝑpoſitū ⁊c̄. ubi rn̄det ſic ꝙ ſi huic nāe tm̄ applicaꝝ itētio ſpēi. ſ. b. puta natu ra hoīs uel hꝰ¹: ꝙ illi nāe que eſt in illa nā adhuc appli-caꝝ itētio gn̄is ſicut ꝑus. i. nāe. a. puta aīali: que nā aīa lis eſt in illa nā aīalis. ſ. b. puta hoīs adhuc applicaꝝ i-tentio gn̄is ſicut ꝑus. hoc eſt breuiter dictu in ſnīa ꝙ ponēdo ꝙ ſit tn̄ vna nā ſpecifica ſub nā gn̄is alicuius ut hō in caſu cui ut fundamēto pōt applicari itētio ſe-cūda ſpēi adhuc nāe fundamētali gn̄is ut aīali que nā aīalis eſt in illa nā hoīs pōt applicari itētio ſcōa gn̄is: eo ꝙ nā aīalis cū cōcipiꝝ ab itellectu hēt minꝰ de itelle ctu q̄3 illud qō eſt ſpēs puta hō: q2 aīal hēt minꝰ de itel lectu. i. de actu q̄3 hō: q2 ſicut res ſe hēt ad eē ſic ad co-gnoſci 2º metaᶜᵉ. Et iō aīal minꝰ hēt de eē q2 hēt eē po tētia ⁊ hō hēt eē actuale per dr̄iam ſupadditā iō minꝰ hēt de itellectu. i. minꝰ cognoſciꝝ ⁊ itelligiꝝ ⁊ deſcēdit in hoīem per dr̄iam ut p3 ⁊ ſic illa poſitio ⁊ rn̄ſio illius doctoris eſt bn̄ ⁊ ad ꝑpoſitū ⁊ nō ꝯtra: ut erat argutū q2 argumētū ꝑmū ⁊ oppoſitū ꝑtēdebat ꝙ illa poſitio nō erat ad ꝑpoſitū. ¶ Deīde doctor rn̄det ad ſuū ſecū dū argumētū factū ꝯtra poſitionē ⁊ bn̄ dicēs ꝙ nō ſuf ficit ad hoc ꝙ aliq̄ nā ſit ſpēs ſiue fundet itētionē ſpēi: ꝙ talis nā ſolū cōcipiaꝝ ab itellectu uel ēt ꝙ poſſit ꝯci pi. Sed ēt op3 ꝙ in itellectu eiꝰ aut cōceptu ſiue in eēn tia ſit genꝰ. ſ. fundamētale reſpectu cuiꝰ debet dici ſpēs qō nō eſt uerū de illis multis ⁊c̄. i. ſi nulla nā hēret ali-ud eē q̄3 eē itellectū actu aut cognitū ab itellectu: talis nā nō poſſet fundare intētiōe3 ſpēi: ſed ultra hoc opor tet ꝙ aliqō genꝰ. ſ. fūdamētale ſub quo d3 collocari ēt itelligaꝝ eē de itellectu aut eēntia talis nāe reſpectu cu ius illa d3 dici ſpēs: ⁊ illō nō eſt uerū de illis mltis ⁊c̄. q2 nō tali mō cōcipiunꝝ ut p3. ¶ Deinde imediate ad-iūgit doctor dicēs. Tn̄ ſi ſic genꝰ ſit aptū dici de illis: qō aliq̄n dicebaꝝ ⁊c̄. hoc eſt dictu ſi ſit aliq̄ nā apta fū-dare itētionē gn̄is que eſt apta dici de mltis naturis fū damētalibꝰ ſpecificis ⁊ tn̄ nō tm̄ apta ſed ēt aliq̄n in fa cto dicebaꝝ de illis puta qn̄ actualr̄ exiſtebāt: ⁊ ille na ture ſpecifice ꝯcipiunꝝ ab itellectu per eaſdē ſpēs itelli gibiles retētas in itellectu poſſibili uel memoria itel-lectiua: per q̄s ꝯcipiebanꝝ cū actualr̄ exiſtebāt: tūc ille multe nāe ſpecifice ſunt multe ſpēs in actu. i. actualr̄ fū dāt multas ſpēs ſiue multa idiuidua ſpēi ut eſt intētio ſcōa: ⁊ talis actꝰ reqrīꝝ ad ſpēm eo ꝙ tūc in itellectu ul̄ ꝯceptu taliū nārū cadit genꝰ. i. cōcipiunꝝ ut icludētes genus fundamētale tanq̄3 eiꝰ ꝑtes ſbiue ⁊ iferiora ⁊ h̄ ita bn̄ ſic ſicut ⁊ qn̄ actualr̄ exiſtebāt. Iſta tn̄ rn̄ſio in-cludit vnū dubiū qn̄. ſ. dicit ꝙ actꝰ reqrīꝝ ad ſpe3 actu videꝝ eni uelle ꝙ actualis cōſideratio reqrīꝝ ad eē ſpēi ſicut dicit in ſcōo argumēto ſupꝰ: qō dictū reprobaui ibi ⁊ parū hic ſupꝰ. dicit illa ꝯcipiunꝝ ab itellectu per eādē ſpēm etiā cū eēnt ⁊c̄. ubi ēt plane videꝝ ꝙ actua-lis ꝯceptio ⁊ ꝯſideratio reqrīꝝ ad eē ſpēi ut eſt ſcōa itē-tio: ſed ut dixi iſtud nō videꝝ uerū ⁊ vide ibi rōnes. S3 pōt dici ꝙ doctor per actualē cōſiderationē nō intelli-git aliquā ſpālē ⁊ diſtinctā ſeu ſingularē ꝯſiderationē q2 ſine tua ⁊ ſine mea ſunt oēs itētiones ſcōe in actu hi tuali ſiue ſciali: nec itelligit ſolū ꝑteritas ꝯſideratiōes actuales nec ſolū pn̄tes aut futuras. ſed itelligit ſolu3 actualē ꝯſiderationē in cōi que habuit hēt ⁊ hēbit mlta ſinglaria in actu ꝯſiſtētie. ſ. hūc actū ꝯſiderādi actu-aliter exn̄tē ⁊ illū ⁊c̄. in ſuis piodis aut mēſuris dura-tionis. ſ. ta3 in ꝑterito tpe q̄3 pn̄ti ⁊ futuro ⁊ per illum actū uel actualē cōſiderationē in cōi mediātibꝰ ſuis ſin gularibꝰ cauſaꝝ ſpēs in cōi itētionalis in ſuis ſingulari bus. ſ. in hac ſpecie ſingulari applicata actualiter ho-mini: ⁊ in hac ſpecie ſingulari applicata actualiter leo ni ⁊ ſic de alijs: quia nō pono ſpecie3 intētionalem in cōmuni cauſari in ſe ab intellectu ſicut nec ſpeciē fun-damētalē: cui illa applicaꝝ cauſari in ſe ⁊ in ſua coita-te a nā uel deo ſed tm̄ in ſuis ſingularibꝰ eo ꝙ ſiue ſpēs formalis ſiue fundamētalis eſt qdditas: ⁊ oīs qdditas abſtrahit in ſe a talibꝰ: q2 oēs actꝰ ⁊ gn̄ationes ſūt cir-ca ſingularia pº metaᶜᵉ. ⁊ ēt ſingulariū ſicut efficiētiu3 uel ꝑducētiū. ⁊ ſil̄r dico de oī ſcōa itētione cōi ⁊ bre-uiter de oī qdditate cō. Et hac de cā tenui ſupius in q̄ dā q̄ōne ꝙ ſcōe itētiōes ſūt per ſe itelligibiles: ⁊ ꝙ de eis eſt uera ⁊ nec̄ia ſcia: cū nō ſint cōtingētes: ſed ēt de hoc alr̄s. Scio enim ꝙ iſta ſolō mea ul̄ ſaluatio mea do ctoris nō capieꝝ ab oībꝰ ſed ſolū ab oībus metaphi. ⁊ maxime a Bonetiſtis ⁊ a Maroniſtis: ⁊ Scotiſtis: tn̄ ṽitas ⁊ utilitas nō eſt dimittēda qn̄ op3 ⁊ maxime ꝑ reuerētia doctoris: qui ſolū ab ignorātibꝰ patiꝝ calum nias. ¶ Rn̄ſio ad 3ᵐ argᵐ eſt q̄ſi clara: q2 non oportet ꝙ l3 ſit aptitudo in gn̄e ad coicādū ſe multis ſpēbꝰ ꝙ ꝑpter hoc ſit aptitudo in illis ad recipiēdū hꝰ¹ coicati onē ſicut exēplificat de ſole uel forma ſolis: ſicut etia3 patet de vno bono magr̄o qui q̄3tū eſt de ſe eſt aptꝰ do cere vnū groſſum diſcipulū ſubtilitates Scoti: tn̄ nō eſt aptitudo in tali diſcipulo ut doceaꝝ illas: q2 actus actiuox ſunt in patiēte bn̄ diſpoſito 2º de aīa. ⁊ oē rece ptū eſt in recipiēte per modū recipiētis. 3º de anīa. Et Boetiꝰ 5º de ꝯſolatione. Ita eſt de deo ⁊ ſpu abſtracto

q̄ ad gl'iam dādam ƀm illud Augustini. Facili⁹ est deo creare nouū celū ⁊ nouā terrā q̄ȝ iustificare impium.s. abstractū: qꝛ iuenit in illo obiectionē in celo aut in terra ⁊ ita de infinitis exēplis. vñ addit ibidē doctor sic qꝛ si talis argumētatio teneret in aptitudine semp eēt aptitudo in utroqȝ extremoꝝ ⁊ ita eēt ēt ipotētia qꝛ ⁊c̄. Istud dictū patet sic: qꝛ si tā in magr̄o q̄ȝ in discipulo rudi eēt aptitudo tūc eēt ibi potētia cuȝ aptitudine: qꝛ de facto si uterqȝ eoꝝ est apt⁹: hic.s.ad docēdū ⁊ ille ad adiscēdū: tūc ille discipulus pōt doceri ⁊ per ꝯñs est in potētia reducibili ad actū: ⁊ dat doctor imediate vnā optimā regulā ⁊ ad multa ualētē: qñ dic̄ qꝛ aptitudo in vno extremo nō ipedit a potētia nisi pp defectū aptitudinis in alio extremo. Nā q̄ȯ magr̄ bonus nō pōt in actu docē talē discipulū: ⁊ ꝙ ideo nō hēt potētiam ad instruēdū ipm est pp defectū aptitudinis in tali discipulo: ⁊ ita de infinitis exemplis dicatur.

c Irca qōnē.16.qua querit de tertia particula diffinitionis gn̄is ⁊c̄. cuius ꝯtiuatio ad aliā patet qꝛ noto aut cognito in p̄cedēti: utrū reqrat multas spēs. Nūc querit an p̄dicet de eis in qd. hec.q. q̄si nō idiget expōne ꝑpter eius facilitatē: qꝛ doctor aliqñ inclinat se ⁊ ꝑmittit se a simplicib⁹ tāgi: ⁊ etiā q̄ñ oia sunt declarata in qōnibus p̄cedētibus. ¶ Sed pro rn̄sione ad p̄mū argumētuȝ p̄ncipale qñ dicit ꝙ duplr̄ est qō de specie ut est intētio secūda: vȝ qd p̄dicat de specie: ⁊ qd est spēs. Nā qñ quero qd p̄dicat de specie cū li p̄dicari ꝑtineat ꝑprie ad itētiones scd̄as. recte rn̄det per genus dicēdo genus p̄dicat de specie ⁊ illud est clarū. Sed qñ dicit si fiat qō cū eē: ⁊ rn̄deat ꝙ illa est ꝑpria fundamētis. itellige ꝙ tūc nō loqtur de spē ut est intētio scd̄a: lȝ dixerit ꝙ duplex est qō de spē sumpta pro intētione: qꝛ nō querim⁹ per eē de scd̄is itētionibus sed per p̄dicari ⁊ subijci: ⁊ per diuidere ⁊ cōstituere ⁊ h⁹: per huiusmodi eniȝ p̄dicata itētionalia querimus de eis ꝑprie loquendo siue querimus de eis p̄dicata itētionalia ⁊ nō realia quod idē est dictu. Sed itendit dicē ꝙ de ꝑlata hac uoce species que quātū ad ƀm ⁊ ad scripturā appet semp intētio scd̄a: ⁊ ideo nō sic nūc sic fit qō de ea taliter dico sumēdo spēm fit duplex qō de ea: vna.s. ut sumit formaliter ⁊ pro itētione scd̄a que fit per p̄dicari. alia ut sumit fundamētalr̄ ⁊ pro re que fit per eē. Tñ scias ꝙ etiā sumēdo spēm pro itentione scd̄a pōt fieri qō de ea qd est: ⁊ etiā tertia quō pōt fieri de ea.s. an sit. Nā posset queri qd est spēs ut est itentio scd̄a: qꝛ hēt qdditatem ⁊ est vnū genus iferius h̄ns suū genus.s. ul'e: ⁊ ideo rn̄debitur ꝙ est ul'e uel scd̄a itentio. Termini autē doctoris qñ loqtur de qōne qd est: ⁊ dicit ꝙ ista qō est ꝑpria fūdamētis sumunt multū large: qꝛ.s. solū pro eē in re ad extra: ⁊ nō depēdēs ab itellectu. Et certū est ꝙ per tale eē nō possumus rn̄dere ad aliquā qōnem querente de eē scd̄arū intētionū cū nullū tale eē hēant. Nā omne eē earū est debile ⁊ tale q̄le pōt ꝯferre ⁊ ꝑducē itellectus nr̄ uel diuinus: uel angelic⁹: aut beatoꝝ. Nullus enim itellect⁹ ꝑducit aliqd extra se in aliquo alio subiectiue aut iformatiue.s. sicut accn̄s in s̄bo uel formaȝ in mā: aut receptio ꝙ sit ens reale. Sed istud in quātū spectat ad itellectū diuinū aut angelicū uel beatoꝝ est theologicū: ⁊ ideo pro nūc dimittat: de nr̄o aūt itellectu certi sumus ƀm phm̄ ⁊ ṽitatē: ⁊ ideo cū itellect⁹ sit solus effectiuus scd̄arū itētionū ut sepe supius dictuȝ est. Nullū tale eē: pōt eis cōferre nec eas in aliquo tali eē ꝑducē. Cōstat ꝙ nō possum⁹ rn̄dē de eis p aliqȯ tale eē ⁊ per ꝯñs nec querē: sed si simp^r dicat ꝙ nō possum⁹ querē aliqȯ eē de eis: hoc oino negādū est. Nā aliqȯ eē debet eis sicut ⁊ ipse sunt aliq̄ entia: nō enim sūt figmēta aut entia ꝑhibita ut visum est.q.4. ⁊ per ꝯñs possumus querere an habeāt eē uel an sint: ⁊ rn̄det ꝙ sic qꝛ h̄nt eē rōnis: ⁊ sunt entia rōnis. Sed doctor itellexit ꝙ nō possit querē de eis esse simplr̄ uel eē sine aditione diminuēte: sicut possumus de fundamētis earū: nec rn̄det per sil'e eē: sed solū per eē rōnis ⁊ diminutuȝ q̄le eē solumȯ h̄nt: ⁊ hoc uerū est: tñ ut dixi triplex qō pōt fieri de spē ut est pure itētio scd̄a.s. qd p̄dicat de ea ⁊ qd est illa: ⁊ an sit. Et triplex rn̄sio ꝯsil'is pōt reddi ut iam declaraui. ¶ Ad scd̄m argumētū dat vna respōsio cuiusdā que oino nō ualet qꝛ ponit diām hēre duplicem ƀitudinē vnā ad spēm respectu cuius est diā: ⁊ de illa nō p̄dicat diā in qd sed in q̄le. Aliā ad inferiores dias respectu q̄rū est genus: qꝛ ƀm eum dia supior est genus respectu diarū iferioꝝ: uel die supiores ut cōparant differētijs inferiorib⁹ ut corporeū respectu animati: ⁊ aiatū respectu sensibilis ⁊c̄. Sed doctor bn̄ reprobat: ⁊ in p̄mo argumēto vult ꝙ in oi gn̄e eēnt tria gn̄alissima.s. vnū gn̄alissimū eēt spērū.s. eoꝝ que in recta linea ꝑtinent: ⁊ alia duo eēnt diarū oppositarum cōdiuidētiū vnū incipet a corpeo in p̄dicamēto sub̄e: ⁊ aliud ab incorpeo. ¶ Argumētū scd̄m est clarū. Idō dicēdū est aliter ad scd̄m p̄ncipale: vȝ ꝙ minor est falsa nec Arx. vult ꝙ dia supior p̄dicet in qd de iferiori differētia sicut pōt videri declaratū a doctore.7.meta^ce. q.viij. ⁊ ab Antonio Andree ibidē.q.xv. Et istud tetigi supi⁹.q.ix. in fine. vñ breuiter tota coordinatio diarū reducit ad coordinationē spērū: ⁊ ideo inter se non h̄nt p̄mū modū dicēdi per se: nec scd̄m: ⁊ ideo nō p̄nt p̄dicari in qd de aliquo. Quia tñ secunda rn̄sio data in corpore qōnis ad scd̄m argumētū ibi factū cōtra solutionē qōnis pōt nō itelligi a multis: que rn̄sio icipit: uel aliter pōt cōcedi ꝙ p̄dicari in qd est p̄dicari eēntiā per modū essentie ⁊c̄. lȝ supius in fine qōnis.12. exposuerim⁹ cōsil'em passuȝ. Idō ꝯsidera ꝙ qñ illud argumētū uellet ꝑbare ꝙ li p̄dicari in qd nō pōt poni in diffinitione gn̄is: qꝛ tūc hec itētio scd̄a genus nō posset cōuenire vniuoce reb⁹ oium generū: eo ꝙ illa ꝑticula nō sic ꝯuenit: ⁊ illa nec ꝯuenit qꝛ nec eēntia eius est: puta aial uel corpus uel color aut h⁹: cui cōuenit eē genus ergo ⁊c̄. Rn̄det doctor ꝙ p̄dicari in qd qȯ est p̄dicari eēntiā per modū essentie est vniuocū oibus gn̄ibus cuiuscūqȝ p̄dicamēti: licet essentia cui cōuenit nō sit vniuoca illis: qꝛ sufficit eēntiā sil'r se hēre hic ⁊ ibi ad p̄dicari vniuoce: qꝛ p̄dicari dicit habitudinē. hec est rn̄sio doctoris que ut dixi est declarata.q.12. ubi dictū est ꝙ maior vnitas pōt sumi occasionalr̄ a minori: puta vnitas vniuocationis ab vnitate ꝑportionis nō tñ totaliter. Et in p̄mo libro di.8.q.ij. dicit ꝙ vnitas attributionis pōt stare cū vnitate vniuocationis lȝ nō ponat uel causet illā: ⁊ hec nō sit formaliter illa. ⁊ ponit ibi exēplum ad ꝑpositū meum. Nam spēs eiusdē generis habēt eēntialem attributionē ad p̄mum eiusdē generis ex.10.meta^ce. ⁊ tamē cum hoc stat vnitas vniuocationis vnitas rōnis in ipsis speciebus. ita in hoc ꝑposito dicamus: ꝙ lȝ eēntia cui ꝯuenit predicari in quid non sit vniuoca rebus uel generibus fundamētalibus oium p̄dicamētoꝝ: qꝛ nulla vna eēntia est adequatuȝ fundamentū huius qȯ est p̄dicari in quid: nec est itentio generis: qꝛ utrunqȝ fundat in essentijs quorūcūqȝ p̄dicamētorū: ⁊ hoc mediantib⁹ eoꝝ singularibus ut dixi de specie in.q.15. ꝙ non cātur in se: sed in suis singularibus. Sic dico de istis ꝙ in seipsis in sua coitate sumptis non fundant in rebus diuersorū generuȝ: sed mediātibus eoꝝ singularib⁹: puta hoc genere ⁊ illo: ⁊ hoc p̄dicari in qd ⁊ illo ⁊ sic de alijs: quoꝝ vnū fundatur in corpe aliud in aiali aliud in colore ⁊c̄. Et ita dico ꝙ lȝ nulla vna eēntia sit fundamētū illoꝝ.s. de li genus ⁊ de li p̄dicari in qd: tñ qꝛ oia fundamēta eoꝝ h̄nt vnitatē ꝑportionis: que cōsistit in sil'r se habere: qꝛ sicut aial se habet ad suas spēs: sic color ad suas: ⁊ sic de

aliȷ̃s. Ideo sup talē vnitatē minorē pōt bene fundari
maior ut vnitas vniuocationis sup vnitate ꝓportiōis
ꝛ per ꝯñs p̄dicari in qd erit vniuocū: lꝫ eēntia uel eēn
tie sup quā uel sup q̄s fundaꝶ nō habeat aut habeāt ni
ſi vnitatē attributionis. ꝛ finalr̄ dicit doctor in rñsio-
ne q̄ſi reddēs cām p̄dictoꝝ sic: qꝛ p̄dicari dicit hitudi
nē. hoc itelligiꝶ sic. p̄dicatū enim qđ p̄dicaꝶ de ſbo di
cit hitudinem ad ipm: ꝛ lꝫ illa hitudo ſit multiplicis
nāe ꝛ ꝯditionis ꝭm diūſitatē ꝛ nām p̄dicatoꝝ q̄a aut
eēntialiū aut accn̄taliū: ꝛ ex utraqꝫ p̄te in diūſo ordie
tñ ad pñs illa hitudo eſt ſupioris ad iferiꝰ ꝛ nō cuiuſ-
cūqꝫ: ſed gn̄is ad ſpēs. Nūc aūt illa hitudo eſt eiuſdeꝫ
ſpēi ꝛ nāe iter q̄cūqꝫ gn̄a ꝛ ſuas ſpēs ꝛ ſolū nūalr̄ di-
ſtinguiꝶ cū per oīa ſilr̄ mō aīal reſpiciat hoīem ꝛ aſinū
ſicut color albedinē ꝛ nigredinē ꝛ ſic de aliȷ̃s. ꝛ iō cuꝫ
p̄dicari vniuoce dicat hitudinē ſpālē p̄dicari ad ſbm:
puta vnitatē uocis: ꝛ vnitatē ſbe aut rōnis ipſiꝰ p̄dica
ti deberet ꝯuenire ſbo: uel ſaltē p̄dicatio vniuoca fun
daꝶ ſup talē hitudinē aut p̄regrit eaꝫ: ꝛ illa hitudo eſt
vniꝰ rōnis in quolibet gn̄e cuiuſcūqꝫ p̄dicamēti reſpe
ctu ſue ſpēi: iter que gn̄a ut diximꝰ eſt ſolū vnitas pro
portionis que ſtat ſolū in ꝯſilr̄ mō ſe hn̄di vniꝰ ad aliđ
ſiue in ꝯſilr̄ ſe habē. Ideo merito dicit doctor hic ꝙ p̄
dicari in qd erit vniuocū ꝛ vniuoce ſe hn̄s in oī genē:
lꝫ eēntia uel eēntie ſup quā uel ſup q̄s mediate ꝛ remo
te fundaꝶ nō ſit vniuoce. Exēplū do de vnitate ꝓpor-
tionis ſup quā fundaꝶ vnitas vniuocatiōis. Nā ſilēꝫ
ꝓportionē hēt nauta ad nauē: ſicut magr̄ ad ſcolas. iā
ambo ꝯcipiunꝶ ſub vno cōceptu indifferēte ꝭm ꝙ cō-
ueniūt in illa ꝓportione. ꝛ ex hoc imponiꝶ eis ꝛ oībꝰ
aliȷ̃s in qbꝰ illa ꝓportio iueniꝶ vnū nomē cōe. ſ. rectio
uel gubernatio: ꝛ etiā rō uel diffinitio exponēs illud
nomē: eſt eadē in oībꝰ illis cū ipſa ſit ſolū expſſiua ha-
bitudinis vniꝰ ad alterū que qdē hitudo eſt eadeꝫ ſpe
in oībꝰ ꝓportionibꝰ ꝛ eiuſdē rōnis: ꝛ ſic illud nomen
ſ. rectio uel gubernatio eſt vniuocū ad illa de qbꝰ p̄di-
caꝶ: lꝫ ut ſupius dixi qōne. xj. nō p̄diceꝶ vniuoce. ꝛ iō
lꝫ res ꝓportionales ſint ualde diūſe in eēntiȷ̃s ꝛ in ual
de diſtinctis p̄dicamētis: tñ ille ꝭm ꝓportioneꝫ illam
vnā ad res ualde ſilr̄ diūſas hn̄t ꝯſilēm hitudinē ꝛ rō-
nem: vñ lꝫ nūs: magnitudo: ꝛ tēpus ualde differant ꝛ
diſtinguanꝶ in eēntiȷ̃s: tñ pp̄ ſilēm ꝓportionē q̄ternā-
riȷ̃ ad binariū ꝛ alicuiꝰ linee ad aliā: puta q̄dripedalis
ad bipedalē ꝛ hꝰi. ꝛ ſilr̄ tp̄is duplicis ad ſbduplex: aut
q̄tuor horarū ad duas ꝛ hꝰi: ꝯueniūt i oībꝰ hiȷ̃s relati
ones eiuſdē rōnis. ſ. relationes dupli ad dimidiū: ꝛ di
midiȷ̃ ad duplū. ꝛ ſic in arbore q̄tuor pedū ad arboreꝫ
2. pedū: ꝛ in. 20. annis ad. 10. annos. ꝛ ſic de infinitis.
Et breuiter videꝶ mihi ꝙ oēs habitudines ſcđe ſumū
tur ab hꝰi vnitate ꝓportionis: ꝛ hoc qñ ꝓportionalia
ex utraqꝫ p̄te repiunꝶ in diuerſis gn̄ibꝰ ut exēplificatū
eſt de gn̄e quo ad aīal: colorē: figuram ꝛ hꝰi. Et ſic de
ſp̄e reſpectu hoīs: albedinis: roſe: ꝛ hꝰi: ꝛ de dr̄ia reſpe
ctu rōnalis ꝛ diſgregatiui viſus ꝛ hꝰi. ꝛ ſic de īfinitis
eēt dicēdū. ꝛ oē p̄dicatū mūdi habet ſilēm habitudinē
gn̄alē ꝛ ꝓportionē ad ſbm: ꝛ ecōtra ſbm ad p̄dicatū.
Nā in iſtis ꝓpōnibꝰ bos eſt aīal: ſor. eſt hō: lapis eſt al
bus: lignū eſt durū ꝛ hꝰi: ſup aīal hoīem aſinū ꝛ duruꝫ
fundaꝶ hec ſcđa intētio que diciꝶ p̄dicatū: ꝛ ſup bouē
ſortē: lapidē ꝛ lignū fundaꝶ hec ſcđa intētio: que diciꝶ
ꝓportio uel ōro aut enūciatio: ꝛ ſup oēm debitā habi
tudinem p̄miſſam ad ꝯclōnes ſiue fuerint in p̄hia ſiue
geometria aut theologia: aut ubicūqꝫ fundaꝶ hec intē
tio ſcđa que diciꝶ ſillꝰs: ꝛ hoc ꝭm idē nomē ꝛ eādem
noīs rōnē: ꝛ ſic de multis aliȷ̃s rōnibꝰ ſiue intētionibꝰ
ſcđis itelligas: qꝛ he ꝓportiones iueniunꝶ quodāmō
in p̄dicari rōnibus ꝛ negationibꝰ: ideo etiā illis attri
buunꝶ noīa ꝛ rōnes gn̄is ꝛ ſpeciei: p̄dicari ꝛ ſubiȷ̃ci: ꝛ
in eis ſiūt ꝓpōnes ōrones ſilr̄ ꝛ determinationes. ꝛ

hec de hac mā ſufficiāt: in qua ꝓpter grādem difficul-
tatem ꝛ utilitatem ita ꝓlixe me dilataui.

c Circa qōnē. 17. qua queriꝶ. Utrū genus
ſit p̄ncipiū ſpēi. p̄mo patet ꝯtinua
tio. qꝛ ex quo ꝓbatū eſt qōne p̄cedēti ꝙ genus
p̄dicaꝶ in qd de ſp̄e: ſeq̄tur vidē an ſit eius p̄ncipiū qđ
p̄tinet ad p̄dicari uel p̄dicatū in qd: hec aūt eſt qō fa-
cillima: maxime qꝛ iā ſingula ꝯtēta in ea ſupiꝰ ſunt de
clarata: ꝛ ſpecialr̄ in qōne. 13. Ideo tm̄ vnū dictū in ea
uolumus notare: vꝫ infra qñ diſtinguit de duplici p̄n-
cipio eēntiali ipſius ſpēi. ſ. vno mō ꝭm rem qđ p̄tinet
ad p̄hm nālē. Et alio mō ꝭm rōnē qđ p̄tinet ad logicū
per accn̄s ꝛ ad meta. per ſe: qꝛ aīal ꝛ rōnale que ſunt p̄
tes rōnis. i. diffinitionis in qbus fundanꝶ he itētiones
ſ. genus ꝛ dr̄ia eo ꝙ ſunt q̄dditates p̄ter itellectū perti
nēt per ſe ad metaphiſicū. Ad logicū aūt nō niſi per ac
cidēs. ſ. eo ꝙ nō ꝯſiderat de eis niſi iquātū repit in eis
ſicut in aliȷ̃s multis rōnes ꝛ ꝓprietates ꝭm q̄s uel rō-
ne q̄rū pōt fundare in eis intētiones illas. ꝛ ideo non
ꝯſiderat de eis ꝭm aliquā ꝓpriā rōnē ꝛ ſpālē ſed cōem
eis ꝛ aliȷ̃s quo ꝯſiſtit in vnitate ꝛ ſilitudine ꝓportio-
nis ut iam dictū eſt qōne p̄cedēte. ipſas aūt itētiones
ſcđas ꝯſiderat per ſe: metaphiſicus aūt ſolū forſan per
accn̄s. de quo alr̄s: dico ꝙ in illo loco qōnis huius ubi
tractat de hoc duplici p̄ncipio ſpeciei: doctor dicit ſic
Nūc aūt genus puta aīal nō eſt p̄ncipiū ſpēi: puta ho-
minis. p̄mo mō. ſ. ꝭm rem: qꝛ ſi ſic tūc nō uere p̄dicare
tur de ea. hec doctor. Ubi nota ꝙ ſicut ſupius. q. 13. in
q̄dā rñſione dictū eſt ꝙ hec eſt falſa aīal eſt rōnale ꝓut
rōnale eſt dr̄ia hoīs: ꝛ ibi reddidi cāꝫ uel cās q̄re. Qua
rum vna fuit ꝙ qñ p̄s habet modū totius nō uere p̄di
caꝶ de p̄te. Ita hic dicit ꝙ pars cuiuſmodi eſt p̄s ꝭꝫ rē
nō uere p̄dicaꝶ de toto: ſic nec corpus qđ eſt p̄s mālis
ꝛ realis ipſius hoīs: ꝛ p̄s ꝭm ꝯceptū p̄hi nālis cōtra di
ſtincta ꝯtra p̄tē formalē. ſ. aīa p̄dicaꝶ de toto hoīe lꝫ bñ
corpus qđ eſt genus itelligiꝶ mediū: ꝛ p̄s rōnis ipſius
hoīs p̄diceꝶ de hoīe: qꝛ hēt modū totius: nō ſic aūt cor
pus ſumptū mō p̄cedēte: qꝛ ſic ſolū hēt modū p̄tis cui
ſemp̄ repugnat p̄dicari de toto cuius eſt p̄s: ꝛ ita patet
ꝙ genus ſumiꝶ equoce ꝛ etiā ſba ꝛ huiuſmodi multa.

f Finito Caplo de gn̄e queriꝶ p̄mo circa
caplm de ſpecie. Utrū hec diffi-
nitio ſpēi ſit ꝯueniēs. vꝫ ſpēs eſt que p̄dicaꝶ de
pluribꝰ differētibus nūo. Hec qō facilis eſt uſqꝫ ad rñ-
ſionē ad q̄rtū argumētū p̄ncipale ꝛ ad eius obiectionē
Nam ad q̄rtū argumētū dabaꝶ rñſio: ꝛ ꝯtra illā argue
baꝶ: qđ ex ea ſequebaꝶ ꝙ idē diceret bis relatiue qđ eſt
ꝯtra Ar. 5. metace. Ad hoc doctor bis rñdet. Et pri-
mo ꝙ Ar. intelligit illud dictum nō de oī accn̄te nec
de omni relatiuo ſed tm̄ de aliquo accn̄te. puta de actu
itelligēdi qui nō pōt referri ad duo uel ad ſbm. ſ. intel
lectū ꝛ ad terminū. ſ. obm. Nā ad obm terminaꝶ actꝰ
itelligēdi ſicut ꝛ oīs actꝰ cuiuſcūqꝫ potētie cognitiue
aut app̄hēſiue. Et hoc ꝓbat per lr̄am Ar. in eodeꝫ lo
co que eſt talis. nō eſt aūt itellectꝰ. i. actus itelligēdi ad
intelligētē. i. nō referꝶ ad itellectū ꝛ itelligibile. i. obie
ctū. hoc aūt dictū exponit doctor in quotlibetis in. q.
13. articulo 2o in fine. vide ibi. ꝛ breuiter idē actus itel-
ligēdi cū ſit mēſurabilis in ſua entitate ab aliquo, non
pōt referri ad duas mēſuras cōpletas ꝛ per ꝯñs nō po
teſt illo mō referri ad obiectū ꝛ ſbm que coiter ſūt duo
diſp̄ata: pōt tñ referri ad itelligētē. i. intellectum ut ad
cām efficiētē ꝛ ut eius depēdētiā actualē terminātē: ꝛ
ad obiectū ut ad mēſurā: ut ēt exponit hoc dictū Boe
tius in p̄dicamētis caplo de relatione bñ ultra mediū.
Aliā ꝛ ſcđam rñſionē dat doctor hic ꝙ idē non referꝶ
p̄mo. i. adeq̄te: ꝛ eodē mō ad diūſa: pōt tñ per ſe ꝛ non
p̄mo: maxime ſi ſit tale ꝙ reſpiciat aliq̄ duo ꝭm rōnes
diuerſas: puta vnū imediate ꝛ in ſpāli: ꝛ aliud media-

te ⁊ in gn̄ali.ſ.ꝫm rōnē ſuꝑioris ſui: puta gn̄is. Et iſtoꝝ relatiuoꝝ ꝑmū eſt relatiuū per ſe ⁊ ꝑmo. ſcd̄m aūt per ſe ⁊ nō ꝑmo: ⁊ dicit̄ relatiuū ꝫm genus ⁊ eſt relatiuuʒ per ſe: qꝛ icludit in ſua eēntia illud per qd̄ refert̄.ſ. genus ſuū qꝛ refert̄ per ſuū genus inquātū dicit̄ relatiuū ꝫm genus: ⁊ per ꝯn̄s relatiuū ꝫm genus eſt per ſe ⁊ qd ditatiue relatiuū ⁊ nō abſolutū: qꝛ ut dicit hic doctor īpoſſibile eſt aliqd̄ abſolutū icludē eēntial'r ⁊ qdditatiue in ſua eēntia aliqd̄ relatiuuʒ: qꝛ tūc hēret in ſe duas rōnes oppoſitas ⁊ repugnātes.ſ. dici ad ſe ⁊ non dici ad ſe: ⁊ tūc doctor exēplificat de hoc tā in logicalibus qʒ in arithmeticis. in logicalibꝰ dat exēplū de ſpē. Nā ſpēs dicit̄ ad duo. nā per ſe ⁊ ꝑmo dr̄ ad genus: ⁊ h̄ ꝫm rōnē ſuā ꝓpriā eo ꝙ diffinit̄ per genus in illa diffinitione.ſ. ſpēs eſt que ponit̄ ſub aſſignato gn̄e: lʒ genꝰ non ſit de eēntia ſpēi: qꝛ eſt ſpēs u'lis diſperata ab ea: ſed ponit̄ ibi ut per ſe ꝓprie ⁊ ꝑmo correlatiuū eius. per ſe autē nō ꝑmo dicit̄ ad correlatiuū ſui gn̄is.ſ. ad ſingulare. Nā inquātū ſpēs icludit qdditatiue ip̄m u'le in cōi qd̄ ꝓprie uocat̄ genus eiꝰ: qꝛ genꝰ qd̄ eſt ꝑmū u'le non eſt genus eius ſed correlatiuū eiꝰ. ſic dicit̄ ad illud u'l ad illa: ad qd̄ uel ad que ip̄m u'le refert̄.ſ. ad ſingularia. Secūdo dat doctor exēpluʒ in arithmeticis.ſ. in nūis qn̄ dicit v̄bi gr̄a. Duplū ⁊c̄. ubi nota ꝫm Boetium in ſua arithmetica libro ꝑᵒ. ꝙ ꝑma ſpēs maioris ineq̄litatis dr̄ multiplex ⁊ eſt vnū genꝰ ad oīa multiplicia: ſicut ſecūda ſpēs dicit̄ ſuꝑparticularis. ⁊ tertia dicit̄ ſuꝑpartiens. ⁊ q̄rta dicit̄ m'tiplex ſuꝑparticl'aris. ⁊ qnta dr̄ m'tiplex ſuꝑpartiēs: ⁊ oīa gn̄a oppoſita iſtis dant̄ cū hac ꝑpoſitione ſub aūpoſita ut dicēdo ſubmultiplex ſubꝑticularis ſubſuꝑpartiēs ⁊c̄. M'tiplex aūt ꝓportio eſt qn̄ maior nūs ꝯtinet minorē aliquotiēs eq̄liter: ⁊ nec magis nec minus ut q̄tuor cōtinet bis duo. ⁊ octo bis q̄tuor. ⁊. 16. ꝯtinet duo octies ⁊ q̄tuor q̄ter ⁊ octo bis ⁊ ſic de alijs. Submultiplex aūt ꝓportio eſt illa quam hēt minor nūs ad maiorē ꝯtinētē ip̄m: ut duo ad q̄tuor: ⁊ q̄tuor ad. 8. ⁊c̄. Et iō ꝑter noīa gn̄alia habet vnaqueqʒ ſpēs ſuū nomē ꝓpriū: ⁊ hoc ſub utroqʒ gn̄e.ſ. tā multiplici qʒ ſubmultiplici. Nā duo ad vnū dicit̄ duplū ſic q̄tuor ad duo ⁊ ſex ad tres ⁊c̄. ⁊ oīa dupla ſunt eiuſdē ſpēi inquātū ſunt dupla. i. oēs ꝓportiones duple que fundant̄ in eis ſunt eiuſdē rōnis ⁊ ſpēi: qꝛ oēs ꝓportiones que denoiant̄ eodē noie ſunt eiuſdeʒ ſpēi ꝫm Euclidē in. v. geometrie uel elemētoꝝ. ⁊ Boetiuʒ in ꝑmo arithmetice: lʒ nūi ſuꝑ quos fundant̄ non ſint eiuſdē ſpēi: ⁊ hoc eſt qd̄ dixi in ꝑcedēti q̄one ꝙ maior vnitas pōt fundari ſuꝑ minorē ⁊c̄. imo oēs ꝓportiones mūdi ſi ſint eiuſdē denoiationis: lʒ fundent̄ in rebus ſūme diuſis ſunt eiuſdē ſpēi ⁊ rōnis. ⁊ etiā ſuꝑius diximus ꝙ oīs dictio que eſt ꝑciſe per m̄am eſt ſolum m̄alis ⁊ nō ſpecifica aut formalis. Ecōtra aūt vnuʒ ad duo ⁊ duo ad q̄tuor dicit̄ ſubdupla uel h̄re ꝓportionē ſubduplam: ⁊ ſic octo ad duo dicit̄ q̄drupla: ſic duo ad octo dicit̄ ſubq̄drupla ⁊ ſic de alijs. Nūc ad ꝓpoſituʒ dico ꝙ cū duplū referat̄ ad dimidiū tanqʒ ad ꝓpriū ⁊ ſp̄ale correlatiuū: ideo dicit̄ ad ip̄m per ſe ⁊ ꝑmo ꝫm rōnem ſuā ꝓpriā inquātū ip̄m duplū ꝯtinet qdditatiue ⁊ in ꝑmo mō ip̄m multiplex qd̄ eſt genus ipſius ⁊ omniū multipliciū: ideo rōne ipſius multiplicis dicit̄ ad correlatiuū multiplicis.ſ. ad ſubmultiplex: ⁊ rōne ſua ꝓpria ad vnā ſpēm ſubmultiplicis.ſ. ad dimidiū. Doctor tn̄ dicit ꝙ nō eſt oīno ſil'e in exēplis iſtis ⁊ genē ⁊ ſpecie ⁊c̄. ⁊ cā eſt qꝛ ibi.ſ. in nūis correlatiuuʒ generis ſ. ſubmultiplex qd̄ eſt correlatiuū multiplicis cōtinet correlatiuū ſpēi. i. ꝯtinet dimidiū qd̄ eſt correlatiuum dupli: ⁊ hoc ſicut genus ꝯtinet virtual'r ⁊ potētialiter ſuā ſpēm hic nō. i. in hoc ꝓpoſito ſingulare qd̄ eſt correlatiuū u'lis in cōi nō ꝯtinet genus qd̄ eſt correlatiuū ſpēi ⁊ hoc eſt manifeſtū qꝛ genus nō ꝯtinet̄ a ſingulari

loquēdo de ſcd̄is intētionibꝰ ꝓut nūc loqmur ⁊ dicimus aliq̄ eſſe cōtinētia: ſed ſunt itētiones ſcd̄e diſperate uel aliquo mō oppoſite: ſecꝰ aūt eſt de fundamētis: ſed nūc nihil de illis. Tn̄ ut ad hoc ꝓpoſitū cognoſcas melius quomō aliqd refert̄ ꝫm ſe ad aliquid ⁊ quomō nō ⁊c̄. vide Franciſcuʒ de maronis in ꝯflatu. di. 23. in fine: optime: ⁊ doctorem in ꝑdicamentis capitulo de relatione. q. xj. qꝛ hic nolo recitare.

C Irca Q̄ōnem. 19. qua querit̄. utrū hec ſit uera: plures hoies ſunt vnꝰ hō: que mouet̄ nō ꝓpter ꝯtinuationē in ſe: ſed ꝑꝑ exēplū Porphy. in textu. Eſt ꝑmo ꝯſiderādum ꝙ hec q̄ō eſt difficillima ⁊ vix a paucis bn̄ intelligibilis: in ſe tn̄ eſt ſūme utilis: ⁊ ad inūabiles m̄as applicabilis: qꝛ per eā multa ꝑplexa deducunt̄ ad lucē ⁊ ſcio qd loq̊r. Igit̄ hēt notari. q. de pūcto in pūctū. Cōſideremus ergo ꝑmo ꝑmū argumētū in quo doctor nitit̄ ꝓbare ueritatē ꝑtacte ꝓpōnis. ⁊ videt̄ illud argumētū fundari ſuꝑ locū a ꝑte in mō ſiue ſuꝑ illā regulā.ſ. arguēdo ab inferiori ad ſuū ſuꝑiꝰ eſt bona ꝯn̄tia. Sed hic ſic arguit: qꝛ arguit̄ ab iferiori ad ſuū ſuꝑius a ꝑte ſbi ut vʒ. Naʒ arguit ſic ꝑticipatione ſpēi plures hoies ſunt vnus hō ergo plures hoies ſunt vnus hō: ⁊ in textu doctoris ꝓbat̄ an̄s per Porphyriū. ꝯn̄tiam aūt ꝓbat doctor ſic. Nihil diminuit̄ ab aliquo niſi ponat̄ ſcc̄ū a ꝑte eiuſdē ſbi: iſtud declaro in exēplo. Nā ſicut qn̄ dico ſor. eſt albus uel hō eſt albꝰ: li hō nō cōtrahit̄ a li albus qꝛ li hō ſtat a ꝑte ſbi ⁊ li albꝰ a ꝑte ꝑdicati. Sed qn̄ dico hō eſt mortuꝰ: li hō nō diminuit̄ a li mortuum: nec quādo dico ignis eſt extinctꝰ: li ignis nō diminuit̄ a li extinctꝰ ꝑꝑ cōſil'em rōnē. Tūc addit̄ minor: ſed hec determinatio diminuēs.ſ. ꝑticipatione ſpēi ponit̄ in an̄te a parte ſbi: ⁊ li vnꝰ nō: qꝛ li vnꝰ qui deberet diminui a li ꝑticipatione ſpēi ponit̄ a ꝑte ꝑdicati ergo li vnꝰ nō diminuitur a li ꝑticipatione ſpēi: ⁊ per ꝯn̄s ꝓpō eſt uera.ſ. plures hoies ſunt vnꝰ hō: qꝛ ſi illa alia eſt uera per ꝯſeq̄ns ⁊ iſta cū nullū ſit ipedimētū uel cā diuſitatis. Tn̄ ꝑꝑ h̊ argumn̄tū ⁊ multa alia: tu qui nō multa vidiſti ſcias ꝙ triplex eſt additio. Nā q̄dā eſt additio ꝯ̄hens: qꝛ nihil tollit de rōne formali illiꝰ cui aduenit: ſed tollit de eiꝰ coitate ſi illud cui aduenit ſit terminꝰ cois uel de eiꝰ indr̄ia ad plura talia uel talia accn̄tia ſi ille ſit terminꝰ ſingularis cui aduenit. Exēplū ꝑmi ut hō eſt albꝰ. exēplū ſcd̄i ut ſor. eſt albꝰ. Nā lʒ hō uel ſor. ſit albꝰ aut niger: aut calidus: aut frigidus. ⁊ ſic de alijs hꝰi: non tn̄ ꝑꝑ h̊ tollit̄ aliqd de rōne eiꝰ formali qn ucre ſit aial rōnale ſicut ꝑus: tn̄ ab hoie tollit̄ coitas larga quā hēbat: qꝛ hō albꝰ nō eſt cois niſi hoibꝰ albis: hō aūt in cōi eſt cois oibus hoibꝰ: a ſor. aūt aut a quocūqʒ alio tali ſingulari i ꝑdicamēto ſbe tollit̄ idr̄ia ad multos colores: ⁊ tn̄ limitat̄ ⁊ artat̄ ad albedinē. Et tn̄ ut dixi: nec hō nec ſortes ꝑdit aliqd de ſuis eēntialibꝰ. Alia eſt additio que uocat̄ diminuēs ⁊ hec tollit de rōne formali imo totaliter aufert ipſam uel remouet uel ſaltē cū eiꝰ itereptione aut ablatōe ꝑmanet cuiuſmodi ſūt eē in opione tm̄ eē in memoria hoiuʒ tm̄ uel hēre eē cognitū amatū u'l recordatū tm̄ aut hēre albedinē ꝫm dētes u'l ocl'os tm̄ hꝰi. Tertia eſt additio que uocat̄ diſtrahēs. i. deſtruēs: qꝛ deſtruit illud cui addit̄ ⁊ total'r ꝑimit: nec vnq̄ʒ ſecū ſtare pōt: ſecꝰ eſt de additiōe diminuēte. hꝰi ſūt li mōtuū reſpectu hois aut aialis: li extinctū reſpectu ignis ⁊ li corruptū reſpectu viuētis aut ſani uel hꝰi. li cecum reſpectu oculi ⁊ hꝰi. Nūc aūt hec determinatio.ſ. li ꝑticipatiōe ſpēi eſt de ſcd̄o ordine: qꝛ eſt determinatio diminuens: nā diminuit vnitatē n̄alē: qꝛ ſi plures hoies nō hn̄t aliā vnitatē in hoie uel nō ſūt vnꝰ hō niſi ꝑticipatiōe ſpēi: ſeq̄tur ꝙ nō ſūt vnꝰ hō nūo: ⁊ per ꝯn̄s non uere vnus hō ſed tm̄ diminute: ⁊ ꝫm qd: qꝛ ſola vnitas nūalis eſt uera vnitas ⁊ ſimpl'r ut pʒ. 5. meᶜᶜ. c. de vno.

Scđm argumētū ponit vnā maximā seu vnā regulaz
nimis uľez ⁊ eādē ponit īfra in corpe q̄ōnis sed hic po
nit eā affirmatiue: ⁊ ibi negatiue ut patebit: ⁊ est hec.
Qñ aliqd se hēt ad aliq̄ simplr̄ ⁊ ꝓ3 qd si sibi addať ali
quid determinās ad scđm qd stat tm̄ pro illo. Jlla re
gula que est maior argumēti: īfra declarabiť. sed li vn⁹
uel li vnū se hēt ad vnū nūo simplr̄. s. qꝛ tm̄ vnū nume
ro est uere ⁊ simplr̄ vnū. Ad vnū aūt spē se hēt ꝓm qd:
qꝛ vnū spē est solū vnū ꝓm qd ⁊ diminute: sic ēt vnuz
gñe est vnū ꝓm qd ⁊ etiā vnū ꝓportione ꝓm magis ⁊
minus: ergo cū in ista ꝓpōne plures hoīes sunt vn⁹ hō
nomē spēi. s. hō addiť ad li vnus ut patet: qꝛ dꝛ ꝙ plu
res hoīes sunt vn⁹ hō ⁊ per ꝯñs li vnus diminuiť ⁊ li
mitať per hāc additionē uel determinationē diminuē
tē que dꝛ hō ad stādū solum pro vno ꝓm qd. s. pro vno
spē. Et certū est ꝙ plures hoīes sunt vn⁹ hō in spē uel
sunt vnū in spē: ergo illa ꝓpō est uera. Reliq̄ duo argu
mēta patebūt in rñsionibus suis. ¶ Nota tu pro scđo
argumēto ad oppositū qꝛ ṗmū argumētū clare probať
per ꝯūsionē. Nā dicit ibi ꝙ in sbo ⁊ ṗdicato accipitur
idē sub oppositis modis ⁊c̄. i. idē significatū hoīs acci
piť in sbo ⁊ ṗdicato illius ꝓpōnis false sub modis si
gnificādi oppositis. s. sub pluralitate ⁊ singularitate q
sunt modi significādi grāmaticales oppositi ut dictuz
est satis. q. xiij. Nō derelinquentes significatū in quo
subiectanť: vide ibi. Et ideo dicēdo plures hoīes sunt
vn⁹ hō: ibi significatū hoīs accipiť sub modis opposi
tis ⁊c̄. ¶ Rñdeo ad q̄ōnē. doctor dat vnā distictionē
de vno satis facilē: qꝛ ut accipiť cathegorice. i. signifi
catiue: uel sincathe^ce. i. nō significatiue sicut alia sinca
the. ut aūt sumiť cathegorice tūc li vnū est vna differē
tia entis in cōi ꝯdiuidēs ipm ⁊ distincta ꝯtra li multa
ita ꝙ vnū uel multa sunt vna passio entis disiuncta ut
alꝰs patebit. Et Antoni⁹ Andree in ṗma. q. ṗmi me^ce.
⁊ etiā libro. 4. q. ij. ⁊ vnū sic sumptū diuidiť in quatu
or mēbra. s. in vnū nūo: specie: gñe: ⁊ ꝓportione: ut pa
tet. 5. meta^ce. cap^o vno. s3 q̄lis diuisio sit ista doctor vi
deť dubitare: v3 an sit uocis equoce in significata uel
ut alicuius diuisionis se hñtis ad ista q̄tuor ut ad ꝓm
qd ⁊ simplr̄ q̄lis diuisio nō poniť a Boe. in libro diui
sionū: qꝛ nō est aliq̄ istarū sex. Quarū tres sunt per se ⁊
tres per accñs ut patet. Et ideo Boe⁹ nō tradidit ibi
oēs spēs uel modos diuisionis ut patebit ibi. q. xxiiij.
circa mediū. Si enim li vnū esset equocū ad illa q̄tuor
tūc eēt rñdēdū ad illā ꝓpōnē. s. plures hoīes sunt vn⁹
hō per distinctionē dicēdo ꝙ illa ꝓpō est distinguēda:
qꝛ aut sumiť ibi vnū pro vno nūo uel pro vno spē ⁊c̄.
Si aūt pro vno nūo: sic ꝓpō est simplr̄ falsa: qꝛ certuz
est ꝙ plures hoīes nō sunt vnus hō nūo. Si autez pro
vno spē uel gñe uel ꝓportione sic ꝓpō est simplr̄ uera.
⁊ ideo doctor dicit ꝙ ꝓpō est distinguēda ꝓꝑ equoca
tionē vnius cathegorematice ⁊ pro tribus sensib⁹. i. si
gnificatis ē uera ⁊ pro quarto est falsa. s. pro vno nūo
ut iā vidisti: ⁊ sunt illi tres sensus ⁊ significata. ¶ No
ta tñ ꝙ l3 doctor posuerit uel recitauerit hic q̄liter hec
diuisio vnius sit diuisio equoci in equocata non tñ te
net hoc qꝛ infra. q. xxiiij. circa mediū reprobat hoc al
legādo rōnē. Et ideo adhercam⁹ huic sequēti diuisiōi
v3 ꝙ vnū cathe. sumptū uel vnū cathegorematicū qđ
idē est diuidiť in illa. 4. sicut aliqd in ꝓm qd ⁊ simplr̄:
quā doctor ꝓbat hac in lr̄a: qꝛ maior est rō vnitatis in
vno nūo q̄3 in vno spē ⁊c̄. imo non est uera rō vnitatis
nisi in vno nūo ut dictū est. Jdeo sic dicēdo est sic rñdē
dū ad illā ꝓpōnē v3 negādo eā simplr̄ ⁊ oī mō: ⁊ nul
lo mō distinguēdo ipsam. Rō aūt q̄re est simplr̄ falsa:
poniť a doctore talis: ⁊ pōt poni per modū vni⁹ maxi
me ⁊ regule negatiue que tñ est eadē cū illa que pone
bať supius in ṗncipio scđi argumēti: ⁊ ponať sic. Qñ
cūq3 aliqd se hēt ad aliq̄ ut simplr̄ ⁊ ꝓm qd si nihil ꝓm
qd addať ad ꝯhēdū aut determinādū ad ꝓm qd stat sē
per pro simplr̄: ⁊ ista maxima ⁊ maior argumēti cōfir
mať per illā regulā logicalem que est ꝙ qñcūq3 aliq̄ di
ctio hēt duos sensus vnū famosiorē ⁊ aliū minus fa
mosum si simplr̄ ꝓferať ⁊ nō arteť uel determieť ad sen
sum minus famosum accipiť semꝑ pro sensu famosio
ri: ut p3 de sano: acuto: obtuso: ⁊ sic de īfinitis. Na3 qñ
dico hoc est sanū nihil aliud addēdo intelligiť de sano
formalr̄ sūpto qđ est solū in aīali: ⁊ sic de acuto in gla
dio ⁊ stilo ⁊ obtuso: ⁊ de dulci in saporib⁹ ⁊ odorifero
in odorib⁹. fama eni3 uel castitas non diciť odorifera
nisi in sensu min⁹ famoso. nec cātilena dulcis ⁊ sic de
aliȷs. Nūc addiť minor: s3 vnū sic se hēt ad vnū nume
ro: ⁊ ad vnū spē: gñe: ⁊ ꝓportione. ad vnuz nūo se hēt
simplr̄: ⁊ ad alia tria ꝓm qd: ⁊ per ꝯñs cū in illa ꝓpōne
s. plures hoīes sunt vnus hō nihil addiť ad li vnus qui
poniť a ꝑte ṗdicati ut faciat ipm stare pro vno uel pro
vnitate ꝓm qd: qꝛ li hō qui est eius substātiuū nō sic si
bi addiť nec addi pōt ut determinatio diminuēs ut sta
tim diceť in rñsione ad scđm argumētum: seqͭr ergo
ꝙ li vnus stabit pro vno nūo qui est vnū simplr̄. ⁊ ita
sequiť ꝙ illa ꝓpō est oīno ⁊ simplr̄ falsa sine aliqua di
stinctione aut glosa: ⁊ sic patet q̄liter sūpto vno cathe
gorematice qd ad illā ꝓpōnē sit dicendū. Sed doctor
tūc adiūgit ultra ꝙ ēt li vnū pōt sumi sincathegorema
tice: ⁊ tūc est sincathegorematicū sicut aliqs uel qdā ⁊
h^ꝰ. ⁊ sic sumiť in ṗncipio ṗmi Regū. ubi dicitur. Fuit
vnus hō in ramatha. i. qdā hō. sed qñ noīat ipm dicen
do: cui nomē Elchana. tūc specificať idiuiduū signatū
⁊ li vnū hoc mō simplr̄ dicit modū itelligēdi certū cui
addiť pro supposito uel idiuiduo determinato ideter
minate tñ. i. pro idiuiduo uago: ⁊ nō pro indiuiduo si
gnato: qꝛ pro aliquo hoīe incōfuso ⁊ nō distincte pro
sor. uel platone: ⁊ sic idiuiduū uagū coīter dať itelligi
cū li aliqs uel li qdā ut aliqs hō uel qdā hō. Nā qñ di
co aliqs hō currit. itelligo ⁊ loquor de aliquo hoīe sin
gulari ⁊ determinato ⁊ de hoīe in cōi: tñ qꝛ nescio illū
nō dico determinate qs hō sit ille qꝛ nec sor. nec plato
nec h^ꝰ. Jdeo loquor de illo hoīe determinato indeter
minate ⁊ idistincte ⁊ q̄si ꝯfuse: ⁊ ideo ille qui dic̄ corā
iudice ꝙ aliqs hō furat⁹ est pecuniā aut iterfecit petrū
neminē accusat qꝛ singulare uagū nō timet suspēdiuz.
Sed op3 ꝙ aut dicat Paulus aut Marcus fecit hoc:
⁊ tūc talis timebit: vñ dico ꝙ vnus hō ut sic sumiť pro
idiuiduo aut supposito uago nō pōt ieē sbo illius ꝓpō
nis. s. plures hoīes sunt vnus hō. i. nō pōt ṗdicari de il
lo sbo: qꝛ falsum est dicē ꝙ plures hoīes sunt vnus hō
determinat⁹ idetermināte sumpt⁹. sic nec plures hoīes
sunt aliqs hō aut qdā hō: qꝛ sic vnus hō est suppositu3
determinatū ⁊ singulare ac vnū nūo l3 idetermiate su
mať ⁊ nō signati ⁊ disticte. Et iō ēt sic sumēdo li vnuz
sincathegoreumatice illa est ꝓpō simplr̄ falsa: ⁊ hoc ꝓ
bat doctor qñ dicit sic. nihil eni est in sbo v̄tute cuius
posset vnus hō ꝯfūdi ⁊ accipi pro diūsis qꝛ copulatio
nō ꝯfūdit ⁊c̄. Hic attēdas q̄3tū potes qꝛ passus iste est
multū obscur⁹: vñ scias ꝙ doctor hic vult obuiare tri
stib⁹ logicis: qb⁹ vꝫ ꝙ ꝓpō illa posset sustineri ꝓꝑ cōfu
sionē factā in sbo v̄tute copulatiōis ibidē sbintellecte
in li plures: sic̄ in ista ꝓpōne oīs hō est aīal li aīal ꝯfun
dit ꝯfuse tm̄ v̄tute de li oīs positi in sbo. Nā li oīs ꝯfū
dit li hō imediate ꝑ se ⁊ iō ꝯfuse ⁊ distributiue. ꝯfūdit
aūt li aīal mediate ⁊ per accñs ⁊ iō ꝯfuse tm̄: ut ēt pa
tet per doctorē in ṗdicamētis. q. ij. ⁊ iō li aīal sic ꝯfu
su3 pōt accipi pro mlt̄is: qꝛ pro oīb⁹ hoīb⁹ eo ꝙ iste hō
est aīal ⁊ iste hō: ⁊ sic ꝙ singl̄is de nō eēt uerū nisi aīal
ꝯfunderet cōfuse tm̄: qꝛ si aīal staret ibi determiate aut
ꝓ aīali determiato ⁊ idetermiate uel determiate: oīno
ꝓpō eēt falsa: qꝛ sequereť ꝙ oīs hō eēt vnū aīal singu
lare ⁊ determiatū qđ est ipossibile: ⁊ sic ad ꝓpositu3 si

eēt aliqḋ sincathegorema siue dictio hn̄s viꝫ ꝯfundēdi
p̄dicatū illiꝰ ꝓpōnis si li vnꝰ hō ꝯfuse tm̄ eēt ꝓpō uera
qꝛ tūc li vnꝰ ꝯfunderet̄ ⁊ posset accipi pro multis seu
pluribꝰ sic̄ dictuꝫ est de aiali. Sed doctoꝛ dicit ꝙ nihil
tale ponit̄ in v̄bo qḋ possit ꝯfundē ꝯfuse tm̄ illud p̄di-
catū.s.vnus hō. Nā si aliqd ꝯfunderet illud nō eēt ali
ud nisi copulatio illa: que copulatio v̄b intelligit̄ in il-
lo mō plurali.s.in li plures hoies: qḋ ostēdit̄ per Pri-
scianū qui dic̄ ꝙ plurale nihil aliud est q̄ꝫ singulare ge
minatū ut ēt doctoꝛ allegat in p̄dicamētis.q.v.in p̄n-
cipio. Et iō nihil aliud est dicē plures hoies q̄ꝫ ille hō
⁊ iste hō ⁊c̄. ⁊ iō tātū est dicē ꝙ plures hoies sunt vnꝰ
hō q̄ꝫtū est dicē iste hō ⁊ iste hō est vnꝰ hō: ubi iā exp̄sse
ponit̄ copulatio que p̄us latebat: ⁊ solum itelligebat̄.
Sed doctoꝛ ob illā copulationē latētē motꝰ dic̄ ꝙ co-
pulatio nō ꝯfūdit. ⁊ hoc ꝓbat sic deducēdo ad iconue
niēs: qꝛ si copulatio ꝯfūderet: tūc hec ꝓpō eēt uera in
sensu cōposito: duo ⁊ duo sunt duo. ꝓbat̄ qꝛ li duo in
p̄dicato ꝯfūderet̄ ab illa copulatione posita in v̄bo.s.a
li et. Qꝛ tm̄ nō ꝯfūdat̄ ꝓbat̄: qꝛ in sēsu cōposito illa pro
positio est cathegoreumatica ⁊ de copulato v̄bo ⁊ per
ꝯn̄s sibi corr̄ndet vnicū p̄dicatū: sed illud nō pōt eē li
duo qꝛ falsuꝫ est dicē ꝙ duo ⁊ duo ꝯiūctim ⁊ copula-
tim sint duo qꝛ sic sūt q̄tuoꝛ ut pꝫ oibꝰ. Nam si illa eēt
uera in sensu cōposito seq̄ret̄ ꝙ q̄tuoꝛ essent p̄cise duo
qḋ est ipossibile. Et iō solū in sensu diuiso duo ⁊ duo
sunt duo: qꝛ tūc illa est ꝓpō ypothetica que equiualet
isti. duo sūt duo ⁊ duo sunt duo: ut pꝫ per Entisberuꝫ
⁊ Albtū de saxonia in suis sophismatibꝰ: ⁊ iō sunt ibi
duo v̄ba ⁊ totidē p̄dicata ⁊ idē p̄dicat̄ per se ut pꝫ. ⁊ iō
ꝯcludat̄ ꝙ oino illa ꝓpō est falsa.s.plres hoies sūt vnꝰ
hō: qꝛ oi mō sumēdo li vnꝰ siue cathegoreumatice siue
sincathegoreumatice nō pōt ꝓpō illa v̄ificari. ¶ R̄n-
sio ad p̄m argm est clara: qꝛ dic̄ doctoꝛ ibi ꝙ illa deter-
miatio.s.li p̄ticipatōe spēi: lꝫ scribēdo ⁊ p̄ferēdo Por
phyriꝰ posuerit eā a p̄te v̄bi: tm̄ itelligēda est a p̄te p̄di-
cati f̄ꝫ ꝙ exponit doctoꝛ in l̄ra ⁊ sic determinatio illa
diminuēs ponēda ē a p̄te eiusdē extremi cū suo deter-
minabili sic̄ est ꝯueniēs. Et iō plures hoies nō sūt vnꝰ
hō sed plures hoies sūt vnꝰ hō p̄ticipatiōe spēi.i.p̄tici-
pādo spēm humanā hoc est sūt vnꝰ hō in sp̄e ⁊ non in
nūo. ¶ Ad 2m argm in quo arguebat̄ ꝙ li hō determi
naret li vnꝰ ⁊c̄. R̄ndet doctoꝛ ꝙ hoc nō ē uex: qꝛ nun
q̄ꝫ determiabile ꝯhit determiationē sed ecōuerso. ubi
nota ꝙ semp p̄tinet ad nom̄ adiectiuū determiare no
mē substātiuū sic̄ p̄tinet ad adūbiū determiare v̄bum
qꝛ adūbiū est adiectiuū v̄bi f̄m Donatū ⁊ Priscianū
⁊ iō cū li vnꝰ sit adiectiuū ⁊ p̄titiuū iō erit determinās
aut determiatio respectu hoīs aut determinatiuū li hō
aut erit determinatū uel determiabile respectu vnius.
⁊ iō li hō nō pōt determinare li vnū ut diminuat ipm
⁊ faciat stare pro vno diminuto.s. p vno in sp̄e qḋ est
vnū f̄m qd: sed li vnꝰ determinat li hō ut faciat ipꝫ sta
re pro vno hoie in nūo ⁊ singulari supposito ⁊ trahit
ipm a sua coitate specifica ad stādū pro vnico singula-
ri ⁊ iō argumētū illud nō excludit. Et addit doctoꝛ i-
mediate sic dicēs. maxime nō ad stādum f̄m qd vn̄ hic
hō mortuꝰ nō stat mortuū ⁊c̄. Pro quo dicto nota ꝙ
q̄ꝫtū ad pn̄s spectat duplex est determiatio qꝛ supiꝰ in
2o argumēto posui triplicē. vna est diminuēs ⁊ alia est
limitās ⁊ specificās ⁊ quodāmō ꝯhēs. Prima nō pōt
ꝯuenire determinabili respectu determinatiōis ul' de
terminatiui.i.substātiuo respectu adiectiui ul' v̄bo re-
spectu adūbij: qꝛ adiectiuū addicit̄ sbstātiuo tanq̄ꝫ flu
ens ⁊ istabile fixo ⁊ stabili supportāti ipm adiectiui.
Et iō de nā adiectiui est determiare illud sic̄ de nā po-
sterioris est determiare p̄us. Et iō lꝫ aliqn̄ adiectiuū ⁊
determinās determiet̄ aut large loquēdo ꝯhat̄ ad sup
posita.i.limitet̄ in quo supposito stet: sicut qn̄ dico hō
mortuꝰ. hic li mortuꝰ ꝯhit̄ quodāmō a li hoie qꝛ ꝯhit̄
ad suppom spēi hūane ⁊ nō asinine: qꝛ qn̄ dico hō mor
tuꝰ nō dico asinꝰ mortuꝰ nec bos mortuꝰ. Sed solū di
co aliqḋ suppositū nāe hūane mortuū cuiusmodi sūt
soꝛ. aut plato ⁊c̄. vn̄ li hō ꝯhit li mortuū ad suppositū
hois: ⁊ nō ad suppositū bouis uel leonis. qꝛ li mortuū
i se est idifferēs ad oino supposita oiuꝫ aialiū ⁊ sensibi-
liū ⁊ uegetabiliū qꝛ oibꝰ pōt accidē ⁊ ꝯuenire: tm̄ li hō
cū sit determiatio scḋo mō dicta ⁊ nō p̄mo non pōt ꝯ-
here nec ꝯhit li mortuū ut li mortuuꝫ stet pro mortuo
f̄m qd siue pro mortuo diminute. sic̄ dicimꝰ aliqn̄ de
hoie dormiēte uel sincopicāte aut ēt de epilentico tp̄e
sue passionis ꝙ est mortuꝰ: in qbꝰ oibꝰ li mortuꝰ stat p
mortuo f̄m qd ⁊ nō simpl'r ⁊ uere. uel meliꝰ forsan de
mortuo lapide aut aq̄ mortua qꝛ nō currit sed marce-
scit ⁊ hꝰi in qbꝰ est mors f̄m qd ⁊ iproꝓe: sed qn̄ dꝛ hō
mortuꝰ stat ibi li mortuꝰ uel li mortuū pro uere ⁊ sim-
pliciter mortuo ⁊ nō diminuto. Doctoꝛ ēt exēplificat
de hoie albo. Nā qn̄ dico hō albꝰ lꝫ li albꝰ ꝓp̄e ꝯhat li
hō ut dictū est qꝛ a sua gn̄alitate ⁊ coitate specifica ad
hūc hoiem qꝛ hō in cōi nō est albꝰ neq̄ꝫ niger. Et ab ho
mine idifferēte ad oēꝫ colorē ad vnū colorē determia
tū: tm̄ li hō ꝯhit aliq̄ mō ⁊ iproꝓe li albꝰ: qꝛ ubi li albꝰ
est de se idifferēs ad oē suppositum aialis ⁊ lapidis ac
plāte ⁊ hꝰi: iā ꝯhit̄ ad albū in supposito certe spēi.s.ad
suppositū hois: nō tm̄ ꝯhit̄ ad albū f̄m qd ⁊ diminutū
ut pꝫ: ⁊ iō ꝯcludamꝰ ꝙ lꝫ determinabile possit ꝯhē de
termiationē uel determinās aut determiatiuū ad sup-
posita uel ad certū suppositū aut singulare: nunq̄ꝫ tam̄
ad f̄m qd: ⁊ eē diminutū: ⁊ per ꝯn̄s li hō qui est deter
minabile nō pōt ꝯhē li vnꝰ qḋ est determinās ul' deter-
minatio ut li vnꝰ stet pro vno diminuto ⁊ f̄m qd.s.p
vno sp̄e qn̄ dꝛ vnꝰ hō lꝫ ꝯhat li vnꝰ ad vnū in hoie ⁊ nō
in boue. ⁊ ita ad certū suppositū. Et iō nō est ibi ꝓp̄rie
determiatio ⁊ iō argumētū nō ualet. ¶ Ad 3m argm in
quo arguebat̄ ꝙ plures hoies sūt vnꝰ hō eo ꝙ in hoie
in cōi hn̄t idiuisionē ⁊ idr̄iam ac idistinctionē ⁊ p ꝯn̄s
sūt vnū in illo. R̄ndet doctoꝛ ꝙ ista ꝯn̄tia nō ualet vꝫ
aliq̄ sūt idiuisa in hoie uel forma hūana ergo sūt vnus
hō uel hō idiuisus.i.singularis qui nō pōt diuidi in p̄-
tes v̄binas: lꝫ possit diuidi in p̄tes essentiales siue resol
ui in p̄tes itegrales: qꝛ triplex est p̄s ut sepe al's dictuꝫ
est.s.eēntialis: itegralis: ⁊ v̄bina: uel suppositiua. Et do
ctoꝛ reddit rōnē dicēs qꝛ in an̄te significat̄ uel sumit̄
hō ut hn̄s rōnē determinatiōis respectu vniꝰ. Naꝫ qn̄
dicit̄ plures hoies sunt indiuisi in hoie manifestuꝫ est
ꝙ li hoie sumit̄ ibi ut quedā determinatio ad determi
nādū modū illius indiuisionis ut det̄ intelligi ꝙ non
sit quecūq̄ꝫ indiuisio: qꝛ nō idiuisio aut idistinctio nu-
meralis qꝛ plures hoies nō idiuidunt̄ siue nō sūt idiui
si idiuisione singulari ⁊ nūali sic̄ sortes est idiuisus a se
ipso ⁊ qḋcūq̄ꝫ aliud singulare totiꝰ vniuersi sed sunt in
diuisi alia idiuisione que nō est tāta sic̄ illa p̄cedēs: sed
minoꝛ puta idiuisio specifica: qꝛ nō diuidunt̄ in sp̄e hu
mana.i.nō sunt alteriꝰ spēi ab hoie. vn̄ in hoie ⁊ quo
ad nāꝫ humanā nō diuidunt̄.s.diuisiōe specifica ut do
ctoꝛ itelligit: lꝫ bn̄ diuisione nūali qꝛ ipsa nā humana
multiplicat̄ nūo in eis eo ꝙ alius: hō in nūo est soꝛ. ⁊
aliꝰ Plato ut patet nō tm̄ aliud. Et sic patet ꝙ li hō in
an̄cedēte significat̄ ut hn̄s rōnē determiationis respe-
ctu vniꝰ. in ꝯn̄te aūt ut hn̄s rōnē determiabilis ul' su-
mit̄ ut determiabile puta qn̄ dꝛ in argto: ḡ sunt vnꝰ hō
ubi vides ꝙ li hō determiat̄ a li vnꝰ. Nūc ḡ ad ꝓposi-
tū cū in oi bona ꝯn̄tia an̄s ⁊ ꝯn̄s debeāt se ꝯhr̄ ⁊ vni-
formiter hēre ne fallacia ibidē icidat: seq̄t̄ ꝙ talis mu
tatio iter sōꝫ an̄tis ⁊ v̄bm ꝯn̄tis: ut vꝫ in an̄te sumit̄ ut
hn̄s rōnē determinatiōis ⁊ in ꝯn̄te ut hn̄s rōnē deter-
minabilis oino fac̄ ꝯn̄tiā nō ualē ⁊ sic pꝫ r̄nsio. ¶ Ad
4m argm in quo arguebat̄ uterq̄ꝫ istoꝝ est vnꝰ hō: ḡ pl'es

homies sũt vnꝰ hõ: negaꝛ ꝯñtia. Sed in arᵗᵒ ꝓbaꝛ ꝯñ-
tia sic. in oi ꝯñtia bona ⁊ formali oppositũ ꝯñtis repu
gnat añti: sed ita est hic: ergo ꝯñtia ẽ bona. mior ꝓbaꝛ
sic. nã oppositũ ꝯñtis. s. tm̃ vnꝰ hõ est vnꝰ hõ nõ stat cũ
illo añte. s. uterqꝫ istoꝝ ⁊c̃. qꝛ in añte li vnus hõ qui est
p̃dicatũ attribuiꝛ sbo ad minꝰ pro duobꝰ. Nã hoc sin-
cathegorema. s. uterqꝫ hẽt de nã sua distribuẽ terminũ
cui addiꝛ pro duobꝰ ⁊ per ꝯñs ꝯfũdit p̃dicatũ confuse
tm̃ pro duobꝰ sic̃ li oẽ ⁊ li q̃libet pro vniũsis. Et ideo
cũ ꝫm regulã iuris li plures põt dici de duobꝰ qꝛ ibi dꝛ
ꝙ duo hoies dicunꝛ plures. seqtur ꝙ cũ uterqꝫ istoꝝ sit.
vnꝰ hõ ꝙ plures hoies sũt vnꝰ hõ. Rñdet doctor ad ꝓ-
batione ꝯñtie dicẽs ꝙ illud q̃ poniꝛ loco ꝯñtis. s. plu
res hoies sũt vnꝰ hõ: que ꝓpõ est ꝯñs ad istõ añs. s. uter
qꝫ istoꝝ est vnꝰ hõ. Dico ꝙ si illud q̃ sic poniꝛ loco ꝯñ
tis sit vnũ sic̃ hic iste ⁊ iste sũt vnꝰ hõ que. s. aut est vna
cathegorica de copulato sbo ⁊ sumiꝛ in sensu cõposito
uel est vna ypothetica ⁊ copulatiua ⁊ sumiꝛ in sẽsu di-
uiso: tũc dic̃ ꝙ ꝓpõ illa est uera in sensu cõpõnis nõ tñ
diuisionis ⁊c̃. ubi nõ ꝙ ista ꝓpõ. s. iste ⁊ iste sũt vnꝰ hõ
põt hẽre duplicẽ vnitatẽ: qꝛ in illa est potẽtialis multi
plicitas de qua dictũ est in. q. viij. ⁊ iõ nec dꝫ ꝯcedi sim
plr nec negari ꝫm illud phi in elẽchis rñdẽtis ad multi
plex nõ p̃fata distinctione nõ ꝯtingit vitare redarguti
onem: ⁊ iõ ad uere multiplex cuiusmodi est multiplex
actuale ⁊ potẽtiale rñdẽdũ est per distictionẽ ne redar
guamur. Et ita maximũ icõueniẽs icidamꝰ. Igiꝛ dico
ꝙ pma vnitas illiꝰ ꝓpõnis põt eẽ vnitas sensus cõpo
siti qui reqrit vnitatẽ ꝓpõnis cathegorice ut sup̃ dcm̃
est: sic certe nõ est uera lꝫ doctor dicat ꝙ est uera in sẽsu
cõpõnis ⁊ nõ diuisionis. ubi nõ ꝙ illa lr̃a textꝰ docto-
ris est falsa. ⁊ hoc ut credo uel ex vitio scriptoris ul' ex
iadũtẽtia doctoris ut cuilibet doctissimo iterduꝫ acci
dit dũ nõ ꝯsiderat uel adũtit mẽte circa alia occupata
⁊ in simplici sepissime accidit ⁊ iõ dicaꝛ per oppositũꝫ
s. ꝙ ꝓpõ illa est uera in sensu diuisiõis ⁊ nõ cõpõnis ut
tũc dicẽdo iste est vnꝰ hõ ⁊ iste est vnꝰ hõ. Et iõ si sume
reꝛ in sensu cõpõnis. s. sic dicẽdo iste ⁊ iste est vnꝰ homo
que est de copulato sbo: tũc ꝓpõ eẽt oino falsa ⁊ iposſi
bilis qꝛ ex illa seqreꝛ ꝙ duo hoies eẽnt vnꝰ hõ singula
ris. Et iõ lr̃a doctoris hẽt corrigi in illo loco qꝛ in oi li
bro sic habeꝛ: ⁊ tũc imediate dic̃ doctor sic. ⁊ nõ hẽt ꝓ
opposito tm̃ vnꝰ hõ: sed hãc nõ plures hoies: que bene
stat cũ añte ⁊c̃. hoc dictũ uerũ est. qꝛ ut hec ꝓpõ. s. pl'es
hoies sũt vnꝰ hõ sumiꝛ in sensu diuiso: ⁊ hẽt vnitatẽ ꝓ
põnis ypothetice sic sibi ꝯ̃dicit hec ꝓpõ. s. nõ plures ho
mines sũt vnꝰ hõ ⁊ nõ ista ꝓpõ: tm̃ vnꝰ hõ est vnꝰ hõ: qꝛ
ista bñ stat cũ illa ut pꝫ. Nã iste bñ stãt sil'. s. iste est vnus
hõ ⁊ iste ẽ vnꝰ hõ. ⁊ tñ tm̃ vnꝰ hõ ẽ vnꝰ hõ. Et iõ pꝫ ꝙ li
tm̃ vnꝰ hõ ẽ vnꝰ hõ nõ opponiꝛ illi. Quapropter maife
stũ est ꝙ lr̃a doctoris in p̃fato loco corrigẽda ẽ ut dixi.
⁊ addit doctor ꝙ hic negaꝛ p̃dicatũ a pl'ibꝰ sũptis per
modũ pluriũ: q̃ ibi affirmaꝛ de pl'ibꝰ sũptis ꝑ moduꝫ
vniꝰ qꝛ ibi diuisim huic ⁊ illi. Est eni uterqꝫ signũ diui
siuũ hic ꝯiũctiꝫ ambobꝰ. Iste passus ẽ difficilis. Et iõ
nota lr̃am ⁊ pũctua: ac scribe eã sic̃ ego feci: ne decipia
ris. libri eni in hoc passu sũt coiter multũ icorrecti. Et
iõ attẽde qd dicit doctor. Nã dic̃ ꝙ hic negaꝛ p̃dicatũ
a pluribꝰ sũptis ꝑ modũ pluriũ q̃ ibi affirmaꝛ de plu
ribꝰ sũptis per modũ vniꝰ hoc est dictu. hic. s. in ista ne
gatiua nõ plures hoies sũt vnus hõ que opponiꝛ huic
iste ⁊ iste sũt vnꝰ hõ ꝓut sumunꝛ in sensu diuisiõis eq-
ualeret hãc iste est vnꝰ hõ ⁊ iste est vnꝰ hõ. dico ꝙ in il-
la tali negatiua negaꝛ p̃dicatũ. s. vnꝰ hõ a pluribꝰ sum-
ptis per modũ pluriũ. s. ab isto hoie ⁊ ab illo hoie qui
sumiꝛ per modũ pluriũ qꝛ sumunꝛ in sensu diuisionis
⁊ ita ut plures qꝛ ut duo. Nã iste hõ ⁊ iste hõ qui sunt
plures hoies nõ sũt vnꝰ hõ. ⁊ iõ illa negatiua est uera:
qꝛ negat falsum. Deide cũ dicit ꝙ ibi affirmaꝛ de plu-
ribꝰ sũptis per modũ vniꝰ hoc est ibi. s. in illa ꝓpõne:
vꝫ uterqꝫ istoꝝ est vnꝰ hõ. que est añs cũ quo añte bene
stat illa negatiua. s. nõ plures hoies sũt vnꝰ hõ: ⁊ utraqꝫ
illaꝝ est uera. Nã ista bñ stãt sil'. s. uterqꝫ istoꝝ est vnus
hõ ⁊ nõ plures hoies sũt vnꝰ hõ: ⁊ illa non opponiꝛ illi
añti. Et iõ ꝯñtia illiꝰ q̃rti modi est negãda ꝫm ꝙ ꝯñs il
liꝰ capiꝛ in sensu cõpõnis ⁊ diuisionis qꝛ illud ꝯñs ut
sic hẽt alia ⁊ alia opposita qꝛ in sensu cõpõnis opponi
tur sibi illa: tm̃ vnꝰ hõ est vnꝰ hõ. In sensu aũt diuisiõis
opponiꝛ sibi hec nõ plures hoies sũt vnꝰ hõ. Deide cũ
dicit qꝛ ibi diuisim huic ⁊ illi hoc est ibi. s. in illa ꝓpõ-
ne que est añs. vꝫ uterqꝫ sit signũ diuisiuũ: hoc p̃dicatũ
s. vnꝰ. hõ ꝯuenit sbo illius ꝓpõnis diuisim sic dicẽdo.
iste est vnꝰ hõ ⁊ iste est vnꝰ hõ. Iõ ꝯsidera ꝙ totũ illud
ẽ parẽthesis qñ dic̃. Est eni uterqꝫ signuꝫ diuisiuũ. Et
iõ añ ⁊ retro signeꝛ cũ v̊gulis sicut fit ubi est illa figura
grãmaticalis que dꝛ parẽthesis. sic̃ vides me hic fecisse
⁊ poniꝛ ad declarationẽ ⁊ nõ est ꝓp̃e de snia sed iterrũ
pit ac discõtinuat eã sic̃ fit semꝑ snia in qua est parẽthe
sis sic̃ est illa in actibꝰ apl'oꝝ ubi dꝛ. (Erat enim turba
hoium sil' fere cẽtũ viginti.) ⁊ poniꝛ in legẽda sci Ma
thie: ⁊ sic fit sepe in scriptura. Et deinde addit doctor
hãc breuẽ sentẽtiã vꝫ hic ꝯiũcti ambobꝰ hoc est hic. s.
in ista ꝓpositiõe negatiua. Nõ plures hoies sunt vnus
hõ. Negaꝛ cõiunctiꝫ. i. simul ⁊ semel li vnꝰ hõ ab am-
bobꝰ. s. ab isto hoie ⁊ ab isto hoie sumptis sil' ⁊ ꝯiũctiꝫ:
qꝛ certũ est ꝙ duo hoies sũpti simul sic̃ fit semꝑ simul-
tas ⁊ ꝯiũctio in sensu cõposito: nõ sũt vnꝰ hõ. imo sũt
duo hoies: sic̃ duo ⁊ duo sũpti simul: ⁊ in sensu cõposi
to sũt q̈tuor ut dictũ est. Et iõ li hic referꝛ ad locũ ubi
stat ꝓpositio negatiua uel ad ipaꝫ ꝓpõnẽ negatiuã. ⁊
li ꝯiũctiꝫ capiꝛ aduerbial'r. ita ꝙ dicaꝛ ꝯiũctiꝫ aduer-
bial'r: ⁊ nõ ꝯiũcti ꝑticipial'r. Et hoc noto ibi ꝑꝑ corru
ptionẽ lr̃e que sepe est grauiter corrupta. Et iõ tota sẽ
tẽtia est destructa. Igiꝛ breuiter tota snia huiꝰ itricate
rñsionis stat in isto ꝙ pmo negãda est ꝯñtia illiꝰ q̈rti ar
gumẽti. 2ᵒ qñ ꝓbaꝛ illa ꝯñtia eẽ bona eo ꝙ oppositum
ꝯñtis nõ stat cũ añte uel repugnat ei. distiguẽdũ est de
ꝯñte ⁊ eiꝰ vnitate: qꝛ aut illõ ꝯñs. s. pl'es hoies sũt vnꝰ
hõ equalet vni cathegorice de sensu cõposito ⁊ sbo co-
pulato que hẽt vnitatẽ vniꝰ simplicis ꝓpõnis uel eq-
pollet vni ꝓpõni ypothetice copulatiue de sensu diui-
so que hẽt vnitatẽ ꝓpõnis ypothetice. pmo mõ est fal-
suꝫ: qꝛ eiꝰ oppositũ est uerũ. s. tm̃ vnꝰ hõ est vnꝰ hõ: ⁊ sic
coiter utimur ⁊ loqmur de illo ꝯñte negãtes illud. ⁊ iã
patuit supꝛꝰ per totã q̃õnẽ ⁊ eiꝰ oppositũ bñ stat cũ añte
ut iã supra dictũ est. Scd̃o mõ est uerũ ⁊ eiꝰ oppositũꝫ
stat cũ añte. s. nõ plures hoies sũt vnꝰ hõ ⁊ uterqꝫ isto-
rũ est vnꝰ hõ ⁊c̃. Aliã rñsionẽ dat ibi doctor. vꝫ tm̃ vnꝰ
hõ est vnꝰ hõ: ⁊ uterqꝫ istoꝝ est vnꝰ hõ. Nã eo ꝙ li uter-
qꝫ distribuit pro suppositis diuisim ⁊ nõ ꝯiũctim: ideo
dicẽdo tm̃ vnꝰ hõ est vnꝰ hõ nullũ suppositũ hois exclu
diꝛ: qꝛ iste est vnus hõ: ⁊ iste est vnus hõ ut sumunꝛ sic
diuisim. ⁊ sub illa rõne distribuit li uterqꝫ pro eis ⁊ nõ
aliter. patet ergo questio ista difficillima.

c **Irca** caplꝫ de dr̃ia ⁊ est. q. 20. huiꝰ ꝯtiua
tio pꝫ qꝛ sequiꝛ ordinẽ ul'iuꝫ. In p
mo argumẽto recitat pmo tres spẽs diuisiõis
per se. ⁊ pmo ꝓbat doctor de diuisione gñis in species
que semꝑ eque pmo dꝛ de suis spẽbꝰ: lꝫ ꝫm ꝑfectius ⁊
imꝑfectiꝰ. Dr̃ia aũt in cõi p̃dicaꝛ per pus de dr̃ia ma-
gis ꝓprie dicta q̃ꝫ de alijs ut videꝛ: ergo nõ est diuisio
gñis in spẽs: nec totius in ꝑtes itegrales eo ꝙ totũ in
tegrale nõ p̃dicaꝛ de hꝰ'ⁱ ꝑtibꝰ: qꝛ paries nõ est domus:
sed diuisum hic siue illud q̃ hic diuidiꝛ p̃dicaꝛ de suis
diuidẽtibꝰ: qꝛ seqtur hec est dr̃ia coiter dicta uel ꝓprie
dicta ergo est dr̃ia: nec est diuisio uocis in significatio-
nes: quia tunc hec uox differentia importaret ista tria
⁊ non sequeretur ad diuidentia nec eẽt diffinibile. ubi

nō tria q̄ ad p^m. Nō p^o q ois termin^o equoc^o iportat & actu eq̄liter sig̃t oia significata sua. Nam hec uox ca nis significat actu & eq̄liter oia sua significata ut probat doctor in p̄mo libro elēchoꝝ suoꝝ. sed dr̃ia in cōi ut videt̃ nō sic eque iportat illas tres dr̃ias sed p^o iportat dr̃iam magis ꝓpe dictā que facit aliud & sic ordia re alias. & nō sequeret̃ ad diuidētia. illud est scd̄m notandū ubi nota q nunq̄ terminus equocus sequit̃ in aliq̄ ɔ̄ntia ad sua significata que diuidūt ip̄m nec ifert̃ ab eis. Nā nō seq̄t aial latrabile currit ergo canis currit & sic de alijs duob^o significatis ei^o. Et cā iā dcā est vz eo q terminus equocus in sbo ɔ̄ntis ponit sibi oia sua sig̃ta in actu respectu p̄dicati. Et iō eque dr̃ uel p̄dicat̃ li currit de vno sic de alio & per ɔ̄ns tūc nō dr̃ de aliq̄. sed opz distīguē de ɔ̄nte rōne sbi. ℂ Tertiū notādū est qd̄ dicit. Nec eēt diffinibile. nā equoci nō est diffinitio ut patet per p̄hm in p̄n^o p̄dicamētoꝝ: qr̃ solum nomē est cōe sed dr̃ia hic diuisa diffinit̃ ut vr̃ ergo hec diuisio nō est diuisio. Deīde dicit nec est aliq̄ diuisio p accn̄s. Nā ille nō sunt nisi tres ut patet per Boetiuz in li^o diuisionū. q̄rū vna est sbi accn̄tia. Exēplū aialiū aliō est sanū. aliud egrū. Alia est ecōuerso. s. accn̄tis in sba. Exēplū sanoꝝ aliō est hō aliō est brutū. 3^a est accn̄tiū exēplū. Dulciū. aliud est rubeū: ut mel. aliud est album ut lac. ul' meli^o. sanoꝝ aliud calidū aliud fridum aliud hūidū aliud siccū. Dio aūt dr̃ie nō est aliq̄ istaꝝ eo q in disione per accn̄s nunq̄ diuisuz itelligit̃ siue p se ɔcludit̃ i aliq̄ mēbro diuidētiū. patet hoc per oia: qr̃ in p^a disione per accn̄s in illo exēplo. aial nec itelligit̃ nec icludit̃ per se in sano nec in egro. ꝓbat̃. nunq̄ sba aliq̄ pōt eē de rōne formali alicui^o accn̄tis: cū distīguat̃ gn̄e gn̄alissimo. etiā in 2^a distictione. patet q sanū nō icludit̃ per se in hoie nec in bruto. Etiā in 3^a disiōe patet q sanū nec icludit̃ in calido nec in frido cū specifice distīguant̃ in p̄dicamēto qualitatis. Et ita patet q nunq̄ in disione per accn̄s icludit̃ diuisuz in suis didētib^o. hic aūt diuisuz. s. dr̃ia didit̃ & itelligit̃ siue icludit̃ per se in oi mēbro disiōis ut vr̃: qr̃ dr̃ia coiter dicta est dr̃ia & sic de alijs. ergo illa disio nō est aliq̄ disio per accidens. Cetera usq̄ ad p̄mū arg^m p̄ncipale nō idigent expōne. tn̄ exponent̃ in rn̄sionib^o. ℂ Igit̃ ad p^m arg^m qd̄ iā ꝓlixe expositū est dicēduz q est disio uocis in significationes. & nō s̄m p̄mum modū equocationis eo q ibi uox equoca iportat multa. p^o idest eq̄liter & sine aliq̄ ordie aut h̄itudine equocatoꝝ. qr̃ nō p̄us nec magis vnū q̄ aliud. ergo hec uox dr̃ia hic diuisa est equoca s̄m scd̄m modū equocatiōis in quo est ordo inter significata. qr̃ ibi uox iportat aut significat vnuz significatū ꝓpe ac p̄mo & p̄ncipal'r. & aliud nō nisi ex usu & secūdario ac trāsumptiue. Exēplū de ridere sig̃t ꝓpe risuz hois. & trāsūptiue risum prati. i. floritionē delectabilē visui. ita est de hac uoce dr̃ia qr̃ ꝓpe sig̃t dr̃iam magis ꝓpe dictam. & trāsumptiue & ex usu alias duas qr̃ nō sūt dr̃ie ꝓpe loquēdo sed accn̄tia: qr̃ dr̃ia que est tertiū ul'e & intētio scd̄a nō pōt dare fundari in eis sed tm̄ in magis ꝓpe dicta ut infra videbit̃. Et ultra ɔcedo q hec uox equoca. s. dr̃ia. Nec seq̄t ad aliq̄d illoꝝ triū diuidētiuz nec infert̃ ab eis nec diffinit̃ ut equocat̃. i. illa uox que est equoca nō diffinit̃ sicut nec aliq̄ uox equoca: tn̄ ut illa sumitur in illo sensu. i. pro vno sig̃to: sic est vniuoca. & hoc est gn̄ale in oib^o equocis: qr̃ ut sumunt̃ pro vno sig̃to sunt vniuoca. canis eni ut sumit̃ pro aiali latrabili est nomē vniuocū: qr̃ sic nō h̄et nisi vnicum sig̃tū sicut & oē nomē vniuocū & sic pōt diffiniri & esse p̄n^m ɔ̄ntie. i. pōt seq & eē ɔ̄ns in aliq̄ ɔ̄ntia formali & ēt aliq̄n añs. nā añs & ɔ̄ns sūt duo principia ɔ̄ntie lz añs sit p^m. ℂ Ad 2^m arg^m qd̄ uolebat diuisionē nō eē bonā eo q nō erat per opposita tn̄ qr̃ trimēbris &c̄. Dicēdū ad p^m q mēbra sunt opposita & hoc patet reducēdo diuisionē ad bimēbrē. Nā ois diuisio nō bimēbris h̄et reduci ad bimēbrē s̄m artē Boetij in lib^o diuisionū. Et doctor clarissime reducit eā in lr̄a. Sed qn̄ dicit ibi infra. Alia aūt mēbra ibi posita sunt mēbra sbdiuisiōis & ponunt̃ loco diuisi. i. sbdiuisi. ubi nota q facta p̄ma diuisiōe in duo mēbra. s. dicēdo dr̃iaꝝ quedā est magis ꝓpe dicta & quedā nō magis ꝓprie dicta. hic p̄mū mēbrū nō pōt ampli^o diuidi. Sed 2^m mēbrū subdiuidit̃. sub quo ɔtinent̃ alia duo mēbra p̄me diuisiōis que fuit in tria mēbra. Nā dr̃ia coiter dicta & ꝓpe dicta que sunt duo mēbra prime diuisionis cōtinent̃ sub secūdo mēbro p̄dicto qd̄ subdiuidit̃. s. sub dr̃ia non magis ꝓprie dicta & illa ponunt̃ loco diuisi. s. in loco illius qui etiā est vnū diuisum. lz non primū diuisum sed scd̄m & ideo dicit̃ subdiuisum: & loco illius diuisi idest subdiuisi. aut secūdo diuisi qd̄ dicit̃ differētia nō magis ꝓprie dicta ponūtur differētia coiter dicta & ꝓprie dicta. Et hoc ꝓpter breuitatē loquēdi eo q ipsuz diuisum. i. subdiuisum aut secūdo diuisum est vnū mēbruz principalis diuisionis. s. illius que est prima diuisio bimēbris. R̄n̄sio ad 2^m ɔtra hoc patet qr̃ membra intelliguntur cum precisione ut docetur in littera.

c Irca Q̄ōnez. 21. qua queritur an hec sit uera sortes senex &c̄. Et notāduz q hec qd̄ mouet̃ pp exēplū Porphyrij qn̄ exēplificat de dr̃ia coiter dicta. Primū argumentū tāgit nām relatiuoꝝ & relationis: qr̃ ois relatio regrit duo extrema relata in actu. & etiā regrit sbm in actu cuz sit accn̄s: & accn̄s nō pōt existere nisi sbm eius existat loquēdo nāliter & etiā regrit fundamentū in actu & terminū in actu tam formalē q̄ totalē. s. aliud extremuz. Et hoc inquātū est accn̄s tale. s. relatio. Sed iste cōditiones deficiūt huic relationi que dicit̃ dr̃ia que sortes senex differt a seipso puero: qr̃ vnum extremū deficit. s. sor. puer: qr̃ qn̄ est senex tūc non est puer. Et etiaz sbm differētie sortis pueri a sorte sene nō est qr̃ sor. puer nō est nec fundamētum illius est. s. pueritia ergo ꝓpositio est falsa. Nam pueritia est fundamentū differētie & distinctionis sortis pueri a sorte sene. hec eniz sunt duo fundamenta differētie inter sortem puerū & sortem senem. videlicet pueritia & senectus. Naz distinctio sortis senis fundat̃ in senectute & terminat̃ ad pueritiā. & distinctio sortis pueri fundat̃ in pueritia & terminat̃ ad senectutē. Et si uellemus hāc ꝓpositionez discutere ꝓfundius & sbtilius diceremus hic fundari rel'onē in relatione: qr̃ scd̄am relationē. s. diuisionē in senectute & diuisio est in pueritia. Naz senectus & pueritia sunt rel'ones ut patet & mutuo se respiciūt que etiā ipse prime fūdant̃ in alijs fundamētis. Nā senect^o videt̃ fūdari in magnitudine tp̄is & duratiōis & pueritia in ɔ̄rio. Igit̃ qr̃ distinctio sortis senis a sorte puero fūdat̃ in senectute que est rel'o. & distictio sortis pueri a sorte sene fūdat̃ in pueritia que ēt est rel'o. Iō merito dixi q in ista ꝓpōne. s. sortes senex &c̄. fundat̃ relatio in rel'one qd̄ dc̄m est ɔtra doctrinā aliquoꝝ. Sed videat̃ Frācīscus in ɔflatu. di. 29. q. 3. & tūc me intelligas: tn̄ pp v̄itatē & multoꝝ doctrinā & vniuersalitatē multa hic tango. & in ope isto que al'r nō tāgerē. ℂ In scd̄o argumēto notetur ꝓbatio scd̄e ɔ̄ntie quādo dicit. Negatio in antecedēte negat idētitatez vniuersaliter. Ubi nota q ibi fingit̃ esse locus a toto vniuersali qui locus solū tenet negatiue tn̄ de facto non est ibi iste locus: qr̃ nō arguit̃ a supiori ad suū inferius negatiue sed ecōuerso. Nā arguit̃ sic. sortes nō est idē sibi puero ergo nō est idē sibi sicut si argueret̃ sic lapis calidus nō est idē sibi frigido ergo nō est idē sibi. Nā lapis calidus est inferior ad lapidē lz nō ratione caliditatis tn̄ ratione huius lapidis cōtracti in quo est caliditas que nō potest eē in lapide in cōi: & ita ibi arguit̃ & cōcludit̃ distinctio essentialis

ex distinctione accñtali: ⁊ distinctio supioris ex distinctione iferioris. Et ideo non ualet ꝯñtia. ⁊ male dicit ꝙ in añte negat idẽtitas ulr̄iter: sed tm̄ idẽtitas accidẽtalis que est sortis senis ad sortem puerum. Non aũt negat idẽtitas sortis a seipso que identitas est uere ⁊ simplr̄ identitas qꝛ inuariabilis ⁊ indiuisibilis. nihil eni põt diuidi aut diuidi a seipso qꝛ ibi fundat pᵒ indiuisio absoluta de qua alias. Sed si vis videre uade ad metaphisicã Boneti liᵒ 3ᵒ caᵒ 2ᵒ. Et ideo cum añte nõ neget idẽtitas ulr̄iter: sed tm̄ ꝑm qd ⁊ accñtalis iõ non negat idẽtitas a se ⁊ per ꝯñs nõ arguit a supiori ad iferiꝰ negatiue ut ibi significat. iõ argm non ualet. ¶ Tertium argm declarabit in rñsione. Ad qõnem aũt respõdet doctor dicẽs ꝙ ꝓpõ illa est distinguẽda ꝑm equocationẽ: qꝛ sumpto differt in cõi. i. dr̄ia in cõi: hoc est differẽtia coiter dicta. Nõ aũt itelligit doctor de illa uoce in cõi ⁊ equoca que pmo diuidit in tria significata siue in tres modos dr̄iaꝝ: qꝛ illa nec facit differre nec nõ differre cũ sit sola uox. Et ideo itelligit de differẽtia coiter dicta ⁊ sic est uera ꝓpõ: qꝛ sortes senex differt a seipo puero dr̄ia coiter dicta. s. senectute in qua fundat talis dr̄ia. Nam senectus est dr̄ia coiter dicta: ⁊ accidẽs cõe ac relo. ⁊ ideo qdcũqꝫ accñs impedit oimodã idẽtitatẽ. qꝛ si aliquo mõ sit aliqd accñs ꝗ̃ztũcũqꝫ cõe qd nõ est in alio aut ecõuerso: illa duo nõ sunt oino siue oimodo idem. ⁊ tale accñs ipedit ⁊ destruit oimodã ⁊ plenã identitatẽ inter illa ⁊ facit illa aliquo mõ differre ⁊ ita est hic de senectute in sorte sene. Tñ accipiẽdo dr̄iam pro dr̄ia ꝓpe uel magis ꝓpe dicta sic ꝓpõ est falsa: qꝛ senectus nõ est talis dr̄ia ut patet nec etiã pueritia qꝛ nulla illarũ est insepabilis nec dr̄ia essentialis. ¶ Ad pm argm dant due rñsiones. Pria ponit duplicẽ actum. s. actũ exñtie qualis ꝯuenit nũc mihi ⁊ tibi: ⁊ actũ referẽdi. s. ꝙ actualr̄ simul referãtur. pmus actus nõ requirit ad relatiua ut patebit. sed secũdus sic. Nã secũdus actus non ponit aut reqrit aliqd relatiuoꝝ existere actualr̄ sed solum ꝙ simul actualiter inferant lꝫ in se nõ existãt. Et doctor ponit exẽplum de ꝑori ⁊ posteriori que sunt correlatiua dicens ꝙ ꝑus ⁊ posterius: lꝫ nõ simul existãt tñ sunt simul ꝑm rõnem qua referunt. Nã qñ ꝑus est sub rõne prioris tũc posteriꝰ est sub rõne posterioris lꝫ nõ simul existãt. Pro qbꝰ dictis nota pmo: ꝙ nõ est incõueniẽs ꝑus ⁊ posterius hẽre duplicẽ actum pdictum. i. ꝙ utrũqꝫ illoꝝ existat actualr̄ ⁊ ꝙ simul actualr̄ referant sicut patet de sole ⁊ eius splendore aut rotũditate. Et de igne ⁊ eius calore ⁊ de carbone ⁊ eius calore ⁊ sic de ifinitis in qbus sb̃a ⁊ accñs simul actualr̄ existũt: ⁊ tñ sub̃a est ens ꝑus ⁊ accñs est ens posteriꝰ ut patet. 7. metace Tñ pmus actus nõ semꝑ requirit ad nãm ⁊ rõnez ꝑoris ⁊ posterioris: qꝛ ille actus est actus absolutꝰ ⁊ modus intrinsecus ut alias patebit. Et tm̄ respicit ipa extrema ⁊ fundamẽta in se ⁊ sine hitudie aliqua iter se. scds aũt nõ sicut cum sit respectiuus ⁊ solum respicit extrema ut hñt hitudinem ad inuicẽ. Et ideo de necessitate reqrit ad nãz ꝑoris ⁊ posterioris. ¶ Scdo nota ꝙ ꝑus ⁊ posterius possunt sumi duplr̄. vno mõ fundamẽtalr̄. s. pro ipsis fundamẽtis ⁊ sic nõ est incõueniẽs ꝙ prius sit qñ posterius nõ est ut digitus meus hñs albedinem fundat ꝑoritatem respectu albedinis ⁊ albedo fundat posterioritatẽ respectu digiti. Et planũ est ꝙ digitus meus põt eẽ sine albedine. Alio mõ sumuntur formalr̄. s. pro ipsis relatiuis uel relationibꝰ ꝑoritatis ⁊ posterioritatis ⁊ sic ꝑus non est prius posteriori. Naz ut sic sunt correlatiua uel correlationes. Et oia correlatiua ⁊ correlationes sunt simul natura. i. non pñt esse sine se inuicem nec vnum sine alio ut doctor exponit in pᵒ libro sniaruz dis. xxviij. q. iij. Et ideo sic impossibile est ꝑus eẽ sine posteriori: qꝛ ipo facto quo est illud qd dicit prius. opꝫ ꝙ sibi correspondeat aliqd qd di posteriꝰ. ¶ Uel tertio mõ pñt sumi ꝑus ⁊ posterius pro fundamẽtis informatis talibꝰ relationibus: ita ꝙ sumant tã pro fundamẽtis ꝗ̃z pro relationibꝰ ꝑoritatis ⁊ posterioritatis simul sic ꝙ fundamẽta sunt informata ipsis relationibꝰ. Et sic impossibile est etiam ꝙ ꝑus sit ꝑus posteriori. i. ꝙ sit sine eo aut duratiõe ꝓcedat ipm qꝛ eodem momẽto tẽporis quo fundamentum ꝑoritatis informat ꝑoritate ⁊ denoiat ꝑus eodẽ momẽto fundamẽtuz posterioritatis informat posterioritate ⁊ denoiat posteriꝰ. Et hoc modo ꝓcedit doctor. 5. metaphi. q. ij. cãm in actu ⁊ effectum in actu simul eẽ ⁊ simul nõ eẽ. Et Frãciscus de mayronis passu 60. sup pdicamẽta dicit ꝙ causa est prior natura effectu suo ⁊ est simul natura cum effectu suo. pmum est veruz quãtuz ad fundamẽta hoꝝ respectuũ ⁊ absoluta. Secũduz aũt est uerũ inꝗ̃ztuz sunt relatiua: ul' quãtum ad formalitates aut rõnes formales relatiuoꝝ ⁊ hoc uel ut sunt in se uel ut sunt in suis fundamẽtis informatiue qꝛ hec simultas nõ est aliud nisi mutua exigẽtia illationis. s. qꝛ utrũqꝫ ifert mutuo aliud. Et ad ꝓpositũ dico ꝙ hoc est qd doctor vult dicẽ hic qñ dicit ꝙ qñ ꝑus est sb rõne ꝑoris tunc posterius est sb rõne posterioris ubi itelligit ꝑm istuz 3m moduz sic. s. qñ fundamẽtuz ꝑoris informat relone ꝑoritatis: ⁊ sic est sb relone eius tunc fundamẽtuz posterioritatis est sb relone posterioritatis ⁊ informat relone eius ⁊ sic est sb illo. Et istud põt eẽ lꝫ neutrum illorũ existat ut patet de Adã ⁊ Abel filio eius: qꝛ adhuc di Adã prior ⁊ Abel posterior. ⁊ ita de infinitis. Antichristus eni di prior sua malitia ⁊ peccato uel saltez erit prior sed de sophismate nõ curo nũc qꝛ oino est aliqua ꝑoritas ⁊ posterioritas inter ipm ⁊ suas passiones insepabiles ⁊ sepabiles uel inter diffõnez eius ⁊ passionẽ lꝫ utrãqꝫ hẽat ab hoie. habet tñ eas per se lꝫ nõ pmo nec vnꝗ̃ illa ꝑoritas ⁊ posterioritas icipit in tꝑe nec desinet: sed hec dixi incidẽter ꝑꝑ garulos sophistas qui conantur euertere que ipsi nõ itelligũt. ⁊ sic ad ꝓpositũ dico ꝙ sortes senex ⁊ sor. puer lꝫ nõ hẽant pmuz actum qꝛ nõ simul existũt hñt tñ scdm actũ qꝛ simul referunt: ⁊ qñ sortes senex informat dr̄ia uel est sb rõne dr̄ie uel distinctionis: ẽt sor. puer iformat dr̄ia ⁊ distinctione: ⁊ iõ sic ꝓpõ est uera. ¶ Scda rñsio quã dat doctor ad pm argm est ista vꝫ ꝙ sor. puer nõ est extremũ nec terminꝰ totalis dr̄ie qua sor. senex differt ab eo: sꝫ sor. puer differẽs ⁊ aliud extremũ relatũ est sor. senex differẽs. Et illa iã sũt duo relatiua eqꝑãtie qꝛ relatiua eqꝑãtie sũt illa que denoiant eqlr̄ eodẽ noie. s. eadẽ in spe non eadẽ in nũo: sic sũt silr̄ dissimile ⁊ eqle ⁊ ieqle ⁊ hꝰi sic hic in ꝓposito. Nã differẽs ⁊ dr̄ns sũt denoiatia silia ⁊ relatiua eqꝑãtie ut saltẽ nũc supponit qd dico ꝑꝑ qdã dictũ Scoti in suis pdicamẽtis caᵒ de relone qne pa in rñsione ad 3m argm pncipale. vide ibi qꝛ aliqd eẽ relatiuũ eqꝑãtie est equocũ ut ibi patet: sed sufficẽ in ꝓposito ꝙ dr̄ns ⁊ dr̄ns sunt aliq mõ relatiua eqꝑãtie lꝫ nõ simplr̄. Et tũc dico ꝙ ista duo extrema sũt simul: qꝛ qñcũqꝫ sor. senex est differẽs tũc etiaz sortes puer est differẽs ⁊ nunꝗ̃ põt eẽ vnuz sine alio ⁊ iõ illa sunt simul uera. ⁊ hoc sufficit relatiuis ⁊ ueritati ꝓpõnis. ¶ Ad 2m pncipale patet rñsio per declarata in illo scdo arto. Tñ qñ dicit doctor ibi ifra ubi dicit sic. Sed si li sibi in ꝯñte referat añs cũ determinatione. s. hoc totũ sortes senex: tunc patet ꝯñtiaz nõ ualere. ubi nota ꝙ sic dicit doctor ꝙ cũ li sibi sit relatiuũ reciprocũ ⁊ idẽtitatis ⁊ sbe refert eãdẽ sb̃az nũo cũ suo añte: ⁊ supponit semꝑ pro eodẽ nũo. ut dicit Petrus hyspanus in tractatu de relone. ⁊ hoc nisi fiat ipedimẽtuz ꝑ signum ule uel hꝰi. ⁊ per ꝯñs qñ di ꝙ sor. est idem sibi li sibi põt facere duplicem relationem ꝑm ꝙ respicit

duplex an̄cedens ⁊ utroq3 modo patebit ꝯn̄tiam illaʒ non ualere v3 non est idem sibi puero ergo nō est idem sibi qꝛ in pꝛima.s.in an̄te negatur idētitas respectu termini accidētalis.s.respectu de li puero.⁊ in secūda.s. in ꝯn̄te negat̄ identitas respectu termini substātialis.s.respectu ipsiusmet soꝛ.qꝛ sortes impoꝛtat̄ ⁊ refert̄ p̄ li sibi qd̄ est relatiuum reciprocu3.Et ideo bn̄ dicit doctoꝛ ꝙ ibi est fallacia ꝯn̄tis a destructiōe an̄tis.Si aūt li sibi respiciat an̄s cōpositu3 cum accn̄te aliquo puta soꝛtem cōpositu3 cum li senex ita ꝙ refert sortē senem ⁊ supponat pro illo tunc etiā patet illā ꝯn̄tiam nō ualere eo ꝙ in an̄te ⁊ ꝯn̄te negat̄ idētitas respectu diuersoꝝ terminoꝝ accn̄tiu3:qꝛ in an̄te respectu pueritie uł respectu pueri.⁊ in ꝯn̄te respectu senectutis uel respectu sui senis. ¶ Ad 3ᵐ argᵐ p̄ncipale doctoꝛ ponit pᵒ vnā rn̄sionē que non ualet qꝛ male negat.Nam negat istā bonā ꝯn̄tiam soꝛ.senex differt a seipso puero: ergo soꝛ.senex ⁊ soꝛ.puer differūt que est p̄ma ꝯn̄tia ⁊ optima:negat aūt eā eo ꝙ in an̄te li differt p̄cedit li seipso puero uel li soꝛ.puero ⁊ in ꝯn̄te sequit̄.Nunc aūt per regulas logicales sumptas a pħo in liᵒ pᵒ piarmenias li differt qn̄ sequit̄ nō ꝯfundit aliqueʒ terminū:sed solum qn̄ an̄cedit ⁊ hoc ꝑpter negōnem quā includit ut patet in eius scd̄a expōne.⁊ oīs negatio habet vim cōfundēdi:qꝛ semꝑ perimit illd̄ qd̄ sequit̄ ip̄aʒ.⁊ doctoꝛ exēplificat clare in lr̄a ⁊ rn̄det ad ꝓbōnem p̄me ꝯn̄tie ꝙ tenet in relatiuis equipantie in qbꝰ nō icludit̄ negatio:cuiusmodi sunt sil̄e.equale.ꝯueniēs ⁊ hˢˡ.que non hn̄t vim ꝯfūdēdi.nec sunt sincathegorematica nec habētia aliq̄ officia:aut v̄tutē illoꝝ.secus est de li differt uel de li dr̄ia que icludit negōnem.Nec rn̄sio bn̄ ifringit̄ a doctore eo ꝙ nunq̄3 aliq̄ negatio uel dictio hn̄s vim negōnis pōt tollē.i.ipedire ꝯn̄tiam aliquā nisi pp̄ hoc ꝙ terminus p̄cedēs illā:⁊ sequēs hēt diuersaʒ suppōnem ut patet qn̄ dicit̄.Tu differs ab hoīe:ergo ab hoīe differs.que ꝯn̄tia nō ualet qꝛ li hoīe sequēs li differs supponit ꝯfuse ⁊ distributiue.⁊ li hoīe qui p̄cedit supponit determiate.Et ita qꝛ mutat̄ suppō ꝯn̄tia nō ualet:qꝛ nulla ꝯn̄tia tenet nisi in termis eodē mō supponētibꝰ:sed ubi obſuat̄ eadem suppō tenet.⁊ ita est ī illa p̄ma ꝯn̄tia qꝛ fit tm̄ in terminis singularibꝰ ut patet:⁊ in illis nō refert p̄ponē uel postponē negōnē p̄m pħm pᵒ piarmenias.Jō illa ꝯn̄tia nō fuit impedita cū li differt ⁊ iō est bona.Jgit̄ doctoꝛ ꝯcedit tam p̄mam ꝯn̄tiam q̄3 scd̄am ⁊ etiā ꝯn̄s illius scd̄e ꝯn̄tie qd̄ uocat scd̄m ꝯn̄s.s.ꝙ soꝛ.senex ⁊ soꝛ.puer sūt multa.⁊ reddit cām dicēs ꝙ illa determinatio in an̄te.i.ille due determiatiōes que sunt li senex ⁊ li puer diminuit respectu huiꝰ p̄dicati multa:eo ꝙ l3 sortes in se ⁊ absolute sumptꝰ nō sit multa:tm̄ ut sumptꝰ cu3 illis determiationibꝰ diminuētibꝰ eius vnitatē dicit̄ multa:qꝛ in eo ponunt̄ multa accn̄tia.s.senectꝰ:⁊ pueritia.⁊ iō uocant̄ determinatiōes diminuētes qꝛ diminuūt vnitatē uerā soꝛtis nūalem.vn̄ dico ꝙ hˢˡ determiatiōes eo ꝙ sunt diminuētes diminuūt vnitate3 soꝛtis uerā ⁊ nūalem.i. simplr̄ nūalem:qꝛ l3 soꝛ.senex ⁊ soꝛ.puer sint ide3 nūo aliquo mō.qꝛ semꝑ est idē sortes ibi in nūo:tm̄ ut sic ⁊ ut sic sumptꝰ videt̄ facē aliquo mō multitudinem ⁊ sic nō est oīmodo ide3 nūo qꝛ p̄m qd l3 simplr̄ in se sit ide3 nūo.Et iō dicit doctoꝛ ꝙ ex hoc nō sequit̄ ꝙ soꝛ.⁊ sortes sint multa.s.eo ꝙ iā soꝛ.⁊ sortes sumit̄ sine aliqua determiatione.vn̄ l3 sortes cu3 sua senectute.⁊ soꝛ.cū sua iuuētute faciat multitudinē.Et iō sortes senex et soꝛ.puer dicant̄ multa:nō tm̄ sortes ⁊ sortes. vn̄ in illa ꝯn̄tia.s.sortes senex ⁊ sortes puer sunt multa:ergo sortes ⁊ soꝛ.sunt multa.nō arguit̄ ab iferiori ad suum superiꝰ siue per locū a specie uel a p̄te sbiectiua:sed est ibi fallacia f3 qd ⁊ simplr̄.⁊ nullus locus dialecticus sed tm̄ sophisticꝰ.Et istd̄ est uerū cōparādo in an̄te ut dixi mus soꝛtē senē ⁊ soꝛtem puerū ad li multa.Et deinde in ꝯn̄te li soꝛtē/⁊ soꝛtē ad li multa.Nā ista ꝯn̄tia est bona soꝛtes senex est ergo soꝛ.est.uel soꝛ.puer est ergo soꝛ. est:qꝛ hic arguit̄ ab iferiori ad suu3 sup̄ius:uel per locū a p̄te sbiua:l3 tm̄ ut alias dixi:nō sit in talibꝰ ꝯn̄tia ab iferiori ad suū supiꝰ ꝓp̄e loquēdo:nec locꝰ a p̄te sbiua qꝛ nullus terminꝰ ꝯc̄tꝰ ē ꝓp̄e iferiꝰ ad terminū nō ꝯc̄tū nec eiꝰ ps sbiua.Et dico signāter ꝓp̄e loquēdo fūdādo me sup illd̄ cōe dcm̄.nemo uł nihil dat qd̄ nō h3.Cū ḡ nullū accn̄s hēt in se aliquā rōnē iferioritatis uł rōnē partis sbiue respectu eoꝝ que per se ꝯtinent̄ in p̄dicamēto sbe sequit̄ ꝙ nō pōt dare talē rōnem alicui ꝯtento in p̄dicamēto sbe sed potius faciet cum eo vnu3 aggregatū per accn̄s q̄3 faciet cu3 eo vnum per se iferius. Sed de hoc alias qꝛ nunc utoꝛ cōi mō loquēdi logicorum sicut facit doctoꝛ in hoc loco.nā per se iferius addit aliqd ad suu3 supius.sed nullū accn̄s extrinsecum re ⁊ rōne addit ad suū supius.Tn̄ ad ꝓpositū applicādo uel reuertēdo dico ꝙ l3 hic sit ꝯn̄tia ab inferiori ad supius.s.soꝛ.senex est ergo soꝛ.est nō tm̄ hic soꝛ.senex ⁊ soꝛ.puer sunt multa ergo soꝛ.⁊ soꝛtes sunt multa qꝛ in an̄te nō est multitudo simplr̄ p̄m quid qꝛ tm̄ per accn̄tia coīa.Jdeo nō sequit̄ ꝙ illis ablatis sit aliq̄ multitudo.quapropter est ibi fallacia f3 qd ad simplr̄ qꝛ arguit̄ a multitudie p̄m qd ad multitudinem simplr̄.i.ex multitudine p̄m qd ⁊ per accn̄tia vult inferre multitudinem simplr̄ in sba.Et etiam aliam rōnem reddit ibi doctoꝛ dicēs ꝙ in illa coniunctio et.s.soꝛ.senex ⁊ soꝛ. puer sunt multa.ibi est vnum ꝯiunctum ⁊ copulatum siue de copulato extremo.s.sbo sumit̄ sortes p̄m accn̄s Nam geminat̄ ibi tm̄ p̄m accn̄tia sibi aduenietia.Nā li senex uel li puer est sibi ex̄neum respectu talis p̄dicati.s.respectu de li multa.⁊ hoc p̄m ꝙ soꝛ.sumit̄ absolute.qꝛ soꝛ.absolute sumptꝰ nō habet agere cu3 li multa eo ꝙ in se nullo mō sit multa.⁊ iō arguē a ꝯiūctis ⁊ distictis p̄m accn̄s ad diuisa siue in sbis siue in p̄dicatis nō tenet ꝯn̄tia ut patet scd̄o piarmenias.⁊ ita patet qd̄ de soꝛte sene que rōne sue antiqtatis fuit penosa.

c **Jrca** Q̃onem.xxij.qua querit̄ de p̄ma diffinitiōe dr̄ie ⁊c̄.quasi nihil est ibi difficile aut expōne dignu3 qꝛ oīa sunt sup moderata ⁊ etiam in p̄dicabilibus Burlei.Excepto vno dicto in rn̄sione quadā ad quoddā 2ᵐ argᵐ ubi dicit ꝙ nō est incōueniēs opposita ineē actu eidem gn̄e l3 sit incōueniēs de eodem numero hoc intelligit̄ sic. Nam calidum ⁊ frigidum album ⁊ nigrum ⁊ hˢˡ que sunt opposita ꝯr̄ie insunt actu.i.actualr̄ ⁊ simul eide3 in gn̄e.i.hoī ⁊ asino qui sunt idem gn̄e.i.sunt idem et ꝯueniūt in eodem gn̄e ⁊ ideo hn̄t idētitatem gn̄icā in illo.⁊ iam talia opposita accidentalia etiam sunt actu eidem specie.i.soꝛti ⁊ platoni qui sunt idem specie.i. in specie qꝛ cōueniunt in specie.tm̄ magis ad ꝓpositu3 rōnale ⁊ irrationale que sunt differētie opposite ꝯtrarie insunt simul actu eidem gn̄e.s.homini ⁊ asino qui sunt idem in genere aīalis ⁊ patet tm̄ est incōueniens de eodem numero puta ꝙ soꝛ.uel brunellus sit simul ⁊ semel aut actu rōnalis ⁊ irrationalis ⁊ ideo vni numero nō possunt simul inesse opposita p̄m philosophū in p̄dicamēto substātie:⁊ qd̄ dictum est de cōtrarie oppositis:ita dicat̄ de oībus alijs oppositis. nam cōtradictorie opposita ⁊ priuatiue ac relatiue opposita insunt eidem gn̄e ⁊ eidem specie sed nō eidem in numero ⁊ patet per predicta.in fine aūt qōnis qn̄ dicit sic. per hoc patet ad aliud qꝛ ꝯcedo ꝙ hec est uera animal est rōnale ⁊c̄.ubi nota ꝙ accipiendo animal ut hēt rationem gn̄is siue ut fundat genus qd̄ est intētio secunda hoc est ut sumitur p̄m tertium modum accipiendi significatum termini coīs ut expositum est supꝛa.q.8. qꝛ ut sic habet suppōne3 simplicem sic ista ꝓpositio est

falsa.s.animal est rōnale:sed solum est uera sumēdo significatū termini cōis p̄mo mō.s.ſm eē qd̄ hēt in suis suppositis ⁊ in suppōne psonali eo ꝙ aliquod aial est rōnale nō est etiam uera. scd̄o mō qꝛ rōnale nō ꝯuenit animali ſm esse eius quidditatiuum cum non sit de essentia eius. Nec predicatum quidditatiuum aut essentiale respectu ipsius ut patet ⁊c̄.

c Irca Qōnez.xxiij.qua querit̄. An dr̄ia possit diffiniri ⁊c̄. Et hec etiaꝫ qō patet per declarata supius usqꝫ ad p̄ͫ argͫ p̄ncipale. Tū qn̄ dicit rn̄dendo qōni ꝙ dr̄ia pōt diffiniri loquit̄ de dr̄ia formal'r sumpta ⁊ nō fundamētal'r.i.ut est itētio scd̄a ⁊ nō p̄ma:qꝛ ut est p̄ma itētio sicut rōnale ⁊ hꝰi ipossibile est ꝙ diffiniat̄ qꝛ tunc hēret genus ⁊ dr̄iaꝫ ⁊ sic nō eēt dr̄ia sed spēs:⁊ multa alia icōuenientia sequerent̄ ut etiā dictū est supꝰ tū ut est itētio scd̄a est spēs vna ul'is in cōi ⁊ sic dr̄ia ut qd est spēs ut modus ⁊ sic diffinit̄ a Porphyrio in textu ut pꝫ. ¶ Tūc ad p̄ͫ argͫ dicit doctor ꝙ dr̄ie nō est dr̄ia respectu cuius dr̄ia hēt rōnem dr̄ie.s.respectu spēi qꝛ dr̄ia non est ꝓprie dr̄ia nisi respectu spēi quā facit differre ⁊ quam cōstituit:tū pōt hēre dr̄iaꝫ respectu cuiꝰ ipsa est spēs ipsius.i.ip̄a dr̄ia est spēs.s.respectu ul'is in cōi qꝛ sic p̄dicari in quale eēntiale est dr̄ia dr̄ie ⁊ ip̄m ul'e in cōi uel p̄dicari de pluribꝰ in cōi qd̄ pro eodeꝫ hētur est genus eius. Nota tū ꝙ hec rn̄sio est caute itelligēda qꝛ ip̄a tota nec pōt uerificari de dr̄ia fundamental'r sumpta nec de dr̄ia formal'r sumpta.i.que est itētio scd̄a.nā loquēdo de dr̄ia ꝓut nūc loqmur.i.ꝓut est itētio scd̄a sic de illa nō pōt uerificari qꝛ ip̄a ut est 3ͫ ul'e respectu nulliꝰ spēi hēt rōnem dr̄ie.s.que est ꝯstituē ⁊ distinguē ⁊ hꝰi ⁊ ꝙ de illa p̄dicet̄ in quale essentiale ⁊c̄.qꝛ sic ip̄amet est vna spēs ⁊ hēt ſb se soluꝫ indiuidua.s.hanc dr̄iā applicabilē rōnali:⁊ hanc dr̄iam applicabileꝫ irrōnali ⁊ hanc dr̄iam applicabilē corporeo ⁊ hꝰi que dr̄ie distiguit̄ nūo tm̄ qꝛ solū penes mās qbꝰ applicant̄.i.penes intētiones p̄mas ⁊ dr̄ias reales:que in hac locutione dr̄r māe sicut in capl'o de gn̄e dictū est de gn̄e ⁊ eius indiuiduis. Igit cū dr̄ia ut est 3ͫ ul'e ⁊ itētio scd̄a respectu nullius spēi hēat rōnem dr̄ie sed soluꝫ rōnem spēi uel saltē gn̄is itermedij ut ifra videbit̄:patet ꝙ illa p̄ͣ pars nō pōt ei cōpetere tū illa ps pōt bn̄ cōpetere dr̄ie fundamētal'r sumpte.i.dr̄ie que est res p̄me intētionis puta rōnali ⁊ hꝰi: ut patet qꝛ quelibet talis hēt rōneꝫ dr̄ie respectu alicuius spēi:uerūtn̄ illa scd̄a pars qn̄ dr̄. sed pōt hēre dr̄iam respectu cuiꝰ ipsa est spēs. Dico ꝙ hec scd̄a ps nullo mō pōt cōpetere dr̄ie fundamental'r sūpte qꝛ illa nullo mō pōt eē spēs respectu alicuiꝰ:nec aliqua dr̄ia pōt eē genus respectu illiꝰ sicut sepe supius dictū est ⁊ sepe dicēdū. Tū illa scd̄a pars pōt bn̄ cōuenire dr̄ie formal'r sumpte:qꝛ dr̄ie que est 3ͫ ul'e:qꝛ ipsa hēt dr̄iam in se per quā ꝯstituit̄ ⁊ per quā ab alijs quatuor distinguit̄ ⁊ hoc respectu ul'is in cōi cuius ip̄a est spēs ⁊ sic patet ſbtil'r ꝯsiderāti ꝙ illa rn̄sio est iuoluta ⁊ ſm se totū nulli dr̄ie ꝯueniēs:capiat̄ tū sensus ab ea qui ꝑticulariter capi pōt ſm expōnē factā:sed nulli differētie applicet̄ total'r.ꝯtra illā obijcit doctor dicēs ꝙ si dr̄ia respectu alicuius pōt eē nō dr̄ia:ergo eē dr̄iaꝫ nō ꝯuenit sibi per se ⁊ in p̄mo mō: sed hoc ꝯn̄s est falsum qꝛ vnūqd̄qꝫ est ipsūmet in p̄mo gradu p̄mi modi ꝑseytatis:ergo qd̄ semel ē dr̄ia semꝑ est dr̄ia ⁊ sic nō pōt nō eē dr̄ia cuius oppositū vr̄ illa rn̄sio dicē.nā nullus respectꝰ adueniēs alicui uel hitudo ad aliḋ cū semꝑ talia sint posteriora illis qbꝰ aduenīūt:poterit tollē aut destruere illḋ cui aduenit cū p̄us nō possit destrui per posterius:qꝛ tūc non eēt p̄us ⁊ per ꝯn̄s cū ad qcqd cōparet̄ dr̄ia: semꝑ ⁊ necessario dr̄ia est dr̄ia ⁊ ita nō pōt eē spēs. Rn̄det doctor per illā diuisioneꝫ de qd ⁊ modus que ad inumerabilia ualet ⁊ dicit ꝙ dr̄ia ut qd non est dr̄ia ut modus. Nā lꝫ dr̄ia ut est vna qdditas siue vnuꝫ qd sit dr̄ia:qꝛ vnūqd̄qꝫ in suo gn̄e est qd ex p̄° top̄.etiaꝫ ⁊ quelibet pars diffōnis est qd ⁊ forma ex 5° meta.tn̄ nō hēt modū dr̄ie respectu ul'is in cōi:sed hēt modum spēi ut patet. Et sic ꝙ idē sit dr̄ia ut qd uel idiuiduū ⁊ spēs ut modus nullū est icōueniēs:qꝛ hec dr̄ia que est idiuiduū in cōi est dr̄ia ut qd ⁊ idiuiduū ut modus:qꝛ hēt modū idiuidui respectu dr̄ie in cōi que hēt etiā modū spēi respectu eius ⁊ etiaꝫ respectu ul'is in cōi lꝫ al'r ⁊ al'r ut infra videbit̄. Sic ēt dicimus de hac spe que est spēs ut qd ⁊ singulare aut indiuiduū ut modus. Et de indiuiduo ul'is in cōi qd̄ ēt est ul'e ut qd ⁊ singulare ut modus ⁊ sic de hoc ꝓꝑo ⁊ de hoc accn̄te suo modo dicat̄ respectu proprij ⁊ accidentis in cōi ⁊c̄.

c Irca Qōnē.24.qua querit̄.an hec diffinitio sit ꝯueniens dr̄ia p̄dicat̄ ⁊c̄. que ꝯtinuat̄ ad p̄cedētē sic.qꝛ in p̄cedēte habito ꝙ dr̄ia possit diffiniri. Nūc recte querit̄ an eius diffinitio que est melior ⁊ principalior sit bn̄ data:hec qō est ualde difficilis ⁊ ſbtilis. Jō sudāduꝫ est in ea qꝛ hec mā de dr̄ia est ualde admirabilis iter oīa que tāgūt qnque ul'ia ⁊ multū ꝑplexa. Igit̄ p̄mo descēdo ad corpꝰ qōnis eo ꝙ argumēta cū suis rn̄sionibꝰ simul declarabunt̄. In ipsa aūt sol'one qōnis nō opꝫ imorari usqꝫ ad p̄mū ꝯtra qn̄ dr̄ ꝯtra:illa nō diffinit̄ nisi per dr̄ia numero ⁊c̄.uel differētibꝰ nūo:qꝛ p̄cedētia sunt plana. In illa aūt obione tāgunt̄ aliq̄ difficilia maxime dum nitit̄ ꝓbare ꝙ dr̄ia itermedia:⁊ dr̄ia ultima eēnt duo ul'ia sicut genus ⁊ spēs. Utens hoc medio ubicūqꝫ est inuenire sil'eꝫ rōnē distinguēdi duo ul'ia specifice ibi sunt duo ul'ia:sed in cap° de dr̄ia inuenit̄ sil'is ratio ad diuidēdū dr̄iam ultimā ab itermedia sicut in capl'is gn̄is ⁊ spēi: ergo ⁊c̄.maior patet per locū a sil'i:qꝛ de sil'ibꝰ sil'e est iudiciū.minor ꝓbat̄ sic:qꝛ genus ⁊ spēs nō distinguunt̄ specifice nisi in p̄dicari de differētibꝰ spe ⁊ nūo ut vr̄. qꝛ in oībꝰ alijs ꝯueniūt puta in p̄dicari de pluribꝰ:⁊ in p̄dicari in qd. Sed hec eadē rō diuidēdi repit̄ iter differētiā itermediā ⁊ ultimā.qꝛ dr̄ia intermedia p̄dicat̄ de pluribꝰ differētibꝰ spe ut patet de irrōnali ⁊ sensibili ⁊ hꝰi. Dr̄ia aūt ultima p̄dicat̄ solū de differētibꝰ numero:qꝛ ꝯūtit̄ cuꝫ spe. In alijs aūt oībus ꝯueniūt:qꝛ utraqꝫ p̄dicat̄ de pluribꝰ:⁊ utraqꝫ p̄dicat̄ in quale eēntiale:et ita in oībus alijs hn̄t ꝯueniētiā ut patet:et ita patet ꝙ hec duo.s.differētibꝰ specie et differētibꝰ nūo ꝯsil'r se hn̄t circa p̄dicari in qd et in quale hoc est eodē modo diuersificāt illa que p̄dicant̄ in qd ut genus et spēm.⁊ illa que p̄dicant̄ in quale ut dr̄iaꝫ itermediā.⁊ dr̄iam ultimaꝫ:⁊ per ꝯn̄s sicut ibi cāūt duo ul'ia:ita ⁊ hic.uel dēt̄ causa diūsitatis vꝫ quare magis ibi q̄ꝫ hic. Scd̄o arguit doctor sic in sn̄ia.qn̄cūqꝫ aliqua duo sic se hn̄t ꝙ utrūqꝫ p̄dicat̄ de pluribꝰ ⁊ nō hn̄t aliquā diffinitionē vnā cōem eis ⁊ utriqꝫ ꝯueniēteꝫ:illa sunt duo ul'ia distincta specifice sed talia sunt dr̄ia intermedia ⁊ dr̄ia ultima ergo ⁊c̄.tenet ꝯn̄tia cū maiori ⁊ minor ꝓbat̄ sic.qꝛ p̄dicari de pluribꝰ differētibꝰ specie in quale eēntiale ꝯuenit tm̄ dr̄ie itermedie ut ꝓbatuꝫ est.⁊ p̄dicari de pluribꝰ dr̄ntibꝰ nūo in q̄le eēntiale cōuenit tm̄ dr̄ie ultime ergo nulla illaꝝ diffōnum ꝯuenit utriqꝫ:⁊ nō ponit̄ aliq̄ alia diffinitio dr̄ie nisi iste que posite sūt ergo dr̄ia in cōi nō pōt ꝯuenire utriqꝫ illaꝝ per aliquā vnā diffōnem. Uel si uelis dicē ꝙ datur vna diffinitio dr̄ie i cōi:⁊ illa ꝯueniet utriqꝫ sic̄ ⁊ ipsa dr̄ia in cōi:que est illa p̄dicari de pluribꝰ in q̄le eēntiale: ita ꝙ i illa nō ponat̄ aliq̄ istaꝝ ꝑticulaꝝ.s.nec dr̄ntibꝰ spe nec dr̄ntibus nūo sic̄ est de diffōne ul'is in cōi que est p̄dicari de pluribus nihil aliud addēdo ut possit omni ul'i cōuenire per idem nomen ⁊ per eandem diffōnem. Et si tunc datur talis diffinitio ipsi differētie in cōmuni oportet ꝙ sit equiuoca uel ꝙ predicetur equiuoce de duabus

p̄dictis differētijs: et ita nō ualebit qr nō erit vna. Assumptuz pbat: qr sicut li vnuz est equocum ad vnum nūo et ad vnum specie et patet. 5. meta. caplō de vno. ita li plura erit equocuz ad plura specie et plura nūo. qr quot modis dr vnuz oppositorum tot modis dr et reliquuz ex p̄mo topicorum. et oppositorum eadez est disciplina et per ɔ̄ns talis diffinitio exquo ɔtinet in se pluralitatē: pluralitati nūali et pluralitati specifice de necessitate erit equoca ut videt. ergo nulla et nullo mō ɔueniēs: qr nec vna: et per ɔ̄ns dr̄ia in cōi nullā vnā diffinitionē hēt per quā ɔueniat utriqz dr̄ie: et ita ille due dr̄ie hēbūt duas diffinitiōes distinctas et in nulla vna ɔueniētes: et sic erūt duo ul'ia distincta qd̄ ɔcludē uolebamus cuz doctore et sic erunt sex ul'ia. et crede mihi q̄ hoc est vnum solēne dubium. Sed ad illud rn̄debit infra. Cōsidera tn̄ qn̄ dicit doctor ifra sic. Sed tunc vz q̄ diffinitio ul'is ubi ponit p̄dicari de plurib⁹ absolute etc. Ubi nota q̄ ibi doctor istat ɔtra obonē p̄dictaz dans intelligē q̄ si illa rō de dr̄ia in cōi ualeat. que. s. cōcludit q̄ dr̄ia in cōi nō pōt diffiniri per li plurib⁹ in quale ppter equocationē de li plurib⁹ ad li plura specie: et nūo q̄ etiā diffinitio ul'is i cōi erit equoca: et ita nulla qr in diffinitiōe ul'is in cōi ubi ponit li pluribus absolute et nō pro aliquo vno significato tm̄ nihil ualebit etc. Ubi nota q̄ cum in diffinitiōe ul'is in cōi ponat li pluribus absolute. i. sine aliqua ɔ̄ctione qr nec ɔ̄hit per li differētibus specie nec per li differētib⁹ nūo et ideo nō ponit ibi pro aliquo vno significato spāli et certo: qr spālia significata de li pluribus dicunt plura specie et plura nūo eo q̄ ut in argumēto semp supponit li plurib⁹: dicit equoce de plurib⁹ specie et plurib⁹ nūo et per ɔ̄ns illa duo dicunt significata eius. Jō dico q̄ videt q̄ illa diffinitio ul'is nihil ualeat eo q̄ dat per equocuz. s. per li plurib⁹ sicut et illa diffinitio dr̄ie in cōi ut dictum est. uel sic. i. si uelis oino defendē diffinitionem ul'is eē bonam: eadem rōne ɔcedē habes q̄ dr̄ia in cōi poterit diffiniri per p̄dicari de pluribus in quale. s. in q̄le essentiale: uel detur causa diuersitatis. Cōtra tn̄ illā partez disiunctiue ultimā arguit doctor qn̄. s. dicit in lr̄a hoc mō uel si sic. i. si diffinitio ul'is est bona. si pro qr. Cōtra hoc mēbruz in illo dicto ɔcessuz arguit doctor sic dicēs q̄ vz tunc genus et spēs essent vnum ul'e et nō duo sicut et dr̄ia ponit vnum ul'e et nō duo: qr ɔsimilis rō videt utrobiqz cui⁹ vnius ul'is cois gn̄i et spēi et inferioris ad ul'e in cōi diffinitio erit illa. s. p̄dicari de plurib⁹ in quid: ita q̄ nec ibi addat differētibus specie nec differentib⁹ nūo: et sic illa diffinitio erit minus cois q̄z diffinitio ul'is in cōi ppter illā pticulam additam. s. li in quid et erit magis cois q̄z diffinitio gn̄is aut diffinitio speciei qr nec ɔ̄hit a pluribus uel differētibus specie nec nūo ut patet. Et crede mihi q̄ istud est vnum forte et egregium motiuum nec faciliter ei pōt rn̄deri: qr s̄m istud motiuū oportet ut videt dare vnum ex his duob⁹ vz q̄ aut genus et species erunt solum vnum ul'e sicut dr̄ia media: que est cōior: et dr̄ia ultima que est minus cois: cui⁹ minus ul'is diffinitio erit p̄dicari de plurib⁹ in qd nihil aliud addendo qr illa est cois tam gn̄i q̄z speciei et quorum diffinitio est eadem illa sunt eadem s̄m phm in topicis. Et ita erūt tm̄ quatuor ul'ia sicut solū quatuor p̄dicata ex p̄o topicorum q̄zuis ista quatuor nō sint oino et adequate illa quatuor qr spēs et dr̄ia nō sunt p̄dicata: uel oportet dare q̄ erunt septem ul'ia et forsan octo qd̄ pbo sic: qr dicēdo p̄dicari de plurib⁹ in cōi dicemus sic. oē predicari de plurib⁹ aut est in qd uel in quale. et utroqz mō duplr qr aut in qd de differētib⁹ specie aut nūo: ubi vides q̄ p̄dicari de pluribus qd̄ est diffinitio ul'is in cōi stat semp in h⁹ diuisionib⁹ et sufficiētijs pro ip̄o ul'i in cōi qr diffinitio ɔuertit cum suo diffinito et est eadem essentia cum illo. Dico q̄ illud p̄dicari de pluribus in cōi diuidit in duo mēbra. s. in p̄dicari in qd et in p̄dicari in quale: et sicut p̄dicari de plurib⁹ ɔuenit ul'i in cōi sic p̄dicari de plurib⁹ in qd cōuenit ut videt vni alteri ul'i qd̄ erit minus cōe q̄z ul'e in cōi et magis cōe q̄z genus aut spēs et sic ponēdo genus et spēm esse duo ul'ia ponēdum est vnum ul'e intermedium inter ul'e in cōi: et illa duo qd̄ ul'e intermedium hēbit pro diffinitione p̄dicari de plurib⁹ in qd et imediatius descēdet in genus et spēm q̄z ul'e in cōi et descēdet per istas duas differētias et pticulas. s. differētib⁹ specie et differētibus nūo sicut ul'e in cōi descēdit in oia qnque ul'ia per p̄dicari in qd et per p̄dicari in quale et sic erunt sex ul'ia et tunc ul'e eadem rōne qua p̄dicari de plurib⁹ in qd ɔstituit vnum ul'e intermediuz inter ul'e in cōi et genus et spēm: eadem rōne ut videt p̄dicari de plurib⁹ in quale cōstituet ul'e intermediuz inter idem in cōi et alia tria ul'ia uel saltem diuisio aut subdiuisio p̄dicari in quale Jn quale eēntiale. et in quale accn̄tale. li quale eēntiale ɔstituet vnū ul'e itermediū iter ul'e in cōi: et dr̄iā itermediaz et ultimā ut supius arguebat et sic oino erunt septem ul'ia. Et etiā ulterius pcedēdo capiēdo p̄dicari in quale accn̄tale ɔdiuisum ɔtra quale eēntiale illō simili rōne ɔstituet vnum ul'e cōe ppriō et accn̄ti cuius diffinitio erit p̄dicari in quale accn̄tale et nō erit accidēs cōe uel gn̄ale sicut et diffinitio differētie in cōi est p̄dicari in quale eēntiale et nō est dr̄ia cois uel gn̄alis Et nomen ul'is intermedij inter ul'e in cōi et genus et spēm pōt dici supra gen⁹ uel genus cōe et sic erūt octo ul'ia. CHis motiuis videtur difficile rn̄dere: doctor tn̄ rn̄det. Et p̄mo ad p̄mā obiectionē in qua arguebatur q̄ dr̄ia intermedia et ultima erūt duo ul'ia qr tm̄ rōnem hn̄t q̄ sint duo ul'ia sicut genus et spēs: qr genus et spēs nō alr differūt q̄z per li differētib⁹ specie et nūo. Jgit primo rn̄det doctor ad istā ultimā partē dicens q̄ nō est uerū q̄ supponit in argumēto. vz q̄ genus et spēs differāt solum per differentib⁹ specie et numero. Sed etiā differūt in alio vz in li in qd: qr li in qd cōuenit eis diuersimode et equoce et rō est hec: qm̄ gen⁹ sic p̄dicat in quid qd̄ nō dicit nisi partē ip̄sius qd. s. partē eēntie et adhuc partē debiliorem et impfectiorē qr partem potētialem et mālem lz hēat moduz totius ppter modū significādi grāmaticalez qui est ɔcretio. sed hoc nihil facit ad hoc ppositum qr nō loqmur nūc de p̄dicatione que solum uariat ppter modos significandi sz loqmur de significatione et de ɔstitutione et tenore. i. quid dicit genus aut ɔtinet in sua entitate et quō se habet in sua quidditate. spēs aūt dicit totū qd siue totaz eēntiam qr ɔtinet in se genus et dr̄iam et ideo qr continet qcqd ɔtinet genus et ultra hoc addit ad gen⁹ portionē quidditatis multo excellentiorē ip̄o gn̄e: qr partem formalē et actualē rōne cuius genus nō dicit totā quidditatē spēi sicut spēs dicit totā quidditatē indiuidui. ideo li in qd multo excellētius cōpetit spēi q̄z gn̄i et per ɔsequēs p̄dicari in quid: qr p̄dicari sequit eē uel essentiam sicut relatio suum fundamentum et ita li in quid est equiuocū generi et spēi uel ad li in qd qd̄ cōuenit gn̄i et ad li in quid qd̄ cōuenit speciei: et per istam egregiaz responsione soluit notabiliter illud motiuū quo arguebat q̄ esset ul'e intermediuz inter ul'e in cōi et genus et spēm cuius diffinitio esset p̄dicari de pluribus in quid. Naz ex quo li in quid est equocum et sub alia et alia rōne ɔuenit gn̄i et spe seqtur q̄ non pōt esse dr̄ia formalis in aliqua diffinitione: qr nullum equiuocum pōt intrare aliquam diffinitionē eo q̄ nec pōt esse genus nec dr̄ia ppter defectuz rōnis ul' q̄dditatis: qr nullā habet dr̄iā bene habet quidditatem non tamen diffinitionem: qr tunc haberet genus et differentiam et iret in ifinituz. habet tn̄ q̄dditatem qr nō hn̄s quid.

ditatem nō pōt ꝯferre ad quidditatem cuiusmodi est omnis modus intrinsecus ꝛ soluz ille. quidditas eni abstrahit a diffinitione: et etiam ab essentia ut patet in cōflatu Francisci dis. vj. q. iiij. Nunc ultra ꝓsequamꝰ quō nō est simile de differētia in cōi respectu differentie intermedie quo ad ꝑdicari in quale essentiale sicut erat de ꝑdicari in qd respectu gn̄is ꝛ spēi: qꝛ ut dic̄ doctor quale essentiale uel sbale nō ꝯueniūt equoce differentie intermedie ꝛ differentie ultime. Et rōnem non ponit doctor est tn̄ talis qꝛ dr̄ia siue fuerit media siue ultima nō dicit nisi ptem eēntie formalem lꝫ ꝑor pluribꝰ ꝯueniat qꝫ posterior. sed coitas maior nō facit de se sola aliquam equocationem sicut faciūt totalitas ꝛ ptialitas eēntialis ꝛ etiā integralis. Et ideo in utraqꝫ differētia nō est nisi ptialitas eēntialis: ꝛ per ꝯn̄s li q̄le essentiale ꝯuenit vniuoce utriqꝫ differētie ꝛ ideo differētie in cōi. ꝛ ideo non ꝯstituit duo ul'ia mediātibꝰ suis significatis qꝛ ꝑdicari in quale eēntiale cum sit vniuocum ut dixi nō habet nisi vnum significatuꝫ qd̄ non sufficit ad diuersificādum ꝛ multiplicādum ul'ia. Cōcludit ergo doctor ad ꝓpositū qōnis qꝛ hec diffinitio s. de qua querit questio est tn̄ diffinitio differētie intermedie ꝛ nō differētie ultime. Differētie aūt in cōi diffinitio sufficiēs est illa. s. ꝑdicari de pluribꝰ in q̄le. s. eēntiale que ꝯuenit utriqꝫ dr̄e ut patet in lr̄a. Sed anteqꝫ ꝓsequamur ultra textuꝫ rn̄deamus ad alia motiua que fecimus. Et dicamus breuiter ꝙ sicut ꝑdicari in quid est equocuꝫ: ꝛ iō nullum vnum ꝯstituit ul'e sic ꝑdicari in q̄le accn̄tale est equocuꝫ qꝛ nihil est vniuocuꝫ sb ente accn̄ti ꝓꝑo ꝛ accn̄ti cōi sicut etiā nihil est vniuocuꝫ sb ente cōe gn̄ibꝰ accn̄tium que oia sunt accn̄tia coia. Ens aūt pono vniuocū illis: ꝛ iō per locum a maiori nihil pōt eē vniuocū accn̄ti ꝓꝑo ꝛ accn̄ti cōi. Et ideo ꝑdicari in q̄le accn̄tale est equocū illis. ꝛ nulluꝫ per se ꝯstituit ul'e: sed mediātibꝰ duobꝰ suis significatis que sunt q̄le accn̄tale nō ꝯūtibile ꝛ q̄le accn̄tale ꝯuertibile ꝯstituit duo ul'ia. s. ꝓpriū ꝛ accn̄s ꝛ de his ifra. Deinde doctor rn̄det ad aliud motiuū quo arguebat̄ ꝙ tā diffinitio ul'is in cōe qꝫ dr̄ia in cōi nō ualebat eo ꝙ li pluribꝰ qd̄ ponit̄ in utraqꝫ diffōne est equocū ad plura spē ꝛ plura nūo. sicut li vnuꝫ est equocum ad vnum nūo ꝛ vnuꝫ spē ꝛc̄. ꝛ nulla diffinitio data ꝑ equoca ualet ꝛc̄.

¶ Ad qd̄ doctor rn̄det in illo loco qui sic incipit. pro diffōne aūt ul'is aut dr̄e sic in cōi opꝫ dicē plura eē vniuocū ad plura spē ꝛ nūo ꝛ silr̄ ineē ul' simplr̄ ineē ꝑm aliquos libros ꝛc̄. ubi nota ꝙ illa rn̄sio tangit multa. ꝑmo enim vult ꝙ vnuꝫ oppositoꝝ pōt eē vniuocum ꝛ vniuoce ꝯuenire illis: de qbꝰ dr̄: ꝛ alterū oppositorum nō erit vniuocū: nō tn̄ semper erit equocū sed hēbit se ad illa de qbꝰ dr̄ sicut ad 2m gd ꝛ simplr̄: qꝛ nō opꝫ utrūqꝫ oppositū eē silis ꝯditionis uel nāe sicut etiā dicit libꝰ ꝑo sniaꝝ dis. xxiij. q̄si in fine: ꝙ aliqn̄ vnū oppositoruꝫ est rel'o rōnis ꝛ alteꝝ est rel'o realis. Et exēplificat ibi de eodē ꝛ diuerso. et ita ad nr̄m ꝓpositū dicit doctor hic ꝙ li plura est vniuocū ad plura spē ꝛ nūo. ꝛ silr̄ inest vni ꝛ alteri. i. eodem mō ꝛ sb eadem rōne. uel si ponit̄ ibi simplr̄ intelligat̄. i. uere ꝛ ꝑm rem inest utriqꝫ ꝛ nō tn̄ ꝑm uocē. Et tn̄ li vnuꝫ qd̄ ei opponit̄ nō est vniuocuꝫ. sed neqꝫ equocuꝫ. sed ꝯuenit illis in que diuiditur ut ꝑm gd ꝛ simplr̄ ꝛ ponit̄ exēplum de li nō homo. Nam homo et li nō hō sunt opposita. ꝛ li nō homo est vniuocuꝫ ad mortuuꝫ et nō mortuuꝫ. s. qꝛ li nō homo dr̄ eadem rōne de sorte mortuo uel quocūqꝫ cadauere mortuo et etiā de lapide qui nō est mortuus qꝛ utrūqꝫ illoꝝ est nō hō et eadem rōne et tn̄ li hō nō cōuenit eis nisi ut simplr̄ et ꝑm gd: qn̄ sor. mortuus est hō ꝑm gd: et tn̄ plato viuus est hō simplr̄. Scd̄o ista rn̄sio tangit aliud qd̄ ponebat̄ in arg̃. s. ꝙ li vnuꝫ eē equocū ad vnū nūo et vnuꝫ spē ꝛ hoc in illo loco ubi dicit sic. nec vnū est equocū ad illa. s. ad vnū nūo et vnuꝫ spē. Et hoc ꝓbat sic in snia. Qn̄cūqꝫ aliq̄ duo sūt opposita si vnum illoꝝ est equocuꝫ et aliud erit equocuꝫ. et hoc si sibi oimō opponat̄. ut patet de acuto obtuso: et sano et egro dulci et amaro et hꝰi. sed ita eēt de li vno ꝛ de li multo uel pluribꝰ si li vnuꝫ eēt equocū: qꝛ tūc li plura ul' multa eēt etiam equocū sed hoc iam supius improbatū est et etiā qꝛ li plura ꝑm idē nomē et eādē rōnē dr̄ de pluribꝰ nūo ꝛ plibꝰ spē et gn̄e ac ꝓportiōe: ḡ est eis vniuocuꝫ: et per ꝯn̄s li vnum qd̄ sibi oimodo opponit̄. qꝛ ꝑm oia illa quatuor mēbra nullo mō erit equiuocum. Et ideo ꝯcludit doctor ꝙ li vnuꝫ dr̄ de ꝑmo illoꝝ q̄tuor. s. de vno numero simplr̄ et de alijs tribꝰ ut ꝑm quid qꝛ per tres determiatiōes distrahētes que sunt li spēcie li gn̄e et li ꝓportione: que tres determiationes distrahūt large loquēdo uel diminuūt ꝓꝑe loquēdo naturam vnitatis ut dictum est supra. q. xix. Doctor aūt hoc loco loquit̄ large de distractiōe qn̄ dicit per determinationē distrahētem ꝛ accipit singulare pro plurali qꝛ loquit̄ i gn̄ali et cōpēdiose.

¶ Tertiuꝫ qd̄ tāgit̄ in ista rn̄sione est dare aliquā diuisionem: que non ponit̄ aut docet̄ a Boetio in libro diuisionū ut supius tetigi q. xix. Et hoc dat intelligere doctor in hoc loco qn̄ dicit. Nec incōueniēs est vnuꝫ lꝫ nō sit equiuocū ad hec s. quatuor mēbra ꝑdicta distigui in hec ꝛc̄. ubi vides ꝙ q̄uis li vnum nō se hēat ad illa quatuor neqꝫ sicut genus ad spēs neqꝫ sicut totuꝫ ad ptes ꝛ sic de oibꝰ sex de quibꝰ fiunt diuisiones in libro diuisionū. tn̄ diuiditur in hec quatuor a pho quinto metaphisice caplo de vno. ꝛ etiam in ꝑo topic̄. ꝛ addit doctor ꝙ multa alia noia distinguunt̄ ibi a pho ꝛ tn̄ nō est equoci in equocata. sed ut simplr̄ ꝛ ꝑm qd. ꝛ exēplificat de priuatione quā phs ibi distinguit in quatuor modos et solum tertius modus dicit̄ ꝓꝑijssime et simplr̄ ꝑuatio. Alie aūt dicunt̄ ꝑuationes ꝑm qd ꝛ videat textū phi qui uoluerit: ꝛ sic patet ex isto notabili qd̄ ē dare septimū modū uel spēm diuisionū. s. que est in ꝑm gd ꝛ simplr̄ qui nō tradit̄ a Boetio ubi supra ꝛ illa diuisio sepe accidit ut patet itelligētibus. Et doctor hic recitat ꝙ sunt multe tales in qnto metaphisi.

¶ Ad ꝑm argumētuꝫ ꝑncipale rn̄suꝫ est in corpore qōnis.

¶ Ad 2m argumētum in quo arguit̄ ꝙ diffinitio excedit diffinituꝫ ꝛc̄. Nota ꝙ illud argumētum ꝛ etiam quartum argumētum habet obscuritatē propter similitudinē inter differētiam ut est nomen secunde intentionis: ꝛ ut est nomen prime intētionis: ꝛ ut est cōcretum et nominatiuū uel accusatiuum aut uocatiuū pluralis numeri et neutri generis ac pticipium ꝑsentis tēporis et est ut nomen substātiuum et noiatiui casus aut ablatiui singularis numeri: et ut sic est aliqn̄ nomen prime intētionis et aliquādo scd̄e et sic aliqn̄ est abstractum et aliqn̄ concretum ut dicit̄ in responsione ad quartum argumētum. Et quia due sunt matres falsitatis et erroris: ut dicit Augustinus scd̄o de triᵗᵉ. Et Frācis cus recitat in conflatu. q. xix. ꝓlogi. vꝫ similitudo et ꝓpinquitas. Nam sepe ꝓpter silitudinem nō possumus distinguere vnā rem ab alia: et aliqn̄ vnam iudicamus esse aliam. Ita etiam in hoc loco quia est tanta similitudo uocalis inter ꝑdictas differentias uel inter differētiam et differētiam sic et sic sumptam. Ideo in istis argumentis ꝛ responsionibus est magna difficultas: ꝛ sepe magnus error multoꝝ.

¶ Tunc his notatis decēdum est ad scd̄ꝫ argumētum ꝙ differētia potest esse nomen ꝑme intentionis uel secūde. ꝑmo modo est abstractum ꝛ sic est relatio inter duo que differūt siue inter differens ꝛ differens: et sic differētia est spēs multitudinis ut li multitudo est differētia entis. ens aūt diuidit̄. 10. metaphisice per vnum ꝛ multa. sub multitudine vō ut est abstractum continentur ad minus tres species. s. differentia

diuisio ꝛ diūsitas: forsan etiaꝫ alietas ꝛ alteritas ꝛ hꝰⁱ que etiam dicūt multitudinē ut patet ꝛ sub multo qꝺ est ꝯcretuꝫ ꝯtinent differēs ꝛ distīctum ꝛ diuersum et forsan aliud ꝛ alterū ꝛ hꝰⁱ: qꝛ etiaꝫ dicūt multitudinē nō tñ aliud sigñt cōcretum ꝛ abstractum nec sunt alie spēs ꝛ alia gña sed solum sigñt alio mō: qꝛ habent alium modum significandi ut sepe dictum est: ꝛ tunc ad ꝓpositum dico ꝙ dr̄ia ut est nomē ꝑme intētionis est abstractū ꝛ spēs multitudis qꝛ dr̄ia est multitudo: uel ubi est dr̄ia ibi est multitudo differētiū uł ibi sunt multa dr̄ia ꝛ distincta ꝛ sic dr̄ia est relatio iter differēs ꝛ differēs. Et tūc ad argᵐ dico ꝙ si sic sumit̄ nego ꝙ sensibile sit dr̄ia. Alio mō dr̄ia est nomē itētionis scd̄e ꝛ sic est ꝯcretū uł tertiū uł'e sicut sepe supius diximus: ꝙ oīa qnque uł'ia sunt ꝯcreta ꝛ etiā oēs scd̄e itētiones que ꝑdicant̄ de rebꝰ: qꝛ si essent abstracte nō possent ꝑdicari de eis ꝑꝑ illaꝫ maximā siue regulā positā in ꝑma.q.13. s. ꝙ oīs ꝑdicatio in abstracto est eēntialr̄ uera. Nō tñ dico ꝙ oīs scd̄a intētio sit ꝯcretū sic simplr̄ loquendo ꝓpterea que dicunt̄ infra in quarta rōne: sed oīs secūda itētio que ꝑdicat̄ de rebꝰ est concretū ideo dr̄ia que est tertiū uł'e lꝫ in uoce uideat̄ nom̄ abstractū ꝑꝑ maximā silr̄itudinem cum dr̄ia ut est nomē ꝑme itētionis tñ est nomē cōcretū ꝛ denoiatiue ꝑdicat̄ de rebꝰ ꝑme itētionis: ꝛ sic ad argumētū ꝯcedo ꝙ sensibile est differētia ꝛ nō ꝑdicat̄ ibi abstractū de ꝯcreto sed ꝯcretum de ꝯcreto: puta cōcretum itētionale de ꝯcreto reali: ꝛ differētia formalis. i. que est formalr̄ intētio scd̄a de dr̄ia fundamētali ꝛ sic diffinitio dr̄ie nō excedit diffinituꝫ.

¶ Et dicit doctor ꝙ dr̄ia trāsumit̄. i. causat̄ originalr̄ a dr̄ia ut est nomē ꝑme intētionis. ubi caue qꝛ doctor nō intēdit ibi ut aliqui credūt ꝙ dr̄ia que est intētio secūda ꝛ tertium uł'e causet̄ originalr̄ a dr̄ia que est nomen ꝑme intētionis de qua imediate supius locutꝰ est que. s. est relatio ꝛ spēs multitudinis: qꝛ illud non est uerū: nec enim sbiectat̄ in illa nec fundat̄ neqꝫ originaliter ab illa sumit̄. Sed bñ originalr̄ sumit̄ ab ea alia itētio scd̄a. s. relatio que etiā subiectat̄ ac fundat̄ in ea: que tñ nō est aliqua relatio fundamētalis sed formalis nec relatio in cōi sed talis uel hec relatio: uerūtñ in hꝰ ꝓposito nō loquit̄ doctor de illa uel de ista sed solū intēdit dicere ꝙ dr̄ia que est nomē scd̄e itētionis transumit̄. i. originalr̄ cātur a dr̄ia ut est nomē ꝑme itētionis i. a dr̄ia fundamentalr̄ sumpta. s. a rōnali uel irrōnali: aut sensibili uł ab aliquo silī qꝺ est uere nomē ꝑme itētionis ut patet ꝛ in illa tali dr̄ia fundamētalr̄ sumpta sbiectat̄ dr̄ia ut est scd̄a intētio ꝛ solū de tali ꝑdicat̄. ꝛ ut scias ergo ꝙ sic itelligit doctor: vide qd ibi imediate sbiūgit: dicit eni sic sigt aūt itētionē applicabileꝫ ei qꝺ est ꝑnᵐ formale dr̄ie ut est res ꝑme itētionis hoc est dictu dr̄ia que est nom̄ ꝯcretū sigt itētionē scd̄aꝫ applicabilē ei qꝺ est ꝑnᵐ formale dr̄ie ut. s. dr̄ia est itētio ꝑma uel res ꝑme itētionis. i. dr̄ie fūdamētalr̄ sumpte ut rōnali ꝛ corpeo ꝛ hꝰⁱ: qꝛ qꝺlibet istoꝝ ꝛ siliūꝫ dr̄iarum fundamētaliū est ꝑnᵐ formale dr̄ie. i. dr̄ie que est relatio ꝛ abstractū ꝛ spēs multitudis de qua in ꝑmo mēbro diuisiōis dictū est ubi ut clarꝰ intelligas. Nota ꝙ doctor in ista rñsione ad 2ᵐ argᵐ nō recitauit oēs modos sumēdi dr̄iam sed tñ duos. plures eni recitabit in rñsione ad qrtū argᵐ tñ facit hic in hoc ultiō dicto ꝑm ordinē mētionē de tribꝰ. s. ꝑmo de dr̄ia formalr̄ sūpta que ē ꝯcretū. ꝛ scd̄a itētio ac tertiuꝫ uł'e. Scd̄o de dr̄ia fundamētalr̄ sumpta que etiā est ꝯcretū ꝛ ꝑma intētio que est sbm ꝛ fundamētū dr̄ie ꝑmo modo nūc dicte. s. que est scd̄a itētio cuiusmodi fundamētuꝫ est rōnale ꝛ corpeum ꝛ hꝰⁱ. Tertio dr̄ia que est relatio ꝛ spēs multitudinis ꝛ abstractū: ꝛ nomē ꝑme itētionis de qua loquimur in ꝑncipio rñsionis. Nūc aūt dr̄ia scd̄o mō dicta s. fundamentalr̄ sumpta ut rōnale ꝛ hꝰⁱ: est ꝑnᵐ formale dr̄ie tertio modo dicte que. s. est relatio ꝛ abstractū. hoc patet qꝛ ꝑnᵐ formale dr̄ie iter hoieꝫ ꝛ asinū est rōnale: qꝛ rōnale est forma ꝑncipiās illā dr̄iaꝫ siue distinctionē sine qua forma nō ꝯsurgeret talis dr̄ia uel distictio. Nūc aūt dr̄ia que est ꝑma iter has triplices ꝑma dico in hoc ultimo ordie recitādi ꝛ que est scd̄a itētio illa dico applicat̄ dr̄ie fundamētali que est scd̄a in hoc ordie ut rōnali ꝛ hꝰⁱ. qꝺ. s. rōnale est ꝑncipium formale dr̄ie. s. que est tertia in hoc ordine. s. dr̄ie que est relatio ꝛ abstractū ꝛ itētio ꝑma ꝛ sic itelligit̄ illud ultimū dcm̄ qꝺ est paruū in ꝗtitate: sed magnū in v̄tute. i. difficile. Deide cū doctor dicit cuꝫ ostēdit̄ ꝙ sit abstractū pōt dici ꝛc̄. hic rñdet ad ꝓbōnē assumpti illius scd̄i argumēti. ubi ꝓbat̄ ꝙ dr̄ia que est scd̄a intētio sit abstractuꝫ eo ꝙ oē illud est abstractū a quo sumit̄ ꝯcretū: sed ita est de ista ergo ꝛc̄. ꝓbat minorem. sic a dr̄ia dr̄ differēs denoiatiue ꝛc̄. Rñdet doctor ꝙ hoc ꝯcretuꝫ v̄bale s. differre uel noiale ꝑticipiale ut differēs dr̄ tm̄ denoiatiue a dr̄ia ut est nomē ꝑme itētionis. ubi iterū caue qꝛ ꝗuis doctor uideat̄ dicē in hoc loco ꝙ hoc cōcretum differre uel differēs dicat̄ tñ a dr̄ia que est nomē ꝑme itētionis ꝛ relatio ꝛ spēs multitudis: tñ iferiꝰ in rñsione ad quartū argᵐ dicit ꝯriuꝫ: qꝛ ibi dicit ꝙ etiā a dr̄ia que est relatio ꝛ nomē scd̄e itētionis dr̄ etiā differens ut ibi patebit. Et ideo scias ꝙ non dicit hic simplr̄ ꝙ tm̄ dicat̄ tale ꝯcretū qꝺ dr̄ differēs a dr̄ia ut est nomen ꝑme itētionis: sed dicit quātū spectat ad ꝓpositū suuꝫ nūc ꝙ li differre: uel li differēs dr̄ solū denoiatiue a differētia que est nomē ꝑme intētionis: ꝛ relatio ꝛ abstractū ꝛ nō a dr̄ia: que est scd̄a itētio qꝛ illa est ꝯcretum: ꝛ ideo bñ pōt ꝑdicari de sensibili sicut ꝛ eius diffinitio. Et ideo ad ꝓpositū argumēti diffinitio nō excedit diffinitū qꝛ ambo ꝑdicant̄ semp denoiatiue de eodē. Deinde cuꝫ imediate doctor sbiūgit. ꝛ qꝺ dicit Porphyꝰ ꝙ sor. senex differt a seipso puero ꝛc̄. Nō ꝙ ille passus est multū obscurus. Et ideo attende ꝗtū uales: ꝑpea pono sniam suā in claritate sic: qñ enim dicit ꝙ sor. senex ꝛc̄. bñ vides ꝙ ibi est vnū ꝯcretū qꝺ noiat̄ differt qꝺ est copula i ꝓpōne illa. s. sortes senex differt ꝛc̄. Et icludit in se vnū ꝯcretū noiale et participiū. s. differēs in qꝺ resoluit̄ sicut omne v̄bū adiectiuū resoluit̄ in suum ꝑticipiū et in hoc uerbū sum es est. Tūc tota intentio doctoris nūc est ostēdere ꝙ istud cōcretū. s. differt uel differēs qꝺ sic predicat̄ de sorte sene nō dicit̄ denominatiue a differētia ut dr̄ia est nomē scd̄e intētionis. Ita ꝙ illa dr̄ia sit in sorte sene sicut quedaꝫ forma abstracta iformās eū sicut silr̄itudo iformat sortē silēm: ꝛ ꝙ sor. senex denoiet̄ differēs ab illa differentia sicut denoiatur silr̄is a silr̄itudie ꝛ albus ab albedine ꝛ pater a paternitate. Et ita dicat̄ sor. differt uel sor. est differēs. Sed nō est sic. dicit doctor qꝛ sor. nō dicit̄ denoiatiue differēs a tali differētia. Et illa est doctoris lr̄a que dicit nō est qꝛ differētia ut est intētio. s. secūda sit in vno extremo. s. in sorte sene ꝛ denoiat ipsum sic sortes differt. i. li differt non denoiat sortē ut est ꝯcretum dictuꝫ a differētia que est scd̄a intētio. Sed sic est ad ꝓpositū si sor. senex differt a seipso puero si pro qꝛ. Et ideo qa sor. senex differt a se puero ideo differētia est inter extrema ut differentia est nomē prime intētionis hoc est dictuꝫ sor. senex denoiatur differēs a differētia que est quedā relatio inter extrema. s. inter sortē senem differēteꝫ ꝛ sortē puerū differētem. Et hec differētia est nomē prime intētionis. Et infert doctor ergo in altero extremo est aliqꝺ principiū qꝺ dicit̄ differētia ut differentia est intētio illud est pueritia ergo pueritia est differentia cois ꝛc̄. Iste ultimus passus includit hoc qꝺ s. si in sorte sene est aliqꝺ principium differētie. s. senectus rōne cuius sor. senex dr̄ differēs eo ꝙ dr̄ia que est relatio: ꝛ res prime intentionis est formaliter in sorte

sene: ꝛ denoiat ipm ꝛ hac ēt de causa tale ꝑncipiū dr̄ie. s. senectus que ꝑncipiat formalr̄ dr̄iam inter sortē senē ꝛ sortē pueruꝫ qꝛ differētia ꝑncipiata est relatio: ꝛ res ꝑme itētionis: dico ꝙ hac de causa tale ꝑncipiū dicit dr̄ia ut dr̄ia est nomē scḋe itentionis ꝛ cōcretum. Ita ꝙ ibi est triplex dr̄ia. s. dr̄ia fundamētalis puta senectꝰ que ꝑncipiat dr̄iam relationū uel que est relatio inter sortē senē ꝛ sor. puerū ꝛ est res ꝑme itētionis ꝛ tūc est ibi dr̄ia que est itentio scḋa ꝛ cōcretū qḋ denoiat illud ꝑncipiū dr̄ia que est relatio. s. senectus. Et tunc iteruꝫ dico ꝙ cōsilī de causa in altero extremo. s. in sor. puero est aliqḋ ꝑncipiū qḋ dicit dr̄ia ut dr̄ia est itētio scḋa Nā in sorte puero est reperire oīa cōsimilia sicut in sorte sene. hēt eni sors puer ꝑncipiū dr̄ie qua differt a sorte sene ꝛ illud est pueritia qꝛ per pueritiā differt ab eo ꝛ illa pueritia est ꝑncipium illius dr̄ie que est relatio ꝛ abstractum ꝛ nomē ꝑme itētionis ꝛ tunc in illo ꝑncipio fundat dr̄ia que est ꝯcretum ꝛ itētio scḋa qꝛ ꝑdicatur de illo: hec enim est bona ꝑdicatio pueritia est dr̄ia ubi itētio scḋa ꝑdicat de ꝑma sicut ꝛ hec est bona senectus est dr̄ia. ꝛ ideo in sorte puero repit triplex differētia sicut ꝛ in sorte sene. Et ideo breuiter dico ꝙ in ista ꝓpōne sor. senex differt a sor. puero est ꝑº repire duo extrema. s. sortem senē ꝛ sortem puerū. ꝛ scḋo est repire dr̄iam que est relatio ꝛ abstractū ꝛ nomen ꝑme itētionis. s. qꝛ sor. senex differt a sorte puero. ꝛ tertio est repire ꝑncipiū formale illius dr̄ie ꝛ illud ex ꝑte sortis senis est senectus ꝛ ex ꝑte sortis pueri est pueritia qꝛ illa bn̄ differt sortes puer a sorte sene sicut ecōtra. ꝛ 4º est repire dr̄iam que est itētio scḋa que denoiat utrūqꝫ ꝑncipiū. s. senectutē ꝛ pueritiā qꝛ utraqꝫ illarū est dr̄ia ꝛ talis dr̄ia est itētio scḋa ꝛ ꝯcretum ꝛ sic patet ille passus ꝑuus. Nota tñ ꝙ dr̄ia illa denoians: que est intentio scḋa in hoc loco nō est dr̄ia que est tertiū ul'e: qꝛ illa nō pōt fundari sup aliqḋ accñs qꝛ uocat dr̄ia essentialis ideo est hic subtilr̄ ꝯsiderādum ꝙ triplex est differētia que est itētio scḋa ꝛ ꝯcretum ꝛ hoc ꝫm triplex fundamētuꝫ a quo accipit ꝛ in quo fundat. Nam triplex fundamētū est triplex dr̄ia fundamētalis. s. dr̄ia coiter dicta ut senectus uel pueritia. ꝛ scḋm est dr̄ia fundamētalis ꝓꝑe dicta ut gibbositas in dorso uel simitas in naso aut nigredo in coruo ꝛ hꝰ'. ꝛ tertium est dr̄ia fundamētalis ut rōnale uel corporeū ꝛ hꝰ'. et ab his tribus fundamētis sumit triplex nā dr̄ie ut dr̄ia est itētio scḋa qꝛ a ꝑmo fundamēto puta a senectute ꝛ hꝰ' sumit hec itētio scḋa. que dr̄ gn̄ali noīe dr̄ia coiter dicta. ꝛ hec fundat in senectute ꝛ pueritia ꝛ hꝰ': que pueritia ꝫm terminos doctoris nunc in lr̄a est aliqḋ ꝑncipiū qꝛ dr̄ idest denoiat dr̄ia ut dr̄ia est intētio. i. pueritia que est ꝑncipiū dr̄ie que est relatio inter sor. puerū ꝛ sorteꝫ senem ꝛ fundamētū in quo fūdat dr̄ia coiter dicta que est itētio scḋa ꝛ que denoiat ab illa. A scḋo aūt fundamēto. s. a gibbositate aut simitate ꝛ hꝰ' sumit hec intētio scḋa que dr̄ gn̄ali noīe dr̄ia ꝓꝑe dicta. ꝛ hec fūdat in gibbositate aut simitate ꝛ hꝰ'. ꝛ ita per oīa dicat sic de ꝑcedēte: a tertio aūt fundamēto. s. a rōnali ꝛ hꝰ' sumit hec itētio. Scḋa que gn̄ali noīe dr̄ dr̄ia magis ꝓprie dicta: uel dr̄ia eēntialis: que fundat in rōnali: aut hꝰ' ꝛ denoiat illud. ꝛ vnūqḋqꝫ istoꝝ fundamētoꝝ dicitur ꝛ est ꝑncipiū formale alicuꝰ dr̄ie ut differentia est relatio ꝛ abstractū ac itētio ꝑma. Ita ꝙ in oībus his tribꝰ vījs est ꝑmo repire vnā dr̄iam realem fundamentalē ꝛ ꝑncipiantē vnā aliā ꝛ denoiatā a tertia ut iam satis declaratū est. ꝛ tunc est ultra ꝯsiderāduꝫ ꝙ sicut hec uox dr̄ia diuidit a Porphyrio i tria significata realia ꝛ hēt solum coītatem uocis ad illa quia est diuisio uocis in significatiōes sic hec uox dr̄ia ut ꝑtinet ad logicum que est quedā alia uox a ꝑcedēte diuidit in hec tria significata que sunt itētiōes scḋe. ita ꝙ est diuisio uocis in significationes ꝛ illa tria ꝯueniūt in sola uoce: qꝛ sicut fundamēta a qbus sumunt ꝛ originant inter se diuersificant. ita etiā ꝓportionalr̄ fundata diuersificant lꝫ nō tm̄ tñ suo mō qꝛ q̄ꝫuis nō ita itēse uel ita itēsa distictione reali eo ꝙ sunt tres sicut coiter sua fundamēta tñ alijs diuisionibꝰ singulis distinguunt sicut ꝛ illa excepta distictione ex nā rei que nō pōt cōpetere entibꝰ hn̄tibus eē effectiue ab intellectu qꝛ distinguūtur distictione formali ꝛ eēntiali: qꝛ sicut pono in rebꝰ uel quidditatibꝰ ab intellectu distictionē formalē que est inter distinctas formalitates: ꝛ eēntialē que est iter distictas eēntias: sic etiā pono in itētionibꝰ scḋis cōsimiliter distictiones: qꝛ in eis sunt formalitates distincte ꝛ eēntie distīcte et hoc opꝫ de necessitate ponere tenēdo cum doctore logicā eē sciam: qḋ oīno tenē itendo ut i ꝑnº huiꝰ expōnis ꝓmisi ꝛ aliqualr̄ oñdi ex quo sequit correlarie ꝙ nō est ul'iter uerū qḋ aliqui dicūt s. ꝙ oīs distictio realis ꝛ formalis ꝛ eēntialis cōtinet sub distictiōe ex nā rei nec admitto ordinē illorū: sed solū est uerū ꝙ oīs distictio formalis ꝛ essentialis que sunt inter formalitates ꝛ eēntias nō depēdētes ab intellectu. i. ab opatione intellectus collatiua continet sub distictione ex nā rei: quā glosam nūc feci signāter qn̄ dixi. i. ab opatione itellectus collatiua qꝛ oēs actꝰ intelligēdi ꝛ oēs hītus itellectuales eius ꝓducti ut scientie ꝛ hꝰ' depēdēt ab intellectu tam in gn̄e cause efficiētis q̄ꝫ etiaꝫ cause māl'is qꝛ efficiunt ab intellectu ꝛ subiectant in ipō: qꝛ accn̄tia nō hn̄t mām nisi in qua ꝛ tñ oēs tales sunt uere forme reales ꝛ accn̄tia realia: qꝛ lꝫ causent ab intellectu nō tñ ab opatiōe intellectꝰ collatiua neqꝫ totaliter sed solū scḋe itētiones ut declaraui supius. q. v. ꝛ tunc ad ꝓpositū dico ꝙ he tres itētiones scḋe. s. dr̄ia coiter dicta ꝓꝑe dicta ꝛ magis proprie dicta equocant sub hac uoce differētia sicut earuꝫ fundamēta equocant sub vna alia uoce distincta uocaliter ab hac uoce que uox differt etiam ꝛ iste tres intētiones scḋe distinguunt formalr̄ ꝛ eēntialr̄ sicut ꝛ earum fundamēta lꝫ nō realiter qꝛ ut supius dixi sua fūdamēta sunt coiter res. Et signāter dixi coiter qꝛ oēs hi tres modi dr̄iarū siue tria significata itētionalia differētie uocis possunt fundari tā in rebꝰ ꝑme intētiōis q̄ꝫ in rebus scḋe: imo etiā in seipsis quodāmō ut inferius videbit in rn̄siōne ad quartū argumētū: ꝛ solum differētia tertio mō sumpta est tertium ul'e. Et etiā ulterius adhuc ꝯsiderādū est. Et est vnū mirabile: qꝛ ex quo vnūqḋqꝫ istoꝝ trium significatoꝝ itētionaliū est vnum accn̄s itētionale quare magis differētia magis ꝓprie dicta dicit differētia eēntialis quā coiter dicta uel ꝓprie dicta loquēdo de oībus istis formalr̄ ꝛ logice ꝛ maxime cum nihil per eaꝫ differat eēntialiter nec aliqua spēs per ipsam cōstituat: nec genus aliqḋ diuidat sicut nec per alias sed est semp pure ꝛ ꝑcise vnum accn̄s itētionale ꝛ abest ꝛc. sicut ꝛ alie due: hic pōt rn̄deri dupl'r. Uno mō per illā rn̄siōnē doctoris cōem. s. ꝙ dr̄ia eēntialis ut quid est accn̄s intentionale ut modus ꝛc. Alio modo pōt dici ꝙ hoc nō habet ex natura ꝓpria ꝙ dicat dr̄ia essentialis: sed a natura fundamēti a quo sumit ꝛ originalr̄ causat ꝛ ideo in se est ꝑcise accidēs: tñ ex natura applicationis ꝛ rōne fundamēti habet ut dicat differētia essentialis ꝛ in se nō habet nisi quādā significationē ꝛ figuratiuā repsentationē sed in re est exercitatio: ꝛ executio ac vītas patēs tali mō dico ꝙ lꝫ genus qḋ est scḋa intētio uere in se diffiniat ut dictum est qōne. xj. nō tñ pro se ꝛ suis inferioribus: sed pro fundamētis ꝛ rebus. Sed de hoc dubio alias magis qꝛ festino ad alia. ¶ Ad tertiū argumētum rn̄det doctor in quo arguebat: ꝙ illa diffinitio differētie sit icōueniēs eo ꝙ ibi ponit ꝑdicari qḋ ꝑtinet ad rl'tm ꝛ ad cōcretuꝫ: sed differētia nec est relatiuū nec ꝯcretū

ergo nõ ꝯuenit ei ⁊c̃. Rñdet doctor ꝑm ea que dixit in rñsione ad scdm argumẽtũ dicẽs: ꝙ dĩa ut est nomẽ ꝓme itẽtionis ⁊ relatio ⁊ abstractũ sic nõ refert qꝛ relatio nõ refert sed est ꝓncipiũ referẽdi. Sed ut dĩa est secũda itẽtio ⁊ ꝯcretũ sic refert: qꝛ sic est relatiuũ ⁊ nõ relatio. Et iõ rñdẽdo formalr̃ ad argm est dicẽdũ ꝙ distiguẽdũ est de relatiõe: ⁊ in vno sensu ꝯcludit uerũ ⁊ in alio sensu ꝯcludit falsum: sed cũ ostẽdit in argumento ꝙ dĩa ut est tertiũ ul'e nõ refert ad aliud qꝛ ostẽdit ibi per iductionẽ ꝙ nec ad aliquã rẽ ꝓme itẽtionis ⁊c̃. respõdet doc. in snia ꝙ dĩa cũ sit relatiuũ respicit duplx correlatiuũ uel triplex. Nã ꝓmo est relatiuũ ꝑm suũ genus. ⁊ scdo est relatiuũ ꝑm suã spẽm in spãli. Et h̃ dupliciter ut patebit. inquãtũ enim est relatiuũ ꝑm genꝰ s. inquãtũ refert rõne sui gñis. s. ul'is in cõi. uel melius rõne p̃dicati in cõi. s. qꝛ cũ dĩa reducat ad genꝰ ꝑz ph̃z in ꝓo topicoꝝ. ⁊ hoc quãtũ ad rõnẽ p̃dicati ut dictũ est supra. q. 9. qꝛ in se nõ est vnũ ex q̃tuor p̃dicatis. Et iõ p̃dicatũ in cõi qd̃ est cõe ad illa q̃tuor p̃dicamẽta dicit de dĩa ⁊ est genꝰ ad illã sicut ad illa q̃tuor. Et vide simile huic infra. q. 27. in rñsione ad tertiũ ꝓncipale sic. dico ꝙ rõne sui gñis. s. p̃dicati in cõi refert ad correlatiuũ sui gñis. s. ad sbm qꝛ p̃dicatũ ut p̃dicatũ refert ad sbm ⁊ nõ refert ut sic ad spẽm nec ad indiuiduuz ut ad ꝓmũ correlatiuũ ⁊ hoc patet per Arꝫ. in 4o topicoꝝ. q dicit ꝙ opꝫ spẽm dici siue referri ad illud ad qd̃ suũ genus refert: hoc enim h̃et nõ a nã sua ꝓpria ⁊ spãli quã supaddit gñi ⁊ in qua abũdat a gñe: sed a natura sui generis qd̃ eẽntialiter includit: ⁊ ideo opꝫ ꝙ aliquo mõ sequat nãm sui generis ⁊ ita dicat ad illud ad qd̃ dicitur suum genus. Deinde dicit doc. in spãli aũt idest inquãtum differẽtia est diuisiua ⁊c̃. hic doctor tangit naturam ꝓpriã ⁊ specialem ipsius differẽtie. Et ꝑm illaz dicit ꝙ refert ad duo. Nam inquãtum differẽtia est diuisiua sic refert ad genus qd̃ diuidit: ipsum tñ genꝰ nõ est ꝓmũ correlatiuũ differẽtie qꝛ genus simpliciter sũptum est ꝓmũ correlatiuũ spẽi. Genus tñ inquãtuz est diuisum siue sub rõne diuisi est ꝓmũ correlatiuũ differẽtie inquãtũ ipsa est diuisiua: ⁊ sic ut differẽtia diuisiua dicit ꝓmo ad genus ut diuisum. Inquãtũ autẽ ipsa differẽtia est ꝯstitutiua sic dicit ad spẽm sed nõ ad spẽz inquãtũ spẽs est: qꝛ sic genus dicit ad spẽm sed inquãtũ est ꝯstituta per differẽtiã. ¶ Et sic differẽtia ꝓpter suam duplicẽ habitudinẽ refert ꝓmo ad duo ut dictuz est nõ tñ differẽtia simplr̃ ꝯsiderata sed ut sic ⁊ ut sic se h̃ñs: qꝛ. s. ut ꝯstitutiua: ⁊ ut diuisiua. Et per hec dicta doctor rñdet ad qntũ argumentũ anteq̃z rñdeat ad q̈rtum ꝓpter maiorẽ ꝯueniẽtiã cum rñsione p̃dicta qꝛ facit ad ꝓpositũ: que rñsio ad qntũ patet de se ⁊ per iam declarata. Ultimo aũt rñdet ad q̈rtum argumẽtũ ꝓncipale: que rñsio est multũ difficilis: qꝛ sic argumẽtuz reqrit qd̃ etiã est subtile: qꝛ arguit sic in sentẽtia oẽ illud qd̃ diffinit differt specie uel specifice ab oibus alijs que nõ sunt ipm: sed differẽtia nõ differt a quocũq; ergo nõ diffinit. patet ꝯñtia cũ maiori ⁊ minor ꝓbat sic. qñ enim dico ꝙ differẽtia differt hic subiectũ ⁊ p̃dicatum significant sub oppositis modis significãdi isepabilibus sub ꝯcretione ⁊ abstractione qui nõ sunt separabiles a suo significato in quo fundant ut dictum est supra qõne. 13. ⁊ repugnãt circa idem significatuz. Nam ꝯcretũ ⁊ abstractũ h̃ñt idẽ significatũ siue idẽ significãt. Nã li dĩa que est sbm est abstractũ ut videt: ⁊ li differt qd̃ est p̃dicatũ est ꝯcretũ sicut ⁊ oĩa ṽba adiectiua sunt cõcreta ⁊ hec duo idem significãt ergo hic sunt oppositi modi significãdi circa idem significatum ⁊ per ꝯsequẽs ꝓpositio est falsa ex qua sequit ꝙ differẽtia non diffinit ergo ⁊c̃. Ad hoc respõdet doctor sbtiliter ⁊ dicit ꝙ dĩa ut est nomen secũde intẽtionis est equocũ. vno modo significat intẽtionem applicabile;

ei qd̃ est ꝓnm dĩe ut dĩa est relatio realis sicut rõnale dicit differẽtia ⁊ sic est ul'e hic. Ista pticula est exposita supius satis in rñsione ad 2m. Nam non vult aliud dicere nisi ꝙ differẽtia vno modo sumit ut est vnuz ꝯcretuz ac tertium ul'e ⁊ vna intẽtio scda applicabilis dĩe ut est intẽtio ꝓma: puta rõnale ⁊ h9i. qd̃ quidem rõnale est ꝓncipium differẽtie que est vna relatio ⁊ abstractum ac res ꝓme intentionis: ⁊ mediat inter hoiem ⁊ asinum ⁊ alias spẽs aialis a qbus homo differt per rõnale: ⁊ fundat differẽtia illa scda que est relatio realis in rõnali qd̃ ꝓncipiat illã ⁊ subiectat in hoie differẽte ⁊ sic in rõnali qd̃ est vna differẽtia realis fundant due differẽtie. ꝓa est vna dĩa realis ⁊ abstractuz ⁊ relatio. ⁊ ista in se nõ denoiat li rõnale: sed in suo concreto qd̃ idem sig̃t secuz qd̃ uocat differt uel differẽs. 2a cũ vna dĩa intẽtionalis que est tertium ul'e ⁊ ꝯcretum ⁊ hec in seipa denoiat li rõnale ⁊ etiam subiectat in illo. Et ideo iste fundationes sunt diuerse ut pꝫ. ⁊ sic pꝫ quid vult dicẽ doctor de hoc ꝓo significato dĩe ut est nomẽ scde intẽtionis. Deinde ponit 2m sig̃tum dicẽs. Alio mõ sig̃t rel'onem rõnis cuius spẽs sunt differẽtia nũo ⁊ differẽtia specie a qbus dicunt denoiatiue differens specie ⁊ differẽs nũo ⁊ sic est abstractuz sicut qñ est nomen ꝓme intẽtionis. Pro quo dicto nota ꝙ cum intẽtio scda sit differẽtia siue diuisio ita bñ sicut intẽtio ꝓa ⁊ hoc suo modo ut dixi supius qꝛ vna intẽtio scda nõ est oimodo alia ⁊ maxime qñ sunt spẽs disticte ut sunt quinque ul'ia. Ideo necesse est ponẽ hoc 2m sig̃tum differẽtie ut est nomen scde intẽtionis: ⁊ istud est vna relatio rõnis que uocat differẽtia ut li differẽtia est vnũ nomen abstractũ ⁊ substãtiuuz ac noiatiui casus ⁊ singularis nũi ⁊ habet ad minus duas spẽs sub se. quaꝝ ꝓma uocat differẽtia specie que est ꝓncipalior. Et secũda uocat differentia nũo: que est minus ꝓncipalis que maior ⁊ minor ꝓncipalitas attẽdit penes fundamẽta que differunt: sicut est in oibus rel'onibꝰ ⁊ etiam scdis intẽtionibꝰ ⁊ utraq; spẽs illius est nomẽ abstractuz ⁊ singularis nũi ⁊c̃. sicut ⁊ ipa in cõi: a qbus duabus spẽbus dicunt denoiatiue duo ꝯcreta. s. differens specie ⁊ differẽs nũo: que etiã sunt due spẽs ⁊ idem significãtes cum abstractis quaꝝ idiuidua sunt hoc differẽs specie ⁊ hoc differẽs nũo: ⁊ hoc differẽs nũo: ⁊ h9i de quibꝰ dcm̃ est. q. xliij. in fine. Ego aũt pono tertiã differentiã uel tertiã spẽm differẽtie que est relatio intẽtionalis que dicit differẽtia gñe ut ifra oñdam cuius ꝯcretum est differẽs gñe ⁊ illius indiuidua sunt h̃ differẽs gñe ⁊ hoc differẽs gñe ⁊c̃. Abstracta aũt h̃ñt eque sua indiuidua ut hec differẽtia gñe ⁊ hec differẽtia specie ⁊ hec differẽtia nũo ⁊ h9i. que sunt noiatiui casus singularis nũi ⁊ abstracta. Iste aũt oẽs tres spẽs differẽtie rel'onis fundant in differẽtijs ꝯstitutiuis ⁊ diuisiuis secũdaꝝ intẽtionũ in qbus etiã fundat differẽtia que est tertiũ ul'e mediãtibus suis indiuiduis ⁊ illa etiã fundant in differẽtijs diuisiuis ⁊ cõstitutiuis differẽtie que est relatio ⁊ suaꝝ trium spẽruz iam nominatarũ siue significent ille spẽs in abstracto siue in cõcreto etiã illa fundant in dĩa ꝯstitutiua suipsiꝰ inquãtũ ipsa est vna spẽs ul'is ⁊ specie distincta ab alijs quatuor ⁊ sic ipa formalr̃ sumpta fundat in seipa fundamẽtalr̃ sumpta qꝛ tã formalr̃ q̃z fundamẽtalr̃ sũpta est itẽtio scda ut nunc de illa loquor. ⁊ est istud mirabile in oculis nr̃is. vꝫ vidẽ q̃z admirabilis est ⁊ subtilis fundatio ⁊ sbiectatio inter dĩas ut sunt scde intẽtiones ⁊ equoce sumunt ⁊ etiã vniuoce ac quõ se mutuo per diũsas hitudines respiciũt sed de hoc plus statim infra. ¶ Deide adiũgit doctor dicẽs. videt ꝓbabile qꝛ differẽs specie est vniuoce in oi gñe: ergo nõ est denoiatiuuz itẽtionale sed reale qꝛ est denoiatiuũ dĩe que est rel'o realis: de qua doctor locutus est supius in

rñsione ad scðm argm in pncipio: de qua dicit idē ifra q differre siue differēs tm̄ di denoiatie a dña ut est nomen pme itētiōis: et etiā certū est q nullū ens realiter di denoiatiue differēs a dña que est scða itētio et tertiū vniūsale: qr ipsa ēt est cōcretuz et ipossibile est q a cōcreto denoiet cōcretū nl'a pcreto dicat denoiatiue pcretū. Neqz etiaz vna res pme itētiōis differt ab alia mediāte dña que est relatio et abstractū ac res pme itētiōis. ad qd ergo ponit doctor in h loco q differēs spe q est pcretū itētionale dñe spe que est relatio et abstractuz et itētio scða sit vniuoce. i. sub eadē rōne in oi gñe et in oi pdicamēto. huic bone dubitatiōi possumus rñdere ne nūc expōnē text9 nimis discōtinuem9. Nā ēt illð qð seqt in textu qñ di: silr dña diffinita sic qr differūt a se singula diffinituz repit in oi gñe qr et c. vi hēre qñ eādē difficultatē: qr lz ibi diffiniat itētio secūda et non pma: nec pma sub secūda ut dicebant aliq de itētione scða gñis sup qōne vndecima. nec aggregatuz ex utrisqz cū diffinit itētio secūda pro itētione pma sicut ēt dicit Burleus in suis pdicabilib9 caplo de gñe. de ipo gñe q̄uis qdā dicta sua ibi nō sint recta sz ut dixi usqz ad aliū locū ista dimittamus. Lōclo aūt quaz doctor cōcludit est certissima qñ dicit g aliq mō dña est abstractū et nomē scðe itētionis a quo. s. abstracto pōt denoiatiue dici differre ut est itētioale. et tūc ad argm qrtū doctor pcedit q dña differt ab aliis vniūsalib9 diffinitiōe et spe: nec sigtur idez per sbm et pdicatū sub disperatis rōnib9. Jā eni ista rñsio pz. qr qñ dico dña dit: li dña est pcretū et 3m ul'e et ita nō est abstractuz ut fingebat in argto. et li differt ul' differēs est pcretū dcm ab illa relatiōe que di dña et nomen secunde itētionis et sic sbm et pdicatum hēnt diūsa significata et nō pueniūt i sola uoce equoca: et per pñs pcretio et abstractio nō sunt circa idē sigtū sed circa diūsa. et iō ppositio est uera dicendo dña differt et c. Nota tñ q qñ di in fine huius rñsionis q dña differt ab aliis vniūsalibus diffinitione et spe. q nō solū differt tali modo sed dña in cōi in se: et in suis ptibus sbiectis et indiuiduis differt gñe spe et nūo. ipa eni dña in cōi que est gen9 ad dñaz itermediā et dñā ultimam cuius diffinitio est pdicari de pluribus in qle eētiale. ut dcm est in corpe hui9 qōnis: qr nō loquor de dña que est nomē equocū: illa dico differt gñe ab oib9 gñib9 pdicamētoꝝ realiū et etiā oiuz in eis ptētoꝝ: qr cuz ista sit purū ens rōnis sicut et oēs itētiones scðe nō pōt ptineri sub aliquo pdicamēto reali cuz sm viā doctoris ut pz in caplo de relone. q. j. in rñsione ad pm argm. ens sit equocū enti reali et enti rōnis: et nō solū illa sed oia ptēta sb illa. Et breuiter oēs scðe itētiones differūt gñe a pmis. ipa etiaz differt specie ab aliis qtuor ul'ibus qr ipa et alia qtuor sunt. v. spēs ul'is et ēt ipsius itētionis scðe in gñali que pōt dici genus gñalissimū oium ul'iuz et suoꝝ iferioꝝ ac etiā oium scðaꝝ intētionū. due aūt spēs dñe in cōi differūt etiā gñe a reb9. differūt etiā specie iter se et ab aliis ul'ib9. idiuidua aūt eius et idiuidua suaꝝ spērum differūt gñe a reb9 et spe et nūo. iter se aūt idiuidua ei9 differūt nūo ut pz. et hoc hñt a materiis. i. sbiectis realib9 quib9 applicant. s. a rōnali et sensibili et h9i. et non solū ab illis sed ēt a materiis itētionalib9. i. dñis cōstitutiuis scðaꝝ itētionū puta. v. ul'ium et h9i. qbus etiā applicant sicut sbis: et hoc ita bñ sicut sbis realib9 et p illa tanqz per extrīseca capiūt cāliter suā nūalem distictionē sicut per sba realia. lz intrinsece et qsi formalr p modos itrinsecos sine dñas idiuiduales sicut echeitates qb9 in ess͠e idiuiduali pstituunt. sed sic loquēdo loqumur de logicalib9 metaphisicalr: sicut opz nos ēt aliqñ loqui de metaphisicalib9 logicalr. utraqz eni scientia circuit oē ens et laborat circa idem sm phm 4o metaphice. sicut ēt sophista ut pz ibidē: et iō sub ex̄neis

hitudinib9 se mutuo respiciūt qr ut origināatia et originata: ut fundātia et fundata: ut denoiantia et denoiata: ut sbiectātia et sbiectata: ut elucidātia et elucidata et sic de multis aliis respectib9 et hitudinib9. Et tunc ad ppositū dico q dña in cōi mediātib9 suis idiuiduis et ita mediate fundat idifferēter in differētiis cōstitutiuis itētionalib9: qr dña in cōi manēs in sua coitate et ēt que est tertium ul'e puta dña itermedia que hic diffinit a Porphyrio nulli vni fundamento siue dñe fundamētalr sumpte applicari pōt imediate et adeqte sed solū idiuidua ei9 sunt illa que sic applicant et sic illa idiuidua que differūt uel que sunt dña triplici dña s. gñe spe et nūo ut dcm est vnūqðqz dico illoꝝ fundat tres dñas que sūt abstracte et relones rōnis et hoc ad triplex genus termioꝝ a qb9 terminis differūt et vnū pcretū itētionale fūdat tria abstracta itētionalia et sic vnū idiuiduū dñe vni9 rōnis. s. dñe pcreti fundat tres spēs alteri9 rōnis. i. tres relones rōnis. tñ fundat inumerabilia indiuidua vniuscuiusqz illaꝝ triū spēꝝ. qr tot quot sunt termini ad quos referit et a qb9 differt et hoc ul' gñe ul' spe ul' nūo qr relones nūant ad nūationem termioꝝ sic sor. pi hñs qtuor filios hēt ēt qtuor pnitates fundatas et sbiectatas i se: et hñs vnicā albedinē hēt tot silitudines fundatas in illa quot sunt albedines pticulares in toto vniūso. ipa ēt pdicta idiuidua dñe que est tertiū ul'e qrū qðlibet est vna dña nūo. habēt in se dñas pstitutiuas qb9 differūt: qr saltē dñas idiuiduales puta echeitates in qb9 etiā fundant multe dñe qr multa idiuidua dñe relonis: que di dña nūalis que est vna spēs dñe relonis i cōi ut supra patuit. que etiā sunt tot dñe quot sunt termini ad quos terminātur. et sic p9 in diis sunt dñe. Et iteꝝ scðo in diis sūt dñe. et iteruz tertio in his ultimis diis sunt alie dñe. Et iterū 4o in differētiis oibus pdictis sunt alie dñe. Et 5o in illis alie dñe. Et tandē ulti9 totū est fundatū in sua pte et etiā in seipo. ¶ Et ut hoc mirabile intelligas. Dico q pmo in differētiis sunt dñe: qr in differētiis que sunt idiuidua dñe tertii ul'is sunt tres spēs dñe que est abstractū et relo rōnis. Et scðo in illis eisdē idiuiduis sunt alie dñe: qr. s. cū sint idiuidua hūt i se dñas indiuiduales. s. echeitates. Et tunc tertio in illis differētiis. s. echeitatib9 sunt alie dñe. s. indiuidua dñe nūalis: que dña nūalis est vna spēs dñe relonis in cōi que est abstractū: cui9 alie due spēs sunt dña gñe et differētia specie ut supius ostēsum est. ¶ Certum est enim q tales echeitates sunt fundamēta taliū differētiarū nūalium: que sunt relones et abstracta qbus differūt nūaliter iter se pdicta indiuidua dñe que est tertium ul'e. ul' etiā dñe in cōi que est genus eius. Et tūc quarto i istis differētiis que sunt idiuidua ac relones ac singularia dñe nūalis que est relatio que ut dixi est spēs dñe relationis in cōi et que fundat in echeitatib9 predictis indiuiduoꝝ differētie tertii ul'is. sunt multe alie differentie: qr etiā cum qualibet illarū differētiarum que sunt relones rōnis nūales sit vnū indiuiduū habet vnam differentiā indiuidualē. s. echeitatez qua cōstituit et qua distinguit ab alio indiuiduo cōsimili. et hic nolo ulterius ascēdere in istis pnibus et fundationibus differētiarū indiuidualiū qr ascēsus uel progressus esset bñ longus: sed solum dico q qnto in illis indiuiduis et in istis. s. tam idiuiduis dñe tertii ul'is qz in indiuiduis dñe relonis de quibus ultimo diximus sūt alie dñe eētiales duplicis rōnis. Et hoc vno mō sicut totū et supius est in suo inferiori: et alio mō sicut dña pstitutiua iferioris icludit eētialiter in suo inferiori. nā loquēdo p9 de pmis illis indiuiduis dico. q in eis est dña in cōi: et dña que est tertiū ul'e hic diffinitū qrū ul' cui9 sunt indiuidua et illud tertiū ul'e includitur et est in eis sicut spēs in suis indiuiduis et totum

in suis ꝑtibus sbiuis. Et tūc ultra cū illud tertiuȝ ul'e
s. dr̃ia sit vna spēs ul'is ⁊ ꝯstituta ex gn̄e ⁊ dr̃ia: ꝯstat ꝙ
eiꝰ dr̃ia ꝯstitutiua que est ꝑdicari de pluribꝰ differenti-
bus spe in q̄le eēntiale icludif in quolibet illoꝝ idiui-
duoꝝ sicut per exēplū rōnale icludif in quolibet hoie
singulari ⁊ sic est ibi duplex rō dr̃ie iclusa in eis: qꝛ dr̃ia
que est totū eēntiale ⁊ dr̃ia que est ps eēntialis forma-
lis ⁊ corrn̄dēter est ibi duplex modus iclusionis ꝯfor-
mis ipsis iclusis ⁊ ita per oīa dicas de illis scdīs idiui-
duis que. s. sunt idiuidua dr̃ie relatiōis ⁊ abstracti. Et
ēt posset sic suo mō dici de oībꝰ tribꝰ spēbus dr̃ie relati
onis que sūt dr̃ia gn̄e spe ⁊ nūo. Sed ampliaui tibi vi
am ut sicut ego dixi de ꝑdictis: tu ꝑscruteris de reliq̄s
qꝛ nollē hic ire in īfinitū. Est tn̄ ēt ꝯsiderādum quō ad
mirabiles fiūt ꝑdicationes ⁊ denoiationes in illis tri
bus spēbꝰ dr̃ie relationis: qꝛ cū sint tres spēs differūt
spe ⁊ sic dr̃ia gn̄ica differt spe: ⁊ dr̃ia specifica differt
spe: ⁊ dr̃ia nūo differt spe. Et istud est uerū loquēdo de
eis iter se tn̄ compando ad alia ut vnaqueq; illarū dif-
ferūt gn̄e: ⁊ sic dr̃ia nūo differt gn̄e ⁊ ēt vnaqueq; alia
rū: ⁊ semꝑ videf hic ꝙ cōcretū ⁊ abstractum sint circa
idē significatū. ⁊ ꝙ idē denoiet seipm. s. ꝙ idē significa
tū sit denoiatū ⁊ denoians: qꝛ cū oēs ille tres spēs sint
noia abstracta. i. significanf sub noibꝰ abstractis videf
denoiari a seipsis qꝛ non videnf posse differri uel dici
differētes nisi per dr̃ias que sunt relatiōes cois. ¶ Et
crede mihi ꝙ mirabilis est nā scdarū intētionū ⁊ ma-
xime dr̃iarū. Compando aūt idiuidua cuiuscūq; illaꝝ
triū spērū: sic dr̃ie generice nō differūt gn̄ice sed nūali
ter sicut ēt ⁊ dr̃ie specifice ⁊ nūales. ego ultimo dixi ⁊
dico vnū admirabile ualde vȝ: quō idē videf fūdari in
seipso ⁊ ēt in sua ꝑte. hoc aūt ostēdif sic. Nā constat ꝙ
dr̃ia que est tertiuȝ ul'e est ꝯstituta ex gn̄e. s. ul'e in cōi ⁊
dr̃ia ut iā dictū est. Illa aūt dr̃ia est dr̃ia essentialis: qꝛ
ꝯstituit spēm. s. dr̃iam que est tertiū ul'e ⁊ vna spēs vni
uersalis in cōi ⁊ per ꝯn̄s fundat dr̃iam cōstitutiuā que
est tertiū ul'e. nā tertiū ul'e. s. dr̃ia eēntialis ꝑdicaf de il-
la: sed dr̃ia ꝯstitutiua essentialis ⁊ diuisiua gn̄is ⁊ dr̃ia
que est tertiū ul'e sunt vnū ⁊ idē ut videf ergo idē fūda
tur in seipso. Sil'r cū dr̃ia que est tertiū ul'e hēt fūdari
in oī dr̃ia ꝯstitutiua eēntiali siue reali siue itētionali ut
supra visum est. ⁊ sua ꝓpria dr̃ia ꝯstitutiua sit vna ex il
lis seq̄tur ꝙ totū fundaf in sua ꝓpria ꝑte formali cōsti
tutiua: ⁊ nō solū in sua ꝓpria sed ēt in oībꝰ ꝯstitutiuis
suoꝝ supioꝝ: puta dr̃ie eēntialis in cōi que est genꝰ eiꝰ
ꝓximū: ⁊ ul'is in cōi qd̄ est eius genꝰ remotissimum ⁊
genus gn̄alissimū. ⁊ sic idē cōtinēs fundaf in cōtētis
multis ⁊ minꝰ cōe ⁊ magis cōe: ⁊ nō tm̄ in illis sed ēt
fundaf in ꝯstitutiuis oīum alioꝝ q̄tuor ul'ium ⁊ hoc si
ue formal'r siue fundamētal'r sūptoꝝ ⁊ per ꝯn̄s in suo
opposito uel in ꝯstitutiuo sui relatiue oppositi: cuius-
modi est genus ut diuisum: ⁊ ēt spēs ut ꝯstituta ut di-
ctū est supra. Ista aūt que dicta sunt: sunt satis mirabi
lia. Naȝ oēs fundatiōes nūc ultimo dicte. s. suꝑ dr̃ias
h̄ꝰ eēntiales q̄scūq; fiūt aut per ipm scdm ul'em ul' per
idiuidua eius. sed adhuc al's forsan hāc māni magis di
scutiemꝰ. ¶ Circa finē huius qōnis doctor arguit cō-
tra ꝑdeterminata. vȝ ꝙ dr̃ia que est tertiū ul'e sit abstra
ctū ⁊ nō ꝯcretū. ꝓbo sic qꝛ ꝺȝ Porphyriū dr̃ia est qua
differūt a se singula. i. dr̃ia est via ⁊ mediū ac rō differē
di mediāte qua singula differūt iter se sicut distinctio
est vna relatio ⁊ nomē abstractū qua aliq̄ iter se distin
guunf: ⁊ sic ꝯuenientia est abstractū ⁊ vna relatio que
aliq̄ ꝯueniūt ergo dr̃ia est abstractū sicut ⁊ ꝯuenientia
que est eius oppoᵐ. ¶ Scdo arguit ꝙ si dr̃ia est cōcre-
tū qd̄ est eius abstractū quo sic dicif denoiatiuū ⁊ con
cretū. Ad ꝓmum istoꝝ dicit ꝙ sic dȝ itelligi diffinitio.
dr̃ia que. s. est tertiū ul'e est qua nō ut forma iformante
ut est de albedine. i. qn̄ dico ꝙ dr̃ia est qua differūt ⁊c̄.

sbili dr̃ia nō est forma informās aliqd̄ illoꝝ que diffe-
rūt sicut qn̄ dicimus ꝙ hō albus differt ab hoie nigro
per albedinē qua iformaf ⁊ ideo albedo est forma qua
hō albꝰ differt ab hoie nigro. sed dr̃ia que est tertiū ul'e
nō est talis forma iformās imediate illa que differūt ⁊
ꝓncipiū formale quo talia differūt: sed talis dr̃ia qua
sic talia differūt est dr̃ia fundamentalis puta rōnale ⁊
h̄ꝰ. Ista aūt dr̃ia de qua nunc loq̄mur que est dr̃ia for-
malis ⁊ scda itētio nō est talis ut dixi: sed est intētio se
cūda applicabilis ad ꝑdicādū dr̃iam fundamentalem
que dr̃ia fundamētalis est ꝓncipiū formale dr̃ie specie
uel dr̃ie specifice. s. talis relationis realis uel aliqn̄ eti-
am relationis rōnis qua dr̃ia fundamētali singula dif
ferūt a se dr̃ia spe. i. mediāte qua singula dr̃ia spe que
differūt spe differūt a se uel iter se. Ita ꝙ ista rn̄sio hēt i
telligi per ea que dicta sunt supra in rn̄sionibus ad pri
mum ⁊ q̄rtū argumētū ubi oīa ista sunt exposita. Naȝ
dr̃ia que est tertiū ul'e nō est ꝓncipiū formale quo aliq̄
differūt uel ꝓncipiū dr̃ie iter illa qꝛ nō cāt neq; fūdat
dr̃iaȝ que est relatio sed solū fundaf in ꝓncipio forma-
li cātiuo talis dr̃ie que est relatio. Et hoc siue sit rela-
tio realis siue relatio rōnis ꝓm supius declarata. Et iō
breuiter dico ꝙ dr̃ia que est tertiū ul'e/est qua differūt
a se singula ut itētione applicabili ꝓncipio dr̃ie que est
relatio: ⁊ nō qua ut ꝓncipio cātiuo dr̃ie que est relatio
qꝛ illud est forma iformās illud qd̄ sic differt per illud
cuiusmodi est rōnale ⁊ h̄ꝰ. ¶ Ad 2ᵐ dicit doctor ꝙ ab
stractū eius nō pōt exꝓmi vno noie sicut nec abstracta
alioꝝ q̄tuor ul'ium: sed solū per circūlocutionem puta
sic dicēdo itētio dr̃ie. ⁊ certū est ꝙ tale abstractū nō ꝑ-
dicaf de rōnali uel sensibili aut h̄ꝰ: qꝛ rōnale nō est itē
tio differētie ut patet: ⁊ sic est finis huiꝰ fortissime que
stionis difficillime ⁊c̄.

CIrca qōnē. xxv. in qua querif de ultima
ꝑticula scde diffinitionis ⁊c̄. cuius
ꝯtinuatio ad ꝑcedētem patet de se ⁊ sicut ꝑce
dens qō erat difficillima ita ecōtra hec est facillima: ⁊
maxime qꝛ nihil est in illa qd̄ nō sit declaratū in ꝓori-
bus qōnibꝰ. Et ideo solū uolo notare vnū dictum qd̄
dicif in rn̄sione ad qōnē est parū an̄ rn̄sionē ad ꝓmum
ꝓncipale ubi ꝓus q̄ȝ distinxit de actu. s. ꝓmo ⁊ secūdo:
que distinctio sumif a pho in 2° de aīa. dicit ꝙ dr̃ia su-
mif a ꝓmo actu. s. a forma specifica que est q̄litas essen
tialis ⁊c̄. ubi doctor loq̄tur de dr̃ia fundamētal'r sum-
pta ut patet cui applicaf dr̃ia formal'r sumpta que est
tertiū ul'e sicut accn̄s sbo suo: ubi collige ꝙ sicut talis
dr̃ia fundamētal'r sumpta ut rōnale ⁊ h̄ꝰ sumif a for-
ma in spe ꝯtēta que est actꝰ ꝓmus: ita ꝓpriū ⁊ accidēs
ut etiā sumif fundamētal'r ⁊ in q̄bus fundaf ꝓpriuȝ ⁊
accn̄s ut sumunf formal'r: ⁊ sicut itētiones scde sumū
tur ab actu scdo ⁊ ab accn̄tibꝰ spēi qꝛ ꝓpriū ab accn̄te
ꝯuertibili: ⁊ accn̄s ab accn̄te nō ꝯuertibili: qꝛ lȝ ꝓpriū
fluat ab eēntia spēi inotescit nobis per talia accidētia
spēi ⁊ ideo ab illis sumif. Et ideo aliud est sumi ab ali
quo ⁊ fluere aut emanare ab aliquo: sed tn̄ dubiuȝ est
q̄liter ꝓpriū dicaf accn̄s cū tn̄ sit idē real'r ⁊ essential'r
cū spe lȝ distinguaf ab ea formal'r: immo ut al's dixi est
vnica ⁊ eadē eēntia cū spe nō tn̄ de eēntia eius: quia si
spēs ⁊ ꝓpriū eēnt due eēntie distinguerenf real'r ⁊ eti-
am eēntial'r ⁊ sic possent separi ⁊ ita cōclusio demon-
strationis potissime posset eē ⁊ eēt in facto aliqn̄ falsa
qd̄ est impossibile. Nā distinctio eēntialis est semꝑ in-
ter duas eēntias q̄scūq; quarū vnā hēt pro fundamē-
to ⁊ aliā pro termino. Et ideo dico ꝙ sunt vna eēntia
⁊ tn̄ diffinitio vnius nō est diffinitio alterius: ⁊ rō q̄a
lȝ sunt vna eēntia tn̄ hn̄t distinctas formalitates qꝛ cū
vnitate eēntie stat formalitatū pluralitas ⁊ ēt cū vni-
tate reali uel realitatis ut optime ꝓbat Franciscus de
maronis distictiōe. 8. q. v. in ꝯflatu. Et iō formalitas

ſpēi diffinit̄ ⁊ nō formalitas paſſionis. Nā ſpēs diffinit̄ ꝓprie: ⁊ ꝓpriū nō ſed ſolū deſcribit̄ q̄ꝛ aliter eſſet ſpēs ⁊ ita ꝯtineret̄ directe ſub gñe ⁊ dr̄ia ⁊ iterum ab eius ꝑncipijs flueret alia paſſio ⁊ ſic in īfinitū. Sed de hoc vide canonicū in phiſicis ſuis. q. ꝑma. nō eniʒ uolo nunc hanc diſcutere difficultatē cum hic locum nō habeat ſed in metaphiſica cetera patēt ⁊c̄.

c Jrca .q.xxvj. ī qua querit̄ de q̄rta diffinitione dr̄ie ⁊c̄. patet ēt continuatio ſemꝑ ꝓpter ordinē diffinitionuʒ dr̄ie que ſic a porphyrio aſſignant̄ ita ꝯgruum eſt ut diſcutiant̄ ⁊ in q̄ōne ponant̄ in eodē ordine ⁊ hec ēt q̄ō eſt facillima tñ impugnatiōe ꝯtra vnā rñſionē datā ad ſcðm argumētū circa ꝑncipiū q̄ōnis qñ dicit. Cōtra per Ariſ ſcðo de aīa potētie diſtinguunt̄ per actus: ⁊ actus per obiecta ⁊c̄. Nota ꝙ hic arguit per oppoſitū. Nā itēdit doctor ſic arguere ꝙ ſicut potētie differūt per act⁹ ⁊ act⁹ per obiecta ita per oppoſitū quoꝝ actuū ⁊ potētiaꝝ idē eſt obiectū illi act⁹ ⁊ ille potētie ſūt idē ſed idē eſt obiectū itelligēdi ⁊ itellectuū angeloꝝ ⁊ itellectuū noſtroꝝ. ſ. q̄dditas rei m̄ālis ⁊c̄. ¶ Jnfra qñ doctor exponit auctoritateʒ phi. vij. metha. ubi dicit ꝙ m̄ā eſt qua res pōt eē ⁊ nō eē ⁊ dicit ꝙ itelligit̄ tm̄ de m̄ā idiuiduali. vide eū in tertio ſniaꝝ diſtinctione. 22. in rñſione ad ꝑmū argᵐ ultime opinionis. ubi dicit ꝙ hec auc̄tas intelligit̄ de m̄ā ꝯ̈cta per exītiā que eſt m̄ā indiuidualis: ⁊ ſimul totius ⁊ ꝓximū ꝑncipiū corruptionis. Canonic⁹ aūt in primo libro phiſicorū. q. ix. articulo 2°. tenet ꝙ forma eſt cā corruptionis ⁊ nō m̄ā ¶ Jnfra in vna 3ª rñſione ad vnā obiectionē nō longe a fine q̄ōnis dicit ꝙ ꝑuatiue oppoſitū actui uel alicui ſignificāti actū ꝑuat actū ⁊ nō aptitudinē ſicut cecitas oppoſita ꝑuatiue viſioni que viſio ſignificat actū vidēdi ꝑuat in ceco actū vidēdi: qui tñ eſt apt⁹ nat⁹ videre ⁊c̄. ubi intelligas ꝙ doctor nō itelligit ꝙ cecitas ꝑuet ſolū actū vidēdi q̄ꝛ etiā ꝑuat potētiā ⁊ habitū viſionis. Nā aliter nō plus ꝑuaret cecitas q̄ʒ act⁹ dormiendi ſiue ſomn⁹ qui etiā ꝑuat tūc oēm actū viſionis: ⁊ ideo itelligat̄ doctor ibi q̄ð per actū intelligit non tm̄ actū ut ſonat lr̄a ſed etiā habitū ⁊ potētiā ⁊ q̄cquid eſt ibi ꝑuat̄ excepta aptitudine. Sed illud q̄ð ſeq̄tur. ſ. q̄ð ꝑuatiue oppoſitū aptitudine ꝑuat oīa quātū ad illud q̄ð ꝑuat̄ ⁊ de ſuo ꝓprio nihil ſibi penit⁹ relinq̄t ⁊ ſi q̄d relinq̄t hoc eſt tm̄ ſᷣm genus: ſic dicit̄ de ꝑuatiōe viſus in talpa que nec relinq̄t aliq̄d indiuiduo ut huic talpe ſed nec ſpēi talpe ſed ſolū relinq̄t ſibi viſum ſᷣm genus ſ. ſᷣm aīal q̄ꝛ inquātū eſt aīal nō ſibi repugnat videre ſicut nec aſino inquātū aīal repugnat intelligere. Tñ vide Frāciſcū in cōflatu diſtinctione. xx. q. j. de quatuor gñibus ꝑuationū. ⁊ doctorē in ꝑmo libro diſtinctiōe xxviij. q. ij. de triplici genere priuationum.

c Jrca Caplm̄ de ꝓprio q̄ōne. xxvij. ī qua querit̄ utrū ꝓpriū ſit ul'e pʒ ꝯtinuatio ꝑꝑ ordinē ul'ium poſitum a Porphyrio in corꝑe q̄ōnis diſtinguit de ꝓprio ſicut in caplo de dr̄ia q. xxiiij. diſtinguit de dr̄ia. Nā ꝓpriū vno mō eſt idem ꝙ ꝯueniēs vni ſoli ſicut dñia ⁊ caſtra ⁊ h⁹ı dicunt̄ ꝓpria tali dño uel tali viro ⁊ ſic ꝓpriū eſt nomē ꝑme intētionis ⁊ cōcretū dictū denoīatiue a ꝓprietate que eſt abſtractū. Sic enim ꝓpriū opponit̄ cōi ⁊ ita bñ ꝯueniunt idiuiduo ſicut alicui ſpēi: imo per ꝑus ⁊ magis cōuenit idiuiduo q̄ʒ ſpēi q̄ꝛ nō egredit̄ a ꝑncipijs ſpēi. ⁊ ideo idiuiduo ꝯuenit per ſe ⁊ īmediate ⁊ nō per aliud quō doctor capit aliq̄ñ li per ſe ut patet. q. xxix. in rñſione ad. v. argumētū. ⁊ ſpēi cōuenit per accñs ⁊ ꝑ aliud ⁊ mediate ſic ⁊ oīa h⁹ı accñtia cōia. Alio mō ꝓpriū eſt nomē ſcðe intētionis ⁊ etiā cōcretū ⁊ applicat̄ proprio q̄rto mō dicto ſumpto fundamētalr̄ ſicut accidēs ſuo ſᷣo puta riſibili hinnibili rudibili ⁊ h⁹ı. Rñſiones ad argumēta patēt uſq; ad vnā rñſionē que eſt īfra rñſionē ad tertiū ꝑncipale. ubi dicit̄. dico ꝙ ſᷣm ꝓprij ut eſt itētio nō eſt ſpēs ſed res aliq̄ ꝑme itētionis ut riſibile ⁊c̄. ubi ꝯſidera ꝙ ꝓpriū ut eſt intētio ſcða non eſt ꝓpria paſſio alicuius q̄ꝛ nec alicui⁹ rei ꝑme itētionis ut pʒ: nec ēt alicuius rei ſcðe itētionis: q̄ꝛ nec ul'is in cōi cū ſit ei⁹ ſpēs ⁊ ſpēs nō pōt eē ꝓpaſſio ſui gñis nec cōuertit̄ cū eo nec alicuius alteri⁹ niſi eēt paſſio ſpēi que eſt 2ᵐ ul'e ⁊ hoc nō q̄ꝛ eſt vna ſpēs ul'is diſtincta ſpecifice ⁊ eēntialr̄ a ſpē que eſt 2ᵐ ul'e: hoc eſt ut ſpēs ſumit̄ ut q̄d lʒ denoiet̄ a ſpē ut ſpēs ſumit̄ ut modus ſicut ⁊ ipʒ ul'e in cōi denoiat̄ a ſpē hoc mō reſpectu itētionis ſecūde in cōi uel entis rōnis q̄ꝛ ul'e in cōi q̄ð eſt gen⁹ ad hec v. ul'ia eſt ſpēs itētionis ſcðe: ⁊ de hac m̄ā ſatis dictum eſt ſepe ſuꝑius. Et iō dico ꝙ ꝓpriū ut eſt ul'e nō eſt nō ꝓpria paſſio alicui⁹ ſed ipm̄ hēt vnā ꝓpriā paſſionem ſicut ⁊ quelibet ſpēs ⁊ ei⁹ paſſio ſūpta ut q̄d nō erit ꝓpriū q̄ð eſt q̄rtū ul'e niſi q̄ꝛ eſt idē ſibi eēntialr̄. ſepe eni dixi ꝙ ſᷣm ⁊ ei⁹ ꝓpria paſſio ſunt ideʒ eēntialr̄ ⁊ ſunt vna eēntia tñ ipſa paſſio ꝓprij denoiabit̄ ab eius ſᷣo. ſ. a ꝓprio ſᷣm ꝙ ꝓpriū ſumit̄ ut modus q̄ꝛ paſſio ꝓprij hēt modū ꝓprij reſpectu ipſius ꝓprij: ⁊ illud q̄ð eſt in ſcðo mō dicēdi per ſe ita ꝙ hēbit nomē eius ⁊ nō rōnē nec formalitatē hēbit tñ ſecū tādē eēntiā ⁊ q̄dditateʒ. Jſta tñ logicalia tractant̄ nūc ut metaphiſicalia ul' ſᷣm ꝯſiderationē metaphiſicalē ⁊ ita ſepe opʒ logicalia tractari metaphiſice ⁊ metaphiſicalia logice ſi ueritas debeat inoteſcē eo ꝙ he ſcie ꝯuertunt̄: q̄ꝛ nihil eſt logicū q̄ð nō poſſit tractari metaphiſice: nec metaphiſicū q̄ð nō poſſit tractari logice: hñt etiaʒ logicalia formalitates eēntias q̄dditates diſtinctiones ꝯueniētias idētitates diuerſitates ⁊ h⁹ı multa que nō niſi a metaphiſica hēri pñt. Ecōtra habent̄ in metaphiſicalib⁹: genera ſpēs idiuidua gñaliſſima trāſcēdētia: dr̄ie paſſiōes modi intrinſeci ⁊ h⁹ı. que oīa ut ſumunt̄ formalr̄ ſunt itētiones ſcðe ⁊ hñt ſua fundamēta in ꝯceptib⁹ metaphiſicalib⁹ ⁊ ꝯſiderās per ſe fundamētū hēt aliquo modo ꝯſiderare fundatū q̄ꝛ ſaltē per accñs ⁊ ſic ēt ꝯſiderans denoiatū per ſe debet per accñs ꝯſiderare denominās Jſta aūt fundata ⁊ denoiantia cū ſint itētiones ſecūde nō pñt hēri niſi a logica ⁊ maxime demonſtrationes ⁊ alie ſpēs ſill'i q̄bus neceſſe eſt uti in meta. itaq; nihil eſt in meta. q̄ð nō denoiet̄ ab aliq̄ itētione logicali ⁊ circa quā etiā nō poſſumus uti iuſtris logicalib⁹ ut q̄tuor ſpēb⁹ argumētationū ꝯuerſionib⁹ eq̄pollētijs ſuppoſitionib⁹ ⁊ h⁹ı: q̄b⁹ ēt neceſſe eſt uti in ea ⁊ multis alijs ut v̄itas inueniat̄ ⁊ etiā in oī ſcīa. Jgit̄ patet quō etiaʒ metaphiſicalia tractant̄ logice ſicut ⁊ logicalia metaphiſice: lʒ aliter ⁊ alr̄. Et tūc ad ꝓpoſitū loquēdo dico ꝙ tractare de ꝯuenientia aut diſtinctione uel idētitate aut diuerſitate iter ꝓpriū q̄ð eſt q̄rtū ul'e ⁊ ꝓpriuʒ eius ſiue ꝓpriā paſſionē eſt tractare de eis metaphiſice. Et hoc neceſſe eē nō ſolū de eis ſed etiā de oīb⁹ logicalib⁹ a maximo uſq; ad minimū ſi diſtincte ⁊ recte intelligi debeāt. uerūtñ mirabilis cōſideratio eſt iſta de ꝓprio ⁊ eius ꝓprio ⁊ an ꝓpriū ꝓprij ſit ul'e ſicut ⁊ ipm̄ ꝓpriuʒ q̄ꝛ ſi ſic cū nō ſit idē ul'e eo ꝙ diſtinguit̄ ab eo formalr̄ ſicut ⁊ oīs paſſio a ſuo ſᷣo vı̄ ꝙ erit aliud ul'e ⁊ ſic erūt plura ul'ia q̄ʒ. v. q̄ꝛ ꝓpriū ⁊ ꝓpriū ꝓprij faciūt duo vniuerſalia diſtincta. ſi aūt nō erit ul'e ergo erit ſingulare. Sed hoc eſt īpoſſibile q̄ꝛ oē ꝓpriū ꝯuertit̄ cū eo cuius eſt ꝓpriū. ſingulare aūt nō pōt ꝯuerti cū ul'i ut patet ergo q̄d erit. Nam ul'e ⁊ ſingulare euacuant totū ens. ī. oē q̄ð eſt ens: aut eſt ul'e aut ſingulare ut oēs ꝯcedūt: ergo q̄ð non eſt aliq̄ð iſtoꝝ erit nihil ut videt̄. Ad hoc tñ dico ſicut dixi ꝙ ꝓpriū ꝓprij. ī. ꝓpria paſſio ꝓprij q̄ð eſt q̄rtū ul'e eſt ꝓpriū denoiatiue ⁊ nō q̄dditatiue. ī. denoiat̄ a ꝓprio q̄ð eſt q̄rtū ul'e ⁊ ſumit̄ ut modus ⁊ non ut q̄d ut ſuꝑius dixi. Et ulterius dico ꝙ ꝓpriuʒ ꝓprij

est uľe sed nõ aliud uľe distinctũ eẽntialr̃ ab ipso ꝓprio qȯ est q̃rtũ uľe: ⁊ supius reddidi rõnẽ q̄r. s. sbm ⁊ eius passio sunt vnica eẽntia. est tñ aliud uľe formalr̃ eo ꝙ est alia formalitas siue alietas formalis solũ que non est alietas eẽntialis que nõ sufficit ad multiplicãduz ⁊ ad distinguẽdũ uľia tanq̃ȝ distinctas spẽs sub uľi in cõmuni q̄r oẽs distincte spẽs distinguunť eẽntialr̃ ⁊ hñt distinctas eẽntias ⁊ ideo ꝓpriũ ꝓprij lȝ sit uľe ⁊ nõ oĩno idẽ uľe ꝙ ipm ꝓpriũ saltẽ nõ idẽ formalr̃ lȝ eẽntialiter nõ tñ est in oĩ mõ ⁊ simplr̃ ac ꝓprie distinctũ uľe a ꝓprio sed etiã aliquo mõ idẽ uľe ⁊ aliquo mõ distĩctũ q̄r est idẽ eẽntialr̃: ⁊ est distinctũ formalr̃ ita ut si liceret dicere hẽt ab illo aliusditatẽ nõ tñ aliudditatẽ. sed de hoc habeť in tractatu Petri Thome de formalitatib⁹. s. distinctione inter aliusditatẽ ⁊ aliudditatez. Et ideo de hoc nõ plus ad pñs. Et ideo ꝓpriũ ꝓprij ⁊ ipȝ ꝓpriũ nõ faciũt duo distincta uľia sub uľi in cõi ꝓpter cãm iam dictã que oĩno optima eẽ videť. Igiť reũtendo ad lr̃am doctoris dicit sbi ꝙ sbm ꝓprij ut est itẽtio s. ut ꝓpriũ est intẽtio nõ est spẽs. Et hoc dictũ doctoris est uerũ siue li spẽs sumať fundamẽtalr̃ siue formaliter: q̄r ut dixi ꝓpriũ ut ẽ itẽtio scḋa nullo mõ est ꝓpria passio ⁊ ideo nõ est ꝓpriũ alicuius sed solũ denoiat ꝓpriã passionẽ. ⁊ hoc siue ꝓpria passio fundať in reb⁹ siue in intẽtionib⁹: q̄r sicut ꝯcedo ꝓpas passiones in rebus ita ꝯcedo in scḋis intẽtionib⁹. ⁊ saltẽ hoc manifestũ est de silľo in cõi ut patuit supra. q. iij. Et de uľi in cõi: ut patuit. q. vj. Et ego ultra hoc ꝯcessi de quolibet uľi in quãtũ est spẽs uľis in cõi eo ꝙ qȯlibet tale diffiniť a Porphyrio ⁊ hẽt uere genus ⁊ dr̃iam a qb⁹ semꝑ ⁊ uľiter ꝓfluit aliq̄ passio: q̄r admittimus aptitudinez que cõseq̄tur totã spẽm illã. i. ipsam. ⁊ qȯlibet idiuiduum ei⁹ ⁊ que est demr̃abilis de ea. q̄r de q̃libet spẽ totius vniuersi põt hẽri scia cũ sit scibilis ⁊ per ꝯñs habet oia req̄sita ad sciam ⁊ ita ad demr̃ationẽ iter que neccẽ est passio cũ illa sola sit que demõstrať. Et hec notaui hic signãter ꝑꝑ Burleũ ⁊ aliquos negãtes ꝓprias passiones ab accñtib⁹ sed male ut al's visum est ⁊ videbiť: q̄r est sepe cõtra phm in meta. ⁊ 2° posterioꝝ. 2° de aia. ⁊ alibi sepe. Et etiã cõtra vitatẽ ⁊ cõtra Boetiũ ⁊ cõtra Euclidẽ in arithmetica ⁊ geometria ac manifestissime q̄r nullã demõstrãt passionẽ in oibus illis libris nisi de accñtib⁹. Et hoc idẽ cõfirmat doctor in 4° lib° sniarũ distinctione. xij. q. ij. circa mediũ in p̄mo argumẽto ꝯtra scḋam opinionẽ: que opinio dicit ꝙ nullũ accñs põt eẽ sbm alterius accñtis. ubi inq̄t doctor in his terminis ꝙ uľiter oẽs passiones demõstrate in tota scia demõstranť de accñtib⁹: ⁊ dicunť de eis in scḋo mõ dicẽdi per se ⁊ ꝓbat illȯ ꝑꝑ Burleũ qui in fine suorũ p̄dicabiliũ in vna rñsione negat a multis spẽb⁹ accidẽtiũ ꝓprias passiones. In qua rñsione ꝑua dic̃ ad minus tria falsa. vnũ est ꝙ cõcedit ꝙ ꝓpriũ fundamẽtalr̃ sumptũ de quo ibi loq̄tur sit spẽs: ⁊ aliud est ꝙ species est distincta realr̃ a ꝓprio. Et tertiũ qȯ dicit ꝙ non est vĩsiliter uerũ ꝙ spẽs de gñib⁹ accñtiũ habeãt propria Et iste fuit cõpulsus dicẽ ꝓpter vnũ malũ cõcessuz iã recitatũ. s. ꝙ ꝓpriũ sit spẽs ne ex hoc cõcesso cogať admittere ꝓcessum in ifinitũ in spẽb⁹ ⁊ earũ passionibus eo ꝙ cũ passiones sint spẽs ⁊ si cuiuslibet spẽi esset passio tũc passionũ eẽnt passiones in ifinitũ. Sed ꝑȝ phm vno incõuenienti dato plura sequunť. ⁊ ꝑuus error in p̄ncipio maximus in fine ꝑm phum de celo ⁊ mundo. Sed oia hec tria dicta falsa sunt supius in diũsis iprobata ⁊ al's latius iprobabunť. Igiť ad ꝓpositũ reuertẽdo a quo per incidẽtiã ꝑꝑ iuuenũ cautelam digressus sum. Dico ꝙ ꝓpriũ qȯ est scḋa intẽtio nõ est ꝓpria passio sed solũ denoiat ꝓprias passiones: ⁊ hoc siue realis siue itẽtionalis siue suas siue alienas imo ẽt suoꝝ supiorũ. Et iȯ sbm ei⁹ nõ põt esse aliq̄ spẽs neq; fundamẽtaliter neq; formalr̃ sumpta sed sbm ei⁹ est nõ solũ aliqua res p̄me itẽtionis puta risibile hinnibile ⁊ huiusmodi ut videť uelle doctor in lr̃a sed ẽt aliq̄ res scḋe intentionis imo oẽs passiones tã p̄me q̃ȝ scḋe itẽtionis ut sumunť fundamẽtalr̃ sunt subiecta ꝓprij qȯ est q̃rtũ uľe: q̄r in oib⁹ illis ꝓpriũ subiectať ut li ꝓpriũ supponit ꝑsonalr̃. i. in suis indiuiduis que ꝓprie uocãtur sua supposita pro q̄bus supponit q̄r in sua coitate. ⁊ ut supponit simplr̃. s. pro suo significato p̄mario siue pro sua nã cõi in nullo subiecto spãli sbiectať per oia sicut dixi de dr̃ia. q. xxiiij. Tñ ut ꝯñter dicit doctor illȯ cui applicať intẽtio ꝓprij põt eẽ in eo cui applicať intẽtio spẽi ut risibile cui applicať intẽtio ꝓprij est in homine cui hoi applicať intẽtio spẽi ⁊ subiectanť uel fundanť ambe ille due intẽtiones eodẽ sbo sed aliter ⁊ aliter: q̄r sicut dicit phs 4° phisicoꝝ. si aer est in igne: ⁊ ignis est in celo ergo aer est in celo: ⁊ tñ manifestũ est ꝙ non codẽ mõ q̄r aer est in igne imediate ⁊ in celo mediate: q̄a mediãte igne sic imediate li ꝓpriũ qȯ est uľe est in risibile: ⁊ li risibile ẽ imediate in hoie. Et loquor semper de imediatione sbi ideo per ꝯñs li ꝓpriũ est in homine sed nõ denoiabit hoiem eo ꝙ nõ est imediate in eo tanq̃ȝ forma eius sed solũ est forma forme hois. s. illi⁹ risibilis ⁊ sic est solũ forma forme ⁊ nõ forma iformati. ⁊ nota ꝙ sicut dixi nũc de ꝓprio ꝙ. s. ꝓpriũ nulli⁹ est ꝓpriũ. sed alicuius est spẽs ⁊ alicuius est accñs. Etenim est spẽs uľis in cõi ⁊ est accñs risibilis. ⁊ ois ꝓprie passionis: nullius tñ est ꝓpriũ. Ita cõsilr̃ dico de differentia ꝙ. s. dr̃ia ut est tertiũ uľe nullius est dr̃ia. s. differentia ⁊ per modũ dr̃ie nec genus ut est p̄mũ uľe est nulli⁹ genus. ⁊ ideo isto mõ sumẽdo hec duo uľia nec dr̃ia diuidit genus nec cõstituit cũ gñe aliquã spẽm eo ꝙ nulla ipsa vna spẽs põt cõstituere aut diuidẽ aliã. nec due pñt cõstituẽ tertiã. Et ideo in oib⁹ istis locutionibus semꝑ itẽtiones scḋe supponũt pro p̄mis sicut etiã earũ diffinitiones lȝ eis per se cõueniãt tñ danť eis pro primis ita ꝙ in eis uerificenť signate ⁊ quodãmõ mistice ⁊ figuralr̃. In p̄mis aũt exercite ⁊ executiue ⁊ q̃si expimẽtalr̃ ⁊ ꝑm vitatẽ: lȝ vitas suo mõ hincinde repiatur clarescit tñ ⁊ magis euidẽter in rebus q̃ȝ intẽtionibus ⁊ ideo intentiones secũde ueraciter signãt que res ueraciter exercent. Cetera patent ⁊c̃.

Circa qõnem. xxviij. in qua queritur de diffinitione ꝓprij quarto mõ dicti ⁊c̃. Cuius ꝯtinuatio ad p̄cedẽtẽ patet quia post notitiã ꝓprij qȯ sit uel an sit. ꝯñter optime queriť q̄d sit siue que sit eius diffinitio: an sit ꝯueniẽter data: ⁊ totũ patet usq; ad distinctionẽ de accñte. ubi in ultimo mẽbro dicit ꝙ alio mõ accidẽs est quedã intentio sumpta a ꝓprietate in re. s. ab istabilitate ac mutabilitate ac fluxibilitate ⁊ extraneitate formarũ realiũ nõ hñtiũ eẽntialia p̄ncipia in sbis que denoiant sub quo s. accñte reali ⁊ fundamẽtalr̃ sumpto ⁊ ꝓprietate in re ⁊ sub eius opposito põt illud itelligi cuius est accidẽs sine repugnãtia. i. nõ repugnat sbo cuiuscũq; accidentis cois cuiusmodi sunt albedo: calor: frigus ⁊ hm̃oi. intelligi sub tali accñte ⁊ etiã sub eius opposito: a cuius accñtis ꝓprietate sumiť accñs qȯ est. v. uľe ⁊ intentio scḋa. ⁊ cui accñti reali tale accñs intẽtionale attribuiť ut suo sbo eo mõ quo inferius diceť caplo de accidẽte.

¶ Ad tertiũ argumẽtũ p̄ncipale qȯ ꝓbat ꝙ proprietas que est abstractũ ⁊ nomẽ p̄me intẽtionis diffiniť diffinitione assignata ꝓprio q̃rto mõ dicto ergo non ꝯuenit proprio nisi per accñs ⁊c̃. Rñdet doctor ꝙ nõ q̄r illa que diffiniũt propriũ siue que ponunť in eius diffinitione sunt intẽtiones secũde ⁊ non p̄me ⁊ ideo non pñt diffinire aliquã rem p̄me intẽtionis q̄r sunt posteriores ea ⁊ nihil posterius põt diffinire suũ p̄us. ⁊ ista sũt uera accipiẽdo proprietatẽ ut est nomẽ p̄me itẽtiõis

tñ dicit doctor: q si li propetas sit nomẽ scđe itẽtionis significãs idẽ qđ abstractũ ,pprij qđ est uľe: qđ qdẽ abstractũ nõ põt dari vno noĩe sed per diuersa noĩa ⁊ sic per circũlocutionẽ. puta dicẽdo intẽtio ,pprij ut dictũ est circa finẽ pcedẽtis qõnis. sic dico q li ,pprietas nõ sic ꝯuenienter diffinit eo q illa significat sub mõ opposito ei quo sibi ꝯuenit actu accidẽ ꝟ est q qr propetas ẽ abstractũ ideo accipit sub mõ opposito. i. sub abstractione qui modus significãdi repugnat oi illi cui ꝯuenit actu. i. actualr accidẽ: ubi accipe doctrinã q nullũ adiectiuũ uel accñs abstractũ in quãtũ tale hẽt rõnẽ inherẽdi uel accidẽdi alicui sbo. ⁊ rõ est eo q ut sic sumptũ nõ cõcernit aliqđ sbm cũ nõ hẽat iclinationem ad aliqd qđ est extra eẽntiã suã: ⁊ ideo nõ cadit ut sic sũptuȝ ad aliqđ sbm ꝫm expõnẽ doctoris in pdicamẽtis capitulo de denoiatiuis. Et etiã tactũ est sepe supius ⁊ expositũ ⁊ maxime in capľo de gñe. Et ideo lȝ possit aptitudinalr accidẽ sub aliquo mõ significãdi. s. quando significat sub cõcretione nõ tñ actualr ut significat sb abstractione: nec etiã sub abstractione informat aliqđ sbm neq ĩformare põt: sed solũ sub mõ significãdi cõcreto. ⁊ istud idẽ habet sentẽtialiter a doctore in pdicamẽtis. q. viij. in fine: ergo ⁊c.

c Irca qõnem. xxix. in qua querit. An ,ppriũ sit distinctũ uľe ab accidente Cuius ꝯtinuatio patet: qr postq̃ notũ est q ,ppriũ est uľe ⁊ q̃lis est diffinitio eius: merito nũc querit an distinguat ab accñte: qr etiã cum illud sit accñs posset dubitari an sit idẽ qđ accñs qđ est q̃ntũ uľe uel aliđ ab eo. ¶ In soľone qõnis ponit doctor notabilẽ distinctionẽ accñtiũ quõ insunt suis sbis. Et q illoruȝ que insunt ab itrĩseco: quedã insunt rõne mãe ut quantitas. ⁊ hoc dicit Cõmẽtator in de sba orbis. q quantitas egredit a mã ⁊ ideo nõ est actiua nec de gñe actiuorum sicut nec mr eius. s. mã pma qr matrẽ seqtur sua ples. ⁊ nihil põt dare illud qđ nõ hẽt. Quedã insunt rõne q̃litatũ actiuarũ. s. pmarũ actiuarũ que sunt qualitates elemẽtares: ⁊ talia que sic isunt sunt q̃litates posteriores. s. q̃litates scđe cuiusmodi sunt colores odores ⁊ sapores ⁊ hꝰ. Et tãdẽ dicit doctor q ,ppriũ nõ inest alicui istoꝝ modoꝝ sed hẽt altiora. s. principia in specie qr iest rõne forme. s. eẽntialis ⁊ qdditatiue: quia emanat a qdditate ⁊ a pncipijs eẽntialibꝰ spẽi ⁊ ꝟ iaȝ sepe dictũ est. Nota tñ q lȝ doctor dicat hic pluries q forma spẽi. i. qdditas eius sit cã per se ⁊ immediate ac necẽia ipsius ,pprij: tñ scias q nõ loqtur stricte sed large de cã: qr cũ sbm ⁊ ,ppria passio sint idẽ eẽntialiter ⁊ in vna eẽntia ut sepe dixi. Impossibile est q ĩfra vnam eẽntiã sit cãlitas ⁊ effectualitas nec aliq̃ depẽdẽtia q̃lis est necessario effectus a sua cã. Nã ꝫm Auic. cã est ad cuius eẽ seqtur aliud. Aliudditas aũt nõ põt eẽ infra eãdẽ eẽntiã qr semp dicit diuersitatẽ eẽntiarũ. Et de hoc alʼs magis dixi copiose infra rñdẽdo tribꝰ sil'argumẽtis pmis. ¶ Deĩde rñdet doctor vnĩ obiectiõi facte ꝯtra rñsionẽ que rñsio incipit. Ad hoc dicit q accidẽs ut est nomẽ pme itẽtionis est equocũ ad. ix. genera ⁊c. hec rñsio est difficilis ardua ⁊ subtilis. Et ideo est pus cõsiderãdũ q illa obiectio equocat de ,pprio ⁊ etiã de accñte: qr illa rñsio ad pdicta tria argumẽta intelligit solũ de ,pprio fundamẽtalr sumpto ⁊ non formaliter ⁊ ut res pme itẽtionis ⁊ nõ scđe cuiusmodi est risibile hinnibile ⁊ hꝰ: ⁊ de accñte ut est res pme intẽtionis ⁊ nõ secũde nec de accñte ut est q̃ntũ uľe nec fũdamẽtaliter sumpto: sed solum de accñte equoce dicto ut magis infra patebit. q. xxxj. ⁊ etiaȝ aliq̃liter patuit q. xxviij. Obiectio aũt cõtra pdictã rñsionẽ capit pro ppriũ ut est nomẽ secũde intẽtionis ⁊ ut sumit solũ formaliter. s. pro intẽtione scđa. uel melius sumit ,ppriuȝ tam pro intẽtione pma q̃ scđa. Et hoc patet qñ dicit

tũc oẽ ,ppriũ eẽt accñs illo mõ. s. accñs reale: ⁊ tũc ostẽdit q lȝ oẽ ,ppriũ pme intẽtionis posset eẽ accñs reale nõ tñ ,ppriũ ut est scđa intẽtio: qr accñs ut nomẽ pme intẽtionis ⁊ ens reale siue sumat in cõcreto siue in abstracto nullo mõ põt pdicari dere scđe itẽtionis. Nõ in abstracto qr tũc pma intẽtio eẽt de eẽntia secũde intẽtiõis: cũ ois pdicatio in abstracto in creaturis si nõ sit in trãscẽdẽtibus sit ulr eẽntialis ⁊ qdditatiua: ut sepe supius ostẽsum est. Nõ in cõcreto qr res pme intentionis nõ põt denoiare rem scđe intẽtionis: puta dicẽdo ,ppriũ est accñs ita q li ,ppriũ sumat in subiecto ,ppositionis pro secũda intẽtione: ⁊ li accñs pro prima. rõ est qr oẽ cõcretũ ⁊ denoiatiuũ qñ est ,pprie denominatio debet eẽ posterius illo qđ denoiat ⁊ nunq̃ pus Nũc aũt nulla res pme intẽtionis est posterior aliquare secũde intẽtionis eo q illa est a nã ⁊ illa est ab opatione intellectus ⁊ ideo est semp posterior. vult g ibi obiectio cõcludere q ,ppriuȝ qđ est secũda intẽtio nullo modo est accidẽs reale aut pme intentionis ⁊ si sic cum huiusmodi ,ppriũ nõ sit suba erit necessario accidens intẽtionale ⁊ accñs qđ est q̃ntũ uľe ut videt: ergo ,ppriũ qđ est quartũ uľe nõ est distinctũ vniuersale ab accidẽte qđ est q̃ntum uľe ⁊ per ꝯñs non erũt quinque uľia distincta. Et iam remanet difficultas primi argumẽti in suo robore. ¶ Ad hãc obiectionẽ dat doctor ut dixi rñsionẽ difficilem pro qua est pmo notãda vna distinctio de accidẽte que dat infra. q. xxxj. ⁊ ideo videat ibi qr hic breuiter tãgit solũ vnum mẽbrũ eius Secũdo est notãda illa ,ppositio que ponit in predicta obiectione que est hec. Oẽ ,ppriũ est accidens. ubi cõsidera q pdicatũ illius ,ppõnis. s. accñs est multipliciter equocũ puta ad nomẽ pme intẽtionis ⁊ secũde. ut aũt est nomẽ pme intẽtionis queadmodũ sumit in illa ,ppõne ꝫm intẽtũ doctoris sic est equocũ ad noueȝ gñа accñtium realiũ que sunt. ix. pdicamenta. ¶ Tertio nota q tota difficultas rñsionis cõsistit in hoc scilicet uerificãdo pdictã rñsionem: ⁊ pdictã pdicationeȝ accñtis de ,pprio ut li accidẽs qđ est pdicatũ est nomẽ pme intẽtionis ⁊ nõ secũde ⁊ ut li ,ppriũ qđ est subiectũ est nomẽ secũde intẽtionis. Et ideo dicit doctor q in pdicta ,ppõne li accidẽs non põt accipi nisi tñ pro accñte vnius gñis. s. tñ pro vno significato accidẽtis ut accidẽs est nomẽ pme intẽtionis vȝ pro accñte vnius pdicamẽti tñ puta pro quãtitate solũ aut q̃litate ⁊ sic de alijs. Et patet q nullũ illoꝝ. ix. pdicamẽtoꝝ inest ,pprio ulr hoc est dictu q sumẽdo li propriũ vniuersaliter sicut sumit quãdo dicit sic omne ,ppriũ est accidẽs: qr ibi distribuit cũ signo vniuersali sic nullũ vnũ pdicamẽtũ. ix. generũ accñtium põt ꝯuenire ⁊ sufficiẽter ineẽ ,pprio sic vniuersalr sumpto nec adequari in pdicatione: cuius rõnem ponit breuiter cum dicit qr ,ppriũ cum sit vniuocũ ad propriũ in hoc genere ⁊c. Sȝ dilato illam rñsionem. pro qua rñsione nota q doctor dat implicite intelligere in illa q in quolibet predicamẽto reperiunt propa siue prope passiones sumẽdo ,ppriнm fundamẽtaliter qbus tanq̃ fundamẽtis attribuit propriũ in suis indiuiduis prout li propriũ est nomen secũde intẽtionis ⁊ sumit formaliter ⁊ predicat denoiatiue de eis: qr hoc propriũ qđ est indiuiduuȝ ,pprij formaliter sumpti pdicat de hoc propo in predicamẽto quãtitatis uel q̃litatis ⁊ sic de alijs prout ,ppriũm sumit fundamẽtaliter ⁊ hoc ,ppriũm. s. aliud indiuiduum predicat de alio ,pprio fundamẽtaliter sumpto ⁊c. Nam equale est ,ppriũm ⁊ ineq̃le est proprium que ptinẽt ad pdicamẽtum quãtitatis ⁊ cõgregatiuũ visus est propriũ ⁊ disgregatiuũ visus est propriũ que sunt de pdicamẽto q̃litatis ⁊ sunt passiones coloꝝ puta albedinis ⁊ nigredinis. ⁊ sic dicat de proprijs aliorum pdicamẽtorum: ubi patet q propriuȝ qđ est scđa

intẽtio p̄dicat̃ de oĩbus illis ⁊ hoc in suis indiuiduis puta vnū indiuiduū ꝓprij de vno illoꝝ ⁊ aliđ de alio ⁊ istud etiam claret per ea que supius in alijs qõnibus dicta sunt. ⁊ ita breuiter de q̃libet p̄dicamẽto vꝫ ꝙ in illo sunt ꝓpria siue ꝓprie passiones qbus tanq̃ funda mẽtis applicat̃ ꝓpriū formalr̃ sumptuꝫ qđ est uľe. Et hoc mõ iam dicto videlicet in suis indiuiduis. Et istđ notatum militat cõtra Burleum ut patet supius que stione. xxvij. ubi recitaui tria falsa dicta eius in fine ꝓlogi suoꝝ p̄dicabiliū. hoc sic p̄misso notato ulteri⁹ qn̄ doctor dicit ꝙ in p̄dicta ꝓpõne. s. omne ꝓpriū est acci dẽs li accñs non põt accipi nisi tm̃ pro accidẽte vnius generis. s. vnius p̄dicamẽti. ⁊ subiũxit ꝙ nullū illoruꝫ inest ꝓprio uľiter. Nũc reddit rõnem p̄dictã dicẽs q̃a ꝓpriū cum sit vniuocū ad ꝓpriū in hoc genere ⁊ in il lo pro oĩbus distribuit̃. ⁊ accidẽs stat tm̃ pro accidẽte vnius gñis ⁊c̃. In qua rñsione accipit doctor ꝓprium semp pro secũda intẽtione qꝛ p̄mo accipit̃ ꝓpriuꝫ pro q̃rto uľi ⁊ ut est vnum vniuocū ⁊ cõe ad sua inferiora que sunt sola singularia. s. hoc ꝓprium ⁊ hoc ꝓpriū ⁊ huiusmodi que applicant̃ ꝓprijs passionibus singulo rum p̄dicamẽtoꝝ ⁊ distinguunt̃ solum nũo: qꝛ solum per mãs accidẽtales qbus applicant̃ ut sepe supius de claratum est. Et secũdo accipit̃ ꝓpriū pro indiuiduis ipsius ꝓprij que iam dicta sunt: ⁊ certū est ꝙ cum pro prium sumat̃ hic ut habet modū speciei respectu suoꝝ indiuiduoꝝ ⁊ oĩs spẽs sit vniuoca suis indiuiduis iđ necesse est ꝙ ꝓpriū sit vniuocū ad ꝓprium in hoc gene re ⁊ in illo. i. ad hoc indiuiduū ꝓprij qđ est intẽtio se cũda applicatū ad aliquã aliam passionẽ huius gene ris siue p̄dicamẽti: ⁊ ad hoc indiuiduū ꝓprij applica tum ad aliquã aliam passionẽ huius generis siue pre dicamẽti: ⁊ ad hoc indiuiduū ꝓprij applicatum ad ali quam aliam ꝓpriã passionẽ alterius generis uel p̄dica mẽti ⁊ sic de alijs. Ita ꝙ doctor nõ intelligit ꝙ ꝓpriū in cõi qđ est secũda intẽtio sit vniuocum ad ꝓpriuꝫ in hoc genere ⁊ in illo. i. ad ꝓprias passiones huius p̄di camẽti ⁊ illius que sunt res p̄me intẽtionis: qꝛ hoc es set falsum ut nũc loqmur de vniuoco. patet ergo quo modo propriū est vniuocū ⁊ distributū pro oĩbus suis indiuiduis applicatis ad oĩa propꝛia siue propꝛias passio nes oĩum p̄dicamẽtoꝝ. accidẽs aũt ut statim dicit do ctor stat tm̃ pro accidẽte vnius generis qđ dictū est su perius ⁊ declaratū ubi vides quomõ p̄dicatum in illa ꝓpõne. s. oẽ ꝓprium accidẽs non est adeq̃tum sbõ siue nõ inest sibi p̄m suum totū ambitū siue coĩtatem qꝛ il lud qđ est tm̃ vnius p̄dicamẽti nõ põt sufficiẽter predi cari de illo qđ cõuenit omni p̄dicamẽto. Subiũgit er go doctor cõsequẽs. significat ergo ꝙ omne ꝓpriuꝫ ⁊ cuiuscũq; generis sit accñs accipiẽdo accñs pro vno si gnificato qđ nõ est uľiter uerū ⁊c̃. In qbus uerbis ostẽ dit ꝙ illa p̄dicta ꝓpositio nõ est uľiter uera. s. omne ꝓ priū est accidẽs ⁊ hoc ꝓpter rõnem nũc dictã. dicit tñ̃ ꝯ̃iter ꝙ hec ꝓpositio est uera. s. oẽ propriū in hoc gñe est accidẽs accipiẽdo p̄dicatū pro vno significato ⁊c̃. Sed attẽde quomõ doctor intelligit eam eẽ uerã. s. oẽ nõ in ordine in quo stãt termini eius puta sbm̃ ⁊ p̄di catū: sed in alio ordine videlicet mutato sbõ in predi catū ⁊ ecõuerso. s. per cõuersionẽ per accidẽs ⁊ de eo i mediate infert doctor dicẽs. Et hec est p̄dicatio redu cibilis ad denoĩationẽ sicut uľiter qn̄ sbm̃ p̄dicatur de accñte ⁊c̃. Nam si per cõuersionẽ per accñs p̄dicatum cõuertat̃ in sbm̃ ut sic dicẽdo aliqđ accidẽs est ꝓpriuꝫ tũc erit illa ꝓpositio uera: qꝛ utiq; uerum est ꝙ aliqđ accñs huius generis uel illius puta quãtitatis uel q̃li tatis uel alicuius alterius est propriū denoĩatiue puta quecũq; passio cõtẽta sub illo genere siue p̄dicamento uel saltem ptinẽs ad illud propriū denoĩatiue qꝛ propꝛi um p̄dicat̃ denoĩatiue de tali passione reali ⁊ de omni alia ut supius dictū est. Et cõsidera ꝙ lꝫ tale accidens s. propꝛia passio dicat̃ accidẽs nõ tñ̃ accidit suo sbõ pro prie loquẽdo sed inest sibi eẽntialiter ⁊ per se scđo mõ. Et ideo lꝫ aliqđ accñs sit propꝛium tamẽ tale accidens nõ accñtaliter sed eẽntialiter inest illi sbõ cui est ꝓpri um. Et vult doctor ut vides ꝙ nõ solū in p̄dicta ꝓpõ ne oportet fieri cõuersionẽ per accidẽs ut fiat reductio ad p̄dicationẽ denoĩatiuã directam sed etiaꝫ in omni alia ubi est cõsilis p̄dicatio. vꝫ ubi subiectū p̄dicat̃ de accñte qđ est quodãmõ p̄dicatio indirecta ⁊ impropꝛia Cõstat aũt ꝙ in illa est talis p̄dicatio: qꝛ quãdo dicit ꝙ omne ꝓpriū est accñs: patet ꝙ li accñs qđ est p̄dica tum est ens reale ⁊ sbm̃ respectu illius subiecti: qꝛ illđ sbm̃. s. ꝓpriū cum sit intẽtio secũda denoĩat accñs rea le ⁊ p̄dicat̃ accñtaliter de illo. Et ideo lꝫ stet indirecte a parte subiecti: tñ̃ intelligit̃ a parte p̄dicati sicut appa ret manifeste facta cõuersione. Istud dico qđ patet in multis alijs puta in illo exẽplo phi. aut ꝓpositione p̄ mi posterioꝝ. videlicet albū est lignū. ubi claret ꝙ sbꝫ p̄dicat̃ de accñte puta lignū de albo. ⁊ ideo nõ est uera nisi per ꝯuersionẽ. de qua ꝓpõne tractat doctor ĩfra in p̄dicamẽtis. q. viij. siue in ca⁹ de denoĩatiuis. Et ita di cat̃ de oĩbus sĩlibus. Et adiũgit doctor hic in lr̃a ime diate dicẽs qꝛ ꝓpriū ut est intẽtio est accñs intẽtiona le applicabile ei qđ p̄dicat̃ de illo pro aliquo inferiori sicut hic albū est aĩal ⁊c̃. i. li ꝓpriū qđ stat a parte sbi in p̄dicta ꝓpõne. s. oẽ ꝓpriū est accñs. est vna intentio se cũda siue accñs intẽtionale applicabile ei. s. accidenti reali vnius p̄dicamẽti ut supra dictum est. Nõ autem omni accñti cõtẽto in illo p̄dicamẽto siue sit ꝓpria pas sio illius p̄dicamẽti in cõi siue quecũq; suarum spẽrū. Ideo dicit doctor signãter applicabile ei qđ p̄dicatur de illo pro aliquo inferiori. i. li ꝓpriū nõ applicat̃ acci dẽti qđ p̄dicat̃ de illo pro ipsomet accñte ut est p̄dica tum qꝛ illud nõ põt dici propriū sed applicat̃ ei pro ali quo iferiori ꝯtẽto sub illo cuiusmodi est aliq̃ passio sua rum spẽrum qꝛ talis est uere ꝓprium. Uerũtñ̃ attende hic ꝙ doctor multū large loqtur de inferiori vꝫ ut su mit̃ pro minus cõi ⁊ nõ ut propꝛe sumit̃ pro iferiori q̃a nihil propꝛe est inferius ad aliud nisi sit spẽs eius uel i diuiduū ⁊ ita cõtẽtum in recta linea p̄dicamẽtali. Ri sibile enim nõ est propꝛe inferius ad sũbam nec sensibi le ad rõnale uel quecũq; alia dĩa uel passio eo ꝙ non ꝯtinent̃ in recta linea sub sbã: ⁊ ita de alijs p̄dicamen tis dicat̃. Et ideo cum nulla passio alicuius p̄dicamẽ ti uel alicuius spẽi cõtẽte sub illo cõtineat̃ directe ⁊ li nealiter sub p̄dicamẽto tali patet ꝙ nõ est propꝛe infe rius ad illud sed ut dixi dicit̃ solũmõ minus cõe ad il lud. Uidisti nũc quãtū sudauimus circa declarationẽ huius difficilis rñsionis: qꝛ ad nihil aliud tẽdit nisi ad dãdum intelligere ꝙ p̄dicta ꝓpositio. s. oẽ ꝓprium est accidẽs est impropꝛia nec põt uerificari nisi per reducti onem ad p̄dicationẽ denoĩatiuã directã ⁊ hoc ut nũc loqmur de ꝓprio ⁊ accñte que reductio nõ põt fieri ni si per ꝯuersionẽ per accñs ut declaraui. Igit̃ attẽde be ne ad p̄dicta. Deinde doctor dat aliam rñsionẽ ad p̄di ctam obiectionẽ quãdo dicit. uel põt dici ꝙ p̄dicatio denoĩatiua vniuoca ⁊ equoca diuidũt p̄dicationẽ p̄m se ⁊c̃. Et hec rñsio patet de se: qꝛ certum est ꝙ res p̄me intẽtionis nõ est nata p̄dicari de re secũde intẽtionis nec sbm̃ accñtis de ipso accñte ꝯcreto q̃liter est in p̄di cta ꝓpõne: ⁊ ideo est p̄dicatio impropꝛia. Et nec est de noĩatiua nec vniuoca nec equoca sed solū reducibilis ad denoĩatiuã ut iam extat declaratū. patet etiam ob iectio sequẽs cum sua rñsione per supi⁹ declarata. Re spõsio etiam ad q̃rtū argumẽtuꝫ p̄ncipale daret per ea que dicta sunt in expõne circa capl̃ꝫ de gñe. ¶ Ad q̃n tum p̄ncipale rñdet doctor equocando de li per se: qꝛ s. sumit̃ duplr̃. vno mõ est idem qđ sine medio uel aliq̃

interpositione quō dicimus ꝙ ois color inest per se su
perficiei.i.imediate ꝛ calor per se inest igni ꝛ sic de ali
is. Alio mō sumit̃ pro ꝑseitate ꝑmi modi uel scđi ꝛ sic
dicit cālitatē ut patet. ꝑmo mō sumit̃ in argumēto qn
to ꝛ nō secūdo modo. Et cetera patent.

c Irca questionē.xxx. In qua querit̃ de
hac ꝑticula diffinitionis semp ꝛc̃.
Sciēdum ꝙ eius cōtinuatio patet: q̄ꝛ postq̄
iam dictū est ꝙ ꝓpriū est distinctū ul'e ab accñte: ꝛ ac-
cidēs nō semp ꝯuenit illi cui cōuenit ꝓpriū q̄ꝛ pōt ad-
eē uel abeē. merito nūc querit̃ an ꝓpriū semp siue ne-
cessario ꝯueniat illi cui cōuenit. patēt oia usq; ad rñsio
nem. ¶ Ad ꝑmum argumētū ꝑncipale in quo dicit̃ in
ter alia. Nec inest risibile hoi tm̃ aptitudinaliter: q̄ꝛ il-
la aptitudo nō est inherētia risibilis ad actū ꝛc̃. hoc in
tellige sic. ꝙ lꝫ risibile in se dicat aptitudinē tñ illa ap-
titudo nō ꝯuenit hoi aptitudinal'r sed actual'r. Ita ꝙ
illa aptitudo fundat̃ actualiter in hoie ꝛ realiter inest:
q̄ꝛ videlicet risibile nō habet aptitudinē terminādam
per actū sic intelligēdo ut videlicet ꝑmo ipsum risibi-
le nō sit actualiter in hoie sed sit aptum natū ineē: que
aptitudo ad risibil'r terminet actū ꝓductionis ad ipm
risibile ꝓducendum in hoie. Istud dico falsum q̄ꝛ risi-
bile semp actu siue actualiter inest hoi ꝛ nō solū est ap-
tum natū ineē hoi sed ibi actu inest: ꝛ ideo illa aptitu-
do nō est in illa inherētia risibilis ad actum. s. ut actu
possit aliqñ ineē hoi: sed illa aptitudo est a parte ipsius
ꝓprij in se: idest talis aptitudo fundat̃ in ipso risibili re
spectu actus ridēdi: ꝛ sic patet ꝙ aptitudo fundat̃ in
aptitudine. ꝑma enim aptitudo. s. risibile fundat̃ actu
aliter in hoie ꝛ nō est terminus alicuius aptitudinis ꝓ
cedētis nec alicuius ꝓductionis terminādē ad illam
ꝛ ideo nō pōt inesse homini. secūda aūt aptitudo fun-
dat̃ in ꝑma aptitudie. i. in risibili: eo ꝙ in risibili est ap-
titudo ad ridere ꝛ hec aptitudo inest semp risibili non
tamē terminus eius. s. ridere. vnde nō est incōueniens
ridere aptitudinaliter semp ineē homini actu uel actu
aliter ut ibi cōcludit doctor. ¶ Ad secūdū argumētū
ꝑncipale dicit doctor ꝙ illa ꝓpositio septimi metaphi
sice. s. sba p̄cedit omne accidēs tpe: est intelligēda. per
se: q̄ꝛ substātie inquātum est ex se ꝛ ex rōne sua non re-
pugnat p̄cedere tpe omne accñs ꝛc̃. hoc est dictu ꝙ or
do p̄cessio ꝑoritatis nature ac ꝑseitatis que fundat̃ in
substātia respectu accñtis cōsurgit ex natura utriusq;
s. tam substātie q̄ȝ accñtis. substātie enim ꝯuenit ex na
tura sua p̄cessio ꝑoritatis ꝛc̃. ꝛ accidēti cuicūq; cōue-
nit ex natura sua subsecutio posterioritatis ꝛc̃. Igitur
capiēdo tēpus pro sepatione: dico ꝙ sepabilitas ꝛ pre
cessio durationis cōuenit substātie respectu cuiuscūq;
accñtis siue cois siue proprij. uerūtñ a posteriori ꝛ per
accidēs cōuenit substātie insepabilitas respectu alicu
ius accñtis. s. respectu sue ꝓprie passionis ꝛ hoc ꝓue-
nit ex necessaria ꝯnexione talis accñtis cum substātia
ꝛ etiam ex reali idētitate ꝛ mutua utriusq;. Qđ bñ no
tat Frāciscus de maronis in cōflatu distinctione. xiiij
q. j. vñ inqt doctor hic in littera cōsequēter: ꝙ lꝫ illa ꝓ
positio pħi 7° metaphisice sit per se uera tñ per accidēs
est falsa q̄ꝛ semp est accñs qñ est substātia ꝛ accidēs cō
uertibile ꝛ ꝓprium de quo hic intēdit ꝛ sic cōcludit ꝙ
non est incōueniēs ꝓpositionē per se ꝛ simpliciter ue
ram eē ꝛ per accñs falsam ꝛ impossibilem sicut exēpli-
ficat de motu in. 6. phisicoꝝ. ꝛ. 8. ꝛ de uacuo in quar-
to phisicoꝝ. capl'o de uacuo. ꝛ exēpla satis patent: q̄a
aliud est loqui de motu ꝑm suam rōnē qdditatiuā ꝑm
quam est indifferēs ad quodcūq; mobile ꝛ ad quodcū
q; mouēs ꝛ abstrahit ab oibus q̄ꝛ ut sic non repugnat
nature ipsius motus uelocitari in infinitū imo fieri in
instāti ut ꝓbabiliter tenet Bonetus in phisicis libro
quarto. capl'o. 16. ꝛ aliud est loqui de motu ꝓut cōpa-
rat̃ ad determinata mouētia ꝛ mobilia: sicut enim in-
uenimus motū uelocissimū quo in rerum natura nul-
lus repit̃ uelocior cuiusmodi est mot⁹ ꝑmi mobilis si
ue none sphera que sphera est determiatū mobile ꝛ an
gelus a quo mouet̃ est determinatū mouens ꝛ ideo ex
eis causat̃ determinatus motus ꝛ certoꝝ graduū ac
finitoꝝ in uelocitate. sic suo modo dicat̃ de uacuo. Et
tūc totum applicet̃ ad ꝓpositū sicut iam supius factuȝ
est. Aliter tamē exponit Scotus illam auctoritatē. 7.
metaphisice. supius deductā in. 7. sue metaphisice. q. j.
Et Antonius ibidē quam facit hic q̄ꝛ ibi nō capit tē-
pus pro duratione sed multo subtilius. Et ideo vide
ibi. Cetera patēt hic usq; ad penultimā rñsionē huius
questionis que incipit: pōt dici ꝙ idem pōt eē in actu
ꝛ in potētia respectu diuersoꝝ. s. mãe ꝛ forme ꝛc̃. Ra
tio huius est q̄ꝛ aliqđ hñs mãm ꝛ formā ut hō rōne ma
terie sue est in potētia passiua ꝛ receptiua. ꝛ ratiōe for
me sue est in actu non tm̃ formali ꝛ actuali ac entitati
uo sed etiam in actu effectiuo ꝓductiuo ꝛ ꝑncipiatiuo
Et ideo ad ꝓpositū lꝫ subiectū ut hō sit rōne mãe sue
in sola potētia ꝯtradictionis. i. receptionis uel non re
ceptionis respectu sue ꝓprie passionis tñ rōne sue for-
me. s. qdditatis specifice siue diffinitiōis est in actu ꝑn
cipiatiuo ꝛ ꝓductiuo respectu eiusdē: ꝛ q̄ꝛ talis forma
ꝑncipiat ab itrinseco ꝛ necessario. Ideo semp ꝛ neces-
sario eius ꝑncipiatū. s. ꝓpria passio inest subiecto hñti
pro sua eēntia huiusmodi formā ꝑncipiātē que nō est
forma ꝑficiēs mãm sed forma declarās qdditateȝ ꝑm
terminos Burlei in ꝓhemio suoꝝ p̄dicabilium.

c Irca Capitulum de accidēte ꝛ questio-
ne. xxxj. In qua querit̃. An accñs
sit de numero. v. ul'ium. Sciēdum ꝙ eius con
tinuatio patet q̄ꝛ doctor seqtur ordinē Porphyrij. Et
argumēta patēt ergo ꝛc̃. ¶ In q̄rto tñ argumēto no-
ta ꝙ nullum ul'e pōt eē subiectiue ꝛ formaliter in sin-
gulari q̄ꝛ tūc ul'e eēt singulare ꝑm illud tertij de anima
Omne receptū est in recipiēte per modum recipiētis.
sed infra de hoc magis videbit̃. ¶ Ad questionē respō
det doctor cum distinctione de accñte. que distinctio
breuiter ponit̃ sic. hoc nomē accñs vno mō est nomen
ꝑme intētionis. Et alio mō est nomē secūde intētiōis.
Et ideo est equocū ad ꝑmā intētionem ꝛ scđam. ꝑmo
mō etiā est equocū ad duo. s. ad illud qđ est cōtingens
in paucioribus sub quo comp̄hendunt̃ casualia ꝛ for
tuita ac cōtingētia ad utrūlibet de quo modo loqtur
pħus 2° phisicoꝝ. ꝛ in fine. 5. metaphisice. capl'o de ac-
cidēte. ubi loqtur tm̃ de duplici significatione acciden
tis. Et hic iam dicta est ꝑma illarū. Scđa aūt est de ac
cidēte ꝓprio ꝛ cōuertibili. sed illa nō est nūc ad nr̃m ꝓ
positū. Ideo scđm mēbrū ꝑme distinctionis nunc po
nit̃ a doctore. Accñs qđ est adueniēs enti in actu cō-
pleto: ꝛ qđ pōt adesse ꝛ abeē sibiipso nō destructo. Et
istud iterū est equocū ad. ix. p̄dicamēta accñtiū realiū
que oia sunt fundamēta accñtis quod est qntū ul'e de
quo nūc mouet̃ questio ꝓut illa inquātū fundamēta
sumunt̃ pro gñibus ꝛ spēbus fundamētalibus: nō au-
tē pro idiuiduis: q̄ꝛ ut iam supius dixi nullū ul'e inten-
tionale pōt fundari in aliquo fundamēto reali singula
ri. In differētijs aūt ꝛ passionib⁹ illoꝝ. ix. p̄dicamēto-
rum lꝫ fundent̃ alia duo ul'ia. s. dr̃ia ꝛ ꝓpriuȝ. ꝛ hoc ut
ille dr̃ie ꝛ ꝓprie passiones cōparant̃ ad genera accidē-
tium siue. ix. p̄dicamēta: puta dr̃ie ad gña accñtiū que
diuidūt ꝛ ad spēs q̄s ꝯstituūt. passiones v̄o ad spēs q̄-
rum sunt ꝛ a q̄rū ꝑncipijs emanāt. Tñ dico ꝙ ꝓut il-
le differētie accidētium comparant̃ ad substātiam si-
ue ad illa quibus nouem predicamēta accidētium ac-
cidūt: fundat̃ accidēs intētionale qđ est qntum ul'e in
p̄dictis differētijs ꝛ passionibus accidētium q̄ꝛ ul'iter
cuicūq; accidit aliqđ ꝑncipale aut totuȝ uel ꝑmarium

eidem accidūt oīa que in eo necessario reqriuntur. Cui
cūqꝫ enim accidit albedo ei accidit disgregatiuum vi-
sus que est eius passio. ⁊ etiā dīa eius cōstitutiua que-
cūqꝫ sit illa. hoc etiā mō fundant̄ reliqua duo ulīa. s. ge
nus ⁊ spēs: ut formalr̄ ⁊ itētionalr̄ sumunt̄ in gn̄ibus
⁊ spēbus accidētium ⁊ fundamētalr̄ ⁊ realr̄ accipiun-
tur. in oī enim p̄dicamēto. ix. accn̄tium reqriunt̄ funda
mēta oīum qnque ulīum. In p̄dicamēto aūt sube reqri
unt̄ solum fundamēta quatuor posterioꝝ ulīuꝫ. qr ni
hil est in p̄dicamēto sube qd̄ possit fundare accidēs qd̄
est qntū ulē. qr ſm phm̄ p̄mo phisicoꝝ. qd̄ uere est nul
li accidit. Et Scotus in quolibetis. q. iij. hoc ideꝫ af-
firmat. Et hoc uerū est de facto ut coiter fit ꝓmo de ac
cidēte qd̄ est qntum ulē ⁊ eius fundamēto. Qd̄ dico si
gnāter ꝓpter quoddā dictū Scoti in tertio sniaꝝ dis.
vij. q. j. ubi dicit ꝙ ueꝝ est de facto ꝙ hec intētio scd̄a
que est accidēs de qua loquit̄ logicus nō fundat̄ nisi
in accidēte qd̄ realiter dicit intētionē p̄mam ut dicit
metaphisicus. tn̄ nō est de rōne huius intētionis scd̄e
ꝙ fundet̄ tm̄ in illa itētione p̄ma. sicut nec de rōne in-
tētionis gn̄is uel spēi ꝙ tm̄ fundet̄ in re aut p̄dicamē-
to sube. Et forte in hac ꝓpōne. album est lignum li li-
gnum p̄dicat intētionē accidētis logice loquēdo. uel
si nō ibi saltem si eē lignuꝫ posset aduenire albo existē
ti in actu: ita ꝙ p̄dicatum nō eēt de eēntia subi nec cō
uertibile cum subo: uideret̄ esse ꝑfecte accidens logice
loquēdo. hec doctor ibi. In quib⁹ v̄bis vides quomō
vult ꝙ accidēs qd̄ est quintū ulē: ⁊ intētio scd̄a potest
fundari in aliquo qd̄ est de p̄dicamēto sube. qr in p̄di-
catione p̄dicata fundat̄ in ligno eo ꝙ lignum ut sic ac
cidit albo ⁊ est sicut accidēs eius. Tn̄ ſm ueritatē hoc
nō fit in p̄dicatiōe directa vꝫ qn̄ p̄dicat̄ qd̄ natum est
p̄dicari ⁊ subijcit̄ qd̄ natum est subijci ut supius dice-
bat̄. q. xxix. Cuius oppositum patet hic qr subm̄ predi
cat̄ de suo accidēte: ⁊ cōcreto ⁊ etiam lignum accide-
ret albo ⁊ eēt sicut accidēs illius ⁊ hoc solum in cōpo
sitione cōplexa uel rōne cōplexionis indirecte nō: tam̄
esset in se ⁊ simplr̄ atqꝫ extra cōpōnem accidēs uel su-
scipet in se p̄dicationē accn̄tis itētionalis. Igit̄ ꝯside-
ra: patet ergo sic p̄m mēbrū p̄ncipale diuisiōis ipsi⁹ acci
dētis prout. s. capit̄ pro itētione p̄a. Alio mō sumit̄ ut
est nomē scd̄e itētiōis ⁊ hēt q̄tuor mēbra que oīa patēt
de se ⁊ p supi⁹ sepissime dicta: excepto ꝙ circa finē q̄rti
modi dr̄ ꝙ est alius modus p̄dicādi in quale accn̄tale
nō ꝯuertibilr̄ sumptus a mō eēndi in re: sed qr modus
predicādi sumit̄ a mō eēndi. Cōstat aūt ꝙ accn̄s reale
nō est conuertibile cum aliqua sb̄a ſm ꝙ accn̄s reale
fundat. v. ulē: ⁊ per ꝯn̄s oportet ꝙ accidēti itētionali
fundato in tali accidente detur cōsimilis modus p̄di-
candi. s. in quale accidētale nō cōuertibiliter. Et adiū
git doctor ꝙ tale p̄dicatum dicit̄ accidens ut hic sumi
tur ⁊c̄. ubi attēde ꝙ doctor dat hic duo p̄dicata inten
tionalia eidem fundamēto reali: puta albedini calidi-
tati odori ⁊ huiusmodi. quoꝝ primū ⁊ supius est li p̄-
dicatum. secūdum ⁊ minus cōmune est li accidens. al
bedo enim est p̄dicatum/ etiaꝫ albedo est accidēs. Nā
li p̄dicatum est intētio scd̄a ⁊ est equocuꝫ ad duo. s. ad
p̄dicatum gn̄alissime sumptum qd̄ pōt fundari in se-
cūdo extremo cuiuscūqꝫ ꝓpōnis mundi sequēte copu
lam qr qd̄libet tale dicit̄ p̄dicatum ⁊ sic nō loquimur
de p̄dicato in p̄sentiarū. Alio modo sumit̄ ꝓut de illo
tractat philosophus in p̄mo topicoꝝ. ubi tm̄ quatuor
ponit p̄dicata. s. genus/ diffinitionem/ ꝓprium/ ⁊ acci-
dens. ⁊ li p̄dicatum est intētio secūda applicabilis so-
lum p̄dictis quatuor fundamētis qr loquit̄ ibi philo-
sophus ⁊ etiam ego hic de illis quatuor: ut sumuntur
soluꝫ fundamētaliter ⁊ sicut in illis fundat̄ li p̄dicatū
formalr̄ siue intētionalr̄ sumptū. Et per ꝯn̄s cum acci
dens reale cuiusmodi est albedo sit tale patet ꝙ de illo
predicat̄ predicatuꝫ sic sumptuꝫ ⁊ etiam accidēs inten
tionaliter sumptū: ⁊ ita duo p̄dicata itētionalia de eo
dem fundamēto quoꝝ vnum est supius ⁊ aliud iferi⁹.
¶ Ad p̄mū argumētū p̄ncipale rn̄det doctor ⁊ primo
ad minorē dicēdo de accidēte: qr. s. uel ibi sumit̄ acci-
dens pro accidēte reali uel itētionali. Si p̄mo mō sic
minor est uera qr omne accn̄s reale inest p̄mo singula-
ria. hoc est uerū sumēdo accidēs reale pro suis singu-
laribus ⁊ in suppōne ꝑsonali ⁊ non pro accn̄te reali in
cōi: qr albedo aut nigredo in cōmuni nō pōt informa-
re sortem aut brunellū: sed solum hec albedo ul̄ hec ni
gredo. Et ideo omne accn̄s cōe mediātib⁹ suis singu-
larib⁹ inest p̄mo subiecto singulari: qr singularia eius
sunt nata informare p̄mo singularia sb̄e. Si aūt sumi-
tur scd̄o mō sic mior est falsa qr accidēs itētionale qd̄
est quintū ulē nec in seipo nec in sua coitate nec in su-
is singularib⁹ est natum informare aut denoīare aliqd̄
accidēs fundamētale reale singulare: nec in illo funda
ri. Nā falsum est dicere ꝙ hec albedo est accn̄s ut acci-
dens est quintū ulē. nec hec albedo est hoc accidēs ut
hoc accidens est hoc singulare qnti ulīs: sed soluꝫ albe
do in cōi aut color in cōi aut huiusmodi est accn̄s: aut
ut accidēs intētionalr̄ sumitur. Et hoc est qd̄ dicit doctor
hic qn̄ dicit ꝙ dictum Aristotelis in qnto meta-
phisice est uerū de illo cui applicat̄ hec intētio accidēs
idest est solum uerū de accidēte reali ut iam expositum
est. ¶ Sꝫ ꝯtra obijcit doctor. Si illd̄ cui applicat̄ hec
intētio sit in singulari. p̄mo ergo est singulare ⁊c̄. hoc
argumētū fundat̄ in dicto philosophi q̄rto phisicorū.
ubi arguit sic. Si aer ē in igne ⁊ ignis est i celo: ḡ aer ē
in celo. Rn̄det doctor ꝙ illd̄ cui applicat̄ hec itētio ut
albuꝫ ſm esse nāle est in singulari p̄o ⁊c̄. hec rn̄sio orit̄
ex vna distictione data supius. q. viij. ubi dr̄ ꝙ signifi-
catū termini cois significātis uerā nām pōt triplciter
cōsiderari. Uide ubi videlicet optime illam exposui.
Et tunc ad ꝓpositum dico ꝙ cum li album significet
nām uerā: qr accidens reale ⁊ cōmune. ideo si cōside-
retur ſm esse eius nāle qd̄ habet in suis singularibus
sic nō pōt esse subiectum aut fundamētum accidentis
ut est quintū ulē. Sed si cōsideret̄ tertio modo ut pa-
tet hic in littera. ⁊ ideo est fallacia accidētis in predi-
cta obiectione: quia aliam ad aliam habitudinem ha-
bet album ad sua singularia que respicit materialiter:
⁊ ad accidens qd̄ est quintū vniuersale qd̄ respicit for
maliter: idest ſm formam sibi dataꝫ ab intellectu que
est esse cognitum: ⁊ cōsideratum aut apprehēsum. vn-
de breuiter dico ꝙ non sequit̄ quia lꝫ hec intētio que
dicit̄ accidens de qua loquit̄ logicus non fundet̄ nisi
in accidēte ut dicit intētionē primā de qua loquit̄ me
taphisicus nō tamen sequit̄ illa intētio p̄ma est subie-
ctiue in re singulari ergo illud qd̄ fundat̄ in illa inten-
tione p̄ma. s. albedine ⁊ huiusmodi fundat̄ in illa ut il
la est subiectiue in singulari. ⁊ causa iam dicta est si sb̄-
tiliter attēdis. ¶ Ad secūdū ⁊ ad tertiū patet respōsio
in littera excepto vno dicto in fine: quādo dicit̄ sic: qr
aliqua spēs qualitatis est cui applicat̄ hec intētio. ꝓ-
prium/ ut risibile. Pro quo dicto scias doctorē nō lo-
qui nunc ſm opinionē ꝓpriam: sed alioꝝ. ut Thome
Egidij Henrici ⁊ alioꝝ antiquoꝝ qui posuerūt ꝓpri
as passiones spēruꝫ p̄dicamēti sube in scd̄a specie qua
litatis tanqꝫ spēs ⁊ esse nāles potētias sicut etiam faci
unt artiste tpe moderno. Et etiam Burleus ac Pau
lus Uenetus ⁊ alij multi quoꝝ nō est nūs qui oēs in
hac mā a ueritate declinant ut etiam supius ⁊ in alijs
scriptis atqꝫ expositionib⁹ meis sepe ostendi. ⁊ ad Ioā
nem canonicum sup libros phisicoꝝ in prima questio
ne ipsos trāsmisi qui demōstratiue ibidem p̄fatam im
pugnat opinionē. Cōsuetudo aūt Scoti est i locis ubi
nō est pertinēs determinare aliquā opinionē loq pro

tunc ꝯm opinionē cōmuniorē ⁊ famosiorē: quēadmodum dicit ipe in p̄dicamentis suis capᵒ de qualitate. Ant.coiter facēt ut ibi exēplificat de loco ⁊c̄. Et ita dicat de ipomet Scoto in hoc loco: qꝛ aliter i metaphisica sua determiat hāc mām ⁊ etiā in theologia eo q̄ ad logicū nō ptinet tractare per se mām metaphisicalē cuiusmodi est ista. Igit simplr nō est ꝯcedēdū risibile eē spēm in p̄dicamēto q̄litatis: sed neqꝫ eē spēm in aliquo p̄dicamēto: sed solū reductiue ptinē ad p̄dicamētum sbe quēadmodū ⁊ oēs ꝓprie passiones spērū aut generū p̄dicamēti sube. Nō enim oia ptinētia ad p̄dicamētū aliqd uel ad ꝯtēta directe sub illo pūt in recta linea collocari ⁊ ꝯtineri directe in hᵒⁱ p̄dicamēto: periret enim tūc nō pua multitudo entiū: qꝛ solū hērent aut remanerēt gnā spēs ac indiuidua. Modi aūt itrinseci: diie ꝓprie passiones: ꝓuationes: negationes gradus ypostatici: gradus formarū ac formalitatū ⁊ cetera hᵒⁱ singula in quā talia pariter occūberēt ⁊ de rerum ordine tollerent. Quali mō loquit sanctus Augᵒ in libro ꝯfesꝭ. ubi dicit q̄ si oia eēnt equalia nō essent oia. Ita dico hic q̄ si oia entia p̄dicamentalia possent directe in linea p̄dicamētali collocari: utiqꝫ tunc non eēnt oia entia p̄dicamētalia: lꝫ enim oia sint ordinata nō tñ sunt sīl' ordine collocata: fatuo ergo ꝯelo mouetur hᵒⁱ Artiste ⁊ doctrina indocta ul' arte nō artificiali si sic loqui liceat licētia rethorica per colorē qui dī locus oppositoꝝ: ad collocādū oēs ꝓpas passiones p̄dicamēti sube in scd̄a specie q̄litatis ut spēs illiᵒ p̄dicamēti: imo teneo q̄ nulla ꝓpa passio nō solū p̄dicamēti sube aut suoꝝ iferioꝝ. Sed nec etiā alicuiᵒ alteriᵒ p̄dicamēti aut ptiū eius sbiuaꝝ possit in aliq̄ p̄dicamēto cōtineri tanqꝫ spēs illiᵒ: sed solū suscipit p̄dicationē denoiatiuā ipsius p̄dicamēti ad qd̄ ptinet: ⁊ nō essentialem aut qdditatiuā eo q̄ ad qdlibet p̄dicamētū ⁊ quelibet eius spēs pōt duplici p̄dicatiōe p̄dicari. s. qdditatiua ⁊ denoiatiua: lꝫ nō de eisdē qꝛ de per se iferioribᵒ quiddidatiue ⁊ de reducibilibᵒ denoiatiue precise Sed de his amplᵒ alias qꝛ hic p̄ter intētū tot de hac mā sum locutᵒ. Addo tñ q̄ nō dicunt hᵒⁱ ꝓpe passiōes p̄dicamēti sube accidētia aut q̄litates que ad rē ⁊ eēntiā illarū ptineāt qꝛ sic sunt sube: sed solū per modum p̄dicādi qꝛ p̄dicat in quale nō eēntiale qꝛ non sunt de eēntia sperū: lꝫ sit idem eis eēntialr. Sed talis idētitas eēntialis nō sufficit ad dandū eis p̄dicationē eēntialē eo q̄ p̄dicta idētitas puenit ac ꝯsurgit a posteriori: qꝛ rōne idētitatis realis: p̄dicatio aūt eēntialis orit a pori: qꝛ rōne iclusionis eēntialis ⁊ qdditatiue ꝯstitutionis: hoc mō ꝓcedit phs. 5. meta. diiam eēntialē in predicamēto sube eē qdditatiuā: vꝫ quo ad modū p̄dicādi tm̄: nō aūt quo ad eēntiā aut nām: ut sepe Scotus exponit. uel ibi qualitas sumit equoce ut exponit ifra in p̄dicamētis. q. xiiij. ubi rn̄det p̄dicte aucti: vide ibi ex quibᵒ colligē potes cur Porphyᵒ ponit oē propriū esse accidēs: ac etiam oēm diiam ⁊ qualr itelligi debeat. Sed de hoc etiam alias plura sunt dicēda.

Circa qōnem. 32. In qua querit utꝝ hec diffinitio sit ꝯueniēs. Accidēs est qd̄ adest ⁊c̄. Sciendū est q̄ eius ꝯtinuatio ad p̄cedentē satis patet: qꝛ notato q̄ accn̄s sit de nūo. v. uliū. Recte nunc ꝯn̄ter querit de eiᵒ diffōne an. s. conueniēter def. Argumēta clarescēt in expōne rn̄sionū. Solō. q. q̄si tota patet tum ex seipa: tum ex supius determiatis nec opus est nisi in libro bn̄ correcto: longe infra in solōne. q. dicit sic. Aliqd erit accn̄s cōe: lꝫ non hēat cām per se in sbo: hēt tñ cām necessariā ut quātitas. ubi nota q̄ aliđ est dicē aliqd hīe cām per se: ⁊ aliquid hīe cām necessariā. nā p̄ma infert scd̄aꝫ ⁊ nō ecōuerso. sicut etiā magna est diia inter ꝓpōnē per se ⁊ ꝓpōnem necessariā ut patet per doctorē 3ᵒ meta. ⁊ Antoniū andree ibidē. ⁊ in nostra expōne sup meta. ipsiᵒ Antonij andree clarebit: ⁊ ideo pro nunc de hoc supsedeo. imo addo hic ⁊ dico q̄ diia est inter hec q̄tuor. s. hēre cām per se: ⁊ hīe cām necessariā: ⁊ hīe cālitatem necessariā: ⁊ hīe entitatē necessariā. p̄ma enim ifert secūdā: nō tñ 2ᵃ ifert tertiā: sed bn̄ 3ᵃ quartā: nō tñ ecōtra: sed qꝛ lōgū eēt nūc discutē singula hec ⁊ p̄ter itētū ideo tm̄ duo breuiter tāgo. p̄mo q̄ pᵃ passio hēt cālitatē ⁊ p se ēt cālitatem necessariā: saltē ꝯm grossum ⁊ cōmunē modū loquēdi dicentē passionē cāri a sbo suo p quo termino. s. cāri soleo ponē alios termios accōmodatos. s. emanare uel pullulare aut p̄ncipiari nō autē originari: qꝛ illud dicit semp distinctionē realē ⁊ istō etiā tetigi in supioribᵒ. patet ergo perseitatē includere necessitatē ⁊ nō econtra: qꝛ quātitas ut patet in lr̄a hēt cām necessariā. s. mām p̄mā: qꝛ quātitas egredit a mā ꝯm Cōmētatorē in de sba orbis. mā aūt est necessaria ⁊ incorruptibilis saltē ꝯm phos. uel meliᵒ mā dī causa necessaria quātitatis nō necessitate simplr sed ꝯditionata ⁊ ꝯm quid siue necessitate ꝯn̄tie: ⁊ nō ꝯn̄tis. i. posita mā in quocūqꝫ de necessitate ponit quātitas i eodem. Et ideo si mā est necessario quātitas est. ⁊ ita mā est cā necessaria quātitatis: qꝛ nullibi pōt talis causa mālis poni nisi ibidem ponat talis mālis effectus cū ipsam necessario cōcomitet aut ꝯsequat. tñ hic nulla est perseitas: qꝛ lꝫ quātitas habeat necessariā causalitatem mālem in ipa mā nō tamen formalē ⁊ quidditatiuam aut essentialē eo q̄ nō pullulat a p̄ncipijs eēntialibus ipsius māe. mā enim nulla huiusmodi principia essentialia dicit habere maxime ꝯm Bonetū in p̄mo suoꝝ phisicoꝝ caplō. 7. ⁊ tertio meta. caplō. xxij. ubi ponit cam esse summe potētialē ⁊ simplr simplicem nihil de actualitate aut forma includētē: imo a talibᵒ primo diuersam. Et idem vult Scotus libro scd̄o. dī. xij q. j. ubi ponit mām ⁊ formā esse entia simplr simplicia ⁊ nō solum realiter: sed etiā essentialr distingui. perseitas aūt p̄ncipalr ab actualitate ⁊ forma ꝓcedit. nunc lꝫ quātitas habeat cām necessariā quo ad causalitatē ⁊ ideo dico necessariā ꝯm qd ut p̄us nō tñ quo ad entitatem saltē ꝯm theologos qui ponūt mām posse anihilari adeo sicut ab eo est ꝯtingēter ⁊ nō necessario creata ꝯm Augᵐ in libro ꝯfessionū ⁊ Sco. libro scd̄o sniarum ⁊ alios theologos. etiā quātitas nō hēt entitatē necessariā cū quotidie fluat in suis iferioribᵒ sub eē ⁊ nō esse: ita q̄ assignata q̄cūqꝫ q̄ntitate p̄sentiali ipa aliqn̄ hēt ⁊ aliqn̄ nō est ita q̄ p̄mo hēt non esse ⁊ scd̄o hēt eē ⁊ iterū nō eē sicut ⁊ cetera entia que cōtingēter existēt: hēt ergo q̄ntitas scd̄m ⁊ tertiū p̄cise. s. cām necessariā mō iam dicta ⁊ ꝯsimilē calitatē necessariā. s. passiuā nō aūt actiuā: eo q̄ nihil cāt sed cātur: nō aūt hēt cālitatē pseitatis nec entitatē necīā. Infra doctor rn̄det vni obioni que qdē rn̄sio icipit sic. pōt dici q̄ ꝯn̄tia aliq̄ mō est bona. sed an̄s ⁊ ꝯn̄s est distiguēdū ꝯꝫ cōpōnē ⁊ diuisionē ⁊c̄. ubi nota q̄ iste passus est multū sbtilis cū p̄cedētibᵒ: qꝛpropter attēde p̄mo q̄ doctor nō admittit rn̄sionē p̄cedentē que dicit q̄ in illo pᵒ argᵗᵒ est fallacia ꝯm qd ⁊ simplr vꝫ in scd̄a ꝯn̄tia qn̄ sic arguit. ¶ Si hec diffinitio sit ꝯueniēter data: ergo iest per se diffinito: g̃ accn̄s per se adest ⁊ abest: ⁊ si hoc: g̃ accn̄s per se adest: ⁊ si p se adest: g̃ nō pōt abeē. ¶ Addo g̃ rōnē huiᵒ ultime ꝯn̄tie. s. qꝛ cui per se ꝯuenit vnū oppositoꝝ ab eo oino remouet reliquū ul' ei nunqꝫ pōt ꝯuenire reliquū qd̄ eni ꝯuenit alicui per se pseitate p̄mi modi: q̄lis pseitas est i ꝓposito. Impoˡᵉ est illō nō ꝯuenire sibiipo manēte: qꝛ alr ipꝫ nō eēt ipꝫ: ⁊ p ꝯn̄s cū duo opposita ꝯria ul' ꝓuatiua nō possint sīl' ꝯuenire eidē: cuiusmodi sūt in ꝓposito adesse ul' abeē: seqt q̄ si adesse ꝯueniat per se pᵒ mō ipsi accn̄ti nullo mō pōt sibi cōpetere abeē: nec p se nec p accn̄s: imo hoc est uerū de pseitate

scd̄i modi:ut patet in sequēti q̄ōne:ergo per locū a mi
nori de pseitate p̄mi modi.vides aūt in hoc argumēto
a doctore esse.4.ꝯsequentias:ultimā siue q̄rtā ꝓbaui
nūc.p̄ma v̄o nō idiget ꝓbatione eo ꝙ ois bona diffi-
nitio ꝯuenit per se p̄mo mō suo diffinito.Scd̄am pro
bat doctor i l̄r̄a que tn̄ est simpliciter tertia ꝯn̄tia ⁊ est
ista.Accidēs per se adest ⁊ abest:ergo per se adest que
ꝯn̄tia tenet per istā regulā:a tota copulatiua ad alterā
eius ptez ⁊c̄.Dico ergo ꝙ in illa scd̄a rn̄sione doctor
aliquo mō admittit illā ꝯn̄tiā negādo ꝙ in illa sit fal-
lacia p̄z qd ⁊ simpl'r:ut uoluit p̄ma rn̄sio.uerūtn̄ dicit
ꝙ tam an̄s q̄z etiā ꝯn̄s est distinguēdū s̄m cōpōnem ⁊
diuisionem:q: per se.i.hec determinatio que d: per se
pōt determiare inherētiā uel inherēs.p̄mo mō utraq̄z
est uera.s.tam an̄s q̄z ꝯn̄s.Scd̄o mō aūt utraq̄z est fal-
sa:qd aūt sit determiare inherentiā ⁊ inherēs dictū est
supi⁹ loco suo.vn̄ nota pro maiori claritate ꝙ hec de-
terminatio.s.ꝙ li per se qui ponebat̄ tam in an̄te q̄z in
ꝯn̄te pōt determinare inherētiā huius p̄dicati.s.adest
⁊ abest respectu s̄bi hui⁹.s.accidētis cui inheret.⁊ sic
utrūq̄z est uer̄ꝝ.⁊ est sensus diuisus:q: sic li per se didit̄
⁊ sepat̄ ab inherēte.s.a p̄dicato.⁊ ꝯiungit̄ solūmō ipsi
inherētie.s.copule v̄bali:⁊ illā solā determiat:⁊ clar̄ꝝ
est ꝙ tunc li per se determiat modū iherēdi quo tale p̄
dicatū iheret tali s̄bo qui est modus iherēdi qui est qd
ditatiuus ⁊ eēntialis siue pseicus pseitate p̄mi modi:
quo nullus modus idētitatis itermiatis:uel in ambi-
tu toto p̄dicamētali pōt repiri maior neq̄z sil'is:nisi di-
ceres ꝙ modus idētitatis ei⁹ q̄dē ad seip̄m sit maior:
sed ille est iproprie:iō nihil ad hoc ꝓpositū.Et dico si
gnāter iterminatis ul' ambitu p̄dicamētali q: modus
idētitatis:q̄lis est iter relationē diuinā ⁊ eēntiā diui-
nā:est maior que idētitas repit̄ in q̄libet psona diuina
q̄z aliq̄s modus idētitatis qui ꝯtinet̄ in aliquo q̄tuor
modoꝝ dicēdi per se:ut vult Scotus in.3°s̄niaꝝ dis.j.
q.v.sed de hoc in 3°s̄niaꝝ.Nūc aūt ꝯstat ꝙ cū quel-
bet ps diffōnis ꝯueniat hoc mō suo diffinito:qd̄ nullo
mō pōt separi ab illo:hoc aūt mō sensus tā an̄tis q̄z ꝯn̄
tis est talis:accn̄s per se adest ⁊ abest.i.li adesse ⁊ abeē
que sunt ptes diffōnis ipsi⁹ accn̄tis iherēt per se aut cō
ueniūt qdditatiue ipsi accn̄ti:eo ꝙ oē accn̄s per accn̄s
hēt de sua rōne itriseca ꝙ possit adesse ⁊ abesse s̄bo cui
cūq̄z:cui natū est:aut cui nō repugnat ꝯuenire eo ꝙ re
spectu talis s̄bi nō pōt sibi determiare neq̄z adesse neq̄z
abeē idr̄nter.pōt etiā hec determiatio.s.li per se deter
miare iherēs.s.p̄dicatū puta adest ⁊ abest.Et isto mō
ponit̄ li per se in diffōne accn̄tis.Nūc aūt exquo i ꝯn̄
te illi⁹ scd̄e uel tertie ꝯn̄tie li per se determiat hoc p̄tuz
s.li adest.vidēdū est qualē sensum sic facit.s.ꝙ doctor
dicit:ubi attēde ꝙ dicēdo ⁊ punctādo sic per se adest:
ita ꝙ li per se ꝯiugat̄ li adest qd̄ est p̄tum ita ꝙ sit sen-
sus cōposit⁹.tūc sensus est talis p̄dicti ꝯn̄tis.accn̄s qd̄
est qntū ul'e est per se accn̄s.Idē est dicē in hoc ꝓposi-
to adest ⁊ accn̄s:⁊ iō idē est per se adest ⁊ per se accn̄s.
Nūc aūt est per se accn̄s est ꝓpriū qd̄ est q̄rtū ul'e.solū
eni ꝓpriū d: per se accn̄s siue accn̄s ꝯueniēs per se illi
cui ꝯuenit:⁊ ita ꝙ per se accn̄s:siue accn̄s per se cōpo-
nēdo semp aut ꝯiūgēdo li per se ad li accn̄s:⁊ faciēdo
vnū extremū siue p̄dicatū ex eis est q̄rtū ul'e.Et planū
est:ꝙ illud nullo mō pōt p̄dicari de accn̄te qd̄ est qntū
ul'e:nec eē ps eēntialis sue diffōnis.Et ita p̄z ꝙ qn̄ li p
se determiat inherēs ⁊ facit sensuz cōpositū:tunc ꝓpō
illa est falsa.s.accn̄s per se adest siue accn̄s est per se ac-
cidēs:claret ḡ itētio doctoris in hac rn̄siōe.Supest tn̄
vidē quō hec rn̄sio euacuet difficultatē illi⁹ arg^{ti}:⁊ ma
xie illi⁹ ultie ꝯn̄tie quā ego corroboraui:q: nō vi: ꝙ do
ctor oib⁹ his satisfaciat:pro quo sciēdū est ꝙ qn̄ dicit
accn̄s per se adest ⁊ abest:ḡ per se adest.Ad quā ꝯn̄tiaz
solū rn̄det doctor ⁊ nos iā rn̄sionē suā declarauimus.

Sed tūc ultra qn̄ sic arguit:accn̄s per se adest:ḡ nō pōt
per se abesse pp rōnē quā assignaui pro fortificatiōe illi
us ꝯn̄tie.q̄re si li adesse ꝯuenit p se accn̄ti ul' nō:si sic se-
quit̄ ꝙ li abesse qd̄ est ei⁹ oppositū nō pōt p se simul cō
petē eidē accn̄ti maxie respectu eiusdē s̄bi.Et iō vi: ne
cessariū vnā ptē uel aliā demere de diffōne accn̄tis pp
repugnātiā illaꝝ:⁊ per ꝯn̄s illa diffinitio est male da-
ta qd̄ ē directe ad titulū q̄ōnis.ad qd̄ dico ꝙ illa copu
latiua per se adest ⁊ per se abest que ponit̄ in diffinitio
ne accn̄tis pōt dicē duplicē h̄itudinē ⁊ hoc in sensu cō
posito uel diuiso.pōt enim dicē h̄itudinē ad ip̄z accn̄s
absolute ⁊ simpl'r sumptū uel ꝓut respicit s̄bm cui⁹ est
accn̄s:⁊ ita ut sumit̄ s̄b respectu ⁊ nō absolute.¶Pri
mo mō dico ꝙ ista copulatia sūpta i sensu cōposito.i.
ꝯiunctim ꝯuenit ipsi accn̄ti q: utraq̄z ps est de ei⁹ diffi
nitione ⁊ eē ⁊ oēs ptes diffōnis ꝯueniūnt simul ⁊ con
iunctim ipsi diffinito.Nec̄io enim per se adest ⁊ etiaz
per se abest:sumēdo semp li per se ut determiat inherē-
tiā ⁊ nō inherēs:adesse enim alicui s̄bo ꝯuenit p se ipsi
accn̄ti in cōi ⁊ etiā abesse alicui s̄bo ꝯueīt per se ipi ac-
cidēti ⁊ hoc sumēdo li adesse ⁊ li abesse ut dicūt apti-
tudinē siue possibilitatē ⁊ nō ut dicūt actū:qd̄ dico ꝓ
pter accn̄tia in sacramēto altaris:q: deus oia accidē-
tia abstracta coia:siue accidētia per accidēs pōt salua
re absq̄z adhesione aut actuali inherētia ad qd̄cūq̄z s̄bz
vn̄ breuiter oē accidēs pōt simul adesse ⁊ abesse prout
ista simultas refert̄ solū ad ip̄m accidēs absolute sum
ptū sine respectu ad sub̄m:per qd̄ dictuz nō itelligo ꝙ
accidens possit sic sumi absolute ꝙ sit sine oi respectu
ad sub̄m saltē aptitudinali:sic enim non eēt accn̄s:q:
talis respectus aptitudinalis seu inherētia ꝯuenit sibi
in scd̄o mō pseitatis s̄m doctorē.7.metaphi.q.j.⁊ An
toniū andree ibidē.⁊ lib.4.dis.xij.q.j.Sed intelligo
ꝙ ille due ptes copulate ⁊ copulatiue.s.per se adest,⁊
per se abest ꝯueniūt ipsi accn̄ti etiā si per ipossibile ac-
cidēs nullū h:et respectū aut h̄itudinē ad sub̄m.i.ꝯue
niūt sibi s̄m puritatē eēntie sue ⁊ sūpto p̄cise s̄m rōnē
suā formalē ita ꝙ nō ꝯueniūt sibi ex aliq̄ tali h̄itudine
q: sic ꝯueniret sibi solū a posteriori:sed ꝯueniūt sibi a
p̄ori ut dictū est.Et hoc in sensu cōposito siue sil' ⁊ cō-
iūctiz ⁊ nō p̄cise vna ps aut alia siue diuisim.¶Scd̄o
mō dico ꝙ illa copulatiua ꝓut.s.dicit habitudinē ad
ip̄m accidēs nō absolute sumptū ut prius sed s̄b respe
ctu aut habitudine ad sub̄m:sic dico ꝙ nō cōuenit ipi
accidēti in sensu cōposito siue simul ⁊ ꝯiunctim.Et h̄
patet ꝓut li adest ⁊ li abest sonāt actum:neq̄z ut sonāt
aptitudinē.Impossibile enim est ꝙ aliqd̄ accidens sit̄
⁊ ꝯiunctim adsit ⁊ absit alicui sub̄o:uel etiā ꝙ possit
aut habeat aptitudinez ad simul adesse ⁊ abesse eidem
sub̄o:⁊ per ꝯn̄s hoc scd̄o mō tenet illa ultima ꝯn̄tia:vi
delicet ꝙ si accidēs per se adest:ergo nō p se abest.aut
si per se abest:ergo nō per se adest.Primo aūt mō non
tenet illa ꝯn̄tia ⁊ rō iam dicta est.Nā accidēti absolu-
te sumpto ꝯueniūt simul ambe ptes copulatiue:nō tn̄
ut sumit̄ sub respectu ad sub̄m:ita.s.ꝙ afferat secū am
bas simul duz iformat s̄bm uel ut dicit habitudinē ad
ip̄m:imo sumendo li per se adest:⁊ li per se abest:ut so-
nāt actum:sic dico ꝙ neutra ps copulatiue ꝯuenit ac-
cidēti ut hēt respectū ad s̄bm:q: certū est ꝙ nulli vnq̄z
s̄bo per se adest neq̄z per se abest:q: sic aut nec̄io adeēt
⁊ sic nō posset abesse ⁊ ita h:et per se cām in sub̄o ⁊ eēt
accn̄s per se siue ꝓpriū ⁊ nō accn̄s per accn̄s siue cōe:
aut nec̄io abesset:⁊ sic nunq̄z posset iesse siue adeē:⁊ sic
diffinitio nō eēt cōueniēs sed semp discōueniens tali
subiecto:sic albedo angelo:⁊ scia lapidi quoꝝ utrūq̄z
est falsuz.¶Dixi eni supi⁹ ꝙ in li per se siue dicat per-
seitatem p̄mi modi siue scd̄i semp includit̄ necessariū:
tn̄ ut utraq̄z pars sonat aptitudinem:utraq̄z seorsuz ⁊
diuisim conuenit accidenti ut dicit habitudinem ad

sbiectū: nō tñ simul ⁊ ꝯiunctim ut dictum est. ¶ Nūc aūt dicaꝛ ad secūdā obiectionē ubi dicit ⁊ arguit sic. ¶ Item omne qḋ necessario est accidens: necessario i. est ⁊c̃. Nam si li necessario determinat inherentiam sic tam minor q̄ꝫ ꝯclusio est uera. Si vō determinat inherēs sic utraqꝫ est falsa: ⁊ oīa patent ex dictis. ¶ Pro rñsione ad qntum argumētum ꝑncipale qꝛ alie rñsiones ꝑcedētes patent: est notādū ꝙ doctor tāgit ibi duplex subm. s. subiectū denoīationis: ⁊ subm informationis. Primū subiectū est cōpositū nāle ⁊ illud corrumpit per aduentū corruptionis. Secūdū subiectū est materia ꝑma. Illa enim informaꝛ diuersis formis successiue: ⁊ illa nunq̄ꝫ corrumpiꝛ. Et bm hanc rñsionem doctoris diceꝛ: ꝙ nec homo est subiectū mortis: nec domus cōbustionis: nec cadauer incinerationis. Sed hoꝝ accñtium ⁊ ꝯsimiliū que dicūt destructionē sola materia ꝑma est subiectū: uel saltē totum cōpositum rōne mãe ꝑme est subiectū illoꝝ. Et dicit doctor ꝙ ita est ulr̃ in accidētib⁹ nō denoīantib⁹ subiectū s. informationis aut inhesionis: sed alia a subiecto uel subiectis. Et exēplificat de loco ⁊ actiōe: quoꝝ utrūqꝫ denoīat vnum: ⁊ aliud informat. locus enim denominat corpus locatum: ⁊ nō corpus locans: sed iformat corpus locans: ⁊ nō corpus locatū. est enim superficies corporis locantis ⁊ nō locati. Actio aūt ecōtra: qꝛ actio est accidēs passi aut patiētis: ⁊ iō iformat passū nō tñ denoīat ipm: sed ꝑcise denoīat agens: nō tñ iformat ipꝫ ut hic dicit doctor. uerūtamē in quo sit actio ut in subō: vide doctorem in 4° sniaꝝ dis. xiij. q. j. ubi bm intētum ꝓpriū hanc qōnem determinat. Quō aūt possit aliqua forma informare aliqd ⁊ nō denoīare illud ⁊ econuerso. vide in ꝯflatu Francisci de maronis dis. v. q. ij. ⁊ in quolibetis Scoti. q. iij. articulo. 4. ubi docet qñ aliqua forma pōt denoīare suum susceptiuū ⁊ qñ nō: ⁊ quare relatio diuina nō denoīat diuinā eēntiam puta gñare cuꝫ tñ sit in illa formalr̃. Quid autē sit subm ꝓprie loquēdo: vide in fine capituli de ꝑdicamēto sube. ⁊ ideo mã ꝑma nō pōt ꝓprie dici subiectū sed potius susceptiuū. utrum tñ materia ꝑma possit suscipe in se imediate h⁹ʼ accidētia realia de qbus loquimur in hoc qnto caplō nō nunc sed alias. Teneo tam̄ pro nūc ꝙ nō. Qui tñ nō ꝯtētareꝛ cum ꝑdicta responsione doctoris ad 5ᵐ argᵐ qꝛ forsan nō bñ caperet eā. Uel alia ex cā posset dicere ꝙ diffinitio accidentis potest aliter exponi ⁊ sic accidēs est illud qḋ per nām suā natum est adesse subiecto ⁊ abesse ꝑter subi sui corruptionē. Ita ꝙ li subi corruptionē determinet li abesse tm̄: ⁊ nō ambas ꝑtes copulatiue. Et per hoc vult Porphy⁹ dare intelligere ꝙ nullū accidēs cōe hēt aliquam cām determinatā respectu sui in aliquo subō determinato qḋ informat uel cui inheret: ita ꝙ per diffōnem illā vult tangere duo: que sunt de rōne accñtis quorū primū est ꝙ insit subō ⁊ hoc est cōe oī accñti. Secūdū est ꝙ nō determinet sibi cām aliquā in subō determinato: ⁊ per hoc distinguiꝛ a ꝓprio: ⁊ ideo dicit ꝙ pōt abesse ꝑpter subiecti corruptionē. modo si determinaret sibi cām aliquā in subiecto tūc nō posset abesse aut nō inesse ꝑter subiecti corruptionē ⁊ sic possunt solui nōnulle obiectiones si attēdis. vide etiā Burleū in cap° de accñte qui bñ hanc mām ptractat. Cetera huius qōnis patent illis qui antecedentia studuerunt.

¶ Circa qōnem. 33. ⁊ ultimā in qua queriꝛ. Utrū ꝓpriū ⁊ accidens possit dici de aliquo eodem. Dico ꝑmo ꝙ hec questio cōtinuaꝛ sic ad ꝑcedeūtē. Nā determinato in precedēti qōne: quō diffinitio accñtis est ꝯueniens ⁊ bñ data: ⁊ per ꝯñs quō accñs est vnū ulr̃ distinctū a proprio ut patet per pticulas sue diffinitionis: ⁊ etiam in penultima qōne. viso etiam supius quō utrūqꝫ est applicabile rebus ꝑme itētionis que sunt eoꝝ fundamēta. Recte nunc queriꝛ utrū hec duo ulīa formalr̃ sumpta: ut sunt intētiones scḋe possint applicari vni ⁊ eidem penitus fundamento: ⁊ ambo pariter ꝑdicari de ipso: ⁊ hoc siue sumpto respectu vnius ꝑcise siue sumpto respectu diuersoꝝ. Exēplum caliditas ponitur a multis esse ꝓpria passio: ulr̃ ꝓpriū ignis: ⁊ ita respectu ipsius ignis dr̃ eē proprium qꝛ nullo mō est sepabile ab eo ⁊ ꝯuenit ⁊c̃. respectu aūt lapidis aut ligni est accñs cōe: ⁊ breuiter respectu oīum mixtoꝝ siue corpoꝝ iferioꝝ: ⁊ per ꝯñs de vna ⁊ eadē qualitate ꝑut cōparatur ad diuersa sba dr̃ ꝓprium ⁊ accñs: nō tñ respectu eiusdem subi ⁊ ita dicaꝛ de multis alijs. patet ergo continuatio ⁊ tituli qōnis declaratio. argumēta patebūt in rñdendo. ¶ Ad qōnē ergo poniꝛ vna opinio tenēs ꝙ possunt dici de eodem ꝑut illud idem cōparaꝛ ad diūsa nō tñ ut sumiꝛ respectu vnius ⁊ eiusdē bꝫ ꝙ iā supi⁹ exemplificaui de caliditate comparata igni lapidi ⁊c̃. Hanc rñsionem q̄uis videaꝛ multū apparēs tamē doctor indissolubilr̃ infringit: ⁊ hoc per essentialia siue ꝑ diffinitiones ꝓprij ⁊ accñtis. Nā in diffinitione proprij poniꝛ li per se. s. perseitas secūdi modi: que vꝫ perseitas itelligiꝛ per li ꝯuertibiliter: ⁊ li ꝯuertibiliter intelligiꝛ per illas tres pticulas que sunt: oī soli ⁊ semp que equiualēt tali perseitati ut sic simul sumunꝛ: ergo cuicūqꝫ ꝯuenit perseitas secūdi modi respectu alicu⁹ alterius cui ꝯuenit tale fundamentū necesse est ut tali fundamēto cuiusmodi est risibile ⁊ h⁹ʼ ꝯueniat precise hec intētio scḋa que diciꝛ ꝓprium: nō tñ dico ꝙ necesse est ꝓprium sibi ꝯuenire: qꝛ ꝓprium cum sit intentio scḋa ⁊ accñs itētionale nō pōt necessario ꝯuenire alicui rei ꝑme intētionis: sed solum ptingēter: sed pono ibi necessitatem cum additione vꝫ ꝙ necesse est precise ꝓprium sibi ꝯuenire. i. nō est possibile ꝙ tam ꝓpriū q̄ꝫ etiam accñs ꝯueniat simul eidem: ⁊ ideo necesse est ꝙ tm̄ vnum illoꝝ ꝯueniat tali fundamēto: puta ipm proprium tm̄ ⁊ nullo mō accñs. Et ideo si tale fundamētum: puta risibile: aut h⁹ʼ ꝯueniat per se: ⁊ ꝯuertibiliter alicui ut hoi ꝓpriū: ita diceret uel ꝑdicabit de ipo risibili qḋ accñs nullo mō poterit ꝑdicari de eodem. Nā accñs nequaq̄ꝫ poterit ꝑdicari de aliquo nisi illḋ dicaꝛ de aliquo nō ꝯuertibilr̃: ⁊ per ꝯñs nō per se ⁊ hꝫ patet ex ei⁹ diffōne: qꝛ pōt adesse ⁊ abesse ⁊c̃. Et iō qꝛ de rōne ꝓprij fundamētalr̃ sumpti est ꝯuenire vni soli spēi per se: ⁊ ꝑmo: ⁊ ptētis sub illa specie per se ⁊ nō ꝑ°. Necesse ē ꝙ nulli alteri spēi possit aliquo mō ꝯuenire nec iferiorib⁹ ei⁹: ⁊ per ꝯñs nō pōt accidē alicui alteri: qꝛ tunc ꝑori spēi nō ꝯuenisset soli ⁊ indiuiduis eius. ⁊ iō ꝓꝑo fundamētalr̃ sumpto. puta risibili ⁊ h⁹ʼ ꝯuenit ꝑcise ꝓpriū sumptū formalr̃. i. hec intētio scḋa que dr̃ ꝓpriū: ⁊ nullo mō ꝯuenit sibi accñs formalr̃ sumptū: sed solū accñti fundamētalr̃ sumpto: puta albedini ⁊ h⁹ʼ ꝯuenit accñs sumptū formalr̃ qḋ est. 5. ulē ⁊ itētio scḋa. ¶ Si tñ obijceret vꝫ ꝙ ꝓpriū sit accñs alicui tali medio. Qñcūqꝫ aliqḋ fūdamtū ul' sbm alicui⁹ accidit alicui alteri' et qcqd fundaꝛ aut sbiectaꝛ in eo accidit eidē alteri. Nūc aūt oēs spēs accñtiū accidūt alteri ut sube: ⁊ per ꝯñs oīa ꝓpria siue ꝓprie passiōes eorūdem accidūt eidem. ⁊ ideo lꝫ aliquid sit ꝓpriū respectu alicui⁹ spēi accñtium: hoc tñ nō obstāte erit accidēs respectu sube sicut est subm cuius est proprium. Exēplum habere tres angulos accidit illi cui accidit triangulus ⁊ istḋ pōt ꝯfirmari per philosophū. 5. topicoꝝ. in illo caplō qḋ incipit. Quoniam aūt idem ⁊ diuersum. ubi ponit quartā difficultatē circa ꝓpriū. Et vult ibi dicē phs ꝙ difficile est ponē illud eē ꝓpriū qḋ inest vni subō mediāte alio: qꝛ aut utriusqꝫ eēt ꝓpriū: aut utriusqꝫ eēt accidens: quoꝝ utrūqꝫ est falsū. Sed ad hoc respondeo pro doctore ꝙ ꝓprium alicuius ut

ſbi proximi ꝛ imediati nulli alteri accidit ut ſbo ꝓxi
mo ꝛ imediato: qꝛ nō niſi mediante illi cui⁹ eſt ꝓpriū
Sed de tali mō accipiēdi.ſ. mediato ꝛ remoto nō itē-
dit doctoꝛ in hoc loco ſed ſolū de imediato ꝛ ꝓpiquo
Et hec rñſio colligit a pħo ubi ſup̄. ꝛ ſic patet difficul
tas. ¶ Pro rñſione ad pᵐ argᵐ pncipale. Nota pmo
ꝙ illud pᵐ argᵐ dabat itelligē ꝙ q̄litates elemētorum
erāt ꝓpe paſſiōes illoꝝ: ꝛ per ꝯñs quelibet illaꝝ q̄lita
tū erat ꝓpriū alicui elemēto uł ꝓpa paſſio ei⁹: ꝛ cū hͦ
erat ēt accñs multis alijs mixtis: ꝛ ita q̄libet talis q̄li
tas elemētaris erat ſb reſpcū duaꝝ pdcāꝝ itētionū 2ᵃᵉ
Et qꝛ poſſet dici illi argᵗᵒ ꝙ nlla q̄litas talis eſt eiuſdē
rōnis ꝓut ꝯuenit elemēto ſuo ꝛ mixto ſiue elemētato:
ſed alteri⁹ ꝛ alteri⁹ rōnis: ꝛ per ꝯñs ꝯuenit eis equoce
ꝛ nō vniᶜᶜ qꝛ ſolū nomē eſt cōe utriqꝫ ꝛ nulla rō nois.
Jō doc. ꝓᶠ in arᵗᵒ illo ꝙ vniᶜᶜ ꝯuenit utriqꝫ: ꝛ hͦ p vnā
ꝯditionē aut ꝓprietatē ꝯuenientē ſolis vniuocis que
eſt recipe cōparationē ſiue magis ꝛ minus: qꝛ nō in eq
uocis ſed in ſolis vniuocis eſt cōparatio: eo ꝙ in iſtis
eſt vna forma ſpecie aut vni⁹ rōnis qdditatiue que pti-
cipat ab utroqꝫ extremo cōparato ſm gradū qꝛ ſm in
tēſionē ꝛ remiſſionē: aut ſm magis ꝛ minus. Et oſtē-
dit hoc exēplariter in caliditate ignis que.ſ. caliditas
eſt in igne ꝛ etiā in alijs mixtis puta lapide ferro ꝛ hͦᵘⁱ
ꝛ recipit cōparationē in illis ut patet per auctem phi
2ᵒ metaphi. ibidem adductā ubi dꝛ: puta ignis calidiſ-
ſimus ꝛc̄. Jn quo dicto ponit caliditatē cōuenire ipſi
igni in gradu ſuplatiuo. Alijs aūt mixtis in gradu po-
ſitiuo aut cōparatiuo: ꝛ iſtud patet per illā maximam
pmi poſterioꝝ. pp qd vnūqdqꝫ tale ꝛ illud magis. ꝛ iō
qꝛ pp ignē alia ſunt calida ſequit ꝙ ignis ſit magis ca-
lidus: qꝛ eſt cauſa caloris in alijs ſiue vnicuiqꝫ corpo-
ri calefacto vniuoce atqꝫ per ipm ignē qd dico pp ſolē
calefacientē alia corpora: ſed equoce tm̄ qꝛ non hēt in
ſe calorē formalr̄ qui tn̄ caloꝛ eſt per ipm in alijs cor-
porib⁹ formalr̄ ꝛ iō corpora calefacta per ſolē calefiūt
ſolū equoce a ſole: lꝫ calorē quem ſumūt equoce a ſole
ꝛ effectie hēant in ſe formalr̄ ꝛ vniuoce. Dico ergo ꝙ
doctoꝛ rñdendo illi arᵗᵒ negat id qd ibi ſupponit: ꝛ iā
eſt declaratū: qꝛ nulla q̄litas elemētaris neqꝫ actiua ut
caliditas in igne ꝛ frigiditas in aqua. Neqꝫ paſſiua ut
ſiccitas in igne ꝛ in terra ꝛ humiditas in aqua ꝛ in ae
re eſt ꝓpria alicui elemēto: ꝛ hoc ut ꝓprium ſumitur
hic uel pro ꝓprio quarto modo ſumpto. Attamē cōſi-
dera ꝙ loquendo de calitate ignis de qua doctoꝛ loqt
hic: quō vꝫ ſe hēat ad ignē multi multa loquunt ꝛ diū
ſimode ſentiūt. Petrus enim hyſpanus in ſua ſumma
in poſt pdicamētis. in caplo qd incipit. Dicit aūt alte
rum aliqn̄ opponi ꝛc̄. ubi loquit de q̄druplici gn̄e op-
pōnis dicit exp̄ſſe caliditatē nō eē in igne ut accñs in
ſbo: ſed ut ſubale in eo cui⁹ eſt ſubale: ꝛ etiā ꝙ ignis nō
eſt ſubm caliditatis ſed preciſe materia ignis eſt ſubie
ctum caliditatis quia illa mā eſt receptiua caliditatis
ꝛ frigiditatis: vn̄ caliditas eſt in mā ignis ut in ſbo: in
igne v̄o nō eſt ut in ſubo ſed ut in eo cui eſt ſubale. hec
ille. Phus v̄o in poſt pdicamētis eodē caplo.ſ. de op
pōne qd etiā ſilr̄ incipit. Dicit ꝙ caliditas nāliter ieſt
igni: ꝛ ideo neceſſario ineſt ei. ꝛ ſic etiā candoꝛ ſiue al-
bedo niui: ꝛ addit. Nō enim eſt poſſibile ignē eē frigi
dum neqꝫ niuē eſſe nigrā. hec ille. Taceo de multis ali
is ponētib⁹ caliditatē eē ꝓpriā paſſionē ignis ſicut ēt
multi ponūt lucē eē ꝓpriā paſſionē ignis: quoꝝ oium
falſa eſt opinio de qb⁹ forſan aliqd inferius tangā. Et
reuertoꝛ ad Petrū hyſpanū ꝛ dico ꝙ ipe rephendit a
multis pp illa dicta ꝛ merito ut videt ꝛ rephēdi pōt in
duobus. primo in hoc qd dicit ꝙ caliditas eſt ſubalis
igni. Nā nihil ꝓprie eſt ſubale alicui niſi qd eſt de ſba
ideſt de eē eius: hoc eſt de diffinitione aut rōne ei⁹ for-
mali: uel ſaltē ſi eſt ei cōſubſtātiale ſicut filius in diuis

eſt ꝯſubalis pꝛi ꝛ tunc eſt vna eēntia ſecū. Jtaqꝫ ambo
rū eſt tm̄ vna eēntia ſiue ambo hn̄t ſolū vnā eſſentiā ſi
cut etiaꝫ quelibet ꝓpria paſſio eſt ſbalis ꝛ coeēntialis
ſuo ſbo ꝛ vna cēntia ſecū atqꝫ āboꝝ eſt tm̄ vna eēntia
aut ſba: imo talis ſbi ꝛ oium ſuaꝝ paſſionum eſt vnica
eēntia. Tunc dico ꝙ neutro iſtoꝝ modoꝝ eſt caliditas
in igne ut ſbalis ei qꝛ nō pᵒ mō ut patet ꝛ ēt ꝯcedit p-
dictus auctoꝛ. Nec ēt 2ᵒ mō qꝛ caliditas nō eſt paſſio
ignis ut poſſet ꝓbari mltis rōnib⁹: ſꝫ doctoꝛ tm̄ ponit
duas in hoc loco: q̄s ēt tāgit iteꝝ in libro pdicamētoꝝ
ꝛ poſt pdicamētis. 4. q. ¶ Jn rñſiōe ad 3ᵐ pncipale ꝛ
ēt ipomet 3ᵒ argᵗᵒ. ꝛ ēt dat vnā aliā tertiā rñſioneꝫ ibi
dē: ꝛ qꝛ oēs rñſiones ille ſūt faciles ꝛ phiᶜᵉ iō nō opꝫ
multū imorari in earū declaratiōe: tn̄ dico ꝙ non eſt
ſimplr̄ adherēdum huic pme rñſioni que hic dat a do-
ctore qꝛ videt dicere ꝙ forma alicui⁹ elemēti: puta for
ma ſubalis ignis pōt manere ſiue ſbſiſtere ſub qualita-
te ꝯtraria ſue nāe: vꝫ ſub frigiditate: qd tn̄ negat phus
ut ſupra patuit. Nā nō eſt poſſibile ignē eē frigidū ꝛc̄.
¶ Jdeo attēde ad penultimā rñſionem ſiue ſecūdam
quā dat doctoꝛ in poſt pdicamentis ubi ſupra. que dat
intelligere intētū doctoris in hoc loco qꝛ nō itelligit
hic ꝙ ignis poſſit eē frigidus. Nā hec fuit opinio cu-
iuſdā doctoris anglici uocati Dumbuldon: qui poſu
it ꝙ ignis poterat eē frigidus manēdo ſub ſua forma
ſubali: quem deridet ꝛ reprobat qdā alius doctoꝛ an-
glicus qui uocat Alington in pdicamētis ſuis in caᵒ
de ſuba: dicēs in ſentētia. Gaudeat in hyeme de igne
ſuo qui ignē frigidū opinat poſſe exiſtere. Eſſet etiaꝫ
hoc dictum Scoti ꝯtra philoſophū ut patet ſuperius
qui dicit nō eſſe poſſibile ignem eſſe frigidū ꝛc̄. Et iā
dixi: ꝛ ideo attēde ad predictā rñſionem ſuā penulti-
mā in qua dicit ꝙ quelibet qualitas elemētaris deter
minat aliquem certum gradū ſub cuius oppoſito non
pōt manere illud elemētum: ꝛ ſm illum gradū nunq̄ꝫ
amittit talis qualitas ab elemēto ꝓpter quācūqꝫ trāſ-
mutationē nālem puta qualitas ignis determiat ſibi
aliquē graduꝫ remiſſum ꝛ forſan minimū ꝛ remiſſiſſi-
mum ſine quo gradu ignis nō poſſet pmanere. uel ſal-
teꝫ ut dicit doc. libro. 4. diſ. xij. articulo ſcdo. q. j. ꝛ ēt
pus dixi. q. iij. ſuba ignis determiat ſibi aliquē gradū
caliditatis ſine quo nō pōt manē in natura ſua: lꝫ poſ-
ſet manere ſine multis alijs gradibus priorib⁹: ꝛ ideo
ſub oppoſito caliditatis ſumme uel intēſiſſime poteſt
ignis manere nō ſub oppoſito cuiuſcūqꝫ calitatis aut
gradus eius qꝛ nō ſub oppoſito gradus remiſſiſſimi ꝛ
ita itelligat doctoꝛ in hoc loco. patet igit pro quo ad
primū nō videt ꝙ Petrus hyſpanus recte ſenſerit uł
ꝙ caliditas ignis eſt ei ſubſtātialis ꝛ etiā infra magis
patebit defectus dicti illius. Jn alio etiam videtur de
feciſſe qn̄ dicit ꝙ materia ipſius ignis eſt ſubiectuꝫ ca
liditatis ꝛ nō totus ignis ſiue ipm cōpoſitum ex ma-
teria pma ꝛ forma ſubſtātiali ignis. Nam materia pri
ma nunq̄ꝫ pōt imediate informari aliqua forma aut re
cipere aliqd accidēs ꝛ maxime accidēs ſubſtātiale ꝛ
pmanens. Et ideo Scotus libro. 4. diſ. xij. q. ultima
improbat illam opinionē Cōmētatoris quā ponit p-
mo phiſicoꝝ. ꝛ tamē ſubſtātia oibus vꝫ ꝙ in materia
rerum generabiliū ꝛ corruptibiliū opoꝛtet preintelli-
gere dimēſiones interminatas ſeu incōpletas ante ad
uentuꝫ forme ſubſtātialis: que quidē dimēſiones poſt
eius aduētum accipiūt eſſe terminatum ꝛ cōpletum.
Hanc inq̄ꝫ opinionem quam etiam videt tenere Tho
mas libro. 4. diſtin. xij. q. ij. uel tertia. etiam improbat
Scotus. ꝛ pmo modo quia forma de genere priori nō
poteſt perficere ſuſceptiuuꝫ de genere poſteriori: ergo
nec forma ſubalis pōt pficere dimēſionē ſiue quātita-
tē quācūqꝫ. 2ᵒ mō qꝛ forma ſbalis eſt talis act⁹ qui pōt
ꝯſtituē vnuꝫ per ſe cum ſuo pfectibili per ſe: ſed nō pōt

ꝯstituẽ vnũ per se cuz aliq̃ forma de gñe q̃ztitatis ⁊c̄.
dicit ergo doctor ꝙ q̃ztitas nõ est rõ media iter agẽs
⁊ passuz nec iter mãm ⁊ formã sbalem: agens eni attin
git mãm nudã sicut essentiã nudã tanq̃z passum qd̓ im
mediate trãsmutat̄ ab eodẽ: vñ qñ ex aqua gñat̄ aer pri
us nã corrũpunt̄ oia ⁊ accñtia aque cũ eius forma sba
li q̃z in illam naturaz introducat̄ forma aeris. Agens
enim nãle sicut põt gñare subam que non p̄fuit sic põt
gñare oia accñtia ꝯñtia ipsaz. Nõ ergo videt̄ recte sen
sisse Petrus hyspanus in hac mã aut etiam Thomas
aut Cõmẽtator. sed alias magis de hoc q2 hic p̄ter itẽ
tum est adductum. Breuiter ergo dico ad ꝓpositũ qd̓
nego cum doctore caliditatẽ esse ꝓpriã passionẽ ignis
⁊ maxime q2 nulla passio alicuius spẽi in p̄dicamento
sube suscipit magis ⁊ minus aut intẽsionez aut remis
sionem. Caliditas aũt sicut patet ⁊ iaz supius satis pa
tuit: etiam q2 nulla passio alicuius spẽi põt ꝯuenire ali
cui alteri spẽi nec idiuiduis eius. caliditas aũt est eius
dem rõnis in igne aq̃ ⁊ lapide ⁊ hꝰi. Dimitto pro nũc
multas alias rões: ⁊ ideo forsan q2 p̄ma rñsio docto
ris nõ est in toto uera uel saltem in oibus nõ acceptan
da: ⁊ ideo dat hic aliã rñsionem dicẽs ꝙ lz accñtia hꝰi
inessent semꝑ elemẽtis ⁊ necessario. s. necessitate ꝯñtie
⁊ nõ ꝯñtis idest si elemẽta sunt necessario hñt hꝰi accñ
tia: tñ talia accñtia nõ ꝯsequunt̄ formã spẽi sed magis
mãm: ideo nõ egrediunt̄ aut emanãt a p̄ncipijs speciei
eẽntialibus sicut ꝓprie passiones: sed magis ꝯsequun
tur mãm: qd̓ intellige non de mã p̄ma: ⁊ que est altera
pars cõpositi: sed mã indiuiduali. s. echeitate: q2 a mã
p̄ma nulla egredit̄ actiuitas ut sepe supius dictum est
saltem actiuitas nãlis ⁊ trãsmutatiua: de qua sola nũc
loquimur. talis enim actiuitas. s. ⁊ passiuitas sibi cor
respondens ꝯueniunt p̄mo ipsi indiuiduo ut patet per
phm p̄mo meta. sicut etiam oia talia accidentia realia
cõueniunt p̄mo indiuiduo: ⁊ speciei per accñs ⁊ scda
rio ſm Cõmẽtatorem. 5. metaphi. ⁊ ideo tales qualita
tes dicunt̄ solum accñtia insepabilia respectu elemen
toꝝ. ⁊ hoc ſm aliquos gradus lz nõ ſm gradus inten
sissimos ut dictum est. respectu autez elementoꝝ idest
mixtoꝝ dicunt̄ accñtia sepabilia: ⁊ hoc i quocũq̃z gra
du fuerint ⁊ hoc tñ sit dictum de caliditate ignis. De
ipsius aũt luce lz etiam multi errent estimãdo illã esse
ꝓpriam passionem ignis. Non nunc est locus dicẽdi:
sed alias excepto hoc qd̓ patet per phm libris methau
roꝝ ignem in ꝓpria sphera nõ lucere q2 tũc impediret
nos ut possemus videre stellas: nõ enim lucet ignis ni
si in mã aliena. s. in ligno aut oleo ⁊ hꝰi: cõstat tñ ignẽ
esse eiusdem rõnis in sua sphera ⁊ in mã aliena q2 solũ
diuersificat̄ per mãm que diuersitas est solum numera
lis ⁊ nunq̃z specifica ut sepe dictum est supius. ex quo
patet correlarie illos malum hẽre fundamẽtum: q2 ar
guunt ignem in inferno sine luce nõ posse esse eo ꝙ ni
hil possit esse sine sua ꝓpria passione: imo dico lux mi
nus ꝯuenit igni q̃z caliditas: q2 caliditas lz nõ sit pro
pria passio ignis est tñ accñs insepabile. ⁊ hoc ſm ali
quos gradus ut dictuz est. lux aũt nec est passio eiꝰ nec
accidens insepabile. etiam dicit sanctus Gregoriꝰ in
4° libro dialogoꝝ. ignem eẽ in inferno sine luce. ut ar
dor torqueat ⁊ lux nõ ꝯfortet ⁊c̄. Sed de hoc alias ⁊
sic patet ꝙ illud p̄mum argm nõ habet suum intẽtum.
¶ Ad argumẽtuz p̄ncipale nota ꝙ doctor loquit̄ ibi
cum ꝯditione q2 videt̄ simplr nõ videt̄ uerũ etiam ſm
eum alibi ꝙ lux sit aliqua qualitas eiusdẽ rõnis ⁊ vni
uoce dicta in corpore luminoso ⁊ in medio. s. in aere.
Nam ut dicit lib. 2. di. xiij. In medio nõ est lux sed lu
men est itẽtio lucis siue spẽs aut repñsentatiua. In cor
pore aũt luminoso ut in sole ⁊ hꝰi nõ est lumen sed lux.
Et hoc patet per eoꝝ ꝯcreta que sunt lucens ⁊ lumio
sum que dicunt̄ de sole ⁊ illuminatuz aut lucidũ que
dicunt̄ de aere: ⁊ lz etiã sol in aliquo mõ dicat̄ lucidus
nõ tñ illuminatus. sicut aũt silitudo alicuius ⁊ illd̓ cu
ius est silitudo nunq̃z dicunt̄ esse eiusdem rõnis: sicut
etiaz patet in albedine ⁊ eius silitudine ⁊ hꝰi. Uult tñ
doctor finalr ꝙ ꝓprium ⁊ accñs ꝓut sunt intẽtiones
scde nõ possunt denoiare abstracta realia sed soluz con
creta: ⁊ q2 nullum abstractuz cuiusmodi est lux est vni
uoce in corpore luminoso ⁊ in medio ideo nulli vni ta
li pñt competere ꝓprium ⁊ accñs aut denoiare illud lz
possint denoiare diuersa ꝯcreta dicta equoce ab eodez
abstracto vniuoco cuiusmodi ꝯcreta sunt luminosum
⁊ illuminatum que dñr denoiatiue a luce lz equoce ⁊
hoc supposito ꝙ lux sit vniuoce in corpore luminoso
⁊ in medio illuminato imo etiam siue etiam nõ sit vni
uoce in utroq̃z. ¶ Cõtra illam tñ rñsionem arguit do
ctor eo ꝙ illa supponit vnum falsum vz ⁊ abstractũ sit
vniuocũ: puta lux: ⁊ tñ ꝙ duo ꝯcreta dicant̄ de illo eq
uoce puta luminosum ⁊ illuminatũ. nã ex quo ꝯcretũ
⁊ abstractũ idem significat: ut ipse ꝓbat in p̄dicamẽtis
caplo de noiatiuis ⁊ etiam alibi ifra. Non videt̄ possi
bile ꝙ infra idem significatũ repiat̄ vniuocatio: ⁊ eq
uocatio siue idẽtitas eiusdẽ rõnis formalis: ⁊ nõ iden
titas: q2 sic ꝯdictoria uerificarent̄ penitus de eodez si
gnificato ⁊ eadem rõne formali qd̓ videret̄ icõueniẽs.
¶ Ad hoc rñdet doctor sicut etiam rñdet in 4° dis. xj.
q. j. ꝙ ꝯcretuz põt ꝯsiderari duplr. vno mõ rõne forme
significate per ipm nomẽ ꝯcretũ. alio mõ rõne hitudi
nis quã hẽt ad sbm: qd̓ ꝯcernit quã hitudinem addit
ad abstractũ: ⁊ per illã di2 ab eo: que hitudo di2 ꝯcretio
siue modus significãdi ꝯcretus. Nunc aũt ſm p̄mam
ꝯsideratione impossibile est ꝙ abstractum sit vniuocũ
⁊ ꝙ ꝯcretum sit equocum. ſm aũt scdam ꝯsideratione
sic. ⁊ exẽpluz patet in lra de sanitate: que est equocũ: ⁊
de sano qd̓ est equocum: ergo lz idem significẽt non tñ
eodẽ modo sed alio ⁊ alio: ⁊ alietas modoꝝ significã
di sufficit ad cãndum vniuocationẽ ⁊ equocationem
in eodez significato. Uel melius in oibus significanti
bus idem significatũ. ¶ Secũdũ argumẽtũ ꝓcedit cõ
tra aliud suppositũ in illa scda rñsione p̄ncipali. vz ꝙ
ille due intẽtiones. s. ꝓprium ⁊ accñs non sunt appli
cabiles accñtibus: nisi ꝯcretis: ⁊ nullo mõ abstractis.
cõstat aũt de risibilitate que est abstractum ⁊ conuenit
hoi: ⁊ tñ nõ est genus respectu illius: nec spẽs: nec dria
nec accñs cõe: ergo est ꝓpriũ ⁊ per ꝯñs ꝓpriũ est appli
cabile abstracto: ita bñ sicut ꝯcretum qd̓ est ꝯtra rñsio
nem. Silr arguit de albedine vz quõ accñs applicat̄ si
bi respectu hois ⁊ tñ albedo est abstractum ergo quin
tum ule denoiat abstractum sicut etiã nunc dictuz est
de ꝓprio ⁊ ita utrũq̃z applicat̄ abstractis. ¶ Rñsio ad
hoc secũdũ argm est admirabilis q2 videt̄ dicere ꝙ cõ
cretũ sit ꝓpa passio ut risibile ⁊ abstractũ sit spẽs ut ri
sibilitas: cũ tñ dcm sit nũc ꝙ ꝯcretũ ⁊ abstractũ idẽ pe
nitꝰ significẽt lz nõ eodẽ mõ. nũc aũt ꝙ idẽ sigto appli
cent̄ hec duo ulia. s. ꝓpriũ ⁊ spẽs nõ placet multis. ẽt
per eãdẽ rõnẽ diceret de rõnali vz ꝙ rõnale est dria spe
cifica ⁊ rõnalitas nõ / sed spẽs: q2 p̄dicat̄ de pluribꝰ dif
ferẽtibꝰ nũo in qd. s. de hac rõnalitate ⁊ illa sicut pro
bat doctor per rõnez suã. Et breuiter ita diceret̄ de oi
dria mũdi ⁊ etiã de multis alijs: ⁊ ita dicit de albedie
vz ꝙ albedo est spẽs ⁊ albũ est accñs: qcqd tñ sit de ua
rietate illius rñsionis de qua non nunc sed alias eo ꝙ
magna indiget discussione sufficit ad p̄sens hẽre inten
tum doctoris cuz declaratiõe ipsiꝰ textꝰ cui a p̄ncipio
huiꝰ opis insudaui ut potui altiora ꝓuectioribꝰ ⁊ etiã
alijs tẽporibus relinquẽdo: ⁊ ita finit expositio quin
que p̄dicabilium doctoris subtilis vz Scoti.

Expliciũt expõnes Jo. Anglici.

Tabula

¶ Expositiones questionum Scoti super vniuersalib⁹ annotate ꝑm numerum chartarum.

Finis

¶ Mauritij de Portu Hybernie: ex ordine minorum: Theologie ꝯsulti: in Questiões dialecticas Diui Jo. Scoti. Expositio accuratissima.

q Uia intentio Presentis lucubrationis est doctoris Subtilis difficilium qōnum in logicam Arẜ lib ⁊ alioꝝ ambiguitates enodare: obscuritates declarare: atq; ipsiꝰ lrām per modum expōnis de v̄bo ad v̄buz breui quodam cōpēdio examinare. Ideo illa octo capl'a seu pambula que recitat Aueroys in ꝓhemio suo in phicā duxi nō omittēda: que v3 i tētio li. utilitas: ordo: diuisio: ꝓportio: via doctrine: nomē li. ⁊ nomē auctoris. Intētio nāq; huius opis ⁊ auctoris est idagari v̄itatem: ⁊ in hac scia ⁊ in ceteris alijs ut postea clarius dicet. Finis aūt itrinsecus eius est cognitio sui sbi ⁊ reducibiliū ad ip̄z. Extrinsecꝰ v̄o ⁊ imetꝰ per applicationē sbi ad alias scias discernē uerum a falso. Metꝰ q̄z ut morali post h hita sequatur ultia felicitas. Uoluit igit doc. iste ultra cōe igeniuz hominū v̄itates logices iuestigare ut patet ituēti ꝓcessuz eius. Utilitas logice ⁊ maxime harum qōnum est ut nisi ipsis habitis ⁊ bñ discussis nemo artificialr̄ nec logicam nec alias scias adipisci ualebit. Nam ut uerum fatear ꝓmptitudo in hijs qōnibꝰ reddit quēcūq; ita hilem ut fere absq; labore oēm speculatiuaz possit ꝯseq. Ordo v̄o huius opis ad cetera huius viri ⁊ alioruz debet eē ut statim post grāmaticā positiuam ⁊ speculatiuaz: ⁊ pua logilia mēti apꝓmat: ⁊ si imediate a puero: tāto melius l3 ad plenum nisi a ꝓuectis cōphēdi minime posse cēseat. ¶ Diuidit aūt hoc opus ꝑm diuisionem logice que hēt diuidi (ut vulgo dicit) in ueterez ⁊ nouam ut infra. q. iij. tāget. Uerūtñ apud paucos reperiuntur qōnes hꝰ in noua logica preterq̄z in li. elenchoꝝ. Proportio eiꝰ ad alias scias ḡnalr̄ loquēdo pōt assignari tanq̄z instr̄i uel modi sciēdi: nāliter itelligendo ad illud cuiꝰ est. Si v̄o spāliter compet ad speculatiuas rōnales ut ꝯueniūt in aliquo cōi. dic ut dicit ꝯm. ubi supra: q̄ est ꝓportio ptis ad totum. Uia v̄o doctrine est certissima nō mō: qr oi ḡnē demōstrādi pōt uti: s3 qr oēs alias demōstrare docet loqr de logica in cōi. Nomē li. est dua uel qōnes logicales: de quo stati magis. Nomen auctoris spūali reḡnatione est Joannes cuiꝰ numē ⁊ omen nō defuit. Dicit v̄o Duns cognomēto uel potiꝰ a loco ḡnatiōis sic dictꝰ. Pria Scotꝰ: sed ut reor de maiori: Artiū oxoñ. ⁊ theoc Parisiꝰ dignitate doctor. ordis seraphici minoꝝ religione. Cuiꝰ laudes addidisse (ut ingt diuus Ambrosius) aliqd decerpsisse est. Supuacuis enim laborat impēdijs qui solem facibꝰ nitit iuuare. Possem ꝑfecto ꝓrogatiuas illas q̄s cum piculo sui Aueroys attribuit Arẜli loco pallegato huic hoi sanissime ⁊ maiora applicare: sed facta sat viruz cōmēdāt. ¶ Solent pmitti quedā v̄ba in pño huiꝰ opis que an sint doc. an alteriꝰ parum refert: sed nolo ea pterire: ⁊ sunt ista. Circa logicalia diligenter itēdēs ut v̄itates que in eis sunt dubie clariꝰ elucescāt. mouēdo dubia po sup lim Porphyrij cū dic. ⌊ circa logilia. ⌋ ostēdit ul'itatē opis ⁊ determinationē itentionis. bñ addt. ⌊ diligēter. ⌋ Nā diligētia cuiuslibet opis obtusitas pmolit ut de disciplia scoca ingt Boetius. seqtur ⌊ intēdēs. ⌋ Intēdē est in aliud tēdē siue a se siue ab alio hoc hēat itēdēs ⁊ ꝯlt libero arbitrio ut iclut intellectum ⁊ uolūtatē dū addt. ⌊ ut v̄itates que in eis sunt dubie. ⌋ ostēdit finē sui opis ut supra dictū est. ⁊ loqtur de v̄itatibꝰ icōplexoꝝ in ordine ad intellectū: ⁊ de v̄itatibꝰ cōplexoꝝ: quā di. hēs ab ipso. 6. mece sue. ⌊ dubie. ⌋ nō sibi sed alijs. qr qui dubitat ignorare vi3. po mece. ⌊ mouendo dua. ⌋ Inest enim ingt Arẜ. 3. mece. t. ꝯti. j. iuestigare uolētibꝰ pope bñ dubitare. posterioꝝ enim iuestigatio poꝝ est solo dubitat. Soluē nāq; nō est ignorātis vinculū ⁊c. seqtur ⌊ supra librū Porphyrij. ⌋ qr l3 nō ordine pfectionis doctrine tñ pmus est. Sed ut lector ordinē in quo nō mō minimaꝝ rerū uerum totiꝰ vniūsi plenitudo pfectionis ꝯsistit. 12. mece. t. ꝯti. 52. vniformē i sequētibꝰ repiat: hūc ꝑuabo. po titulū qōnis cuiuslibet declarabo. q. diuisionē ⁊ rōnem ordis subiūgā. 2o lrām exponam. ⁊ 3o dubia aliq̄ mouebo ⁊ soluaz ut sic nūo ternario oium pfectissimo etiam ꝑm philosophos ut. j. ce. tex. ꝯti. 2. habet ꝯtētus: Diuine trinitatis auxilio fretus rem pncipalē aggrediar. Sequit questio pma.

q Uero Utrum logica sit scia. De primo. qō est dubitabilis ꝓpositio que aliud querit ⁊ aliud supponit. 7. metace ad finē. Supponit enim logicā esse: sed querit an sit scia uel modus sciēdi ut noluerūt nōnulli. Qō est duplex. s. ḡnalis ut ois ꝓpō cū nota iterrogādi. Spālis ut ꝓpō nec̃ia dubil: ⁊ sic sunt tm̄ q̄tuor i ḡnē que ponunt 2o posterioꝝ. v3. Si est. qd est. qr ē. ⁊ ppꝫ qd est. de qbꝰ aliq̄ tāgā. q. iij. ⌊ Utrū ⌋ est nō qōnis ꝓblece. uel ḡnaliꝰ cuiuslibet. Logica est dupx. s. nālis que est qdā ptās itellectꝰ qua nāliter assētit uero ⁊ dissētit falso ⁊ sic ꝓcedit de notitia noti ad ignoti notitiā. Alia est artificialis que est qdā hitꝰ intellectualis coiter acqsitꝰ per iuētionē uel doctrinā quo iudicamꝰ de rectitudine cuiuslibet rōcinatiōis: ut est illa que data est per certas regulas artis logice quā sic diffiniunt aliq. Est que a fantasijs que vident ⁊ nō sūt nos libat: errores dānat: falsitates ostēdit: ⁊ in oi ope ꝯtēplationis lumē rectū pbet. Uel sic logica est scia rōnalis directiua actuū rōnis. Uel sic p3 Boem de disciplina scolariū. logica est rō discernēdi uerum a falso. ⁊ multa alia que sequunt pulchra ibidē. Et ꝑm Augm logica ē ars artiū ⁊ scia sciarū qua apta oēs alie apiunt ⁊ qua clausa oēs alie claudunt. cum qua quelibet ⁊ sine qua nulla. Multi alij diūsimode diffiniūt ipsam. cuiꝰ necessitatē ⁊ utilitatē tāgit Phūs: Cōmē. ⁊ alij in plerisq; locis. Rōis aūt iterpratio nomis est q̄ logica di a logos qd est ꝑmo ⁊ ycos scia: quasi ꝑmol scia: ⁊ l3 ꝑmo acct sibi: qr tñ disputatio logicalis aptissime hēt fieri per ꝑmonē: ideo antonoce di ꝑmol nō denoiatiōe obiectiua sed potiꝰ istrult. Logica v̄o artificialis pōt diuidi i docētem ⁊ utētem ut statim dicet. Docēs v̄o quotiēs sumit q̄ztū ad ptes sbiuas ⁊ alias sui ⁊ sbi ipsiꝰ patebit q. iij. Scia pōt sumi q̄druplr̄. ut accipit a Lyconiēse sup po posterioꝝ. sed in ꝓposito sit ꝑmo de ipsa ut diffinit duplr̄ po posterioꝝ ab Arẜle que sic describi pōt. ut. j. reptaus. q. j. in pño solōnis habet ab isto doc. ⁊ in 3o. xxiiij. di. Scia est ꝯnis nec̃ie per cām uel pña ei per demr̄ationē applicata certa ⁊ euidēs notitia. In q̄ descriptione 4or ꝯditiones tāgunt. v3 nec̃itas obi: euidētia: certitudo: applicatio silloca. pom excludit hitū ꝯtingētiū utputa artē ꝑm aliquos ⁊ prudētiaz. 2m excludit fidem. 3m v̄o opionem. 4m hitum pncipioꝝ. Uel posses assignare. 7. ꝯditiones scie ut ponit Frāciscꝰ in conflatu in ꝓlogo. q. xiiij. q̄s omitto gr̃a breuitatis. Hec qō sicut alie coiter diuidit in tres ptes principales. In pma arguit ad utrāq; ptē quesiti ⁊ pmo coiter pro pte falsa. In 2a soluit. q. ⁊ 3o rñdet ad arta pncipalia. Ordo huꝰ. q. ad sequētes p3 qr pus est scire logicā eē sciētiā q̄z sciam cōem uel ꝓpriam ⁊ q̄z assignare eius sbm. Has v̄o tres. q. circa logicā in cōi nō ab re pmisit doc. doctrinā Arẜ. po phisicoꝝ tex. ꝯti. 4. ⁊ alibi sepe secutꝰ. Ex ul'ioribꝰ ad minus ulia ꝓcedēs. deinde descēdit ad specialia ut post dicetur.

De secundo arguit tripl'r q logica non est scia. dicit igit p° [v: q non] ubi nō q dup'r est vidē. s. elēchum tocus ⁊ posteius. pmū includit negōnem q2 illud qd sic v: nō est. In pposito sic sumit uel saltē toce nō aūt posterioce seqt [Modus sciēdi nō est sciētia.] ⁊ pbat a simili quia modus vidēdi non est visus. Ubi aduertendum q modus accipit vno modo pro manerie uel naturali dispositione cuiuslibet rei. 2° ut est rei determiatio accidenr ut in modab⁹ accipitur. 3° pro dispōne silloca. 4° pro accill modo ipsius vbi. 5° pro cōsignito ptis orōnis qui modus signdi appellatur. In pposito sumit p° uel 2° mō lʒ ulr quōcūqʒ capiat modus nō sit id cui⁹ est modus. Modus nāqʒ vidi est clare uel obscure ul' pudice ⁊ sic de aliis. vidē cum igit di: [Modus sciēdi] phit determiatio per determiabile. seqt minor [logica est modus sciendi] qd pbat per Ar. ⁊ Cōmē. 2. metace. sille hēt. 4. mece. t. c. 8. pro cui⁹ radill declaratiōe notādū q Ar. ibidē i. 2. t. ctl. 15. postqʒ pmisit facilitatē ⁊ difficultatē que accidūt circa ōsiderationem ueritatis ⁊ ad mecus spectat ingsitio ueritatis ostendit modū acgrēdi ueritatem pmittēs p° vtutem ōsuetudis dicēs q ut cōsueuim⁹ ita dignamur dici. t. c. 14. Deide adducit. 5. modos quos diuersi obsuāt in acqsitione scie. primus est q2 aliq nihil recipiunt nisi dicat eis mace ⁊ hoc uel pp ōsuetudinē in macis uel fortitudinē imagiue. secūdus q2 aliq nihil recipiūt nisi per exempla sensibilia ⁊ hoc uel pp ōsuetudinē uel pp debilitatem intellect⁹. 3° q2 aliq nihil recipiūt nisi per auctem poetaʒ uel aliorū ⁊ hoc uel pp ōsuetudinem uel defectum iudicij intellectus. 4° q2 aliq per certitudinē ⁊ dilires ingsitionē uolunt oia dici ⁊ hoc uel pp ōsuetudinem uel sbtilitatē intell's. 5° q2 aliq nihil per certitudinem ingrūt ⁊ uocat Ar. hūc modum tristabilem ⁊ hoc eis contingit uel pp ipotētiā cōplectēdi uel mycrologiā. i. puoʒ rōcinationem ſm ipos in opportunā / ⁊ exēplificat de illib⁹ cōputāb⁹ pua i ōuiuijs. Ex qbus ifert phs regulā ⁊ modum ōuenietem acgrēdi vitatem uel sciam dicēs pp qd opʒ erudiri quō singula sunt recida. ⁊ absurduʒ est simul querē sciam ⁊ modum sciēdi: est aūt neutruʒ facile accipe. Ubi Cōmē. exponit expsse per modū sciendi logicā debē itelligi q2 est via in alias scias. Ideo debet acgri nō simul cū alijs sciētijs sed pus ⁊ exēplificat de docēte viā cum addiscit eā: uel de medēte cū addiscit medicinā sic quidā fecit qui accessit ad egrotuʒ ⁊ uolens ppinare medicinā inspexit post lim ⁊ mortuus est egrot⁹. Silr errabit in acgsitione aliaʒ sciarum qui ignorat logicā uel etiam simul cuʒ alijs querit eā.

¶ Scōm arm pncipale fundat sup illa diuisiōe trimēbri speue. 6. mece. t. c. 2. que pōt reduci ad bimēbrē per hoc q est sepabile a mā sensibili uel non: eē mobile uel nō. Scia enim ois speua realis aut est de insepabib⁹ et mobilib⁹ ⁊ sic est phisica. aut de isepabib⁹ ⁊ imob⁹ ⁊ sic est maca. aut de sepab⁹ ⁊ imob⁹ ⁊ sic est metaca. quarū ulterior psecutio nō hic sed alibi. Diceret tū adūsari⁹ ponēs logicā eē practicā ut Aureolus ⁊ alij plures: q argm doc. cōmittit ōns. Formet ergo argm sic. ois scia aut est practica aut speculatiua: sed logica nō est pctica nec speua ergo ⁊c̄. Ma. patet ex illa cōi diuisione: lʒ aliq ponāt 3am ut. j. arlo 3° tangam. Mi. pro pa pte pbabit ibidem. sed pro scda pbat eam doc. in lr̄a. quia nec est phica nec maca nec meca.

¶ 3m arm pncipale est q2 scia pcedit ex pprijs. logica aūt ex coibus. ergo ⁊c̄. Ma. patet q2 demōstratio est ex pprijs. p° posteriorū. t. c. 5. ⁊ 22. cū igr scia sit effect⁹ demr̄ationis. ⁊ demr̄o fit ex pprijs pncipijs. igit ⁊ scia. Mi. vō patet: q2 illa de qbus est logica sunt coia oib⁹ alijs ut postea dicet. Adūte q lʒ tex. logice coiter diuidat per capl'a: et non per cōmeta: ut tū facili⁹ in li. impssis iueniant loca. noui semp ōta quare lector non sine cā attendat ⁊ detractores castiget. pm argm ad om patet. ⁊ magis i sol'one q. 2m argm fundat sup illa regula A ōcretis ad absoluta tenet ōa. ubi in ōcretis est ptio per se quā ppoeʒ. j. c. de gñe. q. 3. ptractabo. Sed pro nūc intelligat in ōcretis accn̄talib⁹ ⁊ absolutis nō ultimatis de qb⁹ pleni⁹ in loco pallato. Et q2 aliq pteruiēdo negāt illud assūptuʒ. s. q logic⁹ est sciēs. pbat sic. p° ex cōi usu auctoʒ. 2° per rōnē q2 qlibet demr̄atie cognoscēs est sciēs: logicus est h⁹ g ⁊c̄. Ma. patet. mi. pbat i sol'one. q. ⁊. j. declarabit. Item logic⁹ est hitur per intell'm cognoscēs: aut igit cum certitudie: aut cum formidie. si pmo mō ⁊ nō solum certitudie fidei igit aut per sapiam aut per itell'm aut prudētiā aut artem aut sciam. nō pmis 4or modis ut patet. igit 5° mō. Si vō cū formidie igr erit opio ⁊ per ōns erit nō modus sciēdi sed poti⁹ opioi qd est cōtra te: si ulteri⁹ pteruiat pcede ōiter. Cōter rñdet ad. q. affirmatie dicēs q logica est scia: quā ōnē pbat dupl'r. p° q2 sicut vites metales uel geoce oñduntur demr̄atiue ita ueritates logicales. Sic eniʒ de ente in cōi uel de sba seu q3te ⁊ sic de alijs oñdit passio aliqua demr̄atiue: ita de sill'o in cōi uel de aliq ei⁹ pte sbiua ul' intell oñdit passio in logica etiā demr̄atiue. Sed quia forte aliqs diceret q reqsita ad demrōneʒ nō hitur in logica. Iō 2° adiūgit q cum demr̄o sit [sill's faciēs scire.] p° posterioʒ. t. c. 5. ad demrōnē aūt reqruntur tria. s. sbm / passio / ⁊ mediū. j. poster. t. c. 22. qd est diffinitio sbi in hūtib⁹ diffōnē. ul' passio p̄or respectu alteri⁹ ⁊ lʒ in demr̄atiōe qd: uel effect⁹ siue signū. In demrōne q2 oia illa repiunt in loca ut patet discurrēdo de hijs i. q. 3. sequēti clari⁹ dicam. Deinde cum dicit intelligēduʒ est ⁊c̄. distinguit logicā in docētem ⁊ utētē. hāc distinctionē v: Cōmē. tāgē scdo mece. c. 15. ad finem dicēs q ars logice quedā est ul'is oibus sciētijs ⁊ quedā propria vnicuiqʒ scie: ⁊ hō nō pōt eē instruct⁹ in qlibet arte nisi scido ul'ia ⁊ ppa de eis. Silem etiā distinctionē hēt iste doctor sup p° elēchoʒ. q. j. ⁊. 2. ponēs dr̄iā iter demr̄atiuā ⁊ dlacam: ⁊ cōparās locam ⁊ sophisticā ad rōnē scie. Et uolūt aliq sequaces hui⁹ expotes ōm. ubi s. q logica utēs sit modus sciēdi. docēs vō scia. Sed posset pbabil'r dici q ista nō est itētio doc. si bn̄ aduertat Uult ergo doc. ponere dr̄iam inter dialecticā ⁊ demōstratiuā logicā: ne p° illa gn̄alis posset rephēdi. cuʒ dixit q logica est scia absolute. pcedit enim demonstrator ex pprijs ⁊ dialectic⁹ ex coib⁹: iō sill's demōstratiuus gn̄at sciam ⁊ dialecticus op. Et adducit doc. pbōnem hui⁹ distictionis q3tum ad scdaʒ ptem ex Ar. in nālib⁹ ubi uocat rōnes logicas rōnes cōes. hoc eni fac Ar. in plerisqʒ locis ut puta. 4. phisicoʒ. t. c. 87. ⁊. 6. phir. t. c. j. ⁊. 8. phr. t. c. 70. ⁊. 76. ⁊ p° ce. t. c. 70. ⁊ alibi sepe. Et sup p° phi. c. 35. dic Cōmē. q loca usitat dupl'r. vno mō ſm q est instr̄m diuidēs ueruʒ a falso ⁊ iste modus est pprius. Alio modo ſm q illa que sunt declarata in logica accipiunt pro maxi's in destruendo aut cōstruēdo aliqd ⁊ ista cōsideratio cum usitat in artib⁹ pticularib⁹ nō est ppa. in arte vō ul'i. i. in pa phia est ppa ⁊ eādē sniaʒ hēt. 7. mece. c. 2. Quere Boetium in scda editione super Porphym in phemio ubi expsse hēt q logica est scia ⁊ ps phie ⁊ cum hoc instr̄m ⁊ suppellex uel modus sciēdi aliarū ⁊ declarat optie. Nota tū pro maiori declaratiōe dictoʒ ea que tangā in 3° articulo de dialectica ⁊ demr̄atiua. Cōter respōdet ad argta pncipalia. Et ad pm ponit rūsionē aliorū ut puta Egidij uel potius coʒ qui pcedūt logicam eē sciam ⁊ modum sciēdi dicēs [di: q modus sciēdi ⁊c̄] ubi adūtēdum q coiter doc. in rūsionib⁹ pprijs utit hijs uerbis. dico. uel pōt dici. uel dicēduʒ. In rūsionibus vō alioʒ hoc vbo di: Uult ergo hec rūsio q hec pdicatio sit uera modus sciēdi est scia formal'r loquēdo

Contra quā r̄ſionē arguit doc. duplr. p° per quādam maximam apud ipm. vz ꝙ oīs uera p̄dicatio in abto est per se pmo mō. qꝛ eēntialr uera. ſed modus ſciendi est abtus ꝛ ſcientia etiaz. ꝙ modus ſit abtus patet. qꝛ ſi bi corrn̄det ꝯcretū ut modale uel modificatū. ueritas aūt hui⁹ regule ꝛ limitatio patebit in 3° arlo. Qz autez illa p̄dicatio nō ſit in p°mō oñdit. [qꝛ in itellectu ſb-iecti ꝛc.] hec pbō patet ex diffōne pi modi dicēdi p ſe que hētur p° poster. t. 2. 9. ꝙ vz illa p̄dicant i p°modo quecūqꝫ ponunt i rōne dite qd gd est ſbi. 2a rō quā ad ducit doc. ꝯtra illā rn̄ſionez ꝓcedit ex ordine ſcie ſcire ꝛ modi ſciēdi. Scia eni est act⁹ pmus. ſcire v°o est act⁹ ſcd̄s. ſed modus ſciēdi est accn̄s ipſi⁹ ſcire. pone exm ex dictis ei⁹. j. elench. q. 15. de eē itelligē ꝛ ſigre ꝛ modis eorum corrnt. Cum eni gcgd est posteri⁹ posteriore est posteri⁹ pore. ut hēt in theob⁹. ſeqt ꝙ modus ſciendi ſit posterior ſcia qꝛ posterior est ipo ſcire ꝛ ſcire ſcia ut patet. Ubi adūtēdū ꝙ nō arguit doc. ex rōne posteris abte loquendo ut. j. tāgam. alr nō ualeret argm. Ultio doc. ponit rn̄ſionē ꝓpriā. pmo negādo mi. pncipalē ꝛ hoc formalr loquēdo. ſed mālr pōt ꝯcedi. ꝛ ſic ꝓcedit expō Comē. 2° poſſet dici ad argm ꝙ maior est falſa mā liter ut hn̄t qdā li. Et lz aliq uelint ꝙ nō ſit lra doc. tn̄ ſatis ꝯcordat dictis ei⁹. Nā ſi uerū est ꝙ logica est modus ſciēdi mālr uerū est ꝙ ſcia est modus ſciēdi cuz logica ſit ſcia. ꝛ ultra ſeqt. ergo modus ſciēdi est ſcia per cōuerſionē ſimplicē. 3° dic ꝙ ſi expō Comē. vz. copula t. li ꝛ in illa auc̄te. Abſurdū est ꝛc. debet cadē iter querere ſciam ꝛ querē modū ſciēdi. ꝛ rō est qꝛ fruſtra ſit p plura qd pōt fieri per pauciora. vn̄ p̄fert Parmenides ceteris antiquoꝝ i pōne pnoꝝ. p° phir. t. 2. 41. cuz igit vnico querē pōt logica que est uere ſcia ut tenet doc. ꝛ modus ſciēdi p te ſaltē acgri pro quanto ipſa logica est formalr ꝛ eēntialr ſcia ꝛ mālr atqꝫ accn̄talr modus ſciendi ut dictū est. iō lz vnuz nō ſit formalr reliquuz fruſtra nihilominus diūſis qōnibus ſimul queruntur. Exm de querēte ſortē ꝛ albedinē eius. Sed adūte ꝙ doc. in hoc nō cōmēdat expōnē Auerrys. Nec illa fuit itentio ipſi⁹ Auer. ut postea tanget. Ult igit doctor breuiter illā abſurditatē referre poſita ueritate ſue ſol'onis ad ſiltes qōnis. nō aūt ad idētitatē queſitoꝝ cū in vitate non ſint idē formalr nec realr. ꝛ iō tanqꝫ diūſa pn̄t queri. ꝛ ſi nō ſil' pluribus qōnib⁹ pp cām iā aſſignatā. Qui uellet recurrē ad logicā ꝓpriā ꝛ cōem ꝯiunctam oi ſcie ut dictū est ſup̄ de mēte Comē. poſſet alr exponere. ſed illa expō iā dicta ſatis placet ꝛ iux̄ h patet ad iſtātiā de ſbo ꝛ paſſiōe de qb⁹ diūſe. q. queruntur p° poster. ibi eni est ſmo de rōnib⁹ formalib⁹ queſitoꝝ. hic loquit de reali iueſtigatiōe ex illa exn̄tia ꝛ ꝯcomitātia accidentali lz necīa. Sol'o ſcd̄i arti ſatis clara est ꝛ magis reclareſcet. Soluendo 3m pnle recurrit ad illā diſtictionē de logica docēte ꝛ utēte ꝛ tm̄ de ſcd̄o.

De tertio pncipali circa dicta doc. in hac. q. occurrūt quedā difficultates. et p° circa ſol'onem. q. deide circa argta ꝛ ſol'ones eoꝝ. Tenet nāqꝫ doc. ꝙ logica est ſciētia. utrū autez ſit vna uel qualiter non determinat. prima ergo difficultas est de vnitate logice. Circa hāc difficultatem diuerſi diuerſimode opinati ſunt. Sed breuiter dico ꝙ vnitas habitus est duplex. ſcilz itrinſeca ꝛ formalis. Alia est extriſeca ꝛ mālis. Uoco vnitatē itriſecā ꝛ formalē cuiuſlibet illā que ꝯſequit ens inqꝫtū ens reduue loquēdo ſic eniz vnū uel vnitas est paſſio entis ita h h⁹. Mālē v°o vnitatē appello/que maxie repit in accib⁹: illam qꝫ pticipāt rōne māe. Et cuz mā ſcie est duplex. vz in qua ꝛ circa quā uel de qua. Jō vnitas mālis ſcie pōt poni dupx. ſ. ſbiua ꝛ obiua. Obiua v°o dupx. ſ. ſpeca ꝛ gn̄ica ꝛ gn̄ica adhc dupx. ſ. ꝓpinq ꝛ remota. Uoco vnitatez ſpecificā obiuā ſcie que ſumit ab obo cōplexo ul' incōplexo formalr in ſe ꝛ per ſe ꝯſideto. Gn̄icā v°o ꝓpiquā appello que reſpicit obm cōplexū ul' incōplexuz vtut actut ꝯſidtus uel ꝯtētum. Gn̄icā aūt remotā dico que ꝯcernit obm cōplexū uel icōplexuz pmiſſiue uel pōalr apphēſū. Et hic ſumo ſpecificū ꝛ gn̄icū nō ex mō entitatis obiue ſz ex mō ꝯſidi. Nā de obo i ſe ſingri ul' ſaltē ſpeco pōt eē ſcia gn̄ica. ꝛ de obo gn̄amo ſpecifica ut nūc ꝓbabilr ſuppono. Ex hijs rn̄det ad. d. p° ꝙ logica est vna ſcia vnitate itriſeca ꝛ nūo ut est hitus vni⁹ ꝯnis ꝛ ſpe: ut albedo reſpectu h⁹ ꝛ illi⁹ ꝛ forte gn̄e ut color. 2° dico ꝙ est ſcia vna vnitate extriſeca ꝛ māli ſbiua nūo tm̄ in vnico itellectu ꝛ ſpe in plrib⁹ ꝛ forte gn̄e i alijs. 3° dico ꝙ est vna ſpe vnitate māli obiua ut reſpic ſillz i ſe: gn̄e ꝓpiquo ut reſpic alia p rōnē ſill'i ꝛ gn̄e remoto ut reſpicit alia p rōnes eoꝝ ꝛ h dico ſupponēdo ſill'm eē ſbm logice. ut. q. 3. ſequēti oñdet ꝓlixior ſmo p̄dictoꝝ in alijs. Nota ulteri⁹ ꝙ p̄ter vnitatē illā quā aſſignaui ex pte obi ꝛ ſbi poſſet poni vnitas hitus ex pte act⁹ gn̄atiui ipſius: ſed de hoc eēt vidēdū an act⁹ ſit cā hitus v̄tute ꝓpa an virtute obi. ꝛ ſi ſic a quo pncipalius ſumi debet vnitas hitus ꝛ an p̄ciſe hēbit vnitatem aggregatiōis ex pte act⁹. Alias qꝛ trāſcēdit ꝓpoſituz. ¶ 2a diff. est utrū logica ſit ſcia realis. Ad qd breuiter rn̄° ꝙ ſciam appellari realē pōt intelligi duplr. aut denoiatiōe itriſeca. aut denoiatōe extriſeca. Uoco denominationē itrinſecā que appellat formā denoiato in exn̄tez. Extrinſecā v°o dico illā que appellat formā alteri a denoiato iexn̄tez. Ex qb⁹ ad ꝓpoſitū dico ꝙ logica est ſcia realis denoiatiōe itriſeca cuz ſit uera res p ſe itent repot in p̄dicamēto q̄litatis. 2° dico ꝙ est ſcia rōnalis ul' rōnis denoiatiōe extriſeca nō mō ſbiua qꝛ ſic oīs ſcia est rōnis ſed obiua. Aduerte tn̄ ꝙ abte dicit ſcia rōnis qꝛ ſcia iportat hitudiez ad obm lz in ueritate ſit hitus realis. Tāge igit diiam iter hituz et ſciam. Sed q̄lr ſcia realis pōt eē de ente rōnis ꝛ plura alia q faciūt difficultatez circa logicā videbit. j. q. 3. ſequēti. ¶ 3a diff. est cui pti phie ſupponit. pōt dici ꝙ capiēdo phiam pro apphēſione ueritatis cuiuſcūqꝫ entis ſiue a nobis ſiue a nā cāti: lz amor ſapiētie ul' amor fabulaꝝ poſſet appellari. ut p° mece in ꝓlogo de pho ingt Ar. tunc pōt diuidi in ſmoles uel rōnalez ꝛ realē. lz pl'o ut dicit Aug⁹. 8. de ci. c. 4. didat ipaz i ꝯtēplatiuā actiuā ꝛ rōnalē. vn̄ poſſet argm ſumi ad pocus logicā eē tertiā a ſpeua ꝛ practica. duo tn̄ pma mēbra ꝯtinent ſb reali phia iō diuiſio bimēbris placet. Sermolis v°o que tuū appellat diuidit in grāmaticā rethoricā ꝛ logicā. cōſiderāt eni pnt modos ſignādi ꝛ modos itelligēdi ꝛ colores qui ſunt reus rōnis ſed dicunt ſmoles pp cām ſuperi⁹ aſſignatā. dn̄r ēt organice uel modi ſciēdi ad ſenſuz tactū ꝛ ſic patet ad dum. Ulterior diuiſio hituum alibi ꝛ logice. j. q. 3. ¶ 4a dif. est an logica ſit p̄ctica ul' ſpeculatiua. dicūt qdā ut. G. o. ponit i ꝓlogo ſuo in libros ethir. q. 3. ꝙ nec ē practica nec ſpecl'atiua. dic eni ꝙ aliqs hitus est pſis itell'm ut ſpecl'atiuus est ut meca alius ut practic⁹ est ut mor phia. ali⁹ ut factiuus est ut methace. ali⁹ v°o ut itell's est idifferēter ſe hn̄s ad oēs alios hitus ꝛ ſic ē logica. Quidā v°o alij ut Aureolus uolūt ꝙ logica ſit practica qꝛ diuidit in docētez ꝛ utētem ꝛ est directia aliaꝝ ſciaꝝ ꝛc. Sed gcgd ſit de iſtis op̄. ꝛ ꝯſib⁹ ſequēdo tn̄ viā doc. ſbtilis qui in p° ſniaꝝ q. de practica ꝛ praxi ifert pro icōueiēti logicā eē practicā. ibidē etiā ſuſtinēdo diuiſionē illā famoſam ſcie in practicā ꝛ ſpeculatiuā. habet pro incōuenienti ponere 3m. dico ꝙ logica est ſpeculatiua: qꝛ nulla ſcia est practica que nō est directia praxis ꝓpe dicte mediate uel imediate. Pro cui⁹ ulteriori declaratiōe adūtēdū ut hēt Eriſtrachius primo ethir. 2to p°. ꝙ praxis pōt ſumi q̄drupl̄r. vno mō pro opōne cuiuſlibet potentie. alio mō pro opōne agētis per cognitionē tm̄. 3° mō ꝓ

opōne exñte in nr̄a ptāte. 4° mō pro opōne elicita con formiter dictami rōnis ꝛ electiōi uo^tis. ad quā coiter ꝯcurrūt q̄tuor. p° itellect⁹ oñsuus finis ipsi uo^tt. scd̄o uolitio finis ꝛ ꝯsiliū de his que sunt ad finē. 3° snia di ctatiua. 4° electio ꝛ praxim illo mō sumptā describit Cōmē. ubi. s. ꝙ est opō ƀz electionē. ꝛ doc. sb̄tilis ubi ꝓus. ꝙ est act⁹ alteri⁹ potētie q̄z itell's. Ex quo seq̄r ꝙ nu² act⁹ itell's etiam a uo^te impat⁹ est uere praxis: nā liter posterior inte^nc. Ex quo seq̄r ꝙ solū actus elicit⁹ uel impat⁹ a uo^te est uere praxis. nat⁹ elici ꝯformiter i tellectui recto ut sit rect⁹. Ex quo seq̄r ꝙ act⁹ elicit⁹ ē ꝓ° ꝛ per se praxis. seq̄r etiā ꝙ praxis est act⁹ qui pōt re cte ꝛ nō recte elici. Actū elicitū uolūtatis uoco: uelle ꝛ nolle. Impatū v̄o alteri⁹ potētie siue cognitiue siue nō: lz semp ꝓsupponat actū impantē q est elicit⁹: ul'ter tius si posset assignari: dixi v̄o sup̄ mediate ul'imedia te: pp quasdam scias practicas que coiter diuidunt̄ in theoricā ꝛ practicā: lz in ueritate sint simpl'r practice. Cū ergo logica nō sit directiua praxis nec mediate nec imediate relinquit̄ ꝙ nō est practica. Et nō obstat ꝙ sit directiua aliaꝝ sciaꝝ cū intell's in tali directiōe nō ex̄ se tēdat. Et si obijcias ꝙ cognito modo sillogiȥādi ꝛ ar^oi uōs vult sill'are ꝛ arguē ꝛ impat potētie inferiori organice igit̄ logica hēt rōnē practice scie. cōsidera ut scis. Alia arg^ta alioꝝ pro illa pte facil'r soluunt̄ ex di ctis. seq̄r ergo ꝙ logica est speculatiua si diuisio illa Ar̄ sit per imediata: siue de² per dr̄ias eēntiales scie: sic ꝑ passiōes ut nūs per par ꝛ impar. nā nūs ē terti⁹. sed sic scia diuidit̄ in realē ꝛ rōnalē: ita specl'atiua. De specu latiua reali loquit̄ Ar̄. 6. me^cc ꝛ stricte sumpta ꝛ acq sibili via sensus. logica v̄o est specl'atiua rōnis. ad h̄ est snia Cōmē. 7. me^cc. ꝯ. 2. Sz occurrit tūc dubiū cū rea lis scia diuidat̄ in practicā ꝛ speculatiuā: q̄re rōnis sci entia nō sic diuidit̄. pōt dici ꝙ nō icōuenit vnū diuidē tiū scie realis repiri in scia rōnis ꝛ alterū nō. sicut ens reale diuidit̄ in sb̄am ꝛ accn̄s lz oē ens rōnis sit accn̄s tm̄ ꝛ nu^m sb̄a. ¶ Circa illō dictū doc. i ꝓ° ar^to post op po^m ꝛ in solōne principali ꝙ in logica multa demō^ue ꝯcludūt̄. ꝛ cū demr̄o sit sill's faciēs scire seqtur ꝙ logi ca sit scia. Occ^rr du^m ꝛ ē 5^m ꝑncipale cū ꝑmisse sint cā ꝯnis ꝛ nu⁹ respect⁹ nec realis nec rationis sit de gn̄e actiuoꝝ quō igit̄ scd̄e iten^cs pn̄t in gn̄e cause efficien tis eē cā ꝯnis. Itē ex fundamn̄tis hi⁹ doc. ponit̄ distin ctio saltez ex nā rei iter illud qd̄ est mediū in demr̄o ne ꝛ illud qd̄ ꝯcludit̄ ul' de quo aliqd cōcludit̄. sed in scd̄is itētionib⁹ nō est distictio ex nā rei sed ꝑcise rōnis ergo ibi nō pōt assignari demr̄atio. Sed illa de qb⁹ est per se consideratio logici: sunt scd̄e itētiones. Multa alia tangā in. q. 3. sequēti ad h̄ ꝓpositū ꝯferētia. Pro solōne h⁹ dubij ꝑmitto quedā dicta. ꝑ^m ꝙ ꝯsideratio lo^r nō est ꝑcise de scd̄is itētionib⁹ qddi^ue sumptis qr sic ptinēt ad me^cus. 2^m ꝙ ꝯsideratio logicalis non est ꝑcise de ꝑmis itētionib⁹ qr sic eēt realis. 3^m ꝙ ꝯsidera tio logicalis est de scd̄is itētionib⁹ suppo^b⁹ pro ꝑmis ꝛ hoc est cōcretiue sūptis: ꝛ iō oēs diffōnes ꝛ demr̄o nes logicales v̄ificant̄ in ꝑmis: vn̄ recte auc̄tas vulga ta hēt ꝙ logica est de scd̄is itētionib⁹ applicatis ꝑmis Et si dicas ꝙ ꝯsiderat tūc ens per accn̄s. Nō seq̄r sic nec de nāli ꝯsiderāte oia ut ꝯiūcta māe sensibili. Non pōt eni rel'o ꝯsi^rl nisi in ultiata abstractiōe uel in me^ca ꝯcretiōe ut ptinet ad me^cus nisi in ordie ad fundamē tū ꝛ terminū. ꝛ sil'r de mō itelligēdi respectu illi⁹ cui⁹ est modus. Cōsideratio v̄o logici de scd̄is itētionib⁹ est ut respect⁹ sunt ꝛ ut modi itelligēdi: de quo. j. c. de gn̄e diffuse erit ꝑmo. 4^m dictū est ꝙ illa ꝓpō cois pre misse v3 sunt cā ꝯnis. Nō debet itelligi ꝓꝑe compan do icōplexa ꝑmissaꝝ ad icōplexa ꝯnis qr sic idem eēt cā suipsi⁹: sed cōpando cōplexa ad cōplexū uel uerita tes ad ueritatē. sic ꝯcedit̄ ꝑmissas eē cās non ꝓꝑe effe

ctiuas: qr tūc distictio eēntialis. nec ꝓꝑe ꝓductiuas: qr tūc distictio realis capiēdo semp cōplexa signi^ue s3 tm̄ elicitiuas: ꝛ tūc ponitur ut arg^tus fuit distictio ex nā rei. 5^m dictū est ꝙ lz distictio ex nā rei ꝛ formalis ꝓ prie repiunt̄ in ꝑmis itētionib⁹ suo tn̄ mō nō icōuenit ipam attribui scd̄is itētionib⁹. Nā lz spēs ul' gen⁹ nō hn̄t eē seclusa opōne collatiua itell's: ipsis tn̄ positis in eē ꝯuenit distictio ex nā rei ꝛ formalis ꝛ realis ꝛ eēn tialis capiēdo rez pro re rōnis. sicut doc. sb̄tilis capit rem in diuisis locis. All'r nō video quō possent diffini ri nec ad iuicē referri nec vnū poni accn̄s uel passio al teri⁹. Nisi forte dicas ꝙ ois distictio in ipsis hēt redu ci ad funda^ta. ꝛ si hoc sit uerum original'r tn̄ formal'r iter se pn̄t cōpari ut hn̄t entitates tales q̄les: ꝛ ꝯuter idētitatē ꝛ distictionē. Nec tn̄ q̄ dico erūt aliq̄b⁹ mi ra. vide tn̄ notāter istū. q. 2. quolibeti ad finem ꝛ alibi plerūq3. 6^m dictū est ꝙ logica pōt accipi ut hitus itel lectualis in aīa sb̄iue exn̄s hn̄s vnitates sup̄⁹ assigna tas. Alio mō istral'r ut tradit̄ in libris logi^b⁹. 7^m dc̄m est ꝙ actio quedā est cū tr̄smutatiōe ꝛ quedā sine tr̄s mutatiōe. Ex hijs dictis p3 solo ad dubiū. siue eni su mat̄ logica pro hitu q̄dā gn̄ico siue pro q̄dā aggrega to ex oib⁹ libris logicalib⁹ patet ꝙ in logica multa de mr̄atiue ondunt̄ ut puta de sill'o ꝛ ptib⁹ eius sb̄iuis ꝛ itegralib⁹ ꝛ redu^b⁹ ad ip3 ut patet discurrēdo per oēs libros logice. Illa aūt que sic demr̄ant̄ ꝑdicatōe sigta in scd̄is itētionib⁹ v̄ifi² in ꝑmis ꝛ ibi pōt assignari di stictio ꝑmissaꝝ ꝛ ꝯnis suo mō ut in ꝑmis itētionibus ꝛ ibi lz nō iueniat̄ ꝑn^m actiui actiōe tr̄smutatiua. pōt nihilominus iueniri actio sine tr̄smutatōe aut total'r ex pte itell's aut ex pte inten^us ptial'r: aut recurrendo ad fundamēta ut in. 3. q. tāget alti⁹ ꝯsiderādo. Ex his patet ad istātias iductas. sunt eni ꝑmisse cā ꝯnis i co gnoscēdo lz nō in eēndo ꝛ ita sb̄3 qd̄cūq3 hēt ꝑncipia q̄tūcūq3 simplex ꝛ sic ꝑm aliquos sb̄m est cā sue pas sionis: sed qcqd sit de hoc ꝑdicta tn̄ hēt iste in ꝓlogo ꝑ. q. 3. ꝛ sup li. elench. q. 4. ꝛ alibi. Aliud qd̄ tāgit̄ ibi de hijs que reqrunt̄ ad demr̄onē. s. sb̄m passio ꝛ medi um. q̄l'r in scd̄is itētionib⁹ iueniant̄ tanget̄. q. ꝑdicta. ¶ 6^a dif. est circa illā distictionē quā ponit doc. de lo gica docēte ꝛ utēte qd itelligit his noib⁹ an eandē an diuisaꝝ logicā. Pro cui⁹ declaratiōe adūtēdū dimissis mltis modis dicēdi ꝛ ꝓlixi^b⁹ circa hāc mām ꝙ per lo gicā docēte intelligit doc. illā ptē logice que docet de mr̄are ex ꝓprijs ꝑncipijs ꝓꝑas ꝯnes que tradit̄ maxi me in li. posterioꝝ qua aggiat̄ uera scia. per logicā v̄o utentē itelligit illā ptē logice que tradit̄ in li. top. que ꝓcedit ex ꝑncipijs coib⁹ ad ꝓꝑas ꝯnes in oi scia. ꝛ s3 alios illā ptē que tradit̄ in libris elen^r. Vn̄ per h̄ me^m ꝯria hn̄t fieri circa idē ꝙ locū dialecticū dr̄iam maxie dicim⁹ ꝛ maximā sibi corn̄dētē tā phs nālis q̄3 me^cus q̄3 etiā logicus ondūt ꝯnem sibi ꝓpriā. Sed pter talia media q̄libet scia hēt media ꝓꝑa ad ꝯues ꝓꝑas ex qui bus uera scia gn̄at̄. Iō doc. sb̄tilis. q. 3. ꝑ. elenchoꝝ di cit ꝙ scia tradit̄ per demr̄onē: usus v̄o in ꝓbabilib⁹ ꝯsi stit. Docet igit̄ demr̄ator in li. posterioꝝ in ꝑdicatiōe sigta ꝙ in proprijs terminis in q̄libet scia imo in ipa met logica exercet̄ cū eni dicit ꝙ demr̄o ꝓcedit ex ꝑo rib⁹ notiorib⁹ ꝛc. exercet̄. in me^ca sic. Oē vnū est uerū oē ens est vnū. ergo ꝛc. Itē oē aīal rōnale est risibile. o. h. est aīal rōnale. ergo ꝛc. Itē i logica. ois or̄o in qua q busdā positis ꝛc. ꝯcludit in aliq̄ triū figuraꝝ sill'us est h^oi ergo ꝯcludit i aliq̄ triū figuraꝝ. Vel sic ois argu^tio ꝯstās ex ꝓpōnibus ubi uere saluat̄ dici de oi ꝛ dici de nullo est uere illatiua s3 sill's est h^oi. ergo ꝛc. In hac de mr̄one est ꝑn^m sb̄m ꝛ passio. ꝛ sic de alijs. Ex doctria igit̄ tradita i demō^ua scia scit demr̄ator demr̄are ꝛ sil logiȥare ꝛc. Sz dices v3 ergo ꝙ logica nō sit scia gn̄al'r capiēdo ipaz dicēdū ꝙ logica in cōi est scia ꝛ quelibet

ps logice est scia cũ ꝓcedit ex ꝑncipijs ꝓprijs ad ꝯnes
ꝓpas ꝛ ita diaca est scia ꝛ sophica de qua minus vr̃ est
scia ut hẽt doc. sbtilis p° elenx. q.3. Ita eni ꝓbabilitas
de sill'o dialectico ꝛ apparẽtia de sophistico ꝛ necessi-
tas illatiõis de sill'o simplr̃ sũpto demr̃ant per ꝓpa ꝑn
cipia sic ꝓcedẽ ex necijs de sill'o demr̃atiuo. Si obijci
as qre ergo poti9 demr̃atiua dr̃ docẽs ꝛ scia. qꝫ dialec-
tica ꝛ sophistica cũ in illis eque docet ꝓbabilr̃ ul' de
ceptorie sill'are sic hic demr̃atie. Dicẽdũ ꝙ pro quãto
sic docẽt ꝛ sciaꝫ per ꝯũs gñant sunt demr̃atiua exercẽ
tes ꝛ nõ dialecticã nec sophisticã. Sed tunc vr̃ ꝙ de-
mr̃atiua põt dici utẽs sic dialectica. dicẽdũ ꝙ nõ seqr:
qꝛ pro tãto dr̃ dialectica utẽs: ubi semp itelligo ꝑ acti
uã passiuã. ponit eni qð ꝑ quo. sic cũ dr̃ ꝙ aia gaudet
uel tristat. pro qꝫto eisdẽ medijs formalib9 que ponũt
in dialectica in ꝓbleb9 scibilib9 ad utrãqꝫ ptẽ ꝯdicti-
onis ꝓceb9. utunt alij artifices ut puta nãlis uel mec9
sed eisdẽ medijs qb9 utit demr̃ator nõ utit aliqs aliis
qꝛ semp in oi scia ꝓcedimus ex ꝓprijs ad ꝓpa demr̃a
tiue. Ex hijs igit que dicta sunt breuiter recolligẽdo
patet ꝯtra qsdã ꝙ demr̃atiua nõ diuidit in utẽtem ꝛ
docentẽ sic dialectica. Unũ sctũs Thomas sup. 4. mece
t. 2. 5. qui optie imagiat hũc modũ dicẽdi in fine dic.
Et sic appet ꝙ quedaꝫ ptes logice hñt in ipa sciam ꝛ
doctrinã ꝛ usuꝫ sic dialectica tẽtatia ꝛ sophistica: que
dã aũt doctriaꝫ ꝛ nõ usum sic demr̃atiua. quere eũ ibi
eler. Sauisus eni erã duꝫ iueni illũ i hac fantasia post
qꝫ sic scripserã ꝯcordantem/qꝛ prib9 deferẽduꝫ. 2. celi.
2° patet ꝙ logica utẽs nõ ꝑcessit docentẽ ꝯtra mltos
alios. Nã ut dictũ est sup. logica artir diuidit in docẽtẽ
ꝛ utentẽ. Jõ ꝑus fuit artifir iuẽta qꝫ usa: uerũtñ est ꝙ
logica nãlis ꝑcessit artilcꝫ ꝛ nõ solũ ut iclinatio qdaꝫ
est sed exercitiũ ꝛ ꝯsuetudo ei9 ꝛ sic forte accipiũt aliq
logicã utentẽ qð iproꝑe dr̃. 3° patet ꝙ in oi scia põt re
periri dialectica ꝛ sophistica ꝛ demr̃atiua ꝑdicatione
exercita lꝫ in sola logica repiant ꝑdicatiõe sigta. 4° se
quit ul'itas dialectice ꝛ logice in cõi atqꝫ utilitas; ut
patet de fine dialectice triplici. s. exercitatiõe obuiati-
one ꝛ disclna. ꝛ utile logice quadruplici. s. facile discer
nẽdi uerũ a falso ꝛ ꝓmptitudie arndi ꝛ rñdẽdi ꝛ habili
tate soluẽdi palomos peccãtes in mã ꝛ forma atqꝫ do-
cilitate diffiniẽdi diuidẽdi ꝛ demr̃andi. 5° seqt ei9 ne-
cessitas ꝛ delectabilitas atqꝫ bonitas. 6° seqt ꝯtra ali-
os ꝙ eadẽ. ꝛ si nõ ois logica est docẽs ꝛ utẽs lꝫ nõ eo-
dem mõ. Nã dialectica est utẽs quo ad media coia: sed
est docẽs quo ad ꝓpa. 7° ex hijs oib9 patet distictionẽ
doc. eẽ sufficientẽ. Quis ꝑdict9 modus dicẽdi sit satis
sbtilis põt tñ ꝓbabilr̃ sustineri pp dicta doc. ꝙ queli-
bet ps logice põt sic diuidi ut alij uolũt. Logica enim
utẽs põt dupl'r accipi. vno mõ pro hitu sciẽtifico logi
co acqsito per demr̃atiõnẽ quo utim̃ in singulis scien
tijs dr̃do diffido ꝛc. Alio mõ pro hitu acqsito ex freqn-
ti argne siue dubia siue certa ꝛc. ꝑ° mõ põt dici logicã
docẽtẽ ꝛ utentẽ eẽ eandẽ. 2° mõ non ut qdã ꝛ ꝓbabilr̃
ponunt. vnde iste doc. sup li. elenx. q. j. inquit ꝙ lꝫ lo-
gica qꝫtũ ad doctrinã sit ex coib9 diuersus tñ est usus
doctrie que tradit in dialectica ꝛ demr̃atiua. Nã dia-
lectica est ex coib9 ꝛ in singulis sciẽtijs ad ꝓpas ꝯnes
arguit ex coib9. ostẽdit eni ꝙ amor ꝛ odiũ sint in eodeꝫ
susceptibili per hoc mediũ. Cõtraria nata sunt fieri cir
ca idẽ. Jlla tñ ps logice que est demr̃atiua in singulis
sciẽtijs arguit per ꝓpriũ medium ꝛc. quere ibi ualde
notãter. vr̃ igit uelle ꝙ utraqꝫ ps logice est utẽs lꝫ for-
te nõ docẽs. Ali9 etiã est usus quo ad demr̃atiõnẽ me
dioꝝ coium. Ali9 quo ad directilcꝫ. Jõ ꝑꝑe disdo utẽ-
tẽ ꝯtra docentẽ dialectica est utẽs ꝛ nõ scia ꝛ sic itelli
go doc. hic. ¶ 7a diff. est circa ꝑm argmante oppom. ꝛ
ꝑ° circa ma. in qua dr̃ ꝙ modus sciẽdi nõ est scia. ꝛ so-
lutionẽ ei9. Utrũ illa ꝓpõ sit uera aliq mõ. Rñdet eni
in lr̃a ꝙ est scia cois nõ aũt spãlis. Sed illa rñsio ipro
bat ꝛ in sequẽti. q. magis appebit qualr̃ logica sit scia
cois ꝛ spãlis. Alij võ distiguũt de mõ sciẽdi obiuo ꝛ
directiuo ꝛ utrũqꝫ sbdiuidũt in ul'em ꝛ pticularẽ ꝛ ap
plicãdo ꝯcedũt tã logicã docentẽ qꝫ utentẽ eẽ modũ
sciẽdi directiuũ: ꝑmã ul'em ꝛ scdaꝫ pticl'arẽ. Sed ista
nõ vident de mẽte doc. qui simplr̃ tenet istã ꝑdicatio-
nẽ eẽ falsaꝫ formalr̃ loquẽdo. Jõ tenendo cũ doctore
dico ꝙ ista est falsa formalr̃ loquẽdo. modus sciẽdi est
scia mãlr̃ aũt est uera. Pro cui9 declaratiõe vidẽdum
est qd est ꝑdicatio formalis ꝛ qd mãlis. Aliq sic noti-
ficãt ipas. Formalis ꝑdicatio ẽ illa que sigt idẽ eẽ pro
quo supponit sbm ꝛ pro quo supponit ꝑtum. Mãlis
autẽ siue cãlis est illa que sigt illud pro quo supponit
ꝑtum sequi ad illð pro quo supponit sbm. Sed lꝫ ista
sint bñ dicta põt alr̃ dici. ꝙ gñalr̃ ois predicatio dire
cta in qua uerificat ꝑtuꝫ de subo in recto ut logica est
ab Arr. tradita siue sit ꝑmi modi siue scdi siue qrti est
formalis. Dico aũt ut logica ẽ ab Arr. tradita ad distĩ
ꝑdicatiõis idẽtice de qua nõ tradit ipe logicã. Nõ ne
go etiã ꝑdicationẽ aliquã mãlẽ eẽ i p° mõ. ut hẽt Lyn-
coniensis p° poster. c. de per se. Mãlis võ põt dici ois
ꝑdicatio idirecta ul' tm̃ i obliq vifir. Uoco aũt cõiter
ꝑdicationẽ directã in qua ꝑdicat supi9 de suo iferiori
ul' passio de sbo. ul' accñs de sbo. uel modus de qddita
te. ul' dñia de gñe. Indirecta võ eꝯ. cũ igr̃ ista ꝑdicatio
modus sciẽdi est scia nõ possit uerificari in recto seqt
ꝙ nõ est formalis nec hẽt se aliq dictoꝝ modoꝝ ꝑdi-
catiõis formalis sed poti9 eꝯ: qꝛ ꝑtum est act9 ꝑmus
ꝛ sbm determiatio accñtalis act9 scdi ipsius. Est ergo
mãlr̃ uera ad hũc intellectuꝫ de mõ sciẽdi est scia. i. de
sill'o uel argne qui sunt modus sciẽdi pro sbstracto sal-
tẽ/ubi meli9 dr̃ modus sciẽdi est silloc9 qꝫ sillius pp ꝑdi
cationẽ abti de abto qꝛ ibi posset oriri eadẽ difficultas
que iter sciam ꝛ modũ sciẽdi. Sed forte ꝯcederet hãc
eẽ per se p° mõ. sill's est modus sciẽdi. Ulteri9 aduertẽ
dũ ꝙ cũ dicit doc. ꝙ illa modus sciẽdi est scia non est
uera aliq mõ. itelligit ꝑdicatiõe formali ita ꝙ sic nõ ẽ
scia nec cois nec spãlis. sed magis stricte loquẽdo de
formali predicatiõe querat iste. 7. metace. q. 4. singmc.
¶ 8a dif. est circa illã ꝓpõm doc. famosã. Q: ois ꝑdi
catio uera in abstracto est per se p° mõ ꝛ eẽntialr̃ uera
ubi adũtẽdũ ꝙ triplex est abstractio. s. a sbo. a fuito. ꝛ
a supposito lꝫ nõ oẽs i oib9 de qb9 magis. j. q. 3. de gñe.
2° itelligẽdũ ꝙ ꝑtio abti de abto põt eẽ ul' in recto ul' i
obliq. Exm p. ut albedo est color. Exm 2i ut hõ ẽ ex ali-
tate. 3° notãdũ est talis ꝑtio põt eẽ in tis limitatis uel
trãscenb9 ul' formalr̃ ifinitis siue ipis cõpob9. 4° adũ-
tẽdũ est ꝙ talis ꝑtio põt eẽ aut in ultite abtis. aut in nõ
ultiatis. Pono eni nõ mõ tria gña abstractionũ. imo i
qlibet gdus ples ut magis i ꝑdcã. q. hẽt tãgi. Ultimo
itelligẽdũ est ꝙ abstractio hẽt fieri aliqñ ꝑ noia pe itẽ
tiõis. aliqñ ꝑ noia 2e itentiõis. His hitis dicẽdum ad
dif. ꝙ nõ ois uera ꝑtio in absolutis saltẽ ultiatis nec
in trãscẽdẽb9 siue iter se siue delitis nec in formalr̃ infi
nitis siue iter se siue de nõ formalr̃ qꝫtis est ꝑ se p° mõ.
imo nulla talis saltẽ in recto. 2° dõm ꝙ ois talis ꝑtio
est uera ꝑ idẽtitatẽ dũmõ nõ fiat abstractio ꝑ noia 2e i-
tẽtiõis. Jste eni ꝑtiões vnitas est entitas. bonitas di-
uia est deitas ul' eẽntia. ꝑrnitas dia ꝛ eẽntia sũt uere.
nõ formalr̃ sed idẽtice. Quslibet eni formalr̃ ifinituꝫ
idẽticat sibi qcqd ẽ sibi cõpole. Trãscẽdẽtia võ aut pp
ifinitatẽ ꝑmissiuã. aut ut alij uolũt pp ambitũ sue cõi-
tatis. sed ꝑm magis placet. vẽficant de oib9. Jste tñ ꝑdi
catiões ꝑrnitas dia est filiatio uel ꝯceptus siue rõ forr
entitatis est ꝯcept9 ul' rõ formalis vnitatis ul' hũanita
tis ꝛ sic de alijs. non sunt uere nec formalr̃ nec idẽtice
ꝑa nõ qꝛ est i nõ qꝫtis formalr̃. 2a võ nõ. qꝛ est in abstra
ctis 2e itenr factis. 3° dico ꝙ nulla ꝑtio talis est uera

nec formalr nec idēce in ultiate abtis limitatis saltē in recto. lʒ hec eni sit uera in pº mō hūanitas est ex alite hec tñ est falsa hūanitas est alitas: lʒ multi tenēt oppm Rō autē falsitatis hꝰ assignabit .j. loco p̄allato. Scio qʒ ꝙ p'la p̄dcoꝝ trāscēdūt negom lʒ ꝑuectis sūt utilia ꝛ ad radicalē declatiōnē doc. nectia. Igit ea itroduxi. ¶ Posset ulteriꝰ diffiniri circa illā 2ª rōnē doc. ubi dicit ꝙ modus sciēdi est posterior scire ꝛ scire qʒ scia. uerū est eni ꝙ scire posteriꝰ est scia sic ignire igne ꝛ ul'iter actꝰ scōs actu pº. lʒ vi: ꝙ modus sciēdi cū ut vi: capiat pro sill'o ul' argne nō sit posterior imo p̄or est ipa scia q̄ est effectꝰ cātꝰ ex sill'is ꝛ argubꝰ. Dōm vno modo ꝙ lʒ simpl'r modus sic sūptꝰ sit p̄or tñ ut iduit rōnē determinatiōis nō ē icōueniēs ꝙ dicat posteriꝰ: sic lʒ hō sit p̄or sua albedie tñ cū di: albū hō hēt se ut posteriꝰ. Uel dici pōt alr ut. s̄. tetigi ꝙ modus sciēdi pōt sumi pro formali ul' pro ꝯnoto seu ꝯstracto. pº mō est posterior. 2º mō pōt eē p̄or. ꝛ tenet argm doc. de posterite accñtali ꝛ nō nāe ul' ꝯñtie ut. s̄. dixi. Alia ē eni posterioritas eēntialis coordiatiōis. alia eēntialis entitatie depēdētie ul' ordis. de pª nō loquit hic sed de 2ª. ¶ 10ª diff. est circa illā expōnem ꝯm̄. cū dicit ꝙ p modū sciēdi itelligit Ar. logicā an vʒ sit ad mētē phi. Pōt dici ꝙ lʒ satis auctētica ꝛ coiter accepta sit: lr̄a tñ Ar. alr declarari posset. postqʒ eni (ut. s̄. tetigi) Ar. posuit diūsos modos diūsoꝝ i acgrēdo vitatē pōit illā ꝑpōnē. [Absurdū est ꝛc.]ꝛ deide reprobās vnū illoꝝ modoꝝ dicit. Acrobologia vō maca nō in oibꝰ est expetēda. Uult ḡ ꝙ nō in oi scia ꝑcedēdū est ꝑʒ certitudinē macaʒ sed ꝑʒ māe ꝯbiecte exigētiā ut dīc. j. ethir. c. 2. Opʒ igit in oi scia uti mō ꝯueniēti sibi. Aut vʒ certitudine aut testiº aut psuane. Sed dices ꝙ logica docet h̄ oia. hoc posset negari. dicit igit ꝯñter aut tenēdo aut ꝯ̄dicēdo Cōmē. Cetera hꝰ. q. satis patēt ex hȳs ꝛ in sequētibꝰ patebūt

Secunda q̄ō que breuis ꝛ facilis ē. An vʒ logica sit scia cois occurrit ptractāda. De pº qd logica ꝛ qd scia ꝛ q̄tiēs sumāt q̄ōne apparuit p̄eunte. Cōe vō lʒ posset sumi totiēs q̄tiēs vult aut vʒ in cāndo ut ds: aut in cogscēdo ut itell's: aut in repn̄tādo ut spēs intelligibilis: aut in distrido ut sigul'ia: aut in p̄dicādo ut hō aial: tñ in ꝑposito audit cōe ut distiguit ꝯ̄ spāle ut in solōne tāgā. Diuisio ē cois. ordo pʒ. ꝑus eni vidēdū erat an logica eēt scia qʒ an cois an spālis. De 2º maior p' arti pʒ ex h̄ ꝙ entitas ꝛ vnitas ꝛ p ꝯñs coitas scie sumunt ex pte ꝯbi tanqʒ cāe iphꝰ. Scie nāqʒ cōes ut ingt Auicª in meca sua ꝑm ꝙ sunt notitie q̄dā ul'es dr̄nt p ꝯba de qbꝰ sunt ꝛ ꝑpterea i diffōne scie semp cadē dʒ pro diia ꝯbali ꝯbʒ de q̄ lʒ ille scie inqʒtū sūt forme q̄dā detorquētes itellectū exn̄tē de rebꝰ eisdē apd diūsos hoies drāt indiuidualr p ꝯbta in qbꝰ sunt sic est aia cū nō sint nisi indiuidue q̄dā forme cōpatiōe eoꝝ que iformant ab eis lʒ sint ul'es cōpatiōe eoꝝ a qbꝰ abstracte sunt. Mi. vō pʒ illud. 3. de aia. t. c. 38. Secat scia queādmoduʒ ꝛ res. Argm post oppm satis cōe est ut tactū est. s̄. ex illa aucte Boetȳ ꝛ magis in. q. sequēti declarādo eadē auctem ꝛ illā. 4. mece circa idē ꝛc. Rñdet doc. distinguēdo de coitate scie sūpta a pte subi ꝙ dupl'r pōt dici cois/aut coitate p̄dicationis/aut coitate ul' usu applicationis. Sed ista distictio ꝑsupponit aliam distictionē quā statim addā. dicit igit applicādo ꝙ logica alijs scientijs nō est cois pº mō. qr ꝯbm eiꝰ nō p̄tur de ꝯbis aliaꝝ sciarū ꝛ hoc supponēdo sill'm eē ꝯbm logice ul' aliquā aliā scd̄aʒ itētionē q̄ lʒ applicet nō tñ eēntialr p̄tur de alijs Iste eni sunt false. ens est sill's nūs est sill's ꝛ lʒ forte in obliq̄ nō negaret talis p̄tio. p. d. nisi forte p accñs. ubi aliq̄ exponūt ꝛ satis ꝯbtil'r h̄ debē referri ad incōplexa ex qbus hēt fieri sill's. ul' ad aliq̄ reduntia ad ipm ut puta lʒ nō ꝯcedat ꝙ ens sit sill's. ꝯcedi tñ pōt ꝙ ens est p̄tū ul' ꝯbm ul' icōplexū ul' maior extremitas ul' minor uel mediū ul' ꝯbm ul' p̄tum ꝛc. Sed si uolueris illud referre nō ad talia sed ad ꝯbm in se. pōt sic exponi ꝙ vʒ ꝯbm logice est p̄dicabile per accñs. de ꝯbis aliaꝝ sciaꝝ. i. applicabile eis. ꝛ iō adiūxit doc. imediate. Si ꝯbm eiꝰ sit applicabile oibꝰ alijs sciētijs sic ꝑbat 2ª rō quā lraʒ ad iūgūt aliq̄ ꝛ male claule sequēti. s. 2º mō ꝛc. Ubi adūte ꝙ ibi pōt eē ꝑmo de ꝯbo p̄dicatiōis logice cuiꝰ est in tētio 2ª. Nā doc. nōdū assignauit ꝯbm logice. Iō logt dubitatiue si ꝯbm eiꝰ ꝛc. Ens eni rōnis aliqd ul' itētio aliq̄ 2ª est applicabile ꝯbo cuiuslibet scie. Aut si uolueris referre ad ipm sillʒ in se: etiā sill's pōt applicari ꝯbis aliaꝝ sciaꝝ. ꝑbat eni aliq̄ passio sill'oce de q̄libet ꝯbo. ꝛ ita sill's est applicabilis cuilibet ꝯbo uel p̄tione materiali ul' formali ut patet ꝯsideranti. D. d. 2º mō logica est cois qr oēs alie ꝛc. vult ḡ ꝙ logica sit cois coitate usus: nō aūt p̄feice predicationis.

De tertio Circa dicta pª dif. ē q̄tiēs di: aliqua scia cois. Rº ꝙ dupl'r aut coitate intrīseca aut extrīseca. pº mō illa est cois que hēt plures ptes ꝯbiuas ꝛ sic logica est cois. 2º mō illa est cois cuiꝰ ꝯbm est p̄dicabile de ꝯbis aliaꝝ sciaꝝ ꝛ sic meca est cois aut cuiꝰ ꝯbm est applicabile oibꝰ alijs sciētijs ꝛ sic loca est cois. aut 3º cuiꝰ ꝯsideratio est de oibꝰ de qbꝰ alie scie ꝯsiderāt ꝛ sic logica est cois ut magis. q. sequēti dicet Aut cuiꝰ ꝯbm cadit i usuʒ aliaꝝ sciaꝝ ꝛ sic ēt logica est scia cois. ¶ 2ª dif. est q̄liter differt 2m mēbrū di. doc. a pº. Nā vi: ꝙ idē est eē applicabile alijs sciētijs ꝛ cadere in usuʒ aliaꝝ sciarum. Dōm ꝙ per cadē in usum aliarum sciarū itelligit doc. accipi in alijs scientijs tanqʒ media ad iferēdū ꝯ̄nes in eis. ꝛ p eē applicabile alijs intelligit esse denoiatū accñtale itētionale respectu aliaꝝ eo mō q̄ itētiōes scd̄e p̄dicant ꝛ attribuunt ab itellectu ꝑmis itētionibus. Et cū dicit doc. ꝙ oēs alie scie utunt sill'o ꝛ alijs de qbꝰ est logica. Noie sill'i itelligo nō quecūqʒ sed dialecticū nō formalr sed pro ꝯstracto ꝛ maxime qʒtū ad mediū. logici eni dialectici siue diia maxime siue maxime sunt cōes oi scie. secus est de sill'o simpl'r sūpto ut est ꝯbm logice: qr sic est scd̄a itētio qua nulla alia utit lʒ hȳs qbꝰ utit applicari possit. usus ergo ut dixi ꝑus circa ꝑbabilia est. applicatio vō circa oia itētionalia. Aliqñ tñ vnuʒ pro alio ponit Adde ad hoc ea que s̄. q. j. nōui de demrātiua ꝛ dialectica ꝛ usu utriusqʒ. ¶ 3ª dif. est qr vi: repugnātia in dictis doc. hic ꝛ. q. p̄eunte. ibi eni dic̄ distiguēdo logicā in docentē ꝛ utentē. ꝙ logica utens nō est scia. hic vō dicit ꝙ logica est scia cois ut ea de qbꝰ ꝯsiderat cadūt in usum aliaꝝ sciaꝝ: sed sic est logica utens. igit logica utens est scia cois. ꝛ ultra sequit ꝙ si scia cois ꝙ scia a determiatione nō diminuēte ad determiabile uel a pte in mō ad totū. Dōm breuiter ut s̄. tactū est ꝙ logica utens ut utens nō est scia sed ut docēs. di: eni utens qʒtū ad media coia que ministrat alijs sciētijs: sed est docēs ut per ꝑpa media docet illa ꝛ passiones de suo ꝯbo. Iō ut dictū est dialectica est docēs ꝛ est utens diūsimode loquendo. Est ergo logica cois scia ab alio: tñ scia ꝛ ab alio cois sic ars fabrilis est ars cois ab alio. cū ars ꝛ ab alio cōmunis: cois nāqʒ est qʒtum ad istrumēta que alijs artibo administrat: sed ars est pro quanto talibꝰ ꝛ talibꝰ ꝑncipijs ꝛ regl'is dirigit ꝛ opat. Ul' dic alr distiguēdo de logica utēte ut s̄. q. j. dubio 6º v̄sus finē tetigi. Pōt dici ꝙ ista ꝑpō logica utens est sciētia cois est uera in sensu diuiso: falsa aūt in sensu cōposito cōsidera altiꝰ. Multa alia possent hic tangi de p̄fectione ꝛ p̄oritate scie cois ꝛ spālis: sed alteriꝰ negocij est.

Sequitur 3ª. q. de subo logice an sit sill's. De pº ꝯbʒ solet sumi multipl'r: ut pʒ per hos v̄sus.

Obm uerna positū sbiculi ꝙ iherct. Or ꝑus est copula ꝓprij logica͛ ifra. Or sill'ars ꝛ hēt bis sunt sba q̄terna. In ꝓposito capit͛ ultio mō pro illo vꝫ circa qō speculat͛ itell's in scia qō ueri⁹ obm q̄z sbm dici debet lꝫ ut alijs v꞉ id qō totale est ut ꝯ scita obm ꝛ ꝓpinquuꝫ dicat͛. id v̇o qō ptiale ut extremū ꝯnis ꝓpe sbm d꞉ ꝛ remotū. Aliō est eni qō scit͛ qꝛ ꝯ. aliud quo uel per qō qꝛ mediū. aliō de quo qꝛ ꝯnis sbm. aliō ꝙ de alio qꝛ ꝑtū ꝯnis. iō aliud est dicē scibile ꝛ aliud sbm ut. q. 3. plo. sen͛ hēt iste. Scibile eni est ꝯ ꝯsubm v̇o extremū ꝯnis. Solet etiaꝫ distingui in materiale ꝛ formale. Item in ꝑmeitētionale ꝛ scđeintentionale. Item pōt diui in sbm ꝑdicatiōis attributiōis ꝛ ꝑncipalitatis. Sed de necessitate sbi nō est ut ꝑdicet͛ de oib⁹ in scia ꝯsideratis ꝑdicatiōe di͛ hoc est hoc. Nec illud qō est ꝑncipalis ps sbiua sbi in scia assignat͛ coiter sbm ei⁹: nec illō qō est formalis rō sbiua d꞉ sbm sed poti⁹ rō sbiua nec itentio. 2ª appli͛ sbstracto scibili que sbiua d꞉. ponit͛ sbm nec ꝯ scibilis ponit͛ sbm. Patet igit͛ ꝙ in ꝓposito capit͛ sbm remotū ꝑmeitētionale ul' scđeitētionale (dūmō ꝑ sbstracto) mā̄le ꝛ attributiōis qō sic describi solet. Est qō hēt ꝯceptū qdditatiuū nō iclusuꝫ v̇tu͛ i aliquo ꝑori ad illā sciaꝫ ꝑtinēte. ꝑ⁰ notū ꝑm rōnē formalem ꝓpriā ꝛ absolutā v̇tu͛ ꝑmo ꝯtinēs notitiā oium v̇itatū adequatū illi scie cui⁹ est sbm. In qua descriptione ponunt͛. 6. ꝯditiōes sbi in scia. ut hēt iste in ꝑmo repta. q. j. Sed ex dictis ei⁹ ibidē meli⁹ colligi pōt rō sbi mā̄lis ꝛ formalis ꝛ ꝯditiōes utriusqꝫ sb hys v̇bis. Cui⁹ passiōes ꝛ ꝓpetates ꝯsiderant͛ ꝑncipijs. sbijcitur ꝑmo occurrētis alia per ei⁹ rōnē itellectui occurrunt de q̄ ꝯsiderata reliq̄ ꝑdicant͛ significatiuū determiatiuū ꝛ specificatiuū ei⁹ existit. Uoco scie sbm mā̄le ꝑ. Et illā sb qua oia cog̃scibilia de subo ifra ambitū scie ꝯtinētur ꝛ ꝑncipijs sbijcit͛ alia de ipo ꝛ nō eꝫ. quecruntur ab itellectu ꝑfecte ꝯsiderate scit͛: ꝛ ꝑm quā illa est de ipo ꝛ q̄libet alia ꝑ pticipationē ꝛ imitationē illius dignitatēqꝫ sortitur appello rōnē formalē sbiectiuaꝫ. Uoco sbm ꝑdicatiōis logice ens rōnis ul' itētio scđa. Attribu͛ sill'm sed ꝑn͛ sill'm demr̄atiuū lꝫ alij al'r assignēt. Ex in me ꝑdicatiōis ens attribu͛ sbam: sed ꝑn͛ gen⁹ sbaꝫ sepataꝝ sbꝫ ponim⁹. Sꝫ teneo ꝓbabil'r ꝙ idem est sbm in scia duob⁹ ultimis modis cui aliq̄n ꝯuenit lꝫ nō nec̄io inq̄ztū sbꝫ ꝑus vide hē. q. j. 6. me͛ Quid logica pꝫ. q. j. Sill'us grece ut qbusdam placet disputationē sig̃t latie: ꝛ sill'are disputare ul' ꝓbare: uel sill's collectm̄ posset dici. lꝫ phs diffinit eū ꝑ logos qō ꝛ arg͛ ꝛ orōnē ꝛ curā ꝛ pene oēm cōplexionem sig̃t Dum desunt eni noia grecis dicūt logos ꝛ errare nequeūt. Diuidit͛ aūt sill's in simpl'r talē ꝛ ꝯcte. Sed ꝑus in ꝑmeitentionalē ꝛ scđeitētionalē diui debet. scđeintētionalis v̇o in illa duo. uoco eni ꝑmeitētionalē sill'ꝫ in uoce ul' in scripto uel in mēte ex trib⁹ ꝓpōnib⁹ formatū. scđeitētionalē v̇o appello respectū rōnis hitu͛ ꝑmissaꝝ ad ꝯnē. uel signi cōplexi discursiui ad suum significatū. ul' ꝑm alios est quedā rel'o rōnis qua ex multis cōnexis aliqd aliud cog̃scit͛ iferri. Et d꞉ simpl'r talis ab͛ sumptus qui ꝑmo ꝑorum sic diffinit͛. Est oro in qua qbusdam positis necesse est aliud acci͛ eo ꝙ h̄ sunt. illud qō coiter addit͛ ꝛ ꝯcessis nō est nec̄iū ad reꝫ lꝫ forte ad hoies ul' ad dialecticū potius q̄z ad poste͛ spectat. Cōtrahit͛ aūt illa itētio sill'i penes diu̇sas mā̄s qbus applicat͛ sicut coiter scđē inten͛ uariant͛ penes fundamēta. dicim⁹ eni silloꝝ aliū topicū seu dialecticū aliū demr̄atiuū. aliū v̇o elenchū apparētē seu sophisticū. que diuio est accn̄tis in sba. mā̄ cniꝫ ꝓbal' uel nec̄ia uel f͛. i. ꝓpōnes tales que dn̄r mā̄ ꝓpinqua sill'i accidūt ꝑsi sill'o sic ꝛ eꝫ. sicut hēt doc. iste sup ꝑmo elēcho rū. q. 4. Nō est ing̃t de rōne sill'i ꝙ ꝓcedat ex ueris neqꝫ ex nec̄ijs neqꝫ ex ꝓbabilib⁹ qꝛ necessitas seu ꝑoritas ꝛ ueritas ꝛ ꝓbabilitas sūt ꝓꝑetates ipsi⁹ rei. Cū igit͛ sill's ꝑm suū formale sig̃tū sit ens rōnis ille ꝓꝑetates nō erūt sill'i inq̄ztū sill's est: vn̄ lꝫ sill's ꝓcedat ex falsis obseruatis tn̄ alijs ꝯditionib⁹ reqsitis ad sill'm debet dici sill's uerus. Nā sill's se hēt ad sill'm dialecticū ꝛ demr̄atiuū sicut circulus ad circulū ligneū ꝛ eneū. Circulus v̇o nullā mā̄m sibi determinat. vn̄ in q̄cunqꝫ reperiat͛ siue forti siue debili dūmō forma circuli saluat͛ circulus d꞉. ita de sill'o dicēdū est ꝛ que sequunt͛. Alias diuisiones ꝛ acceptiones sill'i ꝑ⁰ ꝛ 2⁰ prioꝝ. hn̄t ptractari ꝛ aliq̄. j. in. 2. ar͛ ꝛ 3⁰. diuisio. q. cois est nisi ꝙ scđa ps sbdiuidi pōt ut stati dicā. Ordo v̇o pꝫ. postq̄z eni visuꝫ eit ꝙ logica est scia ꝛ cois ꝛ spā̄lis diu̇simode loquendo ꝯgruū erat ꝯn̄ter querē de sbo ei⁹ ꝛ tn̄ de ꝑ⁰ ꝑncipali. De 2⁰ ad ptē negatiuā arguit͛ trib⁹ rōnibus. ꝑma aliquantulum tediosa est in forma iō formet͛ sic. Ois scia est per sill'm: sed de sill'o est scia. igit͛ scia de sill'o est per sill'm. discursus bonus qꝛ in 3⁰ ꝑme. sed ꝯn̄s est falsuꝫ igit͛ aliq̄ ꝑmissaꝝ. Nō ma. igit͛ mi. Ma. enim pꝫ ꝑ illud ꝑ' poste͛. t. ꝯ. 5. Scire est effect⁹ demr̄ationis. demr̄atio v̇o sill's faciēs scire ibideꝫ. Minor v̇o est potius sill'm eē sbm logice de sbo nāqꝫ scie hētur ꝛ est scia. falsitas aūt ꝯn̄tis ꝓbat͛ dupl'r qꝛ data ueritate ipsius: aut erit ꝓcessus in ifinitū. aut idē erit notū ꝛ ignotū ꝛ per ꝯn̄s notū ꝛ nō notū qō est oppositū ꝑmi ꝑncipij. ꝑ ꝓbat͛ qꝛ si de sill'o hētur scia: aut igit͛ per se aut per aliū. si ꝑ aliū q̄ro de illo alio aut de ipo est scia aut nō. si nō igit͛ nec de sill'o in cōi qꝛ suppono illū aliū eē sill'ꝫ pticularē. ꝯn̄tia pꝫ. qꝛ eadem est scia hois ꝛ h⁹ hois. qō eni scit͛ ꝑmo, ꝛ ꝑ se de cōi scit͛ ꝑ se lꝫ nō ꝑmo de pticulari ipsi⁹. ut hētur. j. posterioꝝ. t. ꝯ. 40. Si v̇o dic͛ ꝙ de illo alio est scia q̄ro ut ꝑus: aut ꝑ se aut ꝑ aliū ꝛ ita ꝓcessus in infinitū. Infinitū aūt nō pōt ptrāsiri. 2. me͛. t. ꝯ. 13. Idē ꝑ⁰ posterioꝝ. t. ꝯ. 6. 34. 35. ꝛ. 36. ꝛ. 2. de gn̄atiōe t. ꝯ. 36. ꝛ est ig̃tuꝫ. ibidē 2⁰ me͛. ꝛ ꝑ⁰ phi͛. t. ꝯ. 35. ꝛ aufert nā̄m boni ꝛ nemo conat͛ ad ipꝫ. 2. me͛ t. 9. 8. qō ē ꝯ rōnē scibilis ꝛ scie ꝑ⁰ me͛ oēs hoies ꝛc. 2 ꝑncipale ꝓbat͛. s. ꝙ tūc idē eēt notū ꝛ ignotū: que pticula ponit͛ coiter in fine toti⁹ arg͛ sed dꝫ applicari imediate añ illud scđm: tum qꝛ illud de quo querit͛ scia est ignotum anteq̄z de ipo hēat͛ scia. igit͛ querēs sciam de sill'o anteq̄z aut per iuētionē aut per doctrinā sciat ꝓꝑetates ipsi⁹ de ipo demr̄atiue hēt ipm tanq̄z ignotum. Et cū ut ꝑus ois scia hēatur per sill'm seq͛ ꝙ scia de sill'o hēat͛ per sill'ꝫ. aut igit͛ ꝑ seipꝫ ꝛ ēt idē erit notū ꝛ ignotum. erit eni notū si per ipm acqrit͛ scia qꝛ per ignotū nihil scit͛. lꝫ semp eēt petitio ꝑncipij. Si v̇o per aliū ut puta pticularē sill'm tūc ēt seq͛ idē qꝛ sicut scito cōi scitur qōlibet pticulare posita ꝯstātia sbi. Ita ꝑ oppositū ignoto cōi ignorat͛ ꝛ pticulare ꝛ hoc q̄ztum ad notitiam qdditatiuā ꝛ passionalē ipsi⁹. hactenus ꝑmū ꝑncipale. 2ª rō ꝑncipalis pꝫ. Ma. eni illa quā assumit fundat͛ sup illud tertij de aia. Secant͛ eni scie ubi. s. q. ij. ꝛ sup illud. j. posterioꝝ. t. ꝯ. 43. Scia hēt genus subiectū ꝑtes ꝛ passiōes ꝛ ꝑn⁹ hn̄s. Sicut igit͛ tota scia ad ptēꝫ scie. ita sbm toti⁹ se v꞉ hꝛe ad sba ptiū scie. Mi. v̇o coiter ponit͛ ab oib⁹. ₵ 3ª rō clara est ꝛ auctas que alla͛ in de sensu ꝛ sensato est formal'r ista. Nec eni ing̃t itelligit itell's que exteri⁹ nō cū sensu. Sillis auctas i ꝑn⁰ ꝑ. posterioꝝ ꝛ alibi sepe. Arg post oppositū tāgit implicite tres ꝯditiōes sbi q̄s ifra ponit doc. cū eni dicit ꝙ passiōes sill'i in logica ꝑn͛ de eo demr̄ant͛ ostēdit ꝙ sill's hēt passiōes ꝛ ꝙ qd est tanq̄z mediū per qō de ipo demr̄ant͛. ꝛ qō postea addit ꝛ de alijs ꝑp ipm denotat attributione oiuꝫ alioꝝ ad sill'ꝫ. In scđa pte. q. 3. fac. ꝑ⁰ recitat. 6. op. de sbo logice. 2⁰ reprobat. 5. priores ꝛ rōnes eaꝝ soluit. 3. sustiet ultiaꝫ ipaꝫ declarādo ꝛ ꝓbādo. Pria op. pōit ꝯceptū formatū ab actu rōnis eē sbꝫ logice. Ubi aduẽtēdū ꝙ ꝯcept⁹ pōt sumi q̄drupl'r. vno

mō pro actu cōcipiēdi uel spē itelligibili ut habet p° pyaras in pn°. q uoces sunt note passionū uel ꝯceptuū aie. 2° mō pro pō cōcipiēte lz iprope. 3° mō pro qdditate ꝯcepta ut est sub ꝯcipi aut motiue aut terminatiue. vñ refert dicē obm sub ꝯcipi ⁊ cū ꝯcipi ut hēt Bonetus p° mece. 4° mō pro respectu rōnis cāto uel derelicto in obo cognito. Sz doc. nr in theob⁹ suis sic describit ꝯceptū. Cōceptū inqt uoco qui actū itellectus terminat. Hic om dr uel itele uel itellectū uel itellectio. pmū coissimū est qꝛ ad oēs pōs. 2m cōe ad obm itellect⁹ in pō uel in actu. 3m ppriū. 4° utunt arabes ut Auic. ⁊ Aueroys. sicut aūt itētio equoce dr de obo potentia ⁊ de actu. ita ⁊ ꝯcept⁹ hec ille. In pposito igit sumit qrto mō ut dicit doc. ifra iprobādo has op. dicit enim pmā ⁊ scdam nō differre. ⁊ arguit iplicite illa op. sic. Illud est sbm logice qd oib⁹ in logica ꝯsideratis est cōe: sed ꝯcept⁹ format⁹ ab actu rōnis est hmōi igit ⁊c. Ul'em ptice sic ⁊ magis ad itētionē doc. Cōcept⁹ formatus ab actu rōnis est cois oib⁹ in logica ꝯsideratis: igit est sbz ei⁹. Assūptū pbat discurrēdo per act⁹ rōnis. Nō enim est vt⁹ aie itellectualis faciēs currē cām in cātū ut aliqbus placet. sed in pposito rōnē ⁊ itellectū pro eodē capio. Uñ Aug⁹ de spū ⁊ aia inqt. q rō est ai aspect⁹ quo per seipm uerū ituet. ⁊ h⁹ est itellect⁹ ut pz. Cui⁹ actus est triplex. s. indiuisibiliū itelligētia: cōpō ⁊ dio: ⁊ discursus a noto ad ignotū. sed Ar. 3. de aia. t. c. 21. ponit tm̄ duos pmos lz ex 2° possit terti⁹ iferri. 3⁹ vō pōt subdiuidi in discursum decep⁹ opinatiuū ⁊ sci⁹. Cū aūt dr: idiuisibiliū intelligētia. adūtēdū q termini incōplexi appellant in logica idiuisibilia. qꝛ resol'o logici stat ad terminos. vñ pmo pox in pn° diffinit terminus qd est in quē resoluit ppō ⁊ sumit in logica per similitudinē ad geoas in qua termin⁹ idiuisibile dicit ut hēt doc. in. j. q. anpredi. Sicut enim resol'o grāmatici est ad lrām tanq̄z ad nūm ⁊ ad oronez cōpō tanq̄z ad maximū. Ita logici ad terminū ut ad nūm ⁊ ad sillom tanq̄z ad maximū. Et bñ addit itelligētia ad dr̄iaz memorie ⁊ itellect⁹. Nā itelligētia dicit itellectū sub actu. Appellat enim intelligētia quo ad pmum actū. mens quo ad 2m. ⁊ rō quo ad 3m. ipse itellect⁹ pter cognitionē simpliciū est neciūs. scd⁹s act⁹ vz cōpō ⁊ diuisio in quo vitas ⁊ falsitas ꝯsistūt. j. pyaras in pn°. ⁊ ultra 2m est adhuc neciūs 3⁹: per quē aut scia aut opi. aut certe deceptio aggñat applicādo dicit op. q de cōceptu formato a pmo actu ⁊c. ubi itelligit ordo ⁊ originatio ⁊ nō cālitas. Uult enim dicē q itētiones scde de qb⁹ est li. pdir utputa gñalissimū subalternū spālissimū dr̄ia ⁊ gñalr icōplexū. Fūdant in icōplexis que pmo actu itelligunt: ⁊ ita de aliȷs duob⁹ actib⁹ itellige. Nō q per illos pmos act⁹ cānt sed per sequētes collatiuos: lz possint poni modi itelligēdi in pmis actib⁹ ut q. sequētibus tāget. Et qd ibi addit de noua logica ⁊ sbo ipsi⁹ itelligēda est illa nouitas metaphoce qꝛ ut totū dr nouū reu ptiū: ita scia de toto reu scie ptiuz noua appellari pōt qd de sillo ⁊ suis ptib⁹ iteglibus ppings de qb⁹ in li. pyaras ⁊ remotis in li. pdir ꝯformiter itelligēdū est. uel forte illa nouitas ppe posset itelligi penes iuētionē ⁊ auctores ut aliqb⁹ videt. Diuisionē autem logice statim tāgā. ¶ 2a opi. ponit intētiones 2as eē sbm ut vult Boetius ⁊ ar ex cōite earum contentis in logica.

Sermo de secundis intencionibus

Sed qꝛ hic fit sermo de scdis itētionib⁹ pn in hȷs qōnib⁹ ne videamur trāsgredi. Pro declaratione eox que sequunt in sequētibus ꝯuenit videre intētionū scdaruz: ortū originē cālitatē ⁊ entitatē. ut recitat enim Cōmē. 3° de aia. c. 4. Maximus sermo debet eē in pncipio sm Platonē: qꝛ sm Ar. j. ce. t. c. 33 Minimus error in pncipio fit maximus in fine. Notandū igit pmo q intētio pōt sumi totiēs quotiēs cōcept⁹ ut sup̄ pro specie videlicet uel actu sensus uel itellectus pro potētia: pro obiecto cognito: uel respectu rōnis uel compatione passiua: ⁊ sicut solet distingui ꝯcept⁹ in ꝯceptū eēntialē ⁊ accñtalē pmarium ⁊ secūdariū ⁊c. ita ⁊ intētio. Secūdo aduertēdū q de secundis intētionib⁹ diūsi diūsimode opinant. Quidā eniz ut sanctus Tho. ⁊ seq̄ces uoluerūt diccre q secūda intētio est secūdaria rei obiectalis ꝯsideratio ul' cōcept⁹ scdarius sicut pma intētio sm ipsos est rei ꝯcept⁹ pmarius. Et aliȷ subtilius indagātes uolūt tam pmā q̄z secūdam posse ꝯsiderari in abto uel in ꝯcreto. uocāt eni pmā intētionē in abto ꝯceptum eēntialē rei quo videlicet intelligit intellect⁹ eēntiā rei abte: sed ipsam concretiue sumptā dicūt obm sub ꝯcipi. Scdam autez intētionē abstractiue dictā appellāt cōceptū accñtalem rei quo vz itelligit itellect⁹ aliqd supadditū eēne rei ut eē in plurib⁹ uel eē in vno solo ⁊ sic de aliȷs. Cōcretiue vō sūptā appellāt scdam itētionē obm sub sic concipi Huiūcmodū dr̄i reprobat Frācisc⁹ mayronis in cōflatu sup pmo sniarū di. 23. q. j. ⁊ posset tāgi ex dictis huius doc. ibidē ⁊ in. 4. di. j. q. 2. ⁊ in ista logica sepe ut ifra tāgā. Aliȷ vō ut Frācisc⁹ in loco pdicto uolūt pmā intētionē nec actū itellectus nec spēm intelem nec qdditatez in esse cognito: nec qdditatem in esse intelli debē dici. Silr scdaz itētionē negāt eē scdariū ꝯceptum seu accñtalē uel obm sb sic ꝯcipi ⁊ qd magis absurduz est nec respect⁹ rōnis sed aptitudies q̄sdā ex nā rei ꝯuenietes ipsis qdditatib⁹. Aliȷ vō alti⁹ uolātes sequētes uestigia doc. subtilis assignāt ordinē ⁊ modū pducendi seu cāndi scdas intētiones hoc mō. Nā in pmo signo ponunt obiectū reale siue qdditatē nālem. In secūdo intellectū agētē. In tertio opationē eius abstractiuā. In qrto opus eius opatum. s. qdditatē abtas uel spēm intelligibilē. In qnto mētionē actiuā ipsius speciei intelis respectu itellectus possibilis ut passiui. In 6° ipsum intellectū possibilē cuz sua motione passiua. In 7° pmū actū intellect⁹ qui dicit pductiuus de genere relationis. In 8° sm actum intellect⁹ pductum per pmū qui est actus intelligēdi cuz sua dictione passiua ⁊ est de genere q̄litatis per quē nihil reale pducit In 9° fundacs eius in intellectu possibili per aliū actū de genere actionis. In. 10. actū compatiuū seu collatiuum cōparātē duas uel plures intētiones pmas ad inuicem. In. 11. pductionē intētionis secūde cōsurgētez ex compatione pdicta. In. 12. ipsam secūdam intētionem causatā cuz sua cālitate ⁊ pductione passiua. In 13. eius receptionē in obiecto siue in qdditate pus cognita. In. 14. alium actum reflexū quo ipsa intētio sic causata intelligit ⁊ est simplex ⁊ nō cōparatiuus: quia ut vult Bonet⁹ alio actu pducit ⁊ alio intelligit scda itētio. Ex hȷs iferūt quādā diffinitionē scde itētionis plixā nimis quā in forma breui ⁊ absq; nugis est talis (Intētio scda est relatio rōnis fundata in aliquo extre) mo act⁹ itelligēdi collatiui inquātū cognito plura obiecta ad inuicē ꝯferētis terminata ad aliud extremuz eiusdē actus cāta per actum itelligēdi scdariū reflexm collatim pmitus moto ipso itellectu ab aliqb⁹ pprietatibus ꝯntibus nāliter talia oba compata. ¶ Sed lz pdict⁹ modus dicēdi sit satis appens ⁊ subtilis: plura tñ addit ⁊ plra omittit si cūcta ꝯsiderent. Nō opz eniz (ut video) ad cāndū scdas itētiones opationem itellectus agētis nūare: qꝛ suppono q itellect⁹ diuinus qui sm colorem opi. non diuidit in agētem ⁊ poles cāt uel possit cāre scdas itētiones ⁊ alios reus rōnis. Preterea dubium est an scde itētiones possint cāri per actuz uolūtatis. Item ex quo illū pcessum ponūt qre omiserūt pcessum in cognitione sensitiua exteriori ⁊ iteriori que neciō saltez pro hoc statu psupponit cognitioni itellectiue. Ideo omittēdo tot labores qui fastidiū po

int. 2a quid

tius τ obicem ad lrãm doc. itelligẽdam iuuenibꝰ idu- cunt. Ultimo id qđ expeditiꝰ pro iuuenum itroductio ne videt hoc mõ declarabo. Primo q̃sdam distinctio- nes pponẽdo. 2° ex hijs dicta q̃dam iferẽdo in qbꝰ su- pradicti modi diˢᵈⁱ inquantum saluari põt collocabo. int.° 2ᵉ Prima ergo disᵒ sit ista. Intentio est duplex. pma vz τ scđa. τ utraqꝫ põt sumi pro formali uel pro cõnoᵗᵒ seu substracto. uoco formalr τ de vtute smonis ipsam itẽ- tionem tam pmam q̃ꝫ scđam id quo põ itẽdẽs intẽdit ut hẽt iste in. 2. di. 38. sicut eniꝫ formalr albedine aliqđ dicit album ita intẽtione itẽdẽs in aliud tẽdit: τ h̃ mõ forte capit pma opi. supius recitata ipsam itẽtionem. Pro cõnoᵗᵒ võ atqꝫ substracto põ tẽdẽs τ obm in qđ tendit atqꝫ spẽs qua ipm repñtat põt dici itẽtio. dicit qppe itẽtio ab in τ tẽdo is. cui opponit phiᶜᵉ remissio Uerũtñ coiter logici nõ capiũt itẽtionem illo mõ. vñ refert dicẽ itẽtionem pmam uel scđam τ rem pme uł scđe itẽtionis atqꝫ termini huiꝰ uel illius. Intẽtio eni est potẽtia actꝰ uel hitꝰ ut supra dixi. Res võ obm co- gnitum uel aliqđ in ipso. Terminꝰ võ huius uel illius rei signum ad placitum signifiᵘˢ. Cõceptꝰ eniꝫ aie nãli ter repñtãtes nõ appello terminum ɔtra aliquos diui dẽtes terminum in sic τ sic signiᵘˢ. Dico eniꝫ pcise ter minum uocem non quãcũqꝫ sed que est dcõ τ nõ oẽm talem sed dum est ps orõnis: de quo alˢ. Prima ergo itẽtio ut in summa dicat τ ut nrãtes acutissimi inten- tionaᵗᵉ coiter de mẽte doc. subtilis ipsam capiunt i est obm cognitum uel cognoscibile actu recto uel reflexo uel formalr uel equaᵗ. qđ dico pp scđas intẽtiones ad modum intẽtionum pmarum actu simplici cognitas sup q̃s actu collatiuo apphẽsas cõuenit fundare alias 2ᵃˢ itẽtiones ut infra dicet. Terminꝰ võ pme intentio nis est qui hꝰⁱ obã pᵉintẽˡⁱᵃ ppͥe sumpta significat ut hõ aial sortes risibile rõnale albũ τ sic de alijs. 2ᵃ võ in tẽtio est rło nõis ptinẽs ad extremum actꝰ itellectꝰ cõ ponẽtis uel diuidẽtis uel saltem cõferẽtis vnum ad al terum. Nam intẽtio scđa sm oẽs causatur derelinqui- tur in obo cognito per actum itellectꝰ negociᵗⁱᵉ circa rem pme intẽtionis. qui nõ põt cãre circa obm nisi tñ rłonem rõnis ut hẽt doc. iste di. 23. p. τ di. j. 2ˡ. q. j. arᵗᵒ 2. dicit q itẽtiones scđe pducunt per itellectum τ nõ hñt eẽ in memoria pus q̃ꝫ in itelligẽtia. sed Aureolus τ alij plures τ nõ ab re certe uolũt ipsas nõ cãri ppͥe uel effici uel pduci sed potius dereliqꝫ ex compatiõe oboꝝ cognitoꝝ. Est nãqꝫ scđa itẽtio tanq̃ꝫ ens in pri- mo ɔsiderato τ tale ut in sũma dicat nõ est nisi rło rõ- nis: qꝛ nihil hẽt pcise eẽ in ɔsiderato ut ɔsiᵗᵒ nisi cõpa- ratio qua ɔsideratũ compat ad aliud per actũ ɔsideᵗⁱᵉ ut vult iste in. 4. distin. j. q. 2. quere Auicẽ. pmo meᶜᵉ. Exẽplum in pmpto est. Intellectꝰ enim itelligens ho minem τ aial diuersis actibꝰ compat sic cognita ad in uicem sm rõnem magis cois τ minus cois uel supio- ris τ inferioris: que comparatio passiua est rło rõnis ex pte extremoꝝ sm eoꝝ diuersas pprietates diuersi- mode noiata. Extrinseca eodem mõ de hoie τ risibili de hoie τ sorte: de hoie τ albo: de hoie τ rõnali. Termi ni võ significãtes hꝰⁱ rłones rõnis sunt genus species dña pprium accñs supius iferius pdicatum sm idi- uiduuꝫ cõplexᵐ ppõ sillus τ sic de alijs. Alij võ cona- tur ad tãtã abstractionem se ducẽ ut dicãt tam pmaꝫ q̃ꝫ scđam itẽtionem eẽ reᵘˢ rõnis: sed qꝛ illa via est mł- tum intricata loq̃mur ut plures τ maxime fũdati do- ctores. Ex hijs patet pmo qđ bñ τ qđ sinistre hñt pdi cte opˀ. 2° sequr q regrit aliq̃ pprietas ex pte rei a qua originalr mouet intellectꝰ ad cãndum hꝰⁱ scđas itẽtio nes. Et hoc uel in obo imediate cognito τ comparato uel saltem mediᶜᵉ. C 3° sequr q in oi illo qđ põt cõci- pi ab intellectu actu simplici põt fundari aliq̃ scđa itẽ tio siue sit ens reale siue rõnis siue posiᵐ siue nõ. C 4° patet q̃re pma intẽtio (ut hic loqmur de ipsa) potest es se ens abᵗᵘˢ formalr loquẽdo: lꝫ scđa sit semp respectꝰ. C 5° sequr error dicẽtium terminum scđe intẽtionis significare terminum qui nõ est res: qꝛ entia ratiõis eo mõ quo entia τ res sunt. C 6° sequr q pmeitas τ se- cũdeitas põt cõpetẽ intẽtionibꝰ pdictis aut rõne sub- stracti uel cõnotati: aut etiam rõne formalis significa ti. C 7° sequr q scđe itẽtiones põt dici eẽ in itellectu obiectiue uel sbiue uel utroqꝫ mõ ut infra clariꝰ dicaꝫ. C 8° patet q in scđis intẽtionibꝰ põt fieri pcessus in isinitum saltem sm nũm qꝛ itellectus milies põt refle ctere sup se τ actꝰ suos τ obiecta cognita τ totiens ne- gociˡ comparatiue. C 9° patet q logica consideratio que est de scđis intẽtionibꝰ nõ est de ipsis abstractiue: sed cõcretiue sũptis: qꝛ ut sũt reᵘˢ in obis cognitis sb iectiue ut ifra videbit. C 10. τ ultimo patet q ois intẽ tio scđa est ens rõnis τ nõ ecõtra. Utrum aũt ratiõis per eẽntiam tm̃ uel etiam rõnis per pticipationem nõ hic sed alibi pscrutãdum est. Alia disᵒ eẽt hic põderã da de noibꝰ pme impõnis τ scđe impõnis. Nomẽ eniꝫ pme impõnis est nomẽ rei realis uel rõnis extẽdendo rem ad oẽ attributũ rei. s. negationes puationes non entia τc̃. Nomẽ aũt pme impõnis diuidit in nomen pme intẽtionis τ secũde logicalis. τ dico logicalis qꝛ noia scđe impõnis sunt intẽtiones scđe grãmaticales qꝛ modi significãdi de qbꝰ ifra magis. Exᵐ pmi ut hõ scđi ut spẽs. tertij ut nomẽ genus nũs τc̃. Noia tñ se- cũdarum intẽtionũ possent appellari quodãmõ noia scđe impõnis ut pꝫ. C 3ᵃ disᵒ posset itroduci de actu i tellectꝰ simplici τ cõplexo: τ iterum simplici seu abstra cto τ collatiuo. Et adhuc simplici recto τ simplici re- flexo. Quarum diuisionuꝫ mẽbra alˢ declarabuntur τ de se satis patẽt. An ẽt hꝰⁱ subdiuisiones põt recte po ni in actibꝰ cõplexis ɔsidera. Item an idem sit actꝰ re- ctus τ reflexus τ que sit rõ reflexionis in potẽtijs re- flexiuis vide in Frã. may. di. 3. conflatꝰ. j. q. ij. τ alibi. An aũt actus collatiuus sit vnicus uel plures forte in fra ptractabit. hic breuiter sub compẽdio iterposui de scđis intẽtionibꝰ in gñali pp faciliorẽ itelligẽtiã dicẽ- doꝝ. spãlius aũt de ipsis in sequẽtibꝰ ptractabo. qua- re. B. o. satis copiose in logica sua ad hec τ nomiales suo mõ: sed expedite τ singularissime vide hũc sup. 5. meᶜᵉ. q. ij. in solõne ɔne τ i q̃dã nõbili τ dubijs sequẽ tibꝰ τ alibi sepe. Ad lrãm doc. mõ. C 3ᵃ opˀ. ponit ens sbm logice auctẽ Arˀ. 4. meᶜᵉ. t. c. 5. ubi ingt Cõmẽ. q genus sciˡᵉ phie logice τ sophistice est vnuꝫ sed phia ɔsiderat de eo ɔsideratione demrãtiua. logica aũt cõsi deratiõe pbabili. sophistica võ diuidit ab eis per intẽ tionẽ intẽtã in vita. Sophista eniꝫ itẽdit se videri phꝫ ut acqrat gl̃iam. aut aliqđ g̃rarũ humanarũ. phs auteꝫ tñ itẽdit scire uerũ. differũt igit in mõ sciẽdi phs τ lo gicꝰ τ hi duo a sophista vite proheresi. C 4ᵃ opi. ponit orõnẽ eẽ sbꝫ logice qđ pbat: tũ qꝛ de ipsa ɔsiderat i to ta logica: tũ qꝛ por sillo sicut diffiniẽs diffinito. C 5ᵃ opˀ. quã sequunt ex fundamẽtis Alberti thomiste po- nit arguᶜᵗ eẽ sbm arguẽs ex coitate adeq̃tionis τ cõsi- derationis. C 6ᵃ τ ultima quã sequr doc. ponit sillᵐ sbm logice. Pro cuiꝰ declaratione tria fac. pᵒ ɔditiões sbi attributiõis pmittit. 2° eas a pmis. 5. põnibꝰ remo- uet. 3° ipsi sillo ipsas ɔuenire ostendit. 2ᵐ ibi due pᵉ. 3ᵐ ibi hẽt enim. Dicit igit pmo q tres sunt ɔditiões sbi in scia. lꝫ pᵒ reptaᵘˢ. q. j. sex ponit ut supra notaui. que tñ iplicite ɔtinent in hijs tribꝰ. pma est q de ipo sit no tũ qđ est τ qꝛ est que sunt pcognitiões sbi pᵒ posterioꝝ t. c. 2. τ qõnes. 2. posterioꝝ. t. c. j. quoꝝ ulterior decla- ratio in 3ᵒ arᵗᵒ. C 2ᵃ ɔditio est per suũ qđ qđ est demõ- strent passiones de ipso ut patet per phm ibidem. Ex quo sequr pmo q logtur doc. de qđ rei τ non nomi- nis. Secũdo q qđ subiecti τ nõ passiõis est mediuꝫ in

demõstratiõe potissima de quo statim.3ª ɔditio est attributio oium alioꝝ ad ipm ꝛ ɔsideratio pp ipm.hoc patet.4.meᶜᶜ.t.c.j.ꝛ īfra apte.Exᵐ de aīa in liº de aīa hẽt enim qd est qꝛ diffinitionẽ:ꝛ qꝛ est qꝛ passionẽ iherẽtẽ uel iherẽtiā passionũ uel saltẽ nõ repugnãtiā hoꝝ 2º de ipso demr̃anᷓ passiones per hᵒˡ qð qd est.3º oīa ibi dẽ ɔsiderata hñt attributionẽ ad ipam.Deinde remouet p̃dictas ɔditiões a.5.p̃mis põnibᵒ.ꝛ pº tribᵒ p̃oribus saltẽ duas p̃mas mīme ɔuenire ostẽdit īductiue ꝛ ob nimiā eoꝝ coitatẽ.Nõ solũ enim logicᵒ sed ẽt grãmaticus ꝛ rhetoꝛ cõsiderãt 2ᵃˢ itẽtiones ꝛ entia rationis ut supra notaui.Et ꝙ nugaʳˡᵉ ponunᷓ ut diuẽse op. ostẽdit ex idẽtitate eoꝝ iter se qð manifestũ est de duabᵒ p̃mis.ꝛ de 3ª p̃bat optime disᵈᵒ ens in ens reale ꝛ rõnis ꝛ ultra ens rõnis in ens ɔsideratũ ꝛ cãtũ uel derelictũ:utraqꝫ diuisio est equoci in equocata lꝫ aliq tenẽt oppoᵐ.Eẽ enim in itellectu ɔuenit obiectiue ꝛ sꝫ iectiue.Exᵐ scði ut spẽs actᵒ ꝛ hitᵒ.Primũ ɔˡᵗ duplr̃ aut ut p̃mo ɔsideratũ:aut ut aliqd in ipso derelictũ.p̃mo mõ adhuc duplr̃.aut.s.hitualr̃ ɔsideratũ:aut actualiter ꝛ neutro modo est poᵈᵘˢ sꝫm logice:qꝛ oīs scia realis est de tali ente.Restat ergo ꝙ ens rõnis derelictũ uel cãtũ sit poᵈᵘᵐ sꝫm logice ꝛ sic coincidit cum alijs duabᵒ põnibᵒ ut patet.¶ Ad rõnes illarũ triũ op.ɔñter rñdet.Dicit igiᷓ ꝙ p̃ma pro p̃ma p̃cedit ab isufficiẽti ꝛ cõmittit fallaciā ɔñtis.qð coiter accidit arguendo affirmatiue ab vna ɔditione uel ab vna cã ueritatis hñtis hᵒˡ plures ad ipm.Exᵐ ad idẽtitatẽ realẽ requirunᷓ tres cõditiones.Prima est ipossibilitas sepationis a cã itrinseca.2ª negatio originis vniᵒ ab altero sic eorũdẽ.3ª negatio sepationis ꝛ existẽtie in realr̃ distinctis.Mõ non seqtur vnũ istoꝝ (demr̃ando aliqua duo) nõ originaᷓ ab altero ergo sunt eadẽ realr̃ sed collectiue ex oibᵒ illis tribᵒ ɔditionibᵒ sꝫqtur idẽtitas talis.Idẽ arguẽdo ex vna exponẽtiũ affirmatiue ad expositā ɔˡᵗ ut nõ seqtur hõ currit ergo tm̃ hõ currit.Sic in p̃posito cũ p̃dicte tres ɔditiones reqranᷓ ad sꝫm i scia lꝫ alicui ɔueniat vna illarũ nõ sequiᷓ ipm eẽ sꝫm nisi eidẽ ɔueniãt oẽs sil':ꝛ põt reduci ad p̃ᵐ modũ illiᵒ faᵉ:qꝛ ibi arguiᷓ a põne ɔñtis.Uel potiᵒ ad secũdũ qꝛ ab isufficiẽti enũatione uel iductione ut dicit doc.ubi meliᵒ dicereᷓ iductione q̃ꝫ diuisiõe ut plures libri hñt. lꝫ utroqꝫ mõ possit stare uel sine utroqꝫ ut alij habent. ¶ Ad rõnes aliarum duarũ op.satis clara est rñsio.A 4ª põne remouet duas ultimas ɔditiones.sed q̃re non p̃mā etiā cũ p̃m ipm orõ sit equocũ cuius nõ est qd statim tãgã.Ad rõnẽ illius vie negat assũptũ quãtum ad diffinitionẽ sill'i.qꝛ ibi poniᷓ orõ pro arguⁿᵉ ul' aggregato ex pluribᵒ orõnibᵒ.Orõ enim p̃m aliā rõnez ɔˡᵗ discursiue ꝛ simplici orõni iõ equoce.Ubi nõ ɔñtiam quã format doc.dicẽs.equocũ nõ est sꝫm in scia quia nõ põt diffiniri:de qua diffinitione dꝫ itelligi ut statiꝫ tangã.5ᵉ põni ostẽdit nullā illaruꝫ triũ ɔditionũ ɔuenire.Ex remotione p̃me ɔditionis pꝫ ꝙ loqtur de logica ut p̃cise est tradita ab Arꝫ.ꝛ nõ ab alijs.p̃us eniꝫ erat artificialr̃ tradita quā Boetiᵒ diffinit arguⁿᵉˢ ut patet:patet ẽt ꝙ capit qd pro diffinitiõe p̃prie dcã ut ifra magis.Ubi adũte cũ dicit doc.Scðm ẽt deest sibi ut manifestũ est p̃m rõnẽ gñalẽ:ꝙ illa rõ gñalis põt eẽ talis.Argumẽtatio nõ hẽt qð qd est ergo per suuꝫ qð qd est nihil demr̃aᷓ de ipsa.Añs pꝫ ex remotione p̃me ɔditionis:ɔñtia võ manifesta.Ex remotione tertie cõditionis pꝫ expsse ꝙ itẽdit doc.ponẽ sill'm sꝫm attributionis ꝛ nõ p̃dicationis.Ubi adũte ꝙ p̃supponit non vniuoᶜˢ eiᵒ.Infert igiᷓ ɔnẽ rñsiuā ad qõnẽ.Deinde p̃dictas ɔditiones ostẽdit ɔuenire sill'o ꝛ p̃mo p̃maꝫ ex p̃mo p̃oꝝ.t.c.j.Ubi adũtẽdũ ꝙ diuisio totiᵒ loᶜᶜ est sꝫ diuisionẽ sill'i in ptes sꝫiuas ul' itegrales ut pꝫ in applicatione tertie cõditionis:ꝛ qꝛ facit mẽtionẽ de ueteri logica ꝛ ptibᵒ sill'i applicãdo p̃mã ɔditionẽ duxi logice diuisionẽ hic merito iterserẽdam.Partiũ igiᷓ sill'i q̃dã sunt integrales:quedã sꝫiue.ptes integrales que mã sill'i appellanᷓ diuidunᷓ in p̃pinqs ꝛ remotas.de partibᵒ remotis hoc est de icõplexis est p̃mus liber ueteris logice.s.li.p̃dicamẽtoꝝ cui admiculaᷓ li.Porphyrij.De ptibᵒ võ p̃pinqs ipsiᵒ sill'i cuius sunt enũciationes est scðs li.ueteris logice.s.p̃iarᵃˢ Arꝫ.Liber võ diuisionũ Boetij deseruit alijs ptibᵒ logice.Noua autem logica diuidiᷓ in resolutoriā ꝛ in inuẽtiuā.Resolutoria iterũ alia sill'i in p̃põnes ꝛ haruꝫ in terminos que tradiᷓ in li.p̃oꝝ qui est de sill'o sim' sũpto siue nõ ɔcto:de quo etiā est tota logica lꝫ alr̃ ꝛ alr̃.Uel lꝫ vniformiter ut statim diceᷓ.Alia quoqꝫ est resolutoria effectᵒ in cãm ꝛ ecõtra.que tradiᷓ in li.posterioꝝ.Inuẽtiua aũt alia ẽ ueri loci que tradiᷓ in li.topicoꝝ.Alia appaᵗˡˢ que tradiᷓ in li.elẽchoꝝ.subdiuisiones horuꝫ in locis suis tãgenᷓ.Qualis aũt diuisio sit sill'i in topicum ꝛ elẽchũ diceᷓ statim.ꝛ quõ dꝫ itelligi ꝙ incõplexa ꝛ enũciatio sint ptes itegrales sill'i.Cõsequenter applicãdo scðam ɔditionẽ sꝫi sciˡˢ.dicit ꝙ in eodẽ.s.primo p̃oꝝ multas passiones ostẽdit Arꝫ.de sill'o ut modũ ꝛ figurā in illis de ineẽ ꝛ de mõ.i.de sill'o formato ex p̃missis de ieẽ ꝛ modalibᵒ.ꝛ seqtur:ꝛ hẽre tres terminos in illo cº.ꝛ est.28.p̃.p̃oꝝ.Qm̃ igiᷓ in hijs figuris.ꝛ qð seqtur nõ est de textu Arꝫ.ibidẽ sed est littera doc.cũ dicit per hoc ꝙ est ex necessitate acciʳᵉ ɔueꝫ hoc est dictu ꝙ per illā pticulā diffinitiõis sill'i demõstranᷓ passiones p̃dicte de ipso tanq̃ꝫ per mediũ.quaꝫ lr̃am multi forte ptrãseũt sicco pede.Uerũtñ aliq uolũt ꝙ modus ꝛ figura sunt p̃nᵃ formalia sill'i.dicũt eni ꝙ sill'us hẽt p̃nᵃ in triplici dĩa.q̃dã vꝫ mãlia ut terminos ꝛ p̃põnes.quedaꝫ formalia ut modus ꝛ figura.ꝛ q̃dã regulaᵘᵃ ut dici de oī ꝛ dici de nullo.passiones autẽ ipsiᵒ appellãt ɔstare ex tribᵒ termīs.ɔstare ex duabᵒ p̃põnibᵒ.ɔcludẽ ulr̃.ɔcludẽ ptiᶜ.cõcludẽ affirmatiue uel negatiue.Partes võ sꝫiuas eiᵒ dicũt eẽ sill'm factũ in barʳᵃ ꝛ alijs modis:sed sufficit ad p̃positum doc.ꝙ hẽat aliqs passiones siue tanq̃ꝫ passiones ꝛ non refert an sint enũata uel nõ.Uel dicẽdũ ꝙ potiᵒ credẽduꝫ est doc.Formale enim in sill'o est illatio uel euiᵗˡᵃ illatiõis ul' meliᵒ sill's 2ᶜ itẽtiõalis.de quo hic nõ hẽt p̃nᵃ formalia cũ sit forma simplex nisi ut supponit p̃sonalr̃.Applicatio tertie ɔditionis satis pꝫ ex p̃dictis.Et ꝙ aliq hic põderãt ꝙ.s.aliud est ponᵐ sꝫm logice ut est complete tradita:aliud ut icõplete.s.ab Arꝫ.tm̃.scðo mõ est sillogismᵒ:p̃mo mõ argumẽtatio nihil ualet:qꝛ argumẽtatio nullo mõ põt eẽ sꝫm ut pꝫ ex dictis:ꝛ qꝛ falsum suppoiᷓ.Cõpleta eni notitia logicalis habeᷓ ab Arꝫ. ꝛ hoc est iplicite uel explicite ut pꝫ ɔsiderãti.¶ Demũ ad arᵗᵃ p̃nˡˡᵃ rñdet.Ad p̃mũ cũ diciᷓ ꝙ oīs scia est per sill'm:p̃cedit ɔñtia ꝛ ɔˢ.Cum p̃baᷓ falsitas ɔñtis p̃mo qꝛ tunc idẽ notũ ꝛ ignotũ.Dicit doc.ꝙ nõ incõuenit ꝙ idem p̃m diuersa sit notũ ꝛ ignotũ:nec inferᷓ ɔ̃dictio nisi per ignoᵃˢ elẽchi.Uerũ est enim ꝙ sill'us in cõmuni est ignotᵒ quãtũ ad passionẽ de ipso demõstrabilẽ anteq̃ꝫ demõstreᷓ (apud p̃mo adiscẽtẽ dico) ꝛ sil'iter quãtũ ad hoc ẽt sill'us in pticulari per quẽ demonstraᷓ uel per cuiᵒ fundamẽtũ est ignotᵒ imo magis qꝛ passiones p̃mo ɔueniũt coibᵒ ꝛ scðario pticularibᵒ.Sed ille nihilominᵒ sill'us pticularis est notᵒ quo ad duo.s.ueritatẽ p̃missarũ ꝛ euiᵃˢ illationis cũ sit sill'us p̃fectᵒ.j. p̃oꝝ.c.j.Ad aliā p̃bationẽ negat p̃cessum in ifinitum qꝛ de sill'o per quẽ acqriᷓ scia nõ est alia scia p̃ter sciaꝫ cois:qꝛ eadẽ passio que per se p̃mo ɔuenit cõi per se lꝫ nõ p̃mo ɔuenit pticulari.Nõ est igiᷓ icõueniẽs ꝙ ideꝫ sit quo.ꝛ ꝙ sciaᷓ eadẽ ẽt scia:sic lux i corpe luminoso est quo ꝛ qð videᷓ eadẽ visione.Sed p̃fecto lꝫ hec rñsio sit optia nõ eẽt tñ icõueniẽs dare illũ p̃cessũ i ifiᵐ.

maxime in actib9 rõcinationis. sicut enim alia demon
stratione demrat risibilitas de hoie. alia de sorte. alia
de platone lz nõ alio medio. Ita posset dici in pposito
iuxta illud p. poste. t. c. 29. Augent demõstrationes
nõ per media sed in post assumẽdo τ in lat9. ¶ Ad 2m
pnle dupl'r rñdet. po distiguẽdo de ppetatib9 silli. Nã
qdam sunt ppetates formal'r ipm ɔñtes. qdaz põliter
uel sic. quedã ppetates ɔtinent vtual'r: actual'r in sill'o
qdã vtual'r põliter. quo ad pmã fit sermo de ipso in li.
poꝝ. quo ad alias in tota logica. ɔsideratio eniz de sil-
logismo in li. poꝝ est pcise de ipso nõ ɔcto ad mãm de
terminatã sed abte sumpto τ de suis ptib9 sbiectiuis
simpl'r ipsi9 noie noiatis τ de ppetatib9 sibi pmo ɔue-
niẽtib9: τ per rõnem illi9 suis ptib9 sbiuis. In tota vo
logica ponit sbm attribuis in qua non mõ de ppetati
bus ipsi9 imo suarũ ptium determinat ut sup dictũ est
τ sic idem diũsimode ɔsideratũ põt poni sbm totius τ
ptis. Exm de corpe moli nec te pturbet qz cõsuetudo
Scotica est de materijs exordinarijs loq pm coiorem
op. τ maxime in exẽplificãdo iux doctrinã pipateticã
po poꝝ. t. c. 40. Exa ponim9 nõ ꝙ ita sit τc. τ 2o top. c.
2. loquẽdũ est ut plures: sapiẽdũ vo ut pauciores. Nõ
enim ingt iste in quoto. q. 4. iux pnm. oia opz in dubi-
um reuocare. ubi suppositis dictis coib9 ppositũ põt
declarari: quã regulã nota ualde in hijs qõnib9 ubiqz.
¶ 2a rñsio est negãdo ma. qz nõ icõuenit ꝙ idẽ sit sbm
toti9 τ ptis qñ est tale ad qd plura attributionẽ habẽt
de qb9 in diũsis illi9 scie ptib9 opz ɔsiderare. de ipso vo
ad qd attribuunt ideterminata eiusdẽ scie pte cõuenit
determinare: τ tũc sicut sba ad sbm sic scie ad sciam. P
idẽ hẽt. j. q. j. seu in phemio in li. piarũ. τ maxime de
sbo cõposito cui9 est sillus. Exemplificat de li. phisico-
rũ respectu phie nãlis qui pecur τ nõ ab re li. phisico-
rũ: uel audit9 phico noiat lz tota phia nãlis phica ul' au
dit9 phico d: ut hẽt Cõmẽ. in phe9 phi. Sed qui uellet
aliter rñdẽ ad arm dicẽ posset ꝙ nõ icõuenit idẽ eẽ sbz
adeqtũ ptis scie τ attributiõis toti9. Exm de sba i me
taca. τ de aia in li. de aia τ puis nãlib9. ¶ Ad ultimuz
glosat illã vulgatã ppõnẽ Ar. in de sensu τ sensato.
Nihil est in itellectu τc. sed text9 hẽt sic. Nõ eni itelli-
git itellect9 que exteri9 nõ cũ sensu. τ dicit ꝙ ueruz est
de pmo itelligibili. s. motiuo pro statu isto qd est qddi
tas rei mãlis uel sensibilis. Nihil eni pmo nãliter mo
uet itellectũ nrm pro statu isto nisi cui9 spẽs recipiat in
sensu qz qñcũqz itellect9 itelligit fana fantasiat iuxta il
lud. 3. de aia. t. c. 30. Nequaqz sine fantasmate itelligit
aia. τ. t. c. 39. Intelligẽtẽ necesse est fantasmata specu-
lari. Actu vo reflexo τ scdario multa per se itelligunt
que nõ cadũt sub sensu saltẽ formal'r ut spẽs act9 hit9
τ sba forte. ita in pposito de sill'o τ alijs scdis itẽtioni
bus est dicẽdũ. Addidit in fine ad ɔfirmationẽ dictoꝝ
ꝙ in plus est per se qz pmo ut. j. poste. t. c. 2. τ sequẽti-
bus habet. Oẽ enim qd iest alicui pmo (nõ ut capit. 5
phi. t. c. j. τ sequẽtib9 ut sup dist ɔtra scdaz ptẽ sed ut
denotat rõnẽ pcisam) ɔuenit ei per se τ nõ eɔ. Exm de
risibilitate sorte τ hoie: uel ysole triãgulo τ hẽre tres.
Iõ Ar. nõ sine rõne diffiniẽs ul'em passionẽ po poste-
rioꝝ. ubi pus dicit ꝙ est qd ɔuenit oi per se τ pz ꝙ ipz
i. pmo que tria hñt se pm magis cõe τ min9 cõe. Sile
habet 2o phi. t. c. 3. diffiniẽdo nãm ꝙ vz est pnm mot9
τ qetis ei9 in quo est po per se τ nõ pm accñs. ubi ppo-
nit magis cõe min9 cõi ut pz speculanti. ¶ Est τ alia
rñsio satis pbabilis ɔcedẽdo abte illam auctem. Ni-
hil est in itellectu τc. qz oẽ qd itelligit pro statu isto ca
dit sub sensu aliquo mõ aut in se aut in suo sili: aut in
effectu: aut in forma: aut in mã siue sbo uel fundamen-
to: aut in suo remisso: τ ita itẽtiones scde cadũt sb sen
su aliquo mõ: aut in fũdamẽto primo aut remoto ita
ꝙ gñal'r eo mõ quo itellectio fundamẽti reducit ad sẽ

sum ita τ itẽtionũ siue fundent in seipsis siue in alijs
qbuscũqz fundamẽtis. ¶ De 3o dubitari põt pmo de
vitate illi9 ppõnis in po arto añ oppom. ꝙ vz ois scia ẽ
per sill'm. v: enim ꝙ sit falsa. po qz pus iueniẽs logicã i
uenit sciam sed nõ per sill'm ergo τc. Ma. pz. Mi. vo
pbat qz logica docet formare sill'm ut pz. Itẽ sill'us ut
de ipso fit hic pmo est 2a itẽtio siue rl'o rõnis per quam
na scia acqrit. Itẽ per oẽm spẽm argu's acqrit scia ergo
nõ solũ per sill'm. ɔñtia pz. añs pbat qz plures scie utũ
tur alijs spẽb9 argunis τ nunqz aut raro sill'o ut pz de
moralib9 sciẽtijs. ¶ Rñdeo pmo pmittẽdo multipli-
cẽ acceptionẽ scie ut supra. q. j. 2o distinguo de sill'o ut
pus arlo po hui9 qõnis. 3o li per põt sumi ut dicit circũ
stãtiã cãe formalis ut ppe solet sumi pm istũ in theo-
reb9 suis. aut circũstãtiã cãe efficiẽtis uel instralis. Ex
hijs dic po ꝙ illa ppõ est uera de scia ppe dicta τ nãli
ter acqsita. 2o ꝙ est uera de sill'o scde intent sumpto p
sonal'r suppote. 3o ꝙ est uera ut li per dicit circũstãtiaz
cãe istralis uel qsi efficiẽtis ut tactũ fuit aliqliter. q. j.
Ex hijs ad arta. ¶ Ad pmũ dico ut sup. q. j. ꝙ pus in
ueniẽs logicã habuit pcise logicã nãlem. uel ut alij di-
cũt usualẽ anteqz iuenisset modũ sill'o di. τ sill'm artiles
pcessit nãlis uel usualis. Dito vo sill'andi mõ ɔñter ar
tiles logicã adinuenit. ¶ Ad 2m pz ꝙ illa ppõ est nãl'i
ter uera. per sill'm habet scia ut li sillus supponit p sb-
stracto. ¶ Ad 3m dicẽdũ ꝙ oẽs alie spẽs argumẽtatio
nis reducunt ad sill'm sicut impfecta ad pfectũ. al'r per
ipsas nõ acqrit scia ppe dicta. ¶ 2o dubitat circa aliã
ppõnẽ in eodẽ arto qua dicit doc. ꝙ in sill'is eẽ pcessũ
in ifinitũ est icõueniẽs. τ pbat qz tũc nihil sciret. Di-
cẽdũ breuiter. ꝙ pcessus in ifinitũ eẽ in sill'is põt itelli
gi dupl'r. aut vz per multiplicationẽ medij. aut mioris
extremitatis. Primo mõ est icõueniẽs imo ipossibile
pcedẽ in ifinitũ in ipsis pm Ar. j. poste. ubi supra in
sol'one arti pncipalis. 2o vo mõ nõ. Nã pcessum in infi
nitũ in nũis figuris actib9 reflexis τ ẽt in itẽtionibus
scdis nõ negam9. Illa aũt pbatio pcedit pmo mõ pro
cedẽdo in ifinitũ. ¶ 3o dubitat utrũ aliq illarũ. 5. pma
rum opi. est sustẽtabilis? Dicẽdũ ꝙ tres pme sũt sustẽ
tabiles loquẽdo de sbo pdi's. 5. vo τ. 4. mime: qz nec
pñt illa duo poni sbm nec pdis nec attributiõis. 6. qz
opi. tenet de sbo attributionis. Sed qre tũc nõ ponit
sba sbm mece τ nõ ens. τ qre potius in scia reali tran-
scẽdẽti cui9 est meca ponit ens reale sbm: qz in trãscen-
denti rõnali cuius est logica ens rõnis. Posset dici ꝙ
sbm mece attributionis posset ɔueniẽter assignari sba
sed qz meci est cõsiderare passiones trãscẽdẽtes entiũz
iõ sbm illarũ utputa ens merito d: mece sbm τ ut cõi-
cant adũsarij ponẽtes entis equocationẽ aut analoas
de h vide hũc in po sue mece. q. j. ubi v: itelligẽ sbaz eẽ
sbm mece. ¶ Ad aliõ põt dici ꝙ mec9 ɔsiderat qdlibet
inẽztũ ens τ qdditas τ ita entia rõnis vt sepe i hijs qõ
nib9 τ mece hẽt iste. ut det igit diusitas in noie sbi τ i
trãscẽdẽtia: qz hic accir applis. ibi vo pncipioꝝ τ eẽn
tial'r in singulis cuiuslibet scie inclusoꝝ: nõ ponit hic
ens rõnis ut ibi reale sbm. Uel al'r qz ne dũ loc9 sed ẽt
grãmatic9 τ retho9 ɔsiderãt. 2. itẽtiões iõ al'r ens reale
ptinet ad solũ mecuz: al'r ens rõnis ad logicũ. Uel põt
dici ꝙ al'r a logico aliter a meco ɔsiderat ꝙ qd τ vnitas
sbi ut ifra dicã. ¶ 4o dubitari posset circa illã auctem
4. mece. quã in. 3. op. itroducit. τ circa sol'onẽ ei9. Cir-
ca idẽ vz laborat mec9 τc. Dicẽdũ breuiter ut supra ꝙ
uera est sed diuersimode: qz mec9 cõsiderat entia realia
per se. logicus vo per accñs. τ ecõtra de entibus rõnis
Est eniz ut ingt iste sup po elẽchoꝝ. q. j. ens duplex na
ture τ rõnis. Ens aũt nãe inquãtũ tale est cui9 eẽ non
depẽdet ab aia. Sed ens rõnis dicit de qbusdã intẽtio
nib9 qs adiuenit rõ in ipsis reb9 cui9 modi sũt gen9 spẽs
diffinitio τc. Ens aũt dictũ scdo mõ equiperatur pm

qdditatē enti dicto priori mō. Non enim est aliqd ens
nāe qn posset cadē sub ente rōnis ⁊ qn sup ipm posset
fundari itētio aliq̄ scđa ut spēi gñis idiuidui uel saltez
cāe uel cāti uel trāscēdētis. qꝛ ergo logica est de scđis
itētionib9 appli b9 oib9 entib9 realibus de qb9 per se est
meca. Jō loca pōt dici ⁊ silr suo mō sophica laborare cir
ca idē cū meca. Sed lōge diuīsa est ꝯsideratio eaꝝ. ℂ 5o
dubitaꝛ circa illas tres ꝯditiones sbi q̄s assignat doc.
Uideꝛ eni p° aut hic diminut9 aut alibi supflu9: qꝛ p°
reptaus. q. j. assignat. 6. ꝯditiōes sbi. pa q sit scie speci9
2a q sit ipi9 dignius. 3 q de ipo ꝯsiderata i scia dicanꝛ.
4a q sit pmum qđ occurrit intellectui in illa scia. 5a q
possit eē sbm pncipioꝝ scie. 6a q ci9 passiones in scien
tia ꝯsideranꝛ ut sup̄ collegi in descriptiōib9 sbi mālis ⁊
formalis. Item cōtra pmam ꝯditionē spāliter arguiꝛ.
Aut enim itelligit de qd nois: aut de qd rei. Si primo
mō nō enti posset ꝯuenire qꝛ nō entia hñt qd nominis
Posset ēt ꝯuenire itētioni scđe in cōi ⁊ enti rōnis ⁊ cō
ceptui formato ab actu rōnis a qb9 negat ipsam. Si 2o
mō cuz qd rei hoc est diffinitio nō ꝯueniat nisi soli spēi
7. mece. t. ꝯ. 13. sequereꝛ q nec de9 nec ens nec pl'a alia
que assignanꝛ sba sciarū possent poni sba. Itē ꝯtra 2as
ꝯditionem si per qđ qd est sbi necio demōstrari debēt
passiones ei9 de ipso: seqtur q cū nulla passio entis sit:
posset de ente ostēdi nec de aliq̄ iferiori ad ens q ens
nō erit sbm mece. ⁊ ita de deo in theoa. Itez hoc est cō
tra cōem doctrinā hui9 ⁊ seq̄ciuz. qui vult q passio po
sterior per priorem tanq̄z per mediū possit ostēdi non er
go necio per qđ qd est sbi. Item hoc vꝫ ꝯtra Arꝫ. 2. po
sterioꝝ. t. ꝯ. 8. ubi diċ q medium demrationis est rō p
mi termini. i. maioris extremitatis ut coiter exponiꝛ.
sed hui9 est passio ⁊ nō sbm ergo ⁊c̄. Item ꝯtra tertiam
ꝯditionem arguiꝛ sic. pfectiora nō debēt reduci ad im
perfectiora nec attributionē hñt ad ipsa: sed in loca plu
ra sunt pfectiora sillo simplr sūpto ꝯsiderata: ergo ⁊c̄.
Ma. videꝛ manifesta. ⁊ pꝫ ex p̄dictis h9. q. 3. plo. Mi.
pbo siue loquēdo de fundamētis itētionū que a logi
co ꝯsideranꝛ siue de ipsis itētionib9. Nā sillus demra
tiu9 est pfectior q̄z sills simplr sūpt9 tum rōne fundamē
ti. tum qꝛ ps sbiua ergo ⁊c̄. ℂ Pro solōne hui9 dubij
p̄mittēdum pmo q qd est ⁊ qꝛ est pñt cōsiderari duplr
uel ut qōnes ut. 2. posterioꝝ. t. ꝯ. j. uel ut p̄cognitiones
j. posterioꝝ. t. ꝯ. 2. ut enim qꝛ est capiꝛ ut ipm est sbi uel
dignitatis est p̄cognitio. Ut vō ꝯnis uel passionis est
qō: silr quid est sbi abte ꝯsideranti est qō. sed qd est sbi
in ordine ad passionem est p̄cognitio. Nō est enim in
cōueniēs idem successiue eē certū ⁊ dubium. ideo illa
duo. s. qd est ⁊ qꝛ est pmo pñt eē qōnes ⁊ cum fuerit de
terminate fiūt p̄cognitiōes. sec9 de pp qd est. qꝛ lꝫ post
demrationē uel qōnis terminationē fit cognitio: non
tñ p̄cognitio. Reduciꝛ aūt si est ad qꝛ est: ⁊ pp quid est
ad qd est. Uñ ad ulteriorem notitiā istoꝝ terminoruz
qui iuuenib9 exnei videnꝛ notādū q ois qō aut est de
icōplexo aut de cōplexo. Si pmo mō aut de ipsi9 enti
tate ⁊ sic est si est. aut de ipsi9 qdditate ⁊ sic est qđ qd est
Si scđo mō aut de iherētia passionis ⁊ sic est qꝛ est. aut
de cā illi9 iherētie ⁊ sic est pp qd est. Exm hec ꝯ luna est
eclipsar anteq̄z demōstraꝛ pōt eē dur ⁊ q̄ztū ad se totaz
⁊ quātum ad icōplexa ipsi9. Pōt enim q̄ri an eclipsis
sit in rerum nā quo ad qōnem si est. Dito aūt q sic po
test queri qd est. Est aūt eclipsis carētia lumis in aliq̄
receptiuo ex iterpōne corpis opaci impediētis lumio
sum cāre lumē in h9 corpe receptiuo lumis. Quo ha
bito pōt q̄ri an hec ꝑpō sit uera. luna est eclipsar q̄ztuz
ad qōnem qꝛ est. Cognito aūt expimētalr q sic pōt q̄ri
pp qd. Dito aūt q hoc est pp iterpōnem terre iter solē
⁊ lunam cessat ois qō de p̄dicta ꝯne. Scđo aduerten
duz qđ qd est tam ut qō q̄z ut p̄cognitio. pōt accipi aut
pro qd nois: aut pro qd rei. qd nois est orō explicans
rōnem uocis in suum significatū uel qō de tali orōne:
qd vō rei est orō explicās ipsam rem uel questio de illa
Quid rei est tm̄ entiū. qd nois est tam entiū q̄z nō enti
um. Ulteri9 adūtēdum q in hñtib9 qd rei idem est qd
nois ⁊ rei: qꝛ rō quam significat nomē est diffinitio. 4.
mece. t. ꝯ. 28. cum quo stat q eiusdē sint plura qd nois
⁊ vnū rei. Secus in nō hñtib9 ut doc. subtilis hēt in. 4.
q. 2. di. j. Ulteri9 sciēdū q qd rei pōt sumi duplr. aut ꝑ
diffinitiōe. aut pro ꝯtu qdditatiuo. Sciēdum 4o q de
mōstratio est duplex. s. qd uel pp qd. ⁊ qꝛ. pa adhuc du
plex. gñalis que fit per quācūq̄z cām siue itrinsecam si
ue extrinsecā dūmō sit ꝑpinq̄. ꝑpa que pp qd ⁊ potis
sima appellaꝛ ⁊ fit per cās itrisecas tm̄. 2a ēt duplex. vna
ab effectu ad cām. alia a cā remota ad effectū. 5o notan
dum q sbm cuiuslibet scie pro statu isto nāliter iuēte
assignaꝛ aliqd cōe qꝛ cognitio nr̄a itellectiua est uliūm
⁊ p° taliū. Jō diċ Arꝫ. j. posterioꝝ. t. ꝯ. 43. q sbm scie
hēt ptes pna ⁊ passiones. dixi pro statu isto ⁊ nāliter in
uēte ad diam notitie btōꝝ ⁊ theoe atq̄z fidei que sunt
de sinb9 poti9 p°. 6o sciēdū q alia sunt pora quo ad nr̄z
modum cognoscendi. alia vō quo ad nām. j. phi. t. ꝯ.
2. ⁊. 7. mece. t. ꝯ. 10. ⁊ alibi sepe. Jō attributio uel redu
ctio in sciētijs pōt eē uel ad ea que sunt pora simplr ul'
quo ad nos siue nr̄m modū cognoscēdi. ubi tñ dantur
gradus qꝛ de nūo taliū aliqd dꝛ pmum attributione:
aliqd 2m. aliqd 3m ⁊c̄. 7o adūtēdū q qd rei exp̄ssuz per
diffinitionem nō est oium sed ꝑpe est soli9 sbe ⁊ nō cu
iuscūq̄z sed precise spēi. Primuz hēt iste doc. in. 4. di.
j. q. 2. ubi dicit q diffinitio ꝑpe dicta est entis positiui
per se vni9 realis cōpositi realr uel ꝯceptiꝛ ulis ⁊ soli9
talis. 2m hēt Arꝫ. 7. mece. t. ꝯ. 12. ⁊. 15. ⁊ alibi ibidez se
pe. 3m ēt pꝫ per ipm in eodē. 7. t. ꝯ. 13. sed nihilominus
qd tale est alioꝝ entiū ⁊ maxime p̄dicabiliū ⁊ realium
⁊ rōnis ut pꝫ ubi p̄us ex Arꝫ. ⁊ doc. subtili. 8o notan
dum q nō icōuenit de sbo scie p̄supponē qd est siue no
minis ut coiter dꝛ: siue ēt rei: ⁊ cum hoc in illa scia iue
stigare ⁊ uenari qd eiusdē. Presupponit enim scia ois
⁊ qd nois ⁊ qd rei. i. ꝯceptū qdditatiuuz sui sbi: sed qd
rei. i. diffinitionē qdditatiuam uenaꝛ ut pꝫ in li. de aia
⁊ in logica ubi earum sba diffiniunꝛ ⁊ maxime de sbo
attributionis est hoc uerū. Nec ex hoc seqtur aliquā
sciam ꝑbare a priori suum sbm eē: qꝛ aliud est entitatez
rei declarare diffinitiue. aliud ipm eē per cām ꝑbare.
Nam si ad eē diffiniti ostēdēdū accipeꝛ pro medio qđ
qd est ipsi9 petereꝛ manifeste pnm. Uide optime modū
hui9 sup li. elēchoꝝ. q. 3. soluēdo. j. pncipale ad ꝑpom.
Ex hijs pꝫ solō dubij. Dico ergo cū doc. q ille tres cō
ditiones de sbo attribuis bñ assignanꝛ. ℂ Ad pm arm
in oppom dico q nec hic diminut9 nec alibi supflu9 est
doc. Illud enim qđ explicite pmo reptaus dixit hic im
plicite assignauit. nec hoc est icōueniēs qꝛ sm māe exi
gētiā alr in diūsis locis loquunꝛ doc. Exm i hac. q. as
signat doc. iste tres act9 itellect9: sed alij explicādo 3m
illoꝝ ponūt alios tres: qꝛ sub discursu a noto ad igno
tum iueniꝛ triplex discursus ut pꝫ sup̄ arlo 2o. Uel dici
pōt q hic imitaꝛ fundamēta Arꝫ. p̄cise. ibi vō igenio
se ⁊ resoluit ⁊ addit plura. ℂ Ad 2m dico q coiter ex
poniꝛ de qd nois. sed saluo meliori iudicio pōt dici q
hēt vitatē ēt de qd rei. ⁊ cū ꝑbaꝛ q qd rei nō cōuenit
nisi soli spēi. Pōt dici vno mō q hoc est uerū ꝑprijssi
me loquēdo. sed hoc quo ad ꝑpositū de sillo nō nocet:
qꝛ forte est spēs spālissima ut ifra tāgā. Sed qꝛ arm est
cōe ad oēs scias ⁊ sba ipsarū dico alr q equocaꝛ de qd
rei ut in ultimo nōbili pꝫ. accipio enim in ꝑposito qd
rei pro ꝯtu qdditatiuo ⁊ tale qd p̄cognosciꝛ de sbo cu
iuslibet scie siue cois siue spālis: ⁊ hoc extēdēdo rez ut
extēdiꝛ ens. Uide notāter ad hoc ea que dicit. q. 4. ⁊
5. anp̄redi. soluendo. 10. pnle illi9. 4. ⁊ in solōne pnli. 5.
ℂ Ad 3m qđ tāgit bonā difficultatē pōt dici q loquiꝛ

doc. approp̄ate de sb̄o attribu[is] scie nāliter inuēte quod coiter hēt ueram diffinitionem: secus est de sb̄o p̄di[is] & scie supnālis & in hoc saluat̄ difficultas de ente & deo. Loqr̄ ēt de demr̄atione pp q̄d potissima & in hoc saluatur ꝯtrouśia ibi itroducta & auctas Ar̄. Est eniz alia auctas in oppositū. j. posterioꝝ. t. ꝯ. 25. ubi dicit ꝙ rō ultimi termini est me[m] demr̄ationis. sed ibi posset distingui de or[ne] nāe uel sillo[co]. Alr̄ enim logicus & alr̄ me[co] accipit ꝙ q̄d est. Jō doc. hic ꝑprie lo[ce] loquendo iterp̄tat̄ v̄ba Ar̄. in meta[ca] aūt uel theo[a] alr̄ ut patet in ꝓlo. ꝑ. q. 3. & sup. j. meta[ce]. ideo impugnādo opi. de argu[ne] hic dicit ꝙ nusq̄ȝ ab Ar̄. diffinit̄. ubi pȝ exp̄sse ꝙ per q̄d est itelligit diffinitionē. Uel dicēdum ꝙ ꝯditio est gn̄alr̄ uera: sic vȝ ꝙ eo mō quo sb̄m hēt qd̄ quid est: suum qd̄ q̄d est pōt poni me[m] demōstratiōis. si diffinitionem diffinitio. si ꝯceptum q̄dditatiuū ꝯcept[9] q̄dditatiuus: & qd̄ ibi tāgit̄ de passionib[9] entis dic ut prius excepta p̄[a] passione que p ꝯceptū q̄dditatiuū ostēdi pōt. Uerūtū pp carētiam noium ꝯcept[9] talis & habentis ip̄m ne videamur petē p̄n[m] utimur aliȷ̄s pro medio & nō ꝯ[ru] q̄dditatiuo. Elige viam quam uolueris & dic ꝯn̄ter. ¶ Ad 4[m] patet ex. 6. nō[ll]. Est enim itelligēda illa attributio ꝑm cognitionē & nō ꝑm entitatem. Et si arguas ꝙ vnūquodq̄ȝ sicut se hēt ad eē ita ad cognitionem. 2. me[ce]. t. ꝯ. 4. Dicēdū ꝙ uerū est in se & in intellectu cogno[te] entia ꝓpo[r] suis enti[b9] cui[9] nō est itellect[9] viatoris. Uel posset alr̄ ad ar[m] p̄n[le] dici ꝙ mi. est falsa quo ad per se ꝯsiderata in lo[ca]. qd̄ dico pp fundamēta que per accn̄s ꝯsiderant̄. Et ad ꝓbationē pōt distingui de p̄fectione positiua & p̄missiua ut coiter distigui tur. Sed ibi eēt sp̄alis difficultas. an itētiones sc̄de dicāt aliquā p̄fectionem: cuȝ dicē p̄fectionem negeт̄ a relationib[9] realib[9] ut uolūt aliq̄. sed de hoc infra. ¶ 6[o] dubitat̄ circa ꝯnem rn̄sиuam h[9]. q. qua tenet̄ ꝙ sill's est sb̄m lo[ce]. ar[2] p̄[o] ꝙ nō. Ois scia hēt entitatem & nobilitatem ab ob̄o: sed logica nō hēt entitatem nec nobilitatem a sillo ergo &c. Maior est Ar̄. j. de aia. t. ꝯ. j. & 3. de aia. t. ꝯ. 38. & 6. me[ce]. t. ꝯ. 2. Mi. probat̄: q2 si sic aut cālitate itrinseca aut extrinseca. Nō p̄mo mō ut patet nec sc̄do mō. ꝓbo q2 nec ut finis q2 ex. 2. phisi[r]. t. ꝯ. 23. finis nō soluȝ est ultimum sed est optimū eoꝝ que sunt ad finem: ens aūt rōnis cui[9] est sillus ut hic loqmur de ip̄so nō est nobili[9] seu p̄fectius ente reali. logica v̄o est ens reale ut sup̄ dictum est ergo &c. Nec est efficiēs re[u] logice. qd̄ p̄[2]. q2 si sic aut vniuocū aut equocum. Non p̄muȝ manifestū est. nec 2[m]: q2 tale est nobilius effectu Sȝ dices ut aliq̄ hic rn̄dēt ꝙ ueꝝ est de equoco totali cui[9] est ob̄m cū pō maxime ꝑm doctrinā scoticam. nō aūt de p̄ti[ll] cuius est ob̄m uel sb̄m tm̄. Cōtra ex p̄ncipiis h[9]. Qn̄cūq̄ȝ ꝯcurrūt due cāe p̄tiales ad eūdem effectum semp sapit nām imp̄fectionis. q2 qd̄ depēdet ex pluribus nō pōt eē p̄fectioris ꝯditionis quocūq̄ȝ illorum ut. q. 14. quo[ll]. ar[lo]. j. hēt iste. Ex[m] de p̄missis re[u] ꝯnis deo & hoie in gn̄atiōe hois: & sole & v̄me in gn̄atione v̄mis. sed ob̄m saltem in ꝓposito est ignobilius pō. igit̄ si eēt cā equoca p̄ti[lis] lo[ce]: sequeret̄ ꝙ lo[ca] eēt ens rōnis qd̄ est falsuȝ. Forte dices ꝙ cā p̄ncipalis equoca cuius est itellect[9] in ꝓposito assimilat sibi effectū lȝ hoc hēat v̄itatem de assimilatione effectiua uel v̄tuali: nō tn̄ de assimilatione formali. Jmmo sic magis assimilat̄ cāe minus p̄ncipali ēt actione magis p̄ncipalis ut hēt exp̄sse iste. 3. di. ꝑ. q. penultima. Jtem 2[o] p̄n[r] ar[2] sic. Sb̄m scie cōtinet p̄mo v̄tu[r] oēs v̄itates illius scie ut. 3. q. ꝓlogi sn̄iarum hēt iste. sed sill'us nō ꝯtinet sic v̄itates logicas ergo &c. Ma. est nota apud Scotistas & p̄[2] ibidem. Mi. v̄o ꝓbat̄ q2 sic ꝯtinē ꝯ[lr] sb̄iecto rōne cālitatis effectiue. sȝ ut ꝓbatū est talis cālitas nō ꝯuenit sillō. Jtem 3[o] scia est de necȷ̄s & ipossibilibus alr̄ se hēre ut patet p̄mo posteriorum. t. ꝯ. 5. & 15. & 6[o]

ethicoꝝ. c. 3. & 7. me[ce]. t. ꝯ. 53. sed sill'us nō est h[9]: g̃ &c. Mi. p̄[2] ex dictis huius. 30. di. ꝑ. q2 itētiones 2[e] nō hn̄t eē nisi dum actu intellect[9] negociat̄. sunt igit̄ ꝯtingentia sicut & act[9] itelligēdi. Jtem 4[o] de sb̄o scie p̄suppo nit̄ q̄d est: sed q̄d est nō ꝯuenit sill'o saltem rei seu diffinitio ut hēt iste in. 4. di. j. q. 2. Jtem 5[o] sb̄m scie est causa passionum suarum ēt effectiua ut hēt iste in plerisq̄ȝ locis. Jta ꝙ posito sb̄o isurgit talis passio uel causat̄. sed sill'us sicut nec aliq̄ alia itētio sc̄da nō hēt aliquam cālitatem respectu suarum passionū cum etiā a relationibus realib[9] que sunt maioris entitatis neget̄ ois cālitas. Nec insurgūt ad p̄onem ip̄sius silli: q2 tūc nō eēnt itētiōes sc̄de qd̄ est icōueniēs. Plura alia media possent hic itroduci sed hȷ̄s solutis dat̄ facultas soluēdi oia alia. Pn̄t etiā applicari hec motiua ad p̄mā. q. ꝓbādo logicam nō eē sciam. ¶ Pro sol'one huius dubȷ̄ sunt quedam p̄mittēda ex q̄b[9] eius sol'o inferetur. Primo adūtēduȝ est ꝙ aliq̄d cognoscit̄ q̄drupl'r. vȝ intuitiue: abstractiue: arguitiue: & deductiue. Primo mō cognoscit̄ exn̄s ut p̄ns in seipso ul' semi[r] p̄ti[te] & nō in rep̄ntatiuo formali eius ut dictū est supra. Secūdo mō ecōtra in rep̄ntatiuo vȝ & nō in se. 3[o] mō fit discursus ab itutiue noto uel ēt abstractiue ad aliud intuitiue uel abstractiue notum. 4[o] mō ecōtra. ¶ 2[o] notāduȝ ꝙ eoꝝ que cognoscunt̄ quedam se hn̄t motiue q̄dam terminatiue: quedam utroq̄ȝ mō: quedam ēt forte neutro mō ad itellectum nr̄m. ¶ 3[o] sciēdum ꝙ ob̄m itellectus aliud est p̄marium: aliud sc̄darium: aliud actu recto: aliud actu reflexo cognoscibile. ¶ 4[o] itelligēdum ut sup̄ tactum est ꝙ ꝯsideratio lo[ci] de sc̄dis itētionib[9] est in ordine ad fūdamēta. & ideo ꝯcretiue sūptis. Notitia ergo sc̄darum itētionum originalr̄ est ex ꝓprietatib[9] rep̄tis in fundamētis a q̄b[9] origina[r] hn̄t eē & hoc occasio[r] & motiue lȝ effectie ab itellectu hēant eē. imaginoꝝ enim hūc ꝓcessum. Primo nāq̄ȝ itellect[9] p̄supposita cognitione ituitiua sensus & opatione itellect[9] agētis: quam aliq̄ uolūt extēdi ad actum & hītum inclusiue. aliq̄ v̄o in cātiōe sp̄ei ite[r] terminari: qd̄ ad presens omittat̄: itelligit ob̄m reale utputa hoiem ul' aial uel aliq̄d tale. 2[o] plura sic cognita sub diuersis hītudinib[9] ad iuicē compat. 3[o] illam compationem ex p̄te obiectoꝝ diūsimode noiatam itelligit. & hoc aut tm̄ terminatiue ut coiter ponit̄. aut motiue si respectibus rōnis aliq̄ actiuitas ꝯcedat̄. Motiue enim se hēre respectu act[9] uel habitus est ut cā p̄tialis cōcurrere cum intellectu ad cāndum actum uel hītuȝ. 4[o] etiam illos respectus & ad se iuicem & ad fundamēta pōt itellectus compare & ita ip̄sis alios modos itelligēdi uel alias secūdas intētiones qd̄ idem est applicare: & ita in infinitū ꝓcedēdo. forte posset cōcedi ut supra notaui. Jntelligo maxime lȝ de itellectu p̄us has itētiones fabricāte sicut de modis signi[di] grāma[b9] est dicēdum. Con[ic] eni or[ne] doctrine p̄us adiscē h[9] modos q̄ȝ fūda[ta] eoꝝ ut saltē fūda[ta] sb̄ ip̄sis cog̃scim[9] ut. q. seq̄n[b9] tāget̄. 5[o] ꝯtinē[e] v̄tualis q̄ȝ ob̄o cuiuslibet scie coiter scola Scotistaꝝ attbuit descriptionē singularē quā Scot[9] i originali ꝓpo oxom. scripsit p̄mitto: que talis est. Uirtualis ꝯtinētia est q̄dā re[us] disquipantie itrisec[9] adueniens fūda[r] & trāscēdēs per quā cā equoca pōt ꝓducē effectū ꝓdu[ci3] de nō eē sui simpl'r ad esse sui simpl'r. Un̄ adūtendū ꝙ ꝯtinētia alia est pōlis seu p̄missiua p̄hica ut māe re[u] formarū. me[ca] ut supioris re[u] iferioꝝ. & generis re[u] d̄ẏarū. alia actualis seu formalis sic ēȝ. alia v̄tualis sic cāe extrisece re[u] effect[9]. alia eminētialis sic in eēntȷ̄s ordiatis & maxie in eēntia dina re[u] oiuȝ aliarū. Alia vnitiua que reqrit idētitatē sil'r & dis[c3] q̄re i. 4. di. 46. q. 3. & maxie rep̄it̄ in diuis & i creaturis suo mō ut pȝ in potētȷ̄s aie iter se & ad aiam compatis. Cōtinent̄ igit̄ v̄tualr̄ ꝯnes in p̄missis & p̄missa me[la] si q̄ sit: i

imediata. pdim vo imediate in ipsius sbo formalr si est pmi modi uel virtualr si scdi: igit a pmo ad ultimum oes ueritates hitus ptinent virtualr in ipsi sbo pmo tanq in radice ois cognoscibilitatis. Nec hoc dz itelligi de ptinentia potentiali uel pmissiua virtuali: qr talis nullo modo est poda nisi mltu remote exponendo. Nec et est distinguendu recte de sbo ptinentie vtualis adeqtionis pdicatis seu pncipalitatis in scia: lz aliqi ita fingat. Idem eni est sbm in scia oib hijs modis nisi q ei accidit q sit pdicabile de oib: qr tm in metaca puenit hoc. tene cetera toce que dicta sut. Ex hijs ad dubiu rnr cuz doc. ¶ Ad pm arm dico vno mo q illa calitas scie ex pte obi siqua est in pposito est extrinseca mete tn qr immete catur ex actib frequetatis uel vno iteso. Et cum qrit aut finis aut efficietis pot utruq pcedi. Et cu pr q non qztu ad fine. Dico q lz scia possit dici nobilior obo seorsuz supto: no tn obo scito. & sic ponit finis ei: ut het iste in plo. q. 3. soluedo arta pnlia pe lateralis & alibi. albedo eni uel aliud tale et reale non est finis scie sed albedo sic uel sic cognita. ita in pposito de sillo. Cu 2o ostedit q no est ca effectiua: hoc pot negari. Cu qrit aut equoca &c. dico q equoca. Et cu pbat q no ex pfectioe cae talis: satis copeteter rnsum est pus q videlicet ueru est de ca totali. & tn ultra pbat q et loca esset ens ronis. Dico q hoc no seqtur qr no est assimilar in entite enti ronis: si aut eet & cu hoc ens ronis poneret altera ca ptir pcederet arm de mete doc. Sed in pposito no itetione sed fudametu itetionis. pono caz ptiale & qr hoi est ultimate ens reale: io hitu catu pgrue ponimus ens reale: ab obo eni motiuo uel quo & no terminatiuo uel q het sua entitate. Un po. q. 4 egregie inquit doc. q obm reu notitie het triplice pditione. s. causare mesurare & terminare. due pe no pueniut itetioib nec artifib sed un 3a nisi recurredo ad fundameta & nalia. Alio mo posset totalis calitas hit lolis poni ex pte intellect. Na lz in actu recto obm sit ca ptils & lz pmariu. in actu tn reflexo posset totalis actiuitas attribui poe. Videat iste. 3. dist. p. q. 7. ptra God. & alios. Uel dic 3o q lz in actu recto itetiones no possent here calitate. & silr alie rlones & forte qztitates. in actu tn reflexo. no icouenit. Elige via qua uolueris. Pria rnsio est securior. Posset et pbabilr dici q itetiones 2e ptinent sub obo motiuo ite eo qr ptinent quoquo mo vtualr in qdditate sensibili. iux declaratione hui in quolito q. 14. ubi dic q itelligit noie ei in se ul in suo iferiori sensibile ul iclusuz vtualr seu eentialr in qdditate sensibili. hec podera bn ubiqz. vide. j. q. 3. antepdicaz soluedo 3m pncipale ad ppositu aliq bn poderado. Posset etia sustineri q sills ptinet vtualr oes vitates logicales qr tales vitates sut reue uel pformitates in itellectu complexe uel icoplexe que pbabilr ponunt respect ronis. ut. 6. mece. & alibi in doctrina ho het videri. Difficltas aut est de fudametis taliu pformitatu & vitatu ut tangut alia arta hic. Cotinetia et vtualis de qua loqmur est obalis & meca & no realis phisica qre no dic nisi simplice emanatione in icoplexis & illatione itetionale in coplexis: de qb ifra altl deo duce dicem qr paulatine itroducedi sunt iuniores scolastici. ¶ Ad 2m de ptitia vtuali pz ex pdictis. Eo eni mo quo sillo couenit calitas eode mo & ptitia vtualis. Si aut totalis actiuitas ponat ex pte poe regula doc. het vitate in scietijs rebo: qru sba hnt actiuitate ptiles & pportioe ptias virtuale. Posset et poderari q soli scie hnti euidentiam ex obo puenit illa ptitia vtualis ut pz. q. 3. plogi. Cotitia eni vtualis ppe loquedo pt sbo scie hntis vnitate specifica cui no est loca in coi neqz sills. ¶ Ad 3m dicedu q itentiones 2e sicut & entia realia put psiderari uel pz ee qdditatiuu siue eentialr: uel pm ee acr exitie. Primo mo sut necia & ipossibilia alr se here. 2o mo sut ptingetia &

sic itelligit doc. ubi allegat sup. qr logt de relationib ronis ut hnt ee in fudametis coparatis qd est ee existetie in ipsis. Uel dic alr recurredo ad fudamta. Posset et dici ex pdictis ho in plogo. q. 4. q de ptigeti est scia & ide ibide. q. 3. ubi dic q necitas obi no est pditio scie sed ad pbm pz ibide q scia est necioz. s. dictoz de ptingetib uel necijs obis & hoc sapr. ¶ Ad 4m dico q sillogism het qd nois & qd rei eo mo quo est res. s. ptum qdditatiuu & diffinitione expssam per gen & dria. Et cu pr ex doc. in. 4. q diffinitio no pt entib ronis: ueru est diffinitio pprissime supta de qua dictu est duo pcel. Intetiones tn 2e diffiniunt ut logic diffinit ex gne vz & dria ut doc. ibide expsse dic. Sic et pprijssime loquedo soli sbe est diffinitio. Eo eni mo quo dant gradus in entib dant & in diffinib. Uel posset dici lz forte no ita ad mete doc. q diffinitiones scdaru itetionu sunt diffinitioes entis realis originalr & occasionalr & fundametalr lz no formalr & imete. & hoc suffic. ¶ Ad 5m dicedu q eo mo quo aliqd het pncipia eendi ipm cosequunt sue pprietates. Si ex na rei: ex na rei. Si opatioe itellect: opatioe itellect. Mo sillus het fundametuz tanq pnm originale occaus eendi & itellectu copletiue effectiuu sui ee: & ita passiones ipsi eode mo habet ee. Ex pncipijs eni sbi orit passio. Et qd tagit ibi de sbo qd est ca passionis het diffics spale. de quo. j. c. de proprio aliq dica. Posset et pbabilr dici q posito ente ronis in ee per op colla itellect imediate ipm psequit aptitudo talis uel talis que et est itetio 2a fundat & idetice & et formalr: lz eni imediate cata actu collatiuo intellect: sed hic plura eent poderada que altiori indagini omitto. Posset et poderari illud argm qd fit coiter vz q nulla scia forat ul fabricat suu sbm: sed logica format uel docet formare sillm. Dicit q vitate het in scia reali. sec est de scia ronis. Uel dic q sillus usualis uel naliter acqsit pcessit artificiale. Uel recurredu est ad fundameta: sed pma via est securior ut pz. Uel dic ut pus ad. 4. rone est dictu qr sapt. Posset et obijci ex dcis doc. in ma de sbo theoe. ubi pbat ens in coi ee sbm metace. & po mecc ide het ergo eode mo dicet de logica reu entis ronis in coi. Rnsione quere. ¶ 7o posset dubitari circa diuisione logice qua sup assignaui pm diuisione sbi. Et breuiter dicedu ut sup. q. j. de vnitate scietie dictu est. Eo naqz mo quo scia het vnitate ab obo het et & sectione ad sbi diuisione. ¶ 8o dubitat circa dicta doc. in applicado tertia pditione sbi. Ubi dicit q icoplexu & enuciatio sut ptes integrales silli. sills vo dyaco & demostratiu ptes sbiue. Elech aut puatio ei. Contra pmu forma simplex ptib integralib caret: sed sillus est hoi ergo &c. Ma. nota: qr obiectum predicati ifert obiectuz sbi. Mi. pz qr ut hic semp loqmur de sillo est reus ronis. Ite spes dista no est ps alterius enunciatio uel incoplexu & sillus sunt hoi ergo &c. Cotra secudu est expssa snia hoi. j. elechoz. q. 4. ubi vult q diuisio sillogismi in topicu & necessariu et est diuisio accidentis in subiecta ut supra articulo primo huius. q. recitaui. Tuc sic. Alia est diuisio totius in ptes subiectas. alia accntis in sbiecta: patet qr vna est per se. alia vo per accides. sed diuisio silli in illa est accntis in subiecta ergo no totius in ptes. Alid qd dicit ibi de li. poz q ibi de pte subiectiua silli fit sermo videt falsum qr tuc ide esset ps sbiua suipsi cu ibi de sillo in coi tractat ut hic doc. pcedit. j. soluedo. 2. pncipale. Contra 3m sillus sophico est eque reus positiuus applic mae appatl sicut topicus uel demrratiu mae pporl ergo no est tn puatio ueri silli. Ite de puatione alicui no est dista scia a scia illi cuius est puatio: sed de sillo sophistico est distincta ps loce: ut puta li. elechoz. etiam per istum po elechoru q. 3. Dicedum cum doctore q recte loquit. ¶ Ad pm dico q lz pncipalis itetio loci sit de sillo 2e intent sum-

pro: nõ tñ p̄scin^do a fun^to: imo ꝯsiderat de ipsius fun^to lȝ igit̃ silľus formalr̃ sumpt^9 nõ hẽt ptes itegrales: mãli ter tñ accept^9 nõ caret ipsis. Uel alr̃ dicendum ꝙ sicut iste p̄di^n.^e genus p̄dicat̃ de spẽ uel oꝛo ꝯstituit̃ ex noĩe ꝛ vbo hñt exerceri in fundamẽtis ut infra magis. Ita ista silľus ꝯstituit̃ ex icõplexo ꝛ enũciatione. hẽt exercer ri in fundamẽtis. Ita gñalr̃ ꝙ itẽtio lo^ci est de istis ꝯce ptib^9 aĩe pro fundamẽtis ultimate cũcta attribuẽdo. Iste expõnes ꝛ silẽs sup̃ patẽter sunt de mẽte istius ut ifra. c. de gñe ꝛ de dĩa exp̄sse hẽt. Per hoc ad aliud pa tet ꝙ p̄supponit falsum. uel dic ut in silľi de nũo maiori ꝛ minori coiter dicit̃ capiẽdo ipsos mãliter uel forma liter ꝛ silr̃ i ꝓposito lȝ nõ sit oĩmoda silĩtudo. ¶ Ad 2^m dico ꝙ doc. ꝛ ħ ꝛ p̄^o ele^e optie dicit: nec cõtroũsia ulla est nisi in uoce si qua sit. ħ enim dicit ꝙ silľus dialecti cus ꝛc. sunt ptes sbiue qd uerũ est capiẽdo illa pro for mali. Primo v̄o elẽchoꝝ dicit ꝙ est diuisio accñtis in subiecta. qd uerum est accipiendo illa pro substracto. Aliud eniȝ est ꝯsiderare mãm: aliud itẽtionem mãe ap plicatam. Per idem ad aliud ꝙ silľus applicat^9 tali uľ tali mãe de quo fit sermo in li. p̄oꝝ. est ps sbiua silľi in cõi qz ille p̄scindit ab omni mã. Uel posset dici ps im p̄pe, put idem sub minori extẽsione ꝛ cõtinẽtia põt dici ps respectu suiipsius sub maiori ꝛ hoc mõ loquit̃ ifra in solõne. 2. p̄ncipalis. Uel dic ꝙ ibi determiat ꝛ de toto ꝛ de ptib^9 sbiuis ei^9 ideo uerũ dič lȝ aliud tacu it. ¶ Ad 3^m põt dici ꝙ sill's elẽch^9 põt ꝯsiderari forma liter uel mãliter. p̄mo mõ ꝯce^o ip̄m eẽ itẽtionem scđaȝ positiuam. Alio mõ mãliter ꝛ hoc uľut cadit in usu so phi^ce ꝛ decepto^e argumen^is. Alio mõ ut tradit̃ per de terminata principia. primo mõ ultime dis^e ꝓcedit ex falsis nec de ipso est scia. 2° mõ sic. Uult ergo doc. p̄mo elenchoꝝ. ꝙ de silľo sophi^co 2^e iten^e ꝛ fun^e. scđo mõ fit scia. Hic v̄o vult ꝙ ille p^e inten^e ut ꝓcedit ex falsis ꝛ 2^e inten^e ut suppo^t pro tali sit p̄uatio ueri silľi. de hoc ma gis p̄^o elẽchoꝝ. ¶ 9° dubitat̃ circa solõnem p̄mi princi palis ubi dicit doc. ꝙ de sillo in cõi per sillm pticularẽ habet̃ scia. ꝛ ꝙ nõ est scia de pticulari nisi per seip̄m sci to cõi. Cõtra p̄^m. sillus per quem acqrit̃ scia est fũdamẽ talis aut in uoce: aut in scripto: aut in mẽte. sill's v̄o de quo querit̃ scia est re^us rõnis ut sepe dictuȝ est. videt̃ er go ꝙ rñsio nõ est ad ꝓpositum ꝛ silr̃ nec ar^m qz facili ter euadi posset dicẽdo ꝙ ꝓcedit de sillo funda^e sũpto ꝛ nõ formalr̃. Eque eniȝ ut videt̃ posset ostẽdi per idẽ medium ꝙ de hoĩe nõ est scia: qz sicut hõ est qđdam in cõplexũ de quo habet̃ scia per sillm: ita sillus 2^e iten^e sũ ptus respectu silli p^e inten^e dicti. Item ꝯtra scđm vide tur ꝙ de pticulari possit eẽ scia dis^ta a scia cois sicut ip sum est aliud a cõmuni. Ad ista facilr̃ rñdet̃ ex p̄dictis. ¶ Ad p̄mum dico ꝙ q̃uis p̄ncipalis itẽtio sit de sillo 2^e iten^e dicto hoc tñ est ut supponit pro fundamẽto. ꝛ ita intelligit̃ uľitas ꝛ pticularitas per re^us ad fundam ta ꝛ p̄dicationem exercitam. ¶ Ad aliud trãscẽdit eni negocium sed breuiter pro nũc dicẽdum ꝙ nõ est alia scia de pticulari: nec dicit aliam entitatem formalẽ sal tem a suo cõi lȝ addat aliquam entitatem mãlẽ. ¶ De cimo circa solõnem 2^i p̄ncipalis posset dubitari. An vi delicet totius ꝛ ptis possit idem eẽ sbm. Et breuiter di co ꝙ nõ incõuenit sub diũsis rõnibus: uel saltem ꝑ rõ nes subordinatas: uel p̄m eãdem rõnem cõpletiorẽ tñ ꝛ minus cõpletam. Dubitare circa solõnem ultimi ar gumẽti magis ptinet ad phiam nãlẽ q̃ȝ ad logicã. Igi tur ptrãseo ad p̄ns ne p̄ter utilitatem iuuenum plixus videar. ¶ Ultimo põt breuiter dubitari circa solõnẽ 4. op. q̃re cum oꝛo ꝯuenit equoce enũciationi ꝛ sillo p te potius ab ea remouet̃. 2. uel. 3. ꝯditio q̃ȝ p̄ma cũ eq uoci nõ sit diffinitio. põt dici ꝙ illa diffinitio que po nit̃ p̄mo pyar^as de ipsa ꝯuenit ei pro vno significato. i. pro enũciatione ut videt̃. Sed ꝯtra qz tũc nõ eẽt gen^9

enũciationis: qđ coiter nõ tenet̃. Ideo dicẽdum ꝙ uel illa est descriptio no^is. uel si uera diffinitio tũc capit ħ equocationem extẽsiue pro analogia. Uel dicẽduȝ po tius sustinẽdo p̄mam rñsionem ad istãtiam ꝯtra illam ꝙ oꝛo que est genus enũciationis est p se vna ꝛ cõtinet sb se nẽ dum idicatiuaȝ: sed impatiuã: ꝛ alias h^oi. ꝛ sic negat̃ ꝯñtia illa: oꝛo aũt que est argumẽtatio nõ est per se vna nisi vni^te ordis uel itegritatis p̄m aliqs.

p Remissis tribus qõnib^9 circa logi cam in cõi dirigit p̄monẽ in ysagogas porphyrianas. Et anteq̃ȝ textuȝ dubitatie tãgat Mouet sex aut. 9. (oib^9 cõputatis) cir ca ip̄m uľe in cõi qõnes. Et qz intẽtio sua est ꝯstituere uľe sbm huius libri. de sbo v̄o icludẽdo inherẽtiam pas sionis q̃tuoꝛ põt queri: vȝ si est: qd est: qz est: ꝛ pp qd est ideo ualde ordinate pro iformatione radicali iuuenuȝ hec q̃tuoꝛ ptractat p̄usq̃ȝ ip̄m sbm eẽ asserat. Quãtuȝ igit̃ ad qõnem qd est dicit in sp̄ãli querẽdum est de uľi. ꝛ qz oẽm qõnẽ p̄cedit. qd dicit̃ per nomẽ ꝛc. ubi adũ tẽdum ut supra tactum est ꝙ qd est duplex. s. rei ꝛ no minis. ꝛ lȝ qõ si est p̄cedat qõnem qd rei p̄m ordinem queȝ tenet Ar. 2. posterioꝝ. qõ tñ qd nois p̄cedit oẽs ut hic ꝛ. 4. sen^e. di. j. q. 2. hẽt iste seqtur in lr̃a distinctio trimẽbris huius nois uľe sicut ceteroꝝ ꝯcretorum ac cidẽtalium: ꝛ põt reduci in bimẽbrem sic. Oẽ ꝯcretuȝ accñtale aut sumit̃ pro aggregato ex significato ꝛ ꝯno tato: aut seoꝛsum ꝛ tũc uel pro significato uel pro con notato. Isti enim termini pro significato pro formali uel pro eo ꝙ significat seu pro forma sunt syno^ma: sic ex altera pte pro substracto ꝑ ꝯnotato uel pro eo qđ de noiat. Sic ergo album põt sumi pro illa q̃litate quam albedo significat. uel pro sbo eius uľ pro aggregato ex utroq̃ȝ. Cõcretum nãq̃ȝ ꝛ abstractum ex p̄ncipijs hui^9 ubiq̃ȝ ꝛ p̄cipue ifra in añpredi^tis idem significãt sed dif ferũt in modis significãdi ut magis infra dicet̃. Nam hoc per modum per se entis: illud v̄o per modum alte ri inherẽtis ꝛ hoc uel subiectiue uel suppositiue signifi cat. Uel magis ad ꝓpositum ponat̃ exẽplum in ꝯcreto p^e inten^ti re^uo. Silẽ nãq̃ȝ significat illam relationeȝ eq perãtie quam silĩtudo significat. ꝯnotat v̄o sbm ut ho minem uel asinum: ꝛ qz reqrit̃ necio fũdamẽtum ad eẽ re^ui ꝯnotat ẽt ip̄m utputa albedinem uel calorẽ uľ ali qd hi^9. In quo fũdamẽto ẽt posset fieri distictio p̄m re moti^9 ꝛ min^9 remotũ. Põt igit̃ p̄m uariationeȝ p̄dica mẽtoꝝ tale ꝯcretũ accipi: aut pro formali tñ/ aut pro sbstracto tñ/ aut pro aggregato. Ex^m p̄mi ut albũ per se p̄mo mõ est coloratũ. Ex^m 2^i ut albuȝ currit. Ex^m 3^i ut albũ est ens per accñs. Ita in ꝓposito uľe põt sumi pro re^u rõnis cãto uel derelicto actu colla^uo ite^9 moti ex aliq̃ ꝓpetate idẽtie uel coicabilitatis ex pte rei quaȝ p̄^o significat sic uľitas uel itẽtio uľis. 2° mõ põt accipi ꝑ sbstracto ut hoĩe uel aĩali ꝛ sic de alijs ut pro fũdamen to in tali sbstracto ꝛ hoc uel ꝓpinq̃ uel remoto. Uoco fũdamẽtũ remotũ uľitatis indeterminationẽ p̄uatiuã uel negatiuã seu coicabilitatẽ absolute sumptã. Fũda mẽtũ v̄o ꝓpinquũ dico idẽterminationẽ ꝯriã uel cõi cabilitatẽ compatiẽ cognitã. 3° mõ põt sumi ꝑ aggre gato ex utroq̃ȝ. Protestat̃ ergo doc. se locutuꝝ deiceps de uľi p̄mo mõ qz sic est de ꝯsideratiõe lo^ci. ꝛ hoc itelli ge utplĩn qz aliq̃n loquit̃ de uľi pro sbstracto. 2° mõ pti net ac ꝯsideratiõnẽ artificis re^e utputa me^ci uel phisi ci. 3° mõ nõ est de ꝯsideratiõe alicui^9 artificis per se cuȝ sit ens p accñs ut 6° me^ce. t. p. 6. ꝛ. 7. habet̃. ¶ Circa p̄ dicta posset dubitari utrũ ꝯcretũ ꝛ ab^tus idẽ significet Sed nõ opȝ hic imorari: qz. j. loco suo disputabit̃. Itẽ utrũ significare ꝛ ꝯnotare idẽ dicãt. Ibidẽ ẽt hẽt ptra ctari. Itẽ utrũ de ente per accñs sit scia. Nõ hic sed 6° me^ce. Itẽ q̃liter uľe pro substracto ptinet ad ꝯsideratio nẽ lo^ci. supra dictũ est. ¶ Seqtur de qõne si est.

u Trum vniuersale sit ens. Quo ad p^m ul'e dr ab vniūsus sicut ꝛ vniūsitas: ꝛ differt ꝑz aliquos a ꝑdicabili: qꝛ diffinitur p eē: ꝑdicabile vō per dici de: de quo ifra. Et lꝫ ul'e possit sumi tripl'r ut pꝫ ex ꝑdictis: tn̄ al'r capi solet pro substracto saltē. Naꝫ aliud est in cāndo ut deᵒ. Aliud in cognoscēdo ut itellectᵒ. Aliud in repn̄tādo ut spēs itelligibilis. Aliō i distribuēdo ut signa ul'ia. Aliō in ꝑdicādo ꝛ hoc uel coiter ut oē qō enūciatꝛ de aliquo i ꝓpōne q̄cūqꝫ uel ꝓpꝛie ꝛ tc̄ uel trāscēdēs ut ens limitatuꝫ uel an̄ rem nā ꝛ tpe ut est in itellectu ꝑme cause. Nā tm̄ ut iam ens uel in re ut sub ꝯditionibᵒ idiuidualibᵒ: post rem ut in eē cognito/ de hac ultima distinctione magis. j. q. viij. de triplici acceptiōe significati termini cois in ꝓposito est in ꝑdicando: ꝛ pro formali ut tn̄ applicabili ut ꝑus dictum est/ qō sic describiꝛ pᵒ ꝑyarᵃˢ. t. ꝯ. 5. ul'e est qō est aptum de pluribus ꝑdicari. Item 2ᵒ posterioꝝ. t. ꝯ. ultimi. ul'e est vnuꝫ in multis ꝛ vnuꝫ ꝑter multa. Idem pᵒ posterioꝝ. t. ꝯ. 25. sed nō ita exꝑsse: de qbᵒ diffinitionibus erit sermo amplioꝛ. j. q. vj. Ordo qōnis patet ex ꝑdictis. diuisio eiᵒ est cois.

Quo ad 2^m arguit tribᵒ rōnibᵒ ad ptē negatiuā Prima rō hēt originem ex Boeᵒ in libello de vnitate ꝛ vno. ubi adūtēdū ꝙ itētio Boetij ibidem est ostēdē ꝙ oia appetūt vnitatem. dicit eni ibidem ꝙ qꝛ creatoꝛ nāe uere vnᵒ est iō rebᵒ q̄s ꝯdidit hoc in mūnē dedit: ut ꝛ vnaqueqꝫ hēat eē ꝛ vna cē. Enūat igiꝛ ibidē multos modos vnitatis de qbᵒ. j. caᵒ de spe q. ij. forte erit ꝑmo. vba aūt que recitat doc. nō aperte habenꝛ ibideꝫ lꝫ iplicite possint cōijci ex dictis Boetij De vītate aūt illiᵒ ꝓpōnis in se ifra tāgam. 2ᵃ rō fūdaꝛ in dictis Arꝫ. in ꝑdicamētis. c. de suba. 3ᵃ rō sumiꝛ ex distinctiōe entis in id qō nā est ꝛ in id qō sola rōne rōcināte fabricaꝛ. Due rōnes ad oppositūꝫ ex duplici auctoritate ꝓcedētes satis patēt. Ꝯsequēter ꝯnem affirmatiuam tenet in qōne ista. cuiᵒ rō fundaꝛ in obo ꝛ rōne obiua itellectᵒ creati saltē viatoꝝ. Intētiones eniꝫ logicales sūt modi itelligēdi sicut grāmaticales significādi ut dcm̄ est suꝑ ꝛ magis ifra ꝛ i tractatu de modis significādi deo subueniēte ꝛ vita comite. Est igiꝛ ul'e de quo hic loqmur modus itelligēdi intm̄ ꝙ ēt ipsum singulare itelligiꝛ nō sub mō singularis sed ul'is ut hēt iste. 2. di. ꝑ. q. iij. soluēdo scdam rōnem oꝑ. hoc ideꝫ in theoᵇᵒ suis ubi inquit ꝙ ul'e per se ꝛ ꝑus intelligiꝛ qō tn̄ ueruꝫ est de ul'e pro sbstracto. Idē. 7. meᶜᵉ ꝛ pᵒ hēt. Modus aūt itelligēdi ens nō pōt eē nō ens igiꝛ ul'e nō est nō ens ergo ens per locum ab oppositis. Tāgit ibidem de motione itellectᵒ ab itelligibili qō hēt expresse Ꝯmē. 3. de aia. ꝯᵗᵒ. 4. Auctas vō Arꝫ. quam adducit ē. 3. de aia. t. ꝯ. 5. 14. 17. 18. ꝛ. 27. ꝛ alibi sepe. qō sequiꝛ i lra ꝙ motᵒ uel potiᵒ mouē est actᵒ entis i actu. Ihabeꝛ. 3. de aia. t. ꝯ. 27. Motᵒ nāqꝫ pōt compari ad mouēs uel ad mobile. ꝑmo mō itelligit doc. hic ꝛ Arꝫˡᵉˢ ibidem. 2ᵒ mō itelligit doc. 2: sniarum di. 18. ꝛ Arꝫ. 2. phisi. t. ꝯ. 3. Uel si nolueris totum itelligē ex pte moˡⁱˢ de actu est distinguēduꝫ vꝫ ꝑmo uel eēntiali: ꝛ scdo uꝛ accn̄tali. ꝛ vba docto. itelligi debēt ꝑmo mō non scdo modo. Primuꝫ ꝛ scdm̄ ꝑncipale vnica solutione soluit. sed lꝫ possit obijci ꝯtra soꝛonem ut referꝛ ad utrūqꝫ ut statim ostendam arguit ꝑcise ꝯtra eam ut applicaꝛ ad 2^m ꝑncipale ostēdēdo ꝙ scde sbe nō sunt ꝑter opᵒ intellectᵒ imo ꝙ sunt scde itētiones al'r nō opponerētur ꝑmis ꝛ per ꝯns diuisio Arꝫ. nō eēt ꝯueniēs: cū ois diuisio dꝫ dari per opposita. Ad formaꝫ ḡ argumēti negaꝛ mi. pro 2ᵃ pte. ꝛ sil'r mi. ꝓbationis. Est enim uera lꝫ idirecta ꝑdicatio ul'e est sba 2ᵃ. Ad 3^m cōcedit ul'e nō eē ens nāe sed ex hoc nō sequr ipm eē figmētuꝫ qꝛ huic corn̄det ꝓpꝛietas ex nā rei. illi vō mīme: vn̄ vult ꝙ ul'e est effectiue ab itellectu. occaꝛ aūt ꝛ original'r a ꝓpꝛietate reali. pro quo adducꝛ auctē Boetij in cōmēto

Quo ad 3^m. Circa hāc. q. occurrūt nōnulle difficultates. Priō dubitaꝛ circa vītatē illiᵒ ꝓpōnis Boetij an oppoᵐ. Oē vꝫ qō est iō est ꝛc. quā ēt habet Auiē. 3. meᶜᵉ. c. j. ꝛ. 7. meᶜᵉ. c. j. Uideꝛ eni qbusdā ꝙ oppoᵐ est dicēdū. s. oē qō vnuꝫ est iō est vnū qꝛ est. Item Boeᵒ ibidem enūat plura que sunt nō tn̄ vnum nūo sunt qꝛ illā assignat ab alijs distinctuꝫ modū vnitatis. ❡ Pro soꝛone huius ꝑmittēdū est pᵒ ꝙ aliqd (ut coiter diciꝛ) pōt dici vnuꝫ nūo. aut qꝛ cū aliis ponit i nūm/ aut ut distinguiꝛ cōtra vnum spe gn̄e ꝛ ꝓportione qō ulteriᵒ distingui solet in vnum diffinitione ꝓprio ꝛ accn̄te. 2ᵒ notādum ꝙ ꝑncipiū vnitatis nūalis aliud est itrinsecū aliud extrinsecum. Intrinsecum ꝓpꝛietas idiuidualis. extrinsecū sbm uel aliō hᵒˢ 3ᵒ sciēduꝫ ꝙ eē ꝑdicat q̄nqꝫ 2^m q̄nqꝫ 3^m adiacēs. tūc enim ꝑdicat 2^m qn̄ nihil additꝛ rei vbi specificatiuū. 3^m vō qn̄ sic absqꝫ specificatiuo quocūqꝫ extriseco ꝑdicat ꝙ in ipso est: hoc aūt est ens ꝑticipiꝛ sumptū qō idem sonat cuꝫ exn̄tia actuali. Regulariter ergo teneꝛ ꝙ qn̄cūqꝫ hoc vbum est ꝑdicat 2^m adiacēs dicit exn̄tiā actualem de sbo: vn̄ lꝫ ꝯcedaꝛ ꝙ cesar est hō non tn̄ ꝙ cesar est: de quo ifra in qōnibᵒ libri ꝑyarᵃˢ. ❡ Ex hijs tenēdo cū Boeᵒ dico ꝙ ꝓpō sua est uera maxime loquēdo de vnitate nūali a pnᵒ itrinseco que ut ꝓbabil'r teneo ꝑcedit in quocūqꝫ (nā dico) exn̄tiam actualē maxime in idiuiduis/ qꝛ exn̄tia est modus: ꝛ ꝓpꝛietas idiuidualis/ est de rōne itrinseca ipsiᵒ idiuidui: lꝫ per compationem ad nām al'r sit dicēdū. Sed pro altiori declaratione ꝛ castigatione istoꝝ adūte diligēter ea que habet iste in. 2. di. iij. q. j. in soꝛone qōnis. Ualet ergo hec ꝯn̄tia. hoc est. ergo hoc est vnum: nedum per locū extrinsecum imo per itrinsecum ita vꝫ ꝙ posset eē demōstratio pp qd ut ita loqr. Ꝯcederes enim scoᶜᵉ istā. est uerum ergo vnum: q̄re nō sil'r uel potiᵒ ꝑdictā. Uel posset dici al'r ꝙ cum dicit Boetius. ideo est. ꝛ nō reddit cām ꝑcisam nec a ꝑori. sed cōditioneꝫ ꝯcomitātem qꝛ vnitas nūalis est ꝯditio ꝯcomitās oē per se exn̄s. Uide tn̄ pro ulteriori declaratione hiᵒ ea que dicit iste in 4. di. 45. q. iij. soluendo 2^m ꝑncipale. Uel posset dici ꝙ auctas est uera loquēdo de vno nūo ꝑmo mō qō satis ꝓbabile est ut patet ex itētiōe eiᵒ. ❡ Per hec ad obta. Prima istātia forsā pōt negari ex ꝑdictis. ❡ Ad 2^m dico ꝙ lꝫ sint plures modi vnitatis ibidem enūati vnitas nihilominᵒ specificata per exn̄tiam actualē ꝛ ꝑseitatem tertij modi in vno quoqꝫ ꝯcomitāter saltem est nūalis. Sed ut supra dixi illa additio de vnitate nūali nō habeꝛ exꝑsse in Boeᵒ. ideo dic ꝙ doc. vulgariter allegat: ꝙ nō icōuenit pleruqꝫ in hijs logicalibᵒ ut suꝑ hēs. Sed elige potius modum dicēdi ꝑorem ut calumnia ois abigaꝛ. ❡ 2ᵒ posset dubitari ut singula tāgam circa mi. ꝑ. arᵗⁱ. ubi dicit doc. ul'e nō est vnum in nūo qꝛ ꝑdicaꝛ de pluribᵒ. utrum illa ꝯn̄tia tenet. hoc predicaꝛ de pluribᵒ ergo nō est vnum in nūo. Dico breuiter ꝙ ualet logice loquēdo ꝛ ꝑdicatione vniᶜᵃ vniᶜᵉ sūpta sed theoᶜᵉ ꝛ ꝑdicatione equoca ꝛ vniuoca nō vniᶜᵉ sūpta hēt istātiam. Exᵐ ꝑmi. ut eēntia diuina de tribᵒ ꝑsonis ꝛ alijs que sunt in deo. Exᵐ scdi ut sortes de lꝫ ꝛ illo sorte. Exᵐ tertij ut sortes nūc albᵒ ꝛ statiꝫ niger de albo ꝛ nigro. ❡ 3ᵒ circa 2^m ꝑncipale ꝛ obiectionem ꝯtra ꝑmam soꝛonem ad ipm ꝛ ultimam soꝛonem eius isurgit difficultas. Utrum ul'e ut hic sumiꝛ sit secūda sba ul'ecōtra. ꝛ ꝙ nō patet argᵐ in textu: ꝙ sic hēt ultima solutio. ❡ Pro soꝛone huiᵒ sciēdū ꝙ sba tam ꝑma q̄ꝫ scda pōt accipi uel pro formali uel pro substracto. Primo mō sunt itētiones scde. Naꝫ ꝑma sba sic accepta idem iportat ꝙ singulare uel idiuiduuꝫ de ꝑdicamēto sbe. 2ᵃ aūt idem ꝙ genus uel spēs: que ꝯstat esse 2ᵃˢ itētiones. ꝛ hoc mō accipit doc. hic ꝑmam ꝛ scdaꝫ

sbam. ⁊ ifra. c. de sba. ubi inqt q̄ diuisio sbe in pmaz ⁊ secūdam est sbi in accidentia. qd intelligo nō ut sba in sbam sed ut per pᵃeitatem ⁊ secūdeitatē: que sbe accidunt. Diuiditur secūdo mō ut. s. accipiunt pro substracto sic idem denotāt qd sortes ⁊ homo uel aial. sicut ergo hec cōcedit vniuersale est genus uel spēs: ita ista vniuersale est sba secūda pmo mō sūpta. ecōtra vō est pdicatio per se nisi qs dicat q̄ est determinatio cōtrahēs ut albū reᵘ hoīs uel eꝫ. qd forte ueriᵘˢ est: nisi qꝛ nō ponit ex pte eiusdē extremi ut. j. c. de spe dicet ⁊ alibi. Nā tā pma q̄ scda sba pōt sumi trāscēˢ uel ˡimiᵗᵉ. ad h pōdera ea que hēt in pᵒ di. 26. ⁊ in quoᵗᵒ. q. 3. de sba pᵃ ⁊ 2ᵃ. ⁊ ita uľe reᵘ 2ᵉ sbe pōt eē determiatio ⁊ determinaˡᵉ diūsimode loquēdo: ⁊ in h exponi pōt doc. ubi dicit q̄ uľe est qd coius ad scdam sbam. ⁊ q̄ 2ᵉ sbe sūt accñtia nō realia sed itētionalia. Nō est eni iconueniēs q̄ ens reale ꝯhat ens rōnis ⁊ eꝫ: sic sbm suū accidēs ⁊ eꝫ ut. j. c. de spe. q. 2. Sed vꝫ adhuc q̄ arᵐ nō soluit: qꝛ lꝫ aliqd uľe sit ens ut puta illud qd est sba 2ᵃ. hoc nō arguit oē uľe esse ens nec uľe in cōi de quo qrit hic. Pōt dici q̄ oia uľia reducunt ad genᵘ ⁊ spēm ⁊ ita ad sbas scdas. pono eni pbabiľr sbam pmā ⁊ scdam in oi gñe lꝫ anthonoᶜᵉ pħus posuit eas in pdiᵗᵒ sbe tm̄: de qͣ aľs. Uľ aľr q̄ ingꝫtū ostēdit de iferiori entitas in h hētur ptiᶠ saltē de supiori ⁊ hoc sufficit doc. ⁊ maxime ꝯ aliā rñsionē quā ipugnat. Uel 3ᵒ dicēdū q̄ uľe in sbijs est sba 2ᵃ: ⁊ sic dꝫ de. in accñtibᵘ vō est ppriū uel accñs ⁊ sic est in pmis: nec sequit in eisdē terminis a pdiⁿᵉ signata ad exercitam q̄ pma sba est uľe ut ifra dicet copiosiᵘ: lꝫ enim albedo in cōi sit in hac albedine ⁊ albedo in cōi sit uľe uel accñs nō tñ h albedo. sic nāqꝫ arᵈᵒ est figura dictionis ⁊ faᵃ accñtis. siľr lꝫ albedo sit uľe ⁊ albedo sit in sorte nō iō sortes est uľe: qꝛ si attributuꝫ alicuiᵘ exᵗneat eiᵘ per se supposito multo fortiᵘ ut videt eiᵘ per accñs supposito ⁊ hoc inquātū est talis. sūt eniꝫ huiusmodi accñtia in pmis ꝓm eē māle: sed formantur intenᵇᵘ ꝓm eē cognitum ut infra dicet. Adhuc posset fieri vis de sillogismo ⁊ enunⁿᶜ ⁊ sic de alijs eodē mō arᵈᵒ. dic q̄ omnia reducuntur ad ppositum. Uel aliter ut pus.

Quarto circa eādem obiectionem ubi dicit doc. q̄ sba pma ⁊ secūda non opponunt ut sunt pter opus intellectᵘ: sed ut sunt secūde intētiones. sic occurrit dubiuꝫ qre magis opponit sic q̄ꝫ sic. Potest breuiter dici q̄ sicut paternitas ⁊ filiatio que sunt rľones opposite ut saltē cōparant ad idē ⁊ ꝓm idē fundant in idiuiduis eiusdē spēi: ut puta in sorte ⁊ platone uel in eodē idiuiduo reᵘ diūsoꝝ ut pꝫ. Ita respectᵘ rōnis ut in pposito sba pᵃ ⁊ 2ᵃ: pñt fundari in hijs que sunt eadē reaľr lꝫ non ꝓm idē. sicut igit pꝛ ⁊ filiᵘ pro formali sunt reᵘᶜ opposita ⁊ nō pro substracto ita hic. sunt ḡ reᵘˢ oppositi ⁊ nō fundamēta sed bñ pꝓpetates in fundamētis. Sed ꝯtra pdicta istat: qua rōne sba 2ᵃ est itētio scda eadē ⁊ pᵃ ut ēt doc. expꝛsse tenet hic ⁊. j. c. de accñte. q. 2. expꝛsse pbari pōt. sed hoc est falsum. qd pbat: qꝛ Ar. diffiniēs sbam pmā diffinit ipaꝫ ut opponit 2ᵉ. sed illa diffinitio nō pōt cōpetē itētioni ergo ⁊c. Mi. pᵒ. pᵒ pncipaľr ⁊ maxie substare ⁊ nō eē in/nec dici de/mō pñt cōpetē itentioni 2ᵉ ut pꝫ iductiue per singulas pticulas ḡ ⁊c. Itē oppositū nō est in opposito nec destruit ad destructionē ipsius: sed sbe 2ᵉ sūt in pmis ⁊ destruunt per Ar. c. de sba destructis pmis ergo ⁊c. ¶ Ad pᵐ ꝯcedo pmā sbaꝫ eē scdam itenᶜˢ sicut scdam. ⁊ ꝯcedo illā diffinitionē sibi ꝯuenire: sed qͥliter qꝛ lōgiorē tractatū expostulat loco suo hēt videri. ¶ Ad 2ᵐ cōcedo q̄ oppositū ut sic non est i opposito acciᵈᵒ oppōeꝫ pꝓpe. oppoᵐ aūt dici de opposito: nō tñ ut oppoᵐ in pdiⁿᵉ signata nō est icōueniens. Nō sunt enim relatiua opposita nisi respectu eius dem ⁊ ꝓm idē. h ergo est falsa sba pma est secūda ⁊ ecōtra: saltē capiēdo utrūqꝫ ut qd uel ut modus: hec tamē est uera sba secunda predicat de pma ⁊ forte econtra. quia sic supponunt pro fundamentis ut infra de alijs dicetur.

Quinto circa eādem solutionem pōt dubitari ubi inquit doc. q̄ sbstātie secūde sunt accñtia nō realia qbus conuenit esse in. sed intētionalia qbus ꝯuenit dici de. videtur enim q̄ utrūqꝫ sit minus uerū. pmum: qꝛ omni accñti ꝯuenit eē in/⁊ maxime tenēdo ut iste infra tenet intentiones secūdas habere eē subiectiuū ⁊ non modo obiectiuum ut alijs placet. secūdum etiā qꝛ accñtia realia pdicant de suis inferioribus ⁊ subiectis/ut patet in. 9. generibus accñtiū. Dicēdū q̄ doc. loquit de itēᵇᵘ psonaľr siue pro substractis suppoᵇᵘ ⁊ ut modus nō ut qd de quo ifra. ⁊ sic uerū est qꝛ aliqbᵘ scdis itenᵇᵘ cōuenit dici de/⁊ nō eē in/ut sūt 2ᵉ sbe. aliqbᵘ aūt eē in/⁊ nō dici de: ut pꝫ. j. c. de pprio. q. 2. Aliqbᵘ vō utrūqꝫ ⁊ aliqbus neutrū. lꝫ igit scde sbe formaľr sūpte ⁊ ut qd hñt eē in/nō tñ pro substracto nisi ut supiᵘ est in iferioribus qd nō est ad ppositū ⁊ sic pꝫ ad pmū. ¶ Ad 2ᵐ dico q̄ q̄uis accñtia realia dicant de suis iferiorbᵘ ut gña uľ spēs nō tñ ut accñtia. q̄uis ēt dicant de sbo pus tñ habēt eē q̄ꝫ dici de: iō per eē in/pñt distingui ab illis que nō sunt in/sed dicunt de. bñ ergo dicit doc. q̄ sūt accñtia itētionalia qbᵘ per se pdicatione. s. signata cōuenit dici de/ut pro fundamētis in pdicatione exercita supponūt. Naꝫ hec sba scda dicit de pma est per se: ut ista sortes est hō: qd pōt applicari cōtra eos qui dicunt hᵒˢ eē per accñs minus loᶜᵉ cōsiderātes. dicit aūt q̄ non sunt accñtia realia de qbus ponit Ar. aliud mēbruꝫ. s. eē. in. i. pro qbᵘ. Ex quo seqtur gñaliter q̄ magis cōuenit oibus scdis intētionibᵘ dici de/q̄ꝫ eē in/lꝫ utrūqꝫ sibi ꝯueniat ut patet altiᵘ intuēti. De hoc magis infra c. de propo. q. 2. ⁊. c. de accñte. ⁊ infra. c. de genere. qd esse est rerum ⁊ dici intētionū. applicant enim intentiones fundaᵗⁱˢ nō pro eē materiali uel qdditatiuo sed cognito: ⁊ intenᵇᵘ attribuimus illa que fundamentis ꝯueniūt ut infra ad lōgum dicā. Non negat igit doc. vniuersaliter ab oibus intentionibus esse in/⁊ maxime ut quid sumptis: sed vult q̄ aliqbus conuenit appropriate dici de/aliqbus esse in: oibus autem dici de ⁊ maxime vniuersalibus: qꝛ ratio vniuersalis est predicari. omnibus etiam ꝯuenit esse in: lꝫ uerius hoc cōueniat accidētibus realibus ut patet. Tenendo vō ut alijs placet intētiones habere precise esse obiectiuum simpliciter uera sunt dicta doc.

Alterius hic inuestigari posset circa dicta fratris Jo. foxal: an hec sit uera sba pma est sba secūda: ⁊ hec sba prima est vniuersale. Dico breuiter q̄ non sunt de rigore sermonis ⁊ proprie loquēdo cōcedende. pma non qꝛ sba secunda est vniuersale non qͦdcūqꝫ sed applicaˡᵉ fundamentis pᵉ intentionaᵇᵘ metaphiᵇᵘ generis sbe: cuiᵘ non est sba prima nec realiter nec cōceptibiliter cōsiderata secūda etiam nō: qꝛ ut infra. q. de sufficiētia vniuersalium habetur. Indiuiduum lꝫ sit species intenˡⁱˢ non tamen vniuersalis. similiter dicat de sba secūda.

Alterius etiam posset dubitari de illo vniuersali qd concedit esse substātia secūda: quale sit an. s. genus uel spēs: an indifferēs. ⁊ ita sextum pōt dici qd est indifferens indeterminate determinate tamen: uel dic ut. c. de differentia in simili: habet plura considerando.

Sexto circa solutionem principaleꝫ in qua tenet doctor vniuersale eē ens per hoc q̄ est ratio uel modus intelligendi omne intelligibile. ⁊ in questione seqēti idē de intelliᶠᵉ ipsius

hẽt. ⁊ in. 2. ſniarũ di. j. q. 5. ulr de oibꝰ ſcðis itẽtionibꝰ hoc dicit. imo qð fortiꝰ eſt ꝙ ſunt modi itelligẽdi primas itẽtiones in ꝑmo actu: occurrit difficultas non modica. Nã ex ꝓhitis. q. 3. itẽtiones ſcðe cãnẽ uel derelinquunẽ actu collatiuo qui ꝑſupponit actũ ſimplicẽ circa extrema cõpata ⁊ ꝑcognita. Tũc ſic nihil ẽ modus nec rõ itelligẽdi anteq̃ʒ ſit: ſed ulẽ añ cognitionẽ q̃dditatũ realiũ nõ hẽt eẽ: ergo i illo ꝑori nõ eſt rõ neqʒ modus itelligẽdi. falſa eſt g̃ illa ꝓpõ ꝙ vʒ q̃cq̃d itelligiẽ itelligiẽ ſub rõne ulis. Ma. eſt hꝰ in ſili di. 2. 2i q. 10. Mi. vo nõ eſt. Nec rõ facit mihi ſingularẽ difficultatẽ ꝓpter qð ibi tãgiẽ de motione itellectꝰ ab itelligibili. videẽ falſuʒ: tũ q2 oẽ qð moueẽ hẽt mãʒ. 2. metace. t. ꝯ. 12. tũ q2 corpꝰ nõ agit in ſpũm: tũ q2 ꝑſtãtiꝰ eſt agens paſſo ẜm Ar. ⁊ Aueroym. 3. de aia. t. ꝯ. 19. P circa illa alia que tãgunẽ in eadẽ ſolõne vʒ ꝙ itellectꝰ eſt ṽtus paſſiua: ⁊ per ꝯñs nõ opaẽ niſi moueaẽ ab obõ ⁊ ꝙ nõ ens nõ põt mouẽ ut obʒ: ⁊ ꝙ mouẽ eſt entis in actu lʒ trãſcẽdãt negociũ: q2 ad li. de aia ⁊ ad phiaʒ realẽ magis ſpectãt. Breuiter tñ cõtra ꝑmũ eſt ꝙ itellectꝰ agẽs eſt oia facẽ. 3. de aia. t. ꝯ. 18. ⁊ ꝙ a nullo mouetur. ꝯtra ſcðʒ eſt ꝙ nõ entia itelligunẽ. ꝯtra 3m ꝙ mã ꝑma ⁊ plura alia põlia intelligunẽ a nobis.

Pro ſolutione ꝑdictoꝝ ꝑmittẽdũ eſt ꝑo ꝙ duplex eſt cognitio cõfuſa. ſ. ⁊ diſtincta. ꝯfuſam appello qua aliq̃d cognoſcimus ut per diffim exꝑmiẽ. diſtinctã vo qua ut per diffinitionẽ declaraẽ. ¶ 2o ſciẽdũ ꝙ idẽ itelligile apud diuſos diuſimode cognoſciẽ. Exẽplũ hõ apud mecuʒ ut q̃dditas uel ens: apud phicũ ut cõpom ex mã ⁊ forma uel mole uel hꝰ. apud geometrã uel aſtrologuʒ ut ſubijciẽ paſſionibꝰ eoꝝ: ita apud logicũ ut ſpẽs uel diffim ul ſbʒ ⁊ hꝰ. Uñ. 3. di. 2. q. j. in ſolõne ꝑncipali dicit iſte ꝙ q̃dditas realis uel quecũqʒ ut talis ne dũ eſt idifferens de ſe ad eẽ ulẽ ⁊ ſingulare. Sed ⁊ ipſa hñs eẽ in intellectu nõ hẽt ꝑmo ex ſe ulitatẽ lʒ eniʒ itelligaẽ ſub ulitate ut ſub mõ itelligẽdi ipſam: tñ ulitas nõ eſt ps ꝯceptꝰ eiꝰ ꝑmi q2 nõ ꝯceptꝰ meci ſed logici. logicꝰ enim ꝯſiderat ſecũdas itẽtiones applicatas ꝑmis ẜm Auic. Prima g̃ itellectio uel itẽtio eſt ipſiꝰ nãe ut nõ coiceẽ aliq̃s modus neqʒ qui eſt eiꝰ in itellectu: neqʒ qui eſt eiꝰ ex̃ itellectũ lʒ illiꝰ itellecti modus itelligẽdi ſit ulitas ſʒ nõ modus itellecti uel itellectꝰ: h̃ ille. Nõ ualde h̃ ṽba ⁊ ꝓ argumẽto ⁊ pro ſolõne ipſiꝰ ut ea itroduco. ¶ 3o adũtendũ ꝙ ea que apud nos ſunt ꝑna opatiõis: apud ꝑmos iuẽtores erãt finis ⁊ opatũ. Exm in metacis ſerra ul icus eſt ꝑmũ quo opaẽ iſte oparꝰ lʒ a ꝑmo iuẽtore alijs iſtris formabaẽ. ita apud grãmaticũ nomẽ uel ṽbuʒ ⁊ ſic de alijs modis ſignificãdi ſunt ꝑna diſcernẽdi dictiones ſignificatiuas ad iuicẽ ⁊ itelligẽdi diſtincte ipſas Silr ex hijs ad ꝓpoſitũ dico ꝙ loq̃tur doc. hic de mõ itelligẽdi diſtincte ⁊ logice ⁊ ꝑſupponẽte iuẽtionẽ ſiue fabricationẽ ſcðarũ intẽtionũ. hẽt eni logicꝰ iſtas itẽtiones tanq̃ʒ ꝑncipia ⁊ ꝑus nota: ⁊ ẽt q̃libet aliꝰ artificialr itelligẽs itelligit igiẽ hoiem ſub mõ ulis uel ſbi uel ſupioris ⁊ ſic de alijs. ⁊ lʒ itelligit ſingulare non tñ ſub rõne ꝓpria eius. Uel poſſet dici ꝙ loquiẽ hic de uli aptitudinalr uel in potẽtia ꝓpinq̃ uel de ſpe itelligibili que apud ipm põt dici ulẽ. ſed hoc eẽt cõtra ꝓteſtationẽ ipſius doc. qui deinceps ꝓmiſit ſe dicturũ hic de uli 2e itẽtionalr dicto. ſed hoc parũ eſt q2 ꝓteſtatus eſt ut in pluribꝰ ſed nõ ſemp ſe ſic locuturũ. Breuiter ergo dici põt ꝙ ꝓpõ doc. eſt uera de cognitione viatorũ nãli ⁊ logilr: uel gñalius q̃cũqʒ artili ⁊ hoc loquẽdo de actu nõ quãtũcũqʒ ꝑmo nec in quocũqʒ itelligẽte. ſed qui teneret intẽtiones ſcðas eẽ aptitudines reales facilr euaderet. ¶ Per hoc ad arm ꝯcedo ꝙ nihil eſt rõ itelligẽdi qñ nõ eſt. ⁊ cũ diciẽ ꝙ itẽtiones ſcðe ꝑſupponũt cognitionẽ extremoꝝ uerũ eſt in ꝑmo iuẽtore: uel ſi ꝯtẽdas ipſas fabricari a quocũqʒ ꝑmo recurrẽdũ eſt ad cognitionẽ ꝯfuſam ⁊ diſtinctã ⁊ multiplicẽ moduʒ cognoſcẽdi ab eodẽ idẽ. Aliter poſſet ꝓbabiliter dici ꝙ loq̃tur ẜm illã op. que attribuit actiuitatẽ oẽm itellectui agẽti ut videẽ loq. q. ſequẽte. ꝙ ulẽ eſt finis eius ⁊ tũc facilr diceret ad motiuũ. ſed q2 hoc nõ videẽ cõſonũ dictis huiꝰ alibi. ⁊ maxime q2 cõferre vnũ ad aliud videẽ ipſius intellectꝰ polis: ideo dicẽdũ ut ꝑus. poſſet eniʒ dici ꝙ ſicut doctor appellat ulẽ actu ⁊ obiectũ actu itelligibile ipſam q̃dditatẽ hitualr cognitã ⁊ i potẽtia ꝓpinq̃ ut. 3. di. ꝑ. q. 6. hẽt ita appellat ulẽ logicuʒ modũ itelligẽdi oẽ intelligibile etiaʒ in ꝑmo actu pro quãto eſt in potẽtia ꝓpinq̃ ad eẽ ⁊ applicari. ul dic aliter ut ſupra: ul ut alij imaginanẽ ꝙ ſil tpe ſit impreſſio paſſionũ taliũ ⁊ cognitio obi ſed hoc eſt ſatis dubium ideo põdera bñ modũ ⁊ vide ea que dicit i. 2. diſ. j q. j. arlo. 2. de cognitione ⁊ ꝓductione ſcðarũ intẽtionum. Qꝫ aũt dicit doc. ꝙ rlo rõnis eſt modus obi in primo actu intellectꝰ põt dici ꝙ eſt amphibologia: uel ꝙ poniẽ gradus pro gradu. nihil enim aliud vult niſi ꝙ itẽtiones ſcðe ſunt modi itelligẽdi ꝑmarũ: ⁊ ꝑme ꝑmo itelligunẽ ⁊ ſcðe ſcðario. ⁊ iõ ꝑmo ſunt quo ⁊ ſcðario qð. Poſſet ẽt dici ꝙ ibi ponit poſitiuũ uel ſuplatiuũ ꝓ compatiuo: uel nomen ꝓ adũbio ut ſolet ſepe poni. ¶ Ad 2m arm quo ad ꝑmũ motiuũ dico ꝙ phus loq̃ẽ de motu phiſico ⁊ ꝓprie dicto nõ aũt meco uel aiaco ⁊ ſpũali atqʒ trãſumptiue dicto qui eſt in ꝓpoſito. obm enim mouẽ intellectũ q̃d ſit dictũ eſt ſupra ꝙ nihil aliud eſt q̃ʒ cõcurrẽ ꝑtialr ad actũ uel hitũ cãndũ per idẽ ad 2m ⁊ 3m. Agẽs enim totale eſt ꝑſtãtius ⁊ corpꝰ mõ corpali nõ agit ſed bñ ſpũali ⁊ ſine tranſmutatione in ſpũm. lapis enim nõ eſt in aia ſed ſpẽs uel imago eius. 3. de aia. t. ꝯ. 38. Uide optimã declarationẽ illiꝰ auctoritatis in ꝑmo hꝰ di. 3. q. 7. ſoluẽdo rõnes ꝑme opionis. ibidẽ ẽt. q. 8. pʒ ꝙ itellectꝰ non moueẽ ab obõ niſi ut ſup̃ notaui: imo poſt motionẽ ipſiꝰ itellectꝰ. ¶ Ad 3m dico ꝙ loq̃tur de itellectu poſſibili ⁊ quo ad ꝑmaʒ eiꝰ opationẽ qð addiẽ de nõ entibꝰ ⁊ entibꝰ in potẽtia. Dico ꝙ itelligunẽ terminatiue nõ aũt moue. Sed adhuc poſſet obijci ꝯtra illã ꝓpõnẽ. Quicq̃d itelligiẽ intelligiẽ ſub rõne ulis. q2 tũc ſeq̃reẽ ꝓceſſus in iſinituʒ: q2 ipm ulẽ itelligiẽ g̃ ſub rõne ulis aut ſui aut alterius nõ ſui ut vꝫ ergo alteriꝰ. Et de illo alio q̃raʒ eodẽ mõ. Itẽ tũc qð itelligereẽ ⁊ modus itelligẽdi repugnarẽt: q2 ſingulare itelligiẽ ergo ſb mõ ulis ꝑte ⁊ ſic repugnãtia iter quo ⁊ qð. Põt dici ad ꝑm ꝙ ꝓpõ eſt uera quo ad ꝑmũ actũ nõ aũt quo ad actꝰ reflexos. Uel aliter ⁊ meliꝰ ꝙ nõ icõuenit ulẽ ⁊ ceteras ſcðas itẽtiones itelligi ſub mõ ulis. Et cũ q̃ris aut ſui aut alteriꝰ: dici põt ꝙ ſui ẜm rẽ ſed alteriꝰ ẜm rõnẽ: ⁊ hoc eo mõ quo ponimus in itẽtionibꝰ idẽtitatẽ uel diſtes realẽ. uel ſi ꝯcedaẽ ꝙ alteriꝰ nullũ icõueniẽs eſt: q2 in itẽtionibꝰ nõ icõuenit ꝯcedẽ ꝓceſſum in iſinitũ ut ꝑus dixi. ¶ Ad aliõ dico ꝙ q̃cq̃d ⁊ modus mõ opponunẽ. ⁊ non modus q̃d uel ecõtra ut ifra diceẽ ⁊ ſupra ẽt notaui.

Septimo dubitari poſſet circa ſolõnẽ duoruʒ argumentoꝝ ꝑncipaliũ ut applicaẽ ad ꝑmũ. An vʒ ꝓpõ Boetij ſit uera tm̃ in hijs que habẽt eẽ ſecluſa opatiõe collatiua itellectꝰ. ⁊ dico breuiter ꝙ maxime ⁊ ꝑncipalr in illis hẽt ṽitatẽ. tũ q2 exñtia ꝑſeitatis tertij modi illis ꝑciſe ꝯuenit lʒ nõ oibꝰ. tũ q2 ſũt de ꝑfectione ⁊ cõplemẽto vniũſi de quo loq̃tur ibidẽ ut ſup̃. Sed qui uoluerit obijcẽ ꝯtra ſolõnem ut eſt ad ꝑm ⁊ defendẽ ipaʒ ut eſt ad 2m ꝯſideret euaſionẽ ⁊ iſtãtiã. Altiori enim idagini plura omitto.

Octauo circa ſolõnẽ tertij ꝑncipalis: ubi dꝫ ꝙ uli aliq̃d corñdet in re: ſigmẽto vo nihil. ꝯ ꝑtes ſigmẽti ſunt in re lʒ totũ nõ. Dico ꝙ lʒ ꝑtes correſpõdeãt partibus: toto vo nihil: immo partium

incōpossibilitas ideo figmentū ꝛ impossibile dicitur Ipsis vō intētionibus corrn̄det cōpossibilitas ꝛ occasionatiua ꝓprietas ꝛ applicais ueritas ideo entia possibilia sunt.

Nono circa illā ꝓpōnē Boetij spēs est tenuis similitudo ꝛc̄. Et silr̄is snia habet a pho.c. de sba ꝓprietate 3a ad finē dis ingt genꝰ plus cōplectitur ꝛc̄. dubitat qliter est ad ꝓpositū. Dico ꝙ pro tāto est ad rē qꝛ ꝓprietas corrn̄dēs in qdditate specifica pe itētionali ipsi spēi 2e intētionali est minꝰ abstracta ꝛ a paucioribꝰ q̄ꝫ ꝓprietas qdditatis gn̄ice. istud igit magis tenue qđ in plura ptit. est ergo spēs pciten tenuis silr̄tudo. i. ꝯceptꝰ uel forma declaratiua singulariū ꝛ genus magis tenuis spērū. vide hūc. 5. mece. c. de rl̄one. ꝛ alibi. ꝛ. 3. di. p. ad hc. uel si uolueris itelligē de ipis secūdis intētionibꝰ applica in ordine ad fundamēta ꝓporlia. Loicabilitas ergo ꝛ idr̄ia rer ex nā rei lꝫ maior ꝛ minor corrn̄det ipsis intētionibꝰ gn̄is ꝛ spēi ꝛ ita de alijs itētionibꝰ suo mō est dicēdū. Et si obijciat de secūdis intētionibꝰ fundatis in alijs. de gn̄e enim dicit spēs ꝛ de hoc gn̄e idiuiduū. Dicendū ꝙ ultite reducit ad ꝓprietatē realē ꝛ hoc sufficit ut isra magis.

Ultimo dubitat utrū itētiones scđe fiāt effectiue ab itellectu ut dicit doc. Pōt dici ꝙ loqtur extēsiue eo mō quo rl̄ones reales itrinsecus aduenietes dicunt effici que tn̄ nō hn̄t aliā passiuā cālitatē a cālitate fundamēti ꝛ termini: uel tedo itētiones eē reus extrinsecus aduenietes suo mō. pōt dici ꝙ sicut respectꝰ tales reales cānt ꝛ efficiunt etiā aliqn̄ per motū ꝛ alia cālitate a cālitate fundamēti ꝛ termini. ita i ꝓposito hoc mō magis loquit doc. ubiqꝫ lꝫ Aureolus ꝛ alij aliter opinent. elige viā quā uolueris. Sed de h̄ infra forte erit ꝓlixior sermo.

Quinto querit an ul'e sit per se intelligibile ꝛ ptiet ad qōnem qꝛ est. vn̄ quo ad pmuꝫ pꝫ ordo ex ordine qd est ꝛ si est ad ipm qꝛ est. Quotiēs sumit ul'e ꝛ qliter in ꝓposito capiat ꝛ qd sit pꝫ pus. Dicit aūt per se ad driaꝫ eoꝝ que per accn̄s itelligibilia sunt ut entia per accn̄s ꝛ negationes ꝛ puationes ꝛc̄. de qbꝰ nō ponit per se aliq̄ scia ꝛ itelligit de pseitate scđi modi ꝛ nō tertij. Intelligibilitas vō est passio entis simpr. i. cois deo ꝛ creature ꝯn̄s oē ens bm gradū sue entitatis qua mete vnaqueqꝫ entitas est manifestatiua suiipsiꝰ ꝛ est itelligibilitas pcedēs inteem. vnde doc. iste in theobꝰ ꝓpōne pma. Intennces itellile nā pcedit. qđ ꝓbat: qm̄ passio presupponit agens ꝛ ois actio circa aliqd est ꝛ illud circa qđ est itellectio est alterū. q̄propter pmū itelligibile in rene causari est impossibile compando itenꝫ ꝛ itele ad eūdē itellectū. Per se igit itele audiat aut pmū itelligibile: aut aliqd per se iclusuꝫ in ipso. aut modus itedi ipsius dūmō possit aut more aut per se terminare actū intellectꝰ. Multa ad ꝓpositū supͣ. q. 3. ꝛ in sequētibꝰ articulis tangent. Diuisio. q. cois.

Quo ad scđm arguit duabꝰ rōnibꝰ ad ptem negatiuā. Prima pus hita est. q. 3. 2a ꝓcedit ex ordie obi ad potētiā qđ psupponit in actu ꝙ nō debet itelligi de actuali exn̄tia ipsius sed potiꝰ itēli ꝛ repn̄tatiuo. ꝛ qđ addit ꝙ vꝫ potētia capit suū actum ab obo per quē pōt opari. pōt itelligi de spe itelligibili qua habita itelligimus cū uolumꝰ: uel de actu pmo itelligēdi nō totalr̄ sed ptialr̄: quo hito itellectꝰ per se pōt in actꝰ sequētes ꝛ hitꝰ. Qđ addit ex Cōmēre habetur po de aīa. ꝯ. 8. An loquat de itellectu agēte ul' possibili: a diuersis diuersa dicunt.

Ad om vnica rōne ostēdit affirmatiuā arguendo ex diffinibilitate itelliteꝫ uel ex diffiniri itelligi ꝛ h̄ per se. Rn̄dēdo ad. q. tenet ptem affirmatiuā ex h̄ ꝙ p mū obm qđ appellat qđ qd est itelligit sub rōne ul'is cui talis modus nō est saltē eētialr̄ idē lꝫ accn̄talr̄ fit: q̄re itellectꝰ pōt distinguē iter illa. ꝛ per ꝯn̄s utrunqꝫ p se cognoscere ex. 2. de aīa. t. ꝯ. 145. ꝛ in sequētibus atqꝫ pcedētibꝰ. Nā sic AV. arguit sensuꝫ cōem eē alium a ptibꝰ. ꝛ addit ꝙ ille modus cognoscēdi est reflexiuꝰ nō solū modi itelligedi oti p. sed ꝛ actꝰ ꝛ potētie ꝛ aliorū que isunt eidē. ¶ Ad pmū arm rn̄det ut supra: ꝛ addit aliū modū dicēdi nō lōge diuersum. ¶ Ad 2m dicit ꝙ lꝫ itellectꝰ possibilis sit vtus passiua nō tn̄ intellectus agēs. ul'e vō est obm itellectus possibilis sed est nō obꝫ sed finis itellectus agētis cuius obm est qđ quid est in funbꝰ: que sol'o est satis ambigua ut infra. Sed est conformis dictis hiꝰ in theorebꝰ ꝯne. 3. sed ambigue ibi loquit ut patet subtilr̄ cōsiderāti. Idē ēt pōt seq ex dictis eius in po di. 3. q. 6. ꝛ in. 2. di. 3. q. j. ꝛ alibi.

Quo ad tertiū circa sol'onē pncipalē dubitatur Uidet enim ꝙ ul'e nō sit per se itelligibile: tū qꝛ itelligibilitas est passio entis realis ergo nō ꝯuenit ul'i 2e itent sūpto. ꝯn̄tia patet. Añs ꝓbat qꝛ intelligibilitas ꝯuenit pcise illi qđ est obm adeq̄tū intellectꝰ huiꝰ est ens reale ex pncipijs huius doc. Obiectū enim mece obm intellectꝰ ꝛ formalitas sunt eq̄lis ambitus ut hēt. 4. mece. sed sbm mece est ens reale ergo ꝛ obm intellectꝰ. tum 2o ꝛ est ꝓbatio pme ꝯn̄tie. de quo nō pdicat pmo mō sbm passionis nec scđo mō ipa passio sed ens reale nō pdicat per se pmo modo de ul'i nec ul'iter de aliq̄ alia scđa itētione: igit nec itelligibilitas scđo mō. tū 3o qđ cōuenit per se sbo ꝯuenit per accn̄s accn̄ti illius: sed itelligibilitas per se ꝯuenit ipsi qđ qd est cuius accn̄talē modū ponis ipm ul'e ergo nō per se ꝯuenit ipsi ul'i. Ma. patet a sil'i de hoie albedine ꝛ motu: albedine sil'itudine ꝛ visibilitate. Mi. aūt est nota ꝛ discursus bonus. alia arguta gr̄a breuitatis omitto. ¶ Dicēdū bm AV. 2. mece. t. ꝯ. 4. ꝙ vnūqđqꝫ sicut se hēt ad entitatē ita ad vitatē ꝛ intelliteꝫ. Si poneretur igit ens vniuocū enti reali ꝛ enti rōnis ita ēt itelligibilitas. Sed ille modus dicēdi nō est de mēte Scoti: lꝫ in quoto. 3. videat eū tāgē: si tn̄ bn̄ intelligat hoc nō intēdit ut patet in po di. 29. ꝛ in hijs logicabꝰ sepe ꝛ maxime logice loquēdo. Ideo tenēdo equocationē entis ad illa posset vno mō negari aliqđ vnū eē adeq̄tū obꝫ itellectus ut tāgit (lꝫ nō assertiue) iste in. 2. di. 24. ad finem. qđ forte ꝓbabil'r teneri posset ꝛ in hoc distinguerent potētia nō organica ab organicis ut ibidem dicit. Sed sustinēdo cōem modū dicēdi ꝛ de vnine ꝛ adeq̄tione obiectiua entis realis cois deo ꝛ creature potest breuiter dici ꝙ sic entia rōnis hn̄t eē pdicale ꝛ de cōsideratione meci. s. reductiue ad entia realia. Non tn̄ nego iter ipsa trāscēdētia aliq̄ ita hn̄t itelliteꝫ totalr̄ motiue reductiue: lꝫ terminatiue ut entitatē ita ꝛ intelligibilitatē formalr̄ habēt. Ens ergo reale est obm itellectus pncipalr̄ ꝛ antoce in quo etiam dantur gradus compando sbam ad accn̄s ꝛ sbas inter se: hoc tn̄ non obstāte intētiones secūde eo mō quo ꝛ esse ꝛ diffiniri ita intelligi ꝛ sciri sortiunt. Ad hoc vide phm. 4. mece in pno. ꝛ hūc ꝛ alios doc. ꝛ specialr̄ infra. q. 4. añpredix ad finē. Per hoc ad pmū arm patet intelligibilitas enim equoce analogice sicut ꝛ ens ꝯuenit utriqꝫ. s. enti reali ꝛ enti rōnis sed per anthonomasiā dicit passio p. Uel aliter ꝙ est formaliter vnius ꝛ reductiue alterius. Sil'iter ad secūdum concedo ꝙ passio entis realis non pdicat de ente rōnis sed sua ꝓpria. ¶ Ad tertiuꝫ dico ꝙ habet ueritatem in limitatis non autē in transcendētibus. Uel melius concedo ꝙ intelligibilitas que per se cōuenit fundamēto per accidens cōuenit intentioni fundate in ipso sed hoc nō obstat qn sua propria per se sibi cōueniat ut patet in exemplo tuo: lꝫ enī moueri ad motuꝫ hominis per accidēs cōueniat albo:

si tñ separet ab hoie moueri per se sibi cõuenire posset. Uide supra.q.3.plura ad faciliorẽ declarationẽ dictorum ꝛ cõsidera altius si uales in oibus. Posset eni põderari qliter dñe ultime ꝛ alia de qbus nõ pdicat ens qdditatiue sint intelligibilia. Et sustinẽdo ꝙ per se opz dicere pñter intellis ee passionẽ entis trãscendentis ad qdditatiue ꝛ nõ qdditatiue ens ut patet. uel aliter speculari quere hũc in meca sua ꝛ in theob.

Secundo dubitari posset circa illaz ppõnem qua plerũqz in hys qõnib utit doctor. vz ꝙ qd qd est est obm pmũ itellectus. Dico breuiter ut tactũ est pus ꝙ intelligit de obo motiuo intellectus creati viatoꝝ nõ aũt de obo terminatiuo ut patet. Pro cuius ulteriori declaratione nota ꝙ obm intellectus aliud est terminatiuũ: ꝛ sic est ens in sua maxima coite ꝛ analogia. aliud motim ꝛ hoc uel nãle uel uolũtariũ seu supnãle. Primo mõ adhuc est duplex: qꝛ uel ex natura poe uel pro isto statu. pmo mõ est ens finitũ absolutũ. uel si respectiuũ ad finitũ tñ terminũ. scdo mõ est qdditas rei sensibilis ꝛ hoc uel formalr in se uel in suo inferiori uel virtualr. Motiuũ autez supnãle est deus. ulterior psecutio istoꝝ nõ hic sed alibi.

Tertio dubitat circa illam ppõnem que est tanqꝫ pncipiũ scoticũ. s. ꝙ ois potentia ponens dñiam inter aliq duo cognoscit utrũqz extremuz sub ppria rõne. Videt enim flatum qꝛ nos ponimus dñiam inter singulare ꝛ ule: sed singulare nõ cognoscimus sub ppria rõne ex fundamẽtis h: tum qꝛ deuz a creatura. Item nõ ens ab ente. Itẽ figmẽta a ueris entibus distinguimus: quoꝝ alterũ sub ppria rõne non intelligimus. Dicẽdũ ꝙ aliqd intelligi sub ppria rõne põt dupliciter cõsiderari. Uno mõ ꝙ ipm sit motiuum ꝛ terminatiuũ actus intellectus: ꝛ ꝙ sua rõ qdditatiua sit ipsius intellectui nr̃o manifestatiua. Alio mõ ꝙ sit illud ad qd terminat actus intellectus ꝛ nõ solum pars cõcepti uel modus eius. ipsius tñ rõ qdditatiua distincta ꝛ pcisa nõ sit rõ intelligẽdi nec in proprio repñtatiuo mouet intellectũ. sed uel in cõceptu cõi uel in cõceptu aggregato uel a pori uel a posteriori Primo mõ ppõ doc. nõ est uera sed secũdo mõ ꝛ tunc ad ipm de singulari patet. intelligit enim terminatiue ut ꝙ. deum etiã in cõceptibus coibus sibi ꝛ creaturis Non entia etiã intelligimus terminatiue negatiue saltem. Idẽ in pposito de uli ꝛ alijs intẽtionib secũdis est dicẽdũ. sunt enim quo secundariũ ꝛ accñtale respectu intellectionis alioꝝ ꝛ etiã suiipsius sed nõ pmarium nec motiuũ: sunt tñ ꝙ terminatiuũ pprie cognitionis ꝛ hoc sufficit ad intẽtionem doc.

Quarto circa solonem secũdi argumẽti ubi dicit doc. ꝙ intellectus possibilis est vtus passiua. dubitat an hoc assertiue uelit. Dicẽdũ vno mõ ꝙ loqtur bm viã cõem attribuẽtẽ oẽm actiuitatez intellectui agẽti ꝛ lz pblece in quoro. q. 15. ptrãseat hãc mãm magis tñ de mẽte sua attribuit actiuitas intellectui poli qꝫ neget ipm aũt in mã reli in hys logibo loq bm viã cõem dixi pus. Uel dicẽdũ aliter ꝙ vult intellectũ poles ee passiuũ vno mõ ꝛ actiuũ alio mõ. est eni passiuus ut recipit: ꝛ actiuus ut opat ꝛ dicit. Et ideo approbate uel per quadã specialitatẽ loqtur ut ponat differẽtiã eius ab intellectu agẽte. ꝛ qꝛ intelligere est quoddaz pati ꝛ istius intelligere ideo ꝛc.

Quinto dubitat qꝛ videt uelle ibidẽ doc. ꝙ intellect polis psupponat ule tanqꝫ obiectum. Circa qd laborat qdã hic multũ ut supra. q. 3. tetigi assignãtes ordinẽ ꝛ modũ pducendi ule ꝛ alias secũdas intẽtiones. Dico pbabiliter ꝛ saluo meliori iudicio ꝙ idẽ intellectus intelligit ꝛ intellecta cõparat: cum ergo intelligere cõuenit tm̃ intellectui poli. sequit etiã ꝙ cõferre ꝯuenit eidẽ ꝛ per ꝯñs cãre scdas intẽtiones: ꝛ tũc dico ꝙ intellect polis habet se pmo effectiue respectu ipsaꝝ ꝛ ita nõ psupponit eas. ipsis autẽ adinuẽtis hẽt se receptiue respectu intellectiõis ipsarũ ꝛ ita psupponit ule ut obm ꝛ pcedit ut cã. Qui uellet recurrere ad pmũ inuẽtorẽ intẽtionũ ut supra: posset alr imaginari: sed iste modus dicendi est satis securus ut video.

Ultimo cum dicit doctor ꝙ ule nõ est obm itellectus agẽtis sed qd qd est in fantasmatibus. ipsum aũt ule est finis eius. dubitari posset. Dicẽdũ pbabilr absqꝫ argumẽtis ꝙ ule nec reale nec logice in actu est obm intellect agẽtis sed bñ ule in potẽtia ꝛ h in po actu uel recto ꝛ loquẽdo de obo mouo qd spẽz cũ cõditionib mãlib ꝛ idiuidualib gignit. po in potẽtia exteriori ꝛ pñter in fantaa circa quã opat intellectus agẽs aliqd omittẽdo ꝛ aliquid abstrahẽdo ut in theob. ppõne 3a habet iste: ꝛ tũc facit ulitatẽ. s. realez ꝛ repñtatiuã in rebus. cãt nãqꝫ spẽm intelligibilẽ que est ule in repñtãdo ꝛ de uli in potẽtia remota mediãte illa specie facit ule in potẽtia ppinq ꝛ tũc ule reale in actu ꝛ etiã logicẽ est finis ei ut inqt egregie doc. Nõ dixit eniz effectus eius sed finis. i. ad qd terminat operatio sua exclusiue. sed nõ obstat obo Foksal dato ꝙ h loqueret doc. de uli reli. qꝛ lz ut in plurib uel pncipaliter ptestatus est se determinaturũ de uli 2e intẽtionali nõ tñ semp. Sed põt uerificari ut dixi de uli loco. Est enim terminus exclusiuus opationis intellectus agẽtis ꝛ effectus polis atqꝫ modus intelligẽdi in actu recto: obm vo in actu reflexo: ꝛ sic terminat snia profundissima huius. q. ubi recurrẽdũ est in plurib ad ea que supra. q. 3. ꝛ. 4. notaui.

Sexto querit an ule hẽt aliqs ppetates ꝛ ptinet explite ad qõnem qꝛ est: implite vo ad qõnem pp qd ẽ. ¶ Quo ad pm patet ordo qõnis ꝛ diuisio est cois. Quid sit ule ꝛ quotiẽs accipiat patet pus. pprietas ut proposito spectat capit pro passiõe coiter sumpta que est entitas quecũqꝫ de aliquo demõstrabilis quomõ nõ solũ accidẽtia inherẽtia alicui sunt passiones sed etiã diffinitiones mãles que per formales demõstrant ut 2o posteriorũ. uocat etiã ppria passio. i. adeqta uel uerius ule bm ꝙ ipm ꝛ pmo sbo suo cõueniẽs ut po posterioꝝ. Quotiẽs aũt sumit ppriũ patebit infra. c. de pprio. ꝛ pter hoc sumit pe intent ꝛ 2e intent ꝛ scdo mõ ut qd uel ut modus ut statim dicet. ppriũ aũt ulis loci si qd est, erit intẽtio scda alr excederet sbm sui.

Quo ad scdm qtuor rõnibus ps negatiua pbatur. pma rõ intẽdit ostẽdere ꝙ si ule haberet aliquã pprietatẽ ꝙ tũc aut singulare esset passio ulis. aut idẽ eẽt passio suiipsius. pmũ est incõueniẽs ppter nõ ꝯũties que reqrit iter sbm ꝛ passionẽ: imo obiectũ eẽt passio oppositi. 2m aũt est incõueniẽs pp diuersitatẽ in eẽntia passionis ꝛ sbi ut ostẽdit ex pho po topicoꝝ. c. 4. 2a rõ infert hoc icõueniẽs ꝙ vz posita ypothesi aliqd ptineret sub spẽ ꝛ cõuerteret cũ gñe qd est absurdũ Et ꝙ h sequat pz qꝛ ppriũ spẽs est ulis: ppriuz aũt pdicat de oi ppa passione saltẽ limitata ḡ pdicaretur de passione ulis si q̄ sit: que passio ꝯũtit cũ uli ut pz 3a rõ fũdat in pho. 4. mece. t. c. 14. ubi dicit ꝙ accñs accidẽti nõ accidet nisi qꝛ ambo eidẽ accidũt. ule aũt est accñs ut pz ꝛ ppriũ ei nõ est sba ut pz ḡ ꝛc. 4a rõ pcedit ad h icõueniẽs ꝙ. s. ppriũ ulis eẽt nihil qd pz quia min ens mimo ente est nihil ule aũt cũ sit ens rõnis est minimũ ens: ppriũ vo eius si qd est minus ens ipso sicut ultiter in alijs qꝛ posterius ꝛ depẽdẽs ꝛ inherens ꝛ accidens eius.

Ad oppositum arguit auctoritate Porphyrij quam confirmat

auctoritati philosophi p° posterioꝝ.t.2.22.ꝛ alibi ibidem. ¶ Cõsequẽter ꝯnem respõsiuam affirmatiue dicit quam ostẽdit hac rõne. Oẽ hñs diffinitionẽ indicãtẽ sufficiẽter eẽntiã eius ꝛ pter hoc aliud ꝯuertibile atq; per eãdez diffinitionẽ de ipso demõstrabile habet ꝓprietatẽ uel passionẽ ut puta tale cõuertibile sed ul'e est hꝰ ergo ꝛc̃. Ma.est nota. Mi. ostendit auc̃te phi. j.pyrar^s.t.2.5.ꝛ pmo posterioꝝ.t.2.25.ꝛ 2.posterioꝝ t.2.ultimi.utrobiq; enim assignat̃ rõ ul'is q̃rũ vna põt poni diffinitio ꝛ altera passio: sed hꝰ ulterioꝛ inuestigatio ar^{lo} ſequẽti. ¶ Ad pmum pncipale ꝯcedit passionem ul'is eẽ ul'e ut modus nõ ut qd. Et ne hos terminos trãsgrediamur qꝛ singulares ꝛ in hĳs q̃ōnibꝰ plu ries replicati ꝛ iuuenibꝰ obscuritatẽ ingerũt. Notandum ꝙ ul'e uel q̃ōlibet aliud accipi ut qd est ipm cõsiderare in sua ꝓpa qdditate ꝛ eẽntia. Quidditas nãq; eẽntia nã ꝛ sba ut coiter apud formalistas: idẽ dicunt sed nõ cõuertibil'r. Qd enim est sba est nã: ꝛ qd nã eẽntia: ꝛ qd eẽntia qdditas sed nõ cõuertit̃. Unũquodq; enim in suo gñe est qd.j.topi^r.c.7.hoc habet iste.q.ſequẽti.ubi hos terminos breuiter declarãs dicit ꝙ qñ aliqd est illud qd intelligit̃ est qd.qñ vo rõ sub qua aliquid intelligit̃ tũc modus. Sicut ergo ul'e hẽt entitatem ita qdditatẽ: ꝛ ut dictũ est ꝑus iste intẽtiones dicunt̃ modi intelligẽdi ꝛ maxime ul'e ut.q.duabꝰ pcẽtibus. Nõ solũ aũt sunt modi intelligẽdi pmarũ intentionũ imo etiã ꝛ secũdarũ ꝛ aliqñ idẽ suiipsiꝰ sicut de modis significãdi dicimus. Nam ut nomen uel declinatio uel nũs est modus hiꝰ uocis significatiue Mauritius: ita qdlibet suiipsius ut nomẽ nois ꝛ declinatio declinationis ꝛ nũs numeri ꝛ vnũ alterius ut patet. sed posset assignari dissĩlitudo hincinde que parum refert. ut ergo hõ intelligit̃ sub mõ ul'is ita spẽs ꝛ genus ꝛ ꝓpriũ ipsius ul'is qd uocet̃.a.ꝛ ipmmet ul'e quod est alioꝝ modus: est etiã suiipsius modus ꝛ respectu eiusdem põt idẽ eẽ qd ꝛ modus ut clare habet iste infra in postp̃dicamẽtis soluẽdo ultimũ argumẽtũ pme.q.uel 2.nũando laterales. Qñ igit̃ vnũquodq; accipit̃ ut intelligibile: ut obm ut determiabile ut gñal'r pncipale tũc dicit̃ qd.qñ vo ut modus intelligẽdi ut determiatio ut accidẽs obi ꝛ ut accessoriuz uel minus pncipale sumit̃ ut modus. Pñt poni plura exempla grossa que omitto lectori. queraf iste in quo^{to}.q.3.ꝛ Fran.may. in pmo cõsla.di.29.q.j.ad finẽ. Pulchre igit̃ dicit doctoꝛ ꝙ ul'e p̃dicat̃ denoiatiue de suo ꝓprio nõ obstãte ꝙ sit eius sbm ut qd sumptuz. Ex quo habes ꝙ aliqd est ꝓpriũ alicuius ꝛ sbm eiusdẽ: ꝛ ꝙ sbm est accñs per accñs sue passionis lz nõ ut sbm ꝛ plura alia mira. sed hiꝰ stuporẽ aufert ꝑuilegium secũdaruz intentionum. multis enim imunitatibus gaudere ꝓhibent̃. Rõnem aũt huius assignat iste in quo^{to}.q.6.ar^{lo} pmo in fine. Sil'e habet̃ in determinabili ꝛ determinãte. sbm enim ponit̃ qñq; determinatio sui accñtis ut hõ respectu albedinis de quo.j.q.2.de specie. Qd ibi tãgit cuz dicit doctoꝛ. A.est ul'e: nõ ꝙ sit eẽntial'r idem suo sbo: põt intelligi de sbo illius locutionis.s.a.uel econtra de ipso ul'i qd est sbm passionis ꝛ quocũq; intelligat̃ subaudiatur ibi eẽntial'r ut idẽ est qd de eẽntia ut coiter hic loquit̃ doc. Ul' dic ꝙ opi.famosaz seqtur semp ubi occurrit cõsideratio meta^{lis}. sed pmum magis placet. Ult igit̃ doc. quo ad pmũ argumẽtũ ꝛ replicã eius ꝙ ul'e ut qd nõ p̃dicat̃ de sua passione nisi per accñs uel mãliter: sed ut modus bñ p̃dicat̃ formal'r. Per idẽ soluit secũdũ pncipale ꝙ ꝓpriũ ut qd nõ p̃dicat̃ de.a.sed bene ut modus sicut de risibili. lz igit̃ sit incõueniens aliqd ꝯtineri eẽntial'r ꝛ qdditatiue sub specie ꝛ ꝯuerti cũ genere. cõtineri tñ modal'r uel denoiatiue sic ꝛ ꝯuerti sic nõ incõuenit. ¶ 3^m pncipale soluit de sbo distinguẽs. Nã aliud est ꝓpinquũ uel imediatũ. Aliud remotũ ꝛ imediatũ. ꝛ pñt assignari plura intermedia: qꝛ dant̃ extrema multũ remota ꝛ maxime in ꝓposito. In sba enĩ fundat̃ imediate quãtitas: in quãtitate q̃litas: in q̃litate rl'o: in rl'one real'i rl'o rõnis: ꝛ ita de alĳs. Nõ tñ sic intelligo ꝙ nõ posset in sba fundari intẽtio nisi mediãte quãtitate ꝛ sic de alĳs. sed ꝙ intẽtio subiectata in posteriori habet ultimate quo ad eẽ resolui usq; ad sbam sed de hoc est bñ difficultas ut infra tãgam: qꝛ videt̃ ꝙ aliud sit de accñtibꝰ realibus quo ad hoc: ꝛ aliud de accidẽtibꝰ rõnis ut.j.q.3.añpredicamẽtoꝝ hẽt notat̃ soluẽdo 2^m pn^{le}. Posset etiã distingui de accñte per se ꝛ per accñs. de quo infra. Posset etiã de absoluto ꝛ respectiuo accñte fieri vis ꝛ sil'r de accñte reali ꝛ ratiõis. ¶ Ad 4^m dicit ꝙ est latitudo entitatis in relationibꝰ uel entibꝰ rõnis suo mõ sicut in entibꝰ realibꝰ. sicut igit̃ in gñe sbe ponit̃ mã pma in ultimo gradu qd uerũ est loquẽdo de rebus lz aliter sit de reali^{bꝰ} ꝛ in alĳs generibus sua ultima suo mõ. vide in sil'i.8.di. pmi.q.ultia pte.2.in solõne pncipali. ita in entibꝰ rõnis ponit̃ latitudo vniformis. ꝓpriũ aũt ul'is ꝯtinet̃ infra illã latitudinẽ ideo est ens. sil'e habet super.5.me^{ce}.q.de diuisione logica vnius.

De tertio Primo dubitat̃ circa ꝯñtiã pmi argumẽti. vz ꝙ si ꝓpriũ ul'is nõ est singulare ergo ul'e. Cõtra ꝓpriũ entis utputa vnũ uerum bonũ nõ est singulare nec ul'e igit̃ illa ꝯñtia non ualet. pma pars añtis patet. scda ꝓbat̃: qa sicut ens non est ul'e ita nec eius ꝓpriũ. ꝙ aũt ens nõ sit ul'e videbit̃ infra. Dicẽdũ vno mõ ꝙ loqtur de ꝓpo logice loquẽdo ꝛ p̃ntaliter. ens aũt ꝛ si habet ꝓpriũ nõ tñ p̃dicamẽtale sed trãscẽdẽs. ul'e quoq; ꝛ eius spẽs applicant̃ dũtaxat limitatis ꝛ p̃dicabꝰ. Abstrahit nãq; ens sicut a causato ꝛ incãto ita ab ul'i ꝛ singulari. Uel dicẽduz aliter ꝙ ens est equocũ logice loquẽdo ut infra magis: ideo negat̃ ipm habere ꝓpriũ ut logicus loquit̃. Uel 3° sustinẽdo vniuoca^{cõ} entis põt distingui de ul'i trãscẽdẽti ꝛ limitato in gñe ꝛ extra genus. vno mõ assumptuz est falsum: alio mõ uerũ. Uel distingue de ꝓprio p^e intentional'r ꝛ 2^e intẽtional'r dicto ut.j.c.de ꝓprio.q.j.ꝛ applica ad passiones entis. Aliud qd tãgit̃ in codẽ argumẽto: an ꝓpriũ sit idẽ illi cuius est uel possit eẽ pertinet ad me^{cꝰs}.ꝛ forte infra in q̃ōnibus.c.de ꝓprio tanget̃.

Secũdo circa solõnem illius pmi argumẽti ꝛ circa scdꝫ pncipale põt dubitari. Utꝝ ul'e uel ꝓpriũ sumptũ ut qd ꝛ sumptum ut modus sit idẽ sim^r uel aliũ sic ꝛ sic acceptũ. videt̃ ꝙ aliud al'r de eodẽ respectu eiusdẽ uerificarent̃ extrema ꝯdictionis ut puta modus nõ modus: qd non qd ꝛ sic de alĳs. Q aũt sit idẽ videt̃ qꝛ aliter ꝓcessus in infinitũ: qꝛ si vniuersale ut modus eẽt aliud ab ul'i ut qd qd denoiat adhuc ille modus in suo gñe est qd: igit̃ sibi põt applicari ul'e ut modus ꝛ de illo arguã ut ꝑus ergo ꝛc̃. Item hoc videt̃ ex littera doc. ubi dicit ꝙ nõ est incõueniẽs aliqd cõuerti cuz genere ꝛ denoiari a specie sed ꝓpriũ ut qd est spẽs ul'is ꝛ denoiatiue sumit̃ ut modus: ergo ut qd ꝛ ut modus est idẽ. Dicẽdũ ꝙ iste intẽtiones pñt comparari inter se uel ad se iuicẽ uel ad alia: ut puta. aliud est dicere genus est spẽs ꝛ spẽs est spẽs. pmo mõ clarũ est ꝙ illud idẽ etiã in numero qd est in se qd est respectu alterius modus ut patet in accibꝰ realibus. hec enĩ albedo in se ꝯsiderata est qd: ꝛ respectu lapidis est modus. Scdo mõ est maioꝛ difficultas ubi breuiter saluo meliori iudicio dico ꝙ cum dicit̃ ul'e est ul'e uel species est spẽs: ubi a pte subiecti sumunt̃ ut qd: a pte vo p̃dicati ut modus: sbm ꝛ p̃dicatũ distinguunt̃ sola rõne ꝛ nõ qdditatiue nec eẽntialiter eo mõ quo tales distinctiones in secũdis intẽtionibus inueniunt̃. Et tũc ad ar^m dico ꝙ nõ incõuenit extrema ꝯdictiõis: quoꝝ neutrum est re^{le} uerificari de eodẽ qdd^{ue} diuerso tñ rõne:

q2 sicut distinctio ex nã rei tollit ꝯdictionẽ realẽ ita di stinctio rõnis rõnalẽ. Ad alia argumẽta que ꝓbãt idẽ titatẽ patet ex dictis ⁊ altiore indagine.

Tertio dubitat̃ circa vitatẽ illius ꝓpõnis in 3º argu^to ⁊ sol'onẽ eius. vʒ ꝙ accñs nõ est sbm accñtis. Videt̃ enim ꝙ sit falsa. tũ q2 accñtia in eucharistia nõ sunt sbiue in sba ꝯm fidẽ sed ibi vnũ accñs est sbm alterius etiã ultimatũ utputa quãtitas qlitatis ⁊ qlitas rl'onis ⁊ sic de aliis. tũ q2 accñtia respectiua cõiter insunt absolutis accñtibꝫ ut silr̃itudo qlitati ⁊ eqlitas quãtitati: tũ q2 spẽs accñtiũ sicut ⁊ sbe hñt ꝓprias passiones de ipsis demr̃abiles alr̃ mã^ce pirẽt. ¶ Dico ꝯmo ꝙ textꝰ Ar̃. corrupte allegat̃ hic. ⁊ hoc forte fecit doctor vulgarẽ allegationẽ sequẽdo. Corrigit autẽ in 4º snĩarũ illã allegationẽ di. 12. q. 2. ut supra ar^lo ꝯº notaui textũ. Scd̃o dico ꝙ illa ꝓpõ coiter glosat̃ ut eã glosat doc. in lr̃a distinguẽdo de sbo ulti^to ul' ꝓpinquo ⁊ ꝯm hoc ad instãtias facilr̃ rñdet̃. ꝓma enim trãscendit logicũ ⁊ phũm ut talis. Sed q2 ueritas nõ ꝯdicit vitati ⁊ uera phia initit̃ ꝯme vitati ⁊ reuelatis ab ea. Jõ dico ꝙ lʒ accñtia in eucharistia sint sepata ꝯʒ actuʒ a sba nõ tñ ꝯm aptitudinẽ: ⁊ ideo semꝑ sba est ultimatũ sbm. ¶ Ad 2^m dico ꝙ ultimatũ sbm respectuuʒ est illud qd̃ est ꝓpiquũ absolutorum saltẽ ultiorum. ¶ Ad tertiuʒ per idẽ. Tertio põt dici ad illã auctẽ ꝙ itelligit̃ in accñtibꝫ dispatis. i. nõ hñtibꝫ ordinẽ quo ad iherẽ de qbus exẽplificat Ar̃. ibidẽ ut albũ ⁊ musicũ. de accñtibus vº hñtibꝫ ordinẽ inherẽtie ut qlitas ⁊ quãtitas uel respectiuũ ⁊ absolutũ nõ est uera. 4º ⁊ ultimo põt dici ꝙ illud dictũ Ar̃. est illatũ tanq̃ incõueniẽs: nõ affirmatũ tanq̃ uerũ. Arguit enim ibidẽ ꝯtra negãtes ꝯmũ ꝓncipiũ ex scd̃a via ꝓncipali. s. ex nois ꝓdicatiõe arguit enim sic. si ꝯdictoria sint sil' uera ergo ois ꝓdicatio est per accñs ⁊ per ꝯñs necesse est ꝓdicationẽ in ifinitũ ire. sed in ifinitis nõ est ordo q2. 2. me^ce. t. c. 10. ubi nõ est aliqd̃ ꝯ^m nõ est aliqd̃ habitũ igit̃ nulluʒ accidẽs hẽbit ordinẽ ad aliud accñs ⁊ per ꝯñs nõ magis accidet hoc accñs illi q̃ eorum. ⁊ huic mõ exponẽdi ꝯsonat littera. Nõ enim ait ꝙ accñs nõ accidit accñti nisi quia ambo 3º. Sʒ dic̃ ꝙ accñs accñti nõ accidet nisi qa ⁊c̃. per qd̃ inuit se illã ꝓpositionẽ nõ asserere tanq̃ uerã sed ex ꝯoribus inferre tanq̃ incõueniẽs. Sed adhuc obiicit̃. Sicut sube ꝯuenit substare ita accñti inherere ergo sicut sube repugnat iherẽ: ita accñti substare. sed cõe est oi sube in sbo non esse. c. de suba in ꝓdi^tis ergo cõe erit omni accñti nõ substare. Jtẽ nihil terminat dependẽtiã eiusdẽ rõnis illi qua depẽdet. sed oẽ accñs depẽdet ad sbm ergo nullũ accñs põt sbiuã depẽdentiaʒ alterius terminare. ¶ Ad ꝯmũ dico ꝙ ultimate sbstare est ꝓpriũ sube ⁊ tale nõ cõuenit accñti. uel alr̃ ⁊ reddit in idẽ. Prima ꝯñtia põt negari: q2 arguit̃ a remotione vniuoci ad remotionem equoci. ¶ Ad 2^m dico ꝙ ma. est uera de depẽdẽtia oimoda eiusdẽ rõnis que nõ est in ꝓposito. sicut enim alia idepẽdẽtia reqrit̃ in ultimo terminãte: ⁊ alia in ꝓpinquo. ita depẽdentia ad lʒ ⁊ ad illd̃ est alia ⁊ alia. Exẽplũ de depẽdẽtia ois creature ad deũ ut ad cãm efficiẽtẽ cũ quo stat depẽdentia vnius ad aliã ut ad cãm talẽ. Multa alia discutienda hic relinquo me^co. Sed adhuc posset obiici ꝙ rñsio doctoris nõ satisfacit q2 nõ est ordo in iherẽtia accñtis inten^lis sicut est in accñtibꝫ realibus ut patet. Jõ posset dici ꝙ doc. soluit arg^m ex cõi mõ dicẽdi lʒ ꝓprie loquẽdo auctoritas nõ sit ad ꝓpositũ de. 2. intẽtionibus Vel dicẽdũ sustinẽdo rñsionẽ eẽ optimã qd̃ etiã in inherẽtia intẽtionũ est ultimata resolutio ad substãtiam ut notaui ꝯus.

Quarto dubitat̃ circa quartũ arg^m ⁊ sol'onem eius. Videt̃ enim ꝙ illa ꝓpositio. ois passio est minus ens ⁊c̃. sit falsa. tum ꝓpter vniũ ⁊ ens que significãt eadẽ nãm. 4º me^ce. t. c. 3. tũ q2 gñaliter ois passio ut nũc suppono est eadẽ realiter suo sbo ⁊ ꝑ ꝯñs nõ minus ens. Jtẽ ꝯtra illud qd̃ dicit̃ in sol'one illius argumenti ꝙ vʒ in ente rõnis sunt multi gradus arguit̃. Minoris ꝑfectionis vident̃ eẽ entia rõnis q̃ entia realia: sed habẽ quãtitatẽ vtutis remouet̃ ab entibꝫ realibꝫ saltẽ respectiuis ergo multo magis ab entibus rõnis. Maioritas vº uel minoritas enti^ua in ꝓposito habet itelligi ut videt̃ ꝓpter quãtitatẽ virtutis. Jtẽ oia entia rõnis sunt minoris entitatis q̃ mã ꝯma sed mã ꝯma est ita minime entitatis ꝙ est ꝓpe nihil igitur entia rõnis oia aut erũt nihil aut fere tale. Dicẽdũ sustinẽdo doctorẽ ꝙ aliqd eẽ magis ens põt intelligi dupl'r. aut q2 ꝑfectius in entitate: aut q2 ꝯus ꝯoritate originis uel nãe. Scd̃o aduertẽdũ ꝙ põt eẽ ordo eorum que sunt vnius gñis ad illa que sunt alterius uel horum ⁊ illorum seorsum. Tertio ꝯmittẽdũ ꝙ sbm ⁊ passio pñt ꝯsiderari aut ꝯm rõnes suas qdditatiuas. aut ꝯʒ rea^les subiectiuas. Ex hiis ad istãtias. ¶ Ad ꝯmã dico vno mõ ꝙ loqtur doc. logice de passione ⁊ sbo ut supra dixi ⁊ ita excludit̃ ens: tũ q2 trãscẽdẽs: tum q2 equocuʒ. Aliter põt dici ꝙ intelligit de entitate formali ⁊ quiddítatiua ⁊ quãtum ad maioritatẽ ꝓrioritatis ⁊ sic ens est magis lʒ abstrahat a quãto ⁊ nõ quãto. ¶ Ad secũduʒ data ypothesi stat maioritas formalitatũ. aut quãtitatiua aut alia. ¶ Ad tertiũ lʒ Frãciscus mayronis teneat illã minorẽ. Nõ tñ est de mẽte doc. subtilis ut patet exꝑsse ⁊ in ꝯmo Anglico ⁊ in ꝯmo reptationuʒ di. 26. Nõ habeo ergo pro incõueniẽti ꝙ entia rõnis dicãt sicut entitatẽ. ita suo mõ entitatiuã ꝑfectionem Et sicut forte in relationibus realibꝫ eẽt recursus ad fundamẽta/ita hic ⁊ multo magis. Vel dic̃ ꝙ itelligit doc. hic per maioritatẽ ꝯoritatẽ aut originis: aut nature: aut ꝯñtie. Gradus enim alius est eẽntiarũ alius formarum: alius ꝑfectionũ vnitiue ꝯtẽtarũ ut hẽt alibi iste. ¶ Ad aliud de mã ꝯma patet q2 lʒ sit minimũ in genere sube nõ tñ in latitudine entiũ immo formalr̃ loquẽdo est maioris entitatis q̃ oia. 9. genera accñtiũ in qbus ⁊ inter que dat̃ ordo entitatis. lʒ igit̃ entia rõnis per compatiõnẽ ad alia sint fere nihil iter se nihilominus hñt ordinẽ ubi tñ ꝯm ꝓprietates substrac^x attẽditur maioritas ⁊ minoritas in eis sic̃ ⁊ entitas. De graduali vº latitudine entiũ ulterius inuestigare est altioris speculationis.

Contra etiã illa vba doc. in fine arguũt aliq sic. capio ens rõnis in ultimo gradu: quero aut est intelligibile aut nõ. si sic ergo nullo mõ dat̃ minus cum passio cuius est intelligibilitas sit minus ens suo sbo: si nõ ergo nõ est ens. Ad hoc faciliter rñdetur Vno modo negãdo suppositũ. s. ꝙ det̃ ens rõnis in ultimo gradu q2 in ipsis est ꝓcessus in infinitũ ut dictuʒ est sepe. Vel aliter ꝙ si det̃ tale nõ erit intelligibile nisi per accñs q2 est ita quo ꝙ nõ qd̃: sed ꝯmus modus dicẽdi satis securus est. Jtẽ posset aliter argui ꝯtra illam sol'onem doc. q2 ab^te debet illa cõcedi. Minus ens ente rõnis est nõ ens. sicut forte ista. Minus rõnale homine est nõ hõ. q2 compatiuus gradus cõfundit confu^e ⁊ distributiue suũ casuale nisi impediat̃. Intellectꝰ igit̃ est ꝙ illud qd̃ est minus ens isto ente rõnis ⁊ isto: ⁊ sic de singulis est nõ ens: qd̃ est uerũ ẽt ꝑte. Videtur igit̃ ex ignorãtia huius distributionis ꝓcedere in solutione: immo ista est fa^a. passio est minus ens ente rationis q2 sic eẽt minor seipsa. Posset dici ꝙ ꝓsupponit hãc distributionẽ tanq̃ notã ⁊ cõcedo illã ꝙ passio est minus ens ente rõnis: ⁊ ꝙ minus ens ente rationis est nõ ens. ⁊ cũ dicis ꝙ passio eẽt minus ens seipsa. nego ꝯñtiã. ꝓsupponit enim falsuʒ. s. ꝙ passio entis rõnis sit ens rõnis qd̃ nego ꝓꝑe loquẽdo. ⁊ lʒ negãdo vni^ncs entis talis. ul' dato ꝙ sit vniuocũ adhuc negat̃ q2

ficut in entib⁹ re^{b⁹} ita in entibus rõnis imaginor suo mõ: hᶜ aũt ē fa^a risibilitas est hõ sƺ est aliqd hois ita ꝙ ulr̃iter passiones nõ sunt res alie a suis sbis sed quedaꝫ realitates uel formalitates sboꝝ. sic silr̃ in entib⁹ rõnis est uerũ ꝙ passio entis rõnis est aliqd entis talis non tñ aliud ens ab eo: ⁊ ideo nõ seqtur passio entis rõnis est minus ente rõnis ergo est minus seipsa: ⁊ h declaratio videt̃ ad mẽtẽ doc. in lr̃a ubi dicit ꝙ in ente rõnis sunt multi gradus quoꝝ quodlibet est ens lƺ nõ ꝓprie loquẽdo ut iã dixi: sed qꝛ nõ sunt nihil ideo sunt ens. uerius autem dicit̃ ꝙ sunt aliquid entis: lƺ h imaginatio satis ꝓbabilis sit ⁊ subtilis. Posset tamen aliter dici ꝙ doc. in lr̃a illã distributionẽ exp̃mit: cũ dicit in ente rõnis sunt gradus ⁊c̃. ⁊ non ignorauit ipsaꝫ. Et tũc hec ꝓpõ nõ habet̃ ab ipso passio vƺ entis rõnis est min⁹ ens ente rõnis: nisi referẽdo ad illud ideꝫ in nũo cui⁹ est: sicut ꝑus dixit ꝙ passio est minus ens: nõ ab^{re} sed suo sbo. Elige qd̃ magis sapit. Adũte tñ ꝙ ibi est compatio abusiua oẽ ens min⁹ ente rõnis qꝛ alter terminoꝝ nõ ꝑticipat illud in quo fit compatio. aliter nõ eẽt nihil. plura alia lectori omitto. vide. 8. di. ꝑ. q. ultima in solutione simile.

Quinto circa solõnẽ ꝑncipalẽ qõnis dubitatur que illaꝝ rõnũ sit uera diffinitio ⁊ que passio ulr̃is. ⁊ videt̃ ꝑ^o ꝙ neutra illarũ sit ipsi⁹ diffõ. tñ qꝛ dant̃ per re^{us} apti^{ter}. tũ qꝛ si qlibet indifferẽter põt eẽ diffõ uel passio ut videt̃ seq ex dictis doc. tũc nõ erit dr̃ia iter passionẽ ⁊ diffinitionẽ qd̃ est ꝯtra phm ꝑmo ⁊. 6. topi^r. diffinitio eniꝫ idicat eẽntiã diffiniti. passio v̓o est ex eẽntiã sbi. Itẽ tũc posset dari demr̃atio circularis ꝯtra Arꝫ. ꝑ^o posterioꝝ. t. ꝯ. 6. Dicendũ breuiter ꝙ illa rõ que ponit̃ ꝑ^o ꝑ̃ar^{ss} est poti⁹ po^{da} diffinitio ꝙ̃ illa que ponit̃ ꝑ^o ⁊. 2. poste^r. tũ qꝛ Porphyri⁹ in diffinitiõe oium. 5. ulr̃ium utit̃ illa uel sibi equalẽti. Tum qꝛ formalioꝛ. alia v̓o magis hẽt rõnẽ posterioris ⁊ mãlis diffinitiõis. Uerũtñ forte neutra illarũ rõnũ est ꝓprie siue stricte diffinitio ex gñe vƺ ⁊ dr̃ia ⁊ ꝓcipue ꝑm po^{tes} ꝑdicabile ⁊ eẽ in multis eẽ passiones ulr̃is circulo^{ue} ad min⁹ uerarũ rõnũ ꝑñt eẽ. Sed sustinẽdo illã ꝑmã eẽ diffinitionẽ põt dici ꝙ ꝑdicabile est gen⁹ qd̃ ꝯtrahit̃ per plura ⁊ vnũ que sunt 2^e itẽtiones ut. j. c. de dr̃ia. q. 5. Eẽ aũt in multis ꝯseqtur ꝑdicari de ipsis tãꝙ̃ passio uel diffinitio mãlis. ꝯuenit enim ulr̃i ꝑm esse mãle ei⁹ ut. j. q. 8. uel. 9. siue ergo ponat̃ passio siue diffinitio mãlis põt demr̃ari de uli sic. Oẽ qd̃ predicat̃ de plurib⁹ est vnũ in multis ⁊ de multis: ulr̃e est h^{oi} ꝙ̃ ⁊c̃. Triplex nãqꝫ eẽ ulr̃is tãgit̃ in illis v̓bis. s. eẽ mãle cum di vnũ in multis. eẽ qdditatiuũ ⁊ eẽntiale. cũ di vnuꝫ de multis. eẽ itelligibile uel compatũ. cũ di vnuꝫ ꝑter multa. Et ꝙ̃uis ista uerificant̃ ꝑncipalr̃ de ulr̃i pro substracto: nõ negant̃ tñ ab ulr̃i formalr̃ sũpto ut. j. q. seqnti. Et si obijcias ꝙ ꝑus hẽt eẽ in multis ꝙ̃ dicat̃ de illis. Negat̃ ut ulr̃e in actu est lƺ ut ulr̃e in po^a forte sit uerũ. Prius ergo quãtum ad rõneꝫ qdditatiuã est illud qd̃ ꝑm eẽ qdditatiuũ ꝙ̃ qd̃ ꝯ^{it} bƺ eẽ idiuisibile. Ex hijs ad oba. ¶ Ad ꝑmũ dico ꝙ per v̓ba uel alios termios aptitudinẽ iportãtes circũlogmur dr̃ias uel gñia plerũꝙ̃ ut pƺ in diffinitiõe hois. Uel sicut distinguit̃ de rõnali: ita distingue de ꝑdicabili. Uel dici põt ꝙ sunt descriptiões ꝯũtibiles circũlo^{tes} ueras diffõnes. ¶ Ad 2^m dico vno mõ ꝙ doc. nõ specificat que illarũ sit diffinitio. sed dicit ꝙ si vna accipiat̃ pro diffõne reliquum erit passio. Uel alr̃ ꝙ nõ icõuenit idẽ eẽ diffõ ⁊ passio ut sumit̃ passio in ꝓposito ut sup̃ ar^{lo} ꝑ^o dictũ est. circũlogmur enim passionẽ per diffinitionẽ ⁊ ecõtra. Et hoc ꝯfirmat̃ per phm. 2. topi^r. ubi dicit ꝙ diffinitio ⁊ ꝓpriũ nulli aliud est. ¶ Ad aliud dico ꝙ Arꝫ. hẽt pro icõueniẽti circulariter demr̃are in eodẽ gñe cãe ⁊ demõstrationis non aũt in alio ⁊ alio ut est in ꝓposito.

Posset ẽt dubitari quõ passio h seqt̃ ul̓ emanat: ⁊ quõ causat̃ ab obo: sed hᶜ sunt sup̃ tacta. q. 3. ideo ⁊c̃.

Septimo Uiso ꝙ ulr̃e hẽt ꝯditiões requisitas ad sbm: vƺ qd est ⁊ qꝛ est ⁊ passiones demr̃abiles de qb⁹ sup̃. q. 3. Ubi adũte ꝙ coiter li. hũt sic: qꝛ vƺ est ens ⁊ diffi^{le}. sed loco diffinibilis posset poni itelligibile ꝙ̃tũ ad scd̃am tertiã. q. ꝑce^{us}. Hoc tñ nõ obstat qꝛ eẽ diffinibile icludit eẽ itelligibile lƺ nõ ecõtra ⁊ hoc diffi^{ne} di^{te} qd rei. Nũc querit̃ an ulr̃e sit sbm libri Porphyrij.

De primo qd ulr̃e. qd sbm: ꝑus dictũ est ⁊ qñ ens sumant̃. liber hic ponit̃ pro cõtẽtis in eo. s. pro hitu sciali instr̃alr̃ per li^m importato. Porphyriũ v̓o ꝯstat auctorẽ ⁊ cãm efficiẽtẽ lƺ nõ ꝑnci^{les} h⁹ li. fuisse ut coiter tenet̃. Ordo. q. pƺ. dio ei⁹ cois

De secũdo ꝑtẽ negatiuã arguit trib⁹ rõnib⁹. Prima ꝓcedit per locũ a diuisiõe ulr̃is ut intẽtio uel ut rei appli^{le} que ut vƺ põt reduci ad istã. Ulr̃e põt ꝯsiderari aut inꝙ̃tũ in se qdditas ulr̃ ens uel abstractũ: aut inꝙ̃tũ alteri iherẽs uel ꝯcretũ uel in alio ens. Nec sic nec sic est sbm ꝙ̃ nullo mõ. Mẽbra ꝓbant̃ satis clare in lr̃a ⁊ magis ifra patebũt. 2^a rõ ꝓcedit ex distinctiõe obuia scie realis ⁊ rõnis. 3^a rõ ꝓcedit ex negatiõe ꝯditiõis sbualis ꝑncipalis vƺ ꝯsiderationis ⁊ determinationis. ¶ Ad oppo^m vnica rõne arguit que ꝓcedit ex vnitate scie extrinseca saltem.

Aliã qõnẽ ortũ hñtem ex ar^{to} post oppo^m de vni^{ne} ulr̃is respectu istoꝝ. 5. mouet quã lateraleꝫ appellare possum⁹ ⁊ ꝯsiles plerũꝙ̃ in oi facultate in qua scribit mouet iste: ⁊ hoc uel qꝛ cõnexionẽ hñt in solonib⁹ uel gr̃a breuitatis: uel qꝛ dũ vnũ lƺ min⁹ ꝑncipale uel cõe. iterdũ discutit alterũ mẽti occurrit. ⁊ tales laterales hic sub eodẽ nũo cũ ꝑncipalib⁹ cõputo lƺ possent ponẽ in nũm ut coiter nũant̃: sed in alijs hoc non seruabo. Quid vniuocũ pƺ ex ꝑn^o ꝑdicamẽtoꝝ. Solet apud Scotistas vniuocũ accipi triplr̃: vƺ me^{ce} phi^{ce} ⁊ logice. Itẽ vniuocũ aliud vniuoce dictũ. aliud denoiatiue. ⁊ hoc aut denoiatione a ꝑori: aut denoiatione a posteriori. Itẽ vniuocũ aliud vniuocãs: aliud vniuocatũ. Itẽ aliud pro substracto: aliud pro formali. Iteꝫ vniuocatõis ꝙ̃tuor solẽt assignari gradus: de hijs oib⁹ ifra forte erit ꝑmo ⁊ alibi ubi occurrit. Breuiter in ꝓposito itelligo vniuocũ logicũ vniuoce dcm̃ pro substracto ⁊ vniuocãs ifra ultimũ ⁊ ꝑmũ vniuocationis gradũ. Qd̃ addit̃ in titulo. q. j. ad h. 5. pƺ qꝛ li h est ꝓnomẽ demr̃atiuũ ad itellectũ uel sensuꝫ. ꝑmo mõ sumit̃ h 5us v̓o est spẽs nũi iparis cui⁹ ꝓprietates ꝯsiderare spectat ad arith^{cus}. Ordo. q. lƺ videat̃ ꝑposter⁹ saluat̃ tam ex ꝑoritate solutionis. Diuisio fere cois. Arguit vnica rõne negatiua: ⁊ rõ clara est nisi qꝛ maioꝛ est ambigua de qua in 3° ar^{lo}. Eãdẽ ꝓpõnẽ hẽt ifra. q. 4. añ predi^r post op^m rõne. 3. ⁊ videt̃ regula famosa in hijs lo^{b⁹} Adũigit eua^{cs} imediate quã ifra tenet: qd̃ sepe solet facere ut idũcat replicas alioꝝ uel ꝓpas. Cõtra quam arguit duplr̃ in ꝑmo ar^{to} cũ dicit ꝙ spẽs opposita nõ ꝑdicat̃ de alia cũ hoc v̓bo est: hẽt itelligi ut dispate sunt i. sepate uel distincte nõ tñ formalr̃ opposite nisi larga sumpta ꝯrietate. Sũt aũt spẽs sbe dispate tã in cõcreto ꝙ̃ in abstracto. Accñtiũ v̓o in abstracto tñ. dicit ẽt cum hoc v̓bo est ad dr̃iam v̓boꝝ accñtaliũ actũ signatum importatiũ ut genus ꝑdicat̃ uel dicitur uel refert ad speciem. Alia rõ est ex Porphyrio. c. de dr̃ia. ubi dicit ꝙ neqꝫ genus ꝑm magis ⁊ minus ꝑdicat̃ de eo cuius est genus neqꝫ generis dr̃ie ꝑm ꝙ̃s diuidit̃ ꝓbando mi. dicit ꝙ genus est ulr̃ius ꝙ̃ spẽs qꝛ ꝑdicat̃ de pluribus. li pluribus debet accipi compatiue ⁊ nõ positiue. Cõsequẽter soluit scd̃am. q. ꝑmo qꝛ ex eius solõne dependet solo per se. ꝑus eni uidẽdũ est ulr̃e eẽ vniuocũ ꝙ̃ sbm alicui⁹ scie ipm assignare cuꝫ de eq^{cis} nõ sit scia.

Et ꝑmo ponit opi. alioꝝ ⁊ maxime Alberꝫ tenētium analogiā vl'is ad h. 5. imaginant enim analogiā tanq̄ꝫ mediū iter vniuocationē ⁊ equocationē ⁊ male. Analogia nāqꝫ ꝯiūgit nūc equocationi nūc vniuocationi: q2 pōt eē in sola uoce ⁊ tūc est in equocis ⁊ maxie a cōsilio. pōt ēt eē in cōceptu ⁊ ēt stat cū vnine: inter vnincꝫ vͦo ⁊ equocationē nullū cadit mediū: al'r inter ꝯdictoria mediū ut pꝫ ex rōnib9 earū in añ p̄dictis. Quotiens aūt sumit analogia infra. q. 4. añpredi ꝫ hēt iste egregie ⁊ sup li. elēchoꝝ. q. 15. optime logice ad ꝓpositū habet Cōsequēter rñdēt ad ꝑmā. q. ponētes. v. vl'ia s̄bm huius li. ⁊ nō vl'e q2 sicut nec purū equocū ita nec analogū eē s̄bm alicui9 scie opinant ⁊ in hoc ꝯcedūt argumta ꝑncipalia illi9. q. Ad argm vͦo post oppositū rñdent ꝙ vnitas scie nō sumit a s̄bo adeq̄to sed a pte ꝑncipali ei9 quā i ꝓposito gen9 eē asserūt. Arguit doc. ꝯtra hūc modū dicēdi. ⁊ pͦ ꝯtra solōnē scde. q. ex itētione Ar. 10. mece. t. ꝯ. 5. ⁊. 6. ⁊. 7. phiꝫ. t. ꝯ. 31. ubi adūtēdum ꝙ q̄tuor assignant gradus vniuocationis. Prim9 ⁊ maximus est qñ est idētitas rōnis. modi eēndi. ordinis. ⁊ gradus ꝑfectionalis. Scds ubi sunt tria ꝑora dempto q̄rto. 39 ubi remouent duo ultima. 49 ⁊ minus ubi tm̄ ꝑmū repit. Exēplū ꝑmi ut spēs spālissima ⁊ vnica. Exemplū scdi ut genus aliqd subalternū: ⁊ gnālissimū ēt puta aial uel s̄ba ⁊ hoc in spēs imediatas diuisuꝫ. Exemplū tertij ut nūs uel figura. Exēplū q̄rti trāscēdentia puta ens ⁊c̄. Equocationeꝫ ergo phicā uel sunt ut opponit vnini strictissime dicte latē in gnib9 dt nālis. Ideo Aureolus ait ꝙ alia occulta ut gnis. alia manifesta ut spēs spālissime est vniuocatio. Cū hoc tm̄ stat ꝙ logice loquēdo genus sit uere vniuocum ⁊ h applicat doc. ad ꝓpositū de vl'i qd est genus ad h. 5. Et cū dicit in fine argumēti: lꝫ genus sit aliquo mō ꝑfecti9 alijs optie dixit doc. aliquo mō ⁊ nō abte. Nā hn̄do respectuꝫ ad substracta spēs uel dr̄ia eēt ꝑfectius. sed hn̄do respectū ad hoc qd est de pluribus p̄dicari videt quodāmō id ꝑfectius tale qd extensi9 p̄dicat ⁊ hoc loquendo de ꝑfectiōe ꝑmissiua ⁊ nō positiua: de q̄ forte stati i 3ͦ arlo

Consequenter ꝯtra solōnē. 2. q. arguit ex itētione phi. 7. mece. t. ꝯ. 4 ⁊. 5. Rōnē aūt cui initunt ad ponēdū analogiam ⁊ ad negādū vniuocationē vl'is ad h. 5. quā dicit doc. eē tertiā ad ꝑmā ptē. s. negatiuā 2e. q. que tm̄ est 2a reca ꝯtra euancꝫ rōnis vnicc: sed pro quāto facit ad ꝑncipale pōt dici 3a ubi dicit arguēs ꝙ genus est magis vl'e q2 p̄dicat de plurib9 cōparatiue ut p̄dixi. tollit doc. per instātiā sumptā ex diffinitione nūi quā ponit phus. 10. metace. t. ꝯ. 4. ⁊ Boe9 ꝑmo arithce. c. 3. Cōsequēter tenet conclusiue vnincꝫ vl'is ad h. 5. ⁊ in hoc soluit scdam. q. Deinde rñdēdo ad ꝑmū argm ꝑme. q. tenet rñsionē ꝑus datā supra ꝙ vꝫ itētio gnis. i. gen9 pro formali (ut modus tm̄) applicat vl'i respectu istoꝝ. 5. q2 ut dictū est ꝑus nō mō ꝑmarū itētionū imo etiā sibi iuicē sūt modi intelligendi scde itētiones. dicit igit applicat ut denotet p̄dicatio modalis ⁊ denoiatiua ut dist: ꝯtra qdditatiuā. Et addit ꝙ pp distinctionē ⁊ dispancꝫ istoruꝫ inter se nullū eoꝝ p̄dicat eēntial'r ⁊ in actu exercito de alio sed bn̄ in actu signato. Nec etiā sic aliqd aliud de vno eoꝝ sub rōne alteri9 p̄dicat. Ubi breuiter pro nūc sciēdū ꝙ actus signat9 uel significat9 ul' p̄dicatio signata uel significata. Pōt enim utroqꝫ mō dici sed meliuꝫ sonat signat9 uel signata: ubi actiuuꝫ debet itelligi per passiuū: fit meb9 vͦbis uel alijs terminis vͦbalib9 secūde intēb9. ut puta p̄dicari dici subici signari excludi excipi diffiniri ⁊c̄. p̄dicatio exercita fit maxie mediantib9 vͦbis substātiuis uel sibi equalētib9. Dicit enim p̄dicatio signata q̄si significatiua uel figuratiua uel implicite siue obscure importās in coib9 cōcepb9 p̄dicationeꝫ exercitā. Exercita vͦo q2 ad exercitiū ⁊ opationem uel practicā (ut ita loq̄r) deducit id qd theorice ⁊ mistice ⁊ ꝯfuse ⁊ idifferēter ꝑus dictū est. Naꝫ cū dicit genus p̄dicat de spē uel diffinitio ꝯuertit cū diffinito: ul' s̄bꝫ infert p̄dicatum. Nō habet aliq̄ determinata notitia. Sed adhuc expectat exercitiū huius locutionis ⁊ uerificatio in fundamētis ut dicēdo hō est aial uel aial rationale est ergo hō: uel homo est ergo aial ⁊ sic de alijs. Oia eniꝫ in figura ⁊ mistice cōtingūt illis p̄dicationibus. ideo merito signate: qd melius dicit q̄ꝫ significate q2 magis idifferēter ad actiuū ⁊ passiuū qd tam̄ parū refert: dicunt: de qua p̄dicatione magis infra. c. de gnē. q. j. habet: ⁊ ubiqꝫ in hijs logib9 p̄supponit notitia eius. Bn̄ etiā addidit doc. ibi li essentiali q2 lꝫ hec sit uera genus est spēs nō tm̄ p̄dicatione eēntiali sed denoiatiua accn̄tali. Sed ad ꝓbādū illud scdꝫ dictū ubi dicit ꝙ nec aliqd de vno istoꝝ sub rōne alterius p̄dicatione exercita ⁊ eēntiali p̄dicat. In quo magis dubitari posset adducit ꝓbationē satis obscurā multis dicēs. ꝙ rō gnis extraneat vl'i qñ vnit istis per hoc vͦbū est sicut ⁊ aiali cū dicit hō est aial. Ubi adūtēdū ꝙ ꝫm diūsas acceptiones significati termini cois uel singularis etiaꝫ termino tali attribuunt diūsa p̄dicata ⁊ aliq̄ sibi vno mō ꝯueniūt ⁊ alio mō eadē discōueniūt. significatū aūt huius termini hō ut. q. sequēti habet pōt accipi tripl'r. vꝫ ꝫm eē māle uel suppole uel phisicū: ꝫm eē qdditatiuū uel p̄dicabile: uel mecuꝫ: uel ꝫm eē itelligibile uel actu vl'e uel compatū uel logicū. ꝑmo mō ꝯueniūt sibi accn̄tia coia ⁊ phica. Secūdo mō p̄dicata qdditatiua. Tertio mō itētiones scde. Eodē mō itelligēdū est de al'i ⁊ alijs fundamētis ⁊ nō mō istud hēt uerificari lꝫ tm̄ ꝑncipalius in ꝑmis itētionib9 sed ēt in secūdis. q2 suo mō pn̄t hēre illd triplex eē. In duab9 igit ꝑmis accepb9 ꝓprie fit act9 exercit9 ⁊ ex̄neus est actuꝫ signatus: uariat tm̄ act9 exercit9 ibi quātū ad eē exn̄tie ⁊ eēntie caute intelligēdo illoꝝ distinctionē. In 3a vͦo ꝓprie fit act9 signat9 ⁊ ex̄neat exercit9. Et si queras q̄liter hēt discerni illa triplex acceptio termini. Dicēdū ꝙ ꝫm exigētiā p̄dici iux̄ illā regulā Boetij de tri. lꝫ exponat eā ut pꝫ ibi: sed hoc parū refert. Talia sunt subiecta q̄lia ꝑmittūt p̄dicata. i. ꝫm exigētiā p̄dicati uariat acceptio ⁊ suppō s̄bi. Refert ergo dicē. hō est aial. ⁊ dicere. aial p̄dicat de hoie q2 uariat suppō ⁊ acceptio lꝫ nō significatio. Scdo mō sibi ꝯuenit rō gnis ꝓprie. ꝑmo nō extraneat ei pp descēsum ad pticularia quoruꝫ nulluꝫ est genus. Uult ergo breuiter doc. ꝙ rō gnis ut est itētio scda ⁊ modus itelligēdi cuiuslibet coilis plurib9 spēb9 ⁊ per ꝯn̄s vl'is respectu istoꝝ. 5. sit extranea vl'i cū dicit genus est vl'e uel spēs est vl'e: q2 in talib9 p̄dicabilib9 supponit vl'e ꝑsonal'r sicut aial cuꝫ dicit hō est aial. dū aūt sibi ꝯuenit rō gnis ut modus supponit simt sicut ⁊ aial cū dicit aial est genus uel aial p̄dicat de hoie. Ul'iter enim itētiones scde attribuunt ꝑmis suppob9 simt. i. pro significato adeq̄to ⁊ abte sūpto ut hēt tm̄ eē cognitū qd est eē diminutū. In suppōne nāqꝫ simplici idē supponit termin9 qd significat ⁊ hoc formal'r ⁊ nō māliter ꝯtra ieptias quorūdā de istis suppōnib9 logicā destruētiū: ꝯtra quos in tractatu per se forte erit ꝫmo. de hijs etiā ifra magis ubi locus ꝓprie cōsiderationis occurret. Et in 3ͦ arlo ulterius circa ista alia tangam.

Deinde ad duas replicas ꝯtra rñsionē hic ⁊ supra in pede. q. dataꝫ rñdet. Dicit igitur vno mō quo ad ꝑmā ꝙ nō est icōueniēs spēs eiusdem gnis accn̄tales de se inuicē p̄dicari denoiatiue saltem ⁊ aliqd de vno sub rōne alteri9 eodē mō. ¶ Sed obijcit q2 hoc nō est uerū ēt in accib9: ⁊ exēplificat de albedine ⁊ nigredine. Dicit ad hoc doc. ꝙ lꝫ forte instātia hēt locū in abtis accib9 non tm̄ in reuis. Idē hēt. j. q. 6. añpredi ꝫ. soluēdo. 2. ꝑncipale. Et bn̄ dixit forte pp pre

d^{tu3} quãtitatis cuiꝰ vna spẽs denoiat aliam ut.j.c.de quãtitate tãgit. Propter ēt aliq̃s q̃litates disparatas saltem que de se iuicē p̄dicanť ut albū est musicū ⁊ sic de alijs. Sed ibi posset forte negari p̄dicatio denoiatiua que ꝓprie est qñ qđ natū est subijci subijciť ⁊ qđ natū est p̄dicari p̄dicať: ⁊ ut breuiter dicať que est acc^{tis} de s̄bo nō aūt accñtis de accñte nō h̄ñte magis rōnem s̄bi q̃3 accñtis. qđ dico pp ea que tacta sunt. q. p̄cedēti. Declarat aūt ꝙ hoc est uerū in accñtibꝰ respectiuis q2 hec est uera p2 est filiꝰ: qđ ꝓbat q2 nō magis repugnat cōmune cōi q̃3 ꝑticulare ꝑticulari. sed hic p2 ⁊ hic filiꝰ dicunť de eodē ⁊ per ꝯñs de se iuicē ut demōstrato forte uerū est dicē ꝙ est p2 huiꝰ puta ciceronis: ⁊ filius huiꝰ puta platonis. Sed ad patrē huiꝰ seq̄tur p2 sicut totu3 in mō ad ꝑtē ⁊ ad filiū huiꝰ filius: sic ergo añtia stãt sił s. p2 huiꝰ ⁊ filius huiꝰ respectu diuisoꝝ de eodē ⁊ in eodē nō funda^{t} sed subiectiue. Ita ⁊ ꝯñtia puta p2 ⁊ filiꝰ ubi tãgit d2iam iter re^{ua} ⁊ re^{ue} oppo^{a} pp istãtiã uł obiectionē tacitam: ne q̄s dicat ꝙ opposita p̄dicarenť de eodē. Nō oia enim re^{ua} ut sic sunt re^{ue} opposita s3 op3 p̄ter hoc ꝙ compenť ad idē ⁊ s̄m idē. Relatiue eni opposita icludūt duo. s. rłonē ⁊ oppōnē. Inquãtū relatiua sunt diuisa. inq̃3tū h̄ñt oppōnē h̄ñt compari ad ide3 qđ forte nō est ĝnale oibꝰ oppositis de quo magis infra in post p̄di^{tis} ⁊ alibi. Tãgit ulteriꝰ de relatiuis primo ⁊ nō p̄mo oicidēter ⁊ applicat.

Aliter r̄ñdet ad ar^{m} recurrēdo ad illã distictionē de q̄d ⁊ modus describēdo utrūq3 ut supra tetigi ⁊ applicat. Ĝñalr̄ ergo tenet ꝙ iste itētiones de se inuicē p̄dicanť denoiatiue capiēdo vnū ut q̄d ⁊ alterū ut modus ⁊ nō seq̄tur oppō aliq̄ q2 nō opponiť nisi dū vniformiter accipiunť ⁊ sic nō p̄dicanť de se iuicem formalr̄ ⁊ per se saltē. Pōdera tñ optimã. q. hic ut h̄ēt j. c. de q̃litate. q. ultima añ o^{m}. ⁊. c. de oppōne. ubi h̄ resoluunť egregie ut p3. Et exēplificat in modis significãdi grãma^{bꝰ} ut plurale est singulare. qđ exēplum est difficilius aliq̄bꝰ ipso p̄ncipali. Ubi notãdum ꝙ nūs est q̄dã modus significãdi attributꝰ ꝑti oro͞nis ad desigñãdū rē suã per modū vni^{tis} actualis uel pł̄itatis talis: ut huic dictioni hō singularis. huic v͛o dictioni homines pluralis nūs applicat. Sicut igitur hec dictio hō declinatur in nūo singulari ⁊ pł̄rali. ita hec dictio plurale ut hic ⁊ hec pluralis ⁊ hoc plurale: uel hoc plurale ab^{te} huius pluralis. plurale igiť est singulare. i. singularis nūi ut modus: sicut hō mãliter capiēdo utrūq3 Illud enim qđ significať per singulare. i. ille modus significãdi v3 vnitas actualis est modus eiꝰ qđ significať per plurale. i. pluralitatis actualis. imo dico ꝙ plurale pōt eē modus suiipsiꝰ ut pluralia est pluralis nūi: ⁊ singulare singularis: ut singulare est singularis nūi sicut nomē est modus significãdi ne dū aliarū ꝑtiu3 oro͞nis formalr̄ uel mãliter significatarū. imo suiipsius ut nomē est nomē sicut v͛bū est nomē. Aduertēdū tamen ꝙ isti modi significãdi sunt in itellectu effectiue ⁊ i uoce significatiua s̄biue ⁊ in rebꝰ significatis fundamētaliter ⁊ originalr̄ q2 sunt re^{us} rōnis ⁊ itētiones logicales. Ideo cū diciť ꝙ singulare est modus eius qđ significať per plurale debet itelligi ꝙ est modus illiꝰ uocis plurale significatiue tñ capiēdo ipsum. ideo d2 modus significati: q2 modus uocis signifi^{tis} s̄biue dico l3 fūdamētalr̄ ab^{te} uerū sit. Sed doc. dicit ꝙ aliq̄bꝰ videť oppositū huius qđ diciť in exēplo. v3 ꝙ cū diciť pl̄ale est singulare sumiť plurale ut modus ⁊ singulare ut quid q2 significatū pluralis nō est singulare ut modus s3 potius plurale. Sed q2 disputatio ulterior huiꝰ nō est ad ꝓpositū sed potius spectat ad grãmaticū speculatiuu3 ideo dicit doc. ꝙ nō refert siue sic siue sic dicať q2 utroq3 mō habeť intētū. v3 ꝙ duarū spērū diuidētiū aliqđ genus vna denoiat aliã ut modus sicut p3 in hijs duabus spēbꝰ nūi s̄cdeintē^{r} accepti. sed aliquãtulu3 ^{d}e h̄ in 3° ar^{lo}. ⁊ magis in tractatu modoꝝ significãdi quã itēdo vita comite adiūgē huic expōni sine quoꝝ cognitione q̃si ipossibile est in doctrina huius doc. ꝓficere. ¶ Demum soluit s̄cdam replicã p̄ncipalem per distinctionē hoꝝ terminoꝝ magis ⁊ maius ⁊ satis clara est Deinde p̄mã q̄ōnē soluit tenēdo ꝯnē affirmatiuã quã ꝓbat applicãdo tres ꝯditiones s̄bo de q̄bꝰ supra. q. 3. ad ꝓpositū v3 ꝙ h̄ēt q̄d est ⁊ q2 est ⁊ ꝙ per suū quid est demōstranť iplicite saltē in hoc li. passiones ipsiꝰ de ipso. Ubi nō in applicatione s̄cde ꝯditionis s̄bi qđ videť determinare se doc. ubi p̄us. q. p̄cedenti. ꝓbleumatice ꝓcessit. v3 ꝙ illa rō que poniť p̄^{o} ꝑyar^{as} sit ꝓpa rō diffinitiua ipsius uł̄is. Itē ibidē cū dicit doc. ꝙ mediū demōstrationis equať passioni alr̄ ꝯñs. i. fallacia ꝯñtis. ubi libri coiter ⁊ male h̄ñt coius. Ex^{m} huiꝰ. Na3 si q̄s uellet demr̄are risibilitatē de hoie per s̄bam aiatã sensibilē cōmitteret fallaciã ꝯñtis sic arguēdo hō est substãtia aiata. sensibilis ergo risibilis est pō ꝯñtis ut p3. uł si uellet q̄s ꝓbare aliq̄d nō eē sensibile per hoc ꝙ non est aial rōnale cōmitteret ꝯñs a destructione añtis. Req̄riť ergo adeq̃tio passionis ⁊ medij demr̄ationis. Ide3 tãgit. j. q. 2. añpredi^{r} ad fi. ⁊. q. j. c. de rłone. ⁊ alibi sepe. h̄ēt etiã tertiã cōditionē ut p3 reducēdo spēm ad genus. Est ergo s̄bm attributionis huiꝰ li. uł̄e for^{t} dictū.

Ad primum p̄me. q. dicit ꝙ diuisio illa nō est ꝯueniēs qua diuidiť uł̄e in itētionē ⁊ in appli^{le} rei q2 mēbra coincidūt cū ois itētio sit applicabilis rei. Incōueniēter enim corpꝰ aiatū diuidereť per aial ⁊ hoiem. tenet ergo ꝙ utroq3 mō est s̄bm. ¶ Ad ar^{m} ꝯtra p̄mū mēbrū vno mō r̄ñdet per distinctionē entis realis ⁊ rōnis. Alio mō ꝯcedendo ꝙ me^{cꝰ} ꝯsiderat ēt entia rōnis uel itētiones s̄cdas inquãtū h̄ñt rōnē entis. i. q̄dditatis. non tñ ex hoc seq̄tur ꝙ ꝯsiderat intētiones inquãtū tales: q2 aliud est intentio inquãtū itētio: ⁊ aliđ itētio inquãtū ens. q2 p̄mo mō ꝯsiderať in cōcernentia ad s̄bm. s̄cdo mō abstractiue ⁊ absolute ut saltē respectis ꝯuenit ab^{ta} cōsideratio. de quo statim. Ideo per modū regule dicit ꝙ hoc uł̄r acci^{t} ⁊c̄. Et ideo ex^{m} de hoie nō est ad ꝓpositū q2 hō significat ab^{te} eēntiã cū significet s̄bam que nō cōcernit s̄bm nec fundamētū: secus est de mo^{li} ⁊ uł̄i. ¶ Ad aliđ ꝯtra 2^{m} mēbrū negat assumptū. Aliud enim est ens absolutū uel ad se. aliud est ad aliud. aliud ens per se. aliđ ens per accñs ut hō p2 lapis lapis albꝰ. Intentio ergo ut applicabile rei nō indicat ens per accñs sed ens ad aliud de quo bñ pōt eē scia. Alr̄ de nullo accñte sciētia cū oē accñs dicat ordinē ⁊ depēdētiã ad s̄bam l3 diuñsimode tñ. Dicit ergo optime doc. ꝙ cū diciť Intentio ut appli^{le} rei. nō diciť totū per accñs: cuiꝰ vna ꝑs est intētio ⁊ alia res. Sed denotať ꝯcernētia apti^{lis} uł respectꝰ ēt actualis ipsius itētionis ad fundamētū ⁊ terminū. cadit ergo res ibi ut terminãs illã depēdētiã. Idē dicit exp̄sse. 2. q. 4. ar^{lo}. j. ⁊ l3 intētio sit s̄bine in illa re. abstrahētiū tñ nō est mēdaciū. ¶ 2^{m} p̄ncipale soluit ꝑ distinctionē uł̄is supra habitã. Et cū dicit ibi: logica itelligēdū est ꝑtialr̄ pro scia huiꝰ libri: uł si uł̄r itelligendū est de uł̄i ut mō nō ut q̄d. ¶ 3^{m} argu^{m} soluit ex hijs que dicta sunt in corꝑe. q. applicãdo secūdam ⁊ tertiã conditiones subiecti.

De tertio Circa p̄mū arg^{m} p̄me. q. ⁊ sołonem eius posset dubitari. Videť enim ꝙ aliud sit itētio inquãtū intētio. aliud itētio inquãtum appli^{le} rei siue li inquãtū teneať ꝓprie redu^{ue} siue specificatiue ⁊ maxime si redupli^{ue} ut hic videť accipi: q̄a appli^{tas} ad rē p̄me itētionis nō est de rōne formali ipsius s̄cde itētionis. Unūquodq3 aūt est formalr̄ ipsum. Igiť videť ꝙ me^{cꝰ} ꝯsiderat itētionē inquãtū itētio: q̄a ꝯsiderat nō solū absoluta sed respectiua: ⁊ vnūq̄dq3 s̄3

suā rōnem formalē lʒ plerūqʒ in ꝓprietatibꝰ coibꝰ. cuʒ igiꝭ intentio sit formalr̄ ad aliud ꝯsideratꝭ a metaᶜᵒ ut ens ad aliud ꝛ ita sequiꝭ ꝙ si itētionē inq̄ʒtū ens ꝛ intētionē inq̄ʒtū intētio cuʒ nihil possit quidditatiue cōsiderari absqʒ illo ꝙ icludiꝭ i rōne sua quidditatiua hꝰ in respectiuis est dependētia ad terminū maxime. Per idem posset ꝓbari ꝙ idem sit mobile inq̄ʒtū mobile ꝛ mobile inq̄ʒtū ens. Item ꝯtra illud q̄d dicit in principio rn̄sionis vʒ ꝙ intētio inq̄ʒtū intētio est applicabilis rei. Abstractū ut tale non est applicabile rei sed hꝰ est intētio inq̄ʒtū intētio: ergo ꝛc̄. Assumptuʒ pʒ. j. c. de ꝓpo. q. 2. soluēdo. 3. ꝑncipale. ubi dicit ꝙ ꝓprietas supposito ꝙ sit sc̄da intētio significaꝭ sub mō opposito ei cui ꝯuenit actu accidere. s. sb̄ mō abstractiōis igitur ꝛc̄. Iteʒ ꝙ intētio ut applicabile rei sit ens per accidēs ꝓbo. Oē cōplexū includēs plures ꝯceptꝰ ex q̄bꝰ nō fit per se vnus ꝯceptꝰ est ens uel totuʒ per accn̄s hꝰ est hoc totū. ergo ꝛc̄. Item ꝙ nō sit idem hō inq̄ʒtum hō ꝛ hō inq̄ʒtū ens videꝭ q̄ꝛ hō inq̄ʒtū hō includit ens ꝛ sbaʒ ꝛ alia gn̄a ꝛ dr̄ias usqʒ ad ultimā: sʒ inq̄ʒtū ens nō icludit illa: q̄ꝛ ꝑus est ens q̄ʒ sba ꝛ sic de alijs. g̃ ꝛc̄.

Pro solōne hꝰ dubij sciēdū pᵒ ꝙ aliq̄ sunt de ꝯsideratione meᶜᵉ per se ꝛ ꝑmo. aliq̄ per se nō ꝑmo aliq̄ reductiue. aliq̄ per accn̄s. per se ꝛ ꝑmo ut ens ꝛ passiones entis. per se non ꝑmo ut ptes subiectiue entis. Reductiue ꝛ p accn̄s ut nō entia ꝑuationes negōnes sc̄de intētiōes. ₵ Sc̄do aduertēdū ꝙ ꝯsiderare aliq̄d inq̄ʒtū ens est ꝯsiderare ipm̄ sb̄ precisissima rōne entitatis trāscēdētis. Cōsiderare vō ipm̄ inq̄ʒtum tale est cōsiderare eum nō soluʒ sb̄ rōne entis sed ꝓprij q̄d q̄d est: quod plerūqʒ plura addit ad ipam entitatem. ₵ 3ᵒ notādū ꝙ aliq̄d eē applicabile alteri pōt itelligi aptiꝭ uel actuꝭ. ꝛ hoc uel in rōne termini uel fundamēti uel subi. ₵ 4ᵒ ꝯsiderādū est ꝙ dependētia ul' hītudo ad terminū in formalr̄ reˡᵘᵉ est de rōne formali dependentis. Iō Aꝛ. c. de ad aliq̄d. diffiniēs relōne inq̄t ꝙ ipsiꝰ esse. s. quidditatiuū ꝛ formale est ad aliud se hr̄e. ₵ 5ᵒ ꝑmit tēdum est ꝙ ens per accn̄s solet ex fundamētis hꝰ doc. distingui in meᶜᵘʒ ꝛ logicū. ꝑmo mō includit ꝯceptus diuersoꝝ generꝝ ex q̄bꝰ nō fit vnū per se. 2ᵒ mō sumiꝭ i Elenchis pro ex̄neo qū vʒ aliqua quātūcūqʒ cadeʒ nō dicūt eundē ꝯceptū formalē uel quoꝝ vnū nō icludit formalr̄ alteꝝ. ul' ambo saltē nō icludunꝭ in ꝯceptu 3ᵒ.

Ex hijs ad oba Aꝛᵒ. Ad ꝑᵐ dico ꝙ appliˢᵗᵃˢ talis si iportat respectū ad terminū ē de rōne formali ipsiꝰ itētiōis. si ad sbm̄ cū sit aptiˡⁱˢ nō est aliō imo idem sibi. ₵ Ad 2ᵐ dico ꝙ querit illam difficultatem nodosaʒ de ꝯsideratiōe meᶜˡ. vʒ. an in ul'i: an certe in pticulari ꝯsiderat q̄dditates. Sed breuiter ad ꝓpositū dico ꝙ nō sequiꝭ de forma. meᶜᵒ ꝯsiderat intētionē inq̄ʒtū ens igiꝭ inq̄ʒtū intētionē. q̄ꝛ ꝑma cōsideratio abstrahit a sc̄da. dato etiā ꝙ ꝯsideraret intētionē inq̄ʒtū tale ens: puta ens ad aliud. Nō seq̄ꝭ ꝙ ut applicabile rei. s. sbo tali ul' tali q̄ꝛ sic cōsiderat eā logicus. p passiōes eni alias ꝛ alias coiter ꝯsiderat aꝝ differt logicus a meᶜᵒ. Intētio aūt inq̄ʒtū intētio includit aut formalr̄ aut ꝯcomitāter uel idētice illā applicabilitatem ꝛ hoc concretiue designata ut logicus eam ꝯsiderat. Ad hoc vide optime ea que dicit iste sup ꝑmo Elēchoꝝ. q. j. ad finē. Et cum dꝭ ꝙ respectꝰ ad terminum sit de rōne formali intētionis data ueritate hꝰ nō opʒ meᶜᵘʒ ꝯsiderare intētionē cum illo respectu in pticulari sed in ul'i tm̄: ut puta ꝙ est ens ad aliud. uel si cōtendas ꝙ meᶜᵒ ꝯsiderat hoc in pticulari pōt dici ꝙ hoc est per accn̄s. logicus vō hoc per se ꝯsiderat ꝛ in hoc dr̄nt uel alr̄ ꝙ logicus ꝯsiderat applicationē sbiuā ꝛ p̄dicationē actualē. meᶜᵒ vō obiuā tm̄ abstrahēdo ut in alijs. Sed quō tūc logica est scia. ꝛ ꝯᵒ quō phia nālis scia ꝛ quō differt a meᶜᵃ in ꝯsideratione reꝝ nālium. Sic ibi saluas apparētia ita hic meditare. Ex hijs pōt dici ad argᵐ ꝙ fieret de mobili inq̄ʒtuʒ tale. ₵ Ad aliud dico ꝙ doc. hic per intētionē itelligit rem sc̄de intētionis ꝯcretiue sumptā quam coiter logici intētionē appellant lʒ improprie: ut sup̄ dixi. q. 3. Uel alr̄ dato q̄ꝛ eēt abᵗᵘᵐ adhuc est applicabilis aptituꭍ ꝛ in potentia remota saltē ꝛ sic ꝯsiderat eā logicus. Et per hoc pʒ ad ꝯfirmationē ꝛ facit optime ad ꝓpositū ꝛ ueritateʒ hꝰ rn̄sionis. cum dicit doc. ibi cui conuenit actu nō dicit aptitudīe ꝛ potētia sed actu. ₵ Ad aliud dico ꝙ si res ponit ibi tanq̄ʒ terminus ut dicit doc. nō accidit imo necessario ꝛ formalr̄ dependētia talis ꝯuenit intētioni. Si aūt tanq̄ʒ sbm̄ adhuc cum li applicabilis dicat iherentiā aptiˡᶜˢ ut si ibi est per accn̄s logicum nō tn̄ metaphisicū ꝙ negat doc. in ꝓposito accidē. Breuiter eniʒ aliud est aggregatū aliud totū per modū iformabilis ꝛ iformātis. aliud per modū terminabilis ꝛ terminātis. ad h̄ nota ea que tāgit. j. in antep̄dicamentis. q. 8.

₵ Ad ultimū ꝙ tangit bonā difficultatem. dico vno mō ꝙ nō asserit doc. in solōne hoiem inq̄ʒtū ens ꝛ inquātū tale eē oino ideʒ sed dicit ꝙ ibi minus appet diuersitas ꝓpter entitatē abᶜᵗᵃᵐ quā significat hō i qua nō icludit respectꝰ ad aliō extrinsecū. Iō minus appet diuersitas hic q̄ʒ ibi. uel alr̄ ꝙ hō inq̄ʒtū hō includit p se ꝛ formalr̄ entitatē ꝛ iō est idem formalr̄ ꝛ per se enti: h̄ est igiꝭ per se hō est ens. Intētio vō inq̄ʒtum talis ut includit appliᶜᵉˢ ad substractū forte non est per se ꝛ formalr̄ ens q̄ꝛ de ꝯceptu nō formalr̄ vno nihil formaliter ꝛ per se p̄dicari pōt. Nō tn̄ ex hoc sequiꝭ ꝙ sit ens per accn̄s meᶜᵉ loquēdo ut dixi. Cōsidera instātias ulteriores que trāscēdūt ꝓpositū. Un̄ aliud est dicē itētionē cū re ꝛ intētionē applicabilē rei ꝛ rem sub intētione quere in sili' Bonetū pᵒ meᶜᵉ ut supra notaui.

Secūdo ꝑncipalr̄ posset dubitari circa 2ᵐ ꝑncipale ubi dꝭ ꝙ ois scia est de ul'i: q̄ꝛ singulariū nō est scia. Instātia de theoᵃ ꝛ de singularibꝰ per se p̄dicabilibꝰ. Sed q̄ꝛ hoc est altioris negocij. dico breuiter ꝙ ꝓpō illa est uera de scia nāliter pro statu isto acq̄sita respectu obi per se ꝛ p eius.

Tertio dubitari posset circa illā ꝓpōnē ma. in ꝑmo arᵗᵒ. 2. q. Oē vniuocū multis ꝛc̄. Uideꝭ eni falsa. tn̄ tenēdo vniᵗᵉᵐ entis quā negat iste alibi eē ul'e. tū q̄ꝛ deus de tribꝰ suppositis diuinis vniuoce p̄dicatur. Dōm breuiter ꝙ ꝓpō est uera de vniuoco vniuoce dicto ꝛ logice sumpto q̄d ꝑcise est limitatū ꝛ p̄dicaˡᵉ. ul' ꝙ loquiꝭ de ul'i tam in gn̄e q̄ʒ extra genus. Ens igiꝭ pōt dici ul'e trāscēdēs uel ex̄ genus lʒ non in gn̄e de quo ifra. Oꝝ tangiꝭ de deo respectu ꝑsonaꝝ diuinaꝝ. posset negari assumptū loquēdo de p̄dicatiōe vniuoca vniuoce sumpta ꝛ perseica de quo alias. Uel dic dato ꝙ assumptū esset ueꝝ q̄d nō est ad ꝓpositum: q̄ꝛ nō limitatū ꝛc̄. bn̄ etiā dicit doc. Oē vniuocū multis ad dr̄iam vniuocationis singularis. ꝑsone enim diuine non sunt plures uel multa. nisi cū determiatiōe diminuēte. ut patet in ꝑmo huiꝰ dis. 24.

Quarto dubitaꝭ circa illā ꝓpōnem in sc̄da rōne contra euaᶜᵐ: vʒ ꝙ genus nō p̄dicaꝭ de sp̄ebus ꝑm magis ꝛ minus. videꝭ enim hoc esse falsum ut patet in nūis ꝛ figuris ꝛ in ꝓposito de ul'i ꝛ ul'iter in oi gn̄e. x. meᶜᵉ. t. ꝯ. 5. ꝛ. 6. ꝛ aliqualr̄ idem ibidem. t. ꝯ. 2. 3. ꝛ. 4. In oi gn̄e est vnum ꝑmuʒ q̄d etiam. j. cōtra oꝑ. doc. asserit ꝛ patet ex illis gradibꝰ vniuoˢⁱ sup̄. Dico breuiter ꝙ sp̄es gn̄is pn̄t comparari ul' ꝑm rōneʒ gn̄is uel ꝑm rōnes dr̄iaꝝ quibꝰ abūdāt a genē. ꝑmo mō oēs sunt coequeue ꝛ eiusdē pfectionis: genꝰ enim cum sit ꝓportioˡᵉ mäe non suscipit magis ꝛ minus nec aliq̄ ꝑm rōnē eius ꝛ sic loquiꝭ doc. 2ᵒ mō sp̄es sunt sicut nūi ut hētur. 8. meᶜᵉ. t. ꝯ. x. q̄ꝛ dr̄ie sūt ut forme iter quas daꝭ ꝑma ꝛ ultia ꝑm entitatē ꝛ pfectionē:

ꝛ illo mō soluunt̄ instātie. genus igit̄ ut genus nō dici tur ſm magis ꝛ minus: sed hū genus ut ꝯtractū per ta le uel tale determinās. Jō latēt equocationes in gñib⁹

Quinto posset dubitari circa illā ꝓpōnem in ꝑ ma rōne ꝯtra op. ubi dicit lꝫ genus sit quodāmō pfectius. Sed dic breuiter ut sup̄ tetigi in expōne ꝙ loquit̄ de extēsiua uel pmissiua pfectiōe nō autē positiua uł' intēsiua.

Sexto posset dubitari circa illā ꝓpōnem 7ⁱ meᶜᵉ ꝙ ad determinādū de analogo sufficit de terminare de ꝑmo analogaᵗ. Dico breuiter/ qꝛ alteri⁹ negocij. ꝙ loquit̄ antonoᶜᵉ ut hēt Cōmē. ibidē. qꝛ suba est ꝑma oīum quidditatū ad quā multiplicē depēden tiā hñt oīa alia. Jdeo ipa cognita facilł' alia cog̃scunt̄ nō excludit tñ ex hoc alia a ꝯsideratione meᶜⁱ: ut pꝫ ibi t. ꝯ. 14. Sed secus forte est de alijs analogatis lꝫ aliq̄li ter pōt uerificari in oībus. Sed de hijs alias.

Septimo ꝙ ibi tangit̄ de nūo ꝛ diffōne ipsi⁹ posset hꝛe spālem difficultatē. Sed breuiter dic ꝙ est ens per se formalł' capiēdo ipm ꝛ ꝙ vniᵗᵉˢ sunt ipsius marerialia suā v̄o formalē vniᵗᵉᵐ ut cetera entia hēt. lꝫ aūt doc. dicat ipm vniuoce ꝑdicari de suis spēbus ꝛ per ꝯñs non anaᶜᵉ ut excludit vniⁿᶜᵉˢ. nō tñ ex hoc intēdit in nūis negare ordinē ꝛ analogiā vniⁿᶜᵉˢ ꝯcomitantē. imo maxime in nūis repit̄. Diui dit̄ enīꝫ per par ꝛ ipar: pfectū ꝛ impfectū: ꝛ sic de alijs Jnter quos est ordo ut pꝫ. Utrū tñ ille ordo dicat sim pl'r pfectionem dubiū hēt ꝓpter ꝓcessum in ifinitū de quo ad meᶜᵘˢ spectat pertractare.

Octauo Circa solonem scdē. q. dubˣ. Uidetur enim ꝙ ułe nō sit vniuocū ad hec. 5. tū qꝛ nullū vniuocū ꝯhit̄ ad vniuoᵗᵃ per equoca: sed ułe uel rō eius ꝯhit̄ per equoca: puta per in qd ꝛ in q̄le ad h. 5. ergo ꝛc. Ma. videt̄ manifesta. Mi. est istius. j. c. de dīia ubi tenet ꝙ in qd est equocū ad genus ꝛ spēm. Eodē mō uel magis in q̄le/ad q̄le eēntiale ꝛ accñtale erit equocū. tuꝫ qꝛ sicut aīali hoī rōnali risibili ꝛ albe dini nihil est cōe vniuocū logice loquēdo ut iste cōce dit sepe in hijs logi⁹. Jta videt̄ ꝙ nec istis. 5. intenᵇ⁹ illis appliᵇ⁹. tñ sicut entitas: ita ꝛ vnitas scdaꝝ itētio num accipiat̄ a ꝑmis. Alias instātias ꝯsiderabis quia curo ꝑcise dare occasionē iuuenib⁹ inuestigādi sbtili tates in hijs q̄ōnib⁹ latitātes. Ad ꝑᵐ tenēdo cuꝫ doc. suam ꝯnem patebit. j. c. de dīia. q. 5. Ad 2ᵐ dico ꝙ ma ior potest eē vniuocatio in intenᵇ⁹ q̄ꝫ in fundamentis de quo. j. c. de gñe ꝛ alibi plenius.

Nono circa solonez ꝑmi argᵗⁱ. 2. q. dubitat̄ ꝑᵒ eni ꝯtra illud qd̄ dicit ꝙ nullū istoꝝ de alio ꝑ dicatiōe exercita ꝛ eēntiali ꝑdicat̄. pōt argui sic. Par te enim maior vnitas erit istaꝝ intētionū q̄ꝫ fundamē toꝝ ut sup̄ iaiā dictū est: sed funᵗᵘˢ gñis ꝛ spēi sic sunt vnū uel idē ꝙ alteruꝫ de altero ꝑdicatione exercita ꝛ eēntiali ꝑdicat̄ ut hō est aīal ergo silł' uel potius genus de specie: spēs igit̄ genus eēntialł' erit. Jtē ꝯtra aliud qd̄ imediate sequit̄. Nec aliqd de vno istorū sub rōne alterius: arguit̄ sic ułe uere ꝑdicat̄ de istis. 5. ꝑdicatio ne exercita. Nā genus est ułe ꝛ spēs silł' ꝛ sic de alijs. Sed oē qd̄ ꝑdicat̄ ꝑdicat̄ sub rōne alicuius uł'is ex ꝑn cipijs h⁹. igit̄ ꝛc. Ulterius ex hoc sequit̄ ꝙ rō generis nō est ex̄nea uł'i cū ꝑdicat̄ de istis per hoc uerbū est/ qꝛ nō sub rōne alterius uł'is ꝑdicat̄ de istis ut pꝫ inducti ue: eēntialł' aūt ꝛ nō ex̄nee de ipsis dī ergo modus sub quo dī nō est sibi sic ex̄neus. Per idem pōt argui ꝙ rō gñis nō est ex̄nea aīali cum dī hō est aīal. Ad ꝑmūꝫ di co ꝙ iste intētiones pñt cōparari uel inter se ꝛ hoc uel ut abstrahūt a ꝯcernētia substractoꝝ. uel cum illa cō cernētia uel quelibet illaꝝ seorsuꝫ pōt ꝯsiderari. uel 3ᵒ ad sua supiora in quib⁹ ꝯueniūt. Si ꝑmo mō ꝛ i ꝑmo mēbro sic sunt incōpoˡᵉˢ sicut quelibet alia disperata

Jn scdo v̄o mēbro ꝑmi modi ꝯcedo cōpossiᵗᵉˢ illoruꝫ sicut fundaᵗ nō tñ i eodē gñe ꝑdicatiōis: sed iste ꝑdica tione signata ꝛ illa exercita lꝫ illis. s. fundamētis pōt uterqꝫ modus ꝑdicādi ꝯuenire ſm tñ diuersas accepti ones. Jsto igit̄ mō quātū ad utrūqꝫ mēbrū non est ma ior vnitas imo minor intētionū q̄ꝫ reꝝ: qꝛ eo mō quo ꝯcedit̄ ꝑdicatio vnius de altero: cōcedit̄ in eis vnitas uel idētitas ut supponunt pro funᵗⁱˢ. 2ᵒ v̄o ꝛ 3ᵒ modo ꝑncipali ꝯcedo maiorē vniuocationē in eis ꝛ vniᵗᵉᵐ: ꝛ sic intelligit doc. magis eni in se ꝛ in aliquo cōi hñt vniᵗᵉᵐ uel vniuocationē ista q̄ꝫ oīa funᵗᵃ qb⁹ applicā tur. Nō sequit̄ igit̄ q̄ꝫtum ad formā argᵗⁱ. hō est aīal. ꝙ spēs est genus sicut nō sequit̄ hō amat ꝙ nomen est v̄ bū qꝛ denotat̄ ꝑdicatio eēntialis uł' modal: quaꝝ nul la est in ꝓposito. ꝯsiderant̄ eni in esse qdditatiuo ut sic de se inuicem ꝑdicent̄ ꝛ tñ sint dispata: affirmatiua fal sa: nisi alteꝝ ut modus subaudiat̄: forte tñ ista predica tio genus est spēs ut supponunt pro substractis posset ꝯcedi ꝛ esset uera in sensu quo fit. i. illud qd̄ est gen⁹ est spēs ut aīal respectu diuersoꝝ in sensu i quē facit sec⁹ Spēs etiā abᵗᵉ dicta accipit̄ pro spemᵃ. Sed dices q̄re ista ꝯcedit̄ albū est dulce cū ꝑcise sit ibi v̄itas rōne idē titatis sbi. pꝫ Rᵒ ex ꝑdictis. Uł' dic ꝙ alł' ꝑmittit̄ ille modus ꝑdicādi in ꝑmis itētionib⁹ alł' in scdis. tū pro pter ꝯsuetudinē loquētiū. tum ꝓpter diuersitatē mo di inherendi. Ad 2ᵐ dico ꝙ illa ꝓpō oē qd̄ ꝑdicat̄ ꝛc. uera est ꝑdicatione sig̃ta ut iste hēt. j. uel si gñalⁱ⁹ intel ligēdū est in potētia ꝓpinqua ut s. q. de entiᵗᵉ uł'is di ctum est in illa ꝓpōne. Quicqd itelligit̄ ꝛc. Ex̄neatur igit̄ rō gñis ipsi uł'i sicut ꝛ alijs funᵗⁱˢ quibus applica tur ut modus itelligēdi qñ ꝑdicat̄ ꝑdicatione exerci ta ꝛ hoc ꝓpter rōneꝫ in scdo articulo assignatā: habēt eni se i illis diūsis accepᵇ⁹ tanq̄ꝫ duo termini ut. j. dic

Decimo dubitat̄ q̄re magis spēs eiusdem gñis pñt de se inuicē ꝑdicari in acciᵇ⁹ q̄ꝫ in substātijs. Dico breuiter ꝙ rō h⁹ est minor cōuenietia spērū sbe q̄ꝫ accñtis: nec enim inter se qdditatiue nec i 3ᵒ ꝯueniūt ꝛ hoc loquēdo de spēbus nō sbalternatis. Spēs aūt accñtis ꝯueniūt in 3ᵒ. Jdeo ꝯcretiue: per ac cidēs tñ vna de alia ꝑdicat̄ lꝫ forte formał' denoīatiua sit in spēbus q̄ꝫtitatis. de hoc tñ ibi erit ꝑmo. Sic tam̄ ꝯuenire ꝛ de se inuicē ꝑdicari arguit poti⁹ impfectio nē q̄ꝫ pfectioneꝫ in accñtibus.

Undecimo dubitat̄ utrū hoc sit ueꝝ in oīb⁹ accñtibus. Rᵒ accñtiuꝫ quedaꝫ sunt abᵗᵃ formalł' saltē. quedā respectiua. Absoluᵗ aūt quedā ꝯria quedā dispata tm̄. Dico igit̄ ꝙ tam in ac cidētibus absolutis q̄ꝫ respectiuis dispatis saltem pōt v̄ificari illa ꝓpō lꝫ forte nō in oīb⁹. Jn ꝯrijs aūt abso lutis dūmodo sit extrema ꝯrietas nō erit uera ut argu it doc. i lr̄a. Jn respectis v̄o est v̄a lꝫ nō i oīb⁹. x. geneꝝ Sed dubitat̄ quare poti⁹ in respectiuis q̄ꝫ in abᵗⁱˢ est uera. dico ꝙ ꝓpter formalē repugnantiā in absolutis que nō est in respectiuis ut iste hēt. x. di. 4ᵃ. ꝛ 2ᵃ 2ᵃ.

Duodecimo dubitat̄ utrū ꝑdicatio vnius acciᵇ⁹ de alio propter conue niētiā eoꝝ in 3ᵒ debeat dici denoīatia. Rᵒ ꝙ ꝑdicatio denoīatia est 3ˣ. ꝓpa que est ꝯcreti accñtalis de suo sbo cōis que est ꝯcreti cuiuslibet aut de sbo aut de suppo sito seu ꝯctiuo quocūqꝫ. cōissima cuiuslibet ꝑdicati de q̄libet sbo. Silem distinctionē hēt iste. j. c. de accñte. q. 2. Alij distinguunt ꝑdicationem denominatiuaꝫ in denoīatiuā a posteriori aut a ꝑori. sine ꝑus sit de con ceptu posterioꝝ siue nō: ꝛ ita est iterū 3ˣ. Exᵐ ꝑmi ut hō est albus. Exēplū scdi ut rōnale est sba uł' aīal. Exē plū tertij ut hō est aīal. sed alia distinctio magis est hic ad ꝓpositum lꝫ utraqꝫ bona. Jtem accñtium quedam hñt ordinē sbiualeꝫ ut q̄ꝫtitas qualitas relatio. quedā nō ut spēs eiusdē gñis uel diuersoꝝ aliqñ. Dico ergo

q̄ pdicatio vnius accñtis de alio pp solā ꝯuenietiam eoꝝ in 3° nō est ,ppriē denoiatiua.coiter tñ uel saltē cō munissime sic ⁊ ita intellexit doc.

Posset ulterius dubitari circa illa que tāgit de reᵘⁱˢ ⁊ reᵘᶜ oppositis ⁊ relatiuis pmo ⁊ nō pmo:sed usq̄ ad.c.de rōne ⁊ de oppōne omitto.

Decimoquarto dubitat̄ quō differt secūdarūsio de qd ⁊ modus ab illa pma de denoiatiua pdicatiōe. Pōt dici q̄ in pma compant̄ intētiones ad inuicē ,ppter ꝯueniētia earū in 3°. In scōa vō ut vna est accn̄s uel modus formalr̄ denoians aliā. Uel dici pōt aliter q̄ nō differūt nisi in vbis tm̄. Nam intētio que pdicat̄ de alia ut modus denoiatiue sibi ꝯuenit.2ª igit̄ rūsio est declaratiua prime in terminis specialibus.

Decimoquinto dubitat̄ qs illoꝝ duoꝝ modoꝝ dicēdi i illo exēplo de plurali ⁊ singulari sit cōueniētioꝝ. Dico saluo meliori iudicio q̄ pmus:tū q̄ qd nō pdicat̄ de mō ,ppriē loquēdo:sed ecōtra:tū q̄ modus significandi respectu illius cuius est modus non est qd singulare:aut ut modus significādi attribuit̄ ipsi plurali ⁊ nō econtra:ergo nō sumit̄ ut qd respectu eius:tū q̄ rō illius intellectus male assignat̄ ut dictū est in 2° arˡᵒ. Nō attribuit̄ enim singularitas reb° signiᵗⁱˢ per plurale abᵗᵉ sed ut per uocē singularē uel singularis nūi ipoztant̄. uel alr̄ q̄ falsum supponit.plurale enim ut modus significādi est nō significat plures res sed uox cui adiūgit̄ ut modus ut li hoies uel lapides ⁊c̄. Uerum tñ est q̄ differt dicē plura uel pluralitas ⁊ dicē plurale uel pluralis nūs ut in tractatu de modis signiᵈⁱ hēt pertractari. facit ad lƺ mihi fidē modus exēplificandi eodē exēplo hui° doc.in pmo di.2.q.2.ut pƺ ibi soluēdo argumēta opi.infra ēt.c.de dr̄ia.q.penul.idē habet.

Decimosexto posset dubitari. Utrū ulr̄ uerū sit q̄ quelibet intētio pōt sumi ut qd ul' ut modus. Et videt̄ q̄ nō:q̄ lƺ aliqd sit quo ⁊ qō respectu diuso𝔯.aliqd tñ est q̄ ita q̄ nō quo aliqd quo ita q̄ nō q̄. Itē sicut in moᵇ⁹ ⁊ motis.7.⁊ 8.phiᶜ.est repire mouēs ⁊ motū mouēs ⁊ nō motuƺ ⁊ motū nō mouēs. Ita videt̄ in modis itelligēdi. Sƺ dico breuiter q̄ secus est in respectib° rōnis sec° in rebus In hijs enim cōtingit ,pcedē in ifinitū in illis vō non quātūcūq̄ nāq̄ sit aliqd quo uel minime entitatis intellectus adhᶜ pōt ipsum cōparare ad aliud uel aliō ad ipm ⁊ ita habebit rōnem q̄.

Decimoseptimo dubitat̄ utrū illa propositio sit tm̄ uera in scōis intētionib°. Dico q̄ nō lƺ maxime hēt vitatē in illis. Accñtia ēt reˡⁱᵃ ⁊ qdam sbe pñt sumi ut qd uel ut modus.ut albedo est modus cognoscēdi cignū ul' margaritā:in se tñ est qd itelligibile. Itē dyadema est modus cognoscēdi regē:⁊ habit° cuƺ chorda frēm minorem. Signa sensibilia sacrorum grām inherētē uel sbsistētē. In qb° oib° vificant̄ ille descriptiones notabiles doctoris. Qñ vƺ sunt q̄ itelligim° sunt qd:qñ vō quo alia cognoscim° sunt modus. Sed q̄re in reb° idē nō est modus suipsi° in itētionib° vō sic ut spēs est species nō tñ albū albū nisi per se uel idētice. Rūsionem quere ex iam habitis.

Decimooctauo dubitat̄ circa solōnē ultimi arᵗⁱ.2.q.tū q̄ videtur ꝯdictio in dictis doc.cū dicit q̄ gen° nō est magis lƺ sit mai° ul'e:⁊ lƺ q̄ magis dicit itētionē forme que ptinet ad pfectionē gradualē rerū:supra tñ dixit i.j.rōe ꝯtra op.q̄ gen° est quodāmō pfecti° alijs.tū q̄ maius ⁊ magis idē vident̄ significare.⁊ ualet arᵐ ab vno ad aliud per locū a casib°:sic sequit̄ iustū est bonum ergo qō iuste fit bn̄ fit. Ita hic gen° est mai° ul'e ergo qō gn̄ice pdicat̄ magis pdicat̄. ¶ Ad pᵐ dictū est pus q̄ nō itelligit pfectionē positiuā uel itēsiuā sed extēsiuā. Cōtra pmū anoloᶜᵘˢ est pfecti°. Dico q̄ uerum est qñ est analogia cōcernēs entitatē uel pfectionem cuiusmodi nō est in ,pposito. Sed q̄liter gen° pdicat̄ de plurib° cōparatiue q̄ spēs loquēdo de itētionib°.j.c.de gn̄e dicet̄. ¶ Ad 2ᵐ dico q̄ mai° ⁊ magis ꝯueniūt duplr̄ sed differūt q̄druplr̄.ꝯueniūt enim q̄ utrobiq̄ cōparatiō ⁊ compatio nō quecūq̄ sed disquipantie. differūt autē q̄ maius dicit compationē duoꝝ precise. magis vō in ordine ad 3ᵐ. maius ēt est nomē iō qdditatē ul' formā significat. magis vō adūbiū ideo modū forme dic̄. Itē maius de ipa forma. magis vō de ptiᵇ⁹ formā di. Ulti° mai° psupponit̄ magis ⁊ nō econtra. Ex hijs ad argᵐ pƺ q̄ nō significāt idē penit°. aliud enim est loq de pūgatis. aliud de casib°:q̄ ibi vnū ab alio. hic ambo a 3° oriunt̄ ⁊ qō ibi arguit̄. Forte posset ꝯcedi ad bonū itellectū q̄ illud qō gn̄ice pdicat̄ magis pdicat̄. Uel melius q̄ loc° a casibus tenet saltē cū li magis in suscipiᵇ⁹ itenᶜˢ ⁊ remissionē cui° nō sūt itētiones ut sup̄ tactū est nisi forte rōne fūdamēti. Dictū est aūt in 4ª differētia q̄ ubicūq̄ est magis ibi est maius ⁊ nō ecōtra ut patet de quātitate. Maius etiā molis. Magis vō virtutis quantitatem concernit.

Circa solōnē pme.q.nihil pro nūc grā breuitatis dico pter ea que dicta sunt sup̄.q.3.de illis trib° ꝯditionib° ibi:⁊ alia que in qōnib° de ul'i sup̄ dicta sunt. Sed pp scrupulū synderesis occurrit ibi vnū cū vbū nō ptrāseūdū cū dicit doc.q̄ non eēt possibile aliquā spēm ul'is scire ignoto de ipso qd est. Cōtra prius cognoscit̄ spēs q̄ gen° ⁊ idiuiduū q̄ spēs ƀm alios. Dico breuiter q̄ lƺ hoc sit uerū de cognitione confusa nō tñ sciētifica ⁊ distincta. ideo dixit optime doc. scire ⁊ non abᵗᵉ cognoscere.

Octauo pncipalr̄ querit̄ in quo ē ul'e ut in sbo cū sit accn̄s: psupponēdo ēt accn̄s eē in sbo iuxᵗ illud 7.meᶜᵉ.t.9.2.accn̄s est ens in eo qō entis.⁊ alibi sepe idē habet̄.⁊ q̄ oē accn̄s sbiue exn̄s aut est in aia aut in reb° extra aiam. ideo specificat se ad illa duo ⁊ strictius q̄ in aia sunt plures potētie pter eēntiā eius:lƺ aūt reᵘˢ ratiōis possint cāri opatione cuiuslibet potētie collatiue:intētiones tñ scōe de qb° loqtur logicus fiūt opatione intellect° maxime:ideo specificat se ad itellectū ad drīaƺ aliarū potētiarū. uel pōt exponi intellect° per eēntiam uel per pticipationē ut supra de rōne dixi.

De primo qd sit ul'e ⁊ quotiēs dicit̄. supra habituƺ est. Accn̄s q̄liter hic accipit̄ vide.j.c.de accn̄te.q.j.in diuisione accn̄tis ualde notabili. Sbm hic itelligit̄ pro sbo ihesionis uel iformationis:uel pro mā in qua. Res hic amplissime sumi debet ut dicit̄ de oī illo qō nō est nihil:uel ut dī a reoꝛ ⁊ non mō a rat°. Intētiones eni scōe sunt applicabiles ut dictū est pus oib° que pñt ab itellectu apphēdi. Uel forte poti° loqtur doc. ut ifra dicā de reb° hic que hn̄t eē in eē sbiuo ⁊ nō itellectiuo uel obiuo. Sed pmum magis placet q̄ tenet ul'e eē in re sed nō nisi ut in eē cognito. Intēdit igit̄ noie rei oē plurib° cōiˡᵉ siue sit reale siue rōnis siue positiuū siue negatiuū dūmō plurib° possit coicari ut ifra in anpredīᵗⁱˢ.q.ultima hēt excluso solo itellectu.⁊ q̄liter illa exclusio hēt itelligi i 3° arˡᵒ forte tāgā. Ordo ꝯueniēs est q̄ pus determinādum erat de ul'i ƀm eē qdditatiuū ⁊ sciētificū ⁊ obiectiuū:q̄ ƀƺ eē sbiuū. diuisio vō cois. Alias duas qōnes laterales itroducit. pma est de vitate pdicatiōis in qua intentio scōa pdicat̄ de pma ut dicēdo hō est ul'e. Ubi aduertēdū q̄ vitas hic itelligi debet pro vitate complexa que hēt eē in itellectu formalr̄ lƺ meᵗᵉ actu cōplex° ⁊ obiue

que est habitudo cōformitatis ꝛ silitudinis actus cō- plexi ad obm cōplexū ꝓpō sumit̄ hic pro denoiato qd hō: qd ul'e: qd itētio: qd res ꝑus dictū est ꝛ ifra de hoie magis. Ordo huius ad ꝑcedētē pꝫ: qꝛ ꝑus accñs inest q̄ʒ ul'e ꝑdicet̄ de aliquo. Jō. q. de inerētia ꝑcedit. q. de vītate iherētis iherētie. 3ª. q. est de ꝑseitate talis ꝑdica tionis. Quid sit per se ꝛ quotiēs accipit̄ pꝫ pº posteri orū. t. ꝯ. 9. ꝛ ifra in 2º arlº magis. Breuiter pꝫ ꝙ habet iste. J. recptanus di. 26. q. 2. illa est per se qñ in sbo icludit̄ cā ꝑdicati. Jlla vō per accñs qñ in sbo nō icludit̄ cā ꝑ dict̄ ut pꝫ iductiue. Ordo huiꝰ pꝫ ad ꝑcedētes. Prius enim ꝯuenit de vītate q̄ʒ de ꝑseitate ꝓpōnis disputare cū ois per se uera nō eꝯ: ꝛ coiora ordine doctrine sunt ꝑora. Diuisio harū duarū cois.

De secundo triplici rōne arguit ad. j. q. ꝙ ul'e nō sit in re sbiue. ꝑma rō in fert hoc icōuenīēs ꝙ ul'e si eēt in re ex̄ itellectū incēt in diuiduis ꝛ tūc idiuiduū eēt ul'e: qꝛ in quocūqꝫ est albe do est albū. ubi tāgit illā diuiam accñtiū coīuꝫ ꝛ per se qꝛ h ꝑmo isunt idiuiduis illa vō spēbꝰ. Sed secūdario h illis ꝛ illa istis quā ponit Porphyriꝰ in coitabꝰ. ibi etiā tāgit auctē Arꝭ. ꝑmo posteꝛ. t. ꝯ. 8. 9. ꝛ. 11. ꝙ vꝫ ꝑ se ꝑsupponit de oi. 2ª vō ꝓcedit ex fundamētis Arꝭ. 3º de aia ubi suꝑ. q. j. de ul'i. ꝛ ꝑmo topiꝛ. c. 2. ꝛ pōt con firmari ex. 2. de aia. t. ꝯ. 51. ꝛ sequētibꝰ. ꝛ maxime. t. ꝯ. 59. ꝛ. 74. 3ª rō ꝓcedit ex auctē Aueroys suꝑ 3º de aia ꝯ. 5. lꝫ nō formal'r in eisdē vbis sed in silibꝰ saltē ubi cō parat vnionē itētionis itellecte in actu cū itellectu mā li ad vnionē mãe cū forma. Ubi adūte tres ꝯsequēti- as que patēt ex supradictis. ¶ Ad obm triplici rōne arguit q̄rū ꝑma ꝓcedit ex illa auctē vulgata que ipo- nit Arꝭ. 2. phiꝛ. sed nō habet̄ expſſe in textu. elici tamē pōt. t. ꝯ. 70. ubi vult ꝙ tres cāe. s. forma efficiēs ꝛ finis coincidunt aut in idē nūo ut forma ꝛ finis. aut in idē ſpē ut forma ꝛ efficiēs. Ex quo elicit̄ ꝙ q̄rta cā. s. mā nō coicidit nec in idē ſpē nec in idem nūo. Jbi etiam doc. adducit aliā ꝓpōnē cōem de mā accñtiū que ha- bet̄ original'r. 8. mece. t. ꝯ. 12. 2ª ratio fundat̄ in aucto- ritate Cōmē. pº de aia. ꝯ. 8. 3ª ratio ꝓcedit ex denoiati one intrinseca. s. accñtis ꝛ patet.

Consequenter ad negatiuā pº lateralis ar guit triplici rōne. q̄rum ꝑ ma ostēdit ibi eē ꝑdicationem oti de oto que ul'r est fal sa. ubi tāgit̄ distinctio de ente nāe ꝛ ente rōnis. uel pꝫ intellectū. 2ª rō ifert hoiem posita ypothesi eē secūdaꝫ itētionē que pōt cōfirmari per illā regulā añpredilem. Qñ alterū de altero ꝛc̄. ꝛ per locū a ſpē ad genus con structiue. 3ª rō innititur illi regule supra. q. j. habite. ꝛ j. q. 3. de gñe. ¶ Ad om vnica rōne arguit per locum a diffinitione ꝯstructiue. Demū ad affirmatiuā 2ᵉ latera lis arguit tripl'r. ꝑma rō ꝓcedit per locū a diffinitione ꝯstructiue. 2ª ex itellite que per se ul'i ꝯuenit. 2. de aia. ꝛ pº posterioꝝ. ꝛ alibi. 3ª ex abstractione sbi in tali ꝑdi- catione ab oibꝰ ꝑditis accñtalibꝰ. ꝙ ergo sic sibi cōue- nit necesse est ut per se ei ꝯueniat. ¶ Ad oppositū vni ca rōne arguit que ꝓcedit ex fundamētis Arꝭ. pº po- sterioꝝ. t. ꝯ. 8. 9. ꝛ. 11. Deinde ad ꝑmā q̄ōem rñdet ubi tenet cōclusiue ꝙ ul'e est in re sbiue qd̄ ꝓbat resumēdo tertiam rōem post oppom. Jn itellectū tñ est ut in effi- ciēte sicut ul'r ois effectus dicit̄ eē in sua cā: ꝛ ēt ut co- gnitū in cognote. sicut lapis dicit̄ eē in aia. ul' alia oba cognita uel in se uel in suis repñtatiuis. Pro maiori tñ declaratione huius ꝯnis ꝛ ꝓpter solutionē arꝫut ēt cauillationes ꝛ ipugnationes plures excludant̄. addu cit vnā distinctionē siue regulā ualde in hijs logibꝰ ne- cessariā: ualet certe ni fallor aureū talētū. Jmpme igit̄ ipsam synderesi terqꝫ q̄terqꝫ resume que talis est. Si- gnificatū termini cois significātis uerā nām tripl'r po test cōsiderari. dixit notaꝛ significatum termini cois ꝛ

nō terminus cois. ꝯtra terministas ul'ia realia negan- tes ꝛ asserētes terminū cōeꝫ significare adeq̄te omnia sua singl'aria ꝛ bestial'r certe. Nā qd̄ vnū nō significat nihil significat saltē vnice. 4. mece. t. ꝯ. 10. quomō ergo magis vnūocū hō q̄ʒ canis. sed de hoc cōtra istos als erit ꝑmo. Jtē ex hoc qd̄ dicit significatū ꝛ nō terminus nota ꝯtra eosdē ꝙ suppō simplex sicut ꝑsonalis conue nit termino nō pro significato māli qd̄ ponūt aliud a formali. ideo subdit signtis uerā nām qd̄ ēt forte addi dit ꝯtra terministas. Jtē ad diuiam terminoꝝ signtiuꝫ nō entia ꝛ que nō hñt eē māle lꝫ possint hēre eē q̄ddi- tatiuū uel saltē cognitū de quo magis in 3º arlº. Ubi ulterius adūtēdū ꝙ ꝑmū eē uel ꝑma acceptio talis si- gnificati pōt dici eē phisicū 2m mecus ꝛ 3m logicū. Eē nāqꝫ māle est idiuiduale eē qd̄ appellat̄ māle silitudia rie qꝛ sic ens est in ultima subijcite ꝛ susceptiuuꝫ oium ꝑdicamētoꝝ relius supposito ꝑsonal'r ꝯueniētiū utpu ta cū hic ꝛ nūc ꝛ ceteris circūstātijs idiuiduātibus ut mā oium formarū ꝛ sic isunt ei ingt doc. accñtia coia. s. ꝑmo. ꝛ ēt ꝓpria sed nō ꝑmo. Uerūtñ sciēca phisici ꝯsi deratio abstrahit suo mō. Esse q̄dditatiū est eē abstra- ctum ab hic ꝛ nūc ꝛ ꝑdical'e ꝛ ingñal'e ꝛ icorruptibile ꝛ eternū. ꝯcernit tñ sua supposita de qbꝰ q̄dditatiue ꝑ dicat̄ ꝛ hoc ut ēt ꝑdicameꝛ cōsiderant̄ ꝛ sic ꝯuenit sibi suppō ꝑsonalis determinata ideterminate tñ nisi nā ad iūcti aliud expostulat. ꝑmo vō mō coiter supponit de- terminate ꝛ determinate plerūqꝫ. sed iterdū ideterminate pꝫ exigētiā additi ul' ꝑditi. Esse vō itelligibile ul' compatū uel cognitū: lꝫ compatū aliqd addat: est quā do per formā itelligibilē. i. ſpēm uel repñtatiuū appre hēdit̄ ab itellectu tale significatū ꝛ sic supponit simꝛ. i. pro ipsa nā abꝛc sumpta nō hñdo respectū nec ad ꝯten ta nec ad cōtitia ꝛ sic itētiones loles isunt ꝑmis ꝛ etiā sibiipsis ad modū ꝑmarū ut supra de ul'i ꝛ ifra magis dicet̄. ꝛ tāgit q̄liter mouet̄ itellectꝰ ad cāndū 2as itētio nes ut supra dixi ꝛ exemplificat in modis significādi. Nā aliud est eoꝝ sbm ꝛ aliud efficiēs. Et nota breui- ter ꝙ sūmaria cognitio huius diuerse acceptionis pōt hēri ꝑm exigētiā ꝑditi. Nā talia sunt sba. i. tal'r accipi unt̄ ꝛ supponūt q̄lia pmittūt ꝑdicata ut ingt Boetiꝰ j. de tri. lꝫ eꝯ videt̄ dicē sed nihil refert ad ꝓpositū ut pꝫ. Exēplū cū dicit̄ hō currit accipit̄ ꝑm eē māle qꝛ ta le accñs nō ꝯuenit sibi ut abstrahit a ꝯditionibꝰ māli- bus. Cū aūt dicit̄ hō est aial ul' rōnalis uel ens uel risi- bilis accipit̄ ꝑm eē q̄dditatiuū ꝛ eēntiale: qꝛ siue actu existat siue nō talis ꝑdicatio est uerā. Cū vō dicit̄ hō est ſpēs uel ul'e uel ꝑdim uel sbm ꝛ sic de alijs: tūc accipit̄ ꝑm eē cognitū ꝛ compatū qꝛ illi reus rōnis nō attribu unt̄ sibi nisi dū actu est ul'e uel compatū uel cognitum eē hēt. Ubi aduerte ꝙ lꝫ exēplificaui per ꝓpōnes intel ligo tñ in duobꝰ ꝑmis mēbris cōpōnē ex nā rei ꝑcedē- tem oēm actū itellectꝰ que in tertio mēbro nō pōt esse ꝛ ita uariant̄ quo ad eē cognitū uel quo ad eē cognitū ꝑcise ꝛ nō ꝑcise. Jn tertio enim mēbro reqrit̄ ꝑcise eē cognitū: in duobꝰ alijs reale eē uel actu quo ad ꝑmuꝫ uel pole quo ad scḋm ut infra magis. Uult ergo doc. ꝙ intētiones scḋe puta ul'e ēt subiectiue sunt in rebꝰ ꝛ nō in intellectu. hoc tñ debet itelligi nō ꝑm quācunqꝫ accepnes rei sed ꝑcise in illa tertia accepne ꝛ sic ad. q.

Ad primum argumētuꝫ rñdet ꝙ ꝓcedit de accñte reali qd̄ ꝯuenit. s. rebus ꝑm eē māle uel q̄dditatiuū: nō aūt de intētionibus q̄a sba earū supponūt ꝑmꝛ abstrahendo ab oi ꝯcertia ad supposita ꝛ sba. hoc idē hēt infra. c. de accñte. q. j. opti me. ¶ Ad 2m dicit ꝙ intellectꝰ nō attribuit aliqd ex se per trāsmutationē realē qꝛ nō est virtꝰ factiua sed hñ actiua. respectū tñ rōnis qui est habitudo rei ad intel lectū uel vnius cogniti ad aliud ubi semꝑ cōnotat̄ hi- tudo ad itellectuꝫ pōt attribuē. Exēplificat de modis

significādi. uel posset alr̄ dici q̄ nō agit extra mittēdo q2 obm cognitū cui attribuit intētionē nō est ex ipsuz ut magis in 3° articulo. ¶ Ad 3m ualde sing'. p̄mo ex cludēdo itellectū falsuz aucte Cōmē. glosat ipsaz siue illa fuerit intētio Cōmē. siue nō: saltem ut pōt saluari illa debuit eē intētio sua: τ vult breuiter dicere q̄ itel lectus τ intelligibile fiūt uerius vnuz q̄z mā τ forma: q2 nunq̄z mā est forma nec ecōtra. τ hoc intelligēdum est de mā p̄ma τ forma spe^ca uel quacūq3. aliqd eni re spectu vnius pōt dici forma τ respectu alterius mā ul' q̄si mā τ ecōtra ut patet in formis ordinatis in h̄ntib° plures formas. patet etiā in gn̄e τ dr̄ia. Intellect° autē fit intelligibile q2 itellectus nō mō alia sed seip̄m pōt intelligere. 3° de aīa. t. c. 8. l3 nō aūt intelligere aliorū3 ibidē. t. c. 5. cū ḡ intelligit seip̄m. tūc idez nūo est itel ligens τ intellectū. fit igif uerius vnū: q2 ex mā τ for ma fit 3m nō tñ vnū est alterū. Jdeo minus vnū q̄z in tellect° τ intelligibile τ hoc cū itelligit seip̄z. ubi ad uertēdū q̄ etiā nō omisit doc. q̄ ille actus quo intelle ctus intelligit se est reflexus. Et notāter dicit intellec ct° in actu ēt q2 l3 ista fit uera: mā est in potētia ad for mā ul' forma est in potētia māe: ul' mā hēt formā in po tentia τ sic de alijs. non tam̄ ista mā est forma sic ista intellectus est intellect° uel itelligibile in actu τc̄.

Deinde ad p̄mā. q. lateralē dicit partē affirma tiuam τ hoc accipiendo ſba taliū ,p̄pō num in illa 3a acceptione p̄dicta. Sed statī3 obijcit in ferēdo q̄ potius p̄m esse māle itelligēdo ſba tales sūt uere. R̄ndet recurrēdo ad p̄dicationē exercitā τ signa tā. Nā p̄ma ɔuenit fun^tis intētionū p̄m duas p̄^as ac ceptiones. scd̄a v° p̄m tertiam.

Ad primum principale rn̄det q̄ l3 uera nā possit sumi tripl'r ut iam in so lutione prime. q. dictū est. ,p̄pō tñ nō est distinguēda i qua nō uera nā predicaf de uera natura sed simpl'r cō cedēda. τ hoc in illa acceptiōe in qua nō uera nā. i. en tia rōnis uel itētiones scd̄e nata est ɔuenire uere nāe. i. enti nāe: τ hoc est in illa tertia acceptiōe p̄dicta ubi notabil'r dicit q̄ diuersitas suppōnis stat cum vnitate ſbi uel significati τ hoc est uer̄ p̄m uariationē p̄dicati ut dcm̄ est p̄us. In istis enim trib° ,p̄pōnibus hō est al bus: hō est aīal: τ hō est spēs. iste terminus hō idē signi ficat. suppō tñ alia τ alia. Dicit igif q̄ ibi est m'ltip^tas figure dictiōis si qua sit quā fantasticā multi^tes appel lat. Et ponit exēplū de hac ,p̄pōne. sor. est hō que l3 sit multiplex nō tñ distinguēda. ¶ Ad 2m dicit q̄ illa est falsa. spēs est intētio q2 p̄dicaf ab^tus supius de ɔcreto inferiori: ut albū est color quā dicit esse falsā. Statim obijcit q2 ad minus h̄ spēs est intētionale ubi ɔcretuz supius de ɔcreto inferiori p̄dicaf: τ uera ut ista album est coloratū. si ergo uere hō est spēs uere est intētiōale q̄d. i. est falsum. Dicit doc. ɔn̄tiam nō ualere pp accn̄s Mutaf enim me^m respectu extremor̄ q2 respectu vni us est q̄d ex p° top. c. 7. respectu alteri° ut modus. Est etiā figura. d. ¶ Ad 3m negat assumptū ,p 2a pte mi.

Ad secundam q. lateralē tenet ɔnem ne gatiuā discurrēdo per oēs modos dicēdi per se. Ubi aduertēdū q̄ quatuor sunt modi dicēdi per se. p° posterior̄. ubi p̄us. ubi dicit lyn con. q̄ ,p̄pō p se est illa cui° q̄ddita s vni° extremi egre dif a q̄dditate alterius. Qn̄cūq̄z igif q̄dditas ſbi egre dif a q̄dditate p̄dicati talis p̄dicatio est in p̄mo mō di cendi per se. Habet aūt p̄mus modus ut coiter d' qua tuor gradus. Primus quādo per se supius in q̄d p̄di^le predicaf de suo per se inferiori siue tale supius sit trā scēdēs siue genus siue spēs. Scd̄s gradus qn̄ p̄dicatū intrinsecū dicēs quale p̄dicaf de illo cui° est itrinsecū ɔstitutiuū siue sit dr̄ia siue modus itrinsecus p̄m aliq̄s Tertius gradus qn̄ tota rō intrinseca p̄dicatur de suo

ɔstituto. Quart° qn̄ idem p̄dicaf de seip̄o. sed de h̄ ul timo uaria est op. Lyncon ien̄. tñ ubi s. alr̄ assignat il los gradus. Scd̄s modus dicēdi per se est qn̄ quiddi tas p̄dicati egredif a q̄dditate ſbi: τ hēt duos gradus. p̄mus qn̄ passio adeq̄ta p̄dicaf de suo ſbo adequato. secūdus qū passio adeq̄ta supiori p̄dicaf de inferiori. Sed Lyncon ien̄. assignat 3m gradū qn̄ v3 passio iferio ris de supiori p̄dicaf. hoc tñ minus recte dicit. q2 per se p̄supponit de oi l3 posset sustētari. tertius modus ut coiter d' nō est modus p̄dicādi sed potius essendi τ sic oē illud est per se q̄d nō est in alio ut deus τ sub̄a per se reducif aūt hic modus ad agere τ opari. quartus mo dus est qn̄ effectus formalis p̄dicaf de aliquo median te sua cā formali: uel qn̄ actus egrediēs a causa forma li d' de effectu formali mediāte cā formali. Ul' qn̄ effe ctus per se de suo imediato p̄ncipio ,p̄ductiuo. Exem plum p̄mi ut hō est albedine alb°. Exēplum scd̄i ut al bum albedine disgregat. Exēplnm tertij ut intellect° intelligit/uolūtas vult. Uel p̄m Lynco. quartus mo dus est qn̄ ſbm est causa q̄re p̄dicatū sibi iest τ habet tres gradus p̄m ip̄m. p̄mus qn̄ ſbm est cā imediata q̄ p̄dicatū inest sibi τ alijs. ut aīal rōnale est risibile. scd̄s qn̄ ſbm icludit eēntial'r cām p̄dicati ut hō est risibilis. tertius qn̄ act° alicuius cause formalis p̄dicaf de effe ctu illius cause ut calefaciēs calefacit. Sed alius mo dus assignādi magis sapit. Differunt aūt isti modi q2 duo p̄ni modi sunt modi dicēdi siue p̄dicādi. tertius v° eēndi τ quart° cāndi. Dicit igif doc. q̄ ,p̄pō ista de qua querif nō est in p̄mo mō: q2 intētio scd̄a nō est ps diffinitionis nec tota diffinitio rei p̄me inten^is. ubi tā git implicite tres gradus. de q̄rto v° patet q2 nō sunt simpl'r idem: τ q̄ nō sit nec diffinitio nec ps eius ostē dit q2 ēt talis res ptim eēt ab intellectu. pro quāto de pēderet eēntial'r ab intētione scd̄a que habet eē ab itel lectu: τ ptim a natura q2 ens reale uel res p̄me intētio nis τ ita a diuersis nō ordinatis: l3 enim ab hijs que h̄nt ordinē in cāndo q̄ztūcūq3 inter se diuersa aliquid possit ,p̄duci uel ɔstitui secus in nō h̄ntibus ordinem. ut sunt res p̄me intētionis τ scd̄e ex quib° nihil per se vnum l3 bn̄ per accn̄s pōt ɔstitui. Q2 aūt nō sit in scd̄o mō on̄dit τ patet. Q2 ēt nō in quarto mō on̄dit τ vide tur loqui p̄m Lyncon ien̄. uel p̄m aliuz modū assignā di. quartū modū remouet a ,p̄posito tertiā partē disiū ctiue p̄dicte. sed an quartus modus sit modus inherē di dubiū est de quo forte. j. τ. j. posterior̄ p̄m diuersas op. hēt videri. Et addit ne omittat 3m modum q̄ nec ul'r aliq alio mō q2 ēt res eēt sufficiēs cā talis p̄dicati ul' accn̄tis: q̄d falsuz est q2 fit ab itellectu. τ si assumptū esset uerum. tūc cum illa natura ut hō ēt seclusa opera tiōe intellect° sit in suis iduiduis p̄m eē māle. Illa in tētio sibi inesset τ ēt indiuiduis p̄m tale esse. sicut igif hec est uera hō est albus uel risibilis ul' ridet τ per ɔn̄s sor. ul' p'lo. Ita sequeref de specie q2 accn̄tia que ex nā rei seclusa opōne intellectus insunt coibus τ ēt isunt suis inferioribus.

Ad primum arg^m illius. q. negat mi. cū d' hō per se p̄dicaf de plurib° τc̄ Sed statim replicat. Si non per se igitur per accidēs τ infert igif h̄. hō est aīal est per accn̄s ul' ut h̄nt alij li. h̄. Sor. est hō τ est magis ad ,p̄positu3 l3 utraq3 littera possit stare. Uult dicere doc. si hō p̄dicaf per accidens τ nō per se de plurib° igif nūando. s. p̄dicationē sigta3 in exercitam h̄ erit per accidēs. sor. est hō. uel sic ut sal uef alia l'ra qua rōne hō per accidēs p̄dicaf de plurib° pari rōne τ aīal: h̄ igif per accidēs. hō est aīal. τ adiun git q̄ talis rn̄sio est cōtra cōez modū dicēdi. Jō aliter rn̄det dicēs q̄ li per se pōt determinare inheretiam uel inherēs qui termini sunt sp̄ales. Jdeo intelligēdu3 q̄ p̄ter eēntialia ,p̄pōnis que sunt mā τ forma eius. Ma

teriā aūt ppōnis appello sbm ꝛ pdicatū: ꝛ loquoꝛ hic
de ppōne pme itent sumpta ꝛ simil'r de sbo ꝛ pdicato
Formā vo copulā lꝫ pdicatū respectu sbi sit forma ma
xime in pdicatione formali. Addunt alia accidētalia
uel determinationes quedā ut li per se per accidēs foꝛ
mal'r in pmo mō ul' scdo mō māliter ꝛ sic de alijs: ꝛ h9
determinationes aliqn determināt inherētiā que est
respectus fundatus in copula ꝯiungēte pdicatum cuꝫ
subo saltez imediate: sicut sil'itudo in forma cōi utriqꝫ
sil'ium: ut cum dicit hō per se est aial: li per se pōt deter
minare inherētiā. ꝛ est sensus. Inherētia aialis respe-
ctu hois que fundat in hoc uerbo est exprimēte vnum
esse in alio. uel includere aliud est inherētia perseica ꝛ
ꝛ nō per accñs. Uel forte uerius est ipam inherētiam
fundari in ipso pdicato ꝛ terminari ad sbm ut. j. q. 13
pmi pyarmenias hēt iste. est eni hitudo pdicati ad sbꝫ
ꝛ pōt diuidi in actualē potentialē seu aptitudinalem.
ut hēt videri. 7. mecc h9. t. 12. dis. 4. sūt igit i ppōne sbꝫ
ꝛ pdicatum que cōponit sicut mā ꝛ forma. ꝛ est cōpō
que est ipm uerbū q se tenet maxime a pte pdicati uel
ut totuꝫ uel ut ps ul' ut specificatio ei9: ꝛ pter ista sunt
habitudies forte plures quoꝝ vna est inherētia talis.
Aliquando vo determinant inherens. idest ipm pre-
dicatum uel respectū in pdicato ut tn̄ psonal'r psuppo
nit. Inherēs enim inherētia inheret: sicut sil'e sil'itudie
est sil'e. Predicatū aūt pro quāto psupponit subiectū
uelut forma mām: merito inherēs nūcupat lꝫ nō sem
per accidēs eius cēseat. Et de hoc mēbro est exēplū in
lra cū di hō est p se spēs ul' hō p se pdicat de pl'ib9. Sꝫ
cum dicit doc. Accidēs est per se ens. ppositum enim
doc. est de vno mēbro distinctiōis. ꝛ exēplū de opposi
to qd ꝯueniēter pōt fieri: qꝛ vnuꝫ oppositoꝝ facilius
cognoscit reliquo intellecto. Intētio igit scda cuius
est spēs uel pdicari de plurib9 nō inheret per se sed. per
accñs rei pme intētionis. Ideo illa inherētia non est
pseica sed denoiatia accñtalis. Cū tn̄ vnūqdqꝫ nō per
accñs vnum sit qd in suo gñe ꝛ ipm per se sit ipm ꝛ qō
querēs quare ipm sit ipm est nulla. 7. mece. t. ꝯ. 59. Idō
spēs est per se spēs ꝛ pdicari de plurib9 per se est tale ꝛ
album per se album ꝛ sic de alijs: qre lꝫ hec predicatio
nō sit per se hō est spēs uel hō pdicat de plurib9. Ideo
inherētia nō est perseica ut tn̄ li per se cadit super ipm
pdicatuꝫ qd inherētia dicit. in se ēt est uera ppō ꝛ est
sensus homo est spēs que spēs est per se spēs ꝛ pōt disti
gui in talibus sm cōponē ꝛ diuisionez qꝛ est multipli
citas potentialis in eis ut pꝫ. j. c. de accñte. q. ultima.
Inherētia igit est per accñs, ꝛ inherēs per se. Notādū
ulterius ad maiorē h9 passus declarationem q aliqn
li per se (ꝛ ita ꝯtingit in alijs determinab9) determiat
tā inherentiā qꝫ inherēs: uel saltē determinare pōt ut
hic. hō per se est aial. Aliqn inherentiā tm̄ ut in exem-
plo doc. Accidēs est per se ens: qꝛ si li per se determina
ret inherētiam ꝛ inherēs. tunc cum ens diuidit in ens
per se ꝛ in ens in alio. Ens vo per se est substantia. In
alio aūt accñs. eēt sensus q accidens esset suba qd est
impossibile. Aliqn aūt inherēs tm̄ ut in pposito qō-
nis. Aliqn neutrum ut cum dicit hō albus est aial cur
rens ꝛ ul'r ubi de ente per accñs vno aliquid di. uel ip
sum de aliquo uel aliqd de ipso ꝛ maxime qn ponitur
a pte pdicati. Et sicut dixi de li per se ita intellige suo
modo de alijs determinab9. Scdm pncipale soluit re
currēdo ad eandē distinctionē. 3m vo recurrēdo ad il-
lam distinctionē significati termini cois ꝛ duplicem
abstractionem hominis respectu duplicium acciden-
tium sibi conuenientium.

De tertio posset pmo dubitari circa titulū. q.
tum qꝛ videt q ul'e nō sit accidens.
qꝛ tunc nō esset genus ad alia quatuoꝛ. Tuꝫ qꝛ illa di-
uisio nō videt ꝯueniens cum dicit. utrū in re ul' in itel
lectu qꝛ mēbra coincidūt. Intellectus enim est res ut
patet. ¶ Ad pmū dico q est accidēs ut modus. ul' me
lius q accidēs est equiuocum ut. j. q. j. de accidente.
Sustinēdo pmā responsionē posset dici q sicut in oꝛ
dine ad sua inferiora eiusdē denoiationis ul'i cōuenit
modus spēi ꝛ alterius denoiationis modus generis.
Ita in ordine ad sbm conuenit sibi modus accñtis ut
est. 5. ul'e. Nā sic pōt dici pdicatū in qle accñtale nō cō
uertibile sicut albuꝫ. Et si obijciat q tūc inesset primo
indiuiduis sicut albedo ꝛ tūc indiuiduū eēt ul'e posset
dici q illud famose dictuꝫ de accñte cōi debet itelligi
de fundamēto accñtis qd hēt esse ex nā rei. naꝫ sic orit
ex pncipijs indiuidui: secus est de fundamēto eius fa-
bricato ab itellectu. Ibi eni sufficit saluari q eēntiale
ē i accñte. ꝛ si nō q accñtale. Et si istet de eēntia māli
ul'is ut sup dictū est distigue de accñte cōi pl'a addēdo
¶ Ad 2m dico q accidit rē nō simpl'r sꝫ ꝯtēte ut ꝯuēit
pcise hijs que nō sunt intellectus: uel gñalius que nō
sunt ipa aia sed ex saltem qdditatiue lꝫ nō subiectiue
uel obiectiue. Si obijcit q intellect9 ptur de pluribus
sicut alie quidditates igit est ul'is. pōt dici q doc. hic
loquit de intellectu hoc uel illo per modū potentie ꝛ
nō per moduꝫ quidditatis cōsito. Intellect9 enim pōt
cōsiderari subiectiue uel obiectiue sicut alie res ꝛ ita
pōt titulus. q. intelligi gñaliter noie rei de quocunqꝫ
de plurib9 pdili ꝛ noie intellectus de potētia ut consi-
deratiua est ꝛ nō ut quidditas obiectia. Uel posset ne-
gari assumptū ut al's hēt tractari.

Secundo posset dubitari circa pmuꝫ argm ꝛ
sol'onez eius: quare accñtia coia in
diuiduis, ppria vo spēbus pmo insunt. ꝛ quare nō ita
de accib9 intenb9 eque uerisil'r sicut de reb9. Sed hoc
j. c. de pprio ꝛ accñte. hēt examinari. Breuiter p nūc
dicēdū q accidētia coia sequunt pncipia idiuidui: ut
puta mām uel qualitates actiuas uel passiuas ut. j. c.
de pprio. q. 3. uel. 4. sm alium ordinez. Accidētia vo
per se sequunt pncipia spēi uel specificā formaꝫ ꝛ hoc
quātū ad pmū. Accidētia ēt realia ꝯueniūt subiectis
suis suppob9 psonal'r. Intenlia vo suppob9 simpl'r. Idō
illa uerificant de indiuiduis imediate uel mediate. h
vo mime. ꝛ hoc quo ad scdm. ¶ Quātū ad 2m argm ꝛ
sol'onem eius ptranseo qꝛ difficultates que ibi occur-
runt ad phm nālem ꝛ pspectiuum ptinēt. Et s. q. 4. ꝛ
5. aliqual'r tacta sunt. Sed qd ibi tangit de modis si-
gnificādi ꝛ sbo eoꝝ. Uidebit in tractatu suo.

Tertio dubitari posset circa 3m argm ꝛ sol'onē ei9
Utrum glosa illa doc. qual'r ex intellectu
ꝛ intellile sit uerius vnum. ꝛ sit ad mētem Cōmenta.
Et dico breuiter q lꝫ nō videat loqui ibi saltez ubi s.
s. ꝯto. 5. ad hoc ppositum. sed ibi illas ineptas balbuti
entesqꝫ imaginationes quas nec ipse nec alius de mē-
te sua exprimere ualet de ꝯtinuatione intellectus agē-
tis causa māli introducit. ut tn̄ aliquez bonū itellectū
habere pōt sbtilissime eum doc. glosat. Est ergo glosa
aurea sup textu plūbeo. Ibi etiam posses inuenire ꝯdi
ctionem in dictis Auerroys. ꝛ in po phisicoꝝ. ꝯ. 17. de
3a entitate. quā negat ipe ꝛ Scotus ponit.

Quarto dubitat utrum argta post oppositum
sufficiēter ondāt ppositū doc. vꝫ q in
re subiectiue est ul'e. Dico breuiter q lꝫ psuadeant ad
hoiem nō tn̄ simpl'r ꝯcludūt: imo pmū eoꝝ soluit doc.
in sil'i. j. c. de pprio. q. 3. uel. 4. sm aliuꝫ ordinez ubi di-
stinguit de materia ꝛ effite. ¶ 2m vo pōt solui ex dictis
eius. 7. mece. de ul'i distinguēdo. Facit eni intellectus
de ul'i in potētia remota ul'e in potētia ppinqua ꝛ illd
est ul'e reale ꝛ loquit sm aliquos de intellectu agente.
¶ 3m argm efficaci9 est. Sed posset distingui de denoia
tione intrinseca ꝛ extrinseca. pmo mō ma. est uera. sed
sic forte posset negari mi. scdo mō ma. est falsa. ꝛ forte

mi.eēt uera.Oporteret igit̃ ꝓbare mi.de denoīatione
intrinseca ⁊ tunc argm esset efficax. Posset aūt facili-
ter ꝓbari mi.sic:sed omitto grã breuitatis.

Quinto dubitat̃ circa sol'onem ṗncipalē h⁹.q.
Uidet̃ enim ꝯdictio hic in dictis hui⁹
doc.⁊ in.7.mecc.ibi enim tenet ul'e esse in intellectu ⁊
nō in re:⁊ nō ṗcise tanq̃ȝ in efficiēte sed ſbiue.Item vi
det̃ ꝙ sicut eē cognitū ꝯuenit lapidi per denoīationē
extrinsecā a cognitiōe vȝ que est in aīa ⁊ nō in lapide
formal'r.Ita eē ul'e cōuenit homini uel aīali.℃ Rñō.
hic est triplex modus dicēdi.quibusdā eniȝ videt̃ ꝙ in
tētiones scōe ⁊ ul'r entia rōnis nō hñt eē subiectiuum
in aliquo:nec vȝ in intellectu nec in re ex̃ intellectū.⁊
hoc forte ꝑꝑ minimā eoꝝ entitatē.⁊ facit ad ꝓpositū
ipoꝝ hoc motiuū lȝ quodāmō altioris negocij.Scōȝ
ueritatē eniȝ theocaȝ in deo nullū accidēs cadit ſbiue
sed de deo dicunt̃ aliqua entia rōnis:ut puta dn̄s crea
tor ꝯseruator indiuiduū terminus incōplexū ſbm ṗ-
dicatum ⁊c̃.Immo itellectus diuinus compat ⁊ se ⁊
suā essentiā ad alias:⁊ ita videt̃ cāre respect⁹ rōnis lȝ
nō uanos.In quo ergo erunt ſbiue/si in deo.igit̃ acci
dens in deo.si in intellectu diuino idem q̃ȝ deus.Nec
ualet dicere ꝙ transirēt in idētitatē cum eēntia diuina
qȝ ens rōnis trāsire in identitatē cum ente reali videt̃
impossibile.Uidet̃ aūt alijs ꝙ in intellectu hñt eē nō
mō obiuum sed ſbiuum.Alijs quoq; videt̃ ꝙ in reb⁹
compatis ut tñ hñt esse cognitū uel uolitū.Sed tenen
do cum doc.placet mihi ꝯ sua.Uult enim plerūq; in
hijs q̃ōnibus ꝙ logicus ꝯsiderat intētiones scōas ut
ꝯcernūt ꝯcretionē ad ſbm ⁊ fundamētū.ṗmas.⁊ hoc
vult Boe⁹.Nec ꝯdicit sibiipsi doc.Uult eniȝ.7.mecc
ꝙ ul'e hēt esse obiuum in intellectu.uel si ꝯtēdas ꝙ in-
tēdit de esse ſbiuo.adhuc pōt saluari ꝯtrouersia qȝ itē-
dit in meca ꝙ ul'e logicū nō est in re:ex̃ ut reȝ cōsiderat
mec⁹ vȝ ẜm esse quidditatiuū.uel ut rem ꝯsiderat phi-
sicus.vȝ ẜm eē māle.Nō tñ ex hoc sequit̃ ꝙ non sit in
re ut rem ꝯsiderat logicus.vȝ ẜm esse cognitum.Ideo
dixit ꝙ ul'e est in intellectu.s.mediate qȝ in re que hēt
esse in itellectu imediate:sicut albedo que imediate in
heret q̃ȝtitati dȝ esse in ſba lȝ mediate.Uide euȝ sup.5.
mecc.q.j.de relatiōe ꝯne.3.ad finē.ubi exṗsse hec glo.
hētur.Hic v̇o dicit ꝙ est in re.s.imediate ut tñ hēt esse
in intellectu.Ideo illā distinctioneȝ de sigto termini
cois nō ab re adiungit.Nec motiua ṗme vie mouent.
Cum ṗmo dicit̃ ꝙ ꝑꝑ eoꝝ minimā entitatē hñt tm̃ eē
obiuum:facit ad om.Accn̄s enim ideo eē ſbiuum exq-
rit qȝ per se eē neqt:lȝ aliud ꝯcurrat.q̃ȝto aūt minoris
entitatis tāto magis eget subsistēte minusq; per se sta-
re ualet.igit̃ si minime entitatis maxime ſbm requirit
patet ꝯn̄tia per regulā.5.top.Si simpl'r ad simpl'r:ma
gis ad magis:maxime ad maxime.h⁹ etiā cōfirmatio
est ꝙ accidētia respectiua nō mō ſbiecta sed fundamē-
ta expostulāt.Q; tangit̃ de respectib⁹ rōnis deo cōue-
niētibus.Posset vno mō dici ꝙ nō est necessariuȝ po-
nere h⁹i respect⁹ in deo ad creaturā:saltē qȝ pōt termi
nare rel'onē creatura ad ipm absq; quocūq; respectu i
ipo.Uel dici pōt scōo ꝙ sunt in deo ut hēt esse obiuū
in intellectu creato qd̄ nō incōuenit.Uel dicȝ 3o ꝙ non
est incōueniēs ponere h⁹i respectus in deo ut etiaȝ hēt
esse cognitū uel uolitū in intellectu uel uolūtate suiip-
sius.Et qd̄ dicit̃ de accidētib⁹ hēt itelligi de accidēti-
bus reb⁹ ꝑficiētibus suū ſbm atq; supueniētibus post
eius esse cōpletum qd̄ nō ꝯuenit deo.tales v̇o respect⁹
rōnis nō sunt h⁹i.Nō magis repugnat deo ut video ꝙ
sibi attribuant̃ ẜm esse cognitū modi intelligēdi logi-
cales uel saltē trāscendentes q̃ȝ modi signdi grāmales
quos nullus sibi ꝯuenire negat.Uide hunc in.2.dis.j.
q.5.Et alibi sepe expresse ad h.sed videt̃ repugnātia i
dictis doc.qȝ supra.q.4.dixit ꝙ eē incōuenit accidē
tibus realib⁹:⁊ dici de intētiob⁹.Ad hoc ibi dixi sa-
tis diffuse.⁊.j.c.de accn̄te.q.ultia patebit.Ad h̃ facit
expresse qd̄ hēt iste in.4.dis.12.q.j.in sol'one ṗncipali
de inherētia accn̄tali accn̄tiuȝ respectiuoꝝ.⁊.q.j.eius
dem dis.Sed ꝯsidera instātias altius.Alij duo modi
dicēdi possunt ꝯcordari ut ṗus.Stant enim simul ꝙ
itētiones scōe sint in intellectu ⁊ ꝙ sint in re ex̃.Intel
ligēdo ista ut predixi.

Sexto dubitari posset iuxta illā regulā doc.de si-
gnificati termini cois triplici esse.utruȝ si
gnificato termini discreti ꝑticularis possit ꝯuenire h⁹i
triplex esse.Dico breuiter ꝙ sic alio tñ ⁊ alio mō:hēt
nāq; ṗmum esse:nō ꝙ sit in suis inferiorib⁹ qȝ na hēt
Sȝ qȝ ꝯsiderat̃ ut idiuiduū circūstātionatū/ut vȝ hic
⁊ nūc ⁊ cū talib⁹ ⁊ talib⁹ accn̄tib⁹ ⁊ ut gn̄abilis ⁊ cor
ruptibilis nō mō ut quo sȝ ut qd̄ sic̃.M.Jo.fili⁹ trilu
stris albus ⁊c̃.hēt etiā ẜm esse vȝ q̃dditatiuū nō ꝙ sit
ṗdicatū nec ṗmo hūs rōnem q̃dditatiuā.Sed ut indi
uiduū sigtū hecceitate tm̃:uel certe ut idiuiduū uagū
de quo ṗdicant̃ ꝑ se ⁊ necessario sua supfora ⁊ de quo
uere est scia lȝ nō ṗmo(ut hunc sequar)alij al'r videan
tur.⁊ sic per se est in gn̄e ⁊ ingenele ⁊ incorruptibile
ut q̃dditates specifice.Habet etiā tertiū eē qȝ nō solū
q̃ddib⁹ coibus uerū ipsis singularib⁹ ⁊ modos intelli
gēdi ⁊ signdi:lȝ al'r intellect⁹ attribuit.dicunt̃ eni sup-
posita ꝑsone singularia idiuidua ꝑticl'aria ſba ⁊c̃.Di-
xit tñ doc.sigtū termini cois.tū qȝ in talib⁹ magis pa
tet illa triplex acceptio.tū qȝ in ꝓposito loquit̃ de ul'i
qd̄ nō ꝯuenit nisi coib⁹.tuȝ ut terministaꝝ nouitates
excluderet.Quare aūt dic̃ uerā nāȝ tetigi sup̃.Nō so-
lum enim hoc in istis hēt uerificari:sed etiā in oib⁹ in
quib⁹ coordinatio repit̃ ut tactum est ṗus de ul'i:uerū
tñ est ꝙ in entib⁹ reb⁹ exṗssius patet.

Septimo dubitat̃ iuxta eandē regulā qȝ non
videt̃ ꝯgrue loqui cuȝ dicit assignā
do ṗmū modū ẜm eē in suppositis.qȝ suppositū cōue-
nit ṗcise ſbijs ēt viuētibus.Dico ꝙ lȝ ꝑsona ꝓprie ca
piat̃ pro supposito uel ſbsistēte in nā itelleli uel gn̄ali⁹
in nā sensitiua.Suppositū v̇o repiat̃ in nā sensitiua ul'r
salteȝ viuēte.Indiuiduū quoq; ul' singulare qd̄ tripl'r
accipi pōt(ut sup̃)repit̃ in omni gn̄e:imo ex̃ genus sal
tem metacc.Doctores nihilominus utunt̃ indifferen-
ter hijs terminis ⁊ maxie supposito ⁊ idiuiduo ul' sin-
gulari:loquit̃ igr̃ doc.ut plures lȝ sentiat ut pauciores
iuxta doctrinā scōi topicoꝝ.Exēpluȝ ſba nā essentia
q̃dditas uel formalitas accipiunt̃ plerūq; idifferēter:
lȝ ꝓprie loquēdo hñt se ut maius ⁊ min⁹ cōe.Ita hic.
quere in.5.di.ṗmi.q.j.ad hec.

Octauo dubitat̃ circa sol'oneȝ.j.q.lateralis cū
soluendo obōnē imediate factā cōtra
solutionē.dicit doc.ꝙ spēs inest hoi ut ṗdicat̃ de idi-
uiduis loquēdo de ṗdicatiōe sigta nō exercita.Cōtra
talis ṗdicatio accidit reb⁹ per ipm.j.c.de genere.q.j.
Item cum glosando se dicit.i.nō ẜm ꝙ est idem sup-
positis.videt̃ igit̃ ꝙ hō ẜm eē cognitū nō sit idem sup
positis qd̄ videt̃ falsuȝ qȝ sicut cuȝ idētitate sigti stat
diuersitas acceptionis uel suppōnis.Ita ⁊ identitas
sigti cum quocūq; nō uariat̃ ꝑꝑ uariationeȝ acceptio-
nis eius.℃ Ad ṗmū dico ꝙ stant simul accn̄tas ṗdica
tionis sigte hois de suis inferiorib⁹:⁊ ueritas ꝓpōnis
enunciantis intecȝ speciei uel ul'is de hoie.Uel posset
dici ꝙ loquit̃ doc.j.de reb⁹ ẜm esse quidditatiuȝ uel
māle.hic v̇o ẜm esse cognitū in quo forte non accidit
eis talis predicatio.ṗma tñ rn̄sio magis sapit.℃ Ad
2m nego illud qd̄ infert̃.Nā lȝ hō in eē cognito abstra
hat a suppositis maxime cū sibi applicat̃ intētio scōa.
In re tñ est identitas qȝ abstrahētiū nō est mēdacium
⁊ nō ē abstractio diuisiua sȝ ṗcisiua.pro tāto tñ est nō
idētitas qȝ nō supponit ꝓ eis nec ṗdicatū qd̄ sibi sic

cōuenit uerificat᷑ de aliquo nec pro aliquo suppo᷑: se cus in pma acceptōe. uel posset dici ꝙ nō est identitas totalis ꝫ ptialis. uel ꝙ est idētitas meca ul' phica nō au tē logica. uel ꝙ nō est idētitas in eē ꝭm qd: sed bn̄ in eē simr. Cōsiderat᷑ enim in ꝑdicatione exercita hō uel ali ud cōe maxime respectu ꝑdi᷑ accn̄tiū realiū nō ut aliō nec abstractū a suis suppositis: ꝫ pro vno uel oib᷒. In ꝑdicatiōe vō sigta ut cōe ꝛ abstractū ꝛ ex nā rei disti ctū. In secūda ēt acceptione forte similiter est dicēdū.

Nono dubitat᷑ circa solōnē pmi argumēti eiusdē q. videt᷑ eni p᷒ ꝙ nō soluat formal'r ipꝫ ar gum. Itē illa ꝓpō vꝫ ꝙ diūsitas suppōnis stat cū vnite significati nō videt᷑ uera: tū qꝛ tūc termin᷒ supponens māliter psonal'r ꝛ simr idē significaret: qd̄ est falsū ma xime ꝭm ponētes significatū māle ꝛ formale: etiā ꝭm ponētes terminū cōem significare sua singularia saltē scd̄ario. aliud ergo significatū in suppōne māli qꝛ mā le ꝛ psonali qꝛ formale scd̄ariū saltē ꝛ simplici. qꝛ ꝭm alios māle. uel ꝭm alios ꝛ melius pmarium formale. Itē videt᷑ ꝙ termin᷒ in illa triplici accepne predicta ad quā referunt᷑ vba doc. hic nō significēt idē: qꝛ quod ē simr tale ꝛ qd̄ est ꝭm qd tale non sunt idē sicut hō ꝛ hō mortu᷒. homerus ꝛ homerus in opione: imo ardo in ta lib᷒ fit fallacia a ꝭm qd ad simr. ꝛ videt᷑ scd̄us modus equocationis ut habet᷑ p᷒ elēchoꝝ. sed hō ꝭm eē mate riale est simr hō: ꝭm eē vō cognitū uel itelligibile est ꝫ qd hō ḡ nō manet idētitas significati sicut nec suppō nis. Eodē mō posset argui de scd̄a accepne ꝛ 3a. Ma. est nota. Mi. vō pꝫ ꝭm istū in ml'tis locis: qui tenet ꝙ eē actualis exn̄tie cuiuslibet est simr ꝛ pfectissimum eē eius saltē inquātū tale ꝫ nō abr̄e: ꝛ hoc maxime in or dine ad itellectū pfectiorē entitate cogniti. Itē rn̄dēs ad multiplex nō pfacta distinctiōe de facili reducit᷑ ad metas. Multiplex nāqꝫ idistinctio pit cōfusionē: vide tur igit᷑ minus recte loq doc. cū cōcedit ꝓpōnē in qua ꝑdicat᷑ scd̄a intētio de hoie eē multices ipsam tn̄ dic̄ nō eē distinguēdā. Itē ꝙ figura dictionis nō includat tm̄ fantacas multitēm ut videt᷑ uelle doc. arguit᷑ sic ꝙ uere impedit formam silloca3 ueram operat᷑ multitēm: sed fi gura dictionis est huiusmodi ergo ꝛc̄. Ma. patet qꝛ si non esset uera multiplicitas mediūꝫ in ueritate posset vniri extremis. Mi. pbo. qꝛ omnes loci in dictione ꝛ extra peccant eo ꝙ sunt immodificati. Item Ar. primo elēchorum. c. 4. dicit ꝙ equocatio amphia ꝛ si milis figuratio peccāt ꝭm duplex. sed ubi duplicitas ibi multiplicitas. Item omnes loci in dictione fiunt ex hoc ꝙ eisdem nominibus ꝛ orationibus non idem significamus: sed figura dictionis est locus in dictione ergo ꝛc̄. ¶ Ad pmum dico ꝙ ꝫ non expsse implicite tamen respondet doc. ad formam argumēti negando consequētiam: qꝛ est fallacia figure dictionis propter uarinē3 uere nature in maiori ꝛ minori. ꝛ hoc forman do argumētum silloce sic. Quādocūqꝫ predicat᷑ nō ue ra natura de uera natura ꝑdicatio est falsa: qꝛ oppositi de opposito. sed dicēdo homo est vniuersale predicat᷑ non uera natura ꝛc̄. Sed alij distinguūt hic de uera ꝛ non uera natura aut. s. formaliter aut materialiter lo quendo: sed hec distinctio parum ualet hic. tum qꝛ ma nifestū est ꝙ loquit᷑ doc. de substractis illorum extre moꝝ: tum etiam qꝛ forte illa distinctio non est uera: tum etiam qꝛ capiēdo illa formaliter adhuc ꝑdicatio vnius de altero saltem signata pōt sustineri. Illud igi tur qd̄ est non uera natura. i. intētio secunda que non est ens nature pōt ꝑdicari de illo qd̄ est uera natura. i. de re pme intētionis uel de pma intētione ut cōmuni ter loquimur: ꝛ hoc nō ꝭm quamcūqꝫ accepnem sed ꝑ cise ꝭm esse cognitum. ꝛ quādo sic ꝑdicat᷑ non oportet distinguere ꝓpositionē qꝛ talia sunt subiecta ꝛc̄. Ideo dixit egregie doc. ꝙ si qua est multiplicitas entium fi gure dictionis. pōt enim teneri ꝙ nulla est multiplici tas: qꝛ multiplicitas figure dictionis nunqꝫ operat᷑ nisi addat᷑ mi. uel cōsequēs ad ma. uel an̄s. dido igitur abrē hō est vniuersale: uel species nulla est multiplici tas ꝓprie. Sed si addat᷑ sortes est homo ergo ꝛc̄. tunc est figura dictionis. Ad formam tamē argumēti doc. soleo aliter respōdere sicut ad illud ex. 5. phisicoruꝫ. t. 2. 8. quo ꝓbat᷑ mā nō eē ens. Qd̄ mouet᷑ est ꝛc̄. distin guo enim de nō uera nā. aut sumit᷑ ꝓ illo qd̄ nullo mō est aliqd positm nec reale nec rōnis. Aut pro illo qd̄ nō est ens nāe seu ꝑter opus itellect᷒ sed ꝑcise hēt eē ꝑ op᷒ collatiuū itellect᷒. uel hēt eē diminutū. Eodē mō pōt distingui per oppom de uera nā. pmo mō sunt opposi ta ꝯdictoria nec vnū nō ꝑdicat᷑ nec qddiuc nec denouc uere de alio. 2o mō ꝫ vnū nō possit ꝑdicari de alio qd diuc denouc tn̄ sic ꝛ ita est in ꝓposito. Pōt poni exm de sba ꝛ accn̄te ēt reali ꝛ applil ut scis. ¶ Pro 2o arto sol uēdo dico pmo ꝙ uoces significatiue rerū positiuarū saltē ut hēt videri sup li. pyaras. nō sunt pmo rerum ut exn̄tiū: qꝛ exn̄tia actualis accidit signitis ut sic: nec re rū ut in eē cognito qꝛ ēt cognitio accidit eis: sed sūt re rū ut idifferēter se hn̄tiū ad talia eē. Equitas enim est tm̄ ipsa. Nec obstat ꝙ uoces dicant᷑ note passionuꝫ in aīa ex p᷒ pyarās. qꝛ hoc denotat ordinē sigr̄ū i signido. uox enim ꝫ significet rē mediāte ꝯtu ꝛ per ꝯn̄s ut co gnitā pmissiue: uel speciue nō tn̄ reduuc nec tn̄ ipm ꝯce ptū uere significat nisi eo mō quo pma pars mediꝫ illu minate illuminat scd̄am. ¶ 2o dico ꝙ bestialis ꝛ fatua est illa imaginatio quorūdā dicētiū terminos cōes si gnificare p᷒ ꝛ adeqte sua singularia. imo posito ꝙ nul lū singulare hēret idē significarēt. destruūt enim tales ꝛ sciam ꝛ diffōnē ꝛ demrātionē ꝛ vnině3 ut alias dicet᷑ pōt tn̄ quodāmō dici ꝙ significāt sua īferiora scd̄ario pmario aūt ipsas qdditates cōes. ¶ 3o dico ꝙ ꝫ signi ficare ꝛ supponē dr̄nt loquēdo de suppouc psonali: nō tn̄ loquēdo de suppōne simplici qꝛ sic terminus suppo nit qd̄ significat ut ifra in an̄predītis. q. 8. hēt iste. ideo refert dicere terminū aliqd supponē ꝛ ipꝫ pro aliquo uel aliqb᷒ supponē. ¶ 4o dico ꝙ illa disto multoꝝ de si gnificatione māli ꝛ formali terminorū saluo meliori iudicio videt᷑ mihi nulla. Uoces eniꝫ ita sunt signa qa nō significata saltē uocū: ꝫ etiā supponūt pro seipsis qd̄ ē māliter supponē. quā tn̄ suppōnē aliq ꝛ iepte ad suppōnē simplicē extēdūt: nō tn̄ seipsas significāt. Ex hys pꝫ ad arm. Nō dixit eniꝫ doc. ꝙ in oī suppōne ter minus idē significaret: ideo qd̄ tāgit᷑ de suppōne māli pōt solui ꝛ hoc podo significatum māle: sed negando dicit cōsequēter loquit᷑ etiam de significato primario ꝛ nō secūdario. ¶ Ad aliud patet ꝙ iste terminus ho mo significat quidditatē indifferētem ad esse cognitū ꝛ existentie actualis. Et qd̄ tangit᷑ de ꝭm qd ꝛ simr ꝛ de fallacia equocationis patet ꝙ iste terminus homo non habet illa diuersa eē tanqꝫ diuersa significata: sed adueniunt ipsius significato. ideo inter se comparata causant fallacias ꝭm exigētiam uerbi ꝑdiri. nullo eniꝫ homine existente ista est uera homo est animal: ꝫ ista sit falsa homo est. de quo tamē altius super li. peryar me. habet pertractari. Arguendo igit᷑ a significato ter mini indifferenter sumpto ad determinatam ipsius ac ceptionem: uel ab vna acceptione ad aliam: accidit il la multiplicitas uel fallacia que non est ex parte ipsius significati in se. Ad aliā accidit illa ml'tiplicitas ul' fal lacia que nō est ex pte ipi᷒ significati in se. Ad aliud dr̄ coiter ꝛ maxie de mēte hui᷒. s. elēchoꝝ. q. 19. ꝙ multi plex aliō actuale ꝛ hoc uel in uoce tm̄ ut equocatio. ul' in oratione ut amphia. Aliud potentiale: ꝛ hoc iteruꝫ uel in uoce ut accentus: uel in oratione ut compō uel diuisio. Aliud fantacum ut figura dictionis. respondēs igit᷑ ad ml'tipr actuale uel pōle nō pfacta distictiōe cito

redarguit secus in multiplici fanco. ¶ Ad alia argumēta que pbāt figurā dictionis icludere uerā multitem: et nō solū fancas qd forte uerū est nō hic sed sup pº elenchoꝝ. aliq enim uoluerūt qd dicit tm̄ appates ut Alex. Cōmētor. cuius auctas est in lr̄a hic quā recitat hic pº elēchoꝝ. q. 35. et 36. (nūando singulas.) Alij vo ꝙ includit uerā. Doc. aūt nr̄ ibi mediā viā tenet. quere ibi eum ualde subtilem.

Decimo dubitat circa solonē 2i argumēti eiusdē. q. ubi negat doc. hāc pdicationem spēs est intētio. videt enim qbusdā ꝙ hic nō loqtur fꝫ opi. ppriā. Nā coiter ipse et oēs logici appellāt h. 5. intētiones 2as. et bn̄ seqtur. spēs est itētio 2a. ergo itētio qr eqliter est abstractū utrobiqꝫ: et qr nō arguit cuꝫ determinatiōe diminuēte nec distrahēte: qr tn̄ posset negari. Itē ad qd refert relatiuū inferius per se pmo et relatiuū supius per se lꝫ nō pmo: igit seqtur spēs est gn̄is spēs: igit spēs est itētio gn̄is. sicut seqtur duplum est dimedij: duplū igit est multiplex dimidij. qre hūc in pº di. 25. in fin̄. Sed sustinēdo hāc rn̄sionē eē de mēte docto. ut satis reor: pōt dici ꝙ siue sumat itētio pro actu cōcidi uel pro respectu rōnis ut supra dictū est de multiplici acceptōe itētionis. h pōt negari. spēs est intētio et etiā h spēs est intētio scda. et hoc stricte et pprie logice loquēdo ut loqtur doc. hic. qr nō ut plres sed ut pauciores hic sentit. grātia breuitatis et vulgat sic coiter loqmur cū potius intētionale uel res 2e intētionis uel reus rōnis dicere deberemus: et hoc itelligo loquēdo de pdicatione formali ut loqtur doc. hic. qr forte pdicatione idēca eēt cōcedēdū. sed de tali pdicatione non tradidit Ar. logicā ut. 8. di. p. hēt iste. hēt etiā talis pdicatio locū in hijs que sunt formalr uel pmissiue infinita cuius nō est itētio scda dato ꝙ sit trāscēdens. habet ēt locū duꝫ abtum de abto uel ꝯcretū de ꝯcreto uerificat qd nō ꝯuenit in pposito ut patet. Ad illaꝫ rōnē de reno inferiori et supiori patet ꝙ pcedit accipiendo illa vniformiter. s. cōcretiue qd nō cōuenit hic.

Undecimo dubitat circa solonē replice in mete setis. ubi doc. cōcedit istaꝫ spēs est intētionale: et tn̄ negat istā hō est intentionale. videt enim bn̄ seq si hō est spēs ꝙ sit intētionale: sicut seqtur hō est albus igit colotus: et gn̄alr de quocūqꝫ pdicat cōcretū inferius et supius. Pōt dici vno mō ꝙ doctor nō negat hāc pdicationē hō est itētionale: sed negat ꝯn̄tiā de forma ualere pter accn̄s. Aliter enim arguit hic hō est spēs igit intētionale: et hic hō est species spēs est itētionale ergo etc. sicut in alio exēplo de hoie albo et colorato. Uel alr posset dici ꝙ illa pdicatio hō est intētionale posset simr negari nō solū pter cām dictā sed qr hoc pdim intētionale uel est equocū: uel si in vno sensu sumat adhuc est cōcretū multū abtus a ꝯcernētia ppinq ad fbm: nec causat a pprietate rei imediate sed abstrahit a sic originatis: et hoc etiā in ꝯcretis accitum realiū est uerū. Nā lꝫ cōcedat ꝙ hō est albus uel coloratus nō tn̄ ꝙ sit qlis: uel lꝫ cōcedat ꝙ hō sit pr non tn̄ ꝙ reum suppois uel reus absolute. et forte uerius est h in respectiuis qꝫ in abtis: et in reuis rōnis qꝫ rebus. vnde fr Adā in pº di. 8. inqt ꝙ aliq sunt pdita que non sunt nata in sua forma regulari nisi de illis de qbus imediate dicunt. Exm accn̄s dicit de albo et nō dicit de socrate qui est albus: qr accn̄s nō est natū cōuenire nisi illis qbus pmo et imediate cōuenit: et applicat ad ppositū de preditis que dicunt a deo per coicationē idiomatū et que nō. Nā dicit ꝙ deus est passus sed nō ꝙ sit creatura uel cōpositū uel distinctus a deo: sed nō dicit pter qd. Sed posset obijci de quāto et alijs. Rn̄sionē quere Prima rn̄sio videt sufficiēs ad mētē doc. Si uolueris seq scdam cōsidera plura alte et vi armata te defende. Multa enim que vniformē hn̄t ueritatē ex pte rei uel significati difformiter se hn̄t quātū ad cōcedi uel negari ut hēt iste in 3º di. j. q. 2. ad finē. ubi dicit ꝙ hec cōcedit nā ē assumpta ad ueritatē per se: nō tn̄ hec nā est assumpta ad vnitatē nāe posito ꝙ terminus pmus illius vnionis esset nā ubi pcise est uaritas modi cōstruendi et loquēdi sile. 8. di. 4i. et. 5. di. p. ita in pposito denotatur enim ex usu loquendi ꝙ h hō est intētionale significat ulr formalr uel idētice ipm eē respectū rōnis. Et ad hoc pōt applicari illa regula doc. in quoto. q. 6. articulo. 2. dicētis ꝙ nihil dicit uere cōpetē alicui fm. a. si. a. sit rō trāscēdēs: et hoc siue rō formalis siue fundamētalis. et hoc inqt ipse uerū ē logice loquēdo. ita igitur est dicēdū hic ꝙ hec denoiatio est nimis trāscēdēs ideo etc. vn̄ si cōcederet ista ꝯn̄tia: hō est spēs igit intentionale. posset ꝯn̄ter pbari ꝯn̄tia facta in lr̄a per illam regulā famosaꝫ. Ois ꝯn̄tia entimece tenet etc. sed tu cōsequēter stude.

Duodecimo dubitat circa solonē. 2. q. lateralis. videt enim ꝙ pdicatio intētionis scde de fundamēto sit in scdo mō dicēdi per se iuxta illā descriptionē secūdi modi supra tactam ex Lincon. Itē videt ꝙ intētiones scde possint diffinire pmas qr accn̄tia magnā ptē cōferūt ad cognoscenduꝫ ꝙ qd est pº de aia. t. ꝯ. 11. Itē ꝙ ecōtra qr oē accn̄s hēt diffiniri per fbm et reus per fundamētū: et mātū per materiā erit igit ad minus pdicatio fundamēti de scdis itenbus per se primo mō saltē in eo a quo fm doctrinam Lincon. Itē videt ꝙ male dicat ꝙ intētio et res sūt diuersa nō ordinata qr fba oium por et accn̄s hēt ordinē ad fbm. Itē videt ꝙ res sit cā efficiēs intētionis qr est cā eius et nō in alio gn̄e ut pꝫ discurrendo. Itē qd dicitur in fine solonis de pseitate tertij modi illaue. s. in qcūqꝫ igit etc. videt falsum. dato enim ꝙ sortes p se trahat nauē et sit sufficiēs cā tractus. nō tn̄ seqtur ꝙ ubicūqꝫ sit trahat nauē. Ad ista rn̄deo. ¶ Ad pmū dico ꝙ illa descriptio itelligit qn̄ pdim ex nā rei egredit ex pncipijs qdditatiuis subiecti qd nō cōuenit in proposito ¶ Ad 2m dico ꝙ illa auctas itelligit de accn̄tibus rebus. quoꝝ cognitio pcedit cognitionē fbi: nō de itēbus quorū cognitio sequit. itelligit ēt maxime de accn̄tibus proprijs et ita nō est ad ppositū. ¶ Ad 3m dato ꝙ diffiniatur per funta nō tn̄ seqtur pseitas pdis qr in qdditatie diffibus et nō i addiuc hēt attēdi pseitas talis. Uel ut ifra videbit posset negari accn̄s itēle diffinire per fbꝫ. Qd tāgit de pdicatione māe in obliquo. dico ꝙ etsi ueruꝫ sit de mā ex qua nō tn̄ de mā in qua. Si querat de ista pdine itētio est ab itellectu uel pp cognitionē fūdamēti: posset forte cōcedi ꝙ eēt per se. ¶ Ad 4m dico ꝙ lꝫ ibi possit repiri ordo quodāmō in eēndo nō tn̄ in cāndo uel itrinsece cōstituēdo aliqd 3m. ¶ Ad 5m dico ꝙ nō est pprie cā intentionis efficiēs dio nisi dicat ꝙ cā occasionatiua uel sine qua nō habet reduci ad causam efficiētē. potius igit reducit ad cām mālē qr mā in qua et quodāmō ex qua ut patet cōsiderāti. ¶ Ad ultimuꝫ patet supra arlo. 2. Et breuiter hic dico ꝙ lꝫ nō teneat illa ppō doc. in libere agētibus tenet tn̄ in necessario: uel nāliter agētibus cuius eēt fundamētū respectu intētionis si haberet actites pseitatis tertij modi.

Decimotertio dubitat circa solonē pmi argumenti illius. q. videt eniꝫ ꝙ pma rn̄sio ibi data sit cōueniēs: qr sicut species per accn̄s et nō per se pdicat de hoie: ita diffinitio spēi nō per se sed per accn̄s sibi conuenit. bn̄ igit negat mi. argumēti. Nā sicut hō per accn̄s est albus ita per accidēs est coloratū disgregaus visus. Nec obo seu reca sequēs ualet. pōt enim cōcedi pma ꝯn̄tia eius et negari scda: qr arguit a negatione pseitatis in pdicatione signata ad negationē pseitatis in pdine exercita: et lꝫ ualeret ex intenbus ppōrbus ad fundamēta non tamen ex

fundamētis ad funᵗᵃ. Itē videt̄ q̄ illa distinctio de determinatione inherētie uł' inherētis sit incōueniēs: q2 sic oīs ꝓpō eēt per se/ꝛ ita ista hō est asinus: q2 asinᵘ est per se asinus q̄d coincidit cū illa dementia quorūdā dicētiū hūc eē in p̄mo mō distinguētes de forᵗ ꝛ reducti ue pseitate p̄mi modi. Itē videt̄ q̄ h̄ sit uera accidens est per se ens: ut etiā li per se determinat inherens: ꝛ h̄ ponēdo equocationē entis ut coiter hic ponit doc. q2 tūc ens accipit̄ pro ipsomet accñte: ꝛ accñs est per se accidēs. ¶ Ad p̄mū dico q̄ q̄uis illa r̄nsio possit sustinerī: q2 tñ est cōtra cōem modū dicēdi: nec ita subtilr̄ inuestigat illā distinctionē: ideo doc. postpōit eā. Arguit autem ꝯtra ipsā ex coiter appentibᵘ ꝛ toᶜᵉ. Et forte arᵐ tenet ut p̄dicatio sigta supponit pro exercita. Et lʒ nō teneat ꝯñtia illa de forma ut infra patebit: tenet tñ de mā. ¶ Ad aliud nego ꝯñtiā: q2 nec p̄dicatio nec ꝓpō di per se nisi ut li per se determinat īherētiā. dicit̄ tñ uera aliq̄n sic. aliq̄n ut determinat inherēs. aliq̄n utroq3 mō ut supra notaui. Uult igit̄ doc. subtilr̄ inuestigare v̄itatē ꝛ falsitatē illius p̄diˢ. hō per se p̄dicat̄ de pluribus. uel hō per se est sp̄s ꝛc̄. Nec illud q̄d infert̄ de predicatiōe p̄mi modi s̄m illos balbutiētes est sile. q2 q̄ncūq3 dicit̄ p̄dicatio p̄mi modi denotat̄ pseitas inherētie q̄d ibi nō habet̄: de quo al's forte erit sermo. Notabilis igit̄ ꝛ ualde singularis est illa distᵒ doc. quā etiā in mā altiori ut in theoᵃ ꝛ meᶜᵃ recitat. ¶ Ad ultimū dico q̄ etsi ista possit cōcedi. accñs est p se accñs. ut li per se determinat inherēs. Non tñ ista accñs est per se ens: q2 statim cū dicit̄ per se ens itelligit̄ s̄ba pp famosam diuisionē entis in ens per se ꝛ in ens in alio ꝛ equocationē logice loquēdo. Refert ergo dicere accñs est ens ꝛ per se ens: q2 in p̄ma accipit̄ ens pro significato q̄d est accñs. ꝛ in sc̄da pro s̄ba ꝛ maxime ex usu loq̄ndi. de quo sup li. elēchoꝝ. q. 16. ꝛ infra. c. de accñte. ad huc ista habēt videri ꝛ alibi.

n

Vno querit

de nūo uliuꝫ. De p̄ᵒ. Quid ulē: q̄d nūs: q̄d tm̄: q̄d q̄nariᵒ: satis patet: lʒ de nūo ꝛ q̄nario multa possent dici que arithᶜᵒ relinquēda sunt. lʒ tñ in ꝓposito debet exponi rōne pluralitatis ꝛ nō alieᵗᶦˢ q2 addit̄ termino nūali. p̄ma expoˢ est. q̄nque sunt uliā. 2ᵃ ꝛ nō plura. 5. Diuisio cōis nisi q̄ in 2ᵃ pte. tria facit s̄ʒ q̄ tres modos dicēdi adducit. p̄mos duos īpugnat. 3ᵐ tenet. Ordo v̄o satis patet. p̄us enī de entitate itelliᵗᵉ scibiᵗᵉ ꝛ uniᵗᵉ atq3 mō eēndi ꝛ predicādi ipsius uł'is h̄ndus erat sermo: ꝯ̄ʒ de ipsis in partes subiectiuas diuisione sufficientia nūoq3 ut p3 cuilibet speculāti.

De secundo

arguit partem negatiuam quadruplici rōne. Prima rō ostēdit p̄ᵒ ꝯtra p̄mā expoᵗᵉᵐ. q̄ nō sint. 5. tum q2 tm̄ 4ᵒʳ. tum quia tm̄ tria ex fundamētis Ar̄. j. topicorum. c. 3. ubi q̄tuor p̄dicata. s. genus diffōnem ꝓpriū ꝛ accidēs assignat. 2ᵒ cōtra sc̄dam expoᵗᵉˢ ostēdit q̄ sunt plura. 5. 2ᵃ rō est cōtra sc̄dam expoᵗᵉᵐ ex Ar̄. j. topi. c. 12. 3ᵃ rō est cōtra eādē expoᵗᵉˢ. 4ᵃ rō est ēt cōtra eādem expoᵗᵉᵐ ex fundamētis Ar̄. 3. meᶜᵉ. t. ꝯ. 10. ꝛ. 4. meᶜᵉ. ꝛ 10. ꝛ. 8. exp̄ssius. t. ꝯ. ultimi. de qua erit sermo ꝓlixior statim. ¶ Ad opᵐ arguit auc̄te Porphyrij tm̄. 5. poᵗᶦˢ ut patet ex ꝓcessu suo cum quo cōueniunt oēs logici. Deinde ꝯnē affirmatiuā ponit: sed circa modū ponendi sufficiētiā uliūm tres modos dicēdi recitat. Primᵒ est penes sig̃re s̄bam ꝛ accñs qui satis clarᵘ est. Contra hūc modū duplici medio arguit. Prima rō ostēdit q̄ talis diuisio non est per se nec p̄ma. 2ᵃ q̄ est isufficiens uel nō per opposita. 2ᵘˢ modus dicēdi est penes coordinatione p̄dicamētalē eiusdē gn̄is ꝛ alioꝝ ad alia. Cōtra hūc modū arguit. 5. rōnibᵘ. tres tñ ultimas ponderat ut p3 in lr̄a cū dicit pp istas tres rōnes ꝛc̄. Pria rō ostēdit q̄ ex hoc mō seq̄tur q̄ potiᵘ penes p̄dicari deberet sufficiētia eoꝝ assignari. 2ᵃ rō idē cōfirmat. 3ᵃ ostēdit q̄ tunc diía potiᵘ ab Ar̄. habuit poni inter p̄dicata q̄ʒ a Porphyrio iter uliā. q2 nō directe ordinat̄ formalr̄ tñ ꝛ q̄dditatiue p̄dicat̄. 4ᵃ rō ostēdit q̄ idiuiduū tūc eēt ulē q̄d per se in gn̄e ordinabile ꝛ hoc ut abstrahit ab hic ꝛ nūc ut dictū est p̄us ꝛ maxime uerū est loquēdo de itētioᵇᵘ. 5ᵃ rō ostēdit q̄ tunc eēnt. 7. uliā. 3ᵘˢ modus quē seq̄tur ponit sufficiētiā eoꝝ penes p̄dicari sic: q2 oē ulē p̄dicat̄ de pluribᵘ que est rō ulis in cōi sicut oē aial est s̄ba aiata sensibilis. Aut igit̄ p̄dicat̄ in q̄d aut in q̄le. Si p̄ᵒ mō aut p̄dicat ptē eēntie sui s̄bi ꝛ maxime idiuidui: aut totū. si p̄mo mō sic est genᵘ. si 2ᵒ mō sic est sp̄s. Si aūt p̄dicat̄ in q̄le: aut in q̄le s̄bale uł' eēntiale ꝛ sic est diía. aut in q̄le accñtale ꝛ hoc dupliciter. aut. s. ꝯuertiᵗ ꝛ sic est ꝓpriū. aut nō cōuertiᵗ: ꝛ sic est accñs per accñs uel cōe. Quid aūt sit p̄dicari in q̄d declarat doc. notaᵗ dicēs. q̄ est p̄dicare eēntiā per modū eēntie. i. per modū subsistētis ꝛ nō denoiantis. Sicut enim p̄hice loquēdo mā est tanq̄ʒ basis fundamentū ꝛ receptaculū formarū. ita meᶜᵉ uel logice genᵘ h̄ēt se tanq̄ʒ fundamētū diíarū ꝛ receptaculū earū ꝛ p̄ncipiū radiˡᵉ q̄dditatiuū sp̄ei. ꝛ sicut totū p̄hicū est q̄ddā ꝓfectū ex ptibᵘ ita sp̄s uel q̄dditas speᶜᵃ meᶜᵉ. ꝛ sic forma s̄balis est tanq̄ʒ pfectio eēntialis ꝛ itrinseca ipsius cōpositi ita diía sp̄ei. Uult igit̄ doc. q̄ p̄dicari in q̄d sic diffinitum conuenit p̄ncipio mālī utputa gn̄i q̄d p̄dicat eēntiā per modū subsistētis ꝛ ꝓprie ptē: appropriate tñ per modū totius. Importat enim ptē q̄dditatis: sed q2 cōcretiue ꝛ in recto p̄dicat̄ ideo ex ꝯñti totā q̄ditatē dat intelligere. Sp̄s v̄o p̄dicat totā q̄dditatē idiuiduoꝝ ut ēt p̄mus modus dicēdi asserit q̄d ꝓbat doc. q2 alr̄ in eē indiuidui aliq̄d p̄ter sp̄em est in specie inclusa cōtineret̄. ꝛ qua rōne in vnius parirōne ꝛ in alterius. ꝛ ita distinguerent̄ ab inuicē eēntialr̄ per talia ꝛ sic possent diffiniri indiuidua ꝛ sp̄s ut gn̄a diuidi. v̄bi grā si in sorte ꝛ in platone p̄ter nām humanā includerent̄. a. ꝛ. b. igit̄ nā humana ꝯheret̄ ad vnuꝫ per. a. ꝛ ad aliud per. b. sicut aial per rōˡᵉ ꝛ irrōˡᵉ que accipiunt̄ ab alijs rebus uel realitatibᵘ a re uel realitate corr̄ndēte aiali: ꝛ tūc nō eēt statᵘ ad sp̄alissima cōtra platonē: De idiuiduis eēt scia ꝛ demr̄atio ꝛ plura alia ꝯtra p̄ncipia p̄hie ꝛ v̄itatē sequerent̄. Oꝫ āt genᵘ nō dicat totā q̄dditatē saltē ex p̄maria instiⁿᵉ uel significatione ostēdit. ꝛ idē ifra magis. c. de gn̄e. q. 3. ꝛ penl'tima. ubi ista oīa tractant̄ ꝓlixius. Quid aūt sit p̄dicari in q̄le ostendit dicēs q̄ est p̄dicare eēntiā s̄bi uel suppositi per modū denoiantis. ubi distinguit de denoiatione essentiali ꝛ accñtali. utraq3 tñ formalis. Oꝫ aūt diía possit p̄dicari in q̄le ꝛ q̄ sit q̄litas: p3. 5. meᶜᵉ. t. ꝯ. 19. Predicari v̄o in q̄le accñtale subdiuidit ut prius s̄m q̄ duplex est accñs. ꝓpriū v3 ꝛ cōe. ꝛ adducit pro sc̄do testimoniū Porphyrij. c. de gn̄e. ubi dicit. ꝛ accñtia coiter ꝛ nō ꝓpria alicu. de q̄bus in locis suis videbit̄. Exēpla p̄dictoꝝ patēt in hijs p̄dicatioibᵘ. sortes est aial. sortes ē hō. sortes est rōnalis. sortes est risibilis. sortes est albᵘ. Uel potius exēplifica accipiēdo sp̄em pro s̄bo p̄ter q̄ʒ in 2ᵒ. Cōcludit ꝯñter hāc diuisionē esse sufficiētē ꝛ cōuenietē ꝛ per se: q2 generis in sp̄s per diías eēntiales ꝛ q̄liter ordo determinationis Porphyrij correspondet huic sufficiētie adiūgit. Deinde obijcit ꝯtra dicta sed remittit se ad solōnē p̄mi argumēti ubi talis obiectio euacuat̄. Dicit igit̄ ad p̄mū p̄ncipale q̄ aliter ꝛ penes alia assignat Ar̄. numerum prediᵗʳ primo topicorum. ꝛ Porphyrius hic numerum vniuersalium. Diuersificat nāq3 Ar̄. prediᵗᵃ penes has duas combinationes: quarum vna non est subdiuisio alterius videlicet penes predicare essentiam uel non ꝯuertiᵗ uel nō

τ supple lr̃am ut scis. duo enim de nũo. 4. p̃dic̃. ɔ̃uti ɔ̃nt. s. diffinitio τ ꝓpriũ. alia duo nõ ɔ̃uerti. Jtez duo p̃dicãt eẽntiã. s. genus τ diffinitio. alia duo nõ ut ꝓpriũ τ accñs. ꝓpriũ enim lʒ sit idẽ eẽn ſbo nõ tñ predicat eẽntiã q2 nõ ẽ de eẽntia nec formalr̃ ip̃a eẽn ſbi. ħ aũt. 5. diuiſificant penes p̃dicari in qd τ in q̃le ab̃te nõ ħn̄do respectũ ad eẽntiã nec ɔ̃uertibilitatem: τ ita pʒ ad p̃mã ptẽ argumẽti. Deide oñdit q̃re dĩa ponit hic τ ibi nõ exp̃sse. uocat enim Ar̃. ibi aliq̃ annexa p̃dic̃: ut dĩa τ ſpẽs respectu gñis. Eadẽ ergo doctrina construere τ destruere genus τ dĩam docet Ar̃. 4. topicoꝝ. Assignat aliã rõnẽ q̃re forte dĩaʒ nõ posuit Ar̃. p̃dim per se vnũ: q2 duplex est dĩa: ultima vʒ τ itermedia ut ĩfra patebit. reducit ergo ultima ad diffõnẽ τ itermedia ad genus. Quãtũ ad aliã ptẽ argumñti de diffinitione declarat q̃re hic nõ ponit diffinitio ut ul̃e: q2 vʒ nõ hẽt vnũ modũ p̃dicãdi hoꝝ de qb9 hic agit: lʒ bñ illoꝝ de qbus ibi. q2 enim icludit genus τ dĩam ideo rõne vnius ɔ̃uenit sibi p̃dicari in qd: τ rõne alterius in q̃le: ideo remanet q̃le qd nõ ergo vnius ul̃e. Quare autem ſpẽs nõ ponit ibi inter p̃dita. assignat duas rõnes uel duos modos dicẽdi. p̃ma q2 est annexũ diffinitionis. imo oĩa p̃dita sũt annexa diffõnis ut ibi hẽt Ar̃. uel ut p̃us dictũ est τ hẽt Ar̃. exp̃sse ibidẽ habet reduci ad genus q2 cõueniunt in modis p̃dicãdi de qb9 ibi τ cõfirmat hoc ex. 4. topicoꝝ. 2a rõ uel ſcd̃s modus dicẽdi est q2 ſpẽs nõ est p̃dim sed tñ ſbm in ꝓpõne dĩaca. q2 ſpẽs est cois tñ sinb9 τ hoc loquẽdo de ſpe ſpãlissima. ꝓpõ võ dĩaca nõ est singularis saltẽ coiter qd̃. ꝓbat auctẽ Ar̃. j. topicoꝝ. c. 9. ubi dicit sic. Nõ opʒ aũt oẽ ꝓbleuma nec oẽʒ põnẽ ɔ̃siderare: sed qñ dubitabit aliqs rõnis idigẽtiũ τ nõ pene sensusue. Nã qui dubitãt utrũ oporteat deos uereri τ parẽtes honorare uel nõ: pene indigẽt. qui võ utrũ sit nix alba uel nõ est sensus. Neqʒ enim quoꝝ ꝓpinq̃ est demõst°. neqʒ võ quorum ualde lõge. Nã ħ qdẽ nõ ħñt dubitatiõnẽ: illa võ magis qñ ſm exercitatiuã ħ ibi. Silem sniam ibidem. c. 8. hẽt phus. Propter ergo minimã coitatẽ ſpẽi videt potius in ꝓpõne dĩaca debere subici q̃ʒ p̃dicari. ¶ Ad 2m p̃ncipale rñdet notabilr̃ glosando illã ꝓpõnem famosaʒ. Quot modis τc̃. qd̃. s. dʒ itelligi quo ad corrñdẽtiã significatoꝝ nõ suppositoꝝ hoc est dictũ si vnuʒ oppositoꝝ ẽ equocũ τ significat aut duo aut tria: τc̃. significata alteruʒ significabit tot ut pʒ de acuto τ obtuso: sano τ egro. τ hoc si ħʒ oẽm significationẽ opponũtur: secus si nõ. Nõ opʒ tñ ꝙ si vnũ oppositoꝝ p̃dicat de multis inferiorib9 tanq̃ʒ de suppositis τ vniuoce ꝙ alterũ de tot dicat. ut patet de rõnali τ irrõnali sano et τ egro in vna acceptõe sũptis albo τ nigro: τ sic de alijs ut infra. c. de dĩa. q. ultima tãgit. Sic igit ul̃e aliud in cãdo: aliud in p̃dicãdo. aliud i rep̃ntãdo τc̃. ita põt distingui de singulari si forte ſm oẽm significationẽ opponant de quo ĩfra. ¶ Ad 3m dicit ꝙ lʒ indiuiduũ sit ſpẽs intẽtionis ſcd̃e nõ tñ ul̃is: τ ꝙ illa sit p̃dicatio modalis. Indiuiduum est ſpẽs τ q̃liter polis ut modus dictũ est p̃us. q. 7. τ alibi. sumit enim indiuiduũ ut qd cõe respectu huius indiuidui τ illi9 τ species ut modus. ¶ Ad 4m negat ens eẽ ul̃e q2 equocũ. oẽ aũt ul̃e vniuocũ est. Jn equocis eniʒ nõ est predicatio neqʒ ɔ̃dictio neqʒ ɔ̃nia neqʒ supioritas: saltẽ respectu equoꝝ. Sed replicat statim: capiat ens pro vno significatoꝝ: utputa pro ſba tñ: tũc videt eẽ ul̃e τ nullũ istorũ. 5. ut p̃us ergo 6m. Rñdet τ videt rñsio aliena: ꝙ ad hc est equocũ ſm ꝙ in p̃dicamẽto ſbe sunt tres coordinationes. vna vʒ ſpẽrũ in recta linea: τ due dĩarũ collateraliũ. Nõ videt pole aliqd vniuoce p̃dicari de ſpẽbus τ differẽtijs nisi ɔ̃herẽt ad illa per aliquã vnã differẽtiã que vniuoce p̃dicaret de illis sicut nõ p̃dicatur aĩal de asino τ hoĩe vniuoce: nisi q2 ɔ̃hĩt per se ad hominẽ per rõle τ ad asinũ per irrõle: τ q2 rõ aĩalis: ut puta. ſba aĩata sensibilis ɔ̃uenit utriqʒ vniuoce: ita dico de ſba respectu oiuʒ ſpẽrũ ſbe corpee in qbus vniuoce includit ħ dĩa vʒ corum que subdiuidit per alias differẽtias cõstitutiuas ſpẽrũ iferioꝝ. Si sic inq̃ʒ p̃dicaret ſba de corpeo τ incorpeo: τ de alijs dĩjs inferioribus oporteret ꝙ ɔ̃heret ad illa per alias dĩas: τ sic dĩe essent dĩa: τ dĩa diuideret τ ɔ̃heret per dĩas alias: τ ita dĩe que erãt collaterales in recta linea eẽnt ſpẽs: τ sic dĩe ſpẽrũ eẽnt ſpẽs dispate τ distincte uel opposite cõtra suas ſpẽs τ eẽnt gña respectu aliaꝝ inferioꝝ: τ ita ꝓcessus in infinitũ: τ multa incõuenietia sequerẽtur. Breuiter igit vult hec rñsio ꝙ ens nõ est ul̃e q2 equocum siue sumat indifferẽter ad oĩa gña siue pro vno significatoꝝ: q2 ens p̃dicat de differẽtijs τ ſpẽbus lʒ equoce in vno tñ sẽsu forte adhc vniuocũ τ in alio τ alio ad illa τ illa ut statim tãgã. τ cõfirmat hoc auctẽ Auicẽ. τ patet lr̃a. Textus tñ coiter discorrectus τ obscurus quẽ statim amplius declarabo in 3° arlo.

De tertio p̃mo circa p̃mũ arm τ solõnẽ eius lʒ possent moueri plura dubia ſb vno tñ oĩa tãgã ne lectorẽ tedio afficiã. Primo videt ꝙ illa ꝓpõ sit falsa vʒ ꝙ p̃dicari sit ꝓpriũ ul̃i: tũ pp traicendẽtia: tũ pp illita: tũ pp singularia. Jtẽ ibi posset queri qd sit p̃dim ut de eo loqtur Ar̃. in topicis. Jtez videtur ꝙ illa ꝓpõ vulgata. s. dĩa ultima cõuertit cũ ſpe sit falsa: q2 a pte ad totũ loquẽdo de pte eẽntiali ul̃ quidditatiua nõ tenet ɔ̃nia: sed teneret si cõuerteret. differẽtia aũt ps ſpẽi est. Jtẽ videt ꝙ male reducit topicus ſpẽm ad genus: cũ econtra deberet fieri pp ꝑfectionez ſpẽi. Jmpfectũ aũt ad ꝑfectũ τ nõ ecõtra habet reduci. Jdẽ põt argui de dĩa τ gñe pp eãdẽ cãm. Jtẽ videt ꝙ ſpẽs possit eẽ p̃dim ꝓpõnis dĩace ut pʒ ex diffõne p̃di ꝓpõnis dĩace τ ꝓbleumatis p°to. Est eni p̃dim dĩacus qd aptũ natũ est p̃dicari de aliquo in ꝓpõne dĩaca terminali per artẽ dĩacaʒ nõ reducibile ad aliqd p̃us eo ħʒ easdẽ cõsiderationes: ubi tãgunt tres ɔ̃ditiones. p̃a ꝙ sit natũ p̃dicari per qd excludunt idiuidua. 2a ꝙ possit eẽ ɔ̃ns ɔ̃utie dĩace per locũ dĩacuʒ ꝓbabile. 3a ꝙ non sit reducibile ad aliqd p̃us per qd excludunt annexa p̃dicamẽtoꝝ. de qb9 ibi. Propõ dĩaca est iterrogatio ꝓbabilis. aut oib9 aut plurib9. aut sapib9. τ ħjs uel oib9 uel plurib9 uel maxime notis nõ exnea. j. topr. c. 8. Probleuma dĩacuʒ est speculatio ꝓcedẽs ad electiõnẽ ul̃ fugã: uel ad ṽitatẽ τ sciam: aut ad ip̃m. aut ut adminiculãs: aut aliqd aliud h9i. c. eodẽ. ubi tãgit phs tres diuisiones ꝓbleumatũ. Prima ꝙ q̃dã sũt de qbus neutro mõ opinamur. τ q̃dã de qb9 plures. i. vulgares ɔ̃riant sapiẽtib9. τ sapiẽtes plurib9: τ q̃dã de qb9 sapiẽtes ɔ̃riant sapiẽtib9 τ plures plurib9. Exm p̃. ut utrũ mũdus sit etern9 ul̃ nõ. Aut utrũ astra sint pia uel impia. Exm 2 ut utrũ dĩaca sit melior sutoria arte. Exm 3 ut utrũ q̃libet stella fixa visibilis a nob sit maior tota terra. Exm 4 ut utrũ qdditas gñis sit dist̃a formalr̃ ex nã rei a qdditate dĩe uel a ſpe. Exm 5 ut utrum ars pelliparia sit melior arte sutoria. 2a diuisio est ꝙ ꝓbleumatũ q̃dam sũt pp electiõnẽ τ fugã. ut utrũ uoluptas sit eligenda uel nõ. q̃dã pp scire tñ ut utrũ mũdus sit etern9 ul̃ nõ. q̃dã uolum9 nõ pp se sed pp aliũ scire. s. ut per illa alia cognoscam9. 3a diõ est ꝙ ꝓbleutuʒ neutrarũ q̃dã ħñt rõnes ꝓbabiles ad utrãqʒ ptẽ. q̃dã de qb9 nõ hẽm9 rõnes pp eoꝝ diffites: ut utrũ mũdus sit etern9. Probleuma võ neutrũ appellat de quo pñt eẽ ɔ̃rie rõnes. Differũt aũt ꝓpõ dĩaca τ ꝓbleuma: q2 ꝓpõ dĩaca q̃rit soluʒ vnã ptẽ ɔ̃dictionis ut putas ne aĩal gressibile bipes sit diffinitio hoĩs? Probleuma võ q̃rit utrãqʒ ptẽ ɔ̃dictionis: ut putas ne aĩal gressibile bipes sit diffõ hoĩs uel non. Sũt tñ eq̃lia nũo: q2 oĩs ꝓpositio fit ꝓbleuma τ econtra transumpto modo interrogãdi. ħ p̃mo topir.

c.3. Positio de qua ēt doc. facit mētionē in lra ut hic accipit̄ est opi. extranea alicuius notoꝝ ꝓm phiam ut ꝙ nō cōtingit ꝓdicē uel adiscere sicut dicebat Antistenes. aut ꝙ oīa mouent̄ sicut dicebat Eraclitus. aut ꝙ oīa sint vnū ens sicut dicebat Mellissus. Cōtra quos nō debemus disputare ut etiā pº de phico auditu. t. 2. 9. habet̄. uel pō est ꝓpō de qua rōnē habemº ꝯriā opionibº ut ꝙ nō oē qd̄ est/est factū uel eternū ut dicunt sophiste. His autē pō est ꝓbleuma sed nō ecōtra h. j. topicoꝝ. c. 9. alr̄ tñ diffinit̄. j. posterioꝝ. t. 2. 5. Ex descriptionibº inqꝫ ꝓdictis quas pro notitia hoꝝ terminorū iuuenibº isolitoꝝ ad plenū itroduxi. videt̄ ꝙ species possit poni ꝓdim dīacum ꝯtra doc. ¶ Ad ista sustinēdo cūcta dicta doc. rñdeo. Ad ꝑmū dico ꝙ ꝓdicari sic ꝓdicabile uel ꝓdim pōt dupl̄r cōsiderari. vno mō communiter ut. s. est vna scđa itētio cois oī illi qd̄ est aptū natū ꝓdicari: uel oī extremo ꝓpōnis posito post copulā siue sit singulare/ siue ul'e/ siue equocū/ siue vniuocū/ siue limitatū/ siue trāscēdēs: ꝛ sic est in plus qꝫ ul'e ꝛ per ꝯñs nō est ꝓpriū eius. alio mō capit̄ spāliter ꝛ ꝓprie. s. pro scđa itētione fundata sup nā limitata nata ꝓdicari de pluribº vniuoce: uel saltē que in se est vniuocuꝫ ꝛ sic est ꝓpriū ul'is: ꝛ lꝫ uocat̄ sonat actū ꝓdicādi dꝫ tñ intelligi ut dicit aptitudinē ꝛ sic loquit̄ doc. Ul' alr̄ pōt distingui de ul'i tñ limitato uel de ul'i idifferēti ad trāscēdēs ꝛ limitatū ut scis. Posset etiā distingui de proprio ꝛ dici ꝙ in ꝓposito non accipit̄ q̄rto mō. Posset etiā ꝓderari dīa iter dici ꝛ ꝓdicari. Nā ꝓdicari est ꝓprie paº dici ut doc. q. ꝓnti in fi. hēt ꝛ conuenit stricte loquēdo hȷ̄s que ꝯtinent̄ in coordine ꝓdicamtali qbº ꝛ nō alȷ̄s applicat̄ itētio ul'is ut hic accipit̄. Quomō tūc ꝓpriū uel accñs ꝓdicant̄ cōsidera. Tene viā quam uolueris ꝑma est secura semp ꝑmittēdo distem de ꝓdicari pc itent ꝛ 2e itent sūpto. ¶ Ad 2m patet ex dictis. ¶ Ad 3m dico ꝙ alia est ꝯuertibilitas diffōnis cū diffinito. alia ꝓprie passiōis cū sbo. alia ultime dīe cū spē. ꝑma enim est ex cōpleta idētitate ꝛ totali ꝛ formali. 2a ex idētitate reali ꝛ necīa iherētia. 3a vō ex ultita actute ꝛ speca forma. Nō enim dicit totā rei eēntiā comphēdere sed bñ ultimate ēt cōpletiue. est nāqꝫ ultima dīa ultime forme uel reatiquā posita necīo ponit̄ hñs ipaꝫ ꝛ hoc alȷ̄s reqsitis ꝓsuppositis: corrñdēs. est igit̄ ꝯuertita ultimi actº cōpletiue dātis eē respectu illiº cuiº est. Et si obȷ̄ciat̄ ꝙ quelibet ps diffōnis est in plus qꝫ diffinitū. dico ꝙ dꝫ itelligi de ptibº coiter diffiniētibº cuius nō est dīa ultima: qꝛ eius notitiā minime hēmº nisi circūloue. loqtur igit̄ Arꝭ. ut exptus est nō ꝙ ita sit in re ꝛ dīa ultima cognosceret̄. Jdeo. 7. mece. t. 2. 35. dicit ꝙ ptes rōnis sunt ꝑores. aut oēs. aut quedam. ubi nō li quedā pp dīam ultimā. ¶ Ad 4m dico ꝙ illa reductio nō est rōne pfectionis entitatiue sed modi ꝓdicādi qui ꝑmo cōuenit gñi ut pꝫ. Per idem ad alid de dīa. ¶ Ad ultimū dico ꝙ doc. nō asserit spēm nō esse ꝓdim sed tāgit hoc tanqꝫ vnū modū dicēdi. Uel aliter sustinēdo illū modū dicēdi pōt dici ꝙ diffinitio ꝓdiⁱ nō sibi ꝯuenit tanqꝫ ad ultimā ptē eiº. Est eni annexū gñis ut dictū est ꝑus. Quidā tñ tenēt sup pº topicorū tā spēm qꝫ dīam eē ꝓdim. sed tene cū doc. Uel dicēdū ꝙ lꝫ sit ꝓdim nō tñ distictū modū ꝓdicādi a gñe hñs ut loquit̄ ibi Arꝭ. iō ne supfluus uideret̄ posuit tñ q̄tuor hic aūt ponit̄ distinctū qꝛ aliū modū ꝓdicādi hēt ut infra dicet̄. vide ad lꝫ ꝛ ad solōnē. 4. arti huius. q. di. 8. ꝑ. q. 2. in fine solōnis optime expōnē hº de. 4. ꝓdiis.

Secundo dubitat̄ circa illud dictū doc. in solutione. 2. ꝑncipalis. Si ꝓm oēm significationē alterū alteri opponat̄: qꝛ videt̄ ꝙ oīa opposita ꝓm oēm significationē opponant̄. Dico breuiter ꝙ nō icōuenit aliq̄ ꝓꝫ aliq̄ significata opponi lꝫ nō ꝓm alia. Exm patet. 5. mece. ubi ponit significata vnius ꝛ multis que nō opponit̄ ꝓm oīa ut patet ibi. uel si diceres ꝙ ista nō sunt opposita equoca ut ifra videbitur pone exm in alȷ̄s ut forte in acuto ꝛ obtuso ꝯuenit. ul' ēt in ꝓposito de ul'i ꝛ singulari cōsidera bñ. Adhc etiaꝫ infra. c. de dīa. q. ultima de rōnali ꝛ irrōnali. pꝫ exemplū de ente etiā reali ꝛ rōnis posset exēplificari.

Tertio dubitat̄ circa solōnē tertȷ̄ argumēti. videtur enim ꝙ indiuiduū nō possit dici spēs nec ut qd nec ut modus. nō ut qd pꝫ: ꝙ nō ut modus. ꝓbo. qꝛ idiuiduū ꝓm Porphyriuꝫ ꝓdicat̄ de vno solo saltē vniuoce. equocū aūt nō est spēs ut patet. Et si dicas ꝙ intelligit̄ illa descriptio Porphyrȷ̄ pro fundamēto uel denoio nō aūt pro significato. Cōtra ꝓm doctrinā huiº diffōnes logicales itelligunt̄ ꝑncipal̄r ex intētionibº ꝛ pro intenbº. Jtē si indiuiduū est spēs ergo ul'e sicut patet de hoīe. ꝯñs est falsum. qꝛ ꝓdicat̄ oppm de opto. Pōt dici ꝙ lꝫ ibi diffinit̄ intētio indiuidui ut tñ supponit pro fundamēto qd̄ tñ de vno solo ꝓdicat̄ Jntellectº tñ ab hoc indiuiduo ꝛ illo abstrahit intētionē indiuidui in cōi cui applicat̄ itētio spēi ut modus. Et si obȷ̄cias ꝙ ab hoc forte ꝛ illo nō abstrahit̄ aliqd̄ vniuocū. Dico ꝙ pōt eē maior vnitas in itenbº qꝫ in rebus ut infra magis. Uel posset dici ꝙ descriptio illa Porphyrȷ̄ est intelligēda de idiuiduo signato nō aūt de indiuiduo uago. hoc tñ hēt infra. c. de sba. q. j. amplius inuestigari. ¶ Ad aliud dico ꝙ ul'e ut modus ꝛ idiuiduū ut qd nō opponunt̄. secº ꝓport̄ accioo utrūqꝫ qd eniꝫ qd. uel modus mō. ꝛ nō modus qd. uel ecōtra aduersatur.

Quarto dubitat̄ ꝛ est principale in hāc. q. circa solōnē q̄rti argumēti. sꝫ ut singula diligētius videant̄ recitabo ꝑmo arm: deinde solōnem: ꝛ ultimo adducā motiua cōtra doc. Dicit igit̄ ꝙ ens est ul'e ꝛ hoc patet per locū a diffinitione: sed nullū istoꝝ 5. ergo sextū. ꝯñtia patet cū ma. Mi. ꝓbat iductiue. ꝑmo ꝙ nō est genus de quo magis videt̄ alledo Arꝭ. ubi supra. ubi adūtēdū ꝙ Arꝭ. disputādo illā. q. utrum ꝑma ꝑncipia sint ꝑma generuꝫ. i. gñā gñalissima aut ultima ꝓdita de indiuiduis. i. spēs spālissime: ꝛ ꝓbando ꝙ nō sunt coima gñā: dicit ꝙ nō ꝑma gñā sed alia coiora eis: utpota ens ꝛ vnū sunt ꝑma ꝑncipia. ens autem ꝛ vnū nō sunt gñā qꝛ etiā dīe eoꝝ eēnt nihil qd̄ est impossibile. hāc aūt ꝯñtiā ꝓbat qꝛ ipossibile est spēs ꝓdicari. s. qdditatiue ut ibi loqtur de suis differentȷ̄s nec genus sine suis spēbº. dīas aūt cuiuslibet gñis necesse est eē ens ꝛ vnū. Ex quo habet̄ ꝙ ens ꝓdicat̄ de differētȷ̄s generū per se ut dicit doc. in lra. Sed forte hoc nō seqtur si aduertat̄. Argumēta enim Arꝭ. in illo tertio plerūqꝫ palogiꝫāt. ut hēt iste in ꝑmo di. 3. q. 3. ad ꝓpositū optime. Tenet tñ iste idem ens per se ꝓdicari de aliqbus differētȷ̄s ꝛ si nō de oībus. Refert nāqꝫ ad lꝫ ꝙ sumant̄ ab alia re uel ab alia realitate ab illa a qua sumit̄ genus de quo infra. Jbi etiā habet̄ ꝙ genus nō ꝓdicat̄ per se de dīa. Jdē 4º topicoꝝ. Ens ergo nō est genº nec est spēs: qꝛ tūc nō supmū cū sup spēm genus ponat̄: qd̄ maxime uerū est de spē sbiecta: sed an de spē ꝓdita ifra videbit̄. nec ē dīa nec ꝓpriū nec accñs: qꝛ illa ꝓdicant̄ in q̄le. Ens vō in qd de oībº. Nā est ꝑm qd nō hñs qd iclusuꝫ in cuiuslibet qd. Ad lꝫ arm rñdet que rñsio satis clara est usqꝫ ad rñsionē replice que sic incipit. dī ꝙ ad hc est equocū ad. 3. ipole est eni aliqd̄ vniuocū ꝓdicari p se pº mō de spēbº ꝛ dīȷ̄s. 5. sed bñ denoiue denone a ꝑori ꝛ necīo. uel de dīa vna ꝛ alia oppō nisi dīa supior de dīȷ̄s iferioribº, oppositis ꝓdicaret̄ vniuoce qd̄. s. est icōueniēs pp ea que sequunt̄ vꝫ qꝛ tēreu eiº. s. dīe supioꝝ dīe spērū. i. dīe iferiores eēnt spēs in recta linea. Nā si aīal ꝓdicaret̄ vnice ꝛ per se de rōnali ꝛ irrōnali sic de hoīe ꝛ asino. q̄ q̄ rōne sensile per se dicitur de hoīe pari rōne ꝛ de rōnali. Et tūc rationale eēt

species ꝯstituta ex aiali ꝛ.a.uel saltē ex sensibili ꝛ.a.si-
cut hō ex aiali ꝛ rōnali:ꝛ hoc in linea recta.s.aliaꝝ spē
rū uel ad modū illius recta.lineā enim spērū q̄rūcūqꝫ
rectā appellamus.vides ergo ꝙ illa lr̄a.s.ꝛ tunc respe
ctu eius ꝛc̄.pōt hēre duplicē itellectū ſm ꝙ li eius pōt
referri ad genus cōstitutū lꝫ nō ut genus per dr̄iam su
periorē uel ad ipsam dr̄iam supiorē qđ magis videt̄:ꝛ
seqtur.Et per ꝯn̄s dr̄ie respectu spērū q̄rū sunt:ubi ali
qui uolūt loco spērū debere scribi/dr̄iarū.Sed lr̄a pōt
itelligi ut iacet:dr̄ie eēnt gn̄a.uel ut alijs placet:essent
spēs:qđ magis sapit:lꝫ utraqꝫ littera saluat̄.Uult di-
cere doctor ꝙ si ex ypothesi p̄dicaret̄ differētia supe-
rioꝛ vnice ꝛ per se de iferiori ut senle de rationali ul' aial
mete senli ſm aliū item:tūc rōle reu hois cuꝰ est dr̄ia cō
stitutia eēt spēs.s.dispata in recta linea sic asinꝰ ul' leo.
Uel ſm aliā lr̄am dr̄ie.s.spērū sbalternarū eēnt gn̄a ut
sensibile reu aialis eēt genꝰ nō aialis:sed rōnalis ꝛ irrō
nalis que in illo casu eēnt spēs eiꝰ.Eēt ḡ senle genꝰ sb
alternū dispatū ꝯ aial.Uel dic 3o ꝙ dr̄ie.s.supiores es-
sent gn̄a reu spērū.i.dr̄iarū iferioꝝ q̄rū sūt dr̄ie.s.supio
res.Ul' dic 4o ut exponit Foksal.Duo tn̄ p̄mi itellectꝰ
mihi satisfaciūt.h aūt dicit doc.eē ipolia.Nā ipe osten
dit 7o mece dr̄iam iferiorē nō icludē formal'r nec p se
supiorē.tū qꝛ tūc ꝓcessus in ifinitū i dr̄ntijs.tū qꝛ tūc
dr̄ia eēt spēs ut hic iferr̄ ꝛ tūc plura gn̄a pa q̄ꝫ.x.tuꝫ qa
ēt in diffōne nugatio.q̄re ibi ꝛ.4.sniaꝝ hēt idē di.11.ꝛ
ifra tāget̄ aliq̄liter.3o aūt mece ostēdit ꝙ genꝰ nō predi
cat̄ per se de dr̄ia q̄re.Alia originalia sic hn̄t.Jmpossi
bile est eni aliqđ vniuocū p̄dicari per se po mō de spē-
bꝰ ꝛ differētijs uel de dr̄ia vna ꝛ alia opposita per dr̄i-
am supiorē que de differētijs iferiorib' oppositis p̄di
cat̄ vniuoce:qꝛ tūc reu spērū reu q̄rū sūt dr̄ie eēnt spēs
qđ est impole ꝛc̄.ꝛ expone ut ꝓus vides q̄ꝫ obscura ꝛ
ambigua sit h lr̄a prudēs lector/nō ꝓlixitati pce.Cōclu
dit ergo equocꝫ entis ēt pro vno significatoꝝ.s.sba tm̄
ꝛ patet lr̄a satis.Qui aūt uellet postponē tātā difficul
tatē ꝛ hāc rn̄sionē ambiguā que videt̄ eē aliena posset
breuiter ad illā replicā rn̄dē sic.cū eni dr̄ . Accipiatur
ens in gn̄e sbe ibi est vniuocū:trāseat/ḡ ul'e cōcedo:sꝫ
nullū istoꝝ.5.nego:qꝛ ens in gn̄e sbe est ideꝫ ꝙ sba sic
igr̄ sba ē genꝰ ita ꝛ ens sic sūptū.Sed qꝛ doc.cū nō obi
ciat ꝯtra illā rn̄sionē videt̄ eā sustinē.Nec obstat qđ i
cipit a dr̄.cū sit ultima.Jō meliꝰ est saluare ipsam ut i-
fra faciā imo simr est melioꝛ:ꝛ ista quā nūc notaui pa
tit̄ istātias logice loquēdo.¶ Nūc circa hoc arm ꝛ so
lutionē eiꝰ occurrūt difficultates.vr̄ eni ꝙ ens non p̄
dicet̄ per se de dr̄ia:qꝛ tūc dr̄ie nō eēnt simr simplices:
nec p̄mo diuse:imo dr̄ie eēt dr̄ia.Jtē aliq formaliste te
nēt ens eē genꝰ ꝛ modos itrinsecos dr̄ias eiꝰ:ut Bo-
netꝰ.Jtē quō ualet illa ꝯn̄tia qua ꝓbat ens nō eē spēꝫ.
tenēt eni pleriqꝫ doctoꝝ eēntiā diuinā uel deū eē spēꝫ
nō tn̄ alicuiꝰ gn̄is.Jtē multi ponūt spēm p̄dicatā tm̄.
imo vr̄ de mente huiꝰ infra:qui tenet risibile eē spēm:
sed tn̄ sustinēdo fundamēta ipsiꝰ ut coiter Scotiste te-
nēt nō est alicuiꝰ gn̄is spēs qꝛ tūc ꝓprij ꝓpriū in ifini-
tū:tūc ēt eēt per se in p̄dito:tunc ēt forte distingueret̄
rer a sbo.Jtē vr̄ ꝙ sicut ens abstrahit a q̄litate ꝛ sba ꝙ
sic a p̄dicari i qd ꝛ in q̄le.Male igit̄ dic̄ ꝙ p̄dicat̄ i qd
de quolibet.Jtē istud est falsum ſm istū alibi ubi exci-
pit plura de qbꝰ nō p̄dicat̄ in qd ipm ens.Jtē vr̄ exp̄s-
sa ꝯdictio in dictis hꝰ hic ꝛ.4.mece.ꝛ.j.sniarū di.3.ꝛ
8.ꝛ alibi sepe ubi tenet vninecꝫ entis deo ꝛ creature sbe
ꝛ accn̄ti.Jtē vr̄ ꝙ illa expō huiꝰ v̄bi p̄dicat̄ sit diminu-
ta.Jtē quō oē ꝓus vniuocū cū diuisuꝫ sit ꝓus didētibꝰ
Jtē quō ualebit illa famosa diuisio p̄dis in equocam
vniuocā ꝛ denoiatiuā.Jtē cū rō ul'is.s.p̄dicari de plu-
ribꝰ ꝯueniat enti q̄re nō diffim.Jtē q̄liter ualet illa ꝯn̄
tia replice ē vniuocū igr̄ ul'e singl'are igit̄ nm vniuocū
Jtē vr̄ ꝙ ul'e in cōi possit applicari ut modus alicui da

to ꝙ suoꝝ suppositoꝝ nullū illi cōueniat ꝛ ita nō seq-
tur posito ꝙ ens sit ul'e qđ eēt aliqđ istoꝝ.5.sicut eniꝫ
fundamētū ad fundamēta ita vr̄ denoiatiuū ad deno-
minatiua.Jtē illa ultima rn̄sio vr̄ mirabilis:imo aliq
uolūt ꝙ nō sit de mēte doc.Jō dic̄ dr̄ ꝛ nō dico.Ens
eni sūptuꝫ in gn̄e uel pro gn̄e sbe est idē ꝙ ipa sba quō
ergo cōcedit̄ coiter ꝙ sba vnica sit si ens pro ipsa acce-
ptū est equocū.Jtē q̄re potꝰ sba genꝰ gn̄alissimum q̄ꝫ
ens sic dcm̄.vr̄ ergo hec rn̄sio ꝯtra oēm rōnē.Jtē arto
3o an̄ om.q.3.de gn̄e ifra vr̄ iste alledo AR.uelle ꝙ dif-
ferētia supioꝛ icludat̄ per se in iferiori.Jtē quō ualēt il
le ꝯn̄tie de illis differētijs supioribꝰ ꝛ iferioribꝰ.Jtem
quō tria pa entia in oi gn̄e.Ad ista breuiter respōdeo.
¶ Ad p̄m dico ꝙ lꝫ de aliqbꝰ nō tn̄ de oibꝰ dr̄ijs ut dc̄ꝫ
est supra ens per se p̄dicat̄.Nec lꝫ seqtur ex dcis AR.
3.mece.dū igit̄ gn̄i ꝛ dr̄ie corn̄dēt alia ꝛ alia res talis
p̄dicatio cōcedit̄.Sꝫ tūc nō erit dr̄e dr̄ia.sed bene mo
dus itrinsecꝰ ꝛ hoc tedo vninecꝫ entis.Tenēdo aūt equi
uocationē poterit eē p̄dicatio eiusdē de se forte.h autē
altiꝰ iuestigare ꝑtinet ad mecum.Dr̄ie enim ultime tm̄
sūt simr simplices.¶ Ad aliud dico ꝙ ꝓprie accipien
do genꝰ ꝛ dr̄iam nec ens est genꝰ nec modi itrinseci.dr̄ie
sed forte metaphorice.ubi tn̄ plus est dissilis q̄ꝫ silis.
Uel pōt distigui de gn̄e vꝫ limitato ꝛ trāscēdēti:ul' de
gn̄e i gn̄e ꝛ gn̄e ex genꝰ.vide hūc.8.di.p.anci.ꝛ repta-
tionū ubi disputat an deꝰ sit in gn̄e.Nā ibi hēs quali-
ter ens possit uel nō possit dici genꝰ ꝛ pōdera v̄ba phi
4.topicoꝝ ibidē.¶ Ad 3m dico ꝙ doc.accipit hic cō-
plete ꝛ ꝓprie spēm que nō mō est p̄dita sed ēt subiecta
Jn diuinis aūt dr̄ eē spēs metace.An aūt det̄ spēs sbie
cta distincta cōtra p̄dicatū uel eꝯ.j.c.de spē videbitur
Qđ tāgit̄ ibi de risibilitate ꝛ.j.c.de ꝓpo habet locuꝫ.
¶ Ad 4m dico ꝙ p̄dirl in qd ꝛ in q̄le sic qd ꝛ q̄le ꝛ q̄ꝫ-
tū uel sba quātitas ꝛ q̄litas sūt trāscēdētia ꝛ sic p̄dica
ri in qd ꝯuenit enti:ꝛ p̄dicari in q̄le passionibus entis
¶ Ad aliud dico ꝙ illud est ul'e accōmodatuꝫ.p̄dicat̄
eni ens in qd de quolibet.s.qđ est qdditas nō simr sim
plex ꝛ in hoc excludunt̄ passiones entis ꝛ modi itrin-
seci ꝛ dr̄ie ultime.An aūt excludat̄ deꝰ al's erit ſmo:sꝫ
pro nūc tene breuiter ꝙ nō.An v̄o cōceptꝰ dei sit simr
simplex.dubiū est de quo al's.Al'r posset dici ꝛ sinr ad
arm ꝙ illa ul'is est ul'r uera accipiēdo qđlibet ut qd:lꝫ
nō ut mom.q̄re hūc.4.mece.q.j.ꝛ considera bn̄.¶ Ad
aliud lꝫ ifra in an̄predicl's.q.4.ꝓlixe hēt discuti illa dif
ficultas satis grauis.pro nūc tn̄ breuiter dico ꝙ loqt̄
doc.hic de equocatione stricte ꝛ logice loquēdo ꝛ nō
mō phice ut aliqbus vr̄:qꝛ sic ēt oia gn̄a equoca sunt.
Sicut ḡ vniuocū est duplex limitatū vꝫ ꝛ trāscēdens:
ita per oppom ꝛ equocū.Uoco aūt vniuocū limitatū
cōceptū p̄dicabile de multis ſꝫ hitudinē alicuiꝰ.5.ul'i
uꝫ a Porphyrio assignatoꝝ.h quoqꝫ mō ens nō ē vni
uocū saltē nō vniuoce p̄dicat̄.Jō dicit Porphyriꝰ ꝙ
siqs oia entia uocet equoce nūcupabit.Trāscēdēs aūt
seu mecum vniuocū dico cōceptū ex nā rei natū p̄dica
ri de oibꝰ uel multis gn̄ibꝰ gn̄alissimis uel de vno gn̄a
lissimo uel repoli in ipso ꝛ de aliquo qđ non ꝯtinet̄ in
gn̄e.Nō obstāte igit̄ vniuocatiōe metali ipsiꝰ entis ul'e
mime dicet̄ qꝛ p̄cise ꝯceptibꝰ limitatis ꝯuenit ꝛ repo
nibibꝰ in p̄dito.Jtē ul'e icludit impfectiōes q̄sdā:vꝫ di-
uisibilitatē ꝛ determinabilitatē ꝛ pōtem ꝛ pluralitatē
que ut aliqbꝰ vr̄ nō pn̄t cōuenire enti eo ꝙ qdditatiue
icludit̄ in deo.Sed ꝑfecto ista nō ipediūt:qꝛ si bn̄ vi-
deat̄ oia ista enti nō ꝯueniūt lꝫ nō nāe diuine in se uel
enti ifinito ut.5.di.p.hēt iste.Sed potissima rō ꝙ ens
nō est ul'e ut puta genꝰ uel spēs ad que oia alia reducū-
tur ut supra dixi:est qꝛ nō est diuisibile nec ꝯhibile per
realitates nec cōstitutum ex ipso ꝛ suo contractiuo est
compositum ut p̄cise tale nec compositione reruꝫ nec
compositione realitatum.vide hunc.j.reportationum

di.25.q.2.⁊ alibi. Et si dicat̄ q̄ q̄dā seq̄ces Scoti po-
nūt ens eē vniuocū nō mō meᶜᵉ sed loᶜᵉ.⁊ exp̄sse vidē-
tur dicē ip̄z eē ul'e. Dico q̄ nō rep̄io hoc de mēte Sco
ti:lz in.q.li.de aia que sibi attribuunt̄ aliq̄liter rep̄iat̄
ut.j.q.4.añp̄redi⁊ tāgā. S₃ ut ip̄sis satisfaciā:dico q̄
accipiūt multum ample vniⁿᵉ³ logicā ⁊ ul'e pro vni⁽ᵉ⁾:
v₃ cōcepˡⁱˢ sub aliq̄ itētione 2ᵃ. siue sit limitata siue trā
scēdēs. accipiūt ēt ul'e pro cōi uel trāscēdēti uel ex̄ ge-
nus. hic vō loq̄tur doc. imitādo Porphyriū cui⁹ p̄si-
deratio de ul'i est ut applˡᵉ est hȳs que Ar̄.in li. p̄dica
mētoꝝ cōsiderat. Nā ex p̄hemio suo hūc liᵐ ut intro-
ductionē in Ar̄.catheᵃˢ ordinauit. illa aūt tm̄ sunt li
mitata ⁊ nō trāscēdētia. Quid uellet dicē q̄ doc. loq̄t
hic de equoⁿᵉ entis b̄m viā cōem b̄m quā coiter loqui
tur in hȳs q̄onib⁹ ubi aliq̄ metaˡⁱᵃ uel reˡⁱᵃ occurrunt.
hēret alr̄ dicē: sed ut īfra in añp̄reᵗⁱˢ tāgā credo q̄ loq̄-
tur simᶠ b̄m p̄p̄riā opinionē in p̄posito. Nō est ḡ con
tradictio in dictis doc. hic ⁊ in meᶜᵃ uel theoᵃ. q̄z diu̅-
simode loq̄tur de vniⁿᵉ. ¶ Ad aliō dico q̄ accipit do
ctor hic p̄dicari p̄p̄e ut est sup̄ioris de īferiori iter que
est p̄oritas p̄n̄tie ⁊ nāe qō equocis nō cōuenit nec for
te trāscēdētib⁹. ¶ Ad aliud dico q̄ nō oē diuisū est p̄-
us ut loq̄tur doc. hic de p̄oritate finis diuidenᵇ⁹. Sed
p̄cise dū dicit vnū cōceptū ⁊ forte nō oē tale. ¶ Ad ali
ud dico q̄ nunq̄z est p̄dicatio in equocis uera nisi acci
piēdo p̄dicatū pro vno significatorum tm̄ d₃ tm̄ p̄redi
catio equoca sicut oppō relatiua coiter. ¶ Ad aliō di-
co q̄ rō ul'is sane iteᵗᵃ nō cōuenit enti. Illud nāq̄z est p̄
dicabile de plurib⁹ ut est rō ul'is qō est p̄lriˡᵉ per reali-
tates diu̅sas in illa plura. Uel dic ut p̄us distinguēdo
de ul'i ⁊ silr̄ de p̄dicari de plurib⁹. ¶ Ad aliud dico q̄
vniuocatio cōpleta ut eā diffinit Ar̄. p̄uenit termis
⁊ nāis coibus ⁊ sic loq̄tur doc. terminus aūt singula-
ris respectu pluriū est equocus lz respectu vni⁹ vniᶜ⁹.
sed nō p̄p̄rie q̄z nō hēt p̄p̄riā rōnē q̄dditatiuā: sed de
hoc alibi. ¶ Ad aliō dico q̄ nec accñtia realia nec rō-
nis īherēt uel cāntur uel fundant̄ nisi in suis īferioribus
Maxime enim sup̄iora abstrahūt a p̄cernētia sibi ut p̄
us dictū est. ideo.2.topicoꝝ dicit Ar̄. q̄ q̄cq̄d deno-
minat̄ a gn̄e denoiat̄ ab aliq̄ suarū sp̄ēꝝ. Sicut ḡ sb̄e
2ᵉ se hn̄t ad gn̄ari uel corrūpi uel subici accñtib⁹ saltez
coib⁹: ita accñtia coia.i.ul'ia cuius est ul'e ad īformare
uel īherē. Nego igit̄ silr̄tudinē ut infert̄. ¶ Ad aliud
qō ceteris difficilius videt̄ sustinēdo illā r̄n̄sionē esse
de mēte doc. adūtēdū p̄mo q̄ vniuocū eē ⁊ vniuoce p̄
dicari ut supra aliq̄ātulū tetigi differūt: ⁊ hoc hēt iste
infra in añp̄reᵗⁱˢ.q.3.⁊.j. sn̄iarū di.3.⁊.8. Ad vniuoce
enim p̄dicari req̄rit̄ vnitas uocis ⁊ rōnis ⁊ p̄ter h̄ cō-
tiᵗⁱᵃ q̄dditatiua p̄diᵗⁱ ⁊ rōnis eius in sb̄o. Ad vniuocū
vō p̄diᵐ sufficiūt duo p̄ma. 2ᵒ p̄mittēdū b̄m Boeᵐ de
hebdo⁹. ⁊ auctorē de causis p̄p̄ōne.4. q̄ p̄ma rerum
creatarū est ip̄m eē. differt aūt eē ⁊ id qō est. Nā ip̄suz
eē nōdū est. At vō qō est accepta essendi forma est atq̄z
cōsistit. Primū ergo in vno quoq̄z est sua entitas cui
adueniūt cetera siue sit in gn̄e siue sit ex̄ genus. Nihil
enim subterfugit rōnē entis siue sit q̄dditas siue p̄s q̄d
ditatis siue sb̄a siue accñs. 3ᵒ p̄mittēdū q̄ sb̄a pōt sumi
dupl'r ut ifra.c.de sb̄a.q.4. Uno mō ut ens per se ⁊ sic
est gn̄alissimū. alio mō ut dicit̄ de p̄ncip̄ȳs entis per se
p₃ hec distᵒ.2.de aia.t.p̄.2. 4ᵒ notādū q̄ sb̄a ut est gn̄a
lissimū p̄dicat̄ per se tm̄mō de hȳs que sunt in recta li
nea. de hȳs vō que sunt collateralia p̄dicat̄ per accñs:
lz ne⁊io. Rōnale nāq̄z ideo est sb̄a: ⁊ hoc accipiēdo rō-
nale pro formali: q̄z ē idē ei qō est sb̄a ut puta homini
⁊ ita de alȳs. vide hūc.c.de sb̄a.q.3. Ulterior est igit̄ p̄-
dicatio sb̄e ⁊ cuiuslibet p̄diᵗⁱ de suis differētȳs in obli
quo p̄diⁿᵉ diᵗᵉ hoc est h⁹ q̄z hoc est hoc. ¶ Ex hȳs ad
arᵐ dico q̄ optime dicit doc. q̄ ens in gn̄e sb̄e est equi
uocū.i. ut idifferēter se hēt ad illa que sunt in recta li-
nea ⁊ collateralia ubi accipit genus pro coordiⁿᵉ p̄diˡⁱ
Diuisio enim entis per totū ⁊ p̄tē est diuisio equoci in
equoᵗᵃ. ⁊ hoc loᶜᵉ q̄z sic trāscēdit oia gn̄a. Ens aūt ut
dicit̄ de hȳs que sunt in recta linea ⁊ est totū. ut vō de
collateralib⁹ p̄s. alia ergo ⁊ alia rō cū vniᵗᶜ uocis. Et
cū dicit̄ q̄ tūc cū sit idē ip̄si sb̄e seq̄tur equocatio ī sb̄a
qō nullus ponit. Dico q̄ sb̄a ut p̄us est etiā equocū. ⁊
hoc ut est idifferēs ad oia illa que sunt in coordinaⁿᵉ p̄
diˡⁱ. Si aūt accipiat̄ ut est gen⁹ gn̄alissimū pōt dici q̄
adhuc est equocū: q̄z illi qō est per se tale ⁊ ille qō est p̄
accñs tale nihil est vniuocū saltē noie tali ut habet iste
di.29. p̄. ⁊ infra in p̄diᵗⁱˢ. Et si obȳcias q̄ est gen⁹ igit̄
vniuocū. dico q̄ est genus per se sp̄ecierū per accidēs
vō diꝛarū. Uel dici pōt q̄ sb̄a illo mō est vniuocū reᵘ
oium que sunt illius gn̄is uel coorˡˢ nō tn̄ vniᶜᶜ p̄dica
tur ⁊ sic loq̄tur doc. hic. accipit nāq̄z equocū ut oppo-
nit̄ vniuoco vniuoce dicto qō p̄cise loᶜ⁹ appellat vni-
uocū. nō aūt opponit̄ vniuoco tm̄. Et cū queris qua-
re igit̄ magis cōcedit̄ sb̄a eē genus q̄z ens. Dico q̄ p̄-
pterea q̄z diꝛe nō sunt p̄p̄rie sb̄a sed pot⁹ sb̄e. Sunt tn̄
uere entia. Ens igit̄ absq̄z distinctiōe nō pōt dici gen⁹
⁊ sic inteᵈᵒ r̄n̄sionē defendit optime doc. Ulterior vō
inq̄sitio hoꝝ infra ⁊ in meᶜᵃ. ¶ Ad aliud dicā ifra ubi
allegat̄. ¶ Ad aliud patet ex dictis. ¶ Ad ultimuz di-
co q̄ illa tria entia sunt ip̄sa q̄dditas gn̄alissimi ⁊ q̄d-
ditates ⁊ realitates seu formalitates duarū p̄maꝝ dif
ferētiarū ut saltē in ip̄sis icludunt̄. Et si queras qua-
re nō eque p̄dicant̄ q̄dditates p̄marū diꝛarū ⁊ p̄hunt
ad diꝛas iferiores sicut q̄dditas gn̄is ad sp̄ēs ⁊ de sp̄e-
bus. R̄ᵒ q̄z h̄ p̄s ⁊ ex p̄n̄ti totū harū: ille vō nec partes
nec tota illarū. Quare igit̄ nō tot p̄ᵃ entia quot diffe-
rētie. R̄ᵒ illa p̄oritas itelligit̄ diuisiue ⁊ cōstitutiue nō
autem predicatiue.

Quinto dubitat̄ circa solōnē p̄ncipalē. q. videt̄
enim p̄mo q̄ p̄ma rō p̄tra p̄mū modū
dicēdi nō p̄cedat: q̄z lz meᶜ⁹ per se cōsiderat rl'ones rea-
les distinguit tn̄.5.meᶜᵉ.t.p̄.20. modos relatiuoꝝ pe-
nes fundamēta. Itē quō accipit gen⁹ cum dicit q̄ ois
ul'ia iueniunt̄ in gn̄e accñtis quō ēt accñs ⁊ quō eē in.
Uidet̄ etiā eodē mō q̄ diuisio uocis signiᵘᶜ per signifi
care sb̄am uel accñs nulla eēt. Itē videt̄ q̄ ille modus
nō accipit sb̄am ut distinguit̄ contra alia gn̄a: alr̄ nihil
ualeret. Itē q̄liter ualet p̄n̄tia p̄me rōnis p̄tra 2ᵐ modū
dicēdi. Itē quō ad eē ⁊ ab eē ⁊ ēt ineē oi ⁊ soli ⁊c. eq̄-
ualet p̄dicari. Itē quō idiuiduū per se in gn̄e omni reli
quēdū sit ab arte. Itē quō sb̄m ordinat̄ ad accñs. Itez
quō p̄dicari in q̄d ⁊ in q̄le sint p̄mi modi p̄dicādi cum
diuisio p̄ma entis nō sit per q̄d ⁊ q̄le. Itē (⁊ pōt ponde
rari) quō p̄dicari in q̄d cū sit itētio scd̄a ⁊ per p̄n̄s reᵘˢ
rōnis bn̄ describit̄ v₃ q̄ est p̄dicare eēntiā per modum
eēntie. Itē q̄re diꝛa nō p̄dicat sic eēntiā cū sit de eēntia
sicut genus uel nobiliori mō. ⁊ qō addit̄ expositiue.i.
per modū ex̄ntis ⁊ nō denoiantis. q̄liter hoc sit ueruz
de scd̄a intenⁿᵉ que nō existit nisi in alio uel p̄cise esse
obiectiuū p̄ticipat. Itē cū ois 2ᵃ intētio sit accñs quo
mō nō p̄dicat̄ per modū denoiantis. Itē cū gen⁹ ⁊ spe
cies sint equereᵘˢ rōnis sicut alia tria: q̄re h̄ poti⁹ ī q̄d
p̄dicant̄ q̄z alia. Itē quō gen⁹ p̄tē sp̄ēs vō totū eē indi
uidui p̄dicat accipiēdo gen⁹ ⁊ sp̄ēm 2ᶜ itēr. Itē si acci-
piant̄ p̄ᶜ itenᶠ adhuc vi₃ falsum: tū q̄z p̄s nō p̄dicat̄ ī re
cto de toto.4. topicoꝝ. tū q̄z p̄ter nām speᶜᵃᵐ idiuidu
um icludit aliā realitatē positiuā formal'r distinctam a
sp̄e ut hēt iste in 2ᵒ sn̄iarū di.3. v₃ igit̄ q̄dditas speᶜᵃ eē
p̄ōlis p̄tialis ⁊ p̄hibilis. rō ergo sua de diuisione sp̄ēi ⁊
diffōne idiuidui v₃ p̄cludē uerū: alr̄ ab ip̄so soluenda
est alibi. Itē utrū respectu eiusdē dic̄ gen⁹ eē p̄tē ⁊ sp̄ēs
totū. Itē quō diꝛa cū sit intētio predicat̄ in quale eēn-
tiale potius q̄z alia duo. Itē quomodo p̄p̄rium egredi
tur a principȳs subiecti cum causetur actu collatiuo

intellectꝰ. Itē videt ꝙ oīa ista .5. sint vnū vl̄e qꝛ oīa accīꝰ formal̄r. Itē videt ꝙ sint plura .5. qꝛ p̄dicari i quid ut est indifferēs ad genꝰ ⁊ spēm videt ꝯstituē vnā spēz cōem ad genꝰ ⁊ spēm. Eodē mō pōt argui de p̄dicari in q̄le ut est idifferēs ad alia tria. ⁊ de p̄dicari in q̄le accidētale ut est idifferēs ad alia duo ⁊ sic octo. Et ꝙ h̄ sequat ꝓbo: qꝛ aut hec diuisio dat in spēs sp̄alissimas: aut in spēs subalternas. si scd̄o mō h̄eo itētū. si p̄o mō: ergo genꝰ ḡnalissimū ⁊ sbalternū tm̄ nūo differūt. Sil̄r arguit de sp̄e sp̄alissima ⁊ subalterna: ⁊ de dr̄ia ultima ⁊ itermedia. sil̄r de accn̄te sepabili ⁊ isepabili: ⁊ de ꝓp̄o spēi sp̄alissime ⁊ subalterne. imo de ꝓprijs generum ⁊ trāscēdētiū. Itē cū diffō ꝯūtit cū sp̄e q̄re potiꝰ cōuenit vnus modus p̄dicādi speciei q̄ȝ diffōni. Item ƀm hāc sufficiētiā vr̄ ꝙ p̄us debuit Porphyriꝰ determiare de sp̄e q̄ȝ de ḡn̄e: ⁊ p̄us de dr̄ia q̄ȝ de ḡn̄e. Vel si attēdit penes p̄oritatē ptiū ad totū: q̄re ergo non p̄us de dr̄ia q̄ȝ de sp̄e habuit sermonē. plura alia que occurrūt relinq̄ lectori. ¶ Tenēdo cū doc. R̄o ad ista. Ad p̄m dico ꝙ illa diuisio Arz. p̄supponit aliā per dr̄ias eētiales quā circūloqtur Arz. per illā. ⁊ si fuissent noīa iposita ⁊ cognita al̄r diuisisset. Hic aūt noīa iposita sunt ⁊ cognita ut pȝ. ꝓcedit ḡ arm̄ doc. de diuisiōe per se ⁊ p̄a quā logicꝰ cuius est ꝓp̄e ⁊ stricte diuidē dȝ attēdē: secꝰ de pƀo rell. Vel posset negari sil̄itudo eo ꝙ illa diuisio est transcēdētis per trāscēdētia. hic aūt querit de diuisione generis in spēs que per dr̄ias eētiales dȝ dari. ¶ Ad 2m dico ꝙ genꝰ ibi pōt sumi ꝓp̄e pro denoīato ⁊ accn̄s ut se h̄et indifferenter ad .9. ḡn̄a uel pro vno sigtorum ita ꝙ sit sensus ꝙ oīa vl̄ia puta genꝰ spēs ⁊c̄. iueniunt in aliquo .9. p̄dicamētoꝝ imo in quolibet. Nā in oī p̄dicamēto sunt ḡn̄a spēs ⁊ dr̄ie ⁊ ꝓp̄a passio. accn̄s etiaz per accn̄s lȝ nō respectu rerū illiꝰ ḡn̄is. sunt igit ille .5. itētiones applicabiles rebꝰ p̄dictl accilis: utputa q̄litis uel quātitatis ⁊c̄. sicut reus fundamēto uel accn̄s suo sƀo: ⁊ sic pȝ q̄liter accipit ibi eē in. Vel si uolueris accipere vl̄ia pro denotis: tūc accipe eē in ut ꝯuenit toti respectu ptiū ⁊ eꝯ. Posset al̄r dici ꝙ genꝰ accn̄tis ibi sumit pro accn̄te ut est cōe ad .9. ḡn̄a qd̄ tn̄ nō ꝓp̄e nec ut genꝰ est: sed per quādā metharicē: qꝛ diuidit ens ꝯ sbaz que est genꝰ. Qd̄ ibi tāgit de nocibꝰ significatiuis. patet in trac. de modis signidi. prima rn̄sio placet. ¶ Ad 3m cōcedo illū modū nō ualere ut arguit doc. siue accipiat sƀam pro eētia siue nō. ¶ Ad aliud dico ꝙ ꝑ tāto ualet qꝛ locꝰ nō ꝯsiderat ordinē eoꝝ que sūt in linea p̄dicamētali nisi pro q̄ȝto attribuit eis ut sic itētiones scd̄as: puta p̄dicari/subici/dr̄iaz/genꝰ/spēs ⁊c̄. Scd̄ȝ ergo ea que per se ꝯsiderat dȝ sufficiētiā uel diuisionē assignare maxime cū itētiones diuidit ut hic. ¶ Ad aliud dicet ifra. c. de ꝓp̄o ⁊ accn̄te. ipse ēt doc. ibi optime declarat. ¶ Ad aliud dictū est p̄us disᵒᵒ de idiuiduo. ¶ Ad aliđ dico ꝙ ne dū ordo dicit reus vniꝰ ordinatorū imo utriusqȝ. ita igit p̄oris ad posteriꝰ sicut ecōtra: sed bn̄ differēter ut pȝ discurrēti. Ita in ꝓposito applica ƀm diūsa p̄oritatē ⁊ posterioritatē sƀe: uel ḡn̄alius sƀi ⁊ accn̄tis. ¶ Ad aliud posset negari forte ꝙ p̄a diuisio entis nō sit i qd ⁊ q̄le accipiēdo qd ꝑ qdditate: ⁊ q̄le pro mō. Vel pōt dici al̄r ꝙ in ꝓposito p̄dicari in qd ⁊ q̄le accipiunt limitate ⁊ nō trāscēdēter ⁊ ita nō est simile de ente. ¶ Pro alio arto ⁊ pl̄ibꝰ sequētibꝰ soluendis nō p̄mo ꝙ oīs descriptio lolis per p̄dines signatam data h̄et uerificari per p̄dines exercitā in fundamentis ut ifra patebit ⁊ sup̄ aliq̄liter tactū est. Exm cū dr̄ genꝰ est qd̄ p̄dicat de pluribꝰ ⁊c̄. uerificat sic: hō est aīal: asinus est aīal ⁊ sic de alijs. Supponūt enim p̄dita ⁊ subiecta ꝓpōnū scd̄e itētionaliū ut eas ꝯsiderat logicꝰ pro fundamētis mutādo actū signatū in exercitū. 2o sciēdū ꝙ cū itētiones scd̄e original̄r ⁊ occasional̄r a ꝓprietate rei depēdeāt ⁊ hoc ḡn̄al̄r rē accipiēdo ꝯditiōes modos atqȝ ꝓprietates rerū pro qbꝰ supponūt plerūqȝ ipsis attribuimꝰ. vn̄ ifra. c. de dr̄ia. q. 5. dicit iste ꝙ differētia 2e itētional̄r supta trāsumit a dr̄ia p̄e itent dicta. Ex hijs pȝ q̄re p̄dicari in qd est p̄dicare eētiā per modū eēne: qꝛ uel hoc uerū est nūando p̄dicationē signatā i exercitā uel ut supponit pro fūdamētis: uel ut sibi attribuit modus uel ꝓp̄etas sui fundamēti. ¶ Ad aliud dico ꝙ nō oē qd̄ est de eētia p̄dicat per modum essentie: sed regrit ultra hoc ꝙ sit ut mā uel ut totū. Naz sicut phicc loquēdo ut p̄us tactū est: mā est tanq̄ȝ basis ⁊ fundamētū radile totiꝰ. forma v̄o ⁊ si ꝑfectior nō tn̄ p̄nuī exn̄s nec fundamētū: ita mece genus se h̄et ut mā ⁊ dr̄ia ut forma. Ut v̄o accipiunt 2e itent eis suppobꝰ pro fundamētis attribuit itellectꝰ modū p̄dicādi ex ꝓprietate fundamētoꝝ ⁊ nō solū hoc uerum est in p̄dito sƀe sed ēt cuiuslibet accn̄tis ⁊ ēt in scd̄is itēbꝰ iter se p̄dicat ꝯsideratis. Cōtra. si dr̄ia est de qdditate igit p̄dicat in qd uel per modū qdditatis ⁊ nō in q̄le: uel ꝑ modū: al̄r qd̄ p̄dicat ⁊ modus eiꝰ sunt incōpolia. R̄n̄sionē quere. j. c. de dr̄ia. q. 6. ad finē. ⁊ in theorebꝰ hꝰ. ubi dic̄ ꝙ eētiale in plus se h̄et q̄ȝ dictū in qd. per p̄dicta patet ad illud qd̄ tāgit cōtra expōnē illā descripis p̄dicari in qd. ¶ Ad aliud dico ꝙ in scd̄is itēbꝰ pōt attendi duplex p̄dicatio exercita vȝ uel signata. ⁊ exercita adhuc est duplex. aut vȝ de ꝓprio supposito: aut de sƀo: ⁊ loq̄r ꝯcretiue ⁊ de p̄dine uera. p̄mo mō coiter est p̄dicatio eētialis ⁊ uariat ƀm qd ⁊ q̄le ƀm exigētiā fundamentoꝝ. ⁊ ita loquit doc. hic. Aliqn̄ tn̄ est accn̄talis ⁊ hoc qꝛ tales p̄dicationes uerificant in fūdamētis mutādo actū. Predicatio v̄o exercita p̄mo mō est eētialis in itenbꝰ suo mō: ut in rebꝰ. sed p̄dicatio exercita secūdo mō est accn̄talis ⁊ ita ꝓcedit arm. Cōparādo eni itētiones ad fundamēta ut sūt modi itelligēdi eoꝝ accit p̄dicant de eis ⁊ coiter in actu exercito. Vel breuiter dicēdū ꝙ itētiones pn̄t compari iter se uel ad fūdamēta. p̄mo mō repit iter eas p̄dicatio qdditatiua vl̄ ut cōcernūt fundamenta: uel ut abstrahunt. scd̄o mō tm̄ accident p̄dicant ⁊ sic sunt accn̄tia. Sed de multiplici accepne huiꝰ nois accn̄s ifra. c. de accn̄te videbit. Qd̄ enim est accn̄s vniꝰ est qd alteriꝰ. Recurrēdū est etiam ut p̄us ad ꝓprietates fundamētoꝝ. ¶ Ad aliud pȝ ex dictis: aut rōne suppōnis aut attribuis ut p̄us. ¶ Ad aliud dico ꝙ genꝰ ⁊ spēs accipiunt ibi ut supponūt ꝑ fundamētis. uel si itētiot dic ut p̄us ex 2o nōbili supra. ¶ Ad aliud quātū ad illud qd̄ tangit de p̄dine ptis de toto patebit. j. q. 3. de ḡn̄e. quātū v̄o ad aliud de entitate ididui. Dico breuiter ꝙ itētio doc. est ꝙ spēs p̄me intent loquēdo dicit totū eē idiuidui quātū ad p̄dita formalia qdditatiua ut ipse. 3. di. 2. li. q. 6. exponit. Nl̄lū enim p̄dim qdditatiuū icludit in idiuiduo nisi spēs ⁊ iclusa in sp̄e. Nec diuidit species per dr̄ias formales nec diuisiōe sciētifica: qꝛ descenbꝰ a ḡn̄alissimis ⁊c̄. Diuidit tn̄ diuisione mālī. ⁊ cōcedo ꝙ ꝑ reales positiuas que sunt de rōne idiuiduoꝝ nō tn̄ ꝓprie qdditatiua qꝛ talē rōnē nō h̄n̄t p̄ter rōnē spēi. Dr̄ia nāqȝ idiuidualis mā dicit ut h̄et iste in pluribꝰ locis lȝ aliq̄ mō h̄et rōnē forme. R̄o igit doc. optima est ad ꝓbādū spēm totam qdditatē idiuiduoꝝ p̄dicare. Sed de hoc magis in metaca. Ideo notāter dicit iste in. 4. di. j. q. 2. arlo. j. ꝙ idiuidui nō est diffinitio. qꝛ si sic tūc in ipsa poneret aliqd qd̄ nō ptinet ad qd̄ qd erat eē. Ad itētiones ēt spēi ⁊ idiuidui potes applicare rn̄sionē ut supra. ¶ Ad aliud dico ꝙ nō sed respectu diūsoꝝ qꝛ genus est ps spēi: species v̄o totū idiuiduoꝝ lȝ ultiᵗᵉ in idiuiduo repiat realitas corrn̄dēs ḡn̄i. distingue ergo ƀm mediate ⁊ imediate. ¶ Ad aliud pȝ ut p̄us ⁊ sil̄r ad sequēs. uerificant enim tales ꝓpōnes rōne suppois uel attribuis. ⁊ ita vl̄ter in oībꝰ ꝓpōnibꝰ logibꝰ est dicēdū. ¶ Ad aliud equocat de accn̄te ut. j. c. de accn̄te. uel recurrēdū est ad

Nã distinctionẽ de qd ꝛ modus. ¶ Ad aliud qd tãgit
pulchrã difficultatẽ nego plr̃itatẽ illã. Ad ꝓbationem
põt ꝓbabilr̃ sustineri utraqꝫ via. dato eniꝫ q̃ h diuisio
sit in spẽs subalternas nõ seqtur ꝙ iferẽ: qꝛ p̃dicari in
qd est equocũ ut. j. c. de dr̃ia. q. 5. equocũ vo nullã con
stituit spẽm qꝛ nec diffinit sicut nec diffinit ꝛ ꝓpter ali
as nõnullas rõnes. Silr̃ dicẽdũ est de p̃dicari in qua
le ut idifferẽs ad eẽntiale ꝛ accñtale: ꝛ silr̃ de p̃dicari in
q̃le accñtale: ut cõe ad ultima duo. Sed tũc eẽnt non
nulle difficultates. videẽ enim ꝙ genꝰ nõ possit diuidi
nec rõ gñis per dr̃ias equocas. Sed de hoc ifra ubi p̃
us. c. de dr̃ia. Eẽt ẽt spãlis dif. de p̃dicari in q̃le accidẽ
tale qꝛ poniẽ in diffinitione ꝓprij ut ifra. equocũ autẽ
nõ diffinit. Sed de h̃ ibi diceẽ. Breuiter pro nũc dico
ꝙ accipiẽ pro vno significato ut pꝫ ex addito. Similr̃
alia ps ꝓbabilr̃ posset sustineri: ꝛ cũ ostẽdiẽ oppositũ
de gñe gñalissimo ꝛ subalterno ꝛ ita de alijs. Põt di
ci ꝙ eq̃lis dr̃ia formalr̃ loquẽdo est iter illa qꝛ ois dif
ferẽtia nũalis ut talis est eq̃lis: dr̃ia aũt accñtis p mãꝫ
cui applicaẽ est nũalis qꝛ mãlis ꝛ nõ formalis: igiẽ nõ
specifica ut ifra. c. de gñe. ꝛ alibi sepe. ꝛ i. 2. di. 3. q. 4. ꝛ
hoc itelligo quãtũ ad dr̃iam distinctoꝝ ꝛ nõ distiguẽ
tiũ. Et si obijcereẽ qꝛ plus distinguuntẽ genus gñalissi
mũ ꝛ sbalternũ q̃ꝫ vnũ gñalissimũ ab alio. ꝛ loq̃r semp
de scd̃is intẽtionibꝰ. Sed h distinguuntẽ nũo igiẽ illa
spẽ. Põt negari assumptũ pro maiori nisi rõne distin
guẽtiũ. Ex^{m} albedo in hoie ꝛ asino solũ nũalr̃ uariaẽ
sicut albedo in sorte ꝛ platone. Maior tñ distictio ho
minis ꝛ asini q̃ꝫ sortis ꝛ platonis. Sed dubiũ est adh^{c}
an gñalissimũ ꝛ subalternũ sint rõnes uel dr̃ie forma
les diuidẽtes genꝰ in cõi uel tñ mãles: ut masculus ꝛ
femina respectu hois. de hoc. j. c. de gñe. sed spãliter ꝓ
p̃ma via facit qd ifra in anp̃redicamẽtis tenet. ꝙ gña
lissimũ 2^{e} iten^{t} est sm̃ li. p̃dicamẽtoꝝ ꝛ per ꝯsequens
erit spẽs: qꝛ sm̃ demr̃ationis ꝛ per ꝯñs diffinibile ꝛc̃.
dic ꝯñter bñ põderãdo. ¶ Ad aliud dico ꝙ hoc est rõ
ne totalis qdditatis quã dicit spẽs que icludit tanq̃ꝫ p
tes genus ꝛ dr̃iam que ꝯstituũt ipsam diffinitionem ꝛ
hoc icõplexe. diffinitio vo q̃si qdã cõplexũ est iõ nu^{m}
vnũ modũ p̃dicãdi dic̃. Et si q̃ras q̃re potiꝰ in qd q̃ꝫ in
q̃le p̃dicaẽ spẽs. põt dici ꝙ p̃dicaẽ qd totale includens
utrũqꝫ. uel ꝙ denoiatio plerũqꝫ fit ab ignobiliori. Ulr̃
posset dici ꝙ lꝫ spẽs icludat qd ꝛ q̃le p̃dicaẽ tñ in quid
ꝛ nõ in q̃le: qꝛ respectu idiuiduoꝝ hẽt se ut mãle ꝛ ꝯhi
bile per dr̃ias idiuiduales ideo: p̃dicat eẽntiã per mo
dũ eẽntie ꝛc̃. Refert igiẽ ad modũ p̃dicandi ꝯsiderare
qdditatẽ rei in se uel in cõparatione ad sm̃: ꝛ sic ista
uera sunt de fundamẽtis. Ita hẽs dicẽ ꝯñter de iten^{b}ꝰ
Sed qui teneret diffinitionẽ dicẽ tertiã entitatẽ sicut
diff^{m} adh^{c} hẽret soluẽ ulteriores istãtias circa diffini
tionẽ q̃re nõ hẽret aliquẽ vnũ modũ p̃dicãdi sicut dif
finitũ de quo als. ¶ Ad ultimũ patebit in sequẽtibus
rõ ordis istoꝝ. 5. Sed pro nũc dico ꝙ ordo attẽdiẽ in
istis rõne modi p̃dicãdi sed p̃suppo^{tis} modũ cẽndi. p̃
us ergo de gñe q̃ꝫ de spẽ qꝛ ut mã eius est ꝛ mã illiꝰ p̃
dicabile. p̃us aũt de dr̃ia pp easdeꝫ cãs q̃ꝫ de spẽ deter
minare debuit sed mutauit ordinẽ pp silitudinẽ modi
p̃dicãdi gñis ꝛ spẽi: ꝛ pp correla^{es} rõne cuiꝰ vnuꝫ per
alterũ diffinibile est ꝛ cognoscibile sm̃ ipm in lr̃a. dif
ferẽtia aũt ut ifra patebit dicit respectũ ad genꝰ ꝛ spẽꝫ
ideo p̃supponit notitiã utriusqꝫ. Porphyriꝰ aũt in cõi
tatibꝰ mutat ordinẽ qꝛ p̃us cõparat genꝰ ad dr̃iam q̃ꝫ
ad spẽm pp cãm dictã. cũ tñ in p̃mo tractatu qdditati
uo cognita sunt. Sed de ordine istoꝝ nõ est maximum
piculũ ꝯscie. Recollige ex dictis sufficiẽtiã ulr̃iuꝫ appli
cando ea ad 2as intẽtiões ut scis bone indolis lector.

Ostquã expediuit se doc. circa difficultates cões toti
logice quo ad tres p̃^{as}. q. ꝛ oibꝰ. 5. vniũ

p

salibꝰ ꝛ ipsi ulr̃i in cõi quo ad alias. 9. Nũc descẽdit ad
p̃ncipale tãgẽdo diffi^{tes} spãles circa qdlibet. 5. ulr̃iũ in
cho^{do} a gñe. Et qꝛ assignãdo tres significationes gene
ris dicit Porphyriꝰ in scd̃a significatione ꝙ locus ulr̃
pria est p̃n^{m} gñationis queẽadmoduꝫ ꝛ pr̃. Ideo doc.
breuiter ꝛ facilr̃ mouet vnã q̃onẽ (que potiꝰ dubiũ lr̃a
le q̃ꝫ. q. ordina^{a} dici dꝫ) circa vitatem huiꝰ ꝓpõnis ꝛ
numerãdo eã inter. q. est. 10. p̃ncipalis.

De primo locus est ultimũ corpis ꝯti^{tis} imo
bile p̃mũ. 4. phi^{r}. t. ꝯ. 41. ꝛ intelligiẽ
tur de loco mãliter sũpto. Ubi adũtẽdũ ꝙ locus põt
accipi uel pro corpe locãte ut aer ẽ locus aque. uel pro
supficie ultima illius corpis ut hic diffiniẽ. uel ꝓ respe
ctu extrinsecꝰ adueniẽte per motũ acq̃si^{ti}. qui ubi acti
uũ est. Nã ubi ut est gñalissimũ est cõe ad ubi actiuũ ꝛ
passiuũ: lꝫ auctor sex p̃ncipioꝝ tñ ubi passiuum descri
bat ꝙ nomẽ gñis famose retinet ꝛ hoc plerũqꝫ accidit
qñ spẽbꝰ desunt ꝓpria noia: ꝛ põt sic describi locus. i.
ubi actiuũ est circũscriptio. s. actiua corpis ꝯti^{tis} circũ
scriptionẽ. s. passiuã corpis ꝯtẽti efficiẽs. uel illa diffi
nitio. 4. phi^{r} de ipso loco pro formali est itelligẽda per
p̃dicationẽ mãlẽ fundamẽti de respectu ut coiter re^{us}
diffiniunẽ. Põt ẽt ulteriꝰ locꝰ accipi pro aggregato ex
utroqꝫ ꝛ hoc uel icludẽdo q̃litates actiuas ꝛ passiuas
ꝛ celestẽ ifluẽtiã ut eum accipit doc. ꝛ pp hiꝰ in ꝓposi
to. Uel illis exclusis diuidiẽ ẽt multis diuisionibꝰ ut
puta inãlẽ ꝛ violẽtã in per se ꝛ per accñs in qui ꝛ quo
in cõem ꝛ ꝓpriã in adeq̃tã uel nõ. in circũscriptiuam
diffinitiuã ꝛ p̃nãlem ꝛ sic de alijs. quoꝝ ꝓsecutio ꝛ de
claratio ptinet ad phiam nãlẽ ꝛ theologiam. Quid sit
gñatio pꝫ. 5. phi^{r}. t. ꝯ. 4. ꝛ sequẽtibꝰ. Quid p̃n^{m} patet
5. me^{ce} in p̃n^{o}. ꝛ quotiẽs accipiunẽ ibidem hẽs. Quid
vo pr̃ satis notũ est cuiqꝫ. Queẽadmodũ quoqꝫ est rõ
silitudinis. Plures alij sunt modi accipiẽdi locũ qui
nõ sunt ad ꝓpositũ hic. Ordo pꝫ. diuisio cois est.

De secundo arguit ne^{uam} duabꝰ rõnibꝰ. p̃
ma ꝓcedit ex dissilitudine p̃n
cipij per se ꝛ per accñs. de qbꝰ 2° phisicoꝝ. ꝛ. 5. me^{ce}. 2^{a}
ꝓcedit a silr̃i destructiue. ubi adũtẽdũ ꝙ mẽsura alia i
trinseca alia extrinseca. ꝛ loquor mõ de mẽsura quãti
tatiua ꝯtinuoꝝ. intrinseca vo sm̃ vnã dimẽsionẽ ut li
nea: sm̃ duas ut supficies: sm̃ tres ut corpꝰ. Extrinse
ca vo alia ꝓpria: alia cois. uel sic. alia pmanẽtium. alia
successiuoꝝ. p̃ma ut locus. 2^{a} ut tẽpus. de qbꝰ infra. c.
de quãtitate. ꝛ alibi pleniꝰ. ¶ Ad oppositũ est aucto
ritas. deide ꝯ^{o}nẽ rñsionẽ idifferẽtẽ sm̃ vnã distinctio
nẽ ponit. distꝰ est ista. ꝙ illa ꝓpõ silitudinaria de qua
queriẽ põt duplr̃ ꝯsiderari. aut ut silitudo referẽ ad ge
nus cãe. aut ut referẽ ad modũ cãndi. p̃mo mõ ps af
firmatiua est uera. scd̃o mõ negatiua. Notãter ibi dic̃.
ꝙ approp^{te} efficiẽs diciẽ p̃n^{m}: qꝛ ꝓprie quelibet cau
sa est p̃n^{m} Et ꝙ locus ptinet ad genus cãe effici
entis ad qd ptinet pr̃ respectu gñationis ostẽdit qꝛ cõ
seruare genitũ est qdã efficiẽs. locus aũt cõseruat lo
catũ. Itẽ coadiuuat ad gñationẽ rei p̃mordialem. ista
patẽt expimen^{t}. Nã videmꝰ coiter res meliꝰ cõseruari
in loco gñai^{s} q̃ꝫ alibi: lꝫ oppositũ cõtingat per accidẽs
ut pꝫ de colericis genitis in locis calis ꝛ siccis q diu
tius ꝛ meliꝰ cõseruanẽ in locis hũmidis ꝛ ita de alijs
Videmꝰ ẽt ꝙ locus coadiuuat ad gñationẽ. qꝛ multa
in qbusdã climatibꝰ ꝛ regionibus gñanẽ que minime
in alijs pñt gñari: imo si in illas deferanẽ penitꝰ corrũ
punẽ: ut pꝫ de oibꝰ uenenosis aialibꝰ que nullo mõ in
Scotia maiori que Hybernia coiter noiaẽ viuere pñt
sed ilico dũ terrã illã attingũt moriunẽ. Patet etiam
de leonibꝰ qui ꝛ si in alijs climatibꝰ gñanẽ non tñ ita
pfecti ut in 2° ꝛ 3°. Silr̃ de fructibꝰ ꝛ herbis pꝫ ut q̃li
bet expiẽ. Qꝛ aũt locus ꝛ pr̃ alio ꝛ alio mõ cãnt osten
dit qꝛ iste per se ꝛ ille per accñs ut p̃us in ar^{to} añ opp^{m}

sed per se et per accñs. gñare est alio et alio mõ generare uel efficẽ p3. 2. phisicoꝝ. t. c. 33. et 5. mecc. t. c. 3. et alibi sepe. Deinde soluit arta. pm ex iã dictis pcedẽdo dissimilitudinẽ quo ad modũ. Ad 2m negat silines qꝛ tps nec coadiuuat ad gñationẽ nec cõseruat genitũ s3 potius est cã corruptiõis ut. 4. phisicoꝝ. t. c. 117. ubi dic phus qꝫ tẽpus tabefacit et senescũt oia sub tpe et obliuiscunt pp tẽpus. Sed nõ didiscit neqꝫ nouũ factũ est neqꝫ bonũ. corruptionis eni cã per se tẽpus est. Numerus eni3 mot9 est. Mot9 aũt distare facit qđ est etc.

De tertio circa solonẽ. q. dubitat. vꝫ enim qꝫ male dicat gen9 cãe: qꝛ tũc deus ut aliqd dictũ de deo esset in gñe. Itẽ qđ est per se tale et per accñs nõ pñt eẽ spẽs eiusdẽ gñis cũ de ipsis dicat equoce tale: sed pr et loc9 sũt h9i igit etc. Itẽ qꝫ pr nõ sit cã filij uel geniti vꝫ: qꝛ rlo cãe et cãti arguit distinctionez nõ mõ realẽ s3 in eẽ et nã ut. 3. di. p. q. 7. et. 25. 2i hẽt iste. pr aũt nõ distiguit nã a filio: qꝛ pr est qui de sui sbstãtia pduxit sibi silem in nã itellectuali uel saltẽ sensitiua. prnitas võ hitudo pdutis nãliter silis pducto in nã tali et per om fili9 et filiatio describi pñt. Itẽ qꝫ loc9 nullo mõ sit cã efficiẽs arguit qꝛ sic aut loc9 pro formali aut pro substracto: aut pro aggregato. Nõ pmo mõ qꝛ reus nullã actites hẽt ne dũ realẽ sed nec spũalẽ uel itellectualẽ sm aliquos. Nec scdo mõ qꝛ sic est quantitas que siue ponat abtus siue respectiuũ nõ est de genẽ actiuoꝝ ut. j. c. de quãtitate. et alibi sepe sm istũ et cõiter sm oẽs. Si võ pro aggregato idẽ sequitur qꝛ si nulla ptiũ est actiua nec totũ. Ibi et nõ ponit 3a entitas cõiter. Itẽ qre pnm magis pueniat effit qꝫ alijs causis cuz quotiẽs cã totiẽs pnm. 5. mecc. t. c. j. Itẽ vꝫ qꝫ pr nõ sit ps efficiẽs geniti: qꝛ sine ipso genitũ posset pduci a cã supiori. Quicqd enim põt pma cã cũ 2a per se põt. posset et ptra aliã ptẽ de accñte effectiuitis loci argui: sed omitto pro nũc. ¶ Sustinẽdo doc. dico ad pmũ qꝫ ibi sumit genus metacceo mõ quo oẽ cõe genus vulgo appellat. ¶ Ad aliud qꝫ cã per se et per accñs nõ dicũtur spẽs cãe efficiẽtis sed modi. 5. mecc. et 2. phisicorũ ubi sup. ¶ Ad aliud qꝫ cã in pposito sumit ut se extẽdit ad pdus. Uocat aũt iste i aliqb9 locis: et silr alij. illud qđ ẽ generãs uel pducẽs uel originãs uel pullulãs causans et effectiue: ut ifra. c. de pprio forte dicet. ¶ Ad aliud qꝫ locus pro substracto nõ imeto sed pro corpe locante icludẽte ifluẽtiã celestẽ: et tales qlitates et cõplexiõz est cã efficiẽs. Et si qras qre rõne ifluẽtie celestis vnus loc9 est pueniẽtior ad aliquoꝝ gñationẽ qꝫ alius ut dcm est supra: cũ tota terra sit ut pũct9 respectu celi et sit minoris quãtitatis ut astrologi uolũt fere quolibet corpore celesti. Dico qꝫ hic op3 recurrẽ ad diũsitatẽ aspectuũ3 et figuras pstellationũ et dispõnũ recitis qđ non op3 hic declarare: qꝛ trãscẽdit ppositũ. ¶ Ad aliđ nõ dic doc. qꝫ magis pueit pnm vni qꝫ alij ppe loquẽdo: sed bñ approbate. Cã enim eletum et pnm. sunt synoma ut hẽt Cõmetor. j. phisicoꝝ. cto. j. approbate tñ cã pueit ipsi fini. eletus võ mãe et forme et pnm effit. Sed cã3 hui9 pfundi9 iuestigare ptinet ad phiam realez. ¶ Ad ultimũ qꝫ nõ icõuenit aliqd eẽ per se cã extrinseca alicui9 sine quo ipm possit eẽ: sec9 de itrinsecis est dicẽdũ Uel qꝫ nãliter loquẽdo itelligi d3 illa pseitas. uel qꝫ respeue ut miliũ magnũ: uel qꝫ in per se cãis sicut in depẽdẽtia cãti ab eis. dat sim et sm qd tale ut patet.

Secundo dubitat qre dicit in po arto qꝫ locus est cã per accñs qꝛ nõ mouet. videtur igit qꝫ ois per se cã in cãndo mouet. igit de9 est cã per motũ. silr argui põt de itellectu reu itellectionis et sic de alijs. Itẽ accipiẽdo locũ ut pus vꝫ qꝫ moueat cũ vtutẽ actiuã per phicũ ptactã respectu loti hẽat patet in pluribus expimẽtis. ¶ Dico breuiter ad pm qꝫ loquitur doc. de agẽte phico corpali agẽte per motũ vñ nõ sequtur instãtia de iteu nec de deo. Uel l3 de9 nõ imediate agat per motũ mete tñ sic. ¶ Ad aliud forte doc. nõ negaret locũ sic sũptũ agẽ per motũ sed illã pticulã addidit pp diffinitionẽ loci. 4o phir ubi pus. in qua ponit imobilitas. uel alr qꝫ si mouet nõ ita pncipaliter et per se pp genitum sicut pater.

Tertio posset dubitari circa 2m argm et solonem ei9 quo tps est cã corruptiõis et qre nõ silr gñationis. qre neqꝫ didiscit neqꝫ nouũ factũ in tpe neqꝫ bonũ: sed qꝛ plura hic tãgẽda eẽnt que loco ma xime iuuenibus exnea sunt: ideo in phia videant et ad mãe logicalia accedamus.

Undecimo querit circa diffõnẽ gñis i tertia accepne a Porphyrio assignata anteqꝫ de bonitate uel sufficiẽtia ipsi9 disputat qd pnt per ipsam declarat. An v3 itẽtio generis pcreue designata an certe substractũ ei9. et hoc nõ sine cã qrit. Multi enim ista logilia nimis grosse et realr accipiũt: ita qꝫ ex suis scriptis minimã diam iter phicã psiderationẽ et logicam videbis. Alij võ alterũ extremũ nõ min9 vitiosum eligẽtes ad uoces et noia oia lolia et qđ bestiali9 est philla trãsferũt. ptra quos. 4. mecc. j. elẽchoꝝ et in pno phir et alibi sepe Arõ. et Cõmtor exclamãt. taceo h9 viri et alioꝝ sapientũ graues iuectiuas in ipos. Uoluit igit vtuose et sbtir mediũ iuestigare doc. m. Iõ psideratiões logicales neqꝫ pncipalr ipsis reb9 qꝛ tũc reales: neqꝫ ipsis uocibus qꝛ tũc uoles: sed ipsis scdis itẽtionib9 puenire ostẽdit. ideo rõnales uere dicunt denoiatione obiectiua.

De primo qd sit diffinitio. p3 po topir. c. 4. ubi dr qꝫ termin9 est oro qd est eẽ signisicãs. 7. et mecc. t. 8. et. 6. topir. de pditionib9 et regstis et ptib9 ipsi9 habet. Boe9 et in lio diffõnũ qrat. põt aũt sumi pro substracto et pro formali. pmo mõ sumit in pposito. Quotiẽs aũt dicit tactũ est sup. q. 3. alr. dr aut diffinitio a dis. et finio finis ubi trãsit. s. i. r. qđ est diuersis modis finire determinare ostẽdẽ quid uel qle ut qꝫ tũ sit aliqd. Gen9 dr a gigno gignis uel a genos qđ est nã. Et põt accipi. 5. modis ut p3 per hos vsus. Ue genus gen9 est discretio sex9. Propetasqꝫ reissoboles genitoꝝqꝫ mir. Primo mõ accipit hic qđ adhuc põt distigui ut sup hitũ est de uli. Aut v3 pro formali: aut p sbstracto: aut pro aggregato. diuidit et a Porphyrio in lra. Itẽ diuidit in phicus et locum. sed de loco abte sũpto est pñs itẽtio. Dum tñ est an diffinitio Porphyrij h et Arõ. po topicoꝝ. c. 4. et 5. mecc. t. c. 33. debeat intelligi de ipso gñe pro formali an certe pro substracto. De genere pro aggregato nõ est dubiũ qꝛ ipsi9 non est diffinitio nec scia cũ sit ens per accñs. 6. mecc. Quid sit predicari de plurib9 p3 pus. Quid differẽtib9 spe et in qd patebit ifra. Quid res qd itẽtio pus notum est. Ordo p3 qꝛ pus erat dubiũ pcedẽs circa scdam gñis accepem declarãdũ qꝫ dubia orta circa ipsi9 tertiã significationẽ. Itẽ pus est determinãdũ qd diffinit qꝫ de sufficientia diffõnis disputãdũ. Quere aũt pus de gñe qꝫ de alis determinat dictũ est supra. et nõt Boe9 singulariter in cto. 2. editionis in Porphym. c. de gñe in pno. Diuisio cois nisi qꝫ 2a ps subdiuidit ut patebit statim.

De secundo arguit qdruplici rõne qꝫ h nõ diffinit itẽtio gñis: et semp itelligẽ de scda itẽtione. pa rõ pcedit a destructione ultime pticule diffõnis ab itenne. diffinitio enim et quelibet ps ei9 puenit diffinito. Sicut igit ppositũ ad ppositũ ita opm ad opm. Mi. tñ arti posset negari l3 doctor alr rñdet. 2a rõ pcedit a destructione penultime pticule ubi tãgit tres ppõnes famosas apud ipm. pma qꝫ itẽtio nõ pdicat nisi de hac et illa que tm materialr distinguit ubi itẽtio psonalr d3 accipi ut puta pro itẽ-

tione gñis uel spẽi ꝛ nõ simr pooo vniuonem eiꝰ ut statim dicã. Silem sniaꝫ hẽt sepe in hĳs. q. ꝛ in quoto. q. 6. arlo ꝑo in fine. lꝫ in ꝑo di. 23. in op. videꝛ alr dicẽduꝫ sed nõ de mẽte ꝑpria ut pꝫ 2a ꝑpõ. ſꝫ iplite habeꝛ hic ꝙ dĩa mãlis est tm nũalis quã ĩfra tãgit ꝛ maxime i añpredicamẽtis. q. 3. ꝛ in 2o suo. 3a ꝙ dĩa speca est formalis ꝛ eꝫ. secꝰ de dĩa formarũ. Idẽ hẽt in 2o di. 3. q. 4. ꝛ alibi sepe. 3a rõ deducit ad hoc icõueniẽs ꝙ stãte ypothesi genꝰ nõ ꝑdicaꝛ vẽ de spẽ qđ est ꝯtra oẽs. 4a rõ ꝑcedit ex uerificatione ꝛ exẽplificatione Porphyrĳ i textu. ¶ Ad om arguit vnica rõne satis demonte ꝑpom: que ꝑcedit ex per se itẽtione ꝛ per se obo: ꝛ ex ꝯñti ex per se ꝑporꝛ diffõnibꝰ logici ꝛ satis pꝫ. Deinde soluendo. q. duo facit. ꝑo recitat opi. quã sequunꝛ multi realir ꝛ illã iprobat. 2o ꝑpriã opi. cõclusiue ponit ꝛ declarat. Uult igiꝛ ꝑma via ꝙ lꝫ res ꝑme itẽtionis que est fundamẽtũ gñis (ubi coiter accipimꝰ fundamẽtũ pro sbo sicut ẽt in rlonibꝰ rebꝰ. sed opꝫ imaginari tũc duo i ipso vꝫ qđ ꝛ quo. sicut in sorte cũ dicimꝰ ꝙ est silis platoni. quo. s. ut albedinẽ ꝛ qđ ut ipse sortes albꝰ ita aial est qđ est genꝰ sed quo est genꝰ ꝛ coicabilitas talis) nõ diffiniaꝛ nec cõsidereꝛ abte a logico qꝛ tunc eẽt artifex realis: ipm tñ ut sub itẽtione gñis ꝯsideraꝛ ab eo ꝛ ita diffiniꝛ sicut macꝰ cõsiderat es uel aurũ ut spericũ uel triãgulare ꝛ sic de alĳs. ꝛ sic facilr soluunꝛ arta qꝛ ꝑncipalia faciũt ꝑ hac ꝯne. Arm aũt post om soluiꝛ negãdo ꝙ solũ itẽnem per se cõsiderat logicꝰ sed ẽt rẽ sub itẽtione. ¶ Cõtra hũc modũ dicẽdi arguit doc. ex vnica ꝯueniẽtia illiꝰ ꝙ hic diffiniꝛ rebꝰ oium generũ. ꝛ bñ dixit ꝯuenit ꝛ nõ ꝑdicaꝛ ut ĩfra: bñ dixit rebꝰ idiffinite ꝛ nõ ulr: bñ ẽt generũ ad dĩã trñscẽdẽtiũ ꝛ illir. Sic eni aial de ꝑdito sbe est genꝰ ita color de ꝑdito qlitatis: ꝛ figura de ꝑdito quãtitatis: ꝛ rlo suppõnis de ꝑdito rlonis ꝛ sic de alĳs. pꝫ ẽt de. 10. ꝑdicamẽtis quoꝝ quodlibet est genꝰ. Idẽ hẽt ĩfra. q. 3. añpredir. in solõne. talis aũt cõueniẽtia nõ põt ꝯuenire alicui rei sub intẽtione qđ ꝑbat satis bñ: ꝛ patuit supra ꝙ ens nõ est genꝰ. Ad hoc arm rñdeꝛ: ꝛ illã rñsionẽ seqtur. Uel saltẽ nõ iprobat doc. ĩ. q. sequẽti. ꝛ sepe alibi distinguẽdo de vnite vniuocatiõis ꝛ ꝑportionis qrũ 2a sufficit in ꝑposito. Uoco aũt vnitꝫ vniuois vnitꝫ uocis ꝛ rõnis sic vniꝰ vnitem vo ꝑporis appello vnitꝫ cõformitatis uel in similr se hñdo nõ vniꝰ sed pluriũ ꝛ coiter reꝛ diũsoruꝫ: ꝛ hoc ꝟm ꝑportionẽ arithcam uel geocam, lꝫ metaphoce loquẽdo seu mece ꝛ entiue ut. ĩ. q. quotl arlo ꝑo hẽt. sicut enim se hẽt aial ad hoiem ꝛ asinꝰ: ita color ad albedinẽ ꝛ nigredinẽ ꝛ figura ad qdratũ ꝛ triãgulũ ꝛ sic de aliis. Res igiꝛ vna vnite ꝑportionis subest itentioni generis in cõi. Deinde nõ directe ꝯtra hãc euacm sed cõtra opionẽ in se alio medio arguit doc. iferẽdo ꝙ logicus non per se sed per accñs tũc rẽ diffiniret sic sba per accñs videꝛ qꝛ ut sub colore. sed oẽ per accñs tale reduciꝛ ad per se tale. 2. phir. t. ꝯ. 66. ꝛ alibi sepe. cuꝫ igiꝛ res nõ diffiniꝛ a logico nisi ut sub itẽtione ergo intentio magis ꝛ per se. Ex quo ulteriꝰ arguit ꝙ res nõ diffiniꝛ funꝛ loquẽdo ex ypothesi cũ iplicat diffinitioneꝫ nõ ꝯuenire per se diffinito ut supra visum est.

Consequenter ponit opionẽ ꝑpriam ubi sic ꝑcedit. ꝑo ꝯnẽ negatiuã ꝑmittit que triplex eẽ põt. ꝑma ꝙ res abte loquendo nõ diffiniꝛ hic. 2a ꝙ nec aggregatũ ex re ꝛ itẽtione. 3a ꝙ nec res sub itẽtione. ꝑa pꝫ qꝛ alr artifex relis. 2am ꝑbat ex. 6. mece. t. ꝯ. 4. 5. ꝛ. 6. ꝛ. 7. mece. t. ꝯ. 11. 13. ꝛ. 20 atqꝫ. 21. 3am ostẽdit a sufficiẽti diuisione. ꝯ ergo gñalis negatiua vꝫ res nullo mõ diffiniꝛ saltẽ ut qđ ꝛ ꝑncipaliter lꝫ forte ꝑ quo ꝛ ꝯcõitãter pꝫ. 2o ꝯnẽ affirmatiuã adiũgit quã ꝑbat ex ꝑseitate ꝯueniẽtie huiꝰ diffõnis (de qua queriꝛ) ipsi soli itẽtioni que est necĩa conditio diffilis ꝛ diffiti per se. diffinitio eni ex scdis itenbꝰ constita nõ ꝯuenit per se nisi 2e intẽtioni. ꝙ ħ sit hoi patebit ex. q. sequẽtibꝰ. Sed pro maiori declaratione huius ꝯnis distinguit de itẽtione nõ quo ad eiꝰ eẽntiã sed quo ad modos itelligẽdi ꝛ significãdi ipsiꝰ dicẽs: ꝙ põt significari cõcretiue uel abstractiue. Ex quo sequiꝛ ꝟm ipm idẽtitas significati cõcreti ꝛ abti. ꝑmo mõ quãtũ ad ꝑpositũ significaꝛ per hoc nomẽ genꝰ cuiꝰ abtum est itẽtio gñis ꝛ nõ gñatꝰ ut aliq ponũt. Nulliꝰ eni istoꝝ 5. uliũm abstractũ vno noie põt exꝑmi ut. ĩ. c. de dĩa. ꝛ ꝑprio hẽt iste. Accñs aũt oẽ siue reale siue rõnis concretiue sumptũ est applile sbo ꝑdiue saltẽ: ꝛ cõnotat siue ꝯsignificat ipm ꝛ nõ in abstracto lꝫ sic isit nõ tñ per modũ ihẽrẽtis sed per modũ per se stãtis ꝛ absolute essentie significat. Cũ igiꝛ logica sit de scdis itenbꝰ non quõcũqꝫ sed applitis ꝑmis. Igiꝛ logicꝰ diffinit itentiones gñis: ꝛ sic de alĳs in cõcreto ꝛ nõ in abstracto ut s. cõnotat cõcernit ꝛ supponit pro fundamẽto. uerificaꝛ igiꝛ ois diffinitio logicalis in fũdamẽtis lꝫ in alia ꝛ alia ꝑdicatione nõ tñ ex hoc seqtur ꝙ fundamẽtũ sit id qđ diffiniꝛ. sed scdaium pro quo. Intẽtio quoqꝫ abstractie ꝛ qdditatiue ꝑscidẽdo a ꝯcernẽtia sbi ꝛ funti hẽt forte diffiniri a meco ut supra dictũ est. Ideo notãter dixit doc. ꝛ ꝑprie ꝟm ꝙ itẽtio ad dĩam eiꝰ uel est ens ut sup dictũ est. ꝙ differt itẽtio in quãtũ ens ꝛ in quãtũ intẽtio. ¶ Ulterius pro solõne argumẽtorũ ꝛ ulteriori declaratiõe dictoꝝ adducit duo nõbilia. Ex qbus duo correla infert. ꝑmũ notabile ꝙ ꝑdicari est per se scdaꝝ itẽtionũ qꝛ est 2a itẽtio ꝛ dicit actũ sigtũ eẽ vo rerũ. ꝛ posset addi 3m ꝙ vꝫ dici. i. per uocẽ exprimi est uocũ: lꝫ dici alio mõ sit ẽt itẽtionũ ut infra in añpreditis. Exm genꝰ ꝑdicaꝛ de spẽ uel spẽs ꝑdicaꝛ de indiuiduo recte dĩ: nõ tñ spẽs est genꝰ uel eꝫ. nec idiuiduum est spẽs uel eꝫ saltẽ ut qd. hõ aũt est aial uel sortes est hõ ꝯgruẽtiꝰ qꝫ aial ꝑdicaꝛ de hoie uel hõ de sorte ut ĩfra statim. 2m nõbile est ꝙ per hoc vbum suꝫ es fui exerceꝛ in rebꝰ ꝑe itẽtionis uel sibi cõformibꝰ quo ad ħ actꝰ signatꝰ iportatꝰ per hoc vbũ ꝑdicari uel subici ul dici in 2is ut dictũ ẽ sup. Primũ coꝝm ꝙ cõcreta 2e intẽlia supponũt pro fundamẽtis maxime qñ copulãtur per hoc vbũ ꝑdicari: ꝛ nõ solũ reu huiꝰ vbi est hoc ueꝝ sed ẽt respectu alioꝝ. facit tñ spãlẽ mẽtionẽ de hoc uerbo ꝑdicari doc. qꝛ est ad ꝑpositũ diffõnis de qua queriꝛ. Exm cũ diciꝛ albũ currit denotaꝛ ꝙ hõ uel aliđ animal currit. Ita cũ diciꝛ genꝰ ꝑdicaꝛ de spẽ denotaꝛ ꝙ hõ est aial uel aliud hoi. hic est tñ dissilitudo ꝑꝑ diuersitateꝫ actꝰ. 2m coꝝm ꝛ seqtur ex ꝑo ꝙ a ꝑdicari sigto ad exercitũ in eisdẽ terminis nõ tenet arm per se sed bñ in alĳs ut puta ab itenbꝰ ad fundamẽta ꝛ maxime duꝫ in itenbꝰ sit ꝑdicatio per se. ut genꝰ ꝑdicaꝛ de spẽ ergo hõ est aial. ꝑma enim est significatiua 2e. qđ ğ dcm est i ꝑa figuratiue idetermĩnate ꝛ cõfuse ꝛ sub uelamine qdaꝫ practicaꝛ ꝛ exꝑmiꝛ distincte per 2am. Predicatio eniꝫ signata nõ est ꝑprie ꝑdicatio ut dictũ est ꝑus sed tm signũ ꝑdicationis. hoc pꝫ qꝛ ꝑm poniꝛ a ꝑte sbi ꝛ sbm a ꝑte ꝑditi ꝟm ordinẽ loquẽdi in actu signato: ut genus ꝑdicaꝛ de spẽ: uel aial ꝑdicaꝛ de hoie lꝫ ꝑma sit per se ꝛ 2a per accñs: de quo in sequẽtibꝰ. nisi dicas ꝙ illud qđ est sbm in actu sigto est ꝑm in actu exercito ꝛ eꝫ. de q ifra tãgeꝛ. ¶ Cõsequẽter iciden ponit dĩam actꝰ sigti ꝛ exerciti in mltis. Nã ꝑter cõem modũ exercẽdi actũ sigtũ qui tactꝰ est supra ꝛ mõ hic vꝫ per hoc vbũ est uel aliud substãtiuũ. sunt alĳ termini spãles siue modi ul determinationes actũ exercitũ iportãteꝫ ꝛ enũat tres vꝫ ꝑter tm ꝛ nõ. Isti eni termini negatio: exclusio: excepo ꝛ vba sibi corrñdẽtia ꝑtinẽt ad actũ signatũ ideo apte per se adiũgunꝛ ipsis scdis itẽtionibꝰ. Dicit ğ ꝙ ꝑ nõ exerceꝛ negatio q per nego sigtur ꝛ ita de tm ꝛ excludo de ꝑter ꝛ excipio. Et ponit exm de duobꝰ ꝑmis s. de nõ ꝛ nego uel negao. qliter vꝫ ualet arm ab vno ad

aliud cū termis p̄meintenb⁹ ⁊ 2ᵉitenb⁹ ꝓportionalib⁹ utriqꝫ vñ arm istud ualet. Ad negationē supioris sequitur negatio iferioris: igit̄ si nō est aial nō est hō. ubi mutat̄ act⁹ sigtus in exercitū ⁊ itētiones in fundamēta ꝑ qb⁹ supponūt. Oēs enim termini añtis sunt itētiōes 2ᵉ ut pꝫ: ⁊ oēs termini ꝯtis sunt p̄me itētiones. ponit̄ ergo hō ⁊ aial loco supioris ⁊ iferioris formal'r accept̄ ⁊ ponit̄ nō est loco negatio ⁊ sequit̄ cū nō illa'ᵉ: tamē non exēplificat doc. de alijs sed exēpla plura pñt imaginari. vno mō sic qd ꝯuenit p̄cise uel exclusiue añti cōuenit ⁊ ꝯñti. igit̄ si tm̄ hō currit tm̄ aial currit. ul' sic qd cōuenit p̄cise vni oppositoꝝ remouet̄ ab altero: igit̄ si tm̄ albū currit nihil qd est nigrū currit. De ultimo sic Quicqd excipit̄ ab aliquo attributo ꝯtinet̄ sub s̄bo attributi: igit̄ si ois hō p̄ter sortes currit sortes est homo ⁊ sic de alijs. hēs plura exēpla in regulis ꝯñtiarū applicabilia ad ꝓpositū. Ex oib⁹ istis pꝫ v̇itas illoꝝ nōbiliū ⁊ corre'. Sed obijcit maxime ꝯtra 2m correm ꝙ etiam in eisdē termis ualet ꝯñtia ab actu sigto ad exercitū ⁊ l'ra satis pꝫ. Rñdet dupl'r p̄o negādo p̄mā ꝯñtiā saltez de forma. Nā si iducerent̄ ad sill'm ꝯ necīa iferret̄ ex cōtingēti p̄missa ⁊ per se ⁊ per accñs qd est cōtra Ar. j. poꝝ. ⁊. j. posterioꝝ formal'r saltē ardo. Mālīter eniꝫ sequit̄ necīu ad qdlibet: ⁊ vm ad qdlibet: ⁊ ꝑ se ad qdlibet. Exm lꝫ nō sit oino sil'e sortes est risibilis igit̄ hō est risibilis: nō seqtur ꝑꝑ qd sed potius eꝯ. Alio mō rñdet nedo mi. imo ꝙ est faᵃ ꝯñtis in arto uel in ꝯᵃ illa prima ꝑꝑ uarinem medij. aial enim ⁊ hō sub intētionib⁹ scdis ex̄neant̄ sibiipsis abte sūptis. Predicari nāqꝫ cū sit secūda itētio accit aiali ēt pro eē itelligibili. iō enim p̄dicat̄ qꝛ gen⁹ uel supius uel cōe uel p̄dile qbus per se cōuenit p̄dicari. Sūt igit̄ alij termini añtis ⁊ ꝯñtis saltē quātū ad suppoem lꝫ nō quo ad significationē que alietas sufficit ad faam accñtis. Vel meli⁹ in scda rñsione vult ꝯñtiā ualere ꝑꝑ alietem terminoꝝ: ⁊ qd ibi tangit de faᵃ accñtis exēplat̄ adducit. In hac aūt ꝯñtia nō est formal'r faᵃ talis qꝛ nō comparant̄ hic accñs ⁊ s̄bm ad aliqd 3m attributū sicut ꝯuenit in faᵃ tali: ut hic hō est spēs socrates est hō g̃ ⁊c̄. Et si reducat̄ in sill'm adhuc nō eēt faᵃ: ut si sic arguat̄. de quocūqꝫ p̄dicat̄ aial illud est aial: sed de hoie p̄dicat̄ aial igit̄ hō est aial. Ex hijs duab⁹ rñsionib⁹ hēs duas ꝓpōnes notabiles. p̄ᵃ ex prima ꝙ ueri⁹ suā v̇itatē nō hēt a min⁹ uero. 2ᵃ ex 2ᵃ ꝙ termin⁹ uariatus in faᵃ accñtis est duo termi. ℂ Ad p̄m p̄ncipale dicit ꝙ aliud est eē qd rei: aliud p̄dicari in qd de re ⁊ hoc ut li in qd determinat iherēs nō iherētiam ꝯcedit. igit̄ gen⁹ p̄dicari in qd de re ut li in qd determinat ip̄m gen⁹ in se qꝛ vnūqdqꝫ in suo gñe est qd sic̄ supra in sil'i dictū est de per se. q̄re lꝫ h̄ p̄dicatio sit denominatiua accñtalis aial est gen⁹ p̄dim ēt dꝛ in qd ad sēsum datū p̄us. ℂ Ad 2m dicit per idē gen⁹ in qd est qd dꝛntiū nūo tm̄: utputa hui⁹ gñis ⁊ illi⁹. p̄dicat̄ tñ in qd de differētib⁹ sp̄e ⁊ hoc pro substracto ⁊ forte ēt ꝑ formali accipiendo dꝛia sp̄e sudoli in quid ut p̄us. sed de h̄ in 3o arlo ⁊. j. q. 14. ℂ Ad 3m pꝫ per distinctionē h̄itam īter actū sigtū ⁊ exercitū ⁊ alia que tacta sunt in corpe q. lꝫ enim h̄ sit faᵃ gen⁹ est spēs uel eꝯ accipiēdo utrūqꝫ ut qd: hec tñ est uera. gen⁹ p̄dicat̄ de sp̄e. ℂ Ad 4m dic̄ ꝙ exᵃ ponit Porphy⁹ in reb⁹ p̄ᶜ itētionis. tū qꝛ in illis v̇ificat̄ diffinitio ⁊ pro illis scdario saltē dat̄. atqꝫ ꝑ eis intētio gñis ut diffinit̄: supponit tñ qꝛ manifestiora ⁊ notiora per que ignotiora ordine doctrine ꝯuenit declarare. tū ēt qꝛ exēpla ponim⁹ nō ut ita sit ex p̄o p̄oruꝫ t. ꝯ. 40. de ipsis tñ p̄mis intētionib⁹ nō dat̄ ista diffinitio nec abte sūptis nec aggregatiue nec ut sub itētionibus secūdis ex prehabitis.

De tertio p̄o dubitat̄ circa p̄m p̄ncipale ⁊ sol'onem ei⁹: tū qꝛ mi. arti quā nō negat doc. vꝫ negāda ut sup̄ notaui: tū qꝛ illa disto de i qd ut determinat iherēs uel iherētiā. ⁊ eodē mō illa de per se supra vꝫ min⁹ ꝯueniēs qꝛ sic ꝓpriū ⁊ accñs ⁊ dꝛia possent p̄dicari in qd cuꝫ vnūqdqꝫ in suo gñe sit qd lꝫ reu alteri⁹ sit q̄le. Ad hoc dico breuiter ꝙ lꝫ mi. illa posset negari ut p̄us dixi accipiēdo li i qd ut determiat iherētiā nō tñ ut determinat iherēs: ⁊ q̄liter illa disto ualet ⁊ itelligēda sit dictū est in sil'i supra. Qd addit̄ de alijs ul'ib⁹ pōt dici ut supra. q. 9. notaui. ꝙ poti⁹ gen⁹ ul' species p̄dicant̄ in qd q̄ꝫ alia. tū ꝑꝑ ꝓp̄etates fundamētales. tū ꝑꝑ suppōnē ꝑsonalē. tū ꝑꝑ reductionē aliorum ad ista duo. Et cū dꝛ ꝙ vnūqdqꝫ est qd ⁊ vm mece sed nō logice. uel al'r vm est ut tñ moduꝫ sp̄ei uel gñis iduit. uel 3o vm est ꝓprie nō tñ approp̄ate. uel 4o ⁊ coicidit cū 2o. uerū est de hijs que per se in gñe aliquo repolia sunt cui⁹ sunt tm̄ gñā ⁊ spēs.

Secundo dubitatur circa 2m p̄ncipale ⁊ sol'onē ei⁹. videt̄ enim ꝙ male dicit itentionē nō p̄dicari nisi de hac ⁊ illa que tm̄ nūo differūt ⁊ hoc siue accipiat intētionē in cōi siue ut iplicite itelligit̄ de itētione gñis. In itētionib⁹ nāqꝫ scdis ponim⁹ coornes ⁊ gñā ⁊ spēs suo mō sicut in p̄mis ut in añpredictis. q. ultima hēt iste. Itē gen⁹ gñalissimū ⁊ subalternū magis differūt q̄ꝫ vnū gñalissimū ab alio loquēdo de itēb⁹ scdis. ⁊ sil'r pōt argui de sp̄e sp̄ālissima ⁊ subalterna ⁊ forte subiecta ⁊ p̄dicata: ⁊ eodē mō de dꝛia ꝓprio ⁊ accñte. Sed h̄ gñalissimū ⁊ illud differūt nūo. igit̄ gñalissimū ⁊ subalternū plus q̄ꝫ nūo. dꝛia v̇o maioꝛ nūali ad min⁹ est speca. Sic̄ de vnite minori nūali in sil'i hēt iste. Et si dicat̄ ꝙ differūt gñalissimū ⁊ s̄balternū tm̄ penes mās qb⁹ applicant̄ ⁊ ita actit sicut masculus ⁊ femina in sp̄e humana: ⁊ eodē mō de alijs oib⁹ est dicēdū. ℂ Cōtra qꝛ eadē rōne gen⁹ ⁊ spēs solum nūo distinguerent̄. imo poti⁹ in hijs vm erit: qꝛ eidem fundamēto applicari pñt saltē reu diūsoꝝ. gñalissimū aūt ⁊ subalternū mime. Itē s̄m istū in hijs qōnib⁹ per totū: diffinitiones ⁊ diuisiones logicales ubicūqꝫ pñt v̇ificari de scdis itētionib⁹ semꝑ itelligēde sunt. cū igit̄ gen⁹ a Porphyrio diuidat̄ in gñalissimū ⁊ subalternū ⁊ utrūqꝫ diffiniat̄ ut patet. c. de sp̄e. seqtur ꝙ tales diffinitiones ⁊ diuisiones dant̄ per dꝛias formales ⁊ 2ᵉ intētiōales ⁊ nō per mālēs. Itē 3o qꝛ eodē mō poterit diuisio ul'is in h̄. 5. dici mālis: ⁊ sic̄ p̄us dictū est de gñe ⁊ sp̄e in p̄ma replica. Ita pōt argui de dꝛia ⁊ sp̄e ⁊ sil'iter de specie ⁊ ꝓprio ⁊ sic de alijs. Sed tūc quō coordinatio p̄dicamētalis in scdis itētionib⁹. ⁊ quō scia de ipsis? quō demr̄atio? quō ordo? quō diffō? ℂ Pro sol'one h⁹ dubij (lꝫ ut supra. q. 9. tetigi utraqꝫ ꝑs ꝓbabil'r sustineri possit) tñ ut clari⁹ utraqꝫ via sustineat̄ Nōnm p̄mo ꝙ in oib⁹ accñtib⁹ siue realib⁹ siue itētionalib⁹ pōt attēdi dꝛia duplex. s. mālis ⁊ formalis ut exp̄sse habet iste. j. di. 2. q. 5. soluēdo argumēta op. ⁊. 3. di. eiusdem ⁊ alibi. Prima (ut p̄cise talis) est nūalis ex ꝑte distictorū lꝫ ex ꝑte distinguētiū possit eē speca ul' gñica. secūda v̇o est speca ad minus: nisi extēdat̄ ad hecceitates. Secūdo adūtēdū ꝙ suppō sunt in duplici dꝛia: quedam eiusdē denoiatiōis cū suo cōi: q̄dā alteri⁹. Exm ut hō reu aialis ⁊ hoc aial. coiter tñ suppom eiusdē denoiationis p̄dicat̄ de supposito alteri⁹ denoiationis stāte idētitate cōcretionis. 3o sciēdum ut sepe supra dictum est ꝙ al'r logic⁹ ⁊ al'r mec⁹has scdas itētiones ꝯsiderat: qꝛ hic ut applicabiles reb⁹ p̄ᶜ itētionis sunt: ille v̇o ut abstrahūt ab illis. Ex hijs ad dum pōt dici sustido ip̄m genus p̄dicari plusq̄ꝫ de solū nūo differētib⁹ ꝙ logt̄ doc. de dꝛia māli accñtiū ⁊ nō formali insecut⁹ forte in hoc viā cōem que accia spēs s̄ba dicit nūo distingui. Vel al'r ꝙ loqtur logice ⁊ nō mece de ipsis intenb⁹. uel al'r posset saluari dictū doc. itelligēdo eū de suppotis alteri⁹ denoiationis. Predicat̄ enim gen⁹ de hoc differēte sp̄e ⁊ de illo que tm̄ nūo differūt ut infra patebit. Vel

ultio posset dici q loquit cõformiter dictis suis alibi ubi dicit. q vnũqđqz gen⁹ uel gñali⁹ vnũqđqz cõe pus descẽdit in sui ppriũ idiuiduũ qz in aliquã eius spẽz. sed tale idiuiduũ põt bñ dici de plurib⁹: ut puta h ens sic ens: hoc aial sicut aial: et ita hoc gen⁹ sicut gen⁹: sed hec rñsio querit maiores difficultates psoluẽ. ideo teneant rñsiones pcedẽtes. uel dicat cõiter. Qui uellet tenere aliã viã soluat motiua. Prima via magis mihi sapit. qd aũt dicẽdũ sit de spẽ reu spe me et subalterne: et de dĩa et pprio et accidente: suo modo in suis locis pertractandum erit.

Tertio circa solonẽ. q. põt dubitari et gra breuitatis oĩa sub vno dubio pstringã. Videt enim q male dicat: ctra pmã viã ar do q illud qđ h diffinit cuenit vniuoce reb⁹ oium generũ: tũ qz denoiatiue et acci t eis cõuenit: tũ qz multe res generũ nõ sũt genera. Itẽ ens sub itẽtione uľis uel cois aut trãscẽdentis cuenit vniuoce reb⁹ oium generuz: igit ppõ illa est falsa: impossibile est aliquã rẽ etc. Itẽ circa idem laborãt dia cus me cus et sophista. 4. me ce. t. 2. 5. Me co vo diffinit gen⁹ ut res pme itẽtionis est eadẽ ẽt diffõne qua Porphy⁹ ut pz. 5. me ce. t. 2. 33. igit et logic⁹. male igit dicit q res nullo mõ diffinit sed itẽtio. Itẽ possent põderari ille ppões. oẽ per accñs reducit ad aliqđ per se. et diffinitio cuenit diffinito per se: sed ptranseo pro nũc. Itẽ qđ dicit cõiter q itẽtio vz diffinit per se hic ut est cõcretũ videt falsum ex. 7. me ce. t. 2. ij. Itẽ cũ ccretũ et abstractũ idẽ significãt per te ifra. q. de denoiatis si abstractũ significat qd seqtur q et cõcretũ. male igit dicit q itẽtio ut qd est hẽt diffiniri a me co ut tñ cõcretiue sũpta a logico. Itẽ abstracta ut sic nõ pñt diffiniri qz oẽ qđ pprie diffinit supponit psonalr qđ ab tis non cuenit. Itẽ illud pmũ notabile vr falsum qz h est uera aial per se pdicat de hoie. et h gen⁹ est uľe. et hoc gen⁹ est gen⁹. In oi eni gñe est qd et eẽntia et pdicatio eẽntialis per cñs et hoc me te hoc vbo est. Itẽ illud ipm corr m videt repugnare soloni. q. et silr 2 m nõbile. Nã si noia 2e iten lia cõcretiue accepta re u h⁹ vbi pdicari supponũt p fundamẽtis et talis pdi o hẽt exerceri in pmis. videt ergo q diffõ gñis hẽt vificari et exerceri in reb⁹. Res ergo sub itẽtione diffinit ut pma via tenet. Itẽ ex 2o corre o vr seq q pdi o signata in scdis itẽtionib⁹ sit per se: ut puta ista gen⁹ pdicat de spe. et tũc dispatũ per se de disperato pdicat. Itẽ ista pdicatio gen⁹ pdicat de uľi nõ exercet in reb⁹ sed in ipsismet scdis itẽtionib⁹ dicendo uľe est gen⁹. Itẽ circa illã lrãm in qua notat dĩa actus signati et exerciti multa eẽnt tãgẽda. Sed breuiter dubitari põt qre illa adũbia nõ tm et pter denotãt actum exercitũ magis qz vba sibi corrñdẽtia: cũ adũbia adiectiua vbo⁊ sint et nũo⁊ per cñs entitatis. Itẽ circa solutionẽ pmã obiectionis que ponit in fine solonis. q. ctra 2 m corre m ubi negat cñtiã qz cñs est min⁹ ueruz qz añs. videt dubitãdũ qz ẽt cñtia in qua neciũ infert ex ipo li uel ctingẽti deberet negari. Itẽ vr q male dicat in 2a rñsione q termin⁹ uariat⁹ in fa a accñtis ẽ duo termini cũ fa a accñtis sit fa a ex dictionẽ. Multiplicitas enim accñtis põt stare cũ vnitate termini: vñ supra q. 8. dictũ est q diũsitas suppõnis stat cũ vni te sibi et significati. Cũ enim appa tie in fa a accñtis sm istũ pmo elẽcho⁊. q. 46. est idẽtitas appens alicuius diũsitatis ita q sit aliqd vnũ pro medio cõparatũ ad extrema sz diũsas nãs in ipso exñtes: ipsa tñ diũsitas est cã nõ existẽtie. Et ibidẽ. q. 44. dicit q accñs ut sumit in fa a accidẽtis est cũ rõ alicui⁹ nõ sit eadẽ totalr cũ rõne alterius put ad 3 m compant. Ex hijs pz q termin⁹ nõ uariat in fa a accñtis sed rõ formalis significati. Itez posset spãliter argui q supi⁹ nõ accidit suo iferiori. dimitto tñ pro nũc qz de hoc est ibi spãlis qđ. ¶ Sustinẽdo igit doctorẽ nrm rñdeo ad ista. Ad p m nego assũptuz

Ad pmã pbationẽ dico q stãt silr aliqd dici denoiatiue de alijs et cũ hoc eẽ pdicatũ vniuocũ illis ut ifra in añ predi tis dicet. et sic itelligit doc. cueniẽtiã vniuocaz in pposito nõ ut vniuoce dictũ sed ut vniuocum predi m. Ad aliã dico q li reb⁹ supponit determinate et nõ distributiue ut imaginaris. ¶ Ad 2 m põt dici q ens est vniuocũ me ce nõ logice ut supra tactũ est. uel põt negari añs ut pus hitũ est soluẽdo illã difficultatez de ente q. 9. ¶ Ad 3 m dicẽdũ vno mõ q lz laborãt circa idem diũsimode tñ ut hẽt phũs et Cõmẽ to: ibidẽ nõ icõueit. igit q idẽ per se ab vno diffiniat lz nõ ab alio. Vel põt alr dici negãdo mi. qz me co nõ solũ entia realia sed etiam rõnis et negationes et nõ entia considerat ut patet 4. me ce. Sed tũc est du m pp dictũ doc. supra. q alr meta co alr vo logic⁹ cõsiderat: qz hic in ccreto ille vo in abstracto: qđ tñ in pposito est falsum qz uterqz in cõcreto diffinit. Dici põt q me co maxime in. 5. me ce accipit ut plurimũ descriptiones vulgares termino⁊ coium de qb⁹ ibi determinat nũc ex logica nũc ex alijs facultatibus ut cõiter iuestigat qdditates tales abstractiue et ita est in pposito. Vel sustinẽdo pmã rñsionẽ: distigue de abstractiõe: lz eni me co csiderat qdditates rerũ abso te nõ tñ in ultiata abstractiõe logicali qz sic forte de ipis nihil posset pdicari. cõsiderat ergo abstractie. i. absolute et abstractione pci ua lz in uoce sit cõcernẽtia et in re iherẽtia: de hoc als alti⁹. Vel breuiter dicẽdũ q Ar. ibi determinat de gñe put est qđdã totũ ici t. et ponit multiplicẽ acceptionẽ eius ut de alijs terminis ibi fac lz igit recitat accep es ei⁹ logicalẽ nõ tñ ut sic ipm considerat sed sm reales ei⁹ acceptões ut pz. ¶ Ad 4 m de. 7 me ce. dicẽdũ q ibi logtur phus de cõcreto pro signi to et cõno to silr et nõ pro significato tm. hic vo itẽtio gñis per se diffinit in cõcreto pro significato tm lz uerificet in cõno to. de hoc ampli⁹. q. sequẽte. ¶ Ad 5 m dico q utrũqz significat qd sed diũsimode: qz hoc cũ casu illo vo absolute. Et hec diũsitas sufficit ad distinguẽdum diffõnẽ logicalẽ a me li. bñ ergo dicit doc. q ut quid est hẽt diffiniri a me co: qz oĩs qdditas et maxime accñtalis abstractiue designata a pprietate dicit qd. ccretiue vo modum alteri⁹. Et qz logic⁹ cõsiderat 2as itẽtiões ut sunt modi itelligẽdi pmarũ. ideo cõueniẽter in cõcreto ẽt ppinq diffinit eas. ¶ Ad aliud posset negari assũptũ sm aliquos. hec enim est uera sm ipsos. humanitas est aialitas sicut ista hõ est aial. et posset cfirmari hoc ex dictis h⁹ di. 2. 2 l. q. p a. in declaratione illi⁹ dicti Auic. q vz equitas est tm ipa. Vel alr posset dici q abstractũ ẽt ultimatũ põt diffiniri ex obliqs uel pdicatione mãli lz nõ ex rectis: uel pdicatiõe formali ut illa capiat pro eodẽ. Ex m h eniz est pmi modi humanitas est ex aialitate et rõna te: sicut h hõ est aial: qre sup p o poste rio⁊. Vel 3o et clari⁹ ad mẽtẽ h⁹ dicẽdũ q diffõ me lis lz sit abstracti: nõ tñ ultimate talis. de hoc magis ifra. q. 13. ¶ Ad aliud pz solo ex dictis doc. ccedo eni hãc eẽ uerã aial pdicat de hoie et hoc per se etiã pro quãto illa sigta exercet dicẽdo hõ est aial. dici tñ uel pdicari p accñs cuenit aiali sicut eẽ gen⁹ uel supi⁹ uel cõe. Cũ dr cõiter q hec est per se gen⁹ est uľe: hoc gen⁹ est gen⁹ etc. Dico q cũ logic⁹ cõsiderat scdas itẽtiones ut applicabiles pmis: iõ compatio scdarũ itẽtionũ apud logicũ sm pdicationẽ et subiectionẽ dz attẽdi per se i illo actu qui est exercẽdus in fundamẽtis pro qb⁹ supponũt: iõ dicta doc. debẽt itelligi pprie logice lz me ce ut pcedit ar m in scdis itẽtionib⁹ possit eẽ pdicatio exer ta suo mõ sicut in pmis: et tũc iduũt modũ pmarũ itẽtionũ qz eis ut sic cõsideratis sunt applicabiles: aut seipse: aut alie 2e itẽtiones ut modi: et ita tales exercite psupponũt signatas in se uel alijs logice cõsideratis. Vel posset breuiter dici ut pus ad aliã ptẽ argumẽti. q lz hic genus est uľe sit pdicatio per se: accidit nihilominus extremis

ꝙ compenꝫ inter se per hoc uerbū est. ¶ Ad aliud nego ꝙ inferꝫ. Dico enim ꝙ doc. in solōne. q. optie dixit rem aut absolute aut sub intētione hic nō diffiniri Nō p° mō: qꝛ tūc eēt diffinitio realis ꝛ nō logicalis. nō scdō mō qꝛ tale est ens per accn̄s cuius nō est diffō Nihilominꝰ tn̄ illa diffō in actu signato in secūdis intenbꝰ assignata uerificatur in p̄mis in actu exercito: ꝛ ita daꝫ pro p̄mis quātū ad uerificationē lꝫ sit per se p̄mo itētiōis 2e: ꝛ pro ipsa deꝫ p̄mario in actu tali. Nec mirū est hoc in diffinitionibꝰ logicis maxime ꝙ. s. aliarū sint ꝛ pro alijs denꝫ qꝛ cōsideranꝫ diffinibilia huius a logico ut egregie inqt doc. cōcretiue ꝛ in suppōne ꝑsonali: ꝛ ut modi applicabiles rebꝰ: ꝛ nō ut qd uel abstractiue ut sup̄ declaratū est. ꝛ ita si bn̄ adūtis nulla repugnātia est in dictis doc. Ad aliud pōt concedi ꝙ inferꝫ tanq̄ȝ incōueniēs. Et cū dicis ꝙ dispatū p̄dicatur per se ꝛc̄. Dico ꝙ illd̄ eēt icōueniēs in p̄dicatiōe exercita in qua denotaꝫ p̄dim eē de rōne sbi: uel ecōtra si p̄dicatio sit per se saltē in p̄mo uel 2° mō: nō aūt in predicatione signata ubi extrema supponūt pro fundamentis. Uel alr̄ posset dici ꝙ ex dictis doc. nō seqꝫ illd̄ qd̄ iferꝫ. Nō dicit eniȝ doc. ꝙ p̄di° signata in 2is itētiobꝰ sit per se. sed dicit ꝙ a p̄dicari per se in itenbꝰ ad esse in fundamētis ꝛc̄. hoc est ꝙ ip̄m p̄dicari ꝯuenit per se itenbꝰ eē v̄o rebꝰ ut dictū est sup̄a. ¶ Ad aliud dico ut iā tactū est supra ꝙ ipsemet 2e itenes iduūt modū funꝫ qm̄ ipse de alijs modiue p̄dicanꝫ ꝛ ita est in ꝓposito argumēti. Et silr̄ hic idiuiduū p̄dicaꝫ de pluribꝰ que nō pōt exerceri i rebꝰ p̄me itētiōis saltē ꝯn̄tia formali qd̄ dico ꝑp eēntiā diuinā. sortes enim nō p̄dicaꝫ de pluribus nisi equoce ut dictū est. q. 9. Jdeo pōt sic exerceri. hoc indiuiduū est indiuiduū ꝛ sic de alijs. Sȝ dices ꝙ ista sunt cōtra doc. qui dicit ꝙ nō tenet ꝯn̄tia talis in eisdē terminis. Dicēdū ut dicit doc. soluēdo obonem illā in solōne. q. ad finē. ꝙ tales ꝯn̄tie nō sunt per se ꝛ formales. ꝛ de talibꝰ itelligit doc. correm suū. Uel aliter negari pōt ꝙ sint in eisdē terminis saltē quātuȝ ad idētitatē accepis ꝛ suppōnis lꝫ sit idētitas mālis. Possent pōderari v̄ba doc. j. c. de sb̄a. q. 2. soluēdo. 4. p̄ncipale. ubi dicit ꝙ ad hoc seq illud inferꝫ hoc eē illud. sȝ hoc ibi hēt exponi ex ꝯtrouersia siqua est tolli. Sȝ breuiter dici pōt ꝙ illud dictū doc. s. ꝙ ab actu signato ꝛ in itenbꝰ tenet ad actū exercitū in fundamētis est uerū ubi intētiones sunt alteriꝰ denoiationis nō auteȝ ubi sunt eiusdē: vn̄ tenet genꝰ p̄dicaꝫ de sp̄e igiꝫ hō est aial: nō ita seqtur genꝰ p̄dicaꝫ de hoc gn̄e igiꝫ silr̄ in fundamētis cuiꝰ ulteriorē iuestigationē forte al's notabimꝰ. ¶ Ad alid̄ dico ꝙ illa adūbia nō sufficiūt ad actū exercitū. v̄ba tn̄ eis corn̄dētia sufficiūt ad actū signatuȝ ꝛ ita arm quodāmō ad oppom. qꝛ igiꝫ per hoc v̄buȝ est qd̄ dicit actū positiuū nō pōt exerceri totū illud qd̄ iportaꝫ per v̄bū icludēs negationē uel exclucȝ ꝛc̄. uel ꝑnoia v̄balia huiꝰ. iō opȝ addē adūbia taliū v̄boꝝ huic v̄bo est ad exp̄mēdū seu exercēdū totū illud qd̄ sig̃tuȝ est. Jdeo dicit doc. ꝙ per nō exerceꝫ nega° ꝛc̄. qꝛ illud qd̄ obscure iportabaꝫ per v̄bū dicēs actū signatū iam exp̄sse poniꝫ ꝛ formalr̄ lꝫ de se sine v̄bo nō sufficiat ad actū exercitū. Et cū dicis ꝙ sunt adiectiua v̄boꝝ: concedo: igiꝫ mioris entitis pōt cōcedi. igiꝫ nō dicūt actū exercitū: cōcedo sed adduntꝫ v̄bis p̄nꝫ dicētibꝰ talē. ul' alr̄ ꝙ lꝫ sint mioris entitis nō tn̄ exp̄ssiōis illius ꝙ quodā q̄si sub uelamine iportaꝫ per v̄ba sibi corn̄dētia. ꝛ hoc nō incōuenit sicut per accn̄tia que sūt minoris entitatis ipsa sb̄a ꝑficiunꝫ ꝛ clariꝰ cognoscunꝫ res māles Ulterior speculatio huiꝰ hēt videri in tractatu de modis significādi. Jdeo pro nūc differaꝫ. ¶ Ad aliud dicēdū ꝙ doc. loqtur de ꝯn̄tia formali: instātie v̄o hn̄t locū in ꝯn̄tia māli. Uel alr̄ ꝙ ulr̄ in oi ꝯn̄tia inferens dȝ eē magis tale uel saltē nō minꝰ q̄ȝ illatū ꝛ ita in v̄itate ꝛ falsitate ꝛ ꝯtin° ꝛ ipossibilitate. ꝛ sic tenēt ille ꝯn̄tie māles ut pȝ. ¶ Ad hoc optie nota ea que dicit sinme super p° elēchoꝝ. q. 8. soluēdo 2m arm p̄ncipale. vide ēt i an̄predi tis. q. 9. ad finē. ubi tāgit silem ꝯn̄tiā ꝛ solōnē notabilē eiꝰ. ¶ Ad aliud pōt dici breuiter pro nūc ꝙ terminū uariari ꝯuenit uel quo ad māle eiꝰ uel quo ad formale. ꝛ hoc uel quātū ad significatū p̄mariū uel secūdariū: uel quātū ad modū significādi seu accepem. nūc v̄o lꝫ termini sint idem in ꝓposito māliter accepti nō tn̄ formalr̄: qꝛ in an̄te pro signitis p̄marijs ꝛ q̄si sub modis significādi abtis. Jn ꝯn̄te aūt pro scdarijs ꝛ modis respectiuis accipiunꝫ. uariaꝫ igiꝫ acceptio lꝫ nō p̄ncipalis signi°. ꝛ hoc sufficit ad fallaciā accn̄tis. Jn alijs quoqȝ fallacijs secꝰ est. de hoc magis sup qōnibꝰ elenchoꝝ. Qd̄ aūt tāgiꝫ in fine de accire supioris inferiori diceꝫ infra ꝛ sup li. elēchoꝝ magis. Ad hoc nota ea q̄ hēt infra. q. 5. an̄predi soluēdo ultimū p̄ncipale in simili singularissime.

d

Duodecimo querit an diffinitio gn̄is sit ꝯuenienter data. De p̄mo qd sit diffō: ꝛ qd genꝰ: ꝛ quotiēs sumunꝫ: ꝛ q̄liter i ꝓposito satis pȝ. q. p̄cedēte. Cōditiōes v̄o diffōnis patēt. 6. topi. 7. mece. ꝛ aliq̄liter ꝑtractabunꝫ in sequētibꝰ arlis. Diuisio cois nisi ꝙ 2a ꝑs subdiuidiꝫ. Ordo pȝ qꝛ postq̄ȝ visum est qd diffinitur merito seqtur examinatio diffiis. ad sequētes ēt pȝ ordo ut statim diceꝫ.

De secundo sex rōnibꝰ arguit pro ꝑte negatiua. p̄ma sumiꝫ ex Arꝭ. 7. metace. t. ꝯ. 4. 2a ēt ibidē. t. ꝯ. ij. ꝛ ꝓbatio assūpti p̄ma per auctē hē² ibidē. t. ꝯ. 20. ꝛ. 21. 2° ꝓbat illud idē assūptū rōne ꝛ adducit ph̄m. 3. topicoꝝ. c. j. ꝛ videꝫ ꝙ ph̄us loquiꝫ ibi de gn̄e p̄dili ꝛ nō de gn̄e moꝝ ut patet per exempla que ponit de hoie asino ꝛ colore: ꝛ iō 2a solō doc̄to. ad hoc arm magis sapit. 3a rō fundaꝫ. 7. mece. t. ꝯ. 13. ꝛ i Boetio li° diuisionū. ꝛ. 6. topicoꝝ. 4a rō est clara. 5a rō fundaꝫ. 6. topicoꝝ. c. 2. ꝛ. 4. 6a rō ꝓcedit ꝑ viā nugationis inēte in hac diffinitione allegaꝫ ph̄s. 5. metace. ꝛ est in illa ꝑte post textū. ꝯ. 15. cū nō corn̄det cōmētū nec. t. araca. Jdē ēt. 10. mece. t. ꝯ. 10. 12. ꝛ. 17. ꝛ alibi ibidē. Ubi adūte ꝙ vnū ꝛ multa opponunꝫ: ꝛ ideo quotiēs accipiꝫ vnū ꝛ aliud vnū: aut quotiēs sumitur pȝ ibidē. ꝛ tāgeꝫ. j. c. de sp̄e. Jō multitudo totiēs accipiꝫ uel multū. ꝑtes aūt vniꝰ q̄dā sunt p̄mac ut idētitas quedā scdarie ut silitudo ꝛ hiꝰ. silr̄ est de multitudine ꝑtes eni eiꝰ p̄marie sunt diūsitas ꝛ dr̄ia. scdarie opposita. uel dicit ergo doc. ꝙ multitudo abstractiue sumpta diuidiꝫ ad modū gn̄is in sp̄ēs in dr̄iam ꝛ diūsitatē. dr̄ia igiꝫ cōcretiue sūpta. s. in plurali nūo descēdens ab hoc singl'ari differēs icludit multa sicut alba colorata in plurali nūo: qꝛ sicut abstractū ad abstractū ita cōcretū ad cōcretū quātū ad iclu em ꝛ p̄dicationem ꝛ supioritatē eēntialē maxime ubi saluaꝫ vniformis eoꝝ vniuo°. Videꝫ g̃ ꝙ in diffōne gn̄is sit nugatio cuȝ diciꝫ multis differētibꝰ sicut si diceret colorata a sb̄a uel aialia hoies. ꝛ addit notāter doc. si li pluribꝰ poniꝫ ꝓ multis: uel si compatiue adhuc idē significat. Nam in diffōne gn̄is ponit Porphyꝰ pl'ibꝰ differētibꝰ sp̄e. ꝛ expositores coiter exponūt li pluribꝰ pro ml'tis sicut plerūqȝ solet compatiuꝰ exponi per positiuū ꝛ eꝯ. ul' dato ꝙ ibi teneret compatiue nō vitaꝫ nugatio cū compatiuus gradus ꝛ positiuꝰ idē significāt lꝫ sb̄ diūsis modis significādi ut pȝ in tractatu modoꝝ significādi. ꝛ in ꝓposito attēdiꝫ nugatio nō rōne modi significādi sed signit¹. pȝ aūt ꝙ li multū nō hēt aliū compatiuum q̄ȝ li plures. Nō enim regulariter p̄nt semp formari ut patet cuilibet grāmatico. ¶ Adducit doc. satis appentē euaem ad hoc arm ex cōi snia grāmaꝫ qui saluāt cōgrui

tatē et pfectionē orōnis in qua magis cōe pcedit min⁹ cōe ex eadē pte orōnis: et hoc per quādā figurā quā appellāt apponē. Nā tūc min⁹ cōe specificat et determiat magis cōe: ita q oro que al's gñaret cōfusum ȝceptuz tūc cāt distūs. ut aial currit: et aial hō currit. sed econtra fieret nugatio: qr tūc idē bis diceret manifeste. nā nō possum dicē hoiem qn dicā actu aiāl. sed bñ ecōtra ut pz. Cōtra hāc euaᶜᵐ arguit ex duplici auctē. et lz qui dā hic dicāt exponētes doc. q nō itēdat in pma haruz rōnū ipugnare rñsionē: sed ostēdē q nugatio est in prepo ifieri⁹ supiori ex eadē pte orōnis: qr hoc videt innui ex lrā ut pma facie appet. hoc tñ est minus bñ dcm̄ tū qr Ar. hoc nō itēdit ibi imo opᵐ. tū qr doc. qui tā sbtilis erat rē ita manifestā nō curauit tā sbtilr pbare Nullus eni dubitat tūc eē nugas. Doc. igit mltū breuiter iduxit textū phi: et iō ille bo⁹ pr qui nō vidit ipm in fonte decept⁹ est. lrā igit phi. 6. topicor. c. 3. est ista. Rursuz si ulī dicto addidit et pticulare ut si dementiā diminuᶜᵐ expedietiū et iustor. Nā iustū expediens qd q̄re cōtinet in expedite: abūdās ergo iustū. Nā qui dixit ulē addidit et pticulare. Et si medicinā disciplinaz sanandor aiali et hoi. aut legē imaginē eor que naturalr sunt bona et iusta. nā iustū bonū qd q̄re frequēter idē dicit hec ibi. Uides igit q doc. adducit hūc textuz directe ȝtra rñsionē. lrā igit ut coiter habet est supplēda et castigāda. Aliā auctē adducit ex. 7. meᶜᶜ. t. c. 43. cui⁹ duplicē pbationē ex eodē loco adducit. et ibi ulez doctrinā de nugatiōe cognoscēda assignat: vz p trāsūs terminor et per assignationē rōnū loco noiuz. ¶ Ad oᵐ arguit auctē Porphyrij hic. et Ar. pº topicor. 4. c. In. 2. pte. 2. facit. pº assignat quēdā modū dicēdi aliquor quē ipugnat rōnib⁹ fortissimis. deide ponit, ppriam sol'onē. Est igit modus dicēdi quorūdā q non est uera diffinitio sed descriptio. hoc aūt iter diffōnē et descriptionē assignat coiter ut dīa q h per itrinseca illa vō per extrinseca qdditatiue daī. et cōfirmāt dictū suū ex lrā Porphyrij doc. q̄si subridēdo. pº dicit q sic faciliter poterit euadi ois ingstio de diffōne alicuius. Et soluit dictū Porphyrij ex seipo. 2º arguit ex dcō Porphyrij applicādo sniam aliā famosam phi. 4. meᶜᶜ. t. c. 28. 3º tāgit ȝūtitem et pseitatē hui⁹ rōnis reᵘgñis. Ubi pº attēdēdū q bona diffinitio dz eē cōuertibilis cū diffinito et adeq̄te expmēs totā eēntiā ei⁹ et distinguens ipm ab oi nō ipm. 2º notādū q aliqd eē ȝuertile cuz aliquo pōt eē uel eēntialr uel accñtalr. pmo mō est diffinitio saltē adeq̄te lz dīa ultima ponat hi⁹: sed hoc est iadeq̄te et grā māe. 2º mō est, ppria passio uel descriptio Nō 3º q cū dicit doc. q quodlibet eiusdē gñis qd pdicat per se etc. intelligit de pdicatione pmi modi uel de hijs que per se et nō reductiue sunt in eodē gñe cuz spē Uel loquit fm cōem modū dicēdi quē segtur in hijs qui de, ppria passione: q vz est in alio gñe a suo sbo. 4º arguit ex dictis phi. 7. meᶜᶜ. t. c. 11. et 13. Text⁹ ibi expsus est iste in qua igit nō ierit rōne ipm dicēte ipz h rō eius q qd erat eē singlis. et notāter dicit in quor diffinitione nō cadit sbm ut excludat pdita secundi modi que nō ȝstituūt diffōnē sed descripem cū dic in fine: qr i diffōne nulli⁹ etc. ibi est uaria lrā i dūsis origiab⁹. bñ enim poneret nulli⁹ diffinitiui uel diffinietis. ul'nl'lius diffiniti supplēdo li ptis sic in nulli⁹ ptis diffiniti diffinitione cadit diffinitū. et itellige hoc tanq̄ ps qdditatiua: sed bñ ponit tanq̄ additū qr spēs est ps diffinitionis gñis et gen⁹ cadit in diffinitione ei⁹. Uel dic q loqtur de ptib⁹ per se itrinsecis diffinitiōis generis et sic abte erit uerū. 5º tāgit iterū pseitatē et ȝūtitem huius rōnis et excludit istātias de, pprio et dīa ultia que per se et ȝūtit pdicat et satis clara sunt que dic. ubi notat tāgit q dīa ultima nō dicit adeq̄te eēntiā spēi exclusō gñe. Abiecta ergo illa opi. ponit modū dicēdi, p

priū tenēdo ptē affirmatiuā declarādo qd hic loco generis et qd loco dīe ponit. ubi adūtēdū q q̄uis supra q. 6. assignauit duas rōnes ulis magis tñ imitat illaz p. pyaras tanq̄, ppriā eius. q̄z illā pᵃ et 2ᵃ posteriorū. qr porph⁹ utit loco ulis in diffinitiōe cuiuslibet istor. 5. illa que magis videt eē qdditatiua ei⁹ h⁹ est pdicari de plurib⁹. diuidit aūt pdicari de plurib⁹ per qd et quale et utrūq̄ hor per differēs spē et nūo. per has ergo duas dīas circūloquēdo vnā vz differētib⁹ spē et in qd: et p rōnē ulis loco ei⁹ diffinit ipz gen⁹. et nōnter ibi dic doctor q de differētib⁹ gñe inquātū talia nihil per se predicat. bñ enim per accñs hoc cōuenit. et loqtur doc. de pdicari, pprie logice et tenēdo equoᶜᵐ entis. 10. pditis sed posito adhuc q de ipsis pdicat vniuoce et per se nō tñ inquātū dīa gñe sed inquātū ptes sbiectiue: et hoc maxime tenēdo li inquātū, pprie reductiue. Gñalissimū enim de itermedijs in linea pdili per se dictū nō dicit de eis inquātū gñā inferior sed inquātū spēs ipsi⁹ sunt. cōcludit igit ȝūtitem et sufficiētiā hui⁹ rōnis. Cōsequēter soluēdo pᵐ arᵐ pncipale adducit pmo vnum modū dicēdi ȝtra quē replicas nōnullas per ordinem, psequēdo rnōes iducit et ipm sustinet multū sbtiliter euaᵈᵒ. deinde assignat aliū modū dicēdi faciliorem ad ipm pncipale arᵐ. Dicit igit ut et ifra. c. de, ppo. et q. de denoiᵗⁱᵘᵉ hēt q dictū Ar. itelligi dz de accñtibus copulatī de qb⁹. 7. meᶜᶜ. t. c. 17. et 19. cui⁹ non sunt iste 2ᵉ itētiones que nullā rē sibi determināt cū vniᶜᶜ oib⁹ applicent ut sup tactū est et nō dicit ubiq̄ applicātur pp ea que supra notaui. Sed cōtra hoc ultimū de vniuoca applīne arguit duplr. pmo ex vniformitate passionis et sbi quātū ad vniᶜᵉ pdicari uel applicari ex. 2. posterior. Idē et habet. j. poster. t. c. 39. 2º arguit ex vniformitate actus et potētie quo ad idē. Rñdet q ista habēt ueritatē de passione reali et actu silr atq̄ potētia sibi corrñdēte ex nā rei. Intētio vō est effectiue ab inteu et nō ē in reb⁹ pme itētiōis pō per se orta ad h⁹ itētiōes sed tñ per accñs. sustinet igit q nō icōuenit itētionez gñis vniuoce applicari reb⁹ oium generū lz nulla res pme itētionis sit eis vniuoca: et hoc semp ut tactū est supra sustinēdo equocationē entis in hijs logicalib⁹. Sz ȝtra hoc istat iferēdo q sicut entitas scdarū itētionuz accipit ab entitate pmarū et psupponit illā alr esset fictiᵘᵐ: ita vnitas uel vniuo⁹ in hijs psupponit vnitatē uel vniᶜᵐ in illis. Rñdet ut tactū est in qōne pcedēte q sufficit vnitas, pporˡˢ ex pte rerū a qua mouet itellect⁹ ad atribuēdū vnā itētionē et vniuocā oib⁹ illis. Nō reqrit igit vnitas vniformis. hincide replicat sub cōtra: qr tūc maior vnitas sumeret ex minori. hoc eni pz qr illi. 4. modi vnitatis. 5. meᶜᶜ assiti hñt se per ordinez et fm mai⁹ et min⁹: vz nūalis speᶜᵃ gñica et, pporˡˢ. cuz igit vnitas vniuocatiōis repiat, pprie in duob⁹ intermedijs aut saltē in trib⁹ pmis segtur q sit maior vnitate, pportionis que est mima oium. Rñdet optie q maiorē vnitatē sumi a minori cōuenit uel cāliter et cōplete: aut occaᶠ seu origiᶠ et icōplete. pmo mō ȝcedit q esset icōueniēs cū effect⁹ nō possit excedē suā cām totalē. 2º mō nō est icōueniēs et sic est in, pposito. Nā sicut itellect⁹ cāt itētionē ita et ab ipso effectiue hēt suā vnitatē. Alio mō rñdet ad illā replicā que cōcludit q tūc itētio eēt figmētū et vnitas ei⁹ et fere coincidit cū pma rñsione ut pz ultimate ipsam resoluēdo. Eadē et responsio pōt applicari ad illas duas pmas replicas de passione et sbo et de pō et actu. Dicit enim doc. q res pᵉ itētionis pōt duplr cōsiderari. vno mō in se et absolute. alio mō ut cōsiderat a rōne. pº mō concedit q nulla res est vniuoca reb⁹ oium generū: sed bñ scdo mō. hec vr eē itētio doctoris et resol'o rñsionis. Uult dicē breuiter q lz res diūsor generū in qb⁹ fundat itētio gñis non sit vnū in re nec ȝueniūt in aliquo sic vno: tñ ut itellect⁹

in eis ꝯsiderat illā ꝓprietatē a qua mouet̄ ut attribuat eis intētionē gn̄is: ⁊ iuenit illā in oib⁹ vniformiter vȝ coīca[tis] plurib⁹ spēb⁹: ⁊ cū h̄ ēt cōsiderat oīa ipsa quā tūcūq; iter se diuīsa ut vnū fundamētū hui⁹ itētiōis in cōi ita q̄ nullū ipsoꝝ seorsum acci[pi]t ut adeq̄tū fundamētū ei⁹. Illa igit̄ que in re sunt plura pn̄t in itellectu accipi ut vnū. Ex[m] de sbo adeq̄to nūi q̄ternarij. Ex[m] ēt de corpe humano ⁊ ei⁹ mēbris in ordine ad aīam intellectiuā ⁊ iter se: sed de hoc forte in seq̄ētib⁹ altius. Ultimo rn̄det al'r ad ar[m] p̄ncipale omissa tāta plixitate replicaꝝ ⁊ euasionū. ⁊ rn̄sio ꝯsistit breuiter in h̄. q̄ dictū Ar. itelligit̄ de accn̄tib⁹ re[b⁹] quoꝝ eē depēdet a sba ⁊ quo ad inherē ⁊ quo ad effici. nō aūt de iten[b⁹] que p̄cise fiūt ab ite[u]. ¶ Ad 2[m] p̄ncipale negat an̄s. ad p̄mā g̃ pbationē glosat optime ph̄um q̄ noīe albi uel musici itelligit aggrega[m] ex sbo ⁊ accn̄te. nā sic pōt accipi oē cōcretū accn̄tale in 3[a] sui acceptōe ut dictuȝ est supra. ꝯcretū aūt formal'r sūptū pōt uere diffiniri ⁊ sic accipit̄ in ꝓposito. nō aūt pro aggregato: q̄r sic ipsius nō est diffō nec demr̄atio. Ad aliā pbationē dicit vno mō q̄ loquit̄ Ar. ibi de gn̄e moris ⁊ non de gn̄e lo[co] uel p̄di[li]. Justitia enim est q̄dā gen⁹ moꝝ uel poti⁹ virtus in cōi cui⁹ vna spēs est ipsa iustitia. ⁊ cū v̄t⁹ in communi ex 2° ethi[c] sit hit⁹ qui facit h̄ntē bonū ⁊ op⁹ eius reddit bonū: iō nihil per se est in gn̄e moꝝ nisi id quo h̄ns est bonū. Justū vō nō est quo sed q̄ ut cetera concreta iō nō est per se in gn̄e moꝝ. Sed q̄r ut tetigi sup̄ vi ibi loq̄ ph̄s de gn̄e p̄di[li]. ideo alio mō ⁊ bn̄ rn̄det doctor ⁊ cōsistit breuiter in hoc. Aliq̄d eē in gn̄e pōt dupl'r itelligi. aut p se ⁊ sim[r]: aut reductiue. p° mō sūt tm̄ abstracta in gn̄e ⁊ maxime acci[ns]. 2° mō sūt ꝯcreta in gn̄e. s. accn̄tis. cū hoc tū stat q̄ in ipsis repiat̄ supius ⁊ iferi⁹ ⁊ ꝯtractiua ⁊ sic genus ⁊ dr̄ia suo mō lȝ non alia ab abstractis ⁊ per ꝯn̄s diffō ⁊ demr̄atio de ipsis suo mō ut de abstractis. sed de hoc magis ifra. ¶ Ad tertium p̄ncipale recurrit ad ea que dixit sup̄. q. 8. ul'. 6. pori⁹. ¶ Ad 4[m] pȝ sol'o in corpe. q. ¶ Ad 5[m] dr̄iaȝ ponit nōbilē iter diffōnē absoluti ⁊ re[ui]. p̄ma eniȝ dat̄ p priora ⁊ notiora coiter. sed scōm dat̄ ⁊ per p̄ora ⁊ p ea que sunt sil' nā pp hitudinē diffi[ci]l eētialē ab h°. ⁊ h̄ est q̄d solet dici distinguēdo de diffōne q̄dditatiua ⁊ q̄e[ua]. sȝ de hoc magis statim ⁊ alibi ꝯtractabit̄. Posset ēt aliter dici ad illud ar[m] negādo spēm poni in hac diffinitione lȝ ponat̄ in alia quā ponit Porphy⁹. vn̄ refert dicere differēs spē ⁊ spēm absolute. Sol'o tū doc. sustineri dȝ. ¶ Ad 6[m] breuiter se expediēdo dicit doc. q̄ ibi nō est nugatio q̄r ibi nō ponunt̄ li plurib⁹ ⁊ li differentib⁹ ibi tanq̄ ꝑti[le] diuīse: sed vnū ponit̄ tanq̄ expō alterius ut sit sensus de plurib⁹. i. de differētib⁹ specie. sed an sufficiēter euadit hec rn̄sio difficultatē argumēti: ⁊ an sic ut necessario fugiēdū statim ꝯtractabo.

De tertio circa dicta in sol'one. q. ⁊ p̄mo circa p̄mū modū dicēdi. q̄ vȝ hec rō gn̄is sit descriptio ⁊ nō ꝓprie diffinitio. videtur esse pbabiliter dictū: tū q̄r ut tactū est sup̄. q. 3. ex fundamentis h⁹ ⁊ ēt phi. 7. me[ce]. t. 9. 12. ⁊. 15. diffinitio est soli⁹ sbe: uel saltē rerū p̄me itētionis: imo ut hēt ockā quo[to]. 5. q. 20. diffinitio est rei singularis ex aīam: tū q̄r h̄m ip̄m ibidē. q. 19. diffō exp̄mēs q̄d rei que est oro lōga cōposita ex gn̄e ꝓprio ⁊ differētijs eētialib⁹ significātib⁹ ꝑtes eētiales diffiniti est tm̄ noīum absolu[r] signifi[us] cōposita ex mā ⁊ forma: sic hō leo ⁊c. diffinitio vō exp̄mēs q̄d noīs que est oro explicite declarās q̄d per vnā dictionē iportat̄ est noīum cōnotatiuoꝝ ⁊ relatiuoꝝ que significāt vnū in recto ⁊ aliud in obliquo: sic albū calidū. p̄ fili⁹ ⁊ h⁹. ubi assignat. 4. dr̄ias harū diffinitionū ut pȝ ibi. gen⁹ igit̄ cū nō sit n[c] sba nec res aliq̄ ex aīaȝ nec nomē absolutū: sed cōnotati[m] uel relatiuū seq̄t̄ q̄ nō diffinit̄ ꝓprie diffōne dicēte q̄d rei. h̄ igit̄ rō aut erit descriptio ul' saltē diffō q̄d noīs tm̄. Ad h̄ breuiter rn̄deo ⁊ hoc supponēdo ea que dicta sunt supra. q. 3. q̄ hec rō nō est p̄cise q̄d noīs diffō sed ēt q̄d rei: ⁊ h̄ accipiēdo rem ut. 3. q. quo[ti] ar[lo]. j. accipit iste pro oī positiuo q̄d nō est sim[r] nihil. Nā in oī gn̄e est q̄d ⁊ res illo mō. lȝ ergo antho[ce] sbe est diffō sicut ⁊ q̄d tn̄ aliorū ēt est suo mō ut ph̄us. 7. me[ce]. ubi sup̄ ꝓtestat̄ ⁊ ne duȝ rerū ex aīam sed ēt in aīa suo mō: que tū ut diffiniūtur sumunt̄ per modū rerū p̄me itētionis: ⁊ h̄ est expressa snīa h⁹ in. 4. di. 7. q. 2. ⁊ in. 2. di. j. q. 5. ⁊ ad dictū Ockā pȝ q̄r suis falsis imaginationib⁹ innitit̄ q̄r nō ponit aliq̄d reale nisi singularia. ¶ Ad aliud dictū ei⁹ sim[r] negādū est q̄ diffinitio nō fit nisi p̄cise absolutoꝝ. ruinosis enim fundamētis adheret ut pȝ itueti: iō teneat̄ sētētia doctoris firmissima ꝯtra illū p̄mū modū dicēdi: ⁊ argumēta ei⁹ efficacissima. Sed circa. 3. rōnem doc. ubi dicit q̄ hec rō ꝯuertit̄ ⁊c. posset obijci ꝯtra ipsuȝ: q̄r videt̄ ibi uelle q̄ accn̄s ꝯūtibile cui⁹ est ꝓpria passio nō sit eiusdē gn̄is cū eo cui⁹ est. qui eni poneret hāc eē descriptionē diceret ea ex q̄bus fit eē inten[es]: q̄r passio itētionis nō pōt eē nisi itētio ut pȝ. Itē cū dicit q̄ omne q̄d p̄dicat̄ per se de aliquo est supi⁹ ad ip̄m. ⁊ cuȝ videt̄ falsum pp p̄dicationē passionis per se: ⁊ p̄dicationē eiusdē de seipso que ponit̄ coiter in p̄mo mō. Dico q̄ uel lōgtur doc. famose ut supra sepe notaui. uel q̄ intelligit de hijs que sunt eiusdē gn̄is per se ⁊ nō solū reductiue ⁊ sic pȝ ad. j. ar[m] de passiōe. ¶ Ad aliō dico q̄ ite[r] de p̄di[nc] ꝓpe sūpta lo[ti] ⁊ p̄mi modi: ⁊ sic nec passio nec idē de se p̄dicat̄. Intelligit etiā de p̄dicatione alterius a sbo ut pȝ in lr̄a ⁊ eiusdē gn̄is. s. per se ⁊ ne duȝ reductiue: quotiēs aūt accipit̄ p̄dicari de ul' dici patebit ifra. c. de accn̄te. ⁊ tactū est supra. q̄liter ēt ꝓpriū habet rōnē cois ⁊ p̄dicabilis: ⁊ q̄liter nō: ⁊ respectu quoꝝ infra. c. de ꝓprio hēt videri plixi⁹. Ulteri⁹ cū dicit doc. in ultimo ar[to] ꝯtra opi. q̄ h̄ rō p̄dicat̄ ꝯūti[r] ⁊ nō ut ꝓpriū: q̄r tūc iō hec rō posset diffiniri. posset obijci q̄r ex hoc videt̄ iferre q̄ ꝓpriū est diffi[le] q̄d tū non est cōcedēdum h̄m Scotistas: q̄r nihil est per se diffi[le] quod non est per se spēs alicui⁹ gn̄is: sed ꝓpriū nō est h⁹ g̃ ⁊c. Dicēdū uel q̄ famose loq̄tur ul' extēdēdo diffinitionē ad descriptionē uel diffinitionē q̄d noīs: sed sic forte loq̄ndo nō eēt incōueniēs q̄d infertur. Recurre ad ea que dicunt̄ p° ⁊. 2. posterioꝝ. de medio demōstrationis an s. sit diffō sbi an certe passionis ⁊ applica ad ꝓpositū. Q̄d ulteri⁹ dicit. s. q̄ nō est ultima dr̄ia: q̄r addēdo ul'e eēt nugatio. posset obijci cōtra q̄r multi per li quod in diffōne gn̄is itelligūt ul'e tanq̄ gen⁹. Reliquū q̄d seq̄tur ponit pro dr̄ia. pōt dici per iteremptionē expōnis imo poti⁹ itelligit̄ fundamētū per li q̄d ut alij alti⁹ expōnūt. ut sustinēdo expōnē illoꝝ dic ꝯn̄ter. Pōt eniȝ dici pbabil'r q̄ per hoc totū q̄d p̄dicat̄ circūloq̄t̄ ip̄m p̄dicabile ita q̄ sit sensus gen⁹ est p̄dica[le] de plurib⁹ ⁊c.

Secundo p̄ncipal'r circa sol'onē ꝓpriaȝ doc. ad. q. occurrūt q̄dā istantie. Prio q̄re Porphyri⁹ utit̄ rōne ul'is pul'i in diffinitionib⁹ istoꝝ. 5. cū nō ita fit in alijs diffinitionib⁹: ut pȝ coiter Iteȝ videt̄ declaratio doc. in hac sol'one ⁊ sol'o ultimi argumēti repugnare. Nā videt̄ hic uelle q̄ differētib⁹ spē ⁊ in q̄d ponunt̄ hic tanq̄ dr̄ie diuisiue h⁹: q̄d est p̄dicari de plurib⁹ ut pȝ exp̄sse in lr̄a ⁊ cōstitutiue ipsius gn̄is. in sol'one vō ultimi argumēti p̄ncipalis dicit q̄ differētib⁹ spē ponit̄ ut expō h⁹ q̄d est p̄dicari de pluribus. Itē videt̄ eē nuga° in diffōne q̄r ꝑponit̄ iferius superiori ex eadē ꝑte orōnis vȝ differētib⁹ spē ipsi in q̄d. ⁊ hoc pbat̄ q̄r supra. q. de sufficiētia ul'ium. ⁊ hic in littera dic̄ q̄ in q̄d ⁊ q̄le sunt p̄mi modi uel dr̄ie p̄dica[lis] quorum q̄dlibet subdiuiditur in differētib⁹ spē ⁊ nūo Itē sicut differēs spē per se p̄dicat̄ de hoc differēte spē ⁊ illa ut infra dicet̄. ita differens gn̄e de hoc ⁊ de illo.

ergo male dicit doc. in littera. q de differētibus gene re inquantum talia nihil per se predicatur. ¶ Ad primum patet solutio ex sufficientia doc. supra de. 5. vniuersalibus ut de eis loqtur Porphyrius. & ex hijs que dicta sunt. q. precedente. In ratione enim predi^lis & applicabilis fun^tis considerat logicus has intētiones ideo loco vniuersalis ponit predi^le de pluribus. Uel si placuerit exponere diffinitiones istas in predi^nc materiali ut tactum est supra ita q sensus huius diffinitionis: genus est quod predicat &c. sic iste genus est vniuersale fun^tus in illo uel applicabile illi quod predicatur de pluribus &c. sed hec expositio lz bona sit non tamen ita ad mentem doc. Uel aliter q etiam in diffinitionibus realibus hoc idem conuenit: ubi per genus primum & alias descēdendo dantur diffinitiones: ut si dicatur q homo est substantia animata sensibilis rationalis. ibi ponit ratio animalis loco ipsius. Uel tertio q hoc fecit Porphyrius ut euitaret nugationem Nam si dicat genus est ul'e. oporteret addere predi^le: uel dicibile &c. Breuiter enim ꝑprie logice diffiniendo sic deberet diffiniri: genus est ul'e. a. sed quietatiue & explicatiue diffinit ut Porphyrius & bn: & sic de aliis. ¶ Ad aliud dico q nulla est repugnātia in dictis si bn examinent: siue enim ponat differētibus specie expositiue siue non ꝑcedit declaratio doc. ¶ Ad aliud negat nugatio. & cum dicis q inferius ꝑponit &c. dico q aliter ꝯsiderant inferius & supius in linea recta: & aliter in linea collaterali. ꝑmo mō per modū includentis per se & inclusi. secūdo mō per modū diuidētis & diuisi. uel potius subdiuidētis & subdiuisi. uel ordinate diuidētiū alicuius tertij. ꝑmo mō eēt nugatio non autē scdo modo. Sed qz adhuc posset obijci cōtra talē modum diffiniēdi: pōt aliter dici q lz ordine scripture & loquēdi seu euphonie ꝑponat vnū alteri siue aliter tamen & ꝯstructiue debet intelligi ecōtra. Sed ꝯtra hoc est qd dicit doc. differētibus specie ibi addi expositiue qd non cōueniret nisi immediate poneret. Dico igit q ista non se habēt subordinate eēntialiter diuidētes sed vnum indifferēter pōt poni ut subdiuisio alterius predi^le enim immediate & corre^ue respicit subi^le & illd est differēs specie uel numero. Deinde cōuenit ei talis uel talis modus predicādi: qz talia sunt predicata &c. Et qd dicit doc. in qd & quale eē ꝑmos modos predicandi concedo: sed ex hoc non seqtur q ꝑus conueniant predi^li qz respectus ad subicibile: immo ꝑponunt predi^le & subicibile ipsis modis. Et sic patet q argūtum est ad op^m qd ibi preponit supius uel ꝑncipalius saltem minus ꝑncipali. Breuiter ergo ſm cōparationem predi^lis duplicē videlicet ad subicibile & ad modum predicādi dat ista duplex diuisio & adequate vna euacuat aliam. vna tamen sim^t prior lz usitate pūt indifferēter diuidere. Uel dic breuiter q in rōne vniuersalis includunt duo. s. ꝑdicabilitas plritas & differentie diuisiue. ꝑmi sunt in quid & in qle &c. 2^l differētib^9 specie & numero & sic non est subordinatio essentialis. ¶ Ad aliud pōt negari q differēs genere predicat &c. qz. 5. me^ce differētia dicunt aliqd idem entia: & qz differens genere maxime attribueret genera^mis que non sunt differētia sed primo diuersa: ideo lz dicat congrue diuersa genere non tamē differentia & h ꝑprie logice loquēdo ut supra sepe notaui. Et si dicat q genus & species dicunt corre^ue ergo eodem modo differēs genere & differēs specie. Pōt negari cōsequētia qz differens specie & numero sunt differētie subicibilis & non predica^lis nisi terminatiue. genus vo ut genus est tm̄ predi^le. Et si obijciat de generibus subalternis ut animal & plāta &c. que possunt dici differētia genere denominatiue: ergo differēs genere ut est intētio eis applicat & ita ar^m stabit ut ꝑus. Posset dici ut supra q generalissimū & subalternū sunt differētie materiales generis. Uel ponderari pūt uerba doctoris ubi dicit: inquātum talia: & hoc maxime ut actus signatus pōt uerificari in fun^tis: & in hoc cessat omnis instātia. plura alia hic omitto lectori gratia breuitatis. & infra. q. 14. amplius ista ꝑtractabunt. dato enim q differēs genere predicet de hoc & de illo non tamē ut differentia genere sunt ut modus lz bene ut quid: & sic intelligit doctor ut infra dicet. Posset ulterius ad ꝑncipale argui & similiter cōtra diffinitionē speciei & alioꝝ applicari sic. Omnis bona diffinitio cōuenit cuilibet per se contento sub diffinito: sed h non est h^ol ergo &c. patet consequentia cum ma. mi. probat qz hoc genus cuz sit indiuiduū non predicat de pluribus &c. Ad hoc potest dici negando mi. ad ꝑbationem dico q in actu signato non inconuenit indiuiduum predicari de pluribus. secus est de actu exercito. Uel posset negari ma. loquendo de diffinitionibus in actu signato assignatis: quia sic diffinita supponunt simpliciter: sed considera altius.

Tertio principaliter posset dubitari circa primū argumentum principale & solutionem eius lz consideratio eius magis ad metaphisicū qz ad logicum pertinet. ueritas enim illius dicti philosophi ex. 7. me^ce. & in. 4. sentētiarum di. 12. ab isto. ideo recurre ad ea que ibi habet. quātum autem ad ꝑmam solutionem illius argumenti non videt recte dictum q tm̄ accidētia copulata diffiniant per substantiam nisi teneret illa opi. que vult omne accidens esse copulatum ita q lz vni insit per accidens uel contin^t alteri tamen necessario ut per se. de quo infra magis. philosophus enim vniuersaliter loquitur. 7. meta^ce. t. c. 4. & sequentibus ut patet. & hec est sententia huius infra. q. de denominatiuis. & in. 4. ubi prius. & sup. 7. me^ce. pro illa tamen solutione videt facere intentio philosophi & Aūe. 7. meta^ce. t. c. 41. Sed pro nunc breuiter dico q non solum accidens copulatum sed vniuersaliter omne accidens maxime reale habet diffiniri diffinitione quietatiua p substantiam uel aliquid ei equiualens & hoc mediate uel immediate. Responsio igitur doc. famosa est ut patet per li dicit/in illis enim accidentibus est manifestius uerum dictum philosophi. Secūda ergo responsio infra post omnes replicas est melior quam statim pertractabo. due prime replice cum solutionibus earum satis clare sunt lz ibi possent tangi plura de potentia & actu & emanatione passionum a subiectis de quibus al's. Sed circa alias replicas & solutiones earum possent instantie nonnulle applicari. illa responsio de vnitate proportionis sepe in hijs lo^bs habetur. sed contra aliam sequentem & etiam illam ubi dicit doc. q maior vnitas est in intentionibus qz in fundamentis lz h ab illa accipiatur. arguitur sic ex fundamētis hui^9. 10. di. 4. & 2. di. 2. & 10. q. quolibeti. cum vnitate prioris potest stare plritas posterioris & non econtra. sed fundamenta intentionum sunt priora ut patet ergo ipsis plritatis propor^t plurificantur intentiones immo ipsis non plritatis adhuc possent plurificari intētiones iuxta dictam propositionem. Ad hoc respondeo sustinendo illas solutiones famosas quas etiam. 8. di. primi. q. 2. & 13. di. 3. q. 1. tangit in simili q posterius plurificari potest intelligi dupliciter aut numeraliter: aut specifice. primo modo concedo regulam doctoris ubi qz. secūdo modo non tenet. Non oportet enim q locus lapidis & hominis sint alterius speciei lz sint alij numeraliter. & sic uerum est q alia & alia intentio est in alio & alio fundamento licet non alterius rationis

Jn eodē etiam fundamēto saltē remoto pñt eē plures
intētiones etiam alterius rōnis. Uel aliter posset dici
ꝙ dictuꝫ illud doc. tenet in eētialiter ex natura rei or
dinatis: ut de actu ⁊ potētia iam dixit in littera. sed ꝓ
ma rñsio sufficit. Uide notaᶠ eum in ꝓma di. tertij. q.
2. soluēdo argumēta opposita. ¶ Circa aliam respōsio
nem doc. ad illā replicā de vnitate fundamēti ubi di
cit. Aliter cōcedi pōt ꝙ habet subiectū vniuocum ⁊c̄.
posset dubitari ꝓmo an differat a ꝓma de vniᵗᶜ ꝓporti
onis. ⁊ si nō videf supfluitas. uel si sic quō pōt uerifica
ri. Dico breuiter ꝙ pōt sustineri ꝓbabilr ꝙ differt a ꝓ
ma. qꝛ in ꝓma ostēdit ꝓcise vnitatē ꝓportionis esse in
fundamētis. in 2ᵃ v̊o vniᵗᶜᵋ vniuoˡˢ. hoc aūt uerificari
pōt sic ut in. 3. di. 13. q. j. hēt iste. qꝛ recipientia formam
eiusdē rōnis pñt duplr cōsiderari. vno mō ut talia uel
talia entia. alio mō ut recipiētia. ꝓmo mō bñ pñt eē al
terius rōnis sed nō scd̓o mō. Exᵐ sicut albedo est eius
dē rōnis in lapide ⁊ ligno: ita ista ut compant ad albe
dinē nō sunt alterius rōnis: imo accidit eis eē alterius
rōnis ut recipiūt formā eiusdē rōnis. ita dico in ꝓpo
sito ꝙ aial ⁊ color lꝫ sint alterius rōnis tñ ut sub inten
tiōe gñis cōsideranf pñt dici eē eiusdē rōnis ⁊ ita hēre
vniᵗᶜᵋ vniuocare equaᶠ saltē: sic ex alia pte forma accñ
talis ex disⁿᵉ sbiua ut tali nunqꝫ est alteri⁹ rōnis ut. q.
ꝓcedēte dictū est. ꝙ distᵒmālis que est acciᵗⁱˢ per subie
cta est nūalis tm̄. ¶ Ulterius circa scd̓am solōnē ꝓmi
ꝓncipalis pōt dubitari qꝛ videf eē repugnātia in dcis
doctoris hic ⁊. 7. meᶜᵉ. ⁊ in. 4. di. 12. q. j. videf nāqꝫ ul
le hic ꝙ cā h⁹ qd̓ est accñs diffiniri per sbam / est qꝛ sba
est cā efficiēs ipsius: ⁊ ne dū mā in qua. cui⁹ oppᵐ dicit
ubi supra. qꝛ alr potius poneref deus in diffōne cuius
libet creati qꝫ sba cū ad deū sit depēdētia eētialis sim
pliciter. accñtis aūt ad sbam in rōne efficiētis est depē
dētia eētialis ꝭm qd ⁊ maxime absoluti. Jtē ois for
ma hēt diffiniri per illud cuius est ut susceptiui ut hēt
doc. i loco ꝓallegato. etiā aia itellectia ut pꝫ. 2. de aia.
cū ergo itētiones hñt eē subiectiue in reb⁹ ut supra di
ctū est ⁊ nō in itellectu: ⁊ sicut in alijs reb⁹ ita ⁊ in sbijs
ut ꝓus. q. 3. de uli dixit. q̄re ergo in diffōne scd̓arū itē
tionū nō poneref sba nulla videtur rō. Ad h lꝫ multa
ꝓpositū trāscēdētia dici possent: tñ pro nūc dico ul ꝙ
loqtur famose uel alr ꝙ in accñtib⁹ realib⁹ cōcomitan
tur se ⁊ effici ex ꝓncipijs subiecti uel formalib⁹ ul mā
libus ⁊ recipi in eodē ut act⁹ eius ꝭm eē reale. Jntētio
nes v̊o lꝫ recipianf quodāmō nō tñ ꝭm eē reale sed tm̄
cognitū ut supra dictū est. Dictū ergo doc. uerum est
hic ⁊ nō repugnat alibi dictis. accñtia realia diffiniun
tur per sbam qꝛ hñt eē per ipsam ⁊ in rōne sustenᵗⁱˢ su
sceptiui ⁊ efficiētis: lꝫ hoc ultimū nō sit rō ꝓncipalis ⁊
sic ēt forme sbales ⁊ aia itellectiua ⁊ cū diffiniunf per
mām. Jntētiones aūt nō hñt magis eē per sbam qꝫ ꝑ
res alioꝝ generū. ⁊ si que fundanf in ipsa hoc est inqꝫ
tum hēt eē in intellectu ⁊ sic uerū est ꝙ totū eē suū ha
bēt formalr ab itellectu. Nō tñ nego funᵗᵃ debere po
ni in diffinitionib⁹ accñtiū intētioˡⁱᵘᶻ eo mō quo hñt
eē per ipsa uel in ipsis ut pꝫ in hac diffinitione gen⁹ est
qd̓ ⁊c̄. ubi per li qd̓ pōt itelligi funᵗᵘᶻ gñis ut qdā ꝓba
bilr exponūt hic. Posset etiā dici ut dicit doc. i. 4. ubi
ꝓus. q. 2. ꝙ nō oē accñs imediate diffinif per sbam ut
ꝓus dixi ⁊ ifra. q. 3. añpredi^z notaᶠ declarat. ubi ponit
dñiam inter accñtia realia ⁊ itētionalia in compatiōe
ad subiecta. Qui aūt uellet ꝑtractari v̓ba doc. ubi ꝓus
in. 4. ⁊ in meᶜᵃ. forte posset negare ꝙ accñtia nō diffi
niunf per sbam eo qꝛ efficiens eoꝝ est: sed de hoc alibi
magis. per h patet ad formā argumētoꝝ. Posset etiā
dici ꝙ loquif hic de diffōne logica. ibi v̊o de diffinitio
ne meᶜᵃ ubi ibi habet. ⁊ hec de arᵗᵒ ꝓᵒ ꝓncipali ⁊ solō
nibus eius dicta ꝓbaᶠ sint. Cetera argumēta cuꝫ suis

solōnibus usqꝫ ad penultimū arᵐ satis patēt. Jllō qd̓
tāgif in. 2. ꝓncipali de dictis ꝭm accñs ⁊ identitate qd̓
qd est cū eo cuius est hēt videri ꝓlixius. 7. meᶜᵉ. ⁊ in. 3
di. 22. ⁊ alibi sepe. Sed breuiter dico ꝙ vnūquodqꝫ est
idē cū suo qd̓ qd est eo mō quo hēt qd̓ qd est. Aliō qd̓
ibi tāgif de cōcretis ⁊ abstractis ifra. q. penultia ⁊ ulti
ma añpredi^z videbif altius.

Circa solōnē. 5. ꝓncipalis dubitari posset qꝛ vide
tur uelle absoluta oia sufficiēter posse diffi
niri per eētialia ex quo seq videf ꝙ in diffōne quanti
tatū ⁊ q̄litatū nō est poᵈᵃ sba cōtra phūm ⁊ ꝓdetermi
nata. Jtē extrema rlōnis sunt ꝓora rlōne: ergo rlō pōt
diffiniri per ꝓora ⁊ notiora sicut ⁊ absoluta nō obstā
te ꝙ diffiniaf per extrema diffinitiōe per addiᵗᵘᶻ datā.
Ad ista dico ꝙ solō doc. est singularis ⁊ subtilis ⁊ ir
refragabilis. Uñ aduertēdū ꝙ diffinitio alia qdditati
ua: alia qetatiua ut in. 7. meᶜᵉ. ⁊. 12. di. 4. hēt iste. que
lꝫ aliqñ coincidāt nō tñ semꝑ. in sbijs enīꝫ coincidūt.
in accñᵇ⁹ v̊o lꝫ 2ᵐ iferat ꝓmū nō tñ ecōtra. qꝛ ꝓter eēn
tialia addunf alia ut sbm uel funᵗᵘᶻ uel termin⁹. Ulte
rius sciēdū ꝙ secus est de rlōne ⁊ secus de relatiuo ⁊ i
diffiniēdo ⁊ in cognoscēdo. Rlō enim est quo ⁊ relati
uū qd̓. vñ in diffōne rlōnis debēt poni terminus ⁊ fū
damētū cui sit hitudo vnius ad aliud. Jn diffōne v̊o re
latiui dꝫ poni correlatiuū ut ad qd̓ dicif. Extrema eti
am rlōnis pñt duplr considerari. Uno mō absolute ut
talia uel talia entia. alio mō sub rlōnib⁹ oppositis uel
dispatis. ꝓmo mō sunt ꝓora ⁊ notiora saltē quo ad na
turā. 2ᵒ mō nō. Ex hijs ad ꝓᵐ dico ꝙ accñtia ēt absolu
ta diffiniunf per addiᵗᵘᶻ. nec oᵐ hēt doc. vñ dicit ꝙ ab
solutū pōt cognosci i se per eētialia ⁊ notiora ubi tā
git duo. Non enim oē ꝓus diffinito ⁊ notius est ei es
sentiale intrinsecū lꝫ bñ ecōtra coiter. lꝫ igif in diffini
tione quātitatis uel q̄litatis ponaf sba diffinif nihilo
minus per ꝓus ⁊ notius. Uel alr posset dici ꝙ accipit
doctor absolutū pro sba tm̄ ⁊ oia accñtia sub alio mē
bro. Et si dicaf ut iā notaui ꝙ accñtia absoluta diffini
unf per sbam ⁊c̄. dico ꝙ nullū accñs est simᶠ absolutū
lꝫ aliqd̓ sit forᶠ tale. Et ulterius dico ꝙ sba pōt dupli
citer cōsiderari. vno mō absolute ut sba. alio mō ut sbꝫ
ꝓmo mō est ꝓor. 2ᵒ mō nō. Nō ponif aūt in diffōne ac
ciᵘᶻ nisi ut sbm ⁊ per ꝯñs nō ut ꝓus. hec rñsio est ꝓba
bilis sed ꝓma coior. Ad aliud cōcedo ꝙ rlō diffinitur
per ꝓora ⁊ notiora ul saltē pōt sic diffiniri. relatiuū v̊o
ultra illa icludit in diffōne qetatiua eius suū correᵘᵐ
qd̓ est silr nā. ⁊ de tali loqtur doc. in lr̄a compando ge
nus ad spēm ut pꝫ. hec solō facit mihi fidē. lꝫ posset di
ci ut aliq uolūt utrūqꝫ per ꝓora ⁊ notiora diffiniri: qa
terminus vnius est funᵗᵘᶻ alterius. Ponunf nihilomi
nus ipsa correlatiua aliqñ in diffinitionib⁹ circuloᵈᵒ
absoluta. Posset etiā dici ꝙ extrema rlōnū ut sub rlō
nib⁹ cōsideranf nō sunt ꝓora nec notiora ut ꝓus ⁊ ita
tā de rlt̄is qꝫ de rlōnib⁹ pōt uerificari solō doc. sed in
fra magis. c. de rlōne. ⁊ alibi hec altius ꝑtractari hñt.

Ultimo circa arᵐ ultimū ꝓncipale ⁊ solōnē ei⁹
dubitari posset. Uidef ꝓmo ꝙ dñia nō
sit spēs multitudinis: tū qꝛ multitudo nō est genus cū
sit trāscēdēs: tum qꝛ multitudo opponif vnitati. 5. me
taᶜᶜ. cuꝫ igif vnū sit equocū ⁊ multitudo silr erit ut
patet ꝓmo topicoꝝ. ⁊ per ꝯñs non est genus. ꝙ autem
vnum sit equocū infra. c. de dñia. ⁊. c. de specie videtur
dicere iste. ⁊. 5. ⁊ 10. meᶜᶜ coiter de mēte Aᴿ. ponitur.
Jtē videf ꝙ illa solutio que impugnaf ex. 6. topicorū
⁊. 7. metaᶜᵉ sit bñ assignata aiali figura grāmaticalis:
quā appōm appellāt non saluaret in orōne cōgrua nō
esse nugaᵉᶻ ubi preponif superius inferiori ex eadem
parte orationis ut animal homo currit. Jtem philoso
phus. 2. phiᶻ. t. 2. 3. in diffinitiōe nature videf ꝓponere

perius inferiori cū dicit pmo per se ꝛ nō ꝑm accidens ubi ecōtrario debēt cōstrui. silr ꝑ° poste² in diffinitiōe passionis uľis cū dicit de oi per se ꝛ ꝑm ꝙ ipm. Itē. 7 meᶜᵉ. t. ꝯ. 43. docet phūs ex itētiōe duplr diffinire. vno mō per genus ꝑmū ꝛ oēs dr̃ias usqꝫ ad ultimam. alio modo per genus ꝓximū ꝛ dr̃iam specificā. Sed patet ꝙ ꝑmo mō diffiniēdo ꝑponiṫ dr̃ia superior inferiori ex eadem parte orōnis: ut hic hō est sba corporea aiata sensibilis rōnalis. aut igiṫ phūs icōueniēter docet artē diffīᵈⁱ, aut nō erit nugatio ꝑponēdo dr̃iam supiorē iferiori ꝛ sic stabit solō illa. Itē si nugatio vitiaret diffinitionē seqreṫ ꝯtra Scotistas ꝙ ens nō eēt vniuocū. ꝓbo ꝯñtiā: qꝛ dato opposito ꝯñtis cū ens icludaṫ i ꝯᵗᵘ gñis per se ꝛ silr in ꝯᵗᵘ dr̃e idē: utputa ens bis ex eadē pte orōnis diceret: pꝫ ponēdo rōnes noium pro noib⁹. Itē doc. iste sup. 7. meᶜᵉ ꝛ in. 4. di. 11. q. 3. tenet ꝙ dr̃ia supior nō ꝑdicaṫ per se de iferiori cui⁹ oppoᵐ oportēt ponē si h̃ arᵐ ꝯcludēt. videṫ ergo fugē noie ꝑseᶜᵉ ꝛ trepidare timore ubi nō erat timor. Itē ꝯtra solōnē hui⁹ arᵗⁱ ubi dicit doc. ꝙ differētib⁹ ſpē poniṫ ibi expositiue arguiṫ sic. dr̃ia per se diuisiua supioris est per se ꝯstiᵘᵃ iferioris atqꝫ per se diffinitia ei⁹. sed dr̃itib⁹ ſpē est h⁹ˡ respectu uľis uel rōnis ipsi⁹ que est ꝑdicari de plurib⁹ ꝛ gen⁹ qđ est ſpēs uľis ergo ꝛc̃. pꝫ ꝯñtia cū maiori. minor vō est doc. in solone hui⁹. q. ꝛ supra. q. de nūo uľium. ꝛ ifra. c. de dr̃ia. ꝛ. q. 14. seqᵗᵉ. Itē ut ꝑus tetigi videṫ eē repugnātia h⁹ solōnis ad solōnē. q. ꝛ ad ea que tāgit ifra. q. 14. ubi ex itētione tenet hāc pticulā eē cōueniēter assignatā in diffōne gñis: qđ supfluū videreṫ nisi ponereṫ ut ꝑs ꝛ ne dū ut expō alteri⁹ ptis diffōnis.

¶ Pro solone istoꝝ nō ꝑ° ꝙ nugatio est vni⁹ ꝛ eiusdē ꝑ eadē pte orōnis iutilis repetitio. ubi nōnter di in eadē pte ꝛ iutilis ꝑp ꝑdiᶜᵐ eiusdē de se ēt repetiꝫ eiusdē gra ornat⁹ ꝛ maioris exꝑssionis. 2° nota ꝙ refert dicere supi⁹ ꝛ iferi⁹ ꝛ magis ꝛ min⁹ cōe. Nā iferi⁹ ut tale sēper icludit supi⁹ per se: nō tñ est ita de min⁹ cōi reᵘ magis cois ut pꝫ de hoie ꝛ albo. 3° adūtēdū ꝑm quosdam ꝙ alr̃ in arte diffinitiua logice uel meᶜᵉ hēt euitari omnimoda nugatio: alr̃ in sermone vulgari uel cōi uľ gramaticali: sed hoc nō multū approbo lꝫ sit ꝓbabiľ dcm̃ 4° itelligēdū ꝙ qꝛ dr̃e ultime reruꝫ sunt coiter nobis ignote iō utimur plurib⁹ circūloᵘᶦᵒ earū in diffōnibus lꝫ ꝑm alios ponanṫ plures dr̃e ꝑp plrĩᵗᵉꝫ formaruꝫ uel poti⁹ formalitatū seu realitatū eiusdē diffinibilis: in qbus tñ diffōnib⁹ semp dr̃e ꝑores se tenēt ex pte pōlis ꝛ gñis ꝛ ultima est tota sba rei cōpletiue lꝫ nō comprehēsiue: sicut in ꝑñtib⁹ plures formas forme ꝑores se tenēt ex pte susceptiui ꝛ mālis: ꝛ ultima forma est tm̃mō cōplet⁹ actus speci⁹ ꝛ formalis ꝛ vna nō icludit formalr̃ alterā. de quo in theoreb⁹ hui⁹ ꝛ di. 11. 4. ꝛ. 7. metaᶜᵉ copiosi⁹ sermo habeṫ. Ulteri⁹ est cōsiderādum ꝙ gen⁹ ꝛ ſpēs sumunṫ aliqñ ꝓpe aliqñ metaᶜᵉ. ꝑmo mō tm̃ repiunṫ in reb⁹ limitatis ꝛ vniuocis. 2° mō in transcēdētib⁹ ꝛ alijs idinter. vñ solet dici hō in gñe ꝛ hō i ſpē ꝛ mille hoium ſpēs ꝛc̃. Ultimo notādum ꝙ vnuꝫ catheᶜᵉ sūptū lꝫ equoce dicaṫ de mēbris duarū diuisionū assignatarū. 5. meᶜᵉ. c. de vno. ipm tñ acceptū seorsum in utraqꝫ diuisione dr̃ nō equoce sed poti⁹ vniuoce uel analogice de mēbris illi⁹ diuisionis: ꝛ sic in diuisiōe logica que est in vnū nūo ſpē gñe ꝛ ꝓportione. dr̃ vniuoce analogice. tñ qꝛ de vno nūo ꝑncipali⁹ ꝛ tāqꝫ simplr̃ vno. de alijs aūt min⁹ ꝑnᶠ ꝛ tanqꝫ ꝑm qd tali. ꝛ silr̃ pōt dici de multitudine ut infra. c. de ſpē ꝛ dr̃ia. ꝛ sup. 5. meᶜᵉ hēt iste. Ex hỹs ad arᵗᵃ rñdeṫ. ¶ Ad ꝑᵐ pꝫ ꝙ ibi accipiṫ gen⁹ meᶜᵉ uel forte ꝓprie accipiēdo multitudinē rōnis. Et cū dicis ꝙ est trāscēdēs. nego nisi p applicaᵉꝫ accñtalē sic alia itenˡᵃ. ¶ Ad aliā de equoⁿᵉ vns⁹ pꝫ ex ultimo nōbili. ¶ Ad aliud de figura gramaticali. dico vno mō ut ꝑus in 3° nōbili dictū est ꝙ non est silē. Uel alr̃ ex. 2. nōˡⁱ meli⁹. ꝙ lꝫ figura gramaticaľ euadit nugationē addēdo min⁹ cōe magis cōi non tñ inferi⁹ supiori ꝛ sic ꝓcedit arᵐ. ¶ Ad aliud de. 2. phiᶠ. ꝛ. j. posteᶻ pꝫ ex. 4. nōbili. Ibi eniꝫ ꝑponunṫ magis cōmunia min⁹ coib⁹ ꝛ se tenēt ex pte pōlis seu gñis: ꝛ ultimū qđ poniṫ est dr̃ia cōpletiua. ¶ Ad aliud de. 7. metaᶜᵉ pꝫ idē. Nō enim negat phūs dr̃iam addi dr̃e usqꝫ ad ultimā in diffōnib⁹ imo sic docet diffinire. Sed itēdit ꝙ tota sba rei actualr̃ ꝛ cōpletiue est ab ultima differētia ꝛ nō ab aliq̃ ꝓcedēte: sed ois talis se tenet ex pte pōlis alr̃ seqreṫ nugatio: ꝛ h̃ maxime ponēdo dr̃iam iferiorē ꝯtinē supiorē per se ut qdā uolūt de quo statiꝫ ꝛ. q. sequēti magis. ¶ Ad aliud nego ꝯñtiā. ¶ Ad ꝓbationē dico ꝙ hoc arᵐ soluit iste. 3. di. ꝑ. q. 3. cui⁹ sñia ꝯsistit in hac ꝓpōne. Qñ duoꝝ iferioꝝ alterū aliō denoiat 3ᵐ cōe ptiᶠ in vno seipm in alio absqꝫ nugatiōe qlificat: ꝛ h̃ maxie hēt locū loquēdo de dr̃ijs sumptis ab alieᶜᵉ rerū per compatiōnē ad gñia: qꝛ loquendo de dr̃ijs acceptis ab ultimis realib⁹ nō ꝓcedit arᵐ cuꝫ de illis nō ꝑdicaṫ ens qdditatiue. dico g̃ breuiter ꝙ ens nō bis dr̃ ex eadē pte orōnis eodē mō: sed selᵉ qdditatiue ꝛ selᵉ denoiatie ꝛ sic idē bis dici nō icōuenit. ¶ Ad aliud qđ tāgit superiorez difficultatē ad hoiem. Dico vno mō ꝙ loqtur hic ꝑm cōem expōnē lr̃e ut sepe ꝑus notaui: loco vō ꝓprio alr̃ determinat. Uel alr̃ dicēdū ꝙ stāt silr̃ dr̃iam iferiorē nō icludē per se supiorē ꝛ cū h̃ nugationē eē in ꝑponendo dr̃iam supiorem iferiori in diffōne ꝛ hoc per modū act⁹ ꝛ forme: qꝛ aut eēt eadeꝫ iferiori aut nō. si sic erit nugatio. si nō ergo eiusdē erūt plures act⁹: qđ est falsuꝫ ꝛ est argᵐ phi ibidē. Uult igiṫ phūs ut prius notaui ꝛ doc. post ipsum ꝙ dr̃ia supior ꝑposita se tenet ex pte pōlis ꝛ circūloqtur genus ꝓximū cū oib⁹ alijs usqꝫ ad ultimā a qua est cōpletie ꝛ formalr̃ sba diffiᵗⁱ. ꝛ qđ ibi tāgiṫ de ꝑdiⁿᵉ supioris de iferiori tāgeṫ. q. sequēti. sꝫ ꝓ nūc dico ꝙ inferior est diuisiua supioris ꝛ nō recipit ꝑdiᶜꝫ eius. Et si obỹcias ꝙ diuisum ꝑdicaṫ de diuidētib⁹. Dico ꝙ uerum est in recta linea que uerius dicunṫ in qua fit diuisio qꝫ ꝑ que uel qbus. Posset etiā hic pōderari ut ꝑus dixi dr̃ia inter eē supius ꝛ coius. Posset etiā tāgi dr̃ia iter differētias eēntiales ꝛ accñtales ut tāgit phūs ibideꝫ. Forte enim uerius diceret ꝙ fixio pedis est pedalitas qꝫ ꝙ rationalitas est sensibilitas. de quo tñ magis alˢ diceṫ: qꝛ potius ad meᶜᵘꝫ qꝫ ad logicū ptinet ulterior speculatio ꝑdictoꝝ. ¶ Ad aliud dico ꝙ notāter dicit doc. ꝙ nō ponunṫ tanqꝫ ptes diuerse eo mō quo gen⁹ ꝛ differētia in diffinitione: qꝛ ut patet ex dictis ponunṫ circūlocutoria ꝓximi gñis: ꝛ ideo vnū est specificās ꝛ exponēs reliquū: nihilominus ipsa inter se compata sūt diuersa sicut magis cōe ꝛ minus cōe: lꝫ in compatione ad ultimā dr̃iam se hñt ut vnū: ꝛ ideo nec cōtrouersia nec repugnantia aliq̃ in dictis doc. sed singularissima doctrina logicalis ꝛ metaˡⁱˢ. Per idem patet ad ultimū argumētū. Posset etiā ꝓbabilr̃ dici ꝙ doc. nolendo intrare illas difficultates metaphisicales exponendo phi auctoritates inductas breuibus se absoluit in illa breui solutione. sed ꝑma rñsio satis placet. poniṫ g̃ differētib⁹ ſpē per modū expōnis ꝛ circūlocutiōis cū li pluribus ꝛ ex parte materialis ꝛ in qd: ut differētia cōpletiua actus ꝛ forma. Sed ex hac solōne oriuntur duo dubia. Primo quō i qd cū sit equocū ut ifra. c. de dr̃ia hēt iste possit eē dr̃ia cōpletiua in diffōne gñis. 2° q̃re uľe nō eēt gen⁹ ꝓximū respectu istoꝝ. 5. cū tñ ex dictis supra videnṫ esse ſpēs ſpālissime reᵘ ipsi⁹. Ad h̃ infra. c. de dr̃ia. q. 5. diceṫ. sed pro nūc breuiter dico ꝙ in qd hic poniṫ pro vno significatoꝝ tm̃ ꝛ est vniuocū: sicut forte rōnale poniṫ in diffōne hois ut ifra. c. de dr̃ia q. ultima habeṫ. Et silr̃ ad aliō pōt ꝓbabilr̃ dici ꝙ uľe nō est gen⁹ ꝓximū ad hec. 5. lꝫ coiter ponaṫ eē ꝛ hoc qꝛ

nō sunt noīa iposita itermedijs. uel alr q differētibus specie ponit ut speci^um^ τ exposi^m^. respectu plurib^9^ ut dīe ultime uľis τ addit in qd ut cōpletiua gñis: ita q vna respicit subi^le^ τ alia modū pdicādi. Plura alia sb tilia hic ptractāda relinquo lectori τ altiori idagini.

Tertiodecimo querit an pdi^o^ gñis de spē in fun^tis^ in actu exercito sit uera: ut ista hō est aial τ h^9i^. τ est qō solēnis τ uľis τ utilis ualde in doctrina h^9^. cuius motiuū sumit ex diffōne gñis ut patet: τ ex declaratione Porphyrij exēplificādo illā ptculā differētib^9^ spē in fun^tis^. Ait q in qd cū sit genus de homine equo τ boue pdicat que differūt a se inuicez specie non numero solum.

De primo qd gen^9^ qd spēs qd aial atq3 hō satis notū est. Aial enim est sba aiata sensibilis fm pipatheticos. sed sba se mouēs motu uolūtario fm Pla. cui^9^ diuisiones multiplices patent plerūq3 in phia. hō aūt est aial rōale: τ addūt aliq mortale ut. j. c. de dīa. q. finali p3. uel sic est aial māsuetum a nā g^e^. bi. a deo for. de li. ter. ordi. ad be. eternā τc. predicatio vo qd τ quotiēs sumit supra dictū est τ in sequētib^9^ magis dicā. Ordo satis p3. Prius eniz disputauit de diffōne in cōi. nūc vo ptīclas cūctas diffōnis psegtur τ vificationē ipsius diffōnis τ ptiū ei^9^ in fundamētis notificat. Diuisio cōis est.

De secundo 9. rōnib^9^ ptez negatiuā arguit Prima sumit ex. 4. topi^r^. c. ii. τ. 7. me^ce^. ex rōne ptis τ totius quantū ad ma. τ ex. 5. me^ce^. t. p. 30. τ. 31. quātū ad mi. Et nota q semp inherētia. q. ut p3 accipit doc. genus τ differētiam τ speciē pro substractis. 2^a^ rō sumit cōparādo mām ad mātuz. sicut eniz ps nō pdicat de toto ex. j. rōne: ita nec materia de māto ex. 2. τ hoc pp repugnātiā actus τ potētie Qz aūt genus sit mā pbat ex Porphyrio. c. de genere ubi dicit ipm eē pn^m^ spērū in quo ouenit cū. 2. significatione gñis que est eē pn^m^ gñationis. Cū aūt pncipium totiēs sumit quotiēs cā. 5. me^ce^. t. p. j. τ inductiue p3 q genus nō est pn^m^ nec formale nec efficiēs nec finale: segtur q erit māle. Idē ostēdit ex Porphy^o^. c. de dīa pbādo. 2. diffōnē dīe que est pdicari de pluribus differētib^9^ spē τc. Et idē hēt phs. 7. me^ce^. t. p. 43. τ. 8. me^ce^. t. p. 6. τ. 9. τ li. diuisionū Boetij. Et anteq3 format. 3. pncipale assignat qsdā eua^cs^ ad hec. 2. principalia. τ sunt qtuor: qrū. 3. ultimas sustinet ifra soluēdo. q τ ar^ta^ ei^9^. pmā vo respuit τ replicas cōtra eā concludē ostēdit. 2ª icipit ibi. Jdeo dī. 3ª ibi. Alr dī. 4ª ibi. dicit fm Boe^m^ τc. Et p^o^ ad. 2. rūdet negādo mi. nec sequit ex dicto Porphyrij. c. de gñe: qz nō māle sed formale pn^m^ est genus ex. 7. me^ce^. t. p. 35. τ idē pōt colligi. 5. meta^ce^. t. p. 2. τ. 2. phi^r^. t. p. 28. Et cū pbat q nō est pncipium formale qz nō dif^it^. forma vo dif. 7. me^ce^. t. p. 49. nō segtur qz nō qdcūq3 formale pncipiū dif^rt^: s3 tm̄ ultimū τ cōpletiuū qd est satis cōsonū dictis h^9^ in materia de pl'ritate formarū: τ alibi. Deinde exponit dictū Porphyrij. c. de dīa. qd est uerū fm sil'i^cs^ nō eqlitatē uel idētitatē. sicut enim mā de se est idetermiata τ potētialis τ pfectibilis per formas. ita genus re^u^ dīarū. Et l3 hee solōnes sint appentes τ sustētabiles qz tm̄ in pposito nō satisfaciūt argumēto: ideo replicat contra eas. qz adhuc manet difficultas argumēti cū etiaz forma nō pdicat de toto sicut nec mā. Nā sicut rōne forme repugnat pdi^o^ māe toti: ita rōne māe pdi^o^ forme. sicut enim hec est falsa hō est corp^9^ organicum: ita τ hec hō est aia itellectiua. Ad hāc replicā rūdet dif^oo^ de forma ut in 3° di. 2. τ in quo^to^. q. 2. τ sup. 5°. me^ce^ τ alibi hēt: totius v3 τ ptis uel totali τ ptiali. forma toti^9^ uľ totalis uel que est totū est ipsa qdditas. forma vo partis uel ptialis uľ que est ps est que cū mā ostituit uľ cōponit tertiā entitatē uel qdditatē uel formā totius l3 nō quācūq3. Dicit igit q genus est forma totius τ nō ptis τ talis bn̄ pōt pdicari. Sed l3 distictio sit bona applicatio tn̄ est falsa nec adhuc euadit difficultatē argumēti. Jgit scdo replicat ostēdēs q fuga illa nulla ē qz sicut mā in abstracto nō pdicat de toto ita nec forma etiā totius ut p3 de humanitate respectu sortis: τ sicut per o^m^ forma talis pdicat in ocreto de hñte ipsam: ita τ mā. l3 eniz hec sit falsa: hō est corp^9^: hec tn̄ est uera hō est corpeus. silr me^ce^ loquēdo l3 hec sit falsa hō est aialitas. hec tn̄ est uera hō est aial: nō obstāte q sit māle hominis. Impugnata igit illa. j. rñsione τ fuga ad. 2. pncipale assignat aliā rñsionē τ est 2ª pncipalis ad utrūq3 arg^m^ pncipale: quā rñsionē infra sustinet τ replicas otra ipsam soluit dif^oo^ de pdi^ne^ māe uel ptis de eo cuius sunt. v3 uel in cōcreto uel in ab^to^. pmo mō cōcedit ipsas posse pdicari uere. scdo mō non. Cōtra ar^t^ dupliciter. pmo qz tūc denoiatiue τ nō vniuoce pdicaret genus de spē cōtra phm̄. 2. topi^r^. c. 3. τ diffōne. 2. añpredi^li^. Assumptum pbat ex diffinitioue. 3. añpredicamētali. 2° arguit ex mō significādi cōcreti qui est significare per modū alteri iherētis τ iformātis τ ocernentis qd nulli sbe ouenit ex pdi^tis^. c. de sba. pprietate p^a^. aial igit cū sit sba cōcretū nō erit: τ sic de alijs.

Tertio pncipalr alr rūdet ad eadē duo ar^ta^ pncipalia dif^oo^ de mā τ pte. aut v3 rei: aut rōnis. Cōpō enim alia realis que est phi^ca^ τ rerū. alia rōnis que est me^ca^ τ realitatū seu formalitatū uel formaliū rōnū. loquēdo igit de pma pcedūt ar^ta^ sed non de 2^a^. cui^9^ ulteriorē discussionē tagā statim in 3° articlo. Cōtra quā rñsionē arguit ex. 7. me^ce^. t. p. 33. τ format ar^m^ cōmutādo pportionē: de quo mō arguēdi statim magis dicet: τ ifra est satis clara.

Quarto pncipalr rūdet ad p^m^ pn^le^ ex dcis Boetij li. diuisionū. ubi dicit q gen^9^ in diuisione est totū τ in diffōne ps. sed doc. loco diuisiōis ponit pdicari qd pōt bn̄ stare et fm Boe^m^ ibidē. qz in b distinguit diuisio gñis ab alijs diuisonib^9^ q ip3 diuisū pdicat de diuidētib^9^ qz est totū uľe ut dīdit τ ut pdicat. Cōtra quā rñsionē ar^t^ duplr ostendendo genus eē utrobiq3 ptē uel utrobiq3 totū: l3 tn̄ appropate vno mō dicat ps: τ alio mō totū ut ifra statiz. pbe vo utrobiq3 significat ptē mālē spēi ut pus dictū est. alr eēt equoce τ per ons nō gen^9^ nec diffiniēs. ostēdit igit q distin^o^ illa nō ualet nisi exponat bn̄ ut ipse infra exponit qz ut diffinit pdicat τ ut pdicat diffinit: l3 diffinire τ pdicari sint diuīsi act^9^ rōnis de quo ifra tagā. remanēt igit illa duo p^a^ ar^ta^ insol^ta^ nō obstātib^9^ hijs rñsionib^9^. 3^m^ ar^m^ pn^le^ pcedit a ocretis ad ab^ta^ sicut sup. q. j. post o^m^ arguit sic: hō est aial g humanitas est aialitas. τ p^o^ pbat oñtiā ualē duplr. deide ostēdit falsitatē oñtis. p^a^ pbatio oñtie p3 ex illa regula. Qñ in ocretis est pdi^o^ p se τc. cui^9^ rōnē assignat notāter qz in p^o^ mō pdi^m^ predicat eēntiā sbi: τ vitas talis pdi^is^ est rōne idētitatis eēntialis extremoz: τ per ons rōne eēntiarū signifi^r^: τ nō rōne onotatorū neq3 modoz sig^di^ siue ocernētie. ueri^9^ aūt τ absoluti^9^ (ut ita loqr) significat eēntie p ab^ta^ q3 p ocreta: qz hūanitas seu equitas est tm̄ ipsa f3 Auic. g in ab^tis^ talis pdi^o^ erit uera. 2ª pbatio est exēplaris τ p3 ifra. ubi adūte cū dicit doc. qz ex mō sig^di^ termioz idez ponit in oñte τc. q p tales modos itelligit ocretum τ ab^tūs^ que idē significāt l3 uario mō. qzuis eni a ocretis dispatis nō tenet h^9i^ oñtia ad ab^ta^ qz tūc tollit cā vitatis ppōnis que est ouenietia eoz. 3° tenet tn̄ a ocretis eēntialr subordinatis ad ab^ta^ saltē nō ulti^ta^: qz ne duz rōne ono^z^ sed et pn^r^ rōne formalr significatoz vnum de alio pdicat. Deinde pbat falsitatē oñtis pncipalis iferēdo in. 3. figura b icoueniēs. g rōnalitas est aialitas

q̄ si nō hēret p̄ro icōuenienti uel falso. ꝓbat falsitatē ei⁹ assumēdo pro ma. illā ꝓpōnē famosaꝫ quā sup̄. q. j. cō tra p̄mā r̄nsionē ad p̄ᵐ p̄nˡᵉ assumit. vꝫ q̄ ois p̄di⁹ uera in abᵗᵒ est per se p̄mo mō eentialr̄ uera. ꝛ pro mi. dictū phi. 6. topi. c. 8. ꝛ 3. meᶜᶜ. t. ꝯ. 10. Illā vō ꝓpōnē famosā ma. ꝓbat p̄ᵒ auctē phi. 7. meᶜᶜ. t. ꝯ. 43. uolētis oñdē dr̄iam supiorem eē de itellectu iferioꝝ dīt s̄m q̄ exponit coiter text⁹ ille ut. q. p̄cedēte tactū est. dicit q̄ si rō pedis est pedalitas q̄dā inuens per h̄ q̄ talis p̄dicatio in abᵗᵒ nō cēt uera nisi per se ꝛ eentialr̄ p̄diᵐ ineēt sbo. 2ᵒ ꝓbat tādē ma. ex mō significādi abᵗⁱ qui est vnde ꝛ pure ꝛ p̄cise significare eētiā ut ifra. c. de denoīatiuis hēt magis ptractari. ꝛ arˡᵒ. 3. hui⁹. q. si ergo uere abᵗᵘᶻ de abᵗᵒ p̄dicaꝛ seqtur vnū eentialr̄ ꝛ p̄cise ꝛ per se esse alterū: qꝛ ut p̄us dictū est nō rōne ꝯnotaˡᵉ sed significate eētie uerificaꝛ. 4ᵐ p̄ncipale ꝛ sequētia ꝓcedūt per media coia de qb⁹ fecit mētionē sup̄. q. j. que non faciunt scire sed opinari ꝛ sunt intᵃ diaᶜᵃ applicabilia ad plura ut pꝫ: ꝛ sil'e argᵐ fecit supra. q. 8. q. j. laterali de uera ꝛ nō uera nā. ꝛ. j. q. 2. de spē. ꝛ. q. 5. de dr̄ia tangit idē mediū ꝛ fundaꝛ sup repugnātia uel oppōne gn̄is ꝛ spēi ita q̄ sicut ista est falsa spēs est gen⁹ ita hō sub mō uel rōne spēi nō recipit p̄diᶜᵃ aialis sub mō gn̄is accepti. Nā si modi iter se repugnāt etiā qdditates sub ipsis iter se repugnabūt: ut sicut ista est falsa album est nigrū ita ꝛ ista hō alb⁹ est hō niger: silr̄ ista ens finituꝫ est ens ifinitū est falsa. sicut ista finitū est ifinitum. Ponit exᵐ in lr̄a de cōcreto ꝛ abstracto ut pꝫ.

Quinto p̄ncipalr̄ arguit medio cōi sūpto a sili in affirmatiuis ꝛ negatiuis ab inferiori ad sup⁹ eodē ordine arguēdo: ubi debes notare q̄ nō obstāte falsitate aītis ꝯñtia pōt eē bona. vñ ista est falsa hō est asin⁹: ista tñ admissa uel p̄supposita per possibile uel ipossibile: sequit̄ ergo hō est aial: ꝛ arᵐ imaginaꝛ ualē in negatiuis: lꝫ tñ ibi añs sit uerū ꝛ ꝯñs falsū cui⁹ opᵐ fuit in affirmatiuis: ꝛ ꝓbat ꝯñtiā in affirmatiuis per illā regulā famosam: qñ oppoᵐ ꝯñtis ꝛc̄. ꝓbat aūt assūptū vꝫ q̄ sicut affirmatio ad affirmationeꝫ ita negatio ad negationem duplr̄. p̄ᵒ ex p̄ᵒ posterioꝝ t. ꝯ. 30. 2ᵒ per arᵐ a cōmuᵗᵃ ꝓportione s̄m artem phi. 2. p̄oꝝ. t. ꝯ. 21. ꝛ. j. p̄yarᵃˢ. c. 3. rōe. 8. ꝛ ultima. Pro solōne illi⁹. q. Utrū ꝓpriū affirmatiue ꝓpō de mō enūciādi ꝯria. aut alia ꝓpō affirmatiua de p̄diᵗᵒ ꝯrio ꝯriet. ꝛ p̄mā ptē tenet quā ꝓbat. 8. rōnib⁹. Sed pro itelligentia illi⁹ auctis. 2. p̄oꝝ sciēdū q̄ phūs ibidē assignat. 6. regulas q̄s qꝛ singulares sunt recitabo. Prima est ista Si alicui⁹ sili extremitates ꝯūtunꝛ inter se necesse est mediū ꝯuerti cū utraqꝫ extremitate. 2ᵃ regula si sint q̄tuor termini quoꝝ duo ꝯūtanꝛ iter se sicut genitum ꝛ corruptibile. ꝛ alij duo et ꝯuertenꝛ iter se sicut ingenitū ꝛ icorruptibile tūc si p̄m⁹ ꝯ̄dicit tertio sicut genituꝫ ꝛ igenitū: sic et scđus ꝯ̄dicit 4ᵒ sicut corruptibile ꝛ incorruptibile. 3ᵃ regula si sint q̄tuor termini quoꝝ duo p̄mi ad iuicē ꝯ̄dicāt sicut genitū ꝛ igenitū ꝛ. 2. 2ˡ. sicut corruptibile ꝛ icorruptibile et ꝯ̄dicūt: tūc si p̄us ꝯuertaꝛ cū 3ᵒ. 2ᵒ ꝯūteꝛ cū. 4. 4ᵃ regula si aliq̄d p̄diᵐ prediceꝛ ulr̄ de duob⁹ subiectis ꝛ de nullo alio. si vnū illoꝝ sborū p̄diceꝛ ulr̄ de alio tūc p̄diᵐ ꝯuerteꝛ cū illo sbo. 5ᵃ regula si duo p̄dicata p̄dicanꝛ ulr̄ de aliquo sbo ꝛ utrūqꝫ illoꝝ p̄diᶻ ꝯuertanꝛ cū tali sbo: tūc alterū p̄diᵐ p̄dicabiꝛ de alio p̄diᵗᵒ p̄l'iter. 6ᵃ regl'a si sint duo p̄diᵗᵃ opposita quoꝝ vnū sit eligendū ut. a. aliud sit fugiēdū ut. b. ꝛ ex alia pte sint duo opposita sicut. c. ꝛ. d. quorū. c. est fugiēdū ꝛ. d. eligēdū: tūc si. a. iūctū cū. c. sit magis eligēdū q̄ꝫ. b. iūctū cū. d. seqtur q̄. a. sit magis eligēdū q̄ꝫ b. Predictas regulas ibidē ꝓbat phūs ꝛ in ꝓbatione ultime adducit duas maximas morales. ad ꝓpositum vō doc. hic faciūt due p̄dictarum regularum videlicet. 2. ꝛ. 3. ut patet.

Sexto p̄ncipalr̄ arguit et medio tm̄ sūpto ex eodē ꝛ diūso inuēs iplicite q̄ ad vitatē ꝓpōnis affirmatiue reqriꝛ idētitas p̄diᶜⁱ cū sbo ut alibi sepe hēt. ꝛ pꝫ ex. 4. meᶜᶜ. ꝛ alibi sepe apud Arꝫ. si ḡ animal uere p̄dicaꝛ opꝫ q̄ sit idē hoi al'i p̄di⁹ affirmatia talis eēt falsa: sed si est idē iā nō p̄dicaꝛ qꝛ p̄dicari est pre alio dici ut sup̄. q. 9. hēt et alibi: ideo eni coiter. 3. modus dicēdi per se p̄ᵒ posteᶻ. nō poniꝛ modus p̄dicandi sed tm̄ eēndi: qꝛ p̄dicari nō est p̄us nec aliud a sbo. vñ lꝫ mō deꝛ umioꝛ ꝓpō illa in qua enūciaꝛ idē de se nō tñ est ꝓprie p̄dicatio: q̄re cū aial q̄d p̄dicaꝛ de hoie necessario sit idē uel diūsum respectu hois ex. 10. meᶜᶜ. non uere logice loquēdo nec etiā meᶜᵉ p̄dicaꝛ de hoie.

Septimo p̄ncipalr̄ arguit iferēdo hoc incōueniēs. vꝫ q̄ tota nā aialis eēt in hoie si uere p̄dicareꝛ de hoie ꝛ sic de alijs fundamētis est intelligēdū ꝛ ꝓbat hoc seq: qꝛ al's nō eēt simplr̄ aial sed tm̄ s̄m q̄d: quo cōcesso ifert aliud incōueniēs q̄ vꝫ tūc nihil nāe aialis eēt ex̄ hoiem. ꝛ tūc nec bos nec asinus ꝛ sic de alijs erit aial. ꝓbat illud illatū ex. 3. phiᶜᵒʳ. t. ꝯ. 63. ꝛ ideꝫ habeꝛ. 5. meᶜᶜ. t. ꝯ. 21. ꝛ. 31. ꝛ. 10. meᶜᶜ. t. ꝯ. 13. de toto ꝛ pfecto. quoꝝ rō est eē tale ex̄ q̄d nihil est.

Octauo p̄ncipalr̄ arguit iferēdo hoc icōueniēs vꝫ hoiem eē gen⁹ si hō eēt aial ꝛ sic de alijs. ꝛ pōt ꝓbari discursus per illā regulā añp̄rediᶜᵗᵃᵐ Qñ alterū de altero p̄dicaꝛ ꝛc̄. ꝛ per ꝯñtiaꝫ a p̄mo ad ultimū. Cui⁹ argumēto imediate r̄ndet (ꝛ bñ) ut apponat replicam: ꝛ solō pꝫ ex hijs que dicta sunt sup̄ sepe. Est eni fallacia accñtis ꝛ figure dictionis ut pꝫ. Contra hoc arguit ostēdēdo q̄ nō uariaꝛ mediū nec exnea tur aial hoi sub hoc attributo q̄d est gen⁹: imo sic ꝛ nō alr̄ pōt de ipso p̄dicari: qꝛ q̄cq̄d p̄dicaꝛ p̄dicaꝛ sub rōe alicui⁹ ulis ut p̄us sepe tactuꝫ est ꝛ sp̄aliter. q. 7. ꝛ. 9. si ergo aial uere p̄dicaꝛ de hoie nec̄io sub rōne alic⁹ ul'is p̄dicaꝛ: nō alteri⁹ q̄ꝫ gn̄is ut pꝫ iducēdo.

Nono et ultimo p̄ncipalr̄ arguit de spē compata ad idiuidua: qꝛ sicut argutū est q̄ fundamētū gn̄is in actu exercito nō pōt p̄dicari de fundamēto spēi: ita eodē mō pōt dubitari de spē ꝛ idiuiduo in fundamētis: ꝛ per eadē oia media ꝓbari pōt q̄ funᵗᵘˢ spēi nō pōt uere dici de fundamēto idiuidui. sed addit doc. hoc arguᵐ sp̄ale ultra alia ad hoc: ideo dicit de spē arguiꝛ sp̄aliter ꝛc̄. ꝛ est et mediū cōe ut pꝫ ex oppōne corruptibilis ꝛ icorruptibilis ꝓcedēs. spēs enim s̄m Arꝫ. j. posterioꝝ ꝛ alibi sepe sunt ppetue ꝛ eterne ꝛ ubiqꝫ ꝛ semp ꝛ sunt ptes vniuersi. Indiuidua vō ex. 7. meᶜᶜ. t. ꝯ. 53. sunt corruptibilia qꝛ nō est palā abeūtib⁹ a sensu utꝝ sint uel non ꝛ iō de ipsis nō est scia s̄m ip̄m ubiqꝫ: q̄re dicēdo sortes est hō est falsa p̄dicatio: sicut dicēdo hō est aial imo magis falsa ut pꝫ. ¶ Ad opᵐ arguit duab⁹ auctoritatibus ꝛ duab⁹ rōnib⁹. p̄ma auctas est Porphyrij. c. de specie. ꝛ. c. de gn̄e. exēplificādo in fundamētis de diffōne generis. 2ᵃ auctas est phi. c. de sba. ꝛ patet. Prima rō sumiꝛ ex p̄ᵒ posteᶻ. t. ꝯ. 9. ꝛ. 15. ubi habeꝛ q̄ p̄m⁹ modus dicēdi per se est qñ p̄diᵐ est de qdditate sbi de quo ꝛ alijs modis dictū est supra. q. 8. ꝛ doc. facit tres ꝯñtias. p̄ᵃ est q̄ aial per se p̄dicaꝛ de hoie. 2ᵃ q̄ nec̄io. 3ᵃ q̄ uere. ꝛ patet p̄ᵒ posterioꝝ ingt. de p̄ma clarū est. de 2ᵃ et pꝫ qa ois p̄di⁹ p̄seᶜᵃ est nec̄ia lꝫ nō ecōtra ꝛ maxime de p̄mo mō. de 3ᵃ etiā patet qꝛ uel nulla p̄dicatio est necessaria nisi uera. 2ᵃ ratio sumiꝛ ex reductione enthiᵗⁱˢ in sillogismuꝫ de quo. j. ꝛ. 2. p̄orū habet videri. ꝛ. j. posterioꝝ Cū ergo ista enthiᶜᵃ ꝯñtia sit bona hō currit ergo aial currit. per phūm. c. de sba in p̄diᵗⁱˢ. Aliquē eni hoiem dicis grāmaticū eē igiꝛ ꝛ aial ꝛ hoiem grāmaticum dicis. silr̄ aūt ꝛ in alijs hec phūs ibi. ꝛ tenet per hāc sbintellectā: hō ē aial h̄ ergo erit uera ꝛ nec̄ia ꝛ assignat regulariter hāc ꝓpōnē. Ois ꝯñtia enthiᶜᵃ ꝛc̄. quā etiaꝫ

ifra sup li. pyaras. q. 7. Et in añpredi tis. q. 9. ⁊ in ꝑo sententiarũ di. 2. q. 2. pot. Cõsequẽter rñdet ad qõnẽ tenendo ꝑtẽ affirmatiuã nõ solũ in ꝓposito sed ubicũq; supius ꝑdicat᷑ de inferiori in fundamẽtis ⁊ in actu exercito. Uerũ est aũt ꝙ ꝓprie logice loquẽdo nihil est supi⁹ nisi genus uel spẽs lz forte alr̃ eẽt dicẽdũ mece ut alibi hẽt declarari. ¶ Pro solõne duoꝝ ꝑmoꝝ argumẽtoꝝ ꝑmittit quoddã notabile ualde necessariũ ubiq; mixtuz meca logica ac grãmatice speculatiue subtite. qd ẽt ĩfra. q. 16. ⁊. 17. ⁊ in añpredi tis. q. 7. ⁊. j. reptationum di. 8. q. 4. ⁊ in ꝑo Anglico di. 3. q. 3. ⁊ di. 8. q. 2. ⁊ in. 2. di. 3. q. 6. ⁊ alibi ꝑtractat. ⁊ supra. q. 9. aliquãtulũ tetigi. vz ꝙ genus ⁊ dĩa accipiunt᷑ a diũsis rebus uel realitatibus in nã specifica. q̃rũ vna est mãlis uel potẽtialis uel ꝯhibilis seu determinabilis: ⁊ alia formalis uel actualis uel ꝯhẽs seu determinãs: q̃s ꝑmo significant ex ꝑmaria ⁊ formali significatione per modũ tñ toti⁹ ⁊ nõ ꝑtis ubi duo dicta colligunt᷑. Primũ ꝙ gen⁹ sumit᷑ a tali mãli ⁊ illud ꝑmo significat uel importat de suo intellectu determinato. ⁊ silr̃ dicẽdũ est de differẽtia suo mõ. 2m dictũ est ꝙ tã gen⁹ q̃z dĩa significat hoc ꝑtiale per modũ totius ex ꝯnti. Primũ ꝓbat qꝛ alr̃ in diffõne eẽt nugatio si idẽ penit⁹ ĩportarẽt ꝑmo cũ ois bona diffõ regrat illa duo. 6. top. 7. ⁊. 8. mece. ⁊ alibi sepe. ⁊ ꝑmo diuisionũ ⁊ in li. diffõnũ Boetij. 2m ꝓbat qꝛ alr̃ ꝑdicatio utriusq; de spẽ eẽt falsa cũ ꝑs sũpta per modũ ꝑtis nõ ꝑdicet᷑ de toto. spẽs aũt totũ eẽntiale uł qdditatiuũ est respectu utriusq; lz sit ꝑs sbiua generis ut pz. ⁊ tãgit in ꝓbatione ꝑ. illud qd dixit. q. ꝑcete de nugatione cognoscẽda. Et in ꝓbatione 2i repugnãtiã totius ⁊ ꝑtis q̃re vnum nõ ꝑdicat᷑ ꝯueniẽter de altero nec aliqd sub mõ vnius de alio sub mõ alterius ut prius dictũ est in sili ⁊ statim ampli⁹ dicã. Ex hĳs rñdet ad duo ꝑncipalia argumẽta ꝙ ꝑtez uel mãm predicari de toto põt intelligi duplr̃. vz uel per modũ ꝑtis uel ꝑ modũ totius. Primo mõ ꝯcedit ma. utriusq;. secũdo mõ negat. Mi. vo utriusq; est uera scdo mõ ⁊ falsa primo mõ. Et fũdat se in dictis Auic. 5. mece. de manuto ⁊ capito que cõcretiue dicunt᷑ a manu ⁊ capite. Jõ idẽ significãt ꝙ illa per modũ tñ toti⁹ qꝛ cõcretiue. ⁊ illa per modũ ꝑtis qꝛ abue. vñ lz ista sit falsa sortes est caput: ista tñ est uera sortes est capitatus. ⁊ silr̃ ista est falsa caput currit. hec tñ uera capitatuz currit. Exponit᷑ eni manuatũ per hñs manũ ubi aliud significat᷑ aliud cõnotat᷑. significat᷑ nãq; ꝑs illa iiegralis quã caput significat ⁊ cõnotat᷑ totũ hñs ꝑꝑ modũ significãdi ꝯcreti. hoc idẽ hẽt expsse. 4. di. ꝑ. q. j. ad finẽ. silr̃ dicẽduz est in ꝓposito de ꝑte eẽntiali uel qdditatiua. vñ aial exponit᷑ per hñs sensum: rõnale per hñs intellectũ. ubi aliõ significat᷑ aliud cõnotat᷑. significãt᷑ enim primo ꝑtiales realitates sed cõnotant᷑ tom ꝑꝑ modos signidi ꝯcretorum. hẽre enim caput uel sensum ⁊c̃. nõ est ꝑtis sed totius. ꝑmo igit᷑ ĩportãt ꝑtes sed ex ꝯnti totũ. Cuius ulterior iuestigatio statim arlo. 3. est annectẽda. Deinde sustinẽdo tres ultimas euaes supi⁹ assignatas ad duo ꝑma argumẽta postponẽdo ꝑmã. qꝛ satis ꝓbabilr̃ impugnata est rñdet ad replicas factas ꝯtra illas. Et notãter dicit ꝑm ꝙ ꝑor ualet: qꝛ illa scda rñsio posset bñ ⁊ male applicari ad ꝓpositũ de quo ĩfra magis. Ad ꝑmã igit᷑ replicã rñdet discdo de cõcreto ꝑm ꝙ suũ oppm qd est abtus põt distingui iuxta doctrinã phi ꝑo topicorũ. Abstractũ nãq; aliud est a supposito. i. ab inferiori. aliõ a sbo. ⁊ posset addi 3m vz a funto ut. 5. di. ꝑ. q. j. habet. exm ꝑ ut humanitas. exm 2i ut albedo. Ubi tñ adũtẽdũ ꝙ ubiq; repit᷑ abstractio a sbo in terminis coibus repit᷑ abstractio a supposito lz nõ ecõtra. nam sicut humanitas abstrahit᷑ a sorte ita albedo ab hoc albo: q̃zuis adhuc maneat cõcretis alteri⁹ denoiationis ut postea dicet᷑. Silr̃ ꝯcretio est duplex. alia ad supposita eiusdẽ nãe uł qdditatis. alia ad suppom uel sbm alterius nãe ⁊ posset addi 3a ad funtum ut pz ubi supra in ꝑo. Exm ꝑ. ut hõ. exm 2i ut albũ uel albus. ubi ẽt itelligẽdũ ꝙ ubi iuenit᷑ in terminis coib⁹ ꝯcretio ad sbm iuenit᷑ silr̃ ad suppom lz nõ ecõtra: qꝛ sicut hõ cõcernit hũc ⁊ illũ ita albũ hoc ⁊ illõ opponit᷑. igit᷑ mẽbra utriusq; diuisiõis cũ ꝑcisione accepta saltẽ vnũ alteri. ⁊ breuiter ꝑma reperit᷑ in sbĳs ⁊ accñtib⁹ per modũ sbarũ acceptis. ⁊ 2a tñ in accñtib⁹ iuenit᷑: ⁊ applicãdo ad ꝓpositũ dicit ꝙ ꝯcretũ scdo mõ acceptũ ẽ denoiatiuũ. ⁊ anteq̃z rñdet ad ꝓbationẽ illi⁹ assũpti ex añpredi tis per diffõnẽ denoiatiuoꝝ soluit scdam replicã de significatiõe forme in cõcreto iuxta ꝑdictã dises. ꝯñter exponit singulame diffinitionẽ denoiatiuoꝝ quãtũ ad illam ꝑticulã. dĩa soo cau. qd ẽt ĩfra. c. de dĩa. q. 6. tãgit. ⁊ in. 2. di. 12. q. j ubi cõcludit ꝙ diffõ denoiatiuoꝝ ꝓprie logice loquẽdo ꝯit cõcretis accib⁹ ⁊ nõ sbalibus: quia ibi casus accipi debet pro cadẽtia uel inclinatione forme ad sbz ⁊ nõ pro inclinatione ad suppom ꝓpriũ uel ꝓprie nãe qꝛ sic vnicum est ⁊ non denoiatiuũ maxime si teneant᷑ illa eẽ oppõ in rõne ꝑdiu de quo infra magis. uti enim intẽdo breuitate iquãtũ res subiecta patiet᷑ qꝛ iuxta sentẽtiã phi. 8. phisicoꝝ. Peccatũ est aliqd ostẽdi per longiora qd incst per minora. q̃re cũ in 3o arlo intẽdo circa ista nõnulla dubia ꝑtractare hic succincte lrãm discurro. Deinde obĳcit cõtra solõnẽ illã. 2. ꝑncipalis ꝓbãdo ꝙ mã nõ põt ꝑdicari etiã in cõcreto de mãto: qꝛ sicut aial est mã hois ⁊ cõcretũ respectu aialitatis: ita lignũ est mã arche ⁊ cõcretũ respectu ligneitatis: sed hec est falsa archa est lignũ ut pz: igit᷑ ⁊ hec hõ est aial. Rñdet nõbilr̃ negãdo siliem qꝛ archa est res artificialis aggregata per accñs ex forma artis ⁊ re nãli mãli cui accidit forma talis. lz igit᷑ accñs in cõcreto cõcernit sbm nõ tñ ecõtra. Ideo lignũ nõ est cõcretũ nec ad sbz nec ad suppom respectu arche sed respectu huius ligni uel illius. aial aũt est cõcretũ ad suppom respectu hois q̃re de ipso uere ꝑdicat᷑: vñ dicit ꝙ nihil est cõcretũ quãtũcũq; sit ꝯcretũ respectu sui accñtis sed potius eꝯ. negat ergo breuiter siles qꝛ hic. i. compãdo aial ad hominẽ significat᷑ mã. i. mãle hois in ꝯcreto ut aial qd est cõcretũ mãti. i. hois. ibi nõ. i. compando lignũ ad archã lz sit mã arche nõ tñ ꝯcretũ ei⁹ ut dictũ est neq; ad sbm neq; ad suppom. Nõ ad sbm qꝛ cõe est oi sbe in sbo nõ eẽ: neq; ad suppom cũ eẽ per accñs nõ sit suppom entis per se. Cõñter sustinẽdo 3am rñsionẽ supra ad illa duo ꝑnlia de ꝑte ⁊ mã reali ⁊ rõnis ⁊c̃. rñdet ad replicã ex 7. mece exponẽdo singularissime phũm ꝙ sua silitudo tenet quo ad disticte ĩportare nõ quo ad ꝓport ꝑdicari uel subici: hõ est dictu ꝙ sic tota rõ diste ĩportat totã rẽ uel qdditatẽ cui⁹ est ita ꝑs ꝑtẽ ut dictũ est in ꝑceb⁹. nõ tñ ita uere ꝑdicat᷑ ꝑs de ꝑte sicut tota de tota. vñ dicit ꝙ hec est falsa aia est rõnale uel rõnalis: ut rõnale ẽ dĩa hois qd ꝓpterea dic̃: qꝛ rõale ut hẽt Frãco de ma. sup Porphyo. c. de dĩa. põt duplr̃ accipi. vno mõ ut dicit aptis rõcinãdi. alio mõ ut dicit ꝑtẽ formalẽ per modũ tñ toti⁹. ꝑo mõ forte hec est uera aia est rõnalis: sz nõ scdo mõ de quo. j. magis. Dicit ergo ꝙ illa commutatio ꝓportionis tenet quo ad diste ĩportare uel exprimẽ uł dare itelligẽ seu significare: nõ quo ad vniformiter ꝑdicari. cui⁹ ulterior rõ hẽt ĩfra videri. ¶ Deide exponit ualde notãter Boem ex cui⁹ snia fuit 4a rñsio supra adducta ad utrũq; arm ꝑnle dicẽs ꝙ gen⁹ utrobiq; est ꝑs ⁊ totũ. i. in diffiniẽdo: ⁊ ꝑdio hõ est ingr diste ĩportat ꝑtẽ per modũ tñ toti⁹ ⁊ sic est ꝑs signiue ⁊ ꝑmac ⁊ formalr̃ sed est totũ ex mõ significãdi ⁊ ex ꝯnti ⁊ cõnotatiue. Uerũtñ approꝑate lodo ut diffinit est pars ⁊ ut ꝑdicat᷑ est totũ in se tñ ꝓprie loquẽdo est totuz utrobiq; ⁊ pars lz diuersimodẽ ut dictum est. Ubi aduertendũ ꝙ aliquid cõuenit pluribus ꝓprie sed vni eorũ

appropriaẗ ꝛ nõ alteri uel eidẽ compato ad plura appropriaẗ aliqd respectu vnius qḋ nõ respectu alterius Vñ illud diciẗ cõuenire alicui ꝓprie qḋ ex se uel ab intrinseco seqtur ipm. Appropriate vo diciẗ aliqd alicui ꝯuenire qḋ ab extrinseco uel usu loquẽdi seu uorie sibi attribuiẗ. Exẽplũ posset poni de attributis diuis que ꝓpe ꝛ eque ꝯueniũt oibus psonis sed appropriate aliq̃ dicunẗ de filio: aliq̃ de alijs psonis ut pꝫ de põ ꝛ sapia ꝛ clemẽtia ꝛ hoi. silr in creaturis impator est ꝓpe deus oiuꝫ appropriate tñ alemanoꝝ uel romanoꝝ dñet cuilibet dño ꝓpe debeẗ: sed apud italos Venetos appropriaẗ ꝛ sic de alijs. Arta que fecit cõtra illam 4am rñsionẽ nõ soluit alr q̃ꝫ ex dicta declaratiõe qꝛ pcedũt cõtra illã dises de gñe ꝓprie ꝛ nõ appropriate itellectã: iõ ad ea pꝫ ex dictis. Coñter soluit. 3. pnle breuiter recurrẽdo ad illã distincm de cõcreto ꝛ abto duplici supius datã. dicit enim ꝙ tenet in ꝯcretis accib9 ꝛ nõ sbalib9 ꝛ abtis ꝓporẗ sũptis. sed de hoc ifra magis perquiram. ¶ Ad. 4. pncipale rñdet per quãdã distinctionẽ ualde nõbilẽ de modis sigdi vꝫ ꝛ itelligẽdi que psupponit diffusam cognitionẽ de modis signidi quoꝝ ignorantia multũ ipedit a speculatione pfecta lolli ꝛ metalli ꝛ maxime in doctrina h9 doc. de qb9 in tractatu per se intendo ad lõgũ ꝯtractare. Adūtẽdũ igiẗ pro nũc ꝙ modoruꝫ ali9 est sigdi ali9 itelligẽdi ꝛ ali9 eẽndi: quoꝝ uarietates ꝛ descriptiões notaui sup. 3. q. añpredir ifra. Modi autẽ sigdi ꝯtinẽt ad ꝯsiderationẽ grãmatici qui sũt accia orõnis ꝯgrue ꝛ ꝑtiũ ei9 utputa. 8. ꝑtiũ orõnis ꝛ sũt itẽtiões. 2. cãte actu collauo diũsimode cõparãtis uoces significa ꝛ iter se ꝛ ad significata ex ꝓpetatib9 qbusdã ex ꝑte rerũ originalr ꝛ occasionalr ut sup de scdis iten b9 gñalr est dictũ. sũt aũt sbiue i uocib9 signuis ut sup. q. 8. iqt doc. uel in significatis ut p uoces significaẗ ut hic tãgit. quoꝝ alij sũt eẽntiales: alij accñtales de qb9 maxime v̓ificaẗ hec rñsio doc. Modi vo itelligẽdi ꝑtinẽt ad cõsiderationẽ logici ut supra. q. 4. ꝛ. 5. dixit ꝙ ulr ꝛ silr itelligẽdũ est de alijs itẽb9 logib9 est modus itedi obi ite9 ut ibi ꝓlixe ꝯtractaui. Diciẗ igiẗ doc. ꝙ modi tales signidi sunt sepabiles a significato ut per uocẽ uel poti9 ut recte iqt doc. per dictionẽ significaẗ ꝛ iõ nõ põt sub oppositis illoꝝ itelligi absq̃ꝫ icõgruitate ꝛ falsitate ꝛ ipfectione orõnis: ꝛ ponit exm de nũo singulari ꝛ plurali. Vñ notãdũ ꝙ nũs i reb9 ali9 est eẽntialr siue eẽntiarũ cui9 pnm est vnitas trãscẽdẽs que est idisa rei entitas. ali9 est accñtalis siue ididuoꝝ c9 pnm est vnitas que est idisa ꝯtinuitas: ꝛ in utroq̃ꝫ nũo repiẗ ꝓprietas idisibilitatis rõe vnitis ꝛ ꝓpetas disitis rõne ꝓfuse multitudis: qꝛ ꝫm Boem nũs est multitudo ex vnib9 ꝓfuse qḋ dꝫ itelligi de nũo in reb9 a qb9 ꝓpeb9 accipiẗ nũs qui est modus sigdi accñtalis nois. Nũs igiẗ ẽ modus sigdi actiu9 nois quo mediãte nomẽ ꝓpetatẽ idiuisibilitatis que est vni9 uel ꝓpetatẽ diuisitis que est mltitudis ꝯsignificat: ꝛ diuidiẗ in singularẽ ꝛ pluralem. Nũs singularis est modus significãdi rẽ sub ꝓpetate idisibilitatis que est ꝓpetas vni9 ut aial hõ. Nũs pluralis est modus sigdi rẽ sub ꝓpetate diuisitis que est ꝓpetas mltitudis ut aialia hoies: ꝛ sicut exẽplificat de nũo ita posset de gñe psona casu ꝛc̃. exẽplificare ad qḋcũq̃ꝫ igiẗ pdim compeẗ hõ semp est singularis nũi noiati casus tertie psone ꝛc̃. q̃re absq̃ꝫ repugnãtia itellectus nõ põt itelligi sub oto illi9 modi q̃re si dicaẗ hõ currũt est repugnãtia itellect9 ꝛ per ꝯñs icõgruitas ꝛ impfectio ꝛ falsitas forte. Et addit noẗ ꝙ lꝫ h9 modi sigdi nõ sint illa que vniunẗ qꝛ dictiões vniunẗ in orõne uel ꝯt9 seu signita sunt tñ pna formalia uel rõnes formales sub qb9 significata vniunẗ medib9 dictionib9 signuis qꝛ ꝫm exigẽtiã modoꝝ sigdi ꝑtiũ orõnis vniunẗ ꝛ cõstruunẗ ad iuicẽ ut hẽt videri in mã de ꝯstructiõe. qñ igiẗ est repugnãtia illoꝝ modoꝝ est falsitas ꝛ maxie qñ sunt circa idẽ nũo ẽt qñ circa diũsa ut postea patebit. hec igiẗ est fl'a albedo est alba ut tetigit arm qꝛ modus sigdi q est ꝯcretũ ꝛ modus sigdi qui est abtus circa idẽ repugnãt lꝫ nõ semp circa diũsa ut hõ est alb9. Modi aũt intelligẽdi nõ sũt isepabiles a significato qꝛ nõ simẗ sꝫ ꝫm determinatã eius accepem sibi ꝯueniũt ut sup. q. 8. de triplici accepnc termini cois dcm̃ est. Pñt igiẗ funta scdarũ itẽtionũ logicaliũ nũc itelligi sub illis: nec sb oĩbis illarũ uel sub nullis: qꝛ q̃lia sunt pdita talia iudicãtur sba: vñ hõ põt itelligi sub itẽtione spẽi cũ dꝛ hõ pdicaẗ de sorte ꝛ sub itẽtione idiuidui: ut cũ dꝛ hic hõ subijciẗ hoi uel sub nulla itẽtione ut cũ diciẗ hõ currit: ꝛ addit ꝯñter qꝛ tales modi itelligẽdi exneanẗ fundamẽtis cũ vniunẗ per hoc v̓bũ est uel in actu exercito ut dictũ est sup. q. 7. ꝙ rõ gñis exneaẗ aiali cũ dꝛ hõ est aial ꝛc̃. cuius rõnẽ ostẽdit dicẽs ꝙ itẽtiones tm̃ applicanẗ fũdamẽtis ut hñt eẽ cognitũ qḋ est eẽ ꝫm qd: iõ nõ per se ex nã rei reb9 isunt sed per accñs ut pꝫ. Et addit ultra ꝙ tales modi itelligẽdi nõ sũt per se vniti. s. ad vnicm fundamẽtoꝝ uel per se. i. ex nã rei lꝫ bñ p accñs: nec sũt formalia pna sub qb9 significata formalia vniunẗ ꝛ iõ cõcludit ꝙ repugnãtia eoꝝ nõ cãt falsitatẽ ꝓpõnis in q̃ funtuꝫ vni9 pdicaẗ de fundamẽto alterius: h igiẗ hõ est aial erit uera nõ obstãte repugnãtia gñis ꝛ spẽi. Ex q̃ rñsione ualde subtili pꝫ triplex dĩa modoꝝ sigdi ꝛ modoꝝ itelligẽdi. pa est isepabilitas hoꝝ ꝛ sepabilitas illoꝝ. 2a est ꝙ isti sunt pna formalia vnionis ꝛ illi non. 3a qꝛ repugnãtia hoꝝ cãt falsitatẽ orõnis in fundamẽtis ꝛ illoꝝ nõ. Ad formã igiẗ arti breuiter p̈nẗ negãdo añcedẽs loquẽdo de gñe ꝛ spe in funtis ut hic sumunẗ. ꝛ cũ imutaẗ ꝓbatio de oppositis rõib9 uel modis sbi ꝛ pditi talis: disdus est de modis ut sup vꝫ sepab9 uel cãntib9 falsitatẽ ulr nõ. pc mõ ꝓcedit. 2o mõ nõ. ꝛ sic est in ꝓposito. uel posset breuiter negari assũptuꝫ ꝙ sbm vꝫ ꝛ ptũ in ꝓposito accipiẗ sub oppositis rõnib9 ulr modis qꝛ accipiẗ ꝫm eẽ qddium ꝛ nõ compatũ q̃re exneanẗ eis intẽtiones ꝛ hoc explicat doc. iplicite in solone illa ꝛ sic pꝫ solo ualde singularis de qua ifra magis. ¶ Ad. 5 pncipale negat silres qꝛ cõmittit fallaciã ꝯñtis a destructione añtis ab iferiori ad supi9 eodẽ ordine affirmatiue ꝛ negatiue ardo: imutaẗ enim añs in ꝯñs ꝛ iferi9 in supius ut supra dixi. Nã iferius negatũ efficiẗ supius respectu supioris negati. Et ad. j. ꝓbationẽ ex. j. posterioꝝ dicit ꝙ tenet in causis pcisis ut sicut hẽre pulmonẽ ꝛc̃. Mõ eẽ asinũ nõ est pcise cã eẽndi aial qꝛ etiam eẽ hoiem est h9 cã. Nã gen9 icludiẗ per se in q̃libet spe q̃re nõ eẽ asinũ nõ infert nõ eẽ aial ut pꝫ. ¶ Ad aliḋ dicit sicut in silri supra soluẽdo recam ꝯtra 3am rõnem ad duo pncipalia. dictũ est ꝙ illa cõnutata ꝓportio tenet quo ad vniformitatẽ oppõnis non aũt quo ad vniformitatẽ cõsecutionis ꝛ sic silitudo pma in comparãdo affirmationes asini ꝛ aialis ad suas negationes seorsum tenet. Nõ enim ita añcedit nõ asinus ad non aial sicut asinus ad aial: ꝛ sumiẗ hic añcedere ꝛ cõseq ꝓpe nõ extẽsiue ut patet. ¶ Ad 6m dicit ꝙ aial ut idifferẽs i. hñs illã minorẽ vnitatẽ vnitate spẽi ut sumiẗ. s. a realitate idifferẽtie potẽtiali pdicaẗ. Verificaẗ tamẽ ut est idẽ: qꝛ per modũ totius ꝛ determinaẗ ꝛ ꝯhiẗ ex natura specifica uel potius dĩa specifica. supponit eniꝫ determinate ideterminate tñ. Cõtra quã solonẽ obijcit: ꝙ tũc q̊dlꝫ illoꝝ ad qḋ aial est indifferẽs pdicaretur de hoie: qꝛ qñ indifferẽs ad plura pdicaẗ de aliquo etiaꝫ qḋlibet illoꝝ pdicari poterit: hec igiẗ erit uera hõ est asin9 ꝛc̃. Rñdet notãter ut infra. q. 3. de dĩa in silri hẽt ꝙ indrie ad plura est duplex. Vna per modũ disiũctionis: alia per modũ copulationis. uel sic vna aclis: alia potẽtialis. Dicit igiẗ ꝙ arm nõ ꝓcedit de indifferẽtia disiũctionis uel potẽtiali sed bñ alio mõ. Nõ enim seqtur hõ currit igiẗ sortes currit. imo est fa ꝯñtis. seqẗ tñ

oīs hō currit ergo sortes currit saltē cū ɔstanᵃ sbo.hoc ēt pȝ de disiūctiua ex qua formalr̄ hō sequtur aliq̄ ptiuȝ determinate. ¶ Ad 7ᵐ rñdet cōcedēdo totā nām uel q̄dditatē aīalis eē in hoīe ut in filī de nā specifica hēt in 2.di.3.q.6.in solōne soluēdo obonē. Et cū ostendit q̄ nō ex diffōne totius exponit optime illā descriptionē quo ad sufficiētiā ⁊ cōplemētū ⁊ nō quo ad p̄cisaȝ ɔtinētiā:hoc est dictu q̄ q̄dditas alīs ita tota saluat i hoīe q̄ ēt in alijs speb⁹ cōtinet:uel saltē sibi non repugnat ɔtineri.q̄liter aūt hoc sit possibile ⁊ nō arguat illimitationē eius alī̄s patebit. ¶ Ad 8ᵐ recurrit ad solutionē sup⁹ in pede.q.datā ⁊ ad replicā cōtra hoc dicit q̄ illa famosa ꝓpō. Dē q̄d p̄dicat ⁊c̄.est uera de p̄dicatione signata ⁊ nō exercita:q̄r ītētiones extraneā tur funᵗⁱˢ ut de se p̄dicatur in actu exercito ut sepe dictum est. ¶ Ad ultimū rñdet dupl̄r.vno modo negādo mi.quo ad p̄mā ptē eius.ubi notāter dicit p se suppositū cōis pp indiuiduū circūstātionatū uel sil̄r totū uel ꝓpter determīatiōes accn̄tales ɔctiuas q̄ nō cōstituūt per se suppoᵐ ut hō alb⁹ ⁊c̄.⁊ hoc idē hēt infra.c. de sba.q.2.⁊ sup li.pȳarᵃˢ.q.6.in solōne optime.⁊ in 2.di.3.q.3.⁊ alibi sepe.nō ē igit idiuiduū per se magis corruptibile q̄ȝ spēs q̄r que abstrahit ab hic ⁊ nunc ⁊ h⁹ˡ sicut spēs. Alr̄ rñdet negādo.2.ptē mi.q̄r sicut indiuiduū est corruptibile ita ⁊ spēs ut hēt eē māle:saluat tñ semp per successionē idiuiduoꝝ sicut elemēta corrūpunt ƀm suas ptes nō tñ ƀm se tota:utraq̄ȝ rñsio bona sed prima altior.

De tertio lȝ mā h⁹.q.sit poti⁹ metaˡⁱˢ q̄ȝ logicalis q̄r tñ famosa ⁊ ul̄is est ⁊ plēs difficultates cōtinet instabo circa singula dicta doc.i ipsa siue arguēdo siue rñdēdo ⁊ inchoabo a solōne p̄ncipali.q. Dubitat igit p̄mo an p̄dicatio supioris de iferiori ul̄r sit uera ut cōcludit doc.⁊ videt q̄ nō:q̄r h̄ est falsa iferi⁹ est supius q̄r p̄dicat opᵐ de opᵗᵒ. Itē infra.c de sba.q.ultima.dicit q̄ sba nō p̄dicat per se nec uere de ptib⁹ sbe:sed ptes sbe sūt iferi⁹ ad sbaȝ ut patet igit. Itē hec est falsa humanitas est aīalitas ut patet hic infra.⁊ tñ ibi p̄dicat sup⁹ de iferiori. Iteȝ videt q̄ male dicit q̄ ulr̄ p̄dicat sup⁹ de iferiori uere q̄r tūc h̄ eēt uera hō est oē aīal:uel oīs hō est oē aīal. ¶ Ad h̄ facil̄r rñdet tenēdo ɔnē doc. ¶ Ad p̄ᵐ dico q̄ loq̄tur doc.hic de supiori ⁊ iferiori pro substracto ⁊ non pro formali ut tu accipis.si aūt accipent formalr̄ uerū est q̄ i actu sig̊to vnū dicit de alio.h̄ enim est uera supius p̄dicatur de iferiori.que exercet in fundamētis in actu ēt exercito accipiēdo vnū ut q̄d ⁊ alterū ut modus vnū dicit uere de alio ut pȝ. ¶ Ad aliō dico q̄ loquit doc.ibi de ptib⁹ quātitatiuis uel eēntialib⁹ ph̄icis sbe nō aūt subiectiuis que solū sunt iferiora.nā nihil ꝓprie est sup⁹ uel iferi⁹ logice loquēdo q̄d nō est in recta linea uel saltē per se in p̄diᵗᵒ mō per eos tales de q̄b⁹ ibi loq̄tur sūt tm̄ reductiue in p̄diᵗᵒ ut ibidē dicit. Posset alr̄ dici distinguendo de sba quaᵃ ⁊ p̄diˡⁱ ut ibidem doc.dicᵗ.primo p̄dicat de ptib⁹ ⁊ p̄ncipijs sbe.2ᵒ mō nō.uel 3ᵒ dici pōt q̄ lȝ nō p̄dicat de eis in abᵗᵒ ⁊ in recto:p̄dicat tñ i ɔcreto ⁊ in obliquo. ¶ Ad aliud nego q̄ humanitas sit iferi⁹ ⁊ aīalitas supius ꝓprie logice loquēdo:q̄r ītētiones tales nō attribuunt fundamētis nisi in cōcreto sūptis:uel saltē nō in ultimata abstractione.vñ hec est fl̄a albedo est accn̄s ut accn̄s est vnū de nūo ul̄iuȝ.⁊ similr̄ hec est fl̄a humanitas est spēs:cui⁹ rō ulterior infra dicet. Alijs aūt videt q̄ hec sit uera humanitas est aīalitas de quo statim magis. Posset ēt dici q̄ lȝ p̄dicatione formali in recto illa sit falsa nō tñ māli ⁊ i obliquo sic vȝ humanitas est uel cōstituit ex aīalitate de q̄ hēt videri sup.j.posterioꝝ. ¶ Ad ultimū dico q̄ doc. nō accipit ibi ul̄r.i.cū signo ul̄i sed pro coiter uel ubiq̄ȝ uel in oibus terminis ita q̄ nō solū de hoīe ⁊ de aīali: sed ul̄iter in alijs est uera ⁊c̄.

Dubitatur secundo circa dicta doc.i illo notabili pro solōne duoꝝ p̄moꝝ p̄ncipaliū adducto.p̄mo cū dicit q̄ gen⁹ sumit ab aliquo māli in spē.vȝ q̄ non q̄r sbe imāles ƀm ipm̄ pter p̄mā sunt in gn̄e:sed in talibus nō pōt sumi gen⁹ ab aliquo māli cū nō h̄nt māȝ ergo ⁊c̄. Itē accn̄tia nō h̄nt mām nisi in qua sunt.8.metaᶜᵉ.sed accn̄tia per se h̄nt gn̄a ⁊ dr̄ias ergo ⁊c̄. Iteȝ q̄ se indifferēter ⁊ potētialr̄ hēt ad plura nō hēt aliqueȝ itellectū determinaᵐ:sed gen⁹ est h⁹ˡ ut patet ifra sepe ⁊ maxime soluēdo.6.p̄ncipale hui⁹.q.male igit dic q̄ gen⁹ iportat illud māle de suo intellectu determinato. Itē si significat ptē ⁊ nō per modū ptis sed per moduȝ toti⁹ ut dicit doc.seq̄tur q̄ significatū ⁊ modus significādi repugnāt.hoc aūt eēt incōueniēs cū modi significādi sumant a ꝓprietatib⁹ signiᶻ ut dictū est. Itē si primo significat ptē ⁊ ex ɔnti totum sequit q̄ erit equocū:⁊ per ɔns nō gen⁹:igit māle dicit:q̄r ex ɔnti iportat totū. Cōsilr̄ fere in oib⁹ posset argui ɔtra aliud dictuȝ de dr̄ia. Itē videt q̄ nō vitat nugatio in diffōne:q̄r idem bis dicit cū pte utrūq̄ȝ ex ɔnti iportat totā spēm ul̄ totū suppoᵐ:igit sicut ad vitādū nugationē dicis ea primo diūsa significare:ita opȝ q̄ ex ɔnti nō iportēt ideȝ. Itē videret q̄ p̄dicatio gn̄is de dr̄ia uel ecōtra eēt p se sic utriusq̄ȝ de spē si utrūq̄ȝ iportaret spēȝ:q̄d tñ negat iste ⁊ ph̄us.3.meᶜᵉ.t.ɔ.11. Itē h̄ est per se p̄mo mō hō ē ex aīa:uel h̄ hō est ex aīalitate.ubi sumit ps p modum ptis.igit ps p modū ptis accepta pōt p̄dicari de toto. Itē si modus p̄diᵗⁱ repugnās mō sbi ipediret vitatē p̄dicatiōis sequeret q̄ nullū accn̄s uere diceret de sba:⁊ silr̄ nulla sc̄da ītētio de p̄ma ⁊ sic de alijs.male igitur dicit illā p̄dicationē eē falsam pp modū repugnanteȝ. ¶ Ad ista rñdet.lȝ pro solōne p̄mi nō ea que ifra.q.7.añpredicᶻ arˡᵒ 3ᵒ.du⁹ p⁹ singularissime adduxi:sed pro nūc breuiter intēdēs ad formā arᵗⁱ rñdeo negādo mi. Uñ nō dixit doctor q̄ gen⁹ sumit a mā sed ab aliq̄ māli.i.h̄nte se i ordie ad illō a quo sumit dr̄ia ꝓporᵗ māe respectu forme. Et cū dicis q̄ sbe imāles nō h̄nt mām ɔcedo ꝓprie loquēdo:lȝ aliq̄ ponāt in eis mām ut habet videri in.2.snīarū.sed h̄ nō obstāte in ipsis reperit aliq̄ realitas potētialis ⁊ aliq̄ actualis ut in locis p̄allegatis in 2ᵒ arˡᵒ hēt iste.⁊ ph̄us.12.meᶜᵉ.t.ɔ.19.⁊ seq̄ntib⁹. Et Boeti⁹ inq̄t q̄ A̅r̅.relictis extremis exit de medio.i.de sba cōposita q̄d nō solū est uerum de sbijs mālib⁹ sed ēt imālib⁹ que sūt cōpoᶜᵉ cōpōne rōnis seu metaˡⁱ lȝ nō reali. ¶ Ad aliud de accn̄tib⁹ per idē.ph̄s enim.12.meᶜᵉ ubi p̄us ponit diūsitatē p̄ncipioꝝ ƀm diuersitatē p̄ncipiaᶻ in oi p̄diᵗᵒ. Nulla enim spēs in vniuerso est ita simplex q̄n icludat aut diūsitatē reruȝ aut realitatū a q̄rū vna sumit rō gn̄is ⁊ ab alia rō dr̄ie.sed forte posset sustineri accn̄tia cōponi ex mā ⁊ forma ut 7.meᶜᵉ notāter hēt iste. Et si iduceret dictū ph̄i.7.metaᶜᵉ.t.ɔ.35.⁊.5.meᶜᵉ.t.ɔ.2.⁊.2.phi.t.ɔ.35.q̄.s.quelibet ps diffōnis est forma.dic ut hēt iste.7.meᶜᵉ.q.16. q̄ uerū est nō sibi inuicē sed in ordine ad totuȝ quo ad p̄dicari formale. ¶ Ad aliud nego ma.q̄r idetermina tio nō est in gn̄e rōne significati sed rōne modi significādi uel ɔnotationis.significat enim determiate vnā q̄dditatē determinatā sicut spēs reᵘ tñ q̄dditatis significate per dr̄iam illa est pōlis ⁊ determiˡⁱˢ ut pȝ in simili de signiᵗᵒ māe p⁹. ¶ Ad aliud pȝ in sil̄i.j.q.penultia de dr̄ia.est eni repugnātia modi ad modū:⁊ q̄d ad q̄d. Nō tñ dico q̄ q̄libet modus ɔuenit cuilibet q̄d idifferēter. Et cū dr̄ q̄ modi signiᵈⁱ accipiunt a ꝓprietatib⁹ ⁊c̄. Dico q̄ in eadē re p̄nt repiri plures ꝓpetates rōne q̄rū plurificant ⁊ uariant modi signiᵈⁱ. Mō lȝ ipm̄ genus significat q̄dditatē que in vitate est ps q̄dditatia spēi:ut tñ cōsiderat itellect⁹ illā ut vnā in multis ⁊ de

multis dicit ipaz eē totū uľe ⁊ sic noie ꝯcreti iportaꝛ:si cut igiꝛ de eodē reᵘ diuſoꝝ dicunꝛ totū ⁊ ps ita eidem dictioni ꝯueniūt significare ptē pᵒ ⁊ ex ꝯnti importare totū: qꝛ pᵒ ut ps qdditatiua est. ſcdario vo ex mō significādi ut totū uľe est significaꝛ:ut albū pᵒ significat qlitatē:ex ꝯnti iportat ſbm ut ifra hēt ptractari. vñ nō dicit doc. ꝙ significat totū sed ptē per moduz totiꝰ. qd aūt sit illud totū an. ſ. uľe uel pticulare statiz magis patebit. ℭ Ad aliud pꝫ ex dictis qꝛ nō ponit doc. ipm significare duo sed vnū tm̄: reliquū cōnoᵒᵒ ꝙ nō arguit equoᶜᶻ alr̄ oīa cōcreta accn̄tiū eēnt equoca qḋ est falsū manifeste. ℭ Ad aliud pōt dici ut. q. pcedēte dictū est ꝙ qñ idē icludiꝛ uel iportaꝛ per aliq̄ duo quoꝝ vnum denoīat alterum ipm in vno denoīat seipm ut in alio. Uel alr̄ ꝙ nō est nugatio nec seqꝛ ex identitate cōnoᵗⁱ: sed tm̄ pncipalr̄ signiᵗⁱ: ut hic musicꝰ albꝰ currit non est nugatio lꝫ utrūqꝫ cōcretū ꝯnotat idē totū ut subiectū ℭ Ad aliud dico ꝙ negaꝛ pdicatio gn̄is de dr̄ia accipiēdo utrūqꝫ pro formali significato negaꝛ ergo ꝯntia ℭ Ad aliud lꝫ forte illud assūptū est dubiū tn̄ admittedo ipm dico ꝙ hic loqtur doc. de pdicatione formali ⁊ in recto ⁊ nō mālī uel in obliquo ut pꝫ. dico ēt ꝙ aīalitas nō est genꝰ nec humanitas spēs ,ppe loquēdo. hic aūt est ſmo de funᵗⁱˢ gn̄is ⁊ spēi ut pꝫ. ℭ Ad ultimuz dico ꝙ nō quecūqꝫ uarietas uel modoꝝ eēndi uel itelligēdi uel ēt signiᵈⁱ ipedit vitatē ,ppōnis ut in solone 4. pncipalis notāter hēt doc. sed illoꝝ qui sunt pn̄ᵃ formalia ꝯstructiōis ad idē compatoꝝ. ꝙ ergo idē sit totū ⁊ ps reᵘ eiusdē est icōueniēs. Ul'alr̄ ꝙ doc. itelligit illā repugnātiā ex pte ptiū iter se in ipo toto: qꝛ enim hō icludit aīaz ⁊ corpꝰ iō rōne aīe repugnat ei dici corpus: ⁊ rōne corpis dici aīa. Nō est ita in alijs ubi pdicanꝛ accn̄tia in ꝯcreto de ſba qꝛ ꝯnotāt totū ut dcm̄ ē

Tertio dubitaꝛ circa duo pnˡⁱᵃ arᵗᵃ ⁊ solōnes eorū per ordinē. vꝫ pᵒ ꝙ illḋ dictū ex. 4. toᵖᶜ. vꝫ ꝙ illi peccāt qui dicūt genus eē ptē repugnat determinatiōi doc. cū hic ponit exp̄sse genꝰ eē ptē ,ppe. Itē ps ⁊ totū ad idē ſm idē ⁊ de eodē dicta iferūt ꝯdictoria. si igiꝛ genꝰ est totū reᵘ spēi nō erit ps reᵘ eiꝰ ⁊ eꝫ cū igiꝛ. 4. topi. dicit ꝙ nō est ps sed totū. ⁊. 5. meᶜᶜ dicit ꝙ est ps igiꝛ est repugnātia: imo ꝯdictio in dictis phi. Itē h̄ est uera: hō est ex carnibꝰ ⁊ ossibus. 7. meᶜᶜ. ⁊ h̄ hō est terrenꝰ uel corpeꝰ in qbꝰ mā pdicaꝛ de toto. assūptum igiꝛ arᵗⁱ. 2. pncipalis est falsuꝫ. Itē pbatio mi. 2. pncipalis in illa deductione de pnᵒ vꝫ peccare: tū qꝛ pnᵐ est i plus q̄ꝫ cā. 5. meᶜᶜ. t. ꝯ. j. tū qꝛ q̄libet pars disᵗ est forma ut allegaꝛ ꝯnter in lr̄a ex. 7. meᶜᶜ. erit igiꝛ genꝰ pnᵐ formale: ⁊ qḋ adduciꝛ in opᵐ qꝛ. ſ. nō dixit videꝛ falsuz qꝛ ne dū per dr̄ias sed per gn̄a distinguunꝛ alique species ab alijs: nō solū enī rōnale sed ēt aīal distiguit hoīez a lapide. Itē vꝫ ꝙ illa ,pbatio de pnᵒ finali nō currit ,qꝛ actꝰ pnꝰ est pfectioꝛ actu scdo sic ſba accn̄te. sed actꝰ pmᵒ ordiāt finalr̄ ad actū 2ᵐ ut hēt iste. 2. di. p. q. j. Dis entis ingt in actu pmo pfectio ultima ꝯsistit in actu 2ᵒ quo ꝯiūgiꝛ optimo: igiꝛ nō seqtur genꝰ est impfectius spē igiꝛ nō est pnᵐ finale eiꝰ. Itē vꝫ illud dictuz phi. 7. ⁊. 5. meᶜᶜ de ptibꝰ diffōnis eē falsum: qꝛ mā ptiet ad qḋ qd est rei mālis ut. 8. meᶜᶜ. t. ꝯ. 9. videꝛ dicē phūs. ⁊ 7ᵒ meᶜᶜ. ⁊. 3. sniarū di. 22. hēt iste. Itē nō vꝫ uerū ꝙ sola forma ultimata distinguit. qꝛ omnis forma ut talis disᵗ. Itē vnū oppositoꝝ nō ē sil'e alteri: mā ⁊ forma sūt'opposita: igiꝛ si genꝰ est forma ut dicis nō erit sil'e mãe. Itē nō vꝫ bn̄ dictū ꝙ genꝰ sit forma totiꝰ ul'forma resultās ut dicit illa pma rn̄sio soluēdo reᶜᵃᶻ pmā cū ipm sit ps ꝯstitutiua spēi. Itē qḋ dꝫ in. 3. rn̄sione de ptibꝰ rei ⁊ rōnis videꝛ dubiū q̄re iste pdicaꝛ potiꝰ q̄ꝫ ille. Itē posset dubitari de significatiōe cōcreti ⁊ abᵗⁱ: an vꝫ significēt idē uel nō pp exēpla de manuato ⁊ capiᵗᵒ ⁊ aīali ⁊ rōnali ⁊c̄. Itē videtur illa disᵒ de cōcreto ⁊ abstracto diminuta qꝛ in pᵒ di. 5. q. j. pōit tripˣ ꝯcretū ⁊ tripˣ abstractū. Itē videꝛ repugnātia in dictis doc. hic ⁊ in. 2. dis. 12. q. j. ubi dicit ꝙ diffō denoīatiuoꝝ cōuenit nō soluz cōcretis acciᵇᵒ sed ēt ſbalibꝰ. q. ēt. 3. 4. ⁊. 5. quoᵗⁱ. ⁊. 8. di. p. ⁊ ifra in an̄prediᵗⁱˢ. q. 3. ad finē. ⁊. 7. di. 3. q. j. dicꝰ ꝙ denoīatio nō solū fit in pdiⁿᵉ accn̄tali sed ēt vniuoca ⁊ pdiᵗⁱˢ pporᵗ sūptis. Itē cois expō oiuz accipit casum in diffōne denoīatiuoꝝ pro terminatione uocis. Itē si oē cōcretū cōcernit uel suppoᵐ uel ſbm igiꝛ nulla ſba pma erit cōcretū. Itē mēbra illiꝰ diuisionis coīcidunt quia idem cōcretū cōcernit ⁊ ſbm ⁊ supposita ut albū. Item q̄re potiꝰ cōcediꝛ ista archa est lignea ut hēt phus. 7. meᶜᶜ. t. ꝯ. 25. q̄ꝫ ista archa est lignū cum nō pp iformationē pma sit uera sed pp mālē hitudinē ut i 3. di. 7. q. j. hēt iste ⁊ di. 22. Itē si artiˡⁱᵃ nihil reale dn̄t ultra sua mālia ut qbusdā videꝛ q̄re nō reciperēt uere pdiᶜᶻ suoꝝ māliū. Itē hec cōcediꝛ albū est hō: ⁊ nō ista albū est humanitas: ⁊ nō pp aliud nisi qꝛ hō est cōcretū ⁊ humanitas abstractū. falsa igiꝛ est illa ,ppō. ſ. Nihil est cōcretū respectu sui accn̄tis. Itē vnū qḋqꝫ pp qḋ ⁊ illud magis. cū igiꝛ hō est rōnalis pp aīam: aīa erit magis. Igiꝛ male negat istā: aīa est rōnalis. ⁊ in. 2. di. j. q. 6. rōnaliᶜᶻ uel itellecᶜᶻ dicē ꝯuenire aīe ⁊ angelo. plura alia omitto circa h̄ arᵗᵃ ⁊ soᶜˢ eoꝝ breuitatis causa ℭ Ad ista expeᵗᶜ rn̄deꝛ. Ad pᵐ dico ꝙ phūs loquiꝛ ibi de pte itegrali ul'eēntiali ⁊ nō de pte qdditatiua p modū totiꝰ accepta ut hic loqtur doc. ⁊ sic nulla est repugnātia. ℭ Ad aliud dico ꝙ totū ⁊ ps diūsimode accepta nō informāt ꝯdictionē: nūc aūt genꝰ est totū uľe ⁊ ps qdditatiua nō aūt subiectiua reᵘ spēi. Uel sic: pars per modū ptis ⁊ totū per modū totiꝰ repugnāt: nō āt ps per modū totiꝰ sūpta repugnat' toti. est enim pars signiᵘᵉ ⁊ totū cōnotatiue: cōcretū deniqꝫ ad supposita sit totū uľe sicut ꝯcretū ad subiecta totū in mō. ℭ Ad aliud pꝫ ex dictis. loqtur enim doc. ⁊ phūs de prediⁿᵉ formali ⁊ qdditatiua non mālī uel denoīatiua. ℭ Ad aliud posset negari qḋ assumiꝛ. ſ. pnᵐ excedē cāz: quia phūs. 5. meᶜᶜ. t. ꝯ. j. videꝛ dicē ꝙ totiēs sumiꝛ pncipiū quotiēs cā. uel cōcesso assūpto dicēdū ꝙ loqtur famose ut pro cā accipiꝛ. ℭ Ad aliud dico ꝙ ptes diffinitionis qdditatiue ⁊ metaˡⁱˢ pn̄t cōparari uel iter se ul'ad diffiᵗⁱˢ. pmo mō vna est ut'mãalia ut forma. 2ᵒ mō q̄libet est ut forma. i. formale pdiᵐ ⁊ formale cōstiᵘˢ itrinsecū diffiᵗᵒ. Qḋ additꝛ ibi de disⁿᵉ dico ꝙ sicut esse rei habeꝛ cōplete ⁊ ultiate a forma ita ⁊ vitas ⁊ distᵒ suo tn̄ mō cōceᵒ genꝰ uel mām dare ⁊ eē ⁊ vniᵗᵉᵐ ⁊ distⁿᵉᶻ loqtur igiꝛ doc. anthoᶜᵉ. Uel alr̄ pōt dici ꝙ lꝫ genꝰ distinguat suas spēs a spēbꝰ alteriꝰ gn̄is in suo gradu nō tn̄ iter se. sed dr̄ia utroqꝫ mō distinguit. ℭ Ad aliḋ de actu pmo ⁊ 2ᵒ ⁊c̄. dico ꝙ finis aliꝰ est quo. aliꝰ gr̄a cuꝰ Itē aliꝰ qui attingiꝛ per opationē. aliꝰ qui est cā finalis Finis eniꝫ qui est cā finalis uel gr̄a cuiꝰ est ultiᵐ ⁊ optimū. 2. phiᶜᵒ. t. ꝯ. 23. ⁊. 6. meᶜᶜ Auic. ⁊ Cōmēᵗᵒʳ. 5. meᶜᶜ. ꝯ. 3. idē hēt. Finis' aūt q̄ ul' q attingiꝛ aliqñ per opationē mō: mō genꝰ nō est finis aliquo illoꝝ modoꝝ ,ppe respectu spēi: secꝰ est de actu 2ᵒ respectu p. ꝙ aūt allegatur ex. 2. di. pmi posset solui ex eo qḋ addᵗ doc. ibi quo cōiūgiꝛ optimo. qꝛ lꝫ a. tᵒ scds nō sit nobilioꝛ uel pfectioꝛ actu pmo itrisece ⁊ formalr̄: est tn̄ pfectioꝛ extrisece ⁊ obiectiue ⁊ sic loq̄tur doc. ibi. ℭ Ad aliud iā dictū est quō itelligēdus est phūs. ℭ Ad aliud silr̄ dictū est ꝙ itelligi dici anthoᶜᵉ uel simᶦ ⁊ a quocunqꝫ. forte enī hō nō disᵗᵘʳ in formis coibꝰ ab alijs spēbus aīalis ℭ Ad aliud pꝫ ꝙ doc. nō seqtur illam rn̄siōnē ut pꝫ ex reᶜᵃ feᵗᵉ. Sed dato ꝙ pcedat posset dici ꝙ se habet p modū totiꝰ ut dictū est. Est ēt genꝰ saltē subalternū totuz ⁊ ps respectu diūsorū ut pus sicut est spēs vnius ⁊ genꝰ alteriꝰ. ℭ Ad aliud dico ꝙ ideo pdicanꝛ ptes rōnis qꝛ per modū totiꝰ sumunꝛ ⁊ abstractiue ⁊ ul'r. pt es

aũt rei per modũ rei ⁊ determinate ⁊ singula^r ⁊ i ac^{tu} ex mã. prescindũt enim ⁊ abstrahũt. 4. cãe me^{ce} a scip/sis phi^{ce} cõsideratis ut in theore^{b9}. ⁊. j. ⁊. 5. me^{ce}. ⁊. 8. di. p̄. reptationũ hẽt iste. ¶ Ad aliud pʒ ĩfra. q. 8. ante p̄dicamẽtoꝝ. ⁊ ibi copiose ptractaui mẽtẽ doc. ¶ Ad aliud dico ꝙ dis^o bimẽbris de ab^{to} ⁊ cõcreto suffic̃ ad ꝓpositũ doc. hic. Uel dici põt ꝙ sub vno mẽbro vide/licet a sbo uel ad sbm ipli^{te} ĩtelligiẽ abstractio uel con cretio in ordie ad fũdamẽtũ cuʒ coiter pro vno ponit̃ alterũ. ¶ Ad aliud dico ꝙ hic ꝓprie logice loqtur de denoiatiuis ⁊ diffõne atqʒ p̄di^{ne} eoꝝ. Alibi v̊o ubi qt taẽ extẽsiue loqtur ut pʒ ibi exp̄sse. ¶ Ad aliud dico ꝙ in hoc iste subtilitatis merito nomẽ sortit^9 est qꝛ alios cũctos ãñcedit. Igiẽ nimirũ si grossi grosse ⁊ subtilis subtilr̃ exponat: nõ solum enim ex cadẽtia uocis ĩmia liter sed ex signi^{to} ipsi^9 ⁊ mõ signi^{di} casus ibi dʒ ĩterp̄ta ri ut magis ĩfra loco suo pʒ. Cadit enim forma accñta lis ad sbam qꝛ per se stare nõ põt ⁊ sic significaẽ cõcre/tiue: ⁊ lʒ ꝯcretũ sbale cadat nõ tñ eodẽ mõ. ¶ Ad aliȯ dico ꝙ in cõcretis sin^{b9} sbarũ nõ est cadẽtia nisi solius uocis. nisi dicaẽ ꝙ ne dũ cõcernit supi^9 suũ ĩferi^9 sed ẽt ecõtra. ⁊ silr̃ sbm suũ accñs sicut eꝫ. ¶ Ad aliȯ põt di ci ꝙ mẽbra debẽt ĩtelligi cũ p̄ci^{ne} saltẽ in terminis cõ munib^9. uel alr̃ ꝙ nõ seqtur cõueniũt eidẽ ergo nõ op posita: qꝛ respectu diũsoꝝ eidẽ ꝯueniunt ut pʒ. ¶ Ad aliud pʒ rñsio: qꝛ ħ archa est lignũ: accipiẽ ps per mo/dũ ptis. ħ v̊o: archa est lignea accipiẽ per modũ totius ut de capitato dictũ est. ¶ Ad aliȯ nego ꝙ assumiẽ. sʒ dico ꝙ forma artis est aliqd reale positiuũ ut. 2. phis^{x}. ⁊ ĩfra in. 6. p̄ncipijs hẽt ptractari. ¶ Ad aliud pʒ ĩfra q. 8. añ predi^{x}. declarãdo illud dictũ phi. j. posteriorũ albũ est lignũ. nõ enim pp cõcretionẽ hois ad albũ est hec uera albũ est hõ: sed pp ipsius cõcretionẽ ad illud cui accidit albũ ut ad hũc hoiem. humanitas aũt neu tro mõ ꝯcernit. iõ ꝓpõ illa humanitas est alba uel ecõ tra est sim^r falsa: est ergo uera p̄di^o per accñs uel mãlis reducibilis ad denoiationẽ per ꝯũsionem simplicem. ¶ Ad aliud pʒ. j. c. de q̃ʒtitate. q. 2. soluẽdo. 2. p̄ncipa/le. ⁊ sup li. pyar^{as}. q. j. tenet enim re^{la} phi tñ in cãis eẽ fi^{b9}. Qȯ ibi tãgiẽ de ĩtellectualitate: ꝓbleuma est ut pʒ ibidem ⁊ negatiua potius tenenda est.

Quarto dubitaẽ circa. 3. p̄ncipale ⁊ ei^9 solõnẽ. p̄^o qliter illa ꝓpõ famosa vʒ a cõcretis ad ab^{ta} tenet ar^m hẽt v̄itatẽ. ⁊ illa alia. Ois p̄di^o uera i ab^{to} est per se p̄mo mõ: ⁊ q̃liter ꝓbationes utriusqʒ cur rũt: ⁊ q̃re poti^9 a cõcretis acci^{b9} ad ab^{ta} tenet ꝯñtia q̃ʒ a sbalib^9. videẽ eni dicẽ. 3. me^{ce} op^m. vʒ ꝙ tenet ꝯñtia i cõcretis ⁊ ab^{tis} sp̄alib^9 uel ad suppo^a ⁊ nõ ad subiecta vñ ista tenet hõ est hõ: igiẽ ħ humanitas est humanitas nõ tñ ista hõ est alb^9 igiẽ humanitas est albedo hec ibi ¶ Ad ista rñdeo lʒ poti^9 ad me^{cuʒ} ptinẽt radi^r q̃ʒ ad lo gicũ p̄mo aliq̃ p̄mittẽdo. Adũtẽdum ergo p̄^o ꝙ abstra ctio alia est ulti^{ta} alia nõ. uoco ultimatã abstractioneʒ qua qdditas ꝯcipiẽ absqʒ hitudine ad qȯcũqʒ qȯ est ex̃ ꝓpriã rõnẽ ei^9 ut inqt Auic. 5. me^{ce}. Equitas est tñ ip sa. Nõ ultimatã v̊o abstractioneʒ appello qua ab aliq̃ p̄scindiẽ non tñ ab oi de quo põt ĩtelligi dictũ hui^9. j. q. penultima de gñe. Pro quo clari^9 intelligẽdo nõ ꝙ alr̃ in substãtijs alr̃ in accñtib^9 ab^{tis} ⁊ alr̃ in accñtibus respcetiuis fit ultimata abstractio ut. 5. di. p̄. q. j. habet iste. ⁊ sup̄. q. j. alr̃ dictum est in sbstãtijs in quã fit vni ca. i. vni^9 rõnis qꝛ a suppositis in acci^{b9} absolutis fiũt due vʒ a suppositis extẽsiue loquẽdo qꝛ noie supposito rũ inferiora ĩtelliguntẽ. ⁊ a subiectis. in utraqʒ v̊o pos/sunt poni gradus. In acci^{b9} respectiuis fiunt. 3. videli cet a suppositis fundamẽtis ⁊ subiectis: ⁊ in abstracti onib^9 accñtiũ talis est ordo ꝙ pfecta abstractiõe a po/steriori ⁊ magis extrinseco remanet cõcretio ad prius uel intimi^9 uel magis ĩtrinsecũ ut facta abstractiõe al/bedinis ab albo remanet ei^9 cõcretio ad hanc ⁊ illam ¶ Ulteri^9 notãdũ ꝙ sicut posita cã totali nãli ⁊ p̄cisa effect^9 poniẽ ⁊ effecti^9 ita remota ramoueẽ. Cã aũt ueri tatis ꝓpõnis est hitudo uel idẽtitas extremoꝝ q̃lẽ nõ hñt si sunt distincta ꝯcep^r nisi ĩfra ultimatã abstractio nẽ accipiantẽ ⁊ hoc ĩtelligo in creaturis qꝛ pp ĩfi^{teʒ} vni us uel utriusqʒ extremoꝝ cõcediẽ p̄di^o ultimate abstra cti de alio in diuinis. vñ ibi poniẽ dup^x p̄di^o uera in sb stãtiuis maxime vʒ formalis ⁊ per idẽtitatẽ: in creatu ris aũt nulla poniẽ uera per idẽtitatẽ nõ sit formaliter uera ut. 8. di. p̄. q. 3. ad finẽ hẽt iste. sed posset difficulta ri an ẽt in ultimate ab^{tis} in diuinis deẽ uera p̄dicatio nõ obstãte ĩfi^{te} de quo nõ curo mõ. Qñ igiẽ accipiũtur qdditates in ab^{to} tũc p̄scindiẽ rõ formalis vni^9 ab alia q̃re sim^r falsa est p̄di^o nisi hec p̄ci^{me} sit falsa. Ex hijs ad ꝓpositũ dico ꝙ illa ꝓpõ. A cõcretis ubi est p̄dicatio per se ⁊c̃. uera est dũmõ nõ arguaẽ ad ultimate ab^{ta} ⁊ i substãtijs ⁊ in acci^{b9}. sed qꝛ in substãtijs fit vnica ab/stractio hoc est a supposito ideo dicit doc. ⁊ bñ ꝙ tenet re^{la} in ꝯcretis ⁊ ab^{tis} acci^{b9}: qꝛ adhuc facta abstracti/one a sbo remanet ꝯcretio ad suppo^m. In sbstãtijs au tẽ imediate fit ultimata abstractio. sʒ ꝯtra facta abstra ctione humanitatis ab hoie uel hois a sorte remanet ꝯcretio ad hãc humanitatẽ qꝛ hec est uera. hec huma/nitas est humanitas. p̄t dici ꝙ alia est abstractio a sup posito alia a singulari. nunq̃ʒ enim põt fieri ita ultima ta abstractio qdditatis saltẽ per noia p̄me ĩtẽtiõis qn sit capax hecceitatis ⁊ ita ex utroqʒ ꝯstituiẽ singulare il lius qdditatis: abstractio igiẽ a supposito fit ab haben te qdditatẽ ⁊ nõ ab hac solum. dicit ergo in substãtijs eẽ vnica abstractio qꝛ ab hñte. i. a supposito: in acci^{te} aũt plures qꝛ a sbo remoueri ⁊ ꝓpinqri ⁊ a supposito extẽsiue loquẽdo ⁊ maxime alteri^9 denoiationis ut co lo^{ras} abstrahiẽ ab albedine lʒ nõ ab hac coloreitate for te. silr̃ albedo ab hoc albo lʒ nõ ab hac albedine. tenet ergo hec ꝯñtia albũ est per se p̄mo mõ coloratũ: igiẽ al bedo est color: ⁊ hoc grã mãe poti^9 q̃ʒ ꝯñtia formali. ħ aũt nõ tenet hõ per se p̄mo mõ est aial: igiẽ humanitas est aialitas qꝛ lʒ aialitas cõcernit hãc aialitatẽ ut suuʒ singulare nõ tñ humanitatẽ qꝛ nõ est singulare ei^9 nec suppo^m ꝓprie sed hõ aialis suppo^m dici põt. sed cõtra humanitas est hñs aialitatẽ qꝛ cõstituiẽ ex aialitate ⁊ rõnaiitate. igiẽ dici põt ꝙ lʒ humanitas resultat ex cõ/sti^{ne} nõ tñ cõstituiẽ sed est forma toti^9 nec est hñs ꝓprie sed habeẽ qꝛ est tñ ipsa. Cõtra. 3. di. 2. q. j. exponẽdo il/lud dictũ Auic. Equitas est tñ ip̄a. dicit doc. ꝙ qddi tati sic abstracte ꝯueniũt ista vʒ eẽ qȯ qd est per se obʒ ĩtellect^9 per se eẽ ꝯsiderabile a me^{co} per diffõnẽ exp̄mi: ⁊ ꝓpões ueras de p̄mo mõ eẽ per rõnẽ ipsi^9 uerifica/biles. Dico ꝙ refert ꝓpões p̄mi modi eẽ v̄ificabiles rõne qdditatis ⁊ eẽ uerificabiles de ip̄a: nõ sufficit eni idẽtitas extremoꝝ ad uerificationẽ ꝓpõnũ sed reqriẽ nõ repugnãtia modoꝝ. Nã lʒ aial ⁊ rõnale sunt idem eo qꝛ eidẽ ꝫ^o ⁊ iõ vnũ de alio p̄dicaẽ: facta tñ abstracti one eoꝝ ab illo ampli^9 nõ manet rõ idẽtitatis nec per ꝯñs v̄itatis ꝓpõnis. Dico ergo nõ ob^{te} ꝙ p̄dicte cõdi tiones cõueniãt ipsi qdditati p̄ci^{me} accepte nõ tñ ut sic hẽt hitudinẽ ad supi^9 uel ĩferi^9 alteri^9 denoiationis in rõne p̄di^{ti} uel sbi ⁊ hoc dicit doc. ibi exp̄sse exponẽdo Auic. ꝙ vʒ nõ est vna nec plures nec ulẽ nec pticulare ad ĩte^m quã ibi assignat doc. ⁊ hec ĩtelligo eẽ uera in p̄ dicatione formali ⁊ in recto: qꝛ f̄m aliquos hec est ue/ra in p̄mo mõ humanitas est ex aialitate ⁊c̃. ⁊ est snĩa Linco. j. posterioꝝ. c. de per se. ¶ Sed si queraẽ an de ultimate abstracto possit aliqd uere p̄dicari uel ipsum de aliquo. ¶ Pro solõne hui^9 ⁊. 2. p̄n^r q̃siti in ħ du^o. an. s. ois uera p̄di^o in ab^{to} ⁊c̃. Dico ꝙ aliq̃ pñt p̄dicari duplr̃. vno mõ formalr̃. alio mõ per idẽtitatẽ. p̄ma p̄di catio põt eẽ tã in substãtiuis q̃ʒ in adiectiuis: sʒ 2^a tñ

in substãtiuis eo ꝙ noia adiectiua significant per modũ inherẽtis τ ĩformãtis: q̃re de quocũqȝ uere dicũtur formalr̃ dicunẽ in creaturis: tñ nõ ponit coiter h distinctio ut supra notaui. Ideo AR. nõ tradidit logiles notitiam de p̃dine idence idẽca. loquẽdo ergo de p̃dine idẽtica dico ꝙ sic ut patet in diuinis. hec eniȝ est uera essentia diuina est bonitas uel p̃initas τc̃. loquẽdo autẽ de p̃dine formali ponit doc. 5. di. p̃. q. j. hãc maximam Qñ s̃bm est ultimate abstractũ τ p̃dim nõ põt ex ratiõe sua p̃dicari nisi formalr̃: ꝑpõ nõ põt eẽ uera nisi sit in p̃mo mõ. a qua regula solẽt fieri plures extẽsiones. vȝ ꝙ nõ tenet in negatis p̃ditis: nec in respectib⁹ rõnis: nec qñ s̃bm nihil addit supra p̃dim uel ecõtra. nec in p̃uatiuis: nec in respectib⁹ funb⁹: nec in modis itrisecis: nec in distis formalr̃ a s̃bo: nec in h̃ñtib⁹ se per modũ hitus nec in opab⁹ imab⁹ terminatiue: nec in abtis a subiecto uel suppoto τ nõ a singulari. pro quoꝝ ulteriori declaratione videaẽ Frã. de ma. in p̃o cõsla. di. 5. q. j. Sed iudicio meo satis limitareẽ rela doc. in hĳs paucis. vȝ ꝙ tenet ubiqȝ de ultimatis abtis simẽ τ p̃ditis tñ formaliter dicib⁹ τ formalr̃ distinctis: ip̃m tñ de seipso p̃dicari i p̃mo mõ nõ nego: τ de suo singlr̃i: h ergo põt ꝯcedi uera humanitas est ens: sed an entitas: utraqȝ ps ꝑbaẽ sustineri posset. Ex hĳs pȝ q̃liter illa ꝑpõ: ois uera predio in abto est per se τc̃. hẽt ueritatẽ τ q̃liter nõ si intelligaẽ in ultimate abstractis pȝ ex dictis. si in meo mõ abtis aliqñ est uera aliqñ falsa. Et ad ꝑbationes ei⁹ pȝ τ spãliter ad illud de. 7. mece dictũ est. q. p̃cedẽte. non enim itẽdit ibi ph̃us d̃iam supiorẽ eẽ de itellectu inferioꝝ: nec per se p̃dicari ipsa sed per se diuidi per ip̃am ut ibi tactum est. τ sup. 7. mece hẽt iste τ in. 4. di. 11. q. 3 arlo 2o. pte 2a. soluẽdo oẽs op̃. Et cũ diciẽ in ꝑbatione p̃me ꝑpõnis: ꝙ si est v̓itas in cõcretis hoc est rõne eẽntie significate pȝ ex dictis. Uno mõ ꝙ ne dũ rõne eẽntie significate sed modi significãdi, ꝑpõ hẽt v̓itatez. q̃re enim h cõcediẽ: hõ est alb⁹: τ h hõ est albedo negaẽ: nisi ex diũsitate modoꝝ. Alio mõ põt dici ꝙ v̓itas est rõne eẽntie significate ubi adhuc remanet ulterior cõcretio τ ubi nõ nõ. Et cũ dicis doc. alr̃ sensisse sup 3o mece patet ex dictis. ibi enim compat cõcretũ accñtale τ s̃bm ad abta utriusqȝ ꝑporẽ iferẽdo ut hõ est alb⁹ g̃ humanitas est albedo. τ pȝ ꝙ ibi nõ arguit s̃m regulã q̄ in añcedẽte nõ est p̃dio per se. Qd ibi hẽt de hoie τ humanitate τ hec τ illa pȝ ꝙ compat abtuȝ ad singulare τ non ad suppom ut dictũ est. Ult ergo doc. ibi ꝙ qñ in ꝯcretis est p̃dio per se τ adhuc vnũ in abto est p̃dile de alio tenet arm τ hoc siue in substãtĳs siue in accib⁹ ut dictuȝ est: τ ita nulla ẽ repugnãtia si bñ itelligaẽ doc. Ex hĳs pȝ noialiũ error qui eque cõcedũt p̃dicationeȝ cõcreti de cõcreto τ abti de abto. dicũt enim hãc eẽ ueram: humanitas est aialitas sicut hãc hõ est aial nõ cõsiderãtes ꝙ in p̃ma p̃dicaẽ ps per modũ ptis accepta de toto ul' de forma toti⁹. in 2a v̓o ps per modũ toti⁹ ut supra sepe. ¶ Et si ulteri⁹ queraẽ curiose q̃re poti⁹ remanet cõcretio in accib⁹ ad supposita facta p̃ma abstractiõe ab eisdẽ ne dũ a subiectis utputa facta abstractione albedinis ab albo τ coloris a colorato quoꝝ q̃õlibet ꝯcernit sua supposita uel singularia remanet adhuc concretio coloris ad albedinẽ q̃ȝ in substãtĳs: ut vȝ facta abstractione humanitatis ab hoie uel sorte uel hoc homine: τ aialitatis ab aiali uel hoc aiali uel hoie non remanet cõcretio aialitatis ad humanitatẽ sicut ad hãc aialitatẽ. Põt ad hoc dici ꝑbaẽ ꝙ lȝ ralis rõ h⁹ est ꝙ hoc est s̃ba τ illud accñs: tñ resoluẽdo dico ꝙ cũ s̃ba est ens absolutũ nõ depẽdẽs nec iherẽs formalr̃ significaẽ pro porẽ τ ꝯsignificaẽ: aut ergo in se p̃cise τ absolute aut ut hẽt eẽ in suppositis nõ per modũ iherẽtis nec iformantis ꝑprie: maxime in eẽ s̃cdo: q̃re vno mõ significaẽ in cõcreto: alio mõ in abto. τ facta p̃ma τ vnica abstractione nõ remanet in substãtĳs aliq̃ alia maxime ad supposita alteri⁹ denoiationis. Accñtia v̓o per om sunt entia depẽdẽtia τ inherẽtia q̃re p̃ñt significari diũsimode τ ut iherẽt τ ut ꝯcernũt sua iferiora τ p̃cime accepta τ s̃m ꝙ iferiora significanẽ siue s̃m eẽ ihesiuũ siue s̃m eẽ essentiale supiora vniformiter significanẽ: q̃re facta abstractione p̃a in accib⁹ a cõcretione ad subiecta τ singularia remanet s̃cda ad suppoa uel singularia tm̃. τ adhuc restat ulterior in qua p̃cise significaẽ eẽntie eorum Exm ut albũ albedo albedeitas uel q̃dditas albeis: τ silr̃ de colore. Ulr̃ ergo sicut eẽntie rerũ se h̃ñt quo ad modũ eẽndi ita se h̃ñt quo ad modũ itelligẽdi τ significãdi ut hẽt videri alibi. Plura alia subtilia possent h ꝯtractari que reliquanẽ meco hec pauca hic adduxi q̄ noui hãc difficultatẽ eẽ ul'em loco τ meco. τ si aliq̃ p̃dictoꝝ excedãt igenia iuuenũ sunt nihilomin⁹ hic τ ubiqȝ necessaria in doctrina huius doctoris.

Quinto p̃ncipalr̃ dubitaẽ circa. 4. principalẽ τ sol'onẽ ei⁹. p̃o videẽ ꝙ icõuenienter appellat illud mediũ mem cõe: q̄ gen⁹ τ spẽs nõ sunt coia oib⁹: nec tale mediũ ad oia põt applicari ut pȝ. Iteȝ videẽ ꝙ hec sit uera albedo est alba: q̄ ꝑpõ affirmatia est uera in qua p̃dim est idẽ s̃bo talis est ista. Itẽ vr̃ ꝙ modi significãdi sunt sepabiles a significato. nam hõ τ homines idẽ significãt. idẽ ergo significatũ nũc est singularis nũc pluralis nĩi ut pȝ. Itẽ q̃re dicit ꝙ ꝯueniunt modi significãdi dictioni poti⁹ q̃ȝ uoci uel termino ul' pti or̃onis. Itẽ si itẽtiones logicales de q̃b⁹ per se cõsiderat logic⁹ sunt modi itelligẽdi ut dicit doc. ergo logica erit modus sciẽdi τ nõ scia. pȝ ꝯñtia q̄ sicut s̃bm ad s̃bm ita hitus ad habitũ τ ecõtra. ꝯñs est ꝯtra determinationẽ doc. supra. q. j. Itẽ vr̃ ꝙ modi significandi relinquũt ip̃m significatũ uel dictionẽ significatiuã respectu alicui⁹ p̃diti. q̄ hic hõ est bisillabũ: hõ nõ est masculini g̃ñis sicut hic hõ est alb⁹. silr̃ hic hõ est spẽs videẽ eẽ cois g̃ñis. hic v̓o hõ est alb⁹ masculini g̃ñis. Itẽ modi sigci p̃ñt vniri sicut modi itelligẽdi saltẽ per accidẽs. τ videẽ ẽt ꝙ per se ut hic. casus est nũs uel modus significãdi: uel casus nõ est p̃sona τc̃. Iteȝ q̃re dicit ꝙ sunt formalia p̃na sub q̃bo significata vniunẽ poti⁹ q̃ȝ mãlia uel effectiua: imo s̃m aliquos sunt effectiua. Itẽ videẽ ꝙ repugnãtia modoꝝ significãdi nõ cãt falsitez: sed tm̃ icõgruitatẽ or̃onis: ut hic hõ albũ currit: uel homies currit τ sic de alĳs. videnẽ eni ista hr̃e se per orem coitis maioris τ minoris cõgruum p̃fectũ uerũ ul' falsum ut pȝ in diffõne famosa ꝑpõnis. Itẽ videẽ supponere falsum: tũ q̄ ꝯcretũ τ abtuȝ uocat modos significãdi τ tñ. 2. di. p̃. pte. 2. q. j. in sol'one uocat illa modos logicales: tũ ẽt q̄ hoiem uocat abtuȝ q̃d tñ videẽ falsũ ex dictis q̄ in substãtĳs est vnica abstractio. Alia plura ibi possent adduci sed nolo tãtã ꝑlixitatẽ icurrere.

¶ Ad ista r̃ñdeẽ. ad p̃m pȝ supra arlo. 2. uocat eniȝ doc. illud mediũ cõe eo ꝙ ꝑcedit per locũ ab otis qui est locus diaco cois applicabilis in oi mã: nec req̃riẽ ꝙ gen⁹ τ spẽs sint coia oib⁹ sed sufficit ꝙ sup hĳs fundari possit oppõ ut sup alĳs. ¶ Ad aliud pȝ p̃us ꝙ nõ tm̃ idẽtitas extremoꝝ sed nõ repugnãtia moꝝ req̃riẽ. est nãqȝ ipossibile ꝙ eadẽ forma accñtalis iformaret seipsam aciẽ: τ hoc itelligiẽ hic cũ dr̃ albedo est alba: est eni quo τ nõ q̃d ut pȝ. ¶ Ad aliud pȝ ex lr̃a doc. nõ dicit eni absolute ꝙ nõ possit significatũ itelligi sub oto talis modi sed q̃d ut significaẽ tali dic̃ cõe: nõ põt itelligi s̃b oto talis modi. ubi denotaẽ ꝙ modi significãdi actiui sũt in uoce uel dictione significatiua imediate ut supra. q. 8. dixit. sed mete p̃ñt ꝯuenire significato q̄ a ꝑprietate ipsi⁹ ex pte rei accipiunẽ. Modi v̓o significãdi passiui clarũ est ꝙ in ipsis signitis repiunẽ: lȝ ergo eadem res significaẽ per hoiem τ hoies: iste tñ dictiones uarie sunt τ ideo uario mõ ꝯsignificãt. ut igiẽ sub hac dictiõe hõ

accipit ul' apphēdit significatū semp est singularis nūi
z sic itelligit doc. ¶ Ad aliud dico q ista se hūt per or
dinē uox vz sigm uel dictio ps orōnis z termin9 ut ali-
bi dicet. Uox eni est mãle remotū. deinde addit signi
ficatio cū iponit ad significādū. 3° cōsignificatio cū po
nit in determinata pte orōnis. 4° fit extremū enuncia
tionis z tūc uocat ppie termin9 ut pz. j. poster. notan
ter ergo dicit doc. q modi significādi ɔueniūt dictiōi
ad dñiam uocis absolute accepte. non tñ ex hoc vult q
nō ɔueniāt pti z termino z uoci ēt ut est dictio. Prio
tñ ɔueniūt dictioni z cōstituūt ipsam in eē ptis ut als
dicetur. ¶ Ad aliud patet supra. q. j. 4. z. 5. lz enim in
tētiones sint modi itelligēdi in actu recto sunt nihilo-
min9 per se itelligibilia ut q actu reflexo z sic de ipsis
pōt eē scia z demrãtio suo mō. ¶ Ad aliud 2m ponen
tes significatū dictionis duplex. s. formale z mãle: pa-
tet rñsio q hō vz aliud z aliud significat in illis duab9
ppōnib9. Sed si ponat tm̄ vnica significatio. s. forma
lis ēt pz rñsio qr doc. logtur de dictiōe z modis signi-
ficādi ipsi9 significatiue accepta. ideo dicit q sunt inse
parabiles a significato ut significat per talē dictionez:
nec reliquūt ipz zc̄. Sed breuiter posset dici q hic hō
est bisillabū nō est ppie dictio sed uox mãlis saltē non
hēt rōnē cōpletā dictionis ut pz supra. Prima respon
sio satis euadit difficultatē: qd addit ibi de hoie z spe
pz q masculinū gen9 nunqz ipm dimittit nec ēt femini
nū: lz aliqñ sm exigētiā pdi̇ti accipiat nūc in vno nūc
in alio uel in utroqz gñe. hēt enim se quodāmō disiue z
pmissiue ad utrūqz. uel si copulatiue z actualr dic ɔñ-
ter. ¶ Ad aliud dico q modi tales pñt accipi modalr
uel mãliter uel sub aliis v̇bis ut qd uel ut modus. logt
aūt doc. de eis modar uel ut modus: z ut quo z non ut
qd acceptis ut pz. ¶ Ad aliud dicit z pbabil q cãe cō
structionis ptiuz orōnis sunt q̃tuor. vz mãlis z est ipsa
ps orōnis. formalis z est debita vnio: ɔstructiui ad in
uicē. efficiēs z est duplex. itrinseca z est modus signifi
cādi. extrinseca z est itellect9 finalis z cã duplex est. in
trinseca vz z est orō cōgrua z pfecta. extrinseca z est ex
pssio mētis cōceptui. Sunt igit modi significādi inqt
doc. pncipalia formalia. i. rōnes formales pp q̃s sic z
sic vniunt ptes orōnis ita q vnio est forma ppinqua
z modi remota: q̃re dicunt efficiēs itrinsecū eo modo
quo phūs. 2. phisicor dicit q forma z efficiēs coinci-
dūt de quo in tracu suo dicet. ¶ Ad aliud qd tāgit bo
nā difficultatē. lz posset pbabilr dici q ois orō incon-
grua eēt falsa lz nō ecōtra: eo q v̇itas est adeq̃tio rei ad
item: z in eo q res est uel nō est zc̄. cū igit modi signifi
cādi accipiant a ppetate repta ex pte rei si oppositi mo
di ppietatib9 rerū attribuant uocib9 significatiuis. in
hoc videt orō esse falsa lz inq̃ztū hoc sit pbabile: qr tñ
alia ps posset sustētari. breuiter ad ppositū pro nūc rñ
det q nō dicit doc. tales modos cãre falsitatē orōnis
semp: sed qñ sunt circa idē ut pz in lr̃a qd nō ɔtingit in
illis instātiis ut pz ɔsiderāti. ¶ Ad aliud pōt dici vno
mō q logtur exēplificatiue de ɔcreto z abto. uel aliter
q in pmo logtur extēsiue de modis logib9. uel 3° z for
te ueri9 q isti modi ptinēt ad grāmaticū z logicū diu-
simode tñ: qd pz qr uterqz de eis ptractat: qd nō icōue
nit sicut in plurib9 aliis ɔtingē pōt. Cōsiderat eniz grã
matic9 ɔcretū ut hēt se per modū adiacētis alteri. logi
cus v̇o in rōne pdicabilis uel subicibilis ut pz. ¶ Ad
aliud dico q hō pōt dici abstracm media abstractione
qr sibi corrñdet ɔcretū ut human9 uel humanatus zc̄.
Et cū dicis q in substātiis est vnica abstractio. ɔcedo
a suppoto ut dictū est. sed pter illā pōt poni abstractio i
eis a ɔcretis dictis per modū materialis hitudinis uel
possidētis uel possessor lz nō in rōne iformātis cū nl-
li accidūt. tales ergo denoiationes coiter dicunt extri
sece q̃re nō est ppie ɔcretio ad sbm ut. j. c. de denoiati

nis videbit. Sed adhuc posset obiici ɔtra dicta. naz h
ɔcedit ēt apud istā iherētia iheret ut. 12. di. 4. q. 3. z. j.
d. 2. q. 5. z alibi ut. 3. q. quoli. z hec silr similitudo est si
milis z sic de aliis. Pōt dici q in talib9 cōcretū trãscē
dens dicitur de abtis limitatis. uel q sec9 est in reuis se
cus in absolutis. Uel q fl'e z de ueritate sermonis et
formalr q̃re alibi alti9. Reliq̃ argumēta cū sol'onibus
suis satis clara sunt iō omitto istare ɔtra ipa. sed qd tã
git in. 5. pncipali z sol'one ei9 de cōmutata pportione
quere diffuse in p° h9 di. 36. ad finē. z in. 4. di. 43. q. 3. z
ifra in añpredi̇tis. q. 10. aliq̃liter. z sup. 2. por. z p° per
yards ubi supra. Regulariter eniz nō tenet talis argtio
compando extrema ad iferi9 z supi9 vniformiter argu-
endo affirmatiue z negatiue sed bñ difformiter iō de-
bet dici sicut pmū ad 3m ita 4m ad 2m z nō ecōtra. que-
re Euclidē in. 5. ppōne. 15. z. 16. z alibi. Qd tangit in
6. pnli z. 7. z sol'onib9 eor de pdi̇ne cois z uerificatio
ne pdi̇ti z cōtitla totali pdi̇ti in sbo. possent hēre diffi-
cultates metales de vnitate illa nūi quaz ponit iste ex
nã rei vnitate nūali. eēt enim difficile noialibus z ali-
is de via cōi soluē illa argumēta. pro quor declaratio
ne quere. j. z. 7. mece. z in. 2. di. 3. pte. j. diffuse. Qd ulti
mo tãgit de corruptc idiuiduor z spērū uel icorrupti-
bilitate hēt videri sup li. posterior z alibi z maxime i
pmo de sinceris v̇itatib9 di. 3. q. 4. Circa illā ppōnē in
2. rōne post om. Ois ɔñtia entica zc̄. posset dubitari sz
ifra in añpredi̇tis z sup li. pyaras forte tangã aliq̃ circa
eã. Et h pro nunc sufficiant de hac. q. clarissima.

Quartodecimo

queritur de scda p
ticula posita in diffōne gñis. s. differen-
tib9 spe. An ɔueniēter ponit. De p° qd
differētib9. qr pcetia clara sunt. s. i 2a. z p
ticula z diffō z gen9 ex dictis patebit in
fra. c. de dñia. z aliq̃liter supra. q. 2. uel. 3. hui9. c. tactū
est. Est enim differēs cōcretiue dictū a dñia z hoc ul' pe
itētior uel 2e itētior dicta ut ifra. q. 5. de dñia. dñia autē
spēs multitudinis est ut supra dictū est z habet. 5. z. 10
metace. Dñia aūt est iter differēs z diuisuz ut. 5. mece. t.
ɔ. 9. uatis hēt phūs z. 10. mece. t. ɔ. 11. z sequētib9 hēt iste
z phūs. diuisa enim sunt que nō sunt aliqd idem entia
nec nūo nec spe nec gñe nec pportione. Dñia v̇o sūt q̃
cūqz in aliquo ɔueniūt z in aliquo differūt: z talis to-
tiēs sumit quotiēs idē uel vnū: z Porphyrius diuidit
ipm in cōe ppriū z magis ppriū nō ut ifra. q. j. de dif
ferētia patebit. ppie enim loquēdo illa dicunt differē
tia q̃ spe uel gñe distinguunt. hic aūt spāliter est sm̄o
de diffetc spe. Ordo ɔueniēs est qr pus determinauit
de diffōne z diffinito abte z declaratione exēplari in
fundamētis. nūc aūt de pticulis positis in diffōne z lz
ptes pores sint toto ordine nãe ordine tñ cognitionis
pōt eē ecōtra quo ad nos ut p° phisicor pz. z alibi sepe
apud phūm z istū. sed utroqz mō poterat fieri iuestiga
tio ut pz in pcessu phi plerūqz qui uenãdo aliquã diffi
nitionē pus ptes: deide totã assignat. Ad maiorē igit
expssionē z declarationē pter duas pmas. q. de diffini
tione z diffinito iuestigat hic de ptib9 diffils. Et qr ali
qs absolute cōcedēt has ptes nō eē ɔueniēter positas
ut diffinitiuas nisi pus ostēderet ipsam eē uerã diffini
tionē: ideo cōgrue pmo ostēdit diffōnē ipsam eē ueraz
diffinitionē z cui9 diffiti z ɔñter particulas cūctas p-
segtur. Ordo tñ hui9. q. ad sequētē posset ɔueniēter es
se retrogradus: qr illa videt eē circa pmã pticulã z h
circa scdam. sed de hoc magis ibi. Ordo enim qōnum
parū refert q̃liter assignabit dūmō v̇itas z itellect9 ip-
sarū apphēdi possit: magis enim circa textualia z ori-
ginalia cãt ordo: lz ubiqz sit pōderãdus. Diuisio cois est.

De secundo

trib9 rōnib9 arguit negatiuã z
sūt singulares rōnes z sol'ones

fingularissime.pa rõ sic formari dz. Illa pticula icõuenieter ponit in diffõne que nõ distinguit diffinituz ab eo a quo ut per ipaz distiguat assignat: sz hec est h9 ergo ꝛc. pz discursus cũ ma. mi. võ ꝓbat. q2 nõ distiguit gen9 a spe: sed ad h assignata est a Porphyo ut pz in diuisione quã ponit in lra ad declarãdu diffõnẽ gñis: g ma. h9 ꝓsillo ꝓbat: q2 ibi pticula que seqt. bona ɔñtia ad pticulã positã in diffõne alteri9 nõ distinguit illud cui9 est ab alio: sed seqt differũt spe ergo nũo ut. 5. metace ubi sic hẽt phũs ergo ꝛc. ubi notãter dicit doc. ꝙ añs nõ distinguit ab ɔñte ut differẽs spe: in ꝓposito est añs ꝛ differẽs nũo ɔñs. ꝛ intelligit hic añs ꝓprie pro eo qd est iferius uel q̃i tale. Añs eniz semp in bona ɔñtia dz eẽ magis tale uel saltẽ nõ min9 ɔñte. 2o q̃si vniformiter nũando tm̃ terminos arguit compando genus ad ꝓpriũ ꝛ formabis arm ut p̃us. ponit enim hec particula ne dũ ad dr̃iam gñis ꝛ spẽi sed ẽt gñis ꝛ ꝓprij: ut pz in lra Porphyrij ubi supra: ꝛ lra satis est manifesta nõ solũ enim spẽrũ spãlissimarũ assignant propa ꝛ diffõnes sicut nec dictiões ut pz in exẽplis lre. ꝓpriuz aũt p̃dicat cũ eo cui9 est ɔũtit. ergo de differẽtibus spe plerũqz: imo de differẽtib9 gñe ponẽdo vnines entis ut pz. 3o arguit deducẽdo q̃si a p̃mo ad ultimũ: ꝛ sil'e hẽt ifra. c. de accñte. q. 2. ꝛ sunt. 2. ɔñtie per ordinem. ꝛ dz ɔñs p̃oris sumi pro añte posterioris. pa ɔñtia est: h pticula ɔuenieter ponit ergo per se cõuenit diffinito. 2a ꝛ si hoc. i. hec pticula per se cõuenit diffinito ergo dr̃ie spe per se subijciunt gñi. hoc ɔñs est falsum: ꝛ seqt ex p̃mo añte ergo p̃mũ añs est falsum qd est titulus quesiti: nã falsum nõ seqtur nisi ex falso. Probat ɔñter utrãqz ɔñtiã. ꝓbatio p̃me est ex p̃mo posterioꝝ. c. de per se. ꝓbatio 2e ɔñie est ex nã correlatiuoꝝ maxime ubi est mutua rl'o: ꝛ declarat exẽplariter in ꝓportionib9 maioris ꝛ minoris inequalitatis de qb9 ifra. Ulteri9 rõe ꝓbat idẽ ex rõne per se correlatiuoꝝ. vñ adũtẽdũ ꝙ relatiuoꝝ alia sunt per se alia per accñs ut. 5. mece. t. ɔ. 20. hẽt phũs. Exm p̃mi ut pr filius. exm scdi ut hõ dr filis uel duplus eo ꝙ talia sibi accidũt. Relatiuoꝝ ẽt per se alia sunt p̃m spem. i. p̃m ꝓpriã rõnẽ. alia p̃m gen9. i. p̃z rõnẽ sui cois. Exm p̃mi ut duplũ ad dimem dr. Exm 2i ut duplũ ad submultiplex dr eo ꝙ multiplex qd ẽ genus suũ per se p̃mo dicit ad submultiplex uel meca ad scile eo ꝙ scia que est suũ gen9 refert ad scibile. dicit g ꝙ nihil dicit per se relatiuũ nisi ad suũ per se correlatiuũ ꝛ dz suppleri sic rõ. sed p̃dicari per se refert ad subici ergo ꝛ ecõtra cũ in per se correlatiuis mutuis sit mutua ɔñtia uel referitas. Et ulteri9: qñ aliqd seqt ad aliud eodẽ utriqz addito nõ diminuẽte seqtur ad idẽ: ergo seqtur gen9 p̃dicat de differẽtib9 spe per se: g differẽtia spe per se subijciunt gñi: sicut sequit simr gen9 p̃dicat de spe g spẽs subijcit gñi. Et iciden' ostendit ꝙ aliqd nõ refert per se nisi ad suũ per se correlatiuum ut appeat q̃liter per se ꝛ nõ per accñs subici refert ad p̃dicari ꝛ ecõtra: q2 alr ingt idẽ posset referri ad plura per se tm̃ eidẽ pñt correre plura correlatiua per accñs p̃z ꝙ eidẽ s̃bo pñt plura accidẽ que per se referunt: hoc autẽ est icõueniẽs ingt pp tria. p̃o q2 est cõtra phũm. 5. mece t. ɔ. 20. Intellect9 ingt nõ est ad itetes ꝛ intelligibile. 2o q2 tũc vni9 eẽnt plures eẽntie: q2 ostẽdit notãter ex rõne rl'onis uel relatiuoꝝ quã approbat phũs. c. de ad aliquid in p̃dictis dicens ꝙ relatiui eẽ. s. eẽntiale ꝛ qdditatiuũ est ad aliud se hñt. si ergo eẽt per se ad plura cũ hitudo uariat ꝛ distinguat ꝛ specificet a termino nõ eẽt vna hitudo nec per ɔñs vna rl'o nec eẽa relatiui talis. 3o idẽ ostẽdit ex ꝓprietate illi9 famosa relatiuorũ. c. de aliqd que est eẽ sil' nã: ꝛ infert ex hoc ꝙ si idẽ refert per se ad plura ꝙ tũc sil' posset eẽ ꝛ nõ eẽ qd iplicat ɔdictionẽ manifestã: ꝛ declarat in lris gr̃a breuitatis. vbi gr̃a ponat ꝙ. a. referat per se ad. b. ꝛ. c. diuisa ꝛ distincta correlatiua ipsi9. a. per se tũc. b. exñte ostẽdit. a. ꝛ ecõtra. ꝛ silr. c. exñte erit. a. ꝛ ecõtra: sed nõ ẽ necesse ex correne b. ꝛ. c. ad ipm. a. ipsa iter se eẽ correlatiua: ergo vnũ eorũ põt eẽ sine altero: quo posito sil' erit. a. ad pones vnius illoꝝ ꝛ nõ erit ad desitionẽ alteri9. sil'e arm facit ifra c. de spe. q. j. ꝛ. c. de rl'one. q. ultima. ꝛ. 5. mecc. c. de rl'one. ꝛ q̃liter ꝓcedit arm pz ibi ꝛ statim magis. Deide s̃b iũgit falsitatẽ illi9. 2. ɔñtie p̃ncipalis. vz ꝙ dr̃ia spe per se subijciunt gñi q2 ut supra. q. 11. dixit. Intentio gñis p̃dicat tm̃ de hac ꝛ illa que differũt solum nũo: q2 penes fundamẽta qb9 applicant. dr̃ia võ mãlis ut talis est nũalis. dr̃ia võ specifica formalis. Arm igit in forma breuiter ɔsistit in hoc. Ois ps diffõnis ɔuenieter posita cõuenit per se diffinito: sed h nõ est h9 ergo ꝛc. Ma. pz p̃o posterioꝝ. Mi. võ ꝓbat q2 dato opposito seq̃ret ꝙ dr̃ia spe per se subijcerent qm̃ ɔñs est falsum q2 p̃dicat tm̃ de h gñe ꝛ illo que differũt solũ nũo. ɔñtia ꝓbat ex nã correlatiuoꝝ per se ꝛ mutuo referibiliũ cui9 sunt subici ꝛ p̃dicari. ꝛ ꝓbat exẽplo ꝛ rõne ut patet in lra. Et ꝓseq̃re ut prius notaui ꝛ adde ut expedit fortido. ¶ Ad om adducit Porphyrium. ꝛ silr phũs in topicis ꝛ. 5. mece diffinit. Ad. q. breuirer respondet ponẽdo ɔnẽ affirmatiuã: ꝛ assignat duas cãs q̃re hec pticula ponit p̃ma ut dr̃ia diuisiua supioris ut tactum est. q. 12. ꝛ. 9. 2a q2 in illa pticula exp̃mit spẽs que ẽ correm gñis q2 hic diffinit q̃re neccio hẽt poni in ei9 diffõne cõpletiua. ¶ Ad p̃m p̃ncipale p̃o rñdet opione aliorũ. vz ꝙ nõ per se sed per accñs cõuenit gñi p̃dicari de differẽtib9 nũo: q2 nõ inquãtũ gen9 sed inquãtũ spẽs accidit aũt gñi ꝙ sit spẽs siue loq̃mur in funtis siue in scdis itenb9 ut videt. Sed cõtra hoc arguit ostẽdẽs ꝙ per se inq̃ztum gen9 ɔuenit sibi q2 seqtur ɔñtia necessaria ad differre spe differre nũo: ergo de quo p̃dicatur añs ꝛ ɔñs maxime ubi est ɔñtia necc̃ia ꝛ formalis: imo cũ reduplicatione p̃dicat tale ɔñs de tali añte ut sequitur: sortes est hõ ergo est aial. Igit sortes iquãtũ hõ est aial: ita hic p̃dicat de differẽtib9 spe ergo de differentibus nũo: ergo inquãtũ p̃dicat de differẽtib9 spe p̃dicatur de differẽtib9 nũo: q̃re nec ex̃ne nec accñtalr. Rñdet ergo ar duplr ad arm. p̃o ꝙ diffõ spẽi quãtũ ad illã pticulã differẽtib9 nũo dz itelligi cũ p̃cisione ita ꝙ de tm̃ nũo differẽtib9 p̃dicat: ꝛ sic nõ seqtur ad differentib9 spe: imo oppom ei9 seqt: ut si aliqd p̃dicat de differentib9 spe g nõ p̃dicat de tm̃ nũo differẽtib9. Uel alr ꝙ p̃dicari de differẽtib9 nũo ɔuẽit duplr. vno mõ imediate. alio mõ mediate. p̃o mõ ɔuenit spẽi. 2o mõ gñi ꝛ sic neutro mõ quo ɔuenit spẽi p̃dicari de differẽtibus nũo seqt ad differẽtib9 spe ut pz. ¶ Ad 2m rñdet negãdo ꝓpriũ p̃dicari de differẽtib9 spe sed tm̃ nũo qd ostẽdit dicẽs. ꝙ ꝓpriũ nulli9 est inquãtũ illud est gen9 sed tm̃ inq̃ztũ spẽs qd declarat nõbilr: q2 ꝓpriũ nõ cõuenit alicui nisi cui cõuenit eẽ s̃bm demr̃ationis cũ in demõstratione potissima passio uel ꝓpriũ demõstrat de eo cui9 est. ꝛ oẽ ꝓpriũ sic ẽ demr̃abile: mõ demõstratio p̃supponit de suo s̃bo p̃cognitiões qd est ꝛ q2 est. j. posterioꝝ. hẽre aũt qd est soli spẽi cõuenit. 7. mece. t. ɔ. 13. ꝛ. 6. topicoꝝ ꝛ li. diuisionũ Boetij. ergo a p̃o ad ultimũ soli spẽi cõuenit hẽre ꝓpriũ. spẽs aũt p̃dicat de solo nũo differẽtib9: igit ꝛ ꝓpriũ cũ ɔũtant: ut arguatur sic resote de quo nõ p̃dicat vnũ ɔũtibiliũ nec alterum spẽs ꝛ ꝓpriũ sunt ɔũtibilia: ꝛ spẽs nõ p̃dicat de differẽtib9 spe. ergo nec ꝓpriũ. discursus bon9 cũ maiori ꝛ 2. pte mi. p̃ma aũt ꝓbat. Cuicũqz cõuenit ꝓpriũ per se p̃mo põt eẽ s̃bm demr̃ationis: sed sola spẽs põt eẽ s̃bm demr̃ationis ergo. pz ɔñtia cũ ma. nã oẽ hñs ꝓpriũ ꝓprie logice loquẽdo põt hẽre mediũ per qd demõstrari possit de ipso cũ ꝓpõ illa sit meta in qua p̃dicat ꝓpriũ de suo s̃bo ex. j. posterioꝝ. iõ ɔuenit in 2o mõ s̃bo ꝛ hẽt cãm sue iherẽtie in s̃bo. Mi. võ ꝓbat q2 de s̃bo demr̃a

tionis p̄supponit gd est:sed soli spēi ꝯuenit hēre quid est ḡ. Ma.ē phi p͞o posterioꝝ.ꝛ ini.est eiusdē.7.mece. ubi p̄us. ¶ Ad 3m pnle rn̄det tripl'r.p͞o exponēdo illā pticulā differētibꝰ spe sic.i.de spēbꝰ differētibꝰ utpote genꝰ applicatū aiali p̄dicat de hac spe applicata hoi:ꝛ illa spe applicata asino ꝛ sic de alijs.que spēs differentes nō differūt spe sicut hō ꝛ asinꝰ sed tm̄ nūo qꝛ sūt indiuidua spēi ꝛ tm̄ differunt per mās qbꝰ applicant ut dictū est.ꝛ sic ꝯcedit ꝙ illa de qbꝰ p̄dicat genꝰ dn̄t solū nūo ut ostēdit rō quātū ad ꝓbationē falsitatis secū de ꝯn̄tie pncipalis illiꝰ tertij pncipalis.2o rn̄det negando scd̄am ꝯn̄tiā pncipalē pp uariationē illiꝰ determiationis per se in an̄te ꝛ ꝯn̄te:qꝛ in an̄te determinat hoc qd̄ est p̄dicari:ꝛ in ꝯn̄te hoc qd̄ est sbici.3o rn̄det ꝛ melius ꝛ subtiliꝰ ꝛ cōplete dicēs ꝙ data ꝯn̄tia p͞a pōt cōcedi 2a ꝛ ꝯn̄s ultimū:ꝛ hoc cū tali modificatione ꝙ vꝫ illa que subiciunt gn̄i tm̄ differūt nūo:qd̄ declarat singularissime ga dr̄ia spe in gd nō differūt spe sꝫ nūo tm̄ accipiēdo dr̄ia spe in sbo.s.p̄dicte ꝓpōnis pro suppositis hoc qd̄ est differre uel differēs spe. Pro cuiꝰ declaratione sciēdū ꝙ sicut genꝰ uel spēs sūt itētiones quorū suppoa uel singulaa sunt hoc genꝰ hec spēs:ita dr̄ia est itētio nō solū accipiēdo ipsaꝫ ut est vnū de.5.ulibꝰ qꝛ talis applicat ei qd̄ est pnm dr̄ie in funtis que est species multitudis.5.mece.sed ēt accipiēdo dr̄iam ut est itētio applicabilis ipsi dr̄ie pme itētionali. Uerbi grā. hō ꝛ asinꝰ differūt in re ex nā rei dr̄ia reali a qua ꝯcretiue dr̄ differēs uel differre. Prinm aūt quo formale illius dr̄ie est rōnale uel irrōnale.intellectꝰ igit attribuit intētionē illā scd̄am quā appellat dr̄iam ipsi rōnali ꝛ sic est vnū de.5.ulibꝰ de qua ifra diffuse loco suo ꝛ nō solū hoc sed illi dr̄ie pme itētionali attribuit aliā intentionē a qua ꝯcretiue dicit differre uel differēs.ꝛ qꝛ talis dr̄ia per se itētionalis alia est nūalis:alia speca:alia gn̄ica:alia ꝓporls p̄m exigētiā pncipioꝝ formaliū differēdi in re ex nā rei. Jō illa itētio sic ptit.vꝫ in dr̄iam nūalē specificā ꝛc̄.ꝛ silr differēs ꝯcretiue dictū ab ea:ꝛ hec est itētio hꝰ exp̄sse ifra.q.5.de dr̄ia.genꝰ igit 2e intent acceptū nō solū p̄dicat de spe p̄dine sigta sed etiaꝫ de differētibꝰ spe:hoc est de hoc differēte spe ꝛ illo que sunt supposita hꝰ cois differēs spe.ubi supponit differēs 2e itenle pro differēte pme itentionali ꝛ ibi non est status quousqꝫ pueniat ad fundamētū spēi. Pluralis igit nūs hꝰ qd̄ est differes spe est dr̄ia spe sicut homies hꝰ qd̄ ē hō ꝛ aialia huiꝰ qd̄ est aial.sicut ergo hec est uera hic hō ꝛ hic hō sunt hoies.ꝛ silr hec ꝟ aial ꝛ ꝟ animal sunt aialia.ita ꝟ ꝟ differēs specie ꝛ hoc sunt dr̄ia spe:ꝛ sic hec est uera dr̄ia spe sunt dr̄ia spe:cuiꝰ rōnē addit dicēs ꝙ cōe in plurali p̄dicat de suppositis multis sil' supple sicut in singulari de supposito vno sil':sed de pluribꝰ seorsum uel diuisim siue successiue. Deinde adiūgit ꝙ tūc dr̄ia spe accipit ut dicit gd respectu suppositoꝝ. Ubi adūtēdū ꝙ sicut supra.q.7.ꝛ alibi tactū est quelibet istarū itētionū pōt accipi uel ut gd uel ut modus ꝛ sicut spēs uel genꝰ:ita differēs spe uel differens nūo uel gn̄e.sicut ergo sortes ꝛ plato differūt numero ut modus qꝛ ille est modus itelligēdi applicatꝰ illi differētie in re illoꝝ singulariū eiusdem spēi:ita hoc differēs spe ꝛ hoc differūt nūo uel sunt dr̄ia nūo ut modus qꝛ nō solū alijs sed sibiipsis itētiones 2e sunt modi intelligēdi ꝛ sunt hō ꝛ asinꝰ sunt spēs ut modus ꝛ siliter differūt spe ut sic.ita genꝰ ꝛ spēs sunt spēs ut modus ꝛ differūt spe ut modus nō ut gd qꝛ sunt intētiones disperate. Dicit ergo not ꝙ dr̄ia spe sumit ut gd reu suppositoꝝ ꝛ semp extēsiue accipiunt suppoa. Modus ḡ dr̄ie dn̄tiū spe 2e itent nō est dn̄s spe uel differre spe sed nūo tm̄:qd̄ declarat exēplificādo de gn̄e ꝛ differentia. Nā genꝰ est genus ut gd nō ut modus sed est spēs ut modus ut supra dictū est:qꝛ cuicūqꝫ applicat genꝰ ut modus hēt sub se plr̄es spēs de qbꝰ p̄dicat etiam p̄dine exercita:mō genus hēt tm̄ hoc ꝛ illud genus sb se ut dictū est supra.silr dr̄ia ut est vnū de.5.ulibꝰ non est dr̄ia ut modus qꝛ cuicūqꝫ applicat dr̄ia ut modus est diuisiuū gn̄is ꝛ cōstitutiuū spēi qꝛ nō ꝯuenit dr̄ie ut ifra dicet.est tn̄ dr̄ia spēs ut modus qꝛ sub tali mō itelligit in ordine ad suū genꝰ qd̄ est ule.silr multa genera i.multa supposita gn̄is ut hoc ꝛ hoc genꝰ nō sunt multa gn̄a ut modus sed ut gd:silr multa dr̄ia spe nō sunt dr̄ia spe ut modus qꝛ cuicūqꝫ applicat differēs specie ut modus in ordine ad aliud est spēs distincta ab illo ꝯueniēs in eodē gn̄e cōi cū eo.mō dn̄s spe ꝛ dn̄s spe sunt tm̄ idiuidue hꝰ cois hn̄tis modū spēi qd̄ est differēs spe ꝛ lꝫ fundent in differētibꝰ spe:saltē remote: ut modus:sunt tn̄ iter se dr̄ia solū nūo ut modus. Et qa aliqs obijceret ꝯtra ista dicēdo om p̄dicari de oto cum uel spēs de gn̄e uel de dr̄ia uel differēs nūo de differente spe dr̄. Dicit doc.in fine ꝙ nec est oppō modi ad gd nec ecōtra ut ēt supra habitū est.ꝛ ifra exp̄sse.c.de dr̄ia q.penultima in fine.qꝛ gcgd ꝛ modus mō:nō aūt gd mō nec ecōtra opponunt. Ad formā ergo argum̄ti breuiter dicēdū sic cōcedo utrāqꝫ ꝯn̄tiā ꝛ utrūqꝫ ꝯn̄s. Et ad ꝓbationē falsitatis ultimi ꝯn̄tis cōcedo ꝙ illa que per se subijciunt gn̄i differūt nūo ut modus sunt tamē dr̄ia spe ut gd. Sed qui uellet ibi recurrē ad fundamēta posset dicē ꝙ p̄mo iste hēt uerificari in pmis itētionibꝰ uel in fundamētis ꝛ itētiones supponūt pro fundamētis. Doc.tn̄ subtilis vult oia uerificare in itētionibꝰ per se ꝛ pmo:ideo sequere ip̄m ꝛ nō errabis.

De tertio dubitat pmo circa titulū q̄siti ꝛ solutionē.q.sil':qꝛ videt repugnare dictis supra.dixit enim.q.12.ad finē ꝙ differētibꝰ spe ponit in diffōne gn̄is ut ex pō ꝛ nō ut pticula disticta ab alijs.hic vō sustinet ꝙ bn̄ ponit tanqꝫ pticula disticta: ut pꝫ in declaratiōe doc.qꝛ ponit ut dr̄ia diuisiua ꝛ cōstitutiua. Et cōfirmat qꝛ hec.q.ꝛ.q.sequēs tāgunt illas duas pticulas vꝫ p̄dicādi de pluribꝰ ꝛ differētibus spe:qꝛ nō ꝯtingeret nisi ponerent ut distincte ptes:aut ergo determinatio doc.supra nulla est:aut suppom:ꝛ sol'o hꝰ.q.nulla. Itē videt ꝙ male dicit qd̄ ideo ponit illa pticula differētibꝰ spe in hac diffōne qꝛ diffim est relatiuū cū tn̄ ex determinatis dn̄s spe est alia intentio qꝫ spēs:spēs aūt ꝛ nō differēs spe est correuum gn̄is. Ad p͞m tactū est supra.q.12.ad finē satis abūde.dico ḡ breuiter pro nūc ꝙ siue ponat expositiue siue ut distincta pticula pōt ꝯueniēter queri de ꝯuenientia eiꝰ. Notaui aūt supra ꝙ diūsimode diuidit p̄dile per in gd ꝛ quale ꝛ per dn̄tibꝰ spe ꝛ nūo ꝛ in cōpatione ad diuersa ¶ Ad aliud dico ꝙ in hoc toto differētibꝰ spe icludūtur duo.vnū ut determinās.s.spēs.aliud ut determiabile.s.dn̄s.ꝛ ita stat sn̄ia doc.ubiqꝫ uera.

Secundo circa p͞m pnle ꝛ sol'ones pōt dubitari.videt enim ꝙ illa ꝯn̄tia nō ualet s.dn̄t spe ergo nūo:qꝛ siue ponatur dn̄s vnice dici de istis siue de vno simt ꝛ de alio p̄m gd nō videt ualē hꝰ ꝯn̄tia:imo oppom seqtur.s.ꝙ nō ualet simt. Itē siue accipiant an̄s ꝛ ꝯn̄s 2e itent siue p͞e itent:videt ꝙ an̄s distinguat a ꝯn̄te pꝫ in scd̄is itēbꝰ.pꝫ ēt in funtis qꝛ sūt diuerse ꝓpōnes ꝛ ꝯceptꝰ ꝛ aliqn̄ nullā ꝯnexem in re hn̄t ut hic hō est asinꝰ ergo deus est ꝛ sic de alijs.male igit dicit ꝙ an̄s nō dist a ꝯn̄te. Itē videt ꝙ illa pma rn̄sio quā ipugnat sit bona:cū dn̄s spe ꝛ nūo sint dispate itētiones.cū igit genꝰ diffinit per vnū nō ergo cōuenit sibi alteꝝ.uel si sic saltē nō per se inqꝫtū genꝰ. Itē sicut spēs extraneat gn̄i ꝛ ul'r iferius supiori.ita videt ꝙ illud per qd̄ cōstituit spēs uel diffinit tanqꝫ per dr̄iaꝫ extraneat gn̄i hꝰ est hoc qd̄ est dn̄tibꝰ nūo ut pꝫ. Itē ꝯtra illā ꝓpōnē vꝫ ꝙ ꝯn̄s dicit de an̄te cū redune arguit:hec ꝯn̄tia est uera:hō currit ergo deꝰ est:qꝛ necīu sequit ad

qñlibet lȝ tale pñs nõ pdicat de tali añte ut pȝ: nec cũ redu^nc nec sine redu^nt. Itẽ cõtra alias duas rñsiones posset obijci. pmo qꝛ nõ videnť ꝯuenire gñi ꝛ spẽi 2^c i. tenť acceptis. qꝛ sic genꝰ pdicat pcise de differẽtibꝰ numero ꝛ ime^te sicut spẽs. Itẽ spẽs pdicat de subalterna ꝛ spãlissima que differũt spẽ: qd pbat qꝛ plus differt spãlissima a subalterna q̃ȝ vna spãlissima ab altera: sed vna ab alia differt nũo ergo a subalterna spẽ: cuȝ dñia maioꝛ nũali ad minꝰ est specificã. ¶ Ad ista rñdet sustinẽdo cũcta dicta doc. Ad p^m dico ꝙ alr est sentiẽduȝ de spẽbꝰ oppositis uel dispatis alicuꝰ gñis ꝛ ꝯrijs formis: ꝛ alr de modis vni^tis ul multitudinis seu pluralitatis qui se hñt trãscẽť ꝛ per addi^ts ꝛ psuppo^ts. Dico ergo ꝙ posset poni utrũqȝ. s. uel ꝙ vniuoce uel ꝙ ut ȝ qd ꝛc. ꝛ hoc accipiẽdo ƀm qd pro eo qd est minꝰ pñť uel cõplete siue pfecte tale lȝ pmũ sit magis de itẽtione doc. ut pȝ infra. q. 5. de dñia. ꝛ cũ ifers ergo vnũ nõ sequtur ad alterũ. nego: per viã psuppõnis nõ formalis predi^ts. Ex^m sequtur quaternariꝰ ergo ternarius nõ ꝙ formalr vnus sit aliꝰ: sed ꝙ mãlia vniꝰ icludũt mãlia alterius ꝛ per pñs via psuppo^is hoc eẽ ifert illud eẽ. silr dicẽdũ est in ppposito. ȝ aũt nõ ꝯuenit coiter i formis ab so^tis ꝯrijs uel limitatis ut dixi. Sed an ulr dñia uel distinctio maioꝛ ifert mi. sunt uarij modi dicẽdi de quo als. ¶ Ad aliud dico ꝙ doc. accipit añs ꝛ pñs ibi pro prie ꝛ stricte funť pro hijs que se hñt ut icludẽs ꝛ inclusum forť uel funť. uel pro inferiori ꝛ supiori: ꝛ sic pȝ ꝙ totꝰ pcessus ar^ti nõ est ad pppositũ. ¶ Ad aliud pȝ ꝙ lȝ per dñtibꝰ spẽ diffiniat genꝰ illud tñ ut dictũ est infert dñtibꝰ nũo de accñte. Et ad hoc ualet illa regula añpredi^c. Qñ alterȝ de altero ꝛc. Posset ẽt alr declarari ex dictis doc. ȝ eo ꝙ differẽtia spẽ sũt dñia nũo: iõ qd pdicat de vno ꝛ de alio. ¶ Ad aliud lȝ forte in fundamẽtis aliqñ extneat iferiꝰ supiori rõne alicuiꝰ attributi vni uel alteri in iten^bꝰ tñ nõ opa. uel adh^c admisso toto ar^to nihil mali sequtur qꝛ falsum psupponit in fine rõnis. s. ꝙ hoc qd cũ dñtibꝰ nũo absolute diffinit spẽm. Sed opȝ addẽ uel pcise uel imediate ut patet in lra. Uel breuiter sicut ad diffinitũ sequtur diffinituȝ ita ad diffiniẽs diffiniẽs ꝛ hoc põt facilr euadẽ difficultatẽ pmi argumẽti supra: ꝙ vȝ secꝰ est in spẽbꝰ uel modis respectiuoꝝ: secus in absolutis. vñ pr ꝛ filius sũt due spẽs ꝛ alteriꝰ gñis subalterni ꝛ tñ vnũ sequtur ad aliud silr de differẽtibꝰ spẽ ꝛ nũo est dicẽdũ ꝛ maxime 2^c intenť acceptis: ꝛ silr de modis vni^tis uel idẽtitatis põt dici de quo infra magis. ¶ Ad aliud pȝ ex dictis quõ sumũť ibi añs ꝛ pñs: ꝛ dȝ dici de acc^ti ppoꝛť ꝯsecutũ. ¶ Ad aliud videť ꝙ ille responsiones maxime hñt uerificari in fun^tis: sed nihilominꝰ pñt per se vẽificari in iten^bꝰ. ꝛ cũ dicis ꝙ genꝰ 2^c itenť pdicat de dñtibꝰ nũo pcise ꝛ imediate. Ad hoc notaui supra. q. 9. ꝛ. 11. plura põt enim pbať utraqȝ via sustineri. s. uel ꝙ genꝰ gñalissimũ ꝛ subalternũ sint diũse spẽs qd maxime appet ex hoc ꝙ diffiniunť ꝛ pprietates uarias hñt. ꝛ facit efficaciter ad hoc snĩa doc. ifra in añpredi^tis. qui tenet pdi^tus uel gñalissimũ (qd idẽ est) eẽ ƀm li. pdi^c. qd non posset eẽ nisi eẽt ad minꝰ spẽs ꝛ diffi^le ꝛ ƀm per se. p^m passionũ ꝛ demõstrationũ: que minime ꝯueniũt singulari. uel ꝙ tm̃ dñia accñtali ꝛ mãli dist^t si pma via tenetur pȝ falsitas assũpti. Si ãt teneret scda via adhuc distinguendũ est de pdi^nc exercita vȝ uel signata. p^o mõ ꝯcedit. scdo mõ negat. qꝛ pdicat de dñtibꝰ spẽ ꝛ nũo sic. ꝯ^a p te dñia spẽ de qbꝰ pdicat genus nõ dñt spẽ sed nũo tm̃. Dico ꝙ accipi dȝ dñtibꝰ spẽ in diffõne gñis ut qd nõ ut modus saltẽ in intẽ^bꝰ uerificãdo. ꝯ^a dñtibus nũo in diffõne spẽi põt accipi utroqȝ mõ: ergo silr in diffõne gñis. Itẽ tũc posset genꝰ diffiniri per dñtibus gñe sicut per dñtibꝰ spẽ ꝛ maxime gñalissimũ pdicat ẽt genꝰ de hoc gñe ꝛ illo que sunt dñia gñe saltez ut qd. ¶ Ad p^m nego ꝯñtiã qꝛ nõ põt eẽ minoꝛ differẽtia mo^lis nũali: secꝰ est de specifica. ¶ Ad aliud pȝ sup q. 12. in solõne ubi dicit doc. notať ꝙ de dñtibꝰ gñe i quãtũ talia nihil per se pdicat qd tm̃ maxime uerũ est in fun^tis ꝛ logice loquẽdo: lȝ enim differens gñe pdi de hoc ꝛ illo aliđ tñ nõ sic ꝯueniẽter pdicat de eis. Et qd adducit de gñalissimo lȝ posset pbabilr sustineri: ȝ tñ diffinit genꝰ idifferẽter se hñs ad subalternũ ꝛ gñalissimũ: iõ illud qd est cõe utriqȝ debuit poni in diffinitiõe. uel sim^r põt sustineri ꝙ nullũ genꝰ siue gñalissimũ siue infi^m de dñtibꝰ gñe ut talia sunt pdi^r. Cũ ulteriꝰ arguit de hoc gñe ꝛ illo. dico ꝙ refert dicẽ dñia gña ꝛ gña dñia ut statim dicã in simili. cõcedo ergo ꝙ genꝰ pdicat de hoc ꝛ illo: ꝛ nego ꝙ illa sunt dñia gñe nec ut qd nec ut modus: dñia gñe pprie subalternis sed diuersa gñalissimis fun^tis applicanť. ¶ Ad aliud de spẽ specialissima ꝛ subalterna põt dici eodẽ mõ sicut de genẽ dictũ est: si teneret ꝙ distinguanť spẽ: põt dici ꝙ loquitur doc. hic antho^ce de spãlissima que nullo mõ est genus. Aliud ẽt est loqui de pdi^nc exercita: ꝛ aliud de signata. Ponit ẽt diffõnẽ cõeȝ utriqȝ ꝛ iõ differẽtibꝰ numero. Spẽs ẽt ois ut spẽs tm̃ de nũo dñtibꝰ pdicatur ut in. 2. pncipali ꝛ rñsione eius tãgit doc. ꝛ statim pertractabo. Si võ alia via sustineať dico ꝙ accipiendo formalr spãlissimã ꝛ subalternã nõ magis distinguuntur q̃ȝ due spãlissime iter se sed funda^rs uel mãliter pcedit ar^m. Ille enim denoiationes cõueniũt eis a fun^tis: ꝙ si uolueris vidẽ pfunde quõ vna distinctio uel dñia sit ma. alia uel itẽsiue uel extẽsiue. ꝛ si itẽsiue aut rõne extremoꝝ: aut rõne ipsiꝰ dñie in se. vide hũc in quo^to q. 2. ad finem singularissime.

Tertio dubitat circa 2^m pncipale ꝛ solõnẽ eius. videt enim illud ar^m tãgẽ bonã difficultatẽ qꝛ nũs in cõi pter passiones spẽrũ põt hẽre aliquas passiones ut pȝ in arith^ca: lȝ coiter passiones eius assignanť diũcte: sed hoc ideo est qꝛ nõ est nomẽ ipositũ ipsi vnice ut videt iste. j. ꝛ. 4. me^ce sentire. Itẽ clarũ est de figura ꝛ clariꝰ de triãgulo cuiꝰ suppõ uel spẽs sunt plures ꝛ ipsiꝰ pꝰ assignanť passiones. tales igit passiões cũ ꝯuertanť cũ suis subiectis pdicanť de dñtibꝰ spẽ. alr nõ eẽnt passiones ut pȝ. Rñsio igit doc. videt mirabilis ad illud ar^m cũ dicit ꝙ ppriũ soli spẽi cõuenit ꝛ ꝙ tm̃ de nũo dñtibꝰ pdicat. Cõtra spẽs subalterna hẽt ppriũ ut pȝ de aiali ꝛ pdicat de dñtibꝰ spẽ ergo ꝛ eiꝰ ppriũ. Itẽ gñalissima hñt ppria ut pȝ ex pcessu phi in pdi^tis. ubi assignat pprietates ƀe ꝛ alioꝝ. Et ut notãter hẽt iste supra. q. 7. ꝛ. j. q. 2. añpredi^c. Qñ aliq̃ passio ꝯuenit pluribꝰ ƀiectis nõ pmis necesse est ꝙ per rõnẽ alicuiꝰ cois ꝯueniat eis. Item ens hẽt passiones ut phus. 4. me^ce expsse ostẽdit ꝛ iste post eũ. Itẽ non videtur ualẽ illa deductio doc. qua pbat soliꝰ spẽi eẽ ppriũ qꝛ nõ mõ spẽi sed alioꝝ coium sunt demõrationes. Nec hẽre qd est ꝛ qꝛ soli spẽi ꝯuenit imo cuicũqȝ positiuo siue trãscẽdẽti siue limitato. plura alia posset hic adduci: posset tm̃ põderari illa diffinitio Porphyrij ꝛ phi de pprio que nõ itelligit solũ de pprio spẽi ut patet. Itẽ cũ dñia pdicat de pluribꝰ dñtibꝰ spẽ ut pȝ infra. ꝛ ppriũ sequať id cuius est maxime rõne forme ꝛ dñie eẽntialis. ꝯueniet igit tot quot dñia talis: ȝ nõ solũ nũo dñtibꝰ. Rñsio igit nulla. ¶ Sustinendo doc. dico ꝙ rñsio sua põt declarari vno mõ in scdis iten^bꝰ ꝛ sic clarũ est ꝙ pdicat de solũ nũo dñtibꝰ sicut spẽs: maxime tenẽdo illã scdam viã supra. Alio mõ in fũ^ts qꝛ ar^m tãgit hoc magis. Põt etiã dici ut ingt doc. notať ꝙ vnũqdqȝ hñs ppriũ ut sic iduit modũ spẽi. ꝛ infra de solũ nũo dñtibꝰ ẽ pdi^le. ꝛ si sub se ꝯtineat ul genera uel spẽs hoc est sibi extraneum ut est ƀm pprij. ꝛ sic pȝ ad oẽs istãtias. Prius enim ingt iste in. 4. di. 8. q. 2. vnũqdqȝ dicit de suo iduiduo q̃ȝ diuidat in alia

iferiora alteri⁹ denoīatiōis si q̄ talia hēt ꝛ ita illo pori induit modū spēi ꝛ p̄dicat̃ de solū nūo dr̃ntib⁹ siue sit subalternū siue gn̄alissimū. Et de ipso ente trāscēdēti tenet Frāc⁹ de ma. in p⁹ cōfla. in ꝓlo. q. 11. ꝙ hēt mo^m spēi poti⁹ qꝫ gn̄is. Dico ergo tenēdo hanc viā ꝙ nll'i⁹ p̄dcōꝫ hēt ꝓpriū nisi inquātū induit modum spēi. Et cū dicis ꝓpriū p̄dicat̃ ꝯūti^r. cōcedo: sꝫ illud cui⁹ est predicat̃ de dr̃ntib⁹ spe nego ut sic sūptū. sed si p̄dicat̃ hꝫ ē sub mō gn̄is ꝛ tūc extraneat̃ ei rō spēi ꝛ per ꝯn̄s ꝓprij. Cōtra ꝙ ꝯ^it per se supiori conuenit ꝛ iferiori. cōcedo. sed ysocheles est iferi⁹ ad triāgulū ergo sibi ꝯuenit habere tres. Dico ꝙ idiuiduū supius hn̄tis sub se plura iferiora saluat̃ ꝛ icludit̃ in quolibet iferiori per se: q̄re qd̄ cōuenit per se supiori cōuenit cuilibet iferiori non rōne sui uel supadditi sed rōne idiuidui talis iclusi. si g̃ ysocheles hēt tres hoc est inquātū est hic triāgulus ꝛ nō inquātū ysocheles ꝛ hec est itētio ꝛ fuga ualde singularis doc. Et qd̄ addit̃ de demr̃atione ꝛ qd est ꝛc̃. dicēdū est eodē mō. ℭ Aliud qd̄ seq̄tur de diffōne proprij facil'r soluit̃ qꝛ itelligit̃ de ꝓprio spēi. ℭ Ad aliud de diffōne dr̃ie patebit ifra loco suo. Posset enim dici ꝙ non quācūqꝫ formā sed tm̃ specificā seq̄tur ꝓpriū ꝛ ita negat̃ sil'itudo. Ex hijs pōt patē q̄liter Porphyri⁹ hic diffinit spēm cōem subalterne ꝛ spālissime: qꝛ species ois ut spēs tm̃ de nūo dr̃ntib⁹ p̄dicat̃ ꝛ sic spēs sb̄alterna sicͭ spālissima. Sed lꝫ hic modus dicēdi sit mihi ꝓbabilis ꝛ subtilis: qꝛ tn̄ multis nō alte ualētibus speculari videret̃ mirabilis. pōt aliter dici ꝙ loq̄tur doctor hic ꝓprie logice ꝛ de sb̄o demr̃ationis ꝛ qd est ꝛ spe spālissima que maxime ꝛ uerissime est spēs cui⁹ p̄ncipia sequunt̃ passiones ꝛ forte nō ita p̄n^a coi^us nisi ut hn̄t eē in spālissimis. ꝛ tūc pꝫ qd dicēdū est ad obones. Posset ēt dici ꝙ ꝓpriū ut est vnū de. 5. ul'ib⁹ nō applicat̃ passionib⁹ trāscēdētib⁹ sed alio mō ut de ul'i dictū est supra. loquit̃ ergo ꝓprie logice ꝛ approp̄ate de proprio spe^me in hoc loco. Tene viā quam uolueris ꝛ dic ꝯn̄ter. Posset ēt dici aliter ad ar^m ꝙ Porphy⁹ nō solū distinguit ꝓpriū a gn̄e per hoc qd̄ est p̄dicari de dr̃ntibus spe ꝛ nūo: sed per in qd ꝛ in q̄le. distinguit̃ autem utroqꝫ mō a ꝓprio approp̄ate ꝛ antho^ce sūpto ꝙ soli⁹ spālissime spēi est ut patet.

Quarto dubitat̃ circa 3^m p̄n^le ꝛ sol'onē eius. videt̃ p⁰ ꝙ illa p̄ma ꝯn̄tia nō ualet. h. s. ꝑticula cōuenieter ponit̃ in diffōne ergo per se ꝯuenit diffinito: qꝛ sb̄m ponit̃ in diffōne accn̄tis ꝛ tn̄ nō ꝑ se sed per accn̄s p̄dicat̃ de ipso. sil'r vnū relatiuū in diffōne alteri⁹: ꝛ videt̃ ꝙ sic est i ꝓposito ut pꝫ in sol'one. q. ad finē. Itē illa 2^a ꝯn̄tia si ualeret ut ꝓbat̃ ex rōne relatiuoꝝ sequeret̃ ꝙ in oib⁹ relatiuis eēt mutua ꝯn̄tia ꝛ hitudo qd̄ falsum est ut pꝫ in relatiuis tertij modi. Itē illa ꝓpō nihil dr̃ per se relatiuū ēt videt̃ falsa: qꝛ scia refert̃ ad scibile ꝛ creatura ad deū per se ꝛ tn̄ nō ecōtra ꝑ se ut videt̃. Itē illud qd̄ ici^t ꝓbat vꝫ idē nō referri per se ad plura videt̃ falsum b̄m ip̄m ifra. c. de spe. ꝛ in predi^tis. c. de r'one. ꝛ. 5. me^ce. ꝛ in quo^to. q. 13. ꝛ alibi: nec rōnes cogūt ut pꝫ ibi. Itē cū dicit ꝙ itētiones tm̃ differūt mālit er ꝛ per ꝯn̄s nūal'r videt̃ falsum: cū in intentionib⁹ est ordo ꝛ gn̄a ꝛ spēs suo mō ꝛ qd ut ifra in p̄di^tis. ꝛ alibi hēt. Itē dr̃ia spe^ca aliqn̄ est per māꝫ ut hō a lapide per aial differt spe uel ēt ab an^lo ponēdo rōnale eiusdē rōnis in eis. ergo falsa est illa ꝓpō ꝙ dr̃ia specifica est semꝑ formalis. Itē videt̃ illa ꝓpō vꝫ ꝙ differētia accn̄tiū per sb̄m sit nūalis tm̃: eē satis du^u in multis. Itē videt̃ ꝙ p̄ma rn̄sio ad illud ar^m ꝛ 3^a coincidāt ergo vna uel alia est supflua. Itē supra. q. 7. cōcessit genus eē maius ul'e qꝫ spēs lꝫ nō magis ergo p̄dicatur de plurib⁹ qꝫ spēs: sed hoc ꝯn̄s est falsum data v̄itate illi⁹ 3^e rn̄sionis in lr̃a: qꝛ utrūqꝫ p̄dicat̃ de tm̃ nūo dr̃ntib⁹: accipiēdo dr̃ns nūo ut modus cū ꝑ te dr̃ia spe de qbus dicit̃ gen⁹ nō differūt spe sed nūo tm̃ ut modus. Confirmat̃ sicut fun^tm ad fun^tus ita itētio ad intētionē: sed fundamētū gn̄is p̄dicat̃ de plurib⁹ qꝫ nūo dr̃ntibus ꝛ fundamētū spēi nō ergo sil'r in itētionib⁹ suo mō erit. Itē videt̃ ꝙ dr̃ia spe de qb⁹ p̄dicat̃ gen⁹ sint aliqn̄ dr̃ia spe ut modus. vbi grā accipio dr̃ns spe i lapide ꝛ differēs spe in hoie. ꝛ alia duo i hoie ꝛ asino. p̄ma duo magis differūt qꝫ alia qꝛ nō solū spe spālissima sed etiā sb̄alterna ut pꝫ: ergo differūt plus qꝫ nūo. Itē videt̃ ꝙ hꝫ sit uera gen⁹ est genus ut gen⁹ a ꝑte p̄di^ti dicit modum ꝑꝑ istātiā p̄us tactā de gn̄alissimo ꝛ subalterno. Itē q̄re poti⁹ gen⁹ ꝛ spēs nō solū modal'r cōueniūt fun^tis p̄me iten^b⁹ sed ēt sibiipsis qꝫ dr̃ia uel ꝓpriū: q̄re ergo dicit ꝙ dr̃ia nō est dr̃ia ut modus cū tn̄ cōcedit spēm esse spēm ut modus. Ad ista breuiter rn̄det̃. ℭ Ad p̄mum dico ꝙ loq̄tur de ꝑte q̄dditatiue ꝛ nō per additamētū diffi^te ut pꝫ ex sol'one. q. Et cum dicit̃ ꝙ ponit̃ ut corre^us uerū est quātū ad hāc determinationē spe: non tn̄ quātū ad hoc ꝙ est differēs qꝛ sic est dr̃ia. Uel dato ꝙ poneret̃ ut termin⁹ adhuc per se cōuenit lꝫ nō in recto per se p̄dicat̃. ℭ Ad aliud pꝫ ꝙ loquit̃ in relatiuis mutuis ꝛ de p̄mo mō ut pꝫ in ex⁰ uel de 2⁰ mō. ℭ Ad aliū dico ꝙ li per se ibi determinat inherētiā nō inherens. ℭ Ad aliud dico ꝙ loquit̃ doc. de per se ꝛ p̄mo referri ꝛ sic ꝓcedūt argumēta nō aūt de per se nō p̄mo ut i locis p̄allegatis hēt. uel al'r ꝙ arguit sufficiēter hic ad hoiem ut ex coiter cōcessis. ℭ Ad aliud tactū est supra hic ꝛ. q. 9. ꝛ. 11. qd dicēdū est: loq̄tur enim de illa distictione nobis notiori sicͭ ēt r'ones reales distinguūtur. Si aūt uolueris tenē aliā viā dic ꝙ sim^r est uerū illud dictū. ℭ Ad aliud dictū est. q. p̄cedēte aliq̄liter q̄liter ꝑtes diffōnis sunt ut forme. Sed breuiter dico ꝙ lꝫ hō per aial distiguit̃ a lapide ulti^te tn̄ ꝛ cōplete ꝛ formal'r per rōnale. Qd̄ addit̃ de angelo patebit ifra. q. ultima de dr̃ia. ℭ Ad aliud dico ꝙ oēs istātie ꝯtra illā ꝓpōnē facil'r pn̄t euadi de qb⁹ nō curo mō. ℭ Ad aliud dico. ꝙ prima rn̄sio in hoc ut ꝓbitur potest distingui a 3^a qꝛ in p̄ma spēs est determinabile ꝛ dr̃ns determina⁰. In 3^a v⁰ ecōtra. ꝛ hoc nō est icōueniēs cū ēt in entib⁹ realibus ita cōuenit ut ifra. c. de spe. q. 2. hēt iste. gen⁹ enim ne dū de spēb⁹ dr̃ntib⁹ que nō differūt spe: sed nūo predicat̃ p̄di^ne signata: sed tūc de dr̃ntib⁹ spe ut est speci^us uel ꝯctiuū h⁹ qd̄ est p̄dicari de plurib⁹ ubi nō solū icludit̃ spēs ut corre^us sed dr̃ns ut speci^us uel ꝯcti^m ita ꝙ itellect⁹ est iste genus p̄dicat̃ de spēb⁹ dr̃ntib⁹ ꝛ dr̃ntib⁹ spe ꝛ utriqꝫ applicat̃ dr̃ns nūo ut modus ubi nō soluꝫ explicant̃ supposita gn̄is sed pluralitas ꝛ modus pluralitatis eoꝝ: ꝛ nō solū gn̄i in cōi sed huic gn̄i singulari applicato aiali hoc ꝯuenit ꝛ hoc est itelligēdum tm̃ in actu signato uerificat̃ aūt in fun^tis in actu exercito. Qui aūt uellet dicē ꝙ tertia rn̄sio est expli^ua ꝛ declaratiua p^e posset eua^re ar^m: sed p̄ma respōsio magis sapit. ℭ Ad aliud pꝫ p̄us. dico enim ꝙ in fun^tis est min⁹ ul'e genus qꝫ spēs. sil'r in iten^b⁹ qꝛ p̄dicat̃ de dr̃ntib⁹ specie ꝛ nūo: spēs aūt de dr̃ntib⁹ nūo tm̃ ꝛ ita hēt plura supposita nō tn̄ in actu exercito imo pauciora. ℭ Ad ꝯfirmationē posset negari sil'itudo qꝛ maior vnitas in itētionib⁹ ut pꝫ supra. Sed data sil'itudine pꝫ sol'o ex dictis. ℭ Ad aliū pꝫ ex dictis qꝛ quātūcūqꝫ fun^ta sunt diuersa nō incōuenit itētiones eiusdē rōnis qꝛ dr̃ia mālis inquātū talis ꝛc̃. ℭ Ad aliud pꝫ p̄us b̄m duos modos dicēdi quos notaui. ℭ Ad aliud qd̄ tāgit pulchꝝ motiuū. dico ut supra. q. 9. tetigi. ꝙ oia ul'ia reducunt̃ ad duo p̄^a. s. gen⁹ ꝛ spēm. nō ita ad alia reduci pn̄t ꝛ iō nō ita dr̃ia pōt modal'r p̄dicari de se sicut spēs. Modus igit̃ dr̃ie est eē diuisiuū ꝛ cōstitutiuū ꝛ ex ꝯn̄ti predi^le in q̄le de cōstituto: sed hoc tm̃ ꝯuenit fun^tis h⁹ itētionis ꝛ nō ipsi intētioni imo uocat̃ dr̃ia denoiatione extrinseca ꝛ tm̃ a ꝓprietate fun^ti: ꝛ sil'r dicēdum est de

ꝓprio. Modus vo speciei constitui ex genere ⁊ differentia ⁊ contineri sub genere ⁊ habere sub se plura indiuidua: que omnia non solum funtis intentionis sed etiam ipsimet intentioni in suo genere ꝯueniūt. ⁊ similiter pōt dici de genere. Ex hȳs ⁊ alȳs dictis supra collige plura singularia documēta in hȳs intētionibus ⁊ applica ubiqꝫ lector.

Quintodecimo

q querit an genus necessario reqrit multas spēs. ¶ De pmo qd genus satis patet ex dictis ⁊ quotiens sumit. Necessario est aduerbiū modale ⁊ sumit totiēs quotiens necessarium. Necessariū aūt ut patet. 5. mece. t. c. 6. accipit quatuor modis. pmo mō sine quo non cōuenit aliquid eē tanqꝫ a cāli: ut respirare ⁊ cibus respectu aialis. secundo mō sine quo non cōuenit aut esse aut fieri aliqd bonum uel expellere malum: ut bibere farmacū ut nō laboret quis: uel nauigare in eginā ut pecuniā recipiat. tertio mō vīz faciēs sine qua appetitū nālē siue rōnalez ⁊ tale est triste ⁊ icrepabile patiēti. 4o modo ꝙ non ꝯtigit aliter se habere: ⁊ iste modus est absolutꝰ. alȳ vo ad aliqđ bonum cōsequēdum uel malū euitādum uel ad agēs extrinsecū violētuz. In ꝓposito audit hoc qr to modo maxime. Quid multū uel multitudo patet. 5 mece. t. c. 12. Et quotiens accipitur: totiens enim quotiens vnum excepto. 5. modo vnitis. s. vnitate inditis sunt enim vnum ⁊ multa passiones entis disiūcte hic vo maxime audit ut ptinet ad predituz quantitatis potius qꝫ ut est passio entis lꝫ utroqꝫ modo potest accipi Reqri hic accipit pro exigi. Quid spēs ⁊ quotiens sumit infra loco suo patebit. Ordo ad ꝑcedētem posset esse retrogradus ut. q. ꝑeunte notaui eo ꝙ precedit in diffinitione generis li pluribus li differētibus specie. Sed qr (ut supra est sepe tactum) vnum est ut expō alterius capiunt pro eodem ⁊ ideo he due. q. de eadē pticula sunt mote lꝫ uocar sint uarie. Sed siue sint diuerse particule siue nō ordo parum nocet dūmodo intelligat intētio doc. sunt enim subtiles he due. q. ⁊ satis obscure quātum ad aliqua dicta in eis. Diuisio vo communis excepto ꝙ secunda pars subdiuiditur ut statim notabo.

De secundo

arguit partem affirmatiuā auctoritatibus pluribus. primo Porphyrȳ ponētis illam particulā in diffinitione generis ⁊ potest sic formari ratio. Illud necessario requirit genus qđ est de eēntia eius: sed multitudo specierū est hꝰ: ergo. Patet cōsequētia cum ma. mi. vo ꝓbo. Illud est de eēntia generis qđ est pars qdditatiua diffinitionis eius: sed plr̄itas uel multitudo specieruz est hꝰ: ergo. patet cōsequētia cum ma. mi. vo non est ex precedētibus. Alia auctoritas est Porphyrȳ. c. de specie. ⁊ clara est: quam fortificat ratione ⁊ auctoritate Boetȳ. 3a auctoritas est philosophi. 4. topicoꝝ. c. j. cui addit alias eiusdem ibidem. c. 12. ⁊ remittit se ad plura loca philosophi. 5. mece. ⁊. 7. ⁊ ad Boetium ⁊ Porphyrium. formabis autem argumēta ut nosti ingeniose lector ⁊ hic ⁊ alibi qr non semp doc. curat de forma arguendi. ¶ Ad oppositū arguit per locum a simili ⁊ patet littera sed potius in funtis qꝫ in intētionibus procedit. Adiūgit immediate respōsionem ad argumētuz illud negando silr̄es. Raro enim tenet argumētum de sicut: qr nō nisi sit sicutissim ⁊ replicat immediate contra solōnem ⁊ tota littera facilis est. Deinde rūdet ad q. ubi quatuor facit. pmo ponit vnum modum dicēdi cōem ⁊ clarum ⁊ ꝓbabilē. 2o impugnat illam eo ꝙ nō alte ⁊ subtiliter inuestigat ueritatē ⁊ intellectū quesiti nec videt eē ad ꝓpositū quesiti. 3o ponit alium moduz dicēdi subtiliorē tenēdo oppositū pmi modi. 4o ⁊ ultimo qr pmus modus cōis est ⁊ ꝓbabilis sustinet ipsuz addēdo ea que omisit addēda ⁊ soluit argumenta que facit cōtra euz. 2m ibi Cōtra hic modus ⁊c. 3m ibi Potest igit dici. 4m iūi. Sustinēdo pmam pōnem ⁊c. Dicit ergo pmo ꝙ genus nec 2e intent nec pme intent acceptum reqrit multas species actu uel potētia. Quod ostēdit inductiue de utroqꝫ. pmo ꝙ non 2e intent quia sic acceptum dicit correlatiue ad spēm. posito aūt vno correlatiuoꝝ ponit necessario reliquum nec reqritur plurificatio vniꝰ potius qꝫ alteriꝰ: immo si contingat vnum correlatiuoꝝ plurificari hoc sibi accidit inquantum refert. uerbi grā pater refert ad filium: ideo posito vno ponit reliquum. lꝫ autem eiusdem pr̄is sint plures filȳ hoc tamen accit ut referunt. Nam nō ad hunc uel illum sed ad filium refert. silr̄ dicēdum est in proposito. sed ꝙ non sit simile hincinde oīo posset ostendi de quo infra. Secūdo hoc idem ostēdit de fundamētis utriusqꝫ: qr posito māto ⁊ cōposito uel ꝯstituto ponitur materia uel pars uel cōstituens: modo genus est materiale uel pars cōstitutiua potētialis speciei ut patet sepe supra ⁊ infra magis. q. 17. ergo de necessitate ponit posita etiam vnica specie ⁊ saluat in illa sicut de specie respectu indiuidui dictum est. Si tamē inqt loquimur de aptitudine sic reqrit ad rōnem generis plr̄itas specierum ⁊ hoc ꝓbat sic: qr qđ per se cōuenit supiori ꝯuenit per se cuilibet eius inferiori: sed ꝑdicari de pluribus saltem aptit ⁊ esse vnum in multis ⁊ de mltis ponit in diffinitiōe vniūsalis ut patet sup̄. q. 6. ⁊ alibi sepe: ergo per se cōuenit generi qđ est species uls. uerba enim ⁊ participia posita in diffinitionibꝰ ad minus debent uerificari ꝫm aptitudinē ut cōiter dicit. sed satis inepte. Cōsistit igit hec solutio in hac distinctione. genus reqrere multas spēs pōt intelligi duplr̄. vno modo in actu uel in potētia. alio modo in aptitudine. primo mō loquēdo sit hec pma ꝯ. Genus siue 2e intent siue pme intent acceptū non reqrit multas species que ꝓbat ut ꝑus inducendo. scđo modo loquēdo sit h 2a ꝯ Genus utroqꝫ modo sumptum reqrit multas species ⁊ ꝓbat ut ꝑus. patet ergo ꝙ hec pō habet duo mēbra ꝫm hanc disez de qbus facit doc. mentionem in sequētibus. Addit cōsequenter ex hȳs quid dicēdum ad argumenta ante om ⁊ etiam ad argumentum post om ut infra statim. Et qr aliquis posset obȳcere cōtra dicta eo qr potentia ⁊ aptitudo sunt idem: nā si aliquid est aptum natum ad aliquid est etiaꝫ ut videt in potentia ad idem ⁊ econtra. ideo notāter ualde ponit differentiam inter ista notificando ea dicens ꝙ aptitudo est inclinatio alicuius in aliquid ꝫm se uel potius nō repugnantia ut patet in homine ad ridendum ⁊ in superficie ad albedinem. potentia autem dicit ordinē ad actū de pmo. s. aptitudine patet optime in 3o di. j. ⁊ in quolito. q. 19. ⁊ alibi. De potentia vo in secūdo di. j. q. 3. ⁊ sequentibus. ⁊ di. 4. ⁊. 12. ⁊ in primo ⁊. 4. ⁊ alibi sepe. ⁊ maxime copiose. 9. mece per totum in. q. hꝰ. Qꝫ autez ista non sint idem nec semper simul ostendit per separabilitatem eorum abinuicem quia alicubi reperit potentia sine aptitudine ⁊ econtra. Exemplum primi in graui respectu ubi sursum. Exempluz secundi ut in ceco respectu visus. In primo est potentia sine aptitudine. inclinatur enim ad esse deorsum. In secūdo aptitudo sine potentia. ꝙ sit aptitudo ostendit per philosophum in postpredicamentis. ⁊. 5. mece. t. c. 27. ꝙ non sit potentia ostendit per philosophum in postpredicamentis. Et applicat hic ad propositū de genere ⁊ vniuersaliter de quolibet vniuersali. Deinde arguit cōtra hanc pōm tribus rationibus. pmo ostendendo ꝙ non est ad propositum quesiti. secūdo ⁊ tertio ostēdēdo falsitatem eius. Prima ergo rō potest sic formari. Illa pō non est ad ꝓpom que nec soluit nec itelligit quesitum

hec est h⁹i ergo. patet ɔñtia cũ ma. mi. võ declarat doc. in littera. ꝛ pmo quo ad pmã partẽ pmi mẽbri põnis s. de intẽtionibus generis ꝛ spẽi dicẽs pcedit ingt hec põ ac si dubitaret si vna intẽtio spẽi est. ubi est constructio intrãsitiua: que eẽntialiter referꝛ ad genus qd dicit ppter relatiua per accidẽs ꝛ per se nõ pmo ꝛ dubitareꝛ an intẽtio generis sit. ꝙ nõ videꝛ: hoc est: non videꝛ hoc esse du^m nec quesitũ cõueniẽter ut du^m cuius rõnem adiungit immediate qꝛ genus referꝛ ad speciẽ s. in cõmuni non hanc uel illam. s. nisi ex cõsequenti ꝛ quasi per accidẽs extensiue loquendo sicut supra. q. 7. dixit de patre ꝛ filio. Accidit ingt sibi sic referri ad plura. Deinde quo ad secũdam ptem pmi membri põnis dicit etiam ꝙ non est ad ppositum qꝛ nec querit an natura gñis sit si nã speciei est. s. qꝛ nemo hoc dubitat. Declarat ergo qd querit qd dicẽs. sed. s. querꝛ si non sint multa. s. fun^ta pme intẽ^lia qbus applicetur intẽtio speciei sed tm̃ vnũ. s. b. grã breuitatis utiꝛ lr̃is. An illi nature. s. que includiꝛ in. b. que uerius diceret qdditas uel ɔ^tꝰ uel realitas qꝫ nã. logtur tm̃ doc. extẽsiue qꝛ minus pueciis utpote ipsi. a. applicet intẽtio gñis cui. s. a. applicaret. s. intẽtio gñis si multis nãis ut. b. c. d. applicaret intẽtio spẽi in casu ꝛ hoc respectu illius nãe. s. a. Et sic ingt inte^a. q. neutrũ mẽbrũ põnis est ad ppositum illa mẽbra põis sunt mẽbra illius dis^ts supius assignate de põ uel actu ꝛ aptitudine ut pꝫ in illis duabꝰ ɔ̃nibus. Possent ẽt hec mẽbra referri ad intẽtiones ꝛ fũdamẽta. Et qꝛ hec lr̃a reputaꝛ obscura itez replico ipsam in alijs terminis sic. Accipianꝛ uerbi grã color ꝛ albedo ꝛ ponaꝛ ꝙ nõ sit aliꝰ color in vniuerso nisi tm̃ albedo. color igiꝛ includiꝛ in albedine ut ps qdditatiua eius. Queriꝛ ergo an in tali casu sicut intẽtio speciei põt applicari albedini ex ppꝛietate repta ex pte rei p opus itellectꝰ negociãtis: ita itẽtio gñis posset applicari ipsi colori nõ hñti alias nãs spe^cas sub se: sic si haberet plures in qbus icluderet qdditatiue ꝛ ptici^ue ut pote albedinẽ nigredinẽ rubedinẽ ꝛ sic de alijs. hic ergo ingt doc. est intellectꝰ. q. ꝛ nõ querit de itẽtionibꝰ seorsum nec fun^tis seorsum nec de põ uel actu ꝛ aptitudine ut pꝫ. Et ualde subtilr̃ iuestigauit doc. logice hũc intellectũ qꝛ ut pꝫ sic est qd logicalis qꝛ de secũdis itẽtionibꝰ applicatis pmis ꝛ nõ tm̃ de scđis nec tm̃ de pmis. hec igiꝛ lr̃a posset diuidi in tres ptes. pmo ostendit qd nõ queriꝛ. 2° qd queriꝛ. ꝛ 3° infert cõclusiue contra pmã põm ꝙ pn² intẽdit. s. ipsam nõ eẽ ad ppositũ nec intelligere. q. 2. ibi. Sed si nõ. 3. ibi. Et sic inte^a. pma ps adhuc in. 2. pm ꝙ duos falsos intellectus excludit. s. de itẽtionibꝰ. 2. de fun^tis. 2ª ibi nec queriꝛ. H uolui radicaꝛ itãtũ explicare ut hec lr̃a clare appente minoribꝰ: est enim tediosa ꝛ totũ qd seqtur in hãc. q. iõ singula v̄ba tãgã. 2° arguit cõtra põm ostẽdẽdo ipsam nõ eẽ uerã ꝛ hoc quo ad. 2. mẽbrũ de aptitudine ꝛ etiã cõtra pmũ mẽbrũ ex ɔ̃ñti. Uult enim doc. ex v̄itate illius. 2. mẽbri data inferre oppositũ pmi. Impossibile inquit est aliqd eẽ aptũ de pluribꝰ dici nisi illa apphendi possint ab intellectu per diuersas spẽs ꝛ per ɔ̃ñs habeãt eẽ cognitũ actualẽ uel habitualẽ saltẽ. ꝛ notanter dicit spẽs qꝛ nõ intuitiue sed abstractiue cognoscunꝛ. nõnter ẽt dꝛ diuersas spẽs qꝛ talia plura sunt dispata: uel o^ta ꝛ repñta^lis vnius nõ est alterius. Ubi etiam est aduertẽdũ ꝙ sicut aliqd est relatũ sic querit terminuꝫ silr̃ si actu actu: si aptitudine aptitudine. ꝛ lꝫ terminꝰ relati aptiꝛ nõ necessario sit actu quo ad exñtiã in re si tamẽ vnũ est actu cognitũ ꝛ alterũ ꝛ sic dꝫ intelligi illa ppꝛietas relatiuoꝝ ulr̃ ꝙ. s. sunt silr̃ nã. i. nãli intelligẽtia: ꝛ ideo videꝛ ppõ assumpta uerissima. addit ɔ̃nter mi. ꝙ si sic pñt cõcipi ergo cõtra pmũ mẽbrũ erũt plures actu ꝛ ita. 2. mẽbrũ infert o^m pmi. Probat ɔ̃ñtiaꝫ optime ex hijs que tacta sunt supra. q. 8. ꝛ alibi ꝙ itẽtiones applicanꝛ fun^tis ut hñt eẽ cognitũ ꝛ non ut habẽt eẽ mãle uel qdditatiuũ ꝛc. ille ergo est actꝰ spẽrũ logice loquẽdo. s. eẽ actu apphẽsibiles ab itellectu p spẽs ꝛ hoc dixit doc. supra. q. 8. in illa regula de significato termini cois ꝛ eiꝰ triplici accep^ne declarãdo. 3. mẽbrũ di^s tertio modo ut per formã intelligibilem ab itellectu apphendiꝛ qd est esse cognitũ ꝛ sic insunt ei intentiones. 3° arguit etiã cõtra scđm mẽbrũ põnis inferendo oppositum pmi. ꝛ silr̃ assumptũ ẽ ar^m. q. precedente rõem. ante oppo^m habet: ꝛ infra super li. pyar^as. q. 6. Si ingt aliqd est aptum dici de pluribꝰ ꝛc. ergo plura talia sunt apta recipe predi^cs illius. igiꝛ si illa aptitudo sufficit ex pte generis consilr̃s aptitudo sufficiet ex pte speciei: qꝛ equale ei sufficit corre^uis ut videꝛ: quare si genus est actu genus ex tali aptitudiẽ ꝛ species actu erunt spẽs ex cõsimili aptitudine ergo seqtur o^m primi mẽbri ex secũdo ut pus. cõcesso enim ꝙ genus habet plures aptitudine sequiꝛ ꝙ ꝛ actu spẽs plures habebit. Declarat assumptũ seu ɔ̃ñtiam pmã ut pus notaui ex equali mõ essendi re^uoꝝ. Consequẽter ponit aliuꝫ modum dicẽdi ad. q. tenẽdo o^m pmi membri pme põnis. s. ꝙ reqrit genus ꝛ ratio eius multas spẽs actu. ꝛ hoc intelligẽdo non de actu existẽtie realis in re ex natura rei sed de actu cõcipiendi. ita ꝙ sicut actu in eẽ cognito per spẽm intelligibilẽ ab indiuiduis acceptã qñ qꝫ existẽtibus: qd ideo dicit qꝛ spẽs inte^lis causaꝛ ab intellectu agente ꝛ fan^te ut. 3. di. primi. q. 6. habet iste. ꝛ alibi sepe. fan^ma autem est spẽs sensibilis supioris ostẽdens obm sub cõditionibus mãlibus ꝛ cũ hic ꝛ nunc que cõditiones cõueniunt singularibus ut patet. corruptis aũt singularibus ꝛ fantas^bꝰ manet spẽs intelligibilis indelebilis in intellectu ut. 45. di. 4. habet iste ꝛ. 3. di. pmi. ꝛ sup li. de anima. Et addit aliũ qd requiritur ad spẽs generis vꝫ ꝙ actu habeãt aptitudinẽ partici^di genus sicut infra. c. de pprio. dicit ꝙ risibilitas est actu homini uel ridere aptiꝛ actu inest: ꝛ adiũgit ꝙ talis est actualitas specierũ in quãtum dicunꝛ spẽs generis. s. in esse cognito ꝛ in habẽdo aptitudinẽ participãdi genus. Ex qua solõne respõdet ad argumentuꝫ post oppo^m qꝛ videꝛ esse cõtra hũc modum dicendi dicẽs ꝙ eodẽ modo dicẽdum est de specie respectu indiuiduoꝝ ꝛ quo ad actum ꝛ aptitudinẽ. Argumenta võ ante oppo^m sunt pro hac põne ut patet ideo currunt. Et qꝛ hec põ non multũ differꝛ a pma põne si bene intelligaꝛ: ꝛ illa pma cois est ꝛ pbabilis ut dixi pus: iõ sustinẽdo ipsam ꝛ cõcordãdo quodãmodo hanc cum ipsa rñdet ad argumẽta iam facta cõtra illam ualde sbtiliter ꝛ satis obscure. Dicit ergo sustinẽdo pmam põnem ꝛc. ubi rñdet ad argumẽtum pmum quo ad illaꝫ ptem in qua ponit intellectũ uerũ. q. dicẽs ꝙ in tali casu hec natura eẽt spẽs ꝛ illa alia in ipsa inclusa eẽt genus ut pus. i. sicut fuisset si habuisset sub se plures naturas specificas ꝛ assignat rõnem breuẽ ꝛ subtilẽ: quia adhuc ingt cum cõcipiꝛ minus habet de itellectu. ubi aduertẽdum ꝙ sicut supra. q. 4. ꝛ infra. q. 7. añ predicamẽtoꝝ habet doc. genus est tenuis silr̃itudo singularium ut ingt Boetius. i. pue entitatis ꝛ actualitatis actualiter qꝛ mãle ꝛ põle: ꝛ sicut vnũquodqꝫ se habet ad eẽ ꝛ actum a quo maxime est esse ita ad intelligibilitatem: quare ingt doc. ꝙ cum cõcipiꝛ minus habet de intellectu. s. obiectiue non formaliter nec subiectiue. ꝛ hoc itelligiꝛ de fun^to generis: hoc est dictu genus habet se in vna etiã specie ut põle ꝛ cõtrahibile ꝛ actuale ꝛ per cõsequẽs minus habẽs de entitate ꝛ actuali atqꝫ eẽntiali intelligibilitate qꝫ spẽs cuius est. Et sic sustinendo pmam põm ꝙ nec actu. s. quo ad existẽtiaꝫ nec põ ad sic esse reqrit genus plures spẽs sed tm̃ aptitudine. i. non repugnãtia ad esse actu patet solutio ad tituluꝫ questionis expositum ut tu exponis ipsum ꝛ ita est

ingt doc. rño ad propositum. ¶ Ad scđm dicit q non
sufficit ad esse spẽi .i. ad hoc q sit spẽs alicuius generis
posse concipi ab intellectu. sed requirit ultra hoc q in
eius intellectu includat genus respectu cuius debet di
ci species: qđ inquit non est uerũ .s. illđ 2m additum de
illis multis ad que est aptitudo generis ut pdi de illis
.s. tñ aptit. Tñ si sic sit gen9 aptũ dici rc. ubi doc. tãgit
cõditiones reqsitas ad hoc ut aliqd sit spẽs gñis actu p
mo. q genus tale aliqñ dicebat actu de tali r nunc sit
aptũ dici de eodẽ. 2o q cõcipiat ab itellectu r hoc per
spẽm itelligibilẽ ut supra. r hoc eãdẽ per quã cum eẽt
cõcipiebat ut infra. q. 3. r. 6. li. pyaras hẽt. 3o põt addi q
in eius intellectu sit genus ut pus si ingt sic sit genus
aptũ dici. tũc erũt plures spẽs actu r ne dũ aptitudine
uel potẽtia. ¶ Ad tertiũ negat cõñtiã pmã: r dat instã
tiã de solis forma. r tenet q talis argu'o nõ tenet cuz
aptitudine: qr tũc ubi eẽt aptitudo semp eẽt potentia:
qđ tñ eẽ falsum supra ostẽdit. q aũt hoc sequat ostẽdit
per vnã ppõnem notabilẽ que clara est. In fine vo to-
tius. q. ponit vnũ notabile r posset assignari ut. 5. ps
huius solonis in quo videt cõcludere cuz scđa põne r
cõtra pmã lz aliqliter ad argumẽta rñdt sustinendo pri
mã. dicit ergo q simplr teneri põt q gen9 non est aptũ
dici de multis nisi duab9 cõditionibus obseruatis .s. q
talia cõcipiant ab intellectu r q in eoꝝ itellectu inclu
dat genus r per cõñs talia erũt spẽs actu ut logtur lo-
gicus de spẽbus r hoc siue existãt siue possint existere
siue nõ: qre cõcludit q gen9 semp hẽt mltas spẽs actu.

De tertio

r si copiose tetigi lrãm doc. in. 2. arlo
tñ ppter oẽm scrupulũ abigẽdũ cir
ca dicta itroducã aliqs difficultates. pmo circa dicta i
illa pma põne. videtur enim q accido genus 2e intent
reqrat multas spẽs actu. qr. q. pcedẽtib9 declaratũ est
q pdicari de pluribus est rõ ulis ergo per se includit i
intellectu cuiuslibet speciei ipsius r per cõñs gñis silr
differẽtibus spe ut dictuz est. q. peunte est cõuenienter
tanq̃z pticula qdditatiua posita in diffõne gñis: ergo
de necessitate spẽs plres reqrunt r dria spe. siliter pos-
set argui de gñe r spe in funtis tũ ex illis auctoritatib9
añ om. tũ qr si intẽtio gñis reqrit plures intẽtiones spe
rum r funtus funta cũ ille intẽtiones hñt eẽ in diuersis
funtis specificis subiectiue. Itẽ supra dictũ est q diffi-
nitio ulis r gñis est qdditatiua r eẽntialis ergo nõ da
tur per aptitudinẽ. pz cõñtia qr nulla aptitudo est de es
sentia illius cuius est ut patet plerũqz in doctrina isti9
r maxie. 2. q. quoti. r. 6. q. pe di. 2i. ubi ergo dic. q dif-
finit per aptũ natũ pdicari rc. Itẽ videt q aptitudo r
potẽtia incõuenieter distinguant ut doc. distiguit. naz
aptitudo dicit ordinẽ ad actũ r potẽtia inclinationẽ
ad illud respectu cuius est: potẽtia ẽt abta nõ est ordo
cũ ordo sit reus. Itẽ videt q graue positũ sursum per
põm diuinã sit aptũ eẽ sursum aliter eẽt viot sic sursuz
q nõ cõuenit cũ oia sint in potẽtia obediẽtiali respectu
dei r per cõñs hñt inclinationẽ sm impiũ eius. Itẽ tal
pa dicit ceca r tñ nõ est nata hẽre visum ergo illa ppõ
est falsa. Nihil dicit puatũ rc. Itẽ per potẽtiã diuinaz
põt cecus etiã natus videre ergo illa ppõ est falsa. a p
uatione ad habitũ rc. Itẽ a tenebra ad lumẽ est possi-
bilis trãsitus r sic de aliis multis. ¶ Ad ista rñdeo. p
mo pmittẽdo iudicio meo q ille pm9 modus dicendi
sufficieter impugnat a doc. r ideo scđus modus ma-
gis mihi sapit r uerior est logice loquẽdo. tñ sustinen-
do pmũ ad pmũ istoꝝ dico q intelligit illud aptit ut
dicit doc. r cois expõ oiuz. est enim ule r pdile idem r
pdile est id qđ aptũ natũ est pdicari: r silr dicẽdum est
de differẽtibus spe q reqrunt aptitut. Uel si cõtẽdas
q intelligant ista actu r nõ solũ aptitudine. posset dici
q uerũ est de facto loquẽdo. sed tñ in aliquo casu ut. q
ista supponit posset alr eẽ. silr põt dici ad illud qđ tãgi
tur de funtis. ¶ Ad aliud posset dici vno mõ q entis
aptitudinalis diffõ per aptitudinẽ cõgrue põt assigna-
ri h9 est pdile uel ule. Aliter posset dici posito q ule cõ
plem r actu de quo est hic smo sit ens actu: r q pdicale
sit tanq̃z passio eius ut supra. q. 6. dictum est. tunc uel
circũlocutiue dat h diffinitio per aptitudinẽ: ul est de-
scriptio per sibi passionẽ. Et per hoc soluit illud qđ seq
tur de aptitudine. Et si adhuc cõtẽdas q est relaus acle
ergo reqrit terminum actu. Dico q uerũ est loquen-
do de actu cognito ut dicit scđa põ non aũt in actuali
exñtia ut logtur ista. ¶ Ad aliud dico q formalr põ
nõ est iclinatio uel nõ repugnãtia lz aliqñ se cõcomitã
tur. hec aptitudo formalr est ordo lz cõcomitent se: nl
libi enim sm ueritatẽ est aptitudo ubi nõ est potẽtia in
ordine ad aliqđ agẽs in vniuerso. aliter aptitudo esset
ociosa cõtra Cõmẽres. 2. mece in pncipio. Qđ tãgitur de
potẽtia absoluta dico q hic logtur de potentia reua ut
patet. ¶ Ad aliud dico breuiter q in tali casu graue es-
set sursum violẽter ut viola opponit aptitudini natu-
rali: nõ tñ ut opponit aptitudini obediẽtiali lz aliqui-
bus videat q nec nãliter nec violẽter sed tm neutrali-
ter sit sursuz r hoc hẽt expsse iste. q. j. tertij. r. q. 19. qti.
q videlicet cũ actu supnãli stat aptitudo nãlis ad op-
positũ. ¶ Ad aliud dico q loquit doc. hic pprie de p-
uatione que est carẽtia in apto nato habere habitum r
qñ r in quocũqz loco fuerit r sm qđ r ad qđ ut. 5. me-
tacc. t. c. 27. r. 9. mece. t. c. 3. habet. mõ talpa nõ est h9i.
Uel alr q talpa est nata habere visum sm genus ppin
quũ .s. inquãtũ aial. ¶ Ad aliud de tenebra rc. pate-
bit infra in postpdītis in vna. q. ueritas illius ppõnis
de qua puatione intelligit r de qua nõ. vide ibi tripli-
cem distinctionẽ de puatione. Et cũ dicit q per potẽ-
tiã diuinã põt cecus rc. dixi iam q nullibi est aptitu-
do ubi nõ est potẽtia absolute loquẽdo. mõ phus log-
tur ibi nãliter ut expt9 est. r in ordine ad agens nãle si-
cut alibi in similibus loquit.

Secundo

dubitat circa aliq dicta in illis tri-
bus rõnibus cõtra pmaz põm r so-
lutionibus earũ sustinẽdo pmã põm. r qr pma ratio ẽ
satis expssa r declarata pus circa scđam rõnez isrãbo.
videt enim q illud pmũ assumptũ sit falsum. qr nã uel
qdditas aialis seclusa omni opatione intellect9 ut ha
bet illã vnitatẽ minorẽ vnite specifica est coicabilis r
pdilis de pluribus quãtũ est ex pte sui dato q intelle-
ctus nihil opet circa ipsaz nec circa spẽs ei9. imo dato
q nulla potẽtia cognoscat ipsam nec spẽs eius. Item
nihil est actu spẽs añ actũ collatiuuz: sed in illo pori p
spẽm intelligibilẽ põt apphẽdi ergo illa ppõ est falsa:
q actus nãe in quãtũ dicit spẽs est q actu cõcipiat rc.
Item videt q illa 3a rõ psupponat falsum .s. genus eẽ
actu genus ppter solã aptitudinẽ ad pdicãdũ. imo re-
quirit q habeat ad minus vnã spẽm actu r ita nõ erit
sile de illis spẽbus que tñ apte sunt recipe pdicationẽ
eius r sic arm nõ pcedit. Itẽ videt q illa ppõ Eqle cẽ
sufficit utriqz correuo nõ sit uera ut pz in relatiuis ter-
tij modi r pluribus aliis in qbus aliter hẽt esse r alio
mõ vnũ correus r aliter aliud. Itẽ videt rñsio data ad
scđm istoꝝ triũ includere aliq dubia. pmo cuz dicit q
nõ sufficit ad eẽ spẽi rc. arguit enim sic. Inquãtum ali
quid pdi in rõne gñis de aliqbus in rõne spẽrum. per
hoc denotat q in intellectu eoꝝ sit r includat tale ge-
nus ergo male dicit doc. q nõ est ueꝝ de illis mltis rc.
Itẽ qre dicit q aliqñ dicebat de pterito: r per eandem
spẽm. Itẽ videt q incõuenieter negat illã pmã cõñtiaz
tertie rõnis: qr sili argumẽto usus est. q. pcedẽte r pri-
mo pyaras. q. 6. Nec instãtia de forma solis est ad pro
positũ. tum qr diceret q forma solis nõ est nãlis: tum
qr dato q sic negaret q alia mã nõ sit apta recipe illaz
cum mã pma sit vnica oium r in põ ad oẽs r maxime

ẜm doctrinā huius in plerisq; locis ⁊ pcī in 2° di.14. Itē non videt seq ꝙ si sit aptitudo in utroq; extremo ꝙ sit potētia. nec ꝓpō illa ad hoc ꝓbādum est necessaria. sicut enim graue positū sursum est aptū esse in centro. ita in cētro est aptitudo ad recipiēdū ipsuz. ⁊ posset nihilominus poni sic sursum ꝙ nunq̄ꝫ posset esse in cētro potētia saltē agētis nālis de qua videt loqui ipse. ❡ Ad ista rñō. Ad ṕmū dico ꝙ sicut ulē aliud est in potētia aliud in actu. ⁊ siin potētia hoc est uel ꝓpin qua uel remota ita ṕdiˡᵉ. dico igit ꝙ logtur hic logice ⁊ de ulī in actu uel ṕdiˡᵗ uel saltē in potētia ꝓpinq̄. nihil enim sic est aptū nisi cognitū: ⁊ cognitis extremis ul' terminis sue aptitudinis: ⁊ tūc seqtur act⁹ ṕdicādi. Prius enim cognoscunt extrema cognitione absoluta q̄ꝫ compatiua ut dictū est sepe supra. ꝓcedo ergo ꝙ assumit in argumēto de qdditate gñis in illo ṕori loquēdo de aptitudine remota nō ꝓpinq̄. ❡ Ad aliō tacitū est supra. q.4. ⁊ sequēti. sed breuiter pro nūc dico ꝙ hic accipit spēs actu pro funᵗᵒ ꝓpinquo spēi uel nō quocūq; mō appꝛ̄hēsam sed apprehēsam ⁊ compatam. Ad aliud pꝫ ex dictis quō ꝓcedit arᵐ doc. ❡ Ad illud qō tāgit de reᵘˡˢ nō dicit hoc. ꝙ semp hñt vniformiter esse: sed ꝙ sufficit eq̄le eē. loquit ēt de relatiuis mutuis ut pꝫ. ❡ Ad aliud pꝫ ex 2° arˡᵒ nō enim itelligit illō de ṕdicari actu sed aptitudine: lꝫ in rei ṽitate solōnes ille nō sunt multū curāde. Addit eniꝫ doc. ultra hoc ꝙ est ṕdicari uel apⁿᵉ uel actu alš ꝯditiones ut sint actu species: ⁊ ifra ostēdit ꝙ arᵐ peccat ẜm ꝯñs. ❡ Ad aliō dico ꝙ iō dicit aliq̄ dicebat: q̄ ṕsupponit oēs spēs possibiles in vniūso aliq̄ñ fuisse: ⁊ iō si ponat aliqd uel aliq̄s alicui⁹ gñis nō eē actu in re. aliq̄ñ tñ fuerūt ⁊ p ꝯñs spēs itelligibiles aliq̄ñ ab idiuidis eaꝝ accepte remanēt q̄re ⁊ ipse in eē cognito actu uel hitu. si tñ poneret aliqd spēm alicui⁹ gñis de nouo ẜm se totā posse ꝓduci: tūc solō nō ꝓcederet. dicit ēt per eādē spēm q̄ si p aliā videret eē alterius obi ut pꝫ ⁊ tāgit ifra sup li. pyarᵃˢ. Sed tñ nō est simᶠ ipossibile ꝙ sit alietas spēi ⁊ identitas obi. ❡ Ad aliud pꝫ ꝙ bñ negat de forma ꝯñtiā illā ualē ut ostēdit per istātiā. ⁊ cū dicis ꝙ sic arguit. q.ṕcedēte. Dico ꝙ nō q̄ ibi de facto hic vō de apⁿᵉ. Cū istat ꝯtra instātiā de sole. ad ṕᵐ negat assūptū ẜm ṽitatē q̄ forma solis est mālis sicut alioꝝ corpoꝝ celestiū ❡ Ad aliud pōt dici vno mō ꝙ loquit de mā 2ᵃ. ul' dato ꝙ de ṕma forte locut⁹ est ẜm cōez op. que ponit alietatē māe supioris ⁊ iferioris. ❡ Ad aliud ꝓbabilr sustinet illud dictū de potētia ⁊ aptitudine ⁊ ꝓpō seq̄ñs ⁊ ad istātiā de gui dicētur ꝙ ibi est potētia q̄ nullū violētū ꝑpetuū nāliter. si eniꝫ visus eēt nat⁹ eē in ceco sic ecōtra q̄re nō pō: sed qcqd sit de ulteriori iuestigatiōe huius ⁊ dictoꝝ. ꝓbabilr tñ ⁊ famose loquēdo doc. soluit argumēta illa optima ut daret viā tenēdi ṕmā pōꝫ. 2ᵃ tñ pō mihi magis sapit. sed in rei ṽitate supplēdo ut facit doc. parū uel nihil differūt. Cetera clara sunt nisi q̄s moueret eo ꝙ dicit doc. in scd̄a pōne ꝙ spēs intelligibilis accipit ab idiuiduo. ⁊ ꝙ aptitudo habeat actu ubi videt eē oppō in adiecto. Sꝫ hec facilr soluunt. ṕmū q̄ qō est cā cāe est cā cāti: sed indiuiduuꝫ est causa fanᵗⁱˢ ⁊ hoc cā spēi ergo. uel saltē idiuiduū est qōlibet nō quo uel in idiuiduo icludit ⁊ illud qō est rō agendi ⁊ cōditio agētis. ⁊ ideo nō dicit doc. ꝙ idiuiduum cāt sed ꝙ ab idiuiduis accipiunt qō est recte dictū. ❡ Ad aliud dico ꝙ aptitudo pōt cōparari uel ad ineē funᵗᵒ: uel ad terminū. ṕmo mō nō aptitudine sed actu inest. 2° mō ꝓprie est aptitudo ⁊ aptitudinē termiᵐ habet ⁊ nō necessario actu ut infra. c. de ꝓprio hēt. ubi forte ꝓlixius hec tractabo: ⁊ hec oīa ꝓbabilr dicta sint.

Extodecimo querit de tertia ꝑticl'a diffinitionis gñis. s. in qd. utrū cōuenienter ponat. ❡ De ṕmo qd sit in qd inotuit supra. q.9. ⁊ alibi. ⁊ in solōne huius. q. patet. Ne dum enim eē de qdditate uel de eētia dicit in qd. vnde ait in theoreᵇʸ diffinitione. 6. eētiale in plus se hēt q̄ꝫ in qd. ⁊ infra. c. de dīa. q.6. dicit ꝙ ad ṕdicari i qd nō sufficit ꝙ ṕdicet qd. Quid vō qdditas uel ꝙ qd ut ꝙ qd erat eē hēt videri in meᶜᵃ ⁊ alibi sepe. Ordo. q. huius pꝫ: ⁊ diuisio eius cōis est. excepto ꝙ in .2. ꝑte pōt fieri aliq̄lis ẜb diuisio ut patebit.

De secundo arguit trib⁹ rōnib⁹ ꝑtē negatiuā. ṕma satis clara est. ꝓcedit enim ex argumēto Porphyrij in lr̄a: ad oᵐ tñ ostēdētis genus ṕdicari in qd eo ꝙ cōueniēter rñdet p ipm ad interrogationē factā per qd de spe. cū ergo ut. q.11. ostēsum est gen⁹ ut hic diffinit sit itētio ⁊ tale nō dicit in qd de re ut pꝫ. nec de itētione spēi cum sint disperate spēs ulis: q̄re nullo mō genus ṕdicat in qd. si enim querat qd est hō: nō rñdet ꝙ est genus. si etiā queratur qd est spēs: nec rñdet per genus. 2ᵃ rō ꝓcedit ex inadequatione: uel potius eo ꝙ frustrat fine ꝓpter queꝫ ponit ut supra. q.14. in silr̄ argutū est. ⁊ formet argumentum silr sicut ibi notau irōne. i. añ oᵐ. In probādo mi. adducit phum. 7. meᶜᶜ. t. 9.43. ut supra. q.12. ⁊ .13. recitatū est de ṕdiⁿᵉ dīe supioris de inferiori. Et q̄ aliq̄s diceret ꝙ ṕdiᶻ in quale ⁊ nō in qd sicut prediᶻ de specie cuius est ꝯstitutiua: hoc excludēdo dicit ꝙ non prediᶻ ut dīa. s. sic de spe ṕdiᶻ: sed ut supius de inferiori in recta linea: ⁊ assignat rōnem dicēs q̄ tūc supius per se ipsum descēderet in inferius hoc est dictu/ ꝙ sicut differētia non cōtrahit ad illud cuius est dīa sed potius cōtrahit ⁊ determinat genus ⁊ alia supiora. Ita si differētia supior de inferiori diceret ut dīa non determinaret nec cōtraheret ad ipsam per aliqō ꝯctiᵐ cuius oᵐ ṕsupponit doc. esse uerum lꝫ non ꝓbet. Uult ergo inferre ꝙ cum ut superius descēdat in ipsam ⁊ per consequēs per aliqō determinatiuū uel cōtractiuū prediᶻ in qd de ipsa sicut in linea recta spērū ⁊ generū conuenit suo mō. 3ᵃ rō ꝓcedit silr funᵗᵒ sub alijs terminis ut patet. adducit phūm ṕmo topicoꝝ. c.7. ⁊ est ꝓpō naturalis ⁊ sepe pōderat in hijs q̄ōnibus. ❡ Ad oppᵐ adducit Porphyriū. Deinde rñdet ad. q. ubi duo facit. primo solōnē. q. ꝯñē affirmatiuā sustinēdo ponit ⁊ declarat. 2. obijcit cōtra dicta ⁊ soluit. Prima ps pōt diuidi in 2°. ṕmo ꝯñē quesiti affirmatiuā ponit ⁊ breuiter ꝓbat. 2° duo notabilia pro maiori declaratione adiungit. Dicit ergo ṕmo ꝙ cōueniēter ponit. Cuius rōneꝫ subiūgit ut supra sepe dixit eo q̄ rō ulis est ṕdicari de pluribus que diuidit per in qd ⁊ in quale tanq̄ꝫ ṕmos modos ṕdicādi. cuꝫ igit genus sit spēs ulis necesse est ut aliquo illoꝝ duoꝝ modoꝝ ṕdicādi ṕdicet: q̄ differētie diuisiue generū sunt cōstitutiue spērū. manifestū aūt est ꝙ genus non ṕdicat in quale ergo per locuꝫ ab imediate oppositis ṕdicabit in qd. Et q̄ aliq̄s dubitaret q̄re genus non ṕdiᶻ in quale: ⁊ quare dīa prediᶻ in quale ⁊ non in qd. Ponit ṕmū notaˡᵉ declaratiuū istorum terminoꝝ ⁊ significationis eoꝝ qd videlicet sit ṕdicari in qd ⁊ qd in q̄le: ⁊ tota littera patet ex hijs que dicta sunt supra. q.9. ⁊ sequētibus. Et ne ex hoc ꝙ dicit dīam ṕdicari in q̄le crederet aliq̄s dīam eē qualitatem de ṕdiᵗᵒ q̄litatis cuius modus ṕdicādi est predicari in q̄le pꝫ ꝙ diuersi modi ṕdicādi ⁊ q̄ōnes ⁊ respōsiones ꝓporˡᶜˢ corrñdent. 10. ṕdicamētis. Ideo ponit scd̄m nōle dicēs ꝙ q̄litas ut est vnū prediⁿᵗ prediᶻ in q̄le absolute. s. absq; aliq̄ determinatione cōtrahēte uel diminuēte. Sed dīa substātialis. i. eētialis prediᶻ in q̄le quid. i. in quale eētiale ut habetur. 6. topicorum c.8. Quod declarat notaᶠ. quia differentia talis importat formam uel formale speciei ut supra sepe. Forma aūt q̄litas ⁊ actus sunt synōᵐᵃ transcendētia q̄re

p̄di in quale.vñ.5.mece.t.c.19.habet ꝙ p̄mus modus qualitatis est dr̄ia sb̄e: ⁊ q2 nō quācūq3 formā nec quo cūq3 mō: sed formā qdditatiuā ⁊ eēntialē importat ⁊ ex ꝯn̄ti per modū totius ideo p̄di in qd q̄re inqt rōne totius.i.forme ⁊ qddiue p̄di in quale qd.i.in q̄le qd-ditatiue. Uñ cōcludit ex hoc dr̄iam inter modū predicādi q̄litatis ⁊ dr̄ie: que dr̄ia sumit ex diūsitate modorū eēndi ut p̄us sepe.de quo magis infra.c.de dr̄ia.q. 6.hēt videri. ¶ Deinde obijcit cōtra dicta dupliciter: ⁊ maxie ꝯ illō p̄m nōbile p̄o ifedo ex illa descripnes p̄diri in qd: hoc icōueniēs vz ꝙ hic hō est lapis est p̄dio in qd ⁊ hoc manifeste falsum est q2 eēt per ꝯn̄s uera: cum oē p̄dim in qd uel in q̄le eēntiale de aliquo uere inest sibi. ꝙ aūt illud ꝯn̄s sequat pz q2 lapis nō p̄di de hoie per modū q̄litatis nec iformātis q̄re per modū subsistētis uel eēntie qd est p̄dicari in qd p te.3o arguit ifedo istud icōueniēs vz genus hic diffitu3 nō cōuenire vniuoce rebus oium generū uel eē vniuocū eis: cui9 opm dictum est supra.q.11.ꝙ aūt hoc sequat pōt sic argui. Cui9 ps eēntialis ⁊ per se diffiis nō est vniuocum oib9 gn̄ibus: nec ip̄m diffinitum: sed hec ps diffiis gn̄is est h9 ḡ.pz ꝯn̄tia cū ma. Mi.v̄o pz q2 eēntia nō ē vniuoca illis ut dictū est sepe supra ⁊ ifra magis.q̄re nec p̄dicari in qd si illa descriptio quā tu assignas est ꝯueniēs.s.p̄dicare eēntiā per modū eēntie.⁊ pōt hoc arm formari eodem mō sicut p̄cedēs. ¶ Ad hec argumēta rñdet negando ꝯn̄tiā p̄mi: q2 p̄dicari in qd uel in q̄le diuidūt p̄dicaes possibilē ⁊ uerā ubi vz est hitudo p̄dicati ad sb̄m qualis est abstracti inqt doc.i.supioris uel cois.uel si loq̄tur de abstractione ꝑprie itelligi dz de abstractiōe nō ultimata.accipit enim abstractū pro uli ut sepe alibi hēt. ¶ Ad aliud dicit conformiter dictis supra.q.11.⁊ 12.⁊ infra in an̄predi tis.q.4.ꝙ sufficit vz vnitas ꝑportionis in funtis ad vnitatē vniuocatiōis in itenb9.predicari ergo in qd vniuocum est in oi gn̄e lz nulla essentia vnica sit sed bn̄ vnitatē ꝑportionis hn̄t eēntie predito2.s.in silr se hn̄do ut pz qd sufficit inqt doc. q2 p̄dicari dicit hitudinē p̄dit l ad sb̄m.ubi ergo est vniformis hitudo ibi vniformis modus p̄dicādi ⁊ ita p̄dicari in qd 2e itent vnicu3 erit. Deinde rñdet ad arta p̄ncipalia ¶ Ad p̄mū dicit ꝙ sicut sp̄ēs duplr accipit p̄me itēt. s.⁊ 2e intent.ita duplex pōt eē qō de sp̄e vz qd est ⁊ qd p̄dicat de ipsa.⁊ lz utraq3 qō posset fieri de ipsa utroq3 mō accepta: tn̄ ꝑprie loquēdo p̄ma in funtis ⁊ 2a in intenb9 fieri debet. ¶ Ad formā igit argumēti dicēdū si querat de sp̄e ut queri dz.s.qd p̄dicat de ea.ꝯuenienter rñdet per gen9 ut hic diffinit ⁊ sic cōcessa ma.negatur mi.⁊ scd̄a ps ꝓbationis eius. Sicut ergo cōueniēter querit qd est hō ⁊ rñdet per aial.ita cōueniēter q̄ritur qd p̄di de sp̄e.⁊ rñdet per genus.⁊ talis qō ⁊ rñio hn̄t exerceri in fundamētis sicut icōplexa vni9 pro icōplexis alteri9 supponūt talr vnita. ¶ Ad 2m p̄nle dicit ꝙ dr̄ia pōt accipi uel ut dr̄ia uel ut gen9.p̄o mō nō p̄di in qd sed bn̄ scd̄o mō. Sed cōtra hāc rñsionē arguit dupliciter. p̄mo q2 tūc sequeret ꝙ in oi gn̄e eēnt tria gn̄alissima.s.sp̄erū in recta linea ⁊ dr̄iarū oppo2: q2 sicut i recta linea est p̄dio qdditatiua supioris de iferiori ita i collateralib9 p te: ergo sicut ibi dat sup̄mū ita in collateralib9 suo mō. 2o arguit ꝑcessum in ifinitū idr̄ns essentialib9 ex illa rñsione. q2 si dr̄ia supior est genus ⁊ iferior sp̄ēs ⁊ oē gen9 descēdit in suas sp̄ēs per dr̄ias: ergo aliq̄ dr̄ia erit ꝯctiua illi9 supioris ⁊ cōstitutiua inferioris.⁊ tunc de illa ꝯctiua querat an sit sp̄ēs respectu supioris dr̄ie uel nō.si nō pari rōne dicēdū erat de prima quā tu ponis sp̄ēm.si sic cum oīs sp̄ēs hēt genus ⁊ dr̄iam.ergo illi9 dr̄ie erit alia dr̄ia cōstitutiua.⁊ de illa querat sicut p̄us ⁊ sic ꝑcessus in ifinitū in dr̄ijs eēntialib9. Et q2 forte aliqs diceret ꝙ si illi9 dr̄ie dr̄ie erit alia dr̄ia nō tn̄ de gn̄e sb̄e sed de alio gn̄e. hoc excludēdo dicit ꝙ nō pōt eē in alio gn̄e: cui9 rōnē assignat q2 dr̄ia est p̄or sp̄e: mō sb̄a est p̄mū oium.7.mece.t.c.4.nō erit ergo dr̄ia sb̄e nō sb̄a: ēt ex nō substantijs nō fit sb̄a.j.phisico2.t.c.26.⁊.27.sp̄ēs aūt ex dr̄ia cōstituit. Et sic sp̄aliter ifert doc. hoc icōueniēs in gn̄e sb̄e ita in alijs eodē mō posset dici ⁊ de ꝑcessu in infinitū.⁊ ꝙ dr̄ia semp est eiusdē gn̄is sed in substātijs manifestius est ⁊ forte ueri9 ut ifra magis. Q2 aūt talis ꝑcessus in ifinitu3 nō dz admitti ostēdit q2 ad cognitionē sp̄ēi reqrit cognitio oiu3 dr̄iarū ei9.si ergo sunt infinite nō poterūt pertrāsiri ex p̄o posterio2 ⁊ alibi sepe.nec per ꝯn̄s sp̄ēs aliqua in gn̄e sb̄e cognoscibilis erit: q2 cui9 cognitio depēdet ab ignoto ⁊ ip̄m ignotū erit. Infim v̄o ignotum est.j.phi.⁊.2.mece. ¶ Ad hec duo rñdet vnica rñsione sed videt spet eē ad p̄mū isto2: ⁊ remittit se ad dcā supra.q.9.ad finē.ꝙ.s.nō seqtur incōueniēs illam in primo arto: q2 coo2es dr̄iarū ⁊c̄.sed 2m argm querit aliam en̄aes ut statim tāgā. ¶ Ad 3m p̄nle rñdet vniformiter ut ad 2m.vz ꝙ accn̄s pōt compari uel ad sb̄m ul'ad suppom ut supra sepe dictū est. Primo mō nō p̄di in qd ⁊ sic loquit Porphyri9 in lr̄a.2o mō bn̄ p̄di in qd nō ut accn̄s sed ut gen9 uel sp̄ēs. Eidē eni funto compato ad diuersa diūse itētiones applicari pn̄t s̄m diūsitatem ꝑprietatū ex pte rei. Colo2 nāq3 uel coloratū respectu albi ⁊ nigri est gen9: respectu saporis dr̄ia saltē coiter dicta: reu corpis accn̄s: respectu q̄lis sp̄ēs: ⁊ sic de alijs.

De tertio circa dicta in solone.q.possent plura dubia adduci.sed q2 ex sup̄ determinatis pn̄t declarari ideo breuib9 me expediā. Uidetur p̄mo ꝙ genus in q̄le ⁊ nō in qd p̄di cū sit accn̄s sicut ⁊ alie intētiones. Itē ille notificationes de in qd ⁊ in q̄le nō vident cōuenire itēb9 de qb9 per se hic est intētio. Itē nō videt q̄litas absolute in q̄le p̄dicari q2 ēt oia alia p̄dita accn̄tiū sic p̄dicant ut pz cū nō in qd dicant de sb̄o. Itē videt icōueniēter dictū ꝙ dr̄ia p̄di in q̄le qd q2 tūc non eēt ul'e.pz ꝯn̄tia ex dictis supra.q.9. ubi ideo diffōnē s̄m declarationē doc.nō ponit Porphyri9 hic q2 nō p̄di aliquo vno mō p̄dicādi sed in q̄le qd. Silr ergo dicet de dr̄ia si sic p̄di. Itē sicut p̄dicatio alia uera alia falsa: ⁊ silr ꝑpō ita videt ꝙ modus p̄dicādi ꝯueniat utriq3.sicut ergo p̄dicari in qd ⁊ in q̄le sunt p̄mi modi p̄dicādi in p̄dine uera ita ⁊ in p̄dine falsa.ergo cū lapis de hoie nō p̄di in q̄le p̄di ergo in qd lz falso. solo igit p̄me obonis in solone.q.non ꝑcedit. ¶ Ad h rñdet: ad duo p̄ma pz copiose supra.q.9.arlo 3o. Genus enim p̄dicat in qd duplr.s.in actu sigto de sp̄e: ut supponūt pro funtis: in actu exercito de hoc genere ⁊ illo. Predi ēt in q̄le tā in actu sigto q3 exercito de funto. Quō ēt ille noties uerificant in itenb9 ⁊ q̄re vide ibidē. ¶ Ad aliud dico ꝙ uerius q̄litas q3 alia in q̄le p̄di lz extēsiue loquēdo alia p̄dicant in q̄le. Sunt enim ꝑprie qōnes ⁊ rñsiones diuerso2 generū: sed sic qd repit in oi gn̄e ita ⁊ q̄le extēsiue lz ꝑprie qd ipsi sb̄e ⁊ q̄le q̄lit l attribuant. Uel alr dici pōt ꝙ doc.nō excludit alia p̄dita ab hoc qd est predicari in q̄le.sed intēdit ostēdere ꝙ dr̄ia nō est q̄litas p̄dicar ex hoc ꝙ p̄di in q̄le. Aliud enim est aliqd eē q̄le ⁊ ad ip̄m in q̄le predicari. Breuiter ergo dico ꝙ sic forma ⁊ act9 duplr accipiunt.s.limitate ⁊ tr̄āscēt: silr ⁊ q̄litas ⁊ ita p̄dicari in q̄le.⁊ silr pōt distingui de actu p̄mo ⁊ scd̄o ⁊ q̄litate sic uel sic dicta ⁊ ita ꝑpor de p̄dicari in q̄le. Ant hoce igit ⁊ ꝑprie loqtur doc. hic ut p̄us. ¶ Ad aliud pz ex scd̄o arlo.nō enim intēdit doc. ꝙ dr̄ia hēt duos modos p̄dicādi discretos uel distos sicut diffō sed per q̄le qd itendit q̄le eēntiale. ¶ Ad aliud dico ꝙ sicut falsum est nihil formaliter ita p̄dicatio falsa ⁊ ꝑpositio ut talis includēs repugnātiam ⁊ incōpotem est nihil lz dicat propositio uel p̄dio mālitер uel s̄m qd. Modi igit predicandi positiui cōueniūt p̄din positiue.i.cōpoll proprie

loquēdo: sed nihilominus cōcedo q̄ in p̄dicatione falsa aliqñ denotat p̄diᵐ eē de qdditate sbi. aliqñ denominās ip̄m: q̄r tñ nō est ita ex pte modi eēntiali. nec ēt ex pte modi p̄dicādi p̄prie erit. Dico igit̄ q̄ si lapis p̄dicaret̄ de hoie in qd: predicaret̄ ergo ex o^{to}oᵐ. Et posset etiā ɔcedi q̄ sicut falso p̄di² ita in qd falso p̄²: ⁊ hoc intēdit doc. in littera ut patet speculanti.

Secundo dubitat̄ circa argumēta p̄ncipalia ⁊ solones eoꝝ. videt̄ eniz q̄ de spe possent plures. q. formari illis duabus vz. Cui subijcit̄ ⁊ de quo p̄di² ⁊ sic de alijs. Itē ad. q. factaz per ēe de spe cōuenieter rñdet̄ per ul'e ut patet. Itē ad. q. factam per p̄dicari de hoie cōuenieter rñdet̄ p aial: ergo nō solum in intenᵇ⁹ cū p̄dicari ⁊ in funᵗˡˢ cū eē sit cōueniens. q. ⁊ rñsio. Itē vnū dispaᵐ nō p̄di² de alio: sed genus ⁊ spēs sunt h⁹ⁱ ergo nō cōueniēter rñdet̄ ad. q. factā de spe per p̄dicari affirmatiue per genus. Itē videtur manifesta repugnātia in dictis huius. 7. meᶜᶜ. ⁊. 4. sniarū di. 11. q. 3. ⁊ hic soluēdo. 2. p̄ncipale ubi videt̄ sustinere dr̄iam supiorē eē genus respectu inferioris. Qꝛ enim est genus alicuius p̄di² per se de illo ut pz: sed differētia supior nō p̄dicat̄ de inferiori dr̄ia per se ut ex intētione habet in locis p̄allegatis ergo nō est gen⁹ eius rñsio ergo nulla. Itē videt̄ q̄ insufficiēter soluat obones uel reᶜᵃˢ cōtra illā rñsionē ⁊ maxime scd̄am: q̄r penitus videt̄ cōcludē. Itē q̄re in illa 2ᵃ reᶜᵃ speᶜᵃᵗ genus sbe potius q̄z alia gn̄a: ⁊ quō p̄cedit illa ɔn̄tia non sba eēt p̄or: cū nō semp dr̄ia sit p̄or ut patet de ultima dr̄ia. ¶ Ad ista. Ad p̄mū dico q̄ ad p̄positū compando speciē ad genus sufficiēter loqtur doc. Possent etiā alie oēs reduci ad istā ut pz. ¶ Ad aliud dico q̄ extraneuz est a ɔsideratione logici de istis cōsiderare ea in eē eēntiali uel qdditatiuo ut dictū est p̄us. loquit̄ etiā p̄prie de eē ⁊ p̄dicari ut pz in lr̄a. lz ergo eē suo mō cōueniat intenᵇ⁹ nō tñ p̄prie ut rebus. Uel aliter q̄ tūc equalēt funᵗⁱˢ uel reb⁹ q̄r nō ut modi sed ut qd accipiūtur. per idē pz ad aliud de p̄dicari in funᵗˡˢ qd̄ extraneū est ut pz supra. q. 11. ⁊ alibi sepe. ¶ Ad aliud dico q̄ uerū est q̄ assumit̄ i actu exercito ⁊ accipiēdo utrūq̄z ut qd: secus est de actu signato. ¶ Cōtra sicut hec est falsa lapis est hō: ita ⁊ hec hō p̄dicat̄ de lapide. Dico q̄ secus est in rebus: secus in intētionib⁹ maxime ɔcretiue sūptis: q̄r sic accipiunt̄ ut supponūt pro funᵗˡˢ ⁊ nō pro suis suppositis uel significatis. Cōtra h̄ est eēntialis ⁊ per se genus p̄di² de spe. dico q̄ si hoc est uerū intelligit̄ de actu signato ⁊ nō exercito. qd̄ enim est eēntiale in actu exercito in funᵗˡˢ pōt dici eēntiale logice in itētionibus in actu signato ut pz. ¶ Ad aliud pōt dici ut notaui supra. q. 12. ⁊. 13. q̄ loqtur doc. hic s̄m famosaz expōnē alioꝝ qui tenēt de mēte p̄hi ibi eē dr̄iam superiorē p̄dicari per se de inferiori ⁊ includi in intellectu eius. In locis v̄o allegatis loqtur s̄m opinionē p̄priā ¶ Ad aliud pōt cōcedi qd̄ infert̄: ⁊ pp hoc ille modus dicēdi nō est imitādus. Sed adhuc sustinēdo ip̄m pōt dici ad arᵐ q̄ nō seqtur p̄cessus in infinitū in dr̄ijs: qa diceret̄ q̄ stat⁹ eēt in scd̄a q̄r illa est simᵗ simpˣ. Et negat̄ q̄ eadē rōne stādū eēt in p̄ma. ¶ Ad aliud dico q̄ uel ideo speᵗ loqtur de sba q̄r notiora sunt noia dr̄iaꝝ illius p̄diᵗⁱ noibus dr̄iarū alioꝝ. Uel ideo q̄r sba non per addiᵗᵘᶻ diffinit̄. secus de alijs. Et etiā q̄r forte i aliis gn̄ibus nō ita negat̄ p̄cessus in infinituz in spēb⁹ ⁊ dr̄ijs sicut in gn̄e sbe. Nō est enim incōueniēs imo necesse in alijs p̄diᵗˡˢ nō sbam p̄cedere spēs illoꝝ generū Et qd̄ tāgit̄ de dr̄ia ultima dico q̄ loqtur de dr̄ijs cōiter notis cui⁹ nō sunt ultime eō mō quo dicit philosophus qualibet ptē diffōnis eē in plus q̄z diffinitū. Uel dato q̄ ul'iter loquat̄. dico q̄ dr̄ia ultima inquātuz ps est p̄or spe. Et si ɔtra hoc dicat̄ q̄ cōuertit̄: tactū est supra. q. 9. quō intelligi debet. Non enim comp̄hensiue sed cōpletiue ut dictum est.

Sed adhuc posset dubitari circa solonē ultimi p̄ncipalis: q̄re potius concedit̄ accn̄s respectu diuersoꝝ eē genus: ⁊ accidens q̄z dr̄iam. Et q̄ dr̄ia posset s̄m v̄itatē dici genus ⁊ species videt̄ de mēte hui⁹. j. reptaᵐ di. 25. q. 2. ubi dicit q̄ oē ul'e reducit̄ ad genus ul' spēm: qm̄ illud qd̄ est differētia uel p̄priū respectu alicui⁹ respectu suoꝝ inferioꝝ est genus uel spēs. dr̄ia ergo supior respectu inferioris alterius denoiationis clarū est q̄ nō est spēs saltez specialissima ergo genus. Ad h̄ rñō q̄ bñ de accn̄te p̄ᵉ intenᵗ ⁊ 2ᵉ intenᵗ cōcedi pōt absq̄z repugnātia qd̄ dicit doc. q̄r in omni gn̄e est qd. Sed lz de dr̄ia 2ᵉ intenᵗ posset cōcedi q̄ sit genus ad itermediā ⁊ ultimam ut ifra magis: nō tñ de dr̄ia p̄ᵉ itenᵗ accepta. Et rō est multiplex quā tāgit doc. 7. meᶜᶜ. ⁊. 4. sniarū. ubi p̄us. Et qd̄ adducit̄ de p̄ᵒ reptaᵐ pōt dici q̄ h̄ēt per modū generis uel potius spēi p̄dicate nō subiecte ⁊ respectu suorum inferioꝝ eiusdē denoiationis. Uel sustinēdo aliuz modū dicēdi ut p̄us ɔcedit̄ q̄ vniformiter hoc dicitur de utroq̄z: sed alius modus dicēdi est magis ad mētē doc. Elige tñ qd̄ uolueris ⁊ dic ɔᵗ.

[D]ecimoseptimo q̄rit ultimate circa capᵐ de gn̄e p̄pter v̄ba Porphyrij compantis signiᶜˢ gn̄is ad inuicem. Utrū genus sit p̄ncipiū spēi. Et maxie habet attēdi hec. q. de gn̄e ⁊ spe in fūᵗˡˢ ut inqt doc. in lr̄a hic: lz ēt in intenᵇ⁹ pōt uerificari ex ɔn̄ti quodāmō. ¶ De p̄mo qd genus pz ex dictis satis. Principiū aūt qd ⁊ quotiēs sumit̄ habet̄. 5. meᶜᶜ. t. ɔ. j. ⁊ alibi in alijs. Pōt enim assignari p̄ncipiuz s̄m quātitatē ɔtinuā: ⁊ h̄ uel s̄z locū a uā uel a p̄posito: ul' s̄m tēpus p̄teritū uel futurū: uel s̄m motū nālē uel uolūtariū. Scd̄m quātitatē ēt discretā: utpote s̄m ordinē pōt assignari p̄nᵐ ut. 12. meᶜᶜ pz. ⁊ hoc uel nālez uel uolūtariū. Scd̄m ēt qdditatē pōt assignari p̄ncipiū: ⁊ hoc uel quo ad cognitionē siue itellectiuā siue sensitiuā: uel quo ad entitatē: uel quātū ad subsiᵈⁱ ɔn̄tiaz: uel quātū ad nāz uel cāitatē: uel quātū ad potētiā ⁊ actū Posset ēt alio mō distingui de p̄nᵒ sicut de ordie solet fieri. quotiēs enim sumit̄ ordo totiēs p̄us ⁊ p̄ncipiuz. Ordo aūt alius p̄fectionis. alius gn̄ationis. ali⁹ nāe. ali⁹ durationis. ⁊ ali⁹ origis. ⁊ sil'r de p̄nᵒ itelligēdū est Sed ulteriorē declarationē dictoꝝ dimitto lectori sagaci: q̄r hic ptractare alienū ⁊ ptesum foret. Quotiēs ēt cā totiēs ⁊ p̄nᵐ accipit̄ ut supra. q. 13. tetigi: lz p̄prie p̄nᵐ ɔueniat cāis mouētib⁹ ⁊ agētib⁹ ut Aueroys ɔᵗᵒ j. p̄mi de p̄hico auditu exponit Ar̄. sz an recte h̄ēt videri al's. h̄ eni nomē cā approp̄at fini ⁊ p̄nᵐ efficiēti ⁊ eleᵗᵘᶻ māli ⁊ formali. Sed coiter cā ⁊ p̄nᵐ ut synoᵐᵃ h̄ntur ⁊ maxime in p̄posito: lz p̄nᵐ p̄p̄e 2ᵉ signiⁿⁱ gn̄is ɔueniat coiter tñ 3ᵉ. sed an ēt p̄p̄e per modū vz efficiētis statiz magis. Quid spēs ⁊ quotiēs accipit̄. q. seqᵗᵉ h̄ēt videri. Diuisio. q. cois nisi q̄ 2ᵃ ps aliq̄liter subdiuidi pōt. Ordo v̄o pz q̄r p̄us erat determinādū de gn̄e ut hic sumit̄ in illa vz 3ᵃ signiⁿᵉ quā ponit Porphyri⁹ diffinitiue ⁊ declaratiue q̄z de cōpatiōe ipsi⁹ ad alia. Ois eni potētia cognoscēs ɔueniētiā uel dr̄iam aliq̄rū p̄us cognoscit extrema ut. 2. de aia. t. ɔ. 146. habet̄. h̄ aūt. q. h̄ēt pro funᵗᵒ h⁹ⁱ compationē ut patet.

De secūdo arguit ad ptē negatiuā duab⁹ rōibus ⁊ utraq̄z ducit ad ipoˡᵉ ⁊ ɔ̄dictionē. p̄ᵃ sic format̄. Gen⁹ nō est p̄nᵐ suiipsi⁹ ergo non est p̄nᵐ spēi. uel sic silloᶜᵉ. Nihil est p̄nᵐ suiipsi⁹. sed si gen⁹ eēt p̄nᵐ spēi eēt p̄nᵐ suiipsi⁹: ergo ⁊c̄. Assūptuz p̄ma. pz ex oppōne p̄ncipij ⁊ p̄ncipiati: q̄r opposita relatiua iferūt ɔ̄dictoria. Mi. v̄o pz dupl'r. p̄ᵒ ex idētitate generis ⁊ spēi per philosophū. 7. meᶜᶜ. t. ɔ. 43. Genus

nihil est rc. Quicqd aut est pncipiu vnius eorum que sunt sim[r] idē est pncipiū alterius ut patet. 2° patet mi. ex pseica pdi[ne] gñis de spe. j. posterioꝝ. in pdi[nc] enim tali ꝛ maxime pmi modi pdi[m] est idē sbo ēt formalr saltē terminatiue ꝛ supra. q. 13. tactum est idem. ℂ Secunda ratio pcedit ex oppōne totius ꝛ ptis uel pncipij ꝛ patet. Qꝫ aūt genus sit totū allegat Porphyriū in lra ꝛ est. c. de spe. ꝛ idē hēt Boe⁹ li. diuisionū ut supra. q. 13. visum est. Sequeret enim hec pdictio q genus eēt cōpositi⁹ ꝛ simplicius spe si eēt pn[m] spēi. ℂ Ad oppo[m] adducit Porphyriū in lra compantē tertiā significationē gñis ad scdam. sed coiter in originalib⁹ hētur primá. ꝛ utraqꝫ lra pōt saluari. Nā illa que est pma ordie scripture est 2[a] ordine cālitatis ꝛ itētionis ꝛ ecōtra. pma enim significatio est multitudo uel collectio descēdētiū ab vno p°. 2[a] vo est pn[m] talis multitudis ꝛ patet q via cālitatis ꝛ intētionis istud est p[m]. pōt ḡ littera corrigi si hētur pmā: uel itelligi sine correctione ad sensum datū. Sic ingt gen⁹ tertio mō dictū est pncipium spērū sicut gen⁹ scdo mō uel pmo mō rc. ℂ Deide rñdet ad. q. ubi. 2. facit. p° ꝯnē affirmatiuā ponit ꝛ pbat. 2° pro declaratione illius pbationis quedā notabilia adiūgit. 2[a] ibi. Sed sciēdū rc. Dic ergo p° q sic ꝛ hoc loquēdo de fun[tis] gñis ꝛ spēi: qd ideo no[r] dicit qꝛ loquēdo de intētionib⁹ sunt silnā ꝛ dispate species uls ꝛ sic vnū nō est de eēntia alteri⁹: ꝛ arguit ad h sic. gen⁹ est eēntiale pn[m] cognoscēdi spēm igiꝛ rc. hec ꝯñtia posset pbari ex 2° me[ce]. t. ꝯ. 4. vnū qdqꝫ sicut se habet rc. sed doc. pbat eam alio mō: qꝛ diffō faciēs scire diffinitū expmit eēntialia pn[a] diffiniti ut pꝫ. j. topicorū. c. 4. talis aūt diffinitio daꝛ per gen⁹ ꝛ dr̄iam. 6. topicoꝝ. c. j. ꝛ diffi[m] tale est sola spēs pprie loquēdo imo ēt sola spe[ma] ut pꝫ. 7. me[ce]. t. ꝯ. 13. ꝛ. 37. ꝛ. 6. topi. ꝛ in li. diuisionū ꝛ diffōnū Boetij. ℂ Deide p maiori declaratione dictoꝝ adducit duo nōbilia singu[ma] ꝛ mate[lia] ualde utilia ubiqꝫ ꝛ supra. q. 13. fuerunt tacta fere. ꝛ infra. q. 7. añpredi[r]. ꝛ in p° di. 3. ꝛ. 8. ꝛ in quo[to]. q. 2. ar[lo] 2. ad finē. silia tāgunꝛ. 2[m] nōbile icipit ibi. Et pp rationes rc. Dicit ergo p° q sicut spēs pōt duplr̄ cōsiderari. s. in eē exñtie ꝛ phico: ꝛ in eē qdditatiuo ꝛ me[co]. sic silr ꝛ ptes ꝛ cōpō ei⁹. p° mō mā ꝛ forma sunt ptes ꝛ h maxime uerū est loquēdo in gñe sbe corpee. scdo modo gen⁹ ꝛ dr̄ia quoꝝ vnū. s. gen⁹ sumiꝛ a pte māli. aliud. s. dr̄ia a pte formali ut supra tactū est copiose. q. 13. ꝛ utrūqꝫ iportat illud idē q spēs lꝫ alio mō: qꝛ species determinate: ipsa vo ꝛ maxime gen⁹ indeterminate. dicit igiꝛ q genus nō est pn[m] spēi pmo mō: qꝛ tūc nō pdicareꝛ de ea sicut mā pdi[r] de toto sꝫ scdo mō: ꝛ ideo pdicaꝛ. Quare necesse est q tales ptes ponanꝛ in diffōne cū diffō sit rō quā significat nomē. 4. me[ce]. t. ꝯ. 28. ꝛ tales ptes sint ptes rōnis. 7. me[ce]. t. ꝯ. 33. Et addit nōꝛ q sicut mā ꝛ forma que sunt ptes pm rem ꝛ rei exñeātur sibi inuicē imo sunt pmo diuisa saltē subiectiue ad vnū itellectū ꝛ ideo vnū nō pdicaꝛ de alio. Ita ꝯcept⁹ gñis extraneaꝛ cōceptui dr̄ie formalr lꝫ sint aliqñ idem re[r]. q̄re vnū nō pdi[r] de alio lꝫ pdicenꝛ de eodē tertio ꝛ idē iportēt diuīsimode: tñ qꝛ vnū. s. gen⁹ per modum qd ꝛ eēntie. ꝛ aliud. s. dr̄ia per modū qlis ꝛ iformantis ul' denoiantis ut pus sepe ꝛ spāliter. q. pcedēte. vnū etiā s. gen⁹ indeterminate qꝛ pter determiatiōnē ultime forme iportet idē: sed alterū ut dr̄ia cū determinatione talis forme ꝛ exēplificat de aiali rōnali ꝛ hoie ꝛ pꝫ littera. Uult breuiter q sicut in re extraneaꝛ mā forme ita apud inte[m] ꝯ[to] gñis ꝯceptui dr̄ie extraneaꝛ. Cōsequēter ponit aliud notabile ostēdēs dr̄iam iter ptes rōnis ꝛ ptes pm rē siue phicas: ꝛ tota lra clara est ex hijs que dicta sunt supra. q. 13. ꝯueniūt enim in significādo ptē mālē ꝛ formalē lꝫ pm maiorē ꝛ minorē abstractionem. Sed differūt quo ad modū significādi ꝛ pdicādi qꝛ ptes rōnis significāt ptes per modū toti⁹: sed ptes pꝫ rē significāt ptes per modū ptiū uel ptis. ubi dꝫ intelligi noie ptis signi[tis] ꝯ[to] uel uoces uel termini ipositi partib⁹. vbi grā. corp⁹ organicū ꝛ aia itellectiua: aial ꝛ rōnale ꝛ h⁹: ideo pp talē modū significādi pdicanꝛ ptes pm rōnē de toto tali ꝛ nō pdicanꝛ ptes pm rē saltem pdi[nc] formali. ponit ex[m] de aiali ꝛ ere in compatiōe ad hoiem ꝛ statuā. quoꝝ vnū significat per modū totius: qꝛ cōcretiue ꝯcre[nc] ad suppo[m] vū aial est hūs sensum pꝫ Auic. aliud vo ut eā significat ptē eēntialē uel integralē ꝛ ideo per modū ptis lꝫ possit alio mō accipi per mo[m] totius ut si dicaꝛ enea. 7. me[ce]. q̄re nō pre[r] ut sic de toto qꝛ hec ē falsa statua ē es. Ex hijs dictis soluit argumēta pn[lia] breuib⁹ ꝛ maxime pmū dicēs. q genus pōt diuersimode dici totū ꝛ ps ut pꝫ per Boe[m] li. diuisionū. ꝛ hoc pprie ꝛ approbate ut dictū est pus. q. 13. soluendo argumēta pncipalia ibidē. Genus enim in diffōne est ps in diuisione vo uel pdi[nc] totū. Et sicut dictum est de toto ꝛ pte ita de pncipiato ꝛ pncipio dicēdū ē. Genus enim in diffi[do] est pn[m]: in pdi[do] vo pncipiatū saltē ex mō significādi ꝛ idētitate reali ꝛ formali etiā pm aliquos. Nec seqtur pdictio eo q est de eodē ad idem pm idē ꝛ eodē mō ꝛ tpe rc. ut hēt p° elēchoꝝ de elēcho

De tertio circa dicta in solōne isti⁹. q. lꝫ fuerit pro maiori pte tacta pus: aliqꝫ breuibus tāgā. videꝛ pmo q illa pma ꝯñtia nō ualet genus est pn[m] cognoscēdi spēm ergo est pn[m] eēntiale spēi: qꝛ accñtia sunt pn[a] cognoscēdi sbam ꝛ sbm suum accñscū diffiniꝛ per ipm ꝛ tñ nō sunt pn[a] eēntialia illorū ut pꝫ. Itē videꝛ q de itētiōe gñis posset dici idē respectu itētionis spēi q de fun[tis] teneꝛ. Nā genus diffiniꝛ per spēm ut patet in lra Porphyrij. ergo ꝛ ecōtra: q̄re genus erit pncipiū cognoscēdi spēbus igiꝛ ꝛ eēndi si ualet ar[m] tuū. Itē lo[tis] determinatio ꝛ itētio est pmo de itētionib⁹. cū ergo hic loqtur de gñe in. 3. significatione ut ptinet ad logicū. uerificabit pmo ꝛ per se hec positio in itētionib⁹. Itē si genus est pncipiū spēi hoc erit ut māle: sed mā nō est pncipiū cognoscēdi cum ipa cognoscaꝛ in analogia ad formā p° phisi. t. ꝯ. 69. ḡ rc. Itē scire est effect⁹ demōstrationis in qua passio de sbiecto ꝯcludiꝛ ita q illud qd sciꝛ est ꝯ illata. diffō autem nō est demōatio nec diffi[tus] ꝯ illata: male ergo dicit q diffinitio facit scire diffinitū. ℂ Item posset dubitari circa illud pmū nōbile q̄re genus ꝛ dr̄ia dicunꝛ partes rōnis fundaꝛ ipsa accipiēdo cū sint res pme itētionis: ꝛ q̄liter sumiꝛ ibi rō: ꝛ q̄re mā ꝛ forma nō pdicantur sicut genus ꝛ dr̄ia: ꝛ videꝛ q pdicat ibi ꝛ in sequētib⁹. Dicit enim p° q illud qd iportaꝛ determinate p spēm ꝛ determinate iportaꝛ per gen⁹ ꝛ dr̄iam cū tñ infra dicit q dr̄ia cū determinatione ultime forme iportat illud ergo determinate. Itē quecūqꝫ vni ꝛ eidē sūt eadē inter se sunt eadē phicoꝝ ꝛ poꝝ pmis. sed genus ꝛ dr̄ia sunt h⁹i ergo male dicit q extraneaꝛ vnū alteri sicut mā forme. Siliter posset argui de mā ꝛ forma pp idētitatē eoꝝ eidē tertio ut cōposito. circa alia que sequunꝛ in lra nō opꝫ imorari qꝛ supra. q. 13. satis dictū est circa illa. Ad ista rñdeꝛ. ℂ Ad pmū dico q loqtur doc. de pncipio eēntiali cognoscēdi ut ipse notāter exprimit in lra cuius modi sunt illius que sunt de intrinseca rōne diffiniti. ꝛ per hoc patet ad. q. de accidētib⁹ respectu sbe ꝛ ecōtra qꝛ nō intrinsece ꝛ eēntialiter sed extrinsece ꝛ per addi[tus] notificāt. Uel si ꝯtēdaꝛ de quocūqꝫ diffi[te] posset dici q acciēdtia notificāt a posteriori. loqtur aūt doc. de noti[te] a pori ꝛ tūc concedereꝛ q inferꝛ de sbo respectu accidētis. pma tñ rñsio fortior. ℂ Ad aliud patet q illa diffinitio ꝛ notificatio speciei per genus est per addi[tus] ꝛ extrinsece. ℂ Ad aliud patet in simili infra. q. 2. añpredicamētoꝝ. plura enim realia in logica pertractari lꝫ nō ex primaria itētione.

coiter enim que dicunt de iten^bus pñt uerificari in fundatis sed nõ semp ecõtra. Qui tñ uellet tenẽ hãc ppositionẽ eẽ uerã in intentionibus ut supponũt pro fundamentis faciliter teneret. sed snia doc. est magis imitãda ut p3 bñ speculãti. ¶ Ad aliud posset dici q gen^us est pñm formale l3 nõ ultimatũ ut tactũ est sup. q. 13. τ iõ dr̃ pportiõnaliter mãe nõ uere mã. uel dato q uere mãle: nego q mã nõ sit pñcipiũ notitie τ cognoscẽdi illud cuius est ut. 7. metaphysice. τ. 3. sniarũ di. 22. hẽt iste. Et qd̃ addit ex p^o phi^e itelligẽdũ est a posteriori τ quo ad modũ cognitionis nr̃e ut di. 12. 2. q. j. exponit iste. sic ẽt forma cognoscit per opationẽ. Qui aũt uellet ponẽ gen^us eẽ pñm originalius τ qdãmõ effectiuũ spẽrũ: qr sic teneret silitudo quam ponit Porphyrius iter tertiã τ scdam significationẽ gñis haberet alr dicẽ. Sed ea que dicta sunt pbabilia uident. in aliquo enim est silitudo in alijs võ nõ. ¶ Ad aliud dico q accipit scire extẽsiue pro dare distincte cognoscẽ cognitione ẽt icõplexa. Uel dato q pprie itelligit virtualr̃ τ radic τ accipit q scit pro de quo. diffõ eni3 est demr̃atio põne diũs. j. posteriorum. ¶ Ad alia p3 diffuse supra. q. 13. Et qd̃ tãgit de ɔtradictiõe notaui ar^lo 2°. q loqtur tm̃ de gñe. Uel si de dr̃ia nõ tñ ultima de qua loquit illa ut p3 in ex^o de rõnali qd̃ ponit dr̃ia3 ultimã ut ifra. q. finali de dr̃ia habet. ¶ Ad aliud ɔcedo idẽtitatẽ realẽ τ exneitatẽ formalẽ. Cõtra sunt idẽ formaliter 3°. nego sed bñ ecõtra. nã dato assũpto diffic euaderet. Regula tñ phi itelligẽda est absq3 modificatione. Silr̃ dicẽdũ est de mã τ forma. Nego enim idẽtitate3 realẽ uel formalẽ eorum cõposito: sed eorum ɔcedo utrãq3.

Ecimooctauo

d querit circa capitulũ de spẽ. An illa diffõ eius famosa quam ponit Porphyrius. s. pdicari de pluribus ẽt sit ɔuenienter data. ¶ De p^o satis noti sunt termini huius. q. nisi qr sepe sup hũc terminũ spẽs omisi τ remisi ad hũc locũ. Est enim equiuocus iste terminus spẽs ut p3 per Porphyrium in lr̃a qui ponit signifi^cationes eius duas. Sed alij plures eius ponũt significationes. Dicit nãq3 spẽs a specio specis qd̃ est considerare. τ nõ habet in usu sed eius cõposita. Primo eni3 accipit ut notat Porphyrius pro forma uel pulchritudine: vñ spẽs pami τc. 2° put relatiue dr̃ ad gen^us ut est vnũ de. 5. ulibus. τ sic in pposito accipit. 3° pro fructibus leguminibus uel cõdimẽtis aromaticis. 4° pro silitudiẽ rei sensibilis uel itelligibilis. vñ. 3. de aĩa. t. c. 38. lapis nõ est in aĩa sed spẽs lapidis. 5° pro manerie ut cũ dicitur. Isti pãni sunt eiusdẽ spẽi. 6° pro accñte seu modo signi ptis or̃onis dato ipi ad designãdũ rẽ suã sub eẽ pmario uel scdario que dicunt pmitiua τ deriuatia. species que describit sic a qbusdã. spẽs est origialis dispõ demr̃ationis per quã fit pmitiui τ deriuatiui discretio de qua plura in. t. de modis significãdi hñtur. vñ vsus Est gñis spẽs spẽs helene spẽsq3. Uẽdit apotheca vocũ spẽs hẽt ortũ. Designat sileq maneriẽq3 rei. Hẽt ãt ut aliq uolũt spẽs logica silitudinẽ cũ spẽ ciuili uel nãli qr sic illa est forma pulchritudo uel actus corpis remota turpitudine: ita ista est nã cõplete attri^ta remota potẽtialitate gñis per dr̃ias. S3 posset ẽt dici q eẽt actus idiuiduorum τ forma. vñ Boetius. spẽs est tenuis silitudo singlariũ. Accipit ẽt pme iten^t τ scde. Primo modo est nã cois pluribus nũo dr̃ntibus coi^lis. τ de ipsis qdditatiue pdi^lis. 2° est re^us rõnis fũdat^us in nã tali τ de ista est pncipalis itẽtio logici. de fun^to võ eius ex ɔñti τ scdario. Intellect^us enim cõsiderãs nãm aliquã vnã vnitate minori vnitate nũali in vno uel pluribus indiuiduis compat ipsam ad illa de qbus dici^lis est τ ad gen^us ppinquũ que compatio passio est re^us rõnis que spẽs noiatur τ in respectu ad gen^us τ idiuidua diũsimode ut ifra dicet. Ordo p3 ex determinatione Porphyrij τ hijs que dicta sunt supra. q. 9. Diuisio võ cois est.

De secundo

arguit ad ptẽ negatiuã. 6. rõnibus. qrũ pma sumit ex auctoritate famosa Porphyrij de diffõne corre^x τ satis clara est. 2^a rõ pcedit per nõ adeqtionẽ τ ɔũtibilitatẽ diffinitionis cũ diffinito. τ supra. q. 14. tacta est. 3ª procedit ex auctẽ. 6. topi^x. c. 4. τ põt ɔsiderari ex. 5. me^ce. t. c. 19. τ. 3. me^ce Auic. qr vnũqdq3 est seipm ut. 6. sunt sel 6. τ. 10. 10. cũ ergo aut ponant diffõnes spẽi aut ille nõ ualẽt aut ista aut saltẽ aliq supflua: sed qua rõne ɔcederet alias nõ ualẽ τ silr̃ de ista qr vniformiter arguit auctoris isufficiẽtia. sile ar^m facit ifra. c. de dr̃a. q. 5. ante oppo^m τ soluit no^r. Et qd̃ ibi dicit qr si sic non esset diffinibile τc. intelligo sic. si eiusdẽ sunt multe diffinitiones eiusdẽ erũt multe eẽntie. τ si sic nõ erit vnũ sed mltiplex. Multiplex aũt nõ est difficile ut p3. pma ɔñtia p3 qr diffõ est rõ idicãs q qd erat eẽ. 2ª ɔñtia patet qr vnius entis vna eẽntia: qd̃ maxime uerũ est de vno p se cuius est spẽs. Q2 aũt spẽs hẽt alias diffõnes p3 in lr̃a Porphyrij τ doc. hic copiose. 4^a rõ pcedit per viã oppõnis τ p3. formabis aũt ar^ta copiosius. qr doc. breuiter arguit. ¶ Ad hãc. q. rñdet τ bñ q re^ua nõ sũt op^ta nisi ad idẽ τ bm idẽ τ sic in pposito nõ accipiunt. Sed cõtra hoc arguit iferẽdo ex hoc q spẽs bis diceret ad aliqd ɔtra Ar̃. 5. me^ce. t. c. 20. qui hẽt hoc pro incõueniẽti. 5^a rõ pcedit per nõ adeqtionẽ uel ɔũti^ces diffinitionis τ diffiniti. 6^a rõ pcedit ɔtra hãc pticulã diffinitionis spe^r. s. eẽ pdi^lc de pluribus. qr spẽs nõ est pdi^m p Ar̃. j. topicorum. ubi enũat pdi^ta. 4. iter que non ponit spẽm ut p3. τ l3 ar^m p locũ ab auctẽ ne^uc min^us ualet: qa tñ ex itẽtione ibi sufficiẽtiã pdicamẽtorum ostẽdit: ideo ar^m pcedit. ¶ Ad op^m adducit Porphy^m: τ addit q ad utrãq3 ptẽ huius. q. possent adduci ar^ta τ eua^ces ut sup de gñe habet: τ silr̃ circa pticulas huius diffõnis per ordinẽ. ¶ Ad qõnẽ breuiter rñdet tenẽdo ptẽ affirmatiuã ad cuius declarationẽ remittit se ad ea que dicta sũt prius de diffõne gñis. Tota eni3 declaratio ibi posita ualet hic nisi q in qd τ dr̃ntibus nũo sunt in hac diffinitione tanq3 dr̃ie ɔstitutiue τ ɔctiue. τ sub alia rõne spm in qd τ dr̃ntibus spẽ ponunt in diffõne gñis. Predicari enim de pluribus est rõulis τ est cois utriq3 diffinitioni. dr̃ntibus nũo τ in qd uariãt spẽm a gñe. Et sic dictũ est de dr̃ntibus spẽ qd̃ ponit ibi expositiue: ita hic de differẽtibus nũo est dicẽdũ. Single ẽt. q. ibi posite v3 quid diffinit an res an itẽtio. τ de ex^oposito in fun^tis de predi^ne gñis de spẽ: τ de dr̃ntibus spẽ: τ de plr̃itate spẽrum regis^x mãto ad rõnẽ gñis: τ de in quid: τ de pñ^o τ pñci^tis possent pporr hic moueri τ eadẽ fere eẽt determinatio: qre doc. omisit ista tanq3 suffic discussa igenioso lectori. Deide rñdet ad argumẽta pncipalia. ¶ Ad p^m dicit q l3 in hac diffõne nõ ponit gen^us. in alia tamẽ ponit in qua exp̃mit hitudo spẽi ad gen^us quam ponit Porphyrius pus in lr̃a q̃ istam. vñ dicit q spẽs hẽt duplicẽ compatiõnẽ. vnã ad gen^us cui subijcit. τ bm illam diffinit per gen^us ut per suũ per se corre^ius. aliã compationẽ hẽt ad idiuidua bm quã diffinit per ipsa tanq3 etiam per corre^ius per se l3 nõ pmũ ut ifra statim. Sed qa cõtra hoc aliqs posset obijcẽ ex dictis Porphy. in lr̃a c. de spẽ. ubi vult q extrema. s. gñalissimũ τ spãlissimũ hñt vnicã hitudinẽ. s. illud ad iferiora tñ. istud võ ad supiora. itermedia aũt ad utrũq3. ideo dicit doc. nõ b3 quã est gen^us. sed bm quã est spẽs. hoc est dictu q species spãlissima de qua est hic sermo: nõ mutat hitudinẽ nec nomẽ spẽi ex compatione eius ad idiuidua τ gen^us qr utrobiq3 est spẽs: τ ita l3 sint bm vitatẽ due compationes sunt tñ in hoc tanq3 vna. spẽs võ subalterna ut compat ad diuersa sortit diuersa noia qr nũc spẽs nũc genus est. Nõ ergo compat spẽs ad indiuidua ut gen^us ad spẽs: sed ut spẽs que nõ ɔhit per dr̃ias qdditatiuas

sed ypo^cas. τ dicit totũ eẽ ĩdiuiduoꝝ τc. ¶ Ad 2^m pn cipale remittit se ad dicta prius.q.14. ¶ Ad 3^m distinguit de vno diffinito: aut vz ab^to: aut re^uo. pmo mõ ꝓcedit ar^m sed nõ scdo mõ. mõ spẽs re^us est ut pz: τ iõ cũ ad duo referꝛ duas diffões hẽre ↄueniẽter põt. Sz cõtra hoc re^cat qꝛ Porphyri⁹ ponit tres diffões speciei. vnã spãlissime: alias duas cões utriqꝫ.s.spe^mie τ sub alterne ut pz ex lr̃a sua ubi dicit in plr̃i. alie võ τc. plr̃is võ nũs ad min⁹ pro duob⁹ supponit qꝛ equalet singulari geminato ut.q.sequẽte patebit. hoc aũt videꝛ icõueniẽs si tm̃ duas hitudines hẽt: qꝛ sicut sufficiꝛ exprimiꝛ hitudo ei⁹ ad idiuidua per vnã diffõnẽ ita τ ad genus per aliaꝫ supflua est ergo 3^a. τ que rõne vna ita τ alia ut pus argutũ est. Ad hoc rñdet vno mõ dicẽs ꝙ spẽs ẽt ad ipm gen⁹ hẽt duplicẽ compationẽ. vnã in rõne ordina^lis in linea pdica^li. aliam in rõne subicibilis in enũciatione. τ ꝰm has duas danꝛ ille due diffões spẽi in compatione ad gen⁹ ut pz in lr̃a. Sed qꝛ ista rñsio nõ videꝛ sufficiẽs nec est ꝓpria sed alioꝝ expositoꝝ obijcit noꝛ ↄtra ipsam sicut in sil'i supra.q.9.hẽt. Ordo enim hui⁹ li.s. Porphyrij ad li. pyar^as est me^c⁹: gã me^ce li. pdicaꝝ cui⁹ iste adminiculatiu⁹ τ itrodnctorius est: arguit ergo per locũ a maiori ne^ue sic. si in li. pdicamẽtoꝝ nõ determinaꝛ de incõplexis cuius sunt genus τ spẽs τ sic de alijs ut vnũ de alio in ꝓpõne enunciaꝛ. ergo multo min⁹ in hoc li. illa ergo scda comparatio spẽi ad gen⁹ nõ ptinet ad hũc li. ergo nec ꝰm illã diffiniꝛ ↄueniẽter in hoc li. Qd aũt in li. pdiꝝ nõ determinaꝛ de icõplexis sub illa rõne ostẽdit qꝛ tũc supflue in li. pyar^as phũs determinasset de noie τ vbo sub illa rõne. si iã in li. pdicamẽtoꝝ determiatũ ut sic de ipis fuisset. Jdeo alio mõ rñdet ad illã replicã ↄtra solonẽ tertij pncipalis tenẽdo tm̃ eẽ duas diffões spẽi. vnaꝫ vz in compatione ad idiuidua: τ aliã in compatiõe ad genus. τ tũc vna illarũ que ponunꝛ in compatiõe ad genus non est distincta diffõ ab alia sed expositiua ei⁹. ut supra in sil'i de d'ntib⁹ spẽ in diffõne gñis dixit. sic vz exponẽdo spẽs est que poniꝛ sub assignato gñe τ de q̃ gen⁹ in eo qd qd est pdicaꝛ nõ ponit ibi τ copulatiẽ expositiue. p id est τc. Et qd dic Porphy⁹. Alie erũt τc. nõ itelligit alie^tes eẽntialiũ diffõnũ sed q̃rũdã notificationũ: qꝛ illa diuersitas est tm̃ ꝰm qd τ nõ simplr̃ ul' eẽntialis imo nõ videꝛ eẽ diuersitas nisi in uoce tm̃: ex eo enim qd per se supponiꝛ gñi in eo ostẽdiꝛ nec io genus eẽ per se in qd pdi^le de ipsa. Uñ ingt doc. i alia cõparatione. s. spẽi ad idiuidua cõsil'is diuersitas reperiꝛ nã idiuiduũ per se subijciꝛ spẽi τ spẽs in eo qd qd est pdicaꝛ de idiuiduo: τ tm̃ nõ pp hoc ponunꝛ due diffões spẽi in ordine ad idiuidua sed vna rm̃. ¶ Ad 4^m pncipale remittit se ad rñsionẽ datã imediate in pede.q. ad ipm. ¶ Ad replicã cõtra illã rñsionẽ rñdet cõcedendo ꝙ nõ per diũsa sibi accñtia referꝛ spẽs ad gen⁹ τ ad idiuidua. i. nõ per accñs sed per se referꝛ ad utrũqꝫ: cui⁹ rõnẽ adiũgit dicẽs. qꝛ tũc ingt per neutꝝ diffiniref quia diffõ daꝛ per eẽntialia τ nõ accñtalia. exẽplificat de homine cui accidit duplũ. est eni vn⁹ hõ duplex magnitudinis uel quãtitatis ad aliũ hoiem uel aliud quãtuꝫ τ hoc accidit hoi τ ideo nõ diffiniꝛ hõ per tale accñs. sil'iter in ꝓposito est dicẽdũ ꝙ hitudo ad spẽm τ indiuidua per se τ eẽntial'r cõuenit spẽi: τ iõ per se τ eẽntialiter diffiniꝛ per utrũqꝫ. Et cũ ꝓbaꝛ ex.5. me^ce ꝙ nõ exponit noꝛ phũm dicẽs ꝙ itellexit accñs non referri ut ad sbm τ terminũ per se ut pz per ex^m suuꝫ ibi cũ dicit nõ est aũt intellect⁹. i. act⁹ itelligẽdi qui est accñs ad ite^m ut sbm τ inte^le ut o^m supple per se re^ne dictũ τ sic ingt doc. nõ est cõtra dicta: qꝛ nõ compaꝛ spẽs hic ad gen⁹ uel idiuidua ut accñs ad sbm uel o^m ut pz. Alio mõ exponit phũm ut.5. me^ce. τ ĩfra. c. de rl'one. q. fina li. exponit ipm dicẽs: ꝙ idẽ referri per se ad plura põt i telligi duplr̃. s. uel per se pmo uel per se nõ pmo. p^o mõ logtur phũs τ nõ scdo mõ τ sic ꝓcedũt argumẽta que facta fuerũt supra.q.14. Jllud aũt per se pmo refertur ꝙ ꝰm rõnẽ ꝓpriã formalẽ specificã referꝛ. Jllud võ ꝑ se nõ pmo ꝙ per rõnẽ sui gñis referꝛ. ꝙ aũt per se ostẽdit qꝛ ul'r qñ rõ referẽdi non accidit relato sed per se τ eẽntial'r cõuenit sibi tale nõ per accñs referꝛ. mõ gen⁹ icludiꝛ per se in 2^tu spẽi ergo qd sibi cõuenit rõne generis nõ per accñs sed per se cõuenit ei. si ergo gen⁹ alicuius spẽi per se referꝛ ad aliqd τ spẽs per se referꝛ ad idẽ qd ostẽdit dicẽs. qꝛ ipossibile est absolutũ in sua ratiõe formali icludẽ relatiuũ cõtra noiales somniãtes relationẽ nõ distingui a fun^to: lꝫ enim aliqñ rl'o sit eadeꝫ reꝛ fun^to ab^to. nõ tm̃ formal'r põt esse ut. J. di. 2.q.5. copiose hẽt iste. Applicãdo ad ꝓpositũ dicit ꝙ spẽs per se pmo referꝛ ad gen⁹ per se aũt nõ pmo ad idiuidua qꝛ ratiõe sui gñis qd est ul'e cui⁹ per se τ pmũ corre^us est idiuiduum uel singulare. Nõ enim ul'is est dici de uel pdicari de que icludiꝛ per se in q̃libet ei⁹ spẽ. ergo in itellectu spẽi mõ spẽs nõ de alijs q̃ꝫ idiuiduis est dicibilis nec pdi^ne signata nec exercita τ maxime spãlissima per se: g referꝛ in rõne pdi^lis ad idiuidua in rõe subicibilis. Et ponit ex^m geome^cus de duplo τ dimedio τ sbmultiplici. Ubi aduertẽdũ ꝙ multiplex est genus. qdã ꝓpo^is maioris ineq̃litatis τ submultipꝛ qd est corre^us eius. est ẽt gen⁹ ꝓportionis minoris ineq̃litatis. sub p^o cõtinenꝛ plures spẽs imo finite in ip^m ut duplũ triplꝫ q̃druplũ τc. sil'r sub scdo ↄtinent spẽs relatiue opposite totidẽ per additionẽ hui⁹ ꝓpõnis sub incõpõne: ut sub duplũ sbtriplũ τc. duplũ igiꝛ dicit relatiue ad dime^m sicut pr̃ ad filiũ ꝰm ꝓpriã rõnẽ τ p̃ter hoc referꝛ ad sbmultiplex qd est corre^us sui gñis. s. multiplicis. Et addit doc. dissil'itudinẽ hic τ ibi: qꝛ ibi i qd corre^us gñis cõtinet corre^us spẽi. hic nõ: hoc est dictu: sicut duplum est spẽs multiplicis ita dime^m est spẽs submultiplicis: ideo cõtineꝛ corre^us spẽi. s. dupli qd est dime^m sub corre^uo gñis. s. multiplicis quod est submultiꝛ. hic võ singulare uel idiuiduũ uel subicibile qd est corre^us gñis. s. ipsi⁹ ul'is nõ cõtinet sub se gen⁹ qd est corre^us spẽi qꝛ tã gen⁹ q̃ꝫ spẽs sunt spẽs ul'is τ neutrũ est spẽs indiuidui ↄtr^ia pa^e. Deinde applicãdo ad ꝓpositũ argumenti pncipalis dicit ꝙ due diffões spẽi assignanꝛ ex hac 2ª per se ei⁹ hitudine. pma ex per se τ p^a. 2^a ex per se nõ p^a vñ nõnꝛ Porphyri⁹ tenuit ordinẽ ↄueniẽtẽ diffiniẽdi τ dicit ꝙ scda que daꝛ per postert⁹. i. per indiuidua est magis ad ꝓpositũ hic qꝛ est ipsi⁹ spẽi ꝓpria inquãtũ est ul'e. hic autẽ maxime fit sermo de spẽ sub rõne ul'is uel pdi^lis ut pz supra.q.9. τ alibi. igiꝛ scda diffõ spẽi est famosioꝛ hic q̃ꝫ pma lꝫ pma sit eẽntialioꝛ τ pꝛ simpliciter: qꝛ poti⁹ sbi q̃ꝫ pdi^li rõnẽ hẽt: ideo iubet Plato gescere τ nõ enũaꝛ iter pdi^a in topicis. ¶ Ad.5. pncipale rñdet duplr̃. p^o ↄcedẽdo assũptũ nec est icõueniens: qꝛ nõ sunt dist^a ul'ia spẽs τ diffõ. 2° mõ põt negari assũptũ: qꝛ pdicari in qd ↄuenit spẽi ꝫ diffõni nullus. vn⁹ modus pdicãdi corrñdet sicut nec ptib⁹ ei⁹. pdicaꝛ eni in qd τ in q̃le: τ hee due rñsiones fuerũt tacte supra.q. 9. ¶ Ad ultimũ pncipale remittit se ad ea que dcã sũt supra.q.9. determinata enim in illa.q. sunt tanq̃ꝫ pncipia cõmunia ad alia plura.

De tertio qꝛ sup̃. c. de gñe. τ alibi fere oẽs difficultates hic tractãde sunt determinate: ideo breuiter me expediendo circa solutiões arꝝ aliq̃ motiua tãgã τ soluã. Videꝛ enim ꝙ gen⁹ τ species nõ sint per se pmo re^ua ut sepe doc. dicit hic: qꝛ oia re^ua uel sunt disquipantie uel equipantie. genus τ species nõ sunt re^ua equipantie ut pz: nec disquipantie qꝛ talia nõ sunt spẽs eiusdẽ gñis ꝓping ut pz discurrẽdo gen⁹ aũt τ spẽs sunt spẽs spãlissime ipsi⁹ ul'is ut eoiter poniꝛ. Jtẽ nõ videꝛ ꝙ spẽs possit per se referri ad idiui

dua: qꝛ tunc dictū Porphyrij de extremis arboꝝ predicalis nō staret: nec spēs eēt extremū sed īdiuiduum. Itē phūs.2.de aīa ponit duas diffōnes aīe que est ens absolutū: ⁊ silr de pluribꝯ alijs pꝫ in doctrina eiꝯ ⁊ aliorū. Male ergo dicit̄ ī solōne.3.ꝑncipalis ꝙ vniꝯ abti nō est nisi vna diffō. Itē sicut esse abti est formalr̄ ad se ita relatiuuꝫ ad aliō. igit̄ si refert̄ per se ad plura ⁊ per ꝯñs hēbit plures diffōnes ut cōcedis. hēbit ēt plures eēntias ⁊ ita nō erit vnū ut pꝫ. male ergo cōcedis relaūꝫ habere plures diffōnes ⁊ per se hitudines ad diuersos terminos: ⁊ cū hoc ipm̄ eē vnū. Itē supra.q.9.in ꝓbatis modis dicēdi alioꝝ iste ponit nūm ulīum ⁊ sufficiētiā penes ꝑdicari. q̄re in hoc liꝯ cōsiderat̄ de icōplexis ut vnū de alio enūciat̄. ergo male ipugnat illā ꝑmā rn̄sionē ad replicā cōtra solōnē.3.ꝑncipalis. Iteꝫ supra.q.12.ꝯtra ꝑmā opi.in solōne.q.adducit Porphyriū ubi dicit assignauerūt.i.diffinierūt ut exponit doc. ḡ eodē mō debet exponi hic cū dicit. alie vō.s.assignationes erūt nō spemaꝝ ⁊c̄. male ergo exponit assignationes ꝑ notificationes. Itē ꝑdile ⁊ subicibile sunt opposite intētiones ergo diuersificāt fimt ⁊ nō solum fm̄ qd illas duas diffōnes spēi in ordine ad genus. Itē illa expō ī phūm.5.mece de itellectu respectu itellitis ⁊ itellilis nō videt̄ bona: qꝛ ne dū ab obō sed ēt a potētia dependet actꝯ ītelligēdi fm̄ istū maxime. sit oē accn̄s diffinit̄ per sbm ergo per se refert̄ ad ipm̄ ⁊ ꝑter hoc ad terminum si hēt terminū aliū a sbo. Itē si idiuiduuꝫ uel singulare est per se correuꝫ ulīs qua rōne ergo distinguit̄ spēs per īdiuidua pari rōne cetera ulīa diffinirent̄ qō mīme videt̄ uerū. Rn̄sio igit̄ neutra ad phūꝫ.5.mece bn̄ currit. Itē oīa.5.ulīa ꝯtinent̄ sub subicibili in ordine ad ulē: qō est genus eoꝝ: ergo sicut dimem ꝯtinet̄ sub submultiplici: ita genus sub subicibili qō est correm ulīs uel ꝑdills qō idē est. male ergo dicit ꝙ non est oīno silē quo ad hoc in ꝓporbꝯ ⁊ itenbꝯ. Itē illud qō est silr̄ nā cū ꝑori est ꝑus quolibet illo posteriori sed correm ulīs est silr̄ nā cū ulī ⁊ spēs est posterior ulī ergo erit posterior correuo ꝑmo ulīs. male ergo dicit ꝙ scōa diffinitio speciei dat̄ per posteriꝯ. Itē sicut ergo diffō includit genꝯ ⁊ differētiā tanq̄ꝫ ꝑtes suas ita ⁊ spēs: ergo qua rōne diffinitio nō hēt vnū modū ꝑdicādi ita nec spēs ⁊ ex opposito opm. Itē cōtra solōnē ꝑncipalē.q. posset obijci sic diffō ꝯueniēs spēi in rōne ulīs uel ꝑdilis dꝫ ꝯuenire oībus qbꝯ cōuenit spēs ut sic. sed nō mō spema sed ⁊ subalterna est spēs sic. hec aūt diffō solū speme ꝯuenit ergo ē dīminuta. ma. pꝫ in silī de diffōne gn̄is ⁊ alioꝝ silr̄. plura alia possent adduci sed hijs solutis patebunt alia.

¶ Ad ista rn̄det̄. Ad ꝑmū dico vno mō ꝙ genꝯ ⁊ spēs sunt reua disquipantie ⁊ sunt in ꝑdito rlōnis reductiue ut ifra.c.de rlōne ⁊ oppōne dicet̄: ⁊ ita vnū reducit̄ ad relam suppōnis ⁊ alterū ad rem suppōnis ⁊ sic reductiue sunt in diuersis gn̄ibꝯ subalternis lꝫ formaliter sint eiusdeꝫ gn̄is immeti tanq̄ꝫ speme. Alio mō pōt dici ꝙ nō sunt spēs speme ut supra dictū est.q.9.⁊.11.⁊ alibi. ⁊ hoc loquēdo de spē abte ut.j.diffōne hic diffinitur. Maior ēt est vnitas ī itenbꝯ q̄ꝫ in rebꝯ ut sepe supra dictū est. Breuiter ergo siue teneat̄ ꝙ genꝯ ⁊ spēs ut qd ⁊ formalr̄ sint spēs speme: siue subalterne reductiue tn̄ ⁊ formalr̄ sunt diuersoꝝ generū subalternoꝝ. Qui ēt uellet tenē ꝙ eēnt eiusdē gn̄is ifimi utroqꝫ mō nō videtur eē aliqō incōueniēs maxime in scōis itētionibꝯ qc qd sit de ꝑmis. ¶ Ad aliud dictū est in 2o arlo quō itelligit Porphyrius spēꝫ nō hēre duas hitudines ⁊ quō nō. videt̄ ēt loq de spē ꝑc itent. maxime loqtur etiaꝫ eo mō quo Plato posuit getē.s.in diuisione qdditatia ⁊ sciētifica. secꝯ est de diuisione ypoca ⁊ māli. ꝑmo modo cōcedo ꝙ spēs est extremū. scōo mō nō. ¶ Ad aliō pꝫ ex lr̄a doc. nō dicit enim absolute ꝙ vniꝯ absolnti non sint plures diffōnes: sed sic ꝙ quelibet earū sit idicās eiꝯ eē in se: hoc est dictū ꝙ lꝫ eiusdē abti sit vna diffinitio mālis ⁊ alia formalis sicut loqtur phūs.2.de anīa. nō tn̄ plures formales uel māles seorsum. Posset etiā dici ꝙ aīa ibi diffinit̄ ut quodāmō respectiuū qꝛ inq̄ꝫtū actꝯ uel ꝑncipiū ut pꝫ. ¶ Ad aliud qō tāgit plrā difficultatē. dico ꝙ nō uariat̄ eēntia relatiui nisi referat̄ per se ꝑmo ad diuersa: qꝛ ex hoc ꝙ refert̄ per se primo ad vnū icludit̄ suū genꝯ eē ad aliō formalr̄ lꝫ nō sēper ecōtra. sicut enim uariatio eēntie in ablis conuenit ex diuersitate dr̄iarū ultimarū: ita in reuls ex hoc ⁊ cuꝫ hoc ex diuersitate ꝑmoꝝ per se terminoꝝ. de h̄ magis patebit ifra.c.de rlōne.q.finali. ¶ Ad aliō pōt dici ꝙ loqtur supra.q.9.de ꝑdicari aptit ⁊ ut est modus ipsiꝯ incōplexi in se seorsum ⁊ in potētia remota siue ꝓpinq̄ hic vō loqtur de facto ⁊ in cōpōne actuali. ita breuiter ꝙ ꝑdiri uel ꝑdile ⁊ silr̄ de subicibili ꝯsiderat̄ uel in primo actu intellectꝯ uel in scōo. ꝑo mō ꝯsiderat̄ hic ⁊ ī li. ꝑdir.2o mō in li.ꝑyaras. ¶ Ad aliud dico ꝙ non dicit Porphyriꝯ explicite assiḡes in plurali nūo sed tn̄ ī singulari. Uel alr̄ ꝙ loqtur in plurali nūo fm̄ opi. aliorū ut pꝫ in lr̄a ibidē. Uel ꝙ equocat̄ de assiḡtione: uel ꝙ supra.c.de gn̄e arguit doc. ad hoieꝫ ⁊ topice. ¶ Ad aliud pꝫ supra arlo.2. lꝫ enim sint diuerse itētiones vna tamē ifert̄ ex alia per modū sequele: qō enim subijcit̄ alicui subijcit̄ de necessitate ad maiorē ergo exꝑssioneꝫ ⁊ declarationē loqtur. ¶ Ad aliud lꝫ multa possent dici tn̄ pro nūc breuiter dico ꝙ loqtur doc. hic de depēdentia actꝯ itelligēdi in rōne mēlis ad mēraꝫ ⁊ nō ꝑcise effectus ad cām nec sustēlis uel iherētis ad sustencans: uel ad illud cui inheret ⁊ hec est itētio sua ⁊ expō ut patet ī quoto.q.13.arlo.2.ad finē. ¶ Ad aliō pōt dici vno mō ꝙ correm ulīs ut est ꝑdile est ipm̄ subicibile ⁊ nō ꝑcise singulare uel indiuiduū ⁊ fm̄ diuersitatē subicilis diuersificant̄ diffōnes spērū eius ut pꝫ. Uel alr̄ dato ꝙ idiuiduū eēt eiꝯ correm nō tn̄ ita ponit̄ in diffōne alioꝝ sic̄ ī diffōne spēi ꝑꝑ ea que dicta sunt supra.q.14.soluendo j.ꝑncipale. ¶ Ad aliud dico ꝙ lꝫ spēs uel genꝯ cōtineātur sub subicibili ut modus nō tn̄ ut qd sed sub predill ⁊ sic pꝫ optie solō doc. subtilissima. Si aūt teneret̄ ꝙ īdiuiduuꝫ eēt correm ulīs clara est solō. Hic posset ponderari multum dr̄ia iter spēm subiectā ⁊ ꝑdicatā ⁊ an sint idē formalr̄ ut alie: ⁊ q̄ sit eēntialr̄ hitudo gn̄is an ad spēm an certe ad idiuidua ⁊ an subicibile ⁊ ꝑdicabile sint de eēntia spēi uel passiones eiꝯ ubi plura subtilia addat igeniosus lector. sunt enim ualde subtilia ⁊ ardua si bn̄ examinent̄ ad que pauci aspiciūt qꝛ non vident̄ pro pane lucrādo. ¶ Ad aliud pōt dici vno mō: ꝙ accipit hic ꝑus ⁊ posterius ut supponūt pro funtis ⁊ silr̄ spēm ⁊ indiuidua. uel ibi h̄ posterius hēt respectuꝫ ordinē denotare compando vꝫ per se correm ad per se ꝑm tale ⁊ sic lr̄a hēt depēdētiā ex ꝑcedētibꝯ. Uel alr̄ ꝙ sicut ꝑoritas originis stat cū simultate nāe ⁊ corre ita in ꝓposito ꝓport est dicēdū. ꝑdicari enim est pre illo dici ut supra sepe dictū est. ꝑus igit̄ ⁊ posterius sunt silr̄ nā uel nālē itellectionē ut pꝫ. Spēs aūt dicit̄ eē ꝑor īdiuiduo in rōne ꝑdils: lꝫ alio mō posset dici posterior ut ostēdit rō. si aūt teneret̄ ididuū nō eē correm ꝑ se ulīs patet facilr̄ ad arm. ¶ Ad aliud dictuꝫ est supra.q.9.⁊ pro nūc breuiter nego silīꝫ qꝛ spēs dicit tertiā entitatē distinctā a ꝑtibꝯ per se vnā cuius est vnꝯ modus per se ꝑdicādi: secus est de diffōne. sed si teneret̄ silr̄ de diffōne difficile eēt euadē arm. Quare aūt potius in qd q̄ꝫ ī q̄le ꝑdi dictū est ibi. ¶ Ad ultimū dico ꝙ hic loquit̄ de spē ꝓprie ⁊ approꝑate que tn̄ est spēs ⁊ nullo modo genus: qꝛ spēs subalterna in rōne ꝑdilis nō est species sed genus. Silr̄ oīs spēs ut spēs ꝑdi de solū numero dn̄tibꝯ ut supra.q.14.dictū est. hic ergo diffi spēs ꝑdita: spēs vō subiecta diffinit̄ alia diffōne. per se igit̄ ꝯuenit spēi ꝑdicari ⁊ ꝑ se subici ⁊ utrūqꝫ ꝯuenit speme

⁊ ſbalterne ſilr habere ſub ſe dr̄ia nūo cōuenit p ſe utriq̄ꝫ. hēre aūt dr̄ia ſp̄e accir ſp̄ei ut ſp̄és eſt. danť ergo diffinitiones p per ſe ꝯueniētia ⁊ nō per paccñs talia. Nō ita eſt de genere reſpectu gñaliſſimi ⁊ ſubalterni.

Ecimonono circa qōdaꝫ dictū exēplificatiuū Porphyrij. c. de ſp̄e. ubi īcidēter ponit nūm p̄dicamētoꝝ ⁊ ordinatorū in p̄dicato. ⁊ ꝯñter īfert duo correla quoꝝ ſcōm eſt ꝙ deſcēdendo a gñaliſſimis ad ſpāliſſima opꝫ ire per multitudinē ⁊ diuiſionē. ſed eꝯ aſcēdēdo opꝫ ire per cōpōnē: cuiꝰ cām ſubdit qꝛ oē cōe eſt collectim multoꝝ: ⁊ magis cōe eſt magis collectiuū ut genꝰ q̄ꝫ ſp̄és. Et ideo īngt plures hoīes particulares ſunt vnꝰ hō ꝑticipatione ſp̄ei: ⁊ que ſequuntur ibidē: q̄re doctor de v̄itate huiꝰ ꝓpōnis: plures homines ſunt vnus hō. nihil aliud addēdo ſed abſolute ipſam ꝓponēdo. ſic īfra. c. de dr̄ia querit de ueritate illius: ſortes ſenex ⁊c̄. ⁊ ſilr īfra in p̄dit̄is / ⁊ alibi. ubi aduertēdū ꝙ hꝰi. q. ualde difficulter ꝑtractat ut pꝫ ſupra in illa. q. de p̄dine gñis de ſp̄e ⁊ funtis ut hō ē aīal ⁊c̄.

De primo qd ſit pl'ritas tactuꝫ eſt ſupra. c. de gñe: ⁊ hēt videri ſup. 5. ⁊. 10. mece. ſiue enim ſumať compatiue ſiue poſitiue dicit mltitudinē ⁊ ideo totiēs hēt ſumi quotiēs multitudo. quotiēs aūt accipiť multitudo pꝫ ex multite vnitatis. 5. mece. hic enim ſumiť poſitiue ⁊ pro multitudine nūali ut pꝫ Multitudo enim eſt qō eſt diuiſibile ꝑtāte in nō contia. uel eſt aggregatio vnitatū: ⁊ hoc māliter loquēdo de vnitate ⁊ nō formalr: qꝛ ſic ſunt ꝯ̄ria ut pꝫ. 10. mece. Quid hoīes ⁊ hō notuꝫ eſt. querantur enīn multe notifīes homis in libris ⁊ auc̄tibꝰ diffōnū. ſupra ēt. q. 13. tactū eſt. differūt aūt in modis ſignificādi tm̄ ⁊ non in ſignificato ut pꝫ. de quo infra. q. de diffōne equocorū ⁊ alibi ſepe. Quid aūt vnꝰ ⁊ quotiēs dicať pꝫ in littera hic aliq̄liter ⁊. 5. ⁊. 10. mecc copioſe. ⁊ ſupra. q. 4. tetigi aliquātulū. ſed breuibꝰ pro nūc notabo. Unū eniꝫ eſt qō eſt indiuiſum a ſe ⁊ diuiſum a quocūq̄ꝫ alio. que negationes p̄ſupponūt poſitiua ideo eſt deſcriptio circūloua uel accñtalis. Unitas ēt ꝟꝫ Boem de vnitate ⁊ vno eſt qua vnaqueq̄ꝫ res vna eſt: ⁊ eſt deſcriptio ab effectu formali. Diciť ēt vnitas ꝑnm nūi uel ps eiꝰ: ⁊ eſt deſcriptio per paſſionē ⁊ ꝯuenit oī vnitl diſdo tñ de numero qdditatiō vꝫ ⁊ quātitatiuo ut aiūt. Unū aliō p ſe: aliud per accñs. p̄o mō diuidiť in reale ⁊ lole. Reale diuidiť in vnū cōtīnuitate ⁊ hoc cōuenit uel ꝓprie pro eo cuius motꝰ eſt vnꝰ: uel īprop̄e pro cōtiguo ⁊ utrūq̄ꝫ ꝯtingit eē uel ꝟm lineā rectā uel reflexā. quoꝝ p̄mū eſt magis tale. 2o in utroq̄ꝫ mēbro in vnū ſp̄e ul' ſbo ⁊ hoc uel imediato ut oīa viua in forma viui: uel ultiato ut oīa fluida in forma aque. In vnū gñe ut hoīes equi canes ⁊ pōt diuidi ut genꝰ: ꝯuenit ⁊ differt ab imediate p̄cedēti. In vnū diffōne: uel ſpeca ut ſortes ⁊ plato. uel gñica lꝫ ſub mō ſp̄ei: ut oīs ſupficies. ſed p̄mū eſt magis tale ut pꝫ. In vnū idiuiſite. i. ꝙ idiuiſibili itelligentia itelligiť ut mā p̄ma forma p̄nia ens ⁊ alia ſimr ſimplicia: ⁊ ad hoc pn̄t reduci p̄cedētia ut pꝫ. Unū v̄o logīle diuidiť in vnū nūo. ut quoꝝ mā. i. dr̄ia idiuiſibilis eſt vna in vnū ſp̄e. quoꝝ rō. i. diffō eſt vna in vnuꝫ gñe quecūq̄ꝫ ſub eodē gñaliſſimo cōtinenť. in vnū ꝟm proportionē quecūq̄ꝫ ſic ſe hn̄t ad īuicē ut aliud ad aliud ut ſicut ſe hēt ſerenitas ad aerē ſic trangllitas ad mare uel ſicut ſe hēt aīal ad hoīem ſic color ad albedinem. Unū aūt per accñs eſt uel qñ vnū accñs compatur ad ſbm ut coriſtus muſicus. uel qñ vnū accñs compať ad aliud ut muſicū iuſtū. uel qñ accñs compať ad ſbm ⁊ ad accñs ut muſicū ad coriſtū muſicū uel ecōtra. ul' qñ cōplexm accile compať ad aliud ut coriſtus muſicuꝫ ad coriſtū muſicū. vnitas uel idētitas poſſet alio mō diuidi ad mētē huiꝰ doc. in pleriſq̄ꝫ locis ſic ꝙ vꝫ alia eſt rōnis. ſ. rōcinātis ut entia tertij modi perſeitatis. alia ex nā rei ubi excludiť uerificatio ꝯdictionis de ſic eiſdem ſecluſo actu collatiuo itellectꝰ. alia formalis ut ſe hēt ulr oē ſupiꝰ ad īferiora. alia ſimtis ubi eſt uera realis identitas ⁊ p̄cipue repiť in diuinis. Alia eēntialis ⁊ nō differt ar. ut coiter diciť niſi ſolū in diuinis. Alia ſbiectiua ⁊ hoc uel per cōueniētiā realis ſubſitie. uel per cōueniētiā p̄ditl pōlis per realitates dr̄iales ꝯ̄hibilis. Alia obiectiua reſpectu p̄dicati qdditatiui limitati uel trāſcēdentis. Alia per ſe ut in compoſito phico uel meco. Alia per accñs. Alia ordinis. Ultima aggregationis. ⁊ lꝫ hec diſtio poſſet reduci ad p̄orē quodāmō eſt nihilominꝰ alia in v̄bis ſaltē. Plures alie diſes poſſent introduci hic ſed ſufficiūt pro nūc qꝛ potiꝰ ad mecuꝫ pertinet vniꝰ cōſitio ſicut ⁊ entis q̄ꝫ ad logicū. Intelliguntur ēt p̄dicta de vno cathece ſumpto ut pꝫ de quo infra magis diceť. Aduerte ēt ꝙ vnū poſſet diuidi in parteſ ſubiectiuas ſicut ⁊ ens ſi eēnt noīa ipoſita: ut vnuꝫ in ſba dicať idētitas in quātitate eq̄litas ⁊c̄. Ordo huiꝰ q. patet. Diuiſio v̄o cois eſt.

De secundo ad ꝑtē affirmatiuā arguit. 4. rationibꝰ ⁊ reputanť ualde difficiles cū ſuis ſol'onibꝰ. ⁊ tota hec. q. iter ceteras huius opis iō caute ⁊ diligēter leganť. p̄ma rō ꝓcedit per locū a ꝑte in mō ad ſuū totū uel ab īferiori ad ſuū ſupiuſ ꝟm alios logicos. Eſt enim regula ul'is ꝙ ardo a determinabili cū determinatione nō diminuēte nec diſtrahēte ad ip̄m determinabile p̄ciſe ſumptū ualet argum. Et eſt alia regula antiq̄ ꝙ oē ſe hn̄ſ per modū appōniſ reſpectu alteriꝰ īferiꝰ eſt eo: qō ēt dꝫ itelligi de oppōne nō diminuēte nec diſtrahēte. ⁊ ſi eſt appō accñtalis dꝫ itelligi īferius pro minꝰ cōi ⁊ ita eſt ꝑs in mō ut homo albꝰ reſpectu hoīs. uel albū hō reſpectu albi. ſic ergo arguiť hic ꝑtine ſp̄ei plures hoīes ⁊c̄. ergo plures homines ⁊c̄. oſtēdit v̄itatē an̄tis ex lr̄a Porphyrij. ꝯn̄tiam aūt ꝓbat tollēdo inſtantiā ſeu tacitam euaſ. Diceret enim aliqs ꝙ ibi arguiť cū determinatione diminuente qꝛ li ſp̄ei diminuit vnitatē in an̄te ⁊ ſumiť abſolute in ꝯn̄te. Ubi aduertēdū p̄mo ꝙ vnitas nūalis ut habeť. 5. mece. c. de vno. t. ꝯ. 12. eſt maxima vnitas p̄cipue de nūo illarū. q. j. ſpece gñice ⁊ ꝓportionis: ideo īfert illas ⁊ nō ecōtra qꝛ inferēs debet eē magis tale q̄ꝫ illatū: nō ſeq̄tur ergo ſūt vnū ſp̄e ergo nūo: qꝛ li ſp̄e diminuit quodāmō ita ꝙ eſt q̄ſi ꝟm qd tale. ¶ Norādū etiam ulteriꝰ ꝙ determinatio alia ꝯ̄hēs: alia diminuens: alia diſtrahēs. lꝫ aliq duo ultima mēbra capiūt pro eodē ⁊ vnū plerūq̄ꝫ poniť pro alio: ꝓp̄e tñ loquēdo pn̄t poni tanq̄ꝫ diuerſa. ¶ Determinatio ꝯ̄hēs ſeu reſtringēs eſt que facit terminū teneri pro paucioribꝰ q̄ꝫ ſi p ſe ſiue illa poneret ut albū nigrū ⁊ hꝰi: ⁊ talis determinatio nō tollit rōnē illius cui addiť nec diminuit inheſionē lꝫ quodāmō coītatē uel ſuppōm. ¶ Determinatio v̄o diminuēs eſt que nō tollit rōnē illiꝰ cui additur ſed bn̄ ꝑtim pimit ne dū coītatis indeterminatiōis ul' indr̄ie ſeu ſuppōnis ſed etiā debite iheſionis ut album ꝟm dentes ⁊c̄. ¶ Determinatio aūt diſtrahēs que ēt ⁊ p̄uās ⁊ ampliās diciť eſt que tollit ſeu deſtruit totalē rōnē illius cui addiť que diciť diſtrahēs q̄ſi ad diūſum trahēs qꝛ trahit terminū ad aliā ſignificationeꝫ a ſuo ꝓprio ſignificato ut mortuū pictū: ⁊ imaginatum cognitū ꝟm aliquos. ſed alij uolūt ꝙ ſint potiꝰ diminuentes uel indr̄ntes qꝛ nec ponūt nec tollūt rōnē ſui determinabilis ſaltē duo p̄ma ſunt diſtrahētes ut patet. 3o ſciēdū ꝙ gñalr oīs determinatio debet poni cū ſuo determinabili ex ꝑte eiuſdē extremi. ſ. ſbi uel p̄dil in ꝓpōne. v̄bi grā. refert dicere: hō albꝰ currit. ⁊ dicere hō eſt currēs albū ut pꝫ. hoc enim eſt gñale in oībꝰ modificationibꝰ ⁊ realibꝰ ⁊ itētiobꝰ ut īfra ſepe hēt iſte. dicit

ergo doc.tollēdo illā cauillationē ꝙ cū li vnꝰ in aūte isto ꝑticipatione spēi plures ⁊c̄.ponit̄ in ꝑdi^to ⁊ li spēi in sbo.ꝙ li vnus nō diminuit̄ a li spēi ⁊ ideo stat ꝓ vnitate nūali utrobiq; in aūte vꝫ ⁊ ꝯn̄te. Illā aūt ꝓpōnē quā notat doc.s. Nihil diminuit ab aliq̊ ⁊c̄.hēt ipse i.3.sniarū di.11.q.2.⁊.3.notāter.⁊ alibi sepe. ¶ 2^a ratio ꝑncipalis ostēdit o^m illius ꝙ ꝑ^a deducit lꝫ utraq; argu^t ueritatē ꝓpōnis.ꝑma tū ꝓcedit de vnitate nūali ⁊ scd̄a de vni^te specifica: ⁊ assumit regulā notabilē ꝓ ma. Mi.vo videt̄ eē uera.5.me^cc.c.de vno ut statiꝫ dicet̄. vbi gr̄a pro illa ma.ens est cōe sb̄e ⁊ accn̄ti.accn̄s aūt est ens ꝫm qd respectu sb̄e ut.4.⁊.7.me^cc pꝫ. Ideo cuꝫ dicit̄ ens in alio.stat ens pro accn̄te ut pꝫ.silr dicēdum est in ꝓposito de vno. ¶ 3^a rō ꝓcedit per locū a diffōne uel descriptione vniꝰ supiꝰ tacte ex.5.me^cc.t.c.11.eē vꝫ īdiuisum a se ⁊c̄.forma aūt hois.i.humanitas est cōmunis oibꝰ hoibꝰ ita ꝙ hn̄t īdiuisionē specificā saltē ī ipsa ideo ⁊c̄. Ultimo arguit logice uel potiꝰ sophistice magis.ubi fūdat se ī illa famosa.ꝙ semꝑ ē ꝯn̄tia bona qn̄ o^m ꝯn̄tis nō stat cū aūte.⁊ assumit distributiuū duorū in aūte ⁊ exclusionē affirmatiuā pro o^to ꝯn̄tis ⁊ pꝫ lr̄a.nolo enim in hijs deinceps ultra difficiliora loca ꝓlixus uideri: qꝛ ex ꝑmissis reputo aꝗuisse ample viam lectori. ¶ Ad o^m arguit duabꝰ rōnibꝰ.ꝑma rō procedit per cōuersionē simplicem ⁊ talis pꝫ.2^a rō ꝓcedit ex oppōne seu repugnātia ꝑdi^ti ⁊ sbi cuius fundamētum est tactū supra.q.13.⁊ infra.q.5.de dīia habet̄ sil'e.sbm enim sumit̄ sub mō plr̄is ⁊ ꝑdi^m sub mō singularis numeri qui repugnāter se ⁊ respectu eiusdē nūi: cū ergo li hoies sit plr̄is nūi ⁊ li vnꝰ hō singularis ꝑdiꝫ op^m de o^to.uel saltē idē sub vno oppositoꝝ de se sub altero sic enim albedo nō est nigredo nec albū nigrū: ita nec hō albꝰ hō niger.q̄re silr in ꝓposito.ideo dictū est supra ꝙ h̄ est falsa albedo est alba ꝑꝑ repugnātiā modoꝝ taliū īseꝑabiliū: secus de modis seꝑabilibꝰ ut pꝫ ibi.videt̄ ꝙ ꝓpō oīno falsa.sed hoc ar^m videt̄ cōcludē vniformiter de vni^te spe^ca sicut nūali de quo statim forte. ¶ Consequēter rn̄det ad quesitū ubi sic ꝓcedit.ꝑ^o vnā distictionē ꝑmittit.2° mēbra dis^is ꝓseq̄tur declarat ⁊ ad ꝓpositū applicat.ꝑus tn̄ ꝑmū mēbrū declarat fundamentis Arꝫ.⁊ ad ꝓpositū applicat q̄ꝫ 2^m mēbrū exꝑmat. Lector vo aliū ordinē tenere pōt. Ait enim ꝙ vnū ul' vnꝰ potiꝰ ut loq̄tur doctor pōt accipi uel cathe^cc uel sincathe^ce.hoc scd̄m mēbrū ponit infra ibi. Aliter sumitur vnꝰ ⁊c̄.sil'em distinctionē hēt infra.c.de sba.q.j.de solus.⁊.21.de vnū.⁊ alibi de totꝰ.ut.11.di.4.q.j.sil'iter ī 3.di.9.de solūmō.ꝑ^o mō significat dīiam entis inq̄t doctor.ubi adūte ꝙ extēsiue loq̄tur de dīia sicut alibi sepe uocat actū ⁊ potētiā obiectiuā dīias entis. Opponit̄ enim hoc mō vnū multitudini uel est ꝑn^m eiꝰ ut tactū est supra. Parisiēses q̄dē in hoc loco suꝑ Porphyrio uolūt ꝙ vnus cathe^ce sumptꝰ sit ꝑn^m nūi: qd̄ satis bn̄ itelligi pōt. Allegat pro se Arꝫ.4.⁊.5.me^cc.videat̄ in.4.t.c.3.⁊ inde: lꝫ ibi maxime de vno ut est paᵒ vnica entis loquat̄.sed ad hoc videat̄ copiose iste super.4.me^cc.q.2.ubi singularis doctrina ad ꝓpositū. In.5.vo me^cc.t.c.8.⁊ inde habet̄ copiose ꝙ dicit q̄tuor vo modi de q̄bus loq̄tur in lr̄a assignant̄ ibidē.t.c.12.ut suꝑ notaui.nā illa est diuisio logica vnius. Deīde itroducit ꝓble^caꝫ vnā cōditionalē de hoc ꝑmo mēbro sub dubio q̄si omittēdo q̄liter vnū cathe^cc sumptū dicat̄ de illis q̄tuor modis uel acceptionibꝰ seu vnis an.s.equoce an certe ut de simplr̄ ⁊ ꝫm qd talibꝰ. Si ꝑmo mō cū rn̄dēdū sit ad multiplex semꝑ ꝑmissa distinctione ꝯcludit ꝙ ꝓpō ista plures hoies ⁊c̄.est uera tribꝰ modis.s. pro vnitate specifica gn̄ica ⁊ ꝓportionis. ⁊ 4° mō est falsa.s.pro vnitate nūali ⁊ hec est ꝑma ꝯ solonis. Si aūt teneat̄ alia via quā magis laudat doc.⁊.5.meta^cc maxime tenet.⁊ ex dictis Arꝫ.ibidē.t.c.12.iferētis ex

vna vnitate utpote maiori minorē ostendit.ꝯcludit ꝙ ꝓpō est simplr̄ falsa.eo qꝛ qd̄ dicit̄ de aliq̄bꝰ ut de simꝫ ⁊ ꝫm qd talibꝰ dū absolute ponit̄ sumit̄ pro simplr̄ tali ut ꝑ^o elēchoꝝ famose habet̄. Dē analoguꝫ ⁊c̄.vnus igit̄ accipit̄ hic tm̄ pro vno nūo: ⁊ qꝛ sic impossibile est plures eē vnū qꝛ tūc ꝯdictio manifesta q̄re ꝓpō falsa ⁊ ꝯdictionē iplicans ⁊ hec est scd̄a ꝯ sol'onis. Deīde pertractat 2^m mēbrū ꝑncipale dis^s.s.si vnꝰ sinca^ce sumat̄ ⁊ ꝑmo declarat itellectū vnius sic sūpti dicēs ꝙ dicit modū itelligēdi terminū pro supposito determinato ī determinate tn̄ sicut signa ꝑticularia ⁊ illud appellāt grāmatici nomē ꝑtitiuū ut vnꝰ floꝝ.⁊ subdit ꝙ hō in hac ꝓpone plures hoies ⁊c̄.a ꝑte ꝑdi^ti nō iest sbo talis ꝓpōnis illo mō.s.ueraciter.igit̄ cōcludit ꝙ sic accipiēdo vnū nihil aliud addēdo in ꝓpositōe ipsa est falsa: ⁊ h̄ est tertia ꝯ sol'onis. Et qꝛ aliq̄s forte diceret qꝛ li vnꝰ a ꝑte ꝑdi^ti nō accipit̄ pro vno supposito sed pro plr̄ibꝰ hoc excludit dicēs. Nihil enim est in sbo ⁊c̄. Et si dicat̄ ꝙ copulatio subintellecta a ꝑte sbi hoc faceret.plurale enim eq̄pollet singulari geminato. Un̄ hic plures hoies subintelligitur iste hō ⁊ iste hō ⁊c̄. Dicit doc.ꝙ copulatio nō cōfund^t ⁊ maxime ꝑdi^m: qd̄ ꝓbat per istātiā: qꝛ al's ista eēt uera in sensu cōposito quatuor sūt duo: sic deducēdo duo ⁊ duo sunt duo.si ꝑdi^m cōfūderet̄ hec eēt uera. Ultra: duo ⁊ duo sunt q̄tuor.hec etiā est uera ut sbm sumit̄ in sensu cōposito: sequeret̄ igit̄ ꝙ q̄tuor eēnt duo: qd̄ est falsum: ergo altera ꝑmissaruꝫ nō minor ut pꝫ ergo maior.igit̄ copulatio nō habet vim cōfundēdi. Ulterior ꝓsecutio dictoꝝ statiꝫ in 3° ar^lo: ⁊ al's ubi occurret opportūitas dicēdi. ¶ Demū soluit argumēta ꝑncipalia. ¶ Ad ꝑmū negat ꝯn̄tiā ⁊ exponit Porphyriū notāter.ubi aduertēdū ꝙ aliꝰ est ordo plerūq; scripture uel uocalis exꝑssionis: ⁊ alius ꝯstructionis ⁊ snie itellectualis. Un̄ ꝑticipatione spēi lꝫ ponit̄ a ꝑte sbi ordie scripture dꝫ nihilominꝰ cōstrui ⁊ intelligi a ꝑte ꝑdi^ti ⁊ sic saluat̄ illa regula nōbilis in argumēto de determinatione ⁊ determiali respectu idētitatis extremi. ¶ Ad 2^m dicit ualde signāter ꝙ determinabile ⁊ si ꝯhat determinationē aliq̄n ad supposita extēsiue loquēdo de suppositis nō tn̄ ꝯhit nāliter nec ordiate ipsam sed potiꝰ ecōtra ⁊ maxime nō ad ꝫꝫ qd: ⁊ ponit exēpla utriusq; mēbri in lr̄a ubi applicari pōt illa distinctio supra assignata arti^lo ꝑnti de multiplici determinatione. Un̄ (sicut al's dictū est) nāliter loquēdo ⁊ ꝓprie posteriora sunt determinationes ꝑorum ⁊ nō ita eꝯ.sicut noia adiectiua noium substātiuorum ⁊ gn̄alr̄ accn̄tia sbarū: sed aliq̄n ꝯuenit ecōtra determiari ut inq̄t doc.maxime ad supposita: q̄re cū dicit̄: hō albus: determinat̄ hō ꝑ albedinē ad supposita: ⁊ ecōtra lꝫ nō ita ꝓprie: sed ut itelligat̄ determinatio.uel uerius loquēdo ꝯctio dꝫ ꝯhibile ꝑponi ⁊ ꝯhēs addi: sed supra sic siue sic stat snia doc.uerissima: qꝛ ad inte^m ⁊ non ad uocalē ordinē est aspiciēdū. Cū igit̄ dicit̄: vnꝰ hō: non diminuit̄ ueritas ex additione sui determinabilis nālis sed potiꝰ saluat̄ sicut modus itrinsecus nō diminuit nec destruit q̄dditatē nec ecōtra: ut in sil'i hēt doc.ꝑ^o reportationū.di.45.q.2.bn̄ tn̄ ꝯhit̄ ad stādū pro vnitate que est in hoie.silr cū dī: hō mortuꝰ: nō diminuitur mortuꝰ sed ꝯhit̄: an aūt diminuit̄ hō uel distrahit̄ du^m est ut statim tāgā. ¶ Ad 3^m negat optime ꝯn̄tiā ꝓpter uariationē hois in aūte ⁊ ꝯn̄te in rōne determinatiōis ⁊ determinabilis. In aūte enim tāgit̄ idio specifica ul' nāe. In ꝯn̄te vo nūalis uel ypo^ca. Assūptū igitur ex.5 me^cc est ꝯcedēdū: sꝫ in iferēdo est accn̄s uel figura.d.ul' ꝯn̄s ut pꝫ practicāti. ¶ Ad.4.negat silr ꝯn̄tiā.⁊ ad eiꝰ ꝓbationē rn̄det duplr̄.ꝑmo negādo oppo^m ꝯn̄tis ꝯueniēter assignari.qꝛ nō tm̄ vnꝰ hō ⁊c̄.sed nō plures homines ⁊c̄.est oppo^m ꝯn̄tis ⁊ hoc ut notāter dicit doc. eo mō quo ꝯn̄s est,ꝓpō vna de quo hēt videri super li.

pxaras de vnitate vz ꝛ ṽitate ꝓponis. ꝛ siľr sup li. elẽchoꝝ. Nã ꝓpõ multiplex nõ est vna nec uera nec falsa in quã tũ talis. Ideo pulchre dicit. si est vnũ ut pñter exẽplificat in lr̃a ubi tñ nõ accipit ꝓponẽ uerã simplr̃ ſꝫ adhuc dis das hãc. s. iste ꝛ iste sunt vnus hõ: que uera est in sensu diuisionis. ꝛ siľr illa pro qua ponit. s. plures homines ꝛ hoc itelligẽdo lr̃am ut coiter habet impssa: ꝛ ut frater Jo. foksal declarat eã ꝓlixe. sed ꝓfecto cũ originali bus antiqs cõcordãdo ubi coiter habet sic. Uerũ est in sensu cõpõnis lꝫ nõ diuisionis ꝛc̃. põt exponi hoc mõ. si sit vnũ. i. vna ꝓpõ cathe ca de qua vnitate loqtur doc. h̃ seqtur vnũ uel vna est ut facit sensum cõpom ꝛ sic loqtur doc. de ea in tota hac. q. Nã cũ cõclusit hãc eẽ falsam in solone. q. plures hoies ꝛc̃. hoc intelligit ut vna catheca est ꝛ nõ ut ypoca ut pꝫ qr̃e lr̃a antiq̃ põt teneri ꝛ saluari ꝛ expõ dicti viri omitti. ꝛ ubi hẽt li uera ponat li vna uel vnũ: uel li vnũ ad hũc itellectũ nõ referẽdo ad ṽitatẽ ꝓponis in se sed ad illud imediate premissum. s. si sit vnũ: q̃si diceret uerũ est ipm pñs eẽ vnuꝫ ut sumit in sensu cõpõnis ꝛ nõ diuisionis. ꝛ ad hãc expõnẽ facit qd̃ seqtur ubi dicit doctor ꝙ tũc non opponit ei tm̃ vnus hõ ꝛc̃. sed nõ plures hoies ꝛc̃. ubi manifestũ est ꝙ si accipet in sensu diuisionis nõ opponeret ei hec: nõ plures hoies. Nã h̃ negat pdim a pluribus sũptis per modũ plr̃im: igit alia sic affirmat als nõ eẽt oppõ: sed sic nõ affirmat nisi in sensu cõposito accipiat ut patet. Oppõ enim ꝓprie est passio cathece ꝛ nõ ypoce. similr̃ vnitas recte est in cathecis ꝛ nõ in ypocis lꝫ extẽsiue utrũqꝫ ꝯuenit eis. Excuset igit suipsi ꝛ nõ doc. in adũtentiã hoc in loco ꝛ ubiqꝫ. ¶ Dicit igit doc. ꝙ recte assido oppom pñtis nõ opponit añti. qr̃e pñtia pma nõ fuit bona ꝛ assignat cãm in lr̃a ubi plura possent tãgi de nã huis distributiui uterqꝫ: sed videant pua logicalia ꝛ modi significãdi. statim aũt forte aliq̃ adiũgaꝫ ad h̃. Ubi ẽt aduerte ad parẽthesim in lr̃a cũ dicit. est enim uterqꝫ signũ diuisiuũ. Uult breuiter dicẽ ꝙ hic uterqꝫ istoꝝ est vnus hõ attribuit pdim pluribus nõ per modũ plurim. i. nõ collectiue sed seorsum ꝛ diuisiue sũptoꝝ. hic võ nõ plures hoies ꝛc̃. negat pdim a pluribus per modũ plurim. i. siľr collectiue sũproꝝ qr̃e stant siľr tanq̃ꝫ nõ repugnãtia. ꝛ hec ẽ pa rñsio. ¶ Alia respõsio ad ꝓbationẽ pñtie est ibi. uel põt cõcedi ꝛc̃. Admisso vꝫ ꝙ h̃. tm̃ vnus hõ ꝛc̃. eẽt oppom pñtis qd̃ põt ꝯcedi: saltẽ iplicite ꝛ equaĺ rõne alterius exponentis. adhuc negat ꝙ repugnat añti qd̃ declarat recurrẽdo ad nãm distributionis huius ꝛ exclusionis illius. excludit eniꝫ nõ pdim a pluribus sed pdim sic accepma quolibet nõ sic sũpto. exclusio enim nõ semp excludit aliud ßm eẽntiam sed ßm eẽ. ꝛ sincata disponũt subiecta in ordine ad predita. sed an cathece uel certe sincace accipit vnus hic dubiũ est: de quo amplius statim. hec oia ꝓbabilr̃ ꝛ succincte dicta sint. lector discretus eligat fortiora ꝛ addat ut expedit ubiqꝫ ingeniose.

De tertio circa dicta aliq̃ motiua occurrũt. pmo circa dicta in solone. q. ꝛ lꝫ circa illã diuisionẽ vnius in cathecus ꝛ sincacus possent plura notari: omitto tñ illa lectori recurrenti ad pua logica ꝛ alibi ut expedit. Uidet pmo ꝙ illa distinctio seu ꝯditionalis declaratio pmi mẽbri vnius cathece sũpti equoce. s. uel ut ßm qd ꝛ simĺ accepti nulla sit. pmo ꝙ nõ possit accipi equoce qꝛ in equocis nõ est pñtia: sed seqtur sunt vnũ nũo uel spẽ ergo vnũ. Itẽ equota nõ iferũt se iuicẽ cũ sint cõceptiĺ diũsa inq̃ꝫtũ talia. sed sequit sunt vnũ nũo ergo spẽ: ꝛ sic ultra ꝓcedo ergo ꝛc̃. Itẽ qd̃ dicit de aliqbus tanq̃ꝫ de simĺ ꝛ ßm qd talibus eqꝫ uoce se hẽt ad illa. nã ille est scd̃s modus equocatiõis ut pꝫ. j. elẽchoꝝ. qr̃e nõ differt scd̃a ps ꝯditionalis a pma. Itẽ si sic diceret eẽt faa a ßꝫ qd ad simĺ: uel econtra in argumẽtis A X. 5. mece. quem doc. in lr̃a itroducit.

nõ seqtur enim est hõ viuus ergo mortuus uel pictus: sicut nec ecõtra. Itẽ videt ꝯdicẽ sibiipsi po elẽchoꝝ. q. 16. ꝛ hic. Nã ibi vult ꝙ terminus analogus per se positus eque iportat sua signita ꝛ ꝙ hẽt reduci ad pmum modũ equocationis. hic võ videt dicẽ oppom expresse. Itẽ quõ sincata eẽnt modi itelligẽdi cathecus. Item videt ꝙ ibi sit repugnãtia supponẽ. s. determinate indeterminate tñ. Itẽ cũ solius accñtis sit ineẽ ꝛ hoc nõ sit accñs: qr̃e ergo dicit hoiem ineẽ uel nõ ieẽ. Itẽ cõparatiuus gradus hẽt vim cõfundẽdi terminũ sequẽtẽ. plures aũt est compatiuus qr̃e male dicit ꝙ nihil est in subiecto illius ꝓponis. plures hoies ꝛc̃. virtute cuius li vnus possit cõfundi. ¶ Ad ista rñdet. Ad pmũ dictũ est pus ꝙ doctor magis seqtur scd̃am ptẽ cõditionalis q̃ꝫ primã: ꝛ ita argumẽta cõtra pmã possent admitti. sed sustinẽdo illã ptẽ põt dici ad pmũ ꝙ pñtia nõ ualet nisi pfacta distinctione ꝛ sumpto vno in vno sẽsu: ꝛ sic nõ pñtia ꝓprie sed quedã illatio ut in siľi ifra. q. 4. añpredi hẽt. ¶ Ad aliud dici põt ꝙ secus est compare equiuocata iter se. secus ad 3m cui cõueniũt. pmo mõ ꝓcedit arm. nã nõ seqtur: est vnitas nũalis ergo speca. concretiue tñ seqtur aliud ad alterũ rõne ꝯcomitãtie necesse sicut forte ad sd̃am seqtur accñs in ordine ad 3m. Posset ẽt fieri vis de equotis eiusdẽ uel alterius denoiatiõis ꝛ de equotis a casu uel a cõsilio. plura alia cõsiderabit lector acutus. ¶ Ad aliud dico sicut als notaui ꝙ ßm qd tale põt accipi duplr̃. vno mõ ut accipit in faa tali. po elẽchoꝝ. ꝙ cũ addito. s. distrahẽte accipit. alio mõ pro minus pn̄r tali uere tñ ꝛ formalr̃ tali. Exm pmi ut hõ mortuus. Exm scd̃i ut accñs respectu sb̃e. armigit ꝓcedit pmo mõ. doc. aũt loqtur hic scd̃o mõ. per idẽ dicẽdũ est ad arm sequẽs. Nec rñsio est necĩa plerũqꝫ i doctrina huius ꝛ maxime in hijs logibus ut pꝫ infra. q. 5. c. de diia. ¶ Ad aliud dico ꝙ loqtur po elẽchoꝝ de ṽtute smonis stricte ꝛ quãtũ est ex vi uocis signitis. hic võ loquit famose ꝛ quo ad utẽtes qr̃e nõ ꝯdicit. videat ibi pro maiori elucidatione huius rñsionis ꝛ alibi pľies. Ibi ẽt loqtur de analogo equoco. hic võ de analogo vniuoco. ¶ Ad aliud dicẽdũ ꝙ sincata sunt dispõnes que dã attribute ab itellectu ipsis signitis. ꝛ siľr dicẽdũ de uocibus ad uoces compatis. pñt ergo dici modi qdẽ intelligẽdi ꝛ actiui ꝛ passiui suo mõ. nã alr̃ itelligunt cathe ta cũ ipsis ꝛ alr̃ sine ipsis. vñ in modis itelligẽdi datur plures gradus ut pus in siľi de iten bus scd̃is est dcm̃. sed an sint itẽtiones scd̃e uel nõ dum est cũ ꝯueniãt terminis significatiuis ne dũ in 3a accepne sed in pa ꝛ 2a. De diũsitate aũt eoꝝ ꝛ ꝓprietatibus ꝛ ulteriori inuestigatione querat apud auctores ꝛ maxime Parisiẽses ꝛ Exoniẽses. hic cũcta ptractare nimis ꝓlixũ uideretur. ¶ Ad aliud dico ꝙ li vnus uel aliqs ꝛ huiusl additũ termino cõi facit ipm supponẽ determinate ita ꝙ nõ ꝯfuse: ideo ad uerificãdũ talẽ ꝓpõnẽ sufficit uerificatio pdiťi de vno suppor. determinat ergo ad stãdũ pro supposito suo ꝛ vno: sed qꝛ nõ magis pro hoc vno q̃ꝫ pro illo: ideo ideterminate: ita ꝙ li ideterminate hẽt referri ad indiriaꝫ suppor: ꝛ li determinate ad ṽificationem ꝛ accepts suppoles. pro quoꝝ ꝓlixiori declaratione qr̃e auctores ut nosti in mã de suppõnibus terminoꝝ ꝛ aliq̃ alibi in doctrina huius: ꝛ maxime ifra. c. de sb̃a. q. j. ꝛ. 2. nõ est igit ꝯdictio nec repugnãtia in dictis doc. si bñ exponant. ¶ Ad aliud pꝫ ex equocatione huius termini ĩ eẽ: de quo hẽs notãter infra. q. 2. c. de accñte. ¶ Ad ultimũ dico ꝙ li plures ibi nõ accipit compatiue sed positiue ut tactũ est pus. Uel si adhuc compatiue non distribuit quẽcũqꝫ terminũ sequẽtẽ sed tñ formã in qua fit compatio uel finis compationis.

Secundo dubitat circa quedã dicta in solonibus argumẽtoꝝ ꝛ ipsis argumẽtis pus videt ꝙ illa ꝓpõ in pmo argumẽto. s. nihil diminuit

ab aliquo nisi ponat̃ τc̃. nõ sit uera ut pꝫ hic. Ethiops est albus ꝑm dentes. imo videt̃ ꝙ nõ diminuit illð qð ponit̃ a pte eiusdẽ extremi iux̃ sniam hꝰ di. 36. ꝑ. in solutione ꝑncipali soluẽdo ꝑmã obonẽ ubi dic̃ ꝙ distractũ respectu distrahẽtis nõ est distractũ sed reᵘ tertiȷ̃ ad qð compat̃ sub rõne distrahẽtis. sil̃em sniam hẽt ꝑmo reptationũ di. 3. q. 5. arˡᵒ. 2. soluendo obonẽ dicens ꝙ vnũ qðqꝫ qð ꝑm qd est aliqd simpl̃r est illud ꝑꝫ quid. j. etiã elẽcho ꝫ. q. 51. tãgit idẽ fere. Itẽ q̃re potiꝰ negatio uel distributio a pte sbi distribuit ꝑmũ q̃ꝫ determiatio diminuẽs uel distrahẽs. Itẽ ꝯtra illã ꝓpõnẽ in solone 2. ꝑncipalis. Determinãte nõ ꝯhit determinationẽ ad ꝑm qd. est istãtia ad hoiẽ in 3ᵒ di. 11. q. j. soluẽdo. 3. ꝑncipale. ubi dicit ꝙ cũ dicit̃ christꝰ est hõ creatꝰ. li creatꝰ distrahit̃ ibi per li hõ: τ tñ est determinabile eiꝰ. Itẽ q̃re potiꝰ ad suppoᵃ q̃ꝫ ad ꝑm qd cõcedit determinabile ꝯhẽ determiatiõẽ. Itẽ videt̃ ꝙ repugnanti ista aliqd vꝫ eẽ ꝯctiuũ aliciꝰ τ nõ determiatiuũ eiꝰ seu determinationẽ. Itẽ q̃re dicit aliqñ ꝯhit ad suppõ. Itẽ solᵒ. 2. videt̃ repugnare solõni tertiȷ̃ ubi cõcedit hoiem eẽ determinationẽ vnius ẽt ad ꝑm qd. Itẽ videt̃ illud tertium ꝑncipale ex funᵗᵒ. 5. meᶜᵉ cõcludẽ ꝙ rõ vniᵗⁱˢ cõsistit in sola negatione qð nõ cõcedũt seqces hꝰ. imo nec ipsemet ut pꝫ. 4. meᶜᵉ. q. 2. Itẽ circa. 4. ꝑncipale τ solonẽ eiꝰ lꝫ satis dictũ sit: plura tñ dubitari possent. ꝑmo an reqrant̃ semp duo appellata ad h̃ signũ uterqꝫ. τ videt̃ ꝙ nõ qꝛ nõ hẽt maiorẽ vim distribuẽdi q̃ꝫ ois: sed ois nõ reqrit plura appellata seu supposita ut multi nolũt. Itẽ videt̃ ꝙ nõ stãt sil̃ nõ plures uel tm̃ vnꝰ τ uterqꝫ. Itẽ q̃liter stãt sil̃ distributio τ diuisim uerificatio. Itẽ quõ plura pñt sumi per modũ vniꝰ absqꝫ repugnãtia. ❡ Ad ista rñdet̃ sustinẽdo doc. qui loquit̃ aliter i elẽchis τ in sentẽtiȷ̃s ut videt̃: sed oia cõcordari faciliter pñt. Cõsiderãdũ enim est ꝙ aliter loquẽdũ est de ꝑtibꝰ vnitis τ de ipsis seorsũꝫ acceptis. τ alr̃ de aliquo in se τ ad 3ᵐ compaᵐ in rõne ꝑdiᵗⁱ uel sbi. hõ eni τ mortuũ repugnãt iter se ut pꝫ ex rõnibꝰ eoꝝ. sꝫ ipsis vnitis in rõne determinabilis τ determinãtis τ compatis ad 2ᵐ utpote ad hoiem dicendo hõ mortuꝰ est non est oᵐ in adiecto ex. 2. ꝑyarᵃˢ. c. 2. sed nihilominꝰ hõ mortuꝰ est: hõ mortuꝰ simpl̃r: uel hõ ꝑm qd simpl̃r ut vult doctor. sunt ergo tria cõsideranda. s. determinabile τ determinatio diminuẽs τ 3ᵐ. Nõ cũ dr̃: ethiops est albus ꝑm dentes lꝫ ibi albedo sit simpl̃r albedo τ nõ destruit̃ in se. diminuit̃ tñ in ordine ad 3ᵐ: eo qꝛ nata est ꝯuenire sbo suo uel ꝑm se totũ uel ꝑm maiorẽ ptẽ eius Intelligit ergo doc. ꝙ determinatio diminuẽs aliqd determinabile uel in se uel saltẽ in ordine ad 3ᵐ dꝫ esse ex pte eiusdẽ extremi cũ ipso uel saltẽ ibi intelligi τ sic loquit̃ ubi allegat̃ in sentẽtiȷ̃s. ❡ Ad aliud lꝫ posset dici ꝙ qꝛ hoc est hoc τ illud est illud. Põt tñ dici ꝙ hoc iõ est qꝛ vis negationis uel distributionis negatiue cadit ne dũ sup extremũ sed etiã sup copulã τ per ꝯñs super ꝑdiᵐ cũ res sbi se tenet a pte ꝑdiᶜᵗ. alie võ determinationes tm̃ cadũt sup extrema qꝛ sunt absolute modificationes uel dispõnẽs τ nõ respectiue. ❡ Ad aliõ qñ facit bonã difficultatẽ ad hoiem ex 3ᵒ sniarũ. Põt dici vno mõ ꝙ illa v̾ba ponit in q̃dã rñsione topica: τ nõ assertiue. ideo ponit aliã rñnõnẽ meliorẽ ad argᵐ. Uel alr̃ ꝙ hõ nõ est ibi determinabile sed determiatio ut pꝫ ex lr̃a sequẽti: ubi addit doc. ut dicat̃ creatus hõ per quẽ ordinẽ dat itelligẽ ꝙ creatꝰ est determinabile ꝑmo loco positũ ut ꝑus notaui. τ ita illa v̾ba nõ repugnãt hic dictis imo cõfirmãt ut pꝫ. Et si dicat̃ ꝙ hõ ẽ substãtiuũ uel sba τ creatꝰ adiectiuũ uel accñs. Dic ut ꝑus notaui ꝙ secus est quo ad utentes: secus de rigore ꝑmonis τ ex nã rei. hoc maxime hẽt colorẽ in ꝓposito nã nã humana hẽt modũ accñtis i christo ut iste τ aliȷ̃ theologi ꝑtractãt in eodẽ 3ᵒ. ❡ Ad aliud pꝫ ex nã determinabilis qꝛ nõ põt cõferre alteri qð de se non hẽt qꝛ ergo sibi ꝯuenit cõfert. qꝛ ergo determinaᵐ ens specificat id qð sibi addit̃: τ qꝛ simᶠ τ nõ diminutũ iõ nõ diminuit. ❡ Ad aliud põt dici ꝙ ꝯhẽ ꝑscindit a determinare ut pꝫ in theoreᵇᵒ hꝰ. Sed ad ꝓpositũ dico ꝙ h̃ itelligit̃ ꝯctiuũ mãle nõ formale. Uel si cõcedis formalẽ ꝯctionẽ ita suo mõ determinationẽ. placẽt tñ precedẽtes rñsiones. ❡ Ad aliõ põt dici ꝙ hoc dicit ꝓpter determinationes ꝯueniẽtes dũtaxat vni determinabili: ut si dicat̃ hõ rõnalis uel hꝰˡ. ❡ Ad aliud pꝫ ex littera ubi dicit doc. ꝙ hẽt rõnẽ determinationis nõ ꝓprie sit determinatio. Aliud est ẽt forte accipe hoiẽ in obliquo τ aliõ in recto ad ꝓpositũ ut patet speculãti. ❡ Ad aliud pꝫ ꝙ vnitas nec̃io iportat negationẽ uel pro formali uel saltẽ pro cõnotato lꝫ nõ ꝑcise illam dicat. uera est ergo ꝓpõ assũpta per locũ a cõcomiᵇᵒ sbstãtiã uel ex nec̃io ꝯñti alteruꝫ. ❡ Ad aliud dico ꝙ est magna alteratio de hoc qð assumit̃ an. s. ois requirat plura appellata actu ut pꝫ practicãti auctores de natura distributionũ. Sed breuiter põt ꝓbabil̃r dici ꝙ requirit plura supposita saltẽ in eẽ obiectiuo: τ si non in acˡⁱ existẽtia ut in sil̃i supra. c. de gñe dictũ ẽ. sil̃r dicat̃ de li uterqꝫ. Posset ẽt dici ꝙ expssius uterqꝫ q̃rit duo q̃ꝫ ois tria uel plura eo ꝙ iportat demr̃ationẽ duoruꝫ saltẽ ad iteᵐ. ❡ Ad aliud dico ꝙ bñ stãt sil̃ ut satis declarat doc. in lr̃a τ hoc accipiẽdo nõ plures ut sup declaraui oppõni huic plures hoies τc̃. ❡ Ad aliõ patet ex nã huiꝰ distributionis τ ꝓprietatũ eiꝰ imo est regula gñalis ꝙ ad hoc ꝙ ꝓpões de hoc signo uterqꝫ sint uere opꝫ ꝙ ꝑdiᵐ isit diuisiꝫ sil̃is pro qbꝰ sbꝫ distribuit̃. vnde si sortes τ plato portẽt sil̃ vnũ lapidẽ hec eẽt falsa. uterqꝫ istoꝝ portat lapidẽ τ hec uera neuter istoruꝫ portat lapidẽ. Aduertẽdũ etiã ꝙ a ꝓpõne in qua ponitur uterqꝫ ad ꝓpõnẽ in qua ponit̃ isti loco uterqꝫ sbis pro eisdẽ sũptis ualet arᵐ τ ecõtra. τ h̃ si isti tenet̃ diuisiue secus si collectiue. τ hoc est qð tetigit doctor in solutione. 4. ꝑncipalis dicẽs illud qð ponit̃ loco ꝯñtie si sit vnuꝫ τc̃. plura alia querant̃ ad h̃ in puis τ magnis logiᵇᵒ. ❡ Ad ultimũ pꝫ in ml̃tis ut de ptibꝰ i toto siue sint eẽntiales siue itegrales τ hoc siue fit cõpõ realis siue rõnis: nec modus qd nec ecõtra sed qcqd τ modus mõ repugnãt ut supra dictũ est sepe. opposita eniꝫ pñt sumi per modũ cõpossibiliũ τ nõ opposita aliqñ p modũ incõpossibiliũ τ sic de aliȷ̃s. sil̃r sba per modũ accñtis τ absolutũ per modũ respectiui. Addat diligẽs lector hiȷ̃s ꝑmissis exilibꝰ icitaᵘˡˢ subtiliora τ altiora ut expedire videbit̃ iudicio boni viri.

Vigesimo circa caplm̃ de drĩa. Querit circa primaꝫ diuisionẽ drĩe que est in cõem ꝓpriaꝫ τ magis ꝓpriã. an. s. sit cõueniẽter assigñta

De primo adũtẽdũ ꝙ Porphyrius assignat duas uel tres diuisiones drĩe lꝫ alie possent dici subdiuisiones ꝑme diuisionis. q̃re dicit doc. ꝑmã diuisionẽ Quid drĩa τ quotiẽs pꝫ in lr̃a Porphyriȷ̃ τ hic i doc. τ sequentibꝰ. q. copiose. Dino võ que τ ptitõ τ sectõ subaudit̃: quotiẽs accipit̃ hic in ꝑmo arᵗᵒ breuibꝰ doc. tetigit. sed ꝓlixiꝰ de ipsa τ eius utilitate τ ꝯditionibꝰ τ spẽbꝰ videat̃ apud Boeᵐ in li. diuisionũ τ ubi ibi allegat copiose. Ordo huiꝰ. q. ad ꝑcedẽtẽ patet ex ꝓcessu Porphyriȷ̃ τ hiȷ̃s que tacta sunt supra. q. 9. Ad sequẽtẽ võ pꝫ ipsius ordo manifeste. Diuisio aũt cois est.

De secundo arguit duabꝰ rõnibꝰ pro parte negatiua. ꝑᵃ ꝓcedit ex sufficiẽti deductione spẽrũ diuisionis eas remouendo ab hac de qua querit̃ ut arguat̃ sic. Illa diuisio nõ est bona que sub nulla spẽrũ diuisionis sufficiẽter τ famose assignatarũ cadit: sed h̃ est hꝰˡ ergo τc̃. supponit enim doc. cũ

Boeº diuisionē oēm eē aut per se talē aut per accidēs.
si pmo mō hoc cōuenit triplr.aut.s.gn̄is in spēs:τ gn̄a
liter supioris in iferiora.lz Boeꝰ diuisionē spēi in idi-
uidua videtᷓ reducē ad diuisionē totiꝰ in ptes:sed hoc
pōt saluari τ declarari diuersimode.aut totiꝰ in partes
aut uocis in significationes.Si vō 2º mō hoc ēt conue
nit triplr.qꝛ aut est sbi in accn̄tia:aut eꝫ:aut accidētis
in accn̄tia.qn̄ plura isunt eidē 3º.quoꝝ mēbroꝝ decla
ratio exēplaris queratᷓ in Boeº ubi pus.sed breuibꝰ p
nūc sit talis.Exm pmi ut aialiū aliud rōnale aliō irro-
nale:ut sic aliud hō aliud asinus.2l ut domꝰ aliud tectū
aliud pies.tertij.Canis:aliꝰ latrabilis:aliꝰ belua mari
na.4l ut hoiuz quiō albi quiō nigri.5l alboꝝ alia homi
nes:alia margarite.6l dulciū alia alba alia rubea.Oñ
dit aūt doc.minorē iductiue.pº q nō sit gn̄is in spēs:
qꝛ nō eque pmo dī de hijs tribꝰ.nā pn de dr̄ia magis
pprie dicta dī qꝛ illa est sim dr̄ia.aut vō pm qd.2º q
nō totiꝰ in ptes:eo qꝛ pdicatᷓ de diuidētibꝰ nō sic totū
itegrale uel eēntiale de quo loqtur.nā totū ulē ptinet
ad pmū mēbrū.3º q nō uocis in significationes pp̄ter
tres cās.pmo qꝛ nō eque iportat illa tria ut dictuz est.
2º qꝛ est pnm ꝯn̄tie que nō est in equocis.3º qꝛ diffinibi
lis est qō nō ꝯuenit equoco.6.topicoꝝ.c.2.deide osten
dit q nō est diuisio per accn̄s quo ad aliqō 3m mēbroꝝ
vnica pbatiōe:qꝛ ipsa itelligitᷓ per se in oī mēbro diui-
sionis qō nō cōuenit diuiso per accn̄s.nā nec accn̄s in
sbo nec ecōtra:nec vnū accn̄s ꝯtingēter cōcurrēs in eo
dē 3º cū alio icluditᷓ per se.2a rō pncipalis pcedit p viā
remoīs ꝯditionis bone diuisionis ab ista.solet enim cō
muniter dici q ad bonā diuisionē tres ꝯditiones req
runtᷓ.pma q mēbra diuidētia nō coincidūt inter se.2a
q mēbra diuidētia disiūctiue sumpta cōuertuntᷓ cū di
uiso.3a q mēbra diuidētia debēt eē positiua saltem in
diuisione gn̄is in spēs.mō pa diuisionis cōditio non
cōuenit huic diuisioni qō ostēdit doc.duplr.pº qꝛ tri-
mēbris q̄re vnū mēbrū nō opponitᷓ alicui.aliter plura
vni opponerentᷓ cōtra phm̄.10.mece.t.ꝯ.17.τ.j.pyar-
meas.c.5.2º qꝛ vnū mēbrū seqtur ad aliud qō nō cōue-
nit in oppositis.Qꝫ aūt sequatᷓ deducit τ lr̄a satis pa-
tet.Formetᷓ aūt arm sic.illa diuisio nō est bona cui non
cōueniūt cōditiones bone diuisionis h est hꝰi q̄re τc̄.
Minor āt deducatᷓ ut pus.Forare sic argumēta omit
to plerūqz sagaci lectori.Addit q silr pōt argui ad p-
bādū diuisionē assignatā de pdicari uel pdil.c.de gn̄e
eē incōuenietē.τ qꝛ mēbra coincidūt τ ad iuicē sequū
tur.Predicari enim est pre alio dici q̄re qꝛ pdicatᷓ de
pluribꝰ pprie pdicatᷓ q de vno solo coiter uel impro-
prie ut pz.τ silr inqt ubicūqz datᷓ diuisio per ppe τ cōi
ter.¶ Ad oppom adducit Porphyriū in lr̄a quem se-
quuntᷓ Auerroys τ Boeꝰ τ Albertꝰ τ ceteri exposito-
res.Deinde rn̄det breuibꝰ τ clare ad quesitū dicens q
est bona diuisio τ equoci in equocata nō tn̄ penes pm
modū sed penes scōm de qbꝰ modis habetᷓ.j.elēchorū
Est enim pmus modus cū equocū est a casu.2º cū a cō
silio.3º cū terminꝰ simplex vnū:cōpositꝰ duo denotat
Exm pmi ut canis uel equus.2l ut risus uel sanū.3i ut
imortale.Et adducit dictū Ar.j.elēchoꝝ.c.2.de illo
scōo mō equocationis qui nō pp analogiā sed pp tran
sumptionē distinguitᷓ a pmo ut ipse hēt sup.j.elēchorū
q.15.Uult ergo dicere q hoc nomē dr̄ia pprie signifi-
cat illā que facit aliud uel que est per se uel que est ma-
gis pprie dicta.trāsumptiue aūt τ q̄dā methara signi-
ficat illā que facit solū alteratū uel que est per accidēs
uel que est cois seu ppria.Cōsequēter rn̄det ad pm pn-
cipale iplicite negādo q nō sit diuisio equoci in equo-
cata.Et ad pmā pbationē nō rn̄det eo qꝛ ostēdit q nō
sit equoci quo ad pmū modū:qō cōcessuz est.Ad 2am
aūt rn̄det τ ad tertiā q nō sequitᷓ nec diffinitᷓ nisi ivno
sensu τ sic nō est equocū sed vniuocū.Cū enim dicitur
est dr̄ia magis pprie dicta ergo dr̄ia nō ualet nisi pfcā
distinctione τ sūpta dr̄ia pro illo sensu ut pz.silēm sen
tētiā hēs infra.q.4.an̄predir.Aduerte ibi cū dic̄ doc.
τ esse pnm ꝯn̄ie qō potest intelligi uel de iferēte uel de
illato idifferēter ut pz speculāti.sed magis hic itelligi
dz de illato.nā ꝯn̄s τ si nō tpe tn̄ nā pus est an̄te τ ita
est pnm ꝯn̄ie.¶ Ad scōm negat assūptū.τ ad pmam p
bationē ondit q̄liter reducitᷓ ad bimēbrē sicut ēt Por
phyriꝰ in lr̄a facit τ excusat auctorē nōbilr dicēs q po
suit illa duo mēbra.s.dr̄iam cōem τ ppriā loco diuisi
i.hꝰ qō est dr̄ia nō magis ppria qꝛ est scōm mēbrū pn-
cipale pme diuisionis τ hoc fecit grā breuitatis:τ ita
gn̄alr ois diuisio uel est bimēbris formalr uel reducti-
ue.¶ Ad aliā pbationē dicit q mēbra cū pcine sūpta
nō inferūt se inuicē.Nā nō seqtur differūt dr̄ia pprie
sūpta tn̄ ergo dn̄t dr̄ia coiter dicta.silr de alijs est in-
telligēdū.Eodē mō inqt est dicēdū de mēbris alteriꝰ
diuisionis cū.s.diuiditᷓ dr̄ia in faciētē alteratū τ in fa-
ciētē aliud.Pro qbꝰ oibꝰ videatᷓ Boeꝰ in cōmēto hic.
τ ceteri expositores.silēm sniam hēt ifra.c.de q̄litate.
compando spēs q̄litatis iter se τ quātū ad oppōꝫ τ cō
secutionē mēbroꝝ τ spērū:τ alibi plerūqz.

De tertio

lz pdicta satis clara sint pauca tn̄ tā
gā pro maiori declaratiōe.Primo
circa pmū pncipale videtᷓ q ista diuisio possit poni ge-
neris in species eo qꝛ maior est vnitas in intenbꝰ q̄z in
rebꝰ ut supra dictum est sepe.hec ergo intētio differen
tia petit poni genus ad has tres spāles lz ex pte funtoꝝ
nō rcpiatᷓ tāta vnitas.Qō ēt additᷓ genus.s.dici eque
de spēbꝰ hēt istātiaz:qꝛ in oī gn̄e stat ordo τ analoa ut
pz supra.τ in pº dī.3.q.3.τ est snia phi.8.τ.10.mece.τ
qō ibi dicitᷓ totū vz nō pdicari de ptibꝰ.Cōtra predi.i
obliquo τ cōcretiue.Prima ēt pbatio ad ostēdēdum
q nō sit uocis in significationes videtᷓ isufficiēs:quia
tn̄ pcedit de pmo mō equocationis.Alia etiā pbatio
que ostēdit q nō sit diuisio per accn̄s videtᷓ assumē fal
sum tenēdo equoces diuisi ut pz.Itē videtᷓ illa ppō assū
pta in.2.rōne pncipali.s.Tn̄ vnū vni oppositoꝝ eē fla
loquēdo de ꝯrijs τ relatiuis oppositis.Nā albū oppo
nitᷓ nigro τ flauo τc̄.Itē nō videtᷓ q mēbra alicuiꝰ di-
uisionis sequantᷓ ad inuicē.dispata enim uel repugnā-
tia sunt.Itē cū dicit in solōne pmi argumēti q diffe-
rētia sūpta in vno sensu pōt eē pnm ꝯn̄tie:est istātia in
fra.q.4.an̄predir soluēdo.3.pncipale.ubi dic̄ q talis
illatio nō est ꝯn̄tia sed illatio eiusdē ex se.τ.j.elēchorū
q.8.soluēdo.2.pncipale dicit idē.Nā ad hoc inquit q
ꝯn̄tia sit bona opz q ꝯn̄s virtut includatᷓ in an̄te τ nō
sub ppria rōne.Itē videtᷓ q illa reductio huius diuisi
onis ad bimēbrē quā tāgit in solōne.2.pncipalis non
sit bona eo qꝛ vna ꝯditionū bone diuisionis est q mē
bra sint positiua ut supra dictum est.Alia addat curio
sus lector ut expedire videbitᷓ.Ad istud breuiter rn̄detᷓ
¶ Ad pm q saltez in funtis reqritᷓ vnitas pportionis
ut in itētionibꝰ sit vnitas vniuois ut supra.c.de genere
habetᷓ.mō in funtis harū triū intētionū nō est talis p-
portio:nō enim ita albū distinguit socratē a platone si
cut rōnale hoiem ab asino:vn̄ pdicari in q̄le ꝯuenit eq-
uoce dr̄ie τ duobꝰ ultimis ulibꝰ.est ergo hec uox dr̄ia
equoce significatiua harū triū itētionū τ ei nulla vna
pmo corrn̄det in rōne significati.Cōtra tūc vr̄ q ulē
uel pdile nō erit vniuocū ad.5.ulia cōtra ea que deter
minata sunt supra in mā de vnine ulis in cōi.Circa hoc
stude.forte.j.q.5.plixiꝰ tāgetᷓ.¶ Ad aliud tactū est su
pra.q.de vnine ulis.τ.j.q.4.an̄predir pz.τ alibi sepe.
est enim ineq̄litas spērū quo ad dr̄ias.eq̄litas vō in cō
ceptu gn̄ico.Cōtra sensitiuum a quo sumitᷓ aialitas in
hoie est nobiliꝰ q̄z in asino ergo aial nobilius in hoc τ
illo τ per ꝯn̄s nō eque pdir.Rn̄sionē quere.¶ Ad ali-
ud qō loqtur doc.de pdine formali eēntiali τ i recto.

¶ Ad aliud cócedo q infert ut pz ex solone. q. ¶ Ad aliud ét ɔcedo q illud nō sufficiēter ꝓcedit nisi ꝑfacta distⁿᵉ. ¶ Ad aliud dico q itelligit de per se ꝛ ꝑ° oppositis ut alˀs ꝑlixiˀ patebit. ¶ Ad aliō dico q nō sequūtur gn̄alr ad iuicē per locū itrinsecū uel per viā eentialis iclusionis ſ; per neciā cōcomitātiā in 3° ut. q. ꝑcūte tactū est. Exᵐ segtur est superficies ergo linea uel superficiatū ergo lineatū: qō tn̄ nō arguit vnū icludi formaliter in altero sed ɔcomitari necio ꝛ sic de alijs. ¶ Ad aliud dico q logtur extēsiue de ɔ̄ntia ꝛ nō ꝓpe ut logtur doc. ubi allegat in an̄predꝫ. ꝛ hoc itelligo nisi fieret ɔ̄ntia reᵘ alteriˀ iclusi uel includētis vtualr. ¶ Ad ultimū dico q illa ɔditio itelligit de diuisione gn̄is in spēs. uel gn̄alr q itelligit ɔditio formalr: nō circuloᵘᵉ circūlogmur enim positiua plerūq; per q̄sdā negationes ut pz in diuisione aı̄alis per rōnale ꝛ irrōnale ꝛ in diuisione entis per in alio ꝛ nō in alio ꝛc̄. Sigs etiā obijceret cōtradiuisionē q: cōe nō ponit in nūm cum suis inferioribus pz. de quo cōe hoc itelligi debet.

Vigesimoprimo

querit circa exemplū Porphyrij in lr̄a declarādo ꝑᵐ mēbrū diuisionis ꝑdicte. s. d̄r̄iam cōmuniter acceptā qui dicit q ne dū ab alio: sed ét a seipso inq̄tū nūc motū nūc gescēs uel nūc puer nūc vir uel senex dr̄ aliqd tali dr̄ia. An. s. hec ꝓpō sortes senex differt a seipo puero sit uera

De primo

nō opꝫ laborare q: hij termini satis noti sunt. Socrates enim (ut aiūt) fuit ꝑmˀ pħoꝝ a quo socratici dicti sunt. vn̄ ob sui primitatē ꝛ famositatē coiter auctores eiˀ noie utunt. qd senex: qd puer ꝛ dr̄ia satis clarū est. pueritia enim ꝛ senectˀ sunt de nūo septē uel octo uel paucioꝝ etatū ut medici ꝛ pħi atq; theologi uarie loquunt. querant auctores ut lector uoluerit. Ordo. q. pz. Diuisio cois est

De secundo

arguit tribˀ rōnibˀ ad ꝑtem negatiuā. ꝑᵃ sumit ex nā rl'onis ꝛ relatiuoꝝ. Rl'o enim est ens duplici depēdētia depēdēs q̄re ipossibile est eā eē sine extremis: cū sit depēdentia vniˀ ad aliud ut ifra. c. de rl'one hēt iste: ꝛ eo modo quo est rl'o querit extrema si actu actu si potētia uel aptitudine silr. cū igitur dr̄ia dicat rl'ois acˡᶜᵐ querit extrema actu. vn̄ coiter dicit q ois alietas ꝛ dr̄ia querit exn̄tiā extremoꝝ. Ideo lꝫ dicat chimerā eē nō eādē homini: nō tn̄ distingui uel differre ab hoie. mō idē socrates nō est actu silr senex ꝛ puer ut pz: q̄re nō recte nec uere dicit q differt a seipso puero. 2ᵃ rō ꝓcedit per locū ab oppositis ꝛ ifert a ꝑmo ad ultimū nō idētitatem socratis sibiipsi qō iplicat loquendo de oi mō idētitatis ꝛ ostēdit se ꝓcedē a destructione ɔ̄ntis ad destructioēꝫ an̄tis. 3ᵃ rō ꝓcedit a ꝑmo ad ultimū per tres ɔ̄ntias inferēdo eūdē socratē eē multa qō iplicat. In ꝓbatione ꝑme ɔ̄ntie assumit vnā ꝓpōnē notabilē de relatiuis equiparātie. vide. 19. di. ꝑ. ꝛ alibi sepe idē. In ꝓbatione secūde adducit dicta Arˢ. 5. ꝛ 10. meᶜᶜ. videat in. 5. t. nō hn̄te cōmētū. ꝛ in. 10. t. c. 10. 12. 17. ꝛ alibi. 3ᵃᵐ ɔ̄ntiam ꝓbat per regulas cōes logicales qs supra sepe notaui. ¶ Ad opᵐ arguit ꝑ° auctē: deinde rōne per locū ab oppositis cuiˀ fundamētū sumit ex. 10. meᶜᶜ. t. c. 12. Deinde rn̄det paucis ꝛ facilr ad q̄sitū tenēdo ꝑtē affirmatiuā ꝑmissa tn̄ distinctione dr̄ie de qua in. q. ꝓcedēte. nā tn̄ ꝓpō illa est uera accipiēdo dr̄iam pro dr̄ia coiter accepta ut extendit se ad qōcūq; accn̄s per accn̄s: ꝛ sic senectˀ ꝛ pueritia sunt dr̄ie. secˀ est si accipiat dr̄ia ꝓpria uel magis ꝓpria. nā sic ꝓpō est falsa ꝛ rō huiˀ est q: nullū accn̄s per se rei uariat manēte re: imo tale est coeuū rei ꝛ idē sibi sub cuiˀ oᵒ nō pōt itelligi illud cˀ est absq; iplicatione oᵐ est de accn̄te per accn̄s. ne dū igitur ab alia re sed a seipsa in diuisis tpibˀ tali dr̄ia aligd pōt recte differre. ista est rō quā doc. tacuit. sequeret enim q si aligd differret a se talibˀ dr̄ijs tūc sil' eēt ipm ꝛ nō ipꝫ qō manēti nō manēs nō est idē nec rei eēntia uariatur manēte re ipsa. ¶ Cōsequēter soluit notabilr arᵗᵃ ꝑncıᵃ. Ad ꝑᵐ rn̄det duplr. ꝑ° ad maiorē dicᵒ de esse actu aut in rōne referendi aut in rōne existēdi exēplificat de ꝑori ꝛ posteriori. Eādē rn̄sionē hēt ifra. c. de rl'one. q. 3. soluēdo 4ᵐ ꝑncipale. ubi dicit q eē rl'oꝝ qn̄ dr̄ q de bēt eē sil' nā nō est eē exn̄tie sed eē ꝓpriū relaᵘ ᵉinq̄tuꝫ referunt hoc est eē itellectuale ꝛ obiecᵐ: ideo cōmuniter glosat sil' nā. i. ꝑm nālē intelligētiā. Alio mō rn̄det ad mi. cōformiter dictis suis ifra. c. de rl'one. q. ꝑalleᵗᵃ soluēdo. 2. ꝑncipale ostēdēdo q extrema sunt actu si bene assignent. ꝛ adducit documētuꝫ gn̄ale de extremis rl'onis equipantie. nō igit sortes senex ꝛ sortes puer ꝑcise sunt extrema sed addi dꝫ utrobiq; li dr̄ns qō est ꝑ se relatiuū. illa vō per accn̄s uel ꝑm dici tm̄ de qbˀ non itelligit ꝓpetas illa relatiuoꝝ. s. eē sil' nā. Ex hac solutione optime euadi pōt illud arᵐ qō ualde pōderatur in doctrina huiˀ ꝛ spāliter. 3. di. ꝑ. q. 7. ꝛ. 25. di. 2. ad ꝓbādū q idē nō possit mouē se eo q: relatiua opposita realia reqrūt distᵗᶻ realē extremoꝝ. dicēdū est ergo q ꝛ si uolūtas nō distinguat realr a seipsa ꝛ silr de itellectu ꝛ graui ꝛ leui ꝛ hᵒⁱ. tale tn̄ ut mouēs distᵗ realr a seipso ut moto sicut hō ut albˀ distinguit realr a seipso ut ꝑcise hō est. ¶ Ad 2ᵐ ꝑncipale negat ɔ̄ñiam ꝑp ɔ̄ns ꝛ figurā dictionis: lꝫ doc. hoc nō addat. cōmutat eniꝫ quale in qd ut pz. fallacia autē ɔ̄ntis pōt ibi assignari penes ipsiˀ. 3. modū ꝛ hoc si li sibi referat hoc totū sortes senex. si ꝑmo referat tn̄mō sortē: pōt reduci ad ꝑᵐ moᵐ q: arguit a destructione an̄tis ad destructionē ɔ̄sequētis. apte enim in mō ad totū nō tenet destructiue. Qō ibi tāgit de relatiuo reciproco: declabis ex grāmaᵇˀ positiuis ꝛ spēᵘⁱˢ ꝛ logibˀ ut nosti. sil'e hēt in ꝑmn di. 4. q illa. Utrū deˀ genuit aliū deū. ꝓpōnē vō assūptā in ꝓbādo. 2. ɔ̄ñiam negat. sortes enim puer nō est supiˀ ad sortē sed potiˀ ecōtra ut pz. ¶ Ad 3ᵐ ꝑncipale ꝑꝫ vnaꝫ viā rn̄det negādo ꝑmā ɔ̄ñiam recurrēdo ad nām huiˀ vbi differt. nā icludit negationē rōne cuiˀ mobilitat imobilitatū capax sequēs ꝛ imobilitat mobilitatum ꝛ assignat istātiā in alijs termis. ¶ Ad ꝓbationē vō illius ɔ̄ñie rn̄det bn̄ q tenet in relatiuis equipantie positiuis nō negatiuis. Obijcit ɔ̄nter nōnter cōtra hūc modū dicēdi ostēdēdo q q̄uis hēat locū in terminis cōibus nō tn̄ in terminis discretis uel singularibus. Alr enim supponit terminˀ cois dū ꝑponit ꝛ alr dum postponit officiali ut cum dicit. ab hoie tu differs: ꝛ tu differs ab hoie. ꝑma uera. 2ᵃ falsa. silr in ꝓposito hec sortes differt ab hoie est falsa. sed hec: sortes differt ab omni hoie est uera: q: ibi li differt imobilitat mobilitatuꝫ hec aūt sortes ꝛ ois hō differūt est falsa. q: ibi sicut ꝛ i ꝑma mobilitat hō ꝛ tūc uel sortes nō eēt hō uel differret a seipso quoꝝ utrūq; est falsum: sed in terminis singularibˀ nō habet hec diu̇sitas suppōnis: q: si sit discretus discrete semp habet. In singularibˀ ingt nō refert ꝑponere ꝛc̄. 2. pyarᵃˢ. c. j. segtur igit dr̄ia māe sortes senex differt a seipso puero: ergo sortes senex ꝛ sortes puer differūt. cōcedit igit ꝑma ɔ̄ntia ꝛ silr 2ᵃ quā appellat ultimā lꝫ nō simᵗ respectiue tn̄ q: in ordine ad primā. ponit enim aliqn̄ suplatiuˀ pro compatiuo ꝛ econtra. Ulr enim uerū est q eo mō quo aliq̄ dr̄nt sic sūt multa si rōne rōne: si re re: si accıᵗ accıᵗ ꝛc̄. negat ergo doc. 3. ɔ̄ñam ꝛ assignat duas rōnes negationis. ꝑᵃ q: est faᵃ a ꝑm qd ad simᵗ. 2ᵃ q: arguit a ɔ̄iūctis ad diuisa in dictis ꝑm accn̄s ɔtra Arˢ. 2. pyarᵃˢ. c. 2. Raro enim ualet arᵐ a ɔ̄iūctis ad diuisa sicut ꝛ ecōtra.

De tertio

circa dicta aliq̄ occurrūt duᵃ. Prio circa solonē. q. videt q ꝓpō illa nō sit distᵒᵃ: q: uel sumit ibi differre absolute ꝛ indr̄nter

ad illa tria mēbra. aut determinate cōtracte. si pᵒ modo cū sit analogū debet sumi pro famosiori significato τ sic ꝓpō est simᶦ negāda. Si scđo mō qđ videt uerius iuxta illam ꝓpōnē supra. c. de spē. q. 2. qñ. s. aliqd se habet ad aliq̄ simᶦ τ ꝑm qd si addat sibi aliquid determinās ad ꝑm quid stat tm̄ pro illa. sed hic addit senectus uel pueritia ipsi dīe que determināt ad ꝑm qd differre quare stabit dīa hic ex vi sermonis pro dīa coiter accepta. nō igit distiguēda est ꝓpō. ❡ Itē cōtra pmā solōnem ad pmū principale videt q̄ si ētas reqlita ad relatiua ne dum quo ad actū referēdi sed quo ad existentiam debet intelligi. alīs distinctio rl'onis in actualem τ aptitudinalē nulla esset. qđ pbat. nam quo ad esse obiectiuū τ intellectuale simul sunt risibile τ risus τ ita quo ad actū referēdi: quare si talis dūtaxat actus reqrit ad extrema relationis acᵗᵘˢ vna erit acᵗᶦˢ sicut alia distinctio igit nulla. Assumptū pbat. nam impossibile est intelligere aptitudinē uel aptū natum in quātuz tale nisi intelligat terminus seu illud ad qđ est aptitudo lz non necessario simul sint actu. Posset etiā dubitari sibi q̄liter illud qđ nō est actu in re uel cum alio posset esse actu in intellectu uel simul alio sic actu. sed hoc infra. c. de rl'one. q. 3. hēt plixius videri. ❡ Item ꝯtra. 2. solōnem eiusdem argumēti arguit. Unius per se relationis est vnum per se extremū. nam rl'o habet entitatem vnitatem τ pseitatē ab extremis: sed dīa est vna relatio τ per se ergo ipsius erūt extrema talia. modo hoc totum sortes senex dn̄s uel sortes puer dn̄s nō est hᵒ pz enim q̄ est aggregatū per accidēs ergo τc̄. ❡ Circa solutiones. 2. τ. 3. pncipalium possent plura tāgi τ de natura officialium diuersoꝝ τ diuersimode mobilitātium τ suppōnibus terminoꝝ. sed omitto hic tātaz ꝓlixitatem. videant alibi copiose. sed videret alicui q̄ illud copulatum sortes senex τ sortes puer non faciat singularē cōtra ea que habet doc. in obiectione ꝯtra pmam viā soluēdo. 3. pncipale. Item videt q̄ senectus τ pueritia nō sint determinationes diminuētes cū sint accn̄tia naturalia hois cum q̄bus uere saluat nā humana. Prima ergo ratio assignata pro negōne. 3. cōmen. 3. pncipalis nulla ēst. Item videt q̄ arguēdo a coniunctis ad diuisa in terminis acciᵇᵘˢ ualet argumētū. naz seqtur sortes est homo albus ḡ sortes est homo τ sic de alijs: immo in ꝑbalibus nō ualet q̄r non seqtur. homo est aial ergo hō est. plura alia circa hec possent adduci sed ista ad p̄sens sufficiāt q̄bus solutis alia facilius soluent. ❡ Ad ista rñdet. Ad pmum dictum est prius de mēte huius pmo elenchoꝝ. q. 16. q̄ illa ꝓpositio. Oē analogū τc̄. non est uera de virtute sermonis. τ sic dādo pmum mēbrum nihil seqtur. Qđ addit. quo ad. 2. mēbrum. s. q̄ cōtrahit. pōt dici conformiter dictis huius. pmo elenchoꝝ. q. 9. τ. 10. q̄ terminus equocus nō pōt cōtrahi ꝓprie nec per meᵗᵉ adiūctum τ multo minus per meᵗᵉ adiūctum sicut est in ꝓposito. terminus enim uel fundamētum rl'onis non intelligit ꝓprie tan q̄ꝫ cōtractiuum eius τ maxime ubi plura fundamenta τ plures termini annumerant. cum enim dicit sortes senex. pōt utrūq̄ esse fundamētū uel utrūq̄ terminus quare oportet distinguere de dīa ut dicit doc. querat singularis doctrina huius sup pmo elenchoꝝ. q. preallegatis ad hoc. dictum doc. supra. c. de specie. q. 2. si est uerum intelligit de immediate adiūcto via discursiui processus tm̄ τ non ex virtute sermonis. sed arguiᵘᵉ adducit illam ꝓpōnem ibi. ❡ Ad aliud qđ tāgit bonam difficultatē habet videri ꝓlixe infra. c. de rl'one. τ sup. 5. meᶜᵉ. τ sup sentētias. τ alibi. sed pro nūc breuiter potest dici q̄ in hoc differūt q̄r hec aptitudo τ illud actᵘ uel actualis rl'o τ forte non querit rl'o aptitudinis terminū. uel si sic nō actu relaᵐ sed aptitudine uel nullo mō. pscindit enim terminus eius ab actu τ potētia ut dicit Frācīscus in pmo confla. di. 30. q. finali. ubi plura singularia ad ꝓpositum possunt notari. Risus etiā non mutuo forte refert nec per se est relatiuuz risibilis sed potius risiuuz uel q̄dditas cuius est passio. dato igitur q̄ intellectus intelligat simul risibile τ risum non tamē ut actualia entia nec actu mutuo τ per se relata: secus est de differēte τ differēte. Respectus enim aptitudinalis nunq̄ꝫ fit actualis seu formalis sed bene formalem expectat τ in hoc ponit differre a fundamentali. altera tū intelligit τ actu fundaᵗᵒ inheret uel inest potius ut infra. c. de proprio. q. 4. habet. plura alia addat hic curiosus lector. supra etiam. c. de genere tactū est de aptitudine τ cōditionibus eius τ alibi sepe querat. ❡ Ad aliud dico q̄ doc. ibi ostendit quid per se τ formaliter est hic relatiuum τ qd per accidēs seu materialiter. Uult ergo q̄ differēs τ differēs sint formaliter τ per se talia. sortes vō puer τ senex materialr: concedo ergo q̄ vnius per se rl'onis sit vnum per se extremum formaliter plura tamē materialiter. ad plura etiam per se referri potest idem lz non primo. vide ubi supra quottaui doc. τ Franciscum. τ. j. di. 4. Posset etiam dici q̄ additio fundamenti uel termini respectiue non arguit aggregatiuum per accidēs ut supra in materia de vniuersali in cōmuni tactum est: τ ita negaretur q̄ aufert per se vnitas extremi in proposito ꝓpter additionem istorum ipsi differēti. ❡ Ad aliud potest dici q̄ si singulare geminatum equiualeret termino cōmuni hoc uerum, erit tm̄ respectu diuersorum singularium. i. ubi geminantur diuersa singularia τ non ubi idem sibiipsi sicut accidit in proposito. ❡ Ad aliud dictum est supra. q. 2. de specie in simili. lz enim pueritia non distrahit uel diminuta ratione Socratis absolute diminuit tamen in ordine ad tertium. s. multitudinem sicut notanter dicit doc. in littera respectu talis prediᶜᵗᶦ τc̄. ita q̄ arguere a multitudine tali. s. accidentali ad multitudinem essentialem est arguere a ꝑm qd ad simpliciter ut patet. ❡ Ad aliud vide infra super. j. peryarmenias. q. 7. optime τ super. 2. peryarᵃˢ ubi allegatur. In aliquibus predicatis acciᵇᵘˢ sequitur in alijs non ut patet per regulas philosophi ibidem. Quere expositores τ maxime Antonium andree post hunc ut nosti.

V Igesimosecundo querit de prima diffinitione differētie a Porphyrio assignata τ maxime habet diffinitio illa τ processus doc. itelligi de differentia prime intenᶦ accepta sed nihilo minus omnia possunt intelligi in secūdis intenᵇᵘˢ ut ostendam.

Quantum ad primum oēs termini clari sunt ex sepe dictis. Ordo. q. ad precedentes patet q̄r prius erat instandum circa diuisionem multiplicis τ declarationem membrorum q̄ꝫ circa diffinitionem eorum: sicut multiplex inquantum tale prius est diuidendum q̄ꝫ diffiniendum. Diuisio cōmunis est.

De secundo arguit primo duabus rationibus ad partem negatiuā. Prima ratio procedit ex nominis interpretatione huius. s. quod est abundare. τ allegat pro minori philosophū in prediᶜᵗᶦˢ. τ habetur. c. de substātia proprietate. 3. Secunda ratio procedit diuisiue seu inductiue inuestigādo videlicet a quo species habet differētiam: per exclusionem duorum primorum mēbrorum inferendo. tertium ostendit oppositum diffinitionis. τ aliud inconueniens. s. opposita simul inesse eidem qđ implicat hec incōueniētia τ solōnes eoꝝ tangit auctor in littera. τ Boetius in 2ᵒ egregie quā ubiq̄ videbis. Allegat in

pmo mebro illud pncipiū famosum phoꝝ qd̄ habet.j phicoꝝ.t.c.34.ꝛ.j.elēchoꝝ.c.2.ꝛ alibi sepe: qd̄ tñ ꝛ si materialiter uel effectiue uerū sit ordinalr tñ falsum ꝛ natura ꝛ duratiōe ut recte theologi sentiūt. Pro secū do membro est ppriefamosa que est au.j.tri.j.ꝛ phi. 2.de aīa.t.c.47. Adducit imediate eua^{es} imo bonas solones ad illa duo que inferunt sustinēdo.3.mēbꝛuȝ iductionis: ꝛ in hoc soluit.2.pncile. Obijcit ꝯñter cō tra has eua^{es} trib rōnib: duab pmis rōnib diuisim ꝛ seorsum: ꝛ 3ª cōiūctiȝ. Assumit in pma rōne ppōneȝ notabilē que pōt elici.2.elēchoꝝ.s. Nihil dat qd̄ non hēt.uel Qd̄ de se nō hēt ꝛc. In 2ª assumit aliā famosā que pōt hēri.9.me^{ce}.t.c.8.ꝛ.2.me^{ce} ꝯ^{to}p.ꝛ.8.phi.ꝛ.j ce.ꝛ alibi sepe: maxime in doctrina h. In.3.rōne tan git dictum phi.j.pyar^{as}.c.de vbo. Ad o^{m} allegat Por phyriū. Deinde rn̄det ad quesitū tenēdo ptē affirma tiuā quā pauci optime declarāt: eo qꝛ diffinitio indi cat eēntiā ꝛ intellectū adeqtū eēntialē diffiniti: qd̄ pa tet.j.topicoꝝ.c.4.ubi diffinit diffinitio q.s.est oratio qd est eē significās. cōstat aūt ex gn̄e ꝛ dia ut.6.topico ruȝ.ꝛ.7.me^{ce}.ꝛ alibi plerūqꝫ patet. sequr ergo q dia includit in itellectu eēntiali spēi: nō sic aūt est de intel lectu gn̄is qd̄ pbat duplr. que oīa tacta sunt copiose supra.q.3.ꝛ.6.de gn̄e.ꝛ infra.q.7.aūpredi^{n}.ꝛ alibi in doctrina huius sepe ut ibi notaui. Hoc etiā tāgit.2.q. sequēte.ubi vult q ista diffinitio est die inquātū cōsti tutiua spēi est: ꝛ nō in quātū diuisiua gn̄is. ¶ Cōsequē ter soluit argumēta pncipalia. Ad p^{m} rn̄det distinguē do de cōtinētia. est enim ꝯtinētia multiplex ut alis no taui. qꝛ alia formalis seu actualis ut totū phi^{cus} ul me ta^{cus} cōtinet suas ptes. alia potētialis seu pmissiua ut mā phica uel me^{ca} cōtinet formas uel ppor^{lia} formis. alia vtualis ut cā efficiēs cōtinet effectuȝ ꝛ maxie eq uoca. alia eminētialis ut de cōtinet alia oia entia. alia vnitiua ut pꝫ in idētitate plura cōtinētib. Fm ergo di uersos modos cōtinēdi genus est in plus spe ꝛ ecōtra. ꝛ vnum est ꝯtinēs alterū ꝛ ecōtra. ꝛ sic exponit Ar. ꝛ Porphyriū diuersimode itelligēdo abūdare. ¶ Ad 2^{m} pncipale recurrit ad solonē pus datā supra quā de clarat pulchre phice compando formā nālez cōpositi ad mām ꝛ ad efficiēs a qbus diuersimode in cōposito habet: ꝛ sic due eua^{es} date supra ad ar^{m} bn̄ pcedūt. ha bet enim cōpo^{m} formā a mā eo mō quo mā illā hēt qa tm̄ in po^{a}. Mā in quocūqꝫ est aliud hn̄s est ꝛ tale habi tum ut in illo habet. hēt aūt actu formā ab efficiēte ef fectiue ꝛ posset addi q ex se uel a forma ipsa formalr: ꝛ sic triplr uel qdruplr forma est in cōposito potētialr a mā effectiue actualr ab efficiēte: formalr actu^{r} ab ipa forma: vtualr uel occasi^{r} uel cāliter a fine. ea tñ que di cit doc. firma sunt ꝛ sufficiētia. est igit fallacia ꝯntis i ar^{to} penes.2.modū qꝛ arguit ab insufficiēti ut pꝫ. Ul timo rn̄det ad illas tres replicas. Ad.j.pcedit assūptū ꝛ q infert sic glosando q nō hēt diam actu a gn̄e bn̄ tū pō. ¶ Ad.2.respōdet duplr. pmo cōcedēdo opposi ta ineē eidē gn̄e: sicut rōnale ꝛ irrōnale insunt actu ho mini ꝛ asino que sunt eadē gn̄e ꝛ sic de alijs. sec^{o} est de eodē spe uel saltim nūo. Reducē aūt ad actū pōlitateȝ diarū in gn̄e est ꝯstituere spēs sicut de mā ꝛ formis op positis est dicēdū. Alia rn̄sio q equocat de potētia ꝛ est satis bona rn̄sio. vno mō sumit ut dicit ordineȝ ad actū ꝛ sic est dia entis.9.me^{ce}.t.c.2.ꝛ inde. alio mō pro indeterminato ꝛ sic sumit in pposito. mā enim ꝛ pro por^{le} ei est pōle ꝛ de se indeterminatū: act vō determi natū ꝛ determinatiuū.7.me^{ce}.t.c.49.p^{o}mō pcedit ar gu^{m}. per hoc rn̄det ad.3.distinguendo de pdi^{ne} die de gn̄e aut.s.ulī: aut pticulari qd̄ pōt intelligi duplr. vno mō recurrēdo ad illas tres accep^{nes} termini cōis ꝛ tc̄ ulr pdicari itelligit illud qd̄ in.3.accep^{ne} sibi ꝯuenit h est in suppo^{ne} simplici ꝛ pro nā sic ideterminate supta pti^{r} vō q in p^{a} uel 2^{a} accep^{ne}: qꝛ.s.pro suppositis ueri ficat. Alio mō satis bn̄ itelligit ulr.i.in ppōne ulī. pti culariter aūt.i.in ppōne pticulari uel idiffinita. vnde hec est uera aīal est rōnale: uel aliqd̄ aīal est rōnale: sed hec est falsa oē aīal est rōnale. stat ergo gn̄is pōlitas ul indeterminatio cū tali pdi^{ne}. hec tacta sunt supra.c.de gn̄e.q.3.soluēdo.6.pncipale ubi de duplici idetermi natiōe dictū est. plura hoꝝ declaratiua alibi querant.

De tertio q̄uis pdicta satis clara sint aliq̄ tñ tāgā pro maiori declaratione eorū. Primo videt q ea que dicunt in solone.q.ꝛ in toto p cessu ei nō pn̄t applicari ad scd̄as intētiones. cuȝ igit Porphyri logice diffinire deberet ꝛ per ꝯn̄s intētio nes ex inten^{bs}: videtur q ista diffinitio non sit bona. Itē videt q illud fundamētū doc. in solone.q.ꝛ argu mētoꝝ q.i.genus in pō uel indeterminate cōtinet dif ferētiā: spēs vō actu/sic flm: qꝛ vnūqdqꝫ est actu seipꝫ sed genus est dia saltim realr: ergo ipossibile est genus eē actu gn dia sit actu: qꝛ ma^{li} nō ma^{s} nō pōt eē idē. cō tinētia ergo gn̄is respectu diarū nō est pōlis uel pmis siua sed potius actualis uel vnitiua. Itē si inte^{s} diffini tio de dia 2^{e} intē^{r} supta quō erit in intellectu spēi cuȝ sint dispata: ꝛ quō per ipam abūdabit a gn̄e: ꝛ quomō cōtinet in vno actu in alio in po^{a}: ꝛ sic de alijs que ibi dicunt. Posset et dubitari de hijs que tāgit quātum ad pdi^{es} gn̄is de dia ꝛ ecōtra. videt eniȝ q dia per se p dicat de gn̄e: qꝛ qcqd pp qd demōstrari pōt de aliquo per se pdi de illo. sed dia est h^{oi} respectu gn̄is ꝛ hoc lo quēdo in fundamētis ergo ꝛc. pꝫ ꝯn̄ia cū maiori. Mi. aūt pbo ex dictis h.2.di.p.q.2.in solone.ubi dicit q qcqd pmo ꝛ imediate ꝯuenit alicui de quolibet qd̄ est in eo siue sibi supiori siue inferiori pōt demonstrari pp qd per illud cui pmo cōuenit tanq̄ per mediū. sed dia pmo ꝛ imediate ꝛ per se cōuenit spēi. genus vō inclu dit per se in spe tanq̄ supius ad ipsam igit per rōnem spēi de gn̄e pp qd demōstrari poterit ipsa dia. Qd̄ tan git in solone.2.pncipalis de cōtinētia formarū in mā. posset dubitari plixe ptractādo inchoationes forma rū ꝛ rōnes seminales ꝛ diūsas pōs māe que ptinēt ad phi^{cus} ꝛ meta^{cus}. videat iste.7.me^{ce}.ꝛ.2.sniarū di.12.ꝛ 18.ꝛ alij.2.phi.ꝛ alibi sepe ꝛ maxie An.an.in.q.3.pn^{r} ꝛ moderni scotiste.ꝛ sup p^{o}phi^{r}.in.q.et.9.me^{ce} videa tur iste pro multiplici acceptione po^{e} pclare. Itē videt q hec: aīal est rōnale sit uera ulr sic dicēdo: aīal est om ne rōnale. Itē ex hoc q sortes est ideterminate se hn̄s ad sedere ꝛ ambulare ꝛ nō sequtur sortes sedet: igit solo illa ultimi argumēti minus recte pcedit. Alia ingrat igeniosus lector. ¶ Ad ista per ordinē. Ad pmū dico q lꝫ (ut dictū est) pncipali uel exp̄ssius itelligunt dcā in hac.q.ꝛ diffōne de fun^{tis} pn̄t nihilominus in actu sigto uerificari in scd̄is inten^{bs} sicut in simili infra.q. 2.sequēte ad finē declarat doc. illā diffōnē q̄rtā die q̄ s.differūt a se singula. Cū ergo dicit dia est qua abun dat ꝛc. hic supponūt intētionē die spēi ꝛ gn̄is pro fū damētis sicut supra de gn̄e ꝛ spe sepe dictuȝ est. q igit in actu signato dicitur de inten^{bs} concretiue sumptis in actu exercito uerificat in fundamētis. Est igit dia ut est intētio qua nō ut forma informāte nec intrinse ce cōsti^{te}: sed qua ut intētione appli^{li} ei quod est pnci piū formale itrinsecū actualr formalr inclusum in spe cie ut supponit pro fundamēto abūdat spēs a genere suppo^{te} eodē mō. Est ergo diffinitio logica qꝛ de intē tione ex inten^{bo} ut tñ pro fundamētis suppo^{bs} ut pa tet. ¶ Ad 2^{m} qd̄ tangit pulchram difficultateȝ pōt di ci vno mō q idētitas realis aliquoꝝ est duplex. vna rō ne vnius uel utriusqꝫ extremoꝝ se idētificatiū. alia rō ne cōueniētie uel idētitatis in 3°. de pma pcedit arg^{m} sed nō de 2ª qlis est in pposito. fū^{tus} h solonis pōt col ligi ab isto.8.di.p. Alr pōt dici q actualitas ꝛ pōlitas

de qb⁹ logr doc. in lr̄a debēt itelligi quo ad iclusionē formalē ⁊ formalē idētitatē: nō quo ad iclusionē realē seu idētitatē talē. qui v̄o nō ponerēt distinctionem aliquā p̄ter op⁹ itellect⁹ iter genus ⁊ dr̄am difficulter possent euadē arm. Breuiter ergo dico q̄ gen⁹ ꝯtiet actualiter pōliter. i. ideterminate dr̄as q̄s spēs determinate cōtinēt. An aūt possit sustineri gen⁹ ꝯtinē formaliter dr̄as dum est. Et pōt dici q̄ nō ut ideterminatū est sed bñ ut ꝯctū ⁊ eē totius coicās. plura ardua metalia possent hic adduci sed hec sufficiūt iunioribus. ¶ Ad aliud pꝫ ex p̄ma solōne q̄liter dīa illa in actu sig̃to dicunr de dīa ut est 2a itētio. ¶ Ad aliud quātū ad p̄dicationē gñis de dīa videat iste. 3. mece. Sed q̄ꝫtū ad p̄dicꝫ dr̄e de gñe. dico q̄ duplex est demr̄atio sicut duplx mediū ul'e. s. ⁊ p̄ticl'are. dictū doc. 2. di. p̄. ubi quottar itelligi dꝫ (ut est adductū ad ꝓpositū) de demr̄atiōe p̄ticl'ari. ⁊ tūc supi⁹ supponit ⁊ v̄ificar pro iferiori. ut si arguerer sic. ois hō est rōnalis: aliqd aīal est hō: g̃ ⁊c̄. si v̄o acciper aīal ut cōe est uel ut idifferens p̄dicatio dr̄e de ipso erit per accñs sicut ⁊ ꝓprie passionis hois. vide hūc. q. j. ꝓlo. sniarū soluēdo obiectionē quādam ex Hen. de gan. ¶ Ad aliud dico q̄ ul'itas ⁊ p̄ticularitas ꝓpōnis dꝫ attēdi maxie ex p̄te sbi ⁊ nō p̄dicti: q̄ꝛ sincathera a p̄te sbi disponūt in ordine ad p̄dim nō aūt econtra ut. j. c. de sba. q. j. hēt doc. Alr̄ etiā pōt dici q̄ hec ē falsa. aīal est oē rōnale: si ponar rōnalitas ꝯuenire itelligētijs: sed h̄ est istātia spālis. p̄ma solō sapit. ¶ Ad aliud nō currit sil'itudo q̄ꝛ ideterminatio uel idr̄ia sortis ad illa accñtia est ꝯtingēs ⁊ sbiua: gñis aūt reu dr̄aruꝫ est necessaria ⁊ insep̄abilis ut patet speculāti.

Vigesimotertio

q̄rit. An dīa possit diffiniri. ¶ De p̄o termini clari sunt Sed videt q̄ ordo hui⁹. q. ad p̄cedentē est p̄posterus: q̄ꝛ p̄us erat vidēdū an possit diffiniri q̄ꝫ disputādū de ipsi⁹ diffinitionib⁹. Sed de ordine parū refert. saluari tñ pōt hoc mō. q̄ꝛ diffō de qua in. q. p̄cedēte: maxime attendi hēt de dīa fundar sumpta de qua nō est p̄ncipalis intētio logici. Uel si de scdis intenb⁹ possit uerificari ut declaratū est. nō tñ b̄m illā rōnē b̄m quā p̄ncipalr̄ hic ꝯsiderant. Nā p̄ncipalis cōsideratio hic de dīa est ut habet rōnem ul'is uel p̄dicalis q̄re diffō sequēs. s. p̄dicari de plurib⁹ est p̄ncipalis: imo q̄si sola de qua ex itētiōe hic loqtur Porphyri⁹ ⁊ doc. igir in ordine ad illā premisit hāc. q. an. s. dīa possit diffiniri: ⁊ saluar ordo. Diuisio v̄o cōmunis est.

De secundo

arguit. 2. rōnib⁹ p̄tē negatiuaꝫ: que satis clare sunt etiam sepe supra hite ex fundamētis phi quātū ad maiores. Ubi adūte q̄ bñ formādo p̄mā rōnē illud qd ponir p̄ maiore dꝫ poni minor ⁊ econtra. ¶ Ad om adducit Porphym. breuib⁹ v̄bis rñdet ad quesitū tenēdo p̄teꝫ affirmatiuā. Illud enim pōt recte diffiniri qd hēt genus ⁊ dr̄am: ⁊ si est respectiuū hēt fundamētū ⁊ terminū: sed dīa est h⁹ ut hic loqmur de ea q̄re ⁊c̄. Mi. pꝫ ex dictis sepe supra ⁊ maxime. q. de nūo ul'iuꝫ. ⁊ de diffōnibus gñis ⁊ spēi. ul'e enim uel p̄dicari de plurib⁹ (que est rō ei⁹) ꝯbir per qd ⁊ q̄le: ⁊ ulteri⁹ ipm q̄le per q̄le eētiale ⁊ accñtale: ⁊ iterū q̄le eētiale specificar per dr̄ntib⁹ spē ⁊ nūo. Dīa ergo cū sit spēs ul'is hēt gen⁹: hēt etiaꝫ dr̄as ut q̄le eētiale ibi stādo si diffiniar ipsa in cōmuni. Si v̄o ipsa ut itermedia est addir dr̄ntib⁹ spē. si iterū ipsa ut ultima addir dr̄ntib⁹ nūo ipsi q̄li eētiali. doc. v̄o remittit se ad. q. sequētē q̄ꝛ ibi hec oia clarius p̄tractanr. ¶ Deinde rñdet ad arta. Ad p̄m distinguēdo de dīa uel ut dīa est uel ut spēs. p̄o mō ꝓcedit arm. 2o modo nō. Et lꝫ fr̄ Jo. foksal dicat hic q̄ hec tota solō nō possit uerificari de dīa nec ut est p̄e itētōis nec ut 2e: sꝫ p̄ma p̄s de p̄ma ⁊ 2a de 2a. q̄ꝛ solū dīa ut est p̄e itētionis hēt rōnē dr̄e respectu alicui⁹: de solū dīa ut est 2e itētionis hēt rōne uel modū spēi. tñ ꝓbabil'r dico q̄ tota solutio pōt uerificari de dīa ut est 2e itēle: ⁊ forte ēt tota de dīa ut est p̄e intēle lꝫ min⁹ ꝓprie. Intelligo ergo uerba doc. sic q̄ dīa ut vnū ul'ium nō hēt dr̄am ꝯstitutiuā ei⁹ utpote hoc qd est in q̄le eētiale inq̄ꝫtū dīa sumir s̄b mō dr̄e. i. suiipsi⁹ ut modi ita. s. q̄ sicut ista est uera in q̄le eētiale est dīa ut modus ita eēt uera ista. dīa ut 3m ul'e est dīa sed tm̄mō hēt illā dr̄am que est diuisiua superioris ⁊ ipsi⁹ cōstitutiua inq̄ꝫtū hēt modū spēi ita q̄ nihil aliud vult dicere doc. ibi nisi q̄ dīa pōt accipi ul' ut qd uel ut modus. p̄mo mō ipsi⁹ est dīa ut tamē iduit modū spēi. 2o mō nō. Nā dīa ut h̄ sumir nō iduit mom dr̄e sed bñ spēi uel gñis. nō ergo itēdit doc. asserere q̄ dīa respectu alicui⁹ possit hēre modū dr̄e sed poti⁹ negat ⁊ sic tota solō pōt itelligi de scdis itēb⁹ alr̄ non bñ eēt ad ꝓpom argumēti. q̄ꝛ arm ne dū de p̄mis sed ēt de scdis itelligi pōt. Posset ēt itelligi solō de dīa ut est p̄e itēle eo q̄ꝛ hēt modū spēi. p̄di² enim de plurib⁹ dr̄ntib⁹ nūo in eo q̄ qd ut pꝫ de rōnali: uel de dr̄ntib⁹ spē si est itermedia: q̄re cū ois spēs hēt diffōnē dr̄e erit diffō: h̄ maxime posset teneri si uera eēt illa op̄. que ponit dr̄aꝫ supiorē p̄dicari per se de iferiori. Sed b̄ꝫ v̄itatē h̄ non est uerū. Nā lꝫ rōnale respectu hois uel aīalis hēt rationē uel modū dr̄e: nō tñ hēt uerā rōnē spēi nisi sil'itudinarie eo mō quo aliq dicūt ens eē spēm. ⁊ vna rō hui⁹ est: q̄ꝛ p̄s spēi nō est spēs ut hēt iste in. 2. di. j. q. 6. ⁊ hoc loquēdo de p̄te que sic est p̄s q̄ nō totū. alia rō est quia nihil ꝓprie est spēs qd nō est per se in gñe: dīa est h⁹ q̄re ⁊c̄. ⁊ p̄p hoc aliq distinguūt de spē p̄dita ⁊ de spē sbiecta. si ergo dīa erit spēs erit tm̄ p̄dita ⁊ nō ꝓprie subiecta. sed quātū ualet illa distinctio tactū est aliq̄liter supra ⁊ al's hēt videri. uerius igir solō v̄ificar de dīa 2e intent q̄ꝫ de ipsa p̄e intēt accepta. Obijcit nōbil'r contra solōnē ⁊ assumit vnā ꝓpōnē famosam in doctrina minus. q̄ vꝫ cōparatio alicui⁹ ad qdcūqꝫ nō uariat rōneꝫ ꝓpriā ei⁹ uel saltim nō destruit ipm. Oē enim per se tale ad qdcūqꝫ cōpar semp est tale: ⁊ pōt cōfirmari ex j. phi. t. c. 26. ⁊ ide. Qꝫ uere est ⁊c̄. querar iste in quoto q. 3. arlo. 2. ⁊ in p̄o di. 2. p̄te. 2. q. j. soluēdo p̄ncile ⁊ alibi sepe. Male ergo di q̄ dīa cōpata ad suā dr̄am nō habet rōnē dr̄e: cū ipsa sit per seipsa uel dīa. ¶ Ad hoc respōdet dicēs q̄ dīa ut qd nō uariar ex cōpatione ei⁹ ad qdcūqꝫ ⁊ maxime ad suā dr̄am: sed hoc nō obstāte nō hēt modū dr̄e hoc est nō iduit se ut modū cōpatū ad suā dr̄am sed iduit spēm ut modū: est ergo dīa cōparata ad qdcūqꝫ sed nō hēt modū dr̄e in ordine ad aliqd ⁊ hoc sibi lꝫ alijs sit modus. Est enim ita qd q̄ nō modus sibiipsi. alijs v̄o modus est ⁊ nō qd: semp tñ quid. ¶ Ad. 2. p̄ncipale rñdet ut sepe supra. q̄ dīa est spēs ⁊ hoc ut modus nō ut qd. Cuilibet enim ul'i applicatur species ut modus: non sic de alijs.

De tertio.

q̄ꝛ in. q. sequēte hñt ista videri copiose: pauca tāgā pro nūc. Primo circa istā p̄dices in q̄le eētiale est dīa. dubi² q̄ꝛ cōstitutiuū eētiale alicui⁹ nō ꝯtiner sub ipo sed in q̄le eētiale cōstituit dr̄am: g̃ nō ꝯtiner s̄b ipsa fl'a g̃ est talis p̄dicatio. Item tūc sequerer q̄ dīa p̄cederet seipsam. Nam in q̄le eētiale p̄cedit dr̄am cum cōstituat eam ⁊ sit p̄s eius sed in illo priori in quale est dīa: ergo dīa ante seipsaꝫ qd implicat. Item quare dīa nō induit modum dr̄e sicut spēs spēi ⁊ genus gñis. maxime cum trāsumitur a dīa ut est p̄ncipiū formale differēdi. uel ut est nomen p̄me intētionis sicut. q. sequēte habet. Item cuꝫ dīa p̄e intent accepta non diffinir q̄ꝛ nō est ꝓprie spēs ⁊ dīa 2e intent fabricar ab intellectu moto a ꝓprietate fūdamēti. igir videt q̄ illa eodem modo nō possit diffiniri. Item videt q̄ illa ꝓpō. Omne qd est per se tale ⁊c̄. sit

falsa. Nam .4. ꝛ .7. mecc phũs videꝛ uelle ꝙ accidens in ordine ad ſbam ſit nõ ens: ꝛ tñ in ſe eſt uere ens. ſilr de terra ꝛ ipſius quãtitate in ſe ꝛ in ordine ad cem ꝛ ſic de alijs. Item cum dicit ꝙ dĩa eſt neceſſario dĩa: videꝛ dicere falſum cum cõtingẽter cauſaꝛ ab intellectu ꝛ in eẽ cõſeruaꝛ. ℂ Ad iſta rñdeꝛ. Ad ꝑmum cõformiter dictis ſupra .q.6. de ꝓprio ulis. Cõtineri ſub alio cõtingit duplr. uel cõtinẽtia accñtalis denoiationis. uel eẽntialis incluſionis. ꝑmo modo nõ incõuenit cõſtitutiuum ꝯtineri ſub conſtituto ꝛ ſupius ſub inferiori ꝛ maxime in ſecundis intenb9: qꝛ ne dum alijs ſed ſibiipſis ſunt modi intelligẽdi. ſcdo mõ nõ eſt poſſibile ꝛ ſic ꝓcedit argumẽtum. ℂ Ad aliud poſſet dici cõformiter dictis ſupra .q.4. ꝛ .5. de uli qualiter .ſ. eſt modus intelligẽdi cuiuſlibet intelligibilis. ſed breuiter ꝛ ꝓbabiliter dico ꝙ in illo ꝑori in quale non eſt dĩa formaliter ſed tñ fundamẽtalr niſi forte dĩa ut modus ꝑcederet dĩaꝫ ut qd: qḋ nõ videꝛ ꝓbabile maxime ſi ſint idem in re. ℂ Ad aliud dico ꝙ ratio illius eſt tacta ſupra ꝛ habeꝛ ꝑo reportationum di.25.q.2. eo qꝛ omnia ulia reducuntur ad duo ꝑma .ſ. genus ꝛ ſpẽm qḋ non ſolum uerum eſt in funtis ſed in ipſis intenb9: ꝛ hoc ideo qꝛ omne ulẽ habet aliq̃ ſuppoſita aut ſolũ numero aut ſpecie dĩa quare induit modũ gñis uel ſpẽi: nõ ita eſt ꝑncipiũ differẽdi formaliter uel ex ꝑncipijs ſbi egrediꝛ: uel adeſt ꝛ abeſt per trãſneꝫ phicam ergo nõ induit modũ dĩe nec ꝓprij nec accñtis. lꝫ igiꝛ alijs ꝛ prime intenb9 ꝛ 2e intenb9 ſint modi illa tria ulia ultima nõ tñ ſibiipſis. ſecus eſt de duobus ꝑmis. dum tamẽ eſt de accñte an ſibi ꝛ alijs poſſit applicari ut modus. de quo ifra .c. de accñte. Et qḋ addiꝛ in argumẽto ex .q. ſequẽte de illa trãſumptione uerũ eſt quo ad nomẽ nõ autẽ quo ad oẽm ꝓprietatem. ℂ Ad aliud tactũ eſt ſepe ſupra qlr eſt alio mõ vnitas ꝛ ꝯueniẽtia ꝛ ordo in intenb9 ꝛ alio modo in rebus. Diffinitur enim tranſcẽdens 2e intenꝛ ꝛ ſilr gñaliſſimũ ꝛ ꝓprium ꝛ indiuiduum ſed nõ ita fundamẽta. dato ergo ꝙ ꝓprietas ex parte rei ſit incitatiuũ intellectus ad fabricãduꝫ talia nõ tñ vniformitas hincinde niſi rara. Silr põt dici de modis ſignificãdi ſuo mõ ꝛ uocibus ſignificatiuis ꝛ ꝓprietatibus corrñdẽtibus. Induunt ergo iſta modum ſpẽi ꝓprie nõ ita funta. ℂ Ad aliud dico ꝙ dictũ phi intelligiꝛ improꝑe ꝛ trãſumptiue ut iſte exponit ꝑmo ꝛ .4. ſentẽtiarũ. ꝛ qḋ tãgiꝛ de quãtitate terre ſiꝛ nõ ſimꝛ ſed improꝑe ꝛ reſpectiue debet intelligi: lꝫ ibi poſſet eẽ inſtãtia qꝛ nõ arguiꝛ de eo qḋ eſt per ſe tale. Eſt ergo accñs uere ens ꝛ in ſe ꝛ in ordine ad ſbam lꝫ illud uerum ens ſit diminute ens reſpectu illius qḋ eſt ſba. ℂ Ad ultimũ põt dici ꝙ itelligiꝛ in ſenſu compoſito eo modo quo intelligiꝛ illa ꝓpoſitio ꝑmi pyeras. Omne qḋ eſt quãdo eſt ꝛc. Aliud eſt ergo dicere: dĩam eẽ neceſſario. ꝛ aliud ipſam neceſſario eẽ ipſam. Qui uellet etiam ibi recurrere ad eſſe qdditatiuũ ꝛ ad eẽ exiſtẽtie ipſius dĩe: forte poſſet: ſed de hoc non curo mõ. ſuꝑ in ſimili tetigi iſta ꝛ als ſi occurrẽt: nũc feſtino ad alia.

Igeſimoquarto

Vigeſimoquarto queritur ḋ 2. diffinitione dĩe lꝫ ſit ꝑma via intẽtionis hic: ut notaui ꝑuꝫ. que eſt ꝑdicari de pluribus ꝛc. ꝛ eſt ualde ſubtilis ꝛ plura ambigua includẽs ꝛ difficilis quare lento greſſu diſcutiaꝛ ꝛ nõ uolatu aſinino ſed aqlino.

De primo. ſatis noti ſunt termini ex dictis: q̃ tiẽs ſumiꝛ in quale: ꝛ q̃le dictũ eſt ſupra ꝛ diceꝛ magis ifra .q. ꝑñti ꝛ ſequẽte ꝛ alibi. Videaꝛ phũs ꝛ expoſitores .5. mecc .t.c.19. ꝛ i ꝑdicatis .c. de q̃litatẽ. ꝛ in de modis ſignificãdi. ꝛ in doctrina hi9 hic ꝛ alibi ſepe. Ordo .q. patet ex dictis .q. preeunte. ꝛ hoc in compatione ad .q. ꝑcedẽtem. ad ſequẽteꝫ vͦo ſiliter patet ut ſupra de diffinitione generis ꝛ ꝑtibus diffinitionis diſputatũ eſt. Diuiſio cois fere.

De ſecundo arguit .5. rõnibus ad parteꝫ negatiuam. due ꝑme ꝓcedunt ex inadeq̃tione ꝛ incõuertibilitate diffinitionis ꝛ diffiniti ꝛ ecõtra. Nam coiter aſſignanꝛ tres cõditiones bone diffinitionis. Prima ꝙ ſit cõuertibilis cum diffinito ſic ꝙ cõueniat cuilibet eius ſuppoſito ꝛ ſoli diffinito. 2a ꝙ explicet adeq̃te eẽntiam ꝛ qdditatem diffiniti nihil diminutũ neqꝫ ſuꝑfluum ꝯtinendo. 3a ꝙ faciat differre ipſum a quocũqꝫ de quo nõ uerificaꝛ uel nõ ipſo de quibus queraꝛ in topicis ꝛ in li. diffinitionum Boetij ꝛ alibi. Ex remone igiꝛ prime haruꝫ arguit duabus ꝑmis rõnibus: lꝫ enim ad inferendum bonitateꝫ diffinitionis non ſufficeret vna uel alia iſtarũ ſed omnes ſimul queruntꝛ: aliter eſſet cõſequẽs ad inferenduꝫ tñ inſufficiẽtiam eius ſufficit remotio vnius uel alterius: qꝛ facilius eſt deſtruere q̃ꝫ cõſtruere: ꝛ bonũ eſt ex cauſa integra malum aũt ex ꝑuatione cuiuſcũqꝫ conditionis req̃ſite. Prima ratio clara eſt. nã ꝑſupponit differẽtiam hic diffinitam eẽ vnũ de .5. ulibus ꝛ eẽ cõmunem ad dĩam intermediã ꝛ ultimam. diffinitio autem iſta non eſt ita cois ſed tñ cõuenit intermedie uel gñice ut patet. 2a ratio etiam clara eſt que tamẽ ponit differẽtiam (ut ꝑma facie apparet) eẽ abſtractuꝫ ꝛ per cõſequens non applicabilẽ ſbo uel fundamẽto ꝑme intẽtionali qꝛ preciſe in cõcreto applicanꝛ intẽtiones fundatis ut ſupra tactum eſt ſepius. ꝙ aũt ſit abſtractũ oñdit eo qꝛ ſibi corrñdet cõcretum ut differẽs: qḋ confirmat ex textu. Ubi aduerte ꝙ cum dicit in fine: ꝛ conſimiliter in alijs ꝙ per alia intelligit alia duo membra. hoc eſt dĩam ꝓpriam ꝛ magis ꝓpriam. ut .ſ. hõ per riſibile ab aſino per rudibile differt dĩa ꝓpria. ꝛ per rationale ab irrõnali differt dĩa magis propria. 3a ratio poteſt reduci ad remoeꝫ .2. cõditionis bone diffinitionis. qꝛ .ſ. hec diffõ nõ exꝑmit eẽntiã diffiniti ꝯueniẽter eo qꝛ diffim nõ eſt relatim hec aũt diffõ eſt relatiui q̃re ꝛc. põt ergo formari arm ſic. Q̃ñcũqꝫ in diffõne nõ relatiui poniꝛ relatiuũ ut eẽntiale in diffõne diffõ eſt vitioſa ſed in hac diffõne poniꝛ talr relatiuũ g̃ ꝛc. Mi. oñdit in ꝑnͦ arli ubi dicit ꝙ dici de: eſt rõ uel de rõne relatiui Nã dici de ut dictũ eſt ſuꝑ .q.4. ꝯuenit accib9 itenb9 utpote ꝑditis que referunꝛ ad ſba. iplicite eniꝫ in hoc qḋ eſt dici de icludiꝛ ꝑdim ut ꝑdile ꝛ ſbm uel ſubile que ſũt relatiua. ꝛ poniꝛ hic loco gñis q̃re ut ꝑs eſſentialis diffõnis. Q aũt dĩa nõ ſit relatiuũ oſtẽdiꝛ ꝑo rõne oſtẽſiua eo qꝛ ẽ quo ꝛ nõ ꝙ. lꝫ eſt: eſt rlo: g̃ nõ eſt relatim. pꝫ ꝯñia qꝛ ſi rlo eẽt relatim tũc referreꝛ ad aliud: aut g̃ ſeipſa aut alia. nõ ſeipſa qꝛ in oib9 citra ꝑm dĩnt quo ꝛ ꝙ ſnia Boetij ſi alia q̃ro de illa ut ꝑuꝫ. uel ergo in ifinim ꝓceſſus uel relatio nõ referꝛ ꝛ per ꝯñs relatiuũ nõ erit ꝛ ꝑp lꝫ coiter dꝛ ꝙ rlo nõ fundaꝛ in rlone. Cõſequẽter oſtẽdit idẽ iductiue. Nã ſi dĩa referꝛ aut g̃ ad rẽ ꝑe itẽtionis aut 2e. nõ ꝑe: qꝛ tũc relatiua nõ eẽnt ſil nã qḋ eſt ꝯ phm in ꝑditis .c. de rlone. Res eni ꝑe itẽtionis ſũt ꝑores nã ſcdis itẽb9 cũ ſint entia nãe ꝛ funta ſcdarũ intẽtionũ. nec ad rẽ 2e ut oſtẽdit inductiue ꝑſuppõnẽdo ꝙ vnũ vni opponiꝛ. gen9 ãt opponiꝛ ſpẽi ꝛ eꝯ. igr neutrũ opponiꝛ dĩe. Indiuiduũ vͦo opponiꝛ uli q̃re nõ dĩe: ꝓpriũ aũt ꝛ accñs nõ videnꝛ aliquã hitudinẽ hꝛe ad differẽtiã: tũ qꝛ hñt alia correlatiua: tũ qꝛ poſteriora nã. 4a rõ ꝓcedit per remotionem .3. ꝯditionis bone diffõnis: ꝛ ꝑſupponit ꝙ dĩa eſt abſtractũ ꝛ dĩnſ: uel dĩt ei9 ꝯcretũ. ꝯcretũ aũt nõ ꝑt uere ꝑdicari de ſuo abſtracto ut ſupra .q.3. de gñe declaratũ eſt: qꝛ ſũt oli modi iſeꝑabiles ꝛc. cũ g̃ nõ põt recte dici ꝙ dĩa dĩt per ſuã diffõnẽ ab alijs: nõ põt per ꝯñs diffiniri: vñ lꝫ arm nõ ſolum oſtẽdit hãc diffõnẽ de qua queriꝛ nõ eẽ cõuenientem ſed ulr ꝯcludit dĩam non poſſe habere diffinitionẽ.

5ª ꝛ ultima ratio pōt reduci cōtra.2.cōditionem bone diffinitionis:eo q2 non adeq̄te hec diffinitio dicit eēntiam diffiniti qđ patet:q2 si sic sup̄flue ponerentur alie quas assignat Porphyrius.allegat philosophū.6.topicorum.ꝛ habet.c.4.ꝛ supra.c.de specie.q.1.idez habetur ꝛ ibi declaraui totum. ¶ Ad om adducit Porphyrium. Deinde respōdet ad quesitū ubi duo facit.ꝑmo ꝯnem r̄nsiuā deducit.secūdo obiectiones quasdaz adducit ꝛ soluit.2.ibi. Cōtra.illa dr̄ia ꝛc̄. Circa ꝑmuz adhuc duo facit.ꝑmo quādā distinctionez ꝑmittit.2.iuxta mēbra distinctionis intētū cōcludit. Dicit ḡ ꝑo ꝙ dr̄ia est duplex.s.itermedia que.s.est diuisiua gn̄is nō ultimi ꝛ cōstitutiua spēi subalterne:sicut corpeum uel aiatū uel sensibile in gn̄e sb̄e ꝛ silr̄ in aliȷ̈s. Alia est dr̄ia ultima que.s.est diuisiua ultimi gn̄is ꝛ cōstitutiua spēi spālissime ut rōnale:uel ꝓm alios mortale respectu hominis:uel hoc totū rōnale mortale.hec distinctio satis pz de mēte phi ꝛ Porphyrȷ̈ ut supra.q.de nūo ul'ium tetigi. Ponit ergo iuxta mēbra hu9 distinctionis duas ꝯnes uel tres saltem implicite.ꝑª ꝙ hec diffō 2ª est dr̄e intermedie ulr̄ sumpte ita ꝙ cuilibet tali ꝯuenit ꝛ respectu eius habet dictas cōditiones bone diffinitionis ꝛ declarat qđ ibi loco gn̄is.est ꝛ qđ loco dr̄e sicut tetigi.q.p̄cedēte.ꝛ in sili supra.c.de gn̄e ꝛ sp̄e copiose. 2ª ꝯ est ꝙ hec diffō nō ꝯuenit dr̄e ultime:ex qua sequit̃ 3ª ꝙ.s.nō est diffinitio dr̄e ul'iter sūpte ut.s.est cois ad itermediā ꝛ ultimā que est 3m ul'e:ꝛ dat quādā cōgruētiā hi9 in sili de sp̄e ꝙ.s.sicut Porphyri9 assignat vnaz diffōnē spēi que p̄cise spālissime cōuenit.aliā v̄o ul'alias que cōueniūt tā spālissime q̄z subalterne de q̄bus supra.c.de sp̄e hēs.ita assignat vnā diffōnē dr̄e que tm̄ intermedie cōuenit.uel si dr̄e in cōi nō tn̄ ulr̄.alias v̄o assignat que cōueniūt cuicūq3 dr̄e ꝛ ita ipsi cōi ꝑo ꝛ ulr̄: ut pz discurrēdo. ¶ Deinde obȷ̈cit cōtra ista ualde notāter.ꝑma obō ducit ad hoc incōueniēs ꝙ.s.si p̄dicta eēnt uera ꝙ darent̃ plus q̄z.5.ul'ia.qđ ostēdit ex simili mō se hn̄di ipsius modi p̄dicādi in qđ ad dr̄ns specie ꝛ dr̄ns nūo ꝛ ipsi9 modi p̄dicādi in q̄le.q̄re cū per diuisionē ꝛ ꝯctionē ipsius in qđ per dr̄ntib9 sp̄e ꝛ nūo cōstituunt̃ duo ul'ia.s.gen9 ꝛ spēs.silr̄ si hec diffinitio non sit dr̄e in cōi sed intermedie erit alia diffinitio dr̄e ultime qua ꝯueniūt in hoc.ꝙ est in q̄le eēntiale ꝛ differūt p̄cise per dr̄ns specie ꝛ nūo.ipm ergo in q̄le cōtractuz per illa cōstituet cū illis has duas spēs hn̄tes distictas diffōnes:q̄re sex ul'ia. Ubi aduerte cū dicit in lr̄a.que duo cōsilr̄ se hn̄t ꝛc̄.ꝙ illud debet referri ad dr̄ns sp̄e ꝛ dr̄ns nūo.uel ergo sex ul'ia uel hec diffinitio erit dr̄e in cōi ꝛ nō itermedie.2ª obō est q̄si cōfirmatiua p̄cedētis ꝛ exclusiua cauillationis. Diceret enim aliq̄s ꝙ dr̄a intermedia ꝛ ultima nō erūt duo ul'ia q2 ꝯueniūt vniuoce in ipso ul'i in cōi cuius erit vna diffō cois utriq3:ꝛ lȝ logice ꝛ in rōne p̄dicabilis p̄ter illas q̄s assignat Porphyri9 in rōne diuisiui ꝛ cōstitutiui ꝛ distinctiui in lr̄a ut infra tāget̃ h.s.p̄dicari de plurib9 in quale.s.eēntiale nihil aliud addēdo.arguit igit̃ ꝙ talis diffō non ualeret q2 dat̃ ꝑ equocū utpote per li plurib9 qđ ōn̄dit ꝑ regulā phi in topicis:q2 om eius.s.vnū est equocū.ergo ꝛ ipm.q2 si vnū oppositoꝝ est multiplex ꝛ reliquuz ꝑo topicoꝝ allegat phm̄ pro assūpto.5.mece.t.c.8.ꝛ ide.ꝛ maxime.t.c.12.ꝛ sup̄.c.de sp̄e.q.2.ꝑtractatuz est Equocū v̄o nō p̄facta distinctione sicut nō diffinitur ita nec diffinit.cōcludit ergo ꝙ simplr̄ dr̄a ultima ꝛ intermedia erūt duo ul'ia. Cōsequēter ibi sed tūc videt̃.istat ut ꝯnē ꝑncipalē defendat ꝛ per istātiaz tollit.2.obiectionē dicēs ꝙ si ꝓcederet illud arm tūc diffō ul'is ꝑo pyrar as assignata nō ualeret q2 dat̃ per pluribus nihil addēdo nec ipm ꝯhēdo seu distdo qđ tn̄ nō est dicendū ut supra declarauit.q.6.ꝛ cois scola defendit.si aūt in quid cōcedis diffōnem ul'is ualeret in qua ponit̃ li pl'ibus absolute.a sili habes cōcedere ꝛ uerius:diffōnem dr̄e in cōi nō vitiari per li pluribus:maxime cū ibi cōtrahit̃ per li in q̄le.sed fortitudo.obones adhuc replicat inferēdo hoc incōueniēs.s.ꝙ genus ꝛ spēs p̄nt cōsiliter poni vnū ul'e. Nā sicut tu fugis incōueniēs illa tū.s.ꝙ eēnt sex ul'ia:eo q2 cōueniūt illa duo dr̄a.s.itermedia ꝛ ultima in ipsa ul'i dr̄a cui9 erit vna diffinitio ꝛ vniuoca.ita dicā ꝙ spēs ꝛ genus ꝯueniūt in hoc cōi qđ est p̄dile de pluribus in qđ appellet̃.a.ꝙ.s.sit infra ul'e ꝛ supra genus ꝛ speciē ꝛ diffiniat̃ tali diffinitione vniuoca utriq3 ꝛ tūc erūt tm̄.4.ul'ia. Deinde ibi cū dicit. Dici pōt.r̄ndet sil'ad hāc replicā ꝛ ad ꝑmā obonez ostēdēdo singularissime sil'itudinē nō currere compando dr̄am ultimā ꝛ itermediā ex vna ꝑte ad gen9 ꝛ spēz ex alia q2 ne dum per dr̄ntibus sp̄e ꝛ nūo dr̄nt illa sed in ipso in qđ:q2 equoce eis cōuenit.vni per modū ꝑtis ꝓprie lȝ appropate per modū totius:alteri ꝑ modum totius ꝛ ꝓprie ꝛ appropate ut supra.q.de nūo ul'ium hēt.nō sic ex alia ꝑte est equocatio ipsius in q̄le essentiale q2 utraq3 dr̄a p̄dicat ꝑtē formalē lȝ tn̄ per moduz totius.cōueniunt ergo in vna diffinitione dr̄e in cōi illa duo nō sic ista cōueniūt in aliquo infra ul'e q̄re ꝯcludit ut ꝑus ꝙ dr̄a erit vnū ul'e:genus v̄o ꝛ spēs duo. Deinde ibi.pro diffōne aūt ul'is ꝛc̄.soluit.2.obiectionez sic ꝛ illud dum de diffōne ul'is tenendo li plurib9 esse uere vniuocū ad plura nūo sp̄e ꝛc̄.ꝛ simt̃ dici de eis.vnum v̄o lȝ nō sit equocū ad vnū nūo sp̄e ꝛc̄.nō tn̄ simt̃ dicit̃ de eis.sed ꝓm qđ de vno sp̄e uel gn̄e ꝛ simt̃ de vno numero sicut supra.q.2.de sp̄e in.2.via tenuit. Exemplificat de hoie ꝛ suo opposito ꝙ est nō hō.nā hō de homine uero dicit̃ simt̃ ꝛ de hoie picto uel mortuo ꝓm quid mō nō hō est uere vniuocū ad mortuū ꝛ nō mortuuz ꝛ simt̃ dicit̃ de utroq3 lȝ falso dicat̃ de nō mortuo intelligēdo nō mortuū pro hoie viuo.si aūt intelligat̃ de lapide uel h9i uere dicit̃.ueritas tn̄ uel falsitas enūciatiōis nō tollit vniuocationē p̄dicati. uere tn̄ ꝛ simplr̄ dr̄ de mortuo siue hoie siue alio. Reddit aūt rōnē q̄re vnum nō dicit̃ equoce recurrēdo ad regulā topicā ꝛ cōcludit ꝙ p̄dicat̃ sicut ꝑus.s.simt̃ ꝛ ꝓz qđ.ut hō de viuo ꝛ mortuo:per determinationē distrahētez in qđ ꝛ simt̃. Tollit aūt instātiā finalr̄:q2 aliq̄s diceret q̄liter vnū distinguit̃ illa ꝑmo topicoꝝ.c.5.ꝛ.5.mece. ubi supra.si non est nec vniuocū nec equocū ad ipsa dicēs ꝙ hoc nō est incōueniēs q2 hoc cōtingit in multis noibus multipliciter dictis ut patet maxime.5.mece.ꝛ exemplificat specialr̄ inter alia de ꝑuatione.ubi aduertēdū nec lector hic fatiget̃ ꝙ phs ibidē.t.c.27.ꝛ.9.mece.t.c.3.distiguit modos ꝑuationis.vno mō ex ꝑte aptitudinis quā importat.alio mō ex ꝑte negationis quā significat.ꝑmo modo habet.4.modos.ꝑmus est si aliq̄d nō habet aliqđ natoꝝ haberi:q̄zuis ipsum nō sit natū habere illud:ut plāta dicit̃ ꝑuari oculis:ꝛ iste modus est improprȷ̈ssimus.scđus est si nō habet illud qđ aptū est habere aut ipsum aut suū genus:ut aliter hō dicit̃ ꝑuari visu aliter talpa.ꝛ est minus ꝓprius.39 est si nō habet qđ natum est habere ꝛ quādo ꝛ in quocūq3 loco fuerit ꝛ ꝓm qđ ꝛ ad qđ ꝛ ut quātum ut catulus post.9.diē ꝛ sic de aliis:ꝛ est ꝓprȷ̈ssimus.49 per vim ablatio eius ꝙ q̄s natus est habere ꝓm impetū nālem ut uolūtariū.exēpluz ubiq3 clarū est. Ex ꝑte v̄o negationis modi ꝑuationis sunt.5.ꝑmus per appōnem huius ꝓpōnis in.in principio cōpōnis apud latinos uel huius propōnis.a.apud grecos ut inequale.scđus ut inuisibile pro eo ꝙ nullo modo est tale:uel pro eo ꝙ est tale sed turpiter ꝛ sic de aliȷ̈s.sed hic videt̃ coincidere cum ꝑmo mō.39 pro eo ꝙ parum habet oppositi positiui ut apyron qđ latine idē est ꝙ nō igneū sed hic ꝯtinet̃ sub scđo.49 ꝙ nō facile uel nō bn̄ est tale:ut insecabile dicit̃ qđ non facile aut non bene secatur.59 ꝙ oīno nō habet oppom ꝛ hoc

mō monoculus nō dicit̄ cecus: ſ3 qui nullo mō habet
viſum. Ad ꝓpoſitū aūt doc. hic ſufficiūt primi modi
ſ. ex parte aptitudinis aſſignati: lȝ etiam alij modi poſ
ſint applicari bñ. ℭ Cōſequēter rñdet ad argumenta
ꝑncipalia. Ad ꝑmū remittit ſe ad dictuȝ in ſolutione
q. Ad formā argumēti negādū eſt aſſumptū ⁊ declara
tio eius: q2 ꝑſupponit falſum. ſ. dīam in cōi hac diffi-
nitione diffiniri. ℭ Ad. 2. ꝑmittit diſtinctionē differē
tie notabilē: ⁊ breuiter negat differētiam ut hic eſt ſer
mo de ea eſſe abſtractū: ſicut nec aliqd̄ alioꝝ vniuerſa
lium eo q2 (ut ſupra. c. de genere dictū eſt) logicus dif
finit 2as intentiones in concreto ne dum ad ſuppoſita
ſed etiam ad ſubiecta uel fundamēta. nam ſic ſunt ap-
plicabiles ꝑmis: bñ tamen eſt abſtractuȝ ut eſt ſpecies
multitudinis ⁊ ꝑme itētionis a quo dicunt̄ cōcretiue
differēs ⁊ differēs ⁊ ſignificat relationē ingt doc. De
clarat aūt gd ſit dīa 2e itent accepta ut hic eſt ſmo de
ipſa dicēs. ꝙ hoc nomē dīa trāſumit̄ a dīa ut eſt nom̄
ꝑme intētionis qd̄ pōt itelligi uel quo ad originatio-
nem itētionis ut qbuſdā placet: ⁊ tūc dīa ꝑe intētionis
ſumit̄ ibi nō pro rōne uel ſpē multis ſed pro fundam̄-
to uel termino eiꝰ qd̄ eſt ꝑnm formale differentie de quo ꝯñ
ter loquit̄ doc. Uel pōt itelligi illa trāſumptio quo ad
ſilitudinē uocis ⁊ ſatis bñ gcgd dicat Fokſal ſicut h
nomē ſpēs logice trāſumit̄ a ſpē ut ſignificat ſilitudinē
realē ut ſupra. q. 4. declaratū eſt qͣliter ſpēs eſt ſilitudo
tenuis indiuiduoꝝ. ſm Boem ſilr hoc nomē ꝓpriuȝ ⁊
hoc nomē genus trāſumunt̄. Intelligo ergo ꝙ hoc no
mē dīa ut ſignificat ſcdam itētionē applicabilē ei qd̄ ē
ꝑnm formale dīe ut dīa res ꝑe itētionis. Ubi notāter
dixit res ⁊ nō nomē q2 res ⁊ nō noīa fundant̄ ⁊ ſūt rlo
nes: trāſumit̄ a dīa. i. ab hoc noīe dīa ꝑe itent accepto:
eo q2 ſicut illud ſignificat rlonē fundatā in multitudi
ne uel ſpēm ſeu modū multis: ita iſtud ſignificat inten
tionē applicabilē ei qd̄ eſt ꝑnm mltitudinis utpote rō-
nali ⁊ ſupponit pro eo intiñ ꝙ ex hoc ꝙ talis itētio ali
cui applicat̄ ſeqtur neċio diſtinctio ⁊ dīa eēntialis eiꝰ
ab alio ⁊ ita mltido ſicut h nomē riſus trāſumit̄ ad flo
ritionē prati: ⁊ curſus ad motū uelocē aque ⁊ ē equo
catio penes ſcdm modū. tāgit ergo doc. in ſolone iſta
triplicē dīam. vnā ꝓprie ſumptā ⁊ formalr que eſt ſpe-
cies uel modus multitudinis ⁊ ꝑe itētionis aliā trāſū-
ptiue que eſt 2e itētionis. 3am fundamētalem ſeu originalem reu
utriuſq3 ſed diūſimode ut rōnale uel hoi: ⁊ pōt poni fū
damētū utriuſq3 uel ſaltim remotū ꝑe ⁊ ꝓpinquum 2e
ſm tñ diūſas eiꝰ acceptiones ut ſupra in gñali dictuȝ. eſt de
tribꝰ acceptionibꝰ ſignificati termini cois: ⁊ lȝ doc. ap-
pellat ipm ꝑnm formale dīe: poſſet ēt appellari ꝑncipi-
um mãle alio reſpectu pro quāto fundamentū de quo
ſtatim magis. Deinde ad ꝓbationē aſſumpti rñdet ꝙ
tm̄ a dīa ut eſt nomē ꝑe itētionis cōcretiue dicit̄ dn̄s
Et ad dictū Porphyrij rñdet ſingulariſſime ipȝ expo
nēdo dicēs ꝙ cū dicit̄ ſortes ſenex dīt: nō eſt itelligen-
dū ꝙ dīt uel dn̄s ibi ꝑdicam ſit cōcretū dīe ut eſt. 2. itē
tio. ſed ſic ingt eſt illud dictū uel exm ad ꝓpoſitū eiꝰ: q2
illa extrema. ſ. ſortes ſenex ⁊ ſortes puer fundāt ex na-
tura rei dīam ut eſt rlo realis a qua ſic denoiant̄: ⁊ i ip
ſis extremis totalibꝰ ſunt aliq̄ ꝑncipia formalia diffe
rēdi ut pueritia ⁊ ſenectꝰ qbus itellectꝰ applicat hāc i
tētionē dīa ut eſt cois cuiꝰ nom̄ trāſumit̄ a dīa reali ut
ꝑus notaui. ſilr eſt de extremis dīe ꝓprie ⁊ magis ꝓꝑe
itelligēdū. vult enim ꝙ ſemp cōcomitant̄ ſe ꝑdcē tres
dīe. ℭ Ad. 3. rñdet recurrēdo ad eādē diſtes dīe negan
do dīam nō referri ut hic accipitur lȝ ut eſt abſtractuȝ
ꝑe itētionis nō referat̄ ut ꝓcedit arm. Ad arm iductiuū
cōcedēdo ꝑmū mēbrū negat 2m. refert̄ eniȝ ad illa tria
ſ. idiuiduū rlone ſm genꝰ ut ſupra. c. de ſpē. q. j. dictuȝ
eſt in ſili. uocat tñ doc. ſbm tale correus ⁊ illud eſt cōe
ad idiuiduū uel ſingulare uel iferiꝰ ⁊ ulr ad quodcūq3
ſubiicibile ⁊ allegat phūm. 4. topicoꝝ. c. 9. Refert̄ etiā
ad genꝰ: ⁊ ne aliqs inſtaret ꝙ vnū vni ꝑmo opponitur
ſpēs aūt ꝑmo opponit̄ gñi ⁊ ecōtra: declarat ſe dicens
ꝙ nō inquātū genꝰ eſt ſed inq̄ȝtū diuiſum ⁊ dīa diuiſi-
ua. Silr refert̄ ad ſpēm nō ꝑmo ut ſpēs eſt ſed inq̄ȝtum
ꝯſtitutiua per dīam: ubi ſemp ſupponūt itētiones pro fun
damētis. ſile ifra. c. de ꝓprio. q. j. hēt ⁊ alibi ſepe. Dei
de anteq̄ȝ ſoluat. 4. ꝑnle ſoluit. 5. q2 eiꝰ ſolo depēdet ex
dictis. Nō eſt enim icōueniēs eiuſdē reſpecti ad diūſa
relati plures eē diffōnes ut ſupra. c. de ſpē. q. j. dictū eſt
dīa aūt eſt hoi ut pȝ ex ꝑmiſſis. Declarat ergo ꝑ ordinē
4. diffōnes dīe q̄s ponit Porphyꝰ. ꝑma ingt eſt eiꝰ in-
q̄ȝtū ꝯſtitutiua ut ſupra. q. 3. huiꝰ. c. notaui ⁊ lrā eſt ſa-
tis clara. 2a. i. iſta de qua in hac. q. querit̄ eſt dīe inter-
medie ut dictū eſt. ⁊ addit doc. inquātū eſt ule. hoc eſt
ꝙ illa eſt eiꝰ ut eſt ꝑdile ⁊ per ꝯñs ut refert̄ ad ſubiicibi
le rlone ſm genꝰ. Si aūt accipiat̄ gñaliꝰ ut tactū eſt in
ſolone. q. hoc eſt nō addēdo dn̄tibꝰ ſpē ſed tm̄ de plu-
ribꝰ in q̄le. ſ. eēntiale erit diffō dīe in cōi ut. ſ. 3. ule/ de
quo hic agit̄ ingt. nā de illo eſt ꝑncipalis itētio in h. c
tanq̄ȝ de adeq̄to ſbo. Alie due. ſ. 3. que eſt ꝙ dīa eſt illd̄
qd̄ eſt aptū natū diuidē ea que ſunt ſub eodē gñe. ⁊. 4.
que eſt ꝙ dīa eſt qua dn̄t a ſe ſingula. dant̄ de ipſa in-
q̄ȝtū diuiſiua eſt: in q̄rū ꝑma tāgit̄ diuiſio actiua. in 2a
paſſiua. Sed ſicut Porphyriꝰ ⁊ expoſitores eiꝰ in lrā
dicūt. ꝯſilr dicit doc. ꝙ illa. 4. ſic abſolute ſūpta paruȝ
ualet ⁊ cū corrigit̄ per additionē iſtā. ſ. ⁊ ꝯducit ad eē
⁊ eſt ps eēntialis eē rei: tūc ꝯhit̄ magis ad rōnē ꝯſtituē
di q̄ȝ diuidēdi hoc eſt dictu ꝙ tūc illa diffō erit dīe in-
quātū ꝯſtitutiua eſt ⁊ ſic due erūt eiꝰ inquātū ꝯſtituti
ua ⁊ vna inquātū ⁊. 4. in quātū ule uel ꝑdile. ℭ Ad. 4
ꝑncipale rñdet ponēdo equocationē dīe 2e intent acce
pte. Nā vno mō accipit̄ ꝓut iā in ſolonibꝰ ꝑcedētibus
declarauit ut hic eſt ſermo de ea. ſ. ut eſt. 3. ule. alio mō
ut ſupra. c. de gñe tactū eſt declarādo illā pticulā dn̄ti
bus ſpē poſitā in diffōne gñis. ꝑmo mō eſt cōcretuȝ. 2o
mō abſtractū cuiꝰ cōcretū eſt dn̄s: ⁊ hēt ſb ſe duas ſpe
cies. ſ. dīam ſpē ⁊ dīam nūo: qbꝰ corrñdēt ſua cōcreta
ſ. dn̄s ſpē ⁊ dn̄s nūo. Et adiūgit cōgruitatē ⁊ ꝓbabi
litatē hꝰ diſtinctionis ⁊ ſolonis q2 tā diffinitū hic q̄ȝ
diffiniētia repiunt̄ vniuoce in oī gñe eo mō quo de ge
nere ſupra. c. de gñe dixit. ⁊ declaraui ibi. nulla aūt res
ꝑe itētionis ſic repit̄ ergo hec pticula. ſ. dn̄tibꝰ ſpē po-
ſita in diffōne dīe nō ſit applicabilis rebꝰ oīum geneꝝ
lȝ nō oībꝰ erit intēle ⁊ per ꝯñs eius abſtractuȝ: ⁊ addit
vnā ꝓpōm nōbilē de ꝯuertibilitate diffōnis uel deſcri
ptionis ⁊ diffiniti ſeu deſcripti: ⁊ cōcludit itētū. Ulti-
mo rñdet ad formā argumēti ꝯcedēdo ꝯñā cū maiori
negādo mi. ⁊ ꝓbationē eius: lȝ enim ꝯcretū opponat̄
ſuo ꝓprio abſtracto: nō tñ cōcretū ꝯcreto diſpato uel
abſtracto ſaltim nō ultimato ut ſupra. q. 3. de genē di-
xit. ſupponit̄ ergo falſum in argumēto. ſ. dīam hic dif
finitā eē abſtractū huiꝰ cōcreti dn̄s ſpē. Ex hac ſolo-
ne hēs q̄druplicē dīam tres. ſ. ꝑus enūatas ⁊ 4am nunc
additā que eſt ſpēs multis rōnis uel modus eiꝰ uel ſal
tim in ea fundat̄ imediate. Inſtat cōtra iſta oſtēdendo
ꝙ dīa eſt abtuȝ ⁊ hoc ut eſt 3m ule ⁊ eſt ꝯtra ſolonem ꝑ
cedētē ⁊ ꝯtra ſolonē. 2. ꝑncipalis. qd̄ ꝓbat duplr. ꝑmo
ex. 4. diffōne dīe q2 ponit̄ tanq̄ȝ quo ⁊ nō tanq̄ȝ ꝙ. eſſe
aūt quo eſt ꝓprietas abſtracti. eē vō ꝙ cōcreti; qd̄ oſtē
dit in exēplo de albedine ⁊ albo. ſcdo q2 ſi eſt cōcretuȝ
habet abſtractū. querit ergo qd̄ uel quale iminines ꝙ
nullū dat̄. ℭ Ad ꝑmū rñdet declarādo ſingulariſſime
illam. 4. diffinitionē que declaratio ubiq3 ponderāda
eſt ſicut ſupra tetigi ſepius: q2 diffinitiones intētionū
dant̄ per fundamēta pro qbus ſupponunt ⁊ pñt bñ in
telligi ꝑdicatione mãli eē ueras q̄ȝuis ob maximā ſub
tilitatē doc. reducit eas ſupra ad ꝑdicationes forma-
les. vnde cum dicit̄ genus eſt qd̄ ꝑdicat̄ de pluribꝰ ⁊c̄.

pōt intelligi in pdi^{n}c mali. sic genus est intētio applicabilis uel applicata ei qd predicat de pluribus saltim quicqd sit de gñe uel specie τ de dīa per moduz pdi^{lis} diffi^{ta} ipsa tñ in rōne diuisiui uel ɔstitutiui diffi^{ta} supponit necio pro fun^{to}. dicit igit ꝙ dīa est qua non ut forma iformāte: sicut albedo est qua aliqd est albuz formalr iformās ipm: τ hoc est dictū ꝑus q. s. dīa nō in duit modū dīe sed bñ spēi: sed qua ut itētiōe applicabili pn^{o} dīe ut rōnali uel h^{oi} dīa spe ut quo 2^{e} iten^{r} accepto dint a se singula spē. in qua declaratione tāgit triplicē dīam. s. duplicē 2^{e} itē^{les} τ vnā p^{e} iten^{les} funda^{lem}. uel 2^{e} itē^{les} per modū p^{e} se hñtē: nō solū enim iste diffinitiones dīe pñt vificari in fundamētis p^{e} iten^{bus} uerū etiā in scdis itē^{bus} ut supra de gñe τ spe in sili dictū est. 4as vo tacuit hic sed an ibi sit ut. s. est rlo realis du^{m} est de quo forte in 3° ar^{lo}. ¶ Ad aliō dicit sicut sup tactū est τ ifra. c. de ꝓpo. q. j. soluēdo. 2. pn^{le} hēt ꝙ non pōt abstractū dīe expmi vno noīe sicut nec aliorum ulium forte pp penuriā terminoꝝ uel equoca^{es} sed tm circunlocutiue sic. s. itētio dīe. silr de alijs dicēdū est. tale aūt nō pdi^{r} de rōnali qꝛ est abstractū a sbo. vñ supra dixit: ꝙ hec est falsa hō est itētio imo h etiam spēs est itētio. ubi notāter dicit rōnali τ nō rōnalitas ut in. c. de accidēte in fili hēt τ supra ēt tetigi: qꝛ sicut itētiones ɔcretiue ɔsiderant a logico ita τ fundamēta saltim in aliq̄ cōcretione. Ultimo per moduz correlarij epilogatiui colligit pncipalia quedā dicta in solōne τ. q. τ ar^{x}. primū dictū est de multo τ vno ꝙ pñt accipi uel p^{e} iten^{r} uel 2^{e}. ideo. 5. me^{ce}. c. de vno. phūs ponit duas diuisiones vni^{us}. vnā realē aliā logicā. silr pōt dici de multo. τ ꝑm hoc ptinēt ad ɔsiderationē logici uel me^{ci} diuersimode ɔsiderata τ saluaf igt facilr vniuocatio eoꝝ i oi gñe q̄si dicat ꝙ vniuoce repiunf in oi gñe inquātū itētiones lz nō inq̄tū res. hoc maxime colligif ex solōne q. τ. 4. pncipalis. Coiter in origi^{bus} ibidē seqtur: tñ pōt eē equocum: τ videf lr̄a corrupta τ iudicio meo posset bñ suppleri sic. In qd tñ pōt eē equocū τc. q̄si dicat ꝙ in qd equoce ɔuenit gñi τ spēi ut ꝑus dictū est in corpore. q. τ loco istoꝝ posuit plura spē τ nūo: hoc est dictu. ꝙ τ si plr̄itas dicaf vniuoce de illis τ silr in q̄le nō tñ in qd qd itelligo via diuisionis nō pdicationis nisi dīe accipiantur pro spēb^{us} per eas cōsti^{tis}. Si uolueris alio mō exponē cōsidera ipse. posset lr̄a itelligi absolute sic. pōt tñ eē equocū τc. s. aliqd pōt poni equocū ad illa pro substractis suppo^{bus} lz illud nō sit plr̄itas. Addit ēt aliud dictum in solōne quō vz plr̄itas in diffōne ulis sit vniuocū τc. tāta ꝓlixitate iuxta lr̄am usus suz qꝛ difficilis est τ ne videar mus (ut aiūt) ptrāsiēs farinā. Lector aūt igeniosus abbreuiat ul dilatet ut expedierit. Noui enim min^{us} ɔuectis pro qb^{us} laboro ex charitate tātā ꝓlixitatē uel maiorē fore neciā: imo dubito expōm idigē plerūq; altera. Res tñ subtiles τ remote a sensib^{us} nō pñt nisi sbtilr ptractari. sed qcqd fiet nō dubito grossa capita hic fastidiri: charitas tñ patiēs ē

De tertio occurrunt nōnulla dubia circa dicta doc. in hac. q. τ ꝑmo circa solutionem. q. cum dicit doc. ꝙ diffō de qua querif est itermedie nō ultime. Cōn. sic gen^{us} pdi^{r} de h τ illo que tñ nūo dint ut supra. q. j. de gñe tetigit. silr videf dicēdū de dīa nō eniz est color gñe: igit diuisio dīe in itermediā τ ultimā est tñ in iduidua sicut tactū est ibi de diuisione gñis in gñalissimū τ subalternū τ spēi in specialissimā τ subalternā. Induidui vo inq̄tū talis nō est diffō neq; demr̄atio neq; scia. 7. me^{ce}. τ. c. de specie in Porphyrio τ alibi sepe. male ergo dicit hāc esse bonā diffōnē τ cū hoc ipsam eē dīe itermedie τ non ultie nec ipsi^{us} dīe in cōi. Posset ɔñter ibi dubitari sicut sup de diffōne gñis inuēdo nugationē cū dī de plurib^{us} differētib^{us}. Itē nō videf saluabile vnā dīam alicui^{us} gñis diuisiuā eē vniuocā τ alterā oppositā equocā. cuz igif in qd τ in q̄le sint dīe ipsi^{us} pdi^{r} de plurib^{us} ut supra sepe τ hic dicit ergo in qd nō erit equocū τ in q̄le vniuocū. Probatio assūptitū per regulā to^{cas} si vnū oppositorū multiplex τ alterū erit multiplex. tū qꝛ dīa est diuisiua gñis τ cōstitutiua spēi: sed vniuocū cui^{us} est gen^{us} nō diuidif per equocū. silr equocū nō cōstituit itrinsece τ eēntialr vniuocū. sicutenim nō diffinit ita nec diffinit τ per ɔñs nō cōstituit. Posset ɔfirmari idē ex idētitate gñis τ dīe. vñ seqtur vnū eē multiplex si alteruz eēt tale. Itē nō videf maior ɔueniētia ꝓprij τ accñtis in q̄li accñtali q̄z gñis τ spēi in ipso in qd: sed illud illis ē vniuocū ut videf doc. uelle in. c. de ꝓpo τ accñte. ubi ponit multiplicē acceptionē accñtis. τ in diffōne proprij ponif loco gñis expsse τ accñtis iplicite: uel saltiz se tenet ex pte gñis uel potētialis seu ɔtrahi^{r} utrobiq;. Propterea videf ꝙ rō quā assignat pro illa equo^{ne} nulla sit: cū dicit ꝙ gen^{us} pdicat pte τc. qꝛ si sic sequeretur ubiq; ꝙ nihil eēt vniuocū pti τ toti qd videf falsuz tā de ptib^{us} subiectiuis q̄z ēt de eēntialib^{us} τ itegralib^{us} atq; qdditatiuis. Posset isup ibi pōderari q̄liter gen^{us} pdicat pte τ spēs totū foialr adepta. nā sup. q. 3. de genē. dixit ex itentione Boetij ꝙ genus in pdicādo est totū lz in diffiniēdo sit ps. silr quō dīa cū sit rlo rōnis pdicat ptē formalē iduidui uel spēi. Itē posset congrue dubitari q̄re nō diffiniuit Porphyri^{us} dīam in cōi ut ē 3^{m} ule de quo in hoc. c. itēdit ut dicit hic doc. cū tñ genus in cōi diffinit τ nō gen^{us} sbalternū nec gñalissimū ꝑmo. Itē q̄re poti^{us} dīam itermediā q̄z ultimā diffinit: maxime cū spēm spālissimā in rōne pdi^{lis} diffinit τ nō subalternā. Itē aut Porphyri^{us} enūat spēs spālissimas ulis: aut tñ subalternas: aut utrasq;. si spālissimas erūt plura. 5. pz qꝛ dīa ultima τ itermedia sunt due species spālissime dīe in cōi ut hic videf hēri. silr de gñe gñalissimo τ subalterno respectu gñis in cōi: τ de spe spālissima τ subalterna respectu spēi: τ de ꝓprio hui^{us} τ illius respectu ꝓprij: τ de accñte sepabili τ insepabili respectu accñtis est dicēdū. erūt igit. 10. ulia si subalternas ꝑmas erūt tñ duo. vz vnū dictū de plurib^{us} i qd. τ alterū in q̄le. uel saltim erūt tm. 3. uel ad plus. 4. ponendo equo^{es} ipsi^{us} in qd τ ipsi^{us} in q̄le in cōi. gen^{us} vz τ species dīa τ pdi^{le} in q̄le accñtale dictū: nisi forte fingas illud eē equocū. Itē videf iplicare cū dicit vnuz dici sim^{r} τ ꝑm qd nō tñ equoce. cū tñ 2us modus equocationis. p^{o} elēchoꝝ assignat^{us} sit ille. Itē quō nō eēt fa^{a} ꝑm qd ad sim^{r}. uel saltiz eꝫ. hic sūt vnū nūo g̃ vnū spē ɔtra Arx 5. me^{ce} qui sic docet recte arguē. Itē sicut vnitas nūalis est sim^{r} vnitas τ alie ꝑm qd ita plr̄itas ꝓportionis est sim^{r} τ maxime plr̄itas ut docet phūs ibidem in. 5. q̄re isert alias τ nō ecōtra sicut ex alia pte per oppo^{m} de vnitate. igit sicut vnū dī sim^{r} τ ꝑm qd ita eodē mō plr̄itas. declaratio ergo doc. nulla est. Itē ei qd est simpliciter tale τ ei qd ꝑz qd nihil daf cōe vniuocū. Ex itētiōe hui^{us} ifra. c. de rlōne τ p^{o} sniarū di. 29. g̃ vnū nō est vniuocū ad vnū nūo τ spe τc. igit equocū uel daf mediū qd videf ɔtra istū τ seq̄ces coiter. Circa illō exemplū de nō hoīe posset dubitari sz nō curo imorari. Mirū est etiā ꝙ gen^{us} uel spēs addita vnitati dicaf determinatio distrahēs sicut mortuū hoi cuz tñ ista ɔñia nō ualet hō viu^{us} ergo hō mortu^{us}. hec aūt ualet sūt vnū nūo ergo vnū spe uel gñe τc. Itē pōt dubitari circa tales diuisiones vni^{us}. s. τ ꝓuationis τ alioꝝ sic diuisorū ad quā spēm diuisionū a Boe^{o} assignatarū hñt reduci nō videf ꝙ ad aliā q̄z ad eq^{ci} i eq^{ta} uel vniuoci i vniuo^{ca}. uel si ad nullā igif Boe^{us} diminut^{us} est. Plura alia possent ibi tāgi sed hec pncipalia sunt τ satis difficilia a quibus si liberari poterimus alia euadere non dubitamus. ¶ Ad ista igitur sustineudo semper doctorem ueritatis salua sententia altiori conabor respondere.

¶ Ad pmū al's illā difficultatē ,pblē^ce tetigi q̄ .s. pōt poni gen^9 ⁊ silr spēs atq3 dr̄ia ⁊c̄.hēre modū gn̄is re^u suo⁊ inferio⁊:uel modū spēi spālissime.⁊ p^a via videt magis secura: que si teneat facilr euadit ar^m negando dr̄iam itermediā eē īdiuiduū ultimatu3 saltim.Sed si alia via teneat difficile est euadē ar^m.Et silr argueret de spē spālissima ⁊ de gn̄e gn̄alissimo:quo⁊ diffinitiones assignat Porphyri^9 nisi qs diceret q̄ tales diffinitiones itelligunt in actu signato ut uerificant in fū^tis in actu exercito:⁊ sic idiuidua diffiniri nō icōuenit:secus eēt de actu exercito ⁊ sic exponeret phūs ubi allegat.Sed videt difficultas spālis adhuc de gn̄alissimo qd̄ doc.in.q.an̄p̄redi^r assignat sm̄ li p̄di^r ⁊ hoc 2^e intent sumptū cū sm̄ scie hēat necio qd est:⁊ q2 ⁊ passiones demōstrabiles per se pmo de ipso que nō pn̄t uerificari de idiuiduo.Silr supra dixi q̄ diffōnes scdarū itētionū in actu signato assignatarū uerificant per se pmo de seipsis ⁊ dant ex eēntialib^9 suis in suo gn̄e quare pma via magis sapit.saluat enim coordinationē notabilē in scdis iten^b9 ⁊ multa subtilia ⁊ nec̄ia ad ,pcessum doc.h^o.Ille ali^9 modus dicēdi videt coincidē cū illa opi.ipugnata.c.de gn̄e.q.j.q̄.s.res sub intentione diffi^t a logico.Cōsidera tn̄ alte cūcta bn̄ moderando.

¶ Ad illd̄ qd̄ tāgit de nugatione p3 ex dictis supra.c.de gn̄e.in.q.de hoc mota.⁊.q.2.ponunt enim non ut ptes dif^te sed ut specifi^us ⁊ specifi^le.⁊ ita vnū est expositio alteri^9.Dant eni3 iste diffōnes coiter ut docet phs 7.me^ce.per gen^9 pmum ⁊ oēs dr̄ias usq3 ad ultimam.

¶ Ad alind sustinēdo ipm in qd eē ,ppꝛie equocū pōt dici vno mō q̄ suū oppo^m est ēt equocū cui^9 est ipm in q̄le in cōi ad in q̄le eēntiale ⁊ accn̄tale.nā illud sibi primo opponit ⁊ nō in q̄le eēntiale ut p3.Uel alr q̄ nō incōuenit vnū opposito⁊ eē equocū ⁊ alterū vniuocum qn̄ nō sunt opposita sm̄ oēm significationē:⁊ sic itelligēdus est phūs in topicis ⁊ est itētio doc.hic ⁊ infra.q ultima de dr̄ia.sustinēdo rōnale eē equocū ⁊ irrationale vniuocū.In qd aūt ⁊ in q̄le siue in cōi siue essentiale nō sunt opposita s3 oēm significationē:q2 oē p̄di^m in q̄le videt dicē tn̄ ptē formalē uel eēntialē uel accn̄talē l3 forte per modū toti^9:⁊ ita videt q̄ opponit modo p̄dicādi in qd ipsius gn̄is ⁊ nō ipsi^9 spēi.Et qd̄ ibi additur.s.q̄ dr̄ia adueniēs gn̄i cōstituit spēm:hoc pōt concedi.sed in illo pori nō pfacta distinctione nō est ,ppe dr̄ia.vn̄ dr̄ia pōt significari mediate per uocē equocā ⁊ imediate per vniuocā nō dicit recte aduenire gn̄i nisi me^te in illo pori uel remote.Et cū dicit q̄ equocum nō est diuisiuū vniuoci:pōt cōcedi ,ppꝛie q2 sic nec constituit ,ppꝛie in illo pori ita nec diuidit nisi remote.Ul' alr.q̄ illud posset negari.Nā utrūq3 diuidētiu3 aliqn̄ pōt poni equocū ⁊ ita equocū equocās per equocātia pōt diuidi ut p3 ifra.c.de accn̄te.q.j.Pōt ēt vnū diuidētiū eē vniuocū ⁊ alterū equocū ut p3 in diuisione entis in sbam ⁊ accn̄s:ul' vnū vniuocū:reliquū vo(ut h3 ponit doc.)dictū simt ⁊ sm̄ qd.hec tetigi aliq̄liter supra ⁊.q.4.an̄p̄redi^r.sed l3 ista sint,pbabilr dicta habet nihilomin^9 dictū doc.spālē difficultatē de diuisiōe generis in spēs per dr̄ias:cū dr̄ia diuidit cōstituit ⁊ diffinit que nō pn̄t cōuenire equoco ut tetigit ar^m.Reso^te ergo tenēdo hāc viā dicat q̄ dr̄ia ut dr̄ia est nō est equiuocū:s3 bn̄ pōt significari per uocē equocā ⁊ vniuocā vn̄ eiusdē significati pn̄t eē uoces significatiue plres ordinate:qrū vna remoti^9 altera ,ppinqus ipm significat

¶ Ad alind pōt sustineri maior ɔueniētia illo⁊ duo⁊ in q̄li accn̄tali q̄3 isto⁊ in ipso in qd:q2 ibi non est illa multiplicitas ptis ⁊ toti^9 sicut hic.Alr forte posset poni ibi equo^o suo mō.Et qd̄ addit de diffōnib^9 ,ppꝛij ⁊ accn̄tis:pōt dici q̄ ponit tn̄ circūlocutiue.uel q̄ ibi p hit per imediate adiūctū eo mō quo equocū pōt cōtrahi.de quo forte magis ifra suo in loco.¶ Ad aliō q̄ hic loqtur de pte eēntiali uel qdditatiua ⁊ toto vniformi.l3 igit ptib^9 ⁊ toti ul'i sit aliqn̄ aliqd vniuocū partibus tn̄ eēntialib^9 ⁊ toti tali raro.vn̄ ifra.c.de sba dicit q̄ imo logice p̄dicat sba de ptib^9 sbe ⁊ de ipa sba:imo sba que est gn̄alissimū nō p̄dicat de illis formalr ⁊ proprie in recto salte:q2 tn̄ reductiue sunt in gn̄e.optime igit assignat doc.rōnē illi^9 equocationis ⁊ hoc logice loquēdo:q2 sicut mā ⁊ forma sic sunt pmo diuīsa ita genus ⁊ dr̄ia maxime funda^t accepta.gen^9 igit hn̄s modū māe alr in qd di:⁊ alr spēs hn̄s modū toti^9.Ul' aliter q̄ nō seqtur semp ex alie^te rōnis modi p̄dicādi nullū eē vniuocū pti ⁊ toti.sed pma rn̄sio placet logice loquēdo ⁊ itelligēdo de ptib^9 eēntialib^9 ⁊ toto tali.Qui uellet alr imaginari hic posset ,pbabilr a pn̄^o dicere q̄ doc.loqtur hic extēsiue de equocatiōe cū dicit i qd eē equocū:q2.s.nō est strictissime vniuocū tn̄ uere est vniuocū hoc est ifra latitudinē graduū vniuocationis cōtinet sicut al's sepe declaraui mētē eius:⁊ sic facilr oia saluarent que adducta sunt tanq̄3 icōueniētia.est igit vniuocū analogū quāta analo^a nō repit in q̄li eēntiali:⁊ ideo respectiue loquēdo illud est vniuocu3 ⁊ istud equocū nō aūt simt loquēdo:⁊ tūc posset ɔstitutio spērū subalternarū ordinate sub ul'i descēdēdo sic imaginari ita q̄ in qd adueniēs ul'i cōstituit vnā spēm subalternā:silr ⁊ in q̄le ex alia pte:⁊ ite⁊.in q̄le eēntiale vnā ⁊ in q̄le accn̄tale aliā.hec oia ,pbabilr dicta sunt.¶ Ad aliud qd̄ addit supra q̄liter.s.ista formalr accepta pn̄t dicē ptē ⁊ totū ⁊ q̄litatē eēntialē ⁊c̄.p3 supra.q.de numero ul'ium.⁊.c.de gn̄e.⁊ alibi ubi ista tetigi.trāsferūtur enim sicut noīa ita ⁊ ,ppꝛietates funda^to⁊ ad itētiones:⁊ qd̄ dicitur de illis in actu sig̃to v̄ificat in fun^tis in actu exercito.plura alia circa ista declaranda quere

¶ Ad aliud pōt dici q̄ diffiniuit alijs diffōnib^9 dr̄ia3 in cōi ⁊ ēt hac diffōne l3 nō p̄cise:q2 stādo in vna parte hui^9 diffōnis sufficiēter diffinit ut dicit doc.in lr̄a. Posset ēt dici q̄ diffinit itētiones que sūt appli^les ,pꝓinque salti in reb^9 ⁊ nō alias.Sed hoc hēt istātiā pp diffōnē gn̄is ut tāgit ar^m.pma g̃ solo placet.¶ Ad aliud pōt ,pbabilr dici q̄ iō nō diffinit dr̄iam ultimā: qa dr̄ie ultime rerū coiter sūt ignote.iō phūs.2.posteriorū.t.c.17.dicit q̄ q̄libet ps diffōnis est in plus q̄3 diffinitū:eo q2 dr̄ie coiter accepte in diffōnib^9 sunt cōes q̄re itētionē applicabilē fun^to noto diffiniuit.Et si istet ex pho.7.me^ce qui docet diffinire ex ultia dr̄ia.Dico q̄ est ultima circūlo^ue coiter ⁊ ex plurib^9 uenata ⁊ cōiter per accn̄tia saltim ,ppꝛia:⁊ q̄3uis aliqn̄ diceret nota raro tn̄ re^u alteri^9.Uel pōt dici q̄ iplicite diffinit diffinita dr̄ia itermedia:q2 nihil aliud addi op3 nisi dn̄tibus nūo.ne videat g̃ suplu^9 tacuit illam.Et qd̄ addit de spē spālissima pōt dici q̄ illā diffiniuit ⁊ pp diuersitatē p̄dicabilitatis ei^9 in qd:⁊ ut ostēdat dr̄iam spēi a gn̄e in rōe p̄di^lis.nā ois spēs ut spēs est p̄di^t de tn̄ numero dn̄tib^9 sic ifra in sil'i de ,pꝓo dicit.si igit spēs predicat de dn̄tib^9 spē h3 est ut iduit modū gn̄is ⁊ nō modū spēi q̄re nihil sine rōne auctor ⁊ doc.nr̄ loquūtur.

¶ Ad aliud p3 ex dictis:si eni3 tenebit illa via que ponit illa.5.dici de tn̄ nūo dn̄tib^9.pōt dici q̄ assig̃t species spālissimas:⁊ hoc est satis bonū motiuū ,p illa via l3 nō ɔcludit.Si aūt tenebit alia via quā magis cōmēdaui:dicet q̄ ,enūat spēs subalternas nō pmas sed ultimas:nisi ponat illa equocatio de qua supra in ipsis i quid ⁊ in q̄le:⁊ l3 ille hēant sb se spālissimas ⁊ ita possent poni ,pbabilr.iō uel ad min^9 octo:q2 tn̄ ɔueniunt in eodē noīe cōi utpote gn̄a in gn̄e ⁊ sic de alijs posuit p̄cise.5.gn̄ales itētiōes.Et si queras q̄re nō posuit tm̄ duo:sustinēdo illā coordinationē quam p̄us notaui. Pōt dici sicut in sil'i supra tetigi q̄ hoc iō ɔgrue fecit: q2 multū remota sūt ab applicatione ⁊ p̄dicatione de fun^tis.cū igit logic^9 ɔsiderat itētiones ⁊ enūat ⁊ diffi

nit ut appli^les saltim de ꝓpinquo funda^tis ⁊ in ꝓprijs ꝯcretis nõ duo ul'ia sicut nec decẽ dixit. Illa tñ via de equocatione hẽt magnã ꝓbabilitatẽ: qua tñ nõ posita satis sic euadit ar^m. Et si qs uellet enũare illa coĩa cuz illis spe^bꝰ nõ recte sentiret qꝛ supiora nõ ponũt in nũz cũ inferioribꝰ. Ex^m huiꝰ pꝫ in alijs. nã enũando spẽs figure dicimꝰ triãgulũ eẽ vnã eiꝰ spẽm nõ obstãte ꝙ cõtineat sub se alias spe^mas. ¶ Ad aliud qð tãgit bonam difficultatem põt dici vno mõ sicut supra. c. de spẽ. q. 2. notaui. ꝙ ꝫm qd est equocũ ⁊ silr simplr ut habet iste in. 4. di. 11. q. 3. soluẽdo Hen^ci motiã. ⁊ ꝙ doc. hic accipit ꝫm qd pro posteriori uãliter uel pro minꝰ ꝓn^r tali: sicut accñs dicit ens ꝫm qd. sed posset fieri vis de rigore sermonis qñ dicit ꝫm qd tale: ⁊ qñ tale ꝫm qd. de q̃ nõ curo mõ. nõ excludit ergo doc. vniuo^cẽ vnius pp ħ sed denotat analogiã cũ vni^ne. negat igit ꝙ ille sit scðs modus equo^ls. per idẽ pꝫ ad aliud sequẽs. ¶ Ad aliũ qð est satis pulchrũ motiuũ põt dici ꝙ facilius est destruẽ q̃ꝫ ꝯstruẽ ex. 7. to^x. q̃re plures ꝯditiones requirunt ad identitatẽ iferẽdum q̃ꝫ ad distinctionẽ sicut in moralibꝰ bonũ est ex cã integra: malũ ṽo ex defectu quocũ q̃ꝫ seorsum: ita oĩs plr̃itas dicit simplr plr̃itas: non ita oĩs vnitas est simplr talis q̃re magis pꝫ analogia ⁊ ordo hic q̃ꝫ ibi. ħ videt intẽtio hiꝰ in 2° di. j. q. 6. soluendo j. ꝓn^le. Quecũq3 inqt dr̃ia sufficit ad distinguẽduz sed nõ sic de idẽtitate quere ibi optime. Et ad phũm dico ꝙ q̃uis tales ꝯñe ualeãt forte potiꝰ in ordine ad opposita respiciẽdo q̃ꝫ ad rõnẽ formalẽ plr̃itatis nõ tñ tãta analogia est. tenet ẽt ille modus argu^di ex cõcomitãtia ⁊ g̃nalitate infe^rlis re^u illati. Breuiter ergo dico ꝙ coiter cũ oĩ vniuo^ne dant g̃dus plus tñ in vno q̃ꝫ i alio ut pꝫ. vide. 5. me^ce. q. de vno optime ad ħ. plura hic meta^lia addant. Posset ẽt ibi dubitari cũ dic doc. ꝙ vnũ opponit oĩmode plr̃itati cũ tñ. 5. me^ce videt eẽ vnꝰ modus vni^tis cui nõ opponit multi^do: sed hoc hẽt videri ibi notanter famose saltim v^m dicit. ¶ Ad aliud ꝯcedo ꝫ hãc viã ꝙ est vniuocũ analogũ tñ: sed an analo^a det ut me^m maxima altercatio est. videat iste sup ꝓ^o elẽchoꝝ. q. 15. notãter ⁊ alibi plerũq3 ad ħ. ¶ Ad aliũ potest dici ꝙ accipit determinationẽ distrahẽtẽ extẽsiue ibi. Exẽpla ṽo ponimꝰ nõ ut ita sit: ut supra sepe notaui. ¶ Ad ultimũ pꝫ ex dictis. nã tenẽdo viã istã reducet illa diuisio ad diuisionẽ g̃nis in spẽs. ⁊ qð dic doc. ꝙ nõ est diuisio vni^cr loqtur antono^ce de vni^co. s. ꝓprijssime accepto. Hec satis ꝓbabilia sunt ⁊ satis cõsona doctrine hꝰ plerũq3. Sed nihilominꝰ posset alia viã ħ ꝓbabilr sustineri. s. ꝙ loqtur doc. de ꝫm qd ⁊ sim^r: hic ꝓꝑe. Nã sua ex^a ⁊ declaratio multũ ꝑtẽdũt ad ħ: s3 sic dicẽdo difficiliꝰ soluunt argumẽta. Sed ad ꝓmuz põt dici ꝙ accipit equocũ ꝓprijssime cuiusmodi est ꝓmus modus equocationis qñ. s. uox eque ꝓmo plura iportat ⁊ ꝓprie ⁊ nõ trãsũptiue. ¶ Ad aliud ꝙ ille ꝯñe tenẽt pp g̃nalẽ ꝯcomitãtiã illoꝝ modoꝝ ⁊ nõ pp formalẽ ꝯtinẽtiã ut dictũ est ꝓus. secus est de mortuo ⁊ viuo respectu hoĩs: l3 forte in aliquo sensu hec ꝯñia ualeret hõ viuꝰ ergo mortuꝰ uel eꝯ: de quo vide notãter ista super ꝓ^o ꝑyar^as. q. 7. Et si qs obijceret ꝙ equocũ nõ diffinit vnũ aũt in cõi sic per hoc qð est eẽ indiuisum ⁊c̃. Põt dici ꝙ nõ est ꝓꝑe diffi^o sed noĩs declaratio ul' descriptio que nõ repugnat equocis. ¶ Ad aliud pꝫ ꝓus ¶ Ad aliud ꝙ põt dari me^m respectiue loquẽdo iux̃ illã regulã cõem scoticã. Qñ. s. sunt duo extrema inter que sunt me^a quãto magis aliqd recedit ab vno tanto accedit ad alterũ: imo assumit nomẽ alteriꝰ ut pꝫ. 5. phisicoꝝ de medijs ꝯrioꝝ. querat iste. q. finali. ꝑlo. sniarũ ⁊. q. 8. quo^tl. 2° ergo modus equo^ls põt respectiue poni mediũ iter vniuocũ ⁊ equocũ ꝓmi modi l3 sim^r ꝯtineat sub ambitu latitudinis equocoꝝ. ¶ Ad aliud pꝫ ex dictis. ¶ Ad ultimũ pꝫ ꝙ reduci põt ad diuisionez

equoci in equo^ra in aliquo gradu saltim. Eligatur via que magis placuerit dũmõ possint cũcta ꝯñter bñ saluari: sed ꝓma via videt efficacior ⁊ ad mentem huius 5. me^ce.

Secundo circa q̃dã dicta in ar^tis ꝓn^bꝰ ⁊ solonibꝰ eoꝝ breuibꝰ aliqua motiua occurrũt. ꝓ^o videt ꝙ illud dictũ in solone. 2. ꝓn^lis. s. ꝙ differẽtia est rl'o ⁊ spẽs multi^ls sit falsum ⁊ iplicãs ꝯdictionẽ ut videt. qꝛ qð est spẽs absoluti est absolutũ. dr̃ia ẽ spẽs multi^ls: multi^do aũt est absolutũ g̃ ⁊c̃. pꝫ ꝯñia cuz ma. ⁊ ꝓma ps mi. est tua. 2as ṽo ꝓbo. nã multitudo est quãtitas: quãtitas ṽo a toto g̃ne ponit absolutũ. Confirmat rõ. nã. 5. me^ce. t. c. 20. ponunt rl'ones ꝓmi modi fũdari sup vnũ ⁊ multa: ergo vnũ ⁊ multa sunt abstracta. Ite3 videt ꝯdicẽ sibi in solone. 2. ꝓncipalis ⁊. 4. qa in ꝓma dicit ꝙ differre dr̃ tm̃ cõcretiue a dr̃ia. ul' est nomẽ ꝓ^e itẽtiõis. i alia aũt ponit ꝙ dr̃ ꝯcretiue a dr̃ia ut est nomẽ scðe itẽtionis. Itẽ posset dubitari circa illud dictũ in. 3. ꝓn^li ⁊ solone eiꝰ. ꝙ. s. rl'o nõ refert cuz tñ oẽ ens oĩ enti sit idẽ uel diuisum. 10. me^ce. t. c. 12. silr proꝑor^tas est sil'itudo ꝓportionũ ꝫm Euclidẽ in. 5. ut iste plerũq3 cõmemorat ⁊ sustiet rl'onẽ fũdari in rl'one ad qð sequtur nescio ipsam rl'onẽ referri. nã in quo est albedo ipm est albũ. Itẽ l3 idẽ possit referri ad plura per se ut supra. c. de spẽ. q. j. l3 ⁊ hic ⁊ ifra. c. de rl'one. ⁊ alibi sepe. per se tñ ꝓ^o nõ est po^le ⁊ sic exponit phũz ꝙ. s. vnũ vni opponit. du^m igit est ꝙ est per se ꝓ^m corre^uũ dr̃e. an s. genꝰ ut diuisum an certe spẽs ut cõstituta. nã ad utrũ q3 per se refert ⁊ in spãli ut dicit. Itẽ male ut videt assignat duas diffões eiꝰ inq̃ꝫtũ diuisiua uel inq̃ꝫtũ ꝯstitutiua: qꝛ ⁊ si in ordine ad diuũsa ponant plures diffões eiusdẽ respectiui in ordine tñ ad idẽ nõ nisi vna ut supra. q. j. de spẽ notãter declarauit. Itẽ circa dicta i solutione. 4. ꝓncipalis posset dubitari de fun^to dr̃ie ut est rl'o realis ⁊ ut rl'o rõnis ⁊ an semp ꝯcomitant se. quare ẽt illa realis non sufficeret ⁊ per ꝯñs alia est superflua uel ecõtra. Itẽ coĩs doctrina est ꝙ abstractũ ⁊ ꝯcretuz ꝯueniũt i ꝓn^o uocis ⁊ dr̃nt i fine. hoc aũt nõ põt saluari in ꝓposito cũ dr̃ ꝙ itẽtio dr̃ie est eiꝰ abstractũ. Itẽ ex illa distinctione de dr̃ia videt seq ꝙ cõcretũ ꝑdicet de suo ꝓpo abstracto: qꝛ sic dr̃ia ut est. 3. ul'e differt ab aliis spẽ dr̃ia ipa ut est rl'o rõnis. ita ipamet dr̃t spẽ ab aliis uel g̃ne uel nũo ⁊ sic cõcretũ denoiat ꝓpriũ abstractũ qð est icõueniẽs ut pꝫ supra. q. 3. de g̃ne. Itẽ q̃liter vnũ ⁊ multũ sint itẽtiones cũ sint de ꝑdi^to quãtitatis que est ens reale. Oppo^m ẽt videt dicẽ. 5. me^ce quãtũ ad multũ. phũs ẽt. 5. me^ce ꝑtractat de modis vnius ⁊ multi logice sũptorũ. videt igit ꝙ me^cus cõsiderat illa ut itẽtiones ⁊ nõ solũ logicꝰ. plura alia addat si poterit igeniosus lector. ¶ Ad ista rñdet. Ad ꝓ^m qui uellet tenẽ illã viã satis appentẽ quã sequtur Frã^cs de mayronis. s. ꝙ quãtitas a toto g̃ne sit respectiuũ facilr solueret ar^m negãdo multi^cẽ ⁊ silr quãtitatẽ eẽ absolutum. sed tenẽdo aliã viã quam imitat doc. põt dici ꝙ dr̃ia ⁊ diũsitas sint modi q̃dẽ accñtales multi^ls ⁊ nõ ꝓꝑe spẽi Silr dicẽdũ est de idẽtitate ⁊ sil'itudine re^u vni^tis. iportãt igit multitudo ⁊ vnitas rl'ones tales sicut ratiões nescio fundãdi eas nõ tñ ꝑcise dicũt ipsas sicut vnuz iportat negationẽ nõ tñ ꝑcise ipsam. Uel posset distingui de multitudine pro formali ⁊ pro substracto ⁊ silr de vnitate. ꝓmo mõ possent dici rl'ones. 2° mõ absoluta uel trãscẽdẽtia indiffe^rtia. Et qð addit multi^cs. s. esse spẽm quãtitatis. hoc põt negari qꝛ multitudo est transcẽdẽs ⁊ in plus q̃ꝫ nũs accñtalis qui est spẽs quãtitatis nisi extẽdat multũ ipsa quãtitas. pro qbꝰ vide ipm 4. me^ce. ⁊ in ꝓ^o sniarũ ⁊ alibi. ⁊ sup. 4. phisicorũ. Quõ aũt vnitas se hẽt in rõne fundãdi rl'ones ꝓmi modi. ⁊ silr multitudo. quere in quo^to. q. 6. sed meliꝰ in ꝓn^o di. 19. ⁊. 31. ⁊ sup. 5. me^ce. Ille nãq3. q. me^ce ualde declarãt

oia difficilia in hijs.q.τ ecõtra plerũqȝ. ¶ Ad aliud potest dici q illa exclusiua est accõmodata ita q intendit doc. differre dici ɔcretiue a dĩa ut est pͥ itẽtionis sic.s. pcise q nõ a dĩa ut est.3.uľe:nõ tñ simˡ pcise. Uel alr q pp difficultatẽ illiᵘ arˡˡ cogit oppoᵐ. ¶ Ad aliud põt dici q famose loqtur hic:alibi aũt ex itẽtione ostendit q rľo fundaꝛ in rľone maxime alteriᵘ denoiationis.videaꝛ tñ singularissime ad ppositũ in.2.di.j.q.5.τ i qᵗᵒ q.3.τ in.4.di.12.q.j.supra ẽt.q.3.de gñe tetigi pľa ad ppositũ.nõ oportebat igiꝛ hic aggredi illã difficultatẽ qꝛ dĩa realis est quo τ nõ q. Et si queraꝛ de ipsa cõparata ad alia entia an dĩt ab eis uľ nõ.posset dici vno mõ q est rľo fundamẽtalis τ sic nõ dĩt.uel alr q nõ pprie dĩt sed bñ est pmo diũsa.de quo hẽt videri in formalitatibᵘ. ¶ Ad aliud qđ qrit bonã difficultatẽ.posset pbabilr dici diũsis ɔsiderationibᵘ q genᵘ eẽt per se pᵐ vno mõ τ alio mõ spẽs. Prioritate enim nãe pus compaꝛ ad diuisum qȝ ad ɔstitutũ:sed pꝛioritate pfectionis τ itẽtionis eɔ̃.τ qꝛ a fine vnũ qđqȝ est iuste denominãdũ. Põt pbabilr dici q respectᵘ eiᵘ ad ɔstitutuȝ est eẽntialioꝛ τ pꝛioꝛ simˡ. Uel posset dici q per se pᵒ referꝛ ad utrũqȝ pp duas rľones qs fundat.s.diuidẽtis τ ɔstituẽtis:ad qđ tñ pncipalr dicit ut pus. Et cũ dĩ q non referꝛ per se pᵒ ad plura:uerȝ est rľone eiusdẽ rõnis. Exemplũ socrates est pꝛ τ est filis in quãtũ pꝛ per se pᵒ referꝛ ad filiũ:inqȝtũ filis per se per se pmo ad silẽ.eodeȝ mõ dicẽdũ in pposito. ¶ Ad aliud pȝ ex lr̃a doc.qꝛ diuisio τ silr cõstitutio est duplex.vna actiua:alia passiua ꝭm hoc assignanꝛ diũse diffõnes sic uel sic. Uel alr dicaꝛ q vna est expõ alterᵘ ut supra.c.de spẽ in silĩ.q.j.dixit. ¶ Ad aliud dico q fundamẽtũ dĩe reˡⁱˢ est reale τ ꝭm eẽ reale.funᵗᵘˢ võ dĩe rõnis est ens rõnis uel reale ꝭm eẽ tñ diminutũ uel rõnis.vñ cũ dĩ hõ τ asinᵘ differũt:ibi est dĩa realis:sed cũ addiꝛ:dĩnt spẽ:ẽst dĩa rõnis.sed an cũ hoc realis põt dici q sic ꝭm diũsas tñ acceptiones significatoꝝ:ubicũqȝ ergo fundaꝛ realis põt fundari τ rõnis lȝ nõ ecõtra.nec igiꝛ vna nec alia supflua ut patet sicut nec multitudo vniformiter accepta. ¶ Ad aliud pȝ ifra.c.de denoiatiuis.τ.c.de qualitate de diũsitate denoiatiuoꝝ τ ɔcretoꝝ ut ibi notaꝛ copiose. Breuiter itelligiꝛ illud dictũ famosum ubi ɔcretuȝ recte põt formari ab abstracto ubi nõ nõ. Exᵐ de studioso dicto a ṽtute τc̃. ¶ Ad aliud q illud illatũ non est icõueniẽs forte qñ ɔcretũ sumiꝛ ut modus τ in respectiuis τ trãscẽdẽtibᵘ. Exᵐ accñs accidit inherẽtia iheret de quo tetigi supra.q.3.de gñe.uel posset ɔcedi pcessum illũ in infinitũ in respectibᵘ rõnis ut supra dictũ est τ hoc saluat melᵘ repugnãtiã que videꝛ in modis illis oppositis. Uel si uelles dicẽ ibi sicut in rebᵘ q dĩa nõ dĩt pꝑe sed est diũsa cõsidera an currit.plᵉs eni cõbinationes τ denoiationes hic possent adduci τ multiplicatio in respectibᵘ istis:que oia relinquo lectori.si qraꝛ qre potiᵘ a dĩa ut rľo rõis dicaꝛ ɔcretiue qȝ a dĩa ut.3.uľe.dicẽdũ ut supra notaui in expõne. Si qraꝛ etiam an talis dĩa rõnis ut est abstractũ sit spẽs uľis. Dicẽdũ q nõ ut qđ sed bñ ut modus ut de idiuiduo dictũ est:nisi q posset poni rľo rõnis trãscẽdẽs hoc tñ nõ tollit eᵘ limitaᵉˢ ut qđ. ¶ Ad aliud pȝ.5.meᶜᵉ.q.de diuisione vniᵘ loᶜᵃ.daꝛ enim vnitas rõnis τ realis τ siliter multitudo τ quãtitas. ¶ Ad ultimũ q multa dicunꝛ in meᶜᵃ nõ meᶜᵉ sicut in loᶜᵃ nõ loᶜᵉ τ maxime in.5.ubi noia multiplicia ptractanꝛ hoc uerum est. Addat τ diminuat diligẽs lector in oibus ut videbiꝛ.

Vigesimoquinto

V querit de illa pticula.s.in qle posita in diffõne dĩe. Et lȝ possit eodẽ mõ dubitari de alijs partibus diffõnis ut supra.c.de gñe disputauit utpote de dĩntibᵘ spẽ:τ an in funᵗⁱˢ uere sit pdiᵒ dĩe de spẽ:τ an reqrat multas spẽs:τ an sit pnᵐ spẽrũ:que oia omisit qꝛ satis soluunꝛ pporꝛ ex dictis supra.c.de gñe.spãliter igiꝛ de mõ pdicandi dĩe qrit.nã in illis oibᵘ ɔuenit cũ gñe in hoc võ dĩt:τ qȝuis a silĩ supra an.s.in qđ ɔueniẽter poniꝛ in diffinitione gñis.τ.q.de nũo uľiuȝ.τ.q.3.de gñe.τ ẽt in illa an genus sit pnᵐ spẽi satis solui põt.q.ista.nihilominᵘ ad maiorem expressionem τ declarationem seorsum uoluit eam disputare.

De primo. termini satis noti sunt ex pcedẽtibᵘ. Ordo võ pȝ de se. Diuisio coisẽ.

De secundo tribᵘ rõnibᵘ arguit ad ptẽ negatiuã.pᵃ pcedit ex iterptatione hᵘ uocabuli in qđ.formenꝛ arᶠᵃ resoᵗᵉ.2ᵃ ifert vnũ incõueniẽs dĩam.s.eẽ qlitatẽ qꝛ in qle est modus pdicandi qlitatis.nã ad.q.factã per qle ɔueniẽter rñdeꝛ per qlitatẽ eo mõ quo diũsis gñibᵘ corrñdẽt diũsi modi pdicãdi rñdẽdi τ iterrogãdi ex modis itelligẽdi τ essendi originẽ hñtes. Probatio falsitatis in illo arᵗᵒ est spãlis de dĩa in gñe ꝭbe que pꝛioꝛ est spẽ saltim pꝛioritate nãe siue sit ultima siue itermedia ut pȝ toto.pꝛioritate ẽt ɔñie loquẽdo de itermedia.qlitas võ est posterioꝛ spẽ de genere ꝭbe:τ silr forte spẽ quãtitatis. Sed si uolueris pbare gñalr falsitatẽ ɔñtis arguaꝛ sic.gña sunt impmixta formalr saltim ut põt colligi.5.phisicoꝝ.τ.5.meᶜᵉ.ergo res vniᵘ gñis nõ est de eẽntia alterᵘ.dĩa auteȝ est de eẽntia spẽi cuiᵘ est in oi gñe ergo nõ est determinate qlitas ut est genᵘ distinctũ ab alijs.3ᵃ rõ ifert aliud icõueniẽs dĩam.s.pdicari denoiatiue ut distinguiꝛ cõtra pdicari vniuoce qđ ostẽdit eẽ falsum duplr. Ubi aduẽte q illud ultimũ arᵐ. Jtẽ pdiᵒ denoiatiua τc̃.non est arᵐ pnˡᵉ sed est.2.pbatio falsitatis ɔñtis illiᵘ.3.pncipalis. Ad opᵐ adducit auctorẽ in lr̃a. ¶ Deinde rñdet ad qsitũ ex dictis Porphyrij in lr̃a assignãtis duas rõnes qre dĩa pdiꝛ in qle:que oia patẽt ex dictis supra se pe ubi tãgit de duplici cõpõne τ ppetatibᵘ mãe τ forme:ubi itellige cõpõnẽ rõnis tã pro rõne rõciˡˡ qȝ rõcinãte diũsimode loquẽdo τ quo ad actũ pmũ τ 2ᵐ:aut formalr aut ṽtualr:τ silr oia pñt itelligi de itẽtionibᵘ i actu sigͣto lȝ expssiᵘ loquaꝛ de fundamẽtis τ actu exercito:sed tu cũcta caute mẽsurabis. Allegaꝛ phs.8.metaᶜᵉ τ est.t.c.6.9.τ.15. Jdẽ hẽt.7.meᶜᵉ ad finẽ τ alibi sepe. Jbi ẽt tãgit cõueniẽtiã hoꝝ terminoꝝ qualitatis vȝ actᵘ τ forme.notãter vide eũ.5.meᶜᵉ.τ in theoᵇᵒ.τ 19.di.p.q.j.τ.j.di.2ᵃ.q.5.τ in.4.di.6.q.10.ad maiorẽ cõfirmationẽ. Arᶠ.ẽt quẽ ubiqȝ imitaꝛ utiꝛ hijs terminis tanqȝ sinonimis plerũqȝ.distinguit ɔñter de actu duplici τ silr qlitate τ forma ut supra.c.de gñe.q.penultima hẽt.τ.j.c.de ꝭba.q.3.τ est itẽtio phi expsse in pluribᵘ locis queraꝛ.2.τ.3.de aia.5.τ.8.phi.τ alibi sepe. huic enim diuisioni actᵘ corrñdet diuisio poᵉ in eẽntialẽ τ accñtalẽ lȝ in theoᵇᵒ videaꝛ dĩe q in ordie ad actũ 2ᵐ pcise itelligaꝛ hoc tñ spãle est. Cõsequẽter soluit argumẽta pnˡⁱᵃ. ¶ Ad pᵐ ingt aliud est pdicare qđ τ aliud pdicari in qđ:hoc est dictũ q.s.aliud est eẽ de qdditate rei τ in pdicare talẽ qdditatẽ:τ ẽt ipoꝛtare ne duz ptiaꝛ sed totalr ex ɔñti τ rõne modi significãdi.τ aliđ est hẽre modũ qđ uel eẽntie hoc est subsistẽtis τ nõ denoiantis respectu eiᵘ.pmũ ɔuenit dĩe.2ᵐ gñi ut sup sepe dictũ est. Realitatibᵘ eni eiusdẽ rei pñt ɔuenire diũsi modi τ eẽndi τ pdicãdi. Modus nãqȝ rei formalioꝛ est ipsa:hoc idẽ hẽt pulchre in theoᵇᵒ ubi ingt q essentiale est in plus qȝ in qđ dictũ. ¶ Ad.2.rñdet p equoᶜˢ qlitatis.5.meᶜᵉ.t.c.19.ut supra.q.de nũo uľiuȝ dixit. ¶ Ad.3.rñdet duplr.pᵒ negãdo ɔñtiã pp fallaciã equoˡˢ τ ɔñtis. Nã arguiꝛ ex isufficiẽti uel ex ideterminato ad determinatũ τ ẽt ex equoco ad vnũ equocorum sed vnũ istoꝝ sufficit ad vitiãdũ arᵐ.põt enim eẽ difficultas spãlis ibi de cõpossiᶜᵉ hoꝝ locoruȝ:de quo non

curo mō. Alio mō rñdet cōcedēdo ꝯñiam ⁊ negando añs eo mō quo recte est añs ⁊ ꝑpō vna. pro cui⁹ declaratione ptractat ꝑprie logice diffōnē denoiatiuorū ut distinguunt̄ ab vni^cis sicut supra. q. 3. de gñe hēt. ⁊ ibi ad plenū tetigi totū ubi final'r tāgit multi^tas ibi ⁊ accidētis ⁊ in q̄le que oia patent. Ultimo redit sup solonē p̄mi p̄ncipalis replicādo optie q2 vident̄ repugnātia cōcedi in illa solone: hoc est ꝙ aliqd dicat qd ⁊ nō per modū qd sed q̄lis: q2 modus p̄di^ti videt̄ repugnare ibo sicut qd ⁊ q̄le repugnāt: sed pter solonē doc. pōt facil'r ibi dici ꝙ lз modus p̄di^ti repugnat ibo sic ꝙ nō possit eē modus ei⁹ p̄di^m tñ nō repugnat sibi ut cū dicit̄ lapis est alb⁹: p̄di^m nō repugnat ibo sed bñ modus eius si tñ p̄di^m p̄dicaret̄ sub mō repugnāti p̄di^to bñ ualeret ar^m. Doc. tñ al'r rñdet dicēs ꝙ repugnantia uel oppō hñt fieri circa idē: ⁊ est snia ph̄i i elēchijs. ⁊. 10. me^ce. ⁊ alibi sepe. Res vo ⁊ modus nō sūt idē. i. ē eiusdē gñis uel rōnis iter que itelligit̄ eē oppō. igit̄ nō opponūtur lз igt̄ qd opponit̄ qd ⁊ q̄le q̄li: in qd tñ nō opponit̄ q̄li nec in q̄le qd sed in qd in q̄li. Res igt rei ⁊ modus mō opponunt̄. Et exēplificat de plurali ut qd: ⁊ singulari ut modus ut supra habet̄.

De tertio q2 hec oia satis abūde supi⁹ ⁊ alibi examinaui iō pauca occurrūt. Posset enim p̄⁹ dubitari q̄liter rōnes auctoris in l'ra ꝓbāt diam ut est. 3. ul'e p̄dicari in q̄le: tū q2 siue q̄rat̄ de re siue de itētione q̄lis sit nō ꝯueniēter rñdet̄ per diam sic sūptā: ut si q̄rat̄ q̄lis sit hō: nō ꝯueniēter di: ꝙ est dia. similr si q̄rat̄ q̄lis sit sp̄es nō recte rñdet̄ dia. Itē q̄re appellat cōpōm ex gñe ⁊ dia p^c itēt̄ maxime cōpositū rōnis cū ex nā rei vniant̄ in hoie ⁊ sic de alijs. Posset fieri altercatio circa illud dictū ex. 8. me^ce. sed nolo imorari mō. Itē circa illā declarationē diffōnis denoiatiuoꝝ posset dubitari. q2. 12. di. 2. q. j. vult supi⁹ uel ptem eēntialē denoiatiue p̄dicari. Itē videt̄ ꝙ ne dū res rei sed modus rei opponat̄: q2 nō solū opponit̄ albedo nigredini sed ēt disgregati^tas visus que est modus albedinis opponit̄ nigredini. sil'r caliditas opponit̄ aque. Itē cui vnū oppositoꝝ per se ꝯuenit reliquū nec per se nec per se nec per accñs ꝯuenit eidē: sed dia de hac ⁊ illa p̄di^r per se in qd: igit̄ p̄dicari in q̄le nō est ꝑpri⁹ modus eius. ¶ Ad ista facil'r rñdet̄. Ad p̄^m pз supra. c. de gñe. q. 6. soluēdo. j. p̄ncipale sicut duplex ē qō de sp̄e i ordine ad gen⁹: ita dicēdū est in ꝓposito in ordine ad diam ut pз. ¶ Ad aliud tetigi p̄us sepe ⁊ nūc breuib⁹ in solone. q. ꝯsiderata eni a me^co pñt appellari rōnes ul' entia rōnis in compatiōe ad ꝯsiderate a ph̄ico sic sepe hēt iste ⁊ in theore^bs ⁊. j. me^ce. ⁊. j. sniarū in reportat. di. 8. q. 4. cāe ut cōsiderant̄ a me^co abstrahūt a seipis ut ꝯsiderant̄ a ph̄ico: ⁊ ita cōpō seu ꝯstitutio ex reali^bs gñis ⁊ die in eē p̄ciso ⁊ abstracto pōt dici cōpō rōnis: ⁊ hoc rōcinabilis lз in v̄itate in re sit corrñdētia in esse reali: hoc tñ accidit q2 in esse obiectiuo ⁊ qddi^uo talia ꝯsiderat me^co. ⁊ isto mō q̄libet ps diffōnis appellat̄ forma. i. p̄di^m formale re^u diffiniti cū quo stat vnū h̄ꝫ rōnē pōlis re^u altert⁹. pōt ēt dici cōpō rōnis rōcinātis. i. facta per ite^m eo ꝙ itellect⁹ facit illā orōnē seu cōplexionē lōgā. 8. me^ce. ⁊ hoc via diuisionis uel cōpōnis seu formal'r seu v̄tual'r saltiз. Pōt adhuc stricti⁹ dici cōpō rōnis rōci^tis ut in actu sig̃to ex itētionib⁹ cōsiderat̄ ul' ex ꝯcep^bs p^c itē^bs sub 2^is. ¶ Ad aliud ex dictis in solone ⁊ supra. q. 3. de gñe. pз. nā hic loqtur stricte lo^ce de p̄di^ne denoiatiua que di a posteriori. alibi vo extēsiue sicut. 3. di. p. ⁊ ifra in añp̄redi^tis hēt. ꝙ ois p̄dicatio maxime formalis pōt dici denoiatiua. ¶ Ad aliud pōt dici ꝙ loqtur doc. hic de oppōne formali ut distiguit̄ cōtra v̄tualē. istātie vo adducte ꝓcedūt de v̄tuali. Aliter dico ꝙ sec⁹ est de modis extēsiue sūptis qui vз sūt modi respectiue. res vo absolute qui. s. ex nā rei cōsequuntur illa quoꝝ sunt. ⁊ sec⁹ de modis ꝓpe dictis qui p̄cise modi sunt ⁊ ab itellectu ꝯtin^t applicant̄ reb⁹ lз mo to ex ꝓpetatib⁹ rerū. ar^m ergo ꝓcedit p̄mo mō non 2° mō. nā tales neqз formal'r neqз v̄tual'r opз opponi rebus. sed cōsidera plura hinc ⁊ inde ponderādo. ¶ Ad ultimū dico ꝙ dia ut dia nō p̄dicat̄ i qd: lз bñ ut sp̄es uel gen⁹: sed semp ut dia est p̄di^r in q̄le ⁊ sic cōcedo assūptū. Uel al'r ꝙ relatiua non dicunt̄ opposita nisi ad idē ⁊ s̄m idē compata. In qd aūt ⁊ q̄le sūt respectia q̄ re nō opponunt̄ nisi ad idē compent̄. mō vo dia cōparat̄ ad diūsa in ar^to utpote ad sua iferiora ⁊ ad fūdamētū cui applicat̄ ⁊ sic pōt de hijs in qd: de illo vo in quale p̄dicari. Cetera alti⁹ ꝯsiderabit lector.

Igesimosexto Circa 4as diffinitionē die que est ꝙ est qua dīnt a se singula: cui corrigēdo adiungit̄ ꝙ ꝯducit ad eē ⁊ est ps eēntialis eē rei. Querit circa exēpla Porphyrij p̄mā ptē declarantis ubi dicit ꝙ per gen⁹ nō dīt sp̄es a sp̄e sed dia diuidit ut al' in qd nō sepat hoiez ab irrōnalib⁹ aialib⁹ / sed rōnale. Itē rōnale nō sepat hoiem a dijs sed mortale. videt̄ ergo uelle ꝙ aial rōnale sit gan⁹ itermediā diuisuз per mortale ⁊ imortale. q̄rit inqз doc. an mortale sit dia diuisiua aialis rōnālis ⁊ cōstitatiua hois. ubi ēt implicite querit̄ an aial rōnale sit genus ut patet.

De primo satis noti sunt termini. Mortale eni videt̄ dicē aptitudinē ad mori ⁊ sil'r rōnale ad rōcinari lз nō ut aptitudies sūt sз pro p̄ncipijs itrinsecis aptitudinuз debēt poni die ut hēt Frācisc⁹ hic ⁊ ifra sup p̄⁹ pyar^as. q. 7. hēt iste nōbilē distinctionē de mortuo ⁊ viuo. Rōnale ēt ne dū videt̄ iportare uel pro significato uel pro cōnotato nām itellectualē uel itellectualitatē: sed (ut dictū est) aptitudinē uel pōlitatē ad rōcinari uel discurrē q̄re nō ꝓpe cōuenit deo nec itelligētijs ut qdā uolūt. Importat etiā ptē p̄mo: ex ꝯñti totū ut supra sepi⁹ hēt. Rō nāqз vno mō solet dici vis rōcinatiua ⁊ sic videt̄ Porphy⁹ accipere hic cū dicit. sum⁹ enim rōnales nos ⁊ dij. alio mō pōt dici forma cōstituēs hoiem seu modus cognoscendi hois ut distinguit̄ ab itelligētijs ut docuit doc. i l'ra soluēdo ar^m p̄mū p̄ncipale. vñ Aug⁹ in li. de dia spiritus ⁊ aie inqt. In p̄ma sensus mutabit̄ in imaginationeз: imaginatio in rōnē: pō in itellectū: itellect⁹ in itelligētiā: iteligētia in deū. 3° accipit̄ pro diffōne seu qdditate uel formali rōne. videat̄ ph̄us. 4. 7. ⁊. 8. me^ce. ⁊ formalizātes ad ꝓpositū copiose. Nō curo multuз in hijs declarationib⁹ adducē antiquos q2 satis ex seipo Scot⁹ exponit̄: dimitto in arbitrio lectoris se extēdere ut uoluerit. Nō dubito cūcta alti⁹ ex Scoto posse dici q̄ꝫ ex qbuscūqз antiqs q2 addidit altissime inuētis. vñ nō rōne maioris acuminis sed dūtaxat auc̄tatis ⁊ ineptitudinē recipiētiū ueritatē: ut hēt ph̄us. 2. me^ce. ampli⁹ antiq testādi sunt. aliq tñ hui⁹ tpis sophiste igrantes modernos seu acutos fingūt se fundatos recurrendo ad antiquos: sed nec hos nec illos sapiūt plerunqз. Adūtēdū ēt ꝙ hec. q. tota est realis ph̄i^ca vз ⁊ me^ca atqз theo^ca sicut illa lōga supra. c. de gñe. qō plerūqз accidit in hijs qōnib⁹ icidenta^r ualet / tū ad logica^a reductiue ut pз in sil'i ibi speculāti. est ēt curiosa ⁊ plura dubiosa tāgit. Ordo. q. ⁊ diuisio eius patet.

De secundo ad ptē affirmatiuā arguit p'rio aucte Porphyrij in l'ra. de eide duab⁹ rōnib⁹. q̄rū p̄ma ostēdit rōnale nō eē ultimā differētiā eo ꝙ nō cōuertit̄ cū hoie. qō al's declaraui. quō s. itelligi debet diam ultimā cōuerti cū sp̄e ⁊ totā eius ibam dicē. Intelligit̄ enim de ultimata ⁊ cōpleta cōstitutione ⁊ nō de p̄cisa entitate excludēdo alia maxie in via h⁹. est eniз ibi antono^a. Uel posset dici ꝙ cōuertit̄

ne dum rõne formalis significati sed ẽt cõnotati. As-
suptũ ostẽdit auctẽ Porphyrij in lr̃a hic ⁊ phi.j.ethi-
coꝝ.q̃re.c.13.⁊ alibi euũ.videt̃ igit̃ mortale addẽdũ rõ
nali ut ꝯuertat̃ totũ cũ hoie. Ad hãc rõnẽ adiũgit ime
diate euãnc³ quã tenet ĩfra ⁊ declarat: ponẽdo.s.equo
cationẽ rõnalis dijs ⁊ nobis. Contra quã arguit ex.2.
de aia.t.c.33.⁊ inde.⁊ ut arm faciat ad ꝓpositũ dꝫ fieri
per oppositũ auctis mutãdo.s.dist̃c³ in idẽtitatem. Et
põt cõfirmari modus arguẽdi per regulã topicã sic op-
positũ.s.ad oppom ⁊c̃.⁊ ex pº posterioꝝ.sicut affirma-
tio cã affirmationis ⁊ ecõtra. Uult ergo iferre q̃ sicut
ex distĩc obiectoꝝ seq̃tur distinctio actuũ:⁊ ex distincti-
one hoꝝ distinctio potẽtiarũ:ita ex idẽtitate idẽtitas.
mõ inq̃t/idẽ est obm itellect⁹ angelici ⁊ humani qd ap
pellat qd qd rei nãlis saltiꝫ in qd idẽ gñe. hoc dicit ul'
pp diũsitatẽ spẽcaꝫ ⁊ nũalẽ per pñs reptã in talib⁹ qddi
tatib⁹.uel forte q̃z nõ semp eadẽ nũo uel spẽ itelligunt̃
ab illis ⁊ a nobis. Cõcludit igit̃ q̃ sicut obꝫ nãle ẽ idẽ
ita põ nãlis qd ideo specificat q̃z põt eẽ diũsitas circa
obm supnãle ⁊ modũ cognitiõis ei⁹:⁊ circa lumẽ glo
rie qd se tenet ex pte potẽtie:nõ ut nãlis/sꝫ ut eleuate ut
pꝫ.uel dicit:põ nãlis pp diũsitatẽ in pncipio cognoscẽ
di ⁊ mõ cognoscẽdi ut pꝫ in sol'one hui⁹ argumẽti ĩfra.
2ª rõ põt fundari sup regulã topicã. Quotiẽs.s.di vnũ
oppositoꝝ.⁊ infert hoc icõueniẽs duas vꝫ tm̃mõ spẽs
spãlissimas eẽ sub aiali qd multũ obuiat pfectioni vni
uersi. ¶ Ad om arguit sex rõnib⁹ satis efficacibus in
qb⁹ fundat sol'onẽ.q. Prima rõ oñdit aial rõnale non
eẽ gen⁹ per locũ a diffõne ad diffinitum destructiue. 2ª
rõ ⁊ seq̃ẽtes ostẽdũt q̃ mortali nõ ꝯuenit rõ die. pª
eo q̃ sumit̃ a mã ⁊ nõ a forma. dĩa võ accipit̃ a forma
ul' a realitate formali ut pꝫ sepe supra/⁊ est itẽtio Por
phyrij ⁊ phi expsse.pro minori allegat phm.7.mecc.t.
c.22.⁊ inde. Ideꝫ pº phisicoꝝ.⁊.j.de gñatione.⁊ alibi
plerũq;.exponit aũt phũm de qua mã dꝫ itelligi dictũ
ei⁹.⁊ põt ꝯfirmari expositio illa ex dictis eius i.3.di.
22.⁊.7.mecc.3ª rõ pcedit ex dĩa ꝯueniẽtie pdi^r p se ad
pdita per accñs:ut habet̃ in coitatib⁹ Porphyrij. Cũ
igit̃ in hoc mortale cõuenit cũ pdi^{tis} per accñs qd pri
mo iest idiuiduis nõ erit pdi^{m} per se/igit̃ ut dĩa. Assũ-
ptũ deducit ex pº mecc in ꝓhemio.⁊ ex alia ꝓpõne no
tabili q̃.s.aptitudo per se est ei⁹ cui ꝯuenit act⁹.⁊ vide
tur q̃ uelit subitelligẽ pº al'r nõ eẽt ad ꝓpositũ. 4ª rõ p
cedit ex pₒritate die ad illud cui⁹ est cõstitutiua uel sal
tim filtate:qd forte dicit pp ultimã ⁊ itermediã.sed p
us declaraui quõ sunt pores ambe saltim nã.hoc autẽ
nõ ꝯuenit mortali in qd. 5ª rõ pcedit ex ꝓpetate ultie
die pus declarata que nõ cõuenit mortali ut pꝫ:q̃z ali
is ab hoie cõuenit. Ultima rõ pcedit ex diffõne.4.die
bñ itellecta ⁊ correcta destructiue.mortale enim poti⁹
ad nõ esse q̃ꝫ ad eẽ pdu^r. ¶ Deinde rñdendo ad.q.pau
cis cõcludit ex hijs rõnib⁹ ptẽ negatiuã ubi pñt forma
liter poni due uel tres ꝯnes quo ad duas uel tres par-
tes quesiti. ¶ Cõseq̃ẽter rñdet ad argumẽta principa
lia. Ad Porphyriũ exponẽdũ ponit pmo rñsionẽ ali-
orũ q̃.s.imitat⁹ est in hoc Platonẽ.nã rõ aialis ab ip
so posita ꝯuenit itelligẽtijs que est q̃ mouent se motu
uolũtario.qd ẽt facit pro op. h⁹ in.2.ubi tenet angeluꝫ
seipm cõtinue mouẽ. Diffinit ẽt Aug⁹.8.ci.imitando
tñ in hoc Platonicos:⁊ maxime Apuleiũ Mãdaren
sem demones dicẽs q̃ sunt gñe aialia:mẽte ratiõalia:
aio passiua:corpe aerea:duratione eterna. Ibi etiaꝫ di
uidit aial rõnale in deos demones ⁊ homiẽs. Doc. võ
nõ negãdo hãc eẽ opi. Platonicoꝝ/sed ostendẽdo q̃
Porphyri⁹ nõ est imitatus in hoc platonicos istat:eo
q̃z nõ imitat̃ illã diffõnẽ Platonis:sed poti⁹ Ar.ut
pꝫ in pcessu ei⁹.c.de spẽ.assignãdo coordinationẽ pre
dicamẽtalẽ. Defendit ergo Porphyriũ alio mõ ⁊ sa
tis bñ.dicẽdo q̃ loq̃tur famose pm opi.vulgi seq̃ẽtis

imaginationẽ que nõ eleuat̃ extra sensibilia nec eleuat
⁊ ideo decipit̃ ⁊ decipit coiter circa isensibilia.ubi no
tãter dicit q̃ coiter nihil accipit̃ ⁊c̃.q̃z lꝫ spãli influen-
tia uel notitia fidei nõ tñ nãli mõ cognoscendi viato-
ris de qua itelligit doc. Notãter ẽt dicit q̃ coiter deci
pit q̃z aliq̃ñ coincidit cũ vitate. Et adducit phꝫ.3.phi
sicoꝝ.t.c.75. Imaginat̃ igit̃ vulg⁹ q̃ sbe icorpee sint
aialia quedã: sicut corpee sensitie.vñ ioleuit ꝯsuetudo
in lege nr̃a ut manu ducerent̃ vulgares in notitiam an
geloꝝ depingẽ eos corpeos ⁊ alatos ⁊ pcinctos i my
steriũ agilitatis:nũc nudos:nũc armatos ad diũsa cre
dita declarãda. Silr trinitatẽ psonaꝝ:ut piem ad mo
dũ antiq dierũ sedẽtis in throno.aliũ in modũ iuni-
oris:⁊.s.s.alijs diuersis modis.vñ Paulus inq̃t q̃ iui
sibilia dei per ea que facta sunt itellecta cõspiciunt̃.in
qb⁹ oib⁹ ualde op⁹ est sale discretionis ne figura in pro
thotippũ ⁊ fruitio in usum uel ecõtra mutet̃.iõ Boe⁹
in li.de hebdomadib⁹ recte dicit q̃ coium aie ꝯceptio
nũ alie sũt cões oib⁹:alie tm̃ sapiẽtib⁹:ut icorpalia nõ
eẽ in loco. Assignat aũt cãm q̃re ita loquit̃ Porphyri
us:dicẽs q̃ loq̃tur min⁹ pͣuectis hoc est iuniorib⁹ ⁊ ru
dib⁹ ut pꝫ ex ꝓhemio suo ⁊ hi⁹ libelli noie.appellat̃ eni
ysagoge in cathegorias Ar.cũ quo cõcordat senten
tia phi in ꝓhemio phi.de cognitione cõfusa pcedente
disticta.⁊ q̃ pueri pmo appellãt oẽs hoies pres:⁊ po-
stea discernũt.plura alia hic possent adduci sꝫ nolo ul
tra id qd necesse est me extẽdẽ.dicat lector. ¶ Deinde
rñdet ad pmã rõnẽ pncipalẽ ubi bñ adderet̃ in textu p
mã.⁊ recurrit ad rñsionẽ pus datã supra imediate post
arm ponẽdo.s.equoc³ rõnalis.qd declarat assignãs du
as rõnes ei⁹ equocatiõis. pª q̃z ipse itelligũt per spẽs i
natas.i.cõcreatas pm vitatẽ ut hẽt videri in.2.di.3.q.
10.⁊ hoc itelligẽdũ est de spẽb⁹ qdditatũ coium ut ibi
declarat.vñ pñt ꝓficẽ in cognitione singulariũ ⁊ expi
mẽtatiua.oẽ enim coeuũ alicui põt dici sibi inatũ.nos
võ acq̃rim⁹ de nouo spẽs mediate sensu ut ostẽdit ex p
mo poste^r.⁊ idẽ habet̃ in de sen.⁊ sensato. de quo hẽt
videri in pº h⁹ di.3.q.6.⁊ in reportat.i.di.eadeꝫ.⁊ sup
li.de aia.q̃z uarie sunt opi.doc.de talib⁹ spẽb⁹ an.s.sint
sensitiue depurate:an certe intelligibiles ex illis nate:
aut qdditates abstracte.saltim hoc certũ est q̃ per spe-
cies sensibiles via originis pcedim⁹ ad itelligẽduꝫ. 2ª
rõ est q̃z ipsi sine discursu itelligũt:nos aũt cũ discursu
⁊ notãter dicit cõplexa:q̃z circa cognitionẽ icõplexo-
rũ nõ est ꝓpe discursus lꝫ bñ ordo ⁊ in nobis ⁊ etiã in
ipsis.⁊ si nõ vniformis.allegat phũm.3.de aia.sed ha
bet̃ expssius in de memoria ⁊ remiscẽtia. Uult q̃ rõ
nalitas nr̃a ⁊ rõnalitas itelligẽtiarũ sint alteri⁹ rõnis:
⁊ pp diũsitatẽ pncipioꝝ cognoscẽdi seu cõcarũ cogno
scẽdi cui⁹ sũt spẽs in cognitiõe icõplexa ⁊ pp diũsitatẽ
modi itelligẽdi seu pcedẽdi in cognitione cõplexa:⁊ i
tẽdit q̃ rõnale in vno sensu sit dĩa ultima hois.⁊ h idẽ
vr̃ sentire in quo^{to}.q.j.ar^{lo}.j.pte.2.⁊ rõne.2.⁊ in.4.di.
43.q.2.lꝫ de hac equocatione ibi nõ loq̃t̃. Cõtra hãc
equocationẽ adducit ꝯñter duas replicas. pª pcedit ex
regula topica sepe allegata de cõmultipli^{ce} oppositoꝝ
cũ q̃ rõnale ⁊ irrõnale sint opposita si vnũ multiplex ⁊
recu³:ex quo ifert q̃ h cõcesso hec eẽt uera in vno sensu
itelligẽtia est irrõnalis.qd videt̃ pma facie absurdum.
silẽ arm hẽt.j.q.4.añpredi^r ꝯ equoc³ entis.nã ipsa posi
ta inq̃t seq̃ret̃ q̃ hec eẽt uera in vno sensu.sba ẽ nõ ens
q̃z nõ est q̃ztitas neq; q̃litas:igit̃ nõ ens ut opponit̃ il-
lis si ens nõ dicit ꝯceptũ coiorẽ illis.⁊ talis modus ar
gu^{di} pꝫ ex.6.topicoꝝ.c.13. 2ª replica pcedit ex diffõne
equocoꝝ sophistice tñ iferẽdo ut patebit. ¶ Ad pmũꝫ
istoꝝ rñdet dupl'r. pº cõcedẽdo q̃ ifert sicut in sil'i ifra
ubi iã quottaui.cõcedit sbm eẽ nõ ens in vno sensu:si
cut uox acuta põt dici obtusa nõ ut opponit̃ obtusitas
acutiei uocis:sed ut opponit̃ acutiei magni^{ts} ul' liq̃ris

ꝛ sit in alijs multib⁹ pōt cōcedi: ꝛ magis hic si irrōale dicat solā negationē rōnalis. Alia rn̄sio est ꝯcedendo illā ꝓpōnē nō p̄facta dist^ne. nā sim^r in gt est uera uł ꝫ alios dꝫ dici sim^r est falsa. sed p̄ma lr̄a placet ut statim declarabo. vult ergo ꝙ irrōnale nō sit multiplex sic supra in li͛i sepe dictū est. ꝛ hoc qꝛ nō opponit̄ rōnali ꝫ oēm significationē sed tm̄ ꝫm vnā ut. s. est dr̄a anialis: nō aūt ut est dr̄a sbe icorpee eo vꝫ mō quo cōuenit itelligētijs. Ex quo ifert ꝙ hec est simpl'r falsa: hō est irrōnalis. secus eēt dicēdū ꝫm p̄mā rn̄sionē. nā posita equiuocatione irrōnalis eēt uera in vno sensu sicut h̄. itelligētia est irrōnalis. Et addit ꝙ hec ꝓpō bos est irrōnalis est oīno uera: hoc est nō distinguēda sed sim^r ꝯcedēda. Cōtra qð obijcit ꝛ posset ēt applicari ꝯtra illud iā ꝯcessum. s. ꝙ itelligētia est irrōnalis: ꝛ arg^m ꝓcedit ex nā p̄uatiui uel p̄uationis. nā est negatio in apto nato: ꝛ in gn̄e ꝛ nō absoluta uel extra gen⁹: q̄re h̄ nō cōcedit̄ ꝓp̄e: lapis est cec⁹ lꝫ sit nō vidēs: igit̄ ista bos est irrōnalis erit falsa cū irrōnale dicat p̄uationē rōnalis ut videt̄. Ad hoc rn̄det dupl'r. p̄mo negādo assūptū. s. irrōnale eē nomē p̄uatiuū sed videt̄ negatio p̄cise. vn̄ li in sn gd positū in cōpōne. s. hui⁹ uocis uel dictionis irrōnale. (nam ibi mutat̄ gratia euphonie. n. in. r.) dꝫ accipi negatiue ut vꝫ idē significat ꝙ nō. ꝛ non p̄uatiue: ꝛ sic pōt dici de boue qꝛ est nō rōnalis lꝫ nō sit apt⁹ rōcinari: sicut lapis est nō vidēs. Et anteq̄ꝫ ponat 2^m mo^m ad idē ar^m: obijcit ꝯtra istū modū dicēdi iferēdo ꝙ tē nō eēt dr̄a diuisiua aialis si idē diceret ꝙ nō rōnale: ꝛ ꝓbat dr̄am dupl'r. p̄^o qꝛ excederet aial qð nō conuenit dr̄e diuisiue ut pꝫ: sed poti⁹ diuisum excedit diuidentia seorsuꝫ saltim. ꝙ aūt excedit pꝫ qꝛ de quocūqꝫ alio ente a rōnali dici pōt cū de quolibet alteꝝ ꝯ̈dictoꝝ. ꝛ sic nō solū aiali ꝯuenit. 2° qꝛ si solā negationē importat ꝛ positiuū nō est de itellectu negationis. igit̄ sensibile q̄ est dr̄a supior nō erit de ite^u irrōnalis: hoc autē repugn̄t coiter dictis ut supra sepe tactū est. s. dr̄am iferiorē includē per se supiorem ut videt̄ eligi ex. 7. me^cc. t. c. 43. Ad hāc obōnē rn̄det dupl'r. p̄^o negādo ꝯn̄iaꝫ ꝛ ad utrāqꝫ ꝯn̄iaꝫ rn̄dēdo. ꝙ negatio illa nō est ex̄ gen⁹ sed in genere ꝛ talis pōt eē dr̄a ꝛ nō dr̄ de alijs ab aialib⁹. Sed lꝫ hoc euadat aliq̄liter p̄mā ꝓbationē ꝯn̄ie nō tn̄ scðaꝫ qꝛ siue sit negatio in gn̄e siue extra nō icludit in suo intellectu positiuū. iō al'r rn̄det dicēs ꝙ pōt cōcedi ꝑꝑ 2^m istoꝝ. i. ꝑꝑ scðam ꝓbationē ꝯn̄ie ꝙ irrōnale nō est dr̄a: ꝛ hoc ꝓp̄e loquēdo h̄ est formal'r lꝫ forte circūlocutie. uel nō est dr̄a cōstituēs aliquā determinatā spēꝫ aialis ꝛ assignat rōnē ex origine dr̄e a forma. cū igit̄ diūsarū spērū aialis sūt diūse forme hēbūt diūsas dr̄as positiuas in fine lr̄e: bn̄ eēt dr̄e ꝓp̄e: omittēdo copulationeꝫ. uel sic. dr̄e ꝛ ꝓp̄a. s. ꝓp̄e passiones: nā diūsitatē dr̄aruꝫ ꝯseqtur diūsitas passionū ut pꝫ. Consequēter ibi. Al'r pōt dici ꝛc̄. ponit 2^m modū dicēdi ad illā obōnē supra ibi. Cōtra p̄uatum nihil ꝓprie dr̄ ꝛc̄. sustinēdo irrōnale accipi p̄uatiue dist^do ꝯn̄ter de p̄uatione. s. p̄uāte actū ꝛ p̄uāte aptitudinē ꝛ sil'em dist^cꝫ hēt ifra in postp̄di^tis q. 5. ꝛ dicit ꝙ p̄ma p̄uatio p̄uat actū ꝛ ēt aliqn̄ pōm respectu agētis nālis saltim ꝛ hituꝫ ut cecitas. aliqn̄ tm̄ actū ut tenebra sed dimittit uł relinqt in gt aptitudinē nō solū ꝫm gen⁹ sed ꝫm spēm qn̄ est ꝓpria. 2^a v̊o nec actū nec aptitudinē nec hitū nec potētiā dimittit uel relinqt. ꝙ nō aptitudinē de qua magis videret̄: pꝫ gaał's nō eēt p̄uatio aptitudinis ꝛ h̄ maxime ꝫm spēm uł gen⁹ ꝓpinquū. ꝛ si gd in gt relinqt hoc est ꝫm gen⁹ tm̄ ꝛ nō ꝫm spēm. pro quo declarādo nō modos p̄uationis. 5. me^cc. quos supra. q. 5. h⁹. c. nōui. applicando ad ꝓpositū dicit ꝙ rōnale dicit tm̄ aptitudinē ꝛ irrōnale p̄uationē illi⁹. nihil ergo ꝫm spēm relinqt sꝫ bn̄ ꝫ genus relinqt aptitudinē uel nō repugnantiā ꝛ sic dicit̄ de boue: nā inq̄ꝫtū aial est nō repugnat sibi vidē sic exemplificat de talpa. p̄^a ḡ p̄uatio in hoc distiguit̄ a 2^a ꝙ p̄ma dimittit aptitudinē ēt ꝫm spēm. 2^a tm̄ ꝫm gen⁹ uł nullo mō in casu maxime ꝫm gen⁹. Ad formā igit̄ argumēti dicat̄ distinguēdo ma. ꝛ sil'r mi. Nihil enim dicit̄ p̄uatū qð nō est natū ꝛc̄. uerū est aut ꝫm spēm aut saltim ꝫm gen⁹: uel ad min⁹ gn̄alissime loquēdo: ꝫ trāscēdēs: bos v̊o ꝛ si nō ꝫm spēm saltim ꝫ gen⁹ est natū hēre rōnē: hoc est aial est natū hēre rōnē: ꝛ saluat̄ i boue ut pꝫ. Deide soluit scðam obōnē p̄ncipalē supra ibi Itē equoca sūt ꝛc̄. dicēs ꝙ lꝫ significatis equoci inq̄ꝫtū talia nihil sit cōe nisi uox ipsa tn̄ seorsuꝫ accepta pn̄t eē vniuoca hn̄tia vniuo^ta. sic igit̄ uox equoca pro vno significatoꝝ dicit rē ꝛ ꝯceptum illi⁹ ita ꝛ pro alio illi⁹. Nō sequit̄ ergo ꝙ itelligētie sint tm̄ rōnales ꝫm uocē ꝛ non ꝫm rē imo ipso magis ꝫm rē. i. ꝓfecti⁹ ut pꝫ. cuꝫ coitate igit̄ soli⁹ uocis stat pl'ritas rerū ꝛ cōceptuū cu sus o^m imaginat̄ ar^m. Ex hac sol'one ēt pꝫ ꝙ uox equoca nō est sim^r vna: de quo tn̄ hēt videri egregie sup li^o elēchoꝝ apð istū ubi gl'iose scribit. ¶ Cōsequēter hijs obōnib⁹ ꝛ sol'onib⁹ expeditis redit ad soluēdū illaꝫ replicā i 2° ar^to p̄ncipali supra ꝯtra rn̄sionē ibi datā ꝛ iaꝫ sustētatā atqꝫ declaratā de equo^ne rōnalis dijs ꝛ nob ibi vꝫ. Cōtra per Auer. 2. de aia ꝛc̄. ꝛ exponit nōbiliter ip̄m ꝛ ostēdit ꝙ ar^m nō ꝓcedit qꝛ nō ualet nisi in cāis p̄cisis ille modus arguēdi. pōrū enim distinctio alia ē ab itrinseco alia ab extrinseco. ꝛ illa adhuc dupl'x alia obiectalis alia modalis. i. ob diūsitatem modi agēdi. stat igit̄ idētitas obalis cū diūsitate modi agēdi. vnde nō seq̄t̄ idētitas potētiarū ex idētitate oboꝝ tm̄. nā ut noui p̄us facili⁹ est destruē q̄ꝫ cōstruē. ꝛ ubi pl'res reqrunt̄ cōditiones ad iferēdū idētitatē sufficit defectus vni⁹ ad iferēdū distinctionē. Exēplificat nōbil'r de sensu cōi ꝛ ꝑti^b⁹ ꝛ obis eoꝝ ꝛ allegat ph̄m. 2. de aia. t. c. 145. ꝛ circiter. Pro qb⁹ declarādis vide istū. 3. di. p̄. q. 3. ꝛ i quo^to. q. 13. ꝛ sup li. de aia ꝛ alios ut nosti. est igit̄ fallacia ꝯn̄tis in ar^to. ¶ Ultimo soluit ultimū p̄ncipale negādo dr̄as oppositas eē eiusdē coitatis: iō vna potest eē spe^ca spālissima. altera v̊o specifica subalterna sic inqt est in ꝓposito ꝛ hoc po^do irrōnale eē dr̄am ueraꝫ ꝑꝑ iā dicta. Et addit pro cōfirmatione hoꝝ vnā nōbilē ꝓpōnē que pōt fundari in dictis phi. 8. me^cc. t. c. 8. ꝛ. 10. me^cc. t. c. 2. ꝛ inde. lr̄a tota satis clara est.

De tertio ꝛ si ꝑtractare h⁹. q. difficl'tates magis ꝑtineat ad me^cus ꝛ theologū atqꝫ phicū q̄ꝫ ad logicū: ne tn̄ p̄terire videar ꝑtesus ea q̄ ad cōem utilitatē faciūt aliq̄ circa dicta breuib⁹ dubia tāgā ichoādo ab ar^tis post oppo^m in qb⁹ stabilit̄ v̊itas q̄siti. Primo circa p̄^m ar^m posset dubitari an itelligentie sint aialia. ꝛ posset ꝓbari ꝙ sic. nā cōposituꝫ ex mā ꝛ forma itellectuali videt̄ eē aial sed angelus uel itelligētia est h⁹i̊ ḡ. Mi. est ne dū paganoꝝ sed ēt multoruꝫ theologoꝝ sup. 2. sniarū di. 3. Ma. v̊o pōt ꝑsuaderi qꝛ si in forma ignobiliori ꝯtinet̄ aliqd v̊tual'r multo magis in forma nobiliori. sed sensi^us a quo dr̄ aial cōtinet̄ in aia humana: ergo eodē mō uel multo magis i forma angelica. Quāto ēt forma mālis est nobilior tāto magis reqrit plura organa ad opationes suas exercendas qð arguit māle aialis. Itē quo ad 2^m ar^m nō vr̄ ꝙ mortale isit rōne māe qꝛ opposita hn̄t fieri circa idē: sed vita uel viuū iest rōne forme ḡ ꝛ mors uel mortale. Iteꝫ res hēt eē p̄n^r per formā ergo hēt nō eē p̄n^r ꝑꝑ nō esse forme ꝛ ita fundamētū argumēti ex. 7. me^cc nō currit. Itē illa expō de materijs idiuidualib⁹ nō videt̄ ualere qꝛ qð ꝯuenit plurib⁹ eiusdē rōnis ꝯuenit eis rōne alic⁹ cois cui p̄mo ꝯuenire dꝫ: q̄re cū māe idiuiduales pl'es sint ꝛ eiusdē rōnis igit̄ eē quo res hēt eē uel nō esse uel corruptibilitas seu mortale nō cōuenit p̄^o māe indiuiduali sed poti⁹ ipsi māe in cōi. Itē quo ad. 3. ar^m vr̄ p̄^o dubia illa ꝓpō Auer. p̄^o me^cc. maxime in doctrina hui⁹

doc.ut pz pᵒmeᶜᶜ.⁊ alibi sepe.nā tenet actᵒ uel opatio nes pmo eē circa ulīa uł coīa. Itē cū dicit ꝙ aptitudo ad aliqd est eiᵒper se ⁊c.nō vꝫ bñ itelligibile.nā ſi ſic ſe queret ꝙ riſibilitas eēt per ſe ⁊ pᵒhois ſingularis cuz terminᵒ eiᵒ ciᵒeſt ridē ſit pmo ſingularis ut vꝫ. Itē circa ſoľonē pncipalē ⁊ ea que ſequunť ubi tenē vꝫ ꝙ rōnale ſit dīa ultima hois: poſſet dubitari eo qꝛ ultie die rerū ſunt nobis ignote: cuiᵒ oᵐ tūc eueniret. Itē quo ad ſoľonē pme rōnis pncipalis vꝫ repugnātia in dictis hᵒ hic ⁊ alibi.nā in 2ᵒ ſniarū di.j.q.6.ipugnat illā viaz que eſt Alex.⁊ Thome ⁊ alioꝝ antiquoꝝ que negat i angelis diſcurſum.⁊ in ꝓlo.ſniaruz.q.3.oſtēdit ꝙ bti diſcurrūt. Itē ſi itelligē per ſpēs inatas ⁊ per acqſitas argueret dīaz ſpecificā uel gñicā ſic itelligētiū: ⁊ equi uocationē rōcinatiue ſeqreť ꝙ chriſtᵒ nō eēt hō vniuoce nobiſcū qđ eſt cōtra fidē.pz ꝯñia: qꝛ ſicut angelis fuerūt cōcreate ſpēs oium rerū ita chriſto ut hēt videri i 3.di.14. Itē in 2ᵒubi ſupra vꝫ ſuſtinē ꝙ itellectualitas ut talis ſit eiuſdē rōnis ſpecifice in angelo ⁊ aīa lꝫ eēntic eoꝝ nō ſint eiuſdē ſpēi: ſed (ut ꝑus dixi) nō videť aliud itelligē per rōnale qꝫ itellectuale. Itē ſiue irrōnale dicat negationē in gñe ſiue ꝓuationē nō videť poſſe ſuſtineri illa ꝓpō tanqꝫ uera.itelligētia eſt irrōnalis cuz nō cōtineať ſub gñe aīalis. Genᵒenīz qđ coē hītui ⁊ ꝓuationi eſt illud cui cōuenit aptitudo ad utrūqꝫ ut ſingulariſſime hēt di.28.ꝑ.q.j.in ſoľone. Itē poſſet dubitari que illarū duaꝝ viarū de li in/in cōpone irrōnalis ſit cōueniētioꝛ. Itē vꝫ ibi ſupponē dīam ſupiorē per ſe ꝑdicari de iferiori: cuiᵒ oᵐ ex itētiōe hēt.7.meᶜᶜ.⁊.4. ſniarū. Itē an tenēdū ſit irrōnale eē uerā dīam aīalis uel ne? Itē nō ſolū ꝓuatiuū aptiˡᵉ ſed ēt actuale relinquit aptitudinē ꝺm genᵒ: ergo illa diſtictio ꝓuatia nō ꝓcedit. Itē videreť ꝙ hec eēt uera.lapis eſt irrōnalis: qꝛ cōuenit cū rōnali in corpe ⁊ in ſbā.ſilř ſequereť ꝙ hec albedo eſt irrōnalis ⁊ albedo eſt ceca eēt uera poᵈᵒ vniuocationē entis: ⁊ ita ulř ꝓuatio vniuſcuiuſqꝫ diceret de alio quātūcūqꝫ diſpato. Itē circa illud dcm phi potētie diſtinguunť per actᵒ ⁊c.poſſent plura tāgi ad altiora ptinētia: ſed nolo mō imorari. An ēt idē ſit oᵐ ſenſus coīs ⁊ pticularis boᵐ duᵐeēt. Itē cōtra fundamētū ſoľonis ultimi pncipalis pōt argui ad hoiez.naz in.2.di.j.q.6.in arᵗᵒpoſt oᵐ dicit.ꝙ quāto forma creata eſt nobilioꝛ tāto diſtinguiť in plures gradus nobilitatis.⁊ exēplificat compando elemēta ad mixta ⁊ mixta inaīata ad aīata: ⁊ plātas ad aīalia: ⁊ irrōnalia ad rōnalia uel itellectualia.manifeſtū aūt eſt ꝙ forma humana uel rōnalis eſt nobilioꝛ forma irrōnali uel brutali ergo directe ſequiť oppoᵐ ſoľonis uel repugnantia manifeſta in dictis docto.addat lectoꝛ alia ſi uoluerit.

¶ Ad iſta per ordinē. Ad pᵐ illa imaginatio de mā angeloꝝ ſatis pplexa eſt niſi accipeť mā (ut qdā uolūt) ꝑ qdditate limitata. Sꝫ Bonauētura ⁊ qdā alij.3.di.2ˡ videnť accipe mām abſtractā meᶜᵉ ⁊ eiuſdē rōnis ſic i oibᵒſicut in.q.li.de aīa (que attribuunť iſti) habeť etiāz.ſed qcqd ſit de hoc tutiᵒ eſt in via hiᵒ tenē in ipis nō eē mām phīce loquēdo lꝫ bñ ꝓpoꝛˡᵉmāe ut genᵒ.oſtendit enī ſufficiēter in quoᵗᵒ.q.9.ꝙ ipoſſibile eſt angelū iformare mām: hoc tñ nō demſaret forte ipſuz in ſe nō cōponi ex mā.aut igiť ſimpľr negādū eſt in itelligētijs eē mām.aut ſi ꝯcederet nō tñ ſeqtur ꝙ ſint aīalia ſicut optime Bonauētura.8.di.2ˡ oſtēdit.aīal enim dꝛ hñs ſenſum.⁊ cū dꝛ ꝙ aīa ſenſitiua ptineť vtualř: negať qa fruſtra poneret in eis: ſecᵒeſt de hoie: nec idigent organis qbᵒ exercerēt opa diuſa vitalia.querať iſte.8.di.2ˡ. ⁊ alij. Exᵐ de ponētibᵒ celū cōponi ex mā ⁊ aīa itellectiua. De cōtinētia aīe ſenſitiue in itellectiua eſt bene duᵐ an.ſ.eſt ponēda ꝑciſe in hoie vtualř uel equalēter an certe formalř: ſed qcqd ſit nō ſequiť illatū: ſicut hō ſequiť ecōtra forma.ſ.ꝑfectioꝛ cōtineť in aliquo vtualiter ergo impfectioꝛ. Exᵐ de forma corpeitatis ⁊ de uegetatiua ſeu ſenſitiua in hoie reᵘ itellectiue. ¶ Ad aliud poſſet fieri lōgus ꝓceſſus de cāis mortalitatis uł corruptibilitatis rerū.vna eſt enīz gñalis eo qꝛ oīa origināᵗ ex nihilo iō tendūt in nihil.ſpālis vō alia actiua alia paſſiua.pᵃ duplex.alia extriſeca.alia itrinſeca.paſſiua ēt alia obiua: alia ſbiua. Pōt igiť ꝓbabiliter dici ꝙ mortalitas ne dū rōne māe ſed ēt forme ⁊ pncipalius cōuenit hoi ⁊ nō ſolū rōne forme ſed ēt efficiētis poſitiue uel negatiue.⁊ gñalř quot ſūt cāe dādi eē tot nō eē ſuo mō.famoſe tñ attribuiť māe pp annexā ꝓuationē que machinať ad maleſiᵐ.pᵒphiᶻ.t.c.80.⁊ ſic arguit doc.hic.queranť expoſitores ⁊ qōniſte ſup pᵒphiſiᶻ ⁊.j.de gñatione.⁊.7.meᶜᶜ.medici ēt ⁊ ſpāliter iſte i.7 meᶜᶜ.⁊ meliᵒin.2.di.15.⁊.19.⁊ in 3ᵒ di.16.⁊ i.4.di.44

¶ Ad aliud dico ꝙ eo mō quo cōuenit corruptiᵗᵃˢ rōne māe ꝯuenit rōne ſpīᵒ in cōi pᵒ ⁊ hoc poᵃ remota: ſꝫ rōne ſpīᵒin pticulari poᵃ ꝓpinq̄.querať nobilř iſte in 3ᵒ di.22.⁊.7.meᶜᶜ. ¶ Ad illud qđ tāgiť de vitate illiᵒ ꝓpōnis ꝑ.meᶜᶜ.lꝫ exponať (⁊ ſatis bñ) de actibᵒ trāſeūtibᵒ ſbē itelligi ⁊ nō de imaᵇᵒ ⁊ obiue ⁊ nō ſbiue. Uł iter tñ pōt dici ꝙ uera eſt ſic vꝫ: actiones ſunt ſingularium ⁊ obiue ⁊ ſbiue maxime trāſeūtes: ⁊ hoc uel ꝓſuppoſitoꝝ uel per actiones cōſtitutoꝝ uel tanqꝫ ultimate denoīatoꝝ. Ubi ēt adūtēdū ꝙ alia eſt rō agendi uel terminādi: ⁊ alia ꝯditio agētis uel terminātis.querať iſte ſup pᵒmeᶜᶜ ⁊ alibi ſepe. Nā famoſe ptractat hāc ꝓpōnē ⁊ ſepenūo. ¶ Ad aliud pz ex dictis per illā diſtictionē de potētia ꝓpinq̄ ⁊ remota a ſilī applicādo ad aptitudinē talē uel talē. Poſſet ēt negari ſilitudo qꝛ i vno accipiť actio terminatiue uel obiue eē alicuius.in alio vō ſbiue. Poſſet ēt dici ꝙ ꝓpō eſt uera ut accipiť a doc.ſed nō cōcludit intētū.cōcedo enim ꝙ cui cōuenit terminᵒaptitudis ei per ſe ꝯuenit aptitudo: ſed nō dicit per ſe pmo. Poſſet ulteriᵒcōcedi ꝙ ridē eſt pᵒ hominis lꝫ hoc ridē hᵒ.alia ēt rō agēdi alia cōditio agentis ut ꝑus.vide ſingulariſſime infra in ꝑdiᵗⁱˢ.c.de ſba q.2. ¶ Ad aliđ poſſet dici vno mō ꝙ circumlocutiue ſaltim pōt dīa ultima cognoſci lꝫ forte nō in ſe diſtincte ⁊ formalř ⁊ ſic itelligit doc. Alř ꝙ uerū eſt nāliter ſed cōcurrēte fide ſecᵒeſt.vide.43.di.4.de quo alibi altiᵒ hēt pſcrutari. ¶ Ad aliud pōt dici vno mō ex documēto gñali ſupra aſſignato: ꝙ in materijs realibᵒloqť in hijs.q.ꝺm cōes auctoꝝ op.⁊ ita itelligit hic de diſcurſu itelligētiarū. Uel alř ꝙ pōt vificari reſpectiue loquēdo ſicut diceret firmamētū nō moueri motu ꝓpo reᵘ pmi mobilis. Uel magis ad ꝓpoſitū firmamētum diceret moueri ꝓpřie ⁊ pmū mobile nō moueri ſed potiᵒmutari pp ueloᶜᶦᵗᵉ motᵒ. Uel ꝙ terra nulliᵒē quātitatis reᵘ celi: ſic hic.angelus ſi diſcurrit diſcurrit in tpe impceptibili uel in iſtāti ſeu cū iſtāti tpis qꝛ nō reqriť ꝑoritas ⁊ poſterioritas durationis ad diſcurſuz: ſꝫ ſufficit ordo nāe.nrᵐ aūt itelligē eſt cū ꝯtinuo ⁊ tpe pceptibili plerunqꝫ. Pōt igiť dici ꝙ i compatiōe ad nos nō diſcurrūt: ſecᵒeſt ſimᶠ loquēdo ⁊ ſic ſaluať doc.ubi qꝫ. Nā alibi vult oſtēdē ꝙ nō repugnat eis diſcurrere ſimpľr loquēdo. Et ſi diceret ꝙ tūc deᵒ diſcurreret qa ordo nāe pōt aſſignari in cognitione dei. Dicēdum ꝙ ad diſcurſum reqruntur tria.pᵐ cogſcē hoc per hꝫ.2ᵐ cognoſcē hoc poſt hoc.3ᵐ ꝙ terminᵒdiſcurſus ſit oᵐ imediate cognoſcibile.⁊ alio actu.qcqd ſit de duobus pmis.3ᵐ ſaltim nō repiť in diuinis.vide notanter.15. q.quoᵗˡ⁊ alibi pluries iſtū. ¶ Ad aliud qđ eſt optimū motiuū ꝯtra viā cōem.ꝯcedo ꝙ illud nō eſt ſufficiens mediū negādi ſimᶠ diſcurſum nec ponēdi diuſitatē ſpecificā ſed bñ reſpectiue loquēdo ut dictū eſt. ¶ Ad aliud ꝙ loquiť doc.ibi ꝓbleᶜᵉ ⁊ nō aſſerēdo. Alia enī via ſecurioꝛ eſt niſi loquēdo de cōuenietia trāſcēdēti. Uel alř ꝙ accipit ibi itellectualē pro pō uel ꝑfectione.cōco

mitáte eẽntiã ꝛ nõ pro realitate intrinseca formali.sic ponit᷑ dia. ¶ Ad aliud ꝙ hec ꝓpõ.intelligẽtia est irrõnalis.põt uerificari vno mõ si li in teneret᷑ ut est neᵒ ex genᵒ.alioᵒ ut est negatio in gñe uel ꝑuatio nõ in gñe ꝓpinquo sed remoto:utputa in sba.pro quo declarãdo vide singularẽ doctrinã in pᵒ di.28.q.j.in solõne.ꝛ.5.meᶜᶜ.c.de ꝑuatione. ¶ Ad aliud dico ꝙ utraqꝫ via indifferẽter põt teneri qꝛ coincidũt negatio in gñe ꝛ priuatio ut hẽt in pᵒubi sup. ¶ Ad aliud ꝙ loquit᷑ famose ut supra.c.de gñe notaui. ¶ Ad aliud põt dici ꝙ nõ nisi circũlocutiue. ¶ Ad aliud ꝙ lꝫ cõueniãt in relinquẽdo aptitudinẽ ſm genᵒ:dĩnt tñ in relinquendo ꝛ nõ relinquẽdo ſm spẽm:qꝛ illud aliqñ relingt:hoc võ nunqꝫ. ¶ Ad aliud põt cõcedi totũ ut pꝫ ex doctria hᵒ in pᵒubi supra ꝛ hoc extẽsiue loquẽdo.aptiᵒ tñ accipiunt᷑ noĩa ꝑuatiua aptitudinẽ denotãtia qꝫ actũ in tali extẽsione.logice tñ illa extẽsio usqꝫ ad ens non ꝓcedit ut pꝫ.Circa dictũ phi:poᵉ ꝛc̃.videat᷑ iste.j.metaᶜᶜ.ꝛ.3.di.ꝑ.ꝛ.2.ꝛ alibi sepe.sed põt breuiter dici ꝙ alr̃ distinguunt᷑ potẽtie per actᵒꝛ alr̃ actᵒper oba.nã pᵃ est extrinseca ꝛ accñtalis.2ᵃ võ extrinseca eẽntialis tñ.Pro quibus vide hũc in quoᶜᵒ.q.13.optime. ¶ Ad aliud videatur phũs ꝛ expositores.2.de aĩa.ꝛ querat᷑ Auic.optime.6.nãliũ.põt breuiter dici ꝙ hñt diũsa oba cũ ꝓciⁿᵉ accepta ꝛ forte ſm rõnes formales obiectiuas de quo nõ curo mõ disputare.In potẽtijs tñ eiusdẽ gñis ꝛ sbordinatis nõ icõuenit imo necesse est ponẽ idẽtitatem obi lꝫ nõ ꝓcise ꝛ adeq̃te. ¶ Ad ultimũ qδ tãgit bonũ motiuũ.ꝛ si posset dici ꝙ arᵗᵃ in pede.q.sũt tophica ꝛ nõ assertiua ꝛ ex dictis alioꝝ coiter accepta ꝛ maxie i ꝓposito.nã illud arᵐ de quo fit sermo in.2.hẽt Thõs i 2.ꝯtra gẽtiles.c.92.ꝛ.94.ꝛ in.2.sniaruꝫ.põt ẽt colligi ex Bonauẽtura ꝛ alijs antiqs.ꝛ facit appenter ꝓ via Thome ponẽtis quẽlibet angelum eẽ spẽm ut pꝫ.ꝛ ita parũ curaret᷑ ad intẽtionẽ doc.Nihilominus põt dici ꝙ loqtur ibi de ꝯtẽtis sub eodẽ gñe remoto.hic võ de ꝯtẽtis sub eodẽ infimo ut pꝫ per exẽpla sua hinc ꝛ idelogtur enim ibi de gradibᵒ entiũ sbaliũ que sunt de ꝑfectione vniũsi.hic võ de spẽbᵒaĩalis ꝓcise ꝛ sic est ad mẽtẽ phi.10.ꝛ.8.meᶜᶜ ut allegat᷑ ꝑus.cuiᵒulteriorem speculationẽ relinquo lectori sagaci.Posset ẽt pertractari pp̃ v̈ba doc.hic in fine.q.de gradibᵒ ꝑfectionalibus spẽrũ:ꝛ q̃liter ꝑma spẽs excedit alias:ꝛ q̃liter accedũt ꝛ recedũt:ꝛ an positiue uel ꝑuatiue:ꝛ an formaliter uel v̈tualr̃ seu eminẽter.Sed alius erit locᵒ qꝛ nõ sunt logice considerationis nec plura nũc dictoꝝ nisi ut satisfaciamus ꝛ nobisipsis ꝛ curiose inuestigãtibus ꝛ sic dei grã est finis die de dia:pacis quoqꝫ auctori sit semp laus ꝛ gloria.

Igesimoseptimo

v Igesimoseptimo post qꝫ expediuit se circa caplm de dia:querit circa caplm de ꝓpo:ichoãdo a coloribus an ꝓpriũ sit ul̃e.Prius enim est inuestigãdũ an sit ul̃e qꝫ de alijs cõditionibus eius ꝛ ceteris dictis auctoris circa ipm.Et põt ꝯtractari.q.tam in fundamẽtis qꝫ in intenᵇᵒ sed ꝑncipaliꝰ in intenᵇᵒ ut patet.

De primo

De primo qd ꝓpriũ ꝛ quotiẽs accipit᷑ pꝫ cõiter hic in tex.ꝛ glosa ꝛ in dictis docto.huiᵒin ꝓcessu atqꝫ in tractatu modoꝝ significãdi.Dicit᷑ eniꝫ ꝓpriũ a ꝓpe:ideo mihi est ꝓpriũ qδ est meum ꝛ nõ tuũ.vide istũ.15.di.4.ꝛ alibi.Unde adũtẽdum ꝙ sicut dictũ est de dia tripl̃r accepta ꝙ põt accipi equoce tam in ꝑmis qꝫ in scdis intenᵇᵒ.ita sil̃r dicẽduꝫ est de ꝓpo q̃drupl̃r accepto in hoc caᵒ.Intẽtio võ auctoris ꝛ doc.est de ipsa.4.mõ ꝓut vꝫ est itẽtio applicabilis ei qδ egredit᷑ ex ꝑncipijs spẽi ꝛ iest in actu signato ꝯtit᷑ ut uerificat᷑ in actu exercito ut ꝯñter dicetur.nã alij modi ipsius ꝓprij reducunt᷑ ad accñs saltim ut modus.Ordo.q.ad ꝓcedẽtem ꝛ sequentem patet.Diuisio communis est.

De secundo

De secundo arguit.4.rõnibᵒ ꝑtẽ negatiuaꝫ pᵃ ꝓcedit per locũ ab oppositis ꝛ pꝫ.2ᵃ ꝓcedit ex nũo ꝑdicãdi 2ᵃᵉ intẽtionẽ de primis.ꝛ ꝑsupponit hic eẽ sermonẽ de ꝓpo ꝛ ul̃i 2ᵉ itenᵗ sumptis.3ᵃ ꝓcedit ut ꝑus de dia.q.5.argumẽtatuꝫ est ꝛ allegat pro fundamẽto phũm.4.topicoꝝ.c.9.specialiter aũt tãgit q̃liter nõ refert᷑ ad illud cuiᵒ est pp̃ duo.4ᵃ rõ ostẽdit ꝙ est ens reale ꝛ per ꝯñs non est spẽs ul̃is ut hic logmur de ul̃i. ¶ Ad oᵐ adducit Porphyrium ꝛ phũm.j.topicoꝝ.c.3.ꝛ.4.Deide rñdet ad quesituꝫ tenẽdo ꝑtẽ affirmatiuã quã ꝓbat per locũ a diffinitiõe ul̃is cõstructiue ꝛ allegat phũm in topicis li.j.c.4.bñ enim ualet arᵐ:est ꝑdiᵐᵍ ul̃e lꝫ nõ ecõtra:qꝫuis sit istãtia de diffõne ut pꝫ sup.q.de sufficiẽtia ul̃iuꝫ.Et qualiter ꝑdiᶻ de pluribᵒ declarat qꝛ de hijs de qbᵒ sũt ſm cũ quo ꝯũtit᷑.ꝛ põt sermo iste v̈ificari in actu signato i intenᵇᵒ ꝛ exerceri in fundamẽtis sicut de alijs dictuꝫ est.Qr aũt sũt ſm ꝑdiᶻ de pluribᵒ ostẽdit qꝛ illud est ſm demrationis in qua passio demrat᷑ de sbo.tale aurẽ est cõe uel ul̃e ut pꝫ pᵒ posterioꝝ.t.c.14.idẽ habet᷑.7 meᶜᶜ.t.c.53.ꝛ alibi sepe.ꝙ igit᷑ ꝑdiᶻ ꝯũtibil̃r de ul̃i est ul̃e q̃re ꝓpriũ ul̃e.pp̃ argumẽta tñ distinguit de ꝓpo pᵉ itẽᵗ ꝛ 2ᵉ itẽᵗ sũpto.ꝑmũ a ꝓpetate cõcretiue di.2ᵐ võ nõ hẽt abstractũ vno noĩe nosatũ ut ifra dicit.ꝛ pᵒmõ ingt ꝓpriũ põt eẽ idiuidui sic spẽi:sicut in ciuilibᵒ mutata lege nãe:hec domᵒest ꝓpa petri:hec võ ioãnis.vñ ꝓpetarij dicunt᷑ tales sicut usuarij minores ab usu simplici rerũ secluso dñio.in quo sequunt᷑ legẽ nãe ꝛ euãgelicã ꝑfectionẽ.sil̃r illo mõ di:risibilitas hois ꝓprietas a qua forte trãsũptiue di ꝓpriũ ut est itẽtio ut ꝑus de dia dictũ est.sic tñ hõ ꝛ risibilitas nõ ineẽ tẽperato sed reali ꝯsiderant᷑ de quo statim magis dicet᷑. ¶ Consequẽter rñdet ad arᵗᵃ ꝑncipalia.Ad pᵐ dupl̃r.ꝑmo ꝙ arᵐ cõmittit fallaciã equoᶜˢ qꝛ ꝓcedit de ꝓpo pᵉiteⁿᶦ hic võ est sermo de 2ᵉitẽˡⁱ q̃le est cõe lꝫ dicat᷑ trãsũptiue ꝓpriũ.2ᵒsustinẽdo arᵐ nõ cõcludẽ de ꝓprio pᵉitẽˡⁱ etiã recurrit ad cõpositᶦᵒˢ relatiuoꝝ de eodẽ respectu tñ diuersoꝝ sicut supra tactũ est de p̃re ꝛ filio ꝛ gñe ꝛ specie põt igit᷑ ꝓpriũ compari uel ad spẽm uel ad idiuidua:ꝛ hoc maxime loquẽdo de fũdamẽto uel sbo huiᵒrelatiui ꝓpriũ.ꝑmo mõ est ꝓpriũ.2ᵒmõ cõe.Unde adũtẽdum ꝙ sicut supra de dia dictũ est q.s.est triplex utpote ꝑncipiũ formale dĩndi sicut rõnale ꝛ relatio realis.ꝛ 3ᵃ q̃ est relatiuũ rõnis ꝛ.3.ul̃e:ita hic imaginãdũ est de proprio.Uno mõ est passio realis emanãs ex ꝑncipijs sbi ut risibile siue sit absolutũ siue respectiuũ.2ᵒ mõ est relatiuũ reale a ꝓpetate dictum sicut cõe reale a coitate.3ᵒmõ est itẽtio applicata illi fundamẽto sic egredienti qδ di ꝑdiᵐ ꝯũtibile in q̃le accñtale ꝛ per ꝯñs nõ ingrediẽs eẽntiã sbi:ꝛ si sb eiᵒ opposito negt itelligi.An autẽ hec rñsio possit applicari ad ꝓprium ut est itẽtio hẽt ꝯñter iuestigari. ¶ Ad.2.pꝫ solᵒ.nã ꝑsupponit falsum s.ꝓpetatẽ eẽ abstractũ ꝓprij ut hic accipit᷑.Sed cõtra hoc istat dupl̃r.pᵒ ostẽsiue iuxta illud ꝑnᵐ famosum ꝓ qδ tenet foĩa sil̃i.Quecũqꝫ.s.vni ꝛ eidẽ sũt eadeꝫ ꝛc̃.phi.ꝛ poꝝ atqꝫ elẽchoꝝ ꝑmis.7.topicoꝝ.ꝛ.4.meᶜᶜ.ꝛ arguit in.3.figura ꝛ põt regulari ꝑ dici de omni ut pꝫ Coiter enim doc.nõ obseruãt rigorẽ logicũ in arguendo:sed sufficit ꝙ argumẽta regulari ꝑ ossint.lex eni pp̃ trãsgressores facta est.sil̃r regule doctrinales pp̃ ignorãtes.figs igit᷑ istaret ꝙ arᵐ nõ ualet qꝛ est ex p̃uris in diffinitis:eẽt puerilis istãtia.nã non solũ hic sed alibi hoc accidit.Infert᷑ igit᷑ hãc eẽ uerã.ꝓpriũ est ꝓprietas qꝛ ex ueris nil nisi uerũ.q̃re ꝓpetas nõ erit abstractuꝫ pᵉitẽˡᵉ.qꝛ si sic nõ ꝑdicaret᷑ uere de ꝯcreto 2ᵉitenˡⁱ cuius est ꝓpriũ ut in arᵗᵒ accipit᷑.sicut enim 2ᵉitẽᶜᵒ de ꝑmis

tñ cócretiue ita ꝛ pᵉ de illis dici debēt. Ulr nāqꝫ sub eo mō significādi quo accñs ꝑdicari pōt de sbo ꝛ sbm de accñte: ꝛ sb quo nō: nō. Uñ sicut hec est uera hō est albꝰ ita eꝰ lꝫ in alitc modi ꝑdicādi: ꝛ sicut hec falsa hūanitas est alba ita ꝛ eꝰ. 2ª istātia est inqsitiua sicut supra de dīa in silī hēt. ¶ Ad ꝑmū dicit ꝙ est accñs. ꝛ posset ēt reduci ad figurā. d. sicut supra sepe hēt ut pꝫ comparando hoiem ad aīal in actu signato ꝛ exercito. silr cóparādo hoiem ad spēm ꝛ socratē. Cū igit dicit ꝙ risibile ē ꝓꝓetas: accipit ꝰm eē qdditatiuū uel mãle. dū vo additur in minori risibile est ꝓpriū accipit ꝰm eē cognituꝫ ꝛ ita uariat ꝛ sic. 4. termini ꝛ hoc est qd dicit doc. paucis vbis. Extranee isunt ꝛc̄. ¶ Ad. 2. clara est solo ex dictis ꝑus. ¶ Ad. 3. ꝑncipale rñdet duplr. pᵒ negando ꝓpriū nō referri saltim ꝰm genꝰ ꝛ ita cōcedit fūdamētū arti ex pho. Inqꝫtū igit est ꝑdim uel ꝑdile di ad sbm sicut de alijs dictū est. Alia rñsio est sustinendo ipm in spāli referri ut de dīa dictū est. ꝛ dicit ꝙ ad spēm nō inquātū spēs qꝛ sic hēt genꝰ pro eiꝰ correuo sed inquātuꝫ hñs ꝓpriū sicut dīa refert ad ipsam ut cōstitutā. Et qꝛ ꝓbationes videnf cōtra hoc rñdet per ordinē: ꝛ videt breuiter dicē ad ꝑmā ꝙ aliud est dicē hñs ꝓpriū ꝛ dicere sbm ꝓprij ꝛ declarat iuxta dicta supra de ulī i cōi in quo sbiue est ꝓpriū dicēs ꝙ nō in spe 2ᵉ itēt sumpta nec ēt pᵉ itēt nisi multū remote. ꝛ ex hoc pñt alia loca declarari utpote illud supra de substātijs ꝑmis ꝛ scdis ꝛ illud ifra de albedine uel albo socrate ꝛ accñte. vnde nō seqtur socrates est albꝰ: albū est accñs ergo socrates accñs. sicut nō seqtur socrates est hō: hō est sba 2ª g̃ socrates. sic hic. risibile est ꝓpriū: hō est risibile ergo ꝛc̄. nā in oibꝰ talibꝰ uariat mediū ꝛ accepᵒ eiꝰ: lꝫ igit i suppone ꝑsonali possit saluari ꝙ spēs est sbm ꝓprij accipiendo utrūqꝫ ut supponūt pro funtis: nō tñ accipiendo ipsa ut qd ꝛ pro significatis. bñ tñ uerum est ꝙ spēs ut qd nō abijciēs tñ modū spēi est sbm ꝓprij ut modus. i. illiꝰ qd denoiatiue dicit ꝓpriū: qꝛ ne dū fūdamēta sed itētiones hñt passiones qbꝰ applicat ꝓpriū ut modus ut supra dictū est. silr spēmmet ꝓpriū est sbm ꝓprij ꝛ sic sbm denoiat suū accñs. Nā ista. 5. ulia sunt. 5. gñales modi itelligēdi applicabiles oibꝰ aliquo illoꝝ. 5. modoꝝ ꝑdicādi ꝑdicabiliū siue sint res siue itētiones ubi lector plura addē ualebit qꝛ als hec tacta sunt ꝛ ex dictis nō. Ut igit spēs supponit pro fundamēto uel sbo suo (nā plerūqꝫ accipimꝰ fundamētū ꝛ sbm pro eodeꝫ hic) est hñs ꝓpriū ut ꝓpriū supponit pro suo: ꝛ sic pōt saluari spēm hēre ꝓpriū ꝛ eē quodāmō sbm eiꝰ qꝛ supponit pro sbo sbi illiꝰ ꝛ est sbiue in eo. dato igit ꝙ non referat ꝓpriū ad risibile refert tñ ad spēm ut hñtē ipm ubi notāter dicit risibile ꝛ nō risibilitas ꝑꝑ cām prius assignatā qꝛ. s. applicari debēt itētiones fundamentis eo mō quo sunt ꝑdilia ꝓpoꝛt eis uel nāis earū ꝛ nō aliter. ¶ Ad aliā ꝓbationē rñdet subtilr ꝛ videt facere mixtū sermonē (ut alibi solet) ex ꝑmis ꝛ scdis itenbꝰ. nam cum dicit ꝓprio ꝑus est illud ꝛc̄. hēt maxime uerificari in fundamētis. uel si in itēbꝰ ut tñ supponūt ꝑ illis. sbm igit ꝓprij pōt duplr cōsiderari. vno mō ꝰm se. alio mō ut hñs ꝓpriū sicut de gñe respectu die. posset distingui uel ꝰm se uel ut diuiso cōsiderato. ubi applicabis vba doc. in actu signato in intentiobꝰ ad fundamēta in actu exercito subtilr. Uult enim dicē ꝙ qꝫuis sbm pᵉ itent acceptuꝫ ut hō. vbi grā. sit ꝑoꝛ risibili nā saltim ut tñ iduit modū spēi ꝛ per ꝯñs sbi passionis ꝛ hñtis passionē: ꝛ silr risibile iduit modū ꝓprij ꝛ habiti a suo sbo nō est ꝑoꝛ ipso risibili sed silr nā: qꝛ qñ lꝫ est hñs illud ꝛ illud hitū ab isto ꝛ sic appellat sbm ipsam spēm supponētē ꝑsonalr ut ꝑus dixi. uel fundamētum sub spe respectu fundamēti sub ꝓpo. Qui uellet illa vba applicare ad ꝓpriū ut relauꝫ pᵉ itētionale facilr diceret sed tota difficultas est de ipso ut est itētio ꝛ sic est ad ꝓpom solonis ꝛ argumēti. ¶ Ad. 4. rñdet ꝙ ꝛ si fūdamētū ꝓprij ut est. 4. ule sit in re aliqñ ex nā rei nō tñ ipsa itētio. ꝛ ostēdit ꝙ illa diffō. s. accidē oi ꝛ soli ꝛ semper de qua in. q. sequēte formalr ꝛ in actu signato accepta nō vificaret de aliquo ꝑter opꝰ itellectꝰ ut patebit i q. sequēte. dato enim ꝙ in re eēt vnio eētialis rerū ꝛ coitas quedā radicalis nō tñ ꝑdicatio actualis nec ule in actu: qꝛ intellectus est qui facit talia: qd igit assumitur de triāgulo non procedit.

De tertio occurrūt q̄dā dubia circa dicta. primo circa solonē. q. videt eniꝫ ꝙ illa solo nō sit ad ꝓpositū qꝛ tñ uerificat de ꝓpo pᵉ itent accepto. nā ut est 2ª itētio de nullo demrat ut pꝫ nec ē ꝑdim ꝯuertibile respectu alicuiꝰ imo accñtale ꝛ separabile. qꝛ modi itelligēdi separabiles sūt ut sup. q. 3. de genē dixit. Itē rō ulis per se ꝯuenit cuilibet eiꝰ spēi. si igit ꝑmo eēt hic de ꝓpo ut est spēs ulis nō rōne sbi sed rōne ipsiꝰ in se formalr eēt ꝑdicabile de pluribꝰ. aut igit declaratio nō est ad ꝓpositū uel est itelligēda in fūdamētis. Posset igit difficultari an soliꝰ ulis sit demratio. Itē videt ꝙ ꝓpriū ut est pᵉ itētionis nō opponit cōi: qꝛ opposita debēt eē eiusdē gñis. Res igit rei ꝛ itētio itētioni opponit ut pꝫ supra in silī. q. 4. cū ergo cōe sit 2ᵉ itēle ꝛ ꝓpriū ꝑme nō opponent: qd est ꝯtra illā distictionē in solone. q. ꝛ pª ꝑ. ꝑncipalis. Itē sicut de rōne ꝓprij est ꝯuenire vni soli spēi ita ꝛ oibꝰ cōtētis sub ipa q̄re nō solū erit ꝓpriū spēi sed ēt idiuiduoꝝ. Cōfirmat qꝛ videt eētialioꝛ compatio eiꝰ ad idiuidua ut est spēs ulis si capiat 2ᵉ itent q̄ꝫ ad spēm: iō ponit li oi imediate post li accidit in diffōne eiꝰ. illa igit solo 2ª ꝑmi ꝑncipalis minꝰ bñ ꝓcedit. Itē illa ꝓpō in 3ᵒ arto ꝑncipali s. ꝙ nullū accñs refert ad suū sbm non videt uera imo ꝯdictoria eiꝰ est uera cū oē accñs hēt diffiniri per sbm qd nō est ꝑꝑ aliud nisi ꝑꝑ habitudinem eius ad sbm ut hēt. j. q. 3. hꝰ. c. ꝛ. q. de denoiatiuis. ꝛ sup. 7. mece. ꝛ in 4. sniaꝝ di. 12. ꝛ alibi sepe. ꝛ est itētio phi expsse. 7. metace. ꝛ alibi sepe. supra ēt. c. de gñe. q. 2. ꝓtractaui idem aliquātulū. Nec ꝓbationes illiꝰ ꝓpōnis currūt. nā qd ifert in ꝑma nō est icōueniēs. Et qd tāgit in 2ª de silitate relatiuoꝝ nō est ulr neciū ut pꝫ in relatiuis. 3. modi lꝫ alr satis bñ rñdet ad illā recurrēdo ad habēs ut tale. Itē videt ꝙ icōueniēter dicat sbm ꝓprij nō eē spēꝫ: qa hec est uera in scdis itētiobꝰ ꝓpriū iest spēi: ꝛ non alr q̄ꝫ ut sbo ut videt. Itē posset dificultari an ꝓpriū pᵉ itēt sit sbiue in spe silr accepta sicut dicit doc. cū sint realiter idē (ut multi uolūt.) Itē qñ aliqd est per se tale q̄cūqꝫ nō distrahēte sibi addito adhuc est tale: cuꝫ ergo sbm ꝰm se sit ꝑus ꝓprio ergo inqꝫtū hñs erit ēt ꝑus ꝓprio. Hoc posset cōfirmari ex dictis hꝰ. j. di. 2. q. 2. ubi dicit ꝙ ne dū absolutū cāe ꝑcedit nā effectū sed ēt dūꝫ actu cāt ꝑcedit. silr ibidē. q. 3. ꝛ. 39. di. ꝑ. de ꝯtingentia uolūtatis in cāndo ēt dū actu cāt ꝛ rerū cōtingētia ēt dū actu existūt. Itē. 3. di. 2. hēt iste ꝙ dat cōe reale hñs vnites minorē vnite nūali. ꝛ. j. atqꝫ. 7. mece. ꝛ alibi sepe tāgit idē. male igit dicit i ultima solone ꝙ nihil est cōmune nō exñte itellectu. ¶ Ad h rñdet. Ad pm (ut tetigi in exponēdo lrām ꝛ sepe supra) ꝙ ibi accipiunt itētiones in actu signato: ꝛ declarāt in actu exercito ꝛ fūdamētis tanq̄ꝫ in clarioribus ꝛ ultimate cōsideratis. ¶ Ad aliud per idē. uel alr ꝙ talia sunt ꝑdita q̄lia permittūt subiecta ut hēt Boeꝰ de tri. suppō igit spēi ꝑ se ꝑseitate ꝑmi modi sunt supposita ꝓprij ꝑseitate 2ᵒ modi. siue loquendo in actu signato in intenbꝰ siue exercito in fundamētis. Uñ sicut ista est per se pᵒ mō species ꝑdiꝛ de dñtibꝰ nūo seu ista. ꝓpriū accidit oi est i 2ᵒ mō ut ꝓbabilr teneo: ꝛ ꝓpoꝛt dicat in fundamentis. Dico igit ꝙ ꝓpriū ut ꝓpriū nō hēt alia suppō q̄ꝫ speciei suppō ꝓpoꝛt capiēdo utrūqꝫ: lꝫ bñ ut spēs hēat alia: ꝛ itelligo in scdis intenbꝰ suppota speciei nō de qbꝰ in

actu exercito pōt dici: sed de qbus tm̄ actu signato: h̄ est nō hāc τ illā spēm sed hoc τ illud differēs numero. Et cū dicit: q diffinitio uli's per se ɔuenit ,ppzio: h̄ habet solui in sili infra de diffōne accn̄tis. Un̄ dico breuiter pro nūc q p̄dicari accit ɔuertit cōuenit ,ppzio per se eēntialr. τ silr q p̄dicari per se in scd̄o mō cōuenit ei per se in p̄mo mō. Refert igit multū in talibus locutionibus respicere ad pseitatē inherētie τ inherētis. τ similiter dicēdū est de li eēntialiter. Declaratio igit docto. optima est τ saluari pōt recte intelligēti. h̄ responsio euadit multas ambiguitates hic τ subtilis est: quare eam pōderabit τ alte inuestigabit lector sollicitus. ℭ Ad aliud de demr̄atione tetigi supra. breuiter dico q in sciētijs humanitus acq̄sitis pro statu vie soli' vniuersalis est demr̄atio per ,ppriū mediū: imo gn̄aliter i nulla sciētia singularis inquātū talis est demr̄atio: τ si enim de eēntia diuina theologus aliq̄d demōstrat: hoc est inquātū est nā uel q̄dditas τ nō inquātū singularis ℭ Ad aliud dico q cōe est duplex. p̄e intēle vʒ τ 2e. primo mō opponit ,ppo p̄me intē[li] τ nō scd̄o mō maxime si tale sit ,ppriū spēi: τ ita ar[m] nō est cōtra doc. ℭ Ad aliud pōt r̄nderi ex diffōne ul'is passionis p̄o posteriorū. ubi dicit q inest oī τ per se τ b̄m q ip̄m τ videt equale re diffōni Porphyrij hic τ ecōtra. loquēdo ergo tam in intētionibus q̄ȝ in fundamētis illa tria sunt per ordinē ita q posterius est eēntialius p̄ori sicut in diffōne nāe. 2. phi. dicit q est p̄n[m] motus τ status eius in quo est p̄mo per se τ nō b̄m accn̄s. ubi tn̄ non tenet vniformis ordo loquēdi. τ si ad intellectū τ ordine cōstruendi fit silitudo: habitudo igit ,pprij ad habēs ip̄m essentialioꝛ τ specialioꝛ est τ b̄m spēm ad ip̄m refert ut optime dicit doc. in lr̄a. lʒ igit habitudine b̄m genus essentialius respicit ea de q̄bus secūdario dicit. nō tn̄ habitudine b̄m spēm. Nec obstat q li omni ponat p̄mo loco: qꝛ hoc arguit potius o[m] sicut in exēplis p̄dictis patet. p̄ores enim dīe in diffi[b9] sunt minus eēntiales. i. eēntiā diffiniti adeq̄te exp̄mētes q̄ȝ ultime uel posteriores τ ita li soli τ semp: specificāt li oī sicut per se τ b̄m q ip̄m in illa ꝗ. Recte ergo dicit q est cōe τ ul'e re[u] īdiuiduoꝝ. ,pprium aūt respectu spēi. Et si dicat q respect' ad q̄dcūq; nō tollit eēntiale: ad q̄dcūq; igit cōparabit erit ul'e. ɔcedo q semp est ul'e τ respect' ad spēȝ hoc nō tollit sed ad hoc aliud add[t]. Uel dic ut prius recurrēdo ad suppō spēi que scd̄ario sunt ,pprij: τ ita pōt dici q ,ppriū est ,ppriū spēi in ordine ad rōnē inherentie uel ineēndi. Na rō spēi τ non indiuidui est ad eētā: rō talis ɔsecutionis. sed pōt dici cōe uel ul'e re[u] eius inquātū includit τ pti[z] τ supponit pro plurib'. nō enim p̄di[z] risibile de sorte τ platone inquātū tales sed inq̄ȝtum hoies. τ silr in scd̄is intētionib' declara suo mō. ℭ Ad aliud dico q τ si accn̄s oē h̄et ordinē seu r̄lōneȝ depēdētie seu inherētie saltim apti[lie] ad suū sb̄m: non tn̄ pp hoc eē eēntiale eius est ad aliud se h̄ere τ ita non est formalr ad aliud τ de tali formalr. s. τ non māliter seu b̄m dici relato loquit doc. in lr̄a. Mō ,ppriū cuȝ sit formalr respectiuū rōnis nō solū h̄et referri ad sb̄m sȝ ad formale eēntiale relatiuū aut b̄m gen' aut b̄m spēm aut utroq; mō: τ sic ,pcedit p̄ma ,pbatio ar[ti] h̄n̄. 2a pōt satis b̄n̄ euadi ut in lr̄a pʒ. lʒ enim hō sit p̄us spē ut est i tētio nō tn̄ hō in eē compato τ spēm h̄n̄s ut accn̄s non tn̄ sunt formalr relatiua. Ubi attēde q ali' est modus p̄n̄di coꝛrelatiuoꝝ τ alius forme a sb̄o τ ita species est h̄n̄s ,ppriū ut coꝛre[us] alterū h̄et: nō tn̄ ut sb̄m formā inherētē nisi cōnotatiue. sed sic risibile uel h̄[oi] ,ppriū h̄et τ ita caste itellige doc. ℭ Ad aliō pʒ ex dictis q ibi act' signatus uerificat in p̄mis: h̄ enim ,pprium p̄di[z] de spe uel inest spēi est scd̄i modi in actu signato exercenda in p̄mis ,ppoꝛt. Quotiēs autem in esse accipit infra. q. 2. de accn̄te optime h̄et. supponit igit spēs in tali locutio

ne pro sb̄o sbi ipsius ,pprij ut p̄us dixi. ℭ Ad aliud dico q loq̄tur doc. in h̄ijs logi[b9] famose de ,pprio τ sb̄o quo ad cōsiderationes reales τ ideo potius tenet diff[es] realē eoꝝ q̄ȝ idētitatē ut pʒ. posito tn̄ q sint idē realr i fundamētis tūc nō ,pprie diceret ,ppriū inherē lʒ bene in eē nec recipi sed extēsiue pōt dici eē in sicut potētias aīe dicimus eē in eēntia aīe cui tn̄ sunt realr idē ut. 16. di. 2. h̄et iste. ℭ Ad aliud dico q aliud est loq de sb̄o absolute sūpto τ aliud sub re[u] h̄n̄tis accepto. p̄o mō cōcedo q est p̄us. 2o mō nō ut dicit doc. τ hoc reductiue tenēdo li inquātū secus si pmissiue seu specificatiue teneret. de quo h̄et videri. j. q. 2. de accn̄te soluēdo p̄ncipalia. Et cū allegat doc. in. 2. τ p̄o dico q acci[t] ibi absolutū cāe: nō fundamētū sub respectu redu[uc]. Ubi etiā attēdēdū q aliud est loq in talib' de relatiuis duoꝝ p̄moꝝ modoꝝ τ aliud de relatiuis. 3. modi. ℭ Ad ultimū dico q loq̄tur hic de cōi seu ul'i cōpleto aut certe i potētia ,ppinqua. ubi v̄o allegat loquit de cōi seu ul'i incōpleto τ in pō remota. quoꝝ declarationē tetigi p̄us sup̄ τ alibi. lectoꝛ curiosus addat si opoꝛtuerit.

Vigesimooctauo

querit de diffinitione ,pprij 4o mō de quo est intentio hic. τ specificat. 4. modū eo qꝛ Porphyrius describit quodāmō ipsum alijs trib' modis sumptū sicut de dia suo mō habet supra. Nā ,ppriū 2e inte[t] sumptū illis trib' modis dictis pōt dici accn̄s saltim ut modus: sed an sic de ,pprio. 4. mō patebit infra: τ specificat ipsam diffinitionē in lr̄a: que ut dixi. q. p̄eūte pōt reduci ad illaȝ p̄mi posterioꝝ ut patet speculāti.

De primo

satis noti sunt termini ex dictis p̄us. q̄d vʒ diffō τ quotiēs accipitur Quid etiā ,ppriū. 4. mō patet siue accipiat p̄e inten[t] siue 2e inten[t]. τ magis. q. sequente elucescet τ in hac. q. Quid acci[re] τ quotiēs sumit patet in solōne huius. q. τ infra. c. de accn̄te. q. j. τ. 2. τ. q. sequēte. ille alie particule: oī τ soli τ semp: note satis sunt. Per p̄[m] denotat adeq̄tio extēsiua ɔtinētie uel p̄di[is] atq; gn̄alis h̄itudo. Per 2[m] specificatio rōnis ineēndi τ pci[a] atq; specialis h̄itudo τ adeq̄tio (ut ita loq̄r) intēsiua. Per 3[m] adeq̄tio extēsiua durationis τ ex oibus sil'ut dicit doc. conuertibilitas, denotat enim insepabilitas proprij atq; eius ɔūtibilitas re[u] sui sbi per illa. 3. τ hoc b̄m eē mā le τ b̄m eē q̄dditatiuū eius in fundamētis exercēdo τ coꝛrespō[t] in intē[b9] significādo. ponunt etiā illa. 3. ibi sinca[te] iplicite impoꝛtātia sua determinabilia. s. suppo sita uel ɔtēta: τ nām uel rōnē formalē eius: τ tpe. vn̄ p̄mo poste[r] dicit ph̄s q demr̄atio oīs est ex h̄ijs que sūt ul'r tā ex pte tp̄is q̄ȝ suppositoꝝ. Que oia moderari debēt tā de p̄mis q̄ȝ de scd̄is itē[b9] ,ppoꝛt loquendo.

De secundo

arguit ex rōnib' pte negatiuā. ℭ Prima rō ,pcedit per rōneȝ bone diffōnis destructiue. Nā dʒ dari p gen' τ dīaȝ. 6 to[r]. aut salti p rōnē gn̄is loco ipsi'. hic v̄o nō ponit n[c] gen' ,pprij nec rō ei' que est p̄dicari de plurib' qua utit Porphy' in diffōnib' alioꝝ ut pʒ sup̄. ℭ 2a rō ,pcedit p remo[ts] alteri' ɔditionis bone diffōnis ut p̄us nōui: qꝛ vʒ ɔ[it] alteri a diffito q̄d nō dʒ. allegat ph̄m. 7. me[ce]. t. c. 43. p̄us tn̄ declaraui illud dictū ph̄i. ℭ 3a rō ,pcedit eodē mō τ h̄ si ,ppetas accipiat p̄e itē[t] ut vi ipsam accipere. uel si 2e itē[t] in casu adhuc diffō abstracti nō ɔ[it] cōcreto nec eɔ̄ nisi p accn̄s pp diūsitatem modoꝝ signi[di]. Sed p̄[m] vi magis ad ,ppo[m]. vn̄ dicit q̄ ,ppriū nō nisi p accn̄s q̄ȝ dicat q sic diffinitū acci[t] alicui τ eɔ̄: ita diffō ,ppoꝛt lo[do]. diffō igit ,ppetati ut ē p̄e itē[is] acci[t] ,ppo ut est 2e itē[is]. ℭ 4a rō ipugnat p̄mā pticulā positā in diffinitione: qꝛ est dispatū diffiniti. ℭ 5a ratio ostēdit aliud vitiū diffinitionis huius dari. s. per copulationem

151

ꝯtra doctrinã phi.6.topicoꝝ.c.13. ¶ 6ª rõ ostẽdit excessum diffiniti reᵘ diffiniẽtiũ qꝺ nõ ꝯᶦᵗ in bona diffõne: sed eꝰ potiꝰ qꝛ quelibet ps diffõnis est in plus ⁊c̃.2 posterioꝝ.t.c.17.⁊ maxime hoc uerũ est de pte pᵃ que ponit loco gñis: ⁊ ulr nullã excedit diffiᵗᵘˢ.cũ igit pro priũ sicut ⁊ alie itẽtiones reperit vniuoce in oibus.9. gñibꝰ.accñs vo nõ: qꝛ tunc tm̃ duo gñalissima in gt ut sba ⁊ accñs icõgrue ğ ponit accñs in diffõne ꝓpriȷ: qꝛ si pro vno significatoꝝ tũc ꝓpriũ excedit.si ut cois oibus: illa est coitas solius uocis.equocũ aũt inquãtum tale nõ diffinit. ¶ Ad oᵐ adducit Porphyᵐ in littera deinde rñdet ad questiũ tenẽdo ptẽ affirmatiuã quam exꝑmẽdo declarãdoqꝫ dicit ꝙ per li accıᵗ in hac diffõne pmo loco positũ iplicite habet rõ pdiᵗⁱ ⁊ modus pdicãdi. Nã logice loquẽdo ut ifra.q.2.de accñte pꝫ ħ vba ineẽ uel adeẽ uel accidẽ iportãt rõnẽ pdiᵗⁱ nõ pciᶜ sed ꝯcte: ita ꝙ equalet dicẽ.ꝓpriũ acciᵗ: ⁊ dicẽ ꝓpriuꝫ est pdiᵐ in qle accñtale. Nã qꝺ pdiᵗ in qd nõ acciᵗ sit ꝙ pdiᵗ in qle eẽntiale nõ acciᵗ: eo ğ ꝙ diᵗ acciᵗ: hẽtur ꝙ in qle accñtale diᵗ.p alia vo.3.que sequunt.s.oi ⁊ soli ⁊ sp.hẽtur ꝯũtibilitas ulꝛ ꝯũtibile ⁊ ita itellꝰs diffõnis est ꝙ ꝓpriũ pdiᵗ de plibꝰ i qle accñtale ꝯũtiᶠ.⁊ posset ad di.dı̃tibꝰ spe ul nũo ut pus de dia dcm̃ ẽ: nisi forte ꝙ soliꝰ spẽi spãlissime itellr eẽ diffõ ⁊ ꝓpũ ut sup.c.de genere.q.4.tetigi. Et remittit se ad diuisionẽ ⁊ subdiuisionez ulis in textu.c.de gñe.uel potiꝰ pdiˡˡᵉ ⁊ supra se pe habet.⁊ addit ꝙ hec diffõ coincidit cũ diffõne phi pᵒtopicoꝝ.c.4.⁊ nimirũ qꝛ oia fere que dic̃ Porphyrius accepit hincinde ex dictis Arˡ. Propter argumta tñ soluẽda adducit pulchrã distinctionẽ de accñte: que clariꝰ seu diffusiꝰ habet ifra.c.de accñte.q.j.⁊ põt reduci ad bimẽbrẽ sic. Accñs aliud itẽˡᵉ aliꝺ reale.pᵐ duplex ⁊c̃.ut pꝫ in lrã. Allegat phm.5.meᶜᵉ.pro accñte reali.t.c.13.⁊ ide iplicite saltim: ⁊ tãgit illa itẽˡˡᵃ ꝯñter.s.eẽ in ⁊ dici de.de qbꝰ sup.q.4.⁊.j.q.2.de accñte. ⁊.c.de sba. Dicit igit ꝙ accñs qꝺ distinguit ꝯtra sbaꝫ ptinet ad ꝯsiderationẽ meᶜⁱ ⁊ nõ logici nisi per accñs. 2ᵒ mõ ponit in diffõne ꝓpriȷ tanqꝫ genꝰ uel dia generica cois duobꝰ ultimis ulibꝰ seu vniuoce seu anaᶜᵉ.sed tertio mõ est.5.ule ⁊ ħ multiplicitas ⁊ cognitio eiꝰ euadit plures diffiᵗᵉˢ in hȷs.q.ut pꝫ. Cõsequẽter rñdet ad arᵗᵃ pnˡᵃ. Ad pᵐ per iteremptionẽ assũpti: ⁊ declarat qliter ibi iplicite ⁊ equalẽter ponit genus ꝓpriȷ uel rõ gñis loco ipiꝰ ⁊ totũ pus dixi.ubi adũte in lrã ad vnã penthesiꝫ ibi.(In ħ ꝙ ẽ vna ⁊c̃.)usqꝫ ibi exclusiue(dicit vitatẽ ⁊c̃.) ¶ Ad.2.silr iterimẽdo assũptũ.lꝫ enim dia ultia ꝯũtat cũ diffinito ⁊ ħ itelligẽdo sane ut pus sepiꝰ nõui: nõ tñ pdiᵗ accñtalr.qre ħ diffõ nõ ꝯuenit ei cõplete sed tm̃ ptiaᶠ ubi tãgit modũ pdicãdi dĩe ut supra sepe habet. ¶ Ad.3.eodẽ mõ negãdo assũptũ: ubi distinguẽdo de ꝓpetate dicit ꝙ neutro mõ diffinit hac diffõne. Nã ea que ponunt in hac diffõne sũt entia rõnis seu itẽtiones 2ᵉ.⁊ ut dicit doc.tm̃ diffiniũt pm intellectũ: ħ est ens rõnis ulꝛ fabricatũ per itellectũ ⁊ nõ ens reale qꝛ diffiniẽtia pcedũt nãliter diffinitũ. Intẽtiones aũt sequunt nãliter res pᵉ itẽtionis. Dato etiã per casum ꝙ ꝓpetas eẽt abstractũ ut est pmo de eo: nõ diffinit ꝯueniẽter hac diffõne qꝛ loᶜᵒ diffinit intẽᵉˢ ut actu appliᶜᵉˢ rebꝰ: sꝫ abstracta ut talia nõ sic pñt applicari qre nõ recte põt dici ꝙ ꝓpetas accidit qꝛ abstrahit ab accidẽ lꝫ forte in põ acciᵗ uel idẽtice nõ tam̃ formalr: sicut albũ acciᵗ nõ tñ albedo,ꝓpe logice loquẽdo ulr eni diffões in actu signato debẽt dari de scđis intẽᵇᵒ eo mõ quo in actu exercito pñt v̇ificari in fũdamẽtis ut pus nõui ⁊ ifra magis ptractabit. Intelligit ergo doc.ibi modũ opᵐ ei cui ꝯᶦᵗ accidẽ actu modũ sigᵈⁱ abstracti q oppõit mõ ꝯcreti ut pꝫ. ¶ Ad.4.ingt ex distinⁿᵉ pdicta acciᵗˡᵉ quõ acciᵗ acciᵗ i hac diffõne.negat igit assũptũ. ¶ Ad.5.ꝙ lꝫ icõueniẽs sit diffinire p copulationẽ denotãdo distinctas ptes diffõnis copulari nõ tñ circuloᵘᵉ ubi dı̃s nõ ad nomẽ determiatũ iposi tũ ut sup nõui: sic fit i ꝓposito ut ꝺ eclarat. ¶ Ad ultiᵐᵘ pꝫ ex equoⁿᵉ acciᵗⁱˢ.nã ꝓceᵗ de ipo pᵒ mõ accepto ut pꝫ

De tertio

lꝫ pdicta satis clara sint aliq̃ tamen pauc̃ tangã.⁊ pmo circa solonem q.vi enim ꝙ per li accidit nõ hẽtur rõ pdiᵗⁱ cũ ponit ꝓ dia hic.per dı̃am aũt nõ habet rõ gñis alr sufficeret sola dia in diffõne. Itẽ ꝯtra distinctionẽ illã de accñte 2ᵉ itẽᶠ accepto qꝫtũ ad pᵐ mẽbrũ cũ dicit ꝙ est idẽ ꝙ esse in ⁊c̃.vi ꝯtrouersia supra.q.4.in solone.2.pncipalis. ubi dicit ꝙ eẽ in ꝯuenit accñtibꝰ realibꝰ.dici vo de ꝯᶦᵗ accñtibꝰ 2ᵉ itẽᵇᵒ.qre eẽ in nõ ꝯuenit ꝓpo ut hic est sermo de eo. Posset ibi põderari qliter sub oᵗᵒ accidentis maxie isepabilis possit itelligi illꝺ cuiꝰ est sine repugnatia qꝛ tũc ignis sub frigiditate ⁊ sic de aliȷs qꝺ vi incõueniẽs. Posset ẽt põderari qliter per accñs cõsiderat logicꝰ accñs reale cũ tñ sit fundamẽtũ per se ꝯsideratorũ ab ipso. Itẽ accñtia ꝯferũt ad cognoscẽdũ ꝙ qd est pᵒ de aia.qre nõ solũ per pora sed ẽt per posteriora dari põt diffõ qꝺ est ꝯ pmã ptẽ solonis.3.pncipalis. Iteꝫ cũ diffõ sit idicatiua eẽntie rei eadẽ aũt eẽntia significat per ꝯcretũ ⁊ abstractũ: igit eadẽ diffõ utriusqꝫ qꝺ est ꝯtra.2.ptẽ eiusdẽ solonis. Cõfirmat ex dictis supra q.7.ad finẽ.ubi dicit ꝙ coicidũt ista. Intẽtio inqꝫtũ i tẽtio ⁊ itẽtio inqꝫtũ appliˡᵉ rei.ubi vı̃ uelle ꝙ i abstracto est appliˡᵉ rei.silr dicẽdũ est de ꝓpetate. Iteꝫ videt hic ꝯcedẽ ꝙ in.q.pcedẽte negauit ꝓpetatẽ.s.eẽ abstractũ ꝓpriȷ ut est itẽtio. Itẽ in.5.arᵗᵒ vı̃ iferre tanqꝫ icõueniẽs illud qꝺ est neciũm plerũqꝫ disperatũ.s.diffiniri per aliud ut pꝫ de gñe ⁊ spe ⁊ sic de aliȷs. Iteꝫ posset dubitari qre phibet diffinire per copulationẽ cum tñ diffõ dat aliqñ per disticta realr iter que licet ponẽ copulationẽ. Itẽ vı̃ ꝙ illud illatũ in ultimo pnˡⁱ.s.si accidẽs eẽt vniuocũ ꝙ tũc eẽnt tñ duo gñalissima: nõ sequitur. Nã añs a multis ponit ⁊ ꝯñs minime. ¶ Ad ista rñdet. Ad pmuꝫ ꝙ iuxta sniam phi.7.meᶜᵉ.t.c.16.idẽ nomẽ põt plura iportare ut exẽplificat de hoc noie ilyon ulꝛ ylias. Ita dico hic ꝙ ħ nomẽ uel dictio acciᵗ nõ solũ iportat dı̃am sed ẽt genꝰ ut nõui. Et cum dicis ꝙ tũc sufficeret ponẽ dı̃am in diffõne negat.vñ refert dicere ꝓpriũ acciᵗ ⁊ dicẽ ꝓpriũ in qle uel ꝓpriũ ꝯũtibiliter.cuiꝰ cã est qꝛ vbũ qꝺcũqꝫ ⁊ maxime 2ᵉ itẽˡᵉ vı̃ i se cõtinẽ rõnẽ pdiᵗⁱ qꝺ nõ ꝯtingit in aliȷs terminis. ¶ Ad aliud notaui satis supra.q.4.ħ duᵐ.sicut enim ex pte fundamẽtoꝝ aliq̃ dicunt eẽntialr ⁊ in qd ⁊ in qle eẽntiale.aliq̃ vo acciᵗ ⁊ in qle accñtale. Ita ꝓpoᵗ attribuunt ista itẽᵇᵒ ut sepe nõui. Põt ğ poni equoᶜʰꝰ qꝺ est eẽ in.uel põt dici ꝙ ꝯᶦᵗ acciᵇᵒ realibꝰ in eẽ cognito cõsideratis ⁊ ita in actu signato attribuit 2ˡᵉ itẽᵇᵒ.in actu exercito pmis uel scđis ad modũ pmoꝝ sũptis. Non negauit ğ ulr ab itẽᵇᵒ eẽ in.sup.q.4.sed spãliter ab istis de qbꝰ logt ⁊ ħ in ordine ad fũdamẽta lꝫ alio reᵘ posset dici eẽ in sic oẽ accñs hẽt eẽ in. ¶ Ad aliud patebit in sequẽtibꝰ ⁊ maxie.q.2.de accñte. ¶ Ad aliud nõui sup ⁊.j.in.q.añpredi.põt accipi ibi per accñs.i.scđario: ulꝛ per accñs.i.per aliud.uel rõne alteriꝰ.ulꝛ p accñs ut opponit pseitati pmi modi qꝛ hitudo respectꝰ ad fũdamẽtũ ꝯᶦᵗ ei in.2.mõ.ad terminũ vo pᵒ mõ ⁊ ita tale fundamẽtũ per accñs ꝯsiderat a ꝯsiderãte respectũ. Põt etiam tale fundamẽtũ ꝯsiderari uel in eẽ reali uel in eẽ cognito ⁊ sic diũsimode diceret ꝯsiderari a loᶜᵒ. ¶ Ad aliꝺ tactũ est pus: ⁊ breuiter dico ꝙ logt de formalr ⁊ qdditatiue diffiniᵇᵒ. Nõ lꝫ accñtia rei ꝯferãt ad iuestigãdũ qꝺ qd est: nõ tñ ad formalr diffiniẽduꝫ sꝫ potiꝰ eꝰ. ¶ Ad aliud dixi sup.q.j.⁊.3.de gñe.aliud est eni logice aliud meᶜᵉ diffinire itẽtiones.eadem ẽt eẽ diuersimode significat ⁊ ita diuersimode põt diffiniri.diffiniunt a logico intẽtiones ut modi intelligẽdi sunt ⁊ ita

in ꝯcreto: ⁊ ex ꝯcretis. a meᶜᵒ aūt ut qd. Ad ꝯfirmatiōnē tactū ē sup ubi allegaᵗ. Et breuiter pōt dici ꝙ doc. capit itētionē ibi nō ꝑ abstracto sed famose loquendo eo mō q̄ dr̄ ꝙ genᵘˢ ē itētio. Uel alr̄ ꝙ itētio ēt i abᵗᵒ est appliˡᶦˢ sꝫ nō actu ut nōnter dic̄ doc. i lr̄a: sic dr̄ ꝙ albedo ē applicabilis lapidi ⁊ sic de aliȷ̄s. ¶ Ad aliud dico ꝙ nō ꝯcedit illud sed poᵈᵒ ꝙ sic inqrit an arᵐ cogit. sic ponēdo uacuū inqriᵗ an i eo eēt motᵘˢ. ¶ Ad aliud dico ꝙ illud ē icōueniēs ut i ꝓposito ponit. s. tanq̄ genᵘˢ uel ps eēntialis diffinitiōis ⁊ ita instātia de gn̄e ⁊ spē nō ꝓcedit. q2 ꝑ additaᵗᵘˢ vnū diffiniᵗ ꝑ reliquū. ¶ Ad aliō lꝫ ꝑhs ubi allegaᵗ logᵗ de ꝯiūctiōe disᵘᵃ ut pꝫ i exemplis suis de bono ⁊ ente ita ꝙ itētio sua ē ꝙ nō bn̄ daᵗ diffō q̄ sub disiūctiōe refertᵗ ad diūsa: ut si diffiniaᵗ bonū ꝑ h̄ ꝙ est eē delectabile visui uel auditui. aut ens ꝑ h̄ ꝙ ē agē aut pati: q2 tūc inqt ꝯtigēt bonū eē nō bonū ⁊ ens nō ens ⁊c. tn̄ sustinēdo dictū ꝑhi ulr̄ ut allegaᵗ nō solū reᵘ ꝯiūctōis disᵘᵉ sed ēt copulatiue pōt dici ꝙ rō illiᵘˢ ē eo ꝙ vna ps diffōnis ē modiᵘᵃ determiᵘᵃ ⁊ q̄liᵘˢ alterᵘˢ. vn̄ sic nō bn̄ diceretᵗ ꝙ socrates eēt hō ⁊ albᵘˢ sed tm̄ hō albᵘˢ: ita nec ꝙ hō ē aīal ⁊ rōnale: nō obstāte ēt ꝙ rōnale i casu distingueretᵗ realr̄ ab aīali si accipiantᵗ a diūsis formis realr̄ distictis. Uel alr̄ ꝙ rō illiᵘˢ ē ut denotetᵗ ꝙ diffō dic̄ ꝯceptū simplicē ⁊ exꝑmit eēntiā vnā ⁊ ꝙ ꝑtiet ad ꝑᵐ actū itellectᵘˢ: ⁊ ꝙ ꝓpō i q̄ enūciaᵗ de diffinito sit ꝓpō vna ⁊ ꝑseica. plura addat ingeniosus lector. ¶ Ad ultiᵐ dico ꝙ illō bn̄ seqretᵗ logice loquēdo ut hic logᵗ doc. lꝫ nō meᶜᶜ. de q̄ hēt videri. j. q. 4. an̄ꝑdi. ⁊ sic saluari pōt ꝯtroūsia. Sed adhuc ꝯ dca ꝗs obȷ̄cē posset: tū q2 nō vr̄ accn̄s 2ᵉ itēᵗ sūptū: seu in q̄le accn̄tale eē vniᶜᵘˢ siue cōe ꝓꝓo ⁊ accn̄ti q2 tūc ponerentᵗ tm̄ 4ᵒʳ ulīa. Nā sic dr̄a i cōi ponitᵗ ulē cui. s. ꝯᵗ ꝑdicari i q̄le eēntiale ita tale accn̄s. Si aūt dicas ꝙ equoce ꝯᵗ ꝓꝓo ⁊ accn̄ti tūc nō diffiniet nec erit loco gn̄is: cuiᵘˢ oᵐ vr̄ i lr̄a ⁊. j. q. j. de accn̄te. tū ēt q2 si ꝓpriū diffinitᵗ hēbit ꝓpriū: q2 ꝓꝓa passio emanat ex ꝑncipȷ̄s diffinietibᵘˢ ⁊ maxie formali. ⁊ silr̄ illud ꝓpriū hēbit aliō ⁊ sic ꝓcessus i ifinitū i medȷ̄s demr̄aᵗⁱˢ qō ē ipoleᵉ ⁊ cōtra Ar̄. ꝑᵒ posterioꝝ. ⁊ alibi sepe. ¶ Ad ꝑᵐ istoꝝ tetigi ꝑus diūsos modos drᵈⁱ i hȷ̄s disionibᵘˢ ⁊ sbdisionibᵘˢ ulīs. Pōt vno mō teneri vniuoᵉ illᵘˢ ad h̄ duo ulīa. ⁊ cū iferᵗ ꝙ tūc tm̄. 4. ulīa. h̄ pōt negari q2 nūs uliū assignaᵗ uel pꝫ spēs spālissimas uel salti sbalternas ꝓpinquas spālissimis ꝓprȷ̄s noībᵘˢ ⁊ nō tm̄ gn̄ice nūcupatas. Si vō teneretᵗ equoᵉ uel analoᵃ dōm ē ꝯnter ꝙ nō diffinit inq̄ztū equocū sed ut ē nomē cōe remote significās dr̄am ꝓpriā ꝓprȷ̄ ⁊ accn̄tis ⁊ ita ꝯhiᵗ ꝑ imeᵗᵉ addita ⁊ sic ē nomē gn̄ale ꝯctū ꝑ spālia uel dr̄a cois diuisa ꝑ spāles ꝑm aliā viā ⁊ sic se tenet ex ꝑte gn̄is uel pōlis ut ꝑus dixi i sili. ¶ Ad aliō sustinēdo 2ᵃˢ itētiones hēre passiones suo mō ꝯceᵒ ꝓpriū hēre ꝓpriū sicut prius de dr̄a ⁊ gn̄e dixi i sili. ⁊ tē accn̄s denoiaᵗ a suo sbo sūpto ut modus ut de ulī dictū ē. Sed forte illa probatio nō ꝓcedit. vꝫ ꝙ oē hn̄s ꝙ qd uel diffōnē hēt passionē ⁊ demr̄atiōnē ⁊ eꝯ: q2 vr̄ ꝑhs. 2. posterioꝝ h̄ negare de q̄ nō curo mō disputare. Et cū dicis ꝙ illud ꝓpriū ꝓprȷ̄ hēbit ꝓpriū. h̄ pōt negari q2 ita ē ꝓpriū ꝙ nō species alia a suo sbo: sic de ꝓprȷ̄s passionibᵘˢ realibus dicimᵘˢ. lꝫ igiᵗ ꝓpriū ut qd spēs tn̄ ut modus hēat ꝓpriū nō inq̄ztū ꝓpriū sed inq̄ztū spēs caste loquēdo. ꝓpriūꝫ tn̄ ut modus nō hēt ꝓpriū nec i fūᵗⁱˢ nec in itēᵇᵒ ut pꝫ.

Igesimonono

q̄rit an ꝓprium sit distinctum ulē ab accn̄te ubi sequor ordinē originaliū antiq̄rū ⁊ nō iam hactenᵘˢ impssoꝝ. Ex solōne nāq3 hᵘˢ. q. pꝫ solutio illiᵘˢ q̄ q̄rit de illa ꝑticula diffōnis ꝓprȷ̄. s. semp ut pꝫ ex remissione doc. ibi i ꝑnᵒ solōnis cū dic̄ ut pꝫ ex ꝑdcis. ubi remittit se ad dicta in hac. q.

De primo

termini sūt noti ⁊ maxie logᵗ de in tēbᵘˢ ⁊ h̄ ut qd sūptis. Ordo pꝫ. nā ex dictis i solōne ꝑcedētis. q. oritᵗ h̄. q. ubi doc. posuit illā disionē accn̄tis ⁊ tenet ꝙ accn̄s positū i diffōne ꝓprȷ̄ nō ē. 5. ulē: q2 tn̄ multa videnᵗ facē ad oᵐ: nō imerito examinare uoluit distictionē harū itētionū: ⁊ a qbᵘˢ ꝓꝑetatibᵘˢ ex ꝑte rei originanᵗ: ⁊ lꝫ ex doctrina ꝑhi. 2. de aīa ponēs dr̄am iter aliq̄ duo dꝫ ꝑus cognoscē utrūq3. ⁊ doc. nō adhuc determiauit de accn̄te nihilominᵘˢ ꝑsupponit notitiā eiᵘˢ hēri ex textu ⁊ aliquātulū ex ꝑcedētibᵘˢ ⁊ explicabit iā i solōne hᵘˢ. q. optime. ad sequētē vō. q. (ut dixi) patet ordo. Diuisio cois est.

De secundo

7. rōnibᵘˢ arguit ad ꝑtē negatiuā. ⁊ lꝫ ꝑncipalis itētio sit de i tēbᵘˢ: ꝑmo tn̄ doc. extēditᵗ plerūq3 ad fūdaᵗᵃ ⁊ arᵈᵒ ⁊ declarādo ut solet: ⁊ nimirū q2 sic itētio ad intētionē ita fūdamētū ad fūdamētū. ¶ Pria rō ꝓcedit ꝑ viā disionis sufficiētis entis remouēdo vnū mēbrū ⁊ iferendo reliᵘˢ iplicite. Ostēdit eni ꝙ ꝓpriū nō sit sba: q2 tūc uel eēt de eēntia spēi. s. de gn̄e sbe qō nō ꝯᵗ: q2 tūc poneretᵗ i eiᵘˢ diffōne ⁊ ita i demr̄atiōe eēt petiᵒ cū ꝑ diffōnē spēi demr̄aretᵗ passio q2 idē eēt meᵐ ⁊ illatū cā ⁊ effectᵘˢ. nᵉ pōt poni sba eēntialr̄ a sbo q2 tūc fl̄a eēt ꝑdiᵒ eᵗ de sbo sic h̄ ē fl̄a: hō ē lapis uel asinᵘˢ. Idē aūt ⁊ diūsuꝫ sūt imeᵗᵉ oppō circa eu͂s: ⁊ ita cū li eēntialr̄ maxie circa sbam. Posset ēt alio mō ꝓbari ꝙ nō sit sba ⁊ h̄ gn̄alr̄ loquēdo siue de fūdaᵗⁱˢ siue de itēbᵘˢ. de fūdaᵗⁱˢ sic: q2 tē soliᵘˢ sbe eēt ꝓpriū. ꝯn̄s ē falsuꝫ ꝑm vitatē lꝫ aliq conce dāt ipm. ꝯn̄a ꝓbaᵗ: q2 qō ē formalr̄ de gn̄e ꝑori nō ꝑt eē passio gn̄is posterioris q2 al's idē eēt ꝑus ⁊ posterius reᵘ eiusdē. passio nāq3 posterior ē suo sbo nā saltim. sba vō ꝑor oi accn̄te: g̃ ipoleᵉ ē passionē accn̄tis eē sbaꝫ. sicᵗ accipiēdo ꝓpriū 2ᵉ itēᵗ clarū ē ꝙ nō ē sba ut nos de mēte istiᵘˢ logmur de scdis itēbᵘˢ. ¶ 2ᵃ rō ꝓcedit ꝑ aliā diuisionē. s. eoꝝ q̄ sūt i cōposito. ubi ēt vr̄ ꝓcedē de sbȷ̄s nisi extēdat cōpō ad accn̄tia ⁊ silr̄ mā ⁊ forma ut hēt iste sup. 7. meᶜᶜ. ¶ 3ᵃ rō ꝓcedit ex resultatione ꝓprȷ̄ ⁊ pōt ꝯfirmari ex ꝑᵒ ꝑhi. t. c. 8. ⁊ hee tres rōnes bn̄ dn̄t oē ꝓpum eē accn̄s. ¶ 4ᵃ rō eꝯ oīdit oē accn̄s eē ꝓpriū ⁊ assumit fūdaᵗᵘˢ ex ꝑho. 7. meᶜᶜ. t. c. 4. 17. ⁊ 19. ⁊ ex ꝑᵒ posterioꝝ. t. c. 9. Tu vō formabis arᵗᵃ resoᵗᵉ ut scis. ¶ 5ᵃ rō idē oīdit ꝑ viā deductiōis i ifinitū. ⁊ pōt ꝯfirmari ex 2. ꝑhi. t. c. 66. Oē eni ꝑ accn̄s tale reduciᵗ ad per se tale. ¶ 6ᵃ rō reducit ad ꝓbādū ꝑᵐ mēbrū. s. ꝙ oē ꝓpum sit accn̄s ⁊ ꝓcedit ꝑ locū a diffōne: ꝯstructiue saltiꝫ reductiue uel salti a ꝑte sbiua ad totū ulē. ¶ Ultia rō ꝓcedit ex disione accn̄tis sb cuiᵘˢ vno mēbroꝝ cadit ꝓpriū ut vr̄. ¶ Ad oᵐ adducit auctorē ⁊ ꝑhm i topicis. li. j. c. 3. Deide rn̄det ad q̄situ̅ tenēdo ꝑtē affirmatiuaꝫ: ¶ Pro cuiᵘˢ declaratiōe adducit nōbilē diuisionē acci dētiū fūdaᵗ sūptoꝝ applicādo ꝯnter ad has duas itētiones. Et solet silis distictio q̄ztū ad ꝑmā ꝑtē. s. de accidētibᵘˢ coibᵘˢ poni i an̄ꝑdiᵗⁱˢ assignādo sufficiētiā ꝑdicaᵗ: videanᵗ expositores ⁊ iste. j. q. ultia an̄ꝑdi. ⁊ 5 meᶜᶜ. q. 5. ⁊ idē. Quedā in qt de nūo accn̄tiuꝫ eueniūt sbiectis ab itriseco ⁊ h̄ uel rōe māe ut q̄ztitas q̄ tm̄ ꝯᵗ rebᵘˢ mālibᵘˢ. lꝫ istātia sit de ceᵒ. sꝫ i vitate nulla ē q2 ibi ē mā. ⁊ nōnter dic̄: rōne māe: ⁊ nō ipsi māe: q2 sbꝫ accidētis maxie absoᵗⁱ de q̄ tm̄ hic logᵗ ē ens ulr̄ sba i actu formali ut. 3. di. ꝑ. hēt. q. 7. ⁊. 3. di. 2. q. 4. qō intelligo compando sbaꝫ iter se ⁊ ēt vi̇a ultiate reductiōis ut supra. q. 6. nōui. Quedā rōne q̄litatū actiuarū: q̄ ꝑn̄t poni. 4. ꝑᶜ q̄litates uel salti due illarū. s. caliditas ⁊ frigiditas q̄lia sūt in qt q̄litates sensibiles posteriores sicut sūt colores sapores ⁊ odores. qr̄aᵗ ꝑhus copiose in de geⁿᵉ. tales eni ꝯsequunᵗ ꝑmas q̄litates ut pꝫ. Nā nigredo coiter seqᵗ caliditatē: albedo frigiditatē ⁊ sic de aliis suo mō: q̄rū ulterior ꝑscrutatio ꝑtinet ad nālē ꝑhuꝫ ⁊ medicū: q̄litas vō tā ꝑᵃ q̄ 2ᵃ ē sensiˡᶦˢ: iō nōnter dixit

sensibiles posteriores. Quedã aũt eueniũt ab extrinse co ꝛ h̄ dupl'r. uel diu manẽtia q̄ hñt se ad modũ hit⁹ ul' cito desinẽtia q̄sũt ut dispões. p̄ᶜ manẽt a moto eoꝝ ef fectiuo. 2ᶜ tãtũ durãt q̄ȝdiu durat vt⁹ agẽtis ipellẽti uel imp̄mẽtis pñti ꝛ exẽplificat satis clare. forte p̄ᵒ mō est nigredo ethiopũ. sed duᵐ ẽ an ẽt sit ab itrĩseca cõpl'one salti de idis ꝛ singaris ꝛ lõbardis ꝛ hispanis ꝛ sic de si milib⁹ p3. Exᵐ. 2. ẽ de girab⁹ factis i aq̄ ex lapide ul' re mo uel h⁹ⁱ piectis ul' applicatis. Et addit ꝓpõnẽ nega tiuã dicẽs q̄ nullũ taliũ sit ꝓpriũ q̄ nõ ẽ ꝯutibilitas. nã tres pticule sup̄ posite i diffõne ꝓprij. s. oi: soli: ꝛ sp: nõ v̄ificant de talib⁹ reʳ alic⁹ determinati s̄bi ut p3. aut salti aliq̄ earũ ut ingt. Quare ingt ẽ p̄ter h̄ accñs q̄d i est sp̄ei rõne forme speᶜᶜ tanq̄ȝ p se cãe imeᵗᵉ ꝛ necẽe. ubi notãter dic̄ q̄ iest sp̄ei. s. p̄ᵒ ꝛ h̄ rõne forme sp̄ei. s. ꝛ nõ idiuidui inq̄ztum talis. ubi nõ q̄ addᵗ de cãlitate eius necĩa p̄cisa ꝛ imeᵗᵃ. nã p has pticulas excludunt istan tie de cã ꝯtigẽti ꝛ priˡⁱ ꝛ remota uel ul'i ꝓ q̄b⁹ vide ph3 j. posteᵍ. t. c. 30. ꝛ. 9. meᶜᶜ. t. c. 10. ꝛ ide. ꝛ istũ ibidẽ notã ter sil'e3 ꝓpõnẽ adducit. sepe vide. j. q. plo. sniaꝛ i p̄nᵒ sol'onis i op̄. phoꝝ. ꝛ. 2. di. p̄. pte. 2. q. 4. ꝯ op̄. i p̄nᵒ. ꝛ. 3. di. p̄. q. 7. ꝯ. j. op̄. ꝛ alibi sepi⁹. Oi igit hñti formã sp̄ei iest tale accñs ꝛ nõ hñti nõ iest: q̄re ꝯutit ꝛ p diffõnem demrat p̄ᵒ de sp̄e deide de ꝯtẽtis: sec⁹ ẽ de aliȷs accñti b⁹ p̄us enũatis. Breuiter igit distictio i forma ẽ talis. Acciᵘˢ q̄dã eueniũt ab itrĩseco q̄dã ab extrĩseco. p̄ᵒ mō dupl'r uel rõne forme speᶜᶜ ꝛ sic sũt ꝓp̄e passiones: uel nõ ꝛ h̄ ꝯⁱᵗ dupl'r: q̄ uel rõne mãe ꝛ sic ẽ q̄ztitas. ul' rõne q̄litatũ actiuarũ ꝛ sic sũt q̄litates 2ᵉ. Si isũt ab extrĩse co h̄ ꝯⁱᵗ dupl'r. q̄ uel a motis cãis effectis eoꝝ pmanen te i s̄bis ut adustio solis. ul' nõ pmanẽt ut giratio aq̄ ex piectiõe lapidis. Et oia talia dicunt accñtia coia ul' p accñs. Per oᵐ passiones dicunt accñtia ꝓp̄a ꝛ per se. Applicãdo p̄dicta ad itẽtiones declarat nõbil'r q̄d sit ꝓpriũ ꝛ q̄d accñs 2ᵉ itenᶠ accep̄. Dic̄ ꝯ q̄ ꝓpriũ ut hic ẽ p̄mo de eo ẽ itẽtio appliˡᵉ tm accñtib⁹ ultimis. s. i l'ra enũatis q̄. s. eueniũt ab itrĩseco rõe forme speᶜᶜ. Intel lect⁹ eni mot⁹ occasioᶠ ex ꝓp̄etate repta in talib⁹ accib⁹ compat ea ad sua s̄bĩecta ꝛ ex pte ob̄oꝝ compatio pas sio ẽ reᵘˢ rõnis i eis s̄biue derelict⁹ cui attribuit trãsũ ptiue h̄ nomẽ ꝓpriũ sic p̄us de aliȷs sup̄ nõui. ꝛ ide ẽ q̄ modus p̄dicãdi denoiandi ꝛ eẽndi talis itẽtionis hẽt reduci ad ꝓp̄etates fũdamẽtoꝝ ultiate ꝛ radical'r. Ac cidẽs v̄o ut ẽ. 5. ul'e ꝓporᶠ declarãdo applicat aliȷs ac cidẽtib⁹ enũatis sup̄ ab itrĩseco siue ab extrĩseco eueni ant. ubi singl'arissime declarat q̄re talia accñtia appel lant coia dicẽs. uel q̄ idr̃nter isũt ꝛ h̄ uel idr̃a coitatis p remotionẽ p̄ci ihesiõis. Uel forte i dr̃a ꝯdictiõis: h̄ ẽ dictu: uel q̄ excedũt i iherẽdo q̄ nõ tñ vni determia to s̄bo speᶜᵒ isũt ut p3 de albedine q̄ nũc hoi nũc asino ꝯⁱᵗ. uel q̄ isũt ꝛ nõ isũt idr̃nter. Nã l3 hõ sit alb⁹ põt tñ eẽ nõ alb⁹ uel salti itelligi talis. Posset tñ al'r dici acci dẽs cõe aut. s. coitate cãlitatis q̄ causat a plurib⁹: aut coitate p̄diˡˢ. aut coitate ihesionis q̄. s. toti s̄bo ꝛ cuili bet pti ipsi⁹ põt iẽẽ. ꝛ p oᵐ di: accñs ꝓpriũ tripl'r. sed te ne dicta Scoti. Cõcludit igit diam seu distᶜˢ hoꝝ duo rũ ul'iu3 q̄d ẽ p̄nˡᵉ i. q. ex diffõnib⁹ ꝛ ꝓp̄etatib⁹ eoru3 a pho i topicis li. j. c. 4. ꝛ a Porphyᵒ hic. c. de ꝓpo ꝛ ac cidẽte de q̄b⁹ i sequẽtib⁹ amplior erit p̄mo. ¶ Cõseq̄ẽ ter rñdet ad arᵗᵃ p̄nˡᵃ ꝛ vnica solõne soluit. 3. p̄nˡⁱᵃ ar gumẽta recurrẽdo ad equoᶜˢ accñtis de q̄. q. p̄cẽte hẽt ꝛ. j. q. j. de accñte. Et q̄ talis rñsio (si ualet) vi ꝯcedẽ p priũ eẽ accñs ut ifert i arᵗⁱˢ illis cũ nõ sit s̄ba iõ obȷ̄cit nõnter iferẽdo h̄ icõueniẽs. oẽ. s. ꝓpriũ eẽ accñs ut ac cñs diuidit ens ꝯ s̄ba3. q̄ aũt sit icõueniẽs deducit q̄a nec i abstracto nec i ꝯcreto res p̄ᶜ itẽtionis p̄diˢ de 2ᵃ. Nõ p̄ᵒ mõ q̄ tũc eẽntial'r ꝛ p se iux̄ illã regulã sepi⁹ re citatã sup̄. Dis. s. uera p̄diᵒ i abᵗᵒ ẽ p se p̄ᵒ mõ. clarũ aũt ẽ q̄ res p̄ᶜ itẽtiõis nõ ẽ de iteᵘ formali 2ᵉ nec eꝯ. Nõ ẽt

2ᵒ mõ q̄ sic p̄diⁿᵉˢ p se nõ ꝯũtunt i p se ita nec ul'r for malis i formalẽ nec denoiatiua i denoiatiuã ꝓp̄e loᶜᵉ. 2ᶜ aũt itẽtiones denoiant formal'r p̄mas q̄ nõ eꝯ. Ad h̄ arᵐ subtilis s̄btil'r rñdet. p̄ᵒ supponẽdo equoᶜˢ accñtis ad. 9. g̃ña sic ꝛ entis ut prius nõui ꝛ. j. q. j. de accñte. ꝛ q. 4. añpprediᶻ hẽt ampli⁹ videri. 2ᵒ supponẽdo q̄ in eq uocis nõ ẽ ꝓp̄e p̄diᵒ nisi p̄facta distictiõe. Cũ igit dici tur q̄ oẽ ꝓpriũ ẽ accñs. uolẽdo sustinẽ quoq̄ mõ v̄itã tẽ h⁹ ꝓpriũ ẽ accñs. dic̄ q̄ cũ ꝓpriũ ut ẽ itẽtio ẽ vniuo cũ i oi g̃ñe ut p̄us de ipso ꝛ aliȷs dixi. q̄re i hac ꝓpõne. oẽ ꝓpriũ ꝛc̄. s̄bi pro oib⁹ suis iferiorib⁹ distribuit. pre diᵐ v̄o hẽt accipi ꝓ vno signiᶻ p̄ciᶜ utpote ꝓ quãtitate uel q̄litate uel h⁹ⁱ. igit ꝓpõ illa sic ul'r sũpta ẽ falsa. q̄a denotaret q̄ accñs vni⁹ g̃ñis p̄dicaret de ꝓpo cuiuscũ q̄3 g̃ñis q̄d nõ vi poſ'e. al's ꝓp̄e passiones oium generũ eẽnt i vno. 9. generũ accñtiũ. sed si limitet ita q̄ sit ul'e accõmodatũ sic. s. oẽ ꝓpriũ i h̄ g̃ñe ẽ accñs. dic̄ q̄ ẽ ue ra l3 nõ eꝯ. s. q̄ oẽ q̄d ẽ i h̄ g̃ñe ẽ ꝓpriũ. ꝛ declarat vno mõ q̄lis p̄diᵒ ẽ dicẽs q̄ ẽ denoiatiua reductiue saltī3 l3 nõ formal'r sic coiter ꝯⁱᵗ q̄ñ s̄bm p̄diʳ de accñte ẽ eni p̄ diᵒ idirecta seu mãlis. ꝛ posset dici q̄ ibi p̄diˢ accidẽs de accñte acciᵗⁱˢ acciᵗⁱˢ. uel alio mõ q̄ p̄diˢ s̄bm de ac cidẽte acciᵗⁱˢ s̄bi s̄bi: diuisimode declarãdo li accñs ꝛ li s̄bm ꝛ exponit se ꝯñter i l'ra ut satis p3. Alio mõ rñdet sic i sil'i ifra. q. 5. añpprediᶻ soluẽdo ultiᵐ p̄nˡᵉ: hẽt q̄ nõ op3 ꝯcedẽ illã p̄diᶜˢ eẽ denoiatiuã nec vniᶜᵃˢ ꝛc̄. q̄ ta lis divisio hẽt locũ i p̄diⁿᶜ p3 se h̄ ẽ formali ꝛ directa q̄. s. ꝓp̄e ẽ p̄diᵒ: nõ aũt. s. in mãli seu idirecta q̄ poti⁹ ẽ dicẽ da s̄biectatio q̄ȝ p̄diᵒ. Nã si h⁹ⁱ reductio admitteret se queret q̄ p̄diᶜˢ p se ꝯũterent ꝯ Arꝫ. ꝛ q̄ h̄ esset p se p̄ᵒ mõ hõ ẽ a inᵒ l3 nõ imeᵗᶜ reducẽdo q̄d ẽ absurdũ l3 aliq̄ b⁹ nõ videat icõueniẽs q̄ coiter oia icõueniẽtia ꝓ con ueniẽtib⁹ ponũt. Prediᵐ enim hẽt rõne forme reᵘ s̄bi ꝛ h̄ uel forme eẽntialis uel accñtalis. s̄b3 v̄o rõne mãe ꝛ iõ l3 extẽsiue loquẽdo diuidat p̄diᵒ i formalẽ ꝛ mãlẽ sola nihilomin⁹ formalis ꝓp̄e loquẽdo est uere p̄diᵒ ꝛ maxie loᶜᵉ q̄d dico pp̄ p̄diᶜˢ idẽtice idẽtica q̄ nec ꝓprie formales nec ꝓp̄e mãles appellãde sũt. ¶ Deide repli cat ꝯ dicta q̄ vi q̄ h̄ sit formalis ꝛ p̄seica. ꝓpriũ est ac cidẽs cũ accñs diuidat i reale ꝛ itẽtionale q̄d vi eẽ cõe istis. ꝛ. ul'ib⁹. Ad q̄d rñdet q̄ accñs ut ẽ. 5. ul'e de q̄ ẽ p̄ mo i hac. q. nõ p̄diˢ de ꝓpo formal'r. sed an mãliter pos set eẽ duᵐ de q̄ ifra. accñs ẽt p̄ᶜ itẽˡᶜ nõ p̄diˢ de ꝓpo 2ᶜ in tẽˡⁱ nisi ad iteᵐ p̄us assignatũ i illa rñsiõe. Tñ h̄ ẽ uera. oẽ ꝓpriũ ẽ accñs ꝛc̄. quã uocat ultimã rñsionẽ. q̄d ueꝝ ẽ compando ad p̄cedẽtẽ imeᵗᵉ. uel si itelligit g̃ñal'r trãs mutet l'ra. uel dic̄ q̄ illa pticula. s. uel põt dici q̄ p̄diᵒ denoiatiua vniuoca ꝛc̄. ẽ. 2. ps illi⁹ rñsionis ultĩe de q̄ loq̄t. Accipiẽdo tñ alio mõ accñs ut i solõne. q. p̄cedẽ tis habet ꝛ. j. q. j. de accñte. illa p̄diᵒ ẽ uera ẽt ul'r sic. s. oẽ ꝓpriũ ẽ accñs. i. p̄diᵐ nõ eẽntiale. sl'a aũt ul'r accipi endo accñs p. 5. ul'i ut in hac. q. est p̄mo de ipso. ꝛ hoc uerũ est p̄cipue in p̄dicatione formali: immo ut sit fal sa est etiã partiᶜᵘˡ ut patet ꝛ negatiua ꝯdictoria ul'r uera ¶ Ad. 4. p̄nˡᵉ rñdet p̄ᵒ p̄m opi. cõe3 ut supra. q. 2. de ge nere tactũ est. distinguẽdo de accñte copulato. s. ul' idif ferẽter seu absolute sũpto. Cõtra quã solõnẽ istat du pliciter. p̄ᵒ ex dcis phi. 7. meᶜᶜ. t. c. 4. ꝛ. 5. ubi inuit ul'r oẽ accñs diffiniri debẽ per s̄ba3 de quo ifra. q. 8. añpre diᶻ ꝛ alibi plerũq̄3 patebit. 3ᵒ ifert ex illa rñsiõe accñtia alia p̄ter copulata eẽ s̄bas q̄ eẽntias absolutas idepẽ dẽtes hñtia q̄d est ipossibile. eẽ eni cuiusq̄3 accñtis est i eẽ ꝛ oẽ accñs est ens in alio ꝛ sic de aliȷs plurib⁹ funda mẽtis Arꝫ. ꝛ hⁱ ubiq̄3 ut ifra magis patebit. Ultiᵒ po nit solõnẽ ꝓpriã ut sup̄. c. de g̃ñe. q. 2. ꝛ ifra. q. de deno minatiuis hẽt. ꝯcedẽdo ul'r oẽ accñs diffiniri per s̄ba3 uel s̄bm ꝛ h̄ uerũ est loquẽdo de accñte reali q̄d intelli gẽdũ est iplicite uel explicite ꝛ loquẽdo de diffõne cõ pleta reali ꝛ h⁹ⁱ. Nec sequit q̄ infert ꝯñter in arᵗᵒ p̄nˡⁱ

de p̄dite.2.modi.arguit eni ab isufficiēti.opȝ ḡ addere hic.sbm ponit in diffōne p̄dicti ꝛ egredit ex pncipijs essentialib' ei' necio ut in illa distinctione de multiplici ꝯsecutione accñtis in corpe.q.tactū est:nō sic est de symitate reu nasi nec de albedine respectu margarite uel hor.Reqrit tñ solitaria ihesio ut diffiniat accñs p sbm nō tñ necia ꝛ ulis:q̄re ꝛ si aliquā nō tñ oēm ꝑprij ꝯditionē hēt accñs pp ipsi' p sbm diffōnē.dic igit notāter doc.ꝙ h̄ nō est per se nasus est symus:qꝛ nec necia nec ulis.per se eni ifert de oi ꝛ ois p̄dio per se est necia.qd uerū est loquēdo de pseitate pmi ꝛ 2i modoꝝ.pȝ igit ad arm.¶ Ad.5.pnle rñdet notāter distiguēdo de p se ut s.dicit immediate uel cālitatē necīā eēntialē.po mō cōcedit oē accñs ieē alicui p se sed nō 2o mō ꝛ in hoc vr errasse reus Burlei sup.c.de ꝓprio.pa pseitas vr posse reduci ad.3.modū.2a vo ad pm.2.uel.4.quoquo mō:ꝛ ad illud qd addidi ex.2.phi.videat expō singularis h' sup 4.mece.q.2.ꝛ alibi plerūqȝ.De hijs erit smo plixior i fra.q.finali sup Porphyo.¶ Ad.6.pnle pȝ solo ex dictis equocat eni de accñte ut pȝ.¶ Ad ultimū pnle dicit singularissime ꝙ ꝓpriū sic nō est accñs sepabile ita nec isepabile:qꝛ illa diuidūt accñs ut ē.5.ule.ꝛ rō gñalis ipsi' cōpetit utriqȝ qꝛ utrūqȝ est p̄dim in q̄le accñtale nō ꝯūtibile ꝛ sine repugnātia itellectuū pōt itelligi sb iectū sub oto utriusqȝ.sec' est de ꝓpo ut sup i solone.q.tetigit.de quo magis ifra.q.2.de accñte erit sbtilis sermo.negat igr ꝓpriū eē accñs isepale.nā alr ꝯcludēt arm

De tertio

lȝ dicta i hac.q.satis ex p̄libatis patēt tñ ut ꝯsuetudini morē gerā cuncta paucis discutiēs.Primo circa solonē pncipalē.q.vr ꝙ illa distictio de accñtib' eueniētib' ab itrinseco ꝛ ab extriseco nō ꝓcedat:tū qꝛ nihil agit in seipm sic nihil mouet seipȝ.nā talia sūt disticta sbo seu supposito tū qꝛ oē accñs coeuū sbo causat a cā effectiua sbi ḡ ab extriseco:sed tale est quātitas in mālib' ꝛ alia plura ḡ male dicit illa euenire ab itrinseco.Itē q̄re poti' rōne māe q̄ȝ forme sbalis euenit quātitas cū utraqȝ sit de se eque idiuisibilis ꝛ p accñs seu per quātitatē diuisibilis loquēdo de formis extēsis:tū ēt qꝛ celū ponit quātuȝ ꝛ sine māȝ Aue.ꝛ Cōmētes.nō ergo rōne māe semp iest q̄ȝtitas.Itē q̄re nō declarauit penes qd isūt q̄lites actiue cū sint accñtia sint alie q̄litates posteriores.Itē po phi.t.c.80.dic phs ꝙ mā cū forma sūt cā oiuȝ accñtiū:nō igit q̄litates actiue seu pme ut dicis erūt cā aliarū.per idē pōt ipugnari qd seqtur de forma spēi.Item vr ꝙ illa cālitas arguat distes realē passionis a sbo.q̄litates ēt elemētoꝝ vident eē ꝓpe passiones illo mō cuȝ ꝯsequant formā spēi ut pȝ.Itē q̄re 4m ꝛ 5m ule non uocat accñs cū fūdamētū utriusqȝ dicat accñs.Itē quō sub oto accñtis maxime isepabilis possit sine repugnātia itellect' itelligi sbm poti' q̄ȝ sbm passionis sub eius opposito.Itē h̄ itētio ꝓpriū est accñs per accñs reu sui fūdamēti ꝛ pōt sub ei' oto itelligi ut vr sic supra de modis itelligēdi gñalr dictū est.c.de gñe.q̄re igit non uocat accñs ꝛ quō ei ꝯuenit diffō posita hic a Porphyo ꝛ a pho in topicis.Itē posset dubitari ꝙ itelligit p formā spēi.aut.s.formā phicā.aut diaȝ ab illa sūptā.aut tertiā entitatē ꝛ ꝯñter oia mēbra ipugnare.Itē vr isufficiēter loq de accñtib' qꝛ de respectis nullā mētionē fecit nec penes qd isunt.ostēdit silr qd dicēdū erit de q̄litatib' pe spēi ꝛ hoi.plra alia pōderari hic possent sed hijs exclusis dat modus euadi oia alia.¶ Ad pm istoꝝ sustinēdo illā famosam distinctionē eē ꝯgruaȝ dico ꝙ posset ibi li ab itriseco itelligi vno mō q̄si a pmeua rei ꝯstitutiōe ꝛ entitate ꝛ p om ab extriseco qd aduenit rei de nouo post ei' eē cōpletū durane.Alio mō pōt intelligi in ordine ad efficiētiā itrisecā ꝛ extrisecā ꝛ hoc magis sonāt vba.ꝛ cū dicis ꝙ nihil efficit in se nec mouet se.Dico ꝙ h̄ falsuȝ est in doctria h' ut pȝ.3.di.p.q.7.ꝛ 3.di.2.q.10.ꝛ.25.di.eiusdē ꝛ alibi.Idē eni in rōe ꝙ pt eē mouēs ꝛ motū lȝ nō in rōne quo.Dico nihilomin' ꝙ absolute loquēdo oē accñs aliud a ꝓpo pōt dici euenire ab extriseco lȝ respectiue loquēdo h̄ ab itriseco ꝛ illud ab extrinseco euenire dicat de quo in sequētibus Silr illa alia ꝓpō.Oē accñs coeuū ꝛc̄.falsa est in doctrina h':imo sba gel a est cā effectiua seu ꝓductia suorū accñtiū:uel salti pōt eē aliqꝝ taliū.Sȝ ibi posset dubitari an p motū an certe p mutationē:an p simplicem emanationē:de quo als.¶ Ad aliō posset dici sȝ vnā viā ꝙ q̄ȝtitas est ꝯcreata māe siue ideterminata sit siue determiata ꝛ iō ꝯgrue dr aduenire cōposito rōne māe nō sic rōne forme.silr ois mā est diuisibilis ꝛ entitatie ꝛ q̄ȝtitatiue:nō sic ois forma.silr ēt ut coiter ponit forma aduenit māe quāte lȝ nō aggregam iformat qd maxime uerū est in hñtib' plures formas.nā oēs pter pmā p̄supponūt q̄ȝtitatē.Silr ēt est ꝓportio māe ꝛ quātitatis ꝛ quo ad pōlitatē ꝛ nō actitatē phicā ꝛ quo ad eē basim ꝛ receptaculū alioꝝ:ꝛ sic de alijs plurib' que hñt ꝯsiderari a pho reali.Qd addit ꝯñter de celo ē falsum ut pȝ in doctrina isti' in.2.sniarū di.14.ꝛ alibi sepe.sed q uellet tenē viā Aue.posset dicē ꝙ vba doc.h̄ hñt itelligi de accib' gñabiliū ꝛ corruptibiliū.ul' distiguēdū est de mā ꝓ pno itriseco uel ꝓ sbo.¶ Ad aliud pōt dici ꝙ iō de illis mētionē nō fec qꝛ sm opi.mltoꝝ ꝓpe passiones eler de quo.j.q.finali sup Porphyo erit smo.Sustinēdo aūt ꝙ sint accia p accñs dicet ibi penes qd isūt cōposito.¶ Ad aliō de po phir.pōt dici ꝙ i cāis dat ordo mediatiōis ꝛ imediatiōis.Pōt ēt distigui de q̊ ꝛ ꝙ ꝛ reu cātiōis ꝛ passiue ihesiōis.per ideȝ ad illō qd seqt de forma spēi ꝛ h̄ si itelligat de forma ptis de q̄ ifra magis.¶ Ad aliō tactū est pus ꝛ.q.seqnte adhuc hēt videri:q̄liter itelligat ꝓpriū cāri.sȝ an distiguat realr a sbo ꝓbleuma est:ꝛ an eiusdē uel alteri' gñis cū sbo:de qb' als.Dicat ḡ breuiter ꝓ nūc ꝙ passio emanat seu ebullit a sbo uel ab ei' pncipijs ꝛ iō h̄ itelligit q̊dāmō cāri.Qd addit de q̄lib' eler patebit.j.q finali sup Porphyo.¶ Ad aliud dico ꝙ lȝ noie gñico possit utrūqȝ dici accñs uel p̄dine māli nō tñ noie speco ꝛ capiēdo accñs ꝓ.5.uli.ꝛ nō obstat ꝙ funtuȝ utriusqȝ dicat accñs qꝛ est extēsiua locutio.¶ Ad aliō patebit j.q.2.de accñte.sed ꝓ nūc dicat ꝙ cā diuisitatis est alietas ꝯsecutiōis ꝛ rōnis iherēdi hi' ꝛ illi':ꝛ iō vnuȝ p se alterū p accñs iest.¶ Ad aliō pȝ ex dcis supra sepe in silī de gñe spē ꝛ dña.Oia nāqȝ(ut ingt Paulus)in figura ꝯtigebāt illis.Ex ꝓpeb' eni fūdamtoꝝ seu sborū capiūt itētiōes ꝛ denoiatiōes ꝛ alias ꝯditiones coiter ¶ Ad aliō posset dari qdlibet illoꝝ triū ꝛ spālr duo pma ꝛ ad ipugnatiōes ꝯñter dici.ad dñaȝ eni forme seu ꝓpetatis ididualis dr forma spēi.ꝓpetates ēt phice cōsequunt formā phicā ꝛ mete metacas.Non tñ icōuenit ꝙ alique ꝓpetates ꝯueniāt rōne gñis sȝ cui po ꝯueniūt hēt se ut spēs.vnūqdqȝ i sua ꝓpa rōe formali ꝯsideratū hēt se ut spēs ul' ut forma speca.¶ Ad aliō pȝ ꝙ locut' est de manifeb' ꝛ ab hijs que ab oib' ꝯcedunt tanq̄ȝ distincta entia a sbis.Respect' eni negant a mltis eē alia entia realr a sbis silr sūt poti' dispōnes uel modi reruȝ absolutarū q̄ȝ res tales.ut.3.q.quotl.ꝛ alibi hēt iste.sȝ sustinēdo oppom alibi ponunt modi ꝯsecutionū taliū reu sboꝝ.fūdant eni coiter in accñtib' absolutis:ꝛ in eis suo mō pñt repiri accñtia ꝛ passiones:sed in ordie ad sbam ut coiter oia sūt accñtia ꝛ h̄ loquēdo de respectib' actualib'.q̄re in añpredictis de sufficientia p̄dir:ꝛ 5.mece ꝛ alibi.succicte vo locut' est doc.hic ut ad ꝓpositū sufficiebat ut ostēderet distes fundamētoꝝ qb' applicant iste due itētiones de qb' hic q̄rit.coiter etiā loquunt auctores de accñtib' in ordine ad sbaȝ ꝛ nō de accib' in ordine ad accñtia.posito ēt ꝙ aliq reue ut puta itrinsec' aduenientes necio ꝯsequant nō tñ pp h̄ sūt

ꝓ̄pe passiones q2 illa est necitas ꝯn̄tis ut pȝ:nec consequunt formā spēi in se.de respectib9 vo idētitatis dubiū est q̄liter p̄dicant:de qb9 alibi q2 trāscēdr ꝓpositū. Q̄ð ultimo addit de q̄litatib9 pe spēi pȝ ex dictis τ ifra magis.iportāt eni respect9 ut pȝ. Videat iste.13.q.qti. τ alibi plerūqȝ.ꝯsequunt ēt forte talia formā idiuidui τ nō spēi. Tacuit ēt q̄litates.2.spēi.uel q2 imanifeste: uel q2 passiones ꝓ̄pe ut multis placet.de qb9 oib9 in sequētib9 erit ꝓlixior sermo deo duce.

Secundo circa arta pnlia τ solones eoꝝ aliq̄ pauci tāgā.po cū di in arto po pnli ꝙ ꝓpriū nō est eēntialr eadē sba spēi.vi eni om h9 eē uerū ut coiter tenēt Scotiste τ h̄ loquēdo de ꝓp̄o spēi in gn̄e sbe:nec sequit qð iferr de diffōne. Itē cū dic in 3o pnli ꝙ oē resultās ex cōpōne τc̄.vi eē ꝯ ipm τ seq̄ces q ponūt.3.entitatē resultātē:que nō est accn̄s ut pȝ. Itē nō vi formalr rn̄dē ad.3.pnlia arta. Silr nec replica sequēs vi ad ꝓpositū.q2 diuisio entis in sbaȝ τ accn̄s intelligit de ente reali cui9 nō est ꝓpriū. Itē vi ꝙ illa ꝓpō nullū ꝓpriū est sba,sit falsa.q2 sic in p̄dine māli ista est uera ꝓpriū est accn̄s ut doc.ꝯn̄ter declarat:ita τ ista ꝓpriū est sba:τ h̄ sustinēdo id qð coiter tenēt scotiste vȝ ꝙ ꝓpriū sbe sit reductiue in gn̄e sbe:τ ita quoquo mō possit dici sba ut vi. Itē qð tāgit ꝯn̄ter in pa solone replice de equocatione accn̄tis.9.generū vi dum.nam si ens est vniuocū sbe τ accn̄ti videt ꝙ poti9 accn̄s sit vniuocū.9.gn̄ib9.pm ponit iste τ seq̄ces ubiqȝ. Itē videt ꝙ ista sit uera. Oē ꝓpriū est accn̄s.accipiēdo accn̄s ēt ꝓ vno significatoꝝ:utputa ꝓ gn̄e q̄litatis τ hoc sustinendo illā opi.que ponit oēs ꝓp̄as passiones in 2a spe q̄litatis:que ēt pōt elici ex dictis doc.hic τ alibi i hȳs logb9. Itē videt ꝙ uelit doc.per se iferi9 in aliq̄ gn̄e eē ꝓpriū:qð nō videt uerum:q2 tūc ꝓprij eēt ꝓpriū in infinituȝ.silr ꝓpriū distigueret realr ab eo cui9 eēt ꝓpriuȝ q2 siue ponat eē ꝓpriū spēi eiusdē gn̄is siue alterius:tn̄ oēs tales sint disticte eēntialr hēbit itētū.silr accn̄s τ ꝓpriū dicerent de eodē.nā de tali iferiori diceret intētio accn̄tis sicut de suo supiori.τ silr itētio ꝓprij per te qð est ꝯtra doc.j.q.finali sup Porphyrio. Item si sua declaratio ualet seq̄ret ꝙ ꝯtingeret descēdē sub p̄dito ulis affirmatiue suppote confuse tm̄:qð est ꝯtra ipsum ubiqȝ.ꝯn̄iam declaro q2 dicit ꝙ hec est uera.oē ꝓpriuȝ in h̄ gn̄e est accn̄s.ul accn̄s supponit pro aliq̄ suo iferiori:sicut exēplificat ꝯn̄ter de aiali. Q̄ð tāgit ꝯn̄ter i ultima rn̄sione de p̄dine denoiatiua videt eē ꝯtra multos qui ponūt p̄dicз denoiatiuā a p̄ori. Et qð addit de predine equoca nō videt cōgruū:q2 in equocis nō est predio:cū p̄dicari sit pre alio dici.τ nō solū uoce significari. Itē vi ꝙ ista p̄dicatio sit uera saltim ut modus:propriū est accn̄s sic τ illa,ꝓpriū est spēs τ hoc capiēdo accidēs ut est.5.ule.cui9 om dicit doc.in fine τ in pno solutionis replice sequētis. Circa.4.pnle τ solonē ei9 nō opȝ imorari hic.q2 sup̄.q.2.de gn̄e tetigi plura circa h̄ τ.j.q.8.an̄predir.τ alibi sepe hēt idē.sed pp illud dcm̄ in solone cū dicit.sed sufficit ad hoc ꝙ sbm ponat i diffinitione τc̄.posset dubitari qd sit sbm per qð diffinit albedo τ nigredo τ h9i:videt ēt mirū qð dicit ad fineȝ toti9.q.j.ꝙ ꝓpriū nō est accn̄s isepabile cū tn̄ sit accn̄s reale p̄dine māli τ accn̄s itētionale predine formali.ut igit sepabile aut isepabile nō pm ut pȝ igit 2m. ¶ Ad pmū istoꝝ pōt dici ul ꝙ loqtur doc.famose ut coiter in hȳs logib9 de ꝓp̄o sustinēdo vȝ oēs ꝓp̄as passiones eē de gn̄e accn̄tis.uel ꝙ capit hic eēntialr idē ꝓ̄pe esse de eēntia sicut alibi sepe hēt τ sic seqtur qð ifert de diffōne spēi.nec Scotiste illi imitant multū mētē ei9 qui dicūt passionē eē eēntialr eadē sbo.uel 2o ꝙ ꝓprium sbe nō est sba ꝓ̄pe loquēdo sed sbe poti9. ¶ Ad alið pōt dici ꝙ loqtur de resultatione per modū act9 2i.i.post cōpōnē.nō formā eē in mā est cōpom eē quo ad actū pm.

Vel forte loquit famose nō pōnēdo.2.entitatē.sed prima rn̄sio magis placet. ¶ Ad aliud facile eēt rn̄dē ad formas arr. Posset eni dici ꝙ illa.3.argumēta ꝓcedūt de ꝓp̄o pe itent accepto sicut τ de accn̄te tali.sed.q.est de itēb9 pnt. ¶ Ad aliud dico ꝙ lȝ illa replica non sit multū efficax:doc.nihilomin9 admisit ipsam ut videret q̄liter aliquo mō posset saluari p̄dio accn̄tis realis de ꝓp̄o:ut ēt ostēderet diuisionē entis in sbam τ accidēs reale euacuare totum ens τ reale τ rōnis quoquo mō. ¶ Ad aliud pȝ ex dictis q2 famose ponit ꝓprium in gn̄e accn̄tis.uel ꝙ nō i recto pōt dici sba.silr ēt nec quātitas nec q̄litas τ sic de alȳs. Et si iferat ꝙ nec accidens pōt negari sicut rōnale di ens nō tn̄ sba saltim p̄dilis.est eni accn̄s nō trāscēdēs. ¶ Ad aliud de equocatione accn̄tis patebit ifra.q.4.an̄predir.loquit enīȝ doc.hic ꝓ̄pe logice τ ita tenet equocз entis sic supra sepe tactū est.τ silr dicēdū est de accn̄te.sed de h̄ erit amplior smo ubi ꝑus.τ supra.q.9.aliq̄lr ꝑtractaui. Posset ēt nomē magis cōe eē vniuocū τ min9 cōe vniuocū in casu:τ iō nō tenet arm a minori. ¶ Ad aliud qð tangit bonū motiuū:pōt ꝯcedi ꝙ ifert tenēdo illā ypothesim:imo ex dictis in hac solone videt ꝙ doc.uoluerit ꝓpriū eē eiusdē gn̄is cū sbo maxie in accn̄tib9 τ ēt i sbstātȳs forte sed nō ita exp̄sse:τ hinc pōt accipi fūdamētū bonū pro dictis Scotistarū ad mētē ei9. ¶ Ad aliud sustinēdo qð coiter tenet de mēte doc.dico ꝙ itelligit hic per iferi9 nō directe τ formalr tale sed tm̄ idirecte τ reductiue sic dr̄ diuisiue gn̄is dicunt iferi9 ad ipȝ sustinēdo vo aliā viā oporteret dicē ꝯn̄ter forte 2a spēs q̄litatis nō est spēs aliq̄ ꝓ̄pe loquēdo sed modus qdeȝ. Vel si poneret in eodē gn̄e cū sbo suo oē ꝓpriū negaretur ꝓcessus in ifinitū.nā stat9 eēt in 2o uel oēs ita quo ꝙ nō ꝙ.sed via cois Scotistarū de respectib9 aptib9 facilior est τ magis ad mētē doctoris. Q̄ð ibi tāngit de distictiōe reali passiōis a sbo declarabit in sequētibus τ alibi sepe notaui. Q̄ð ēt addit de ꝓprio τ accn̄te applis eidē funto:pȝ ex dictis ꝙ nō seqtur sm illaȝ viam quā teneo τ ifra magis ad h̄ rn̄debit.q.illa. ¶ Ad aliud de descēsu illo(qð est satis nōbile)posset ꝯcedi sm aliquos descēsus copulat9 lȝ nō copulati9. Vl aliter τ meli9 ꝙ in illa iplicatiōe in h̄ gn̄e sb intelligit li qð est ita ꝙ sit sensus. Oē qð est ꝓpriū in h̄ gn̄e est accidēs:τ ita li ꝓpriū ꝯfundit.nō aūt li accn̄s. Posset ēt dici ꝙ doc.nō curauit de hac micrologia in hȳs smonib9 speculatiuis ubi trāscēdit puerilia τ sophica. Eligat rn̄sio que placuerit magis.sȝ 2a magis sapit ad mētē ei9:s.ul ꝙ li ꝓpriū uel li gn̄e ꝯfūdit. Exm p.ut oē qð in h̄ genē est ꝓpriū illud est accn̄s τ sic erūt due ꝓpōnes. Exemplum scdi. Omne ꝓpriū qð est in hoc gn̄e illud est accidēs.sed pm placet τ neutro mō ꝯfundit li accn̄s. Est igit vna ꝓpō explicite τ due implicite. Posset etiam distingui sm compōnem τ diuisionem τc̄.ut uoluerit solers lector. ¶ Ad aliud pȝ ꝙ loqtur doc.hic de p̄dicatione ꝓ̄pe denoiatiua logice que est formalis τ a posteriori saltim sȝ eē lȝ a p̄ori sm dici uel in eē de q̄ als: nec illi multū logice loquunt qui denoiatiuā a priori ponūt. Q̄ð addit de p̄dine equoca:pȝ ꝙ loqtur extensiue ut ph̄us in an̄preditis.pōt enim dici p̄dio sicut τ ꝓpositio multiplex.in oi nāqȝ ꝓpōne est suo mō p̄dio nō tn̄ uera nec falsa:sed distinguēda est illa in qua p̄dicat equocū. ¶ Ad aliud pōt dici ꝙ loquit doc.hic de p̄dicatione idētica seu qdditatiua τ nō modali accidētis de ꝓp̄o τ itelligit ꝙ sunt distincta ulia ut qd sūpta:q3 qd:qd τ modus mō opponunt.sȝ an ꝓpriū possit dici accn̄s ēt ut modus posset dubitari de quo forte i seqntib9 magis.eo tn̄ mō quo gen9 uel spēs posset dici accidēs ita ꝓpriū sine p̄dine modali siue qdditatia sm diuisam accepз accn̄tis. ¶ Ad aliud de sbo albedis τ h9i. dico ꝙ sbm adeq̄tū ei9 cui p̄cise cōuenit est forte inoia

tuz ficut coiter sbiecta odoꝝ sapoꝝ ꝛ coloꝝ. Cōsequū‑
tur enim hꝰ accñtia determinatā cōplexionē ꝛ mixti‑
onē q̄litatū actiuarū que in pluribꝰ nālibꝰ entibꝰ alte‑
rꝰ rōnis saluaṫ ſm gradus. Eſt enim corpus sic uel sic
mixtū. ꝛ forte ꝓptā coitatē istoꝝ distinxit phus ipſa
ab accīꝰ copulatis que vꝫ in qbuſdā nālis determina
tis repiunṫ. Nihilominꝰ tñ abſolute loquēdo reducū‑
tur diffōnes cōplete getatiue ipſoꝝ aut iplicite aut ex‑
plicite ad sbiecta ſic in ſilī imaginamur de diffōne mā
liū per mās que tñ raro explicite ponūṫ. ¶ Ad ultim
dico ꝙ doc. negat ꝓpriū eē accñs inſepabile ꝑdiⁿᶜ for‑
mali: ꝛ forte ēt poſſet negari loquēdo de ꝑdiⁿᶜ mālī qa
fundamētū accñtale cui applicaṫ nō eſt formalr̄ accñs
ſepabile uel iſepabile lꝫ ſit aliqd talis accñs ēt itentio
nale qđ ꝑdicaṫ formalr̄ de ꝓpo ꝛ accñte ꝛ de alijs ulī‑
bus ſiue ꝑciſe idē ſit ſiue aliud non eſt poſitiue ſepabile
uel iſepabile ſed tñ ꝑmiſſiue ꝛ ꝑſcindit ab utroqꝫ. pro‑
priū vō nec poſitiue nec ꝑmiſſiue eſt illud ſicut aial per
miſſiue eſt irrōnale. hō vō minime. forte tñ hec eſt uera
ut modus. ꝓpriū eſt accñs ſepabile. ſicut enim ſic cōce
diṫ eē accñs ita cōcediṫ eē ſepabile uel inſepabile.

Rigesimo q̄rit de ultima pti cula poſita in diffi nitione ꝓprij. ſ. ſemp. An vꝫ ꝓpriūz ne‑ ceſſario ſemp iſit sbō. ꝛ videṫ ꝑncipalr̄ ꝑ tinē ad ꝓpriū ꝑ̄ꝯ itēᶠ acceptū lꝫ poſſit ēt ad itētionē ſcđam applicari.

De primo. termini huiꝰ. q. ſūt ſatis noti ex ꝑ̄ cedētibꝰ qđ vꝫ ꝓpriū qđ diffinitio qđ ultimū ꝛ qđ pticula. Semp eſt diſtributiuū tēpora le affirmatiuū ulē ꝛ eſt adūbiū tpis cuiꝰ ꝯriū diſtributi uū eſt nunꝗ̄ de quo hēt videri in grāmaticis ꝛ logiᵇꝰ ꝛ aliquātulū ſup. 4. phiſicoꝝ. ꝛ poſſet extēdi ad euuz ꝛ eternitatē. Neceſſitas in ꝓpoſito audiṫ pro neceſſitate ſimplr̄: qꝛ ſic ꝯ demſrationis potiſſime in qua iherētia paſſionis de sbō oſtēdiṫ eſt nec̄ia. Ordo huiꝰ. q. ad ꝑ̄ cedētē pꝫ qꝛ illa iciden ſurgit ex. 2. q. de ꝓpo. ideo pri us erat examināda: lꝫ in aliqbus originalibꝰ hic poniṫ an̄ ipſam ſed nō recte qꝛ in hac fit remiſſio ad ipſam ut infra patebit. Diuiſio cois eſt.

De secundo arguit tribꝰ rōnibꝰ pro pte ne‑ gatiua. Prima ꝓcedit ex nega tione perpetue conuenietie ſeu inheſionis riſibilis hoi ꝛ hoc inferēdo ex negatione tali ipſiꝰ actꝰ ridendi. Ad quā imediate rñdet diſtinguēdo de inheſione riſibilis aut vꝫ ſm aptitudinē aut ſm actū. Cōtra quā notabilr̄ iſtat nō corroborādo arᵐ ꝑncipale ſed oſtēdēdo diſti‑ ctionē ꝛ ipſiꝰ applicationē eē nullā qꝛ vꝫ ad actualem pōm cāe nec̄ie imediate ꝛ ſuffiᶜⁱˢ ſeqtur pō actualis ef fectꝰ. forma aūt ſpecifica hois eſt hꝰ reſpectu riſibilis: q̄re actu ſemp ierit riſibile hoi ꝛ ne dū aptitudie ut di‑ cis. hec replica ſoluit arᵐ ꝑncipale ut pꝫ iſra. ¶ 2ᵃ rō ꝑ cedit ex ꝑoritate sbe reſpectu accñtis ulr̄ ut habetur. 7 meᶜᵉ. t. c. 4. ꝛ ide. ꝙ nō ſolū uerū eſt de ꝑoritate nāe ut videṫ expſſe ex textu phi ſed ēt durationis ꝛ ſub accñ‑ te ſic ſūpto icluđiṫ ꝓpriū ut pꝫ per alias pticulas ibi ta ctas. ſ. diffōne ꝛ cognitione ut pꝫ. ¶ 3ᵃ rō ꝓcedit ex pō litate paſſiua sbi reſpectu ꝓprij que uocaṫ ꝯdictionis: qꝛ pōt idifferēter eē ſub ipſo ꝛ eiꝰ oppoſito ſicut mā ex qua reſpectu forme ſuo mō ꝛ ē ſnia phi. 9. meᶜᵉ. t. c. 17. ita mā in qua reᵘ accñtis ulr̄ ſūpti. Ad oᵐ adducṫ Por phyrij auctē in lr̄a. ꝛ idē hēt phūs in topicis. Deinde rñdet paucis. rñdet ad. q. tenēdo ptē affirmatiuā ꝛ re‑ mittit ſe ad dicta in. q. ꝑcedēte. vñ pꝫ ordo. q. ut poni‑ mꝰ eas ꝛ trāſmutatio ipſaꝝ ut alij eas ordinarūt. dcm̄ eſt enim in ſolone. q. ꝑcedētis in illa diſtinctione accñ tis quo ad multiplex quo iheſiˡˢ eiꝰ ꝙ ꝓpriū ꝑ̄ꝯ itenᶠ ſū ptū accipiṫ a forma ſpēi ꝛ ieſt sbō rōne talis forme tā‑ ꝗ̄ cāe imediate: ꝛ qꝛ talis forma ſemper ieſt ꝛ eſt cā ne

ceſſaria nālis imediata ꝛ ꝑciᵃ huiꝰ paſſionis necē eſt ſemp ipſam paſſionē ieē. ꝛ notāter dicit doc. ꝙ egredi tur a ꝑncipijs sbi ut ſtatim notabo. ꝛ appellat formaz cām eiꝰ ꝛ ipm ꝓpriū uocat effectū. Ex ſempiternitate igiṫ inexñtie ſpecifice forme arguit ſempiternitatē ihe‑ ſionis paſſiōis ꝛ ſic pꝫ ſolo. q. ¶ Cōſequēter rñdet ad ꝑncipalia. Ad ꝑmū (cōformiter replice facte ꝯtra eua ſionē adductā ad ꝑncipale arᵐ) dicit notāter ꝙ riſibi le ſemp ieſt actu lꝫ in ſe ſit aptitudo ſicut ſinglāre ut qđ eſt ulē ut modus uel eꝫ. ſicut enim albedo uel quātitas ſaltē in eucharᵃ que eſt in ſe actꝰ uel ens actuale ieſt tñ aptitudie. ita aptitudo ieſt actu: ſecꝰ inqt eſt de ridē cū ſit accñs ꝑ accñs hois iō pōt nūc ieē nūc nō ieē maxie cū ſit ſepabile accñs. Et addit ſignāter riſibile nō ineſt hoi tñ aptiᶠ ſicut ridē ſed actu ſemp. Et qꝛ aliqs poſ‑ ſet dicē ꝙ eſt aptitudo iō aptitudinalr̄ ieſt. dicit doc. lꝫ excludēdo ꝙ nō itelligiṫ illa aptitudo riſibilis quo ad ieē hoi tanꝗ̄ sbō ita ꝙ eēt aptitudo ad actu iherē hoi. Nō eſt inqt illa aptitudo in iherētia riſibilis ad actuz ſed ex pte ꝓprij in ſe. hoc eſt ꝙ illa aptitudo eſt compa rādo riſibile ad ridē ſtādo in ipſo ꝓpo in ſe ꝛ eiꝰ termi no ad quē eſt hitudo eētialis eiꝰ ut videṫ. nō autē eſt compando riſibile ad actū iherēdo hoi qui eſt ex ꝓpriū nō ſolū quo ad deno iationē ſed eētiā ꝛ hitudinē eēn‑ tialē ſicut hitudo reſpectꝰ ad fundamētū nō eſt de eēn‑ tia eiꝰ. inquātū igiṫ riſibile dicit aptitudinē nō itelligi tur in ordine iherēdi sbō ſed in ordine ad actū ridendi qui aptiᶠ plerūqꝫ ieſt sbō ꝛ ita actꝰ aptitudine ꝛ aptitu do actu ieſt. ideo sbdit ꝙ nō eſt icōueniēs ridē apriᶠ ſp ieē actu hoi qꝛ idē ē ridē aptiᶠ ieē ꝛ riſibile ieē. Iō notā ter dixit doc. ꝙ itelligiṫ illa aptitudo ex pte ipſiꝰ ꝓprij in ſe. hec ſolo eſt ſingularis ꝛ nōbilis circa quā i. 3. ar‑ ticulo aliq̄ tāgā. ¶ Ad. 2. ꝑnˡᵉ rñdet ſatis ꝓbaᶠ expo‑ nēdo phm in. 7. meᶜᵉ de ꝑoritate sbe ꝛc̄. dicēs ꝙ dcm̄ illud eſt uerū per ſe. falſuz aūt per accñs. ꝑori eni nā in quātū tale nō repugnat ꝑoritas duratiōis ut in. 2. di. j ꝛ alibi ſepe hēt iſte. ſed aliq̄n ex cā extriſeca uel ex hitu dine nec̄ia poſterioꝝ uel ex ꝓſecutiōe nec̄ia uel expōne alteriꝰ ꝛ ſic de alijs. ꝯtingit ꝙ illō qđ eſt ꝑus nā nō poſ ſit eē ꝑus duratiōe. lꝫ tñ ei accidit inq̄ꝫtū ꝑus eſt ꝛ ex nā ſua ut pꝫ. Declarat aūt ex dictis phi hāc ſolonem ꝛ poſſibilitatē eiꝰ nōbilr̄. ꝑᵒ ex. 6. phiᶠ. t. c. 15. ubi Cōmē tator vniformiter rñdet huic rñſioni. ꝛ. 8. phi. t. c. 76. ꝛ circiter ꝛ fere idē. 2. ce. t. c. 53. ꝛ ide. per ſe eni loq̄ndo de motu nō determinaṫ ad certā uelocitatē ꝛ tardita‑ tē ſed in ordine ad determinata mobilia ꝛ mouentia. Celū nāqꝫ ſm phos nō poſſet uelociᶠ moueri tñ ex pte motoris: tū ex pte mobilis forte: ſaltē de mobilibꝰ cor ruptibilibꝰ lꝫ hēt appentiā. videmꝰ eni aliq̄ mobilia ex nimio ipetu uelocitatis motꝰ ſtatim diſſolui. 2ᵒ lꝫ ideꝫ declaraṫ ex. 4. phi. t. c. 72. de ſpaᵒ ꝛ corpe replēte. forte eni nō pōt repiri i nā corpꝰ replēs locū sbtiliꝰ ipō igne. Ex pte tñ corpis ꝛ loci nō eſt repugnātia i ifinitū. ubi Cōmᵗᵒʳ ſatis notāter ſcribit ad lꝫ ꝓpoᵐ. q̄re ibi. ¶ Ad 3. ꝑnˡᵉ diſtiguit de eē in pō paſſiua aut cū ꝑciⁿᶜ aut ſine. ꝑᵒ mō ꝓcedit ma. ꝛ ſic mi. eſt flā q̄ ſbm ꝛ eſt efficiens ꝛ eſt ſbm reᵘ ꝓprij. ꝑᵒ mō nō eſt in pō ꝯdictiōis ad ipm ſed tñ 2ᵒ mō ut pꝫ. Sed ꝯtra hāc ſolonē iſtat ex. 2. phi. t. c. 70. iplicite tñ de nō coicidētia māe ꝛ efficiētī. Ad qđ rñdet nōbilr̄ diſtinguēdo tā de mā q̄ꝫ de efficiente. Mā eni alia ex qua alia in qua qđ eſt ſbm. Silr̄ effici‑ ens aliud cū trāſmutatiōe aliō ſine. Exᵐ ꝑ. ut calefaci‑ ens: Exᵐ 2ᶦ ut itellectꝰ itelligēs forte ꝛ deꝰ creans ꝛ ſic de alijs. Dicit ergo ꝙ auctas Ar. vulgata itelligi dꝫ de mā ꝛ efficiēte ꝑᵒ mō ſūptis. Sed iſtat ꝯ hāc ſolonez adhuc qꝛ vꝫ iplicare ꝯdictionē idē vꝫ eē in actu ꝛ i pō ſilrᵉᵘ eiuſdē. Efficiēs eni inq̄ꝫtū tale eſt in actu: mā vō inq̄ꝫtū talis ē i pō. ēt mā i q. ſi igiṫ sbꝫ reᵘ paſſiōis ē effiˢ ꝛ mā: quōcūqꝫ capiaṫ erit ſilr̄ i actu ꝛ i pō reᵘ tñ eiuſdē.

Ad hoc rñdet dupl'r. pº q est fallacia ignorãtie elenchi ut pz discurrẽdo per ꝯditiones elẽchi pº elẽchoꝝ assigñ tas. opz enim ad ꝯdictionẽ iferẽdã recte: q opposita dicant de eodẽ sil' ꝛ sm idẽ: ꝛ respectu eiusdẽ: ꝛ ad idez in respectiuis. Est enim elẽchº sillus ꝯdictiõis uniº ꝛ eiusdẽ: nõ nois tñ: nec ẽt rei tm: sed rei ꝛ nois. nõ syno nimi sed eiusdẽ. ex hijs que data sunt de necessitate ac cidere nõ cõniiato eo q erat in pñº ad idẽ sm idẽ. silr ꝛ ifra eodẽ tpe. Est igit sbm efficiẽs respectu passiõis ꝛ mã ꝛ ita sm diuẽa est in actu ꝛ in põ: qꝛ sm rõnẽ effi ciẽtis est in actu: sm rõnẽ mãe est in põ. lz igit sit idem qð hẽt tñ diuẽa quo. ꝛ h sufficit ad vitandũ ꝯdictionẽ Alr rñdet distinguẽdo de potẽtia. nã alia est abiciens actũ: alia stãs cũ actu. pª d: añ actũ ꝛ põt dici respecti ua actualis. 2ª est cũ actu ꝛ põt dici absoluta ut saltem respectia aptlis de qbº hẽt videri sup. j. ꝛ 3. phisicoꝝ. ꝛ maxime in. q. 9. meceº. ꝛ infra in postpdicatis nõbilr. dicit igit ad ppositũ q in sbo respectu passionis est põ scðo mõ nõ pmo mõ: ꝛ iõ nõ sequit illam.

De tertio. Põt pº dubitari de efficiẽtia sbi re spectu pprij ut tãgit in solone. q. ꝛ ultimi pncipalis ꝛ ẽt. q. pcedẽte ꝛ alibi sepe in hijs lo gibº ꝛ reliq doctrina hº doc. videt enim q hoc nõ pos sit stare cũ idẽtitate reali ipsiº ad sbm ut. 3. di. p. q. 7. ꝛ 25. di. 2. hẽt iste. vz q r'lo cãe ꝛ effectº reqrũt diuẽitatez ne dũ suppoles sed eẽntialẽ ꝛ per ꝯñs realẽ. vñ lz in di uinis ad itra cõcedat pductio nõ tñ cãtio. sed Scoti ste coiter tenẽt idẽtitatẽ realẽ passionis ad sbm: tuz qa eadẽ gñatione gñant ꝛ eadẽ corruptione corrũpũtur: tũ pp coꝝ iseparabilitatẽ realẽ ẽt per quãcũqz põm: tum pp necessitatẽ ꝯñis demõ̃rationis ꝛ sic de alijs que hñt videri alibi. igit uel dicta doc. sibi ꝯdicũt: uel aliquod hoꝝ fũdaᵣ est flm. Itẽ qre potiº a forma qz a mã speci ei egredit ppum. mortalitas enim videt ꝯuenire homi ni rõne mãe sicut risibilitas rõne forme. Itẽ videt q il la ppõ. Nõ est possibile cãm necĩã ꝛ imediatã alicuiº poni nisi ponat effectº: quam ẽt. q. peunte hẽt: sit falsa saltẽ de põ absoluta dei ꝛ maxime in doctrina huiº ut pz in. 2. di. 12. ꝛ in. 4. di. 12. ubi hẽt q oẽ absolutũ pus realr distinctũ ab absoluto posteriori põt separi ꝛ sepa tim ꝯseruari. pz ẽt de tribº pueris in camino ignis. naz ignis est cã necĩa ꝛ meta caloris: uel saltẽ calor calefa ctionis seu caloris in calefactibili ꝛ sic de alijs. Item posset põderari qliter hec ppõ sit ab eterno uera: hõ est risibilis cũ tñ nõ fuerit efficiẽtia talis nec pnª realia ex qbº egrederet illa passio. Silr nec quãtitas nec respe ctiua sunt de gñe actiuoꝝ quõ igit ibi erũt ppa. siliter quõ in scðis itẽtiobº cum sola fabricatione itellectus hñt fieri. Plura alia possent ibi notari sed relinquant solerti lectori. ¶ Ad ista lz regrerẽt lõgũ pcessum bre uiter tñ pro nũc me absoluã. ubi võ notãdũ q de idẽti tate passionis ad sbm in dictis hº videt ambiguitas. Nã in. q. j. p. mece. ꝛ. q. 3. plo. sniarũ. videt uelle q alr in diuinis ꝛ alr in creaturis ppetas se hẽt ad suũ sbm qꝛ ibi ref est idẽ: hic võ ref cãta: ꝛ per ꝯñs realr distin cta ut videt silr in hijs logibº videt uelle q sint in diuẽ sis pdicatis ꝛ per ꝯñs distincta realr sustinẽdo distinctio nẽ talẽ eẽ iter pdicta ut. 5. mece hẽt ipse. Scotiste nihilo minº tenẽt idẽtitatẽ realẽ passionis ad sbm ꝛ videt in tẽtio eiº in. 2. sniarũ. di. 16. expsse. ubi dicit q poᶜ aie se hñt ad aiam ut passiones ad sbm. passio võ inquit ipse ebullit seu egredit a sbo ꝛ ita est idẽ realr ei sicut ibi in tẽdit ad ppositũ ostẽdẽ ex h idẽtitatẽ põrũ aie cũ eẽn tia. ꝛ iter se. difficulter iuenies expssiº h in doctria eiº: sed potiº oppom nisi bñ exponat. vñ aduertẽduz q ista se hñt per ordinẽ a se iuicem abstrahẽdo. vz dici: nasci: germinari: gñari: pduci: originari: pullulari seu ema nare aut ebullire: ita q dici est ifimũ ꝛ pullulare supre mũ. Solet ẽt distingui de passione extrinseca ꝛ intrin seca. Exm pmi ut accñtia iseparabilia ꝛ sic forte tẽpus ponit passio motº. dicunt aũt extrinseca nõ qn eueni ant ab itrĩseca sic. q. pcedẽte tactũ est. nec sic extriseca qꝛ nõ de eẽntia spẽi qꝛ sic ois passio põt dici extriseca: sed sic extrinseca qꝛ erit cãta in aliete realis nãe per se exñtis ꝛ absolute lz nõ per se subsistẽtis. Exm 2i sic risi bilitas que nõ dicit aliã rẽ absolutã seu nãm nec realẽ ppe effectũ respectu sbi. tale ẽt ppriũ intrinsecum ali qñ emanat a pncipijs sbi ut est ppriũ spẽi spãlissime: uel saltẽ subalterne ꝛ hoc forte aliqñ rõne mãe ut mor tale. uel hẽre carnes molles in hoie. uel rõne forme ut disciplinabile risibile. Aliqñ võ emanat ab essentia ul qdditate illiº cuiº est ppriũ sic sũt ppria trãscẽdẽtia: ꝛ silr in diuinis. ¶ Nũc ad arta per ordinẽ dico q doc. itelligi dz ubiqz de effitia extẽsiue sũpta hoc est accipiẽ do magis abstractum iplicite in minº abstracto expli cite: idest q passio egredit ebullit emanat seu pullulat ex pncipijs uel eẽntia sbi: vñ ignorãtia abstractionum multos errare facit cuiº sunt obtusa capita semper in ualle nubilosa mãliũ sensibiliũ ꝛ imaginabiliũ sbmer sa nõ ualẽtia ad lucida mõtana qdditatũ ꝛ cõceptuuz mere itelligibiliũ trãscẽdẽ. qre recte Augº ingt q pau coꝝ est ad sinceras vitates attingẽ. ꝛ nõ nisi pure anie ad eas pueniũt ut egregie. 3. di. p. q. 4. iste exponit. hac puritate purissimº certe erat Scotº nr ꝛ seqces plures imo ut nerũ fatear: neminẽ vidi limpidũ speculatiuuz nisi dũtaxat scotistam: hẽant patiẽtiam uelint nolint detractores: qꝛ coactº vitate loquor sed h hactenº. loq tur igit doc. hic de passione itrinseca ꝛ emanatiõe sim pliciter necĩa ꝛ nõ de passione extrinseca ꝛ efficientia pprie dicta siue fiat cũ trãsnc phica siue nõ. vñ qð aliq imaginant hic saluãdo Scotũ: vz q sbm est cã efficiẽs sine trãsmutatione sicut ẽt in solone ultimi pncipalis hic tãgit nihil ualet ad saluãdũ pdicta: qꝛ siue fiat per trãsmutationẽ talẽ siue nõ dummõ sit pprie efficiẽtia: arguit semp distinctionẽ realẽ ut pz in creatione ꝛ i p ductione actº itelligẽdi. Nihil enim seipm gignit nec efficit. Qui uellet ẽt dicẽ q loquit doc. hic famose sic coiter in hijs logicabº posset pbabilr sustẽtare. sed pri ma rñsio melior est. Tetigi aũt in qbusdã notulis sup q. hº in metacas. q. j. qliter põt glosari doc. i illa pª. q. ꝛ. q. 3. plo. ubi ponit diam iter passiones in creaturis ꝛ ppetates in diuinis. Notãter igit dicit doc. hic i lra q ppriũ egredit ex pncipijs sbi: qð cõfirmãt iaz dicta: ꝛ q loqtur hic de efficiẽtia extẽsiue ꝛ de pprio pprijs sime sũpto qð est spẽi spãlissime uel saltẽ subalterne ut supra notaui. stat igit idẽtitas realis cũ emanatiõe lz nõ cũ ppria extrinseca cãlitate: ꝛ sit nulla cõtrouersia in dictis agle. ¶ Ad aliud dico q quelibet ps diffini tionis est ut forma. 7. mece. t. c. 35. dato igit q cõueni at aliqð ppriũ rõne mãlis spẽi põt nihilominº dici q iest ẽt ei rõne forme. Uel dic q hic sumit forma p qd ditate specifica ut. q. pcedẽte tactũ est. sed qð ibi tangi tur de mortali dictũ est supra copiose. q. finali de dia. potiº videt iẽẽ ut ppriũ idiuidui qz spẽi sed ibi hoc no taui. Vñ aduertẽdũ ꝛ facit multũ ad ppom q lz phus ꝛ expositores ꝛ ẽt iste doc. ꝛ alij auctores assignãt plu ra pro passionibº que nũc vident quãtitates nũc qlita tes nũc r'lones ẽt actuales ut pz in geomea. qre nimirũ videt ponẽ sba distincta realr a talibº ꝛ cãre affectiue ipsas sicut ꝛ cetera accñtia. Nihilominº tñ sm vitatez ppriũ itrinsecũ (de quo est hic smo) est tm respectº ap titudinalis ꝯñs nãm spẽi in. 2. uel in. 3. saltẽ signo nãe: cuius nulla cã effectiua nec effitia põt assignari nisi illa dũtaxat que est spẽi uel sbi eiº siue in re siue in itellectu ponat. ideo uere dicit tale ebullire ex pncipijs intrinse cis uel ex eẽntia seu qdditate sbi. vñ si risibilitas pona tur qlitas: ꝛ dicat q est passio hois hoc dz itelligi quã tũ ad aptitudinẽ nõ quãtũ ad absolutũ in risibili ipoꝝ.

tatū.de alijs eodē mō dicat. Uñ nōn dicit doc. ꝙ est pō nō abijciēs actū: ideo in geoª hēre tres ponit passio triāguli. qꝛ cōiūgit semp act⁹ aptitudini. ⁊ hec est cois doctrina Scotistarū cui adhereo qꝛ iueni expresse in ipso. 6. meᶜᵉ. q. j. soluēdo. 3. pncipale hec vba: ꝙ vꝫ ꝯnes demōstrationis itelligēde sunt de aptitudine ⁊ nō de actuali exñtia. hoc tene. Uocat tñ ꝓpriū effectus sicut loqtur doc. hic extēsiue ut dixi: cū tñ coeffect⁹ deberet dici uel aliqd ipsi⁹ effect⁹. ubi tñ adūte ꝙ lꝫ ꝓpe effect⁹ dr in compatione ad efficiēs est tñ nomē cōe ad cālitatē quācūqꝫ siue itrinsecā siue extrinsecā ita intellige hūc locū ⁊ alia plura. ¶ Ad aliud pꝫ ex dictis ꝙ loquit hic de cā necīa sim imediata ⁊ pciª ⁊ hoc loquēdo de cā extēsiue ut dictū est ⁊ de effectu tali. instantie vo adducte ex fundamētis doc. ꝓcedūt de cā necīa bꝫ gd ⁊ nō pcisa ⁊ ꝓprie effectie cāute effectū ꝓpe ⁊ realr distinctū ⁊ absolutū qre nihil cōcludūt ꝯtra dicta. An aūt caliditas sit ꝓpriū ignis ⁊ an possit separi a calore ifra habet videri. ¶ Ad aliud dico ꝙ hec fuit uera ab eterno in mēte diuina. hō est risibilis ⁊ qle esse habuit sbꝫ ⁊ pncipia ei⁹ tale habuit risibile. sicut aūt eē cognitū ⁊ bꝫ gd tm̄ ⁊ polᶜ habuerūt illa ita ⁊ istd. Qd addit de quātitate ⁊ respectiuis: lꝫ aliq uelint ꝙ tm̄ sbarum sunt passiones. ⁊ posset colorari quoquo mō ex dictis h⁹. 6. meᶜᵉ. q. j. tñ tenendo aliā viā que uerior est: dico ꝙ lꝫ illa nō sint de gñe actiuoꝝ ꝓpe phice sūt tñ meᶜᵉ. silr arᵐ ꝓcedit de efficiētia ꝓpe dicta. hic vo loquimur de simplici emanatione ⁊ sic illa sunt sufficiētia principia. Et qd ultimo addit de scdis itētionib⁹ supra. q. 6 tetigi hoc. pōt ergo dici ꝙ sicut itellect⁹ dat eis entitates effectiue ita dat aptitudines ꝯueniētes: ⁊ sicut suo mō hñt pnª itrinseca ita ⁊ emanaᵉˢ passionum.

Secundo dubitat circa solōnē pmi principalis cū dicit doc. ꝙ risibile semp iest actu. Cōtra qd nō hēt rōnē entis in actu nō videt posse iherē actu: sed risibile est h⁹ ergo ⁊c. Ma. pꝫ qꝛ actu iherē psupponit actu eē. Mi. habet ex dictis h⁹ in qᵗᵒ q. 2. arˡᵒ. j. cōtra Thomā. ubi dicit ꝙ aptitudo non hēt rōnē entis in actu eo qꝛ posset eē ad terminū nō exñtē. Qꝫ aūt necīo exigit aliqd nō exñs ipm est non exñs in actu: qꝛ rlo non est maioris entitatis termino ut. 8. di. p. q. finali. ⁊. 13. q. quoᵗˡ hēt ipse. Itē cū pus nā sit ens in se qꝫ ihereat videt ergo ꝙ in illo pori hēt aptitudinē ad iherē maxime cum iherētia aptitudinalis sit passio cuiuslibet accñtis ut. 7. meᶜᵉ. ⁊. 12. di. 4. hēt iste. male ergo dicit doc. ꝙ aptitudo nō est in iherētia risibilis ad actū. Itē risibilitas dr aptitudo hois ⁊ non aptitudo ipsius ridere. igit in ordine ad sbm itelligit illa aptitudo ⁊ nō ex pte ipsi⁹ ꝓprij in se ut dicit doc. ¶ Ad pmū dico ꝙ doc. subtilissime ⁊ singularissime rñdet ad arᵐ. Et cū dicis ꝙ aptitudo nō hēt rōnē entis in actu ipse doc. q. 13. quoᵗˡ soluēdo arᵐ pncipale rñdet ad hoc dicēs ꝙ rlo que quātū est ex pte fundamēti esset actualis ⁊ pp nō entitatē termini est pōlis: ipsa denoiat frequēter fundamētū uel sbm qꝫ actualr ieēt. Et exēplificat de iclinatione aie sepate ad corp⁹: ⁊ de actuali extēsione scie practice ad praxim: ⁊ de mēsuratione albedinis respectu coloꝝ ⁊ sic de alijs. Dico ergo ꝙ in ordie ad fundamētū risibile est ens actu ⁊ sic actu inheret ut dicit doc. imo pōt dici quātū est ex pte fundamenti ꝙ hō semp ridet actu ut pꝫ in exēplis iā tactis. Et si dicatur ꝙ reᵘˢ eēntiali⁹ depēdet a termino qꝫ a fundamento ergo pncipali⁹ denoiabit talis uel talis a termino. Hoc pōt cōcedi. ideo uocat iste reᵘˢ aptitudinalis in ordine ad terminū pncipalr. ⁊ qꝛ nō termino sed fūdamēto iheret uel poti⁹ iest dr reᵘˢ fundamētalis ⁊ actualiter iherēs. Dico igit ꝙ eo mō quo est actu ens actu inheret uel iest: si sic nō repugnat modus iherēdi rei entitati. Exᵐ de pō maᵉ que ei actu iheret ⁊ ita reᵘ ei⁹ pōt dici act⁹ lꝫ in ordine ad formā sit pō. vñ sicut dictuꝫ est sepe supra de qd ⁊ modus: ita pōt hic imaginari. s. ꝙ aliqd sit aptitudo ut qd: ⁊ act⁹ seu ens actu ut modus. similiter pōt applicari hic illa distictio de actu formali ⁊ entitatiuo ⁊ de pō duplici corñdēte. ¶ Ad aliud dico ꝙ in respectiuis nō sepat iherētia aptitudinalis ab actuali sic separi pōt in absolutis ut pꝫ. ubi pus i arᵈᵒ allegatur doc. ubi adūtēdū ꝙ nō ꝓpe in respectib⁹ aptitudinalib⁹ seu in ꝓprijs passionib⁹ dr iherē uel acciʳᵉ ut. j. di. 2. ⁊. 8. di. p. pōt colligi de mēte h⁹. sed bñ cōuenire uel ieē ut loqtur caste doc. qꝛ acciᵗᵃˢ receptibilitas ⁊ iherētia arguūt distinctionē realē ꝓprie loquēdo de rigore smonis. pp tñ penuriā noium utit doc. h termio iherētia. Dato igit ꝙ in risibilitate in illo pori nāe in quo quoquo mō pcedit in eē sbo icludat aptitudo adherēdū. illa tñ nō est aptitudo quā formalr iportat nomē risibilis sed est ad ridē ⁊ nō ad actu iherē uel ineē. Uel posset negari ꝙ in illo pori isit sibi talis hitudo: qꝛ ut sic est tm̄ ipsa nec pus est qꝫ isit fundamēto cū sit fūdamētalis. ⁊ sic negaret fundari aptitudo in aptitudie ut fingit fr Joānes foksal hic. Et cū dicit ꝙ iherentia aptitudinalis sit passio ⁊c. pōt dici ꝙ uerum est in hijs que sūt uere accñtia ⁊ per ꝯñs reʳ distincta a sbo. Qui uoluerit tenē aliā viā dicat ꝯñter. ¶ Ad aliud ꝯcedo ꝙ dr aptitudo hois nō tñ in ordine ad iherē seu ieē sed in ordine ad ridē. est eniꝫ aptitudo actu fundaᵗˡ sed pō termini plerūqꝫ: ⁊ iō notāter ualde dixit doc. ꝙ est ridere aptiᶠ ut denotet act⁹ iherētie ⁊ aptitudo termini Est enim ibi act⁹ entiᵘˢ formalis ⁊ vtualis. ⁊ pō obiectiua formalis ⁊ subiectiua.

Tertio dubitat circa solōnē. 2. pncipalis. qꝛ lꝫ ut dictū est illa solō sit appens multū. ⁊ ifra ēt. q. 2. de accñte idē recitat. tñ qꝛ. 7. meᶜᵉ. q. 2. alr sētit videt ꝙ uel hic uel ibi min⁹ bñ dicat. Ibi enim recitat tres modos dicēdi alioꝝ exponētiū illā poritateꝫ sbe ꝑe respectu accñtis. quoꝝ terti⁹ est iste quē hic ponit ⁊ ipm ibi satis subtilr ipugnat. ⁊ ultimo ponit opi. ꝓpriam. Posset ēt dubitari circa illa exēpla ex phō in nālibus adducta: sed qꝛ sunt alteri⁹ cōsiderationis omitto ea pro nūc. ¶ Ad hoc pōt dici breuiter sicut supra sepe notaui ꝙ ad pñtē speculationē ubi tñ per accñs cōsiderant ista realia sufficiebat doc. recitare aliquā viaꝫ ꝓbabilem expoᵗⁱᵘˢ Arꝫ. ⁊ iter oēs aᵒꝝ illa videt efficax expō. Igit satis erat illā recitare. In meᶜᵃ vo ubi fuit locus ꝓpri⁹ determinādi vitatē realem alti⁹ iuestigauit doc. expōnē dicti Arꝫ. ut ita nulla absurditas est i dictis ei⁹. Sed siqs uellet simplr tenē hāc expōnem in Arꝫ. nō erit difficile declarare (ēt ad mētē doc. argumta que facit ibidē cōtra ipm) qd idagini altiori relinqtur. Multa eni subtili lectori omittāda sunt. ¶ Circa solōnē. 3. pncipalis nō opꝫ imorari: qꝛ oīa que ibi tāgi possent ex pcedētib⁹ solui pñt. vꝫ quō est ibi pō extensiue loquēdo ⁊ nō añ actū. imo oīs pō passiua pōt negari nisi in ordine ad tinū aptiᵗᵉ. loquit tñ doc. famose de ꝓprio ut pus notaui. silr pꝫ quō est cā efficiēs eius. Et quō dꝫ itelligi ibi efficiēs sine trāsmutatione: ⁊ sic de alijs: que gra breuitatis postpono: ad altiora acciᵘˢ mōtana uolādo. Ea que dicta sunt per totū de ꝓpo pᵉ i tenᶠ sūpto appliᵒ in actu signato ad ꝓpriū logicū. Est enim uirͤ ⁊ recte diffinit ⁊ distinguit de accñte ⁊ semp iest. Ex paupe usuario hec dicta sint de ꝓprio. Qui ꝓprietarius est plura si uelit addat.

Tricesimoseptimo t querit circa caplm de accñte. ⁊ pᵒ qrit an accñs sit de nūo uliūm. ¶ De pᵒ. qd accidēs: ⁊ quotiēs accipit patebit infra in solone h⁹. q. ⁊. q. sequēte. sed ꝯformiter dictis h⁹. 7. meᶜᵉ. q. j. ⁊. 12. di. 4. q. j. accñs accipit vno

mō pro cōceptu quē formalr̄ significat: utpote pro ipa accn̄talitate ⁊ sic est synonimū cū īherētia. vn̄ accidere dicit̄ q̄si euenire: q̄re modos significādi ut scis. Alio mō accn̄s accipit̄ pro substracto seu denoiato huiꝰ concreti accn̄s formalr̄ accepti. ⁊ tūc pōt diuidi in reale ⁊ rōnis equoce. ⁊ utrūq̄ʒ mēbrū subdiuidi pōt multiplr̄: ut ifra tāgit. de quo in topicis. 5. mece. ⁊ i logibꝰ ⁊ etiam in nālibꝰ plerūq̄ʒ ꝑm eiꝰ diuisas significationes ꝑtractat̄. Quid nūs ⁊ qd ulē pʒ fere supra. Ordo huius q. ad p̄cedētes ⁊ sequētes satis pʒ sicut in silī supra. q. j. de ꝓprio notaui. Diuisio cois est.

De secundo arguit p̄mo pro parte negatiua 4. rōnibꝰ. Quarū p̄ma ꝓcedit ex fundamēto Cōmētris. 3. de aia. ꝯto. 5. ⁊ Boetij. 5. de cōsolatione. Receptū vʒ est in recipiēte per modū recipiētis. ⁊ silr̄ hēt in. 2. di. 3. q. 6. de vnitate nūali ⁊ qddi tate cōi. Cū igit̄ accn̄s cōe de quo hic est ꝑmo est in singulari nūo. p̄mo est in singulari ut hēt Porphyrius in coitabꝰ ⁊ phūs. 5. mece. t. nō hūte cōmētū. seqtur q̄ sit singulare ⁊ per ꝯn̄s nō ulē. ℂ 2a rō ꝓcedit ex diuisiōe entis. 5. mece. t. c. 13. in sbaʒ ⁊ accn̄s. que diuisio si est bona dat̄ per opposita. cū ergo vnū mēbrū utpote sba est p̄eitēle reliquū ēt erit tale. alr̄ nō opponerent̄ ut supra q. 4. in silī dixit de sba p̄ma ⁊ 2a. ⁊ per ꝯn̄s nō erit ulē: q2 oē ulē est 2eitēle ut pʒ sepe p̄us. ℂ 3a rō ꝓcedit ex p̄dine per se accn̄tis de p̄eitēbꝰ accibꝰ qd nō cōtingeret si accn̄s eēt ulē: ⁊ per ꝯn̄s 2e itēle. pro maiore quoq̄ʒ accipit illud qd supra. q. 8. ptractauit de p̄dine. s. 2e itētiōis per se de p3. Mi. v̄o ꝓcedit uel ex regula. 2. topicorū. s. q̄ oē denoiatū a supiori denoiat̄ ab iferiori. Uel potiꝰ ex equocatione entis. Equocū enim ponit inmediate sua significata ita q̄ nullū altd itellectū iportat quare cū hec sit per se ⁊ in qd. Qualitas ē ens. 3. q. 8. ⁊. 10. mece. igit̄ erit per se falsa uel accn̄s cū ens significat immediate illa: nō p̄mū ergo 2m igit̄ accn̄s est p̄eitēle ⁊ ita nō ulē ut pʒ p̄us. ℂ 4a rō ꝓcedit ex applicate ulis ⁊ speciērū eiꝰ fundatis p̄eitenus q2 nō singularibꝰ sed coibꝰ fundamētis applicant̄. Accn̄s v̄o applicat̄ fundamēto singulari ut hec albedo est accn̄s. qd ꝓbat per locū a diffōne ⁊ pʒ in lr̄a. sed in quo differt hoc arm a p̄mo p̄ncipali videt̄ dum: de quo forte statiʒ. ℂ Ad appom adducit Porphyriū ⁊ Arꝫ. p̄o topicoꝝ. Deinde ad. q. rn̄det tenēdo ptē affirmatiuā specificādo tn̄ de accidēte. Pro cuiꝰ declaratione p̄ter iā p̄us dicta de multiplici acceptiōe accn̄tis distinguit nōbilr̄ de accn̄te p̄eitēt vʒ ⁊ 2e itent dicto. ⁊ illa est diuisio equoci in equota. ⁊ utrunq̄ʒ mēbrū dicit adhuc eē equocū. Pro p̄o recitat dictū phl. 5. mece in fine. ubi coiter libri hūt. 8. mece in fine ⁊ male. ⁊. 6. mece. t. c. 6. ⁊ ide idē habet̄. vno mō idem est qd cōtingēs in paucioribꝰ. de quo. 2. phisicoꝝ. ⁊ alibi sepe habet̄ casus vʒ uel fortuna que dicunt̄ accidentia q2 cāe per accn̄s. Alioꝰ q̄ aduenit realr̄ rei in actu post eiꝰ eē cōpletū. Et utrūq̄ʒ dicit̄ p̄eitēle q2 hūt esse seclusa collatione cuiuscūq̄ʒ poe compantis. Et addit q̄ accidēs illo scd̄o mō sumptuʒ diuidit ens ex opposito sbe. Quale ens sic coiter sūptū est equocū ad. 10. gn̄a. ulr̄ ꝑʒ aliā lr̄am accn̄s sic sūptū est equocū ad. 9. gn̄a. Utraq̄ʒ lr̄a pōt bn̄ stare. Ibi enim ut pʒ enūat doc. 5. equocātia per ordinē. Primū ens. 2m accn̄s. 3m accn̄s reale. 4m accn̄s reale per iformationē. 5m accn̄s itētionale. de q̄ statim magis. Prosegtur aūt aliud mēbrū p̄ncipale. s. accn̄s itētionale qd ingt est equocū q2 vno mō significat idē q̄ extraneū ut in fallacia accn̄tis in elēchijs sumit̄. alio mō significat oē qd fit per opꝰ collatiuū itellectꝰ seu uolūtatis ⁊ sic oēs 2e itētiones imo oia entia rōnis dicunt̄ accn̄tia ⁊ ita. 5. ulia dicunt̄ accn̄tia etiā qd ditatiue forte. Alio mō sumit̄ ut distinguit̄ cōtra p̄dim eēntiale sicut supra. q. 2. de ꝓpo tactū est ⁊ sic est cōe ꝓprio ⁊ accn̄ti tn̄ tanq̄ʒ genꝰ ꝓpinquū forte ut supra. c. de dīa. q. 5. notaui. Ultimo significat idē q̄ p̄dim nec per se nec eēntiale nec ꝯūtibile ⁊ sic est ad ꝓpositū hic 5. ulē: qd declarat sicut p̄us de alijs per hoc q̄ hēt cōditiones reqsitas ad rōnē ulis. p̄o q2 p̄di2 de pluribus ut actꝰ sigtꝰ uerificat̄ in exercito in fundamētis. sequitur eni accn̄s p̄dicat̄ de pluribꝰ q̄ socrates est albꝰ lapis est albꝰ lignū est albū ⁊ sic de alijs. ⁊ q̄ sit distinctum ulē ostēdit per distinctū modū p̄dicādi eiꝰ ultra rōnē ulis tanq̄ʒ per dīam uel dīas plures circūlotēs vnā ultimā qd est in q̄le accn̄tale non ꝯūtibile seu cōe: de quo magis. q. sequēte erit ꝑmo. Qd declarat notāter recurrēdo ad ꝓpetatē fundamēti. vn̄ orit̄ itētio accn̄tis. sicut enim intētio gn̄is a māli in mā specifica ⁊ dīa a formali ⁊ spēi a totali seu. 3. entitate ⁊ ꝓprij ab accibꝰ egredientibꝰ a p̄ncipijs itrinsecis seu forma specifica origiat̄ hūt eē ⁊ occasiot̄ lʒ effectiue cōpletiue ab itellectu. ita itētio accn̄tis ab accibꝰ euenientibꝰ aut rōne māe aut q̄litatū actiuarū aut ab extrinseco ut supra dictū est origināt̄ habet̄. Et sic est corrn̄dētia uera reqsita erit sic̄ i alijs. vn̄ sequitur alietas modi p̄dicādi in intenbꝰ ab alietate modi eēndi in rebꝰ. In qbus v̄bis tetigit doc. paucis ea que copiose sepe p̄us notaui. ℂ Cōsequēter rn̄det ad argumēta p̄ncipalia. Ad p̄m negādo mi. loqndo de accn̄te ut hic sumit̄ 2e itēt. sed sic tn̄ cōi applicat̄ ut albo. ubi notāter dicit albo ⁊ nō albedini ut ifra. q. finali magis explicabit. applicat̄ eniʒ itētio q̄libet horū. 5. fundato sub illo mō significādi ꝑm quē fundamētū est p̄dile in actu exercito iux̄ nām ⁊ exigētiam illius ulis: q̄re cū albedo nō p̄di2 de sbo sed albū accn̄s non albedini sed albo applicat̄ fundamētū tn̄ accn̄tis est in singulari ⁊ de illo logtur phus in. 5. ⁊ Porphyrius. c. de gn̄e. imo p̄o est in singulari ut ibidē ⁊ in coitabꝰ hēt Porphyꝰ ⁊ per om est de accn̄tibꝰ ꝓprijs. Cōtra hanc solōnē istat: q2 qd est in eo qd est in singulari videt̄ esse in singulari: sed itētio accn̄tis est in albo sbiue ⁊ albuʒ p te est in singulari ergo ⁊ itētio talis ⁊ ita remanet difficultas argumēti p̄ncipalis. Rn̄det notāter recurrendo ad ea que sup̄. q. 8. de triplici accepne significati termini cois dixit. ⁊. q. 11. de fallacia accn̄tis in silī dicis q̄ fundamētū est in singulari ꝑm eē māle eiꝰ ⁊ sic exn̄eatur itētioni ⁊ eꝫ. ꝑm aūt eē cognitū compatū inest ei itētio q̄re est accn̄s in argumēto. Albū est in singulari accn̄s iest albo ergo in singulari. Posset ēt dici q̄ albū in ma. ⁊ mi. est duo termini: ⁊ ita uariat̄ mediuʒ ut pʒ. ℂ Ad. 2. ⁊. 3. rn̄det vnica solōne q̄ ꝓcedūt de accidēte p̄e itēt sūpto in ultima accepne eiꝰ ⁊ ita nō diuidit accidēs ut hic accipit̄ ens cōtra sbam quo ad. 2. arm nec p̄dicat̄ per se de aliquo nouē generū sed accn̄s p̄e itēle ꝓ vno significatoꝝ quo ad. 3. arm. Cōcedit tn̄ q̄ denoiatiue p̄dicat̄ accn̄s sūptū hic de quolibet. 9. generū lʒ nō ulr̄ ut iā dcn̄ est q2 nō de oibꝰ suis iferioribꝰ utpote nō de sinbꝰ nec de q̄libet ēt spē ut sup̄. q. 3. de ꝓpo tactū est q2 aliq̄ talis est ꝓpriū ⁊ exēplificat spāliter in q̄libꝰ. lʒ enim q̄litas uel potiꝰ q̄le ut supponit pro albo ⁊ nigro sit accn̄s nō tn̄ ut supponit pro risibili: q2 risibile est ꝓpriū hois ⁊ nō accn̄s cōe ut pʒ. hec ergo est uera q̄litas uel q̄le est accn̄s: nō tn̄ hec. ois q̄litas est accn̄s. nec hec ois spēs q̄litatis est accn̄s. est ergo equocatio i illis argumētis. ℂ Ad. 4. negat mi. sed q2 ēt ibi est equocatio posset distingui mi. ℂ Ad ꝓbationē per locum a diffinitione exposuit not Porphyriū ut. q. sequēte magis explicabit̄. Nihil enim est accn̄s ut hic loqmur nisi q̄ est de pluribꝰ actu exercito silr̄ p̄dicabile hꝰ1 nō est hec albedo nec hoc albū q̄re nō est accn̄s 2e itēle. Plura hic addat lector q2 festino cū herculeis structuris fabricis ferrariebꝰ. Ex p̄dcis nāq̄ʒ. q. ⁊ declarabꝰ earꝝ bone idolis hēt facilē additū ad h̄ ⁊ sequēa plerūq̄ʒ q̄re ꝑce breti

De tertio p̄o circa solōnē. q. occurrūt aliqua motiua. videt̄ enim q̄ accn̄s non sit

ponēdū ul'e q: nō h̄ēt rōnē p̄dilis cū tm̄ per accn̄s p̄dicaṫ ei9 fūdamētū.j.posteriorꝝ ꝛ alibi sepe.p̄dicari aūt per accn̄s est q̄si ƀm qd p̄dicari:nō ergo accn̄s erit p̄dicabile per se.nā sic̄ depēdēs a ꝯtingēti nō est necīuꝫ ut 39.di.p̄.h̄ēt iste.ita nec depēdēs a per accn̄s erit per se. Seq̄reṫ ēt q̄ itētio accn̄tis posset applicari ſƀo reu accidētis sic̄ eꝰ:q: ibi est p̄dio per accn̄s sicut hic ut pꝫ p̄o posteriorꝝ.ubi ponunṫ tres gradus p̄dis per accn̄s.q̄rū 2⁹ est p̄dio ſƀi de accn̄te.ƀ ergo albū est lignū est per accn̄s:igiṫ lignū est accn̄s:qd̄ v: absurdū. Accn̄s etiaꝫ nō est natū iēē ſƀo nisi in suis sinb9 p̄o.ergo singulaa p̄o h̄n̄t rōnē accidi seu iherēdi. A ꝓp̄etate aūt ihesionis accidētalis in fūdatls moueṫ itellect9 ad fabricādū intētionē.cui ḡ p̄ncipali9 iest talis ꝓp̄etas ei p̄ncipali9 iest itētio accn̄tis:qd̄ nō posset eē si eēt ul'is q̄re ꝛc̄. Itē nō v: q̄ accn̄s q̄rat pl'ritatē ſƀoꝝ nec actu neq̄ꝫ aptitudie: sicut gen9 d̄ia spēs seu ꝓpriū:q: aptitudo ꝛ pōlitas inhesionis ei9 sufficiēter terminaṫ in vnico ſƀo. Rursus circa illā diuisionē multiplicē accn̄tis possent plura tāgi.p̄o q̄liter equocū in equoca diuidiṫ:ꝛ sil'r equocū in vniuocū ꝛ equocū.de illis duob9 p̄mis mēbris accn̄tis p̄e itētiōalis nō opꝫ hic ptractare q: ptinēt ad scias reales.videaṫ iste pro p̄o in.6.mece.q.2.ꝛ in.5.mece.ꝛ 7.ꝛ ifra in p̄ditls ꝛ alibi sepe pro 2o.sil'r qd̄ ibi tāgiṫ de equocatiōe entis.10.gn̄ib9.seu accn̄tis.9.gn̄ib9 v: ambiguū in doctrina ei9 ut pꝫ. Quātū ad p̄m mēbrū 2'p̄ncipalis.s.accipiēdo accn̄s pro ex̄neo:nō opꝫ hic imorari.q: sup li.elēchorꝝ.q.43.ꝛ sequētib9 h̄ēt copiose videri. De 2o mēbro posset dubitari an.s.2a intētio in cōi que d: accn̄s sit p̄dim eēntiale uel accn̄tale reu diuꝫ aliarū:ꝛ an accn̄s ut est.5.ul'e possit ei ut modus applicari. De 3o membro posset dubitari q̄liter tc̄ nō eēnt plura q̄ꝫ.5.ul'ia. Sil'r q̄re poti9 in qd reu gn̄is ꝛ spēi sit equocū:ꝛ in q̄le reu eēntialis ꝛ accn̄talis q̄ꝫ in q̄le accn̄tale respectu ꝯuertibilis ꝛ nō ꝯūtibilis. De 4o membro dubitaṫ.p̄o q: accn̄s respectu h9 ꝛ illi9 est p̄dim eēntiale sicut spēs ꝛ gen9.igiṫ accn̄s est p̄dim eēntiale.2o quia 49 modus pseitatis est accn̄tis de ſƀo ut pꝫ:ergo accn̄s est p̄dim per se.sil'r rō gn̄is per se ꝯuenit spēi sed accn̄s est spēs ul'is cui9 rō est p̄dicari de plurib9:ḡ p̄dicari de plurib9 per se ꝯuenit accn̄ti.3o v: q̄ plura accn̄tia possent poni ꝯūtibilia respectu ſƀoꝝ:ut corrūpi forte reu cōpositi ꝛ trāsmutari ſƀal'r mäe ꝛ quantitas mäe ꝛ sic de aliīs.an ēt ordinate an supflue ponit illa 3a eēntiale.s.per se ꝛ ꝯūtibile posset dubitari. Circa illā declarationē in fūdamētis ēt possent plura pōderari.v: enim supponē q̄ tm̄ in ſƀīs repiunṫ gn̄a spēs ꝛ d̄ie ꝛ sil'r ꝓpriū ꝛ accn̄s.sil'r q̄ a mä gen9 a forma d̄ia accipianṫ q̄ falsa sunt q: repiunṫ in oib9 spēb9 mäliū ꝛ imäliū ꝛ ul'iter.10.generū. ¶ Sustinēdo tn̄ dicta oia doc.ad ista p ordinē rn̄deṫ. Ad p̄m dico q̄ sicut in entib9 ꝛ entiū cōnexione daṫ ordo ita in mō p̄dicādi. Entiū autēꝫ alia p̄ncipalia ꝛ eēntial'r iclusa ꝛ hoc in oi gn̄e lꝫ p̄ncipalissime in gn̄e ſƀe:q̄re eodē mō p̄dicationū erūt alie p̄ncipales ꝛ pseice.alie min9 p̄ncipales ꝛ per accn̄s.ꝛ cōcedo q̄ respectiue loquēdo 2e sint ƀm qd respectu p̄marū sicut accn̄s respectu ſƀe est tanq̄ꝫ nō ens:simṫ tn̄ in suo ordine ꝛ gn̄e sunt tales. Adūtēdū tn̄ q̄ ꝓpō d: per accn̄s tripl'r.p̄o qn̄ alterū extremorꝝ est accn̄s inherens aliī qd̄ cōuenit tripl'r.uel qn̄ accn̄s de ſƀo uel econtra. uel qn̄ accn̄s de accn̄te accipiṫ:tū p̄dim scd̄o mō d: propositio per accn̄s ut distinguiṫ ꝯtra ꝓpōnē p̄o ueraꝫ ut hic ysocheles h̄ēt tres.3o mō qn̄ p̄dim est ex̄neū intellectui ſƀi:ut aial est hō.ꝛ ul'r qn̄ iferi9 de supiori d:. Isti tn̄ duo ultimi modi nō sūt ad ꝓpom hic ut pꝫ ex equone accn̄tis hic assignata. Est ergo accn̄s p̄dile per se per accidēs seu accn̄tale:ut li per se determinat iherētiā lꝫ nō iherēs sicut accn̄s est per se ens ut supra.q.8.dictuꝫ est ꝛ.q.sequēte magis appebit. Probatio ibi tacta ostendit q̄ nō est p̄dile per se ut li per se determinat iherēs ꝛ nō aliter. Posset ēt dici q̄ sicut est maior vnitas in intenb9 q̄ꝫ in rebus ita maior pseitas. Qd̄ ꝯn̄ter tāgiṫ ibi de applin̄e itētionis accn̄tis ſƀo.posset ꝓbabil'r illd̄ cōcedi ex fūdamētis h9 spāliter in.3.di.7.q.j.ubi dicit. q̄ nō est de rōne h9.2.itētionis accn̄s applicari precise itētioni p̄e que a meco d: accn̄s sicut nec de rōne gn̄is seu spēi applicari dūtaxat fūdamētis de gn̄e ſƀe ꝛ exēplificat ut arm tāgit de ista albū est lignū.tn̄ de facto inquit doc.nō applicaṫ itētio accn̄tis alteri fundamēto q̄ꝫ accn̄ti meco.tūc ad arm nego qd̄ iferṫ. ¶ Ad ꝓbationē de gradib9 p̄dis per accn̄s. Dico q̄ ph̄us accipit ibi p̄dicari extēsiue ut se extēdit ad directe ꝛ idirecte p̄dicari.ꝛ duo ultimi gradus h̄n̄t reduci ad p̄m.vn̄ p̄o posteriorꝝ.t.c.35.dicit q̄ ƀ est per accn̄s albū est lignū qa significaṫ q̄ illud cui accidit albū est lignū:qd̄ exponitur nōnter ifra.q.8.an̄ predir. Applicaṫ igr̄ itētio accn̄tis ꝛ cuiuslibet ul'is fundamēto qn̄ qd̄ natū est p̄dicari p̄dicaṫ ƀ est in p̄dine formali ꝛ nō mäli que nō est ꝓprie p̄dio ut supra notaui. Et qd̄ ultra tāgiṫ de iēē accn̄tis ſƀe p̄o. Dico q̄ ꝓcedit ƀm eē mäle accn̄tis. Intētio v̄o applicaṫ ei ƀm eē compatū seu itelligibile aut poti9 cognitū ꝛ in suppōne simplici sicut de funto spēi ꝛ generis suo mō itelligēdū est. Nā lꝫ h̄n̄t ueri9 eē reale in suis singub9 nō tn̄ itellect9 attribuit eis itētiones ꝓ tali eē ut pꝫ.a ꝓp̄etate igiṫ abstracta moueṫ itellectus ꝛ ſƀo abstracto applicaṫ itētio. ¶ Ad aliud dico sicut dictū est supra.c.de gn̄e ꝓporṫ loquēdo q̄ fundamētuꝫ accn̄tis h̄ēt plura iferiora ꝛ sil'r ipm accn̄s:ꝛ sicut cōe ad cōe ita pticulare ad pticulare.nō dico pticulare singulare ex pte fundamēti lꝫ bn̄ ex pte itētionis/vbi cā albū h̄ēt plura iferiora cui applicaṫ itētio accn̄tis ēt huius accn̄tis.ƀ igiṫ accn̄s est p̄dile de plurib9 in actu signato sicut ƀ gen9 uel hec spēs ꝛ h̄ēt exerceri in fundamētis mutata suppōne fūdamēti.lꝫ igiṫ termieṫ sufficienter hitudo cuiuslibet accn̄tis singularis ad vnū ſƀm ƀm eē reale:nō est tn̄ ita de accn̄te cōi seu abstracto suppote pro plurib9 iferiorib9. Fūdamētū igiṫ accn̄tis qa est gen9 uel spēs ideo de necessitate ꝛ per se reqrit pl'ra de qb9 per se p̄di: ꝛ in qd.sil'r ꝓpriū ꝛ accn̄s reqrūt plura q: illa eadē lꝫ alio mō p̄dicādi qd̄ applica tā in actu signato q̄ꝫ exercito.pōt ḡ cōcedi q̄ accn̄s nō p̄mo ꝛ p se in quātū accn̄s reqrit illa plura sed scd̄ario ꝛ per accidēs. Iō recte d: p̄dicari de plurib9 acciṫ ut est itētio sil'r compando fundamtū accn̄tis ad ſƀm ei9 ul' ſƀa poti9 q: talia sunt plura uel eiusdē uel alterius rōnis.q̄re accn̄s in actu exercito p̄dicaṫ de pluribus. Est igiṫ hic pl'ritas multiplex.p̄o ſƀoꝝ p̄moꝝ seu remotoꝝ qb9 tn̄ accidit q̄ sint eiusdē rōnis inq̄ꝫtū de eis p̄dicaṫ accn̄s: ut albū de socrate ꝛ platone seu de hoie ꝛ ligno. d:nt eni q̄cūq̄ꝫ ſƀa ad iuicē vniformiter inq̄ꝫtū accn̄tis eiusdē rōnis ſƀa ꝛ eꝰ.q: d̄ia mälis ē nūalis inq̄ꝫtū talis.2o est pl'ritas fundamētoꝝ seu ſƀoꝝ ꝓpinquoꝝ itētionis accn̄tis utpote albi ꝛ nigri qb9 ēt accidit ut sic q̄ ꝯueniāt in aliquo cōi ut in colore:uel in q̄li q: ut sit poti9 spēi q̄ꝫ accn̄tis intētio eis attribuiṫ. Est ēt pl'ritas suppor cuiuslibet talis fundamēti cū sit cōe.respectu quorū pōt dupl'r ꝯsiderari tale cōe uel ut p̄cise iclusum in eis in se qdditatiue ꝛ sic ei attribuiṫ itētio gn̄is ul' spēi respectu ipsoꝝ.uel ut iclusum in eis acciṫ in ſƀis inclusis ꝛ sic ei applicaṫ itētio accn̄tis respectu ipsoꝝ semp saldo alietatē accepls significati termini ꝛ uarietatē suppōnis ut nosti. Est p̄ter ƀ 4o pl'ritas suppor ipsi9 accn̄tis ut est itētio.nā p̄dicaṫ de hoc ꝛ de illo que sunt d̄ia solū nūo uel forte spē sicut p̄us de aliīs ul'ib9 tetigi:reu quoꝝ ꝛ si sit accn̄s ut qd ꝛ ecōtra est tn̄ spēs uel genus ut modus ꝛ nō accn̄s:lꝫ forte in ordine ad ſƀm cui applicaṫ possit dici accn̄s ut modus sic ꝛ cetera ul'ia.sil'r illa plura sunt singularia ut modus ꝛ nō accn̄s nisi ut

pus dictū est competit. Posset forte adhuc ibi repiri plītas suppo[r] alteri[9] denoiationis respectu ipsi[9] intentionis. vz dia spē uel nūo sicut respectu gnis uel speciei suo mō: qd tñ cōsiderabis bñ qz nō assero sed poti[9] oppo[m] nisi multū per accñs ut iá tetigi: z hoc inqztū est accñs. Qd ibi pñter addit de illis diuisionib[9] accñtis al's notaui z maxime. q. 4. añpredi[r]. q nō est icōueniēs equocū in equoca imediate diuidi nō q ibi stet diuisio sed ut denotet ordo uocū in significádo eadē significata. sup ēt. c. de dia hoc idē tetigi. slr dicat de diuisione equoci in vniuocū z equocū. Est eniz talis diuisio equoci in equo[ta] lz nō imediate aut ex pte utriusqz extremi aut alteri[9] qd itelligo loquēdo de ime[ne] signi nō significati. Ibi ēt posset fieri vis de illa diuisione accidētis quā ponit. 7. me[ce]. q. j. z. 12. di. 4. q. j. in formale z pro denoiato ut supra notaui qliter pueniat. uel discordat ab ista z an iherētia sit equocū accñti reali z rōnis z plura alia que hñt videri alibi. Ad motiuū de equocatione entis z accñtis dixi supra. q. 9. z. q. 4. añpredicamētoz z alibi sepe. C Ad aliud de pdi[ne] 2[e] itētiōis pōt dici q est pdi[m] eēntiale ut modus respectu suoruz per se iferioz. z q est accñs ut modus re[u] sbi cui acci[r] attribuit. Nec icōuenit iferi[9] ut qd dici de supiori ut modus z ita iferi[9] ptinē supi[9] z ed diuismode loquendo ut supra. q. 6. copiose notaui z alibi. C Ad alia de plītate ulium z de equo[ne] ipsi[9] in qd z ipsi[9] in qle: z de vni[ne] in qle accñtale dictū est supra. q. 5. de dia ad ple[m] z. q. 9. aliquátulū. sed pro nūc addo h pauca: q. s. sicut sbe z accñti nō pōt aliqd ppe logice vniuocū ita nec qli accñtali z eēntiali. ipz tñ qle accñtale pōt poni vniuocū ppo z accñti pp maiorē eoz puenietiá z in noie z in p[tu] qd phit pñter per dias ulteriores vz puertibile z nō pūtibile. Nec est sile de in qd qz hic nō repit rōptis z toti[9] sicut ibi. uel si uolueris ponē equo[cs] ei[9]. dic ut ibi pñter notaui. Elige qd melius videbit z dic pñter. de nūo vō ulium hēs pbabilia que ibidē assignaui satis igeniose. C Ad alia que tágunt de 4[o] mēbro. dico ad pmū q nō compat accñs in pposito ad illá plītaté ut dixi pus qz respectu taliū nō accñs sed spēs dī. C Ad 2[m] de perseitate. 4. modi qd satis du[m] est de illo mō bm q auctores uarie tractát de illis modis. j. posterioz. Sz breuiter pro nūc dico cū Lynco. j. posteriorū. q tm sunt duo modi ihérēdi per se. s. pus z. 2. 3. aūt est modus solita[e] eēndi. z. 4. est modus cāndi z sic optime dixit doc. q accñs cōe nō per se iest lz per se forte cātur uel hēat per se cām: de quo nō refert mō. Jn 4[o] eniz mō forte aliud est sbm pponis seu locutionis z alid accidētis ut hēt videri. j. posterioz. dato ēt q. 4. modus eēt modus inherēdi ut alijs videt nihil ad ppositū qa logtur hic de pseitate sim[r] necio iherētis cui[9] est tñ pseitas. p. z. 2. modoz ut pz. Quicqd igit dicát Alpharabi[9] Albert[9] z Thomas h snia diui Lynconien. placet. C Ad 3[m] tá in pn[o]. j. dubij tetigi q rō ulis p se cōuenit accñti z ita pdicari de pluribus[9] sed nō ibi stando: qz per hoc nō habet rō accñtis addēdo in qle accñtale nō cōuertibile z ita totū illō cōuenit ei per se ut determinat iherētiaz: sed si ex hoc iferat ergo nō pdicat per accñs uel in qle accñtale nō segtur ut pz: de quo amplius in. q. sequēte ptractabit. C Ad aliud pōt negari cōuertibilitas cuiuscūqz accñtis respectu cuiuscunqz sbi nec ex[a] illa hoc ostēdūt: nisi capiant in aptitudine z etiam nō erūt accñtia ut hic logmur: de hoc infra magis. Qd ultimo tágit de illis. 3. eēntiale. s. per se z pūtibili pōt dici q nihil supsluū ponit doc. Eēntiale enim extēsiue loquēdo pōt poni eē in plus qz per se z per se qz pūtibile. Uel pōt sufficiēter ad ppositū dici q ponit essentiale pp pdi[ta] pmi modi. pūtibile aūt pp predi[ta]. 2. modi: z per se pp utrūqz. sed de hoc parū refert quomōcūqz exponat iudicio boni viri: cū nō sit articlus fidei

Uoluit breuiter doc. ostēdē q pter gen[9] diam speciē z ppriū que sunt pdi[ta] eēntialia quantū ad. 3. p[a] z per se quātū ad oia z puertibilia qztū ad. 4. est dare. 5. pdi[m] qd est accñs. C Ad ultimū de illa declaratiōe dico q doc. loquit in manifesti[b9]. z quō itelligi z exponi uliter dz dixi copiose supra. q. 9. z. c. de gñe sepius. z in añpredi[tis] z alibi plerūqz.

Secundo circa qdá dicta in solōne ar[r] occurrūt aliq motiua. p[o] qre dixit doc. in solōne p. pncipalis accñs inee albo poti[9] qz albedi cuz tñ hec sit uera albedo est accñs: accñs aūt est in eo ut in sbo quod denoiat ut supra. q. 8. dictuz est. cetera dicta in illa solōne tacta sunt iá supra. 2[o] videt q male dixit in solōne. 2. z. 3. pncipaliū. q qlitas sit accñs ut hic est bmo de accñte qz qlitas est abstractū a sbo. debuit igit dicē qle sicut pus dixit albū z nō albedo. Jtē quō sumdo accñs pro vno nouē pdicamētoz h erit per se qualitas est accñs cū tūc nihil aliud dicat qz q qlitas est qlitas z tūc est pdi[o] eiusdē de se que ppe nō videt predi[o] qz nō pre alio dici. Jtē videt q incōueniēter dicat aliquā spēm qlitatis nō eē accñs sed ppriū ut exēplificat de risibili. Tū qz tūc ppri eēt ppriū cū cuiuslibet spēi sit demratio. tū qz tūc distingueret pprium realr a suo sbo siue eiusdē siue alteri[9] pdi[ti] sit. z maxime qñ eēt alteri[9] gñis: cū gñalissima sint impmixta z re[r] distincta qztū ad absoluta ut coiter ponit. Est ēt illud dictū cōtra cōez scolá scotistarū ut pz. alia plura possent ibi addi que omitto pro nūc. C Ad ista breuiter rñdeo. Ad pmū sicut pus. 2. ar[lo] exponēdo lram tetigi: q itentiones 2[e] z maxime ista. 5. ulia applicant subiectis seu fūdamētis sub illis modis significádi sub qb[9] sunt pdi[lis] actu exercito bm exigētiá talis itētionis. z qz accidentia nō sunt nata pdicari de subiectis facta p[a] abstractione que est a sbo ut est albedo qre recte dixit doc. albū eē accñs ut hic logmur de accñte z nō albedinem. Et cū dicis q albedo est accñs nego: nisi capiat accñs p[e] iten[r] z tūc est pdi[o] per se z nō acci[lis]. C Ad aliud dico q doc. nō dixit expsse qlitatē eē accñs nisi p[e] itē[le]. vba aūt sequētia itelligēda sunt mutádo abstractū in pcretū que cū idē significát lz tñ uario mō nō curát mutare vba in ordine ad significatū qz idē est subitellexit nihilomin[9] uariationē uocis z modi. C Ad aliud al's sepe notaui z maxime. q. 4. añpredicamētoz. illá ambiguitatē. Pōt enim dici q est pdi[o] per se eiusdem de se vno mō. Uel subtili[9] q lz accñs in pposito z qualitas eádē rē dicūt nō tñ eūdē cōceptū adeqtū seu eádē realitatē aut formalitatē eiusdem rei sicut ens sba corpus viuū aial z hō eádē rē dicūt nō tñ eádē formalitatē supra realitatē qre vnū de alio pōt pdicari z eē coius ēt in eodē gñe. Quere hūc. 4. me[ce] z alibi z pōdera bñ totū examinádo. C Ad aliud pōt dici q logtur doc. hic famose ex coiter cōcessis a doc[b9] quātū ad realē mā. Uel ut pus notaui q risibile pter aptitudinē quá importat pōt uel significare uel cōnotare qlitatē. 2. speciei. p[o] tñ mō est ppriū hois. Uel sustinēdo q eēt simplr z pcise qlitas posset negari q iferat qz po[e] nāles sūt ita ppa q nō spēs neqz subiecta alioz ppoz. uel forte status po[o9] est in 2[o] ut in sili sepe hēt. Uel sustinēdo dicta Burlei q solū sbarū sunt ppa sim[r] alioz vō nō nisi hz quid ut pōt elici ex dictis h[9]. 6. me[ce]. q. j. sola enim sba est sbm supportás seu pncipalis susten[s]. alia vō tanqz media quedá iter p[m] z ulti[a]. sed pmi modi dicēdi magis placēt z sunt poti[9] cōformes doctrine h[9] z fundamētis sepe pus psuppositis in hijs qōnib[9]: qre lector attēdat. Qd tágit destructione pdicamētoz facilius soluere ex dictis huius. sed vide copiose supra. 5. meta[ce] ipsum: z alios ut scis.

T Rigesimosecūdo querit

de diffōne accñtis a Porphyº assignata. q. s. adest & abest &c. ¶ De pº patet termini ex sepe pus dcis qd vz accidēs: qd diffō: & q̄ties sumant. Intell's vº diffōnis in sol'one. q. ptractabit. Que & quot sūt ɔdōnes bone diffōnis pus nōui & .6. top. 2. poste. 7. mec. & li. de diffinitiōe Boetij & alibi plerūqz pz. Ordo. q. ɔueniens est sic pus de alijs ul'ibꝰ pcedēdo dcm̄ est. cū eni singularis inq̄stū talis nō sit diffō pus erat vidēdū. An accidēs sit ulē q̄z inuestigādū de ipsius diffōne. Disio cois est: nisi q scda ps sbdidi pot ut stati patebit in pcessu.

De secundo arguit pluribꝰ rōnibꝰ p pte negatiua. pº medijs topicis seu coibꝰ que iō coia sūt: qꝛ pñt nō solū ad istā diffōnē impugnādā sed ad plures alias applicari ut s. pz. quorū pm est qꝛ dat per copulationē ɔ phm. 6. top. c. 13. 2m qꝛ nō dat p genus & dr̄iā ɔ phz. 6. top. c. 4. & 7. & 8. mec. deide arguit p meā ppria. pº ɔ pmā pticulā. s. adest & abest: qꝛ cōpetūt ista rebꝰ ex & nō intētioni que hic dz diffiniri. Et ēt qꝛ talia nō sunt vnica qbꝰ itētio accñtis est vniuoca: qd est ɔ rōnē ptiū diffōnis: qꝛ sic nec diffinit ita nec diffinit equocū p sbstracto. Quelibet eniz ps diffōnis est in plus q̄z diffinitū. 2. poste. & iō incōuenit diffinitū pdicari de aliquo vniuoce de quo non pdicet diffiniēs. Declarat āt assūptū eo qꝛ accñs vniuoce ɔuenit rebꝰ diuersoꝝ generꝝ lz nō oiuz & oibꝰ: ut pus dcm̄ est. que tñ vba hñt exponi & sustineri: sic sup de gñe nōui & alibi. sed abeē & adeē nō cōueniūt sic rebꝰ diuersoꝝ generꝝ qꝛ ipm eē est equocū sic & ens ut sepe tetigit pus. Deide arguit ɔtra eā dē pticulā ex necitate inhesionis intētionis ei cui applicat: qd pbat. pº ex imūte seu necitate fundati in illa accepne in qua ei applicat itētio. s. in eē obiuo & cognito. Nā sic dicimꝰ spēs eē eternas & de eis eē sciaz & ipas eē necē eē & hꝰi. Mō qd iest alicui bm eē eiꝰ imūbile & necīū vr ei necessario iēē: sic qd iest ɔtingēti inq̄stū tale vr eē ɔtigēs & ɔtin ineē. pbat idē inductiue: male igit dr q accñs ut ē itētio adest & abest. Rursus arguit ɔtra. 2. pticulā s. pter sbi corruptionē iducēdo in accibꝰ coibꝰ isepabꝰ tñ que ɔtinent sb accñte hic diffinito. Qꝛ si negaret pbat pº teste Porphyº hic. 2º rōne & satis clare. Cōtra ptē arguit ex ipamet corruptiōe que est accñs: nō tam adest pter sbi corrupce qꝛ sic adesset pter seipaz q iplicat. Amplius arguit spe ɔ illā pticulā/abest/ & pot sic forari rō. Illa pticula icōueniēter ponit in diffōne accidētis & ulr cuiuslibet diffiniti q destruit nāz & qdditatē eiꝰ: sed abest est hꝰi respectu accñtis. g &c. ɔñtia pz cū ma. mi. declarat in lrā qꝛ si abest seqt q nō est qꝛ accidētis eē est i eē. 7. mec. t. c. 2. Ex quo ulteriꝰ isert destructionē sbi qꝛ ēt nō est si accñs nō est: qd probat ex nāli sil'tate rela. c. de ad aliqd. Et sigs negaret ipa esse correa oñdit ex rōne gñali oiz ul'iū ut s. de qlibet dixit in locis suis. accñs vº nō vr alid correus hꝛe nisi subm q̄re &c. pz igit q illa pticula abest nō solū destruit ipm accñs: sed ēt sbm eiꝰ: qd pot eē oē ens maxie limitatū. icōgrue igit ponit cū tāta mala opat in vniuerso: sic forāui lz arm ita faciat lector. in alijs aūt nō sunt i forma resota qd omitto ipsius solertie qꝛ iā ex sumū & simū nauigamꝰ. ¶ Ad oppm adducit Porphym & Arz j. top. c. 4. ɔsilr diffitem. ubi tm̄ est dr̄ia in vbis. iō dicit doc. q est eēntialis idētitas qꝛ eadē eēntialr eēntiā declarat ex eisdē eēntialibꝰ. ¶ Coñter rñdet ad questitū ubi sic pcedit. pº ɔñē itētā affirmatiuā vz pponit ɔdōnalr tñ. s. si bñ itelligat & dclarat ipa diffō q bñ est assignata. 2º pro declaratiōe ipsiꝰ adducit duas uel tres distictiōes. 3º applicat ad ppositū mēbra que expediūt ubi duas uel tres nōbiles expōnes ipsiꝰ diffōnis pponit & alioꝝ & ipsiꝰ & ultiº cōplete describit seu diffinit ipm accñs. 4º & ultimo ɔ dicta obijcit duplr & soluit singulame. ¶ Prima igit distictio est hoꝝ termioꝝ. s.

ad eē ul' logr Porphyꝰ uel i esse uel loquit phs q. s. sumi pñt nūc pe itent nūc 2e itent. & dicit q lz ɔueit equoce sic ulr in alijs pz. q̄lr aūt & qñ & ubi sumunt pº mō declarat de mēte Arz. ut oñdat se nō uolūtarie nec ppria imagiatiōe loq. & allegat ipz pº. 7. mec. t. 2. 2. & alibi. & 2º 8º phir. t. c. 62. & inde. & pot idem expsse hēri 4. mec ad logū de pº pnº & vitate eiꝰ. 2m mēbrū pncipale declarat ut s. q. 4. tetigit. s. q eē in/distinguit cōtra dici de: ita q p i eē uel ad eē seu eē in/2e intent accepta sigtur pdicam nō pdicās eēntiā nec in qd nec in q̄le. per dici vº de 2e intent sumptū denotat pdim eēntiale & hoc accido ppe illos termios. vñ pp famosaz & uariā accepes istoꝝ termioꝝ ex usu loquēdi auctoꝝ ut ois ambiguitas tollat sbdidit lz utrū. s. in esse uel eē in & dici de: dicēs q capiunt triplr. ppe vz & coiter atqz coissime. In eē eni ppe ɔuenit accibꝰ coibꝰ ut albo nigro sic dcm̄ est. q. peunte. coiter vº ɔuenit accñtibꝰ ēt singubꝰ ut in. 2. disione anpdil hz Arz. que est q̄drimēbris. coissime aūt accipit bm usuz loquēdi quo in oi ppōne siue p se siue p accñs siue ul'i siue sinri siue in predicatiōe directa siue idirecta fuerit. ptuz dr ineē sbo & lz mō loquendi usus est doc. s. q. 2. c. de spe in sol'one. q. ad finez. Et qꝛ forte aligs diceret q iste distinctiones posite de ipo i esse nō sunt ɔueniētes. doc. ɔñter pbat eas ex fundamētis Arz. & auctoꝝ. & rōne efficaci tenē & pcedē imo necessario assignari. pº pmā que est in pmam & scdaz itētiōes. & lz fūdamēto tacto s. q. 4. & c. de gñe & alibi i diffōnibꝰ supiꝰ ptractatis. dicit ergo q diffōnes scdaꝝ itētionū & disiones a logico assignate nō debēt assumere pmas eo qꝛ nō opponit res prime itētionis rei scde: nec est de eēntia eiꝰ nec eꝝ. q̄re cum disio dz dari p opposita & diffō p eēntialia pz nōbilr & demōstratiue itētio doc. q̄stū ad assūptū. Cū igit aliq̄ mēbra illiꝰ disiōis q̄drimēbris pdicent ut dici de & nō dici de sint scde itētionis qꝛ sunt actꝰ sigtisic pdicari & sbijci ut s. dcm̄ est sepiꝰ. igit alia mēbra eiusdez. s. in eē seu eē in & nō eē in erūt scde itētionis. & sic pz 2m mēbrū illiꝰ pme disionis. pm vº mēbrū eiꝰ pbauit iā sup ex fundamētis Arz. Deide pbat scdaz disionē que est sbdisio scdi mēbri pncipalis pme diuisionis. s. ipsiꝰ in eē scde itent accepti recitādo ad maiorē expssionē iterū illa tria mēbra ipsiꝰ. quoꝝ pm pz ex pº top. ubi sup. 2m ex illa. 2. disiōe anpdil pdicta. & 3m ex cōi usu loquēdi. & sic pz. 2. distictio aucte. & pº aucte & rōne. deide psequit distictionē oppositi ipsiꝰ i esse. s. dici de: dicēs q silr accipit triplr & recte iux regulā topicā. Quotiens s. dr vnū oppositoꝝ &c. pº mō ppe ut in illa disione. 2. anpdil accipit. 2º mō coiter ut in diffōne ul'is pº pyas accipit cū dr q ulē est qd pdicat de pluribꝰ. qd extēditur nō solū ad pdicationē supioꝝ i eodē gñe qꝛ sic nō ɔueniret ppo & accñti. sed ēt ad pdicationē cuiuscūqz cois dūmō foralr pdicet. ut lz hō est albꝰ: hō est risibilis 3º mō coissime & sic extēdit ad oē pdicatū siue eēntiale siue accñtale siue cōe siue singulare: siue ēt directe ul' indirecte pdicet. Jō dicit doc. q sic accipit pro oi eo q specat rem hꝰ vbi est: sic. j. sup li. pyaras loquit plerūqz. pdicatū eni expsse positū ultra vbū pncipale dr specificare rem vbi: qꝛ res vbi absolute ponit sic lz: hō est: specificat cū dr albꝰ ul' niger uel currēs & hꝰi res ipsiꝰ vbi est: hoc est ens noialr seu ptici sumptū: de quo hēt videri deo duce super illis. q. pyas. Et sic accipit inquit doc. dici de. c. de gñe in declaratiōe disiua diffōnis cū dr. Eoꝝ que pdicant q̄dā pdicant de pluribꝰ quedaz de vno solo. Nā pdicari de vno solo est coissime lz est extēsiue multū capē pdicari cū sit ppe & ēt coiter pdicari pre alio dici: sic ēt capit in diffōne ididui a Porphyº. c. de spe. & c. de gñe. ubi dr q de vno solo ptur lz igit doc. pº ponit distictionē & mēbra eius: & postea fortificat ex dictis phi & Porphyrij. placet tamē gra

breuitatis dicto mō declarare ⁊ admiscē lrām. sic igit̄
patēt tres distictiōes ad ꝓpositū nec̄ie ⁊ applicabiles
⁊ h̄ ⁊ alibi. Deide ibi: sumēdo igit̄ ad eē ⁊c̄. Applicat
ad ꝓpoᵐ dictas dis̄ⁿᶜˢ exponēdo diūsimode diffōnē ac
cñtis ⁊ maxie. 2. dicēs ꝙ si sumant̄ p̄ᵒ mō: q̄ nō dꝫ itel
ligi de p̄ᵒ mō p̄me dis̄. s. p̄me itenᵗ. sꝫ scd̄e distōnis que
est de iesse scd̄e itenᵗ sūpto: tūc ingt h̄ētur genᵒ accñtis
diffiniti hic: cū vna dr̄ia. s. remota uel ul'i uel saltem ge
nus itermediū cōe ad ꝓpriū ⁊ accñs. s. p̄dicatū in q̄le
accñtale. qd̄. s. est mediū iter ul'e ⁊ illa duo: qd̄ ēt poni
tur in diffōne ꝓprij cū dr̄ ꝙ accidit oi ⁊ soli ut p̄us. q.
p̄cedēte ⁊. q. 2. de ꝓp̄o dixit. ⁊ ibi nōui instātiā circa h̄
⁊ s̈. q. 9. ⁊ sil'r. q. 5. de dr̄ia copiose tetigi. Reliquū in-
gt doc. s. abeē p̄ter s̄bi corruptionē tenet locū ultie seu
specifice dr̄ie atq̄ʒ correlarij. cū eni diffinitū sic̄ ⁊ cete-
ra ul'ia sit relatiuū: iō ponit̄ suū correlatiuū qd̄ est s̄bꝫ
in diffōne ipsiᵒ. ⁊ sil'r declarat paucis diffōnē dataꝫ ab
Ar̄. in top. Ita ꝙ p̄ᵃ expō hic h̄ētur de utraq̄ʒ diffōne
talis. s. ꝙ accñs est p̄dicatū acciˡᵉ nō necessario ih̄erēs
s̄bo. ¶ Sed ꝯ hāc expōnē istat nōbil'r: ⁊ eādē instātiaꝫ
h̄ēt Boeᵒ hic in cōmēto utriusq̄ʒ editiōis in Porphy
riū. Nā accñs qd̄ hic diffinit̄ dīdit̄ a Porphyᵒ in acci
dēs sepabile ⁊ in accñs isepabile. ⁊ vr̄ eē diuisio gn̄is in
spēs uel salti vniuoci in vniuocata. sil'r q̄ʒtuꝫ dr̄ accñs
ubi notāter dicit: q̄ʒtū: ⁊ nō q̄ʒtitas: sic̄. q. p̄cedente de
albo ⁊ albedie dcm̄ est. accñs v̄o isepabile: sic̄ nigredo
ethiopū ⁊ hiᵒ. ⁊ sil'r q̄ʒtitas respectu reꝝ imālium nec̄io
inest lꝫ nō sit ꝓpriū. igit̄ nō solū accñti ꝓp̄o seu ꝑ se: sꝫ
ēt accñti cōi ꝯuenit nec̄io s̄bo iesse: q̄re cū illa diffō sit
cois oi accñti cōi: nō bñ exponit̄ per h̄ qd̄ est eē p̄tum
in quale accñtale nō nec̄io ih̄erēs. Ad h̄ rñdet dicens
ꝙ illud est ueꝝ de illis sic̄ de alijs ꝑ se loquēdo: hoc est
dictu ꝙ accñtia isepabilia ⁊ q̄ʒtitas nō nec̄io isūt s̄bo
sic̄ nec alia que sunt coia sepabilia: ⁊ h̄ uere loquendo
qd̄ declarat i exēplo ph̄i. 7. meᶜᶜ. t. c. 4. ⁊ ide qd̄ supra
q. finali de ꝓp̄o ptractauit sic̄ hic: loquēdo s̄m illā viā
ut ibi nōui. distiguit tñ de li ꝑ se cū dr̄ q̄ talia accñtia
nō necessario ꝑ se isūt s̄bo: q̄ pōt attēdi illa ꝑseitas: ul'
negō eiᵒ: ul' a ꝑte s̄bi: ul' a ꝑte accñtis. p̄ᵒ mō ingt itelli-
go in ꝓposito: cū nullū accñs cōe h̄ēat ꝑ se cām in s̄bo
qd̄ nō necessario ꝑ se iest s̄bo: ⁊ h̄ q̄ʒtū est ex ꝑte s̄bi imo
ꝙ plus est: addit ꝙ sic pōt dici ꝓpriū abeē: q̄ ēt ut sup̄
q. ultia de ꝓp̄o dcm̄ est. s̄m illā viā de ꝑ se ⁊ ꝑ accñs ex
ponēdo dcm̄ ph̄i. 7. meᶜᵉ. s̄bm est p̄us tꝑe ꝓprio ꝑ se lꝫ
nō ꝑ accñs. 2ᵒ v̄o mō itelligēdo li ꝑ se dicit ꝙ sic falsuꝫ
est nullū accñs cōe necessario eē s̄bo: eo q̄ plura talia
(ut illa de qbᵒ argutū est:) h̄nt cām i s̄bo necessariā sal
tē lꝫ nō ꝑ se ut q̄ʒtitas māīn ⁊ q̄litates sensibiles poste
riores ip̄as q̄litates p̄mas ubi notāter tāgit doc. dr̄iā
iter cām necessariā ⁊ cām ꝑ se. Nō eni oē necessarium
est ꝑ se ut pꝫ: de quo stati magis. Repugnat igit̄ talibᵒ
accñtibᵒ nō iesse s̄bo q̄ʒtū est ex ꝑte ip̄oꝝ lꝫ nō repugt̄
s̄bo ꝑ se. secus est forte loquēdo de ꝑ accñs necessario:
q̄ sic ēt repugnat s̄bo eē sine illis. Uult breuiter doc. i
hac sol'one ꝙ nullū accñs cōe siue sepabile siue isepabi
le fuerit siue h̄ēat cām necessariā in s̄bo siue ꝯtingēteꝫ
siue sit ab extriseco inest necessario s̄bo ꝑ se loquendo
ut ꝑseitas se tenet a ꝑte s̄bi: imo ꝙ sit abest: q̄ s̄bm est
p̄us tꝑe ip̄o ꝑ se. ut aūt ꝑseitas se tenet a ꝑte accñtis se
cus est: ad istū vꝫ itellectū ꝙ ꝑ se cōpetit accñti cuicūq̄ʒ
nō necessario ieē s̄bo ul' abeē. Et vr̄ ꝙ sil'r dd̄m eēt de
ꝓp̄o respectu sui s̄bi: ⁊ ita ista expō nō distiguit accñs
a ꝓp̄o nec diffōnē hᵒ a diffōne illiᵒ: ⁊ h̄ loquēdo i cōi
ut se extēdit accñs: ⁊ ipsiᵒ diffō ad accñtia insepabilia
Igit̄ doc. adducit aliā expōnem diffōnis ꝓprij ex qua
soluit̄ dubiū ꝓpositum. ⁊ est expō Boetij in cōmento
utriq̄ʒ editiōis. ⁊ forte ꝑꝑ h̄ dicit doc. in. 3. ꝑsona: dr̄: q̄
talis est: ꝙ vꝫ accñs abeē: pōt itelligi dupl'r. aut. s. s̄ꝫ rē
seu eē reale in re ex. aut s̄m itellectū seu ꝯsideratiōnē.

Multa eni que in re sunt ꝯiūcta ⁊ isepabilia apud in-
tellectū seorsū ꝯsiderāt̄ aut sepant̄. vñ. 2. phiᶻ. t. c. recte
dicit ph̄s ꝙ abstrahētiū nō est mēdaciū. Et Boeᵒ hic
fit sepe ut que actu disiūgi nō ualeāt mēte ⁊ cogitatio
ne sepent̄. Abest igit̄ accñs cōe s̄ꝫ itellectū ⁊ h̄ p̄ter s̄bi
corruptionē: idest destructionē essentialis intell's s̄bi.
ubi notāter dicit eēntialis intell's ad dr̄iā accñtalis: si
cut eni ꝑtinet ad eē s̄bi ip̄m accñs: ita ⁊ ad itellectum
q̄re sic̄ ad reᶦ post eiᵒ eē cōpletū in eē: ita ⁊ ipsius itelle
ctio itellectiōi. ul' potiᵒ ut loquit̄ doc. itell's itellectui
eēntiali q̄ tm̄ ex eēntialibᵒ s̄bi h̄ētur. vñ ꝙ qd est rei dr̄
eiᵒ eēntialis itellectiōis seu itell's exꝑssiuū: nullū autē
accñs ꝑtinet ad ꝙ qd est s̄bi. ⁊ si plura ad ip̄m uenan-
dū ꝯferāt. p̄ᵒ de aīa. t. c. Uñ Boeᵒ addit in coᵗᵒ sed si
animi ratione disiūcte sunt q̄litates a s̄bis nō ea peri-
mūt sed i sua s̄ba ꝑmanēt atq̄ʒ ꝑdurāt accñtes eē itelli
gunt̄. Adhuc nō videtur ista expō satisfacē nec distin-
guē accñs a ꝓp̄o: q̄ sil'r dicā ꝓpriū abeē s̄m itellectuꝫ
cū nō sit de eēntiali itellcū sui s̄bi lꝫ bñ eꝯ ꝑ additaᵗᵘᵐ
sicut ēt de alijs accñtibᵒ forte est ueꝝ ut s̈. nōui. Unū-
qd̄q̄ʒ eni sic̄ se h̄ēt ad eē ita ⁊ ad uerā eēntialē cognitio
nē. 2. meᶜᶜ. t. c. 4. cū igit̄ spēs sit p̄or ꝓp̄o quo ad eē erit
etiā quo ad talē cognitionē: ⁊ sic pꝫ ꝙ ꝓpriū nō dr̄ ab
accñte s̄m illā expōnē. ¶ Ad h̄ rñdet doc. sustinendo
istā expōnē ponēs dr̄iā iter ꝓpriū ⁊ accñs quo ad sepa
ri s̄m itellectū dicēs ꝙ nō solū abstractōe p̄cisiua hoc
est ꝯsiderādo h̄ nō ꝯsiderādo illud pōt itelligi s̄bm p̄-
ter accñs: ul' nō itelligēdo accñs sed ēt abstractiōe disi
ua ut itelligēdo coruū nō solū nō itelligēdo ip̄iᵒ nigre
dinē sed ēt itelligēdo ip̄m nō nigrū ul' albū ⁊ ita s̄b op
posito sui accñtis pōt itelligi s̄bm. Nō sic aūt pōt itel-
ligi s̄biectum ꝓprij s̄b oᵗᵒ eiᵒ. nam lꝫ ibi possit fieri ab-
stractio p̄cisiua nō tñ disiua: nec ut ita dicā: oppositia
absq̄ʒ repugnātia itellectuū. Uñ Boeᵒ ubi p̄us. Age
igit̄ qm̄ ethiopi color niger auferri nō pōt. aio eū ⁊ co
gnitiōe sepemus erit igit̄ color albᵒ ethiopi. Nū idcir-
co spēs ꝯsūpte sunt? mime. Ita ēt coruus si ab eo colo
rē nigrū imagiatōe sepemᵒ. ꝑmanet tñ auis nec iterijt
spēs q̄ ꝙ dcm̄ est: ad eē ⁊ ab eē negare: sꝫ aio itelligēdū
est. Et addit notāter dr̄iā iter accñtalia ⁊ s̄balia dicēs
Aliogn ⁊ s̄balia que oino separi nō p̄nt sepe aio ⁊ co-
gnitiōe disiūgimus: ut si ab hoie rōnalitatē auferamᵒ
quā licet actu separe nō possumᵒ: tñ si animi imagina
tione disiūgimus stati perit hois spēs ꝙ idē in accñ-
tibᵒ nō fit: sublato eni accñti cogitatione spēs manet.
In libello v̄o de ebdoᵇᵒ tāgit multa de tali abstractio
ne intellectᵒ ⁊ in s̄balibus ⁊ in acciᵇᵒ. Colligit igitur
doc. cōpletā descriptionē ⁊ expōnē ultiatā diffōnis p̄-
dicte accñtis ex p̄missis dicēs. ꝙ est p̄dicatū nō eēntia
le s̄bo: sub cuiᵒ opposito pōt s̄bm itelligi cōplete sine re
pugnātia itellectuuꝫ. ⁊ ita pꝫ q̄l'r diffō accñtis cōpleta
distiguit̄ ab oibᵒ alijs ul'ibᵒ ip̄m ⁊ speᶜ a ꝓp̄o cuꝫ quo
magis vr̄ ꝯuenire. Nō sic ingt ꝓpriū supple est p̄dica-
tū s̄b cuiᵒ opposito pōt s̄bm intelligi: ⁊ ita abest accñs
eo mō quo nō pōt abeē ꝓpriū. Qd̄ breuibᵒ v̄bis expri
mit dicēs ꝙ accñs iest nō ꝑ se uel nō ꝯuertiᶻ supple se-
cus est de ꝓp̄o: ⁊ h̄ ingt itelligēdo. Inest uel ieē ut pri
us dcm̄ est. s. p̄ᵒ mō scd̄e distictionis supra posite: h̄ est
accipiēdo ip̄m scd̄e itenᵗ ut ꝯuenit accñtibᵒ coibᵒ tñ.
Et ꝯcludit ꝙ ista est uera expō ⁊ sil'r uerus itell's diffi-
niⁱˢ accñtis: tā a Porphyrio q̄ʒ a ph̄o assignate: ⁊ ꝙ
sic exponēdo ip̄aꝫ ē ꝯueniēter assignata: qd̄ est p̄ncipa
le ꝓpositū in hac. q. ꝯ igit̄ p̄ncipalis que p̄us posita est
s̄b ꝯditione iā h̄ētur absolute uera. ¶ Coīter ad maio
rē itelligētiā dictoꝝ ⁊ termioꝝ posito in diffōne accñ
tis obijcit dupl'r singulaᵐᵉ. Cōclusuꝫ eni est ꝙ h̄ diffi
nitio ē bona. s. accñs est ꝙ adest ⁊c̄. Cōtra. ois poᵃ dif
finitio ꝑ se cōpetit diffinito ex p̄ᵒ posteᶻ ⁊. 6. top. ⁊ ex
sepe dictis p̄us. est eni p̄ modi dicēdi ꝑ se. 4. ul' s̄ꝫ alios

p̄dicatio diffo̅nis de diffinito. Sed p te h̄ diffō est bona. g̃ 7c. sequit̄ igit̄ prosillo^{do} emp^{ce} diffō accn̄tis p se iest accn̄ti. igit̄ accn̄s per se adest 7 abest p̄ter sbi corruptioné. Ultra iteruȝ ,psillo^{do} sequit̄. Accn̄s p se adest 7 abest 7c. g̃ p se adest. quā ɔ̄ntiā ,pbat doc. p regulam vnā ɔ̄ntiaꝝ. s. Q̄ a tota copu^{la} ad alterā ei^{9} pteȝ tenet ar^{m} seu ɔ̄ntia. 7 pōt reduci ad locū a toto integrali ad ei^{9} pte: nisi forte q̄ est ɔ̄ntia formalis 7 nō solū dialectica de quo hȝ videri alibi. Et ultra sequit̄ p se adest ergo nō pōt p se abesse. h̄ ɔ̄ntia pȝ p locū ab oppositis. Impossibile eni vr̄ duo opposita v̄ificari sil̄r de eodem 7 maxie sic q̄ icluderent̄ in ei^{9} rōne qdditatia: qꝛ etiaȝ posset facil̄r ondi ipm eē nihil. sil̄r ondit eodem mō deducēdo usqȝ ad ultimā ɔ̄ntiā mutādo an̄s ipsi^{9} in ɔ̄ns q̄ ipossibile sit accn̄s p se adesse: qꝛ si p se abest g̃ nō potest p se adesse: ut p̄us ex nā oppositoꝝ argu^{do}. Cui eni ɔ̄uēit p se vnū oppositoꝝ reliquū nec p se nec p accn̄s ɔ̄uenit eidē. ut h̄et iste. q. de practica 7 praxi in ,plo. in solōne. q. ad finē. Doc. igit̄ arguit breuib^{9} emp^{ce}: ut solet. tu v̄o declara ut notaui. 7 si uolueris sillo^{ce} formaliter arguē nō solum curtato sill'o ut dixi: facile erit: 7 ibi videnf̄ eē. 4. ɔ̄ntie p̄ncipales. quaꝝ tertiaȝ accipit doc. pro scda: sȝ tu possis loco scd̄e scribē tertiā. ul' dic q̄ tm̄ sunt tres p̄ncipales qcqd dicat Forsal. 7 illa que videt̄ p^{a} est tanq̄ q̄dā p̄suppositū 7 nō hic illatū seu argu^{ne} adductū. igit̄ p^{m} an̄s incipit ibi. h̄ diffō p se cōpetit diffinito: postq̄ iā ,pbasti ipaȝ eē bn̄ datā. ex quo ifert p^{m} ɔ̄ns dicēs. ergo accn̄s p se adest 7c. 2^{a} obo est satis clara in qua ondit ɔ̄tra dicta supius: oē accn̄s necessario ineē sbo: vnūq̄dqȝ eni nec̄io est ipm cū p̄dicat̄ in p^{o} mō de seipo. q̄re cū mō necessitatis. oē eni p se p^{o} mō est nec̄iū: lȝ nō eɔ̄. ergo accn̄s nec̄io est accn̄s. 7 ultra: accn̄s nec̄io est accn̄s. g̃ nec̄io inest. pȝ ɔ̄ntia per locū a diffinito ad p se diffiniēs. quelibet eni ps diffo̅nis p se p̄dicat̄ de diffinito 7 ɔ̄ntia formali sequit̄ ad ipm tenet ēt p locū a pte sbiua ad totū ul'e. cū quelibet pars diffo̅nis sit in plus q̄ diffinitū. 2. poste^{r}. ¶ Ad p̄muȝ istoꝝ rn̄det vno mō: que rn̄sio vr̄ esse a^{o}ꝝ ut pȝ ex modo loquēdi negādo illā scdam ɔ̄ntiam uel tertiā p̄m aliaȝ supputationē 7 rōnē assignat. eo qꝛ peccat a p̄m quid ad sim^{r} 7 exēplificat de ɔ̄tingēti cōpato ad seipm cum mō nec̄itatis 7 adesse. ex p^{o} eni nō sequit̄ 2^{m} sine fallacia dicta ut pȝ. sicut hȝ in sil'i. 39. dis. p̄mi. 7 alibi sepe. expo^{do} illō dcm̄ phi p^{o} pyar^{as} ad finē. Oē q̄d est aū est nec̄e est eē: sȝ qꝛ ista rn̄sio nō vr̄ ml'tū ɔ̄sona: nec ad ,ppositū est illud exēplū de ɔ̄tigēti. iō obÿcit ɔ̄ eā ,pbādo illā ɔ̄ntiā negatā al'r q̄ p̄us ,pbauit. A giie in qd posito sub dr̄ia tenet. s. ɔ̄ntia ad gen^{9} simpl'r sūptū: 7 est locus a pte in mō ad totū in mō ul' ei sil'is. 7 exemplificat de diffōne hois 7 pȝ l'ra. sed ita arguit̄ hic. Nā istud totū s. abest p̄ter sbi corruptioneȝ est loco dr̄ie respectu hi^{9} q̄d est: adest uel inest: ut supius declarādo diffōneȝ pȝ. ¶ Iō al'r rn̄det ad p̄mā obonē q̄ illa ɔ̄ntia 2^{a} est bona aliquo mō hoc est in aliquo sensu lȝ nō in oī. an̄s autē 7 ɔ̄ns est distiguēdū p̄m cōpōnē 7 diuisionē: eo q̄ li p se pōt deteriare inherētiā uel iherēs ut s̄. q. 8. plixe in sil'i tactū est. p^{o} mō in qt tā an̄s q̄ ɔ̄ns h̄et ueritatē. 2° mō utrūqȝ est falsū: ut h̄ accn̄s est p se ens: est uera. si li p se determinat iherētiā. tūc eni est sensus q̄ hoc p̄dicatuȝ ens inest per se tanq̄ supius inferiori huic sbo accn̄s. si v̄o deteriat iherēs est falsa: qꝛ tunc eēt sensus q̄ accidens esset ens q̄ ens est p se ens ut distinguit̄ ɔ̄ ens in alio 7 ita eēt sba/sil'r in ,pposito. Accn̄s p se adest 7 abest: ueꝝ est ut p se determinat iherētiā: qꝛ tā tota diffō q̄ qualibet p se: ps ei^{9} inest p se diffinito 7 sic sequit̄ g̃ p se adest. etiā ut li p se deteriat inherētiā. ut aūt determinat inherēs utrūqȝ est falsuȝ: qꝛ eēt sensus q̄ accn̄s est p̄dicatū in q̄le accn̄tale. q̄ p̄dicatū est p se p̄dicatuȝ ut distiguit̄ p se ɔ̄ per accn̄s q̄d falsum est: qꝛ tūc nō distigueret̄ a p̄po: de qb^{9}. q. p̄cedēte plura nōui. Sēsus igit̄ diuisus est uer^{9} 7 cōposit^{9} falsus ut exponit Forsal. qꝛ sensus diuisus est didēdo seu disiūgēdo li p se a p̄to in an̄te 7 ɔ̄nte 7 ɔ̄iūgēdo ipȝ iherētie. sensus v̄o cōposit^{9} eɔ̄. sed an recte h̄ dicat̄ statim in. 3. articulo h̄et videri. Doc. eniȝ nō declarauit se circa h̄. 7 sic pȝ q̄l'r. 3. ɔ̄ntia nō ,pcedit. ut. j. magis declarabit̄. ¶ Ad scdaȝ obonē rn̄det sil'r distiguēdo de declaratiōe li nec̄io: aut. s. iherētiā aut inherēs deteriat. p^{o} mō ,pcedit ar^{m} q̄tum ad mi. 7 ɔ̄nē 7 ēt q̄tū ad ma. lȝ hoc tacuerit. In eē enim seu adeē 7 abeē 7 sil'r accn̄s ɔ̄ueniūt huic sbo accn̄s cū mō necessitatis sicut cū p se. nō tn̄ talia p nec̄io determinata in se ita q̄ tā inherētia q̄ inherēs sit p se 7 necessario determinet̄. ut p̄us dixit soluēdo. j. obonem. ¶ Ulti^{o} rn̄det ad arg^{ta} p̄ncipalia. Ad illa coia negando ibi nō poni genus 7 dr̄iam. ut pȝ ex dictis. 7 q̄ illa copulatio ponit̄ circūlocutiue ut s̄. q. 2. de ,ppo dictū est. ¶ Ad aliud pȝ q̄ equocat̄ de adesse: qꝛ hic accipit̄ scd̄e inten^{r}: ut pȝ ex dictis in solōne: 7 sic repit̄ vniuoce ubi repit̄ 7 accn̄s. ¶ Ad aliud q̄d est p^{m} ɔ̄ scdaȝ pticulā. Nā. 3. p̄ncipale omisit ad q̄d in fine. q. rn̄det. Dicit iuxta illā expōnē. 2. supra que sumit̄ ex Boe^{o}. q̄ talia oīa adsunt 7 p̄m itellectū absunt lȝ nō p̄m rē ul' eē reale secus est de ,pprio ut ibi dcm̄ est. ¶ Ad aliud de corruptiōe. Dicit vno mō q̄ adest p̄ter corruptionē illius sbi cui^{9} dr̄ eē corruptio. Nā sbm tā ḡnationis q̄ corruptionis est mā p^{a} ut pȝ. j. phi^{r}. 7 alibi sepe 7 spāliter. j. de ḡnatione. mā aūt manet incorruptibilis 7 iḡnabilis ibidē. sed replicat ɔ̄ hoc qꝛ vr̄ q̄ sit corruptio illi^{9} sbi in quo dr̄ eē uel cui dr̄ ineē: q̄re ut p̄us non adest p̄ter sbi corruptionē: qꝛ si sic adesset p̄ter seipȝ. Ad hoc dicit notanter q̄ sbm accn̄tis aliud est informationis 7 aliud denoiationis q̄d declarat in plurib^{9} exēplis. p̄muȝ est de loco locāte 7 locato. Nā locus dicit̄ passio 7 accn̄s locātis. 4. phi. t. c. Et hoc ut sbi informationis: denoiationis v̄o eius sbm est locatū: qꝛ locus dr̄ locati locus 7 locatū denoiat̄ a loco. aliud ex^{m} ponit de actione agēte 7 patiēte. nā sbm denoiatiōis actionis est agens. sbm v̄o informationis est patiens. Sil'r ad ,ppositū corruptionis sbm denoiatiōis est cōpositū qꝛ illō dr̄ corrūpi 7 ḡnari. 7. me^{ce}. t. c. 27. 7. 32. 7 alibi. Informatiōis v̄o sbm est mā: lȝ igit̄ corruptio nō adest p̄ter corruptionē cōpositi. adest tn̄ p̄ter corruptioneȝ māe 7 h̄ est q̄d solet dici q̄. s. mā ḡnat̄ 7 corrūpit̄ sbiue nō aūt terminatiue. cōpositum v̄o eɔ̄. 7 sic pȝ solo. ¶ Alio mō rn̄det ad illud arg^{m} de corruptiōe. q̄ s. adest sbo seu denoiationis seu iformationis: ul' omittēdo illā distictionē qꝛ vr̄ ambigua ut patebit stati: adest sbo absolute loquēdo p̄ter corruptionem ipsius q̄ ad intellectū essentialē eius lȝ nō quo ad esse reale uel phicū eius sicut dcm̄ est p̄us de acci^{b9} isepa^{b9}. pōt eni intelligi subiectum corruptionis sub ea 7 eius o^{ro} sine destructione sui itellect^{9} sine repugnātia intellectuuȝ utraqȝ rn̄sio satis euadit arg^{m}. ¶ Ad ultimū p̄ncipale negat p̄mā ɔ̄ntiam: exponēdo terminos in ,pposito ut p̄us. Sed obÿcit ɔ̄tra hoc dupl'r. p^{o} ex depēdentia diffinitiue cognoscibilitatis correlatiuoꝝ. cuius sūt sbȝ 7 accn̄s: ut etiam in illo arg^{to} ultimo p̄ncipali tetigit 7 allegat phm in p̄dicamētis: 7 habet̄. c. de rel'one parte. 2. ubi p̄m op. propriam de relatiuis ,pcedit: q̄re non poterit sbm cōplete itelligi sine accn̄te. g̃ multominus sub opposito eius ut dicis plerūqȝ in solōne. q. 7 arg^{r}. 2° obÿcit ex fundamēto phi. 3. de aia. t. c. 51. 7. 6. ethi^{r} qꝛ. s. intellect^{9} est ueroꝝ solūmō sed nō est ueruȝ subm esse sub accn̄te 7 eius opposito 7 maxime loquēdo de acci^{b9} insepa^{b9} 7 ul'iter etiaȝ de oīb^{9} in sensu cōposito. igit̄ nō est itelligibile. Mi. declarat ex quadā notificatione ueritatis de qua habet videri in p̄dicamētis. c. de sba. 7 in postp̄dicamētis. 7 p^{o} pyar^{as}. 7. 6. me^{ce}. q̄

f.ueritas est adequatio rei ad intellectuz:mō nō est ita in re ut iam dictuz est q̄ subiectum sit sub o^{to} talis accidentis ꝛ sub ipso.igit intellectus nō sine falsitate ꝛ repugnātia itellectuū hoc intelligit. ¶ Ad p̄mū istorum rūdet q̄ dcm̄ Ar.intelligit de re^{uls} p se:cui^{9} nō est subm̄ respectu accn̄tis:sed est relatiuū per accn̄s qr nō dr relatiuū nisi rōne alterius q̄ dr ad ip̄m.ꝛ exēplificat de scibili ꝛ scia.pōt enim sci. ile cognosci nō cognita scia cū sit p̄us ꝛ indepēdens lz nō ecōtra.Deide excludit falsam expōnem seu glosam:que forte hic adduceret.f.q̄ in illa p̄ticula p̄ter subi corruptionez.intelligeret ibi per li subi fundamētū seu subm̄ p̄me itentionale cui applicat h itētio accn̄s.Dicit doc.singu^{me} q̄ h nō ꝯgrue diceret eo qr ut sepe dcm̄ est logicus hz diffinire ꝛ didere p sc̄de itentionalia per se.ꝛ p^{o} ꝛ maxime si diffinitū sit itentio uel diuisum seu aliqđ didētium.Modo in ꝓposito diffinit intentio sc̄da accn̄tis siue ip̄m accn̄s ut est sc̄de itentionis:q̄re oia diffinientia erūt sc̄de itentiones ꝛ ita li subm̄ in illa particula p̄ter subi ꝛc̄.h est singularis doctrina ꝛ multū pōderāda ubiqꝫ in his logi^{b9} ꝛ reddit solōnem.q.ꝛ cetera dicta quodāmō diffinire ꝛ maxime illaz solōnem obōnis imediate p̄cedentē de correlatiuis de qb^{9} oib^{9} raptim tangā in.3.articulo. Tanta enim ꝓlixitate usus sum in hac declaratiōe text^{9} p̄ter solitū ob maximam lr̄e obscuritatem ꝛ sn̄iaꝝ copiositatē ꝛ māe ubiqꝫ necessariā elucidationē.¶ Ad aliā obōnem rūdet tripl'r p̄^{a} rn̄sio exponit illud assumptū.f.q̄ intellect^{9} est uerorum:de intellectu nō pro potētia itellectiua qr sic pōt itelligē falsa ꝛ ꝯdictoria ꝛ figmēta forte sed accipit p habitu primoꝝ p̄ncipio ꝝ ut loquit phs.6.ethi^{ꝝ}.qui anthono^{cc} dr intellect^{9} ꝛ hoc forte pp nālem adhesionē intellect^{9} respectu taliū ꝛ maximā ꝓpinquitatē in rōne act^{9}.2.de quo hēt ibi videri.2^{a} rn̄sio distiguit de intellectu simplici vz uel cōposito seu diuidēte:vn̄ refert dicē Intellect^{9} itelligit coruū eē albū.ꝛ dicē Intellectus itelligit coruū albū.p̄ma est falsa ꝛ 2^{a} pōt esse:ꝛ si nō uera:nō tn̄ falsa:ꝛ hoc iō qr circa cōpōnem ꝛ diuisionē intellect^{9} est ueritas uel falsitas ut pz.j.p̄yar^{a.e} c.j.ꝛ.3.de aīa.t.c.22.h rn̄sio pōt cōfirmari p illud cōe de abstractiōe p̄cisiua ꝛ diuisiua ut tactū est s̄.lz nō sit oino sil'e.Applicari etiā pūt hic dcā doc.in.2.di.j.q.3.de itelli^{te} contradictorium ꝛ alibi sepe.3^{a} rn̄sio est q̄ lz subiectuz nō uere possit intelligi sub o^{to} accidentis f.maxime isepabilis:nō tn̄ est repugnātia itellectuū si sic intelligat ut tactū est s̄.ex dictis Boetij.ꝛ hec rn̄sio pōt v̄ificari aut de actu simplici aut cōplexo ut pz. Ultimo rūdet ad arg^{m}.3.p̄ncipale qđ omisit loco suo soluē recurrēdo ad illā distinctionez de determinatiōe inherētis ul' inherētie per li necio ibi assumptum:sed an sufficiēter euacuat arg^{m} ꝛ an ueꝝ dicat ulr h solo:ꝛ si alr possit arg^{m} solui tangā.j.in.3.articulo.pro lr̄a ḡ doc.aliqr declarāda hec dicta sint.

De tertio pauci discurrendo circa dicta in solutione.q.aliqua motiua occurrūt p̄mo supposita bonitate illi^{9} p̄me distictiōis ipsi^{9} ad eē ꝛ ab esse:in p̄me itētiōalia vz ꝛ sc̄de itētionalia.ꝛ silr sc̄de distictionis ipsius ad esse sc̄de iten^{t} intellecti in illa.3.mēbra posset fieri ambiguitas an totiēs possit accipi ab esse sc̄de inten^{t} sumptū. Item vr̄ q̄ illa ꝓpō.f.incōueniēs est logicū diffinire seu didere per res p̄me intētionis sit falsa.Tuz qr ois respect^{9} hēt diffiniri p fundamētū.Sed intētiones secūde sunt re^{uc} ut patet ex sepe dictis.ergo ꝛc̄.Modo res p^{e} itētionis sūt fundamēta sc̄daꝝ.ḡ necio hn̄t diffiniri per illa.Et confirmat qr logica est de sc̄dis itētionib^{9} applicatis primis ꝛ sic logicus hēt considerare 2as ut logica est de ipsis ꝛ per ꝯn̄s diffinire.Tn̄ ex rōne ḡnali accn̄tis.nā oē accidens habet diffiniri per subm̄.sed ex dictis supra.q.8.

sc̄de itētiones sunt s̄biue in reb^{9} p̄me itētionis.ḡ hn̄t diffiniri p ipsas.silr vr̄ q̄ alia ps diuiōis sit falsa.Tū qr repugnat imediate dictis.Nā tu didis in eē seu ad eē in p̄me itētionale ꝛ sc̄de itentionale ꝛ es in proposito lo^{co}.ḡ ꝛc̄.Tum qr maior oppō videt iter p̄mas itētiones ꝛ sc̄das q̄z inter has uel illas seorsum.ḡ rō quam assignasti huic dicto nō ualet.Tum qr diuisio equoci in equocata est logicalis ꝛ ꝯueniēs:sed h^{9} sunt plures in p̄mas ꝛ sc̄das itētiones q̄re ꝛc̄.Item q̄re poti^{9} in esse uel esse in:possit diuidi in p̄me itētionale ꝛ sc̄de intentionale q̄z dici de:maxime cuz dici sit uocū ut vr̄:que sunt res p̄me itētionis:ꝛ sic nō ꝓcedit ꝓbatio illius p̄me diuisionis de in eē:seu adesse:dato q̄ ipsa in se sit apparēs.Item vr̄ q̄ ille cōis modus loquendi de in esse ois p̄dicati in quacūqꝫ ꝓpōne nō est ꝯueniēs:cū h album est lignū p̄dicatū s̄bo sed s̄bm̄ insit p̄dicato ut pz.Posset ēt dubitari de illo i eē accn̄tis singularis cū intētio ad qđ hēt reduci.an.f.ad accn̄s ut est.5.ul'e ul' ad aliud.si ad accn̄s erit ꝯ dicta in.q.p̄cedēte.si ad aliud qđ est illud:silr ēt de illo in esse cuiuscnuqꝫ p̄dicati queri posset.Item vr̄ q̄ illa applicatio ꝛ p̄ma expō diffinitionis cum dicit q̄ accn̄s nō necio inest s̄bo:sit falsa:ut arguit ꝯnter doc.de acci^{b9} isepa^{b9} ꝛ q̄litatib^{9} ele^{ꝝ} ꝛ q̄ztitate i mālib^{9}:qr si nō necio igit ꝯtingenter ḡ pn̄t nō in eē.ponat igit in eē ꝛ ita erit ignis nō calidus ꝛ coruus nō niger ꝛ hō nō q̄ztus ꝛ hi^{9} que sunt absurda Item illa expō sequēs de p se ꝛ p accn̄s:sicut exēplificat ex.7.me^{cc} pōt ipugnari sicut s̄.q.finali de ꝓprio tactum est ꝛ maxie cū applicat idē ad ꝓpriū.Item videtur q̄ sicut ex p̄te s̄bi p se nō necio isūt accn̄tia.Ita ēt ut videt ꝛ ex p̄te accn̄tiū cum p̄te nō hn̄t cām per se in s̄bo.videt igit q̄ tm̄ per accn̄s eis repugnat non in eē lz in aliqb^{9} illud per accn̄s sit necessariū.Item an illa p̄ma expō nō addita illa sc̄da possit sustētari.Et quare dicit eēntialis intellect^{9} s̄bi in illa.2.expōne potius q̄z intellectionis.Item vr̄ q̄ male dicit Boe^{9} ꝛ doc.ibi q̄ s̄bm̄ pōt cōplete itelligi sub o^{to} accidentis:tum qr tunc nullū accn̄s deberet diffiniri per subm̄ contra ea que sepe dixit doc.s̄.ꝛ.j.q.de denoiatiuis.qđ pbo sic qr diffinitio est certa ꝛ deteriata ꝛ eēntialis rei cognitio:sed si subiectū posset esse sub o^{to} accidentis per ip̄m diffiniti nō determiate nec eēntial'r hēret notitia talis accn̄tis per ip̄m:imo falso ꝛ equoce plerūqꝫ.Tū qr silr dicet de ꝓprio ꝯ te ꝛ videt vniformiter sequi ex dictis Boetij:qr subm̄ est p̄us ꝓprio p̄m eē:maxime cum sit cā eius:nec icludit ip̄m in suo itellectu eēntiali sicut nec alia accn̄tia.quare ergo nō possit sine repugnātia intellectuum intelligi subiectum sub o^{to} ꝓprij sicut sub o^{to} aliorum maxime insepabiliū.Si dicatur q̄ nō est simile:qr ꝓpriū habet cām p se:alia v̄o non ut dicit doc.in lr̄a.Contra sicut forma i mālibus est p se de itriseca rōne rei mālis ita:ꝛ mā singl'aris singl'aris ꝛ ul'is ul'is ut tz ēt iste.7.me^{cc}.ꝛ.3.sen^{ꝝ} di.22.q̄re cū ꝓ ꝓpriū seqt formā silr sicut q̄ztitas māz ꝛ ei^{9} q̄ztitas hēbit cām p se sicut ꝓpriū:silr posset argui de q̄litatibus ele^{ꝝ} que vident sequi formā q̄ tn̄ ponunt accn̄tia coia ut.q.sequēte habet videri.Nulla igit illaꝝ expōnum videt sufficiens.Item cum hic diffinit accn̄s sc̄de itētionale icōueniēter dr q̄ habet cām necessariā aliqđ tale in s̄bo siue s̄bm̄ ponat sc̄de intētionale ut.j.tenet doc.siue p̄me intētiōale.nō p̄mo mō qr vnū rela^{ꝝ}.nō habet cām sui in reliquo cū sunt oppō ꝛ simul nā.non sc̄do mō qr total'r effectiue est ab itellectu ut p̄us sepe dictū est.Itez an possit sustētari illa p̄^{a} rn̄sio p̄me obōnis ubi dr q̄ est fa^{a} a p̄m qđ ad simplr in illa sc̄da cōsequētia p̄ncipali.Posset etiaz dubitari quomodo o^{m} eēt diia ꝯctiua sui oppositi.f.ab esse respectu ipsius ad esse sicut innuit doc.in p̄n^{o} applicationis in solōne ut ire^{ca} cōtra illā p̄mā rn̄sionē obōnis.Item videt q̄ nō

cõueniẽter assignatus sit sensus cõposit[9] ꝛ diuisus in illa solutione ꝓpria doc. qꝛ ꝓpositio in sensu diuiso exponẽda habet reduci ad duas cathe[cas] ex doctrina istius doc. in ꝑmo di. 39. ꝛ alibi plerũqꝫ. ꝙ non potest in proposito recte reperiri nisi ut li per se determinat inherens: sic accidens ad est ꝛ ab est: ꝛ tale ad est ꝛ ab est est per se tale: ꝛ similiter in consequẽte imaginandum est: erit igit̃ sensus diuisus dum determinat per se inherẽs: ꝛ compositus dum inherẽtiam. sic hec propositio est nec̃ia accñs ad est ꝛ ab est ꝛc̃. cuius op[m] dicit frater Jo. Foksal hic. Itẽ videt̃ ꝙ non euadit̃ ex sol'one doc. difficultas illius ultime ꝯñe. s. ergo nõ per se ab est: qꝛ duo opposita nõ per se couenĩut eidẽ maxime duꝫ per se determinãt inherẽtiã: qꝛ tũc denotarent̃ eẽ de essentia eius uel passiones si eẽt ꝑseitas. 2. modi. Itẽ vnumqꝺqꝫ est per seipsum ergo ad est est per se ad est ꝛ silr̃ de ab est: q̃re videt̃ ꝙ ille ꝓpõnes erũt uere uel li per se determinat inherẽs in utraqꝫ. hec eniꝫ est uera hõ est per se aĩal rõnale per se. ꝛ ħ silr̃: hõ est per se aĩal per se quare nõ eodẽ mõ diceret̃ in ꝓposito. Itẽ q̃re in sol'one 2[e] obonis dixit ꝙ tã mi. q̃ꝫ ꝯ est uera ut li nec̃io ꝛc̃. ꝛ ita nõ dixit de ma. cũ tñ ponat̃ in ma. sicut in illis. Alia si uoluerit addat lector hic. hijs enim solutis facilior erit trãsit[9] ad alia. curro semp cũ ferrariẽsib[9] menijs ad altiora. ¶ Ad ꝑ[m] igit̃ dico ꝙ põt ꝓbabil'r sustineri ab eẽ totiẽs accipi. s. ꝓprie coiter ꝛ coissime iuxta regulã topicã. ꝛ doc. sufficiẽter hoc docuit iplicite exꝑmẽdo de ad eẽ. Uel aliter põt teneri ꝑs negatiua qꝛ ut dĩa seu ut ꝑs dĩe saltẽ circũlo[uc] ponit̃ in ꝓposito ipm ab esse ut patet in lr̃a. lꝫ igit̃ absolute sumptũ forte posset totiẽs accipi nõ tñ in ꝓposito sed restringit̃ tm̃ ad ꝑ[m] moduꝫ ul' est specificatiuũ illius ꝑmi modi poti[9]: ꝛ hoc loquẽdo 2[e] inten[t] de ipso. Ad qꝺ põt dici vno mõ ꝙ loquit̃ doc. de diffõne data per itrinseca eẽntialia ꝛ de diuisione vniuoci in vniuo[ca]. nõ ãt de diffõne per addita[tum] data ꝛ de diuisione equoci in eq[ta]. Uel aliter quãtum ad illud de diffinitione põt dici ꝓbabiliter ꝙ qꝛ logicus diffinit intẽtiones cõcretiue ꝛ in actu sig̃to sic ponit tam sb̃m q̃ꝫ fundamẽtum in diffinitionib[9] ipsarum ut supponũt pro fundamẽtis ꝑme inten[b9] ꝛ sb̃is. Ita in ꝓposito ponit̃ sb̃m ut est intentio in diffinitione accidẽtis ut utrũqꝫ supponit pro rebus ꝓpor[t] in actu exercito. Uel tertio ꝛ forte uerius ꝙ in hoc differt diffinitio logica a me[ca]. ꝙ logica dat̃ p̃ci[e] per essentialia. s. per genus ꝛ differẽtiam ꝛ corre[m] aliquãdo: ꝙ forte accidit ei inquãtum est logica. nõ ponit igit̃ logicus expresse sb̃m uel fundamẽtũ in diffinitione nisi tm̃ cõnotatiue hoc est rõne modoꝝ significãdi ꝛ uerificationis p̃dica[ls] sig̃te in exercita. Meta[c9] autem qui diffinit in actu exercito ꝛ cuius est oẽs habitudines rerum nec̃is ex ꝑme diffinit expresse per fundamẽtum ꝛ sb̃m ꝙ forte nõ solum de rebus ꝑme intẽtionis sed secũde metaphisice cõsideratis põt uerificari. Elige qꝺ placuerit ꝛ dic ꝯñter. Ultima rñsio videt̃ de mẽte doc. sepe supra. ubi declarauit q̃re in diffinitionibus generis ꝛ aliorũ non ponit̃ sb̃a. sed ꝑma rñsio satis secura est ꝛ secunda etiam ꝓbabilis ut dixi. Ad quoꝝ maiorẽ declaratiõeꝫ quere hũc sup. 6. me[ce]. q. j. ꝛ alios. Forte enim solius me[ci] est ꝑfecte diffinire. uel si logici quãtum ad rõcinationem to[caꝫ] ꝛ alioꝝ in particulari ex cõceptib[9] cõfu[e] cognitis ꝓcedẽtium. tu examinabis multa hic addendo ut expedit. Quere hũc. 2. di. ꝑ. q. 2. ꝛ. 3. di. scd̃i. q. j. ꝛ alibi plerũqꝫ ad ħ. per ħ patet ad oĩa illa que adducuntur cõtra ꝑmam ꝑtem illius ꝓpõnis. Cum arguit̃ consequẽter cõtra scd̃am partem: patet ad ꝑmuꝫ ex dictis ꝙ loquit̃ de diuisiõe generis ꝛ spẽi uel vniuoci in vniuocata cuius nõ est ista diuisio posita hic de in eẽ. Uel aliter ꝙ doc. hic est mixtus qꝛ declarati[9] dictoꝝ in logica ideo adducit multa non logice p̃cise intelligenda

Uel. 3. ꝙ diuisiones equo[r] p̃cẽdũt oẽm sciẽtificam cõsideratiõnẽ de aliquo ideo ꝑmittunt̃ ipsis diffinitionibus ꝛ per cõsequẽs toti sciẽtie: ꝛ hoc cõfirmat primam rñsionem. Ut igit̃ logice determinet̃ hic de ipso in esse ꝑmittit doc. significationes illius uocis nõ ut p̃cise logicus nisi utẽs uel applicãs potius forte ad grãmaticum q̃ꝫ ad logicum ꝑtinẽt huiusmodi diuisiones: quere li. diuisionũ. ꝛ. j. elẽchoꝝ. ꝛ alibi. Quod additur de maiore oppõne prime intentionis ad secũdam ꝛc̃. Dico ꝙ aliud est aliqua minus cõuenire seu magis distingui aut diuersificari. ꝛ aliud ipsa magis repugnare: ut 7. di. ꝑ. ꝛ. j. q. tertij sentẽtiarum. ꝛ alibi sepe habet iste. lꝫ igitur minus conueniant prima ꝛ secunda intentio q̃ꝫ vna ꝑma cum alia uel secũda cum secũda. maior tamen repugnãtia est illarum inter se q̃ꝫ prime ad secundam. Exemplum de albedine comparata ad superficiem ꝛ nigredinem. secũda oppositio maxime requirit̃ in diuisionibus de q̃bus est sermo hic. immo prima nõ est ꝓprie oppõ sed remota disperatio aliquorum. Qꝺ ultimo arguit̃ de diuisione equoci iam dictum est satis. lꝫ enim logicus doceat sic diuidere: non tamen est ut sic lo[ca] ꝓprie: uel precedit logicam uel de illa nõ est hic sermo. de hijs notaui aliqua supra. q. 4. querat̃ ibi ꝛ alibi. ¶ Ad aliud de dici de. potest dici ꝙ lꝫ extensiue loquendo posset accipi prime inten[t] ꝛ secunde inten[t] uel in actu exercito ꝛ sig̃to sicut in esse: tamen potius secũde inten[t] accipitur maxime in lo[b9] q̃ꝫ in esse uel ad esse quia ex vi uocis Esse ꝛ in esse prius sunt in re q̃ꝫ in intentio[bus]. dici ṽo sicut predicari subici affirmari maxime important ex vi uocis actuꝫ signatũ ꝛ intentiones secũdas ut supra. c. de genere. q. j. dictum est ꝛ alibi plerũqꝫ. Et cum additur ꝙ dici est uocis. dico ꝙ hic accipit̃ dici pro predicari seu enunciari ꝛ pro dici mentali non uocali nisi accipiatur uox non in uoce ut infra super li. peryar[a*]. q. j. habet doc. ꝛ ibi copiose notaui ista. patet igitur ꝙ non est simile de ad esse siue in esse ꝛ de dici de. Et sic habetur sufficientia ꝓbationis doc. quo ad primam diuisionem seu distinctionem. ¶ Ad aliud de illo cõmuni modo loquendi ꝛc̃. dico ꝙ in hac ꝓpositione: album est lignum. potest poni duplex in esse. s. prime intentionis seu realis. ꝛ secũde intentionis seu logicalis. argumẽtum procedit de primo non de secũdo. dictum ṽo doc. procedit de secũdo dicens ꝙ secũdum accipitur a primo. Concedo occasionaliter seu originaliter sicut ul'r modi intelligendi a modis essendi. sed potest intellectus transmutare ꝛ ordinem ꝛ modum. sufficit enim ad euitandum mẽdacium ꝛ repugnantiam conuertibilitas ꝛ reducibilitas illius in esse ad formale ubi est correspondẽtia ad in esse reale: ideo tales predicationes sunt formales ꝛ denominatiue reductiue ut superius dictum est. Cum queritur de illo in esse accidentis singularis ꝛ cuiuscũqꝫ predi[ti]. Dico ꝙ reduci potest ad accidens ut est cõmune ad omnem secundam intentioneꝫ quia essentialiter de illo predicatur: uel saltem uere: non autem ad accidẽs ut est. 5. vniuersale. nec ut quid nec ut modus proprie loquendo: lꝫ posset quoquo modo habere modum talis accidentis: si ea quibus applicatur considerentur ut vnum ꝓm proportionem. ¶ Ad aliud ꝙ tangit bonam difficultatem de illis accidentibus de quib[9] special'r dubitat̃. plura possent hic ponderari ꝛ. q. sequẽte circa idem habet dubitari. põt tamẽ pro nunc breuiter dici vno mõ ꝙ illa nõ necessitas inherendi ut habet uerificari in reb[9] debet intelligi ꝓm intellectuꝫ ut. j. exponit se in scd̃a expõne. Uel aliter sustinendo ipam ex ꝑte rei ꝛ in re. posset dici ꝙ duplex est necessitas. s. simpl'r ꝛ ꝓm q̃d: uel sub alijs ṽbis: necessitas ꝯsequẽtis ꝛ necessitas ꝯñtie: ul' necessitas absolute ꝛ quo ad bñ eẽ: uel necessitas phĩca ꝛ necessitas me[ca]. Dib[9]

hijs modis ꝓcedit arm ꝑ mō: nō aūt scḋo mō. Quere notāter istū in. 2. di. j. q. 4. ꝛ. 5. ꝛ. i. 4. di. 12. ꝛ Fran. de mayronis in. 4. di. predicta. ꝛ Ma. ꝛ alios ubi nosti. Forte enim de potētia absoluta dicit accidens. potest migrare de subiecto in subiectuȝ. ꝛ idem accidens absolutum posset informare diuersa sba. ꝛ homo posset esse non quantus ꝛ ignis non calidus ꝛ sic de alijs. qꝛ in omnibus talibus est distinctio realis. ꝛ ordo essentialis: ꝛ absoluta diuersa: ꝛ causalitas alia prioris alia posterioris terminatiue ꝛ contingētia causalitatis simpliciter. quare igitur causato priori non posset nō causari posterius. Imaginantur enim aliqui ꝙ coruus ēt manens realiter coruus posset esse albus. ut si oua ei⁹ vngerentur sanguine anseris ꝛ fouerent a gallina in loco frigido generarent corui albi. si hoc potest natura quare simpliciter dicitur hoc inseparabile. Debet igitur intelligi inseparabile: quia non de facili potest per naturam separari. secus est de accidente separabili. Quere Albertum hic ꝛ alibi. sed crede non credēti si vis. Hec tamen sunt difficilia multuȝ ꝛ maxime de homine non quanto ꝛ igne non calido. ut etiam doc. tangit. 12. ꝛ. 13. di. 4. Posset igitur aliter dici sustinēdo illam primam expositionem. ꝙ sicut duplicia sunt principia rei: scilicet indiuidua uel materialia ꝛ specifica seu formalia: ita aliqua consequunt rem uel necessario ei insunt nunc ratione horum: nunc illorum. Sicut igitur cōparatiue loquendo species sunt necessarie ꝛ indiuidua contingētia: ita ꝛ illa que conueniunt ratione principiorum indiuidui dicuntur contingenter simplr̄ seu comparatiue loquendo cōuenire: respectu illorum que conueniunt ratione principioruȝ speciei siue forme specifice. ꝛ ita intelligit doc. ꝙ proprium necessario inest. accidens auteȝ cōmune etiam qḋ dicitur inseparabile nō necessario iest. Sed adhuc remanet difficultas quia si loquamur de spēbus creatis quo ad esse existentie sunt simpliciter cōtingentes ſm ueritatem quicquid dicāt phi. vniuersalia inquit Aris. sunt ubiqꝫ ꝛ semper. primo posteriorū. qḋ tamē aliqui exponūt negatiue de quo non curo modo. Si vō fiat sermo de speciebus in eē quidditatiuo seu obiuo: similiter idiuidua sunt eterna ꝛ necessaria quo ad illud esse suo modo sicut species ꝛ sunt ideata. ꝛ principalius videat iste. 35. ꝛ. 36. di. ꝑmi. ꝛ. 3. di. 2. videt igit ꝙ illa differentia posita inter ea que conueniunt specieb⁹: ꝛ iter ea que ꝯueniūt idiuiduis ſm pn̄a ꝓporlia nō euadat difficultatem arti. Sani⁹ igit ſm aliā rn̄sionē pōt teneri illa diuersitas recurrēdo ad distinctionē realē in hijs ꝛ idētitatē oppositā in illis. ꝛ silr̄ ad idētitatē cālitatis ꝛ diuersitatē ut. c. de ꝓpo tetigi copiose. Eadē eni pn̄a sunt ꝓprij ꝛ spēi: lȝ diuersimode ꝛ ordine quodā nāe tn̄ ꝛ nō alia cālitate cant ꝛ nō sunt disticta realr̄: secus est de accn̄te ēt isepabili respectu sui sbi: q̄re optie dcm̄ est ħ nō necio: illud vō eꝫ iest. sustinēdo ḡ ꝑmā expōnē quo ad eē reale sic pōt ad motiua ꝓbabilr̄ dici. Posset ēt logice ponderari argm illḋ cū di ꝙ illa nō necio isunt. ꝯcedo ḡ ꝯtingēter. ꝯcedo absolute loquēdo. ḡ pn̄t nō iesse. ꝯcedo / ponat igit in eē hoc pōt negari: ut notāter in silī hēt di. 39. ꝑ. Cōsidera ibi plura ꝓ ꝛ ꝯ ꝛ elige qḋ magis sapit. ¶ Ad aliḋ de illa expōne de per se ꝛ per accn̄s. dic ut s̄. c. de ꝓpo. q. finali exposui. ¶ Ad aliud pōt dici ꝙ li ꝑ se ibi pōt determiare iherētiā uel iherēs. ꝑ mō logt doc. scḋo mō ꝓcedit arm. Uel dic sic i silī hȝ. j. in post ꝑdictis. q. 3. ꝛ i ꝑ di. 2. pte. 2. q. j. soluēdo ꝑm pncipale. qḋ pōt intelligi ibi: uel pseitas negōnis uel negatio pseitatis. ꝑ mō loquit doc. 2° mō ꝓcedit arm. Exponat lector. ¶ Ad aliud dixi in ꝓcedētib⁹ q̄liter illa ꝑa expō pōt sustentari. sed nō sine cā doc. ꝛ Boe⁹ addiderūt scḋaȝ. Jō scḋaȝ magis imitādā cēsco. ¶ Ad illud qḋ querit de uerbo illo eēntialis itellect⁹ ꝛc̄. Posset dici ꝙ idifferēter potuit dici itellect⁹ uel itellectio. uel qḋ notāter dixit intellect⁹ ut denotet ꝑ modū act⁹ ꝑmi seu obi ꝛ nō actus scḋi. Quicqd est eni cuiuscūqꝫ est ei⁹ itellect⁹ eēntialis nō act⁹ quo intelligit sed rō quo cōplea obiectalis. rō igit intelligēdi ex pte obi uocat intellect⁹ eēntialis ꝛ vbū aliqñ ꝛ notitia declaratiua siue actu siue hitu apprehēdat. ¶ Ad aliḋ de diffōne accn̄tis per sbȝ qḋ adducit ꝯ illā scḋaȝ expōnē: dixi s̄. q. 3. de ꝓpo aliqua ex qb⁹ solui pōt. lȝ eni sine repugnātia intellectuū possit ſbm intelligi sub oto talis accn̄tis. nō tn̄ in re ponit sine ipo. Ideo determiate habet notitia ipsius per additamētū ex tali sbo. uel dic ꝙ diffōnes maxime intelligunt ſm aptitudinē ꝛ spālr̄ per additamētū date. Uel ꝙ ex ypothesi ut in plurib⁹ dant: uel ꝙ accn̄s non pōt inesse alteri q̄ȝ illi loquēdo de sbo ꝑ inhesionis ei⁹. lȝ eꝫ sit / ut iam dcm̄ est. exponēdo li per se alr̄ ex pte h⁹ ꝛ illi⁹. ¶ Ad aliud pȝ ex dictis ꝙ nō est silē de ꝓpo ꝛ accidēte etiā isepabili. sicut enim in ꝑ signo nāe ſbm nō pōt nō iesse ſpm ita nec in 2°. uel in 3° saltē signo non pōt nō esse sub ꝓpo cū ex eisdē pncipijs resultat subm in ꝑ ꝛ passio in. 2. uel. 3. secus est de accib⁹. Uerū autē in ꝑ signo possit intelligi sub oto ꝓprij. potest dici ꝙ nō saltē ꝓuatiuo uel positiuo nec etiā ꝯdictorio ꝓprie loquēdo: qꝛ tunc uel saltē pro tunc est enim ipm: ul̄ si restringas ꝯdictoria ad idem instans nāe ꝛ ad qḋcūqꝫ qḋ tn̄ dubiū est qꝛ ad trāsitū iter ꝯdictoria sequit mutatio que nō repit ꝓcise in signis nāe. posset adhuc dici ſm aliquos ꝙ passio inest in ꝑ signo lȝ nō pro illo sed in ꝓposito maxime est ſmo de oto positiuo ꝛ ordine duratiōis: que magis ad metaphisicū q̄ȝ ad logicuȝ ptinēt. breuiter hic ptrāseo. Breuiter ergo dico ꝙ impossibile est ſbm itelligi sub oto aptitudis que eadē ret est ei: lȝ possit intelligi sub oto accn̄talis actus. Et cuȝ arguit ulteri⁹ cōtra cām assignatā a doc. in hoc. posset dici vno mō ꝙ doc. nō posuit hic mām ptinere ad qdditatem: qꝛ hic loquit ſm pncipia coiter ꝯcessa. ul̄ dato ꝙ sic: sicut hoc nō obstāte tenet quidditatē eē gn̄abilem ꝛ corruptibilē rōne māe: ita ꝛ ꝯtingēter ei iesse ea que ꝯsequuntur rōne māe pōt sustinere. Uel aliter ꝙ nō rōne māe quidditatiue sed potius indiuidualis inest quātitas. Uel forte subtilius ꝙ nō ab intrinseco rōne māe: sed ab extrinseco inest quātitas māliuȝ. hoc est ꝙ nisi eēt mā agēs extrinsecū nō ꝓduceret in talib⁹ quātitatē. iest aūt intrinsece ꝛ ab intrinsecis imediate puluue ꝓpriū rōne forme specifice. quare nō est silē. hoc tenet: de hijs etiā. q. sequēte hēt doc. ꝛ ibi ampli⁹ exponunt. Qꝫ addit de qualitatib⁹ elex. q. sequēte hēt doc. quid ibi tenēdū sit: sed ex ꝑdictis etiam pȝ. Dato enim ꝙ hēant in esse rōne forme effectiue: tn̄ uel ab intrinseco uel ab extrinseco sunt realr̄ distincte: ꝛ ita nō repugnat elemēta sub otis hoꝝ intelligi ut videt. de q̄ j. magis. patet enim ꝙ aqua sub caliditate ꝛ terra silr̄ pn̄t esse ꝛ intelligi: sed de alijs duob⁹ nō ita videt quo ad esse: sed difficultas est de oibus quo ad ota ꝯdictoria: que magis ad phicū spectant. q. tn̄ sequēte aliq̄liter tangā. ¶ Ad aliud dictū est supra in silī sepe ꝙ sermones logici sunt mistici figurati. aliud enim sonant ꝛ aliud subintelligere dant. ꝯcedo enim ꝙ hic accipiūtur accn̄s ꝛ ſbm scḋe intent ꝛ ut supponūt pro fundamētis. Ideo in actu sigto est uerum ꝙ accn̄s inseparabile habet uel supponit in sbo cām necessariā sicut ꝓpriū in suo cāȝ per se ꝛ exercent vniformiter ꝓportiot in ꝑmis. Exēpluȝ fili⁹ supponit cām ipsius ꝓductiuā uel pncipium ꝓductiuuȝ in pꝛe qḋ nō intelligitur de correlatiuis formaliter nisi suppob⁹ pro substractis. Qui uellet tamē altius omnia uerificare in iten b⁹ per se: sicut supra in diffōne generis in silī: forte posset: qḋ omitto sagaci lectori. ¶ Ad aliud lȝ possit recurrēdo

ad quãdaꝫ subtilitatẽ forte sustineri illa rñsio. realiter tamẽ nõ faciliter sustinet ꝛ efficaciter doc. arguit contra eam. Habet eniꝫ iste sup li. elẽchoꝝ. q. 51. ꝛ in pmo anco di. 26. ꝛ. j. reportationũ di. 3. q. 7. ꝙ vnũqḋqꝫ qḋ ꝟꝫ qd est aliqd simr est illud ꝟm qd: sicut homo mortuus simr est hõ ꝟm qd: ꝛ silr qḋ gñat gñatione accñtali simplr est ens ꝟm qd ꝛ nõ simr. lꝫ igit hõ mortuus sit simr hõ mortuus uel ꝟm qd: nõ tñ seqtur ꝙ simr sit hõ sed est fallacia a ꝟm qd ad simr. silr in ꝓposito accidẽs per se est qḋ ad est ꝛ ab est: ergo per se ab est: ẽ fallacia talis ut dicit illa rñsio: qꝛ rõ huius qḋ est ab eẽ absolute loquẽdo diminuit ul distrahit per hoc qḋ est ad est. nam ab eẽ entis inherẽtis nõ est per se uel simr ab eẽ sicut nec est per se ens. Silr etiã de alia ꝯa per se ad est ꝛ ab est ergo per se ad est. qꝛ ẽt per li ab est diminuit hoc qḋ est ad est qꝛ ad eẽ absolute põt conuenire ꝛ hijs que pñt ab eẽ ꝛ que nõ: ꝛ simr ad eẽ est respectu illoruꝫ que nõ pñt ab eẽ ꝛ ꝟm qd alioꝝ. h tñ rñsio ꝓcedit ut li per se determinat ĩherẽs ꝛ ideo nõ ab re doc. aliter rñdet. Et sustinẽdo illã rñsionẽ posset dici ad replicã ꝯñter: ꝙ secus est de diffõnibꝰ nõ datis per talia se inuicẽ distrahẽtia seu diminuẽtia ꝛ de datis per hꝯ. Ideo exẽplum de aiali rõnali nõ ꝓcedit: sed lꝫ aliqliter sic possit imaginari: videt tñ difficile sustinere dꝛam reu gñis eẽ determinationẽ distractiuaꝫ ꝛ ecõtra ut declaras: ꝛ quõ talia eẽnt de rõne tertij. Ideo recurrẽduꝫ est ad solõnẽ doc. ex cuius ignorãtia illa rñsio ꝓcedit inepte ¶ Ad aliud dico ꝙ lꝫ in uoce videt oppõ hoꝝ. s. ad est ꝛ ab est nõ tñ in re ut pꝫ ex declaratiõe doc. ¶ Ad aliud cõcedo arm qꝛ iudicio meo melius assignat sic ille sensus cõpositꝰ ꝛ diuisus qꝫ ut imagiat Foksal. ¶ Ad aliud pꝫ ex dictis qꝛ nõ sunt ꝓprie ota si bñ itelligant. Uel dic ꝙ ponunt circũloue nec sunt opposita nisi intelligant sil in eẽ. sed prior rñsio satis placet lꝫ h qḋ dico de circũlone hẽt maximã efficaciã in hijs oibꝰ diffõnibꝰ logibꝰ ꝛ realibꝰ plerũqꝫ. vide notãter Cõmen. 8. mece. ꝯto. 5. ꝛ alibi. ꝛ alios. ¶ Ad aliud tetigi supra i fili. q. 8. copiose ad h. lꝫ enim vnũqḋqꝫ sit per se ipsum ubi tñ est equocatio uel analoa uocis nõ recte cum determinatione ꝯueniẽte famosiori significando ponit. Exm accñs est per se ens nõ tñ est per se ens per se lꝫ sit per se accñs. Silr cũ ad eẽ ꝛ ab eẽ sint analoa lꝫ ueꝝ sit ꝙ accñs per se ad est ꝛ per se ab est nõ tñ per se ad est ꝑ se uel ab est per se. q̃re rñsio doc. est optima. nõ sequit igit vnũqḋqꝫ est per seipm per se ergo est per se vnumqḋqꝫ aliud per se qḋ etiã de ipso p̃di. forte etiã ista est falsa accñs est per se accñs per se lꝫ sit ipm per se. per h patet ad exẽpla illa de aiali ꝛc̃. qḋ non est sile: qꝛ talia nõ sunt multicia. ¶ Ad ultimũ põt dici ꝙ iplicite dixit idẽ de ma. ꝛ hoc si intelligat per ma. pma ꝓpõ in argumẽto qꝛ est idẽ simr qḋ ꝯ. sed melius est dicẽ ꝙ ma. fit illa. in eẽ est de eẽntia accñtis ubi nõ ponit li necessario ut patet.

Secundo pncipalr circa aliq̃ dicta in solonibus arꝫ pncipaliũ occurrũt quedã motiua. Et po circa illud arm de corruptione ꝛ solonẽ eius: qliter ꝓcedat. ꝛ pma solo ꝛ scḋa silr. ꝓuatio eniꝫ ꝛ hitus hñt fieri circa idẽ: sed mã nõ videt in aiatis sbꝫ vite ergo nec mortis seu corruptionis. Itẽ accñs est in illo ut in sbo qḋ denoiat ut sup̃. q. 8. hẽt ergo illa distictio de sbo informationis ꝛ denoiationis non ꝓcedit Qḋ tãgit ibi in declaratione de loco videt eẽ falsum: qꝛ locus est formalr in locãte ut videt: cũ sit reus eius ad locãs. Silr qḋ tãgit de actione videt eẽ ꝯtra ipꝫ in plurꝫbꝰ locis qui tenet ꝙ actio est in agẽte sbiue. Iteꝫ videt ꝙ 2a rñsio nõ ualet qꝛ in trãsmutatione sbali res amittit nomẽ ꝛ diffõnẽ. j. phisicoꝝ. ꝯto. 63. ꝛ in de sba orbis. c. j. ergo res nõ põt itelligi sub corruptione sine destructione sui itellectꝰ eẽntialis seu diffõnis qḋ ideꝫ est. Itẽ circa ea que tãgit in solone ultimi pncipalis ꝛ obonũ sequẽtiũ plura possent põderari sed breuibꝰ me absoluã. videt enim mirũ qḋ dicit in solone. j. obonis. ꝙ. s. accñs ꝛ sbm 2e itẽr accepta sũt relatiua ꝑ accñs eo qꝛ nõ mutuo referunt. Tũ qꝛ ex hoc sequeret ꝙ relatiua tertij modi eẽnt per accñs. qḋ tñ videt ꝯtra phm. 5. mece. t. c. 20. ubi relatiua per se diuidit in tres modos: i quoꝝ tñ. 3. nõ est mutua hitudo: per accñs enim relatiua uocat phs ibidẽ. Relatiua ꝟm genꝰ ꝛ abstracta relatiuoꝝ ꝛ subiecta qbꝰ accidũt: ut albũ cui accidit simile. Tũ ẽt qꝛ sicut genꝰ ꝛ spẽs pro formali sunt sil natura ꝛ per se relatiua: q̃re nõ silr accñs ꝛ sbm pro formali lꝫ in fundamẽtis alr ꝯtingat: sicut ẽt pus ꝛ posterius ꝛ sic de alijs intenbꝰ sunt sil nã ꝛ per se relatiua. Item illa expõ quã excludit videt ꝓbabilis qꝛ in fũdamẽtis põt vificari h diffõ sicut alie logicales. Multi etiaꝫ sic exponũt ipsam. Silr ipm accñs intẽtionale de quo est hic ꝟmo applicat sbo pe itẽli ut albo ꝛ põt ab esse albo p̃ter albi corruptionẽ qꝛ modi itelligẽdi sũt seꝑabiles: ut supra. q. 3. de gñe dictũ est. Itẽ videt ꝙ illa 2a rñsio 2. obonis nõ ꝓcedit qꝛ nõ solũ in actu cõplexo intellectus sed ẽt in actu icõplexo est vitas uel falsitas. aliter itellectꝰ posset itelligẽ chimerã: ꝛ alia ipolla. Silr cũ itellectꝰ app̃hẽdit coruũ albũ videt app̃hẽdẽ oppom in adiecto: ꝛ ita repugnãtia itellectuũ. Silr ẽt app̃hẽdẽs coruũ sub albedine app̃hẽdit ipꝫ eẽ albũ igit distictio nulla. Silr itelligẽs coruũ albũ itelligit coruũ non nigrũ ꝛ ita seꝑat vnũ ab alio ꝛ sic abstractio diuisiua mẽdax. Itẽ. 3. rñsio videt iplicare: qꝛ qḋ uere nõ põt intelligi tale sine repugnãtia itellectuũ nõ põt itelligi tale: cũ alr itelligẽs rẽ qꝫ sit falli ut habet Aug. 83. q. q. 32. Itẽ nõ videt sufficiẽter solutũ illud arm pnle de necessitate ihesionis itẽtionũ ulr qꝛ flm admittit. nec ad propom sufficiẽter applicat ut videt. Alia plura possẽt hic addi que reliquo altiori igenio ubiqꝫ. ¶ Ad ista rñdet Ad pm uarie expositores ꝛ qõniste hic imagiant. Quidã dicũt ꝙ mors ꝛ corruptio nõ sunt accñtia positiua de qbꝰ loquit Porphyꝰ sed ꝓuationes quedã. Alij ꝙ illa ꝑticula. p̃ter sbi corruptioneꝫ. dꝫ addi ad li ab est ꝛ nõ ad li ad est. Alij ꝙ ad est ꝛ ab est 2e itẽr dcã pñt dici de morte ꝛ corruptione nõ tñ pe itẽr sine sbi corruptione. Sed oibꝰ hijs postpositis placet rñsio doc. ꝛ pa ꝛ 2a. sed 2a est simr melior ꝛ uerior. Et cũ arguit de vita ꝛc̃. Dico ꝙ sicut res nãlis ul artills ẽt põt ꝯsiderari ul quo ad fieri uel quo ad eẽ. ita ꝛ pna eius sic ꝛ sic pñt uariari: ut hẽt phs. j. phicoꝝ. ubi ꝓuationẽ ponit pnm ꝑ se trãsmutationis lꝫ per accñs sit pnm rei nãlis. silr in habẽtibus vnicã formã uel plures uariant pna meta ꝛ imediata trãsmutationis ꝛ eẽ. Dico igit ꝙ mã saltẽ 2a est sbꝫ vite ut est actꝰ pmꝰ: sed totũ est sbm denoiationis actꝰ scḋi ipsiꝰ vite. nã hoiem ꝛ nõ corpꝰ organicũ dicimꝰ viuere: ꝛ sic ulr gñatio ꝛ corruptio hñt pro sbo i quo seu susceptiuo ipsam mãꝫ ꝛ h vult Cõmtor. 7. mece exp̃sse. mã ingt defert formã: ꝛ nõ obstat dictũ phi. j. de gñatione. ubi hẽt ꝙ gñatio est trãsmutao totiꝰ in totũ qꝛ itelligit terminatiue. ꝛ nimirũ est ꝙ tales trãsmutationes cũ sint hitudines quedã denoient aliud a suo sbo qꝛ a terminis quo uel qbꝰ pncipalr hñt denoiationẽ ꝛ terminos qḋ uel que respiciũt pmo ꝛ denoiant: cũ ꝓductiones ꝛ corruptiones taliũ sunt: ubi semꝑ aliqd radicale p̃supponit ꝛ ultimo relinqt cuius est mã. sunt etiam trãsitus qdã ideo a terminis ad quos capiũt denominationẽ. 5. phi. ꝛ hoc ut dixi uerũ est de formalibus Cõiũgunt enim in talibus plures respectus ꝛ intrinsecus ꝛ extrinsecus aduenietes. querat iste in. 2. di. j. q. 4. ad finẽ. ꝛ in. q. 5. mece. c. de relatione. Cum dicis ultra ꝙ accñs est in illo ꝛc̃. uerũ est si est denoiatio intrinseca: secus est de denoiatione extrinseca. Uel alr ꝙ uerũ est de denoiatõe sbiua nõ termiatiua. doc. igit ꝑ sbꝫ

denoiationis ipsius corruple intelligit terminuz eius.
Uel dic expedite ꝛ resolute ꝛ ad mētem doc. ꝙ gn̄atio
in creaturis duo importat. s. mutationē seu trāsmuta-
tionē ꝛ ꝑductionē. Primo mō mā est eius sbm. scdo
modo totū uel cōpositū per se ꝛ ꝑmo est eius termin⁹.
ꝛ silr est intelligēdū de corruptione. ubi tn̄ itelligēduz
ꝙ tā gn̄atio q̄z corruptio scdo mō accepta accipit acti
ue ꝛ passiue. passiue enim accepta est formalr in cōposi
to ꝛ denoiat ipm: ꝛ ideo scda solo doc. est simplr meli
or hic. Tn̄ ꝑpter illā multiteꝫ ꝛ famositatē loquēdi q̄
iste trāsmūc capit. ꝑo mō illa ꝑma rn̄sio doc. apparens
est. Qd addit cōtra exm de loco. dico ꝙ locus taz pro
māli hoc est pro supꝑficie ultima corporis locātis q̄z pro
formali hoc est pro ubi actiuo est in locante sicut dicit
doc. terminatiue aūt est in locato: ꝛ ubi passiuuz est in
ipso: ꝛ hoc satis declarat dicta doc. in ꝑma rn̄sione ꝙ
s. corruptio terminatiue est in toto ꝛ hoc loquendo de
corruptione actiua. Silr locatio aco in locato termia-
tiue sed locao pao formalr subiectiue que sunt ubi acti
uū ꝛ passiuū. Silr ad aliud qd addit de actione pōt di
ci ꝙ famose loqtur hic. uel ꝙ uerū est de actione acta
que recipit in passo. videat iste in. 4. di. 13. ꝛ in quoto.
q. 13. ꝛ. j. q. 4. De exēplis nō est multū curāduz. ¶ Ad
aliud de Cōmenre vide infra sup li. ꝑyarae. q. 3. ꝛ. q. 7.
ubi doc. soluit optime illud. Intellect⁹ enim eēntialis
ꝑscindit ab extrema acli ꝛ hic ꝛ nūc. Illa aūt auc̄tas i
telligit de trāsne ꝑhica ꝛ amissione nois ꝛ diffiis in eē
exn̄tie ꝛ reali ut pz ibi. h vo loquit logice ꝛ mece doc.
ꝛ Boe⁹ etiā de iteu essentiali: ꝛ diffōne: ꝛ noie. ¶ Ad
alid sustinēdo singula dicta doc. lz alio mō posset obo
illa solui etiā ex dictis ꝑus. dico ꝙ doc. hic extēsiue ca
pit relatiua per accn̄s pro nō mutuis: quoꝝ lz vnū per
se sit relatiuū reliquū tn̄ nō per se: sed per accn̄s. ul nul
lo mō est relatiuū ꝛ sic deus ꝛ creatura possent dici re-
latiua per accn̄s: ꝛ sic pz ad ꝑmā instātiā. ꝯceo eniz ad
illū item relatiua tertij eē per accn̄s de quo hēt videri
nor in. q. h⁹ sup. 5. mece. ꝛ alibi sepe in doctrina ipsius.
Ad aliā istātiā que difficilior est pōt negari silitudo:
qꝛ in hac diffōne ut dictū est capiunt termini 2e itēles
ut supponūt pro fundamētis ꝛ uerificant in eis. vnde
alia est habitudo spēi ad gen⁹. alia accn̄tis ad sbz ꝛ eꝯ
lz enim oēs 2e itētiones sint respect⁹ nō opz tn̄ ꝙ vni-
formiter sint tales. uerū nāqz est in scdis itētionib⁹ ꝙ
gn̄i per se subijcit spēs ꝛ per se icludit in spe ꝛ spēs ꝑ se
includit gen⁹. nimirū est igit ꝙ sit mutua hitudo inter
ista. sed nihilomin⁹ posset dici ꝙ genus est ꝑus specie
ad aliū itellectū: sed nō sic compat accn̄s ad sbm: qua-
re uere dicit stādo in itētiōib⁹ ꝙ accn̄s est posteri⁹ sbo
ꝛ eēntialr depēdēs. sbm vo indepēdēs ꝛ ꝑus eēntialr
ita ꝙ ꝑus ꝛ posteri⁹ fūdant imediate in accn̄te ꝛ sbo
2e itent acceptis: lz igit prius ꝛ posterius quoquo mō
sint silnā uel per se mutua relatiua nō sic opz de sbo ꝛ
accn̄te ut supponūt pro fundamētis ꝛ ut quoquo mō
ꝑscindūt ab eis. sequit igit: accn̄s ergo sbm. nō tn̄ ecō-
tra ut pz in alijs relatiuis tertij modi vn̄ genus ꝛ spēs
forte ꝑtinēt ad ꝑmū modū ꝛ silr ꝑus ꝛ posterius. acci-
dēs aūt ꝛ sbm ad 3m. subtilissime igit pauci uerbis rn̄-
det doc. Ex qua rn̄sione poterit lector plura inferre. ꝑ
mo ꝙ modi relatiuoꝝ pn̄t applicari suo mō ad intētio
nes sicut ad res. Sed ibi posset dubitari an. s. ꝑcie ad re
lationes de ꝑdito rōnis directe uel reductiue saltē. s. i
trinsecus adueniētes: an ulr ad oēs reus pn̄t applicari
illi. 3. modi de quo hēt videri. 5. mece. 2o ꝙ vna rlo fun
dat in alia in itētionib⁹ imediate. 3o ꝙ reua quecūqz nō
mutua pn̄t dici per accn̄s relatiua: qꝛ sicut ab vno ex-
tremoꝝ dicunt relatiua ꝛ per se talia: ita ab alio nō ꝑ
se uel per accn̄s. ꝛ silr nō relatiua nisi forte rōne. 4o ꝙ
ꝑus ꝛ posterius sunt relatiua multū trāscēdētia quare
ꝛ si iter se mutuo referant nō tn̄ illa in qb⁹ fundant eti

am relatiua rōne tn̄ vni⁹ extremoꝝ uel itellect⁹ cōparā
tis sic dicta. 5o posset inferri ꝙ sbm in diffōne acciden
tis nō ponit ut per se correus sed ꝑcie ut terminās ha-
bitudinē eius ꝛ ita poti⁹ hn̄s rōnē absoluti q̄z relatiui
ꝛ si eēntialr sit reus. nec obstat dictū doc. supra in solo
ne. q. qꝛ noie correlatiui intelligit terminū hitudis ta
lis q̄lis. Et si obijciat ꝯtra dicta: qꝛ sbm ut hic sumit ꝑ
te est intētio ꝛ per ꝯn̄s respect⁹: ergo per se ad aliqd re-
latiuū refert nō ad aliud q̄z ad accn̄s: ergo solo nulla.
Itē doc. iste videt uelle. 5. mece. ꝙ in relatiuis. 3. modi
si vniformiter sumant est mutua hitudo: hoc est si actu
actu si pō pō ut pz de scia ꝛ scito. ¶ Ad ꝑm pōt dici ꝙ i
tellect⁹ cāt uel derelinqt intētionē sbi in lapide cogni-
to ad albū compato. ꝛ cū dicis ꝙ est per se respect⁹ uel
respectiuū. ꝯcedo quo ad suā entitatē talē q̄lē: ꝛ cuz ul
tra dicit ergo per se refert: hoc posset forte negari quia
poti⁹ moduz absoluti q̄z relatiui hēt. Uel forte posset
dici ꝙ per se refert inquātū sbm uel subicibile ad pre-
dim uel ꝑdile. uel forte per se refert ad sbm uel fūdamē
tū in quo fundat ut ad lapidē: sicut ulr oē accidens ad
sbm ꝛ tūc sbi erit sbm ꝛ sbm erit accn̄s ꝛ eꝯ: ꝛ sbm per
se refert ad accn̄s ꝛ nō ecōtra. ut si fundet itētio sbi in
supꝑficie reu albi: ꝛ sic de alijs. ꝛ silr accn̄s ad sbm ꝛ nō
ecōtra. uel in ꝑposito ꝛ coiter ꝛ multa alia ad que attē
dat lector. Uel alr ꝛ est solo 2e obonis ꝙ si capiant sbz
ꝛ accn̄s vniformiter. s. si actu actu: si pō pō per se mu-
tuo referunt. Si vo difformiter / nō: ꝛ sic loquit doc. ꝛ
solo ꝑcedēs ꝑcedit. secus est enim dicē absolute sbz ꝛ
dicere subiectatū uel natū subici ꝛ sbm. Posset ēt ab-
solute negari oēm respectū rōnis ꝑductū ab itellectu
eē per se mutuo referileꝫ: qꝛ ex ꝑprietatib⁹ rerū motus
itellect⁹ ꝑducit entitates itētionū ꝑportionabiles re-
bus q̄re alique sunt intētiones mutuo referiles: alique
nō. Circa qd stude ꝛ adde plura qꝛ res multū subtilis
est lz nō pro pane lucrādo ut aiūt grossa capita. Ex se-
pe tn̄ dictis potueris cūcta penetrare. Qd addit ulteri
us de illa falsa expōne quā excludit doc. dico ꝙ lz diffi
nitio uerificet in fundamētis in actu exercito uero: tn̄
uera est in inteb⁹ in actu signato: lz etiā uerificet sbz in
sbo sbi nō tn̄ in sbo accn̄tis ꝛ sic itelligit doc. Alr igit
exponētes q̄z exposuit doc. videāt Jo. in calce apocali
psis. Sz q̄re diffōnes scdarū itētionū v̄ificant in fūda
mētis ꝛ nō ita ꝯtingit in alijs. nā diffō hois in nullo ni
si in hoie uerificat. videt igit uel ꝙ nō est dia eēntialis
harū ab illis uel ꝙ ꝑdicent eēntialr ꝛ per se de eis: que
tn̄ sup negata sunt: dixi ad h sup. q. 8. plura. Sed bre-
uiter dicat pro nūc ꝙ rō hui⁹ est qꝛ itētiones sunt mo-
di intelligēdi fūdamēta. q̄re nimirū est ꝙ illa que vno
mō dicunt de istis alio mō v̄ificent in illis cū nō diffi-
niant a logico ut eēntie quedā in se abstracte sunt sed
ut supponūt pro fūdamētis ꝛ ꝯcernūt ea. sec⁹ est de dif
finitione hois uel asini. Exm de modis significādi grā
mab⁹ ꝛ diffōnib⁹ eoꝝ que uerificant in fundamentis.
Ul nomē ē ꝑs orōnis ꝛc̄. v̄ificat de lapide ꝛ ligno. Qd
addit de itētione accn̄tis applicate albo: lz forte illd sit
uerū: tn̄ nō ꝑmo diffinit accn̄s per ipm sed per ꝑ se cor
rem ꝛ ꝑmū qd est sbm in cōi 2e intēt sumptū sicut pr ꝑ
filiū in cōi nō hūc uel illū: ꝛ multo minus per Socra-
tem uel Platonē diffinit. ¶ Ad alia que adducta sūt
ꝯtra solones secūde obiectionis de multiplici accepne
ueritatis: ꝛ q̄liter cōsistit in re ꝛ in intellectu. ꝛ de ueri
tate cōplexa ꝛ incōplexa: habet iste mili subtilitate sca
turiçatū. 6. mece. q. 3. videat ibi. sed breuiter ad ꝑposi-
tum pro nūc dico ꝙ illa scda rn̄sio doc. est apparēs ex
cōmuni mō loquēdi ꝛ exponēdi Arz. ueritati enim in-
cōplexe que est silitudo uel cōformitas actus incōple-
xi intellectus ad om simplex seu incōplexum nō oppo-
nitur falsitas sed ignorantiā. ueritati vo complexe op-
ponitur ꝛ ignorantia ꝛ falsitas priuatiue videlicet ꝛ

ꝯrie.ꝛ hoc optime notauit doc.cū dixit ꝙ intellectus
diuidēs accn̄s insepabile a sbo est falsus nō aūt intelle
ctus simplex apphēdēs sbm etiā sub oto talis accn̄tis
sed forte nō negaret ibi de facto eē ignorātiā.Silr ue-
ritas ꝛ falsitas nunq̄ȝ est obiectiue nisi intellectu com
ponēte uel cōplexo:lȝ formalr ꝛ sbiue sit ueritas in in
cōplexo.Qđ addit de cognitione ipossibiliū.ꝯcedo ꝙ
itelligunt intellectu tn̄ nō assentiēte dūmō nō lateant.
Cum ulteri⁹ arguit de opposito in adiecto:ꝛ posset cō
firmari ex.5.mece.c.de falso.ꝙ.s.est rō aliq̄ est in se fal-
sa:que tn̄ simplici itellectione apphēdit ut hō irrōna-
lis ꝛ ita posset dici hic cū itelligit coruus alb⁹ uel cor
uus nō niger.Pro h⁹ solone pter iā dicta de accn̄tib⁹
sepab⁹ ꝛ insepab⁹ aduertēdū ſm quosdā ꝙ accn̄s pōt
dici insepabile duplr.s.uel neue uel puatiue.pmo mō
li in dicit negationē cuiuscūqȝ sepabilitatis siue faci-
lis siue difficilis.2o mō puat tm̄ facilitatē sepals.primo
mō dicit ꝓbabilr ꝙ nullū accn̄s cōe est insepabile sed
bn̄ scđo mō.vn̄ lȝ tale accn̄s nō possit separi a sbo ma
nētib⁹ pncipijs cōplexionātib⁹ que sunt pna illi⁹ acci
dētis tali sbo pōt tn̄ separi si talia pncipia trāsmittent
Exēplū tactū est supra de ouis coruoꝝ ꝛ est exemplȝ
Alberti.Silr exēplificari pōt de ethiope manēte in re-
gionib⁹ frigidis qui efficit alb⁹ saltē in posteris.Uel
ut alijs videt accn̄s aliqđ est simr insepabile per nām
a sbo ut calor ab igne:nec ꝓpter hoc dicta Porphyrij
ipediunt q: aliqđ accn̄s illi sile in spe est sepabile.Sed
nihilomin⁹ videt Porphyrius uelle ꝙ lȝ accidēs nō
pōt separi re pōt tn̄ itellectu ut Boe⁹ exponit ꝛ prius
copiose dictū est.Sed 3o mō dici pōt ꝙ cū dicit accn̄s
insepabile pōt duplr itelligi uel ſm pōm.s.uel ſm apti
tudinē.si pmo mō hoc ꝯlt adhuc duplr.uel.s.ſm pōm
nālē uel supnālē.pmo mō plura sunt accn̄tia insepabi
lia ꝛ hoc remanētib⁹ subiectis.2o mō nullū est accn̄s i
sepabile loquēdo de absolutis realr distinctis:lȝ secus
fit de respectis aptib⁹ ꝛ actualib⁹ itrinsecus aduenieti
bus positis tn̄ extremis.Si vo isepabile capiat aptit
sic ꝓbabilr dici pōt ꝙ nullū est insepabile imo oē sepa
bile ꝛ si nō actu sepet.vide hūc nōnter exponētē aug.i
2.di.j.q.4.Ex hijs breuiter ad arm dico ꝙ hic nō est ꝓ
prie oppom in adiecto:ꝛ hoc simr loquēdo coruus.s.al
bus uel nō niger.Et ad illud qđ adducit ex.5.mece.di
co ꝙ loquit de actu includēte duo.quoꝝ vnū destruit
rōnē formalē seu itellectū eēntialē alterius ut pȝ in ex
emplo illo de hoie irrōnali:ubi tn̄ nō est falsitas ꝓprie
nisi virtut seu habitut forte sed poti⁹ ignorātia ut di-
ctū est.mō albedo nō destruit item eēntialē corui.sicut
nec nigredo cōstruit.¶ Ad aliud negat assumptū nisi
forte in habitu uel in pō seu quoquo mō virtualr.pn̄t
enim icōplexa apphēdi nō formādo cōplexa ꝛ pmisse
nō inferēdo ꝯclu⁹ ut pȝ p⁹ posterioꝝ.Silr ad aliđ neo
ibi eē sepationē diuisiuā cōplexiolȝ nisi ut pus.sed si es
set posset stare sine repugnātia itellectuū ut dicit Por
phyri⁹.ꝛ ultima rn̄sio doc.que optima ad ꝓpositū est
de aptine enim ꝛ poli ꝛ facto nō incōuenit coruū itelli
gi ꝛ eē albū q̄re ꝛc̄.solo tn̄ illa 2a doc.ꝓcedit de facto
coiter ꝛ de pō nāe.¶ Ad aliud neo assūptū.aliud enīȝ
eē falsum ꝛ aliud ipole ut pȝ p⁹ celi.aliud ēt est eē ipole
ꝛ aliud includē incōpossibilia ꝛ ita nō eē ꝯceple sine re
pugnātia itellectuū.sunt ēt multi modi falsi.possibilis
ꝛ incōpossibilis de qb⁹ als vide not ifra sup.j.pyaras.
q.9.nō lōge a fine.ꝛ ubi supra notaui arlo.2.vide opti-
me in.2.di.6.q.j.soluēdo rōnes op.ꝛ.45.di.p.reptati
onū.¶ Ad illā ꝓpōnē Aug.pȝ.nā lȝ fallit nō tn̄ est re
pugnātia itellectuū.sed si uolueris ꝓpōnē in se bene i-
telligere vide hūc in.3.di.14.q.j.ꝛ in.4.di.50.q.finali
¶ Ad ultimū dico ꝙ doc.sufficiēter soluit arm ut vide
tur hēre efficaciā ad ꝓpositū ut ex dictis pȝ soluēdo il-
las obones ad finē solonis.q.lȝ posset negari illud as-

sumptū ut sup.q.3.de gnē dictū est.ꝙ.s.modi itelligē-
di sunt sepabiles ꝛc̄.Arm etiā ꝓcedit de fundamēto i
mediate applis nō de correuo accn̄tis de quo intelligi
tur diffō ut pus dictū est.hoc est de sbo in quo non de
quo ꝓpe loquēdo logice ut scis.aliud est enim compa
re accn̄s ad albū ꝛ ad sbm fundatū in lapide.lȝ aūt ne-
cessario inest in ordine ad secūduȝ nō tn̄ ad pmū ut pa
tet.De p⁹ etiā dicit mō accitis realis q: in pdine exerci
ta.de 2o pdine signata.lȝ etiā in pmis exercita uerificat
ex signata quodāmō nō tn̄ in scđis ut pȝ.Posset tamē
fieri vis de intēb⁹ ut sciētifice ꝯsiderant q: sic vident es
se nec̄ie ꝛ ipossibiles alr se hēre ꝛ ut sic vident ineē fun
damētis q: alr cōsiderari cōplete nō pn̄t cū sint eēntia
liter respectiue:ꝛ sic illud assumptū videret hēre aliq̄lē
appentiā.sed de hoc supra sufficiēter ptractaui.An eti
am fundamēta in eē cognito sint imutabilia.vide istuȝ
3.di.p.q.4.ꝛ.8.di.eiusdem.q.finali.ꝛ in mā de ideis.
Dato etiā ꝙ eēnt:nō sequeret ꝙ fūdata in eis eēnt ne
cessaria uel nec̄io insint nisi forte necessitate ꝯn̄tie dū-
taxat compatis.s.extremis que tn̄ compatio ꝯtingen-
ter fit ab itellectu creato.Ibi tn̄ posset nō ab re pōdera
ri an itētiones sint respect⁹ itrinsecus an certe extrin-
secus aduenietes.dicunt nāqȝ compationes passiue in
doctria h⁹ ꝛ sic vident eē passiones:sed hoc nō obstat:
q: ēt ꝓductio pao est reus itrisec⁹ adueniēs:sed supra de
hijs tetigi ꝛ ifra adhuc sup pdita hēt videri.pro nūc di
co ꝙ utplurimū sunt respect⁹ itrinsecus adueniētes:sȝ
an alique sint extrinsec⁹ tales ꝯsidera:maxime qn̄ ab
extrinseco insunt ꝯtingēter cānte.Necessitas etiam ꝛ
ꝯtingētia sunt modi entis realis lȝ aliq̄liter ad alia trās
ferant.secus tn̄ est de necessitate incōplexoꝝ ꝛ comple
xoꝝ:q: pmo mō nihil simplr necessariū nisi deus.scđo
mō plura alia de quo als.h pro nūc per accn̄s de accn̄
te per accn̄s dicta raptim sufficiūt.

Trigesimotertio

ꝛ ultimo q̄rit.An ꝓpriū ꝛ accn̄s possint dici de ali
quo eodē.¶ De p⁹ qd ꝓpriū ꝛ qd accn̄s
ꝛ quotiēs accipiunt pȝ ex sepe dictis.h
possibilitas attēdit ꝛ de cōgruo ꝛ abso-
lute etiā:accipiēdo ista duo ut supra ostēdit eē disticta
ulia.dici hic itelligit per pdicari enūciari seu applica-
ri in actu exercito uel ēt signato cū dicit (de aliquo eo-
dē) restringit se:q: clarū est ꝙ aliq̄ sūt ꝓpa que nō pn̄t
poni accn̄tia alioꝝ ut risibilitas ꝛ hoi.Sed de aliqbus
alijs dum eēt ut de q̄litatib⁹ eleꝝ ſm ꝙ tāgit in oppo-
nēdo.ideo dicit in pticulari de aliq̄.hic ēt accit aliquo
mō pro sbo peitēlt.ꝛ ista duo peitēt q: claꝝ est ꝙ sic di
cunt de eodē utpote de hoie albū ꝛ risibile:sed accipit
ista 2e itēt ꝛ sbm pro ꝓximo fūdamēto per se ꝛ imeto
applis utpote albo uel risibili.An.s.de albo posset di
ci ꝙ sit accn̄s pdine denoiatiua ꝛ ꝓpriū eadē pdine.ꝛ
h uel reu diūsoꝝ.Posset ēt itelligi aliquo eodē.s.sbo:
uel fūdato in pdine sigta stādo in itēb⁹ suppob⁹ pro re-
b⁹ ut sbm est de quo uel correus ꝛ ne dū in quo etiaȝ li
eodē pōt itelligi uel de idētitate nūali uel speca uel hoi.
de qb⁹ in sequētib⁹ magis specificabo in pticulari.Or
do.q.pȝ q: postq̄ȝ de hijs duob⁹ tanq̄ȝ distis ulib⁹ deter
miauit ꝯgruū erat disputare de cōposte ul icōposte eoꝝ
reu eiusdē fundamēti.Diuisio cois:nisi ꝙ scđa ps sub
diuidit aliq̄liter ſm ꝙ duos modos dicēdi ibi ponit.

De secundo arguit duab⁹ rōnib⁹ pro pte af
firmatiua.Prima sumit cōpa
rādo q̄litates eleꝝ ad ipsa ꝛ ad mixta.pmo mō sunt ꝓ-
pria.scđo mō accn̄tia coia.Q: sint ꝓpa respectu ipsoꝝ
elemētoꝝ ostēdit ex dictis pus.q.3.de ꝓprio.ꝛ.q.j.de
accn̄te in illis diuisionib⁹ de accn̄te.ubi habet ꝙ acci-
dēs ꝯn̄s rē rōne forme spece sit ꝓpriū:h⁹ sunt tales q̄li
tates respectu eleꝝ ut patet:q: nō rōne māe eis insunt:

cũ ſint actiue oẽs lꝫ anothocc due dicanẗ actiue ⁊ alie due paſſiue. Quoꝝ autẽ reſpectu alioꝝ ſunt accñtia patet ex diffinitione accñtis. Et qꝛ forte aliqs diceret ꝙ nõ ſunt eiuſdẽ rõnis in hijs ⁊ in illis ſed equoce ꝯueniũt eis: hoc excludit notãter ex compane eleꝝ ⁊ mixtoꝝ ꝫ tales q̃litates ut habeẗ. 2. mecc. t. c. 4. Ignis inqt eſt ca lidiſſimꝰ. eſt aũt hic alijs cã caloris. quã lr̃am adducit phus ibi ut oſtẽdat ꝑma ꝑncipia eẽ veriſſima qꝛ vꝫ ſũt cã vniuoca v̉itatis alijs. vnũ qdq; aũt eſt maxime tale qd eſt cã vnica alijs ut ſint talia. Vult ergo ꝙ v̉itas cõ ueniat vnicc ꝑncipijs ⁊ ꝑncipiatis lꝫ cãtur ab hijs in il lis. ⁊ facit maxime pro ĩtẽtione hꝰ ꝯtra Thomã ⁊ ali os negãtes aliqd eẽ cõe deo ⁊ creature ſ̉be ⁊ accñti ⁊c̃. niſi igiẗ ĩtẽderet phus ꝙ caliditas cõueniret vnicc igiẗ ſeu caliditati ignis ⁊ caliditati mixtoꝝ illa ꝓpõ nihil eẽt ad intẽtũ ſuũ ibi de cã ⁊ cãto vnicis applicando ad v̉itatẽ ut pꝫ. Silr̉ ſuplatiuus ĩcludit compatiuũ. ſi igiẗ ignis calidiſſimꝰ ergo calidioꝛ: ſed compatio (maxime phica) hẽt fieri in vnico ẽt ſpeco ut pꝫ. 7. phiſicorũ. t. c. 24. ⁊ ide habeẗ ⁊ alibi ſepe ergo ⁊c̃. ¶ 2a rõ procedit ex compatione lucis ad corpus luminoſuꝫ ⁊ ad mem. nã reſpectu ꝑmi eſt ꝓpriũ qꝛ ſeqtur formã eiꝰ. Qd oſten dit ex diuerſitate lucis in corpibꝰ ſupc̃eleſtibꝰ utpote ſole ⁊ ſtellis ⁊ hꝰi qd cõtingit ex diuerſitate formarum ipſoꝝ: nõ enim mãm eoꝝ ſi quã hñt cõſequiẗ lux cũ ſit de ſe chaos ut diciẗ. reſpectu v̉o ſcd̃i eſt accñs ut pꝫ ex diffõne accñtis. Et ſilr̉ ut ꝑus oſtẽdit ꝙ eſt eiuſdem rõ nis utrobiq; qꝛ hẽt idẽtitatẽ nois ⁊ rõnis. Nã utrinq; uel utrobiq; eſt actꝰ lucidi in quãtũ tale: q̃lẽ rõnem aſſi gnat phs. 2. de aia. t. c. 69. ⁊ alibi. Cũ diciẗ in lr̃a. ꝑmũ pꝫ. Intellige pro ꝑma pte mi. ⁊ infra ubi coiter habeẗ in originalibꝰ. Mi. pꝫ. dꝫ poni. 2a ps mi. pꝫ ⁊c̃. uel for meẗ argm alr̉ podo illã lr̃am. lux in corpe luminoſo ⁊c̃. uſq; ibi. Sed in corpe luminoſo ⁊c̃. tanq̃ꝫ ꝑſuppoſitũ. ⁊ formãdo ꝯñter ma. ⁊ mi. ſic. lux ĩ corpe lumioſo ⁊c̃. Sed in meo ⁊c̃. ⁊ ſic ꝑm erit maioꝛ ⁊ lr̃a originalis ubi dicit. mi. pꝫ. bñ ſtabit. elige qd uolueris. ¶ Ad om ar guit ex oppõne harũ intẽtionũ ut ſupra ex diffõnibꝰ ip ſarũ pꝫ. Sed eodẽ meo poſſet oſtẽdi ꝙ idẽ nõ poſſet eſſe ſpẽs ⁊ genus uel ſpẽs ⁊ ꝓpriũ qd forte etiã uerum eẽt ut ſtatim dicã. Sed in arlo oporteret ut videẗ addẽ re ſpectu eiuſdẽ: ⁊ maxime in reſpectiuis qd forte ſubitel ligit ut infra dicã. argumenta tñ regu2 ad ptes. q. ſunt thoca q̃re hic nõ eſt ĩmorãdũ. in corpe nãq;. q. ponuntẗ rõnes efficaces pro ꝯ̊ne aſſertiua coiter ⁊ ſpeẗ in doctri na hꝰ. Deinde rñdet ad queſitũ ubi duo facit. ꝑo mom quẽdã dicẽdi alioꝝ recitat ⁊ ĩpugnat breuibꝰ. 2o opi. ꝓ priã ponit ⁊ paucis declarat. Primꝰ modus dicendi eſt ſuſtinẽdo ptẽ affirmatiuã queſiti cuiꝰ motiua ſũt añ om q̃õnis ⁊ rñdet ad motiuũ poſt oppom. ſ. oppoa con uenire eidẽ uel dici de eodẽ põt ĩtelligi uel reu eiuſdem uel reſpectu diuerſoꝝ. ꝑmo mõ eſt ĩpoſſibile qꝛ impli cat ꝯ̃dictionẽ. 2o mõ eſt bñ poſſibile ⁊ maxime in reſpe ctiuis ĩmo ſic nõ ſunt oppõ ſed tñ reſpectu eiuſdem ut ſupra ſepe dictũ eſt. pꝛ enim ⁊ filius nõ ſunt ota ꝑꝑe ni ſi reſpectu eiuſdẽ de eodẽ dicanẗ. ita in ꝓpoſito ꝓpriuꝫ ⁊ accñs de eodẽ reſpectu diu̇ſoꝝ pñt dici ut pꝫ in exem plis adductis in argumẽtis ꝑncipalibꝰ nõ aũt de eodẽ reſpectu eiuſdẽ qꝛ tũc ſequereẗ ꝯ̃dictio ſicut ex alijs op poſitis de eodẽ dictis. Et exẽplificat de gñe ⁊ ſpẽ dcis de eodẽ reſpectu diu̇ſoꝝ utpote ſupioꝝ ⁊ ĩferioꝝ ut pꝫ per Porphym. c. de ſpẽ. q̃re arm poſt oppom inſufficiẽ ter ꝓcedit ut notaui ꝑus. Nec ſolo videẗ hẽre bonã ap pa3 ex dictis phi ⁊ hꝰ in pleriſq; locis. ¶ Ad ĩferendũ nãq; ꝯ̃dictionẽ qñ ꝑdim eſt reſpectiuũ opꝫ ꝙ oppõ di canẗ de eodẽ ꝫm idẽ ⁊ ad idẽ. que pticula nõ addiẗ in abſolutis. vide hũc in. 4. di. 10. q. 4. ⁊ alibi ſepe. ⁊ phm ĩ. elẽchoꝝ diffites elẽchũ. Sed doc. vnica rõe que ſatis demõſtraẗ ĩpugnat hãc viam ⁊ hoc ex diffõne ꝓprij ⁊

mõ ineẽndi ipſiꝰ ⁊ ſilr̉ accitis oſtẽdẽs ꝙ nec reu eiuſdeꝫ nec diuerſoꝝ poſſint dici de eodẽ. Accipiaẗ v̉bi cã. riſi bile in ordine ad hoiem: clarũ eſt ꝙ reſpectu hois non eſt accñs cũ ſit eius ꝓpriũ hoc ẽt tu cõcedis. Compeẗ idẽ riſibile ad aliud utpote ad lapidẽ: clarũ eſt ꝙ lapi dis nõ eſt ꝓpriũ qꝛ idẽ nõ põt eẽ ꝓpriũ diuerſoꝝ ſpẽ ꝑ mo nec ſcd̃o niſi ſit ꝑmo cois utriq;. Nec põt eẽ accñs cõe reſpectu lapidis qꝛ tũc nõ fuiſſet ꝓpriũ hois: qd ꝓ baẗ ex cõuertibilitate ꝓprij cũ eo cuiꝰ eſt. ꝯuenit enim oi ⁊ ſoli ⁊ ſemꝑ: qd nõ cõtingeret ſi alteri q̃litercũq; in idẽtitate rõnis ꝯueniret. Ex ꝯũtibilitate igiẗ ꝓprij cũ eo cuiꝰ eſt ſatis habeẗ ꝙ eidẽ fundamẽto nec reu eiuſ dẽ nec reſpectu diu̇ſoꝝ pñt applicari. ſed hec duo de q bus queriẗ. Et ſicut grã exẽpli formaui arm de riſibili: ita tenet de quocũq; alio. Et põt cõfirmari hec rõ ⁊ ſo lutio ſequẽs doc. ex illa diffõne. 3. accñtis quaꝫ ponit Porphyrius. c. de accñte. per remotionẽ vꝫ oium alio rũ ab accñte. Quoꝝ. ſ. nõ eſt genus nec ſpẽs nec dña nec ꝓ priũ ⁊c̃. qd nõ ſolũ ĩtelligiẗ de ſcd̃is ĩtẽbꝰ: ſed ẽt uerifi caẗ in ꝑmis. Quicqd tñ ſit de hoc: rõ doc. facit fidem. Cõcludit ꝯñter doc. ptẽ negatiuã queſiti cũ rõne iam dicta ĩterũ explicãdo ipſam. ¶ Rñdet ꝯñter ad argu mẽta ꝑncipalia. Ad ꝑm duplr̉. ꝑo negãdo aſſũptum de q̃litatibꝰ elemẽtoꝝ eo qꝛ ĩpoſſibile eſt ſ̉bm eẽ ſine ꝓꝑo: uel ſub oto ꝓprij uel etiã ĩtelligi ſub eiꝰ oto ut ꝑus dcm̃ eſt. mõ elemẽta ne dũ ĩtelligi ſine repugnãtia ĩtellectu um pñt ſub oppoſitis q̃litatũ ꝑmarũ ſed realr̉ eẽ ſ̉b op potis earũ ut pꝫ in trãſmutationibꝰ elemẽtoꝝ ad ĩnui cẽ. nã cum gñaẗ ignis ex aq̈ ꝑus alteraẗ aq̈ ad calidita tem remouẽdo ſucceſſiue ipſius frigiditatẽ adhuc ma nẽte ſ̉ba aque in quam induciẗ ab agẽte nãli caliditas que eſt oppoſita ſue q̃litati ꝑme cuiꝰ eſt frigiditas quã gñaẗ ignis: cũ gñatio ſit terminus alterationis ꝫ phꝫ ⁊ Cõmẽtatorẽ in pluribꝰ locis. Ex hoc igiẗ manifeſte appꝫ ꝙ frigiditas nõ ſit ꝓpriũ ipſius aque: ⁊ ſilr̉ dicẽ dum eſt de alijs. vide infra. q. 4. añ predicamẽtoruꝫ co pioſe ad h. ¶ Alia rñſio ꝓcedit ſilr̉ negãdo idẽ aſſũptũ ex alia tñ rõne eo qꝛ vꝫ nõ cõſequunẗ formã elementi: ſed potius mãm. lꝫ igiẗ hñt cãm quodãmõ neceſſariaꝫ in ſ̉bo non tñ cãm per ſe ut ſupra dixit ⁊ ita ſunt accñ tia inſepabilia nõ tñ ꝓpria. Et ꝙ mãm cõſequanẗ de clarat qꝛ vꝫ ſunt ꝑncipia actionis ⁊ paſſionis que pri mo inſunt indiuiduo ⁊ ꝯñter uel per accñs ſpẽi ut cõi ter allegaẗ ex ꝑmo mecc in ꝓhemio. Cõcludit igitur ꝙ hꝰi q̃litates pñt poni accñtia ſepabilia reſpectu elemẽ tatoꝝ ⁊ inſepabilia reſpectu eleꝝ: ut patet de nigro re ſpectu corui ⁊ lapidis nec tñ hoꝝ neq; illoꝝ ſunt ꝓꝑa duplici ergo rõne fl̃m eſt aſſumptũ. ¶ Ad 2m ꝑncipa le admiſſo ꝙ lux in abſtracto ſit eiuſdẽ rõnis in corpo re luminoſo ⁊ meo nõ tñ habet eũdẽ modũ eſſendi hic inde q̃re nullũ cõcretũ dictum ab ipſa eſt vniuocũ hic inde: que cõcreta lꝫ idẽ ſignificãt qd lux ipſa: cõnotant tñ uarios modos eẽndi ipſius in ſ̉bo. nam cõcretum ſi gnificat formã nõ abſolute ex mõ ſignificãdi ſed ꝫ ꝙ eſt in ſ̉bo ut ſupra. c. de gñe. ⁊ alibi tactũ eſt ⁊ ĩfra ĩ añ predicatis. q. 8. habet videri ⁊ ſtatim in. 3. arlo clarius. Quare cum intẽtiones applicanẗ cõcretis ut ſupra di ctum eſt ſepius ⁊ maxime h. 5. ul̉ia. h duo nulli eidem cõcreto applicanẗ ⁊ ita argumẽtũ nihil cõcludit. De clarat per exẽpla uarietatẽ illoꝝ cõcretoꝝ ⁊ patet lr̃a. Sed cõtra hãc ſol̉onẽ lꝫ bona ⁊ ſingularis ſit ĩſtat du pliciter ⁊ ſatis notãter. ꝑmo ex idẽtitate cõcreti ⁊ ab ſtracti quo ad ſignificatũ maxime in doctrina huiꝰ ut infra dicta. q. de denoiatiuis ad plenũ habeẗ. mirũ igi tur eſt ponere abſtractũ vniuocũ ⁊ cõcretũ nõ ſed mul tiplex ut arguaẗ ſic. Illa nõ ſignificãt ꝑcic idem quorũ vnũ eſt vniuocũ ⁊ alteꝝ ml̉tiplex ſeu multiuocũ: ſed ꝑ te lux in abſtracto eſt vniuocuꝫ. in ꝯcreto v̉o multiuo cum ſeu equocũ ergo ꝯcretũ ⁊ abſtractũ nõ idẽ penitꝰ

significabũt. qñs est ꝯtra te ergo ⁊ añs. vñ igitur mani festa ꝯdictio in dictis doc. hic ⁊ alibi. 2° arguit cõtra aliud dictũ in solone. s. q itẽtiones tm̃ applicant fun damẽtis in ꝯcreto. inductiue oñdẽdo oppoᵐ de risiᵗᵉ ⁊ albedine respectu hois. Nã pᵐ est ꝓpriũ respectu ip sius ⁊ 2ᵐ accñs. Et si aliqs diceret q talia in abstra cto accepta nõ sunt ulia. Excludit doc. hoc dicẽs: qꝛ eis ꝯuenit rõ ulis. s. pdicari de pluribꝰ. Nã risiᵗᵃˢ ⁊ al bedo sunt termini cões hñtes signiᵗᵃ coia de pluribꝰ vniuoce dicibilia. Arguat igit sic. Oẽ vniuocuꝫ mul tis se hẽt ad illa sub rõne alicuiꝰ ulis: sed risibilitas est hiꝰ ⁊ silr albedo. g̃ ⁊c. sed nõ sũt alia ulia pter h. 5. ut p us. q. 9. oñsum est. igit cõpando h duo ad hoiem habe bũt rõnẽ alicꝰ hoꝝ. 5. nõ alteriꝰ q̃ꝫ ꝓpriũ quo ad pmũ ⁊ accñtis quo ad 2ᵐ. ista autẽ sunt abstracta ut pꝫ igit abstractis ꝯueniũt itẽtiones: qḋ est ꝯ te. ℭ Ad ista rñ det doc. singuᵐᵉ. Ad pᵐ in forma sic: q. s. equocatio põt itelligi in ꝯcreto ul multiuocaꝰ seu multipliᵗᵃˢ du plr ƀm q duo iportat. s. ul rõne formalis signiᵗⁱ uel rõ ne ꝯnõti ex diũsitate ipsiꝰ modi sigti ꝯueniens. Si pº mõ est multiᵗᵃˢ bñ sequit q ẽt in abstracto sit silr ⁊ eꝯ si vniuoº vniuoº. ⁊ eꝯ ab abstracto ad ꝯcretũ iferẽdo. Si vo 2º mõ ꝯuenit multiᵗᵃˢ nõ sequit q in abʳᵒ sit si milr: nec ex vniⁿᵉ abstracti remouet hiꝰ multiᵗᵃˢ. Et exẽplificat de sano seu sanatiuo. q multiplr dꝛ: ƀm q hẽt diuersã hitudinẽ ad diuersa ꝯnõta seu ponat vnũ ꝯcretũ seu plura. respicit eni sanuꝫ ⁊ id qḋ est formalr est tale ut alꝛ: ⁊ id qḋ sigt saniᵗᵉˢ ut urinã ul hꝰ: ⁊ id qḋ est ꝯseruatiuũ sanitatis uel sani ut dietã ul uas ꝓ q̃to ꝯtẽtiuũ effecti sanitatis. ⁊ id qḋ est effectiuũ sanitatis ut medicinã. Quare sanũ multiplex ut hẽt pħus. 4. ⁊ 7. meᶜᵉ. sed ad vnũ hoc est analogũ. sanitas vo vniuo cum est. silr dicẽdũ est in ꝓposito de luce ⁊ eiꝰ ꝯcretis. hoc idẽ hẽt iste in. 4. di. ij. q. j. Cum igit dicis q idem significant. ueꝝ est sed nõ eodẽ mõ: qꝛ abstractũ abso lute cõcretũ in ordine ad ſbm: ⁊ qꝛ talis ordo seu mo dus eẽndi in ſbo est multiplex: iõ ꝯcretũ multiplex est ℭ Ad 2ᵐ dicit q risibilitas in se ⁊ quo ad sua iferiora ꝓpria. ⁊ silr albedo sit ule utpote spẽs: in ordine tñ ad hoieꝫ neutrũ est ule sed tm̃ in ꝯcreto respectu hois. pᵐ est ꝓpriũ. s. risibile ⁊ 2ᵐ accñs. s. albuꝫ ut s. dcm̃ est. ⁊ ꝯfirmat hoc ex ꝓcessu Porphyrij. c. de ꝓpo ⁊ accñte. ⁊ littera patet.

De tertio circa dicta in solone hꝰ. q. occurrũt aliqua dubia. pº an illa pᵃ respõsio ad. q. possit sustineri: ⁊ an etiã respectu diũsoꝝ opposi ta possent ꝯuenire eidẽ: ⁊ an itẽtio gñis ⁊ spẽi ul gñis ⁊ ꝓprij seu spẽi ⁊ ꝓprij ⁊ silr de alijs: possint ꝯuenire eidem etiã respectu diuersoꝝ. posset etiã ponderari q̃ leꝫ oppõnẽ hñt ꝓpriũ ⁊ accñs. Item cõtra ꝯnem. q. ƀm q eum tenet doc. põt obijci sic. Cuicunqꝫ accidit ſbm alicuiꝰ ꝓprij ei accidit ⁊ illud ꝓpriũ: sed hoi acci dit albedo ul albũ ergo disgregatiuũ visus qḋ est pas sio albi: q̃re ipsi disgregatiuo visus põt applicari intẽ tio ꝓprij respectu albi ⁊ itẽtio accñtis respectu hois. ⁊ sic de alijs ꝓprijs passionibus accñtium põt argui. Silr arguit in scdis itẽtionibꝰ. accipio ꝓprium ulis uel gñis uel alteriꝰ scde itẽtionis. ⁊ pꝫ q cõpando il lud ad suũ ꝓpriũ ƀm ei ꝯuenit itẽtio ꝓprij ut modus sicut ⁊ alijs ꝓprijs. cõpando vo ipꝫ ad fundamẽtũ pᵉ itẽtionale uel scde itẽtionale ei applicat itẽtio accidẽ tis sicut ⁊ suo ſbo. Cui eni accidit genꝰ eidẽ accidit in tẽtio gñis ut ꝓus. ergo ⁊c. Item vñ maior cõpossiᵗᵃˢ ꝓ prij ⁊ accñtis eidem fundamẽto q̃ꝫ gñis ⁊ accñtis: sed genus ⁊ accñs ꝯueniũt eidem fundamẽto respectu di uersoꝝ ut colori sicut s. c. de gñe. q. 6. ꝯcessuꝫ est. g̃ ⁊c. Sed sustinẽdo doc. qui nihil diminute dixit ad h rñ det. ℭ Ad pᵐ dico q nõ vñ ꝓbabilis nec sustenᵗⁱˢ illa rñsio ut oñdit doc. nec silitudo de gñe ⁊ spe ꝓcedit. ⁊ etiã forte fallit nisi capiẽdo spẽm extẽsiue per subalter na ul tm̃ ſbiecta que nõ est ꝓpe spẽs ut hic ponit op poᵐ seu dispatũ pdicabile ꝯtra genus de quo. j. magis dicã. ℭ Et ad aliud dico q nõ ꝓpe opposita ut oppᵗᵃ dñr de eodẽ nec respcũ eiusdẽ nec respcũ diũsoꝝ: qḋ pꝫ pº de ꝯdictorijs qꝛ nõ sunt ꝓpe ꝯdictoria si cõpent ad diũsa i respectiuis dico. In absolutis vo nec respe ctu eiusdẽ nec respectu diuersoꝝ dicunt de eodẽ. Silr ꝯria nõ dicitur de eodẽ ⁊ ƀm ideꝫ. ⁊ silẽt nec respectu eiusdẽ nec respectu diuersoꝝ ⁊ hoc ut formaliter talia sunt. qḋ dico pp vba phi. 5. phiᶜ. cõpantis extrema ad media inter se cõpata ⁊ eꝯ. Silr etiã nec ꝓuatie oppo sita inq̃tũ ꝓpe talia: qḋ addo pp ulia Arᶜ. 2. de aia cõ paratis impfecte tale ad ꝓuationẽ talis. Silr idem pꝫ de relatiue oppositis: qꝛ nõ sunt opposita respectu di uersoꝝ ꝯiᵗᵃ ut s. pꝫ sepiꝰ. Nã refert dicẽ relatiua ⁊ re latiue oppᵗᵃ vẽificat: sed famosa locutio pp idẽtitatẽ ⁊ diuersitatẽ ſbstracti ꝓpinqui. Nã eadẽ que sunt rela tiua fiũt ꝯnter oᵗᵃ. iõ ad diuersitatẽ substractoꝝ abso lutoꝝ dicunt h relatiue opposita. ℭ Ad aliud dico ꝓ babilr q nulle due haꝝ itẽtionuꝫ ꝓpe ut dispate sunt attribuunt eidẽ fundamẽto uel ſbo ⁊ hoc ƀm ideꝫ: de gñe ⁊ spe pꝫ ex dictis qꝛ spẽs speᵐᵃ de qua maxie intẽ dit Porphyꝰ nõ ꝯuenit illi cui ꝯuenit itẽtio gñis ut pꝫ ex rõnibꝰ eoꝝ ⁊ s. satis hẽtur. silr de gñe ⁊ dña ⁊ ge nere ⁊ ꝓpo ⁊ spe ⁊ dña ⁊ spe ⁊ ꝓpo ⁊ ꝓpo ⁊ accñte. ⁊ silr de gñe ⁊ accñte ⁊ spe ⁊ accñte de qbus magis vꝫ ex vbis doc. q ꝯueniũt eidẽ: qḋ ueꝝ est loquẽdo de eo dem q: nõ tñ de eodẽ quo. nã colori applicat intẽtio gñis rõne coicabiᵗᵉˢ q̃dditatiue ⁊ ꝯhiᵗⁱˢ talis ad sua ꝓ pria iferiora eiusdẽ gñis. sed intẽtio accñtis applicat ei rõne inherẽtie ⁊ ꝯcernẽtie nature aliene ⁊ alteriꝰ ge neris. Et si dicat q ꝓpriũ respectu vnius est spẽs suo rum iferioꝝ uel aliqñ genus. breuiter lꝫ aliqui distin guãt de spe ſbiecta ⁊ pdicata. dico nihilominus q nõ ꝓprie sed quodãmõ silitudinarie dꝛ spẽs uel genus ꝓ quãto suo mõ dꝛ de suis iferioribꝰ: sic ⁊ alia. sed tñ il la nõ sunt ꝓpe iferiora nec illud supius sed aliqua uel aliqd iferioꝝ ⁊ supioꝝ. Silr dico de dña ⁊ spe atqꝫ ge nere. Et si adducat doc. in pmo reptationũ di. 25. q. 1. ubi dicit q oẽ ule reducit ad genus uel ad spẽm. dico q circũstãtia scripturaꝝ illuminat sniam. addit enim doc. qm̃ ingt illud qḋ est ꝓpriuꝫ uel dña respectu spẽi respectu suoꝝ iferioꝝ se hẽt ut genus uel ut spẽs. Nõ lñ ut qꝛ silitudinarie loquit ut dixi uere etiã reducant ad spẽm dña ⁊ ꝓpriũ tanq̃ꝫ aliqd eiꝰ: ⁊ reducit accñs ad genus uel spẽm qꝛ eẽntialior hitudo est ad sua infe riora q̃ꝫ ad aliẽa: ⁊ ꝓus est vnũqḋqꝫ in se qd q̃ꝫ alteriꝰ modus q̃re ẽ reductio posterioris ad ꝓus. ℭ Ad aliḋ põt dici q illa oppõ pt poni nõ solũ dispatio coiter di cta sꝫ oppositoꝝ dñaꝝ declaratia ut pꝫ ex diffõnibꝰ ip soꝝ supius ptractatis. etenim ꝯrietas ⁊ si nõ forte ꝓ ꝓprijssime sumpta ut pꝫ. suffic tñ ad iferẽdũ ꝯdictionẽ. ℭ Ad aliud qḋ est directe ꝯtra ꝯnem pncipaleꝫ ad. q. ⁊ tangit bonã difficultatẽ. põt dici q aliud est pncipa liter ⁊ imediate accidẽ ſbo: ⁊ ita dici accñs: ⁊ aliḋ me diate ⁊ ꝯcomitãter arᵐ ꝓcedit. 2º mõ ⁊ silr sequẽs de intẽtionibꝰ. ꝯ vo itelligit pº mõ. Nõ est aũt incõueni ens aliqd est ꝓ se tale ⁊ ꝑ accñs. aliud lꝫ alꝛs eẽt oᵐ ⁊ h si sit per accñs illud sicut hitus idem põt eẽ ꝓ se specu latiuus ⁊ per accñs: per accñs practicus: que non ꝓpe sunt oᵗᵃ qꝛ pme ꝓ se ⁊ per accñs per accñs opponunt sicut de qd ⁊ mõ insili sup dcm̃ est. h solo est satis appa rens. ⁊ põt colligi aliqualr ex dictis phi. 5. topᶜ. c. 14. Aliter tñ dico q nec mediate nec imediate illud qḋ est ꝓpriũ vni est accñs aut illi aut alteri. aliud est eniꝫ esse accñs ⁊ aliud aliqd accñtis. sicut aliud eẽ ſbam ⁊ aliḋ aliqd ſbe: sicut in sili dixi iam s. de iferioribus ꝓprij ⁊ dñe: disgregatiuum igit visus nõ est accñs. li igit nec

16r

ppe ps forali accñtis: sz aliqd ipsi⁹. z silr dicat ad aliud de ite b⁹. sile tetigi s. q. 6. ad finē. ppriū ēt nō dī eē alicui⁹ ppriū nisi in se z in ordie ad sua iferiora psideratū z ita pōt negari disgregatiuū eē ppriū albi ut ad lig^m cōpat. imo sic ei exneat: z ita ar^m cōmittit fallaciā accidētis. Nec obstat q lignū dī disgregatiuū: qr h itelligit per accñs z remote: sic q lib hois sit risibilis. i. illi⁹ q est risibilis: ita lignū est illud accñtalr q in se p se disgregatiuū est. ¶ Adulti^m pz ex dictis q gen⁹ z accidēs nō queniūt eidē ſm idē. Silr nego assūptuz pro maiori. Dato eni q maior sit queniētia pprij z accñtis. nō tñ maior cōpossi^{tas} seu mior repugnātia ut p⁹ us in sili dcm̄ est. Ex^m de albo z nigro z albo z supficie. In pmis maior conueniētia: quia ne dum in gñe remoto seu qceptu tñs^{tl}. sed ēt in gñe ppinq queniūt. In scdis tñ mior repugnātia z maior cōpossi^{tas} lz mi nor queniētia sit: cū tm in qceptu tñscēdēti queniunt. Uñ ex ultimis dījs sumit sic z entitas ita z cōpossi^{tas} uel icōpo^{tas} p se ul p accñs aliq. Forte tñ posset qcedi vniformis icōpo^{tas} oiuz ut qd qsidera^r lz nō ut modus. Ex^m de albo z nigro z albo z dulci. Ita dicat de gñe z de accñte z de accñte z ppo: qr duo p^a nō distinguunt p dīas imediate oppositas circa idē genus ppinquū sic duo ultima. ¶ Ad hec tñ addat ingeniosus lector plura ut expedit.

Secundo circa p^m pn^{le} z solonē ei⁹ aliq occurrūt. p⁹ an calitas sit eiusdem rōnis i ele^{to} z mixto z an illa pbō ex. 2. me^{ce} h sufficiēter oñdit. Itē vī q qlitas ele^{ti} sit ppriū ei⁹ ul sibi itimius qz ppriū. cui⁹ oppo^m tenet in utraq solone ad p^m pn^{le} tū auc^te Pet hispani q dic. c. de oppōne. q calitas nō accit igni i sz est ei cōsbale z ptiet ad ipi⁹ diffōnē: sic pūct⁹ ad diffōnē liee z vnitas ad diffōnē nūi. z addit ibi q modus eēndi i ipsi⁹ calitatis i igne ptinet ad modū eēndi in: ptis diffōnis in diffinito q est. 4. modus essendi in. 4. phi^r. t. c. 23. Uñ addit ibi q calitas nō est in igne ut in sbō sed in mā ignis. In igne vō est ut sbale in eo cui⁹ est sbale. tuz ēt qr accñs qd qsequit sbz rōne forē ipsi⁹ est ei⁹ ppriū ut s. dixit doc. q. 3. de ppo. z. c. de accñte. sed qlitas ele^{ti} est hi⁹. nā talia nō isunt rōne māe sed tm̄ qztitas qr sic sic nō eēnt actiue sic nec mā: nec ēt p se sēbiles z sic de alijs. Itē illud qd dicit in. j. solone. q. s. alteratio pcedit gñationē in ele^{tis} vī fl̄m. tum qr forē ele^r gñant successiue ſm Auerroym z multi scotiste sequunt h. z. 8. me^{ce} copiose disputat doctor idē. tū qr tūc ignis manēs ignis posset eē fridus sic aq cala. z deductio solonis h vī oñdē. sed istud est possi^{le} maxie nālr ut ēt hēt iste doc. in. 4. dī. 12. nā semper aliquē gdū cali^{tis} sibi deteriat siue q ipo^{le} vī ipz fore: nec sub friditate pōt eē ut expiētia docet. h eni tanqz risu dignū multi reputāt. s. ignē fore fridū. Itē cū dicit in 2ª rñsione q qlitates ele^r qsequunt ipa rōne māe: uel ipam mām qsequunt z nō formā nō vī visile ut pz ex dictis. Nā si loquat de mā phica que est p^a clarum est q illā nō qsequunt ut cui isunt qr ſm istū. 3. dī. p. q. 7 z idē tāgit. 3. dis. 2. q. 4. z. 12. dī. 4. ſm accñtis maxie abso^{ti} est ens actu. s. forali z nō solū enti^{uo} si p⁹ ibi fiat ſmo de mā ididuali ut qbusdaz placet: siue illa ponat mā p^a siue āt sigta qztitate siue hceitas adh^c nō vī uerū q qlitates ele^r qsequunt illā: imo p⁹ vident cōuenire nāe ele^{ti}. nec illa hceitas est pn^m actiuū phice loquendo sic p⁹ us de mā phica dcm̄ est. Silr illa pbō ex pmo me^{ce} nō pcedit maxie ſm istū qui tenet nām esse pn^m actiōis p⁹ z nō singulare inqztū tale: lz singlaritas sit qdō agētis. Inferi⁹ ēt in postpdi^{tis}. q. 4. dic q calitas qsequit ignē in suo pfectissimo eē: sed tale eē nō vī esse māe ignis: qlr cūq sumat mā. ¶ Ad ista breuiter rñdeō. Ad pmū dico cū doc. q est eiusdē rōnis hincide q posset mltiplr pbari. qd tñ p nūc omitto. dīa nāq

mālis inqztū talis est nūalis ut p⁹ us sepe dcm̄ est. videatur iste. 2. dī. p. pte. 2. ubi ostendit genita ppaga^{ne} z genita putrefactiōe aliqñ eē eiusdē rōnis. Nā ibi nō bilr oñdit qlr cogsci possit aliq eē eiusdē rōnis z p q me^a. Silr dico q pbō illa ex. 2. me^{ce}. optie cōcludit. lz aliq obstiati nō assentiāt qb⁹ pteruia est pro doctria: z obstinatio p vtute: z supbia pro scitate: sit tamē in sui qfusionē est i modū symeaz ostendere. Sz de qua vni^{ne} pcedit illa pbō. pz. j. q. 4. antepdi^r. z alibi salti quacūq vni^{ne} pōt poni calitas eē vniuoca hijs z illis ¶ Ad aliud nego qlitatē ele^{ti} eē ppriū ul intimi⁹ ppo Ad P. hispanū z alios auctores h⁹ op. pōt vno^o rñderi p iterptationē: ut coiter in illo loco negat. Ul quia pōt pbabilr declarari: dicat q p qsbale itelligit nō itrisecū sbe ele^{ti}. sed qsequit nālr sbam ei⁹. z hoc necītate nāe: lz nō simplr forte. z p ptē diffōnis itelligit ptez q ad nos z a posteriori p addi^{tus} diffi^{tes}. sic p⁹ de aia dixit phs. accñtia qferre ad qd qd est. extēdēdo ēt ad accidētia qnālia i eē pfecto z nāe z realis exñtie z isepabilia z ne dū ppe ppa. Et ex^a q adducunt currunt de diffōne p extriseca: z sic faciūt pro hac solone: sed clari dicāt q ad silitudinē notificatiōis p addi^{tus} nūc p pus nūc p posteri⁹ hēde ut pz specu^{ti}. Uide notāter ad propositū. 8. me^{ce}. t. c. 5. z spe^t in 2to ibidē p totū z maxime ad finē 2^{ti} ubi sing^{me} ista hñtur. Et q addit eē esse calitatis in mā ignis tanqz in sbo. qd vī qdāmō qforē dictis doc. hic in. 2. solone ad p^m pn^{le}. facit bñ pro hac declaratiōe in P. hispanū. Nā si caliditatez posuisset eē ppe sbale igni nō dixisset ipaz eē in māut in sbo: cū cōe sit oi sbe in sbo nō eē ex pdi^{tis}. c. de sba. illud autē pōt exponi sic. vz q mā ignis est idifferēs ad formam ignis z aq z nō sic ignis. iō mā ignis est idifferēs ad caliditatē z friditatē z respectu ei⁹ sūt accñtia ēt sepabilia z cōplete rōnē accñtis hñtia. s. ad eē z ab eē. z cuz nō sit calitas respcū ignis pōt poni accñs: lz sit simplr accñs ei⁹ isepabile. Et illud pōt itelligi de mā pro apposito corrūpēdo accepta sic dicimus q lignū est mā ignis ul aq ul hi⁹. q mō loquit 2to z Ar. de mā i plerisq locis. z iste doc. in. 2. dī. p. pte. 2. soluēdo motiua Aueroys. uel de mā inexñte siue ex qua que uocat elemētū z pn^m. 5. me^{ce} z p⁹ phi^r. z alibi sepe. p^m horū satis sapit ad ppositū: qr accipiēdo mām 2⁰ mō nō recipit calitatē nisi remote mltū: nec recte posset dici sbz ei⁹ ut argutū est. ¶ Ad aliā pbōnē opz dicē qlitatem eltoz qnenire eis rōne suaz foraz aut toti⁹ cōpositi: z nō solū ut cāe foralis sed poti⁹ ut efficiētis saltē equa^r Et cū dicis g eēnt ppa: nego. Uñ noto ut s. ēt notaui q accñs qnenire rōne forē pōt itelligi duplr. uel. s. per simplicē emanationē a pncipijs itrisecis qdditatiuis z nō alia efficiētia extriseca qz sbi pductiua. z tale accidēs dixi eē respectū fundamētalē z ppriū illi cuius est z idē realr ei uel p realē efficiētiā z aliā a sbi pductione. z h ul ab ipomet sbo ul a cā extriseca ei⁹ formalr semp tam̄ ab ipo sbo equa^r: qr formā qua pduceret z sufficiēter i se z p⁹ us nā hēt: lz forte ab extriseco pueniatur. z tale accñs pono realr dis^{tus} a sbo. z utplm absolutū cui⁹ in pposito dico eē qlitatē elti. posset etiaz distigui de fora ul. s. in eē reali phico z ididuali. ul i eē qdditatiuo spe^{co} meta^{li}. z sic pōt exponi doc. ubi s. dixit ppriū qsequi formā specificā. z h dic qlitates eltorū qsequi mām h est elta in eē phi^{co} ididuali: qd eē est māle respcū eē metaphisici z qdditatiui. ul q qsequūtur formā ut in mā: nō formā ut formā lz rōne forē isint. si aūt aliqs finge et q sint ppa in gdu deteriato z h uel itēsissimo ue remisso. accñtia aūt itra ul supra illū gdū: facilr ipugnari pōt: qr gdus nō uariāt rōnez forē. z iō arg^m dc. in solone quincit. silr nō videntur forē eltoz posse stare cū alijs gdib⁹: qr nō manet ſm sine suo ppo. aūt falsum est qr manet in tota lati^{ne}.

ut pz. ¶ Ad aliud susti° dcm̃ doc. nego assũptũ. ¶ Ad pmã pbõnẽ logr̃ doc. pz op. cõez que ponit gñatiõnẽ termini alteratiõis ut sustinẽdo aliã. posset dici q alteratio pcedit nã: lz nõ dura^ne. sz p^a rño efficacior. In fra ẽt in postpdi^tis. q. 4. doc. ponit eudẽ modũ dicẽdi forte tñ ista uera sunt de eltis nõ puris nec in suis spis sed in hijs iferio^bz que sũt elta lz nõ sẽibil'r mixta ꝛ ita põt sustieri ignẽ frigefieri ꝛ aquã calefieri ꝛ sic de alijs sustinẽdo ẽt elta p motuz gñari ꝛ corrũpi adh^c pcedẽ põt. alteratio ẽt dura^ne gñatiõnẽ. s. tota totã ꝛ ps ptẽ ita q pus dura^ne disponit ꝛ alterat ps ppingor agẽti q̃ itroducat foia i illa ꝛ sic de alijs p ordinẽ. ¶ Ad aliã pbõnẽ dcm̃ est s. q ignis sine repugnãtia intellectuũ põt itelligi sb o^to calitatis: sz an eẽ p aliquã põm du^me. de po^a abso^ta dei nõ video õdictõez sec^o õ ordi^ta ꝛ de po^a nãe: cũ de^o res q̃s õdidit sic admistrat ut proprios mot^o agẽ sinat. ut hẽt Aug^o. 7. ci. c. 30. ¶ Ad h tñ querat Arz. 3. celi. ꝛ in pble^bz suis. Boe^o eni in li. de disciplina sco^ca. c. 3. in historia filij icõstãtie narrat nãz. q. difficiliũ ptractaz in emicirculo Cratonis. ꝛ hãc ponit sextã supioris çodiaci lati^s eiusdẽ semicirculi. vz. Cũ vnũ elto^z õriã ut aq̃ accñtalẽ accipiat q̃litatẽ ut calitatẽ: q̃re nõ ignis accñtalẽ accipiat friditatẽ. ꝛ nõ soluit ipam sic nec alias q̃ões ibi recitatas. Dicũt tñ aliq q est pp maximã actiuitatẽ ignis in tũs mutãdo alia ꝛ non ẽz. Sed pbabil'r posset dici q h est pp raritatẽ mãe ignis in cõpatiõe ad alia. est eni in mil lecupla ppor^nc raritatis ad terrã ꝛ cẽtecupla ad aquã q̃re friditas nõ põt recipi i tã sbtili ꝛ rara mã ut pz. sz hoc maxie itelligo uez de eltis puris. de ipsis võ non puris forte sec^o est lz ibi expiẽtia deficiat. de qb^o est phẽ ci õsiderare. sufficit enim doc. hic ad ppositũ suũ q de aliqb^o eltis ꝛ suis q̃li^bz uez q sb oppositis pñt itelligi ꝛ eẽ: lz de alijs sit difficultas nõ tñ qz sũt ipoz ppa ut pz. dato eni q nunq̃z coruus possit effici alb^o nõ pp h nigredo est ipi^o ppriũ. ¶ Ad aliud pz ex iã dictis exponẽdo P. hispanũ. logr̃ eni doc. hic i mã phi^ca famose ꝛ topice ut sepe dixi. ul' exponat ut pus de mã ꝛ phica ꝛ ididuali ꝛ de õseq formaz me^ce ꝛ phice ꝛ p effi^am realẽ ul' simplicẽ ema^nes seu pulula^es. Accñtia eni coia õsequũt pn^a ididui ꝛ nõ spẽi inq̃ztũ talia: ꝛ nõ obstat q tale accñs õueniat oib^o indiduis illi^o spẽi: qz ẽt hẽt cãm nec̃iã in q̃libet nõ tñ p se. ꝛ iõ nõ sequit q p nãm cois: si tñ p se 2° õueniret oib^o indiduis: õñs eẽt q p se p^o õueiret alicui cõi ut s. q. 7. ꝛ alibi sepe tactũ est. Nõ itelligit eni doc. p mãm hce^tes sed poti^o sil' totũ qd est mãtũ phi^ce ꝛ me^ce. Exponit ẽt ꝛ ad ppo^m adduc phz s. me^ce ut famose exponit. opõ ẽt ꝛ trãsmutatio phi^ca est nãe singlaris p^o. ꝛ ita ad ppo^m hic optia ẽ illa expõ Et q doc. s. in postpdi^tis dicit: al'r rñdẽdo dicit. nã ibi z. rñsiones adducit q̃ pbabiles sũt. Intelligit tñ doc. ibi p eẽ pfectissimũ ignis: eẽ nõ fractũ nec trãsmutatũ ei^o sb gdu. vz pfectio caloris. ꝛ sic adh^c põt dici h^e esse mãle: respectu eẽ qdditatiui ꝛ spe^ci ei^o. hec oia pbabilia nõ asse^do sed altiora igenia excitãdo. utraq̃z igitur solo pmi pn^lis pbabilis ꝛ sbtilis atq̃z sustẽtabilis est.

Tertio circa 2^m pn^le ꝛ solõnẽ ei^o aliq dubia pñt adduci. p^o vĩ illud qd dicit i ar^to. s. q lux in corpe luioso ꝛ me^o est act^o lucidi inq̃ztũ tale: repugñare dictis in solõne ar^ti ubi dicit q nullũ õcretũ dictũ a luce iest vniuoce ꝛc. qz lucidũ est õcretum õueniens vniuoce utriq̃z p te. Itẽ lux nõ est in me^o: sed tm̃ lumẽ q sm vitatẽ. ꝛ istũ. 13. di. 2. est spẽs lucis. g̃ fl'm dicit in illo assũpto ꝛ õcedit in solõne. Posset etiaz dubitari circa illã diũsitatẽ lucis in supcelestib^o ꝛ vñ puenit ꝛ an sint pl'a luiosa radica^r: ul' tm̃ vnũ. sil'r q̃les sunt illi uarij modi essendi lucis in diũsis sbis: ꝛ an migrat de sbo in sbm. Posset etiã dubitari de ipa luce i se an. s. sit sba ul' accñs. ꝛ sil'r de luie. Quare ẽt itẽtiões nõ applicant abstractis sic õcretis. imo oppo^m õcedit iferi^o qz albedinẽ sil'r ꝛ risibilitatẽ eẽ spẽm. Quare ẽt poti^o spẽs ul' gen^o pñt applicari abstractis q̃z ppriũ ꝛ accñs Sil'r sequeret pcessus in ifinitũ in spẽb^o si risibilitas eẽt spẽs qz cuiuslibet spẽi ẽ ppriũ g̃ risi^tis ꝛ de illo querat in ifinitũ. Repugnat ẽt sepe dcis ex fundamentis doctrie h^o. Quare ẽt nõ multi^s abstractũ ppor^r õcretis in illis exẽplis de sano ꝛ in ppo^to de luce. alia pl'a addat lector. qz desidero puenire eqnoctiuz autũnale pusq̃z breuiore strigeret mora frõdisiũt lux brume ad h^o in pyra^as sbtilissimas alterationes elucidandas. ¶ Ad p^m igit dico q doc. capit lucidũ p sbstracto. s. p diaphano ut pz ex phõ uti allat ibi ꝛ nõ p foiali. ul' dic q lucidũ ppe õuenit corpi lumioso ꝛ nõ me^o. nec doc. dic oppo^m extẽsiue tñ lo^do põt mediũ dici lucidũ ꝛ sic dcã doc. nõ sibi repugnãt. ¶ Ad aliud põt dici q logr̃ doc. hic famose: forte sm illã op. que ponit lucez fluere p motũ: ul' meli^o q nõ logr̃ assertiue sed õdõnaliter. s. g̃ra disputãdi admittẽdo. Iõ dic. põt dici. q si lux ꝛc. ubi li si dubitat. Vñ breuiter negãdũ ẽ pz vitatẽ lucẽ eẽ eiusdẽ rõnis in me^o ꝛ in corpe lumioso: ꝛ negãdũ est ẽt ipaz ul' õcretũ actual'r dcm̃ ab ipa eẽ ppriũ in corpe luioso. Et cũ di q õuenit ei rõne foie: dicẽdũ p oia sic in sili iã dcm̃ est de q̃li^bz elto^z. Vñ Frãciscus de mayro. 13. di. 2. dicit q lux uocat in fonte hoc est i corpe luioso: ꝛ lumẽ in me^o splẽdor in fonte termiato ꝛ fulgor in corpe splẽdor: que nõ solũ synonia sunt sed diũsa sigñtia p^o. h idẽ hẽt iste i 2°. di. 13. ubi vult q lumẽ est itẽtio ul' spẽs lucis in medio ul' in diaphano: h est in corpe trãspa^te: qd est actu tale qñ hz lumen. po^a võ tale qñ nõ hẽt lumẽ sic in sili de colore ꝛ corpe terminato est dõm. Est g̃ lux in corpe lucido lumẽ i diaphano tanq̃z spẽs lucis. Color aũt est in corpe teriato q est extremitas pspicui. q̃re. 2. de aia dato ẽt q lumẽ sit spẽs ꝛ q̃ respectu lucis est tñ in se qd vĩ. qd õtigit ẽt in spẽb^o colo^z ut ibidẽ hz doc. ꝛ õ^tor sup de sen. ꝛ sen. c. p^o. Vñ q̃litas de. 3. spẽ q̃litatis didit in q̃litatem ꝛ i itẽtiõnẽ q̃litatis. lumẽ g̃ est itẽtio lucis ꝛ regrit tã in oc'lo q̃z in me^o ad vidẽdũ illuiata ꝛ colorata. Et mlti^s sm radiũ rectũ seu ppẽdicularẽ ꝛ fractũ atq̃z reflexuz. de qb^o hẽt videri ubi s. ꝛ original'r pspectiua alacen ꝛ fr̃is Ioãni pecheam archiepi cãtuarieñ. excellẽtissimi theologi ꝛ mathe^ci in sua pspectiua cõi ꝛ in. t. de luiarib^o vide. 14. 15. ꝛ. 16. õnes p^e ptis pspectiue ipsius ad ppo^m. Est ẽt lumẽ aliud pmariũ ꝛ aliud scdariũ. puatio luis pmarij est vmbra sed utriusq̃z tenebra. scdariũ ãt est cũ vmbra: de qb^o oib^o quere copiose ubi s. qz h tm̃ p notitia terio^z itroduxi h pauca. Posset ẽt saluari illud dcm̃ doc. aliter sic. vz q lux est in corpe luminoso ꝛ me^o. s. ul' in se ul' in suo repñtatiuo: sed h nõ sufficiẽter saluaret idẽtitatẽ rõnis ꝛ vniuocationẽ ei^o foial'r utrobiq̃z: dicat igit ut pus. ¶ Ad aliud ptinet poti^o ad astrologũ ꝛ phm realẽ h q̃z ad logicũ ptractare. queratur phs i li. de celo ꝛ alibi. sz breuiter p nũc dico q sic in hijs iferiorib^o diũsitatẽ foie corruptibilis seqr̃ diũsitas q̃litatis aut p^e aut 2^e. Ita in supcelestib^o q̃ nõ recipiũt pegrias impssiões seqr̃ suo mõ suas foias diuersitas lucis. vñ aliq magis ꝛ min^o diaphana sũt ꝛ aliquã ex se aliq̃ aliũde hñt lucẽ uel lumẽ. aliqb^o tñ vĩ q a sole radica^r oia accipiũt lumẽ. de igne võ i sua spera an habeat lucẽ aliq uarie cẽsiunt ꝛ de impssiõib^o methe ro^cis. an lucide an illuiate sint hẽt videri in li. metheo^r ꝛ. 3. celi ꝛ alibi sepe. pbabile tñ est q pl'a alia a sole sũt in se foial'r luiosa sic forte oẽs stelle fixe. de erra^cis non est ita certuz: lz pbabile ẽt sit ꝛ de illis ptereq̃z de luna: de qb^o mõ nolo plixi^o ptractare: q̃re doc. ubi s. ꝛ alios theologos. ꝛ sup gene. ꝛ phos ꝛ astrologos atq̃z pspectios. ¶ Ad aliud dico q illi uarij modi sũt eẽ p modũ fontalis plenitudis ꝛ itime emanatiõis metaphorice

loquẽdo: cũ dr̃ corpus lucidũ uel potius luminosum
τ adhuc per modũ pncipij actiui coicatiuũ sui ut põt
τ susceptiuũ capax est: per modũ insup in alio recepti
cũ dr̃ illuiatũ in se uł in suo repsentatiuo per moduz τ
fluxus τ fieri per modũ actiõis τ passionis. vñ grãma
ticus diuersos modos signdi attribuit hijs uocibus
lucens luiosuz illuiatũ: ut pote modũ actiõis τ passio
nis τ fieri τ fluxus: lz forte nõ succe^ul ,ppe loquẽdo: sz
an multiplicatio luis fit successiue τ p motuz du^m est.
videt poti⁹ Arg. 2. de aia tenẽ ptez negatiuã sz mlti af-
firmatiuã sustinent: de q̃ alias videbit. Est g̃ breuiter
lux in corpe luioso q̃litas sn̄bilis: in medio vo spẽs q̃-
litatis talis est ut lumẽ. alr̃ igit denoiat hoc τ illud τ
alio cõcreto atq; alio a diuersis abstractis origi^to. τ si
idẽ eẽt abstractum in se τ vniuocũ: ɔcretũ eẽt multi^r
dato etiã q̧ eodẽ noie posset noiari ut pz in ex^o de sano
τ hoc pp uariũ modũ eẽndi forẽ talis in sb̄is diuersis
τ ita eẽt equocatio in ɔcreto τ vniuocatio i abstracto
siue g̃ ponat lux in se in abstracto eẽ eiusdẽ rõnis i cor
pore luioso τ medio: τ foialr̃ utriq; ineẽ: siue nõ: salti
q̧ ad ,ppo^m doc. sufficit nullũ ɔcretũ vnũ vniuocũ di-
ctũ a luce ɔueĩt utriq; cui ɔcreto attribuerent iste due
itẽtiones. s. ,ppriũ τ accñs. sed illa suppõ de vni^ne lu-
cis τ de iherẽtia ipsi⁹ utriq; τ q̧ fit ,ppriũ uel in se uel
in suo ɔcreto luioso corpi: falsa sunt ut pz: q̃re ar^m nul
lũ est. ¶ Ad aliud dico q̧ nõ migrat nec lux nec aliud
accñs de sb̄o in sb̄m: sed suũ effectũ seu sil̃itudinem in
medio ordiate τ in q̃libet pte ipsi⁹ aliã τ aliã gignit si-
ue instãta^e siue in tpe. uerũtñ ut recitat phus. 2. de aia.
aliq imaginati sunt lumẽ eẽ qõdam corpus defluẽs a
corpe lucido qõ p minutas ptes defluit τ mo² loca² ad
visuz τ tũc repsentat visui corpus lucidũ. hoc ãt satis
effica² ipugnat phs ibi. τ doc. ubi s̃. iductiue oñdit q̧
lumẽ nõ est sb̄a nec cõplexa nec incõplexa. ¶ Ex hijs
igit pz ad aliud. q̧. s. nec lux nec lumẽ sit corp⁹ uel sb̄a
sed accñtia de. 3. spe q̃litatis. qõ an uex sit in luie glie
clari⁹ appebit. arg^ta vo ad oppo^m soluunt ab isto τ ab
alijs ubi s̃. in 2°. ¶ Ad aliud q̧ logicã tãgit diffi^tcs di-
co. Regula² tenẽdũ q̧ itẽtiones scd̄e applicant pmis
eo mõ q̃ diffõnes i actu sigto dato/ de scd̄is pñt i actu
exercito vificari de illis: mõ diffõnes ,pprij τ accñtis
nõ pñt vificari in fundamẽtis in abstracto sumptis in
actu exercito. vbi cã. ,ppriũ ẽ qõ ɔueĩt oi τ soli τ sem-
per: nõ sequit g̃ hõ p° τ p se. τ ois hõ est risibilitas: sed
q̧ est risibilis. Silr̃ accñs est ad est τc̃. g̃ hõ uł albedo
nõ seqt sz bñ q̧ albus accipit. Et cũ dicis q̧ o^m dicit
doc. j. ubi ɔcedit albedinẽ eẽ spẽm τ silr̃ risibilitatem.
Dico q̧ sicut dictũ est. c. de gñe. duplex est abstractio.
τ silr̃ duplex ɔcretio. s. ad suppo^ta aliẽa τ ,ppa. τ facta
abstractione a pmis remanet ɔcretio ad alia. iuxta il-
lã ,ppõnẽ notabilẽ. Qñ aliqd est per se tale ɔiunctum
cum posteriori etiã sepatũ ab illo põt eẽ tale: albũ igit
ɔcernit τ sua τ aliena supposita. albedo vo nõ aliena
sed tm̃ sua: q̃re nõ solũ albo: sed etiã albedini applicat
ɔgrue itẽtio spẽi. sed qñ fieret ulterior abstractio ut di
cẽdo qdditas albedis uł albedeitas seu rõ formalis al
bedinis nõ diceret ampli⁹ spẽs q: nõ posset vificari in
actu exercito diffõ spẽi ut pz. sed h intẽtio accñs τ silr̃
,ppriũ applicat fundamẽto ut ɔcernit pcise suppõ alie
na. q̃re h est uera risibile est ,ppriũ: albũ est accñs. non
sic h risibilitas est ,ppriũ albedo est accñs cõcedit. silr̃
dicẽdũ est de itẽtione gñis sicut de intẽtione spẽi. Qz
addit ɔñter de risibilitate. dico q̧ pm ueritatẽ non est
spẽs nisi sil̃itudinarie aliq̃lr̃ sicut pus nõui. Forte loq
tur doc. famose hic de ,ppo ut sepe nõui sustinendo q̧
sit per se in gñe τ ita spẽs. sed de hijs. c. de ,pprio satis
abũde dixi q̃re ibi. ¶ Ad ulti^m sustinẽdo vni^cs abstra
cto τ in ,pposito τ in exẽplo de sano: qõ rõnabilr̃ non
cõmultiplicat abstractũ ɔcreto q: nõ in sigto in quo
ɔueniũt: sed in mõ signdi: hoc est in ɔcernẽtia qui ɔue
nit concreto τ nõ abstracto est illa multiplicitas siue
in idẽtitate uocis significet siue in diuersitate. τ h no-
tãter dixit doc. in lr̃a. vñ q̃tũ ad sigtũ hoc nomẽ sanũ
est vniuocũ sicut hoc nomẽ sanitas. sed q̃tũ ad modũ
eẽndi hi⁹ forme in diuersis ad que hẽt hitudinẽ: τ que
ɔcernit in ɔcreto est multiplicitas uel analogie uel eq
uocationis. phs eni dicit q̧ dicunt ad vnũ τ non ,ppe
equoce. vñ si pl'a ɔcreta p ñt repiri que expsse iportãt
hi⁹ diuersas hitudines τ uarios modos essendi forme
in diuersis sb̄is tũc erit vnicum abstractũ τ plura cõ-
creta. ubi vo noia deficiũt erit vnũ ɔcretũ in uoce: sic
τ vnũ abstractũ. sed multiplicitas in ɔcreto τ vnitas
in abstracto ut dictũ est p° mõ est in ,pposito de cõcre
tis multis dictis a luce ex ypothesi doc. 2° mõ in exem
plo de sano. lz doc. i. 4. di. ij. q. j. fingat plura ɔcreta sa-
nitatis. τ istãtia ɔtra doc. in illo loco q̃z pauci scotiste
sciunt euadẽ ex idẽtitate. vz ɔcreti τ abstracti ,pcedẽs
ut hic ar² soluit ex isto loco. Vñ qui respuũt logicalia
Scoti nunq̃z erũt uł'es τ acuti in doctrina ipsius. Ex
pto crede si vis. doc. tñ p° elen^z. q. 16. notãter dicit q̧
ista multiplicitas reducitur ad vni^cs. τ hoc pp vnitatẽ
significati. ubi enim vnitas ɔceptus ibi semp vniuo°
simplr̃ loquẽdo. ut. j. q. antepdi^z in pn° hẽt iste. ubi in
quit dr̃ ɔceptus ibi est vniuocatio pm qd tñ põt eẽ mł-
tiplicitas. Sed alr̃ vr̃ doc. sentire in. 4. di. 12. q. j. ptra-
ctãdo illud ex^m de sano. ubi vr̃ uelle q̧ est simplr̃ equo
cum τ nõ solũ analo^m. Idẽ etiã ptractat. 9. me^ce. q. 3.
τ frater Guillm̃us okam q̃libeto. 2. q. 4. ptractat idẽ.
Breuiter igit qcqd dicat de mõ illi⁹ multi^tis. aut. s. fit
analo^e aut equocationis aut reducibilis ad vni^cs. que
oia forte ,pbabilr̃ pñt dici diuersimode exponendo ad
,ppositũz doc. hic: sufficit q̧ stat vnitas τ uocis τ sigti
ipsi⁹ abstracti. tñ pluralitate ɔcretox τ sic lux erit no-
men abstractũ a quo plura ɔcreta sumunt in casu ar^ti
lz sit fl'm ut dcm̃ est pus. τ sic si ɔcedat tibi q̧ vni illo-
rũ applicet itẽtio ,pprij nõ illi sed alteri applicat intẽ-
tio accñtis pp uarietatẽ ɔnõti. q: p^m ɔnõt ipm luiosũ
2^m vo mediũ. Sed adhuc nõ vr̃ satisfacẽ h sol'o: q: iste
intẽtiones nõ uocib⁹ sed sigtis uocũ iponunt ut s̃. se-
peñio dcm̃ est. In hoc eni dr̃nt modi itelligẽdi a mo
dis signdi q̧ hij reb⁹: in eẽ tñ cognito: τ illi uocib⁹ at-
tribuunt: cũ g̃ p te in ,pposito sit idẽ sigtũ q̃tũcũq; ua
riet ɔnõtũ: sequit q̧ eidẽ fundamento attribuunt ille
due itẽtiones. cui⁹ oppo^m conat doc. sustinẽ in. q. nec
ualet dicẽ q̧ respectu diuersorũ: ut pus pz. Hoc arg^m
satis tãgit. nec põt facilr̃ euadi nisi dicat q̧ sigtuz põt
duplr̃ ɔsiderari. vno mõ seorsuz a ɔnotato τ sic sigtur
per abstractũ. alio mõ icludẽdo ɔnotatuz salti in rõne
termini hitudinis. p° mõ uex est q̧ est idẽ sigtũ. 2° mõ
põt dici aliud τ aliud: sicut idẽ hõ ut alb⁹ est ali⁹ a se ẽt
realr̃ ut musicus. sed si hoc non placuerit. dic facilr̃ ut
pus nõui ad ar^m negãdo illa suppõ falsa. nec doc. ɔce
dit ipa nisi ut videat qõ ɔñter sequat ipsis admissis. lõ
iplicite dedit aliũ modũ soluẽdi ar^m τ maxie ex hijs q̃
dixit in sol'one pmi pncipalis. si tñ uolueris sol'onem
illã ,pseq. dic ɔñter ad istãtias oẽs ut nõui τ ad alia q̃
hic adduci altioribus acuminibus pñt. facile eniz (ut
aiunt) est addere inuentis.

Hec pauca pm igenioli mei imbecillitatez
ad cõez utilitatẽ doctrinã doc.
subtilis amplecti uolẽtiũ charitatis çelo τ in seraphi-
ce religionis: cui⁹ indignũ me reputo suppo^m: antho-
noma^cc: τ merito qdẽ doctoris declarationẽ ut min⁹
,puectis tuti⁹ iter disponat. de latrãtib⁹ integritas sco
tice doctrine oñdat: duxi coicare: rudi stilo pusus τ fa
miliari iterpretatione: ne rei sb̄tilitate: τ obscuritate
uerbox ptesi reddant huius eui laborum desides di-
scipuli. Qz ardua q̃z difficilia q̃zq; utilia sunt τ ubiq;

necessaria: sine qb⁹ (ut uerū fatear) nemo apicē scola-
stice ꝯtēplationis nācisci ualebit documenta tradita
in hijs q̄ōnib⁹ res ip̄a demōstrat. Quare si plerūq; na
cillaui, ꝓlixus: breuisq; videbar metas quoq; logice
ꝯsiderationis egressus, loca altioꝝ facultatū hui⁹ uel
altioꝝ allegādo antiquos doc. quoꝝ non sum dignus
v̄ba recitare. minus rite honorādo atq; aliqua ex p̄te
rep̄hēdēdo ueniā dabit benigna charitas: que omnia
suffert. Nihil horū certe absq; rōnabili cā accidit. Ad
pauca tn̄ aspiciētes de facili iudicant. Minus quoq;
sane dicta maiorū correctioni semp̄ submitto: ⁊ si q̄d
utilitatis acuminis atq; singularis solertie, pijs auri-
bus occurrēt ultra l̄ram Scoti sūmo doc. ⁊ doctrine
hi⁹ cui⁹ a cunabulis (utinā fidelis) alūn⁹ extiti tribua
tur. Ingeniosus v̄o ⁊ catholicus lector addat ⁊ omit-
tat ut expedire videbit. ⁊ ultimo reducat in obsequiū
christi: qui est ul̄is ꝯditor, gn̄alis redēptor, d̄itate spēs,
notione differēs, cui ꝓpriū est pietas, ⁊ accn̄s humani
tas. Cui ⁊ termino q̄ vnionis ⁊ per circūcessionez in-
clusis: oīs sit honor ⁊ gl̄ia in euuz euoꝝ. Amen.

Explicit lectura fratris Mauritij de Por-
tu ordinis minorum ꝓuincie Hibernie in
questiones Doctoris subtilis sup̄ Por-
phyrio Padue dum ordinarie sacram
theologiam legebat. Finita. xxviij. augu
sti i Inclyta urbe Ferrarie. Anno salutis
christiane. M.cccc.xcix. ⁊ Venetijs imp̄ssa
(mādato dn̄i Andree Torresani de Asu-
la) per Simonē de Luē. xx. Marci. M.d.

Cum Priuilegio.

Registrum.

a	Questiones	¶ Clarissimi	in re:	mō ꝯsiderat
b	dico q̄	intelligētijs:	¶ Est	indiuisione
c	ubi scilicet	ut sunt	est aliq̄s	fallacia
d	rius sed	¶ Ad aliā	forme	¶ Qualis
e	sicut in	siḡt	auc̄tas	ergo
.f.iij.	Uerūtamen	Nā inter	inquātum	q̄ in
.g.iij.	idem	q Uertitur	Ut vidē	importat
.h.iij.	totus	p̄missarū	trāsmutātis	
f	¶ Expositiones	q̄ maior	sillogismū	qd̄ est
g	ordine	vn⁹ modus	nām	nec
h	rōnē	satis	p̄mas.	est vnitas
i	in illo	q̄ ad	te ⁊	eēt
k	ergo nō	in suis	est ul̄e	intētio
l	¶ Mauritij	Contra	ps logice	Obm
m	ibam	incōpossibilitas	auctoritati	sicut
n	cōuenit	fundamētis	c.3.	di.25.
o	ergo male	perius	q̄ si	appropriat
p	ꝓprio.	inq̄t doc.	p̄di² in,	nihil est
q	ad illa	de qb⁹	5ª ⁊	pōt
r	actu	in ꝯcreto	de p̄diⁿˢ	tuz sicut
s	cōuenienter	ad quādaz	ꝯrio: ⁊	

qn.16.c.2.